UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

Th. 1307a.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sum ex libris Sebastiani
Sengeri mindens.

Dum zapido lambit Visurgis vortice Mindam,
Bestian hunc librum sengerus intre tenebit.

f II
24

Calepinus

Ad librum.

Hos est putidus: & nouus repertus:
Ingens materia vt queat videri:
Preclarusq; liber: bonusq; totus:
Versus addere nominis probati:
Mentitis titulis: rubore nullo:
Obscuriq; viri: rudisq; vatis:
Auctor sic quasi tunc: bonusq; fiat.
Nullis mobile veritas: fidesq; est.
His demptis liber exeas aperta
In vulgus facie: fauore nullo:
Et graijs galeatus: & latinis
Nam: credas: alij magis: q̃s ipse
Querent auxilium: petas ab illis.
Sed si flatus olet: proba: legasq;.

Cum gratia & priuilegio

Ambrosius Calepinas Heremitanus Senatui: Populoq. Bergomensi. Salutem Plurimam Dicit.

Lures anni sunt Magnifici: consumatissimiq; viri: ex quo: vel a prophanis: tū veteribus recentibus: vel a catholicis: & his sane doctissimis: sanctissimisq; viris complurima dictionum interpretationes: quę mihi ad pernoscendas auctorum sententias idoneę viderentur excerpere: atq; in vnum cępi cogere. Quod plane opus fic a me susceptum esse velim existimetis: vt alijs: & mihi ī primis vsui quandoq; futurum esse considerem. Non enī tam instruendorum aliorum: q̄ mei exercendi īgenij gratia id efficere aggressus sum. Nā cum a teneris (vt aiunt) vnguiculis iter sacratorum numerum faucentibus superis relatus fuissem: & neq; declamationibus refragante natura me dedendum putarem: neq; percipiē dę philosophię vlla mihi a patribus facultas daretur: quippe qui in id tęporis incidissem: quo de saluandis animis tantūmodo cogitandum foret: cum nec tempus omnino frustra terendum ducerem. Haud iniqua res visa est ea me applecti studia: quę certam pę se ferrent humanitatem. Neq; vo eo vel temeritatis: vel dementię redactus sum: vt bonarum artium studiosis satis me facere posse existimē: quando nemo licet sapientissimus id vnq̄ pręstare potuerit: certoq; sciam me nec tanto ingenio: tantaue litteratura pręcellere: vt quę a Nonio Marcello. Festo Pompeio. Pediano. Seruio. Donato. Varrone: ceteriq; latinę linguę luminibus elucubrata fuerint: egoipse magis religionis dedicatus: q̄ cuipiam disciplinę clarius: aut enucleatius scribere posse confiderem. Verum quia in pręstantissimis illis litterarum antistibus plurima desiderabantur: ego vt cōmuni studiosorum vtilitati consulerem: ac meis pro viribus suscepti muneris officio cumulatissime satisfacerem: ea carptim ex omnium pene disciplinarum monumentis expromere conatus sum: multa cōtra Laurentium Vallam: contra Priscianum: alioq; auctores pręstantiorum auctoritate nixus. Plus enī apud me Ambrosii. Hieronymi: vel Augustini grauitas: & doctrina valet: & grecorum: q̄ Laurentij vallę studiosa reprehensio. Id autem bene maleue fuerim assecutus iudicent alij. Hoc vnum affirmare ausim nostrum hoc opus & vocabulorum multitudine: & prepositionum interpretamento: & auctorum citatione: ordineq;: dictionaria cuncta superare. Quod cum in volumen amplum excreuisset: ac illud multorum rogatu emittere statuissem: patriam delegi: cui id dedicarem. Nam cui potissimum consecrari opus de re litteraria debuit: nisi patrię: & illi quidem patrię in qua magno: & excellenti ingenio viri sunt: qui de grauitate: de iuris prudentia: deq; oi scientiarum genere pręclare meriti essent: quos ego tanq̄ obices oblatrantibus constitui opponere. Fere enīq; pleriq; omnes qui in litteris pręsertim aliquid edidere: id principi: vel senatui cuipiam inscripsere quērentes vt ab eorum potentatu: ac magnitudine laboribus suis apud oēs auctoritatem: & ab inuidis tutelam: munimēq; parārēt. Prudenter id quidem quando ita veteri consuetudine fieri videmus: vt omni in re: quę principes probant ea ceteri laudent: cupiant: tueantur. Scio nāq; futuros esse: qui labori nostro detrabant. Ita enim fit vt quęcunq; mortales agant siue priuatim: siue publice calumnię subiacere certum sit: nec diuinis operibus maledica lingua parcit. Tantum sibi humanus arrogat intellectus. Ego non nisi volentibus hęc legenda trado. Multa sane fateor a me tradita sunt: quę alij probent: ab alijs vitio dentur: quod plerisq; etiam doctissimis vsu euenisse compertum est. Velle suum cuiq; est: inquit poeta: nec voto viuitur vno. Domus quę apud eorum extructa est q̄ editioris fit: vel depressior q̄ equum videatur sępe contenditur. Difficile reor omnibus placere posse. Sed ego non solum cuipiā me non prępono: sed nec equipero quidem eligens cum prophęta abiectus esse in domo dei. Quare si meum opus a vobis acceptum fuerit: illudq; probasse videamini abesse non poterit: quin a tam grauibus: tam doctis: tam eloquentibus viris laudatum: laudandum quoq; reliqui existiment. Multa vo: immo pene innumerabilia desunt in hoc opere. Quis enim vniuersa multis etiam queat comprehendere voluminibus? Verūs ne longius epistolam euagari patiar finem dicendi faciam: si modo hoc vnum vos monitos effecero: quod ad rem plurimum conducere videtur: quippe quod vnamquamq; dictionem inuentu facilem reddit. Nam omnes orationes partes aut simplices sunt: aut compositę. Quę simplices sunt: suo quoq; loco pro duarum triumue litterarum precedentium ordine collocantur. Compositarum alias simplicibus: alias per se ſm variam multiplicemq; earum significantiam coaptaui ab. A. litterra initium sumens.

Ambrosij Calepini bergomatis Heremitani dictionariū.

Nomē est literę primę hebreis etiā. grecisq; similr ⁊ latinis quę aspiratione accipiēs interiectio fit: q̄ pars humanor affectuū expressiua est qui fere ꝛtentiore voce: qō suū aspiratiōis est. efferūtur. Aspiratā ita q; ab iteriectio ī fine pter vocaliū more: quā greece ita scribitur cum ψιλη και ως περισπωμενη ē quę particula indignantis boīs: vt Home. lib. iliad. ω pagina. νιῆ ἀκαὶ σουι λαος ερμαρχη φωνη εσιτυτομενου και κατα ανα λιτωλοσιμαα και ενιςτε ςερητι κομιοριονως ακλιτος και ακοιμητος ενιοτε αυξητικομι ως ακοιτις. Itaq; vel negatiua vel alia greca est ne forte latinam putare⁹ aspirandi vō causa fuit propter afflatū. pnunciandi: ⁊ differentiā prepōnis. Et mō admirantis ē vt apud Plau. Ah q̄d ais. Mō dolentis seu cōmiserantis. Vir. Spē gregis ab silice ī nuda cōnixa reliq̄t. ⁊ alibi. Ah tibi ne teneras glacies secet aspera plātas. Mō ridētis ⁊ duplicat⁹ triplicaturq; interdū. Terē. in Eu. Ah: ah: ah: perij de fessa tā misera sum te ridēdo. Est ⁊a ꝓpositio. ſz sine aspiratione ablt̄o p appositionē deseruiēs ⁊ rō est: qm̄ descendit ab greca απο remota vltima ſyllaba πο remanet ī latino pſile eadē: si enī aspirare⁹ eēt ō greca doctrinā. nō soluz a ꝓpositio venit a greco: ſzetiā ab: qm̄ απο excludit o pręsertim ī collisionib⁹ vocaliū: ⁊ remanet απ. i. ap: sed π tenuis vertit⁹ latine ī β suā mediā ⁊ dicit⁹ ab οὐοι ως και εξφωνηεντος ουτος ερμαρχη της λεξεωι και εκτυμφωνου παροντος και τοεθος και εικων τοις λατινοις εχ και ε. Et motū de loco sępe figit⁹. Ut a sūmo ad imum descendisti. Q̄nq; figit⁹ post ꝓly. ⁊ virus equi a coitu statim collectū. hoc est statim post coitū. Sic dicimus a partu: a tergo: a funere: a cōmeatu. q̄ō est post partū: post tergum: post fumus: post cōmeatū. Sue. in Ceſare. Plebs statim a funere ad domū Bruti ⁊ Cassij cū facib⁹ tetēdit. hoc est post celebratas exequias. Idē in Tiberio. A cōmeatu castra repetentes. Q̄nq; significat de Teren. A villa mercēnariū vidi. Q̄nq; figit quā: vt ē apud apostō. Existimo me nihil minus fecisse a magnis aplis. Sic ab vt paulopost. Nihil minus feci ab his qui sunt supra modū aplī. Q̄nq; pp vt ve mundo a scandalis. i. pp scādala vel pro scādalis. Q̄nq; hz vim defensionis ⁊ figit pro Lice. in Bruto. Nec vō. M. Cęlū ptereundū arbitro: quęcūq; eius in exitu vel forma vel mens fuit. q̄ quādiu auctoritati meę paruit. talis. tribunus ſple. fuit: vt nemo ō ciuiū perditor populārē turbulentāq; dementiā a senatu ⁊ a bonor causa steterit ostantius. vbi q̄ō a senatu ait: ⁊ a cā bonor pinde est ac si dixisset: p ptibus senatus ⁊ bonor. Sic dicimus a cōnibus: a testibus: a voluntate. q̄ locutio creberrima est apud idoneos auctores. Inuenię ēt alijs modis positū vt cū dicimus aliquē eē a studijs. intelligatur qui pest studijs alicuius puta ꝓncipis vtpote vir eruditiſſimus cuius opa in studijs litterar⁹ vtatur. Consilr. Ab eplis a rōnibus. A libellis. q̄ eplis rōnibus libellis supplicibus pest. Sue. in Claud. Sup hos polybiū a studijs narcissum ab eplis: ⁊ pallantē a rōnibus. quos decreto quoq; senatus nō pmijs mō ingentibus: sed ⁊ quęstorijs ꝓtorijsq; ornamētis ornari libenter passus ē. A secreto siue a secretis q̄ est secretarius. A cōmētarijs q̄ pręest cōmentarijs. Hieron. i lib. ij. B. Josaphat erat a cōmentarijs. hūc Asconius appellat cōmentariensem. A batis qui pręest mēsuris. vel qui annonā mensuris diuidit. Batus enim Vasis genus est. ⁊ grecum est. βατος ου και ελληνικος και καθλος και καδισκος λεγετε και βατιον eo q̄ sit portatile mō huc illuc eat ab βαινω ορεμ και αβατος. Non enim ab βαδιζω ortho graphię litterę declarant si ad formationē verba greca canonizent: ꝓterea Theodo. Gaza in pedia cyri a calyculis q̄ pest caliculis q̄ sūt vasa. A punctis q̄ pest reditui aḡior: vt est apud Frontinū lib. ij. de aquęductibus. A memoria cuius officiū est suggerere principi res obeundas: ⁊ q̄ sint agēda in memoriā illius reuocare ex pscripto. a voluptatibus q̄ studiū hz inueniendi voluptates. Nā olim Xerses edixit se primū ei daturū q̄ nouū voluptatis genus repisset. Sue. in tib. Deniq; officiū istituit a voluptatib⁹ ꝓposito eqte ro. T. Lesonio prisco. A manib⁹ siue a manu dr̄ scribę quorū manu ad litteras scribēdas ꝓncipes vti solent. Suet. in Cę. Nunq̄ nocere sustinuit philomenē a manu seruū q̄ necem suā p venenū inimicis pmiserat. Vi alio noīe ad manū dr̄. Li. lib. iij. de ora. Licinū seruū sibi Gracchus habuit ad manū. Silr amanuēses eos. Sue. alibi vocat. A pedib⁹ quoq; vocāt⁹ quor pedibus ad eundū vtimur. Li. ad Atticū pollucem seruū a pedibus romā missum. Mar. Cur nō mēsa tibi ponit⁹ a pedibus. Idē ad pedes eos appellat cū inq̄t. Illic retro flexus ad pedū turbā. Alibi. Lagenā ad pedes replet. Et sciendū a pedibus per oēs casus eadē terminatione dici Recte enī iterrogaueris q̄d agunt a pedib⁹. itelligit⁹ enī ibi serui a pedibus. Misi a pedibus. Dedi a pedib⁹ meis. Vi ēt circūpedes vocant⁹. Vñ ait Agretius. Circūpedes sunt obsequia seruor ante pedes amicor. Li. Circūpedes aūt boīes formosos ⁊ litteratos suos eē dicebat. A pugione dicit⁹ qui principis pugionē gestat: eiq; semp pręsto est. Lāpridius in Cō. Inter quos libertinus q̄a pugione appellatus ē. Multa sunt alia hmōi noīa q̄ vt Laci. scribit sūt sūmę curę ⁊ meditamēta. Cōposita plerunq; separationē figit: vt Amoneo auello. Q̄nq; privationē. vt amens sine mente. Sciendū est q̄ licet a ab ⁊ abs eandē habeāt significationē. significāt enī id q̄ō apud grecos απο in appositione tm̄ dicimus a domo nō ab domo q̄a ꝺsonantibus. aut vocalibus vim cōsonantiū habētibus: vt a Lice. a ioue. a venere. Ab vō vocalibus duabus liq̄dis: ⁊ ꝺsonāti: vt ab lege: ab re: ab ioue: licet q̄n q; ēt apud liuiū ꝺsonantibus iungat⁹. Cōnectimus quoq; a in cōpōnibus cū. m. ⁊. u. ꝺsonante vt amolior: auoco. Ab cū a. d. e. f. i. l. n. o. r. ⁊. u. vt abacto: abduco: aberro: abfore: abiuro: ablacto: abnuo: aborior: abrogo abundo. Notanē auferro: ⁊ aufugio in q̄bus. b. euphonię cā mutat⁹ in. u. Et in compositione quidē Ab nōnunq̄ figit⁹ privationē: vt absimilis non filis. Nōnunq̄ separationē: vt in ablacto aufugio. Ponitur interdū pro extra: vt abduco: ⁊ pro ō: vt abusus cōtra vsum. Aliq̄n supflua est. vt apud Li. Flauius supplementū ab roma abduxerat. In appositione vō modo motus de loco denotat: vt ab ętbere christus pmicat. Modo sumitur pro post. Ju. Exul ab octaua. Marius bibit. Abs tam in appositione q̄z in cōpositione iungit⁹. t. vt abs te: abstineo: separata etiā. q. vt absq;: abs quolibet. Abs q̄uis. Ter. Absquis boīe cum est opus beneficiū accipe gaudeas. Cōponit⁹ aūt cum. c. vt abscondo significatq; retractionē in partē posteriorē sicut in Abstrabo. Et aliq̄n privationē vt in Absthemius q̄si sine themeto. Appositа, p ex poni cōsueuit. Terē. in Cey. Ab sese. A suā voluptatē vt expleat. Ex abs fit compositū absq; bar. acis. a cuius gtō greco formatus est nominatiuus latinus. Abacus. abaci. pe. cōre. quo noīe significatur coquor tabula. ⁊ etiā mensa in qua tam ad edendū q̄z ad bibendū vasa exponunt⁹. In quē sensum Iuue. dixit. Urceoli ser ornamentū abaci. Est ⁊ mathematicor tabula: in qua lineę numeri ⁊ figurę deduci solet. Persi. Nec qui abaci numeros ⁊ secto in puluere metas. scit rissise vafer. Apule. in magia. Uerū etiā abacho ⁊ puluisculo deę dedisses. Mar. lib. geo. Abachus nuncupat⁹ res depingēdis designandisq; oportuna formis. Sunt ēt abaci colūnar⁹ ornamenta hoc est tabulę quadrę quę superponunt⁹ epistolis λεγεται γαρ

ξυλος καὶ ἀξ colũna trabs pertica postea cũ ετι. Unde Uitruuius lib.iii. scribit abacũ debere eẽ longũ ⁊ latum q̃ crassa colũna est. huius diminutiuũ est abaculus.

Abaculus sumit̃ p̃ calculo. Ply. lib. xxxvii. veluti cũ calculi fiunt quos quidam abaculos appellant.

Abaccidentibus qui accidentia scribit hoc est cui datũ est vt occurrentia litteris mandet: vt est apud Esdram.

Abarimon: scythię regio in q̃ sylvestres boies degunt a versis post crura plantis qui maximã habent velocitatem passimq; conferis vagantur. Auctor. Ply. lib. vii.

Abalieno.as. remouco: abstrabo. Pla. in cur. nec p̃hibere qui nec p̃hibebit nisi mors aũm meum abs te abaliena uerit: hinc abalienatus dicitur quẽ q̃s a se remouerit: alienatus vo qui alienus factus est.

Abana pe. cor. fluuius damasci in radicibus libani exoritus in syriacum effunditur mare.

Abanec pe. cor. cingulum sacerdotale sicut docet Piero. polymita arte ex cocco purpura hyacintoq; cõtextum: ita vt flores atq; gemmę in eo viderentur esse distincte.

Abarim. pe. cor. mons excelsus diuidens terrã amon euphratis a terra p̃missionis contra hierico iordanum vsq; fluuium procedens radicẽ insignis est. Mosis inclyti iudeorum ducis morte.

Abba per geminum. bb. syra dictio est ⁊ latinę dicitur pater. Quod apls exposuit in quo clamamus abba pater.

Abbas atis. abba similiter pater dicitur. Quo etiam nomine significatur ipsa abbatis dignitas: sed in hoc disputatio est inter doctiores linguarum q̃ vnico b scribi oporteat cõtra vulgi opinionem.

Abbatissa sę. ab abbate Piero. de modo viuendi cum a semitis iustitię deuiant ipsamet etiã abbatissa cognoscat.

Abbatia. ę. a recẽtioribꝰ capit̃ tã. p abbatis dignitate q̃. p loco in quo habitat abbas: sed qñ nimis male sonat grecos imitatus p th. scribere semper abbathia penultima longa.

Abas antis. per vnum. b. nomen est argiuorũ regis ppriũm Abantes ppli ionũ inter achiuos sicut Piero. scribit.

Abatos pe. cor. latine ỏr inaccessibilis. Fit enim ab α priuatiua vt diximus ⁊ βαινω in cuius aoristo est sine augmẽto more ionico βην βῆς βη ὁδενβατος καὶ αβατος est ãt βαινω̃ verbũ anomalũ multa significãs: vado: ascẽdo venio descẽdo ⁊ pleraq; alia quo nomine dicta ẽ insula in extremis ęgypti paludẽ mẽphitica posita q̃ ad illã pp̃ limi ⁊ papyroꝝ copiã difficillimus sit aditus: vbi primum nilus magno fragore descẽdit. dicẽte Luc. li. x. Hinc abaton quã nra colit veneranda vetustas terra potens. hoc nomine ẽt vocatus est locus vltra ęgyptum ⁊ ęthiopas.

Abacti dicebanẽ magistratus q̃ coacti deposuerãt imperium

Abactores qui sint quęre in dictione abigeus.

Abaphus. pe. cor. latine ỏr non tinctus. Sic dibapha dñr bis tincta. ὁτία ϛερῆτικὸν μορίον καὶ βαττῶ τολουω κἀί τὸ χρωματίζω ὁδενβαπτησης καὶ βάπτω περὶν αριϛόφανης quare baptę sacerdotes vel baptista, nihil aliud significat q̃ immersores.

Abauus. pe. cor. dictus est pater proaui q̃ nõ longe sit ab auo Sic abauia mater proaui.

Abdera pe. p. vrbs thracię. Democriti phi ⁊ ptagoręe sophistę patria quã diomedis soror ꝺdidit: ⁊ a se cognominauit. De hac Ouidi. Aut te deuoueat certis abdera diebꝰ hec postea collapsa Clazomene a clazomenijs ex asia venientibꝰ q̃ eã in maiorẽ formã redegerũt: vocata est iusta quã byston ũ stagnũ fuisse ỏr in quo cũcta notãtia demergunẽ vñ nomẽ hz βυστάω neco demergo. hinc fit nomẽ patrium abderita.

Abdico. as. pe. cor. expello q̃si longe dico a moueo vñ ⁊ abdicare filiũ dicimus qõ est bonis p̃uare ⁊ q̃si extra familiã abiicere dum pater adhuc viuit. Exheredatio vo post mortem patrũ p̃prie fieri ỏr. Lac. lib. ii. quę facta cũ pater recognouisset abdicauit atq; expulit filiũ. Et abdicare est renunciare qõ pertinet ad magistratuꝫ. Liui. lib. iiii. Dictator bello ita gesto vt nõ tã fortunę defuisse videret̃ felicitatem q̃ glia maior in vrbẽ rediit magistratuq; se abdicauit. Itẽ repudiare. Teren. sed ex Glycerio natũ vt vidit puerulum chremes recusat nuptias genęr abdicat. Itẽ negare Pacu. in Atlanta regno expellunt ꝰ sanguinẽ esse abdicant.

Abdico. is. pe. p. xi. tum significat abnego detestoꝝ.

Abdo. is. didi. itũ ex ab ⁊ do. significat abscondo. Liui. lib. ii. Abdito intra vestem ferro p̃ficiscitur. Virg. p̃o includo posuit: sed pater oĩpotens ꝰ speluncis abdidit atris.

Abdo indeclinabile nomen. pp̃hę est: ⁊ apud nos seruus eius interp̃etatur. ỏz p̃nunciari sic αβδω.

Abdomẽ. pe. p. significat pinguedinẽ q̃ spinę adhęret: ⁊ ĩ q̃ renes iacẽt. Dictũ q̃ abditũ sit. Iuue. Mõtani quoq; venter adest abdomine tardus. Loz. cel. li. iiii. Ipsa aũt ilia inter coxas ⁊ pubẽ in imo vẽtre posita sunt: a q̃bus ac pube abdomen sursum vsus ad p̃cordia puenit. Plau. in Cur. Pernã abdomẽ: suis glãdiũ. Quidã abdomẽ itelligũt sumẽb ẽ suillas cũ lacte suo mãmas a lacte iã fugato ⁊ abdito ex vicino sumpta occasiõe cũ abdomẽ iterius sit. Sumẽ vo exterius. Ply. li. xi. Huius ⁊ sumẽ optimum si mõ fętus nõ hauserit eiectitię deterrimũ antiqui abdomen vocant.

Abduco. is. pe. p. sigt̃ inde: seu extra duco. Sal. Reliquos Latiũa p mõtes asperos magnis itineribus in agrũ pistoriẽsem abducit. Lac. li. iiii. p violenter ducere posuit atq; abigere. Postremo capti: abductiq; Babylonẽ pęnas ipietatis suę graui seruitio pepẽderunt. Sic Curtius cũ ait armẽtũ oẽ abductũ. Interdũ abducere est a loco vel a p̃sona abstrahere alienare. Ou. Metel. Me interea nec domesticus dolor: nec cuiusq; iniuria ab re. p. abducet. Lic. li. i. tus. Per trãslationẽ dixit. Magni ẽ ingenij reuocare mẽtẽ a sensib⁹ ⁊ cogitationẽ a consuetudine abducere. Interdũ ponit̃ p̃ simplici. Liui. Flauius supplemẽtũ ab roma abduxerat.

Abeo is iui vel ii itũ. discedo. Liui. li. i. Hęc locutus sublimis abiit. Inde abitus ⁊ abitio p discessu. Ter. ĩ heau. Propter eã hęc turba: atq; abitio venit. Et abire ỏz qõ nos paulatim deserit. Idẽ in adel. Menses abierũt decẽ. i. effluxerũt. Et abi dicimus q̃si hęrenti morantiq;. Idẽ. Vos istęc ĩtro auferte: abite. Qñq; abire denotat motũ ad quẽ quod est ire: quãuis ⁊ motũ de quo iclusum habeat. Piero. li. i. B. Abiit ergo dauid ⁊ viri eius in ceilam.

Abellinę pe. p̃o. dictę sunt auellanę ab abellino campanię oppido vbi abundant.

Aberceo es ex ab ⁊ arceo significat p̃hibeo. Plau. Atq; eaꝫ abercet domo.

Aberro. as. valdẽ erro: lõge digredior. Lac. lib. iiii. A quo bi duo riui si aberrauerint: arescant necesse est. Cic. lib. v. tusc. Sed redeat vnde aberrauit oratio. Inde aberratio. profugium. Idem Lassio. Ueruntamen aliam aberrationem a molestijs non habemus.

Aberunco. as. cõponit̃ ex duabus p̃positionibus. s. e cũ runco: ⁊ ab cũ eruncо. Runcare vere est vellere. Nam p̃prie de herbis dicitur cum euelluntur. Colu. lib. ii. Frequentẽ tũ exigũt sarritionẽ ⁊ runcationẽ vt herbis liberent̃. Eruco similit̃. Idẽ demedica. Cũ seueris eã: sępi⁹ irrigato. Paucos deinde post dies vbi cęperit fructicare oẽs alterius generis herbas erũcato. Aberũco aũt p trãslationẽ. Li. de fi. bo. posuit p auerto depello. euerto. Dij malierũt meliora atq; vtinã amentiã aberuncassent meam. Liuius lib. viij. Placuit ad aberuncãdã deoꝝ irã victimas cędi.

Absore. pe. cor. significat absuturũ eẽ. Quę duo per. b. scribũtur: ne si per geminũ ff scriberent̃: composita quis crederet ex ad: quę oppositũ significaret. Nã vt illa nõ futurũ dicũt cũ ab tps deneget: sic ista cũ aduentuꝫ tẽpus designãt. Oui. Esse quoq; ĩ satis reminiscit̃ affore tẽpus. Licet Stra. li. i. th. Accipere videatur in significatione p̃sentis. Sensit manifesto numine ductos affore quos nexis ambagibus augur apollo. Sic absore p̃o abesse̅m: affore̅m adesse̅m. Virg atq; vtinã rex ipse noto compulsus eode̅ afforet ęneas. De alijs a fore cõpositis. Vide in dictione fore̅m.

Abgrego. as. pe. cor. ab grege duco vel ex pluribus gregibus

partes subduco. Huic contrariū est aggrego qđ est addo. ꝛ quasi in gregem duco. Disgrego vo ꝛ segrego pro disiungo poni solent q̄bus contrarium est congrego.

Abhinc vna pars ꝛ cū actō figꝫ ante hac. Terē. in an. Interea mulier q̄dā ab hinc trienniū ex andro cōmigrauit huic vicinię. Sic dicim⁹. Ab hinc decē annos ꝓ ante decē annos.

Abhorro es rui mō cū actō. mō cū ablō iungit. Liui. lib. iiii. Parū abhorrens famā ampliatā. Sue. de aug. Nā pumillos. atq; distortos: ꝛ oīs generis eiusdē: vt ludibria naturę: maliq; hoīs abhorruit. Lactā. li. iij. Nō est sapientia si cętū hominū abhorret. De ablō abunde reperiunt exępla. Nec mirū si actūm regit ꝛ ablm̄: q̄n eius simplex horreo dupli ci significatione fungit: hoc est horridus sum. Piero. Horrebant sacco membra deformia. Et timeo. Virg. li. iij. geor. Nec varios horret strepitus. Et in altera ablō. in altera cō struitur actō: hoc faciat abhorreo cuius significatio duplex est: ouplicię casu cōstruit. Cū enim actō iungit in sili fere significatione sumit qua horreo. Tunc enim q̄si rem ꝓrimā audire vel aspicere id pertimescimus execramurq; Cū vo ablō. Tunc pcul nos esse ab eo: qō nō placet: vel qō refugimus demonstramus: vt si dixero: hanc rē: abhorreo significat execror ꝛ pati nequeo. Abhorreo ab hac re. i. alien⁹ factus sum vel. pcul esse volō. A multis enim procul esse volumus vt a rebus venereis licet nr̄is sensibus plerūq; odiosę nō sint: sed animi moderatione ab illis abesse studemus: ne nobis officiant. Forte decepit. Lau. Uallam ab p̄positio q̄ ablatiuū exigere videt. Sed si hoc in plerisq; verbis fiat: non tm̄ in oībus sicut in aboleo abluo ꝛ hmōi q̄ accusatiuū: non ablatiuū postulant. Amb. lib. j offi. hoc verbo vsus est absolute cum inq̄t legimus officiu moici a nobis posse: nec ratio ipsa abhorret. i. aliena est quando quidem ab efficiendo dictum putamus quasi efficium.

Abhorresco valde timeo: seu in horroreꝫ habeo: ꝛ q̄si videre non patior. Lac. de ira. Quē terra cōtremiscit: cęlūq; ꝛ mare: ꝛ latebrę tartareę: ꝛ demones abhorrescunt.

Abies. bietis. pe. cor. arbor dicta q⁹ p̄ cęteris arboribus longe eat. Hanc q̄dā gallicā vocāt pp candorē. Hęc arbor pulcherrima in trabibus: vt inq̄t Ply. lib. xvj. Præcipua aūt dos ē crispātibus ꝛ in torto quodā discursu venaꝫ preciosis. Pondus sustinere i ędificijs valida est. Abies etiam in trāstierſuꝫ posita renititur pōderi nec temere rūpit ꝓinſ q̄ carie q̄ viribus deficit. Abies arborū altissimaq; ē: cuius pars inferior enodis est ꝛ sappinus vocatur: superior nodosa duriorq; est: ꝛ fusternā vocāt: quando præcipit Cato præ lum ex sappino faciendū intelligi vult ex abiete e nodi quę pars a terra est. Huius diminutiuum est abiecula. grece dicitur. ελάτη forsan ab ελαω impello produco. prologo.

Abiegnus. a. um. qō ē materiatū ex abiete: vt abiegnę trabes.

Abietarius faber lignarius negociator: ab abietib⁹ ꝛ aliis lignor generibus: vt apud Exo. Faciāt opera abietarij. Dicitaq; materiarij dicūtur a materie: cuius nomine ligna: quę ad ędificandū fulciendumq; necessaria sunt intelligenda esse declarat iureconsultus

Abicio. is. pe. cor. ꝛ per geminum ij qz mutatur a in i. quę tamen in præterito conuertitur in e. Est aūt abiicere a se lōge iacere reijcere vilipēdere. Lact. li. iiij. Docerētq; iusticiam: quā popul⁹ pfid⁹ abiecerat. Uñ abiecti dñr viles: ac cōtępti.

Abiecto. ctas. frequētatiuū significat frequenter abiicio.

Abigo. gis. pe. cor. ex ab ꝛ ago. significat rem odiosam molestā damnosamq; a loco fugo. vt abegi canes a cenaculo et aues a segete. Quandoq; abigere ē abducere: ꝛ hoc siue vi: seu dolo fiat. Liui. Perculemini ea loca geryone interempto boues mira specie abegisse. Referť quādoq; ad homines q̄nq; ad res spirituales. Plaut⁹. Abigam ego iā illum adueniētē ab ędib⁹. Leo papa. Abigať pcul terren arū caligo rōnuꝫ. Huic simile est amouco sed mitius. Plu. Amoui a fœtibus maximā molestiā. Quādoq; significat simpliciter antepellere: vt fit cū boues ad pascua mittūť. Var. li. ij. Ita q̄ greges ouiuꝫ lōge abigūť ex apulia i samniū æstiuatum

Abigeus ꝛ abactor vtrūq; ab abigo. Et est abactor q̄cūq; greges abducit. Nā abactores vocātur pecuariorū animaliuꝫ fures latrūculiue. Abigei aūt vt auctor est Ulpianus ꝓprie dicūtur q̄ pecora de pascuis: vel ex armētis subtrahunt: ꝛ quodāmodo dēprędātur: ꝛ abigēdi studiū quasi artē exercēt: equos de armētis: vel oues de gregibus abducētes. Leuiter si quis ouem oberrātez vel equos i solitudine relictos abduxerit: nō est abigeꝰ sed fur potius scribit ꝛ Claudius. Quantitas discernit furem ab abigeo. Qui enī vnā suē surripuerit vt fur coercebitur. Qui gregem vt abigeus.

Abigeat⁹. tus. ipse abigēdi act⁹: siue crimē ab actiōis itelligiť

Abila. pe. p. pōt tm̄ esse dichorona Stephanus bizāti⁹ multa i libro de populis: ꝛ vrbibus: ꝛ Dionysius libro⁹ ἄλλητόι τὰ μάτα πεῤ ἀγαυοῦ ἐστιμ ιβήρου γεῖ τοῦμ ωκεάνοιο ὥρός ἐστ ωερού ἐνδλεῦοι ἀκρη Sηλαωμ ἀλύβα vbi multa Eustati⁹ scribit: ꝛ notādū est alybam dici a grecis ꝛ nō abylā nisi dicamus esse metathesin: sed fit: vt libeat oīno per y pfilō scribi oportere clarū ē mons excelsus calpe qui in hispania est oppositus quos ambos herculis columnas dicunt.

Abintegro. pe. cor. figꝫ denuo q̄si res pfecta rursus inchoeť.

Abintestato aduerbiū significat sine testamento.

Abiudico. as. pe. cor. significat rem de qua cōtrouersia est p iudiciū aufero alienoue. Unde ager abiudicatus a Liuio dicitur quē romani per iniquū iudiciū interceperāt eripuerāt q̄ Li. in ver. acti. ij. Nulla res cuiusq; tā prima: atq; auita fuit: quę non imperio istius abiudicaretur. Huic contrariū est adiudico: quod est per sentētiā ꝛ iudiciū tribuo assigno ue: vt est illud ꝛ adiudicauit fieri petitionem eorum.

Abiungo. as. sepero. Uir. li. iij. ge. At tristis arator mœrentem abiūgens fraterna cęde iuuencū. Huic cōtrariū ē adiūgo. is

Abiugo. as. pe. cor. ꝓprie iungo alieno: sed per translationez significat a re: cui dicatus sum disiungo. Pac. Que res abstabulis abiungat certū est loqui: huic contrariū est adiugo: quod est iuxta iugo: quod fit cum duo boues ad vnum iugum iunguntur. Plau. per translationem dixit. Mater est anima adiugat voluntatem. Et Lac. de opi. At enim prouisum est in singulis quibuscunq; fingendis: quatenus ꝛ ministerio membrorum ad necessaria vite vterentur: ꝛ quatenus adiugatis corporibus ꝛ lata soboles vniuersas genera tim conseruaret animantes.

Abiuro. as. pe. pro. significat rem mihi creditam iureiurando nego. Plau. in cur. Egon a lenone quicq̄ mancipii accipio: quibus sui nihil est nisi vna lingua qui abiurauit si quid credidit. Et ꝛ abiurare est contra ius aliquid tenere. Virgi. lib. viii. Abstracteq; boues abiurateq; rapinę.

Abiurati dicunť qui vinculo quodam amicitię astricti sunt. Hi ab aliis deuoti appellanť. Ply. in plogo. Scito conferentem me auctores deprehendisse ab abiuratissimis ꝛ primis veteres transcriptos neq; notatos. i. coniunctissimis.

Ablacto. as. a lacte remoueo. Piero. in lib. j. ℟. Non vadam donec ablactetur infans.

Ablaqueo. as. a laqueis expedio: sed in frequentiore vsu figť: quod vulgo dicitur discalcio: qō fit cum circum arbores fodimus terrā: ꝛ radices superio fodimus terrā: ꝛ radices superiores recidimus: vt magis fructificent. Col. li. iij. Uenea vetus neq; ablaqueanda est ne radices quas in summo habet: unarescant: neq; aranda: ne radices abrumpantur. Pal. ladius. Ianua. mense locis temperatis: ablaqueandę sunt vites quod itali ercoticare appellant: idest circa vitis codicem dolabra terram diligēter aperire: vt solis temporibus ꝛ imbribus prouocentur.

Ablatiuus casus quandoq; pro genitiuo ponitur. Uirgi. Illa ferax oleo est. Quandoq; pro accusatiuo: vt Horatior ꝛ pulchro veniens in corpore virtus.

Ablego. as. pen. pro. Inde aliquo mitto. Liuius lib. j. Pueros venatum ablegauit. Dicitur ꝛ de animalibus. Colu. lib. vij. Itaq; cum ablegabuntur in ea loca perducenda erunt qui-

bus nullum impascitur pecus.

Abligurio abligurisse penultima correpta liguriendo absumo Terentius in Eu. Iridem patria qui abligurierat bona.

Ablepsia ἀβλεψία latine cęcitatis ꝛ inconsiderātia ꝛ habet accentū in penultima λέγεται καὶ τυφλότης οτι ἀσεβητικῆσι καὶ βλεποτοφαω.

Abluo.is. Uide in dictione lauo as.

Abloco.as.penultima correpta. Alīs affecto. Uide in dictione loco. Similiter abluo. Quęre in eius simplica luo.

Abnego abnegas. penultima correpta maxime nego q̄ maxime profiteri debeo: vt fidem pietatęz ꝛ huiusmodi quod vulgo renegare dicitur. Lactātius libro quinto. Nec enim poterint retinere pietatem: qui communē omnium patrez deum tanq̄ prodigi: atq̄ rebelles liberi abnegassent.

Abnepos penultima correpta filius pronepotis quasi se iunctus a nepote. Est enim inter ipsum ꝛ nepotem pronepos.

Abnormis sine norma. Hor. lib. Ser. Rustic⁹ abnormi sapiēs

Abnuo abnuis nui.nutum. ex ab ꝛ nuo significat capitis aliq̄d semel nego: quāuis ꝛ oculis ꝛ manibus id fieri possit. Nuere enī apud veteres p velle ponebat. Unī nutus: ꝛ numen: q̄ ē dei nutus. Hoc est iperiū: ꝛ potestas. Uirg. Meo sine numine venti audetis. Nutus vero significat: quod fit oculis: vel capite: vel manibus. Idē Annuit ꝛ totum nutu tremefecit olympum. Ponitur ꝛ p volūtate. quę ex huiusmodi signo declinat: siue affirmādo: siue negādo. Liui. Sub vmbra Scipionis ciuitatem dominā orbis terrarū latere nutus eius p decretis patrū: p populi iussis cē. Plynius li. pīo epistolarū docet nutū dici: quādo annuimus renutum quādo recusamus. Sic enī ait. Nā ego quoq̄ simili nutu: ac renutu respondere voto tuo possum. Sue. vo in Uespa. nutum accipit pro renutu cum ait. Adolescentulum fragrātem vnguento cum sibi pro īperata prefectura gratias ageret nutu aspernat⁹ voce etiā grauissima increpuit Malluis sem allium oboluisses. Litteraląz reuocauit. Annuo fit nuto nutas frequētatiuū: q̄ est sępe capite: ꝛ huiusmodi signū facio. Quādoq̄ etiā nutare ponit p moueri: ꝛ q̄si ruinam minari tractū a motu capitis: q̄ inclinando affirmamus: cōcutiendo negare solemus. Unde nutare ędificia dicimus: cū male solidata ruinā minitantur. Transferē etiam ad animū ꝛ pro titubare ideſt dubitare sumitur in quā partem vertēduz fit Abnuto penultima producta ē sępe signo capitis vicinis quidpiam nego. Plaut⁹ in captiu. Quid mihi abnutas? Contraria huic verbo abnuo sunt nuo annuo pro assentior ꝛ nutu assensiuz prębo faueo. Innuo signo aliquo voluntatē meam ostendo siue affirmem siue negem aliquid. Teren. Nihil nisi abiens mihi innuit. Renuo: refuto. Nonius inter nutare: nuere ꝛ nictare hoc interesse scribit: q̄ nutare capitis fit inclinando: aut in gyrum mouendo. Nuere narium: vel labiorum. Nictare oculorum patefaciendo eos: aut claudendo: vel vtrumq̄: vel alterum. Plautus in asi. Nec illa vlli homini nutet nictet annuat. hoc est nec capite signum faciat: nec facienti assentiatur: nec oculis quicq̄ indicet.

Aboleo aboles. penultima correpta leui. vl' lui etum vel itū significat Lasso tollo abrado destruo vt ne odor q̄dē ei⁹ relinquat. Lactāti⁹ libro p̄mo. Decretū ē vt bi libri abolerēt.

Abolesco. ad nihilū redigor. Columella libro quarto Eadem q̄z nec imbribus putrescit: nec siccitantibus abolescit.

Abolla vestis senatoria q̄si a bulla: q̄ vndiq̄z fit bullata. Alii accipiunt abollam p veste duplici panno cōsecta: vt scolastica ꝛ grece diploide quę etiā quādoq̄ p veste militari sumit: vt est apud Juuenalē Nescit cui dederat tyriaz crispinus abollā. Quandoq̄ p veste cynici philosophi: Nā greci multes ꝛ philosophi palliati seu chlamydati incedebant. Unī Martia. de cynico philosopho. Lęrea quē nudi tegit vrox abolla grabati. quamuis χλαμυς χλαμύδος λέγεται ἀπὸ τοῦ χλαίνειν τροπῆτοῦ μεῖς μ σημαίνει λεπτὰ τὰ θερμοτητα. ita scribit Nicola⁹ acti acus ꝛ moschopulus ꝛ ppie chlaena dicitur ideſt sagum. supra vestisq̄ neq̄ chlamys significat id genus indumenti quod vulgus appellat zupponem: nam greci non habebāt nec in grecia etiā istis temporibus vtuntur: vt ostēdit Homerus vbiq̄: ꝛ ideo vide ne erres: ꝛ vtebāt vt ita dicā vno correcto: vt videmus in grecia.

Abominor penultima correpta ex ab ꝛ ominor: de quo infra. Est aūt abominari execrari fastidire ꝛ quasi p malo omine habere. Plynius. Abominamur recedente aliquo ab epulis simul veri solū: aut bibente quina mensaz vel repositoriū tolli ī auspicatissimū iudicat. grece οἱ βλαυτόμαι

Aborigines penultima correpta. quasi sine origine dicti sunt populi antiquissimi: qui tenuerunt agrū q̄ nunc populi Ro. quia vagi ꝛ sine laribus erant aut quasi q̄ primi nisi sint tanq̄ editi sine patribus: aut q̄ ex varia gentium colluuione mixti erant. Di postea aduentu Eneę phrygibus iuncti latini vno nomine appellati sunt. Possūt tamē ꝛ aliaz vbiū aborigines dici primi cultores: ac si sint terra geniti homines a principio ibi commorantes ελληνιζι πρότερογενεες καλεονται πρότερος καὶ γένναω λέγονται καὶ ἔγχωρίοι.

Aborior.eris. vel iris. aboritiū facio. Uarro. Uinū q̄ ibi natū sit ī quodā loco si pgnās biberit fieri vt aboriat. Hel. lib. xi. Nitunt vt fętus quo q̄z ipsi in corpore suo ꝺcepti aboriātur. Hinc aboritus ta. tū. ꝛ aboritus tus. dictus q̄ non sit tēpestiue ortus. Plynius. Extat in monumentis medicorum. ꝛ quibus talia cōsectari curę fuit vno aborsu duodeciz puerperia. Noni. Ab aborior ēt aborsum facit. q̄ tamē ab aborꝺior magis est. ꝛ hanc inter aboritus ꝛ aborsum signat distātiam: q̄ aborsus ille dicendus sit: qui est in primis mensibus cum conceptui exordium factum est. Aboritus prope tēpus pariendi. Tunc enim moritur q̄ nascitur. grece ἐκτίτρωσκω dicitur ꝛ inde ἔκτρωμα ἐκτρώματος aborsus dicitur ab ἐξ καὶ τίτρωσκω.

Aborsus aborsa aborsiū penultima producta q̄ aborsū facere potest. Plynius. Oscitatio quidem in enixu letbalis est: sicut strunucasse a coitu aborsum.

Aborsū idez quod aborsus. Hieronymus ad pamma. Dum crebris aborsis ꝛ experta fęcunditate cōcepta iam desperat liberos: passa est aliquid de Rachelis exemplo.

Aborsio aborsionis idem quod aborsiū. Hel. libro tertio. Lū aborsio quibusdam non partus videretur in tempestiuitas. Per translationem. Lice. pro Lue. posuit. Sed hęc solutio legatorum non merces aborsionis appellanda sit.

Aborsio.is.iui.itum. in maturum fętum edo. Columella libro octauo. Nec tamen ea sola causa aborsit: sed etiā glans cum cura sacietatem data est. Est ꝛ aborsior deponens.

Aborso aborsas est eiusdem significationis cum aborsio. Nam significat aborsium facere. Julius Firmicus libro sexto. matheseos. Aborsauit filios geminos.

Abrado abradis penultima producta de aliquo quidpiam aufero. Columella libro tertio. Arida ꝛ vetera: quę falce amputari non possunt acuta dolabra abradito.

Abre quasi pręter rem: pręter rationez. Hoc est indecens pręter propositum: sine causa. Suetonius in Augu. Et quando ad hoc ventū non abre fuerit subtexere quę ei priusq̄ nasceretur in ipso natali die deinceps euenerint: ideſt pręter propositu sine ratione: siue inconueniens. Liui. Hęc si omnis diuini humaniq̄ iuris memoria aboleuit noua pegrinaq̄ naz priscis ac patriis pręferendo haud abre dixi verbis quoq̄ ipsis vt tradita nuncupataq̄ sunt referre.

Abre tua: significat a negocijs tuis familiaribus seu contra commodum tuū. Terētius in heau. Tantum ne est abre tua tibi aliena vt cures quę nihil ad te attineat. Huic contrarium est ex re tua. quod est ex vtilitate ꝛ cōmodo tuo: sicut E rep. ex vtilitate ꝛ commodo publico.

Abrenuntio abrenuncias ex ab ꝛ re: ꝛ nuncio significat a me renūciādo amoueo renuo. Et tā actiuo q̄z accusatiuo iūgit.

Abripio abripis penultima correpta quasi aufero est. Nā de bis dicit quę auferri possunt: vt vestis liber: ꝛ huiusmodi.

Aliquando abriperę est vi abducere. vt virum: mulierem: iumenta. Terētius in eu. Ex attica hanc abreptam. Lice. ad quirites. Nec patiamini me a meis liberis abstractum: a. cōiuge abreptum: ab aris: focisq; innocentē proiectū vitā: degere in exilio. Nam ab proprie rei ablationem denotat. Huic contrariū est arripio: qō ex ad ⁊ rapio componitur quę attractionē significat. Unde ⁊ pro accipio ponit. Lic. in Lato Non cani: non rugę repente auctoritatez arripere possunt. sed honeste acta superioz ętas fructus capit auctoritatis extremos. Aliquando significat vehemēter ad me rapio: vt sit cum celeri quadā animi corporisq; vehementia ad nos trahimus Liuius libro primo. Tum Tarquinius necessitate: tū etiā ⁊ ętate cogēte vltima audere mīto: et ętate: ⁊ viribus validioz mediuz Seruium arreptū: elatūq; e curia in inferiorē partē per gradus deiecit. Aliquando subito eleuo. Pla. in Lur. Uir sozas me arripui. Aliquando celeriter rapere inuadere. Uirgi. Hanc arripe velis.

Abrogo abrogas penultima correpta infirmo. Serui. abrogatur legi cum prorsus tollitur rex derogatur cum pars sui tollitur. Licero ad Heren. Illa defensio tenuis est: cū ostēditur id factū esse quod ea lex sanciat: cui legi abrogatū: vl derogatū sit. Dicimus aūt abrogatur legi ⁊ abrogat lex. Interdum abrogare est per rogationez auferre. Cui cōtrariū ē arrogare. Liuius libro tertio. Ut quicquid vi tribunitia arrogatū esset: id comitiis ibi abrogaretur Interdū est simpliciter auferre. Licero libro primo ad heren. Nā ⁊ periculosuz est ne quādo plus minusue dicamus: ⁊ suspitionē affert auditori meditatiōis. ⁊ artificij. quę res fidem abrogat orationi. Abrogari quoq; vt scribit Hel. dicūtur qui cuz sui iuris sint in alienā sese potestatem tradunt. eiusq; rei ipsi actores sunt.

Abrotanum penultima correpta herba calidę virtutis. Horati. Abrotanū egro non audet nisi q̄ didicit dare. sed Aetius amilinus libro primo simpliciū multa de abrotano ⁊ galenus de simplici medicina ⁊ Dioscorides.

Abrodictus cognomen fuit Ulyssis pictoris nobilissimi qō latine significat delicatum atq; elegans.

Abrotonion nomen mulieris. ab ἀβρὸν τὸ τρυφερὸν qō est glabrum siue delicatum latine ampleribus. apta dicitur

Abrumpo incido interrumpo diuisicio auello. Uirgilius libro tertio Georgicoruz. Nec somnos abrumpit cura salubres. Unde loco abrupta diuulsa: atq; ob id inuia dicuntur Hieronymus libro primo regum. Perrexit saul ad inuestigandum Dauid. etiam sup abruptissimas petras. quę solis ibicibus peruię sunt. Huius significationis est prerumpo.

Abs significat id qō apō greços ἀπὸ Ter. Abs quis homine beneficium accipere gaudeas.

Abscedo abscedis penultima producta ex abs ⁊ cedo significat recedo. A quo abscessus ⁊ abscessio. Aliquando tamē abscessus dicitur cōcursus mali humoris ī aliquam partē corporis ex quo suppuratio fit quā greci vocāt apostema.

Abscido abscidis penultima producta ex abs ⁊ cedo significat īde seco: vt est illud. Et abscidit auriculā eius dextram.

Abscindo abscindis. Inde scindo Juuenalis. Quid tamē expectant phrygio quos tempus erat iam more superuacuaz cultris abscindere carnem.

Abscio abscis. Abscire est de memoria exire

Abscondo abscondis di. absconditum vel absconsum occulto. Unde absconsum abditum occultum.

Absimilis. multū dissimilis. Columela lib. quarto. Materiā fructūq; nisi q̄ duplicē nō absimilē minoz germanę gerit.

Absentio absentis absensi absensum significat dissentio.

Absinthium herba amara a qua populi quidā cognominati sunt qui iuxta pontū habitant vbi mons eiusdem nominis habetur. Ouidius libro quinto. De trist. Lana prius gelido ōsint absinthia pōto. grece ἀβσυνθιοπτὸν ἀβσύνθιον vulgo dicunt medicum: vel assenzo: horozum est.

Absis absidos siue greco. Apsis fouix ⁊ curuatura ppie in curribus ἀπο τοῦ ἁπτειν. i. tangendo licet multa significet: quia rotę cū voluuntur contingant terraz. Sed in celo. Absides capiunt pro circulis ἀψὶς ἀψίδος pro macula retis vt Homerus li. v. Iliados: est curuatura rotę. s. lignū supra rotas tenens scbalas. imo curuatura rotarū in qua figuntur radij vt lib. ij. Hesiodus. ἀξονάλε ἐωτάποδλίῃ μαλαγὰρ μυτοὶ ἀρωενος οὐτωει δλεκεμ οκταπο δλῆν ἀπο καὶ σφυρὰν κεταβῆι ο τρισπιθαμιὸν λα ψιντα μνειμ δλεκαδλωρωαμιξεῆ. idest ⁊ axem septē pedum: valde enim vtiq; tibi sufficiens sic: si aūt octopedalez etiam malleū abscinderes trium p. ignozū apsidem decez lignis compacto currui: ita sūt de verbo ad verbū traducta: sed qm̄ locus iste hesiodi est dubius vsq; eamus interpretez. Manuel moscopolus interpres ibi sic scribit. εἰς κατας κευην ἁψίδος τεμνεξυλον τροχον στοιδαμωμ ενεκα ἁμάξης δλοδλεκα δλόρου ἡ ἵνα δοι ησεις ἁμάξαν τουτεστι τον τροχον της ἁμαξης δλεκάδλορον τηνδιάμετρον εχοντα: sed demetrius moschus dicit q̄d est dicere hoc. Intellige aūt tu tertū: qui est clarissimus sic: trium spithamarū latitudine diametri in circūferentia rotę incide curuaturā rotarum: q̄a nō sunt grandes bobus ad trahendū incide dico currui cōpacto ex decez lignis. i. q̄ currus fit ex pluribus lignis: ⁊ decanus est numerus electus: nam δοῦρα dicitur lignuz: sed dorice ου vertitur in ω ⁊ dicitur δῶρα lignum quāuis sit etiam genus mensurę spithama est mensura a cuspide pollicis ad extremitatem annularis digiti.

Absisto absistis a loco: siue unde discedo. Uirg. Nec prius absistit: q̄z septem ingentia victor corpora fundat humi. Huic contrariū est Assisto. Sed cū locus exprimitur abscedo tantum significat. Idem li. vij. Centū ęrei claudunt vectes eternaq; ferri. Roboza: nec custos absistit limine Janus. Quandoq; absistere ponitur pro desistere desinere abstinere. Liuius lib. ix. Legatos misere ad consulem Romanum vt receptis equitibus qui causa belli essent absisteret obsidione. Clau. Absiste rogari.

Absoleo absoles penul. cor. absolere est ab vsu recedere. Unde absoletus locus neglectus: ⁊ sordidus dicitur.

Absoluo absoluis perficio finio. Helius lib. ij. Septima fere hebdomade. i. nono ⁊ q̄dragesimo die totus homo in vtero absoluitur. Item absoluere est parcere: ⁊ pretio reddito dimittere liberare. Liui. lib. ij. Late deinde leges: quę consulem regni suspitiōe absoluere. i. liberarent. Sed cū de peccato: siue de peccati pena agit: genitiuū regere potest. Lice. lib. ij. ad Here. Lęcilius iudex absoluit iniuriarū illum qui L. actium poetam in scena notatim lesera. Ply. lib. xiiij. Inueniemus Egnati yrozem cū vinum bibisset e dolio interfectam fuste a marito. Eumq; cędis a Romulo absolutum Jtē euadere. Plautus in Amphitryone. Curauit vno vt sę tu fieret: vno vt laboze absoluat erūnas duas. Item expedire vt apud eundē in Cur. Sequere hac te absoluam: qua aduenisti gratia. Et in Epi. Te absoluam breui.

Absonus absona absonum penultima correpte quod est parui soni: ⁊ fere sine sono: vel non recte sonans: siue nihil conuenies: sed aduersans. Liuius lib. i. Dęc fermę romulo regnante domi: militięq; gesta: quorum nihil absonum fidei Licero proprie. Sed sunt quidam aut lingua ita hęsitātes aut ita voce absoni.

Absono absonas penultima correpta dissono male sono. Unde in sono.

Absorbeo absorbes bui. absorbitum: ⁊ absorbo absorbis psi ptum valde: siue in totum sorbeo deuoro.

Absq; prępositio separatiua est: vt absq; pecunia difficile vitam traducas. Aliquando est aduerbium. Terētius in Ecy. Quam fortunatus sum cęteris rebus absq; vna hac sorez hanc matrem.

Abstemius: qui se a temeto. i. vino abstinet: componitur ex abstineo ⁊ temeto: sed nota q̄ aliter sentio q̄z latini in hac dictione: quoniā μεθη grece dicitur ebrietas: vnde per literarum trāspositionem addendo ton latini dixerunt the-

meton: ergō prima est longa ⁊ cum th scribi oportet: qa fortasse alios interrogaret quereretq; inde υἱός cū ἀπο γίνεται ἀποδιωμιός ꝑ elisa o vertit ⁊ tenuis in suam aspiratā ⁊ dicit ἀφθωμιος aphthemius nō ergo temeton dicit q; tentet mētē: neq; sic scribi debet abstemius: nisi ob eam regulā latinor: q; greca parce in latinum detorqueant postea in femininō ōr abstemia. Ouidius lib. xv. Litorio quicunq; sitim de fonte leuauit. Una figit: gaudetq; meris abstemius vndis.

Absterreo absterres significat amoueo repello prohibeo.

Abstineo abstines pe. cor. ex abs. ⁊ teneo significat tempero: ⁊ fere contineo. Terentius. Non manum abstines mastigia. Jungitur quandoq; genitiuo. Horatius lib. iii. Car. Mox vbi lusit satis abstinetq; dixit irarum. Q̄nq; ablatiuo cum prepositione. Plautus in amphi. Qui possum hinc fortis a me vt abstineat manum. Justi. lib. i. sine prepositione dixit. Cōtentiq; victoria imperio abstinebant.

Abstinentia est virtus: quam ab alienis abstinemus nihil cui q̄q; eripientes.

Absto abstas abstiti abstitum ⁊ abstatum significat longe sto. Ouidius in lien lib. x. meth. Abstit pro abstitit dixit. Halcyone lacrymas ⁊ que par admonet abstit ab vtiq; vel abs ideo prīuationem figit: quoniā quantū possunt latini vel a grecis accipiunt vel grecos imitant. ὥστε ποτὲ παράδειγμα τίσιτος καὶ συῆ ἀπὸ γίνεται ἀπόσιτος οὐ τοῖς τικως ἀλλα κοινῶς οὗτος φορτιζω ἀπο φόρτιον φασκο ἀποφασκω. ⁊ nota q; sto stas i cōpositione facit apud grauissimos auctores i ꝑteritis i aui vt resto restas restiti: vt Properti⁹ si qd restauerit vmbras sic etiā multi alij antiqui scriptores: sed ne in tam friuolis longior sim ꝑ manifesto approbatoq; relinquimus sed sit vt lubet manifestū est q; abs venit ex greco vt vidimus supra: ⁊ etiam sto stas ab eodem fonte grecorum deducitur vt ἵστημι ἵστάνκάτα φαίρεσις. sto latini dolauere.

Abstrabo: quasi per vim: aut arte aliqua aufero. Licero lib. i. Tusculanarū. Certe si tunc occidissemus mors nos a malis non a bonis abstraxisset. Huic contrariū est Attrabo.

Abstrudo abstrudis pe. p. ex abs ⁊ trudo significat abscōdo: vel claudo: sed Seruio auctore differunt qō abscondere fit de industria. Abstrudere a natura. Virg. Ut venis silicis abstrusum excuderet ignem. Plau. in prolo. aul. Atq; aule timens domo sublatā varijs abstrudit locis. Idē ibi in argumento auro formidat Euclio abstrudit fores. i. claudit.

Abstulit ab aufero preteritus est: significatq; Asportauit: ademit: eripuit: vel a tollo.

Absum longe sum discedo: est eadē ratio in hoc verbo compositō: quā diximus in verbo illo absto abstas: quoniā abs more grecorū mutat significationem in dictionibus: ⁊ facit per contrariū significare: sum. i. presens existo: sed absum i. non sum ℔. Sal. Neq; animus neq; corpus a vobis aberit. Aliter Li. alter Romana castra. inquit. xx. milliū spatio aberant: hoc modo. Colu. lib. vi. Tabulata iter se minus trinis pedibus absint: idest distantes sint. Hinc absens sicut a psum presens. Ulpia. Absentem accipimus eum: qui nō est in eo loco: in quo petit. Non enim transimare absentē desideramus Et si forte extra cōtinentiā vbis sit: abest ceteruz vsq; ad continentiā non abesse videbitur si non latitet. Abesse autem non videbitur qui ab hostibus captus est: ℔ qui a latronibus detinetur. Pau. Abesse rem videt si vestimētum scissum reddatur: vel res corrupta redditura sit veluti scyphi collisi: aut tabula rosā pictura: quoniā earum rerum pretium non in substantia: sed in arte sit positū. Jtez si eam dominus rem: que sibi furto abierat ignorans emerit recte dicitur res abesse etiā si id postea ita esse scierit: q; videtur res ei abesse: cui pretium abest. Abest etiaz vt scribit Caius que in rebus humanis non sunt. Dicimus autem more attico. Absente nobis: ⁊ psente nobis pro absentibus ⁊ presentibus nobis sicut aperite aliquis ac tutuz apud Terentiū in adelphis. Plau. in am. Nec nobis psente quisq; aliquis ausi sunt. Ab absens fit absentior ⁊ absentissimus. Aug. li. iiij. confessio. Mente atq; sensu absentissimus.

Absentaneus absentanea absentaneum: quod in absentia fit. Absentia vō ab absens fit.

Absento absentas absentem facio: seu absens sum. Claudianus. Queri que tale recessu maluerit dānare deus vetitāq; dearum colloquio pris, peul absentauerit astris.

Absumo absumis penultima producta, pfundo consumo quasi inde sumo. Ouidius libro primo Fastorum. Querere vt absumant absumpta requirere certāt. Plynius libro. xxvi. Corpora defunctorum condita in eo absumi constat intra quadragesimum diem. Justinus. Huius temporibus aquarum illuuies maiorem partem gręcię absumpsit. Augustinus libro tertio ciuitate dei pro morior posuit: q; qui moriuntur de medio tolluntur. Lucretius inquit. Anteq; annus terminaretur: absumptus est. Huius contrarium est assumo quod est accipio: ⁊ ad me sumo. Licero neq; id onus multus assumpsit. Per translationem significat Attribuo: vt apud eundem. Si id mihi assumo: videor id mihi meo iure quodam vendicare.

Absurdus absurda absurdum: quod est dispar diuersum abhorrens: inconueniens: stultum deforme: odiosum: iniquū. Licero in Lel. Auaritia vō senilis quid sibi velit non intelligo. Potest enim quicq; esse absurdius q; quo minus vię restat eo plus viatici querere.

Absyrtus colchorum regis filius quem medea sorer lacerauit iuxta fluuium Absyrtum in quem conuersum scribit poetę. Sed aliud scribit Orpheus in argonauticis libro. ii. ⁊ aliud Appollonius Rhodius ⁊ Lucillus: Theon: ⁊ Sophocleus eius interpretes libro quarto argonauticor. Plurimi fuerunt qui apud grecos argonautica scripserint: ⁊ dicunt Jasona Medeam ad phęacas adduxisse adhuc intactam ⁊ absyrtus frater grandi multitudine armatorz sororem est ⁊ Jasona subsecutus adeo q; arete vxor alcinoi regis phęacū ⁊ ipse rex determinauerunt reddi si intacta eēt: quo cognito secum dormiuit ⁊ eo modo habuerunt recedē di facultatem. Fuit insuper absyrtus scriptor grecus mirificus: qui scripsit de medicandis equis ⁊ de cura animaliū ⁊ eorum medicina eumq; ⁊ pulcherrimum ⁊ emendatissimum habet Antonius Ticecomes vir vt magnificus ita bonarum litterarum studiosus in mediolano ⁊ studiosorum fautor summus.

Absyrtides insule sunt in adriatico mari. Plynius libro tertio. Absyrtides a Graiis dicte a fratre Medee ibi interfecto nomine Absyrto. Pomponius in Adriatico sunt Absorus celadusa absyrtis. Issa.

Abundo abundas ex ab ⁊ vndo. Unde ⁊ exundo ⁊ inundo. Et est abundare affluere ⁊ supra modum aliquem quidpiā possidere. Tractum ab amnibus: qui quo magis augentur imbribus eo maioribus: ⁊ crebrioribus vndis eriguntur. Dicitur etiam quis abundare qui successu prospero affluit Terentius in phormione. Amore abundat antipho. Dicimusq; ego abundo pecunia: ⁊ pecunia abundat mihi. Augustinus libro con. Nam id furatus sum quod mihi abundat. Statius in Achilleide. Cum accusatiuo modo sanguinem teucros vndabit campos. Hinc abundans pro diuite pecuniosō potente profluente. Abundantia opulentia sacietas. Abundanter ab abundans aduerbium. Abunde ab abundo significat copiose satis superq;. Exundare valde vndare siue aliuz exire. Ambrosius. Lito lutum colligit amnis exundans. Inundare intus vel valde vndare idest implere Idem deniq; ebrii putabantur: quibus spiritus sanctus inundabat. Quandoq; absolute ponitur pro crescere ⁊ extra alueum versari. Plynius. Anteq; nilus inundaret. Quandoq; pro abluere ⁊ accusatiuo iungitur. Idem Agros ⁊ sata inundauit. Hinc inundatio pro diluuio ⁊ per translationem pro abundantia ⁊ multitudine: vt apud esaiam. Inundatio camelorum operiet te.

Abutor penultima producta in vsum consumo. Plautus in

Asinaria. Ubi illa quę dedi ante Abusa si ea duraret mihi: mulier mitteret vt ad te. Sępius tamen in malam partem ꝛ perperaꝝ: siue nimis licenter vtoꝛ significat: vt si cū vtimur aliqua re contra id ad quod est instituta: vt si in tẽplo negocia secularia tractemus: dicimur templo abuti. Licero. Noli abuti nimis patientia nostra. Bona. vtimur cū honoꝛe: abutimur cum iniuria. Utimur his rebus: quę nobis vtentibus permanent: abutimur his quę nobis vtentibus pereunt ex quo vsus: ꝛ abusus videntur contraria. Nam vsui est ager: domus: abusui vinum oleum ꝛ huiusmodi. Licero. Non debet inquit ea mulier cui vir bonoꝛum suoꝛum vsum legauit cellis vinariis plenis relictis putare id ad se pertinere. Usus enim non abusus legatus est. per translationem vo de tempoꝛe ꝛ laboꝛe dicitur abuti cum tempus in aliqua re magno cum sudoꝛe positum frustra contriuimus. Terentius. Nam in scribendis prologis opera abutitur: idest tempoꝛe ꝛ laboꝛe. Dicimus autez Abutoꝛ hac re: ꝛ banc rem. Plautus in Bac. Nos aurum abusos. Hinc Abusus abusa abusuꝫ Abusus abusus. ꝛ abusio. Abusiue aduerbiū: qđ ẽ impꝛopꝛie ꝛ ꝺ naturā vsumqꝫ.

Abydos penultima producta vbs Asię a Milesiis condita. Syge lydoꝛum rege permittente: qui totius Troadis imperium habuit. Cui Sextos in Europa opponitur intercedente angusto mari a casu virginis hellesponto nūcupato. Id cum Asiam ab Europa diuidat xerses ponte cōiunxit. Hinc Abidenus abidena abidenum veluti Leander abidenus dictus est. Uñ ꝛ Museus σηϛοϛ ἐηρκαὶ ἀβῦδος ἐνάντιὸν ἐγγυθὲν τοῦ γὶ τοἐϛι ϖολῆες ꝛ subdit ἥμεῤϛ ἦϛὸν ἔναι ἐν ὁλεωτό λίεϛορ ἀβυδοῦ ἀμφοτέρων ϖτολιῶν ϖερικαλλεες ἀϛτερες αὐφωικελοὶ αλλήλοϊϛι.

Abyssus: est immensa quędā profunditas ꝛ incōpenetrabilis ꝛ incōprehensibilis ꝛ maxime in aquaruꝫ multitudine. Ibi enim altitudo inquit Augustinus ibi profunditas quę penetrari vsqꝫ ad fundū non pōt. Omnis aqua omnis humida nature atqꝫ substantia circunquaqꝫ diffusa per maria ꝛ flumina ꝛ antra occulta simul vno nomine Abyssus vocatur. Ambroſius libꝛo hexa. Abyssum ꝛ multitudinem: ꝛ profundum aquaruꝫ dici lectio euangelica docet vbi rogabāt saluatoꝛem ꝺemonia ne iuberet illis: vt in abyssum irent.

Ac coniunctio copulatiua est: vt doctus: ac iustus es. Aliquā-do aduerbium est ꝛ accipitur pꝛo q̃ꝫ: vt haud secus ac iussi faciunt. Aliquando sicut docet Do. significat contra quam Terentius in Andria. Nescio quid tibi sum oblitus hodie ac volui dicere.

Achachia: a grecis dicitur succus e pomis expꝛessus arboꝛis Silicon quam coꝛrupte vulgo Siliquam appellāt: quoniā ἀκακία dicitur innocentia.

Academia locus nemoꝛosus ab Athenis mille passibus distans ab academo heroe: vt Eupolidi placet: sic appellatus Gymnasium platonis celebꝛatissimuꝫ. Hoꝛa. Atqꝫ inter syluas academi quęrere verum. Ibi natus est Plato vbi cū philosopharetur studendi vsū et discipulozum frequentia mozumqꝫ celebꝛitate insignis fuit. Unde Achademici philosophi sicut ꝛ Areopagite ab Areopago. Fuit ꝛ academia villa memoꝛatu digna ab Auerno lacu puteolos tendentibus posita littoꝛi celebꝛata porticu ꝛ nemoꝛe quaz Licero academiam vocabat ab exemplo athenarum ibi compositis voluminibus eisdem nominibus: in qua ꝛ monumentum sibi extꝛuxerat. Eratqꝫ academia gymnasium inferius cum superioꝛi gymnasio nomen esset lyceum: quę ꝛ inferioꝛ ambulatio: ꝛ superioꝛ dicebantur. Lyceum vo a nomine scholę Aristoteliceę. Huius nominis academia penultima ꝓducitur a Licerone. Inqꝫ academia vmbꝛifera nitidoqꝫ lyceo. Sic ꝛ in alio versu laureę Tullij Atqꝫ academię celebꝛatam nomine villam. Uerum alij eam coꝛripiūt vt etiam communis vsus seruat Claudianus. In latium spꝛetis academia migrat athenis Sidonius Obruet ꝛ quā quam totis academia sectis Ratio est quoniā est vna de diebꝛonis. sic Uirgilius de syrheo.

Achantus puer: in flozem sui nominis conuersus. Uirgilius. Et circuntertum croceo velamen acantho. Plynius libꝛo vigesimo secundo. Docet acanthum esse herbam topiariam lato: longoqꝫ folio margines crepidinum vestięs Inde ponitur pꝛo flexuoso ornatu. Quidam putant herbam esse similem spinę albę ꝛ habere folia minoꝛa ꝛ aculeata lanugine. Ser. in polione dixit eē arboꝛē sp frondentē q̃si spinis plenā. Nā est spinosa q̃ ꝛ in cyrenaica insula abundat. Uirg. li. ii. Geoꝛgicoꝛ. Et baccas semper frondentis acanthi. Est etiam hoc nomine oppidum in Macedonia: siue in Aetolia quę est vbs Atamanum in qua mutas esse cicadas. Stephanus auctoꝛ grecus scripsit.

Acanthis achanthidis auis stridula quę ꝛ carduelis: quę spinis ꝛ carduis pascitur. Naz ἄκανθα Acantha spina ακανθοϛ spinetum. Uirgilius libꝛo tertio. Resonant acanthida dumi. Hec ꝛ acanthylis vocatur.

Acapis. pen. coꝛrepta fluuius Asię apud Lazos populos.

Acapna dicuntur ligna: quę ad ignem sicca habentur: q̃ sine fumo κατωνὸς latine fumus. Hinc genus quoddam mellis: quod ad argentarias gignitur. Acapnistum dicitur idest a fumo purgatum.

Acaron. pen. coꝛrepta ciuitas palestine: quę cęsarea vocatur.

Acara penultima coꝛrepta oppidum est in medio panonię.

Acarnania Epiri pars: quā Achelous ab Aetolia diuidit. Ja hac est oppidū Leucas. Est ꝛ regio quędā parua in ęgypto dicta Acarnania: sicut scribit Serui⁹ li. q̃nto eneidos.

Acarpos latine infructuosus. Acarpia fructuuz priuatio dicitur καρτοϛ fructus.

Acastus pelię thessalozum regis filius. Acasta nympha oceani ꝛ tethyos filia.

Acaustos latine minime vstus dicitur: nam καῦμα est ardeo καῦμα calor intẽsus.

Acatalectos versus cui nulla syllaba deficit.

Acatium genus nauigii actuarii. Julius Pollux scribit velū in naui maximum esse: sicut minimum dolonem. tertium quod retroꝛsus panditur epidromum.

Accedo accedis penultima producta aduenio appꝛopinquo q̃si iuxta eo. Luius contrariū est abscedo. Uirgilius. Uos ꝛ scylleam rabiem penitusq; sonantis. Acestis scopulos. Quandoqꝫ accedere est aures adhibere curare: ꝛ plurimi facere. Nam non solum coꝛpoꝛe: sed etiam animo accedere solemus: vt accedo sentẽtię tuę: idest adhęreo eo tanq̃ꝫ bonę Quandoqꝫ adiungere. Sed in tertia tantū persona singularis vel pluralis numeri: ꝛ in significatione passiua: vt hoc calamitatibus meis: vel ad calamitates meas malum accessit. In quo significato quandoqꝫ ablatiuū cum pꝛepositione damus. Liuius. Hęc tibi a me dotalia dona accedēt Ad accedo pro aduenio fit accessus. Ab accedit pro adiungitur fit accessio pro adiectione: ꝛ ĩcremẽto: quoꝛ otraria sūt recessus: ꝛ remissio: Seneca. Magna rebus nr̃is facta erit accessio. Inuenit etiā accessio ꝓ aduẽtu sicut decessio ꝓ recessu. Licero eoꝝ neqꝫ accessione vitam meliozem fieri: neqꝫ decessione peiozem.

Accelero ras. penultima coꝛrepta pꝛopero festino celeriter vado: vt accelera vt eruas me.

Accędo dis di sum. er ad ꝛ cādo. a. i. e. mutata: licet nō sit i vsu nō a cādeo vt q̃dā putauerūt: q̃ habeat sig̃atione neutralē. Accędo vo actiuā. Neqꝫ a cędo: qō nusq̃ legit neqꝫ eē pōt qm̃ cū accędo i eadē sig̃atiōe sumat cū cādeo q̃uis illud i actiua: h̄ i neutra er h̄ cādeo formatū esse oportet a vbo: cui scḋm analogiā assimuleť. Igit cādo cē ꝺuenit: nō cędo: qm̃ si cędo eēt cędeo faceret nō cādeo. Idcirco cū cādeo bēam⁹ ꝛ accędo sic ꝛ icędo ꝛ succędo simpler hēre necesse sit necessario cādo a quo cādeo fit ipsoꝛ simpler. ē q̃ppe qm̃ pleraqꝫ hui⁹ nature vba sūt: vt ab albo albeo a duro dureo a pendo pendeo. ꝛ mlta hmōi q̃ neutra deriuatiua ab actiuis eoꝝ

certum est esse: vt apud Prisicianum ⁊ Diomedem cernere licet. Est autem accendere ignem excitare inflāmare: vt bis accensa super. Per translationem vō significat animare in stigare. Virg. Martemq; accendere cantu.

Accensi vt Marcellus scribit genus militie erat administrātibus prorimū dicti q̄ ad necessarias res sepius accirentur: veluti accersiti. Festus vō sic. Accensi dicebant q̄ in locum mortuor militū subrogabant: ⁊ ad cēsum adijciebant. Sz varro rectius sentire videt: qui docet accensos ministrato res fuisse magistratuū ab acciendo dictos. i. vocādo. Nam accensus instar pconis acciebat iussu cōsulis q̄rites ad concionē. Ply. lib. vii. Post aliquot annos adiectus est ⁊ meridies accenso cōsulū id pnunciante. Erāt singuli pfidibus pūncia accensi. Qō minus memini nisi libertis differebat sicut scribit. Lic. ad Quintū fratrē cuius hec sunt verba. Accensus sit eo etiā numero: quo eū maiores nr̄i esse voluerūt qui hoc non in beneficij loco: sed in laboris: ac muneris nō temere nisi libertis deferebant. Asconius sic habet. Accensus est nomē ordinis pmotionis in militia: vt nunc dicitur princeps vel cōmentariensis: aut cornicularius.

Accentus ōr quasi ad cantus: hoc est iurta cantū: quia ad cantilenā vocis nos cognoscere facit syllabas. Hzeci psodiam dicunt ὠδὴ ἀπὸ τῆς ᾠδῆς ἀπὸ τοῦ ἄεισθαι ἢ καὶ πρὸς καὶ ἀδῖν κρούειν ἢ καὶ ὑπογράφεται ἰωτα a latinis etiā tonus: ⁊ tenor vocat: q̄a ibi sonus crescit: ⁊ desinit. Diffinit a quibusdā q̄ sit anima verborum. Ab aliis q̄ sit vox syllabe. Nos veteres nunc moderamenta: nūc accentiunculas: nunc vocalationes appellabant. Sunt autē tres accentus. Acutus. Grauis. ⁊ circūflexus. Acutus dictus ē q̄ acuat: ⁊ erigat syllabas. Grauius q̄ deprimat ⁊ deponat. Est enim cōtrarius. Acuto. Circūflexus qui de acuto ⁊ graui cōstat. Incipiens enī ab acuto desinit in grauem. De his apud Prisicianum ⁊ Portelium tractatum est.

Accerso accersis accersiui accersitū ⁊ arcesso arcessis vtrunq; tertie coniugationis ponit pro euoco: seu ad vocandū eo. Actū enim corporis denotant: sicut cetera in so: terminata. Sz in pterito: non aūt in psenti sunt q̄rte: que propterea desidera tiua a grāmaticis dicunt q̄ nunq̄ fere eorū verborū actus sine desiderio fiant. Sueto. in Cesare. A quo ad accersendā classem in bithyniaz missus desedit apud Nicomedē. Ter. in and. Obstetricē accerso. Fit aūt accersio ab accio. Arcesso vō a arcio quod idem est: cū apud antiquos: vt Prisicianus inquit ar pro ad poni cōsueuerit: vt Aruenas aruentores aruolare: pro Aduenas aduentores aduolare dicentes. Unde ostenditē recte arcesco dici ab arcio qō nos accio dicimus. Claudia. lib. iij. Jupiter interea cinctam thatmatida nimbis. Jre iubet: totoq; arcessere mundo. Apud Virgilū tñ lib. iiij. Heor. pro attrabo ponit eo modo quo in psalmo. Os meū aperui ⁊ attraxi spiritū. Dinc pecudes armenta vi ros genus omne ferarū. Quemq; sibi tenuis nascentū arcessere vitas. Ex accio ergo sive arcio fiūt duo derivativa. Accerso: ⁊ arcesso: q̄q̄ ⁊ arcesso ab arceo pro accuso esse possit Salu. in Jugurtha. Quo facilius idicio regis Scauri: ⁊ reliquor quos pecunie captę arcessebāt delicta patefierent.

Accersio accersis quartę coniugationis: ⁊ verbū actiuū: qō multi negant inueniri. Sz fallunt parum scripturas attendentes. Significatq; voco. Lice. li. iiij. Tul. Quē cęcilius deum qui non sūmū putet aut stultū aut rerū essem peritum existimet cui i manu sit: quoniā esse dementez velit quem sapere quē sanare: quē in morbū injici quē contra amari: quē expeti: quē accersiri. Liuius quoq; lib. iij. ait. Placere itaq; patrem accersire. Salustius circa finē Jugurthę. Postremo. Sillam accersiri iubet. Hieronymus in deutero. Statimq; eum accersiri facient: ⁊ interrogabunt. Et in actibus aplicis. Accersi Simonē quendā: q̄ cognominat Petrus. Sic ⁊ in multis locis: quos adducere superfluū iudico.

Accio accis acciui vel accij accitum. pe. pro. ex ad ⁊ Lio significat Aduoco. Unde accitus aduocatus. Hiero. Accito notario iquit. Dinc Accitus accitus. Virg. Regius accitu chari genitoris ad Urbem.

Accido accidis pe. cor. ex ad ⁊ cado propie iurta cado ⁊ accidere est gestum corporis in humilitatē cadentis ostendere. Sue. in Cesare. Ad genua vltro sibi accideret. Salustius sine ꝓpositione dixit. Quo accidā. Jureconsulti vsurpāt accidere pro mori: vt si quid filio meo acciderit. N. seruus meus esto id est si filius me⁹ mortuus fuerit. In tertia persona significat pęter spez euenire. Et hoc tam in bonū q̄z in malum. Ter. in and. Interea aliquid acciderit boni. Lic. Nihil mali accidisse Scipioni putandum est. Dinc fit accidēs participium ⁊ accidens nomen.

Accingo accingis. Jurta cingo. Res vero qua quis cingitur in ablatiuo magis q̄z accusatiuo poni solet. Et vltra ablatiuum datiuum cōmode habere potest. Hiero. lib. quarto regum. Uir pilosus ⁊ zona pellicea accinctus renibus. Interdum Accingere est parare siue expeditus promptumq; ad aliq̄d agendum reddere. Virgi. Illi se prędę accingūt: Alio modo construendi q̄z deprecetur regula: vt accinctus renibus. Unde accinctos vocamus industres expeditosq; contra discinctos ignauos incomptos: negligentes que dicim⁹

Accipio accipis. Capio q̄q̄ abinuicem separantur. Sicuti in dictione capio dicetur. Interdum accipere est audire. Licero in Catone Accipite veterem orationem Archite. Interduz Sentire. Terētius in heautontumerumeno. Linia aliter de amore tuo: atq; est accipis. Interduz cognoscere intelligere: vt accipite in patriam reuersurum. Interdum cōcipere. Virg. li. iiij. Alij vētosis follibus auras: Accipiūt reddeunt. Interdū decipere. Lucillius. Sic inq̄z veterato rem illum veterem lupum Annibalem acceptum. Interdū tractare tam in malū q̄z in bonū. Teren. Ego abste miserisum acceptus modis. Licero. Roga ipsum quēadmodum ego eū Arimini accepi. Unus cōpositū est pręaccipio.

Acceptum dicitur gratū iucūdū cōprobatū. Acceptū fero: habeo pro accepto. ⁊ fateo me accepisse quod nō accepi cum nulla solutio interuenerit. Unde acceptilatio dicta est. liberatio: vt docet. Modestinus: quę fit per interrogationē ⁊ rūsionē: q̄ vtriq; stinget ab eo nexu absolutio. Dicendo enī quicq̄d tibi per stipulationem promisi: vel ex stipulatu debui habesne acceptum. Et tu respondeas habeo acceptū fero quasi dicas inde habeo ac si accepissem a te per veram solutionem Apotheca vō non aliās q̄z si pecunia soluta sit inquit. Ulp. Acceptum refero. Uide i dictione refero.

Accipenser. seu aquipenser. genus piscis q̄ frequens accipitur mēsis. Habet squamas ad os versas q̄ apud antiquos in magna estimatiōe fuit. Mar. Ad palatinas accipenseramittite mensas ambrosias ornant munera rara dapes.

Accipiter ab accipiendis malo modo aliis auibus. Est enī auium rapax. Uide in falco.

Accepso veteres pro acceperim dixere. Pacu. Haud finaz q̄c q̄z profari priusq̄z accepso quod peto.

Accline adiectiuuz penultima producta dicitur flexum incuruatum iacens humile. Et propie indescensu dicitur. Hiero. Scabellum accline ⁊ ex vna parte obliquū. Dicitur ⁊ acclinus accliua acclinuz. sicut ⁊ interclinus quo vsus est Ambro. in Egesippo ciuitas inquit prerupta vndiq; prope erat interclina rupibus.

Acclino. as. penultima ꝑducta ad aliquid flecto inclino Hiero. Ad Dama. Acclinatio nostra vmbrosa. Est et inclino pro inflecto. Decline deorsum flecto: que acclino composita esse conuenit: licet eorū simpler non sit in vsu.

Accliuis. siue accliuus. a. um. per. u. penultima producta quod est leniter erectum ⁊ acuminatum ⁊ propie de ascensu dicitur: quasi iclinum acuminatum ⁊ pendulum sursum. Cuius contrarium est decliue: siue decliuum quod est inclinatum atq; incuruum pendulum deorsum. Dinc accliuitas Cesar. Ab eo flumine pari accliuitate collis nascebatur.

Accolo. is. pe. cor. apud siue iurta colo. ⁊ de aquis montibusq; dicitur. Liui. lib. iiij. Di dimissis circa omnes populos legatis qui etruscum mare quiq; tyberiz accolūt ad frumētū

mercandū. Ply. li. iiij. ꝑſę rubrū mare ſemp accoluere.
Accola. penultima cozrepta vicinus aduēticius. quod aduenies terram colat. i. habitet: vt accola montis: qui ꝓpe mōtem habitat. Accola padi. Accola cāpi qui iuxta padū iuxta campum habet domū. Liuius lib. primo. Paſtoz accolatus loci nomine Lacus feroz viribus. Uirgilius libzo ſeptimo. Anniſq; vadoſi accola vulturni.
Accōmodo. as. pēultima cozrepta adhibeo applico adapto. apte colloco. Lice. lib. ij. de oza. Alphzicān illi ſupiozi cozonam ſibi in ſuiuio ad caput accōmodāti. Idē lib. j. offi. Qui ſe ad remp. z ad magnas res gerēdas accōmodauere. Idē. Tantū dabit amicitię vt naturā amici cāz eē malit vt ozādę litis tēpus quo ad leges liceat accōmodet. Interdū accōmodatū ſignificat ꝓlue ꝓpēſum. Idē. Ad ſummū grecozum ocium potius q̄ ad illā vim aut tumultū accōmodati.
Acredo acredis pen. p. ex ad z credo videl ſignificare ad id qō credit accedo quale. Aſſentioz ſiue aſſentio. ad ſniam accedo. Collu. li. ij. Idcq; etiā nō ſpernēdus auctoz rei ruſticę Sarſenna vt acredidiſſe. Eſt z acredo nomē p ſimplex. c.
Acreduo. duis. Idez qō acredo. Plau. neq; diuuni: neq; mihi humani poſthac quicq̄ accreduas arthemona.
Accūbo. bis. ꝓpie adiaceo iuxta cubo. Hiero. in deutero. Cū ſederis in domo tua z ambulaueris: z accubueris atq; surrexeris ſcribes ea ſup poſtes. Et li. ij. ℞. Accubuit Amnō z q̄ſi egrotare cepit. Et accūbere eſt i cōuiuio eē. Lubabāt. n. antiqui veſcētes. Lice. Pro. Accubuerā hoza nona: cū ad litterarū exēplū in codicillis exaraui. Aſſignāt q̄dā differentiā inter Accūbere Diſcūbere: z Recumbere. Quę q̄n apud auctozes minus ſeruent: eam omittendā cenſui.
Accubo. as. pe. coz. iuxta cubo. Sue. in Ceſare. Theatrū ſūmę magnitudinis Tarpeio monti accubās. Alias ſignificat diſcūbo. Hinc Accubitoz accubitrix: z accubito accubitas.
Accubitus accubit⁹. apſe accubādi actus: vt in cāticis Dū eſſet rex in accubitu ſuo: nard⁹ mea dedit odorē ſuauitatis.
Accubitū lectus in quo cubaf iterdū. Uñ apud Lāpri. de Lō modo ſcribit q̄ nō accubuit niſi i accubitis quę pilū lepozinū būſſent: aut plumas pdicū ſubalares. Hęc accubita alio noie dñr. Anacluteria z apud florētinos triſcānica.
Accumulo. las. pe. coz. Augeo āplifico: z q̄ſi ad cumulū addo.
Accuro. accuras pe. p. z p ſimpler. r. ſignificat ſtudioſe z diligenter curo. Plau. in epi. Remeabo intro vt accurent adue nientes hoſpites. Li. in arte veteri. Melius accurant quę ſine cōſilio adminiſtrant. Hinc accuratus a. um vbi magna apponit cura. Hel. Cultu coꝛpozis nitido vēuſtoq; niniſq; accurato fuiſſe. Hinc peraccuratus. Li. Apio pul. Peraccurate quę rabaris q̄ eos tributa exigere vetarem.
Accurro accurris p duplex. rr. Uide in dictione curro.
Accuſo. ſas. pe. p. frequentatiuum eſt ab Accudo: ſicut docet Priſcianus. Cōponit enī ex ad z cuſo qō a Cudo deducit: ex quo cōpoſita. Incuſo: Excuſo: z Recuſo: q̄q̄ non deſint qui dicāt accuſo ex ad z cauſa ſeu cauſoz cōponi. Sed magis audiēdus eſt Priſcianus: q; magis cōmoda fit cōpoſitio a cuſo frequētatiuo verbi. Cudo quod cuſum ſupinū facit Eſt autē accuſare aliquē quaſi eum apud iudicem percudere. Et hoc p tranſlationē quaſi maleo ad incudē pertūdere: vt in q̄ velit is: qui accuſat formā redigatur: vnde ꝓprie eſt apud iudicē vel alium z aliquādo apud illū quē accuſes oſtendere aliquē peccaſſe. Dicimus autē Accuſo te illi apud illum vel coꝛā illo magni ſceleris: aut de magno ſcelere. Id obſeruatū fere cōperi: z quod peccati nomē exꝑimit genitiuo: qō minus ablatiuo poneref: vt te accuſauit homicidij z alio ſcelere. Incuſare eſt alterius mozes repzehēdere: z plerūq; cum querela q; ab illo iniuria fis affectus. Qui dixerūt incuſare de maioꝛibus dici.
Accuſare de paribus vel minozibus coniungunt ab auctoribus. Ceſar. in primo com. Omnium ordinum adhibitis ad id conſilium centurionibus vehemēter eos incuſauit. Diome. Incuſante Ciceꝛone Catilina coniuctus eſt. Coz. Taci. Intemperiem cęli incuſantes.
Accuſatoꝛius vir qui alios accuſat. Accuſatoꝛius liber in quo continentur accuſationes.
Accuſatiuus. a. um per quod quis accuſatur. Unde accuſatiuus caſus dictus eſt: q; per hūc vel accuſamus: vel laudare videmur: vnde z laudatiuus dicitur.
Acelum oppidum creditur in Tauriſci agro: vnde acelinus romanus ſcęuitia famoſus inter recentioꝛes hiſtoꝛias auditur: hodie Aſiuluz dicit: nunc reginę Cypri Comelię pzetoꝛiū: ſed fallunt: quoniā eſt oppidū a Patauio ad decimū lapidem verſus ateſtem z montagnanam.
Acedia grece ακηδια latine pigritia: triſtitia tędiū: anxietas Inde acedio as qō ſignificat anxium eſſe: vñ locus ille. ꝑs Et anxiatus ē ſuper me ſpiritus meus. οτι κηδω τοις γεω και ασκεωχα λεπαινω και ωδλιβω λυπω και ταλοι ωαοθεμικηδιομ λεγεται και ακηδεια αμελεια και τορηια ακηδεω και ακηδης et ꝓpterea eſt ſyllaba longa: q̄n eſt η greco.
Acephalus. pe. coz. latie ſine capite dicit. Nā a ſine κεφαλη caput: vnde acephali verſus ſine capite dicunt: quoniam a bzeui ſyllaba incipiant. Acephali hęretici quidaz dicti ſunt: quoniaz nullus inuenitur auctoz a quo exozti ſint. Di ouarum in chziſto ſubſtantiarum ꝓpzietatem negant: z vnā in eius perſonā predicant naturam.
Acefinus pe. pzo. fluuius Perſię q̄ in induz fluuium cadit magnus z nauigabilis circa quē ferunt harūdines tātę magnitudinis naſci: vt ſingula internodia ſcolis ꝑſēt vicē nauigii.
Acer ris z acris is ę. generis cuius ꝓma ſyllaba coꝛripit nomen eſt arboꝛis: a quo ſit aceruus. a. um. qō eſt materiatum ex ea arboꝛe. Uirg. Pręcipue cum iā trabibus conſtaret acernis: grece ὀz ὀξυ⁹ dicta acer q; acria in ea artificiū ingenia exerceant. Eſt enim ampliſſima arboꝛ z operū elegantia ac ſubtilitate primū poſt citrum locū obtinet.
Acer. a. um. vel hic acer hęc acris hoc acre ꝓma ꝓpzod. a quo acrioꝛ: z acerrimus ꝓpzie ad vinum acetū z hmōi ptinet: nā ſapozis acetoſitatē ſigt. Col. li. iiij. Radicetenus vitē pręcidito: plagā acri aceto pariter ac lotio veteri ꝓmixta terra linito codēq; radices irrigato. Transferf ad alia z mō ꝑ ſoꝛti ponitur. Uirg. li. ix. Paud acrem dubites in ꝓlia poſcere turnū. Mō ꝓzo veloci. Idē li. iiij. At puer aſcanius mediis in vallibus acri gaudet equo. Idē Calidūq; ais z curſibus acrem. Mō ꝓzo acuto. Li. Acri hō ingenio. Mō ꝓzo vehementi. Idem in hoz. Aut philippo bzeuius: aut theopompo acrius. Mō ꝓzo diligēte. Uirg. Jā tū acer curas venientez ertēdit in annū. Mō ꝑ ſeuero. Li. li. j. offi. Sic nos ſi acres ac diligētes eſſe volumus aīaduerſozes vitioꝛ magna ſępe ex paruis itelligemus. Mō ꝑ aſpero. Idē in Cęl. Nūc idē acerrimus inimicus. Ab acer fit cōpoſitū peracer. Deriuatiua ſunt. Acredo acritudo acritas z acriter aduerbium.
Aceo es acui: acidus ſum aceo eſt ſapio. Cato de re ruſ. vini quadragenę vanę dabuntur: quod neq; aceat: neq; muceat hinc componitur coaceo.
Aceſco. is. acidus fio. Hier. ad furiā. Egeſſiſti aceſcentes z mozbidos cibos releuaſti eſtuantem ſtomachum. Hinc coaceſco quod eſt totus acidus fio.
Acredo inis amaritudo illa ſeu aſperitas quę eſt in fructibus non maturis.
Acerbus. a. um. qō nō eſt coctū: ſed imaturū. Col. vua primo eſt peracerba guſtatu: deinde maturata dulceſcit. Sic acerbum vulnus hoc eſt imaturū: vñ z robuſtoꝛ iuuenuz acerbam moztem dicimus qui difficulter moꝛiuntur. Uirgil. libzo. xj. Pallas quem non virtutis egentem abſtulit atra dies z funere merſat acerbo. Tractum a pomis quę immatura non niſi difficulter ab arboꝛibus diuellunt. Licero in Cato. Quaſi poma ex arboꝛibus cruda ſi ſūt: vi auellūtur ſi matura z cocta decidunt: ſic vitam adoleſcētibus vis auſert ſenſibus maturitas. Per tranſlationem acerbus dicitur aſper infectus. Licero. Lentulo. Eo die acerbum habuimus curionem.
Acerbitas ſapozis amaritudo cruditas: aſperitas: infeſtatio

ſeuitia. Lic. Q. Valerio ſyllani tēporis acerbitatem deoꝝ immortalium benignitate ſubterfugere.

Acerbo.as. aſpero abominabile fatio. Claud. li.ii. Nec patruo cedūt ſtimulat cōis in arma: virginitas crimenq; ferri raptoris acerbat. Huius cōpoſitum eſt. Exacerbo quod eſt valde acerbo: vel aſpere turbo.

Acetū acre vinū: vel qz acutū ſit: vel quaſi aquatū. Vinum enim aqua mixtū cito in hunc ſaporem vertit. Vel dicitur ab Aceo es. Col. li.iii. Infructuoſas vites ſecundas facito quę erigūt dāt fructū. Acetū agrico cinere irrigato: ipſūq; codicē linito cinere. Hinc aceto⁹us a um acetoſitas ꝛ acoꝛ.

Acetaria a quibuſdam dr̄ herbe ſeu cibaria: quę ex aceto ſumunt ad excitādū appetitū q̄les ſūt herbę virētes quas aceto oleoq; guttatim inſtillato cōcinamus. Alij ab accipiē do hoc nomē deriuāt: vt acetaria ſint hoꝛti: hoc ē hoꝛtēſia. quoniā expedita res ꝛ parata ſemper ſit etiaꝫ ſi greci oxybaphon appellant quaſi ab aceto tinctum ἐλαίνηςι γαρ ὀξὸς ὀξέω. Δᾶςοινος καὶ βαπτω το λευω:

Acetare veteres pro cōmouere ꝛ agitare poſuerunt.

Acoꝛ vini: aut mali punici ꝛ ſimiliū odoꝛis: ſiue in guſtu ſaporis: vt ita dicaꝫ acuitas ſiue aſperitas. Col. lib. iiii. Nos eriguū admodū cirenaicū vino diluimus: ꝛ ita cacumina oblinimus ea res ſeminio lauit acoꝛē malozū.

Acidus.a.um.pe.coꝛ. qđ acetū factū eſt. quāuis ꝛ aſperum dicatur. Col. li. vi. Malū punicū ſi acidū: aut minus dulcem fructū feret b̄ mō emēdabit. Hiero. i Eccleſia. Nō acide feras ideſt amare ſeu aſpere. Huius diminutiuū eſt Acidulus. Cōpoſitū: Subacidus: aliquantulū acidus. Cato de re ruſti. Vinū ponito ſub dio poſtridie mane guſtato: ſi id ſapiet qđ in dolio eſt: ſciro duraturū ſubacidū non durabit.

Acetabulū vaſis genus quā heminā etiam dicimus. Hiero. in lib. exo. Parabis acetabula ꝛ phialas.

Acerę pe. p. vrbs cāpanię nō longe a neapoli quā Lanius amnis p̄terfluit Vñ apd Virg. legit vacuis clani⁹ nō equ⁹ aceris. Hinc aceran⁹ q ē ex aceris: ſicut cumān⁹ a cumis.

Aceris.pe.coꝛ. palea miliacea: aquo acerosus.a.um. vt frumētum acerosum qđ eſt immundū ꝛ nō ſine paleis a quo et panis qui ex eo fit acerosus dicitur.

Acero.as.pen.coꝛ. ab acus pro palea ſignificat paleis inficio vnde aceratū lutū qđ paleis īmixtū eſt ad tuguria faciēda cuius cōpoſitū. Obacero qđ eſt loquendo alterius ſermonem moleſto impedio oꝛi obiicio.

Acerra arcula turaria in qua tus reponi ſolet quo diis ſacrificat turibulū vulgo dicit̄ greci βωμιατήρι ον thymaterion dicūt. Alij putant eſſe ārā quę ante moꝛtuū poni ſolebat in qua odoꝛes incendebāt. Lozutus ſcribit eſſe paterā i qua libatur. Virgi. Et plena ſupplex veneraꝫ acerra

Acerſecomes pe. coꝛ. latie dr̄ itōſus comā ꝛ capillat⁹. Iuue. nemo vēdit acerſecomes: ab a p̄uatiua particula: ꝛ κερω κείκομη tondeo. Hoc nomine dictus ē apollo. q⁹ nunq; radii poſſint a fronte lucis auelli.

Aceru⁹: mollis aggregatio ꝛ cumulus ꝛ proprie minutarū rerum cōgeries: vt frumēti leguminis. Plau. in pſeu. Quib⁹ cūctis mōtes maximi acerui frumēti ſūt domi ꝛ aliquāto maiozū: vt aceru⁹ ſcutoꝝ ꝛ fere ad oīa gn̄ale ē. Strues p̄cipue lignoꝝ Strages cadaueꝝ īterfectoꝝ vno i loco iacentium: ſine humanozū ſine mutozum ſarcina vtenſilium.

Aceruatim per aceruos. Col. cuz eiuſmodi peſtis inceſſit ſub fauis aceruatim enecte reperiuntur.

Aceruo.as. accumulo. Virg. ad crimē retulit pro amplifico Vel cū ſe pauidū cōtra mea iurgia fingit artificis ſcelum. ꝛ formidine crimen aceruat. Hinc cōponit̄ coaceruo qđ ē ī totū vel ſimul aceruo cōiūgo. Lac. li. v. Errores ſuos inſuper crudelibus factis coaceruauit.

Aceſtes is nomē viri Siculoꝝ regis cui⁹ Virg. ſępe meminit

Aceſtis is fluuius indię nauigabilis.

Achemenes cū diph. pe. coꝛ. nomē p̄imi Perſarum regis: vt ſcribit Hero. a quo reges oēs vſq; ad Darīū deſcenderūt ex achemonioꝝ familia reges a p̄ſis electos ſcribit Herodo. Fuit alius xerxis frater hoc nomine.

Achaia regio grecię vndiq; circūſepta mari p̄terq; a ſeptēt̄rione: cui⁹ caput ē coꝛinthus. Dicta achaia ab acheo xuthi filio. Quę p̄ꝛo danaa: vt Hero. placet dicta fuit: vnde greci achęi arq; achiui: ꝛ danai dicti ſūt. Nā achiui dr̄. ę. diph thongō in i p̄ductā conuerſa ꝛ u digamma eolica interpoſita. Deinde Aegialea ꝛ rege Aegialio dr̄ Ply. Achaię nomen p̄ouincię ab Iſthmo incipit ante egialos vocabāt pp vrbes in littoꝛe diſpoſitas greci enī ἀιγιάον egialon vocāt littus. Eſt ēt alia achaia in peloponneſſo. Habet ab oꝛtu ſolis p̄tē egei maris. Ab occaſu Epirum. A ſeptēt̄rione macedoniā. A meridie Creticū pelagus: i ea ſunt thebę boetię ꝛ megara q̄ megaridi regi oui nomē dedit. Declinatur q; Achaia. ę. dictio tetraſyllaba. Achais idis ꝛ achaida ę fic perſis ꝛ per q̄dā thebais thebaida. Ptolomais ptolomaida. Ouid. Ab quotiens dices q; pauper achaia noſtra eſt. Hinc greci dicti ſunt achęi ę diphthō. in i p̄ductam conuerſa: ꝛ u digamma eolica interpoſita

Acharis penul. coꝛ. latine dici pōt ſine gratia. Ingrat⁹. χάρις charis ꝛ gratia dicit̄ ꝛ acharistia ingratitudo.

Achates.pe.p. ἀπὸτου ἀχέος. i. a cura q̄ regū ſemp comes ē. Quo noīe dict⁹ ē eneę comes: ꝛ lapis q̄dam p̄tioſus ī ſicilia apud achatē fluuiū p̄mū rept⁹: poſtea plimis i terris. Eſt aūt niger hn̄s ī medio circulos nigros ꝛ albos iūctos ꝛ variatos ſilis hematiti hinc tēpeſtates auertere ꝛ flumīa ſiſtere dr̄. In h̄ lapide hūit Pyrrhus epiꝛotarum rex nouem muſas naturales ꝛ apollinem cum lyra.

Achateon velū maximum in medio naui conſtitutum

Acherontis cū diph. vt q̄dā volunt ſę. gn̄is palus infernalis dr̄ a poetis ab ſine χαίρον gaudēs q⁹ ſit fin̄ gaudio: iz cōſtat locū eē p̄pe auernū lacū. Stra. li. vi. acherōte fluuium eē tradit b̄utioꝝ p̄pe pādoſiā vrbē vbi Alexāder epirēſis a lucanis trucidatus ē. Dodoneo deceptus oꝛaculo: qō inſerat: vt caueret acherūſiā aquaz pandoſiā q̄ vrbē cū ī epiro cēt pādoſia: ꝛ acherō amnis fugiēs hęc loca i italiā venit cūcq; vadū acherontis b̄utiozū egreſſuz eminus veruto lucānus miles exultās p̄fodit. A q̄buſdā trī ſine diphthō. ſcribit̄. Virg. flectere ſi nequeo ſuperos acherōta mouebo ab ἀτκαίρος qō ē tēpus Nā acherō pro tēpoꝛis labilitate ponit̄ eo q⁹ tpis lapſu oīa pereunt. Iccirco fingit̄ vnuz ex fluminib⁹ inferni: iz poti⁹ credo ab eo dici. ſ. ἀπότου ἀχέοςτης λυτης καὶ ρεωτοταμος τῶμαλγεων: quoniā vbiq; ſine diphthōgo ſcribit̄. Ab acherō fiunt adiectiua. Acherōtius ꝛ acherontinus. Unde acherontini populi oppidani q̄ iuxta acherontem habitant.

Acherontia ciuitas apulię parua in monte ſita.

Achelous ętolię rex a quo fluuius eiuſdē noīs a pindo mōte oziens ꝛ ętoliā a carnania diuidens in maliacū ſinū defluit Thoas antea apellabatur. Hinc fit Achelous. a. um qō modo poſſeſſiuus eſt: modo p aqueus ponit̄. Uir. li. i. Be. Poculaq; inuentis achelooia miſcuit vuis. Ueteres enim aquā omnem acheloū nūcupauere q⁹ primus poſt diluuium erupiſſe terram fertur ſiue q⁹ Achelous in greccia vbi tot ingenia floꝛuerunt omnium fluuioꝝ celeberrimus fuit. Hinc acheloides nymphę dicte ſunt.

Acherūſia paius inter Lapuā ꝛ Aduerſam per aperta plana vſq; p̄pe cumas diffuſa. Dio. ſic in. ii. bibliotheca hiſtorię de ſepulchris egyptioꝝ q̄ heliopolim accolū hęc tradit. Paludē eē acherūſiā in quā īmittantur cadauera in vlteriozē ripā deferēda nauim vo ipſaz qua traiſcitur barī hoc ē oneraria appellari: inde natā de charone qui aīas trāſuebat ſtygem fabellā. Itē Acherūſia ſpecus eſt iuxta euxinum.

Achilus pen. p̄o. qui ſine labris eſt ab ἀ ſine χεῖλος chilos labrū etiā margo: ſed achelus potius dici dz qz ἐι ī e lōgū vertitur: vt κυδλερειὰ

Achilles qō ꝛ achileus dr̄ nā greece αχιλλεὺς nomē viri apud Home. cātatiſſimi: cuius gn̄us tam in i q̄ in is finit. Nomina enim in eus diph. finita apud antiquos terminabantur in es: vt Theſcus theſes. Tydeus tydes: gn̄us erat

in is:thesis tydis:vbi in fine carminis abijcit.s.vt thesi tydi.Remansit consuetudo in Achilleus z Ulysseus Achilles Ulysses:quoz gtūs est Achilli Ulyssi in carmine. Virgil. Troias reliquias danaūz atq; inmitis achilli.Dissoluto gtō vsus est.Poz.vlyssei a ntō vlysseus:nā z grēci ὁ Ἀυσλεύς Nec cursus duplices per mare vlyssei.

A cieris:securis ḡrea q̄ i sacrificiis veteres sacerdotes vtebāt

A ciale:vel aciare ferrum durum:eius materię apud Buxianos maxima vis fit.

A cidalus.pe.coz.fons in ozchomeno oppido Boętię veneri sacer vnde venus acidalia dicta.

A cies tria figūt.s.acuitate falcis cultri z similiū quę secat.Lol. lib.v.Obtusa enim hebęsq; z mollis falx putatoz mozatur eoq; inuī laboris efficit z plus laboris affert vinitori.Nā siue curuat' acies qō accidit molli:siue tarduus penetrat qō cuenit in retuso z crasso ferramento maioze nīsu est opus: z ἀπὸτου ακαρει p.i.ab acuendo ducitur:sicut acumen z acuo significat z exercitus instructionē cū ad dimicanduz paratus est:eo q̄ acuto ferro armatus sit.Virg.lib.ij.Heoz.Et campo stetit agmē aperto.Directeq; acies.Et acies quidez instructa bis vocabulis vocari solet.Frons subsidia.cuneus ozbis:globus foztices.Serra alę turres cornu:z quędā alia Tertio oculi lumen.Lactā.lib.de opi.Acies enī.i.mēbrana illa perlucens quā siccari z ob arescere non opz nisi humore tersa pure niteat obsolescit.Per trāslationē acies sumit p ingenij pspicacitate.Lice.in Lato.Nōne vobis videt' bis asus qui plus cernit z longius videt se ad meliora ꝓficisci. Ille aūt cuius obtusio sit acies nō videt'.Dicimus aūt tam acie q̄z acici in gtō.Sal.lib.j.histo.Dubitauit acie pars ꝓa acier:cuius rei causam vide apud Bellum.

A ciem trahere dīr aq̄ę:ꝓa eo q̄ est acuere.Similiter aciē ferri exterimus: vt acuta sit.

A cinacis.pe.coz.gladius persicus.Poz.lib.j.car.vino z rixis medus acinacis.Hiero.contra Iouī.extoxsit acinacem de manu z latus eius transuerberauit.

A cini.pe.coz.inter fructus minutiozes arboz fructiūe densius nascunt':vt vuę grana:hedere grana:sambuca:tribuli: malipunici grana.Hiero.Nūc de acino vinacij disseramus granū partium est ita vt vix duobus digitulis teneri possit. Bacce vō diffusius z rarius:vt fructus lauri oluę corni lo ti myrti lentisci.Nōnunq; acini z baccę indifferēter possūt. Virg.Sanguineis ebuli baccis minioq; rubētē. Ab acinis vuę.Acinaticus.a.um.fit:vt vinū acinaticū.Ulp.digestis de vino legato.Acinaticū plane vinū continebitur.

A cis fluuius Sicilię ex ętna procedēs:ex cuius ripis fertur polyphemum saxum in vlyssem egisse.

A clydes.pe.coz.putatur esse genus teli per quod,flagellum imensuz iaci potest.Virg.lib.vij.Teretes sunt aclydes illis tela:sed hęc lento mos est aptare flagello.

A colutus.penūl.ꝓa. latine consequens dicitur. ἀπὸτοῦ ἀκολούτειν idest assequendo.

A cone latine cos:grēce ἀκονη

A cone:portus Bithynię esse fert' q̄ ꝓxouentu malozum graminū vsq; adeo celebris est: vt noxias herbas aconita nominemus:sed vide in dictione aconitum.

A cus:quartę decli.generis fę. instrumentū est quo sarcinatrix z ornatrix vtit' ad discernēdos capillos ab acuta cuspide Iunę. Ille supercilīū madida fuligine tinctū obliqua p ducit acu.Mar.Figit acus tortas sustineatq; comas. Palęę et frumēti ac' dīr a sīl'tudine acus q̄ simus.Col.li.ij. Nā semina excussa i area iacebūt: superq; ea eodē modo relict fasciculi exercitiē':ac durissime acus electę separateq; crūt a cudētib' silr.Exercit' instructio acus ōz:q̄ ea militū pars vehemētissima sit ad hostē vulnerādū acumine telox

A cuncula dimi. ab acu q̄ vtūt' mulieres ad ornādū q̄le ē discerniculū quod capillis discriminādis est accommodatuz.

A cicula formatione nō significatiōe dimi. est ab acu vt inq̄t Pris.quia vtunt' mulieres ad ornatū capitis. Est z acicula piscis tenuis ac lōgus qui z acus dicitur.

A cupictozes q̄acu pingūt alio nomine phrygiōes appellātur ab Phrygia regione Troię vbi pmū inuēta hęc ars ōz:nō autez composita vt Phocylides μήτε γαμὸκλότειν p

A cus aci.generis mas.qui z acicula ōz vt paulo supza. Pis. genus de quo Mar.Et satius tennes ducere credis acos Hic etiam belona dicitur. Ply.Acus siue belone vnus piscius debiscētes pp multitudinem vtō pit.

A cus aceris.generis neu.purgamētū frumēti.Col.lib.viij. suburbanis lactens porcus acere nutricandus est.

Aculeius.spiculū:vel res seu oratio.Col.li.j.Nec paludē qui dez vicinā esse opz ędificijs nec iūctam militarē viā q̄ illa calozibus noxium virus eructat:z in sestis aculeis armata culices muscas tabanos quę in nos dēfissimis agminib' inuolāt.Uñ z p quodā tozmenti genere ponit' quo sorte velut acu sancti martyres pūgebāt'.Per trāslationē.vō canimus.Tu devicto mortis aculeo aperuisti credentibus regna cęloz.Li. de.optimo dicēdi genere trāstulit ad orationes.Noz oratio inḡt neq; neruos neq; aculeos oratozios ac fozēlēs hz.Hinc fit aculeatus.ta.tū.qō aculeū hoc ē acutum aculei instar hz.Ply.li.xj.Sine oze ē pro eo quidā aculeatū linguis simile:z hoc in pectoze quoq; rozē lābūt:reliquoz q̄busdā acule' in oze vt asilo siue tabanū dici placet.

A cumen.pe.p.subtilitas alicuius rei.Per trāslationē ponit' pro ingenij perspicacitate.Colu.in pfa. Facillimā esse nec vllius acuminis rusticationē quod quę in acumen terminent interius magis penetrent quomodo solent perspicacia ingenia penetrare.

A cumino.as.pe.coz.acutū facio.Lact.de opifi.In q̄drupedibus aūt cōtextū spinę a sūmo capite deductū lōgius extra corpus eduxit z acuminauit in caudā.vt obscenę corporis ptes.vel pp fęditatē tegerētur.vel pp teneritudinē munirentur vt animalia quędam minuta z nocentia motu eius arcerentur a corpore.

A cuo.is.acui.acutum proprie accommodatur falci cultro z huiusmodi quę acui possiunt.Col.li.iij. Quotiēs falcē acueris ea pelle aciem detergito: atq; ita putare incipito.Per translationem Hiero.ad Ctesiphontem stilo accōmodauit. Fozsitan inquit vestra dicemus z frustra ingenij acuetis stiluz. i.exercebitis.Ter.in adel.opibus adhibuit cum ait.Attentiozes sumus ad rē omnes q̄z sat est.q̄ illos sat ętas acuet. i.docebit.Virg.lib.primo Heoz.in simili significatione corpoz dibus tribuit.Curis acuens mortalia corda.Li.Trebonio viris apposuit in excitando aūt z in acuendo plurimū valet si laudes illū quē cohoztaris.Et li.iij.offi. Duę res quę lāgozē afferūt cęteris illū acuebāt ociū solitudo. i. incendebāt.Idē in Lęl.dictis attribuit. Multa ei' z in senatu z in foro vel ꝓuisa prudēt':vt acuta ostāt vt rūsa acute ferebāt' Augu.li.de vera religiōe.prudētię applicauit.Acuit in tēptatiōibus prudentiā vt nō solū in eas nō inducat'.Sed fiat ēt vigilantioz.Huius verbi cōposita sunt exacuo:qō est valde seu pfecte acuo.Uir.li.j.Ge.exacuūt alij vallos.furcasq; bicornes:Per sīl'tudinē ēt ad dētes z linguā trāsfert'.Idē lib.iij.Ge.Dentesq; sabellicus exacuit sus.Et in ps. Quia exacuerunt vt gladium linguas suas.Prꝫacuo:prius acuo. Lato. Utrem tenerā prꝫacuito.

A cutus.a.um.pen.p.qō acumē hz. Uñ gladiū acutū dicim' z palū acutū.Transfert':z ad incorpozea:vt acutū ingenium acutus visus.Interdū ponit' p aspero.Virg.Et acuto murice.acutā aūt vocē tenuem z altā vocamus.

A cupedius ille ōz.cui pcipuū est in cutēdo pedū acumen.

Aconitum.pe.ꝓa.herba quę ex cerberi spuma conspersa venenum efficacissimuz contraxit quo tempoze eum hercules ab inferis traxit.Dictum aconitum ἀπὸ της ακονης hoc est a cote. Iuxta Ouid.dicentem.Quę quia nascuntur dura viuacia caute:mortales aconita vocāt.Sunt qui ab acone portu deriuant heracleę lyco flumini oppositō.q̄ puētu malozum graminum vsq; eo celebris fuit:vt noxię herbę illic aconita noīata sint. Alij q̄ iuxta nullus puluis interueniat. Nam κονης idest pulvis. ἀκόνητι sine pulvere

dicit. Nonulli huius rōnem attulere: qm̄ eadem vir īmo
te esset huic quę cotibus ad ferri aciem deterendam statim
q̄z ad mota velocitas sentitur. Ply. li. xxvij. Scribit aconi
tū dictū q̄ in nudis cautibus quas aconas vocant nascat.
vel qm̄ ακονίζομαι ē accelero. qm̄ morte accelerat. Sūt
q̄ putāt eā herbā eē. quam napellū vocant vulgo: sed nō ē.
A cęsco. is. ppie sīgt accūbere. Seneca. Nihilo miseri⁹ ero
si lassa ceruis mea in manipulo ferri acquiescat. Et acqui
scere est assentiri alioz dictis: vt est illud. Si te lactauerint
peccatores. ne acquiescas eis.
A credula pen. coz. putat luscinia auis: siue quē vulgo ranarinū dicim⁹. Li. ī. pgne. Et matutinos exercet a credula cāt⁹
A crimonia: asperitas. t ad varias refert res Cato de re rus.
Et si vlcus acrimoniā eius ferre nō poterit. farinaz hordea
ceā misceto. Col. li. x. Abstineat oibus redolentibus esculē
tis: vt sūt salsamēta: teoz omnia eliquamina. Jtēq̄z fęten
tib⁹ acrimonijs alij vel cępaz. Amb. t ille quidē si adeo in
fectę res cellulę fuerint: qō maculas sola aqua nō purget.
addūt mollicie olei: saponis etiā acrimoniā. Per trāslatio
nem ponit̄ p vehementia. Li. lib. iiij. ad herē. Hęc exorna
tio tū multū venustatis hz tū grauitatis. t acrimonie plurimum. Item ponitur pro animi viuacitate pro acumine ingenijs: t mentis seueritate.
A cris italię fluuius est.
A crisius abantis argiuozū regis fili⁹. t pater danaes. A quo
fit acrisioneus. a. um. Uir. Quā dicit vbez acrisioneis da
nae fundasse colonis. t Patronymicum femininum acrisione: pro danae.
A cros latine summitas. t cacumen dicitur.
A crocerauni: montes excelsi inter armeniā. t hiberniā sic dicti q̄ fulminibus sępe infestentur. Nā. κεραύνος fulmen:
ακρός alt⁹. q̄si mōtes ignitas būtes a fulminib⁹ sūmitates
A crocozinthus: mons peloponessi excelsus iter duo maria
egęum. s. t Jonium stadioz triū. t dimidiati: sub cuius ra
dice in plano instar mēsę loco iacet oppidum Lozinthus.
Uertex ipse acrocozinthi. veneris sacraz hz ediculam. In
fra verticem pirenē fontem haud affluētes sed perspicuas
aquas habentem.
A crocomus. pe. coz. latine longas comas habens.
A crocbozdones: verrucę sūt nostratis fabę amplitudine que
pueros maxime infestāt. dictę: quoniā in imo angustę ita
sunt vt pendere videantur.
A craton mel purū atq̄z integrum qō nullū contraxit vitium
A cratisimon. seu acratisma. latine lentaculū dicit. ακρατον. οτιαξερητικη ἐστι καὶ κρατέω. ὃ est āuino
t non lymphato. Nam in auroza meracius bibere t salubre putatur. t vsu receptum est.
A croma sīia subtilis inquisitione. t indagatione exquisita
ab ακρος sūmus μηδομαι τοζητεω inquiro.
A cromata. greci voces. t auscultationes vocant. Arist. acromata noīauit cōmentationes suas q̄s discipulis tradebat
ī q̄bus phia remotioz subtiliozq̄z agitabat. huic disciplinę
q̄ acromatice dicitur tps dabat ī lycio gymnasio matutino
Lāp. accipe videt̄ p ipsis boīb⁹ acromaton recitātib⁹. cuz
ait ī Alex. Alexādrum nanos. t nanas. t moziōes. t vocales
exoletos. t oīa acromata. t pātominos ppl'o donasse. Silr
Ply. in eplis. Interdum inquit audiebam⁹ acromata. interdū iucūdissimis fmonib⁹ nox ducebatur. Alij appellāt
acromata festiuas recitationes: ludicraſq̄z narratiōes. qō
sīgt Li. p signis. hic q̄ festiuū acromane sine cozolario de
cōiunio discederet ibidē q̄uis inspectātibus emplemata
euellenda curauit: Et Suetoni. de Augu. scribit. Acromata hoc est narrationes recitationesq̄z ludicras. Et mimicas ab Augusto interponi solere cōuiuijs. Ad cōuictozes
oblectādos. Sic t Amb. li. hexa. itellexit cū īquit. Oēs se in
uicē diligāt. oēs se iuicē foueāt. t q̄si vnū coz⁹ diuersa mē
bza sustentēt. quos nō moztiferi cant⁹ acromaton scenicorum q̄ mentē emolliāt ad amozes: sed cōcentus ecclesię.
A cta subiū nomē. t grecū. vltima depsso accētu sīgt litt⁹. Nā
ακτῆ littus ὃz ακτάιος littoralis. Uirg. li. v. At pcul ī so
la secretę troadis acta. Amb. li. hexa. de ceteris loquēs quę
nō inacta inquit nec in littozibus: sed ī atlātici maris pro
fundo feruntur videri.
A cta ab ago agis: dōr de rebus priuatis minozibus familiaribusq̄z quę in vbe fiunt: t in scripta redigūtur. Iuue. Fi
ent ista palam cupient. t in acta referri in quo sensu etiam
actus dicimus Lic. Quod si de mea vita atq̄z actibus huic
conuiciatozi rīdeo. Hesta vo quę fiunt in administratione magistratus in bello. t in rebus maioribus. t ad remp.
pertinentibus: vt gesta cęsaris: gesta pōpeij. Acta diurna
quę per singulos dies fiunt. t scribuntur. Ea grēco vocabulo Ephemeris latino diarium dicebant. Sue. de Ces.
Jnito honoze primus omniū instituit: vt tā senatus q̄ populi diurna acta conficerentur. Acta vo eius qui togatus
in rep. versatus sit cū imperio ac potestate sunt propie leges. Li. Quęre acta Gracchi. leges sempzonię proferentur.
A ctus. a. um. ponit̄ pro cōpleto. Uirg. li. vj. His actis propere exequit̄ pcepta sybillę. Pro appulso. Jdē li. ij. Siue erroze vię. seu tēpestatibus acti. Pro infixo. Idē lib. ix. Si viribus ensis adactus trāsadigit costas. Pro admoto. Idē
li. xi. Accelerant acta pariter testudine volsci. Pro coacto territo vt prodigijs acti cęlestibus ossa piabunt. alia significata quęre in ago.
A ctus. us. generali vocabulo ὃz oē qō agit̄ aut dicitur. Sal.
Cōstituerat vti cū catilina ī agrū fessulanū cū exercitu veniret. L. Bestia triple. concione habita de actib⁹ Ciceronis quereret. i. de his que Cicero dixerat aut fecerat vt in
plebis ōdiū adduceret. Interdū actus ὃz historia. Piero.
lib. de viris illu. Euangeliū sicut audierat scripsit. actus vo
apostoloz sicut viderat ipe cōposuit. In eo enī opere actus
ipsozum virtutibus insignes explicant q̄ magis gestu cozporis perficiunt. Et partes comędię actragędię dōr actus
a gestibus histrionum. qui ex hoc ipso actuosi dōr. Et act⁹
dicit̄ spaciū in agro cētū viginti pedū. q̄ī eo boues agerēt
cū ararent vno īpetu iusto. tres āt reperiunt actus minimus
q̄dratus. t q̄dratus duplicatus. Minimus. iiij. pedes habet latitudinis. longitudinis pedes. cxx. qō spatium in agris
erat inter vicinos. q̄dratus vndiq̄z centum viginti pedibus
prefinit. q̄dratus duplicatus ingerū pstat. rursus actus vt
mōdes de seruii rusticoz scribit: ē vbi armēta trahē. t vehiculū ducē licet. Jter quo q̄s pedes vel eques cōmeare pōt.
A ctū est: semper in malam partē accipit̄: vt actum est de rep.
i. resp. extincta desperata perdita est.
A ctio cū ab ago nomē verbale fit. multa sīgt. nā q̄ñq̄z pnunciationē. Lic. de opti. Est enī actio q̄si cozporis q̄dā eloquētia cū ostere voce atq̄z motu. q̄d aūt sit pnunciatio. idē lib. j.
ad herē. explicat. Pronūciatio ē vocis vultus gestus moderatio cū venustate q̄ñq̄z actio ponit̄ p oratiōe scripta. q̄ñq̄z
pro historia. vñ Piero. Aliud quoq̄z volumen odidit egregiū qō titulo aplicaz actionū pnotat̄. q̄ñq̄z dicit̄ defensio. si
ue oratio pro causę defensione: aut alicuius rei de qua agit̄.
Lice. q. Ualerio. Actionē meā. L. Cęsar primo suo ōsulatu
lōge in agraria cōprobauit. Et actio ius qō sibi debebat̄ in
iudicio persequēdi: vt lib. j. ad herē. Et a cā cadit is qui agit
nisi habeat actionē. Actionū vo sicuti docet. Ulp. sūt duo genera. In rē quę ὃz vindicatio. t in psonā. quę cōditio appellat̄. In rem actio est. per quā rē nostrā quę ab alio possidetur petimus. Et semp aduersus est qui possidet. In personā
actio est qua cū eo agimus qui obligatus est nobis ad faciēdū aliq̄d vel dandū. Et semp aduersus eundē locuz hz. Sumitur interdū actio pro bōficij accepti verboz grata redditione. Li. Plāco. Quā quā gratiarū actionē a te nō desiderabam. Interdū pro administratione. Lac. lib. de ira dei. Dei
vo actio quę pōt esse nisi mundi administratio. Et generali capitur pro omni operatione atq̄z actu: vt apud Li. li. j. off.
Uirtutis enim laus omnis in actione consistit.
A ctor qui aliquid agit. Qui cām agit. Ut orator. Qui gestum
vultus. t cozporis agit: vt mimus. t histrio: t qui comędias

ꝛ tragedias agit: vt Comędus ꝛ Tragędus Prętera actor dicitur. Villicus qui res nostras curat: quem factorem solemus appellare. de quo Col.

Actorozis. pe. cor. nomen viri proprium. Virg. lib. xij. Actoris arunci spolium quassatq; trementem.

Actuarius ab actibus actoris. i. histrionis ōr ꝛ is significatur qui acta actionesq; describit veloci stilo. eaq; descripta deinde recitat: qō significare videt. Seneca his vbis. Multum vina vox facit nō quidē hęc quę alienis verbis cōmodatur: ꝛ actuarij vice fungit. Actuarius igit tanq; notarius ē. Sue. in Cęsa. Quā nō imerito Aug. estimabat magis ab actuariis exceptā male subsequētibus verba dicētis q; ab illo editā. Et actuarius est qui acta publica scribit. Itē qui aptus est ad vehendū. Vñ actuarię naues paruę dictę sunt celeres q; cito agi possunt. Sal. His actuarię naues circiter triginta decem onerarię erant. Similiter actuarius dicitur cuius actus est: sicut fructuarius cuius fructus est.

Actualia noīa q̄ ab actu descēdūt: vt dux rex: cursor nutrix.

Actualis scīa quę ꝓpositas res operatiōibus suis explicat: cuius partes sunt. iij. moralis dispensatiua ꝛ ciuilis.

Actuosus. ab actu ēt descēdit ꝛ figt eū qui in actibus pśertim in gestibus corporis abūdat ꝛ multū se exercet Do. in Ter. Hȳc scena actuosa est magis in gestu q; in oratiōe ostituta. Amb. li. hexa. Nāq; istarū artiū alię sunt actuosę quę sunt in corporis motu: aut sono vocis. Ponit ꝛ actuosus ꝓ operoso qui semper aliquid facit. Sene. Iracūdos seruida natura animi facit. Est enim actuosus ꝛ pertinax ignis.

Actiosus: factiosus q; vna quid agat faciatq;.

Actiuus qui agit. Vñ actiuū vbū ōr q; opponit passiuo.

Acto. as. frequentatiuum ab ago. Sed non est in vsu pro eo vsurpamus actito. as.

Actito. as. pe. cor. frequentatiuū oriundū non ortū ab ago. Nā sicut non est scriptito a scribo: nec lectito a lego: nec factito a facio: qz non a supino primitiuorū formant: quę si formarentur acto scripto lecto ꝛ facto diceremus. Sed idcirco nō sic formāt q; male sonarēt ꝛ ambigua forēt. Igitur actito ab acto as. frequentatiuo. Scriptito a scripto: lectito a lecto: ꝛ factito a facto formari censenda sunt. Et proprie actitare dicitur in causis. Ply. Magis miraberis si scieris illum aliquādiu causas actitasse. Sue. in Galba. Modiceq; in dicēdo facultatis causas industrius actitauit. Aug. lib. ij. ciuita. dei. Ad ludos transtulit. Quis igitur in agenda vita non potius sectanda arbitretur quę actitantur ludis auctoritate diuina institutis q; ea quę scriptitantur legibus humano consilio promulgatis.

Actutum pe. pro. aduerbium temporis ab actu. i. celeritate destinatum. Significat enī confestim sine dilatione. Teren. in phor. Aggredere actutum.

Acteon cū diph. Aristęi filia diana in ceruū uersus ꝛ a suis canibus dilaceratus. Eius fabula diffuse ab Ouid. narrat.

Acteus. a. um. ōr p Athenienſi. Nā actica regio apud priscos dicta est nō solū Atthis idos ab atthide Crani Regis filia: vt inquit Eustachius: sz ēt acte: vt Ply. lib. iij. ꝛ Hel. testātur vel ab Actęone: vel ab actęo rege indigena. Prius enī atticam regionē acten dictaz Lycophron grēcus poeta innuit: apud quē castor ꝛ pollux ακταινος λυκας appellantur: vel quia littoralis fere tota sit erili ꝛ angusto quodā velut margine: vt auctor est Stra. Unde Ouid. lib. j. meth. Seperat aonios actęis phocis ab oris. Vult enim parnassiz mediū eē iter Boetiā ꝛ Athenas. Attica ēt regio quondā Jonia est vocata ab Jonio Apollinis ꝛ Creusę Erichthei filio vel vt inquit Stra. ab Jone eruti filio.

Actius fuit Tragediaz scriptor: natus libertinis parētibus. ꝛ iter colonos pisaurū deductus est a quo ꝛ fūdus Actianus iuxta pisaurū dictus in scribendis tragedijs sniarū granitate: verborū pondere personaz auctoritate clarissimus.

Actium epiri ꝓmontoriū. Ubi Aug. de victis nauali plio Antonio ꝛ cleopatra vbem cōdidit ꝛ nicopolim a victoria nominauit. Dinc Actius. a. um. ꝛ Actiacus. a. um. Virg. Actiaq; iliacis celebramus littora ludis. Sapho ad phaonez. Cur non actiacas miseram me mittis ad horas.

Actia orum ludi quinquennales actiaci apollini actio dicati qui prius ꝛ a finitimis agebantur: sed ab Augusto honorificentius celebrati fuerunt.

Acyrologia latine ipropria locutio. Nam ακῡρὸς acyros improprium ꝛ a λεγω logia locutio: vt hunc ego si potui tantuz sperare dolorem: qz sperare pro timere dixit. Nam speramus bona: timemus aduersa. Et a cyrologia est dictio minus conuenienter elata: vel nō proprijs dictionibus obscurata sententia vt accede ad ignem hunc iam calesces plus satis. Ibi enim nullus significatur ignis sed meretrix.

Ad prępositio est quę tam in compositiōe q̄ in appositi inuenitur. Et plerunq; proximitatem significat. Curtius erat ad ripam fluminis ingens arbor. Li. Decem fiscos ad Senatorem quēdā relictos. Col. lib. j. Quicquid apposueris fissum erit rimosumq; ideſt iuxta posueris. Habet quoq; vim similitudinis: vt ad vnguem ad ęquo. Habet vim intendēdi vt admodum. i. valde. A dedo in totum edo. Denotat motū ad hominem. Teren. in phor. Sz q̄d cessas hominem adire Interdum motū ad rem. Virg. Nec dū illis labra admoui. Interdū ad locū. Salu. in iug. Plęraq; loca hostiliter cum equitatu accedit. Ubi sciendū q; licet ad proximitatē significet: sępenumero tñ etiam locum apprendit sicut hic. Et Lice. Tyroni. Ego ad vbē accessi. Importat qñq; cōtrarietatem: vt ad illuz mihi pugna est. i. contra illū. Lice. Ne ad ea meditere imperatū te offendā. Quādoq; comparationē. vt Cęsar nihil ad equitatū tuum. i. in cōparatione. Quandoq; additionē: vt ad hęc mala. Quādoq; causam: vt ad q̄d hoc feciſti: capiē pro circiter: vt ad duo millia hoīum occisa sūt. Pro sup. Terē. in and. Tū si quis magistrum cępit ad eam rem improbū ipsum aīum ęgrotū ad deteriorē est partē: plęrunq; applicat. Do. Ad eam rem: super eam rē: hoc est super amorē. Usurpat pro ante. Virg. cūctantē ad limina templi Itē pro post: vt ad hęc. i. post hęc. Significat ꝛ temporalitatem. Et hoc duobus modis. Uno cū temporis additionē vel necessitatē: vel opportunitatē importat. Quinti. Fingere nimirum ad tempus videbor: ꝛ rē nimiū manifestam imprudenter cōprobare. Altero cū significat tēporis spatiuz: vt denotet vsqz ad: ꝛ includat tēpus cui adiungit: vt silebo ad annum: latebo ad tempus. Var. Qui cū ad tēpus latitasset: tādem sub sponda tacens inuentus est. Lice. pro Lec. Cū amicis ad diē venit in castellū: qō significat die pstituto. Aliqñ tñ ponimus ad ꝛ vsqz. Salu. in iug. Illiqz ꝛ vsqz ad nostrā memoriā Romani sic laborauere. Cōprehendit ꝛ numeruz cui iungit. Liui. lib. iij. Consul romanus in algido consectus ad vnum oēs occidit. Lau. in epi. Quāti enim prēter minimo ad quadraginta fortasse eam posse emi minimo minas. Inuenit qñq; absolute positum: vt apud Ter. in adel. Ubi ad dianę veneris subintelligit templuz sz attice. Poza. in sermonibus. Uentū erat ad vestę: cęterū notandus q; ad incōpositione cū iungit dictiōibus incipiētibus a. c. f. g. l. n. p. r. s. t. mutat. d. in lras sequentes: vt accurro: affero: aggrego: alligo: annumero: appono: arrogo: assisto: attribuo. Excipiunt agnosco in quo. d. abijcit euphonię cā. Aperio silr adsum vbi. d. remanet: sicut suo dicet loco. Sz si componat cum. a. b. d. e. h. i. o. u. semper. d. ītegra manet: vt adamo: adbibeo: adbrcuio: adduco: adeo: adhibeo: adimpleo: adoleo: aduoco. Si vo cum. q. d. mutatur in. c. vt acquiro.

Adam hebraica lingua: sicut lib. j. Josephus scribit idē est qō rubeus: quoniā conspersa rubea terra factus est. Talis enī est virgo tellus ꝛ vera.

Adaperio is. pe. cor. a quo adapertile quere in dictiōe aperio.

Adamastor nomē gigātis staturosi: ꝛ mēbratura īmani ospiciendi apud Claud. Damastor ōr ī gigātomachia. Seuusq; Damastor ad depellēdos iaculū diū ḡreret hostes. Deb Sidonius Porphirion pāgea rapit rhodopē q; adamastor.

Adamas pe.cor. Lapis qué indomitum possumus appellare. Componit enim ex a priuatiua particula τ δαμαζω dama zo domo eo q nulli cedat materię nec ferro quidé. Nam et si ponaf sup incudé τ graui ictu feriatur: añ icus τ maleus vulnus accipiunt q̃ adamas conterat. Cunq; ignis oĩa do met: τ oĩa metalla cõsumat reddit adamantẽ puriorez: solo hyrcorũ calido sanguine dissoluit. Sunt aũt adamantũ ge nera q̃tuor. s. indicus: arabicus: macedonicus: τ cyprius. Qui in india nascit: eque magnus est ac nucleus auellane: cui sit̃s est arabicus: ſ aliquanto minor. Qui in Macedo nia in philosophico auro inuentus est olim cucumeris se mini par est magnitudine. Cyprius colorẽ aereum repſen tat: τ ĩ medicamine plurimũ valet. Est etiã adamas cogno mine. Siderites q ferrei sit splendoris. Ceteris adamantiz generibus põderosior sed dissimili natura: vtpote q̃ τ fran gatur ictibus τ adamante alio persorẽ eo qui cyprius est. Uolunt quidã in adamãte indico qui oĩum pręciosissimus est tantam ineſſe vim vt iuxta magnetem positus ferruz ab eo abstrahi non patiatur: aut abstractum ad ſe rapiat. Uenena pręterea lymphationes metuſq; vanos abigit ex hominũ mentibus. Est τ adamas nomen fluuij indici in quo lapis adamas reperitur.

Adamantinus.a.um.pe.cor. quod est ex adamante. Propter. colchis flagrantes adamantina subiugaturos.

Adamanteus.a.um.pe.pro. idem qõ adamantinus. Ouid. li. vij. me. Ecce adamanteis vulcanum naribus efflant.

Adamo as.pe.cor. amatorie amo. Ambro. de diua Agne. Dũ a ſcholis reuertit̃ a pręfecti filio adamat̃. Interdũ adama re est honeste ac valde amare: τ de q̃cunq; re dr. Lic. lib. iij de ora. Deinde ab Antiſthene qui patientiã τ duritiã in ſo cratico ſermone adamarat. Vier. Igit̃ adamato q̃ſi ibidez ſibi offereret̃ habitaculo. Aug. li. j. cõ. Adamaueraz latinas lras nõ q̃s primi magiſtri: ſ q̃s docẽt q̃ grãmatici vocant̃. Inuenit̃ τ adhamo as. cũ. h. de quo in dictiõe hamus.

Adagium dictũ τ prouerbiũ quod facetis hoĩbus adſcribitur quaſi circum agium q per ora hoĩum circũferat̃. Hel. Dinc natum est frequens apud grę. adagium. Non cuiuſuis ho minum contingit adire corinthum. Idem. Uetus adagium est nihil cum fidibus graculo.

Adagia ę. mõ vetula recẽtis partus ór modo ad agendũ apta

Adaquo as.pe.cor. ex ad τ aquo significat aqua reficio. Sue tonius in Hal. Ita decreuit vt ad locũ vbi adaquari ſolebat iumentũ duceret̃ capite inuoluto. Piero. in lib. ge. Admouea mus lapidẽ vt adaquemus gregẽ: Aquo as. vo ab aq̃ fit: qõ τ aquor aquaris ór τ magis in vſu: ſignificatq; aquã hau rio ſiue ſumo. Liui. lib. xxvij. Receptui ppe cecinit: ac miſit ad flumẽ vñ aquabant̃. Et lib. xxv. Ex eodez riuo vtriq; cũ pręſidio leuis armaturę ſunt aquati. Aliq̃n aquari est aqua reficere. Salu. in tug. Aquatum est quos egreſſus.

Addico is.pe.pro. idẽ dico τ dicẽdo appropobo: adiudico: deſti no: deputo. Uirg. lib. iij. Nunc me q̃cunq; fuiſſet addixi. Uñ addictũ deuotũ obnoxiũ deſtinatũ. Lice. lib. j. offi. Et is qui morti addictus eſſet. Aliq̃n addicere est in auctione vẽdere τ qõ in hmõi venditiõe ór liberare. Nã liberationis voca bulũ: vt Pau. inq̃t eandẽ vim hz q̃ ſolutionis: hoc autez fit cũ multi ſunt emere volentes: τ alius alio maius ptiũ offert Ply. Tabulas inde oẽs ex publico ppter ęs alienũ ciuita tis addictas: ſcauri ędilitas romã trãſtulit. Addictas hoc ẽ publice vẽditas. Dinc titulus ẽ de in diẽ addictiõe. Quinti. Oẽs facultates in pretia collegi rus ſeruulos τ oĩa vtiliora pręparanti feſtinatione parentis addixi. Paul. Si emptor aliũ non idoneũ ſubiecit: eiq; fundus addictus est: non vi deo quẽadmodũ prior fit emptus cũ alia cõditio τ vera ſub ſecuta est: ſ ſi neuter ſubiecit emptorẽ: maiori aũt pręcio ad dictũ est prędiũ ei q̃ ſoluẽdo nõ est abitũ: est a priore empto re: qz ea melior cõditio ór quã vendito rz approbauit: cui li cuit non addicere. Sue. in cęſ. Ampliſſima pdia ex auctioni bus baſtę minimo: ſeu vt quidã legunt nũmo addixit: τ ad dicere ptor dicebat̃ qñ debitorem tradebat creditori: vt in eum τ vitę τ necis haberet poteſtatẽ cum ſoluendo nõ eẽt Est enim vnũ ex tribus verbis pretoriis que ſunt hec. Do: dico: addico. In diſciplina vo augurali aues dicuntur addi cere quando ratum facunt auſpicium. Li. Fabio auſpican ti aues ſemel atq; iterum non addixere.

Addiſco is. per geminum dd. ſignificat bene diſco ſiue ad ea que didiceram addo.

Addo is. adiungo: τ dicimus hoc meis malis vel ad mea ma la addit̃ Li. Apio pul. Illud velim ſi habeas qõ intelliges hac re nouata addituz potius aliquid ad meum erga te ſtu dium cui nihil videbatur addi poſſe q̃ q̃cq̃ eſſe detractuz.

Additus ta.tum.pe.cor. adiunctus: τ quãdoq; ini micus dici tur: vt apud Uir. Nec teucris addita iuno vſq̃ aberit.

Addo as. iuxta do. Plau. in tru. Tuo arbitratu quod iubebis addabitur.

Addoceo etiam doceo. Hora. Sollicitis animus onus eximit addocet artes.

Adduco pe. pd. ad aliquẽ ſeu ad aliq̃d duco: vt est illud addu cunt illi mulierem in adulterio deprẽſam. Ter. adducimus tuã. bacchidẽ. Interdũ inuitũ duco. Idem ſi illũ poteſt qui alicuius rei: eſt ẽt eum ad nequitiaz adducere. Dicimus ẽt. Adducã te in meaz ſniaz. Interdũ adducere est cõtrahere. Uir. li. iij. Geor. Ubi igne a venis oĩbus acta fitis miſeros adduxerit artus. Dinc adductã frontẽ irati br̃e oñr: hoc est contractaz τ conſtructam. Interdũ intorquere rotare. Idẽ Li. ix. Spẽter adductas circum caput egit habenas. Inter dum cogere. Li. Nullo imbri: nullo frigore adduci: vt capi te opto ſit. Aliquãdo, pduco extendo. Uir. Ocyus adducto torquens baſtile lacerto.

Adedo pe.cor. in totuz edo cõſumo: vñ adeſum cõſumptum. Nã ibi adauget. Uir. Nã ſepe fauces ignor adedit ſtellio.

Adelphoi delphon: priſca lingua greco vnũ ſignificat: vnde Apollo delphion dr quaſi vnus τ ſolus. Sic τ fratres adel phoi: qz iam non ſoli. Unde Ter. Comędiaz inſcripſit adel phi: qz in ea tractat de duobus fratribus: ſed qũo: qz nõ ſo lus filius est Iouis: neq; a grecis ita dici vſq; memini: ſed bene delphi τ delphicus apollo a delphine dicitur pręgran dis teſtis est Homerus his verſibus.

ευχεσθαι δλπτει τα παρισαμενοι πειρι βωμοῦ
ως μεργοτο πρωτόμερ ηερόειδεῖ ποντω
εἰδομένος δελφινι. θοηξεπι νηος ορουσα
ὥς εμοι ευχεσ ται δελφινι ω αυταρ ὁ βωμος
ἄυτος δελφείος και επόψι ος εσται δίει

Adeo ſcda ſyllaba bzeui aduerbiuz est: τ ſignificat vſq; eo: vt in tiñ non ſm rõnez: qz ad actõ accõmodat̃: cõponitur enim ex ad τ eo is: vel ex ad τ eo relatiuo ſiue aduerbio. Quint. Nunq̃ adeo pro nobis ſollicita ler est: vt qõ pręſtet extor queat. Uñq; ponitur pro valde ſiue multuz. Ter. Juuenẽ adeo nobilez. Uir. li. iiij. Nec me adeo fallit. Quandoq; pro vſq; ẽt: ſiue ẽt vſq;. Inſup Lice. in Latil. Eor autẽ caſtror imperatorẽ: ouceq; hoſtiũ intra menia atq; adeo in ſenatu vi detis inteſtinã aliquã quotidie perniciem reipu. molientez. Uirgi. lib. ij. Geor. Adeo a teneris aſſueſcere multum est. i. vſq;. Quãdoq; pro certe: ſine dubio. Idem in eodem lib. j. Multũ adeo raſtris glebas q̃ frãgit inertes vimineaſq; tra bit crates. Quãdoq; pro modo. Ter. in An. Tu te iam adeo eius audies verba.

Adeo is. adiui vel adij aditũ pe.cor. ſignificat accedo: vt adeo pretorez. Duius paſſuuz ptulit. Col. lib. j. Sed granaria ſca lis adeant̃: τ modicis feneſtellis aquilonib? inſpirẽtur. Ali quãdo adire est interpellare. Ter. in And. Aliquot me adie runt ex te auditum eſſe. Lucil. lib. xxvij. Cũ pacez peto cum placo cũ adeo: τ cũ appello meã. Aliq̃n aggredi adoriri. Li. lib. j. offi. Uix inuenit̃ q̃ laboribus ſuſceptis: piculiſq; adi tis nõ q̃ſi mercedẽ rez geſtaz odeſideret gloriaz. Et adire eſt q̃ſi ad pręliuz ire. Teren. in pbor. Nũc prior adito tu ego in inſidijs ero hic ſuccéturiatus ſi q̃d deficies. Uirg. Nec quiſ q̃ ex agmine tanto audet adire virum.

Aditus us. ſignificat ingreſſum p quẽ ingredimur τ admitti mur. Uirg.

mur. Uir. Aditūq; per auia querit. Unde qñq; p̄o lumine: seu ianua ponitur. Huius diminutiuum est aditicul⁹.

Aditio onis: est accessio.

Adytum cum .y. pſilon .pd. lz poęte eam corripiant: locus est secretior templi ad quē nulli est aditus nisi sacerdoti ab α si ne δύω ingredior quasi inaccessibile. Sic aūt ꝑpe tēplor penetralia dicuntur adyta: vt ianua valuę. Uir. his adytis hęc trist̄ia dicta reportat. Huius diminutiuū est adyticulū.

Adito as. pe. cor frequentatiuum ab adeo is. Diomed.

Adeo. is. hoc iteramus adito as. dictitantes.

Adeps adipis generale est ad oēm pinguedinē siue carnis: siue alterius rei. Jdeo adipatū pingue ⁊ succulentū: tā de ser mone q̄ de aliis reb⁹ dr. Juue. Feruent adipata veneno. Li. Assciuere suis artibus opimū q̄dā: ⁊ tanq̄ adipate di ctiōis genus. Et ī ps. Libauit eos ex adipe frumēti. Restrin gif̄ tñ qñq; ⁊ significat illud pingue ad filitudinē reticuli in testina ꝺtinēs. Lel. li. iiij. Lōtegit vo oia hęc omētuz exterio re ꝑte leue ⁊ strictū ex supiori molli⁹ cui adeps ps quoq; i nascit̄. Et est gñis tā mas. q̄ fę. Pli. li. iij. Protin⁹ vl ptisanę vl alicę vl oricę cremor ꝺādus ē: cū quo recēs adeps cocta fit. Jdē folia cū vrsino adipe trita ꝑonūt podagricis. Quādoq; ēt adipū vocabulo diuitię cōtinent̄. Un adiposus ꝑ locuplete ⁊ opulēto ponit̄: sicut ⁊ vulgus eū ita nominat.

Adipale pe. p̄o. adiectiuum ab adipe: p̄o pingui. Unde Festus adipales cęnas sacerdotū vocat. Ambro. Tanq̄ adipa le p̄cationis genus.

Adiposus. pe. p̄o. locuplete ⁊ opulēto accipit̄ quoniam ⁊ in sacris litteris adipum vocabulo diuitię continentur.

Adeptus. a. um. assecutus acquisitus inuentus.

Ader locus iuxta Bethleē vbi vel angelorū grex in ortu dñi cecinit: vel Jacob pecora sua pauit: loco nomen ꝑonēs: vl q⁹ veri⁹ē quodā vaticinio futuꝝ iā tū mysteriū mōstrabat

Adhabito as. pe. cor. iuxta habito vel iuxta me pono. Plau. in cap. Aedepol nāq; si adhabites p̄opi⁹: os denasabit tibi

Adipatus a. um. dicitur quod addito pingui facetū est succo sum ⁊ pingue: vnde adipate dapes dicuntur.

Adhalo as. pe. ꝑ. afflo: aspiro. Ply. Nūc quidem si serpentis iuxta fuerit si patescentes p̄imo adhalauerit capaci vene nozum cognitione ad virus accipiendum.

Adhęreo fortius fixus maneo. arctissime infideo: adhęrēs sto appꝛoximo hinc adhęresco adherens fio vel idem est qđ adhęreo. Li. li. j. offi. Dioq; iustitię honestatiq; adhęresset.

Adhibeo es. pe. cor. appono. Lice. Fabio. Adhibui diligēti ā quotiēscūq; senatus fuit: vt adessez. Plurimūq; in eo nego cij habui. Et adhibere ē ꝑpe bēre. Ter. in phor. Nūq; amit tam ego a me quin mihi testes adhibeam cum dem.

Ad hoc significat ꝑterea. Salu. Cognoueraz paruis copijs bella gesta cū opulētis regib⁹ ad b⁹ sępe fortunę violētiā to lerasse facūdia grecos sciētia belli gallos añ Romāos fuisse

Adhoram significat ad tempus constitutum.

Adhuc aduerbium cōpositum ex ad quę significat vsq; ⁊ huc vnde adhuc vsq; huc. siue vsq; modo. Li. li. iiij. adherem in his quatuor generibus exornationum quę adhuc ꝑpositę sunt non inopia verborum fit: vt ad idē verbū reuertatur sępius. Jdez adhuc quę dicta sunt arbitror mihi constare cum ceteris artis scriptoribus. Accipitur quandoq; p̄o etiam. Quintil. Est adhuc alia in respondendo figura.

Adiaceo es. pe. cor. iuxta iaceo adhęreo. Col. in ꝓfa. An putē fortunatius catamito repulsum ianitore sępe nocte sera fo ribus ingratis adiacere.

Adiaphora pe. cor. latine dicunt̄ ꝑmiscua siue ī differētia qb⁹ ⁊ bene possum⁹ vti ⁊ male q̄lia sūt bona corpis ac fortunę.

Adiatrepſiā cum accentu in pe. grę. dicunt inuerecundiam. ἀπὸ τῆς ἀ ϛῳρητικῆς καὶ διὰ καὶ τρεπω μελ λπω τρεψοτο πολεω.

Adiscio is. pe. cor. ex ad ⁊ iaceo cū ceteris a iaceo cōpositis p ouplex ī nisi in poemate: vbi q̄nq; primā syllabā contingit breuiari. Statius. Fōtib⁹ intētas abicit mōstrātq; cruore Jdem. Pectoraq; inuisis obicit fumātia muris. Uir. Litto re pascentes a flumine reice capellas. Tūc enim altera abij cienda est: ne syllaba breuis positiōe. i. duplicis consonātis cōtra rōem metri ꝓducat̄. In ꝑterito vo ꝑ solam i scribē da sūt: vbi a in e mutat̄: vt adieci abieci. Lōtigit nihilomi nus plerūq; vt q̄dam ꝓducantur q̄a iaceo. Uir. li. iiij. Tu lachrymis euicta meis tu ꝑma. Furēte bis germana malis oneras atq; obicis hosti. Ser. Obicis: ob naturalē brevis: sicut re ⁊ ad: sed ꝓducant̄ plerūq; hac rōne obijcio abijcio reiscio: q; bñt i vocalē sequētē quę ꝑ declinationē pōt ī cō sonātis formā transire: vt obiecit reiecit. Ergo ēt antecz. i. iungat̄ officio cōsonātis: ⁊ ꝑcedētez longā facit. Jdē li. x. su ꝑ vbo reiecit: Re naturalē brevis ē: ⁊ eā ꝑ lōga posuit: sicut alibi. Reiece ne maculis ifuscet vellera pullis. Qō lz possit excusari: q; cū facit reieci. i. iter duas vocales posita ꝓduc it supioze: vt dicam⁹ lōgā eē spe: q; ꝑ declinationē lōga fu tura est. Tñ q; in hoc argumētū magis est q̄z rō. dicamus ectasim factam q̄ poetis plerūq; ꝺcedit̄. Sigt autē adiscere adiūgere accrescere: vt adiecit classi remiges. Et adiscere q̄si applicare ⁊ iuxta ponere: vt ad vginē animū adiecit. Ad iscere oculum: est inspicere cōsiderare.

Adiectiaū ab adiscio fit q̄si adiunctiuū: q; subst̄atiuis adiung at̄. Postulat aūt ifinitū siue actiuū: siue passiuū. At subst̄ati ua magis gerūdiū: vt tu es dignus hre opes: ⁊ es dignus honorari. Tepus est eundi: locus est exponendi.

Adigo is pe. cor. ex ad ⁊ ago significat cōcito: cōpello. Lac. li. iiij. Lōquerentes ꝓphanos boies sacris itereſſe adegerūt ꝓncipes suos in furoze: vt expugnar ēt dei tēplū. Jtē adigo astringo. Liu. li. j. Jureiurādo adegit neminē Rome regna re passuros. Jtē apello adduco: siue ad aliquē locū ago Te. i. eu. Nā aut iā reuertere: aut mor noctu te adigent horsuz insomnia. Lice. de diui. fic Appello vsus est: quēadmoduz Ter. Adigo. Inquit enī. Uisum est in somniis pastorem ad me appellere duos cōsanguineos arietes. Jtē affigo seu in tus pono. Col. Luneū adige intra lignum cū findere velis.

Adimo is. pe. cor. q̄si diminuo ⁊ aufero. Inde adempt⁹ abla tus. Adimere vo ius vbor in comitijs: est ius suffragandi tollere: ⁊ tāq; seragenarios de pōte deijcere. Nam ꝑ pontē suffragia ferebant̄: ab emo ⁊ ad ita per ⁊ amo perimo qñ quis malum aliquod sibi ex culpa sua adinuenerit.

Adineo is. pe. cor. adinūi adinitum. significat intus vel iuxta mitto: Col. li. z. Cum ferula fuerit enata eaz fundito ⁊ in me dullam eius nucem grecam: vel a vellanā abscōdito. ⁊ ita adinito. Doc ante calēdas martias facito.

Adipiscor eris: ex ad ⁊ apiscor qō nō est in vsu a quo aptus pti cipū videt̄ fuisse vsū adept⁹ festus apt⁹ cū ꝑpa significatio ne itelligit̄. poni tñ solet p̄o adepto: sicut apisci: ꝑ adipisci. Noni⁹ de pscis dictiōib⁹: Apisci adipisci Lucil. li. xxvi. Ut ego effugiā qō ego te ꝑimis cupere apisci itelligo. Dicit̄ ēt apiscor aris. apiscat⁹. Lucil. Magnā īde apiscat⁹ ifamiā. Jnde ēt īdipiscor: qō significat assequor. Plau. Tamen in aul. Jndipisces dixit. Adipiscor igit̄: qñ pleni⁹ sonat q̄z apis cor in vsū venit: ⁊ significat qñq; consequor siue obtineo. Lic. lib. iiij. ad herē. Nec oia adipiscemur si rōnes ꝑceptio nis diligētia ꝙsequemur ⁊ exercitatione. Plau. in tri. passi ue dixit. Nō etate veruz adipiscit̄ sapientia. Aliqñ signifi cat conuenio peruenio qñ. s. cū persona iungit̄. Jdē in epi. Dij imortales felicitent te: vt tu es grādibus gradib⁹. Nā vt ad portū te cōsperi curriculo accepi sequi vix adipiscen di potestas modo fui. Lic. Nā medio itinere eū adept⁹am plexus sum hoc est cum medio itinere ad eū peruenissem.

Adiungo is. alligo: addo: apto: accōmodo. Ter. in An. vt ani mum ad aliquod studium adiungant.

Adiūgo as. pe. cor. sigt ꝺiūgo ad aliqđ iūgo. Plau. Mater est terra ea parit corpus: mater anima adiūgat voluntatem.

Adiudico as. Uide in dictione abiudico.

Adiuro as. pe. ꝑ. valde iuro. Nā ad actiua est. Ser. Tunc nos adiuram⁹ cū aliqđ fecisse negam⁹. Ter. in Ecy. Sancte adiu rat nō posse apud pāpbilū se absente ꝑdurare. Jtez adiura re est incātatiōib⁹ demones eijcere Greci exorzizare dicunt

vernacula nos lingua dicimus sconjurare. Lactan. lib. iiij. Quanto terrori sit demonib⁹ hoc signū: sciet qui viderit qua tenus adiurati p christū de corporibus q̄ obsiderīt fugiant.

Adiuuo as. pe. cor. opē fero: hinc adiutor pe. p. nomē vbale q̄s nis iuuor a iuuo raro legat̄ ⁊ ponit̄ p auxiliatore pticipe so cio. Et q̄dē adiutores: vt scribit Do. dñr i re bona: ipulsores in mala. Ter. in Adel. Postremo hodie in psaltria istac emē da adiutor fuit. Adiutorū dr illō q̄ ab adiutore pstat̄. Ad iumentum similiter sumitur pro auxilio.

Adiuto as. pe. p. frequentatiuum ab Adiuuo: vt est illud O ti te si quid ego adiuto.

Ad liquidū due partes sunt: significatq; clare apteq; Die. in plog. Esaie. Ita vniuersa xpi ecclesieq; mysteria ad liquidū ꝓsecutus est: vt nō eum putes de futuro vaticinari: sed de p teritis historiam texere.

Ad limina dicebant̄ serui q̄ ad atrium ⁊ aditū excubabāt: si cut ad pedes a memoria: a libellis: q̄ ⁊ limīarche dīr. Apu. li. ij. de asi. Nam vt pueri ipsius ad limina credo vt arbi trio nocturni gānitus ablegerent̄ humi q̄s ꝓcul distractus fuerat grabatulū. Syr. Sepe ēt famuli turbato ad limina somno Expauere truce peruasta silentia vocem.

Ad manum due partes in ꝓmptu: in ꝓximo: ⁊ parabile. Se ne. Ad manū est q̄ sat est. Ply. in epi'lis. Statim oīa ac pe ne pariter ad manum sensus reconditi.

Admetus pe. ꝓ. nomē Thessalie regis: cuius armenta pauit appollo diuina ptate spoliatus: tamen Callimachus contra hāc iueteratā lectionē ita scribit in hymno appollinis. φοι βον και μοι ὀρ κικλησκομευξεττι επ ἀμφρυ σῶ ζευγῆτι δλαζετρεφερ ιτωνους ηι θεου υπερωτι κεκ ωμενος ἀδμητοιο.

Admetes pe. ꝓ. Oceani ⁊ Tethios filia.

Adimantus nomen viri atheniensis.

Adminiculū auxiliū sustētaculū: vt vitis adminiculo religata.

Adminiculor aris. deponēs: ⁊ adminiculo as. actiuum auxili or administro sustento. Cato de lib. edu. Quoad potui ad miniculaui tuam voluntatem in scribendo.

Adminstro as. iuxta ministro seruio ⁊ guberno: vide in dictione ministro.

Admiror pe. ꝓ. vide in dictione miror: Admiratio: vt inquit Augu. non de cognitis sed de incognitis rebus nasci solet. Inde admirari ꝓ. nescire. Unde est illud propter admira ri ceperunt philosophari.

Admitto is. Recipio assumo. Juue. Jam fas est admitte viros dormitat adulter. Interdum admittere est intromittere. Mar. ante fores stantem dubitas admittere famam. Inter dum iuxta ponere adiungere. Justi. li. i. Ibiq; equum eque admittit rat⁹ ex voluptate veneris futur⁹ q̄ euenit. Inter duz acceptare sustinere. Sal. Nonne emori p vtutē praestat q̄s hanc vitā miserā atq; honestā vbi aliene superbie ludi brio fueritis p dedecus admittere. Interdum peccare. Ter. in Eu. Si aliam admisero vnq̄z occidito.

Admissionales dñr hi quor officium est admittere aulicos in tra cubiculum ad principem salutandum. Lampridius in Alexandro. Salutaret̄ non quasi vnus de senatoribus pa tente velo admissionalibus remotis.

Admissarius equus dicit̄ q̄ ad sobolē procreādā eq̄ adiūgit̄.

Admodum pe. cor. aduerbiū significat valde: vt Jbi. n. ad in tēsiua est: vt vir admodū fortis. Ply. li. xx. Huius cucurbi te cōmanducate succus stōacho admodū ꝓdest. Quandoq; significat aliquātū siue satis q̄si fm rōnem. Liui. Jam mi tigati admodū animi raptis erāt. Cū aūt due ptes sunt: po nitur pro quasi. tanq̄z: vt scribis admodum docti viri.

Admoneo es. pe. cor. idem pene qđ moneo siue cōmonefacio. Li. pro Cel. Illud tū te admonitum eē volo primum qua lis es: talem te esse existimes. Et dicimus. Admoneo te il lam rem ⁊ illius rei: pro eo qđ est admonitionem tibi pre sto. A grecis traductum: qui cuz abltō careāt gtō vtuntur. Sal. in iug. Sed quoniā tanti viri tempus admonuit. Uir. lib. x. posuit pro percutere. Leucagus vt pronus pendens i verbera telo. admónuit bijugos.

Admoueo es. pe. cor. iuxta moueo apposito. Virgi. nec dū illis labza admoui. Amoueo vo a loco moueo. Teren. in adel. Age tunc hinc amouebo illum.

Adoleo. es. pe. cor. adolaui ⁊ adolui adultum. Unde adultus. Adolesco. is. adolescēs adolescētia ⁊ dimi. adolescentulus. Est autem adolere siue adolescere crescere. Piero. ad Eu sto. Nolo sinas cogitatiōes crescere: nihil in te babylonicū nihil ꝺfusionis adolescat dum paruus est hostis iter fice vt elidat̄ in semine. Aliqñ adolere ē ꝓpitiari ⁊ supplicationi bus numen auctius. facere sacrificare: ⁊ q̄ñ odorē dijs p̄be re. Uir. Uerbenasq; adole pingues: ⁊ masculā thura. Quñ vo sacrificium igni fieri cōsueuit adolere ꝓ. vere siue li gna imponere capit̄. Uar. Cū intestina adoleuissent partiz dijs obtulerūt prim ipsi consumpsere.

Adolescentia ab adolescbia que nugatio est: sicut ⁊ ab adole sco: q̄ q̄dam loquēdi luxuries atq; ipetus ea in etate adole scat: vel q̄ cum sanguine simul perturbationes animi effre natius adolescant.

Adolescētior aris: significat luxuriare. Uar. Jd q̄dē vt faci at censeo: quoniam tu quoq; adolescentiaris.

Adolescenturio adolescentium more facio siue in adolescenti am redeo. Laberius. Incipit adolescēturire: ⁊ nescio quid nugarum facere.

Adonai nomen dei apud hebreos: quod generaliter interpre tatur dñs q̄ dominetur creaturę cunctę.

Adonis. pe. ꝓ. idis nomē ꝓpriuz Myrrhę filij: quem Uenus amauit. Et cū ab apro eēt intersectus vehementer īgemuit: ⁊ cruorē pueri mutauit in florē: quē ⁊ adoniuz nominauit. Uñ apud Ezechielē ꝓphām legit̄. Ecce ibi mulieres sedē bant plāgentes adonidē. Macrobius vo accipit adonidem ꝓ. sole: est ēt piscis: vnde Oppianus in libris de piscibus ita scribit. τον μεροπων ετεροι μεμ επικλειουσιν αδωνιν Moschopulus aūt ἀδωνις παρα τοαδω τὸ ψαλλω τουτο διεπαρὰ τὸ αειδιὸ αφοῦ και τὸι ἐχει προσγ ἐγραμμενον. ⁊ Theocritus αδωνῖν ἢ κυθήρη ως εἰδεν νέκρον ηδη γύζναν ευσντα χαὶ ταμ ὠχράντε την παρειαν. αγειμ τον υπρό ςαὐ τὴν εταξε τὼς ἔρωτάζοι διέυθεως μετανοι πασαν δραμοῦντε γυ λαμ ςύγνον τὸμ υναιεύρομ δησαν τε κ απέδησαμ χωμεν βροχω κατάψας ἐσύρεμ αί χμαλώτομ οδιεξότωϊ σθ ελαυνων ετυπτε τοι σι τόξοις οθήρ διεβαι νέδει λως φοβεῖ το γάρ κυ θηρημ τωδει μεμ ἀφροδιτα και τα λοίπα.

Adopto. as. Uide in dictione Opto. Hinc adoptiuus: qui ex adoptato natus est.

Ador indeclinabile fm vsum: quamuis apud aliquos inueni atur declinatum. Uganius lib. ij. Illam sponte satos adoris strauisse maniplos. Declinatur ēt hoc adoreum: vñ ⁊ ado rea. Est aūt ador frumēti genus vel farris: edor quondam appellatum ab edendo: q̄ epulis ⁊ īmolatiōibus sacris pu tabat̄ pium: vel q̄ aduraī: vt fiat tostū. Unde in sacrificio mola salsa fit. Uel dicit̄ ab adoro per apocopen.

Adorea ⁊ adoreola cum accentu in ante penul. laus bellica q̄ victores a victis adorentur. Fest. Adorea laus quia glorio sum putabant esse qui farris copia abūdabat: aut qui farre a populo donatus esset. Adorea liba e farre facta quibus in sacrificijs vtebantur.

Adoro as. pe., p. ex ad ⁊ oro significat venero ꝓ. supplico.

Adordior ris. adorsus alloquor incipio. Amb. li. j. offi. Postea nunquā nisi cōsulto dño bellum adorsus est.

Adorior iris. vel eris. adortus est repente: ⁊ ex insidijs aliquē inuadere. Ab eo q̄ corpora exurgāt subito atq; increscant. Liu. li. j. Timor deinde incessit: ne ciuitatē sine imperio vis aliqua externa adoriretur. Differūt tū vt inquit Do. Adori or ⁊ aggredior: q̄ aggredimur de lōgīquo: adorimur ⁊ ꝺ primo. Dicimus aūt adorior hunc nō orior ad būc. Inter dum adoriri est incipere. Lac. lib. iiij. antequam preclarum hoc opus mundi adoriretur.

A dōno as.plusq̄ apparo.
Ad plenum significat perfecte. Hiero. Cum nec dum possint ad plenum verba formare.
Ad quo.i.quātū. Afra. Ut scire possis ad quo te expedias loc̄
Adramis ꝛ adramin pe.cor.nomen viri ꝓprium.
Adrastia regio nō lōge a troade q̄ ē in mysia ab Adrasto rege dicta q̄ ꝑmus nemesi.i.fortunę tēpluꝫ edificauit adrastiāq; vocauit. Ibi ēt eodē noīe ciuitas fuit q̄ dirruta lapides trās uecti sūt. Et ibi ara ędificata hermocreontis opus magnitudine ꝛ pulchritudīe memorabile ē ēt q̄dā dea. ἔτι δὲ περὶ αἰδοῖ τὴν ἀνθρωπίνην καινότητα ἀνδρῶν τοῖς πέρι δὲ ταύτης ὁ μουσαῖος καὶ ἀρίστοτελὴς περὶ τοῦ οὐρανὸν ἁρμοζει ἀνδρεῖα ποδραζομαί τιὰν οὐσὰν κατα φυσίν αἰσανδε ἀεὶ ουσαν.
Adramelech idolū assyriorum q̄ ēt samaritani coluerunt.
Adrepo pis.pe.p.ad aliquid repo. Ply.lib.xxv. Ad matris morientis ex vulnere māmam abrepens infans.
Adruo is.ex ad ꝛ ruo: seruat d.ī cōpositiōe ꝑter regulā aliorū pp euphoniā: ꝛ figīt arādo subruo. Col.li.ij. Dificta deinde ꝓtinus fimū inarari ꝛ adrui ꝙuenit.i.subrui ꝛ subigi.
Adscire figīt adiūgere. Col.in ꝑfa. Cum ꝛ hāc adscinimus q̄si agriculturę partē: cū separata sit ab agricolatione pastorali scīa. Solet tñ scribi sine.d.ꝛ p duplex.ss. De quo in oscisco.
Adrumo as.pe.p.rumorē facio: siue cōmurmuro.
Adsum es.affui figīt pñs vel ꝓpe sum. Et ꝫ naturaliꝫ ficq; cum dto vel ablto mediāte ī cōstruīt. Li.i phil. Oīb⁹ his pugnis Dolobella affuit. Et ī pauli pugna nō affuit. Li. Inter hoīez ꝛ belua ꝫ maxime ītereſt: q; hęc tātū quātū sensu mouent ad id solū qō adest: qōq; pñs ē se accōmodat.i. ꝓpe ē. Q̄q; adesse ē fauere ī iudicio: vel ꝑfidio eē. Liui.de scōo bello punico. Sz pueri fęmīęq; supra aī corpisq; vires adsūt: pugnātibus tela ministrāt. Amb. Cur nō affuisti vidue orphanis quoq; iniuriā patiētib⁹. Do. adesse causę ꝓprie dicūt aduocati: ꝛ amici. Q̄q; sumit ꝑ accedere. Virg. Huc ades o galatea. Sz hęc duo significata magis p reflexū dīr. Sciendū q; ī adsum seruat.d.triplici rōne.s.dīę cā de assus assa assū Euphonię cā: q; pleni⁹ sonet adsum q̄ assum. Postremo q; ipsa vbi declinatio.d.repetit tanq̄ in suū naturale ꝓncipiuꝫ reuertēs. Ueteres tñ assum dicebāt. Uñ assas dicebant nutrices q; assint his quos nutriunt: nec ab eis vel exiguo tpe diuellantur. Plau. Nil philon assum apud te eccum.
Ad sūmam: ꝛ in sūma figīt denicq; siue ad postremū ꝛ breuiter. Juue. Ad sūmā nō maurus erat: nec sarmata nec thrax. Li. de offi. Ad sūmā ne agā de singulis. Quinti. In sūma nō recedo: fas ē mihi ūitis ēt parētib⁹ pie facē. Jdē ī hūc sensum accipit semel: vt ibi. Ut semel omnia complectar. Sic ꝛ breuiter vsurpat: vt in geminis languentibus. Breuiter tamen crudelitatis explicanda sęuitia est.
Ad summū referī ad numerū. Lice. Pro Mil. Unus aut ad summū duo inuenti sunt qui milonis causaz non probarēt: idest non plures q̄s vnus: aut duo ex pluribus.
Aduban⁹ ꝛ adubanū pe.p.fluuius q̄ ꝛ Jster ꝛ danubius ōr.
Adinuenio nis.pe.cor. idē q̄ venio: seu ad aliq̄d venio. Lęci. ędepol senectus si nihil aliud apportes tecum quū aduenis Et quandoq; venire incipio quod ꝛ de inanimatis dicitur. Plau. Aduenienti morbo succurre.
Aduēro tas.approximo. Heli. Sz postea cū bucculīū aduentaremus: mollitiq; eēnt venti maris permutatus eū ego sum: quęnā ratio illa pauoris sui esset. Li. Nondū erat auditū te ad italiā aduentare. Hoc est veniendo proximū esse.
Auentito tas.pe.cor. frequenter aduenio.
Aduena.pe.cor. qui non est ciuis aut incolinus: sz externus ꝛ ꝓprie qui ex vno longinquo loco in aliq̄ opidum venīt: aduenę dicuntur. Conuenę qui ex pluribus locis.
Aduentitius: qui non est loci illius quez habitat: ꝛ qui casu in aliquem locum venit non morandi gratia neq; consulto.
Aduentitius morbus qui forte nulla culpa venit.
Aduēticia bona q̄ nō ex recta successiōe puta ꝑis aut aui sz ex legatis: aut aliter casu aliquo nobis aduenīunt: in q̄bus vi-

uens habet vsufructum ꝛ liberam administrationem. Aduenticij morbi qui forte ꝛ nulla nostra culpa eueniunt.
Aduerbiū q̄si iuxta vbū ōr: q; in oratiōe ꝓpe vbū ponīt. Nec enī pōt vbi vis significāti⁹ sonare nisi iūgat aduerbiū: vtputa dico nauigo. Hęc nō plene significatiōis sūt nisi adiiciāt aduerbia: vt bñ male docte feliciē dicit nauigat. Sic alia aduerbia iūgūt ad explēdā vbi significationē: vt sūt locoꝝ aduerbia: vt h̄ habito: eo ītro. Est āt aduerbiū ps oīonis q̄ adiecta vbo figīationē ei⁹ explanat atq; ꝑfit. Fiūt autē q̄q; a noīe: vt a bon⁹ bñ a vbo: vt a sentio sensim: tracto tractim: a noīe ꝛ vbo: vt pedetētim a pede ꝛ tēto. A ꝓncipio: vt a stat⁹ statim: a ꝓnoīe: vt hic illic: ab hic ꝛ ille. A ꝓpositiōe: vt ab ex extra: ꝛ a sub subter. Ab aduerbijs etiā: vt a ꝓpe ꝓpius.
Aduerto aduertis ad aliquē locū vto. Ter. in eu. Illa sese intrea in cōmodū huc aduerterat in hāc nostrā plateā. Aduerto oculos animūue aliquo cōuerto oculos vel animū.
Aduersor cū dto figīt ꝟi⁹ sum: auersor vo detestor abominor iungit cū actō. Q̄ō fit quotiēs ab aliq̄ re quā odio habem⁹ vultū auertim⁹: vt illō repellere videamur. Ouid. in Fastis. Officioq; leue nō auersatus honorē. Col. Nam nec rubos auersat capra. Et in sacris litteris. Gentes quas dñs auersatur. Fit aūt ab auersor de quo infra.
Aduersarius ab aduersor ꝓ repugno. Nam aduersarij dicuntur sibi inuicem repugnantes.
Aduersus sa.sum.contrarius. Uide in dictione auersus.
Aduersus vel aduersum ꝓpositio figīt cōtra ꝛ inimicitias: defidia: cōtrarietatēq; oñdit sicut cōtra: vt aduersus vel ꝛtra hostes bellū geritur. Aliqñ ꝓ erga ponīt: vel apud Tere. in adel. Et id gratum fuisse aduersum te habeo gratiam.
Aduloꝛ.pe.p.vt q̄dā putāt ex ad ꝛ aula: q̄a id aulici obseruant au in u ꝓducta cōuersa. Ouid. Agmē adulātū media ꝓcedit ab aula. Nonius. Adulatio ē ꝓprie canū blandimētū qō ad boīes ꝛsuetudine trāslatū ē. Et ē adulari ſseruire ꝛ captare vt fauorē emereamur: vel voce vel gestu tractū ἀπὸ τοῦ δοῦ λοῦ dulu qō ē seruus. Est enī adulari seruile nō liberale ꝛ ingenuū. Apō Li.li.ij.tus. Adulat ꝓ adulat. Sanguinē positū h̄ ē labit ebibit. Lucre. Lōge alio pacto gānitu vocis adulāt. Miroꝛ āt valde cum a greco veniat: qñ δοῦ λος ōr seruus: īde duloꝛ dularis: ꝛ cū ad ōr addoloꝛ aris. duplo dd. quo pacto ꝓximā corripuerint aliq̄ verſificatores.
Adulter ꝛ adultera componi videnī ex ad ꝛ alter seu altera: q; ille ad alterā ꝛ hęc ad alterum conferat. Dinc adulterium quod ꝓprie cum nupta cōmittitur.
Adultero adulteras.pe.cor. ꝛ adultoꝛ aris vitio vl maculo qō ēt ad alia trāsferī. Ply. Juuat ipsa adulterare adulteria natura sicut testudines tingere argētū auro cōfundere: vt electra fiant. Li. per translationē in Lelio. Simulatio vitiosa.
Adulterinus na.num.pe.ꝓ. Unde adulterina signi dicūtur: quę sunt alienis annulis facta.
Adultus qui creuit. Unde Juuenes dicuntur adulti qui in flore ętatis ꝛ incremento sunt positi.
Aduiuo pe.p.quasi adhuc viuo. Hier. ad Pāma. Ipse si aduiueret origines irasceretur nobis fautoribus.
Adumbro bras. exp̄mo repīto siue imitor vt pictores q̄ imagines planas adūbrāt vt solidę videanī. Aliqñ vmbrā adhibeo siue vmbrā tegendo facio. Col. lib.xij. Adumbrant vel strāmentis vel alijs tegumētis vuę ne ventis aut caloribus exarescant. Ponīt etiā interdū adūmbrare ꝓ honorē.
Aduncus. Uide ī dictiōe vncus: vñ adūco adūcas qō ē curuo
Adunguē figīt ad ꝑfectionē. Trāslatio sūpta a marmorarijs: q̄ iuncturas marmoꝛ: tūc absolutas existimāt cū vnguis supduct⁹ nihil offēdit. Ul cū iūcturę ita exactę sūt: vt vnguē nō admittāt. Pers. Seueros excludēt vngues: siue ab his qui magna diligentia ꝛ cōsideratiōe aliq̄d faciunt: ꝛ in ipsa cogitāda vngues mordent. Pers. Nec demorsos sapit vngues Hoꝛ. lib.j. Ser. Fronteius ad vnguem factus homo.
Aduno nas.pe.p. Cōgrego. Hiero. Q̄ñ vos ad refectionē debita aduna uerit hora in cibis vestris minime pfulgeat cocorū industria. Dinc adunati dicunī simul congregati.

Adumũ aduerbialr ſũptũ ſigt oẽs nullo excepto vt nõ eſt q̃ facĩt bonũ nõ eſt vſq3 ad vnũ. Curtius. Oẽs ad vnũ periere
Aduoco cas. pe. co2. ad me voco. Ter. i phor. Ibo ad ſozũ: atq3 aliquot mihi aduocabo amicos ad hãc rẽ. Huic ꝺiũ ẽ auoco. Et aduocare eſt in ſubſidiũ vocare ſeu aduocatum hẽre. Aug. lib. ij. ciui. dei. Ut eam honozibus talibus aduocarent cultozes ſui: ideſt aduocatam haberent.
Aduocati oñr q̃ alteri adſũt i cã. Pla. i ca. Stult⁹ ꝺtriui diẽ oũ adſto aduocat⁹ cuidã cognato meo: quẽ hercule liẽ adeo p didiſſe gaudeo ne me ne q̃cq3 ſibi hodie aduocauerit. Inter aduocatũ z pr̃onũ h̃ itereſ. Ualla exiſtimat: q⁹ aduocat⁹ no mẽ ſit gñal⁹ q̃ pr̃on⁹: vt nõ tñ ſignificet eũ q̃ alterius cãm agit. Siq̃dẽ q̃cũq3 adeſt alteri in cã officij gr̃a aduocat⁹ appellat̃ ẽt ſi nihil dicat neq3 agat: ſ3 q̃ tñ parat⁹ ſit deſcendere. Patronus ꝓprie qui agit cãm ſ3 accuſati non accuſantis.
Aduolo as. pe. co2. iuxta vl ad aliquẽ locũ volare: z ꝺſtruit cũ actõ ad vl i: z aliq̃ otõ. Ply. ad i agrũ volateranũ palũbiũ vis e mari quot ãnis aduolat. idẽ li. x. platea noĩat̃ aduolãs ad eas q̃ ſe i mari mergũt. Idẽ. Lapzarũq3 vberib⁹ aduolãt
Ad votũ aliq̃d hẽre: z ex ſnĩa ł3 hoc videat̃ rõnis: illud cuiuſ dã affectus in eandẽ tñ veniunt ſignificationẽ. Quinti. Dabeſne vrozem ex animi tui ſententia. Et alibi ad votũ omne fluentem fozt̃una laſciuit ocium.
Aduſq3 ſigt ad Apul. Jam aduſq3 amnem ꝓueniamus.

Aeac⁹ pe. co2. iouis ex europa fili⁹: quẽ tantę iuſticię fuiſſe ꝺz: vt apꝺ ĩferos aĩarũ credit⁹ fuerit a plutone delect⁹ iudex cũ Minoe z Rhadamantho: z peccantiũ delicta diſcutere.
Aeas ęantis. fluuius epiri et Macedonia ꝓtius defluens z in mare ionũ cadẽs dicẽte. Luc. lib. v. Purus in occaſum par ui ſed gurgitis eas Jonio fluit inde mari.
Aedes tã in ſingulari q̃ i pl̃i. p tẽplo: ſ3 fere ſp cũ adiectiõe: vt ędes ſacra: vl ędes ſacrę: ędes iouis: ędes deoz: ędes pacis: z hmõi. Li. ex eo die quo in ędẽ telluris ꝺuocati ſum⁹. Ual. mar. li. j. Ea põtificũ admonitiõe effectũ ẽ: vt Marcellus ſe paratis ędibus honozis ac vturis ſimulachza ſtatueret: ſi vo abſolutẽ dixerim⁹: ędes domũ tñ deſignam⁹ vt meas ędes nõ ꝓſcribã. Ea pp apõ iuriſcõſultos ꝓ oi ſpẽ ędificij dici inuenĩt: vñ z ꝓ ſepulchzo. Quid. poſunt. eſt mihi marmozea ſacrat⁹ i ęde fichę. Pzo cubiculo. Cur. excubabãt ꝓncipũ liberi ſuatis noctiũ vicib⁹, primi fozib⁹ ędis i q̃ rex acq̃eſcebat. Idẽ ꝓ cenacl'o poſuit cũ ait. Stabãt ad fozis ędis ei⁹ i q̃ rex veſcebat̃. Fitq3 ędes: vt ſcribit Ser. ab edo. q⁹ in ea ſacrificãtes edere ꝺſueuerint. Nã q̃dã ſũt noĩa q̃ i initio ꝺipthongant̃ q̃uis a vbo nõ ꝺipthõgato deriuent̃: vt ędes ęſculus. Uar. ab aditu fieri putat q⁹. ſ. plano pede adibant: vnde etiã pnmã ꝺipthon. vocalẽ accepit. Feſt. ędes q⁹ i edito poni ſoleret. alij ędem dici exiſtimant q⁹ in ea euum degatur.
Aedicula ꝺz vbi deũ ſimulachza fuãt. Ply. li. xxxvj. de venere gnidia ędicta ei⁹ tota aperit̃: vt ꝺſpici poſſit vndiq3 effigies deę. Aug. li. iij. ci. dei. nulla ędicula ſacra dignũ putauerunt.
Aedificiũ ędis ꝺſtructio z ponit̃ ꝓ oi ſtructura. Nam ędificij appellatiõe non ſolũ ſuperficiẽ ſignari: ſed ſolũ quoq3 ipm cui ędificiũ ſuppoſitũ eſt. Ulpianus putat.
Aedifico as. ꝓprie ędẽ facio q̃uis ad oẽ ꝺſtructiõis gen⁹ ẽt ad naues ptineat. Li. Qui cũ maximas ędificaſſet iſtruxiſſetq3 claſſes. vñ videt magis ſumi ꝓ ꝺſtruo ꝓſertũ cũ ei dom⁹ addit̃: qz alr fruſtra domũ iungerem⁹. Idẽ. Qui cũ ędificaſſet i palatio plenã dignitatis domũ. Hui⁹ ꝺpoſita ſũt coędificio ſil̃ ędificio erędifico mãifeſte ſeu pfecte ędifico. Ply. ꝺ apib⁹ domos pmũ plebeis ędificãt: deide regib⁹. Inędifico it⁹ ędifico. Liu. li. j. z tu libera a ceteris religiõib⁹ ara eẽt tota iouis tẽpliq3 ei⁹ qꝺ ĩędificaret̃ ex augurate fana ſacellaq3 ſtatuit. ꝓędifico vñ ꝑędificatũ q⁹ vetẽs dicebãt qꝺ ex ꝑuato loco ꝓceſſerat i publicũ ſolũ. Reędifico rurſus ędificio ſupędificio. Ouid. Si q̃s ãt ſupędificat ſup fũdam̃tũ h̃ aux argẽtũ rẽ.
Aedepol pe. co2. aduerbium iurandi: qꝺ eſt q̃ſi per ędem pollucis. Item pol z perpol quę idem ſignificant.
Aediles pe. p. dicti ſũt ab eo q⁹ ędes ſacras z ꝑuatas, ꝑurarẽt Uel ab aditu q⁹ facilis ad eos aditus eẽt: ꝓmo ex plebe duo creati ſũt ędiles: deide, ꝓcedẽte tpe duo ex ꝓticijs adiũcti ſũt q̃ a ſolio eburno qꝺ eis datũ ẽ. Curules ꝺc⁹ ſũt. Offiũ ędiliũ erat ludos publicos exhibẽ z ſacras ꝑuatas, ędes ꝑurare totã vbẽ tueri vt cloacę z aq̃duct⁹ z q̃q3 publica ędificia munda z ĩtegra eẽnt loca in theatro aſſignare. Si q̃ſpiã ſeruũ aut iumẽtũ morboſuz vitioſuz ꝓ ĩtegro ſanoq3 vẽdidiſſet edicto ędiliũ emptozi ſuccurrebat̃. Idẽq3 edictũ ędilitiũ dicebat̃ ſiue editiões ędilitię. Fiunt z alij ędiles q̃ frumento ꝓerant a cęſare creati z a cerere cereales noĩati ſũt. vt ſcribit Pomp. Dis cura rerũ vendendarũ neq3 fraus fiet: z menſurarum cõmiſſa erat. Scribit Diony. hali. lib. vj. anti. Ad offiñ ędilũ pertinuiſſe vt curam haberent annonę fozẽſis copięq3 cibariozũ editiones edi. bi apud grẽcos agonomi vocant̃ a fozo rex venaliũ cui regulã pręſcribunt.
Aedilitas ipſa dignitas. Sue. in Cę. Siquidem ante paucos dies q̃ ędilitatem iniret.
Aedilitiũ idẽ qꝺ ędilitas z magiſtratus. Cic. lib. ii. offi. Pub. Craſ. tum cognomine diues: tum copiis functus eſt ędilitio maximo munere. idem ſignificat ędilitatus us.
Aediliti⁹ a. ũ. nom̃ poſſeſ. vt cõitia ędilitia i qꝺ⁹ creabãt̃ ędiles
Aedilitius. ii. qui ędilitate functus eſt.
Aeditus ędis tutoz. i. curã gerẽs ab ędiꝺ⁹ ſacris q̃s tuetur.
Aedituoz ędem tueoz. vñ ędituẽtes ꝓ ędes ſacras tuentes.
Aeditim⁹ pe. coz. gellio auctoze ea forma ꝺz: ſicut finitim⁹ legitimus, ꝓ eo q̃ ędiꝺ⁹ peſt q̃ſi ędis ĩtim⁹. Sic clauſtritim⁹: q̃ clauſtris iamq3 peſt. Aug. li. v. cõ. ſciuiſti cũ ꝓpędi ab ędificiis foꝛi tanq3 furẽ. Li. in Uer. Aeditimi cuſtodeſq3 mature ſentiunt ditierſantẽ i quoꝺã tugurio extra vbẽ. Sz ꝓ eo nũc vt Uar. lib. iiij. de lin. lati. ait. Acutuus vſurpat̃. Lucre. pro ędituis vtit̃ ędituentes. Dolpitibus loca quę complerant ędituentes. Dos grẽci νεωκόρους neocozos vocant.
Aedo is. didi. itum. ab e qꝺ ẽ extra: q̃ſi extra do. vñ ędere figt emittere, ꝓmere i lucẽ dare: manifeſtare. Sic dicim⁹ aliquẽ edidiſſe libũ. vñ ęditio publicatio. Et qñ q̃ generãt̃ i lucẽ ꝓmunt̃ factũ eſt vt ędere fic generare. Hoz. li. j. car. Męcenas atauis ędite regibus. Et ędere eſt exhibere qꝺ eſt ſpectaculis cõmodatũ. Sue. in Cęſ. Acciꝺit ſpectaculi varietate neꝛis munus gladiatozũ. vñ ęditozes ludoꝝ exhibitozes dicti ſunt. per ę diptch. inuenio antiquitus.
Aedon grece ἀηδών Luſcinia. Uirgil. Quodq3 leues calami que ſuauis cantat ędon.
Aedit⁹. a. um. pe. coz. alt⁹ z foztis ꝺz. Hoz. ſer. vtrib⁹ editioꝛ ęꝺebat vt i grege taur⁹. Et ędita loca dñr alta ac ſeſe oñdẽtia. Scribiturq3 cũ ꝺipthon. vt differat ab edo ꝓ comedo.
Aeditius iudex quẽ vna pars elegerit. Li. ꝓ Plan. Neq3 cui q̃q3 aliud in hac lege niſi ęditicios iudices ſeruatis.
Aegeus theſei pr̃ athenaꝝ rex: a quo ęgeũ mare: vt q̃dã putãt
Aegeũ mare: vt q̃dã dici volũt q⁹ i eo ęgeus theſei pr̃ ſe ꝑcipi tauerit. Alij q⁹ Aege amazonũ regina i eo pierit. Strab. ab ęgis oppido i Euboea. Ply. ab αἴγα capza deriuat q̃ li. iiij ſic ſcribit. Plurimis inſulis ꝺſperſũ cui nomẽ dedit ſcopul⁹ iter ternũ z cbiũ veri⁹ q̃q3 inſula aerinoie a ſpẽ capzę: q̃ a grẽcis ita appellat̃ repẽte e mari exiliẽs. Soli. Inter tenediuz z cbiũ ẽ claros inſula q̃ Aege⁹ ſinus pãdit̃ ab dextra Antãdrũ ſaxũ ẽ. Hoc enim veri⁹ q̃q3 inſula cognominari meruit. Id qñ viſcẽtib⁹ ꝑcul capzę ſile credit̃ quã grẽci Aegea nũcupant Aege⁹ inq̃t ab eo ſin⁹ ẽ appellat⁹. Uar. Aegeũ inq̃t dictũ ab inſula q⁹ i eo mari ſcopuli i pelago vocãt̃ a ſilitudie capzarũ ęges Pacu. ęges ferme aderãt equoze i alto ratib⁹ repẽtib⁹
Aegę pluralis numeri: vel ęge. co. vtbs Lilicię. Quo etiam nomine dicta eſt inſula in mari ęgeo.
Aegea nomen duarum vrbium vt ſcribit Ptol. quarum vna eſt in Emathia: alia in Mauritania.
Aegeon nomen gigantis.
Aegialeus Medeę frater. Aegiale. es. ſiue ęgialea. ę. nomen ꝓ prium vroris Diomedis.
Aegialus latine dici põt littus. Quo nomine dicta eſt Achaia

ꝓpter vrbes per ordinem posita.

Aegeria nympha fuit q̃ colebat ī aricino lacu: cū qua Numa Põpilius r̃ nubiū r̃ colloquiū se bẽe simulauit sup cultū religionū quo armoꝝ r̃ pẽdẽ studio flagrantem po. ro. abstraheret. Vnde Ouid. Aegeria ẽ que pẽbet aquas dea grata camenis illa numẽ coniunx consiliumq; fuit.

Aegis idis munimẽtū pectoris ẽneū cū gorgonis capite. Qõ si a pectoꝝ numis egis. Si i corpe bois loꝛica ꝺr. et a capra no mẽ deductū ẽ: q; de corio ei⁹ fiebat. Et iõ minerua bẽe gorgon in capite ꝺr: q; prudentia sua q̃si alios saxeos reddit.

Aegiochus dict⁹ ẽ Iuppit̃ q; corio capellę amalthee vsus fuerit ꝓ scuto qñ ꝺ Titinas dimicauit vt inq̃t Lactan. lib. j.

Aegides pe. p. patronymicum est ab egeo Tesei patre. Ouid. Perfidus egides ducentia fila secutus.

Aegylos est absessus iter nares r̃ angulū maiorẽ oculoꝝ per quẽ pituita assidue distillat: r̃ si negligat ad ossa vsq; debiscit in fistulã. Differt ab Aegylope: id qꝺ Critben ꝺ ẽ ordeũ vulgo ordeolũ appellãt: r̃ galenus postbiã critbe absessus ẽ pusillus oblõgusq; sub ipm palpebrę tozulũ: hoc est vt ait Celsus sup piloꝝ locũ. Officit luminibus. Et qꝺ vocat̃ anchylops siue ancyloblepharos quo palpebrę coalescũt iter se apeririq; nõ põt oculus. Cui nõ admodũ absilis ẽ morbus qui encãthis vocat̃: in ipso angulo tuberculũ qꝺ palpebras parũ ꝺeduci patit̃. Sꝫ r̃ si membroꝝ articuli sic haberent vt compzensi Ancyla r̃ ancylosis vocatur.

Aegina pe. p. fuit Asopi Boetie regis filia a q̃ vrbs peloponẽsꝰ ꝺ adiacẽs ꝺ attică Aeginna vocat̃. Et a qua Aeacus eiusq; posteri gen⁹ ꝺuxisse ferunt̃. De hac Ouid. li. vj. met. Aeacus Aeginã genitricis noie dixit. Vnde Aeginẽses dicti sunt.

Aegystus Thyestis fili⁹ q̃ a capris nutritus fuisse perhibetur.

Aegle nympha solis et Neera filia latine splẽꝺoꝛ dicitur.

Aegloga pe. coꝛ. capraꝝ seu reꝝ pastoꝛalium sermo ꝺr. Aegon enī caprarum. Logos sermo dicit̃. At ecloga sine dipth. electio vel explanatio elegãtia dicit̃: vt in quit Ply. lib. iiij. epistolaꝝ. r̃ Euse. lib. iiij. eccle. histoꝛię contra Toztelium.

Aegon nomen pastoris r̃ capile significat. Quo etiaz nomine promontoꝛium lemni dictum est.

Aegocephalus pe. coꝛ. vt Arist. lib. ij. de animalib⁹ inquit auis est que lyenę omnino caret.

Aegonomus pe. coꝛ. caprarum ductoꝛ qui r̃ epolus dicit̃ ὅτι αἴξαι γὸς καὶ νεμω τὸ βοσκω ὁθεν το νέμος του νεμεός. imo locꝰ apt⁹ capꝭ ꝺpascẽdis: id ꝺsidit ꝓpa ꝺnuatio

Aegoletꝛon: herba in põto alba dicta a capris interimendis αἰγα greci capra noiant ὄλεθρι ὸν pernitiosum exitiale.

Aegoceros otis. vel egoceron pe. coꝛ. aial: alio noie capricoꝛnus ꝺr. Vier. ꝺ ioui. Magna iniuria nuptiaꝝ vt inter scoꝛpios qꝺẽ r̃ centauros r̃ cancros r̃ pisces: r̃ egocerotas. i. capricoꝛnos vroꝛẽ maritũq; constituerint. λεγετα ὁτι το κέρας καὶ αἰ. Luc. Aegoceron cancrũq; tenet.

Aegos thracię fluuius: ad cuius ostia classis atheniẽsiũ a Lysandro capta fuit. Ply. li. ij. Idq; factũ iterꝺiu ī thracię pte ad egos flumẽ: cuius loci Accolę Aegopotamitę noiantur.

Aegipanes sũt nudi leues capꝛinos pedes hãtes veteres hmõi mõstra ꝓ semideis siue ꝓ siluestrib⁹ ꝺijs coluerunt: quẽadmodũ Faunos syluanosq;. Faunos ac satyros nemoꝝ deos eẽ ꝺicentes: panas agroꝝ Syluanos syluaꝝ. Uide in ꝺictione satyri. Ouid. Sũt mihi semideiː sunt rustica numina nymphę. Et fauni satyriq; r̃ mõticolę syluani. Quos qñ cę li nõdũ ꝺignamur honoꝛe. Põpo. mella scribit vltra athlãtem Mauritanię mõtẽ noctu ꝓ sępe visa lumĩa r̃ crepitus cymbaloꝝ ac fistulaꝝ cãtus auditos: nec ꝺie repertũ quẽq;. Ideirco ꝓ ostanti habitũ hos faunos esse ac satyros.

Aeger a. um. ab ago is. per ꝺriũ q; actiõe vacet: siue q; qui moꝛbo coꝛreptus est grauius agitet̃. Et ꝺicimus hic est eger pedibus: r̃ hic est pedibus egris. Ual. ma. li. v. ꝺixit. Pulsũ venarum comperit cuius moꝛbi eger esset.

Aegreo es. eger sum. a quo Aegresco: qꝺ magis ẽ in vsu. eger fio. Ply. li. x. Lozui añ solstitiũ generãt. Itẽ egrescunt sera genis ꝺiebus siti maxie anteq; fici coquant̃ autũno.

Aegre aduerbium: figt molestę doleter: iniquo aio. Teren. in Eu. Sꝫ reprimã me ne egre ꝺcq; ex me audiat. Item egre male difficulter. Uir. li. iij. Ge. Ergo egre rastris terras rimantur. Col. li. j. Seruos quoq; q̃ secuturi patrẽfami. sunt non egre pedibus ingredi. i. inuitus vel difficulter.

Aegroto. as. pen. p. Infirmus sum a quo egrotatio que sic ab egritudine ꝺistinguit̃: vt ꝺocet Hiero. sup Joel. q; egritudine animi ꝺicim⁹ alioq; corpis nõ egritudo sꝫ egrotatio ꝺr. Idẽ ad Julianũ ꝺiaconũ. Quãquã ita me iugis tã coꝛpis egrotatio q̃ aię egritudo ꝺsumpserit vt moꝛte iminẽte nec mei pene memoꝛ fuerim. Cic. Sed ꝓpie vt egrotatio ī coꝛpe: sic egritudo in aio noĩt̃. Uñ ipe li. iiij. tus. ꝺiffinit qꝺ sit egritudo. Stulta egritudo ẽ q̃ efficiunt̃: in malis opinatis aioq; ꝺemittũt r̃ ꝺtrahunt rõm nõ obtemperãtes. Inueniť tñ eger ꝺici ẽt ꝺe coꝛpe: r̃ egrotus ꝺe aio. Sal. Antonius pedibus eger q̃ ꝓlio adesse neglebat. Hoza. in ser. Quo me egrotare putes aĩ vitio. Alb egroto fit coegroto. Hiero. Quod si ipsa languerit coegrotandum est: r̃ nunq; ab eius lectulo cedendum.

Aegrimonia pe. coꝛ. idẽ est quod egritudo. Pla. in Ru. Tantisper ꝺum abscedat a me hec egrimonia,

Aegyptus regio ī aphrica vel ẽm aliquos aphrice proxima ab egypto Danai fratre sic appellata ꝓxius eria ꝺcã. Hec teste Plynio lib. v. ab oziẽte rubro mari: assyrieq; coniungit̃ ab occasu cyrenẽ r̃ aphꝛicę residuũ habet a meꝛiꝺie vsq; in ethiopiã, ptẽdit̃: a septẽtrioẽ hz mare egyptiũ. Eius ĩsignes vrbes sũt Thebę Abedos Alexãdria Babylõ r̃ Mẽphis. In hac vt Plato inq̃t nunq; visũ ẽ pluere: sꝫ nili ũndatione fecũdat̃. Li⁹ figura triq̃tra ẽ qua efficit nil⁹ ita se ꝺiuidens. Alb egyptus fiunt a ꝺiectiua. Aegyptius a. um. r̃ egyptiaticus egyptiatica egyptiaticum.

Aegyptini pe. ꝓn. ꝺicunt̃ ethiopes: q; egyptijs sunt finitimi.

Aelius r̃ elia noia sunt ꝓpria ro. carent aspiratione.

Aelia regio in asia inter Myriam r̃ Joniam. Est vrbs quedã calabꝛię a qua elianus a. um.

Aelurus pe. p. latine Latus r̃ Felis ꝺicit̃. Aristo. lib. de aialibus. Aeluri r̃ ichneumões tot numero pariũt q̃: canes. Elianus elioꝛ mas q̃ꝺẽ libiꝺinosissimus est: fęminina autem amãtissima, plis fugit coitũ cũ maribus qñ semẽ mittũt calidissimũ: r̃ q̃si ignẽ genitalia aꝺurens. Noccernẽs mas cõ inuné fętũ ꝺilaniat. illa vo plis ꝺesiꝺerio maꝛes libiꝺine ardentes aꝺit rursus. Hel. lib. xix. Aeluroꝝ quoq; oculi aꝺeas ꝺem vices lunę maioꝛes fiunt aut minoꝛes.

Aemiliam gẽtẽ appellatã ꝺicũt a Mamerco Pythagoręo ꝑbi filio: cui ꝓpter vnicã humanitatẽ cognomen fuit emiles. Nã emiliã greci sermonis lepiꝺitatẽ vocant. Hęc familia emilianę Romę honestissima fuit a q̃ emilianus appellat⁹ est Scipio aphꝛicanus minoꝛ q̃si emilij filius q̃ ꝓ aꝺoptionẽ insertus fuit familię scipionũ. Aemilia via ab Aemilio ꝺsule ꝺicta est quę a placẽtia ariminũ vsq; pducta ẽ emilia na ẽꝺificia erãt extra Romã: ꝺe qb⁹ Lozneli⁹ Tacit⁹ plus infamię aꝺ icẽꝺiũ habuit: q; pꝺiis Liligini emilianis ꝓruperat. Aemilia regio italię q̃ r̃ flaminea Romãꝺiola ẽt ꝺr. In qua sunt vrbes Ariminũ: Cesena: Sassina: Rauenna: Fauentia: Immola: Forũliuij: Bononia: r̃ Ferraria.

Aemonia pe. coꝛ. regio quę postea ꝺicta est Thessalia. ab Aemone Deucaliõis filio ꝓius Pyrrhea ꝺicta a pyrrha Deucaliõis vroꝛe. Quiꝺã tamẽ cũ aspiratiõe scribũt Hemonia

Aemuloꝝ pe. coꝛ. vt Apule. inq̃t ab amo ꝺescendit: vñ r̃ ꝓmã vocalẽ accepit amare sigt inuiꝺere q̃ntiphrasin. Aemulari igit̃ inuiꝺere ẽ a cõtrario sensu: vt in actibus apostolicis Et ꝑriarchę emulãtes Joseph vendiderũt in egyptuz. In Esa. Effraim non emulabit̃ Judã: r̃ Judas non pugnabit contra Ephꝛaim. Aliquãꝺo emulari sigt imitari: vnde emulus ꝺicit̃ eiusꝺẽ rei studiosius r̃ sectatoꝛ. Hoc q̃ aliquẽ imitatur: r̃ sequit̃ qõ nõ nisi amoꝛe fieri potest. Lice. ꝓ. Marcel. Illo emulo atq; incitatoꝛe studioꝛũ meoꝝ atq; laboꝝ. Differũt tamẽ emulatio r̃ imitatio: q; imitatio simplex est r̃ liuoꝛẽ nõ aꝺmittit: emulatio aũt habet q̃ꝺẽ imi-

tandi studium: ꝫ cum malitię operatione: licet hoc sine vitio esse possit: vt cū meliorē videamus conamur nō inuidia ꝫ amore ipsius virtutis reddere nos pares aut superiores. Vñ est illud. Stimulos dedit ęmula virtus. Aliqñ emulari est participez esse: vt Noli ęmulari in malignantibus.

Aenaria insula a statiōe nauium ęnee dicta: vt ait Ply. Hęc ꝛ Inarime ōr pithecusaq. Nunc Ischiade nomine oppidi correndicis imaginem pferentis in monte.

Aenna ciuitas est in metullio ꝛ vmbilico sicilię collocata q̄ cū ob pfecti seruitiam a Romanis descuisset. Qui ad concionem conuocatos ęnenses vltima interuectione clam submissis militibus armatis deleuit.

Aeneas pe. p. noñ viri troiani a Virg. celebrati dict⁹ Aeneas vt q̄dā putāt ab αἰνέω ἐις q̄ ē laudo. Nā αἶνος laus latine ōr q̄ tñ pcedere nō potuit in rei veritate fic (nō dico citemus totā greciā) ꝫ vel solū versiculū Homeri adduxerimus quē volo legāt τὼδε καὶ ἐνειας ὀνομ εσσεται καὶ τἄλοιπα. Ab Aenea dicti sūt eneade Troiani.

Aenea vrbs in regione Cressae. Liui. lib. xl. Proficiscuntur a Thessalonica Aeneam ad statutum sacrificiuz.

Aeni vt auctor est Ptol. insula est iuxta arabicum sinum.

Aenus genus vasis. ab ęre q̄ ꝛ Lacabus siue caldaria ōr. Dividit q̄ꝫ diphth. p dihęresim ꝛ tūc vt Ser. docet aspiratio interponitur: vt apud Horatium. Sub noctem gelidam ligna calefactat aheneum. Virg. Aut solijs vndam tepidi despumat aheni. Huius diminutiuum est Aenulus.

Aeneꝰ ęnea um. pe. cor. idē est q̄ ęreus: ꝛ filr dihęresim q̄ꝫ patiť. Hora. in epl'is. Si recte facies hic murus aheneꝰ esto. Aliqñ ponitť p forti. Hora. Inclusam danaen turris abenea

Aenatores dicti sūt tubicines ab ęnea tuba. Amianꝰ li. xix. Cū supesset exiguū noctis ęneatoꝝ clangoꝝ ductoꝝ vrbem vt mox caſurā terribili corona cinxerūt. Et li. xxiiij. Aeneatoū accētu signo dato pgrediēdi ad pugnā ad arma ocurſuz est

Aenobarbus dictus ē Domitius qñ Castor ꝛ pollux cū de victoria nunciarēt Domitio: ipseq̄ minime credēs narrantibus esset malas barbāq̄ manibus permulserunt ꝛ ex fusca in flauā ꝺuerterunt. Vñ a barba rutila eneiq̄ colozis ęnobarbi dicti. Quod postea Domitioꝝ cognomen fuit.

Aenigma atis. obscura allegoria vl' q̄stio obscura q̄ difficile intelligiť nisi apiať: vt illud i lib. Judicū. De comedēte exiuit cibꝰ: ꝛ de forti ęgressa ē dulcedo. Ab αἰνίττω obscure loquor inuo. Innuit enī q̄ddā q̄ plurib⁹ explicādū est. Vnde Aenigmatistes q̄ ęnigmata facit seu pponit. Piero. 5 Iouis. Sz q̄d ad nr̄z αἰνίγματι ςην enigmatistē cui⁹ libꝝos mlto difficiliꝰ ē nosse q̄z vincere. Hui⁹ figatiōis est Aenigmaticus.

Aeolus pe. cor. Jouis filius. a quo Aeolia: ꝛ ventoꝝ rex appellatur latine varius siue dolosus dicitur.

Aeolia regio dupler ē. Una in Asia grecoꝝ colonia media iter Mysiā ꝛ Joniā. Alia ab Aeolijs septē insulis intra Siciliaz ꝛ Italiā quarū noīa sunt hęc Pieta. Strōgile Didyme Erithusa Phęnicusa ꝛ Enonymos. Stra. lib. vj. Ply. libꝝo. uij. Solinus mella de.

Aeolijs quę alijs noibus a nr̄is vulcanię ephestiades a grecis nuncupanť. Dictę ęolię ab ęolo Jouis filio. Dr̄ ēt lipara a liparo ausonius regis filio qui eā añ ęolum rexit. Vnde Aeoliū mare dictū est q̄ Asiatico littoꝝ adiacet ab Aeolijs pulsis olim colonis. Nam antea myrtium dicebatur.

Aeon: grece Aeuum latine dicitur.

Aepolus pe. cor. Caparius: Aepolū Caparum grex.

Aepy. vrbs Nestoris in montibus sita. Nam Aepy. sublime denotat. Aepyr. altus.

Aequꝰ. a. um. planꝰ ab aq̄: q̄ æquā superficiē hēre videať ita vt imaginē tāq̄ speculū reddat. Per trāslatiōez pomť p iusto q̄ nullā i parte iclinať. Equus p aīali nō diphthongatur.

Aeque aduerbiū figť iuste. Sene. Juder q̄ pte in audita altera aliq̄d statuit ēt si ęq̄ statuerit: haud æquus fuit. Interdū figť Tā vl' tñ vl' silr: vt tu es ęq̄ bonus: ac doctꝰ Sueto. i Ięsa. Nihil eq̄ ac iudicis acerbitas pfuit. Virgi. lib. ij. Geoꝝ. Negant alios æque serpentibus agros dulcem ferre cibum

Aequo æquas explano Ply. Aeq̄to deinde patiūmēto ifundit oleū. Et Aeq̄re ē cū Aeq̄tate diuidere. Virg. Operūq̄z labore ptib⁹ ęq̄bat iustis. Aliqñ ꝺtinuare. Idē felix si ꝺtinus illū æquasset nocti luduz. Huius composita. Adæquo. Loæquo. Exæquo ꝛ pæquo quę scōm prepositiones significant.

Aequamentum æquatio est quod ꝛ libramentum dicitur. Nā æquimentum aliud significat.

Aequanimis pe. cor. q̄ ē æqui aī: qui nec ꝑsperis extollitur: nec aduersis frangiť. Hinc eq̄nimitas q̄ est fauoꝝ ꝛ ꝑpitius aīus Teren. in adel. Facite eq̄nimitas poete ad scribendū augeat idustriā. Aeq̄nimiter moderate: patiēter: æquo aīo.

Aeq̄tas: mō planicię: mō iustitiā figť cui⁹ ꝺriū est iniquitas.

Aequęuus: coætaneus: ab equalitate æui dicitur.

Aeq̄lis. planus. Vñ eq̄lis Lāpus. Q̄ñq̄z p sil'i ponit ꝛ exæquo Ply. cū ꝛ ipse æq̄lē fortunā expertus fuissem. Q̄ñq̄z p coætaneo. Li. in Lato. Nec cū eq̄libꝰ solū q̄ pauci admodū restāt Differūt tñ abinuicē q̄ eq̄les sūt eoꝝdē annoꝝ. Coætanei i eodē tpe sz diuersis annis ꝛ disparibꝰ vt Li. ꝛ Augustus fuerunt coætanei sz Lice. maioꝝ natu fuerit: sz nō equales. Hinc æqualitas sil'itudo paritas. Aequaliter silr pariter.

Aequabilis idem q̄ equalis. Lice. Et vox reducitur in sonuz quendam æquabilem atq̄ constantem.

Aequilaneū: ex toto dimidiū figť. dictū a lotione lanę quę ōr æquilaneo redire cum dimidium decidit sordibus.

Aeq̄manꝰ pe. cor. q̄ vtraq̄z manu vtiť ꝛ ita leua opať sic dextra

Aeq̄libriū eq̄tio libræ q̄ ꝛ æquamentū ꝛ libramentū ōr Trutina cū, p bilācis seu statere lingua sumiť. Bel. Nā cui mēbrū ab alio ruptū est si ipse itidē rūpere per talionē velit quero an efficere possit rumpendi pariter mēbri æquilibriuz. In q̄ re primū ea difficultas est ierplicabilis. Quin si membrū inquit alter ipsius ruperit. Quod enim per imprudentiam factū est retaliari per imprudentiam debet.

Aeq̄noctiū ex eq̄litate noctiū ōr q̄ tunc dies ꝛ nox horarū spatio eq̄les sint. Duo sunt aūt æquinoctia vernale. s. ꝛ autūnale: vernale fit q̄rto idus martias vel circa. viij. kal'. aprilis ꝛ in octaua parte arietis conficiť. autūnale. xviij. kal'. octob. ad vergiliaꝝ occasuz dieb⁹ q̄draginta q̄ annū olim in duas tñ ptes diuidebāt h̄ ē in estiuū ꝛ hyemale solstitiū. Ab eq̄noctiū fit adiectiuū equinoctiale: vt tempus equinoctiale.

Aequidiale dictum ab antiquis q̄ nunc dicimus equinoctiale quia nox diei potius q̄z dies nocti annumerari debet. Sic etiam æquidium q̄ nunc æquinoctium.

Aequipolleo. les. per duplex. ll. parem potestatem habeo. Vnde æquipollentia æquiualentia.

Aequipero as. pe. cor. significat comparo: siue æquo.

Aequinaleo. es. pe. cor. quasi æque possum.

Aequinoctium pe. cor. est q̄ greci dicūt homonymō ꝛ a Martiano vocať pluriuocū: q̄ñ plurib⁹ reb⁹ eadē est appellatio.

Aequor ab aqua nomen deductū q̄ æquā superficiez habeat: cum nō fluctuat: ꝛ ꝑprie denotat superficiē. Amb. lib. Hexa. Et cū sit altitudo diuersa: indiscreta tñ ꝺrsi eius æqualitas. Vñ ꝛ æquor appellatū arbitror q̄ supficies eius æqualis sit q̄ licet aquę fluctuantes velut montes erigant: sedatis tñ sursum tępestatibus adæquant. Hinc dicimus æquora campi ꝛ æquora ponti. Li. lib. ij. acade. Ab æquo. i. plano vocabulū accepisse ꝺfirmat: q̄ tam plane videť q̄z mare æquū. De cāpo. Virg. li. iij. geo. At ꝑus ignotū fero q̄z scindimus æquor Idē de mari æquora pōti. Nec solū de mari sz ēt de fluuio ōr: vt apud eūdē. Viridesq̄z secāt placido æquore syluas. Accipiť tñ q̄ñq̄z p ipso mari: vt Bis denis phrygiū ꝺscēdina uibus æquor. Q̄ñq̄z p ære. Aspice bis senos volitātes æquore cignos. Ab æquor fit Aequoreus a. um.

Aer. ꝑprie ōr mediū spatiū inter cęlū ꝛ terrā. Est enī inanitas plurimū habēs admixtū raritatis q̄z cętera elemēta. Virg. Longa p inanes. Dictus aer. ἀπὸ τοῦ αἴρειν ab eo q̄ ferat terrā: vel q̄ ferat. Sed credo potius dici. ἀπὸ τοῦ ἀημι ἀημι τοσυνεω vnde producit vltimā. Luca. lib. j. aer ꝛ longi volunt titana labores: qui coripiunt ipsi viderim te nec Claudianus dicit lucidus ymbroso imiscebitur aer auerno:

qz sensus esset ɔrius ⁊ syllaba falsa: sed dicit Aris. vel ozbis Dic aũt aer partim ad terrenã: partim ad celestẽ materiam ptinet. Nã ille subtilis vbi vẽtosi ac pcelloſi motus nõ pñt exstere ad celestẽ ptinet partẽ: iste vo turbulẽtioz q̃ ex halationibus humidis cozpozescit terrę deputat: q̃q ex se multas spes reddit. Nã cõmotus vẽtos facit vehemẽtus ɔcitatus ignẽ ⁊ tonitrua ɔct⁹ nubila ɔspissatus pluuiã ogelatis nubibus niuẽ turbulẽtius ogelãtibus dẽsiozib⁹ nubib⁹ grãdinẽ dissẽtius serenũ efficit. Distatq; a terra: vt inq̃t possido stadiis. xl. Aliq̃n aer ɔz vẽt⁹ spũs vl flat⁹ modic⁹. Uir. Aera dimouit tenebzosus ⁊ distulit vmbras. Aliq̃n ɔz son⁹. Uar. Alia vt oclusa i vessica qñ ẽ arcte ligata si ptlerſ aera reddet

Aerius a.um. p i vl Aere⁹ p e mõ figt alrũ: vt aeria turris: mõ quod ɔstat ex aere: vt cozpus aerium fulgoz aerius.

Aeripes pe.coz. celer quasi aerios pedes habens. Quidam tamen compositum nomen putant ab es eris. Uirgil. synęresin fecit. Fixerit eripidem ceruam.

Aerope pe.coz. Atrei vxoz ex qua Thyestes duos filios suscepit. Et non est dipthongus. Nã scribit a grecis ἀερόπωπ Ouid. li. ii. de tris. Si non Aeropem frater sceleratus amasset conuersos solis non legeremus eq̃ quos.

Aerũna ἀπο τοῦ ἀι põ ero leno tollo, ppzie erũnę oñr furci nulę q̃bus viatozes sarcinas suas religatas tabella iterposita ferre ɔsueuerit. Quę qñ a Mario institutę sũt Muli mariani postea vocatis. Dic factũ est vt labozes onerosi erũnę dicãt vñ berclis erũna. Silr erũna ɔz miseria calamitas ilicitas. Uñ erũnosũ ɔz q̃ ẽ labozib⁹ ac miseriis afflictũ. Li. li. ij. de fi. erũnas. Maiozes nr̃i labozes ñ fugiẽdo noiauerit

Aes eris sumit̃ ꝓ oĩ metallo ſ̃ pser tim ꝓ eo q̃ ẽ colozis rubzi deductũ nomẽ vt putãt aliq̃ ab auri filitudine. Alij a greco deriuãt ατα terra. Uar. ab asse. Accipiturq; ꝓ pecuniis qñ es fuit in ptio magis aurũq; iacebat: vt Lucre. Nũc versa vice iacet es aurũ sũmo successit honoze. Et ꝓmo ex ere pecunia signata. Oui. de fast. Aera dabãt olim melius nũc nomen in auro est. Uictaq; ɔcessit pzisca moneta nouę. Cato. Fundũ eribus suis emptũ possidebãt. Ser. rex ꝓmus post vrbẽ conditã signare es cepit cuius in altera parte nota fuit Janus genuius ex altera rostrũ nauis. Nã q̃ Saturnum classe deuectũ hospitio Janus acceperat ⁊ ab illo peritiã rudis edoctus ferã illã ac rudẽ añ fruges cognitas vitã in melius redegerat regni eum sociũ fecit: ⁊ qñ naui fuerat aduectus in signãdo ere. ex vna q̃dẽ parte sui capitis effigiẽ: ex altera nauis rostrũ impressit: vt quãtũ in eo eẽt Saturni memozię ostuleret ne accepti beneficij imemoz eẽ videret. Ponitur etiam quandoq; ꝓ tubis: quoniã ex ere fiunt. Uirg. Aere ciere viros. Unde eneatozes tubicines dicunt.

Aereus a.um. quod ex ere est sicut Aheneus.

Aera e. numeri nota ẽ puta in moneta notabat numerus quẽ valebat. Lucil. Nęc est rõ puer sa. era numeri est subducta ꝓzobe. Astrologi quoq; initiũ a quo supputatiões incipiũt eram vocãt. Dicta era ex eo q̃ ois ozbis es reddere pfessus est reip. Aera ẽt greca dictio est q̃ apud nos lolũ figt vt inq̃t Dioſco. Hinc eruneus a.um. q̃ ex era factum est. Dios. panis vo cum melle ⁊ erinea farina. i. loliacea.

Aerarius a.um. qõ est eris siue ex ere. Ply. lib. xxxiij. Laudationem eandem in erariis metallis ⁊ proxima in argẽtarijs fieri compertum est. Inde.

Aerarij tribuni a tribuendo ere. Nam vt Uar. scribit tributa erat eis pecunia quã in litibus redderent. Idq; quod attributum dicebatur es militare.

Aerarij milites dicti sunt ab ere q̃ stipendium facerẽt. es eniz stipem quoq; dicebant. Unde stipendium.

Aerarium. eris repositozium: hoc est nũmozũ similiumq; rer pzetiosaꝝ atq; opum quę vtilitatẽ reip. allaturę erant sic dictum q̃ era in eo pzincipaliter inferebantur.

Aero as. figt es misceo: ere adultero: siue ere ozno. Uñ eratę sozes apud Uir. Pris. A metellox quoq; noibus solent nasci verba vt ab auro. auro. as. ab ere. Aero as. vñ auratus ⁊ gratus. Huius verbi cõposita sũt. Obęro ⁊ subęro. Persi. Neq; subęrato mendosum tinniat auro.

Aerosus a.um. ex quo es fit. vt Lapis erosus quem alio noie Ladmiã nũcupãt. Et erosa ab antiq̃s Lypzus ĩsula dicebat q̃ ĩ ea plurimũ eris nascat: vel q̃ ꝓzimo ibi inuentũ sit es.

Aerificiũ: qõ ex re fañ ẽ. Uar. Polite enĩ q̃si erificio videbãt

Aere diruti milites vocabantur quibus ꝓpter ignominiam stipendium subtrahebatur.

Aeruscare veteres dixerunt ꝓ pecunias vndiq; colligere.

Aerugo pe. p. idẽ q̃ rubigo: ⁊ ppzie ĩ ere vel argẽto ⁊ viridescit. Rubigo vo ĩ ferro ⁊ segetib⁹ de quo loco suo. Ply. lib. xxiiij. refert era exterſa celeri⁹ rubiginẽ trahẽ q̃ neglecta nisi oleo pungãt Eruginis ĩ medicina magn⁹ vsus: cui⁹ vis ẽ colyriis oculoꝝ aptissima. Apõ Hoz. ⁊ Juue. accipit erugo ꝓ pecunia q̃ ex ere fit. Dic eruginosus a.um. Se. lib. de bre ui. vite. Maiozẽ dicę partẽ ĩ cuoginesis lamellis consumit

Aes nostrũ ɔz q̃ nobis alij debẽt. Aes alienũ q̃ nos alijs debemus. Aes suũ quod alij ei de quo loquimur debent.

Aes militare dicebat qõ tribunis erariis attributũ erat vt militibus redderetur. Plau. in aul. Ledit miles es petit.

Aes ductile: quod facile ducitur attenuaturq; ĩ laminas. Aes caldarium qõ funditur tantũ: ⁊ malleis fragile est.

Aeschines pe. pzo. nomen ppziũ oratozis greci demosthenis emuli. Fuere ẽt alij septem hoc nomine vocati.

Aeschylus. pe. coz. nomẽ poetę tragici. Hoz. post hũc psonę pallęq; reptoz honestę Aeschilus ⁊ modicis istrauit pulpita tignis. Dic cũ eẽt calu⁹ ⁊ ĩ apzico forte q̃escẽt testudo ab aq̃la ĩ altũ delata cũ decidisset. caput eius ofregit interemitq;.

Aesculapi⁹. nomẽ ẽ apollinis filij q̃ medicinã artẽ vl laude vt ope ampliauit. Ob eãq; rẽ ĩ deoz numer⁹ recept⁹ ferẽ. Cui⁹ duo filij podalyri⁹ ⁊ Machaon bello troiano Agamẽnonẽ secuti nõ mediocrẽ opem cõmilitionibus attulere.

Aesculus arboz glãdifera cui⁹ fructu cũ in pmena ętate boies vescerent ab edo ꝓ comedo deduci putãt: q̃uis edo primã bze. bẽat. q̃dã tñ sine dipthõgo scribũt ab esca nomẽ trahẽtes: qõ añ vsũ frumẽti ſ̃ arboz mortalib⁹ victũ pbebat. Dic Aesculeus a.um. Palla. Asseres q̃rnę cũ esculeis nõ misceãt Esculũ neutri generis ⁊ sine dipthõgo ciuitas ĩ agro piceno

Aesis ciuitas Umbrię aqua Aesinates populi. Ply. lib. xi. Laseum inquit esinatem ex vmbria Ptol. quoq; hanc vrbem esiam ab esi fluuio nominat.

Aesop⁹ pe. p. nomẽ fabulatozis clarissimi. Inde Aesopianus. Pic. Jurta Aesopianã fabulã. Pic miser vita miser morte: ⁊ miser forma: vñ Mari. planudi⁹ de ipso ita scribit αι σὸς ὡς το μενγενος ἐξαμοριον τὴς φρυγίας τὰν δὲ τυχην γεγονε δίου λὸσε τὺγχ ανεδλων οὐ μονος λου λὸς αλλα και δυσέι δεσατα τῶν ωὐτου πὰντὸν ἀνθρωπον ει χε και γὰρ φοξος ἦν σι μος τὴν ρίνα σι μὸς του τρὰνη λον προχει λος με λα σοθερ και τὸυ ονομὰτος ετυχε ταὐτὸν γαρ αἰσὸ πὸς τῶ αἰσι οτε.

Aestimo as. pe. coz. figt appcio taxo cõpositũ ab es ⁊ timia pzę tiũ q̃si ere taxo. Et ostruit cũ ablto: vel gtõ hoz noium tãti q̃ti: q̃tiuis: tantidẽ quãticũq; magni parui pluris minoris maximi plurimi nihili ⁊ si q̃ hmõi repiant licet ẽt ablatiuis hoz noiuz sine substãtiuis ũgi huic ẽbo iuenianꝫ. Boe. ĩ p lo. lib. top. In gratũ q̃dẽ si magna trebatii merita q̃bus ipse vsus fuerit puo estimare videret cũ nullã eis gratz restituẽdã putaret. Hier. in leui. Si statim ab anno icipiẽtis iubilei vouerit agrũ quãta valere põt: tãto estimabit. Frequẽtius tñ cũ genitiuis ũgit. Li. li. acad. Alia pluris eẽ estimanda. Alia minoris. Liui. vtrũq; casuz cõpler⁹ ẽ mãcipia minoza annis. xx. q̃ post primũ lustrũ decẽ millibus eris aut pluris venissent: ea quoq; decẽ tãto pluris q̃s q̃ti eẽnt estimarent Simile significationẽ bñt. Pẽdo facio curro est: ĩterest: ⁊ refert cũ ptiũ iungit: qz p estimo: siue estimat ponunt: vt parui facio: nihil ipendo ⁊ hmõi. Inuenit etiã estimo sine ablto vel gtõ. Hier. in Leui. Si paup fuerit ⁊ estimationẽ reddere nõ valebit: stabit coz̃ sacerdote: ⁊ quãtũ ille estimauerit tantũ dabit. Sciẽdũ quoq; in sacris lr̃is vt Fulgẽti⁹ docet

duobus modis estimatio poni solet. Nã qui aliqd certissime scit: t q putat aliqd eẽ qõ nõ est estimare dz. Ad estimationẽ icertę scię seu cognitiõis ptinet qõ dz. Aestimabat se visum videre. Noĩe ãt estimatiõis certissima scia ponit i libro sapiẽtię. Scit pterita: de futuris estimat. i. certissime scit Et apls. Aestimo q nõ sunt ꝺdigne passiões hui⁹ tpis ad futurã gloriã. i. certe scio. Ab estimo fit existimo diptõgo i i lõgã uersa q̃si ex estimatõe statuo atq; ꝺcerno. Pri⁹ enĩ rẽ estimam⁹. i. ꝺsideram⁹ deĩde q̃lis sit estimam⁹. i. iudicam⁹. Ter. Nã ea res ꝺdit exi. timãdi copiã q̃tidiãę vitę ꝺsuetudinẽ. Quĩt. Uelauit ei caput t suo cuiusq; aĩo ꝺdit estimãdũ.

Aestimabile qꝺ estimari facile põt. Cuius ꝺtrũ est iestimabile

Aestas figt tps qꝺ icipit ab ęquoctio vernali t finit ęquoctio autũnali ꝺstatq; senis mẽsib⁹: t tot⁹ ann⁹ un estatẽ hyemẽq; diuidit. Particulari⁹ tñ ponit p q̃rta ãni pte. Noc ẽ p trib⁹ mẽsib⁹ q̃ icipiũt sole cãcrũ igredięte. Nã sole igredięte libraũtũn⁹ ẽ: igredięte capricornũ hyems: igredięte ariete ver.

Aestiuus a. um. pe. p2o. quod est estatis. Hzego. Aestiuũ tẽpus quod corpori meo valde contrarium est.

Aestiua ꝺr loca vmbrosa nemorosa i qb⁹ p estatẽ vitat solis ardor. Sta. Et vmbrosi patuere estiua lycei. Q̃q; ponit p ipsis gregib⁹ i estiuo cõmorãtib⁹. Uir. li. iii. geo. Nec singula morbi corpa corripiũt: sꝫ tota estiua repente. Q̃q; estiua appellãt loca in qbus t armenta t greges t milites estate sunt: sicut hiberna vbi habitãt hyeme. Q̃q; vocant q̃ esta te fiunt. Ply. lib. xviii. Aestiua estate que ante vergiliarum exortum seruntur: vt milium panicum.

Aestiuo as. Sicut hiberno: t est estiuare ꝓpter estum enitanduz alicubi morari. Ply. lib. xii. Intra sepem eam estuãt pastores opacam pariter t munitam vallo arborũ.

Aestus us. calor t solis flagrãtia. Uirg. li. ui. Geo. Aestibus in medijs vmbrosaq; exq̃rere vallẽ. Ponit iterdũ, p estiuo tpe Idẽ. Propiusq; estus icẽdia volũt. inde per translationẽ: estus q̃q; dicit ꝺsideriuz: cupiditas libido: amor t hmõi. Preterea est⁹ vocat ipet⁹ marin⁹ vl cõmotio q; feruore quo dã id fieri videat: nã ẽ maris accessus vl recessus. i. indętudo. Sic ẽt ꝺz vis ventoꝝ ꝓcella vel fluctus. Plau. i asi. Quo magis te in altum capessas: tã estus te in portũ referet. Lucre. li. iiij. Frigus vt a pluuijs calor absolet estus ab vndis.

Aestuo as. feruco: flagro. Amb. Psalmi de tꝛcularibus iseri bunt: eo q; i his mysteria dñice passiõis spũsco feruente ardẽti⁹ estuarũt. Aliq̃n estuare ẽ fluctuare agitari. Aug. li. vij ci. dei. Oẽs turbellas t tẽpestates aĩ qb⁹ dęmões estuare atq; fluctuare asserit nos vera religio deponere iubet. hui⁹ cõpositũ ẽ exestuo qõ ẽ extra estuo exeũdo icremẽto. Uir. Fũdoq; exestuat imo. Just. li. j. Quę materia i illis locis passiz e terra exestuat. Pier. ad coutuz sp exestuãt. Sue. Fossas oẽs nil⁹ exestuat oblimatas lõga vetustate militario ope ꝺterfit

Aestuosus a. um. quod est caloze plenum. Col. lib. iiij. Celum neq; nimiũ vinea nec rursus estuosum ꝺsiderat.

Aestuaria: loca ꝺr q̃ mare vicissim tũ accedit tũ recedit: siue q̃ marinis aq̃s referta sũt ex ĩundatiõibus pelagi. Ply. li. iij. Illirici ora mille amplius frequentat natura vadosi maris: estuarijs tenui alueo itercursantib⁹ clare añ bestia timaui caldozũ cũ estu maris crescẽtiũ iuxta istrozũ agrũ.

Aętas grecũ est αι ωρ αιωνος ide latine ęuũ cui cuitas ętas per syncopã: sꝫ ętas plerũq; generaliter ꝺz: vt ętas senectutis: ętas iuuẽtutis. Ser enĩ sũt hoĩum ętatis grãdus. Infantia puericia: adolescẽtia: iuuẽtus: grauitas atq; senectus: in his ser spatijs plĩ vitã descripserũt humanã qbus mutat t currit t ad mortis terminũ puenit. Uar. q̃q; gradus facit. In ꝓmo vsq; ad annũ. xv. pueros ꝺctos: q; sint puri. i. impubes res. Scꝺo ad trigesimũ annuz adolescẽtes ab adolescendo nõiatos. In tertio q̃ erat vsq; ad q̃draginta annos iuuenes appellatos: eo q; rẽp. in re militari iuuare possent. In q̃rto aũt gradu: vsq; ad sexagesimũ annũ seniores nũcupatos: q; tũc corp⁹ senescere icipiat. Inde vsq; i finẽ vitę vniuscuiusq; q̃ntũ gradũ factũ i quo q̃ eẽnt senes appellatos: q; ea ętate corp⁹ iã senio laborare⁹ Poz tñ singuli tripharia diuidũt vt ꝓma ps viridis sit: ꝺinde adulta postea ꝓceps. vñ Uirg. Viridisq; iuuẽta. Alij aliter diuidũt ętates. Aetas vo mũdi Prima ab adã vsq; ad noe. Scꝺa a noe vsq; ad abrahã. Tertia ab habrahã vsq; ad dauid. Quarta a dauid vsq; ad trãsmigrationẽ Judeę in babyloniã. Quinta ꝺinde vsq; ad aduẽtũ saluatoris i carne. Sexta q̃ nũc agit vsq; quo mũdus iste finiat. Interdũ ętas accipit p anno. Uirg. Ubi q̃rta ac cesserit ętas. Uar. Aetatẽ vir decimã egressus. Interduz p xxx. annoꝝ spatio. Li. Tertiã iam ętatẽ boĩum vuebat. Sic Plu. ꝺsidit ętatẽ eẽ spatiũ. xxx. annoꝝ fz heraclitũ. Interdũ p cẽtũ annis. Ouid. Annos vixi bis centuz: nũc tertia vuit ętas. Ponit t p quouis tpe humanę vitę longissimo. Dꝺq; ętas vt inqt Apul. p syncopã q̃si ęuitas p ęuũ. Hzeci ętates Ϛενεας ꝺcũt ętas mala ꝺcta ẽ senect⁹. Plau. Cõstitus sum senectute onustũ gero corpus vires reliquerunt vt ętas mala est mors mala est ergo. Econtrario bona ętas. Iuuentus appellatur. Li. Quod scipsis voluptatibus bona ętas fruit libentius primum paruulis fruitur rebus.

Aetate aduerbiũ figt ꝺiu. Plau. Aetate ambo ambob⁹ sint obnoxij. Idẽ. Aetate velim seruire libanũ: vt conueniã mõ.

Aetatula diminutiuum. i. ętas modica.

Aetern⁹: q̃si quitern⁹: ppetuus a quo sempitern⁹: q̃si sp ętern⁹ Aeternitas ppetuitas. Differunt tñ ęternũ t sempiternũ qꝺ sempiternũ ꝺcũt deũ eẽ q sp fuit: eritq; Aetnos boues q̃ principiũ q̃dẽ habuerit t tñ aĩo sũt imortales: atq; ppetui.

Aeterno as. ppetuuz facio. Uar. Firmq; ac laudibus ęternare. Sũt tñ q ętern⁹ t ęterno aspirẽt qñ ab ętherea ꝺducãt.

Aeta nomen est montis in thessalia.

Aethalia ĩsula in ligustico mari. Uide infra in ꝺictõe ęthalia.

Aethiologia causę redditio. Nã αιτια causa est t logia ratio οτι αιτια και αιτιαομαι και απο του λεγο λογος ως απο του τρεχω τροχος.

Aether sũmus est vbi stelle sũt. Hzęce αιθηρ ponit ab aliquibus p elemẽto ignis. Nam fz Uar. Cęlũ diuidit in ętheram t aera. Terra in aquã t humũ: e qbus sũmũ esse ętheram: media: tertiã aquã infimã terrã esse scribit. Aug. lib. viij. cui. dei. Aether lõge a terra alteq; suspẽsus: aer vo ętheri terrę q; otiguus. Ouid. lib. j. met. Dęc sup ipoĩum liquidũ t grauitate carentẽ aethera ne q̃q; terrenę fecis habentẽ ab αιθω ardeo. Anaxag. Aetheris noĩe ignẽ significauit q; superiora igne plena sũt. Arist. Aethera cęlũ ꝺcit ex αει sp t θεω voluo curro q̃si ppetuã volubilitatẽ ꝺicet. Nã lib. j. meteorologie sic scribit. Corpus enĩ cy. sp curreret sil diuinũ q̃piã inesse opinãtes Aetherẽ noiari statuerũt. Uñ Ouid. ad cętare. Sic habites t rras: vt te ꝺsideret ether. Alij accipiũt p aere. Apul. Aqua tellus: ether ignis Uirg. Resonatq; frigoꝛib⁹ ęther. Ab ether fit Aethereus a. um. Idem. Aethera quos lapsa plaga ionis ales aperto turbabat cęlo.

Aethera ę. generis fę. ntũs fozmatus ab actõ greco etherẽ vel ętera: sicut lãpas lãpadẽ vel lãpada. Dęc lãpada. Thoraz thoracẽ vel thoraca: hęc thoraca. Et ponit p aere. Uñ camus. Quę terra pontus ęthera colunt adozant ꝓdicant.

Aethra ę. splendoz: ętheris t p aere ponitur. Uirg. lib. iij. Nã neq; erant astroꝝ ignes neq; lucidus ętra syderea polus Noc etiaz nomine ꝺcta est thesei mater. Alia fuit mater pithei de qua Oui. in epistola ariadnes.

Aethrusci ꝺcti sunt: vt quidã putant ab Aethria ciuitate quã diomedes ꝺdidit: postea atria ꝺcta: siue απο της αι ορας και απο κει p ęthra nascent prępter auguriozum peritiam quasi de cęlo seruantes t exercentes ęthera. Alij απο της αι ορας ęthras que serenitatem significat maxime q; ętheria ab omni aeris caligine nebulaq; remota videatur. Seruius vo betruriam ꝺcit esse italię prouinciã q; eius fines p tẽsi sũt vsq; ad ꝓmã ripã tyberis. Veteron enĩ alter. ορος. finis ꝺr. Roma. n. antea vnã tãtũ tyberis ripã tenebat. Uñ Iuue. iperij fines tyberinũ virgo nataunt. Liui. li. i. pax iter betruscos t latios ita ꝺcuerat vt betruscis latinisq; albula quę nũc tyberi vocãt finis eẽt. Sũt tñ q sine diphtõgo t sine aspiratõe scribãt qm ꝓma eius ꝺctio corripiat. Mar.

quantum sollicito fortuna parentis betruisco.

Aethiopia.vt auctor est Ambr.li.de paradiso vilis ꝛ abiecta latina interpratiõe significat ab ethiope Vulcani filio cui fuit sic dicta vt ait Plyn. Vel a greco αι θω cremo ꝛ ωψ ops aspect⁹ facies.nã solis vicinitate torret. Est.n.ibi iugis estus.Quicq̃d ei⁹ ẽ sub meridiano cardine ẽ.Circa vo occidũ mõtuosa ẽ:arenosa in medio.Ad oriẽtalẽ plagã deserta.Cui⁹ fit⁹ ab occiduo atlãtes mõtes ad oriẽtẽ vsq̃ ꝛ egypti fines porrigit.A meridie occeano.A septẽtrioñ nullo flumie claudit:plrimas hñs gẽtes diuerso vultu ꝛ mõstruoso spẽ horribiles.Ferax quoq̃ ꝛ serpẽtiũ referta ẽ multitudine.In ea.n.rhinoceros cameleõ: pardus:basiliscus dracones ingẽtes.Quidã bipharia diuidũt ethiopiã ꝛ vnam quidem asiq̃ alteram africe assignant. Altera ad orientem vergit:altera est sub ipso meridie.

Aethiops vulcãi fili⁹q̃ a se ethiopiã denoiauit.ꝛ ethiops dr q̃ ex ethiopia ẽ:q̃ ꝛ ethiopic⁹: ꝛ ethiopus dr fm Ser. necnõ ꝛ ethiopissa.sũt q̃ ethiopes dictos putẽt a cuis filio chã:cus.n. hebraica ligua ethiops iterptat. Di quõdã ab indo flumie surgẽtes iuxta egyptũ iter nilũ ꝛ occeanũ i meridie sub ipsa solis vicinitate isederũt quor tres st ppli bespi garamãtes ꝛ idi.bespi st occidẽtes:garamãtes tripolis: idi oriẽtes.

Aetna mõs ficilię ppetuo clar⁹ icẽdio a poetis decãtat⁹.In cuius ascẽsu ẽ oppidũ eusdẽ noĩs qõ mẽtẽ ascẽsuros excipit atq̃ trãsmittit:multũq̃ distat ab Enna ciuitate cũ mõs littori adiaceat cataneñ.Enna vo in medio ĩsule sit cõstituta. Quare aũt etna flãmas euomat.Trogus li.iiij. explicat Sicilia terra ẽ cauernosa ꝛ fistulosa.quo fit vt vẽtor flatibus pateat. Unde ignis cõcipit intrinsecus sulphur habet ꝛ bitumẽ vbi vẽtus per spiramẽta cauernar icubuit diu luctatus concipit ignẽ.Sic etne durat incendium.Motus ergo ventorum causa incendij est Ab etna fit etneus a. um.

Aetholia grecie regio in tertio sinu europe epiro arcananie ꝛ locris finitima greci αι τωδιαμ dicunt vnde debet scribi sine h.dicta ab Aetolo martis filio.Hinc etolus a.um.penu.produ.Virgi.lib.xi. Non erit aurilio nobis etolus ꝛ arpi.Similiter Aetolicus vt ager etolicus.

Aethon equus phẽbi dictus est:siue hectoris:fuere autem vt ĩ fabulis ferũt ẽttuor eq̃ solis.phlegõ.s.pyrois heous:ꝛ ethõ q̃b⁹ signant ẽttuor diei hore. Nã phlegõ ĩflãmo signãt.Pyrois.ardẽs:heous splendẽs:ethon ardens vel splendidus.

Aeuũ grẽce αι ων ppzie tps ꝛ etas longa siue ppetua.u.interiecta vt inqt.Apul.Inde euitas ꝛ euiternus fm Prisc. quod p syncopã etas ꝛ etern⁹ dr p senectute longeuitateq̃. Hinc deducũt coguus ẽqueus grãdeuus longeuus ꝛ pumeu⁹.

Affabilis pe.cor.ex ad ꝛ fabilis:qui se facilẽ ad audiendum prebet hinc affabilitas.

Affatim aduerbium prima non media acuta vt Quin. li. iiij. docet significat abunde large non dicibiliter Liui.Affatim edi bibi lusi. Piero. Affatim diues est qui in xpo pauper est Et hec ab Affaris deducuntur de quo in dictione faris.

Affabre pe. cor.aduerbium significat artificiose sicut insabre sine artificio:Pacu. Barbariem pestem nostris nauibus obtulit noua figura factam commissam insabre.

Afficio is.pe.cor.ex ad ꝛ facio significat affectionẽ quãdã siue dispositionẽ induco Et ad aĩus ꝛ ad corp⁹ siue in bonũ siue in malũ ptinet.vt hec res afficit me gaudio.i.affert mihi vl inducit ĩ me gaudiũ. Hec res afficit me dolore. Affeci te letali vulnere.i.ĩuli tibi:vel ĩduci in te letale vulnus. Inuenit q̃q̃ absolute positũ.vt multa sũt q̃ afficiũt boies. i. affectiones siue affect⁹ ĩducũt. Cor. Cel. Pulmo tot⁹ afficit.i.macerat ledit corrũpit. Et afficior q̃si animor.i.ifti⁹ ai sũ. Li. in Lel. Ut eodem modo erga amicum affecti simus:quo erga nosipsos Postea sequitur.vt quẽadmodum in se quisq̃ sit in amicum sit animatus.

Affectus a.um pricipiũ cũ absolute ponit sumit p languente. Proper. Juppiter affectę tãdẽ miserę puellę. Liui.li.v. Ui res corporis affectę Affecta ędificia ꝛ cetera huiusmodi dicunt q̃ nõ ad finẽ ipsius sed prime ad finẽ sunt deducta Li. Bellum affectum videmus.ꝛ vt vere dicam pene confectũ Idem significat profligatum.

Affectus us.siue affectio ẽ:vt letitia cupiditas affectiões a Li. affectus ab aliis appellãt. Et affectiões si recte sũt virtutes vocant. si a recte rõne auerse sunt vitia fiũt ꝛ prturbatiões. Li.ĩ rhe.diffinit. Affectio est q̃dã ex tpe:aut ex negociorum euentu:aut administratione.aut bonis studio commutatio rer. Aug.li.ix.ci.dei. Que sũt snię p hor de his aĩ motibus quos greci παθη nri aũt q̃dã sicut Li.affectiones vel affectus.Quidã vo de greco exprimius passiones vocant. Poetę p desiderio accipiunt. Prop.ꝛ tibi ad affectũ vires det Cęsar.ꝛ est honesta locutio. Res tibi dant ad affectũ.i. quẽad modũ cupis. Iuue. Si res ampla domi filiis affectib⁹ esset.

Affecto as:significat cũ affectu ꝛ anxie q̃ro. Uir. Uiamq̃ affectat olympo. Li. ad berẽ. Nõ tã affectãda q̃s supiores. ĩs tĩ adhibẽda nõnunq̃s. Dic affectata eo que nimis anxie ꝛ curiose q̃sita ẽ.ꝛ affectatio curiositas ꝛ nimia diligẽtia:affectate curiosẽ. Aliq̃n affectare ẽ afficere. Plau.ĩ hac. Tria flagitia aut dãna q̃b⁹ patrẽ ꝛ me teq̃ amicosq̃ eis affectas tuos est ẽt affector deponens. Uar. Affectatus est regnum.

Affines:sũt viri ꝛ vxoris cognati dicti ab eo q̃ duę cognationes q̃ diuersę iter se sũt: p nuptias copulãt: ꝛ altera ad alterius cognationis finẽ accedit ex ad ꝛ finis. Noĩa eorũ hec sũt. Socer socrus:gener:nurus:victric⁹:nouerca. priuigi⁹ priugna.Gradus affinitatis.Et q̃dẽ viri pater vxorisq̃:socer:mater eor socrus appellatur.Filij vxor Nurus: Filię vir:Gener.Uxor liberis ex alia vxore natis: Nouerca dr. Matris vir ex alio viro natis:Uictric⁹ appellat.Eor vter q̃ natos aliũde priugnos priugnasq̃ vocãt. Uiri frat ẽ leuir Uiri soror dr Glos.Duor fratũ vxores. Lauitrices dicuntur.Pot etiam sic diffiniri: Socer ẽ vxoris meę pr:ego illius sum gener.Socer magnus dicitur vxoris meę auus: ego illius sum pgener.Et retro. Pater meus vxoris meę socer. Hec illi nurus.Et auus meus socer magnus est. illa illi pronurus. Item prosocrus mihi vxoris meę auia est: ego illius sum progener.Et retro. Mater mea vxoris meę socrus est:illa huic nurus.Et auia mea socrus magna est. vxor mea illi pronurus est.Priuignus est vxoris meę filius ex alio viro natus.Ego illius Uictricus. Et incontrarium vxor mea liberis quos ex alia vxore habeo nouerca dicit. Liberi mei illi priuigni.Dos inter se quia affinitatis causa parentum liberorumq̃ loco habentur in matrimonio copulari nefas est.

Affirmo proprie iuxta firmo.q̃uis plerumq̃ pro asseuero.p fisto ponatur. Hinc affirmatio: que est enunciatio alicuius de aliquo:vt Socrates est. Piero. in prolo. Salo. Nonnulli scriptorum veterũ hunc esse iudei philonis affirmant.

Affligo is.pe.p.Uide in dictione Fligo.Huius frequẽtatiũ est afflicto as.qõ est sepe affligo.vñ est illud archytę.O te infelicem q̃ te afflictarem nisi iratus essem.Lice.lib.iiij.Tus. Afflictatio ęgritudo cum vexatione corporis.

Afflo as.ad aliq̃d spiro.Liui.Afflabat vis frigoris acrior.Ui de latius in dictione Flo.

Affluo:abundo.vt Affluo diuitijs.Dicimus etiam diuitię affluunt mihi. Aliquando affluere est vehementer decurrere Col.lib.j. Ne cum a vertice torrens imbribus cõceptus affluxerit:fundamenta conuellat.

Africa λεγεται δε οτι α μορι ορεσι το ζερητικον και φρικη και φριττο οτι θερμοτης μεγιση αυ του ηλιου.ĩs pe.cor.regio sic dicta vt Joseph.li.antiq.inqt ab afro vno ex posteris babrae de Lethura q̃ dr duxisse aduersus libyam exercitum:ꝛ ibi denictis hostibus consedisse. Incipit a finibus egypti pgens iuxta meridiẽ per ethiopiã vsq̃ Athlãtẽ mõtẽ a septẽtrionali pte mediterraneo mari diuncta claudit:ꝛ ĩ Gaditano freto finit. Dz,puicias libyã cyreneseq̃:pẽtapolis:byzãtiũ:carthaginẽ:numidiã. Sũt q̃ africã diuidãt ĩ maiorẽ ꝛ minorẽ.Et minorẽ ab occasu numidiaq̃

bře:ab ortu cyrenaicaz a septētrioē mediterraneo mari ēminari. In eaqz olim fuisse carthaginē Utică hipponē regiuz ꝛ fluuiū bragadan. Maiorē vō eē q̄ a meridie icipit ꝛ vsqz ad occasū ptēdit. Vnde Afric⁹ ca.cū. vt africus vētus q̄ ab occidēte flat ꝺ vulturnū dict⁹ ab africa vbi p̄mū icipit Africanus a.um. vt gens africana. Et Afer. idē qō Africanus.

Africane absolute dicūt panthere que ꝛ varię quoniam id genus in ea regione creberrimum fuit. Plynius Senatusconsultus fuit ne liceret africanas in italiā aduehere.

A ante B

Agam⁹ p.co. latie ōz fine viro: seu fine vroꝛ. gamos enī nuptię

Agathos pe.coz. bonus latine dicitur inde ōz agatha.

Agalma atis. apud nos indicat simulacrū ꝛ laruā statuā.

Aganippe es. fons boętie a cadmo mōstrat⁹ musis sacer: q̄si valde ab equo formatus ἀγαν aganual de hippos equus. Qui fons potus dictus est prestare facūdiā. Vnde aganippis idis denominatū: ꝛ Aganippęus. a.um. Ouid. li. vi. fast. Dicite que fontes aganippidas hippocrenes grata meduseī signa tenetis eā. Prop. Par aganippeę ludet docta lyrę

Agapet⁹: pe., p. nomē viri ꝛ latie ōz. Dilect⁹ ab agapao diligo.

Agar nomen ancille habzaę: ꝛ interpretatur aduena. Aqua. Agareni populi q̄ nūc sarraceni a Sarra vroze habzaę.

Agaricon. pe. coz. fungus est in arboribus nascens colore candido medicinę vim habens. Nascitur circa bospozū cuius ꝛ in gallia etiam cisalpina inueniatur.

Agaso pe. p. equoꝛ vel asinozū ductoꝛ. Ply. lib. xxxv. Pinxit ꝛ in vna tabula. quaqz maxime inclaruit agasonem cum equo. Liu. Acceptos ab Agasonibus equos cum rex ascensurus erat admouebant. Est ꝛ agaso nomen proprium serui. Hoza. Si patinam pede lapsus frangat agaso.

Agathyrsi ppli scythis vicini vt inquit Dier. Qui multū bñt auri sine auaritia sine inuidia. Vos. Ply. scribit bře capillos ceruleos. Vsi ꝛ picti dñr qñ vicolozibus: vestibus induunt. Vir. li. iiii. Creteseqz ozopeseqz fremunt. pictiqz agathyrsi. Dicti agathyrsi ab Agathyrso Herculis filio.

Agathyrsum siue agathyrsa ciuitas. De qua Sirius defuerunt agathyrsa magnus geminoqz lacone Tyndaris.

Agenealogetos: latinę sine nuptiis dicitur imo vilis genere.

Agenoꝛ penu. produ. nomen regis phęnicum: ꝛ beli filii. Hic genuit Taygetam ꝛ europā filias. filios vō cilicē cadmum ꝛ phęnicem. Agenoꝛ etiam dictus fuit Anthenoris filius.

Agelastus: latie męstus ꝛ sine risu. Quo nomie dictus ē crassus auus crassi in parthis interēpti quē tradūt semel tm̄ in vita sua risisse. Quod factū est cū vidisset asinum carduos comedentem: dixisseqz ob id similem habent labza lactucā. Factuz hoc dictūqz festiuissimum risus subsecutus est. qm̄ a ἀστερητικη και γελαω οφεμ καιαγε.

Agis vel agides lacedemonioꝛum rex λαστος qui cū athenientibus cruentissima bella gessit.

Agylla vrbs tusci q̄ alias cerete vocata ꝛ Agyllina a nomine cōditoris: quē Virgi. lib. viii. ex lydia venisse ondit cū ait. Haud pcul hīc saxo incolit fūdata vetusto vrbis agyllinę sedes vbi lydia quōdā gēs bello pclara iugis insedit etruscis.

Ago is gręcū est ἀγω. ui. ἀξω. egi actū multa significat. Nā agere est operari. Plau. in Am. Dū hęc aguntur. Vir. li. iij. Alpheum fama est huc elidis annē occultas egisse vias: ꝓpzie tamē ad animū refertur. Vnde de rep. dicimus agere quia vt inquit Var. in huiusmodi re est cura animi. Quandoqz agere ē inducere seu ꝓpellere. Lac. lib. vi. Tres sunt affectus qui homines in oīa facinoza ꝓcipites agāt: ira: cupiditas: libido. Quādoqz audire. Teren. in An. Docine agis annō? ideſt audis vt exponit Donā. Sic Plau. Vos agite spectatozes. Quādoqz ducere viuere. Ter. in An. p̄imū hęc pudice vitā parce: ac duriter agebat lana tela victum q̄ritans. Quādoqz dicere. Idē ī adel. Sz est ne hic ipsi⁹ de quo agebā. Quādoqz p̄nūciare. Lic. de op. genere dicē. Diserti deformitate agēdi multi ifantes putati sūt: vt iaz nō sine cā Demosthenes tribuerit p̄mas ꝛ secūdas ꝛ tertias ptes actiōi. Quādoqz cogitare. Vir. Id q̄dez ago ꝛ tacitus lycida mecū ipse voluto. Quādoqz effingere: vt Ago stultū. i. fingo stue repsento me stultū. Vñ actozes comędiaz dñr q̄ diuersoꝛ hoium gest⁹ agūt in scena. Quādoqz ire: vt quid⁹ ago. Popo. mella. Exercēt bellādo aios cozpoza ad cōsuetudinē laboꝛ maxime ad frigoza nudi agūt anteq̄ puberes sint Idē paulopost. Lino alij vestiūt aut lanis q̄s duxim⁹ syluę ferūt hyrūdinū. Alij auiū ferarūqz pellib⁹ ps nudi agūt: ps tātū obscena velāt. Val. max. sic locutus est ꝛ nō in eo sensu. Expediri volui an scires cōsul agere. i. fungi ꝛ sulis offō. Idē Pub. Rutil. nō Publican⁹ in Sicilia egit ꝛ opas publicanis dedit. Cū actō vō frequēti⁹. Vñ dicim⁹ Agit publicanū. Agit senatoz Agit amicū, p eo qō ē facit offiū publicani senatoris ꝛ amicū. Hoza. Letū agit cōuiuā. Et subaudit se. Qō Vir. posuit. Ecce gubernatoz sese palinur⁹ agebat. Est qñ agere significat extēdere pozrigere: vt vera gloria radices agit atqz ēt pozrigit. Itē surſuz ducere ab imo pectoze. Vñ ꝛ p moꝛi vsurpatū est addendo aīam. Seneca epla. xxvi. Quid egeris tūc appebit cū aīam ages. Itē agita re. Plau. Edepol eā agā verberib⁹ Vir. Prodigiis actis celestib⁹ ossa piabūt. Itē tractare. Mar. semp agis cās. Ali qñ ostruit cū ppositiōe. Li. in Lel. Lū. n. sępe mecū ageres vt de amicitia aliqd scriberē. Et nō agit de pecūia ſz de capite. Agis mecū tabellis obsignatis. dr qñ q̄spiā diuersa dicit ab is quę alias approbauit. Luc. n. solem⁹ tabulas illius manu scriptas obsignatasqz ꝓferre ad coarguēdū qb⁹ cōtinet qd alio tpe senserit. Qō ē cōuincis me testimonio lrāz meaz. Itē succedere siue in bona cōditione esse: aut mala. Val. max. Bene egisset athenienses cū Melciade: si eū post trecēta milia plāz Maratōe deuicta in exiliū ꝓtin⁹ misissent. Frequēti⁹ p impsonale vtimur hoc mō bñ meli⁹ opti me tecū agit. Male mecū actū ē. ꝛ peius pessimeqz cū illo. Li. Lū illo vero qs nescit actū esse pclare: mecū incōmodi⁹ Sed cū dicim⁹ actū ē. Res acta est. semp in malā ptē sumitur: vt actū est de rep. i. exticta ē res mea tua illi⁹ acta est. i. absumpta siue depdita: siue elapsa ē. Ter. in beau. Unazei cęnā atqz eius comitib⁹ dedi. Quod si iterū mihi sit danda actū fiet. Idē acta hęc res ē perij. Actū agere puerbiū ē qō in sūma rep desperatiōe ponit. i. nihil agere. Idez in phor. Actū aūt ne agas. Quod. n. iure sel⁹ iudicatū fuerit rescindi ꝛ iterū agi nō pōt. Ponit interdū agere pro vertere. Vir. Ipse ter adducta circū caput egit arena, p Urgere persequi. Idē. Pastoz agens telis. Pro. Jurgari. Li. Perinde ac si furti cuz eo egisset. Pro. Regere. Vir. Tros tyriusqz mihi nullo discrimine agetur. Pro antepellere. vt ꝛ potū pastas age tyrire. Pro vehere, pducere. Var. Nō bos pactolus aureas vndas agēs eriperet vnq̄ e miseris. foras pellere fugare vt mēbris agit atra venena. Pro repēdere ꝛ hoc ūtarat verbis oñdere id habuisse gratū. Nā gratias habere est in animo cū memoze accepti bñficij mēte aīumqz habeo ꝛ in uicē gratificādi volūtate. Referre est vbis ſz reddere grās est facto vt ſia me ſubleuat⁹ aliquo bñficio vicissiqz aliquo mō ne ſubleuaueris: grās retulisti reddidistiqz. ꝛ ſz Seneca nolit malas grās referri posse: ſz reddi. Li. tñ ī Sal. ait. Nā q̄ ista ſuſitata rabie in vroze ꝛ filiā meā ſuaſisti: q̄ se facili⁹ mulieꝛ abstinuerūt a viris: q̄s tu vir a viris fatis docte accipite fecisti. Nō. n. ſpasti me mutuā tibi grāz relaturꝛ vt vicissim tuos cōpellarē. Referre tñ hic vbo ēt dr nō solū scō. Referre igr grāz tā in malū q̄s in bonū dr: cū sit scō bñficū aut iniuriā acceptā cōpēsare. Rectiusqz huic verbo grāz q̄s grās ūgim⁹: cū bře aut agere grās nō grām dicam⁹. Liui. Satiatus tādez cōpleru filij. Renūciate inquit gratias regi me agere referre gratiā aliā nūc nō posse. q̄s vt ſuadeā non ante in acie descendat q̄s in castra me reddisse audierit. Li. Cui pro me senatus grās agēdas putauit ego a me grāz referendam non putez. Respōdere quoqz officijs est satisfacere gratiaſqz referre. Plau. Li. Immoztales tibi ago grates: agāqz dū viuā. Nā relaturuz me affirmare non possum Tantus enī tuis officijs non videoꝛ mihi respondere posse.

quantum sollicito fortuna parentis betruisco.

Aethiopia.vt auctor est Ambr.li.de paradiso vilis ꝛ abiecta latina interpratiõe significat ab ethiope Vulcani filio cui fuit sic dicta vt ait Plyn. Vel a greco αι θω cremo ꝛ ωψ ops aspect⁹ facies.nã solis vicinitate torret. Est.n.ibi iugis estus.Quicq̃d ei⁹ ẽ sub meridiano cardine ẽ.Circa vo occidũ mõtuosa ẽ:arenosa in medio.Ad oriẽtalẽ plagã deserta.Cui⁹ fit⁹ ab occiduo atlãtes mõtes ad oriẽtẽ vsq̃ ꝛ egypti fines porrigit.A meridie occeano.A septẽtrioñ nullo flumie claudit:plrimas hñs gẽtes diuerso vultu ꝛ mõstruoso spẽ horribiles.Ferax quoq̃ ꝛ serpẽtiũ referta ẽ multitudine.In ea.n.rhinoceros cameleõ: pardus:basiliscus dracones ingẽtes.Quidã bipharia diuidũt ethiopiã ꝛ vnam quidem asiq̃ alteram africe assignant. Altera ad orientem vergit:altera est sub ipso meridie.

Aethiops vulcãi fili⁹q̃ a se ethiopiã denoiauit.ꝛ ethiops dr q̃ ex ethiopia ẽ:q̃ ꝛ ethiopic⁹: ꝛ ethiopus dr fm Ser. necnõ ꝛ ethiopissa.sũt q̃ ethiopes dictos putẽt a cuis filio chã:cus.n. hebraica ligua ethiops iterptat. Di quõdã ab indo flumie surgẽtes iuxta egyptũ iter nilũ ꝛ occeanũ i meridie sub ipsa solis vicinitate isederũt quor tres st ppli bespi garamãtes ꝛ idi.bespi st occidẽtes:garamãtes tripolis: idi oriẽtes.

Aetna mõs ficilię ppetuo clar⁹ icẽdio a poetis decãtat⁹.In cuius ascẽsu ẽ oppidũ eusdẽ noĩs qõ mẽtẽ ascẽsuros excipit atq̃ trãsmittit:multũq̃ distat ab Enna ciuitate cũ mõs littori adiaceat cataneñ.Enna vo in medio ĩsule sit cõstituta. Quare aũt etna flãmas euomat.Trogus li.iiij. explicat Sicilia terra ẽ cauernosa ꝛ fistulosa.quo fit vt vẽtor flatibus pateat. Unde ignis cõcipit intrinsecus sulphur habet ꝛ bitumẽ vbi vẽtus per spiramẽta cauernar icubuit diu luctatus concipit ignẽ.Sic etne durat incendium.Motus ergo ventorum causa incendij est Ab etna fit etneus a. um.

Aetholia grecie regio in tertio sinu europe epiro arcananie ꝛ locris finitima greci αι τωδιαμ dicunt vnde debet scribi sine h.dicta ab Aetolo martis filio.Hinc etolus a.um.penu.produ.Virgi.lib.xi. Non erit aurilio nobis etolus ꝛ arpi.Similiter Aetolicus vt ager etolicus.

Aethon equus phẽbi dictus est:siue hectoris:fuere autem vt ĩ fabulis ferũt ẽttuor eq̃ solis.phlegõ.s.pyrois heous:ꝛ ethõ q̃b⁹ signant ẽttuor diei hore. Nã phlegõ ĩflãmo signãt.Pyrois.ardẽs:heous splendẽs:ethon ardens vel splendidus.

Aeuũ grẽce αι ων ppzie tps ꝛ etas longa siue ppetua.u.interiecta vt inqt.Apul.Inde euitas ꝛ euiternus fm Prisc. quod p syncopã etas ꝛ etern⁹ dr p senectute longeuitateq̃. Hinc deducũt coguus ẽqueus grãdeuus longeuus ꝛ pumeu⁹.

Affabilis pe.cor.ex ad ꝛ fabilis:qui se facilẽ ad audiendum prebet hinc affabilitas.

Affatim aduerbium prima non media acuta vt Quin. li. iiij. docet significat abunde large non dicibiliter Liui.Affatim edi bibi lusi. Piero. Affatim diues est qui in xpo pauper est Et hec ab Affaris deducuntur de quo in dictione faris.

Affabre pe. cor.aduerbium significat artificiose sicut insabre sine artificio:Pacu. Barbariem pestem nostris nauibus obtulit noua figura factam commissam insabre.

Afficio is.pe.cor.ex ad ꝛ facio significat affectionẽ quãdã siue dispositionẽ induco Et ad aĩus ꝛ ad corp⁹ siue in bonũ siue in malũ ptinet.vt hec res afficit me gaudio.i.affert mihi vl inducit ĩ me gaudiũ. Hec res afficit me dolore. Affeci te letali vulnere.i.ĩuli tibi:vel ĩduci in te letale vulnus. Inuenit q̃q̃ absolute positũ.vt multa sũt q̃ afficiũt boies. i. affectiones siue affect⁹ ĩducũt. Cor. Cel. Pulmo tot⁹ afficit.i.macerat ledit corrũpit. Et afficior q̃si animor.i.ifti⁹ ai sũ. Li. in Lel. Ut eodem modo erga amicum affecti simus:quo erga nosipsos Postea sequitur.vt quẽadmodum in se quisq̃ sit in amicum sit animatus.

Affectus a.um pricipiũ cũ absolute ponit sumit p languente. Proper. Juppiter affectę tãdẽ miserę puellę. Liui.li.v. Ui res corporis affectę Affecta ędificia ꝛ cetera huiusmodi dicunt q̃ nõ ad finẽ ipsius sed prime ad finẽ sunt deducta Li. Bellum affectum videmus.ꝛ vt vere dicam pene confectũ Idem significat profligatum.

Affectus us.siue affectio ẽ:vt letitia cupiditas affectiões a Li. affectus ab aliis appellãt. Et affectiões si recte sũt virtutes vocant. si a recte rõne auerse sunt vitia fiũt ꝛ prturbatiões. Li.ĩ rhe.diffinit. Affectio est q̃dã ex tpe:aut ex negociorum euentu:aut administratione.aut bonis studio commutatio rer. Aug.li.ix.ci.dei. Que sũt snię p hor de his aĩ motibus quos greci παθη nri aũt q̃dã sicut Li.affectiones vel affectus.Quidã vo de greco exprimius passiones vocant. Poetę p desiderio accipiunt. Prop.ꝛ tibi ad affectũ vires det Cęsar.ꝛ est honesta locutio. Res tibi dant ad affectũ.i. quẽad modũ cupis. Iuue. Si res ampla domi filiis affectib⁹ esset.

Affecto as:significat cũ affectu ꝛ anxie q̃ro. Uir. Uiamq̃ affectat olympo. Li. ad berẽ. Nõ tã affectãda q̃s supiores. ĩs tĩ adhibẽda nõnunq̃s. Dic affectata eo que nimis anxie ꝛ curiose q̃sita ẽ.ꝛ affectatio curiositas ꝛ nimia diligẽtia:affectate curiosẽ. Aliq̃n affectare ẽ afficere. Plau.ĩ hac. Tria flagitia aut dãna q̃b⁹ patrẽ ꝛ me teq̃ amicosq̃ eis affectas tuos est ẽt affector deponens. Uar. Affectatus est regnum.

Affines:sũt viri ꝛ vxoris cognati dicti ab eo q̃ duę cognationes q̃ diuersę iter se sũt: p nuptias copulãt: ꝛ altera ad alterius cognationis finẽ accedit ex ad ꝛ finis. Noĩa eorũ hec sũt. Socer socrus:gener:nurus:victric⁹:nouerca. priuigi⁹ priugna.Gradus affinitatis.Et q̃dẽ viri pater vxorisq̃:socer:mater eor socrus appellatur.Filij vxor Nurus: Filię vir:Gener.Uxor liberis ex alia vxore natis: Nouerca dr. Matris vir ex alio viro natis:Uictric⁹ appellat.Eor vter q̃ natos aliũde priugnos priugnasq̃ vocãt. Uiri frat ẽ leuir Uiri soror dr Glos.Duor fratũ vxores. Lauitrices dicuntur.Pot etiam sic diffiniri: Socer ẽ vxoris meę pr:ego illius sum gener.Socer magnus dicitur vxoris meę auus: ego illius sum pgener.Et retro. Pater meus vxoris meę socer. Hec illi nurus.Et auus meus socer magnus est. illa illi pronurus. Item prosocrus mihi vxoris meę auia est: ego illius sum progener.Et retro. Mater mea vxoris meę socrus est:illa huic nurus.Et auia mea socrus magna est. vxor mea illi pronurus est.Priuignus est vxoris meę filius ex alio viro natus.Ego illius Uictricus. Et incontrarium vxor mea liberis quos ex alia vxore habeo nouerca dicit. Liberi mei illi priuigni.Dos inter se quia affinitatis causa parentum liberorumq̃ loco habentur in matrimonio copulari nefas est.

Affirmo proprie iuxta firmo.q̃uis plerumq̃ pro asseuero.p fisto ponatur. Hinc affirmatio: que est enunciatio alicuius de aliquo:vt Socrates est. Piero. in prolo. Salo. Nonnulli scriptorum veterũ hunc esse iudei philonis affirmant.

Affligo is.pe.p.Uide in dictione Fligo.Huius frequẽtatiũ est afflicto as.qõ est sepe affligo.vñ est illud archytę.O te infelicem q̃ te afflictarem nisi iratus essem.Lice.lib.iiij.Tus. Afflictatio ęgritudo cum vexatione corporis.

Afflo as.ad aliq̃d spiro.Liui.Afflabat vis frigoris acrior.Ui de latius in dictione Flo.

Affluo:abundo.vt Affluo diuitijs.Dicimus etiam diuitię affluunt mihi. Aliquando affluere est vehementer decurrere Col.lib.j. Ne cum a vertice torrens imbribus cõceptus affluxerit:fundamenta conuellat.

Africa λεγεται δε οτι α μορι ορεσι το ζερητικον και φρικη και φριττο οτι θερμοτης μεγιση αυ του ηλιου.ĩs pe.cor.regio sic dicta vt Joseph.li.antiq.inqt ab afro vno ex posteris babrae de Lethura q̃ dr duxisse aduersus libyam exercitum:ꝛ ibi denictis hostibus consedisse. Incipit a finibus egypti pgens iuxta meridiẽ per ethiopiã vsq̃ Athlãtẽ mõtẽ a septẽtrionali pte mediterraneo mari diuncta claudit:ꝛ ĩ Gaditano freto finit. Dz,puicias libyã cyreneseq̃:pẽtapolis:byzãtiũ:carthaginẽ:numidiã. Sũt q̃ africã diuidãt ĩ maiorẽ ꝛ minorẽ.Et minorẽ ab occasu numidiaq̃

bře:ab ortu cyrenaicaz a septētrioē mediterraneo mari ēminari. In eaqz olim fuisse carthaginē Utică hipponē regiuz ꝛ fluuiū bragadan. Maiorē vō eē q̄ a meridie icipit ꝛ vsqz ad occasū ptēdit. Vnde Afric⁹ ca.cū. vt africus vētus q̄ ab occidēte flat ꝺ vulturnū dict⁹ ab africa vbi p̄mū icipit Africanus a.um. vt gens africana. Et Afer. idē qō Africanus.

Africane absolute dicūt panthere que ꝛ varię quoniam id genus in ea regione creberrimum fuit. Plynius Senatusconsultus fuit ne liceret africanas in italiā aduehere.

A ante B

Agam⁹ p.co. latie ōz fine viro: seu fine vroꝛ. gamos enī nuptię

Agathos pe.coz. bonus latine dicitur inde ōz agatha.

Agalma atis. apud nos indicat simulacrū ꝛ laruā statuā.

Aganippe es. fons boętie a cadmo mōstrat⁹ musis sacer: q̄si valde ab equo formatus ἀγαν aganual de hippos equus. Qui fons potus dictus est prestare facūdiā. Vnde aganippis idis denominatū: ꝛ Aganippęus. a.um. Ouid. li. vi. fast. Dicite que fontes aganippidas hippocrenes grata meduseī signa tenetis eā. Prop. Par aganippeę ludet docta lyrę

Agapet⁹: pe., p. nomē viri ꝛ latie ōz. Dilect⁹ ab agapao diligo.

Agar nomen ancille habzaę: ꝛ interpretatur aduena. Aqua. Agareni populi q̄ nūc sarraceni a Sarra vroze habzaę.

Agaricon. pe. coz. fungus est in arboribus nascens colore candido medicinę vim habens. Nascitur circa bospozū cuius ꝛ in gallia etiam cisalpina inueniatur.

Agaso pe. p. equoꝛ vel asinozū ductoꝛ. Ply. lib. xxxv. Pinxit ꝛ in vna tabula. quaqz maxime inclaruit agasonem cum equo. Liu. Acceptos ab Agasonibus equos cum rex ascensurus erat admouebant. Est ꝛ agaso nomen proprium serui. Hoza. Si patinam pede lapsus frangat agaso.

Agathyrsi ppli scythis vicini vt inquit Dier. Qui multū bñt auri sine auaritia sine inuidia. Vos. Ply. scribit bře capillos ceruleos. Vsi ꝛ picti dñr qñ vicolozibus: vestibus induunt. Vir. li. iiii. Creteseqz ozopeseqz fremunt. pictiqz agathyrsi. Dicti agathyrsi ab Agathyrso Herculis filio.

Agathyrsum siue agathyrsa ciuitas. De qua Sirius defuerunt agathyrsa magnus geminoqz lacone Tyndaris.

Agenealogetos: latinę sine nuptiis dicitur imo vilis genere.

Agenoꝛ penu. produ. nomen regis phęnicum: ꝛ beli filii. Hic genuit Taygetam ꝛ europā filias. filios vō cilicē cadmum ꝛ phęnicem. Agenoꝛ etiam dictus fuit Anthenoris filius.

Agelastus: latie męstus ꝛ sine risu. Quo nomie dictus ē crassus auus crassi in parthis interēpti quē tradūt semel tm̄ in vita sua risisse. Quod factū est cū vidisset asinum carduos comedentem: dixisseqz ob id similem habent labza lactucā. Factuz hoc dictūqz festiuissimum risus subsecutus est. qm̄ a ἀστερητικη και γελαω οφεμ καιαγε.

Agis vel agides lacedemonioꝛum rex λαστος qui cū athenientibus cruentissima bella gessit.

Agylla vrbs tusci q̄ alias cerete vocata ꝛ Agyllina a nomine cōditoris: quē Virgi. lib. viii. ex lydia venisse ondit cū ait. Haud pcul hīc saxo incolit fūdata vetusto vrbis agyllinę sedes vbi lydia quōdā gēs bello pclara iugis insedit etruscis.

Ago is gręcū est ἀγω. ui. ἀξω. egi actū multa significat. Nā agere est operari. Plau. in Am. Dū hęc aguntur. Vir. li. iij. Alpheum fama est huc elidis annē occultas egisse vias: ꝓpzie tamē ad animū refertur. Vnde de rep. dicimus agere quia vt inquit Var. in huiusmodi re est cura animi. Quandoqz agere ē inducere seu ꝓpellere. Lac. lib. vi. Tres sunt affectus qui homines in oīa facinoza ꝓcipites agāt: ira: cupiditas: libido. Quādoqz audire. Teren. in An. Docine agis annō? ideſt audis vt exponit Donā. Sic Plau. Vos agite spectatozes. Quādoqz ducere viuere. Ter. in An. p̄imū hęc pudice vitā parce: ac duriter agebat lana tela victum q̄ritans. Quādoqz dicere. Idē ī adel. Sz est ne hic ipsi⁹ de quo agebā. Quādoqz p̄nūciare. Lic. de op. genere dicē. Diserti deformitate agēdi multi ifantes putati sūt: vt iaz nō sine cā Demosthenes tribuerit p̄mas ꝛ secūdas ꝛ tertias ptes actiōi. Quādoqz cogitare. Vir. Id q̄dez ago ꝛ tacitus lycida mecū ipse voluto. Quādoqz effingere: vt Ago stultū. i. fingo stue repsento me stultū. Vñ actozes comędiaz oñr q̄ diuersoꝛ hoium gest⁹ agūt in scena. Quādoqz ire: vt quid⁹ ago. Popo. mella. Exercēt bellādo aios cozpoza ad cōsuetudinē laboꝛ maxime ad frigoza nudi agūt anteq̄ puberes sint Idē paulopost. Lino alij vestiūt aut lanis q̄s duxim⁹ sylueſerūt hyrūdinū. Alij auiū ferarūqz pellib⁹ ps nudi agūt: ps tātū obscena velāt. Val. max. sic locutus est ſz nō in eo sensu. Expediri volui an scires cōsul agere. i. fungi ꝛ sulis offō. Idē Pub. Rutil. nō Publican⁹ in Sicilia egit ſz opas publicanis dedit. Cū actō vō frequēti⁹. Vñ dicim⁹ Agit publicanū. Agit senatoz Agit amicū, p eo qō ē facit offiñ publicani senatoris ꝛ amicū. Hoza. Letū agit cōuiuā. Et subaudit se. Qō Vir. posuit. Ecce gubernatoz sese palinur⁹ agebat. Est qñ agere significat extēdere poznere: vt vera gloria radices agit atqz ēt poznit. Itē surſuz ducere ab imo pectoze. Vñ ꝛ p mozi vsurpatū est addendo aīam. Seneca epla. xxvi. Quid egeris tūc appebit cū aīam ages. Itē agitare. Plau. Edepol eā agā verberib⁹ Vir. Prodigiis actis cęlestib⁹ ossa piabūt. Itē tractare. Mar. semp agis cās. Ali qñ ostruit cū ꝓpositiōe. Li. in Lel. Lū. n. sępe mecū ageres vt de amicitia aliqd scriberē. Et nō agit de pecūia ſz de capite. Agis mecū tabellis obsignatis. dr qñ qspiā diuersa dicit ab is quę alias approbauit. Tūc. n. solem⁹ tabulas illius manu scriptas obsignatasqz ꝓferre ad coarguēdū qb⁹ cōtinet qd alio tpe senserit. Qō ē cōuincis me testimonio lrāz meaz. Itē succedere siue in bona cōditione esse: aut mala. Val. max. Bene egisset athenienses cū Melciade: si eū post trecēta milia psaz Maratōe deuicta in exiliū ꝓtin⁹ misissent. Frequēti⁹ p impsonale vtimur hoc mō bñ meli⁹ opti me tecū agit. Male mecū actū ē. ꝛ peius pessimeqz cū illo. Li. Lū illo vero qs nescit actū esse pclare: mecū incōmodi⁹ Sed cū dicim⁹ actū ē. Res acta est. semp in malā ptē sumitur: vt actū est de rep. i. exticta ē res mea tua illi⁹ acta est. i. absumpta siue depdita: siue elapsa ē. Ter. in beau. Unaze cęnā atqz eius comitib⁹ dedi. Quod si iterū mihi sit danda actū fiet. Idē acta hęc res ē perij. Actū agere puerbiū ē qō in sūma rep desperatiōe ponit. i. nihil agere. Idez in phor. Actū aūt ne agas. Quod. n. iure sel⁹ iudicatū fuerit rescindi ꝛ iterū agi nō pōt. Ponit interdū agere pro vertere. Vir. Ipse ter adducta circū caput egit arena, p Urgere persequi. Idē. Pastoz agens telis. Pro. Jurgari. Li. Perinde ac si furti cuz eo egisset. Pro. Regere. Vir. Tros tyriusqz mihi nullo discrimine agetur. Pro antepellere. vt ꝛ potū pastas age tyrire. Pro vehere, pducere. Var. Nō bos pactolus aureas vndas agēs eriperet vnq̄ e miseris. foras pellere fugare vt mēbris agit atra venena. Pro repēdere ꝛ hoc ūtarat verbis oñdere id habuisse gratū. Nā gratias habere est in animo cū memoze accepti bñficij mēte aīumqz habeo ꝛ in uicē gratificādi volūtatē. Referre est vbis ſz reddere grās est facto vt ſia me ſubleuat⁹ aliquo bñficio vicissiqz aliquo mō ne ſubleuaueris: grās retulisti reddidistiqz. ꝛ ſz Seneca nolit malas grās referri posse: ſz reddi. Li. tñ ī Sal. ait. Nā q̄ ista ſuſitata rabie in vroze ꝛ filiā meā ſuasisti: q̄ se facili⁹ mulieꝛ abstinuerūt a viris: q̄ tu vir a viris fatis docte accipite fecisti. Nō. n. ſpasti me mutuā tibi grāz relaturꝛ vt vicissim tuos cōpellarē. Referre tñ hic vbo ēt dr nō solū scō. Referre igr grāz tā in malū q̄ in bonū dr: cū sit scō bñficū aut iniuriā acceptā cōpēsare. Rectiusqz huic verbo grāz q̄ grās ūgim⁹: cū bře aut agere grās nō grām dicam⁹. Liui. Satiatus tādez cōpleru filij. Renūciate inquit gratias regi me agere referre gratiā aliā nūc nō posse. q̄ vt ſuadeā non ante in acie descendat q̄ in castra me reddisse audierit. Li. Cui pro me senatus grās agēdas putauit ego a me grāz referendam non putez. Respōdere quoqz officijs est satisfacere gratiaſqz referre. Plau. Li. Immoztales tibi ago grates: agāqz dū viuā. Nā relaturuz me affirmare non possum Tantus enī tuis officijs non videoꝛ mihi respondere posse.

Pręterea agere pertinet ad oēs actꝰ humanos. Nā q̄ sedet: q̄ stat q̄ cogitat: q̄ iacet: q̄ moriē aliq̄d agere dr: ita vt nullus q̄ mō viuat eē vnq̄z possit sine actiōe. Quippe viuere agere est: vñ t vitā agere dicimus. Cōponiē Ago cū ad vt Adigo cū ab vt Abigo: cū am vt Ambigo: Con vt cogo. circum vt Circūago. qđ est circūduco. De vt Dego. Ex vt exigo. Per vt perago. Pro vt pdigo. re vt Redigo. Sub vt Subigo a quo fit Prosubigo. Trās vt Trāsigo. Sūt ēt q̄ putēt castigo: mitigo: leuigo: litigo: t nego cōposita esse cū ago vt sit castigo caste ago. mitigo mite ago. leuigo leue ago. i. planū fustigo fuste ago. litigo. lite ago. Sed cum sint primę coniugationis habeantq̄z i productam non videntur composita. Ab ago sunt actor: actio actus. a. um: t actus us.

Agere reum: est accusare: peragere reum: est condemnare.

Agere forum: est iura reddere t causas audire.

Agere cum populo: est populum rogare vt suffragijs suis q̄d iubeat aut vetet.

Age aduerbiū adhortātis singlarē numerꝰ desyderat. Agite pluralē. Agedū vtrūq̄z. Quintil. Agedū si videē extra portas prospicite. Proper. Nos agedū. Dicimus t Agiteduz sz in plurali semper Liui. li. vii. Agitedum ite mecum.

Agito as. pe. cor. crebro facio. Salu. Ita varię per oēm exercitum lętitia męror luctus atq̄z gaudia agitābāt. Et agitare stimulare cōpellere. quo pacto agi solēt eq̄ cū eos calcarib⁹ vrgemus. Plau. Nā iā agitabo quadrupedē calcari. Itez Obseruare. Uir. li. ij. Heo. Ipse dies agitat festos. Itē perturbare molestare. Sal. remp. agitauere honestis cū noib⁹ alij sicuti populi iura defenderēt. Pla. in Cur. Tū te igitur morꝰ agitat epatarius. Itē sectari seu sectādo interdum pulsare. Uir. li. j. Geo. Sepe oleo tardi costas agitator asselli vilibus aut onerat pomis. Itē insectari q̄ vernacula lingua dicimꝰ oar la caza. Li. li. iij. offi. Sūt ne igit infidię tendere plagas ēt si excitaturus nō sis nec agitatur⁹. Ipse. enī ferę nullo insequente sępe incidūt. Itē exercetare Lact. Nisi virꝰ agitet pficimꝰ parū. Itē cōtinuo ducere seu facere. Salu. Iā tū vita bonus agitabat sine cupiditate. Itē Crucia re: vt apō eūdē Agitabat magis Magisq̄z i dies feror aius iopia rei familiaris t cōsciētia scelerū. Itē sępe administra re: Sal. in pace vo bñficijs magisq̄z metu impiū agitabant. Itē sępe dyderare: cogitare recogitareq̄z. Idē. Sz ea que mētē agitaui oēs iā antea audistis. Ter. i phor. Ego quoq̄z id q̄dē agitās mecū sedulo ūeni vt opinor remedium huic rei Itē. Sollicitare. Sal. Minari iterdū ferro nisi obnoxia forez: Postremo ferociꝰ agitare q̄z solebat. Itē sępe oīdere Idē. Ciceronem ad cęlum tollere velut i suitute erepta gaudium t letitiam agitabat: Huius compositum est exagito.

Agea pe. p. via in naui dicta q⁹ in ea maxime q̄q̄z res agi soleant. Enius. Multa foro ponens ageaq̄z longa repletur fori sororum dicuntur etiam.

Agyia p. y. sequēte i latina dr via. Unū fit Aegyeus. Quo noie dictꝰ ē Apollo. q̄ i vijs publicis solebāt sacrificare apollini

Agelas pe. cor. nomē statuarij generosi: t polycleti magri.

Ager ab ago is. q⁹ in eo aliq̄d agaē: vel vt Do. inquit: q⁹ in eo multa sunt agenda Quīt. autē lib. j. scribit grecum esse. Nā αγρος latine rus dici potest. Significatq̄z ager quandoq̄z circūiectū territorij alicuius vrbis seu ,puincie. Sal. Reliquos Catilina p mōtes asperos in agrū pistoriēsem abduxit. Unū dicimꝰ ager cāpanus: ager brixianus. Et includit in se nemora saltus pascua lacus flumina t oīa q̄ in territorio illo sūt. Quādoq̄z sigt ptē q̄dā ipsius territorij vrbis q̄ puta tim ab aliquo possidet: quā ēt possessionē dicere solemꝰ: vt cū dicimꝰ. Dic emit vnā pulchrā possessionē. Et eē vr rus i quo t domus t oīa quę in agro sūt generaliter cōtinent. i. quę p captu ipsius partis eē pnt. Et sic agrum puto sigcare rus. Unū Ter. i Eu. Ex meo ppīquo rure hoc capio cōmodi. Et seq̄t. Neq̄z agri: neq̄z vrbis odiū me vnq̄z pcipit. Ubi facietas cępit fieri: cōmuto locū. Idē in Peau. agrū in bis regiōibus meliorē neq̄z ptij maiorꝰ nemo hz. Et paulo post Talēta duodeciz coegi: hūc mercatꝰ sū: h me exerceo: Ex his inuit sub agri noie t domū t oīa alia q̄ i agro otinēt ophē di. idēq̄z eē agrū rus t possessiōez. Notādū tñ q⁹ nec rus nec ager villa ē: sz villa i rure: siue agro dr eē. Q̄nq̄z ager sigt loc cū in rure quē colimꝰ siue arādo siue dserēdo t singlarē plurale q̄z nūerū hēt Lol. li. j. Nā vbi sedulo colit ager plerūq̄z cōpēdiū nūq̄z nisi si cęli maior vis aut pdonis iceslit detrimētū affert. Liu. li. iiij. Pestilētē annū iopia frugū neglecto cultu agroz vt plęrūq̄z fit excepit. Interdū tñ ager dr cāpus q̄a vt ait Uar. pmū ex agro plano fructus capiebant Est ātē cāpꝰ planities terrę ampla t grādis. Locus vo angusti or area vocatur. Interdum dicitur fundus q⁹ pecudum t pecunię videbatur esse fundamentum.

Agellus diminutiuū sigt paruū agrū: Ter. i adel. Agelli est hic sub vrbe paulū q̄ locitas foris huic deiꝰ q̄ fruat. Hic fit aliō diminutiuū agellulꝰ. Amb. Qui fidei exercet militiā ab oī vsu negociatiōis abstinere dr agelluli sui otentꝰ fructibꝰ

Agrarius ij. q̄ agros possidet. Li. in phil. Nū rursus reprobos decoriabit: num sollicitabit. rursus agrarios: Agrarius a Liuio etiam dicitur suffragator legis agrarię.

Agrarius a. um quod ad agros ptinet: vt lex agraria. Liu. lib. ij. Tum primum lex agraria promulgata est.

Agripetę pe. cor. qui petunt ex agrorum diuisione portionem quę viritim dabatur.

Agreste dr q̄ rusticū est t ad agros ptinet. Unū Agreste vocamꝰ q̄ i agris nō in hortis nascit. Uirgilꝰ. Lucta tibi cererē pubes agrestis adoret. Idē Dicēduz t quę sint duris agrestibꝰ arma. Itē agrestis dr q̄ siluestrē vitā agit t ferā sicut apud grecos dicitur ferꝰ. Unū i compositione Onager dictus est asinus ferus.

Agricola pe. cor. qui agri cultor est. Idē agriculator dicitur.

Agger eris. p duplex gg. mas. generis: significat ppe lapidum aut terrę coacernationē q̄ facto vallo ppiꝰ ponit. Impropę dr cuiuslibz rei coacernatio vñ fossę aut valles ipleri pnt. Quin t muros t munimēta aggerē dici voluit. Ser. Uir. Quin ītrāt portas atq̄z ipsis plia miscēt aggeribus Et agger dr media vię eminentia ex aggeratis lapidibus strata. Idē. Qualis sępe vię deprensus in aggere serpens.

Aggero as. pe. cor. figt accumulo. Lol. Oēs arbores fructiferę circūfossę aggerare debēt: Amb. Eteni dū augere opes aggerare pecunias: occupare terras possessionibus cupimus: pstare diuitijs: iustitię, formā eruimus. Hinc fiūt cōposita Adaggero. Lol. lib. vi. Deide terrā circa arborē adaggerato vsq̄z ad ipm insitū. Exaggero vehementer aggero: t per translationē augumēto extollone figt. Aug. lib. iiii. ciui. dei. Quid si cōmemorare voluissez t exaggerare illa mala nō q̄ sibi iuicē hoies faciūt: sicut sūt vastatiōes euersiōesq̄z bellātiū: sz q̄ ex ipsi⁹ mūdi elemētis terrenis accidūt rebus.

Aggero is. pe. cor. ssi. stū. iuxta gero. Amb. li. j. offi. Fouēt ociū astutia t improbitate aggerunt diuitiarū aceruos: sed exolescent seram licet nequitię suę pęnam.

Agilis pe. cor. leuis dexter q̄ se facile agit: vel pnus aut volūtarius est ad agendū. Hor. Oderūt hilarē tristes: tristēq̄z iocosi sedatū celeres: agilē nauūq̄z remissi. Lol. Symmachus malo inq̄t vni⁹ agilē idustriā q̄z decē boūm negligentem t tardā operā. Hinc agilitas dexteritas corpis celeritas. Lol. lib. j. Eiusdem agilitatis hō frugi melius q̄z neq̄z faciet.

Aguna pe. pro. Est in qua iseritur scapus trutinę. i. in quo truna agitur t vertitur ab agendo dicta.

Aginor pe. pro. vilia negociorꝰ. Aguiator q̄ paruo lucro mouet

Aglutino as. pe. cor. ad aliquid glutino copulo. Pla. i aul. Ita mihi ad malum malę res plane se agglutinant.

Aggrauo as. pe. cor. valde onero: vl valde grauis sum. A quo aggrauasco quod est valde grauis fio.

Aggrego as. pe. cor. Uide in dictione abgrego.

Aglyphos pe. cor. latine nō sculptꝰ. Nā α fine γλύφω sculpo.

Agnati pe. pro. dñr q̄ per virilis sexus psonas cognatione cōiuncti sunt: q̄si a patre congeniti. inq̄t Laius iurecon. veluti frater eodem patre natus filius fratris neposue ex eo inter agnatos t cognatos hoc interest q̄ō in agnatis otinent co-

gnati: in cognatis nō vtiqz agnati: vtputa. Frater pris. i. patruus ē agnat⁹ z cognat⁹. Mris vō frater. i. auunculus cognat⁹ ē ſz nō agnat⁹. Hēditas vō z agnationē z cognatiōes cōplectit. Agnatū ēt dicim⁹ qcūq vltra debitū natū est. Uñ agnascētia z agnata mēbra appellāt q abūdāt. Ply. mēbra aīalib⁹ agnata ūtilia sūt sicut sextus hoī semper digitus.

Agnomen pe. p. ōr ab agnatione in qua quis natus est.

Agnosco ere adnosco. ſz d. euphōię cā mutat ī g. licet annomino p duplex nn. scribat. Et agnoscere q̄dē ōr de ppinqs et sanguine iūctis: vt Uir. agnoscitqz suos: lętusqz ad mœnia ducit. De h̄ ēt in dictiōe cognosco. ab γνωσω. u. γνώσω.

Agmen sigt multitudinē. Uir. vocat agmina sęua sozor. Interdum ozdinatā multitudinē vt est exercitus ĩcedentis: vt longum per valles pascitur agmen interdum impetum: vt apud eundem. Et leui fluit agmine tybzis.

Aggredior ad aliquē gradior. Et hoc qñqz amice. Plau. ī asi. Etiā tu here istunc amoue abste: atqz me aggredere. Qñqz hostiliter: vt sit aggredi ĩuadere. Salu. Ex lateribus ceteros aggredit. Justin⁹. Quos ex ĩprouiso aggressus facile fudit. Est enī aggredi gradatī ire z cū īsidiis ppriū gladiatoz q̄ gradatim eunt ad dimicādū. Fit ēt qñqz aggressio vbis. Uir. Talib⁹ aggredit venerē saturnia dictis. Aliqñ aggredi ponit p ĩcipe. Lac. li. v. Oēs tñ illō arguebāt q illo potissimuz tps id opis eēt aggressus quo furebat odiosa crudelitas. Aliqñ p tēptare. Sal. ī Jug. Oēs aspitates suptuadere naturā ēt loci vincere aggredit. Sciēdū ē q̄ hęc vba. Aggredioz adozi oz alloquoz z filia ad ppositiōe eis adiūcta cū actō solo elegāti⁹ ponūt q̄ si simplicia eoz actō ad ppōsita iūganť: vt aggredioz hoiem: nō gradioz ad hoiez. Dicim⁹ ēt aggredioz te dictis: q̄si cū calliditate. Uirg. Talib⁹ aggredit dictis.

Agrigentū: vbs Sicilię. vnde Empedocles phūs: z phalaris tyrannozum sęuissimus originem duxerunt. Hinc agrigentinus a. um. pe. pzo. vt tyrannus agrigentinus.

Agripinēsis colonia dcā ē ab agripina Neronis mre: q̄ vt viz suā extremis quoqz natiōib⁹ oñaret ī oppidū vbioz q̄ sūt in Germania inferioze in quo genita erat coloniā dedurit.

Agrippę seu Aegrippe ab ęgro ptu vt docet Hel. oñr quoz in nascēdo nō caput: ſz pedes pmi exterūt q̄ part⁹ difficillim⁹ z ęgerrimus habet ab ęgritudine z pedib⁹ appellati. Cōfixos āt pueros eē ī vtero. Uarro scribit capite īfimo nixos: sursuz pedib⁹ elatis nō vt hoīs natura ē: ſz vt arbozis. Nā pedes cruraqz arbozis appellāt ramos: caput stirpē atqz radicē. Qñ inqt ō natūrā forte ouersi ī pedes brachiisqz plerūqz deductis retineri solēt: ęgrius tūc mulieres enituntť.

Agrios latine dicitur agrestis: feror ĩmitis.

Agnus. Uide infra in aspirandis ἁγνός purus castus: inde christus agnus dei ōr: est ēt arbuscula qua vię oēs ornabātur athenis in festo palladis dicta aūt ab a priuatiua z γένναω genero quoniam inducit castitatem.

Agogus pe. pzo. latine dicitur ductoz: dux vię ἀγωγὸς ἀπὸ τοῦ ἄγειν πολλὰ σημαίνει.

Agolū pe. coz. pastozalis baculus quo pecudes aguntur.

Agon locus certaminis romę q̄ Circus flaminius dicebať: z plerūqz ponit p ipo certamie: qñqz ēt p studio. Est z agon victimarij vbū, p agone. Oui. li. j. fa. Qui callido strictos tinctur⁹ sanguīe cultros: sp agat ne rogat: nec nisi iussus agit: z Sene. li. iij. otrouersiaz. Larnifer manū tollat deide respiciat ad patrem z dicat agon. Qō fieri solet victimis.

Agonia pe. coz. ozū. z agonalia ozū vel ium. Ludi q̄ fiebāt in honozē agonij dei ab ἀ sine γωνιά angulus: qz loc⁹ ī quo hmōi ludi fiebāt erat sine angulo. Oui. li. j. fas. z prius antiquus dicebat agonia sermo. Sunt q̄ agonia dicta velint sacrificia: q̄ fiebāt in mōte: qñ agones mōtes vocitarēt. Uñ mons Quirinalis agon⁹: z collina porta agonēsis ē appellata sed ēt ἀγωνία timoz sollicitudo concertatio vt Jsocrates in anagoza z ἀγονία sterilitas quędam parien.

Agonia. ę. pe. coz. hostia quę ĩmolabať. Antiq enī agonias ab agendo hostias vocabant. Rursus agonia accipitur pro timoze z sollicitudine quę mentē vexat: vt in euāgelio. Et factus in agonia prolixius ozabat.

Agonius dicebatur deus qui pesideret rebus gerendis. Et agonius dies erat quo rex agoniam hostiam ĩmolabat. Et agonius molestiam inferens dicitur.

Agonisma atis. certamen: vt de diuo Anastasio legitur. Suū agonisma gratanter susceptt. Propzie tamē palma seu prēmium agonisma dicitur.

Agonista q̄ ī agōe ōtēdit. Hęcce ἀγωνίςις ōr certatoz pugil.

Agonisticus a. um. certatozius: quod ad agonem ptinet. Aug. in psal. interpętatione. Agonistica ista vana z ludicra non debet affectare christianus.

Agonotheta pe. coz. munerarius: q̄si agonis dispositoz seu pfectus: q̄ pmiū certantib⁹ in quolibet ludoz genere, pponit: q̄lis Aeneas apō Uirg. Cōponiť eni sic ἀγωνα γώνος certamē z τεθεῖς τέτευος positus dispositoz. Aug. Non audis athletā dñi ab agonotheta petentē adiutoziū pugnę. Die. Jste agonotheta non propterea nos pugnare voluit: vt nos possit benedicere.

Agonizo pe. pzo. neu. z Agonizoz depo. sigt dimico contendo. Hier. in eccle. Agonizare p aīa tua p iustitia. Cyprianus ad Moysen. Ois qui agonizatur in oībus continens est.

Agozanom⁹ pe. coz. apud Plau. edilē sigt q̄ in Lap. ait. Euge edictiones ędilitias hic q̄dē hz: mirūqz adeo est nisi būc fecerūt sibi etoli agozanomū. Dict⁹ agozanom⁹ a fozo rex venaliū cui regulā pscribit: ſz si grecā liguā audire volum⁹ aliud sigt: quoniā ἀγόρα καὶ ἀγορεύω τό φωνέω καὶ ἀπὸ τοῦ νέμειν νομος q̄si qui fozi ius haberet.

Agozeus a. nostris nūdinarius vilia emens ab agozazo emo. Poza. Daunię defende decus camenę lenis agozeę. Agoza enī fozū vęnaliū ōr qō etiā pro concione: pro prętio rei pro re venditā: z pro fozo iudiciali quādoq ponitur.

Agrapus pe. coz. latine non scriptus dicitur.

Agrrini: siue Agrrinenses dicti sunt populi ab vbe Agrrio: siue agurio.

A ante H

Abenus. a. um. idē qō ęreus. Uirg. Et luce cozuscus abena.

A ante J

Aio is. it. aiebā as. at. Ai aisti ait. aimus stis. Aug. Uos adiciētes in malo aistis. Plau. in asi. Me vince vnū ex oībus atqz illā amare aiebas. Neuius. Uel ai. vel nega. Li. de fi. bo. Quasi ego id curem q̄ ille aiat aut neget.

Aius deus a romanis dictus est ab eo q̄ aiebat. Nā olim Romę audita vox est silētio noctis clariōr humana voce: quę iuberet magistratibus nunciari gallos aduentare: z vt prouiderēt ne roma a gallis caperet: ex eo dictus ē deus Aius. loquens sicut docet. Li. lib. ij. de diui.

A ante L

Ala. q̄ aues volāt. A cui⁹ similitudine ala ēt ōr locus ille scauus subter brachiuz ī hoīe q̄a ī eo pili q̄si pēnę nascūť. Ply. li. xi. Elephas tm̄ sub armis duas. s. māmas: nec ī pectore ſz citra in alis occultas. Dic bircin⁹ odoz ille ocipitē: ppzie tm̄ vocať axilla: a q̄ fit ala. Cōtra Prīs. q̄ vult axillā p diminutiōez fieri ab ala z marillā a mala. Ciceronis hęc sūt vba. Quinetiā vba sępe ĩbūť nō vsus cā ſz auriū. Quo āt vester axilla ala fact⁹ est nisi fuga lrę vastiozis: quā lraz ēt e marillis z axillis z vexillo z pauxillō ostuetudo elegās latini sermonis euellit. Sz hoc nomē q̄dā aspirant. Dr z asella: vt in sacris lris. Abscōdit piger manū sub asella. Prętera ala dicta ē eqtuz turma: q̄ pedites tegat alaz vice. Nā in eqtū ozdinibus circūlegiones dextra sinistra qz tanq̄ alę auiū cozpozibus locabant. Uirg. lib. iiij. Dū trepidant alę: saltusqz indagine cingunt. Inde dicti sunt equites alares vel alarij.

Alarius. a. um. qō est alę eqtū turmę. Uñ alarij equites.

Alatus. a. um. ab ala auium quod habet alas. Allatus vō per duplex. ll. appozatus.

Alauda auis: quę olim Galerita vocabať. qz apicē hz. h̄ ē plu-

mam elatā in capite ad filitudinē galeri: siue galeę. Var. appellat galericū ⁊ a grecis cozydalus dr. Postea gallico vocabulo. Alauda vocata ē legio quedā apō Romāos. Galli. enī bō noie significāt galeā. Uñ milites q galeis vtūtur dicti sūt a laude. Scribit Ply. li. vi. Alaudā auiculā appellatam quōdā galeritā gallico vocabulo ēt legioni nomē dedisse. Ideoq; Ceſar cū ex gallijs legionē cōscriberet: alaudā appellauit. Dē q legione. Li. ad Atticū sic scribit. Antoni⁹ cū legione alaudaꝝ ad vrbē pgere pecunias municipijs impare. Militaria enī vocabula tradita sūt ab ipis rebus: que ita noiant pprie quarum rerum in acie struenda sui cuiusq; vocabuli imagines ostenduntur.

Alabarches: latie salis pfect⁹: vt ē apō Josephū ī vltimo antiqtatis. li. Et fuit apō egyptios ⁊ iudeos honozis appellatio.

Alabāde Jonię ciuitas Apollonio rhetoze nobilitata. Dic alabādes ⁊ alabādic⁹ q sic ab iuicē differūt: q alabādicus siue alabādiac⁹ nomē ē possessiuū. Uñ alabādicos libellos pro barbaris ⁊ ieptis greci capiūt. Aladādes ciues oppidi dicūtur. Unde carbunculos perfectos alabandes quasi municipes appellant impolitos atq; rudes alabandicos.

Alabastrū gñs marmozis plucidi ⁊ colozibus distincti ex quo fiebāt vasa vnguentaria. Mar. Quod cosmi redolēt alabastra sociaq; deoz. Dr ⁊ alabastrus qñ Ply. scribit seruādis vnguētis maxime idoneū nasci circa thebas egyptias ⁊ damascū syrię quo ꝓsci Romāi sicut aliq magnates nunc Rome pstādo p fenestras lumie vtebāt. Similr alabaster dr. Li. li. ii. acad. Quib⁹ ēt alabaster plen⁹ vnguēti putrescere videt. Et lapis alabastrites pe. p. Ply. li. xxxvi. Hūc aliq lapidē alabastritē vocāt quē cauant ad vasa. vnguentaria Hūc lapidē ēt vocāt onycē. Sūt ēt myrothetia ⁊ narthetia vnguētoꝝ loculameta. ſz vt puto tales victiōes ī ꝓpe capiūtur a latinis greca enī līgua manifesta est οτιὰ ϛερρεῖκαὶ λαῦβάνω in numero plū τὰ ἅ λάβαϛρὰ ꝓpe pyrides vnguētoꝝ ⁊ vnctionū sine ansullis callimachus tū ī hymno palladis in genere masc. posuit itaq; ab odozibus potius q; odozes a lapide dicuntur.

Alabia. grece αλάβια. latine ūnocētia dr. Sz ē dictio ī greco ⁊ ī latino cozrupta gce enī scribi oz αβλαβεῖα ὁτι βλαβὴ κακόυργια εϛι απο τοῦ βλαπτειν ⁊ ideo latine debet dici ab labea pe. p. qñ ei diphthongus mutatur in e longum vt κῦϑερεια cytherea πηνελοπεια penelopea.

Alacer ⁊ alacris pe. co. dr is q ī gētis ē sēsus bō ē q viget sensibus vniuersis: vt inq; Asco. qō ē iditiū erecti aī atq; sublimis: ⁊ cui sēsus oīs ē suo loco degit sicut ecōtrario. Lacer dr amputatis ī cozpe mēbris bō ē aurib⁹ oculis manib⁹ qō ⁊ ad aiuz ſpe trāsferē. Illud quoq; itelligit aliō eē alacrē. aliud lętū. Do. alacer dr nō lęt⁹: neq; tristis Interdū ponit p celeri ⁊ ꝓmpto: q̄si sit alis acer. Ter. Quid tu es tristis qd ue es alacris? Li. lib. j. ad herē. Si huic si remissum multos alacriozes ad maleficia futura. Idē. Nā cū feras bestias videam⁹ alacres: ⁊ erectas euadere: vt alteri bestię noceāt: nō est īcredibile putādū ⁊c. Interdū ꝓ lęto ⁊ velutī ī spem aliquā gestiēti. Hinc alacritas quę fm Do. ppe ē mutatio q dā vult⁹ gestiētis ī spē aliq; ⁊ media ē iter lętitiā atq; tristitiā. Interdū dr volūtaria celeritas seu ꝓmptitudo ardozue Liu. lib. iii. Postq; īgēti alacritate clamoz ē sublat⁹ qō bñ vertat gesturū se illis mozē: posteroq; die in aciē educturū affirmat. Li. li. tusc. ī malū accepit. Utr igit tpatus ostās sine metu sine egritudine sine alacritate: nulla libidine veratus.

Alania regio ē scythię europę q ad męotidas paludes ptingit

Alanus pe. p. Scythię fluui⁹: a quo Alani ppli dicti sunt: iuxta quos sūt Torolani. Amian⁹ scribit alanos dici quos ꝓsci Massagetas direxūt. Di carnib⁹ vescunt ⁊ panē nō māducāt. Mar. Nec te sarmatico trāsit alanus equo. Jul. Lapi. Alanos in parte Dacię collocat.

Alba nomē ē duaꝝ vrbiū: q̄rū vnē ī latio a q Albani ppli et Alban⁹ mons: sub quo Ascanius ciuitatē hāc albā ꝺidit: q vt Liu. scribit a situ porrecte ī dorso vrbis lōga alba vocata ē vulgatioꝝ fama ē ab boie porcę ibidē iuētę oū a Troia cū pr ꝓfugo venisset. Altera ē ad lacū Fucinū: a q albēses dīr: q̄uis ēt albāi qñq; vocēt alba ēt sacerdotis camisia ōr

Albana vrbs felicis arabię est: ficut docet Ptol.

Albanus: nomē ē mōtis ⁊ laci nō ꝓcul ab vrbe: vnde vaticinium fuit nunq; Romanos Uebiū capturos in ꝓmo ere albano lacu emittere⁊ aq. Itē Albanus nomē ē duaꝝ vrbiū: q̄rū vna ē ī Macedonię mediterranea. Altera ī maiozi armenia vbi diuus Bartholomeus fuit decoziatus. Docetiaz nomine dictus est fluuius Albanię.

Albanus a. um. qō est ab alba latii vrbe. Unde albani pres.

Albania regio ī oriēte a colore ppli vocata eo q albo crine nascant. Hęc ab oriēte sub mare Caspiū surgēs p oza oceani septētrional⁹ vsq; ad Męotidas paludes p deserta oñdit. In ea albania ciuitas ⁊ albanus fluuius. Apud hāc habent canes ferocissimi qui tauros ⁊ leones occidunt.

Albia fluuius Boemię oriť in mōtibus q Mozauiā Boemi amaq; diuidūt ⁊ magno aq̄rū auctu mediam ferme diuidit Boemiā ī occidētē ꝓcs mox in septētrionē fluens: vbi erit Boemiā p angustas fauces montiū ī Saxoniā penetrat: ⁊ in oceanum volutur.

Albus a. um. a greco ἄλφὸς qō cādoze significat: Sabini alpū dicūt. Est color q oppenit nigro. Plau. in Mne. Dic mihi bō qō te rogo. albū an antrū vinū potas? Interdū alb⁹ ponitur p pallido. Uñ ⁊ exalbesco pallidus fio. Interdū p bono sicut ecōtrario nigrū p malo. Pers. Per me eq̄dez sint oīa ꝓtinus alba. Hoz. Hic niger ē hūc tu romāe caueto Jnue. Maneāt q nigrū ī cādida vertūt. Sed hęc p trāslationē

Albū substātiuū: dr qō greci vocāt λευκωμα tabula gypsata ī q̄ iudices notari ꝓscriptiq; iura scribi solebāt. Siqs vō albū cozrupisset puniebat: qz ꝓtozis maiestas otēpta videbatur. Paul. Si familia alicuius albū cozrupit nō fil⁹ hic edicit vt ī furto. Juder inqt Seneca lib. iii. de bñficiis ex turba electoꝝ quē cēsus albū ⁊ eq̄stris hereditas misit. Doc ⁊ pictaciū quoq; dr vt ī Alexādro Lesbe. Lāpridi⁹ vulgo matrix appellata. Similr ea tabula dr albū in q̄ singuloꝝ annorū acta lr̄is mādabātur a pōtifice maxio, ꝓponēbaturq; domi ei⁹ vt ptās eēt ppl'o cognoscēdi. Hinq; nūc Annales maximi nosant: vt auctor ē Li. li. ij. de oza. Est ⁊ albū decurionū ⁊ cytharedoꝝ. Nā ī digestis titul⁹ ē ō albo scribēdo: vbi docet Ulp. quo ordie Decuriones ī albo scriptos esse oporteat

Albariū dr qō illinit⁹ tectozio cum paries pungendus non est quod fit ex calce.

Albidus a. e. pe. co. qō aliquātulū albū: vt granū extrinsec⁹ albidū: intus cādendi cōspicit. Aug. li. xxi. ci. dei. ꝓ albo posuit. Lapides igne cādente ꝓcocti ⁊ ipsi fiūt cādidi. Et q̄uis ille magis rubeat: illi albido coloze nitescāt: ogruit tñ illi luci qō albū ē sicut nigrū tenebris. Hic subalbidus parū siue aliquātulū albus. Ply. Ramos hz cādidos folia subalbida.

Albedo. albitudo ⁊ albor ꝓ cādoze accipiunt. Plau. in tri. Et itē alter ad istāc capitis albitudinē callidē aiebat vocari.

Albor albedo. Vie. ī leui. Qō si sur sū fuerit ī albozē ouersa sacerdos eū mūdū eē occernet. Albozē ēt Apiti⁹ vocat qō ē albū ī ouo: qō Ply. albuginē appellat. Medici albumen.

Albugo pe. p. macla ī oculo. Ply. li. xxi. Qua alligata oculo albugines tolli dīr. Idē albuginē vocat albū in ouo.

Albumē pe. p. qō est in ouo albū. Uitellus vō croceus.

Albeo es. albus sum: vt cāpi nitid⁹ albēt. Hinc albesco albus fio. Uirg. lib. j. ge. Sepe ēt stellas vēto impendente videbis ꝓcipites cęlo labi noctisq; ꝓ vmbras. Flāmarū longos a tergo albescere tractus. Huius compositū est albesco.

Albico as. pe. co. aliquātulū alb⁹ sū. Ply. li. xxii. Solidū semē dicit ī oculo nec turbat: ſz ī se caliginē ꝺbit: mutat colorē: ſz ex nigra albicare icipit: ⁊ tumescit. Sil'r accipiunt Uellico: fodico: cādico: nigrico: nutrico: q̄ fōmāt ab eoz vbis ī sco ō sinētib⁹ ꝺminutis lr̄is. e. ⁊. s. Et mutata. e. in. i. vt albesco albico: cādesco: cādico. Descēdūtq; ab actiuis ⁊ neutris: vt nutrio nutrico: vello vellico: fodio fodico: q̄ sine dubio diminutiua sunt. Nam fodico minus est q̄ fodio: quod somniculose non legentibus patebit. In significatione verboum

in sco. Prisc. interptatus ē albico dicēs albico ꝓ albesco: et Horatij affert exēplū. Nec prata canis albicāt pruinis. Sūt q̄ ea apparitiua nolint: quoniā apparentiam significent.

Albo as. albū facio. Lui⁹ passiuū ē. albor albus fio. Ūñ z deal bo z dealbor: qō ē mltū: siue a sūmo vsq; deorsū albū facio Luri⁹ Li. Nec solere duos parietes ō eadem fidelia dealbare. Et illud Lauabis me: z sup nitē dealbabor.

Albogalerus pileum capitis quo flamines diales vtebantur. Fiebant enim ex hostia alba ioui cęsa.

Alburnus: Lucanię mons a cādore verticis dictus.

Alburnū: adeps aboris. Ply. Humor z cortici arborū ē q̄ sanguis earū intelligi debet. Est enī intoto corpore arborū: z re liquor aīaliū cutis sanguis caro nerui venę ossa medulę. Pro cute cortex: humor sanguis proximi plerisq; adipes. Hi vocant a colore alburnū. Hinc exalburno as. qō est alburnū detrabo. Idē. Et reliquis arboribus ficissima lotos deinde robur ex alburnatum cui nigricans color.

Albunea: fons iuxta Tibur. Uir. li. vj. Lucosq; sub acta cōsu lit albunea nemorum quę maxima sacro fonte sonat.

Albegmina: ptes extorū q̄ diis īmolabant a cādore eor dicta

Albula pe. cor. fluuius ab albo colore aquę q̄ postea Tyberis a Tyberino Syluio albonor rege ibi extincto dict⁹ ē. Liu. Par ita cōuenerat: vt etrusci latini sq; fluuius albula quę nūc Tyberim vocāt: finis eēt. Itē albula dcā est aqua q̄dā in agro Tiburtino. q̄ vt Stra. testat vulnerib⁹ medetur. Mar. Lanaq; sulphureis albula fumat aquis. Dī z albulę plr. Idem. Quod ficcę redolet palus lacunę crudarum ne bulę quod albularum.

Albion insula britanię dicta ab albis rupibus quas mare ab luit. Postea anglia dicta. Uide in anglia.

Albis fluuius qui in duo spatia germaniaz disterminat: vt te statur Stra. li. i. De hoc Luc. li. ij. Fundat ab extremo fla uos aquilone sueuos albis: z indomitum rheni caput.

Albinga: oppidum ligurum colonia ad mare deducta: cuius incolę ligures iungauni vocantur. Et hoc loco ad monęci portum studia sunt. lxx. dicitur z albigaunum.

Albeus per diminutionē albeolus cū accētu in ante pe. tabula lusoria. Li. de fi. bo. Aut albeolū poscere: aut querere quę piam ludū. Ply. M. Mesalla cōsul pridie kalendas octo bres die natalis sui egit transtulit albeū cum tesseris ¦lusori um e gemmis duabus latum pedes tres.

Alceus cum diptb. nomen poetę lyrici mitilenei. Hic magni ficus breuis diligens. z plurimum Homero similes.

Alces. is. seu Alces ę greco⁹ more aīal ē e gallia trāsalpina in uētu rarū. olfactu e longinquo venatore sentiēs: statimq; in specus z latibula se ꝺdens media inter camelū z cerui similitudine. Sed mares ex his ī superciliis habent cornua De his aīalib⁹ Cęsar li. vj. z Jul. capitolin⁹ mētionē faciūt

Alceste es. siue alcestis alcestidis. fuit perilai filia: Admeti phe reorū regis cōiunx q̄ maritū tāto amore dilexit: vt ꝓ eo pe rire nō recusauerit. Cū enī maritus egrotaret oraculo nūciatū est ei posse adhuc viuere si foret aliquis ex affinitate vel amicitia q̄ ꝓ eo spōte morte subiret. Ceteris id abnuēti bus: sola vxor ꝓmisit Iuue. Spectant subeuntē facea mariti Alcesten. Hic. Alcestim fabulę ferūt pro admeto spon te defunctā: sed multa essent dicenda: sed vide tragędiam euripidis alcestin quę impressa est.

Alcyno. ę. pe. p. duę fuisse legunt. Altera. Leicis vxor q̄ viso cadauere mariti in littus eiectum se deiecit in mare iussuq; Amphytrites in aues conuersi fuerunt ambo. Altera fuit eueni fluminis filia quę postea Marpesa dicta est.

Alcedines sunt quędā aues dictę q̄si algedines: qō frigidis tē porib⁹ ī mari pariāt: Plau. Nā hercule tu periisti nisi illaz mihi tā trāquillā facis q̄z mare ē olim cū alcedo pullos edu cit suos. Dicta ē a grecis: Alcyone es. vel Alcyonis. Amb. li. ij. exe. Alcyone ē auis maritima q̄ in littorib⁹ fętus suos edere solet. ita vt in arenis ouā ꝺponat medio fere hyemis. nā id tpis fouēdis hz deputatū partibus qui maxime insur git mare littoribusq; vehemētior fluct⁹ illudit. quo magis repētinę placiditatis solēnitate auis huius eluceret gratia. Nāq; vbi vndosū fuerit mare: positis ouis subito mitescit z oēs cadūt vētor ꝓcellę flatusq; auraz q̄escūt: ac placidus vētis stat mare donec ouā fouet alcyone suas septē dies fę tus sunt: qb⁹ decursis educit pullos. Illico alios septē ad iungit dies q̄bus enutriat partus suos donec incipiāt ado lescere. Tātā aūt grāz minuscula auis diuinitus īdulta hz: vt hos q̄uordeciz dies nautici psumptę serenitatis obser uent: quos z alcyonidas vocāt q̄bus nullos mot⁹ ꝓcellose tępestatis horrescāt. Ferūt hāc auē paulo maiorem passere: pēnis purpureis cādidis admixtis: collo gracili z procero: raro visaz. Ari. li. viij. de aīalib⁹ Alcyonū duplex genus eē scribit: alterū vocale harundinibus īsidiēs: alterū mutum ampliori corpore. Ab alcyone fit alcyonius a. um. vt. Alcyo nij dies. Fitq; a greco als qō mare significat licet aspireť.

Alcamenes pe. cor. nomē sculptoris ꝓpū q̄ ficuti. Pli. li. xxxiij scribit Phidię discipulus fuit.

Alcman: e lydia Sardensis poeta lyricus filius Damātis cla ruit. xxvij. olympiade cū apud lydos regnaret Ardis pater Aliatę. Et cū nimio amore puellā quādā deperiret amatoi os cantus primus iuenit. Ferť Phthiriasi morbo interisse qñ. φθειρω ὁέεν φθεῖρ φθειρος και φθειριασίς. i. pe diculus qñ ex putrefactiōe humanor ī pozis carnis oriant.

Alcionius pe. cor. nomē iustissimi phęacū regis a poetis lauda ti cuius edes fuerūt magnificētissime extructę z viridaria bifera erāt. Unde Papi. Quid referā alcinoi referā pomaria vosq; q̄ nūq; vacui ꝓdistis in ętbera rami. Dī ēt alcin⁹ in odysseia mlta Homer⁹ que nota sunt.

Alcides pe. pro. Hercules greca significatiōe a virtute appel latur. Nā αλκη alce virtus robur fortitudo dicit.

Alcipiade pe. cor. nomē athenienſis impatoris summ: q̄ gene re z forma ꝓcipu⁹ oīb⁹ reb⁹ apt⁹ fuit. Diues ꝓterea affabi lis patiēs z oī deniq; vtute ꝓdit⁹. Et qō mirū ē vitijs ēt ple nissim⁹ fuit ei⁹ vitā plutar. luculēter scripsit. Proditū ē q̄ ī illū vniuersa ciuitas atheniēsiū oculos: in illū suspēsa ora uerterāt: z q̄si de cęlo missum ꝺuētes admirabanť. Fuit hic ex ꝓmatib⁹ q̄ cū cēt pcliuis ad luxū z ad ceteras volupta tes ad bonā disciplinā traduct⁹ ē a Socrate Nā discēdi stu dio z sapiētie amore pellectus extēplo cunctis amatoribus adulatoribusq; repulsis ad socraticā disciplinā aīum vertit nusq; recedens a latere philosophi sapientissimi.

Alcmena pe. p. nomē ꝓpriū fuit matris herculis. ὁ q̄ q̄ velit multa intelligere legat: την ἀσπιδὰ τοῦ ἡσιοδοῦ ἣ ὅτι ἡρὸ λιτώυσα δὸμούς και πατρίδα γαιαν ἤλυδεῦ ες θηβας μιτ αρηίοι αμφι τρυώνα αλκμη νην οὔγατηρ λαοσοοου ἢ λεκτρυώνος

Alea ludus tabulę ab alea quodā milite in ocio troiano. Hor. ī epistolis. Quē dānosa venus quē ꝓceps alea nudat. Et cū alea dicať oīs ludus in varietate fortunę cōsistens. Unde Mar. de nucibus Alea parua nuces: z nō dānosa videť. sę pe tū pueris abstulit illa nates. Factū ē vt nō solū ꝓ fortu na sz ēt ꝓ piculo picliq; dubitatione sumať: z ille dicať aleā iacere: q̄ se piculo fortuneq; cōmittit. Liu. In dubiā ꝺperij seruitijsq; aleā imus. Est z alea nomē vbis ab aleo cōdito re. Pap. ī sylvis. Aut aleę lucis vidit tegeęa sacerdos. Plu. in vita Cęsaris ἀνὲρρι φοὼ κυβος. i. iactus sit taxillus.

Aleator z aleo onis: q̄ sępe alea ludit. Catul. Nisi impudicus z vorax z aleo. Nunc aleator dicitur.

Aleatorium apud Sidonium sumitur pro ludo aleę. Ait enim atq; illic aleatorium lassis consumpto sphęristerio saciat. Sue. vocat aleatorium forum.

Alecto vna est ex furijs īfernalibus: z latine īcessans ītерptať ab a ꝓuatiua z ληγω desino qz cupiditas nunq; satiatur.

Alectorius lapis qui in ventriculo galli inuenitur gallus enim grece αλεκτωρ dicitur.

Ales quęlibet auis ab alis gerendis sicut volucris omne vo latile. z tā mas. q̄ fę. genere ꝓsert. Uirg. Nāq; volans ful tus iouis ales in ętbra. Ponit q̄nq; ꝓ veloci: vt Alite plā ta: In gtō plt alitum z alituum ām. Prisc. Uir. xj. li. Alitum

pecudumq; genus sopor altus habebat. Auis est quę parit oua ⁊ pennis est pdita pter vespertilionem.

Alecula diminutiuū ab alec. Lol. lib. ix. Datur cămarus ⁊ rivalis alecula vel siq̄ sunt incrementi pui fluuiorū aīalia.

Alec. Vide infra in dictione halec.

Alemani pe. p. ppli inhabitantes iurta lemanū lacum.

Alexandria vrbs egypti non lōge a nili ostio vt Solinus ait ab Alexādro Macedone: vñ illi nomē cōdita. Vrbs fertilissima quā Dinocrates architectus cōmetatus ē mirabili ingenio q̄decim milliū passuū laxitate ad effigiē macedonicę chlamydis ozbe gyrato lacinioſaz anguloſo dextra leua q̄ pcursū. Mareotis lacus ad meridianā vrbis partē eurripo canopico hostio mittit. Habuit olim scholas oīum disciplinaz liberaliū. Fuitq; ob cōmoditatē maximū totius orbis empoziū. Sūt ⁊ alię Alexandrię. Una in scythia super Tanaim. Alia in Asia ⁊ alię alibi ſm Prol.

Aleopetra insula in Mœotide.

Alexicacon. remedium quod fit ad depellēda mala. Sic Hercules dictus fuit Alexicacos ab eo q̄ defensor esset horum hoc ⁊ Amuletum dicitur.

Alga herba q̄ nascit in aquis marinis dicta a mari ab algore aquę: siue q̄ pedes alliget: q̄ grassa est foliis ex parte supernatantibus. Virg. lib. vij. Lateriq; illisa refundit alga.

Algor orис. Algus. us. ⁊ Algus gi. dolor tristia p translationez ponit p frigore. Plau. i aul. In opiā luctū: męrorē: paupertē: algū famē. Lucre. li. iij. Sollicite cuolitāt mozbis algoq; fameq;. Plau. in Ru. Uel suda vel peri algu. vel ét ęgrota.

Algeo. es. alsi vel alxi. sum. a greco ἀλγεω οσευτό ἀλγος ἀλγεος doleo patior: vt sit frigus dolor q̄dā mēbrorum rigore cōtractus. Ponit tamen algere p frigidū esse. Aug. li. xxi. ci. dei. In ęstibus dici sic alget: vt bibi non possit.

Algidus. pe. cor. mons ab vrbe. xij. passuū millibus distās ab assiduo frigore sic dictus. Hor. Quęq; auentinū tenet agidū q̄s. Et ab hoc quoq; sylua algida dicta est huic monti subiacens. In cuius ingressu Regillus lacus est.

Algedon latine cruciatus.

Alius. a. ud. gtō alius pe. p. vl alij. ę. alij. otō alio. ę. o. Li. Si res totę alię rei necesse ē fil' fit. Et idē est q̄ diuersus: vt alia ē facies eius a facie mea. Accedit q̄nq; ad vim cōparationis. Quintil. At quanto alius fuit ille ſfelicissimus iuuenis affectus. Q̄o aūt differat ab alter. Vide in dictione alter.

Alias res agis. i. non intendis ad id quod dicitur: vt nulla sit in eis attentio aut nugatorias res agis.

Alias aduerbiū: fit alio in loco: vel aliter: vel alio tēpore: vel aliq̄n. Ply. li. xxxiiij. Alias fragile erosum rotarūq; vsibus ⁊ clauis maxime fugiendū. Hel. Neq; id tū semp esse fini dixisset sed alias ocyus fieri: alias serius. i. aliquādo.

Alienus. a. um. q̄nq; alienatus ōr. Sal. Postq; alienum se videt. Q̄nq; diuersus dissimilis: dispar: dissonus. Idē. Neq; solū illis aliena mens erat. Q̄nq; non cōscius: vt apud eundem. Ille eos in domū decij bruti perducit q̄ foro propinqua erat: neq; aliena consilij ppter sempronium.

Alieno as. alienū vel aduersariū facio: seu a proposito remoueo: repulsando: Plau. Me alienabis nunq; q̄n noster sim i. a pposito remouebis. Sal. Meq; falsa suspitiōe alienatū eē sentiebā. i. repulsum. Ter. Ita nos alienauit. i. aduersarios fecit. Paul. Iurecō. Alienatiōis vbo vsu capionē cōtineri putat. Uir est enī vt nō videat alienare q̄ patit vsu capi. Eū quoq; alienare dicimus q̄ nō vtēdo amisit seruitutes huius vbi cōpositū est: ab alieno q̄ē abinuicē sepero. Li. in arte veteri. Si auditoris studiū defatigatio abalienabit.

Alienigenus. a. um. pe. cor. nomē cōpositū a genere ⁊ siḡt q̄ē externū: vl alieni gnis: vl iter aliēos genitū. Ual. li. j. Adiici nr̄is duo eiusdē generis aliēigena extra nō absurde possūt.

Alienigena. cōis. ge. vel ſm Probum ois generis sumitur in eodem significato cum alienigenus

Aliter aduerbiū. fit ab alius huius alis pro alius sicut declinabāt antiq̄ ⁊ significat otrario modo. Uir. Diis aliter visum Teren. in prol. Uerū aliter euenire multo intelligit. i. otra.

Alibi alio loco. Aliubi pro alicubi. Nam dicimus solem totuz aliubi: aliubi dimidium hominibus adimi.

Aliunde: ex alio loco.

Alioqn. ⁊ alioqui vtroq; mō dr: ⁊ habet pe. pro. significatq; alio modo: vel q̄ sīnō: vel pter hoc: vel etiā Ply. Nos tibi dedicaui libellos. Nā nec ingenij sūt capaces quod alioquin nobis per q̄s mediocre erat.

Aliorsum: versus aliū locū in aliā partē. Ter. in Eu. Uereor ne illud grauius tulerit: neue aliorsuz atq; ego feci acceperit

Aliquis: q̄si alius: q̄s ⁊ habet vim pluraleq; q̄uis singulariter dicat. Nō. n. est aliq̄s nisi de multis. Unde ⁊ apud veteres vario genere numeroq; pferebat. Ter. Apite aliquis actutum ostium. Idem est quod quisquā quispiam ⁊ vllus. Et.

Aliquo ad aliquez locū. Aliqua per aliquez locum. Alicunde ex aliquo loco. Aliquorsum versus aliquē locum.

Aliquotiēs seu vt quibusdam videtur Aliquoties siue. n. significat aliquot vicibus: siue aliquando.

Aliquot tantum pluraliter declinatur. ⁊ ſm Do. significat idē quod nec multi: nec pauci.

Aliquantus. a. um. ponit p aliquod. Amb. Factuz est autem vt p aliquantos annos ad cōstantiā hoc factū ab iis q̄ viderant narrarent. Die. ad pāma. Cū aliquanti ex vrbe venientes in eadem lectitarēt quę sero me excepisse referebant.

Aliquantulus diminutiuū: ⁊ quantitatē significat. Aug. li. j. ci. dei Illę autē infirmiores qui terrenis his bonis q̄uis ea nō pponerent chriſto aliquātula tū cupiditate coherebāt.

Aliquantū modo nomen est: vt aliquantū ociq̄ quasi aliqua q̄s titas: Mō aduerbiū: vt tu es aliquantū otiosus.

Aliquantisper aduerbiū: significat aliquanto tempore

Aliquando cū accētu in antepe. sed tpibus nr̄is non seruatur ét a doctissimis viris neq; in Virgilio vel Ouidio aut Lucano. vel alijs poetis antiq̄s inuenit: inuenit in vsu illā corripi positura: habet tria tpa presens preteritū ⁊ futurū: ⁊ siḡt aliquo tempore: sicut ⁊ q̄nq;. Ponit ⁊ pro tandem. Li. Valerio. Aliquando nos reuisas.

Aliquatenus pe. cor. siḡt vsq; ad aliquā ptem siue ex aliqua parte aut aliqua rōne. Quint. Uex hoc aliquaten' tēporum mutatio ē odītione: Aug. lib. xiij. ci. dei. Corpus ideo ē mortale: quoniam a vita quam habet deseri potest: nec per seipsum aliquatenus viuit.

Aliquid substantiuum est vt aliquid vtile. Aliquod adiectiuum vt aliquod templum.

Alica pe. cor. potio dicta: q̄ corpus alat. Hęc fit ex zea q̄ a nostris spelta dr. Tūditur granū eius in pilia lignea: vel lapidis duricia conteritur excussus inde tunicis conciditur medulla. Hinc alicarij qui eam conficiunt vēduntue.

Alicastrū ēt videtur dici ea forma ab alica deriuari: sicut filiquastrum a siliqua.

Alipedes pe. cor. Equi veloces quasi alas pedibus habenter.

Aliptes vnctor. Et is erat cuius curę tradebantur ij q̄ ī sacris certaminib' pugnarēt. Dictus ατο του αλειφειν. i. vngēdo αλειφω vngo. Aliphe vnctio siue pingue dr. tū grę te dr αλειφαρ ἀλειφατος και ἀλειμμα Mar. Nec capit īmeritas sordib' vnctor opes. Differēt aliptes q̄ vulnera curat. At medic' q̄ mala valētib' ⁊ ī lecto iacētib' medet Clinicus appellat. Itē aliptes fuit fons apud Ephesum.

Allia generis fę. nomē fluuij q̄ē crustuminis mōtib' palto defluēs alueo. Tyberino amni miscet. rj. ab vrbe lapide vbi magna strage Romāi a gallis pfligati sūt. Hic Alliēsis dies dict' ē tāq; infaustus. Huius noīs pma semp pducit. Syr. Maior ⁊ horrificis sese extulit allia ripis. Oui. Hęc erat ifastis cui dat grauis allia nomē Luc. Et damnata diu Romāis al ia fastis. Sic Uir. li. vij. Quosq; secās ifaustū iterluit allia nomē. vbi Ser. dicit aliud. l. eē interpositū. Nā, q̄ Luc. li. vij. dicat. Nō istas habuit pugnę pharsalia partes q̄s alię clades nō de flumine allia intelligēdū est cū ibi ostēdāt oēs clades q̄s Romani superiorib' tpibus passi sūt nō eē cū pharsalica clade pparandas: q̄ alias supauit. Alię igit cum ibi pzima correpta fit. est ab alius a. aliud.

Alium genus holeris qđ comedit: qđ nomẽ quidã ab olẽdo quidã ab alendo deriuant. De hoc infra cum ab alãdo aspirari debeat. Similiter ⁊ baleatum greçe dicitur σκόροδον ⁊ σκοροδάριον ỹ purgamẽta allij. Est ⁊ hoc nomine vrbs inter Pyrgum ⁊ Ostiam.

Aleatum. ab alio pulmontarij: ⁊ intinctus genus est. Plautus Sine aleato fungi fortunas meas.

Alo is alui alitũ vel altũ. Unñ alitus vel altus: figt nutrio alimentis sustẽto. Sal. in Jug. Et oẽm ętatẽ arpini altus. In reb⁹ tñ̃ corporeis Alere frequẽtib⁹ ꝓ crescere ponit Quinti. Sz alere facũdia vires augere eloquẽtię. Virg. Nos incessus alit. i. augescere facit. Et ls altũ vel alitũ supinũ faciat: tñ vt docet Dio. meli⁹ dr alit⁹ q̃ alt⁹ vitãdę ambiguitatis grã.

Alimentũ qđ datur ad vitę sustentationẽ. Scribũt Jurisconsulti alimentis ligatis cibaria ⁊ vestitus ⁊ habitatio debebitur: quia sine his ali corpus non potest.

Alimentarius a. um. quod ad alimentũ pertinet: vt lex alimentaria: quę prouidebat vt filij alerent parentes.

Alimonia pe. cor. idem quod alimentum.

Alma sancta siue pulchra vel alens ab alendo dicta.

Altilis ⁊ plurali altilia. pe. cor. q̃d domi vl ĩ villis: vl ĩ viuariis saginat: siue sit auis siue q̃drupes: siue piscis ab alẽdo q̃ si altilis. Et nõ solũ ꝓ pingui ls ẽt ꝓ opulẽto ponit. Plau. in Lis. Prohibet diuitijs maximis dote altili atq; opima.

Alũnus dr filius vel discipulus q̃ ab aliquo velut a pr̃e alitur siue victu siue moꝛib⁹ siue doctrina. Lice. Dolobellę. Mihi vo gloriosum te iuuenẽ olsulẽ florere laudib⁹ q̃si alũnũ disci pline meę. Idẽ ĩ Uer. Italia aũt alũnũ suũ seruitutis extremo sũmoq; supplicio fixũ videret. Ser. ꝓ educato ⁊ educatore ponit ab alẽdo deductũ. Aug. lib. vii. ciui. dei. Jouẽ alũnũ cognominauerũt q; oia aleret. Sic Ply. lib. iii. ĩ actua significatiõe dixit de italia. Terra oĩum terraꝝ alũna eadẽ ⁊ parẽs numine deũ electa. Lur. li. vij. Ozo q̃sdq; ne bũanarũ rex termios adeũtẽ alũnũ cõmilitonẽq; vestrũ ne dicã regẽ deseratis. Fallit ergo valla sup alumni significatione.

Aluus locus corporis ex quo sordes defluũt q; in eũ cibi quibus alimur e ventre delabantur. Sal. Insimulãs sibi aluũ purgari. Propꝛie venter fęminę ab alendo dicta. Uẽter est qui videtur. Interdũ dr vas cautũ vbi quid reponitur. Et est tam masc. q̃ fę. generis. Cuius dimi. est aluulus.

Aluini dicti sunt qui aluo langueſcunt. Ply. lib. xxj. Uinea punica aluinis imposita multum prodesse dicitur.

Aloe. es. greçũ est ⁊ significat herbã amarissimi succi. Juue. Plus aloes q̃ mellis habet greçe ἀλόη.

Aloeus nomen gigantis cuius filij martem dicuntur vulnerasse: a quo patronymicum aloides.

Alopecia morbus in capite humano ⁊ barba ex vitio humoꝛ q̃ fit cũ ꝓ fluuio capilloꝛ dicta a vulpe quã greci ἀλωπηκίαν τοῦ ἀλώνας. i. a capiendo qm̃ difficilis sit captu cũ animal sit astutissimũ q; ea creb⁹ id genus morbi patiatur. Ply. lingua herba ẽ quę circa fontes nascitur: cuius radix combusta ⁊ trita alopecias emendat.

Allabor. pe. p⁹. Iuxta fluo siue iuxta nauigo. Lla. Siculis allabitur ozis. Hinc alapsus. us. Aug. lib. x con. Ubi per diez fuero multimodo allapsa blanditur mihi.

Allegoria cũ accẽtu in pe. dr alienloquiũ: vl potius iuersio: vt aliud vbis aliud sensu oñdat. Virg. Claudite iã riuos pueri sat prata biberunt. Hoc ẽ definite iã plura canere: q; satis audiuimus. Eius spẽs sũt septẽ. Ironia. Antiphrasis. enigma. charietismos. Paroemia. Sarcasmos esteismos. Sed ita dr quoniam ἀλὸς ἄλλη ἀλλό καὶ ἀγορευόμεν. i. aliud dicimus ⁊ aliud intelligimus.

Allego. gis. pe. cor. adscribo annoto q̃si iuxta lego. Unñ apud Juue. capitolinũ scribit. M. Antoniũ ph̃z mlios ex amicis ĩ senatu allegisse cũ ędilitijs ac ꝓtorijs dignitatib⁹. Liu. li. x. Ceterũ q; de plebe alligabunt: eandẽ ęgre passi pres. Hinc Allecti dicebant: q̃ pp inopiã ex equestri ordine in senatoꝛ numerũ assumpti fuerant. Nã patres dicebantur qui erant patricij generis. Conscripti qui senatui sunt scriptis annotati. Allectus vo ab allicio idem est quod attractus.

Allego gas. pe. p. ad hoc mitto. Plau. in cas. Quin ea ipsa me allegauit q̃ istã accerserẽ. Et allegare est adducere. Ply. Tu multa allegauit: q̃ ad rẽ. ꝓpositã ptinere minime videbant. Itẽ deputare cõstituere cõmittere. Plau. in cas. Filius ait armigerũ allegauit suũ: qui sibi eam vxorem poscat.

Alleluya. ouę dictiões sũt q̃bus significat. Laudate dñz. Alleluia enim vt Augu. ait Imperatiui modi est: ⁊ figt Laudate. ya vo vniuersalem: vel vniuersaliter. s. deuz. Hieronymus Jã apud hębreos vnũ est de decem noibus ⁊ in illo psalmo vbi legimus. Laudate oñm quoniam bonus est psalmus: in hębreo est alleluya: sunt ouę partes hębraicę.

Allicio allicis pe. cor. allexi allectum ex ad ⁊ lacio figt attrabo. Inuenit ⁊ alliceo allices allicui in eadẽ significatione. Piso lib. historia. j. Auius vnius ꝓmio multoꝛ allicuit animos Sępius tñ in tertia cõiugatione q̃ in secũda vtimur. In infinitiuo aũt difficulter dignoscit cuius magis sit coniugationis q̃le est illud Lice. lib. j. tusculanarũ. Fieri ãt potest vt recte qs sentiat: ⁊ id qđ sentit polite eloq̃ non possit: ſz mandare quẽ q̃ suas cogitatiões: qui eas nec disponere: nec accurate illustrare possit: nec delectatione aliqua allicere lectorem hois est abutentis intemperanter ⁊ ocio ⁊ litteris.

Allecto. as. frequẽtatiuũ per blãdicias attrabo. Colu. li. ij. Ad aquã duci oportet sibiloq; allectari quo libẽtius bibant.

Allicefacio. i. eiusdem significatiõis est a quo Allicefio. Sue. in Uitelo. Pronus vo ad cuiusq; ⁊ quacunq; de causa necesse atq; supplicium nobiles viros cõdiscipulos ęquales suos oĩbus blanditijs tantũmodo ad societatem imperij allicefactos vario genere fraudis occidit.

Alleuo. as. pe. cor. ĩ altũ tollo vel de imo ⁊ vbi qđ iacet atq; proiectũ ẽ sursũ leuo. Quinti. Uidi multos quoꝛ supcilia ad singulos vocis conatus alleuarent. Inde ꝓ translationẽ adꝗ litatẽ fortune: vt idẽ. Nõ petit vt afflictũ alleuctis nisi ⁊ prouauerit se ifelicioꝛẽ. Eiusdẽ significatiõis est subleuo. Sue. Dũq; surgit inter manus sublauantium extinctus est.

Alleuio. as. pondus aufero diminuoue.

Aller ⁊ allux. dr polleꝛ scandens proximũ digitũ q; velut insiluisse in aluũ videt. Nã greçe ἀλλωμαι Salio.

Alleotheta latine dici põt aliter posita. ἀλλως. enĩ aliter et τὰ posita. A prisciano dr Uariatio. Nã alloeos diuersus ac varius dr. ἀλοιόω. pmuto. ἀλοιωσις. pmutatio. Cõfundit aũt numerũ: vt ps ĩ frusta secant. Lasus: vt Tu mihi qđ cũq; h̃ regni. ꝓ h̃ regnũ. Genus. Uirgil. Dulce satis humor ỹpulsis arbut⁹ hędis. Lęta salix feto pecori mibi sol⁹ ampthas. Ad dulce enĩ qđ ẽ neutrũ tã masculina q̃s fę. reddidit.

Allido. is. pe. p. Impingo qđ est interficiendi causã contra aliquid iacio. Lactã. lib. iiij. Et in conspectu suo verari acerbissime coniuges suas cernerent violari ac prostitui virgines diripi pueros allidi paruulos.

Alligo. as. pe. cor. ꝓprie ad aliq̃d ligo. Col. li. iij. Arbustinã vitẽ anteq̃ putes alligare diligenter oportet. Inde alligatoꝛ ⁊ alligatura. Idẽ ifra incisionẽ ⁊ alligaturã falce acuta leniter vitẽ vulnerato. Per trãslationem dr alligari obstringi obnoxiũ fieri. Ter. ĩ eu. Dic furti se alligat. Silr qs dr alligari ad aliq̃d fine quo esse non possit. Unñ dicimus adolescentem alligari ad amicam: qui vix ab ea discedit.

Allobroges. pe. cor. populi Gallię transalpinę qui narbonensibus ascribunt: quoꝛũ metropolis est Uienna. Nos quidam volunt esse qui deprauato vocabulo a Sabatijs montibus Sabaudienses pro Sabatenses appellantur.

Allophylus. pe. co. dici põt alienigena. Nã cõponit ex ἀλλο qđ ẽ aliud ⁊ φυλοꝛ qđ ẽ genus gẽs natio. Amb. li. offi. Ad uersarios suos hębrei allophylos. i. alienigẽas latino appellãt vocabulo. Hoc noĩe dicti sũt palestini q̃ ⁊ philistei.

Allodium hereditas ꝓprietas dicitur.

Allubesco. is. lubẽs facio obedio faueo consentio. Unde Allubescentia obedientia.

Allucinoꝛ. pen. cor. vana somnio. Allucinatio: lucis alienatio vel aberratio: quod ⁊ ad oculos mentis transfertur: cũ minus recte

nus recte intelligitur obducta quadam caligine in animo. Fit autem a greco ἀλιᾶν p qđ tarditatem signt ⁊ aĩ stupore

Alludo pe. p. blandior cõgratulor. Lac. lib. iij. Aut boĩ alludũt aĩalia Metaphorice alludere est ea dicere: quę ad aliũ sensum latenter referuntur. Virg. Nec plura alludens ea vox audita laborum. Prima tulit finem. Alludere vo ad historiam dicitur. Hoc est ad rei fidem verba componere. Et alludere sumitur pro eo qp vernacula lingua dicimus vndezare. Tibul. Ima videbatur talis alludere pala.

Alludio. is. ⁊ alludior deponens: ex ad ⁊ ludius qui pro ioculatore capitur.

Alluo. is. iuxta luo: iurta fluo seu deorsum aliqđ lauo. Curtius. Monte leniter alluit prꝫteriens amnis. Hinc fit Alluuio. onis. Alluuies ⁊ alluuiũ pro imoderata aquarũ violẽtia vl fluuialiũ vel pluuialiũ: filumqꝫ: quę non trĩ agros ꝯfundit sꝫ qnꝫ eripit ⁊ nõnunqꝫ funditus destruit. Sꝫ cũ pars alicuius agri ipetu fluminis aggerat in aliũ agrũ: tunc cedit in possessionẽ ei⁹ cui⁹ ẽ ager. Vñ Luc. Illos terra fugit oños: his rura colonis accedũt donãte pado. Circũluuio aũt ẽ cũ partẽ alicuius agri rapidus amnis in alueũ sũũ ipulerit: ⁊ imodũ ĩsulę circũluitur iure vicinioris erit Ualla. Alluuies sordida aqua quę aluit vbi lutũ cum aq̃ nõ multa. Liu. li. j. In prima alluuie vbi nũc ficus ruminalis est quã romula rẽ vocatã ferũt pueros exponunt. Proluuies ꝓprie ꝺ qđ expurgatur pserti̇m a quarũ fluxu ꝗuis ⁊ alteri⁹ humoris dici possit. Ply. Qđ in tutis notaĩ oppidis quę munꝫ ꝗtunĩ crebris ad elluuiẽ cuniculis cauata. Elluuio p translationẽ a Lic. ponit in ꝯsone ꝓ domo sua. Idcirco tu ad labem atqꝫ elluuionẽ ciuitatis fine sũma vi puenire potuisti. Colluuies sordes cęni aut cuiusuis rei coactę. Col. lib. j. Tu ẽt nantiũ serpentiũqꝫ pestes hyberna destitutas vligine cęno ⁊ fermẽtata colluuie venenatas emittit. Colluuio idez ẽ qđ colluuie. Sꝫ tã per translationẽ ꝗꝫ ꝓprie dixit. Lic. O ꝑclarũ illũ diem cũ in illud diuinũ aĩozũ concilĩũ cętũqꝫ pficiscar. Lũqꝫ ex hac turba ⁊ colluuione discedã. Propzie dixit Vier. ad Helio. Neget sacrilegiũ eẽ qui in libidinẽ sedet q̃ mẽbra xpi ⁊ hostiã viuã placẽte deo cũ publicaꝫ libidinũ victimis nepharia colluuione violauit. Diluuium quod varie diluit. Et hęc nota a luo descendunt iuxta prępositiões eozum ⁊ sumuntur cum fluxu aquę vel humoris alterius cõmixto cęno aut alĩs sordibus.

Alnus genus arboris ex qua primũ factę sunt lintres. Luc. Et fluctibus aptior alnus. Unde ⁊ pro Limba quandoqꝫ ponitur. Virg. Tum primũ fluuij alnos sensere cauatas. Nascitur hęc arbor in aqua nec facile extra vndas viuit.

Alosę pisces sũt clupeaꝫ gñis Tyberi iuxta Romã laudatissimi q̃ alio noĩe apud Arist. ⁊ Stabonẽ. Thrisse dicuntur.

Alpes a cãdore niuiũ dictę sũt: qz ppetuis fere niuib⁹ albescũt Nã ἄλφος latine macula siue ipetigo transferẽ. Vñ Strabo li. iiij. scribit alpes alio noĩe. Albũ vocari. Gallica vo lingua Alpes vt inq̃t Ser. alti mõtes sunt. Sũt aũt mõtes altissimi q̃ galliã trãsalpinã a cisalpina diuidebãt. Nec vo pmotis finib⁹ termini sũt italię qui gallica lingua excelsos montes significant. In lõgitudinẽ. c. millia passuũ patẽt. A supomari ad inferuz vt Celsus tradit. Liuius vo tria millia stadiozũ. Nos primus Annibal fecit peruios. Incipiunt vt inq̃t Stra. a sabatijs. Apenninus a Genua. Inter Genuã vo ⁊ sabatia ducenta ⁊ seraginta stadia inter sunt. Ab alpes fit alpinus na. num. pe. pro. Ply. Gentes alpinę: ⁊ venti alpini q̃ alpibus flant. Vñ ⁊ Cisalpinus: ⁊ transalpinus.

Alphos latinę impetigo: siue vitiligo ꝺ quę super faciẽ corporis mutat: ⁊ modo nigra: modo candida est.

Alphabetum: nomen compositum ex alpha ⁊ beta quę sũt primę litterę grece.

Alphęsibę⁹ nomẽ pastoris ab alpho iuenio: ꝗa iueniẽs boues

Alpheus nomen viri ⁊ nomen fluminis helidis archadię sub mare in Arethusam Sicilię desinẽtis Fixerunt poetę Arethusam fuisse venatricẽ ⁊ amatã ab alpheo ⁊ fugisse volũt stupzũ p subterraneos cuniculos in ortygiã ⁊ alpheũ fuisse insecutũ. Alpheus fluuius ab alphis. i. maculis dictus est qz eius aquã maculas tollit. Pausanias aũt ꝗa in principio libri quinti de grecia illustrata ita scribit. το ὕδωρ ἔστιν του ἀλφειοῦ πλήθει τε πολλῷ καὶ ἡδυτέρου καὶ ψυχρότερον ⁊ subdit τοῦτον πολλὰ λέγεται ὅτι ἀνὴρ εἰς ἡρεύτης ἐράσθη δὲ αὐτοῦ ἀρεθούσης. Et multa alia scribens declarat hanc fictionem.

Alfiosi dicunt qui sũt nature frigẽtis: quiqꝫ a frigore ledunt. Var. Stabulat pecus meli⁹ ad hybernos exortus si spectat qđ est alfiosum. Idem. Qđ est alfiosum id vt plerꝫq; lapide aut testa susterni opz capzile quo minus sit vliginosum.

Alter alteri⁹. vel alteri rę. ri. Terẽ. in Heau. Hoc ipsum alterę cũ narrat forte audiui. Et ad vnũ de duobus ꝺz: vt annibal in trãsitu alpiũ amisit alterũ oculũ. Siue ad vnã duarũ partium. Li. Duplices similitudines esse debẽt vnę rerum: alterę vbor. Sue. Nec cessauit ex eo alterũ alter criminari. Virg. Aurea mala decẽ misi: eras altera mittã. Alius de pluribus vt alij virtutẽ prꝫponunt: alij voluptatẽ: alij indolentiã. Interdũ trĩ alius de duobus ꝺz vbi diuersa cõcedunt: vt alia ẽ facies mea alia tua. Alter ad vnũ de duobus refert. Itẽ alter ponit ꝓ secũdo de duobus pluribusue: vt altero mense repudiauit vxorẽ. Et hic est alter annus belli punici. i. secũdus a belli punici origine. Aliqñ pro ipsis duobus: vt vnus aut alter. i. vnus aut duo. Et alter nõ est scõs sꝫ tertius sicut docet Do. Ter. in an. Sꝫ postq̃ accessit amans prꝫcũ pollicens vnus ⁊ itẽ alter. Nã tres simul aderãt. Et Virg. Alter ab vndecimo. Aliqñ ponit ꝓ alio Ply. Tabulas plures pinxit e qbus vnã in foro alterã in comitijs: duas ĩ Põpei porticibus videmus. Aliqñ pro aduerso: ⁊ non bono: vt in augurijs altera cũ appellet auis quę vticꝫ ꝓspera non est.

Altero as. pe. coz. vario ⁊ ꝗsi alterꝫ facio. Ouid. in fast. Ille suã faciẽ trãsformat ⁊ alterat alte. Sũt qui dicãt hoc verbuz in oratorũ vsu nõ esse ⁊ phis egre concedi extra q̃ pro eo qđ est alterno: vt Ouid. in Me. Alterat vndas.

Alter eris. siue alteres. eris pe. p. ⁊ genere masc. figt massam plumbeã q̃ ad exercẽda corpora ĩ gymnasijs vtebãt. Mar. Quid pereũt stulto fortes altere lacerti. Exercet melius vinea fossa viros. Dictus alteres ab ἀλλόμαι qđ est salio. Nã circũducebant alteres dum saltando se exercerent.

Alternis aduerbium vicissim nunc vnum: nunc aliud. Virg. Alternis dicetis amant alterna camenę.

Alterno as. vicissim alterꝫ duoꝫ pono qđ vernacula lingua dicimus: mo luno mo laltro scambiare. Col. lib. vj. Dabimus operã in ordinib⁹ disponẽdis pari vinaculas ⁊ acinas alternemus. Dic alternatio per vicẽ successio ⁊ cõpo. Subalterno

Alternatim aduerbium significat per vices.

Alteruter ꝗuis e duobus siue alter ex duobus hoc est o luno o laltro. Li. in Uer. Uideo necesse esse alterutrum. Lelius. Li. Pompeius dicitur valde pro Apio laborare: vt etiã putent alterutrum de filijs ad te missurum. Vier. in Hene. aliter posuit. Diuiqꝫ sunt alterutrum a fratre suo.

Altrinsec⁹ pe. coz. aduerbiũ ab alter formatũ figt aliũde. Lact. li. de opi. Aures duas quaꝫ duplicitas ꝛredibile est quãta pulchritudine pserãt q̃ tũ pars vtraqꝫ similitudine ornata est tũ vt venientes altrinsecus voces facilius colligant. Itẽ figt iuxta alterã ptẽ. Plau. ĩ pseu. Assiste altrinsecus atqꝫ onera hũc maledictis. Idẽ ĩ Ru. In ensiculo mei nomen pris post altrinsec⁹ ẽ securicula itẽ aurea lr̃ata. Vier. ad Pãma. Ubi proprietas singulorum est: ibi altrinsecus diuersitas.

Altercoz. aris. figt mutuo iurgia iactare criminari ⁊ clamose inficiari ⁊ ꝗsi aduersam partẽ tueri. Dicit ⁊ alterco. Teren. Scio cũ patre tuo oudum altercasti. Dic altercatio quę vt docet. Quintil. lib. vj. constat aut intentione aut depulsione.

Altinum pe. pro. Urbs olim in littore Uenetię florentissima fuit a qua altinates dicti sunt.

Altus ta.tum.põt esse participiũ ab alo.is.z nomẽ quo significatur pars superiõr:z q̃qz inferior. Altitudo enĩ nomẽ est mẽsurẽ. Unde dicimus altũ cẽlũ z altũ mare. Quinetiã altũ ponitur p̃ro celo z mari. Uirg. Dec ait z maia genitus demittit ab alto. Idẽ. Uix e conspectu ficulẽ telluris in altũ vela dabãt lẽti z altũ vocamus profundiorẽ maris partẽ z a terris remotiorẽ. Salu. Et piscatoria scapha in altũ nauigat. Per translationẽ quoqz ponit p̃ro excelso ac glioso. Uirg. Te fine nil altũ mens inchoat. Et p̃ro veteri. Idẽ. Altius oẽ expediam p̃rima repetẽs ab origine factũ. Et p magno: vt sic pr̃ ille deũ faciat: sic altus apollo. Et p obscuro ac recõdito vt Quid mea alta silentia cogis rumpere. Et illud Manet alta mente repostũ Judiciũ paridis. Hinc fiunt cõposita Altisonus pe.cor. qui ex alto sonat. Altitonans pe.cor. qui ex alto tonat. Altiuolans pe.cor. qui in altum volat.

Altanus pe.p̃ro. ventus: qui in alto. i. pelago est.

Altimeter pe.cor. instrumentum quo metiuntur alta.

Altare ab altitudine dictũ est. Nam antiqui in ędificijs a terra eleuatis sacra faciebãt dijs superis in terrã dijs terrestribus: in effossa dijs infernalibus Altare superis tantum cõsecratum erat. Ara tam superis q̃ inferis.

Althea cũ dipth. Nã grẽce αλθαια dicit malua agrestis: siue Mabi ẽuiscus qz glutinosa est. Nascit in locis humẽtibus cuiꝰ radices decoctę z diligẽter mixtę porcino adipi ad subleuandũ dolores vel tumores vulnerũ valde vtiles cõparant. Est z Althea p̃rpri. Meleagri matris nomen.

Alueus siue aluus vt Uar. testat ẽ cauata cortex: vel vimineũ vasculũ manufactũ in quo q̃d pp̃ cõcauitatẽ reponit. Die. ad Demetri. Habeto lanã sp̃ in manibus: vel staminis pollice fila deducito vel ad torquẽda subtegmina in alueolis fusa vertant: aliarũqz neta aut in globũ collige: aut texẽda cõpone. Apud Jul. Capitolinũ legimus cũ in Cęsareana familia pãruuli i testudines alueis lauarent. uato Albinio Leonũ posthumũ eius patrẽ munere testudinis a piscatore cumboẽ accepto illã ad excaldatiões pueriles dicasse. Unde z locus vbi apes mellificãt alueus siue aluus dr̃ a mellis alimonio vt Uar. existimat. Ply. li. xi. Alueos ex cornu spectatos eẽ. i. apũ aluearia. Dr̃ z Aluꝰ vẽter cuiuslibz rei inanimatę. Unde z pfluminis fossa p quã labit flumẽ q̃qz sumit. Uirg. Assuetę ripis volucres aut fluminis alueo: aliqñ p̃ro naui: siue p̃ro ipsius nauigij receptaculo vt apud Propert. Aut q̃dnã fracta gaudes neptune carina. Portabat sanctos alueus ille viros. Liui. lib. xxi. Alueos informes raptim faciebãt. i. nauiculas. Declinat z hoc alueũ. Festus. Naustibulum alueum est ad nauis similitudinem factum.

Alueolus z alueolũ cũ accẽtu in anpenul. dimi. est p̃ vase ocauo: vt est apud Dam. ppbetã. Abacũ intruerat panes in alueolo vt ferret messoribus. Itẽ accidit p̃ro loco in quo pulos pariunt colũbi. Col. lib. ix. Qua in alueolũ lignũ oferat. Itẽ p tabula lusoria q̃ alio noie dr̃ latruncularia z aleatoria ab aleis z latrũculis. i. calculis z triuialiter scachis q̃bꝰ binc bisseno puncto: illinc quadris discoloribus vtimur ad ludũ Juuę. Laterna illud enim nr̃is datur alueolis.

Aluearius q̃d z alueare z per apocopẽ Aluear sumitur p̃ro loco vbi sunt aluei. Quãdoqz etiam p̃ro alueorũ copia eodem in loco collocatorum mellificantium.

Aluus ab aluẽdo dicta est. Et p̃prie dr̃ qua sordes effluũt siue eluunt. Ply. li. xx. Pepones qui vocant refrigerant marie in cibo z emolliũt aluũ. Q̃qz capit p̃ro ventre qui apparet Col. lib. viij. nisi obesam ingluuiẽ atqz distẽtã pabulis aluũ demerserit z refrigerauerit. Itẽ aluus vbi apes mellificãt. Uar. Si ex aluo minus frequẽtes exeunt.

Alumen pe.p̃ro. salsugo terrę. Efficit hyeme ex aqua z limo z ęstiuis solibus maturat: dictũ a lumine q lumẽ colorib⁹ tingendis pstet. Ply. Sale aceto alumine postea exharenatur

Aluta pe. p. pellis a lutco coloze dicta. Lęsar. li. uj. Anchoze p funibus ferreis catenis: reuictę pelles p̃ velis alutęqz tenuiter ofectę. Itẽ aluta dr̃ pellis mollior z ad calceos z ad cętera opa faciẽdã ocunnata. Sumit etiaz q̃qz p̃ro sacculo seu marsupio. Iuue. Appositam nigrę lunam subtexit alutę.

Alutarius coriarius hoc est pellium z coriorum concinnator. Plau. Dic alutarius cerdo. Proprie tamen alutarij tenuiorum pellium dicuntur. Coriarij crassiorum. Et Alutarius piscis vocatur a Ply. ob similitudinem alutę pellis.

Alutamen alutamentumue a veteribus dicebatur opus ex cõcinnatis pellibus factum.

Am ꝓpositio grẽca quę plerũqz cõposita iueniť: signatqz circumcato supauit cũ dixit. Am terminũ. Uer. qñ cõponit cũ dictione icipiẽte ab. a. e. i. u. interponit. b. euphonię cã: vt Ambages ambio: ambesus: ambigo: amburbium ambarualis: ambustus. Si vo cũ. c. h. s. q. mutať. m. in. n. vt Ancisus: anbelo: anfractus Anquiro. cũ. p. remanet integra vt amputo

Amaliba regio non longe a myſia vbi argenti fodinę esse ab humero traduntur.

Amalthea. pe., p. nomẽ fuit nutricis Jouis. Nã ipsa cũ sorore sua Melissa iouẽ puerũ capro lacte ac melle pauisse ferunt

Amanuenses a manu vocabulũ formatum: quo dicti sunt serui: qui z a manu dicuntur quorum opera z manu in scribẽdo perinde ac scribarum vtimur.

Amãdo. as. alio mãdo siue alio deputo: cũ ꝺs alio mittit z a loco vbi ẽ remouet. Li. p Roscio Ad amãdauerat hũc sic vt eẽt i agro ac trimõ aleret ad villã vt cõmodis oibꝰ careret Admãdo vo figit ad aliquẽ vel aliquo aliꝺ cuipiã cõmitto Plau. i Pe. Reuertor rursus denuo carthaginẽ si ꝺd admãdare vultis aut curarier argẽtũ misi ꝙ dederit nugas egerit

Amãthes ppli sũt i aphrica troglodytis primi apõ quos tũ salis tũ carbunculoz gẽmarũqz copia est. Auctor Solinus.

Amaracus pe. cor. Lynarę regis cypri puer ꝙ casu lapsus oũ ferret vngũenta fregit alabastrũ: deide cũ nimio dolore obtabuisset vsus ẽ i sanitatẽ ꝙ ex eiꝰ noie Amaracꝰ cępta ẽ appellari. Uirg. Ubi mollis amaracꝰ illũ floribꝰ z dulci aspirans cõplectitur vmbra. Verba est quã vulgo maiorana vocãt.

Amaracinũ pe. co. siue sanſucinũ oleũ qõ fit ex amaraco. Ply. lib. xxi. de sanſuco loquens. Fit ex ea oleũ quod sanſucinum vocatur siue amaracinum ad excalfaciendos emolicndosqz neruos. Lucre. Postesqz superbos iungit amaracino z foribus miser oscula figit.

Amaranthus flos est ab imortalitate nomẽ trahẽs. Uñ imortales amaranthi. Nunqz enim marcescit. Fitqz ab α priuatiua particula z μαραινομαι ficcor tabefio.

Amaritudo z amator. p eodẽ accipiunť. Nã significant in suauitatẽ z asperitatẽ. Et p translationẽ animi sollicitudinem. Uirg. lib. ij. Heor. Tristia tentatũ sensu torquebit amator.

Amarulentus: amaricatus afflictus ex maluolentia Se. Amarulentus libzum maledicentissimũ conscripsit.

Amarico. cas. penul. cor. amarum. i. asperuz facio: z quasi exacerbo. Aug. Ipsi amaricauerunt deum: qui peccãdo in eam egritudinem deuenerunt.

Amarescere. idest amarum fieri. Palladius. Amigdalus si roꝺatur amarescit.

Amaramis: vt refert Joseph. fuit nomen patris mosis.

Amanus pe. p̃ro. mons cilicię siue vt quidam putant Cappadocum qui z Taurus dicitur.

Amath. nomen filij canaan qui auctore Josepho Amatheos constituit qui z Amati dicuntur.

Amasenus pe. p̃ro. fluuius Uolscorum. Est z alius in Sicilia eodem nomine de quo Ouid. lib. xv. Meta. Nec non ficanias volucns amasenus arenas.

Amasias nomẽ, ppriũ iudęor regis quo significať pplz tollẽs.

Amasis pe., p. nomẽ, ppriũ regis ęgypti: cuiꝰ tumulus fuit vna pyramidũ dicẽte. Luc. li. ix. Non mihi pyramidũ tumulus euulsus amasis. Dic legẽ ꝺcidit vt q̃s quot annis apud p fidẽ rõnẽ vitę redderet: demõstraretqz vñ viueret: aut quo q̃stu sustentaret: qui hoc non faceret morte afficeret. Hanc legem Solon ab ęgyptijs transtulit ad athenienses.

Amauroses: latinę dicunť oculoz obscuritates cum fine vllo

enidenti vitio lumen eripuit sicut hebetudo.

Amarei siue amararici aurigę moderatorez sq3 vehiculorum. Nã greci ἁμαξαν currũ appellant. Et q3 nos septentriões in cęlo vocamus: illi amaxan vocant qz sile plaustri hoc sydus vocatur. Scribit Jul. Capitolinus q3 maximinus amaxas manibus attraheret rhedam onustã solus moueret.

Amaxobij ppli inter Sarmatas qui z ipsi nomẽ acceperunt a plaustris q3 habẽt p sedibus: z in q3bus vitam degunt. Amaxan enim greci plaustrum z βιοτ vitam dicunt.

Amathus pe. cor. ontis. cypri ciuitas est vt sentit Ply. Veneri sacra. Uirg. lib. x. Est amathus: est deide paphos sũt alta cythera. Ouid. Piscosamq3 gnidõ grauidãq3 amathũta metallis. Inde fit Amathunte⁹ a. um. pe. p. Idẽ. li. x. Luctãtes vitulos amathũtea sq3 bidẽtes. Sil⁹ amathũti⁹. tia. tũ. Uir. in Liri⁹. Nam te iactari nõ est amathũtia nostri.

Amazones. pe. cor. Scythicę femine iuxta Tanaim p̃mũ habitãtes: deide ad loca iuxta Thermodonta fluuium deuenerũt: quę magnã a⁹ie partẽ occupauere. Dictę amazones eo q3 mammis careãt. Ab a fine z παξος mãma. Mos. n. fuit amazonib⁹ interfectis marib⁹ quos genuissent seruare femĩas earũq3 infantiũ mãmas dextras inurere: ne ipedi mẽto sint ad pugnã ꝺserendã z ne sagittarũ iactus ipediat. Uel amazones ab α z μαξης. i. pulte seu pane q3si sine pane eo q3 nõ pane vescerẽt: is3 carnibus. Alij ab αμα z ξην cum aspiratiõe in p̃ncipio tanq3 in cõe viuentes dictas putant. Harũ regio amazonia ꝺr. Alie fuerũt amazones q3 in aphrica flozuerũt: q3 ob id libyę ꝺi⁹. De q3bus scribit Diod. li. iiij. q3 olim aduersus Horgonidas femineũ duxerũt exercitũ: eas q3 occiderũt. De his Aeschylus tragicus in pmetheo ita scribit εν θ αμαξονων στρατοπι ξεις συγα νοραναι θεμις κυρας ποτε κατοικουσιν. Eustachius multa in cõmẽtari⁹ ꝺionysij libyci. is3 stephanus byzantius in lib. de pplis z vrbibus aliã rationẽ ꝺicit cur vocentẽ amazones ait enim αμαξονες δι εξ εκ λητης ανατο της νυμφης αμα ξονιδιος θυγατρος της σαμορνης z multa alia.

Amaryllis. ꝺis. nomẽ fuit rusticę pp̃ũ de qua Uirg.

Ambio. is. iui. vel. iij. itũ. eram z eo is p̃ mutationez. e. in. i. z. b. intercepta fit̃ pp̃rie circuio ꝺcludo. Uirg. Quę rapidus flãmis ambit torrẽtib⁹ amnis. Jul. Firmicus. Põpei post tot triũphos ad nili fluminis ripã ceruices inuictas z regias z q3s totiens purpura triũphalis ambierat. Per translationẽ vo ambire ponit̃ p blandiri interpellare circũuenire Uirg. lib. iiij. Quo nũc reginã ambire furentez audeat affatu. Quĩ vo Romani dũ honozes z magistratus q3rerent circuire singulos solebant p̃cęsare dextras: rogareq3 vt se suffragijs adiuuarẽt factũ est vt ambire capiat̃ p2o honozes q3rere. Interdũ etiã fit̃ simplr ꝺesiderare. Vier. ad Dama. Lampenses cũ Tharsensib⁹ hęreticis copulant̃. Nihil enĩ aliud ambiunt q3 vt auctozitate cõionis vestrę fulti tres hypostases cũ antiquo sensu p̃ꝺicent. Aug. lib. viij. con. Quęso te oĩbus istis laboribus nr̃is quo ambimus peruenire: quid quęrimus. Terẽ. vo in An. Nisi vides nisi senis amicos ozas ambis. i. nihil agis. Et ambire rogare. Hoz. lib. car. Te pauper ambit: solicitat te ruris colonus.

Ambitus ta. tum. pe. p2o. participium circumitus: vt Jussit et ambitę circundare littora terrę.

Ambitus tus. pe. cor. nomẽ p2opꝛie circuitus. Luc. lib. j. Letalisq3 ambitus vbi. Ꝺicit̃ z ambitus locus iter vicinoꝝ ẽdificia duozũ pedũ z semis ad circũeundi facultatez relictus. Et quo bonozis ambitus ꝺici ceptus est. Sal. Legib⁹ ambitus interrogati pęnas ꝺederat. Est enĩ ambitus crimẽ affectati bonozis. Nã qui vera virtutis via ad bonozẽ aspirare non põt: is ambitione ꝺtẽdit quę vt inq3t Sal. multos falsos fieri coegit. Hic latę leges ad ambitũ puniendũ: q3lis lex Calpburnia. Capitur interdũ p̃ specie quadã fauozis z captatiõe misericorꝺię. Quin. Si iuuenis innocentissimus iudices vti vellet ambitũ tristissunę calamitatis poterat allegare vobis amissam in oculis oĩum cogitationũ temeritatẽ. t. misericorꝺiã captare ex cõmemoratione malorũ. Et ambitus ꝺicitur qꝺ greci periodon vocant cum sñia certa quadam ꝺescriptione ꝺefinit̃. Sed hic cõstat ex mẽbris quę cola ꝺicunt̃: z cęsis quę cõmata appellant.

Ambitio circuitio. Amb. Sinus in quo x̃ps reꝺeiscit nõ corporis gremio p̃parat̃: nec vestimentoꝝ ambitione cõponit̃ is3 virtutum operatione colligitur. Sumitur z p2o honozum z laudis ĩmoderata cupiditate. Est enim in aĩo q3uis ẽt ipsa ambiẽtis actio: ambitio ꝺici possit. Quintil. lib. j. Et licet ipa vitium sit ambitio: frequẽter tñ causa virtutum est.

Ambitiosus qui ĩmoderate appetit bonozes: z qui misericorꝺiã fauozemq3 impartit. Quintil. lib. j. Nõ sum ambitiosus in malis: nec lachrymarũ augere causas volo: vtinã esset rõ minuendi. Ouid. lib. iij. de pon. Sed tñ hoc factis aduingo p2ozibus vnũ p2o nostris vt sis ambitiosa malis.

Ambages. pe. p. fit̃ vboꝝ circuitus. Uirg. lib. ij. Be. Non hic te carmine ficto. Atq3 per ambages z lõga exozsa tenebo.

Ambagiosus sa. sum. qꝺ abundat ambagibus. Hel. Neq3 pręcepta ꝺicunt: sed lubrica atq3 ambagiosa coniectatione niteꝛ tes. inter falsa z vera.

Ambactus. circũact⁹ circũꝺuct⁹ z ligua gallica seru⁹ appellat̃.

Ambesus. pe. p2o. Uide in ꝺictione edo.

Ambarualis ex ambio z arualis: quod ab aruis est componit̃ Sacrificiũ ꝺr q3 arua z ambiat victima. Uir. Terq3 nouas circũ fęlix eat hostia fruges. Festus tñ ab ambo videt̃ compositionẽ ꝺeducere ꝺicẽs. Ambaruales hostię appellabant̃ quę p2o aruis a duobus fratribus sacrificabantur.

Ambiani siue ambianenses populi sunt gallię narbonensis conatę quos Ply. lib. iiij. belouacis coniungit.

Ambigo. gis. pe. cor. ex am z ago: p2opꝛie fit̃ circũago circũꝺo. Aug. Quibus muris ambigare? Uñ ambactus z ambages. Itẽ ambigere est ꝺubitare. Uñ ambiguũ. Itẽ ꝺiscorꝺẽ esse litigare. Ter. in Hea. Simo z cruto vicini nostri hic ambigunt ꝺe finibus me accepere arbitrum.

Ambiguũ ꝺubiũ q3 in ambas agi partes aĩo põt licet z ꝺe pluribus ĩtelligi q3q3 possit. Li. lib. j. ad heren. Ex ambiguo cõtrouersia nascit̃: cum scriptũ duas sñias aut plures fit̃ hoc mõ Tullius me⁹ heres Terẽtię vxori meę. xxx. põꝺo vasoꝝ argẽteoꝝ ꝺato q3 volet post mortẽ eius p̃ciosa vasa z cęlata magnifice petit mulier. Filius se quę ipse vellet in. xxx. pondo ei ꝺebere ꝺicit. Cõstitutio est legitima ex ambiguo.

Ambo ex greco αμφο videt̃ ꝺeductum. Et non ꝺr nisi q3si p̃cesserunt duę ꝺictiones: vt Plato z Aristo. ambo phi. Uel cũ hęc ꝺictio duo vt vidi duos boies ambos mihi amicos: vel cum ꝺe his loquimur: quę tñmodo sunt duo vt perꝺidi ambos oculos: z ambas manus.

Ambiꝺexter ꝺr q3 ita leua manu vtit̃: vt ꝺextra. Hręce αμφο τερο δεξι ος. Vier. con. Ioui. Aioth ille iuꝺex αμφο τερο δεξι ος. i. ambiꝺexter. Hic ẽt scena ꝺr a latinis. Scribit Albertus li. ij. ꝺe aĩalibus cãm p2opter quã quis agilioze sit sinistra q3 ꝺextra: q2 videlicet hępar z coz virtutes suas mittunt in sinistrũ latus z a ꝺextro remouentur.

Ambracia vrbs in Epiro pyrrhi regia ab ambrace rege. Hãc Augustus Nicopolim a victoria noñauit. Fuit hęc ciuitas ornatioꝝ reliq3s ciuitatib⁹. Hic Ambraciẽsis z ambraciotes: sive ambraciota. Uñ theõbroꝝ⁹ ambraciota ꝺict⁹ ẽ ꝺ cũ Platonis libꝝ ꝺe eternitate aĩaꝝ plegisset pcipitẽ se ꝺedit ĩ mare

Ambrices pe. cor. sũt tegulę q3 trãsuersę asserib⁹ z tegulis interponũt̃ inq3t Festus: vbi p asseres canterios ẽt intelligimus. Imbrices vo tegulę quibus incuruis domus tegitur.

Ambrysus pe. cor. nomẽ est ꝺuarũ vrbium quarũ vna Strabo. locat in phocyde alterã in boetia. Quidam etiam Amphrysum recte ꝺici affirmant Pausa. Ambroson quandoq3 vocauit ab heroe sumpto nomine.

Ambrones gentes quędam Gallicę: quę subita inundatione maris cum sedes suas amisissent rapinis sealere cęperunt. Hos cum cymbrys teutonicisq3 Marius ꝺeleuit. Hinc tractum est vt turpis vitę hoies ambrones ꝺicantur.

Ambrum gemma nigri coloris.

Amburo pe. p2o. circũ vro. Plau. in epi. Nam ille quidem vul

tani irati est filius: quaqua tangit omne amburit si propius adstes estu calefacit.

Ambulo as. notę significatiõis: vt qui ambulat in tenebris nescit quo vadat. Huius cõposita sunt. Abambulo qõ est ascędo anteambulo ante alios ambulo. A quo añambulones dicti sũt stipatores ꝛ satellites qui honoris gr̃a aliquẽ comitãdo principẽ solent p̃cedere. Sue. in Uespa. Dũ eum idemtidem p ꝺtumeliã anteambulonẽ fratris appellat. Mar. sum comes ipse tuus: tu mihiq; anteambulo regis. Deambulo: vide alibi. Inambulo spatio. Et ꝓprie ĩambulare ẽ peripatheticor qui deambulantes disputare ꝺsueuerunt. Obambulo: aduersus alios ambulo ꝛ q̃si ambulanti me oppono. ꝓperambulo per aliq̃d siue ad finẽ vsq; ambulo.

Ambulator. qui huc ꝛ illuc ambulat. Col. Utilicus vtait cato ambulatorẽ esse non debet.

Ambulatio ambulandi actus: ꝛ locus ad ambulandũ: vel per quẽ ambulamus. Col. Ambulationes meridicoruz ęquinoctiali subiectę sint: vt hyeme plus solis: ꝛ estate minimũ recipiant. Huius diminutiuũ est ambulatiuncula. Lice. Lũ vnã ebercle ambulatiuncula: atq; vno sermone nr̃o omnes fructus ꝓuincię non confero.

Ambulacra pe. ꝓ. ambulationes sũt. i. actus ambulandi. Et aliquando dicuntur spatia ad ambulandũ: vbi cõmode ambulari potest ad satietatem ꝓpulsandum.

Ambubaię ꝓ. porphyrione auctore sunt mulieres vagę ac viles q̃bus nomen ab ebrietate balbutientiũ verborꝫ videt ẽ inditũ. Nõnulli ambubaias tybicinas syriaca lingua putãt dici. Uor. Ambubaiarum collegia pharmacopolę.

Amen dictio hebrea: quã nos fideliter scõz aquilę interp̃tationẽ dicere possumus ductũ aduerbiũ ex noĩe fidei. Scõm Ꝺo septuaginta interp̃tes idez est ac si fiat diceremus. Usq; in fine libroꝝ. In quinq; si quidẽ psalteriuz apud hebreos diuisum est: fiat fiat transtulerunt qõ in hebreo legit̃. Amẽ amen: quo ea vere: quę supraducta sunt memorẽtur. Unde apls asserit non posse aliquem respondere amẽ. i. condicta sunt nisi intellexerit p̃dicatione.

Ambrosia latine imortalitas ꝺr. ab α ꝑuatiua ꝛ βροτος: mortalis: vel q; mortales eã non comedunt: vel q; qui comederent efficerent imortales sz u interponit ad cupiditã. Fabulę ferũt esse deorũ cibũ nectar potionẽq; ex quo illud Epigrãmatistę. Iuppiter ambrosia satur ẽ: ꝛ nectare viuit. Lic. lib. i. Tus. Non enĩ ambrosia deos aut nectare aut iuuentute pocula ministrãte lętari arbitror. Ambrosios diuinus et imortalis ꝺr. diasco. ambrosiã arthemisiã cuius verba sunt hęc. αμβροσια ποιη εστι ηγενι οἱσβό τρυμ οιδεαρτε μ̃ισιαμκα λουσειν. Alij apiũ sȳluaticiz. Ply. botrȳn vocat odore nõ iniocũdo. Idẽ scribit herbã esse vagi nois ꝛ circa varias herbas fluctuantẽ. Ambrosius. sia. sium. immortalis. Uirg. Ambrosięq; comę.

Amens qui a mente sua discessit: hoc ẽ q̃ sine ꝺsilio aĩoq; quo sapimus. Lucre. Consiliuz qõ nos aĩum mẽtẽq; vocamus. Hinc amentia. Ter. in An. Cur meã senectutẽ sollicito hui⁹ amẽtia? Quidã Amẽtẽ a demẽte ita distinguũt: q; demẽs sit q̃ nõ cogitat q̃d agat aut loquat. Amẽs: qui ꝓsus insanit.

Amentũ oẽ ligamẽ figit̃. Ply. Cornelię graccoꝝ mr̃i sedẽs statua posita fuit soleisq; sine amẽto inisignis: in metelli publici porticu: amẽtũ ẽt ꝺr. lor. quo media hasta religat̃ vt iaci longius possit. Syri. li. xiiij. Hasta iuuat amẽto. Hic amẽtatas soleas ꝛ amẽtata iacula dicunt̃. Et amẽtare apud Lucanuz ꝓ iacere aut circũdare. Iaculũ amentauit habena.

Ames amitis. masc. generis. pertica aucupalis. Uor. in epi. Aut amite leui parua tendit retia. Palla. Nunc in amitibus apparetur aucupium noctuę.

Amerinę pe. p. ab amerino italię oppido vbi plurima erat salix amenia: quã nũc vulgus agnũ castum appellat.

Amineum genus vitis a regione aminea dictum. Nam Aminei fuerunt vbi postea falernus.

Ametor pe. ꝓ. latine dicitur qui caret matre.

Ametros: latine imensus imodestus. Ametria imodestia ab α ꝑuatiua ꝛ μετρεο μαικαι τομετροσ.

Ameria ciuitas in Umbria ante persicuz bellum annis nõgentis septuaginta quattuor condita.

Amethystinus cum duabus aspirationibus ꝛ y psilon gemma purpurea est a colore violę dicta quasi minime ebria ab α ꝑuatiua particula ꝛ μεθυσθειζ ebrius: siue μεθη ebrietas tanq; amethystinus color sit sobrius. Ratio nominis est q; cum vsq; ad vini colorem accedat: prius tamen q̃ id degustet in violam desinit. Fulgor in ea purpurę est nõ ex toto igneus sed in vini colorem desinens ꝛ violę silis. Hinc amethystina penultima correpta vasa ex amethistho. Iuuena. Ungendunt amethystina. Ply. Amethystinum colorem dicimus qui in viola: ꝛ ipse in purpureum micat quẽq; Ianthinum appellauimus.

Amicio cis. pe. cor. ui. tũ supinũ debet facere: amixi ẽt ꝓteritũ ꝛ supinũ amictũ facit. Usi amictus. Est aũt amicire vestire. Uor. Et pip ꝛ q̃q̃d chartis amicit ieptis. Hui⁹ cõposita sũt examicio ꝛ circũamicio. Persius. Jã reliq; ex amicis patruelis. ꝑs. Circũamicta varietatib⁹ veteres amicibor dicebant. Plau. Subnixus alis me inferã atq; amicibor glorioſe.

Amictus ta tum. participiũ idem quod vestitus. Li. lib. ij. phil. Sedebat in rostris collega tuus amictus toga purpurea in sella aurea coronatus.

Amictus. tus. vestis quę superponit alijs vestibus: quasi pallium. Tibul. Frustra iam vestes: frustra mutãtur amictus. Sunt qui amictũ accipiant ꝓ veste magis inferiore.

Amiculũ genus vestis a circuitu dictũ q; istar pallij humeris circũ inicit. Ual. max. Detracto ẽt ioui olympio magni ponderis aureo amiculo iniectoq; ei laneo pallio dixit: estate graue esse aureum amiculum: hyeme frigidum: laneuz: aũt ad vtrumq; tempus anni aptius.

Amicinũ pe. ꝓ. viris pediculus ex quo vinum diffunditur.

Amisen. pe. ꝓ. ciuitas ponti nobilissima.

Amitto mitto seu abire permitto. Plau. in Cap. Filius meus illic apud vos seruit captus aulide: eũ si reddis mihi postea vnũ nummũ ne ouis ꝛ te ꝛ hũc amittã. Hic alio pacto abire nõ potes. Quid. de pon. Nec nocet amisso subdere calcar ęquo. i. laxis habenis ire ꝑmissio. Item amittere figit̃ pdere. Sal. Jãpridẽ eq̃dẽ nos vera rer̃: vocabla amisim⁹ q; bona aliena largiri liberalitas malaz rer̃ audacia fortitudo vocatur. Itẽ amittere alio mittere. Ter. i Heau. Et ꝑus pecuniã oẽm quã abste amittas filiũ qui quãtã phenestrã ad neq̃tiã patefeceris. Itẽ ignoscere. Jdẽ i Eu. u. Una hãc noxã amitte: si aliã amisero vnq;: occidito. Itẽ adimere. Plau. in Asi. Cur ergo minitaris te tibi vitam esse amissurum.

Amiternũ vrbs cãpanię: ex qua Crisp⁹ Salustius nat⁹ phibet

Amita pe. cor. ꝑris mei soror q; filr tertia a me sit atq; auia videri possit. Uel q; a patre meo amata ẽ. Nã plus sorores a fratribus: q; fratres ꝺligi solent ꝓpter dissimilitudinẽ personaz quę ideo minus dissensionis habẽt quo minus ĩmutatiõis. Maior amita dicebatur aui ꝛ auię amita sicut ꝛ maior auunculus: aui ꝛ auię auunculus.

Amitini pe. ꝓ. ꝺicunt̃ qui ex sorore ꝛ fratre ꝓpagantur.

Amor plus est q; beniuolentia licet plerunq; ꝓ eodem accipiantur. Et amore enim nascitur beniuolentia sicut oñdit. Li. Amor enĩ ex quo amicitia notata est: princeps est ad beniuolentiã iungendã. Differt ẽt amor a charitate q; amor sit genus charitas spes: ille ad oẽs ptinet: hęc ad hoẽs tñs. Amor singulari numero plerũq; honestus est: vt amor fraternus: amor patris in filiũ. Li. Incẽsus sum amore incredibiliũ virtutũ tuaz. Potest ĩ ꝛ in venereã partez accipi. Et tunc fin Aug. cupiditas aut libido vocatur. Uirgil. Omne adeo genus in terris hominumq; ferarũq;. Et genus equoreũ pecudes pictęq; volucres. In furias ignẽq; ruunt amor oĩbus idem. Amor inquit Plau. melle ꝛ felle fęcũdissimus est: gustu dulce dat amaz: ad saciatatez vsq; aggerit. Amor formę ait Seneca rõnis obliuio est ꝛ isanię proximus fedũ minimeq; conuenięs animę sospiti vitium turbat consilia: altos et generosos spiritus frangit a magnis cogitationi-

bus ad humillimas detrahit. Hic amor p cupidine qñ veteres amores deū dicebāt. Amores vo plerūq; lasciui sunt. Licet qñq; ēt de honesta voluptate dicant. Li. li. j. offi. Foꝛmā quidē ipsam Marce fili ⁊ tanq̄ facie honesti vides: q̄ si oculis cerneret admirabiles amores excitaret. De lasciuo Hier. Amoribus feminarū insatuat. Amor quoq; pro cupidine: quē veteres deum esse putauerunt accipi solet. Pro. Quicūq; ille fuit puerū qui pinxit amorem.

Amare maioꝛis vis ē q̄ diligere. Li. Dolo. Quis erat q̄ putaret ad eū amorē quē erga te habebaꝛ posse aliq̄ accedere: tñ tñ accessit: vt mihi deniq; nūc amare videar antea dilexisse. In eodē sensu idē Li. ad filiū. Sz tū vt scires eū non a me diligi solū verūctiā amari. Ter. tā Sziū posuisse vt cū in q̄t. Nō pol quo plus quēq; amē aut plus diligā hēo. Propꝛie tñ parentū ē diligere vt pr̄ diligit filiū. Qō si amo absolute ponat: capit p amore captus sum hoc est esser iamoꝛato. Plau. Amat filius certū est. Cōposita huius verbi sunt. Adamo. Deamo. Redamo ⁊ Peramo pe. coꝛ. qō est valde vel vsq; ad finē amo. Li. li. j. de legibus. Ubi illa sancta amicitia: si nō ipse amicus peramat toto pectoꝛe.

Amatoꝛ ⁊ in bonā ⁊ in malā partē accipit. In bonā. Lice. ad Atti. Bibliothecā tuā caue cuiq; desponderis quāuis acrem amatoꝛē inueneris. In malā vt amatoꝛ mulierū. Amatoꝛ q̄ procliuis est ad amandū naturaliter. Amās ex causa amat: amatoꝛ fingi potest amans vere amat.

Amatoꝛculus diminutiuū. Plau. Nam qui sedulo munditer nos habemus: vix egre amatoꝛculos inueniemus.

Amanter aduerbiū fit benivole vel cum amoꝛe vt expectatū meū aduentū abs te amanter videbaz Amice vo significat qō amicus facit vel facere debet: vt amice facis.

Amatoꝛius a. um. qō ad amoꝛē ptinet. Uñ amatoꝛia carmina Vinc amatoꝛie aduerbiū qō est ad silitudinē amantis.

Amatoꝛiū substantiuū genus quoddā veneni amoꝛē vel insaniam ingerentis quę ⁊ philtra grece dicimus.

Amatoꝛie dicta fuit vna ex musis: quę Erato grece doꝛ: Ouid. Uilis amatoꝛie vilis mihi candida clio.

Amabile qō est dignuz amari. Plau. Cōpara labella labellis bella es atq; amabilis. Luius contrariū ē īamabile. Mar. Inamabilis sciurus ⁊ frequens fenix.

Amabūdus q̄ abūde amat. Copiā enī ī būd⁹ terminata ōnotāt

Amabo cum accentu in antepenultima. Interiectio amantis est sicut sonat verbū comicis valde familiaris. Plau. Noli amabo verberare lapidem ne des manum.

Amasius vel amasia qui ⁊ quę amat vel amatur: sicut amans cum est substantiuum.

Amic⁹ ab amādo doꝛ: ⁊ honesta ī re ē. Est enī q̄ amat ⁊ īdissolubili familiaritatis iure cōiunctus. Paul. Amicos appellare debem⁹ nō leui noticia iūctos: sz q̄b⁹ fuerūt iura cū p̄fatis honestis familiaritatis q̄sita rōnib⁹. Dui⁹ziū ē inimicus. Amica qñ ad virū referē honesta ī re est q̄si ocubina. Tu vo nō amic⁹es: sz amatoꝛ ei⁹ qñ amatoꝛ ē q̄ ad tps ⁊ venerce amat. Et amoꝛ hmōi amatio doꝛ. Teren. Here putaui hunc pāphilū amicū amatoꝛē virum. Do. Amicus animi est amatoꝛ coꝛporis. Amatoꝛ ad tempus amicus in perpetuum

Amicus ca. cū. si iungaē cū re īanimata fiēt vtile siue gratū vt amic⁹ prati humoꝛ: amica frugib⁹ estas amicū plātis sydus. Hic fit cōparatiuū amicioꝛ nō amicitioꝛ: suplatiuū amicissimus. amice amici⁹ amicissime. Sic inimic⁹ inimicioꝛ simus.

Amiculus. dimi. Hoꝛ. in Epi. Discedocēdus adhuc quę cēset amiculus. amicula diminutiuuz ab amica. Ply. Miserat ēt epistas romā ad amiculā quandā. Sue. ī Cali. Quotiēs vꝛoris vel amiculę coluz exoscularetur. Hęc enim diminutiua plena blanditiarū ⁊ amatoꝛibus accōmodata sunt.

Amicitia ab amicus fit: quę est studioꝛū oīum voluntatumq; osensus. Luius contrariuz est inimicitia. Ennius. Amicitiā atq; inimicitiam in fronte promptam gero sed in frequentioꝛe y su inimicitię dicuntur.

Amomū pe. pro. arboꝛ est vt Ply. lib. xii. scribit foꝛma e vite labrusca fructice venoso palmi altitudine Actius tñ Amelinus insignis medicus ita scribit. ἀμώμου ἐοίκεν ἡ ἄμπελος ἀκόρῳ πλὴν ὅτι ἐλάττων ἐστὶ τὸ ἀκόρῳ τῷ πτι κωτέρῳ δὲ πόστῳ ἀμώμου.

Amodo cū accentu in añpenultima: significat post hac Apul. Nemo me amodo tam mane egredientem solū videbit.

Amębeus in prima cū ę in secūda cū ę genus carminis in quo qui canunt ⁊ ęquali numero versuū: ⁊ ita se hz ipsa respōsio: vt aut maius aut contrarium aliquid dicāt: vt est apud Uirg. Uis ergo inter nos. Qñ ἀμοιβαῖ est ad inuicez respondeo tetribuo ⁊ migro ⁊ plura fiēt: inde ἀμοιβαῖος mutuus vicissitudinarius.

Amenū cū. ę. dipthō. ab a fine ⁊ mun⁹ q̄ sit res grata: sz sine fructu. Ull' vt inqt. Ser. a menio munio ⁊ fructū capio. Uñ q̄ nihil pstāt īmunes vocāt. Fest. ab amo ōriuat cū ait. Amena loca oñr q̄ ad se amāda alliciūt hīc amenitas ⁊ amenitudo.

Ameno as. delectatiōe afficio. Lyri. ad Dona. Et dū in arboꝛes ⁊ vites: quas videmus oblectante, pspectu oculos amę namus aīam simul ⁊ auditus īstruit ⁊ pascatur obtutus.

Amolioꝛ iris ex a ⁊ molioꝛ: qō ē a molle fiēt amoueo. Et ppꝛie de his doꝛ: q̄ cū magna difficultate sūmouēt. Ter. p trāslatiōnē in And. p recedo posuit. Proīde hinc vos amolimini. Nā mihi īpedimēto estis. Admolioꝛ cū. d. fiēt supꝛapono.

Amorrhei populi dicti sunt ab Emoꝛ patre Sichen vel ab amoꝛrheo filio chanaam.

Amoueo es. pe. coꝛre. inde alio moueo siue remoueo. Plau. in Am. p trāslationē amouia foꝛib⁹ maximā molestiā. i. abegi siue abire compuli. Quasi pꝛius diꝛerat Abigam ego iā hūc venientem ab ędibus. Quo item modo. Ter. in Adel. vsus est. Ego hunc amouebo.

Amnestia latine pꝛęteritoꝛū obliuio doꝛ in perpetuuz quasi lex obliuiōis μνῆσις á memoria dicitur ab μνημη memoria ⁊ μνεω cum αμνήσεώ.

Amnis fluui⁹ ab am circum: ⁊ nare fluere: vel ab Ambio. Oia enī flumina circūeunt. Iō q̄ coꝛnuta pinguntur. Tñ ego credo q̄ potius a greco deducat: cū ⁊ callimachus dicit ī hymno diane. θλος δέ μοι ἀμφὶ τὸ λοῖς ἀμνισίδας εἰκόσι νύπτας q̄uis interpꝛes callimachi ita scribat. ἀμνησος ποτάμος κρητης ἀφου κρητικας.

Amneses vꝛbes, ppe amnes sitę vt a mari maritimę vnde iter amnes q̄ inter amnes posite: vel auersę bīt amnes.

Ampelus pe. p. pmontoꝛiū est sicut scribit. Stra. in Samo ex aduerso oꝛepani montis Icarii. Sz ⁊ iuga oīa quę totā samū saciunt montosam eodem noīe vocant ampelos.

Ampelos grece vitis vl' vinea: cū accē. in añpe. Τὴ ἀπτσελὸ λέυκη ampeloleuce: vel a q̄litate coloꝛis vel q̄ eius radix ꝛtrita ⁊ coꝛpoꝛi infricata teneꝛioꝛem ⁊ candidioꝛem cutem reddat. Nam ⁊ succus baccaꝛ ei⁹ lac vberibus siccis reddit

Amphi latine circum siue vndiq; aut vtriq; significat ⁊ ide multa componuntur.

Amphibolū pe. coꝛ. Ambiguū doꝛ. Ex ἀμφὶ vndiq; ⁊ βοῦλη cōsiliū senat⁹ cōsistoriū: vl' ἀμφὶ καὶ βαλεσθαι. i. vtriq; percuti vt Theodoꝛus gaza in quibusdā locis Homeri.

Amphibolia pe. coꝛ. ambiguitas.

Amphibologia pe. p. dubiū dictū. Figura q̄ fit vitio compositiōis cū ī ambiguo posita est sīa. Et mō fit p accusatiuū vt aio te ęacidata Romanos vincere posse. Mō per vbū cōe: vt cū dicimus Cato inuste criminat. Incertuz est enim an ipse ab alio crimineē: an ipse aliū. Modo p participium: vt vidi statuā aureā bastā tenentem. Mō per homonyma: vt si q̄s dicat aciē nec exꝛimat oculi vel gladij vel exercitus. Pōt ēt fieri alijs modis. Cōponitur q̄z ex ἀμφὶ ⁊ λογία sermocinatio q̄si sermo ille sīam dubiam indicet.

Amphilogos similiter sermo dicitur.

Amphibia aīalia īn terris vel in aquis viuentia Amphibion greci dicūt qō est duplicis vitę. Lolu. lib. ix. Uenio nunc ad aues q̄s greci vocāt ἀμφι βιον q̄ nō tm terrestria: sz aq̄tilia quoq; defiderāt pabula: nec magis humo q̄z stagno cōsueuerūt ab ἀμφι και βίς vita q̄ in ambob⁹ elemētis degāt. Amb. Quin ēt cū pleraq; pedes habeāt: ⁊ ambulādi vsū

eo q; sũt amphibia q̃ vel in aquis vel in terris viuãt: vt sũt phocę crocodilli equi fluuiales ἀμφὶ circum βίος vita.

Amphibrachus. pe. co2. pes est: est ex p̃ma ⁊ vltima breuibus: media producta: sic dictus q; in vtraq; parte breuez habeat βραχὺς. enim breuis dicitur vt cupido.

Amphimacrus: ⁊ amphimacer. pe. co2. pes ex trib⁹ syllabis constans p̃ima ⁊ vltima longis media cozrepta vt palladi: sic vt dictus q; vtraq; parte longam habeat similimã μακρὸς enim longus. Est enim contrarius amphibrachо.

Amphimachus nomen viri prophetę.

Amphiloch⁹ pe. co2. phs athenienſis q̃ de agricultura scripsit.

Amphitheatrũ pe. p. dici põt vndiq; spectaculũ qõ ex duob⁹ theatris sit factũ. Nã duo theatra sũt. Theatrũ enĩ hemicyclĩ formã hz. Ponit ãt p loco spectaculi vbi pugnabãt gladiatozes. γεάομαι specto ἀλλ ηνὴς ἰδὲ γέατρον.

Amphitryon herculis genitricis coniunx. Unde ⁊ patronymicum Amphitryoniades a poetis dicitur.

Amphitrire es. pe. pro. fingit̃ a poetis eẽ vxoz Neptuni ⁊ figt mare ab ἀμφὶ circũ ⁊ τρέω terrere. Mare enĩ circũ se nauigantes peũndi terroze insequit̃. Hesiodus in theogonia.

Amphitapę vestes vtriq; vilos hũtes ab ἀμφὸ. qõ figt duo Uar. Alterũ bñ acceptũ dozmire sub amphitapa bñ molli.

Amphimala q; vtraq; pte sint vilosa sicut amphitapetes. Erãt tunicę gausapinę ex vtraq; parte pilos habẽtes: quę ⁊ gausapia dicebantur. Erant ⁊.

Amphimaschala ab axillis dicta ⁊ ĩgenuis dicata: sicut betero maschala seruitiis. Auctoz. Jul. Pollux. Nam ex altera tñ parte vilosum beteromallõ vocabãt ⁊ mallotem quoq;

Amphora pe. co2. gen⁹ vasis vinarij duas ansas habẽtis sic dicta q; ex vtroq; latere capta ferat̃. Sũt ãt amphorę q̃s ⁊ Leramia ⁊ Metretas ⁊ latine q̃drantalia vocãt: alię minozis mẽsurę vt italicę: alię minozis duplo: vt Antiochicę: cados ãt a grẽcis quoq; p amphoris q̃q; acceptos fuisse scribit. Nã ⁊ cadus Antiochicus amphorã capiebat italicã. Apud. Festũ continebat cõgios octo. i. sextarios. rlviii. Sextarius vncias. rx. ab ἀμφὶ καὶ φορεὼ τουτέστι φερῶ q; fit vas portatile huc ⁊ illuc.

Amphorarius: qui mercedis gratia amphoram portat quem grẽci Amphoreophoron dicunt.

Amphoteroderios. grẽce ἀμφοτερόδεξί ος. i. ambiderter

Amphion pe. p. Jouis ⁊ Antiopes: vel fm aliquos Mercurii filius: a quo suscepta lyra adeo dulciter canebat vt saxa ad struẽdos muros thebanos trariſſe dicat̃. Hoz. Dictus ⁊ amphion thebanę conditoz vrbis. Saxa mouere sono testudinis. Qõ iõ fictũ est: qz eloquij suauitate hoĩes rudes ⁊ incultis mozib⁹ ad obsequij ciuilis pellexit disciplinã: qõ idez. Hoz. exposuit: nã quũ dixisset sono testudinis addidit ⁊ pce blanda. Ferunt hunc inuenisse musicaz. De amphione lib. j. apollonius Rhodius in argonauticis.

Amphyctiões publicũ grẽcię cilũ. Uñ decreta amphyctionũ citat Demosthenes in or̃one p Ctesiphõte. Cõstabat ãt amphyctionũ nu ẽt⁹ septẽ grẽcię ciuitat⁹ vt docet Stra. lib. ix Uñ ãt amphyctionũ nomẽ deducat̃ docet. Diony. lib. xiiij. Amphyctionẽ beleni filiũ cõmẽtũ eẽ amphyctionicũ cilũ cui ab ipsi⁹ noie nomẽ ĩdidert. Dic amphictonic⁹. a. um. vt leges amphyctionicę q̃b⁹ ad cordiã colẽdã inuitabantur.

Amphrysus pe. p. fluui⁹ thessalię: iuxta quẽ armẽta regis admeti apollo pauisse tradit̃. Luc. li. vi. Qui flumine puro irrigat amphrysus famulãtis pascua phębi. Dic amphrysiacus aca. cum. Papi. Aut amphrysiaco pastoz de gramine carpsi. Est ⁊ nomen duarũ vrbiũ. Uide supra ĩ dictiõe Ambrysus

Amphissa nomen vrbis in locris ab Amphissa Macraris et apollinis filia.

Amphimerinon febris ẽ quotidiana ⁊ ex humoz⁹ corruptis pſertim pituita coalescit. Ephimerinõ vo vni⁹ diei febris ẽ.

Amplectoz eris. xus. a quo amplexoz aris. frequẽtatiuus: qõ a prisciano iter cõia numerat̃. Est ãt amplecti circũ nectere. Lucil. Quin amplexet̃ q̃ velit ego nõ finã me amplecti. Lic. p Cluen. Auctoritatẽ censoz amplexato. Dicit̃ ⁊ amplexo. Plau. in Lis. Anus ei amplexa genua. Est ⁊ amplexus. us. nomen. Hel. Eumq; cõplexus atq; exosculatus est.

Amplũ dicitur magnũ spatiosũ qõ late patet: ⁊ per multa diffunditur: quasi omni ex parte plus magnũ dicitur quod in cumulũ sui ⁊ magnitudine crescit.

Amplitudo. vt Lice. li. ij. artis veteris scribit: est potentię aut maiestatis aut aliquarũ copiaz magna abundantia.

Ampli⁹ aduerbiũ figit plus. Et q̃q; iungit̃ ablõ. Ces̃ar. cõm. vii. Ita vt nõ ampli⁹ q̃ttuoz digitis ex terra eminerẽt. Q̃q; actõ. Uir. Noctẽ nõ ampli⁹ vnã. Falle dolo. Q̃q; ntõ. Ces̃. cõ. v. Amplius octingẽtę vno erãt tpe a littoze discesserant.

Amplio. as. ⁊ amplifico. as. p augeo sumunt̃ p trabo. Li. li. iiij ad Herẽ. Aut istũ hoiez nepharium ampliaueritis. Liu. li. iiij ab vr. scribit. Posthumi⁹ a virgine vestalẽ ampliatã deinde absolutã p collegij põtificũ fuisse sniã. Hoc est p ampliationẽ in scãz actionẽ iterposita dilatiõe ptractã vt. s. bis cãm dicere posset. Romani enĩ iudicia hoc mõ pagebãt. Nã aut statim sniã dicebat̃ a iudicib⁹ si absoluẽdus eẽt reus aut amplius pnunciabat̃ si videret̃ eẽ dãnandus ⁊ tunc iudices dicebant. Nõ liquet hoc est obscura cã ẽ. Hinc ampliatio nascebat̃ quę appellata ab eo videt̃ q̃si amplius dicẽdi pnunciatio: qz q ampliabat̃ interposita dilatione rursus ad agendã cãm reddibat. De hac ampliatiõe intelligit. Lic. tertia in Uer. cũ ait. Et si lex ampliandi faciat potestatẽ tamen istũ si bi turpe existiment non primo iudicare. Idem pro Linna. Cum ampliandi potestas esse dixisse sibi licuere.

Ampliuagus. a. um. pe. co2. qõ in amplũ vagatur. Lice. lib. iiij. ad heren. Ampliuagas imagines reddunt.

Amplustre in pl̃ amplustra vel amplustria nauiũ ornamenta Sz õ cõem cozruptelã fine m scribendũ opinoz attentus derivationi: ab α privatiua ⁊ πλέω naugo: q̃si sine gubernaculo illo puppis: nõ sit p mare nauigandũ: pterea esset prima longa pp duplicẽ osonantẽ. Et ideo Lic. cozripit in aratea. Nauibus assumptis fluitantia quęrere aplustra. Itaq; ad indigentiã nauigationis naui adhibent̃. Fest. Nauiũ q; namẽta q̃ qz amplius erãt q̃ necessaria eẽnt et Amplustria dicebant̃ sic aplustra vel Aplustria sine. m. ⁊ prima ad placitum. Idem. Fulgent argoe stellis aplustria pupis.

Ampulla p duplex. ll. olearũ vasis genus quo ĩ balneis vtebãtur. Apul. ĩ floridis. Dippias p̃dicaut ampullã quoq; olearia quã gestabat semet sibi fabricatũ. Li. li. iiij. de fini. Si ad illã vitã q̃ cum virtute degat̃ ampulla aut strigilis accedat: sumpturũ sapientẽ eã vitã potius cui hęc adiecta. Per trãslationẽ dixit. Hoz. Proiicit ampullas p eo qõ est vba turgẽtia ⁊ sufflata abiicit. Sunt enĩz ampullę ventrose ⁊ turgidę. Ampulla ẽt vas vitreũ est. Sue. in Domi. Prãdebatq; ad sacietatẽ: vt non temere sup cẽnam prẽter matianũ malũ: ⁊ modicam in ampulla potiunculam daret.

Amputo as. pe. co2. Circũputo seu ausero. Pier. ad Eus. Alię virili habitu veste mutata erubescũt fẽmine eẽ q; natę sunt crinẽ amputant ⁊ erigunt facies eunuchinas. Idẽ in plogo Judith. Multoz codicũ varietatẽ vitiosissimã amputaui. Sola ea q̃ intelligẽtia ĩtegra verbis chaldęis inuenire potui latinis expẽssi. Hinc fit aliud cõpositũ q; est Peramputo ⁊ figt pfecte seu totũ puto incido. Col. lib. viii. Ferro q̃ cautissime circũsecari opz ne dũ amputat̃ ẽt qõ ĩfra ẽ aĩal vulnerem⁹. Id enĩ cũ sauciat̃ venenatã saniem mittit q̃ repsum vulnus ita insanabile facit vt totũ peramputandũ sit.

Amula pe. co2. genus vasculi ad aquã gestandã qõ religionis ⁊ expiandoz malorũ gratia gestat̃. Dictũ q̃si amola a molendis periculis. Huius diminutiuũ est amulula.

Amuletu gen⁹ remedij qõ aduersus iuidiã ⁊ veneficia putat̃ valẽtissimũ: ab amoliẽdo nõ ab amula vase dictũ. Ply. Infantibus alligat̃ succinũ amuleti rõne formã vasculi habẽs

Amurca: sordes olei: quę pcedunt. Nã q̃ sequunt̃ feces vocantur. Hoc nomẽ per. c. scribit̃ sed pferẽ per. g. vt fit in Laius ⁊ Lneus. Hinc eramur catus quod est sordibus purgatus. Amurca contra culices ⁊ limaces vim hz maximam.

Amussis per duplex. ss. fabroz ⁊ lapicidarũ regula qua ad di-

rigēda ligna laxaq; vtunt. Sz late pro oi ordine ponit. Un amussim aduerbiū z ab eo cōposita adamussim z examussim. i. recte castigate regulariter. Hel. lib. j. ad hęc scripta oia antiqora tā curiose expectabat: aut vtutes pēsitabat: aut vitia rimabat vt iudiciū eē factū adamussiz diceres. Examussim examiate ad regulā. Plau. i Amb. Si vera hęc loq; examussim ē optia. Dic emussicata dñr: q; ad amussim scā sunt.

Amycle plr nomē ē vbis laconię Tindari regia i q̄ nati sunt Castor z pollux. Alia ē i Italia iter Tarracinā z Fūdos in paludib⁹ a Laconib⁹ cōdita: vt inq̄t Ser. Vnde amycleus. a. um. Amyclei cū pythagorica secta sequerent vt abstinerēt ęde aīaliū nec vicinę paludis serpētis interimerēt ab illis deleti sunt. Sz cū phō nunciatus esset aduentus hostū postea cautū est ne quis amplius nunciaret. Inde ex improuiso captę sunt amyclę. Vnde prouerbium Loqui volo nam scio amyclas tacendo perisse.

Amydon. pe. cor. ciuitas Pęonię: de qua auxilia missa fuerūt troianis. Ju. Est hic amydone relicta.

Amygdala. lę. pe. cor. nux greca: greca; est dictio q̄ z Thasia or Vier. i li. numeror. Qui foliis dilatatis i amygdalas deformati sunt: amygdalū ēt neu. gñe or. p fructu. Palla. Hzeci asserūt nasci amygdala scripta si apta testa nucleū sanū tollas z i eo qlibet scribas: z iterū luto z porcino stercore iuo lutū reponas Amygdalus p arbore. Col. li. iij. amygdalus si parū ferax erit pforatā arborē lapidē adigito. Vier. i Eccle. amydalus florebit ipinguabit locusta. Vic amygdalin⁹. na. nū. pe. cor. Sere. Ferē amygdalinę succ⁹ nucis eē bibēdus.

Amyris genus arboris ē: vt inq̄t Vier. qō latini putātes myrrham dictū vniuēta interpretati sunt. De cuius arboris noticia hoc solū ad nos peruenire potuit q; odorem solum habeat suauē nullū tamen afferat fructum.

Amylū. pe. cor. latinę sine mola factū. Vulgo amygdum dicit. Nam a puatiua particula est. ἀ ὐ λος. mola quasi sine mola. Fit ex triticeo lacte expresso cum triticum per aliquot dies in aqua purgatum est.

Amythaon Melāpodis pater fuit: qui inter medicos pręclarus habitus est. Similiter z Chiron.

Amystis: vt aiunt potio q̄dā ē apud thracas. alij volūt eē spēz poculi eo q; necesse sit vno ductu potionē haurire. Hor. li. j. car. Bassum threicia vinat amystide: forsan ab ἀ priuatiua z μίγνυμι misceri z sic p i latinū i principio eēt scribendum

A ante N

An aduerbiū interrogādi z p nunq̄d ponit. Cic. an vo romulus ille aut pastores aut quenas ogregasse: aut sabinor conubia cōiunxisse: aut finitimor repulisse eloquētia videtur. Sz aliq̄n trāsit in vim diunctiōis: cū sermo dubitatiuus est Et tūc fere subiunctiuo iungit: vt nescio an viuat pater dubito an viuat pater. Dubito an vera loquaris. Sed q̄n sermo opinionis est: per indicatiuuz potius loquimur: vt opinor q; pater aut mortuus est: aut graviter ęgrotat.

Anna per duplex. nn. Interiectio est deprecantis: z nomē mulieris proprium: quod interpretatur gratia eius.

Ana per simplex. n. dictio greca est: z apud nos: modo sursum modo resignificat ἀνα.

Anabasius. ἀναβάσιος. ascensorius. Vier. contra Rufinuz Idcirco ne cereales z Anabasij tui per diuersas prouincias cucurrerunt: vt laudes meas legerent.

Anabatra: pulpita gradus superiores scansiles: aut instrumēta scabellor aut subselia. Dicta ab Anabatra ab ἀναβένω quod est sursum ascendo. Iuue. Et q; conducto pendēt anabatria tigillo. ἀναβάθρα. scala vel pulpitum.

Anabolagium seu anaboladium greco vocabulo or: eo q; de inferioribus ad superiora eleuet pectoriq; iungat. Unde et pamictorio ponitur: quo humeri operiūtur: quod Sindonem vocant ἀναβαλλόμαι. veste reiciot.

Anaetis. idis. nomē deę cuiusdā q̄ a lydis colebat: quę a Strabone anaitis or. Erat z anaitis q̄dam armenię regio. Ply. lib. v. Fluit. Eupbrates per senē primū mox anaeitiaz regiones armenię a capadocia discludens.

Anaximenes phs fuit emystrati filius anaximādri discipulus successoriq; qui eo die obijt quo sardis capta fuit.

Anauros fluui⁹ thessalię q̄si absq; aura dictus. Luc. li. vj. Qui q; nec humētes nebulas nec rore madentē. Aera nec tenuē ventos aspirat anauros. De hoc fluuio vel potius torrente apollonius poeta in argonauticis lib. iij. plura scribit etiam in nono versu a principio ex pelio monte thessalię fluit.

Anacephaleosis pe. p. Breuis recapitulatio in q̄ repetitio rerū summatim fit. Vier. contra Joui. Rursum in iudicū volumine q̄si viuens resurgens q; describit: z sub anacephaleosi opera illius predicantur. Hzęc ἀνακεφαλέωσίς.

Anacharsis phs ex scythar gñe sapiētię admirāde vt scribit. Li. li. v. Tul. Apō scordidissimos scythas sapiēs. Floruit Solonis tpibus cuius imaginibus iscriptū est lingua vētre pu dēdis abstinendū esse. Ply. tradit Anacharsim inuenisse rotam figuli cui⁹ circuitu vasa formant. Sz si vt inquit Sene. apud Homerū longe antiquior inueniat figuli rota non video quo anacharsis eē auctor huius rei potuit. Ibat nudis pedibus dormiebat in terra z famē pro pulmento habebat. Vic leges araneis telis q̄s similimas esse dicebat.

Anaclinteriū: lectulus: vulgo Mataracius sup quo discimus interdiu q̄lia celebrantur florentię tuscanica. Et apud Lapidium in heliogaballo accubita: ab alijs Sibadia dicūtur ἀνακλαντήρια ἀνακλάντρια λίνη λεχός.

Anadiplosis. pe. p. dici pōt reduplicatio ex ἀνα q̄ in cōpositione figit re z διπλόω duplico. Duplicatio. Est enī cōgeminatio dictionis in vltima pte pcedētis versus z pma sequētis. Uir. certent z cygnis vlulę fit tirrus orpheus. Orpheus in syluis inter delphinas arion.

Anachorita pe. pro. heremita. Anachoresis heremus vñ monachi anachorite heremū incolentes. q̄n χώρος locus dicitur cum ἀνα verbum ἀναχωρέω secedo.

Anacreō nomē viri. ppriū poete lyrici a quo metra anacreōtica dicta sūt. Teus pria fuit a Teo ionie ciuitate. Er q̄etiaz Pechate⁹ bistoric⁹ amauit puer noie batillū viscāda plchr tudie spectabilē de quo Hor. Nō aliē sammo dicūt arsisse batillo. Anacreonta teū. Periit acino vuę passę strāgulat⁹.

Anęmos pe. pro. latine exanguis: or nam αἷμα sanguis a grę cis dicitur z a particula est priuatiua: inseritur autem eum ne collidant inter se vocales.

Anemos vo pe. cor. ventus est. ἄνεμος.

Anaglypha pe. p. nomē habēt ab asperitate: vt Triglypha cęlaturis iequalibus eminētibus q; ob id qr non sunt leuia sz aspera z plebeia voce Releuia dñr ana eniz super γλύφω sculpo. anaglyptes sculptor: anaglyptices ars sculpēdi Ply. Nūc anaglypta i asperitatēq; incisa circumlata auro. Vnde anaglypticus ica. icum. Sidonius anaglyptico metallo.

Anagnostes latinę lector dicitur. Nam ἀναγνώσκω lego. Anagnosis recognitio lectio.

Anagoge. ges. pe. p. latine recessus or subtilis siue excelsa: aut supior itelligētia ab ἄνάκαι ἀγώ ὁσεν ἀναγωγή dictio

Analecta purgamēta cenarū z q̄squilię ciboz: q̄s sub mēsa cadentes vt asportare possint scoparij ferrentes patimentuz colligunt. Mar. In prędio scopas testat palma fuisse. Ocia sed scopis nunc analecta dabunt.

Analesia dicta est eo q; sanas partes capitis sensu priuet. Fit vel nascitur ex negligentia stomachi: aut ex nimio cibo: aut ex luxuria: aut potus frigidos do: vel nimium cogitā biben do vel ex digestio cibozum.

Analogos: latinę proportionalis filis. Analogia pe. p. proprietas proprtio siue conuenientia similitudo. Li. Qō analogiā stoici nos appellemus conuenientiā si placet. Quin. li. j. institōnū analogia scipue q̄s prie ex greco trāsferētes i latinū proportionē vocauerūt. Hęc est ei⁹ vis vt id qō dubiū est ad aliq̄d sile de quo non queritur referat: vt incerta certis probet: vt si querat f unis masculini an feminini generis sit ex eius diminutiuo cognoscitur qr funiculus gene. mas. est.

Anapestus pes ex duabus syllabis breuibus z tertia longa.

Componit ex ἀνα re ⁊ πατάσσω ferio eo q repetitiat dactylū
sono reciproco. A ḡcis antidactyl⁹ q̄si dactylo ꝺ̄z⁹. Li. lib. iij.
tu. Nō adhibet sparthis vlla siñ anapest pedib⁹ exhortatio
Anaphe pe. co⁊. Insula spōte ī mari enata vt scribit Ply. li. iij.
Ammian⁹ quoq; Emer serūt inq̄t Delos ⁊ Viera ⁊ Anaphe
⁊ Rhodus. Dicta Anaphe ab argonautis q⁊ tēpestate labo
rantibus ⁊ intermestri luna ex insperato comparuisset.
Anapolegetos latine inexcusabilis.
Anaphora pe. co⁊. Figura quā nos relationē seu repetitionez
dicere possum⁹ ana enī re: ⁊ phora latio Anaphoricos rela
tiuus Anaphero refero. Hec fit cū eadē dictio bis sepiusue
p̄ncipia v̄suū repetit: vt apud Uir. Nate meę vires mea
magna potēta sol⁹ Nate p̄ris sūmi: q̄ tela typhęa tēnis. hāc
q̄dā epanaphorā vocāt. Amphorę ēt scāsiōes seu ascēsiōes
signor⁹ vocant ab oriente circūactu mūdi quotidiano factę.
Anathema anathematis pe. p. seiunctio q̄dā ꝺ̄z ⁊ alienatio vt
est apud aplm ad Romanos. Optabam egoipse anathema
esse a xp̄o p̄ro fratribus meis. Rursus anathema dicitur ab
ἀνατίθημι ἀνάθημα. oblatio sacrificium.
Anathematizo. zas. deuoueo detestor.
Anapis pe. p⁊o. Sicilię fluuius leuiter decurrens.
Anarchus sine p̄ncipe vel p̄ncipio. Amb. lib. De. Dedit er
go p̄ncipium mūdo dedit etiā creaturę ī firmitatē ne anar
chon ideſt p̄ncipio carentem crederemus.
Anastrophe pe. co⁊. Inuersio vel reuersio ꝺ̄z. Est enīz vt docet
Diomēꝺ. duoꝝ v̄boꝝ ordo p̄poster⁹ vt Italiā ꝺ̄ p ꝺ̄ Italiā.
Anas fe. gn̄is. Mar. Tota tibi ponat anas q̄ pectore tn̄ ⁊ cer
uice sapit cętera redde coco. Dicta anas ab assiduitate natā
di: ex anatū gn̄e q̄dā germanię dn̄r q⁹ plus cęteris nutriant.
Dui⁹ diminutiuū ptulit. Plau. ī Asi. Dic igit me anaticulaz
colūbā vl catellū. Li. vo li. ij. de fi. mas. gn̄e dixit. Serpe an
guicłos: volare merulas: natare anaticłos: cozniḃ⁹ vti vide
m⁹ bones. Dic anatin⁹ na. nū. pe. p⁹. Plau. ī rud. Ut fortūati
ſt fabri ferrarij q̄ apō carbōes assidēt: sp calēt: vtinā fortuna
natia nūc vterer vt cū exissē ex aq̄: arerē tn̄. Est ⁊ anas no
mē fluuij ī hispāia. Et anatē mozbū dixer⁹ q̄ vetule labozāt
Anatarius. ria. rium. qđ ex anate est: vt anatarię plumę. Siuę
qđ ad anates pertinet: vt anataria aquila quę anates vena
tur. Anatarius anatarij: qui anates custodit pascitue.
Anatomias vl anatomia. Hęci dissectiōes dicūt Inde anato
mia fieri ꝺ̄z cū hūanū corp⁹ dissecat: vt vene nerui ⁊c. a me
dicis ꝺspici possint. ab ἀνα ⁊ τέμνω icido ide ét ἐντομή
Anaxarch⁹ nomē ppriū phi abderitę sectatoris q⁹ Democriti.
Dic habuit inimicū Nicocreōtē cypri tyrānū a quo cōpzen
sus iectusq̄ ī pilū ptisanę siue mortariū sareū qđ ḡci ὄλμος
vocāt. Ibiq̄ ferreis malleis ꝺtusus adeo toleraūter p
tulit aspimos illos cruciat⁹: vt v̄bū illō memozabile ꝺdupli
cauerit: tūde tūde Anaxarchi folē anarchū enī non tundis.
Ad vltimū amputationē linguę minitante tyrāno protinus
dentibus abscissam ⁊ cōmanducatam linguā in os eius ira
tulum consputsse dicitur.
Anaxagoras pe. co⁊. Clazomeni⁹ phs fuit in phȳsicis p̄cellens.
Dic ñ mō gn̄is gl'ia ⁊ diuitijs vęr aī quoq; magnitudīe cla
rissim⁹ fuit q̄ppe q̄ totū p̄monīū suis spōte reliq̄t. Et cū ab
eis negligentię īsimularet. Quid ḡ inq̄t nōne vos ista cura
tis? Mox abscedēs ad speculādū rer⁹ nām se ꝺtulit studio
doctrinaz flagrās rei ⁊ p̄uatę ⁊ publicę oīno negligēs ⁊ in
curiosus adeo vt cuidā se ita compellāti. Nulla ne tibi p̄ię
cura ēt Dixit. Mihi vo p̄ię cura ⁊ q̄dē sūma ē digitū in cę
lū intendens. Dic cū post diutinā peregrinationē in patriā
reuenisset: possessiōesq̄ desertas vidisset. Nō essem inquit
ego saluus nisi istę perissent q̄ pluris faciēs culturā īgenij q̄z
p̄diozū famigeratus fuit inter phos. Lampsaci perijt.
Anaxilides. nomē phi. de quo Pier. cō. Iouī. scribit q⁹ is li. ij.
phię ferat peritionē matrē Platonis phantasmate Apolli
nis oppressam ⁊ sapientię p̄ncipem nō aliter arbitretur ni
si de partu virginis editum.
Anaxus fluuius qui fluit per feltrensem agrum.
Anceſa dicta sūt ab antiquis vasa: quę cęlata vocamus q⁹ cir
cūcędendo talia fiant: ipsumq̄ cęlare verbū ab eadem caus
sa dictum est. d. cum. l. permutata.
Anceps a caput cōpositū ē: cū genitiuū ī tis faciat: sicut alia cō
posita biceps. itis. triceps q̄triceps multiceps ⁊ p̄ceps. Nā q̄
ī pis exeūt a capiēdi figūatiōe veniūt: vt Princeps: māceps
municeps ⁊ hmōi. Dict⁹ ē ergo anceps q̄si dubij capitis. Est
enī anceps duplex. Lucil. Nemo hos ancipites ferro efferri
cardines. Interdū anceps ꝺ̄z qđ ex vtraq; parte acutum est
Idē Uecte atq; ancipiti ferro effringā cardines. Interdu
ponitur p̄ro ambiguo. Virg. Anceps pugna diu.
Anchiale ciuitas de qua Strab. Post zephiriū inq̄t anchiale
supra mare Sardanapali opus. Ex hac vrbe fuit athenodo
rus q̄ non a sardanapali sed ab anchiale iapeti filia condita
vult Lydmi matre a quo nomē vicino fluminī.
Anchises nomen p̄opzium patris ęneę ⁊ capis filij.
Ancillę dictę sunt ab anco Martio q⁹ is bello magna femina
rū numerū cęperit siue q⁹ antiq̄ anicłare dicebāt ministra
re. Ex quo dij quoq; ac deę serunt coli quibus noīa sūt an
culij ⁊ ancłę. ancillula diminutiuum est.
Ancillo⁊ aris. ministro vl dedico me ad ministrādū ac seruiē
dū more ancillaz q̄ suis ministrāt ac seruiunt heris. Lic. in
Sal. Nō enī vm priuatim ancillatus sum: sed quantū q̄sq;
reip. studuit tūn mihi fuit aut amicus: aut aduersarius.
Ancile per simpler. l. ⁊ pe. p. Scutū breue nō rotundū q̄z ita et
vtroq; latere erat recisum vt nullus angulus videri posset
⁊ sūmū ī fimūq; ei⁹ lat⁹ medio pateret. Dictū ab am ⁊ cęsum
q̄si anciſuz. Uel ab ὄγκος qđ est cubit⁹. Ul' ab ἀκής reme
diū: qñ pestilentię remediū fuit. Ferē nunę pūpilij tēpesta
te de cęlo descēdisse vnāq; edita voce oīuz potētissimā foze
ciuitatē q̄ꝺiu td ī ea māsisset. Itaq; scā sūt eiusdē gn̄is plu
ra qb⁹ id miscereť ne ī ternosci cęleste posset. De h Ouid. li.
iiij. fa. Ecce leui scutū v̄satū leuiť aura Decidit a pp̄ro clamor
ad astra venit. Et lib. v. Atq; ancile vocāt qđ ab oī pte reci
sum ē. Quaq; oc̄lis spectes angulus oīs abest. Liu. li. j. Alios
itē duodecī marti gradiuo legit: tunicęq; pictę ī signe ꝺdit:
⁊ sup tunicā ęneū pectoi tegmen cęlestiaq; arma q̄ ancilia
appellāť ferre ac p v̄bē ire canētes carmina cū tripudijs so
leniq; saltatu iussit. Voz. lib. iij. car. Hoc anciliuz declinauit
magis auctoritate sua fret⁹ q̄z reglā ꝺclinādi. Ancilloz noīs
⁊ togę. Iuue. vo adiectiuū posuit cū dixit clypeis ancilibus.
Anculi ⁊ anculę. ꝺij deęq; putabantur.
Ancus qui aduncū brachiū hz ⁊ erpozigi nō pōt. Unde quar
tus Roma. rex Numę ex filia nepos sic cognominatus est
a cubito quē incuruū habebat.
Ancona sz ancon more greco cubitus vl' curuus ꝺ̄z. Quo noīe
dicta ē vrbs piceni sup adriatico mari posita. Soli. Anconē
q̄s ignozat a Siculis ꝺdita. Ply. li. iiij. A siculis ancon colo
nia p̄motozio ḃimerico appellata ē ī ipso flectētis se oze cu
bito. Et ancones nō solū ī hoib⁹: sz ⁊ parietib⁹ ⁊ p̄mūtozijs
ꝺflera ī cubitos aut ꝺfracta ī humeros dn̄r vt auctor est Ui
truu. Nā de humeris. Papi. Consedit viridesq; humeros.
Sunt ⁊ in montibus articuli. Pli. in calce operis.
Anchora pe. co⁊. dens ferreus q̄si ancha curua man⁹ orā: q⁹ p
hoīs man⁹ scopulos cōprendat. Anchorā p̄mi Tyrrheni in
uenisse ferūť. Hoc nomē Ser. asserit ꝺ regulā recipe aspira
tionē. Tū ego apte video esse nō latinā dictionē: sed grecaz
ἀγχυρα ἀπο του ἀγκυλου καιρεω: sz q⁹ latine cū ch
scribať ratio est qñ κ tenuis vertitur in χ suā aspiratam.
Anchorarius a. um. quod ad anchoram pertinet vt funes an
chorarij. Uircus. Strabo autem ex funibus anchorarijs
tres fecerunt.
Anchorarius qui curam anchoręhabet vt eam vel demittat
vel eleuet.
Ancyra nomen duarum vrbium quarum altera est phrygię
altera galatię. Hinc synodus ancyritana in iure pontificio
sępe nominatur. Dicta ancyra ab anchoris nauium capta
rum a Mitridate quas Ptolomęus egypti rex suppetias
gallogręcis miserat.
Andrago pe. p⁊o. mulier animum virilem habens ἀπο του

ανδρος και αγειρ ab homine agendo.
Andron spatum inter duos parietes in quod pluuia descendit. Plynius. Tam alti abditiqz secreti illa ratio est q̄ iteriacens andron parietem cubiculi boztiqz distinguit. Quidam accipiūt pro loco in domo angustiozi in quo viri plurimum versantur: vt gynetium in quo mulieres. Est etiaz hoc noīe sicut scribit Ptol. oppidum inferiozis regiōis nili
Andros insula ficina Samo cum oppido eiusdem nominis: quę asię adiacet ex opposito ad ephesum. De qua Ouidius libzo duodecimo metha. Et totidem natis andros fraterna potita est. Hęc primo dicta fuit Lauros postea antandros. Dinc Andrius. a. um.
Andricus. pe. co. Lilicię mons: aut inquit Stra. Quo etiam nomine dictum est flumen apud Ply. lib. v.
Andronitis. pe. p. locus in domo vbi soli viri habitant: sicut Gyneconitis vbi solę mulieres. Uictru. lib. vj. Andronites dr̄ q̄ i bis viri sine ītерpellationib⁹ mulierū versant: quē ανηρ ανερος και ανδρος virū denotat vñ androgynus
Androgynos. pe. co. q̄ vir ē ⁊ fęmina Hermaphroditus απο του ανδρος και γυνη. i. ab hoīe ⁊ femina. Aug. li. xvj. ci. dei. androgyni quos ēt hermaphroditos nuncupāt q̄ꝫ admodū rari sint in quibus sic vterqz sexus apparet: vt ex quo potius debeāt accipere nomen incertum sit.
Andragynę sī ppli ī aphzica vt li. vij. Ply. scribit vtriusqz nāę ītер se vicib⁹ coeūtes. Dextra māma bis virili: leua mliebzis.
Andrachne berba est que poztulaca dicitur.
Andegauia regio gallię turonibus ac bituriensibus finitima oceanoqz proxima.
Androdus nomen propzium filij codri athenięnsium regis q̄ ephesum condidit ⁊ Jonium regium ibi constituit
Andremō nomē est eius qui colophonem ędificauit.
Andromache. pe. co. Hectozis troiāi vxor: q̄ a virili pugna nomen sortita est. Nam viri pugna interpretatur. ανδρος μαχη quasi viris depugnans. Fuit enim virili animo septa ⁊ quędam veluti virago.
Andromede pe. co. Lephei ⁊ Lassiopes filia a pseo amata: ⁊ in vxorem ducta. Quę mineruę beneficio inter astra collocata dr̄ pp perſei virtutē q̄ eā Leto ꝓpositam a periculo liberaret. Oritur in parte piscium duodecima.
Anetbum cū h genus herbę boni odozis.
Anphractus ab ozigine duplici fluxū hz hoc est ambitu ⁊ frangendo. Amb. Tenaces sermonis accepti ipsos esse anphractus aurū ipse vsus nos docet. Si q̄dez vel in cōcauis montiuz: vel in recessu rupiū vel in anphractu fluminū vox auditur dolcioz: ⁊ responsa suauia referrens echo resultat.
Angelus latine nūcius. Nam officij nomen est nō naturę. Sēper enī spiritus sunt: sed cum mittuntur vocantur angeli.
Anger gñs serpentis qui cruciatoz ⁊ spatarius dicit̄ est ⁊ nomen fluuij in Illyrico.
Angoz corpozis vel aī cruciatus. Sic anxietas: et anxietudo. Li. li. ij. de repu. Quartaqz anxietudo prona ad luctuz ⁊ męrens semper se ipsa solicitans.
Ango gis. xi. anctū. facere debuit sicut plāgo. At Dio. Anxus pīm ab angoz dixit nō anxius qō nomē ē. Ideo anxium ab ango supinū eē ꝺuenit qō trī minime legi. Est āt angere cruciare suffocare pīmere vexare. Et ad aīuz ⁊ ad corpus ⁊ ad vtrūqz pmiscue ptinet. Ad aīuz Hel. Milo pstabilis hō sapiętię quonā vsqz debuerit ꝺ legē cōtraqz ius p aīco pgredi eaqz res ī fine quoqz vitę ipso aīuz anxit. Ad corp⁹ Lo. li viij Lauędū ē vt tenerioz separet̄ a validioz⁹ qz robust⁹ angit ībecillū Ad vtrūqz pmiscue Hel. Dū pyrrh⁹ rex intra Italiā eēt ⁊ vnaz atqz alteram pugnam aspere pugnauisset satisqz angerētur Ro. ⁊ pleraqz italia ad regem descuisset Plau. Pro ab sumo posuit in Aul. Tum angisse aquam siquis petet trī grecum est αγγω. i. suffoco.
Angina pe. p. gen⁹ morbi acutissimi quo fauces angūt̄ ac strāgulant: q̄ ⁊ tōsillę dr̄. Imperitū vulgus medicoz Squinantiā vocat: cū hypocrates ⁊ galenus synanchē appellitauerint. Ply. Tōsillas seiungit ab angina. Dicta angina q̄ angat Plau. Uellem me in anginā verti: vt huic aniculę fauces ꝓoccuparē. Mace. Subuenit anginę melli vinoqz iugate. Fest⁹. Anginā vinariā habere dicūt q̄ vino suffocātur.
Angipoztus ⁊ angipoztū vtroqz modo dr̄: quē alij dicunt esse viā sine exitu alij vicū angustū ⁊ flexuosuz ī modū anguis. Var. li. j. de lin. lati. Quod exitū nō hz ac peruiū nō ē angipoztū ⁊ id angustū ab agēdo ⁊ poztu. Alij q̄ inter poztus sit angustus locus hoc est inter domos quas vel poztus vel insulas veteres dixerūt. Alij arctas vias quas gręci ξενοπους appellāt. Fest. Angipoztus ē iter cōpendiarū in oppido q̄ſi angustus ad poztū aditus. Nā q̄ sunt latiozes sereqz militares ꝓtę ꝺsulares platęq noīant̄: vt inq̄t Uict. Ulp. Angipoztū a poztu dictū est: poztus vo cōclusus ⁊ munitus locus est quēadmodū ⁊ statio: ab importādis exportādisqz mercib⁹ nomē hīs. Ter. ī Adel. Jd q̄dē angipoztū nō ē pū um. Et ī Phoz. Sz hinc ꝺcedā in angipoztū hūc desertum.
Angustus. a. um. strictus a quo angusto. as q̄ ē strigo. Unde ⁊ coangusto: vt apud Euang. Et coangustabūt te vndiqz.
Angustia: strictitudo q̄ tā ad aīuz q̄ꝫ ad corpus pertinet. Amb. Et inter angustias animi ⁊ corpozis anbelocruciabat̄ spū.
Angulę ppli ī aphzica garamātas. Ferē eoz semīs nocte q̄ nubunt oīum stupzo patere: in reliquum pudicas esse.
Angulus pe. co. locus est quem duo parietes iungunt Dictus q̄ ibi angustus sit locus.
Anglia: q̄ britania ab eruditis dr̄ Insula insignis in oceano q̄ vndiqz a circūfuso mari cōplexa ēnusq̄ꝫ iuncta cōtinenti iz ab oī orbe nostro diuisa: q̄ quōdam ab albis rupibus quas mare abluit Albiō dicebat̄. Panc primū troes incoluerunt q̄ troia diſecta fugerūt excisā patriā palladisqz ozaculo classe ī hāc īsulā migrauerūt: atqz gigantes tūc insulā tenentes multis victos plīs expugnauerūt. Dāc postmodū longo tē poz tractu Saxones q̄ sūt illustres alemanię ppli, oppresse re: agrosqz ⁊ opes iter legatos saxonū regina Angela diuīt. Atqz vt linguę pariter ⁊ gentis memoria ī deuicta insula sempiternū foret: ab Angela cui⁹ ductu victa ē Anglia tellurē illā vocauit. Quāq̄ꝫ pleriqz anglia veluti nr̄i orbis angulū ꝑdicēt dictā. Situs ipsius ē vt ō aspectū Hallię ⁊ hispanię sita sit. Ei⁹ ambitus q̄ dragesies octies ⁊ septuaguta q̄n qz milib⁹ passuū ꝺstat De hac īsula Uide ī dictiōe Britania
Anguis tā fe. q̄ꝫ ma. gñis p serpēte ī aquis ō gēte. Val. li. j. L. Silla cōsul sociali bello cū in agro Nolano ante ptozū immolaret subito ab vna parte are plapsaz anguē prospexit. Frequētius trī mas. gñe pferē. Unde ⁊ anguiculus diminuti uū facit vt apud. Lice. Serpere anguiculos. Anguis q̄ſi senuerit perdit aspectū. Et si voluerit redire ad iuuētutē ieiunat. xl. diebus vt laxetur pellis eius. ⁊ sic angustū fozamē inquirit vt dum nititur exire inde pellem senectutis dimittat.
Anguiman⁹ vocati sūt elephāti q̄z pboscisq̄ꝫ manū dixim⁹ vocari ad oēm partē vtūt̄ Lucr. li. v. Anguiman⁹ belli docuerūt vulnera pęni sufferre cū magnas martī turbare cateruas.
Anguifer: qui a grecis dicitur. οφιουχος.
Anguillę piscīū sole exanimes nō fluitant Non ouo nō coitu eas pcreari scribit. Arum. Dictę anguillę q̄ spetię anguem repręsentent. Var. Ex parte a similibus aliqua rebus sunt translata: vt anguilla ⁊ lingula.
Anbelo. as. pe. pro. ex am. ⁊ balo. m. in n mutata significat anxie balo. Unde ⁊ p ardēter cupio p trāslationem poni cōsueuit. Aug. Jbat spirans ⁊ anbelans cędes. Anbelitus. us. penultima correpta ipse spiritus anxie actus.
Anelus. a. um. pe. pro. Uir. Et senibus medicantur anbelis. Amb. Anbelo cruciabatur spiritu.
Anbelator: qui id vitiī patitur. Ply. lib. xxij. Anbelatoribus: ⁊ in tussi vetusta cum porro et aceto datur.
Animus ⁊ anima in hoc differunt: q̄ anima sit vitę. In homine autem quattuoz animas esse constat. Uitalem. s. quę et in vermibus est: qui trī mouent̄. Sensualē vt in bruttis aīa lib⁹ ī q̄bus ē sēsus ⁊ timoris ⁊ gaudiī. Intellectualē: quę est in hominib⁹ trī qui ⁊ cogitare ⁊ iudicare possunt. Et q̄ ītra oēs est physicā: hoc est nālē vtea q̄ est ī arborib⁹ ⁊ herbis: q̄

et nō mouent vitā q̄ habēt cū nascāt crescant ⁊ pereant. Aīus cōsilij ꝫ hoc a poetis plerūq; abusiue vsurpent. Aug. Aīus est substātia q̄dā rōnis particeps regēdo corpori accō modata. Ci. lib. j. Tus. sic disserit. Animū aūt alij aiaz vt fere nr̄i declarāt nomē. Nā ⁊ agere aīam ⁊ efflare aiaz dicimus Et aīos ⁊ bene aīatos ⁊ ex animi sn̄ia. Ipse aūt aīus ab aīa est dictus. Sciendū tamē est q̄ aīus pro aīa plerūq; sumitur: vt apud eundē in Cato. Qui si in hoc erro q̄ aīos īmor tales credam: libenter erro. Et iterū. Sic mihi persuasi: sic sentio cum tanta celeritate aīorum: ⁊c. Eius ꝺtrariū ē inanī mus qui aīa caret. Sil'r exanimus siue exanumis. Semianī mus q̄ semiuiuus est. Sumit̄ p Ingenio siue itellectu. Sal. Omnes boies p̄es Lon. q̄ ꝺ reb⁹ dubijs ꝺsultāt ab oī odio amicitia ira atq; misericoꝛdia vacuos esse decet: haud facile aīus verū ꝓuidet: vbi illa officiunt: neq; quisq̄ oīuz libidini simul ⁊ vsui paruit. Ubi enī intēderis ingeniū valet si libido possidet ea dominat̄ aīus nil. valer. Aliq̄ pro voluntate siue affectu ⁊ delectatiōe vt apud eūdē. Ita semp imperiū ad optimū quēq; a minus bono transfert̄. Pla. in epis. Captiuā adolescentulā de p̄da mereatus. Quid ego er te audio: ꝺ q̄ fabuloꝛ. Cur eā emerit. Animi cā. Quot illic aīos hz. Uar. lib. iij. de re rus. Dic illud alter genus oznithonis q̄ aīcā ꝺstitutus a te sub casino ferē. Hinc fit vnanimis q̄ vni⁹ ē aī. i. volūtatis. Q̄q; pro spū siue flatu ac vento. Lac. li. de opi. Alij sanguinē aīam esse dixerunt alij ignē alij ventū vñ aīa vel aīus nomē accepit: q̄ grece vētus ανεμος ꝺr. Cic. lib. j. Tus. Si aīa aīus est: fortasse dissipabit̄. i. vētus. Et iterū. Siue illi animi sint aīales. i. spirituales. Teren. in Adel. Animū recipere. i. spiritum siue flatū recupera seu quiesce. Nōnūq; pro ira. Uñ illud. Pone aīos ⁊ pulsus abi. Sz rectius de aīa ꝺr Ply. Ergo ⁊ hec animi asperitas siue poti⁹ aīę dulcioze succo mitigat̄. Interdū p memoria. Uir. Dia fert ętas aīum quoq; Sępe etiā pro fortitudie. Uñ aīosus magnanimus ⁊ pusillanimus. De aīa vo ⁊ aqua aīatur corpus ⁊ aqua aīus esse ꝺr. Sal. At nobis est domi inopia: foris ęs alienū: malares spes multo asperioꝛ. deniq; quid reliqui habemus p̄ter miseram aīam. Iuue. Hinc ⁊ ventis aīaz cōmitte dolato Lōfisus ligno digitis a morte remotis Quatuoꝛ aut septē si fit latissima tbeda. Sil'r: aīa ponit̄ pro mente. i. pro aīo Macro. Tunc enī aīa libera ē ⁊ nulla corporis cogitatiōe ipedita. Aliq̄ ponit̄ pro vento siue spiritu aūt flatu ⁊ oris odoꝛe. Uir. Quātū ignes aīęq; volēt. Hoꝛ. Impellunt aīę littoꝛa thracię. Plau. in Asi. Dic amabo an fetet aīa vꝛoris tuę: Uirg. Aīas ⁊ olentia mediꝛa fouent illo. Greci aīam ψυχην vocāt quasi αναψύχην q̄z respirādo refrigeret. Causa enī coꝛporis viuēdi est respirādi et refrigerandi vim exhibens. vel quasi φῦσικην q̄. s. physim. i. nām. Auctoꝛ Plutar. i cratillo. Origē. in li. periarchō. Terē. Hoc vbi audiui ad foꝛes suspenso gradu placide ire pereri. Accessi astiti. aīam cōpressi: aurē admoui. Plau. Ne quid emittat aīę doꝛmiēs. Et aīa capit̄ pro ira. Pla. Aīam cōprime. Hinc Aiosus ⁊ aīatus pro iracūdo. Sumitur ⁊ p aqua Idē. Ni ego illi puteo si occepso aīam oēm inter traxero. Uarro posuit aīaz pro somno. Et phrygias audire aīas. Uir. p ipso boie. Ite ait egregias animas que sanguine nobis hanc patriam peperere suo.

Animula diminutiuum ab anima. Ser. Sul. In vnius mulierculę animula iactura facta est.

Animal ab anima est: ⁊ est substantia animata sensibilis.

Animalis ⁊ hoc aīale q̄ ē ex aīali siue q̄ hz aīaz. Uñ veteres aīales deos dixerūt qui de aīalibus eēnt facti: vt penates. Et aīalis ꝺr spiritualis. Ci. lib. Tus. Siue illi aī sint aīales. Huius cōtrariū est Exanimalis q̄ nō est aīal: vel q̄ sine aīa est. Plau. in Bac. Nā neq; bellona mihi vnq̄ neq; mars creduit ni illum exanimalem faxo: niue exheredem fecero vitę suę. Hinc animalitas pro ipsa animalis essentia.

Animās gn̄is fę. ⁊ aliq̄ neutri. Ci. de natu. Aīantium alięcoꝛijs tectę: alie villis vestite. Et fit quod hz aīam sicut q̄ est adiectiuū. Ci. li. iiij. ad berē. Sed inuētio filium facilis erit si quis res sibi oēs animantes ⁊ inanimātes mutas ⁊ eloq̄ntes. Dicūt inter se animātia ⁊ aīalia. Nā animātia superioꝛē tenēt locū ⁊ aīalia subire hñt atq; cōplectūt tāq; gn̄s sem Sūt enī q̄dā: q̄ aīaz hñt nec sūt aīalia ꝫ aīantia sicuti satis ⁊ arbustis aīaz alentē ēesse tradūt: quā phi recētioꝛes vegetatiuā appellāt itaq; viuere ⁊ mori illa dicim⁹: nec aīalia tn̄ꝫ aīantia nūcupāt: vt docet Sene. li. viij. epl'arū moraliū. Interdū tn̄ aīantia ꝺn̄r aīalia. Unde dicimus. Animantiū tria esse genera. Terrenum Uolatile ⁊ aquatile.

Animosus habens in se vehementiā animi: siue q̄ ē elati spiritus. Oui. Pyrrbus achilleides animosus imagine patris. Ci. i Lato. Ex quo fit vt animosioꝛ etiā senect⁹ fit q̄z adolescētia. Et aīosus ꝺr iracūd⁹. Uir. Quos aīosi curi assiduę frā gūtq; ferūtq;. Et ea ps aīę i qua irę sedes ē vocāt animosa.

Animulus dimi. Plau. mi animule mi olympio.

Animo. as. fortē reddo delibero ⁊ q̄si animuz īduco siue animum incuto. Et sic ab anim⁹ descēdit Clau. li. iij. Qualis pestiferas aīare ad p̄lia taꝛos toꝛua megera ruit. Hiero. ad Eusto. Sic ꝺdinata: sic rōni cōsoꝛmia mādata soꝛoribus p̄feras vt ēt deprauatę supbię mentes animent̄ ad obediētię semitas. Macro. Animati sūt ergo veteres ad faciēdā discretionē. Aliq̄ aīare est aīam induere ⁊ viuificare. Tunc q̄z ab aīa siue ab aīo cū p̄o aīa capit̄ fit. Lact. lib. j. Id incō ueniēs est deo: q̄ verus pater est: per quē sumus: ⁊ cuius to ti sumus a quo fingimur aīamur ⁊ illuminamur. Col. lib. ir. Diebus q̄bus animāt̄ oua: ⁊ in spēm voluerū ꝺformāt̄. Inde fit Aīatus ⁊ inaīatus. Ci. li. ij. of. Partim inquit sunt inaīata vt aurū ⁊ argētū. Participiū tn̄ p̄sentis tēpoꝛis animans sicut paulo aī dictū ē figit q̄ hz aīam: vt apō eundē. lib. j. offi. Principio generi animātiū oīa a nutura tributum est vt se vitam coꝛpusq; tueatur. Huius verbi compositum ⁊ contrariū est. Exanimo quod est anima p̄iuo.

Animatus etiaz ab aīo fit: ficut a tunica tunicat⁹. a Halea galeatus: cū aīus sumitur p voluntate. Ci. D. Bru. Ita paratus seu aīatus eē debes vt nihil facias nisi iussus. i. cam voluntatem habere debes. Aliq̄ animatus ꝺcitur iratus. Idem Ego vero nihil ita animato homine miserius ꝺcerem.

Animaduerto figit aīum illuc verto: hoc est sensus i illud q̄ fit intēdo cogito intueoꝛ ꝺsidero. Hiero. i lib. iiij. Ez. Aīaduertite quot occasiōes querat. Pla. aīaduerte boīez subalbidū. Ci. lib. i. de di. Experrecta nutrix animaduertit doꝛmientē circūplicatū serpentis amplexu. Aliq̄ aīauertere figit punire oppugnare verberare irā exercere ꝫ cū accusatiuo mediante in vt animaduersuz in quosdā inquit Suetonius Inde aīaduersiōes dict̄ ⁊ animaduersi ip si puniti. Pau. Coꝛpoꝛa aīaduersoꝛuz quibuslibet pereūtibus ad sepulturam ꝺanda. Plautus. Js cū in hęrū aīaduertisset grauius. i. irā cōuertisset. Terē. in an. aliter posuit. Ea p̄mū aīaduertēda iniuria est. i. castigāda ⁊ vindicāda. Hic aīaduersio q̄ mō cōsideratiōnē: mō punitiōnē figit. Et animaduersoꝛ punitoꝛ. Apu. Exponaz breuiter q̄ animaduersoꝛ meus fecit.

Ania: Romana mulier: que cū eā propinquus moneret: vt alteri viro nuberet. Esse. enī ei ⁊ ętatē integrā ⁊ facie bonaz. Nequaq̄ hoc faciē inquit. Si enī virū bonum inuenero vt ante habui: nolo timere ne perdam. Si malum quid necesse est post bonum pessimum sustinere.

Anio. anienis. pe. p. nomē fluuij in agro tyburtino: qui e sublimi in valē subiectā p̄ceps fertur. Hoꝛ. Et p̄ceps anio ⁊ tyburti lucus. Hicanienus. a. um. Proper. Siue aniena tuos tinxerit vnda pedes. Anieni nomē indidit Anius rex etrusꝛ q̄ insequēs Lethegū filię raporē cū eū assecū nō posset i fluuiū insiliꝛ: ibiq; extinctus: vt anio vocaretur effecit.

Anitoꝛ. pe. pro. contra nitoꝛ opituloꝛ. Sal. Postea Piso in cteriozē hispaniā questoꝛ ppꝛetoꝛ missus ē annitente Crasso qui eum infestum inimicum. Ln. Pōpeo nouera. Et āniti ē valde siue itenti⁹ niti: ⁊ conari icūbere ad aliq̄d agēdū. Ci. in Cel. Sic natura solitariū nihil amat. semp̄q; ad aliꝺ tanq̄ admiculū annitit̄ qꝺ i amicissimo quoq; dulcissimum est.

Anna scoꝛ iuxta nascoꝛ. Hel. Dētes quoq; ⁊ in septem primis

mensibus ⁊ septenos ex vtraq; pte gigni ⁊ cadere annis se primis ⁊ gemios annasci ānis fere bis septenis. Vñ agnat⁹ ⁊ agnatio in q̄bus subtrahit n q̄ p̄o d ponere ⁊ ponit g.

Annoto.as.pe.coz. iuxta siue ad aliq̄d noto titulo signo. Lac. li.v. Et aut⁹ ē libros suos nepharios ac dei hostes ānotare

Annus a circuitu tpis cū veteres am p̄o circū ponant: ⁊ nare fluere. Ser. ab ānulo dici existimat q⁹ in se redeat q̄si ānul⁹ Virg. Atq; in se sua p vestigia volui ānus: ſz tūc virgilius περίφρας ικὼς exp̄sit ενιαυτον. Nā mensibus i se cucurrētibus voluitur. Sol. n. per duodecim zodiaci signa excurrens ānuz ofīcit vñ apud egyptios ante iuentas ſras draconе picto suā mozdētē caudā q̄ i se recurreret ī dicabat Alij ab ānouatione deriuant ab ανα ⁊ νέω renouo q⁹ sp renouat. alij a γῆ ενιαυτος vñ apud nos dicimus triēnium il li τριενιον. Eſt āt triplex ān⁹ Lunaris. xxx. dies bñs. Solſtitialis qui. xij. continet menses. Qui oī solis anfractus cuz peractus. cccl̄xv. diebus ⁊ quadrāte ad eadē ſyderū loca redit. Qui ēt ānus vertēs oī. Et magn⁹ ann⁹ quē esse voluerūt oībus planetis in eūdē recurrētib⁹. Et h̄ fit ſm Licero nis hortensiuz post ānos duodecim milia noningentos q̄n quagintaq̄tuoz solſtitiales.

Annales oīr res gestę q̄ de āno in ānū i bistozias rediguntē: nostriq; tpis eē possunt. Vñ. Virg. Et vacet ānales nostro rū audire labor. Bistozia res gestas narrat ⁊ ab ętatis nostrę memozia remotas. Li. li. ij. ō oza. Erat. n. bistozia nil ali ud nisi ānalium ofectio. Hellius sic hz Recte annales bistoria s appellaueris. Sz nō otinuo q̄cq̄d bistozia fuerit ānales appellare possis. Sūt. n. vtreq; rer gestaz narratio. Earuz tī ꝑprie rer fit bistozia q̄bus gerendis interfuit is q̄ narret. Annales vō cū res geste pluriū annoz fuato cuiusq; āni oz dine memozie tradūtur. Cū aūt nō per annos sed per dies singulos res gestę scribuntur: diarium vocatur.

Annalis ⁊ hoc annale qō ad ānos pertinet. Vñ legē ānalē di rerūt q̄ p̄scribebat legitimā ad petendū magistratū etatē. Li. li. de legib⁹: Liuitatē ānali lege seruāto. Dī ⁊ tps ānale qō est ān. Var. Et qñ tpa duoz generuz sūt vnū ānale qō sol circuitu suo finit. Alterum menstruum quod luna circū iens comꝓhendit.

Annari us.a.um. idem qō annalis. vt lex annaria ab antiquis dicebat q̄ finiunt anni magistrat⁹ capiēdi vt inquit Fest⁹.

Annilis ⁊ hoc annile. pe. p̄o. oī quasi senilis ⁊ etate grandi. Col. li. j. Parentē oīum terram sicut muliebrem serum eta te annili iam ofectam ꝑ generādis esse ſtibus inhabilem. anilis vero per simplex. n. ab anu vetula fit.

Annicularis ⁊ hoc ānicularе. idem qō annilis. Aug. delirare tibi videoz auare cū h̄ loquoz ānicularia tibi videt. h̄ ꝓba.

Anniculus. a. um. qō ē vni⁹ āni: vt ānculus puer ānicula puel la: ānicul⁹ iumētū. Nec de aīalib⁹ tm̄. sed ēt de inaīatis: vt ānicul⁹ vinū Ply. lib. xiij. Ergo plātaria ist̄ituūt: ānicula sq; trāsferūt ⁊ itez bimas. De pueris tm̄ magis oī ꝑ diminu tiuū. vt bimul⁹ puer q⁹ itra bos ānos adhuc paruus est.

Annuus. a. um: qō vni⁹ āni spacio otinet sicut diurn⁹ qō diei ānuū quoq; dicim⁹ qō fit singulis annis. Vir. Atq; annua magnę Sacra refer cereri. Annua absolute oīr alimēta in singulos annos. Juue. Sunt q̄ toztoribus ānua p̄stent. Ul. Si cui ānuū fuerit legatum relictuz sine adiectione summę id videri relictum. Sue. de Tyberio peculio ocesso a patre p̄bitisq; ānuis fraudauit per spēm publici iuris.

Aniuersari⁹. a. um. qō singulis vertētibus ānis fieri solet.

Annuatī aduerbiū ab āno. Ply. lib. ij. Hero. teste q̄ tradit sin gula milia talēto ānuatī thurис pēsitasse arabes regib⁹ psaz

Anniuersarius. a. um. qō singulis annis statutis tempozibus reuertitur sicuti sacra āniuersaria. Scribit Val. q⁹ antipa ter sidoni⁹ poeta oībus ānis vno die natali tm̄ cozripiebat febze. Sue. de Aug. Quasdam ⁊ anniuersarias ac certo tem poze recurrentes experiebatur.

Anniuersalis ⁊ hoc anniuersale anni circulus.

Annosus a. um. qō est vetustum. quasi multoz annozum.

Anno.as. annum ago. a quo fit compositus Perēno qō signi ficat annum perficio.

Annona. ę. pe. p̄o. ab āno inclinari videt. ⁊ est puentus frugū vnius ānni q̄si alimonia nō frumēti solū: ſz ēt aliaz rerum. Col. lib. ix. Vel lactis annona permittit. Abusiue tm̄ p̄o ip so victu capit. Li. lib. ij. de diui. Putarā ānonā ēt veteres mēstruā vel ānuā mercedez ac stipēdiū nominarūt. Vlege. ō re mili. Tozq; aure⁹ solidę virtutis p̄miū fuit quē q̄ meruisset p̄ter laudē duplas oseq bat ānonas. Vñc ānonaria, puisio: ⁊ ānonarię leges dcē sūt

Anus. us. gñis. fe. ⁊ p̄ma coz. vetula oī. ab ānoz multitudie vo cata cū antiq̄ osonātem non geminarēt. Vel ab ἀ ⁊ μόυς sensus vel intellectus ab ꝓσεω itelligo ide ꝓος ⁊ per sy neresim νοῦς q⁹ iam sit sine sensu. Vñc fit anilis ⁊ hoc ani le qō est anus vel quod ad anum pertinet.

Anicula dimin. ꝑ vetula. Dī ⁊ anicilla sicut docet. Var.

Anus. ni. gñis mas. ⁊ p̄ma p̄o. pars posteriоr verenda. Quo noīe dictus est ⁊ fluuius quidam.

Anulus per duplex. nn. paruus ānus oī. ꝑ simplex aliud signi ficat. s. paruas nates ⁊ oznamentū digitoz um.

Anulus. ꝑ digitoz oznamēto a circuitu vocatus est siue a ro tūditate quasi anus greci a digitis dactylō appellauerunt a nostris ēt digiti. Plau. in pe. Atq; vt opinoz digitos in ma nibus nō habēt q̄d iā q⁹ incedūt cū anulatis auribus. Apud nos p̄isci vngulū ⁊ vnguinium vocabant. postea ⁊ nostri ⁊ greci symbolū dixere. Nam symbolus nota est ⁊ signum ⁊ anuli militię notę erant: Condulum quoq; ⁊ condaliū vete res anulū nūcupauere. Plau. in Tri. Inthermopolio odali tum es oblitus. Et paulopost. Inter eos ne boīes condaliuz te redipisci postulas: Mos fuit veterū gerere anulū in di gito sinistrę manus qui est minimo p̄oximus. Causa ē qñ vt Macro. scribit insectis humanis coꝓoribus repertum est neruū quēdam tenuissimū ab eo digito ad coz hominis peruenire. Et ideo visuz veteribus vt ille digitus anulo tā q̄ cozona circumdaretur.

Anellus diminutiuum. ab anulo. Hoza. in Ser. Sepe notatus cum tribus anellis modo leua p̄iscus in ani. Li. cuius ima ginem non modo in tabulis nostri familiares. sed etiam in poculis ⁊ in anellis habebant.

Annularis ad anulum pertinens: Anulatus anulis plenus.

Anomalū pe. coz. oī. inęq̄le: q⁹ dissile est ab ἀ sine νόμος lex q̄si extra regulā. anomalū ēt oī asperū varium. anomala in equalitas. ⁊ grecum est. ανωμαλος.

Anonymū penultia cozrepta sine noīe ⁊ obscuz. Legimus aūt populos eē i aphrica atlātes dictos q̄ sūt anonymi h̄ ē sine ꝑprijs noībus qui i vniuersum. atlātes tm̄ vocitant. sic sem per ꝓ ypsilon i penultima ὄνομα vertit vt Dieronymus.

Anophytus pe. coz. latine oī desuper natus. ab ανω και φύω ὀθεντό φυτόμ

Anodyna vocant quę leuationē dolozis somnuz accer sendo moliuntur ab a p̄iuatiua ⁊ ὠδίν ꝑ dolor pariendi sed iterū ponit y ne collidant vocales vt reeo redeo.

Annibal nomē viri carthaginēsis in re militari p̄stantissimi: q̄ cū minoz. xxv. ānis ip̄erator electus bispaniā bello subegit: alpes transiuit q̄ inuię videbant Romanoz duces tribus p̄ lijs vicit: Romanosq; maxima clade apud cānas affecit grę ce tamen dicitur ἀνεί βας ἀνεί βοῦ.

Anquirere. est circumquerere.

Anquina pe. p̄o. funis nauis quo ad malū antēna ostringit. De qua Luna. Atq; anq̄na regat stabilē fozrissima cursu.

Anquiromachus. pe. coz. gen⁹ nauigii: dictus q⁹ celeritate sua anchoris ⁊ instris reliquis nauiū vehendi sit aptus.

Ansa vasis auris vtriq; pminēs q̄si manib⁹ teneri solet. Vir. Et grauis attrita pendebat cantharus ansa. Ponitur qñq; ꝑ fibula seu fixula q̄ calceis insuitur. Tibul. Anaſq; com pressos alligat arta pedes.

Ansula diminut. ab ansa quo vsus est Augu. lib. viij. cō. p̄o anulo quo fiunt catene licet per tran slationem: Ex volun tate inquit peruersa facta ē libido. Et dum seruitur libidini facta est consuetudo. Et dum consuetudini non resistitur:

facta ē necessitas: quibus'q; si ansulis q̄busdā sibimet ineris vñ catenā appellaui tenebat me obstrictum dura seruitute.

Ansanctus dicitur omni ex parte sanctus.

Anser.ocha ab anatando. auis ē que nocturnas excubias celebrat. Vigilias enī suas cātus assiduitate testat. Hinc anserinus a.um. Ply. Tubera ꝛ quecunq; emolliri opus sit efficassime anserino adipe curantur.

Antandos phrygię vrbs ad meridiē posita quā habitauere leleges finitimi cilicibus abozigenes oliz cū habitarēt acarnaniā a duce lelege leleges appellati sūt. Et ab eius nepote Teleboo Teleboi. Hi migrauerūt ī asiā ꝛ dicti fuere Lares Sed de hoc latius ī dictiōe leleges. De hac Vir. Classemq; sub ipsa antādro. Antādrū vo sarū magisq; insula inter Tenedū ꝛ chiū: qua egeus sinus panditur a dextra nauigātib⁹

Antacites pe.coz. amnis asię. a quo pisces antaceī salsamētuz nobile. īportāt antaceī ex bozysthene vt īquit Herodot⁹.

Ante. modo aduerbiū: modo ꝓpositio ē. aduerbiū qñ nulli deseruit casui: ꝛ significat antea. Virgil. Ante leues ergo pascent in ethere cerui. Hoc enī accidit multis ꝓpositionibus Nec mirū qñ aduerbijs ēt q̄busdā liceat vim ꝓpositionis assumere: vt p̄die kalē. p̄die nonas. Itaq; apō circū añ post ꝛ reliquę tūc ꝓpositiōes ure appellāt: qñ casib⁹ adiūctę trā sitionē facere ostēdunt qō ē ꝓpriū ipsarū. Qñ vo sine casibus sūt aduerbia. Sed cū ē ꝓpositio seperari ꝛ cōponi solet Seperata qñq; psonā: qñq; locū: qñq; tempus denotat: vt ante ozā parētū: ante tēplū: ante duos annos. Cōposita plerūq; significat: ꝛ cōponit cū dictiōe īcipiēte a.c.vt añcapio e.vt anteeo. f.vt antefero. g.vt antegradioz. l.vt antelucan⁹ .p.vt añpono. s.vt antesto. Ab añ fiunt deriuatiua. Antica antiquus: antes antemna ꝛ huiusmodi.

Anti ꝓpositio greca quę in cōpositione plerūq; contradicit: et aliquando significat re. ꝛ aliquando pro. Extra cōpositionē cōstruit apud eos cū genitiuo. Et tūc apō nos significat .p.

Anterius. añbac. ꝛ ab hoc tēpore. Fit enī ab ante: sicut a post posterius. ꝛ a sub subterius quo vsus ē Boetius: Sidōius ad Domitiū. Quę nā potissimū anterius e aulibus nostris culina fumaret.

Ante alios sup alios: plus alijs prius alijs vel pter alios.

Ante ambulo. as. Vide in dictione ambulo.

Antarcticus. pe.coz. quartus circulus cęli eo q̄ otrarius sit circulo quē arcticō nominam⁹. A nr̄is or̄ pol⁹ meridionalis:

Anteˢ. arū. tantū plr. ostioz latera dicūt a q̄b⁹ antipagmenta.

Antea aduerbiū eiusdē significationis cuz añ cōponiturq; ex ante ꝛ ea vt ostendit Prisc. q̄uis tñ tempus denotet.

Anteeo. is. tam dativo q̄z accusativo iūgit. ꝛ significat anteuado. p̄cello. Plan. in Am. Virtus oīb⁹ rebus anteit Salust. in Jug. Et cū oīs glozia anteiret: oībus tamen charus erat.

Anteos apud nos idē est qō cōtrarius ꝓpriū nomē gigantis terrę filij magno ac prozcero cozpore in lybia apud lirū oppidū a flumine mauritanię eiusdē noīs ita vocatū. qui locus Antei regia dr̄ robore ac fortitudie nemini cedēt. Quotiēs mēbza labore defecta essent tactu terrę recrebantur quem Hercules palęstra pectoz astrictum expirare coegit.

Antariū. bellum quod ante vrbem geritur.

Antecapio is. ꝑuenio anticipo. Sal. cōsul optimū factu ratus noctē q̄ instabat añcapere ne quid spatio nouaretur.

Antecedo pe. ꝓ. ꝑcedo añuado ꝛ cōstruit tā cū actō q̄z cum dtō. Decius Brutus Ciceroni. Biduo me Antonius añcesſit itinere multo maioza fugiens q̄z ego sequens. Cic. pro archia celeriter antecedere oībus ingenijs contigit.

Antecelo. idem est quod precello. Li. pro Cornelio. Qui eloquentia cęteris antecellis.

Antecęnium cibus quę añ cenā sumit. Vulgo merēda.

Antefero. pe.coz. antepono. Li. Lecinę Cū vel iniquissimam pacē iustissimo bello anteferez. Ambro. Fuit sapientie deo credere nec filij gratiā anteferre auctoris precepto.

Antefixa dr̄ quę ex ope figulino: sub tectis affiguntur sub stillicidio.

Antegradioz antecedo. Li. Quicquid est quod deceat id apparet cum antegressa est honestas.

Antegerio: veteres pro valde ꝛ pro statim vtebantur: quasi anteq̄z res gereretur.

Antehac nō mō sigt añ h̄ vt Ter. ī An. Nā qō añ hac fecit nihil ad me attinet. i. añ h̄ tps siue hacten⁹ vel vsq; mō sed ēt ante illud tps. sicut post hac nō tm̄ post hoc verū etiā post illud tps. Sal. Sic erat accēsa libidine vt sepius peteret viros: q̄z peteretur: sed ea spe antehac fidem perdiderat.

Antilena. qua pectus iumēti cingitur ficut postilena que sub cauda ponitur.

Anteloquoz prius loquoz a quo antiloquium primus indicē do locus. siue prioz locutio. Macro. Dic assensi omnes pertextato anteloquium detulerunt.

Anteluco. as. siue anteluco2 penul. p. sigt ante lucem vigilo.

Antelucanus. a.um. qō est ante lucem. Li. M. Catoni. Eran telucano tēpore vsq; ad hozā diei decimā magna multitudine hostiuz occisa. Idē cōtra Catil. Quozū omnis īdustria vitę ꝛ vigilandi labor in antelucanis cenis exprimitur.

Antelucani venti q̄ aut ex fluminib⁹ aut ex aliquo sinu seruntˢ

Antica. Vide in dictione postica.

Anticatones dicti sunt duo libri quos Cesar ō Catonē scripsit. Sue. Reliquit ꝛ de analogia duos libzos: ꝛ anticatones totidē nomē ē cōpositū ex greco ꝛ latino. Nā vt Quintil. inquit Ex peregrino ꝛ nostro componuntur dictiones vt epitogium ꝛ anticato.

Antemaloz hyphen est. i. vnio: quia sub vno accentu duę dictiones proferuntur. est enim vnitas quasi compositio. Nā significat preteritozum malozum.

Antemon pe. pro. velum qō potest facilius obliquari quo nautę in summo tempestatis discrimine vtuntur.

Antemnę. cū m ante n. vrbs ante amnē dicta q⁹ eā amnis pter fluat. de q̄ Vir. li. vij. autēnęq; tegmina tuta cauāt capitum:

Antenna. per duplex. nn. lignū ptransuersum in malo posituz in quo velum alligatur. a circūtenēdo dicta. Ply. li. j. Non antennas solum verum ipsa nauigia contorta frangens.

Ante oculos minus est q̄z cozam. Nam cozam prozimitatem significat. ante oculos potest ēt longe intelligi. Ter. in Eu. Quę mihi ante oculos cozam.

Anteˢ: lapides sunt qui vtrunq; latus hostij muniunt alio nomine parastadę auctoze Victruuio.

Antes nomē ab ante deductū. quo significāt eminentes lapides: siue vltimę columne quadratę q̄bus sustinet fabzica. Hinc dicti vident antiani magistratⁿ⁹ ī vzbibus q̄ semestrē magistratū exercēt q̄ velut antes colūnę totⁿ⁹ vzbis onerei cūbēte eā sustinēt. ad quā etymologiā ēt extremos ozdines vinearū possum⁹ trahere q̄ antestāt. Vir. li. ij. He. Jā canit extremos effetus vinitoz antes. Alij macerias accipiūt q̄b⁹ vineta claudunt quę fiunt de siccis lapidibus: sic dictę a lapidibus eminentioz⁹ⁱb⁹ q̄ iterponūt ad maceriā sustentādā

Añpono. is. ꝑfero. Li. ī Lel. Ut amicitiā oīb⁹ reb⁹ añponatis.

Antesignanus: signoz hoc est vexillozū ꝓpugnatoz siue defensoz. Nā signū pro vexillo ponitur. Liui. li. iiij. Signa nunc resistentia deserunt ab antesignanis nūc inter suos manipulos recipiunt. Signifer est qui vexillū defert. Ideo Liu. ibi nō solū de antesignanis sed signifero ita loq̄t. Ita p̄mo statim prelio cum dictatoz equitatum immisso antesignanos hostium turbasset legionum: inde signa inferri propeiussit signiferūq; ex suis vnum cunctantem occidit

Antesto. as. cū dtō struit. Hel. li. ix. Qui ꝛ viribus ꝛ magnitudine ꝛ adolescentia simulq; virtute ceteris añstabat. i. antecellebat. Sed hoc p trālationem. Nam prozsie significat sicut sonat. Unde antistes ꝛ antistitoz.

Antistes itis. ex ante ꝛ sto. tā fe. q̄z mas. generis qui in aliqua re excellit: vt si dicam⁹ Li. eloquētie antistes quasi añ stans princeps. Val. max. li. j. Ne deę vetustis ritib⁹ peruta deesset antistes Liu. li. j. Poticij ab Euandro edocti antistes sacri.

Antistitoz pe.coz. quasi antestatoz. Lol. li. iiij. Neq; enim singulis totidem antistitozes possit dare qui obseruent quicq; precipiant ne acerbę vuę demetantur.

Antestor.aris.ante iudicem statuo.
Antepagmēta sunt valuaꝝ ornamēta q̄ ante valuas appingantur.i.affigantur: vel q̄ appingantur antis.
Anterpectatum:tota vna dictio aduerbium:ꝛ significant anteq̄ expectaretur eius aduentus Virg.li.iiij.Geo.Anterpectatum positis stat in agmine castris.
Anteuenio puenio.Sal.in Jug.Ac p tramites occultos exercitum metelli anteuenit.Plau.in Tri.otō iunxit pro eorum venio tempori huic hodie anteueni.
Anteuerto p̄cedo puenio anticipo.Lic.in Lel. Id ipsum cum tecum agere conarer.Fānius anteuertit.i.prefat⁹ est.Amb. ad Simplicianum.Ita mens boni speculatrix consiliorum suorum est:prīusq̄ examinat quid decorum atq̄ honestum Iniquitas vero opere cogitationem anteuertit.
Anteurbanus.a.um.quod est vbi propinquum.Unde anteurbana predia dicuntur vbi propinqua.
Anticipo.as.pe.cor.ante capio preuenio. vt est illud Strictiores eos p̄cesserat aura iugales estiuū suadens anticipare diē
Antiq̄ sunt muliebres capilli i fronte demissi q̄ añ faciē siti sint
Anthinum mel vocat q̄ vere factū est:quē ex floribus faui cōstruunt.quos greci τα ανθεα appellant.Mel vō estiuum vocatur horeū:q̄ greci oēs fructꝰ estiuos nomināt horeos quoniam id tempus per excellentiam horam vocant.
Antium:vbs latii volscorum caput. Romanorum colonia: dictum q̄ ante alias vrbes in ipso littore sita sit ad ocium.rerumq̄ vrbanarum vacationem accommodata.
Antidotū pe.cor.ex cōtrario datū remediū siue medicamētum venena q̄ data.Nā ꝛ ipsa antidota fere venena sunt vt sit antidotū q̄si venenū ⁊ venenū εξ αντι και διδομι.Nā cōtraria contrariis curāt.Quintil.li.vij. Tyrannus suspicatꝰ a medico suo datā sibi venenū torsit eū.Et cū id dedisse se negaret accersit alterū medicū:ille datū ei venenū dixit:sed se antidotū daturū.Dicit ꝛ antidotus genere fem Hel li. xiiij. Huius regis antidotus celebratissima q̄ Mitridates vocatur.Hierony.ō Rufinū. Apō medicos quoq̄ q̄dā antidotꝰ noxios būores tēperās ex amaritudie notat q̄ dulcis oñdit
Antidotarius liber in quo de antidotis tractatur.
Antidosis:latine retributio:Significat enim quicquid alicui ex aduerso datur.εξδιδωμι.μ.δωσω
Antipodosis.itē retributio.Et anti.ꝛ apo que re idicant ꝛ dosis datio.Figura est cum media primis ꝛ vltimis conueniunt:vt vestrū hoc factum reprendo.P.L.nō meū:ac pulcherrimū q̄dē factum.verum vt dixi non meum sed vestrū
Antibaccius:pes bacchio contrarius.Constat ex duabus longis ꝛ vltima breui: vt natura.
Antigenes.pe.cor. nomen pueri rustici.
Antigonus nomen proprium regis macedonum.
Antilochus pe.cor. Nestoris filius q̄ē in bello troiano Memnon auroꝛe filius interemit.Uñ patris prece motus Achilles Memnona occidit.
Antigrapium: latine exemplar dicitur.
Antilogia.dici pōt cōtradictio refragatio vt q̄si otraria oratio
Antiaxōa q̄si ō axē posita.anti ō ἀξις ς axis Greci ἀντιαξονα
Antimachus pe.cor.cum ch aspirato nomen viri latine contra pugnās. Mache enim pugnam significat.
Antiquus ,p̄pe vetꝰ.Virg.Antiquasq̄ domos auiū deductū. vt Var.docet ab añ ꝛ q̄uū Quñ vō q̄ antiquora sūt fere meliora eē osueuerūt: vt mores vinū ꝛ similia.Plau.Qui vtunt vino veteri sapientes puto:ꝛ q̄ libēter veteres expectant fabulas.Ideo factū ē:vt Antiquiꝰ q̄nq̄s ,p meliꝰ vsurpemus Li.in Lel.Hoc q̄dē ē ,p̄pū amicitie sz antiquor ꝛ magis a natura ,pfecta.Et antiquus ponit ,p nobili ac venerabili.Uir. Terra antiqua potens armis. Ab antiquus fit antiquitas pro vetustate.Antique ꝛ antiquitus aduerbia.
Antiquarius:rerū antiquaꝝ peritus.Iuue.Ignotosq̄ mihi tenet antiquaria versus.Itē antiquarius dr̄ q̄ verba ab vsu remota ꝛ cōmētarios pōtificū ꝛ vetustissima fœdera ꝛ exolet os scrutat auctores vt ex his contrahat que nō intelligant vt q̄dā solus scire videatur.Et antiquarius idē quod antiquus:ꝛ q̄ lr̄as antiquas scribit.Aug.supra Luca. Quēadmodum q̄ videt literas in codice optime scripto ꝛ nō nouit legere.laudat quidem antiquarii manū admirans apicum pulchritudinem:sed nescit quid sibi velint illi apices.
Antiquo.as.euacuo aboleo:ꝛ ad statū p̄stinuꝫ reuoco. Liu. Diuum rerū cā vobis antiquādas cēseo istas rogatiōes. Et antiquare est ofirmare Liui. De plebeo senatu antiquabāt
Antiphates pe.cor.nomē proprii regis lestrigonium de quo Uir.li.viij.Et primum antiphatem:is enim se primus agebat.Dicitur ꝛ antiphateus.
Antiphona.pe.p.nō aūt cor vox recipr̄oca duobus choris alternatim psallētibus.Antiphonas greci primi cōposuerūt ꝛ apud Latinos duus Ambr.instituit. Et hīc in cunctis regionibus occiduis vsus increbruit.ideo aūt penul. ē longa qñ ē ω mega εξ αντι και φονη vox ō cōez vsū sic Jacobꝰ ō vō Ambrosius et Gregorius de qb⁹ plura essent dicēda.
Antiphrasis pe.cor.sermo per contrariū intelligendus: vt pce quia nemini parcant.Anti contra φρασις locutio.
Antistrophe.αντι στρὸφη dr̄ cū inter cōiuncta duo que ex se pendeant sit alterna conuersio: vt seruus dñi:ꝛ dñs serui.
Antiparistasis pe.cor.a grecis dicitur per quam vbi calidum est inde frigus excedit. Ubi frigidum est:inde calor expellit Hinc putei per hibernum tempus calent:quia illo se calor contulit cedens frigori superiora possidenti.
Antipodes pe.cor.dicunt qui cōtra nos positi sunt cōtrarijs vestigijs quos tñ Aug.li.xvj.ci.dei negat eē sic scribēs.Qui vero ꝛ antipodas eē fabulātur.i.homines a otraria pte vbi sol oritur qñ occidit nobis aduersa pedibus nostris calcare vestigia nulla ratione credendum est.
Antiptosis pe.pro.latine dici pōt pro casu.Figura qñ casus p casu ponit:vt vbē quā statuo vestra est.Lōponit enim ex anti.pro.ωτοσις casus ab πιπτω και ευτω παρακειμενω πεπτωκα
Antithesis pe.cor. Figura cum vna littera ponitur pro alia:vt olli pro illi.Componitur enim ab αντι quod est pro ꝛ θεσις positio quasi pro altero positio.
Antistychō.itē dr̄.p lr̄a nā anti.p.ꝛ stychō lr̄a.vt sella,p sedda ꝛ magalia,p magaria.l.p.r. Nā magal,p magar dr̄ q̄ pęno rū lingua villam designat.grece αντιστοιχει ον.
Anthitheton pe.cor.obiectū vl ō positū. Figura cū otrarijs opponūt otraria:vt apō Ouid. Frigida pugnabāt calidis: humētia siccis Mollia cū duris: sine pōdere habētia pōdus. Nā anti.p.vel ō theton positū. Persius Carmina rasis libratī anthithetis doctas posuisse figuras.Aug. li.xj. ci.dei. Anthitheta q̄ appellāt in ornamētis elocutionis sūt decētissima: que latine appellant opposita: vel qō expressiꝰ dr̄.contrapositā:vt apud apostolū.Per arma iustitię a dextris ꝛ a sinistris:per gloriam ꝛ ignobilitatem ab αντι κεῖ τι θημι
Anthypophora pe.cor.figura q̄ fit cū tacite obiectōi rūdet.nā ancti ō hypophero subduco vl suffero.q̄si ō,ua subductio.
Antisthenes.pe.cor.nomē philosophi.ꝛ contra valentiā figit. Hic cū gloriose docuisset thetoricā:audissetq̄ Socratē dixisse fertur ad discipulos. Abite ꝛ magistrum querite. Ego enim iam reperi.Statimq̄ venditis que habebat ꝛ publice distributis nihil sibi plusq̄ palliolum reseruauit.
Antitypū.pe.cor.latine exēplar:silis forme vel contrariū.
Anticyra pe.cor.insula ad sinū adiacēs Maliacū ꝛ Oetā mōtē cui meminit Stra.li.ix.vbi auctore Ply. Elleboꝝ tutissime sumit. Ouid.li.iiij.de pō. Ibibe dixisse purgātes pectora suc cos q̄cq̄d ti tota nascit anticyra. Uñ quotiēs insanū hoīez significare voluerī anticyra egē scribūt Hor.Si tribꝰ anticyris caput insanabile nūq̄ tōsori licino cōmiserit.Est ꝛ anticyra ciuitas iuxta Cirrhā i phocide regiōe i cozrinthiū sueꝛsa sinū ab ātichyreo q̄dā hercłis ętate caparisꝰ ab homero ocā
Antepater pe.cor.nomen proprium poetę Sidonij.Fuere ꝛ alij hoc noīe vocati. Hic antipater nobili epigrāmate in sapho decimā inter musas eam cooptat.
Antinous egypti ciuitas ab hadriani amasio sic dicta vt scribit Dier.li.contra Joui.

Antęus gigas tibycus quem hercules occidit hunc fabule fin
gunt quasi filius terrę fuerit ꝓpter quod cadens in terrā
fortior ſoleret aſſurgere.
Antheus cū h.vnus fuit ex Aeneę ducibus. Uir. Anthea ſer
geſtumq; vocat.
Anthypatea: diſcordia ſicut Sympatea concordia nobiliū an
docet Ply.li.xxxvii. υπατος conſul.
Antypaphus latine ꝓconſul.
Antonomaſia cū accētu in pe.dici pōt ꝑ noīe. i. vice noīs poſi
tio.Diome.Antonomaſia eſt vocabulū qō ſine noīe poſitus
loco eius fungitur: vt eſt arma virūq; caro vbi intelligitur
Aeneas. Fit aūt tribus modis. Ab animo vt magnanimus
anchiſiades.i.Aeneas. A corpore: vt ipſe Arduus.i. Poly
phemus. Extrinſecus vt infelix puer atq; impar ogreſſus.
Achilli hoc eſt Troiul⁹ indeantonomaſticos denominatiue
Antiochus nomen ꝓprium regis Syrię Seleuci regis fili
Fuere ⁊ alij Antiochi Syrię reges. Fuit ⁊ ali⁹ Antiochus
Aſcalonita phus Ciceronis Bruti q; ꝓceptor.
Antiochia vrbs in Syria q̄ ꝓnus Metropolis Epiphane et
reblata ab aliis Theopolis hoc eſt dei ciuitas eſt appellata.
Hanc Seleucus nicanor in ſuor memoriam cōdidit olym
piade: quā orontes fluuius interfluit ab occidentali regio
ne lauat męnia eius ſarfar fluuius. Alia eſt Antiochia ad p
ſicū littus ab Antiocho cui ſother cognomen fuit condita.
Ab Antiochia fiūt adiectiua Antiochenus ⁊ antiochenſis.
Antonior famia Romę nobiliſſima vetuſtiſſimaq; fuit: vtpo
te quę ab Antone Herculis filio ⁊ noīata ⁊ oriunda ꝓdit
Anthropos pe.ꝓdu. Nam grēce ανθρωπος οτι ανω και
τροπη latine homo dicitur.
Antropophagi populi Scythię q̄ humana carne veſcūtur φα
γω enim comedo ſignificat. Hi populi ſunt ad orientē ac ſe
ptentrionē Maſſagetis ⁊ circa hos triſtiſſima ſolitudo et
mare quod Tabin vocant.
Anthropophori mittę dicti ſunt q̄ ſimplicitate ruſtica deū ha
bere membra arbitrāt. Uñ ⁊ Antropophor miteca hęreſis
Anthraces pe. p. latię carbones. Anthraceus carbonarius. An
thracia pruina. Anthracin⁹ color niger: a carbone q̄ carboni
ſimilis ſit: ſiue q̄ huiuſmodi color ſit ex tritis ī mortario car
bonibus. Uar. de vi. pa. Propinquę adoleſcētulę ⁊ iā an
thracinis ꝓmo amiculo nigello: capillo demiſſo ſequūt
luctū. Rurſus Anthrax ſicut ſcribit Die. ad Dama. genus ē
lapidis fulgidi atq; lucentis quem nos carbunculum inter
prętamur ⁊ quem in duodecim lapidibus inuenimus.
Antlia.ę. machinula ad hauriendam aquā excogitata Nam
αντλεῖν latine haurire dicit. Mar. cura laborantes antlia
tollit aquas. Et Feſtus antlare haurire a grēco ἀντλάω
καὶ ἐνδέιν τὸ ἀντ λαμβάκα λέσμεν deſcendit Liui. Flo
rem antlabant liberi exarteſiis.
Antrū. crypta. latine ſpecus vel cauerna quaſi atrū: vt inquit
Amb. li. hexa. q̄ atro inhorreſcat ſitu atq; offuſcatione tene
brarū. Nā antrū vocant ingentem quandā concauitatē in
vbē ductā: ſed miror cur tantus vir dictiunculā etiā pueru
lis manifeſtam grēcā το αντρον του αντρου latinā eſſe
voluerit: neq; ſuidam citare aut alios grēcos oportere. Eſt
etiam nomen fluminis in Britannia.
Ant⁹ aīal ē ō quo. Plyn. lib. x. ſcribit q̄ equor binnit⁹ imitet.
Anubis pe. p. gtūs facit anubis vel idis ⁊ lingua egyptiaca ōr
canis in cui⁹ forma colebat Mercuri⁹ vt inquit Ser. Urg.
Oīgenūq; deū monſtra ⁊ latrator anubis. Quid. ō ſine titu
lo. Per tua ſacra p̄cor ꝑ anubidis ora verēdi. Diod. ſcribit
anubis filiū fuiſſe Oſiridis qui canem geſtabat tanq; armo
rum inſignia. Ex quo egyptii canem venerantur ⁊ anubim
deum canino capite effingunt.
Anxius ſollicitus męſtus ab αγχω παγξω Unde anxietas
⁊ anxietudo de quibus ſupra.
Anxifer pe. cor. q̄ſi angorē anxietatēq; ferens. Li. li. ij. tuſ. Nūc
dolorum anxiferi torquent vertices. nunc ſerpit ardor.
Anyrus pe. cor. dō q̄ſi abſq; raſura. ab α ſine ξυρεύω rado.
Nā inberbis a Campanis colebat Juppiter enim interpo
nitur ad euphoniā vt. αμβροσια
Anxur tam. maſ. q̄ neu. generis vrbs eſt quā oliz Trachinam
nūc Tarracinā dicūt. Mar. Siue ſalutiferis candidus ax
ur aquis. Hor. Millia cū prāſi tria repim⁹ atq; ſubim⁹ ipo
ſitū ſaxis late candentibus anxur. Dicitur autem anxur: vt
Ser. docet q̄ illic colebatur Jupiter anxurus quaſi.
.i. ſine nouacula quia barbam nunq; raſiſſet.
Anyger et anygrus fluuius theſſalię. De quo Oui. Fundit
anygrus aquas.
Anypodet⁹ ανυποδητους grēci vocāt q̄ pedib⁹ ſūt nudis.

A ante O

Aonia regio Tracię ab Aone rege Neptunni filio dicta: quę
factiōe ſuor ex apulia pulſum in Bęotiā tradūt veniſſe: ac
de ſuo noīe mōtanā regionē Bęotię vocitaſſe Aoniā. Ao
neſq; eius mōtes dicūt. Hinc Aonius aonia um. Ouidi. Se
perat aonios acteis phocis ab aruis. Similiter Aonides pa
tronymicum ꝑ poſſeſſiuo. Juuena. Aprusq; bibendis fon
tibus aonidum.
Aoꝛſi ppli nō ꝓcu. Jaxarte fluuio q̄ in hyrcanū mare influit vt
inquit Ptolo. Alios Plynius in Europa collocat aoꝛſos.
Scribit Strabo. Aoꝛſos thanaiz accoluiſſe.
Aoznos: fuit petra apud Indos ꝓceps ⁊ in via monumētis
hiſtoricorum celebrata quaſi auibus inacceſſa. A enim pa
uationem ſignificat.
auē. Scribit Plut. Alexandrū cū intellexiſſet hāc petrā tene
ri ab hoſte meticuloſo dixiſſe. nūc locus iſte facillim⁹ ē captu

A ante P

Apamea: inſula eſt a Tygri fluuio circumfuſa ſic dicta vt ſcri
bit Plyni⁹ ab Anthiochi matre. Eſt ⁊ Apamea bithynię
oppidū: quā Nicomedes cognomēto Epiphanes Pruſię
regis filius de matris Apames noīe Apamean vocari vo
luit quę Myrlea a Myrlo colophoniorum duce dicebat
Apamia cū. i. vrbs minoris aſię eſt: ⁊ vna phrygiarū vrbium
maxima fuit. Urbs fuit noīe Celenis qua deſtructa Antio
chus ſother boues trāſtulit in eā quę poſtea Apamia dicta
ē ⁊ vrbē appellauit de noīe matris Apamie Artabazi filię q̄
Seleuco nicanori nupta fuit Eſt ⁊ alia vrbs ei⁹ noīs ī pthia
Apageſis: pe. cor. aduerbium grecuz comicū familiariter co
ripientis eſt quod ſignificat abduc ſi vis ⁊ remoue. Apul.
Apageſis iam cruentos deos.
Apanthropos. pe. ꝓ. latine inhumanus dicitur. Apanthro
pia inhumanitas.
Appella dici pōt ſine pelle. Quo noīe vocati ſunt iudei circūci
ſi. Hor. li. Ser. Credat iudęus appella.
Appelles: is. veletis. fz Priſ. nomē pictoris eximij patria Coi
q̄ oēs pulſos genitos futuroſq; poſtea ſupauit: ⁊ picturę plura
ſolus ꝓpe ꝓtulit q̄ ceteri. Ferē Alexādrū macedonē a nul
lo pingi voluiſſe q̄ ab appelle. De h̄ Oui. Si nūq; veneręs
co⁹ pinxiſſet appelles. Merſa ſub equoreis illa lateret aqs.
Apennin⁹ p oupler. nn. a penna q̄ē ſummitas. Uel a pęnin⁹ cū
ę. diptho. vt ſētit Ser. q̄ſi alpes pęni quē Annibal pri⁹ ſupa
ſunt. Hic Italiam diuidit incipitq; a Genua ⁊ ſupra carnos
incumbit. Liu. li. xxi. penninum dicit diſputans.
Aper porcus ſyluester. ab αφρὸς ſpuma q̄ ſpumaz ore emit
tat. Uel dicit a feritate quaſi aſper q̄ birſutus ſit ſeu q̄ in lo
cis aſperis habitet: vt inquit Uarro.
Aperio: ex ad pario vt inquit Priſ. abiecta. d. q̄ ad ſequente
p. nūq; abijcit. Et ſignificat patefacio. Ter. Foꝛes aperi. Da
betq; a cor. Juu. Protulit vt mons eſt ⁊ apta palluit agna.
Quandoq; detego. Hinc Macro. ait iuniores ſolitos eſſe
non tam honoris q̄z valitudinis cauſa maiorib⁹ caput ape
rire Statius. Sic ſat⁹ apto enſe vocat ſocios. Per trāſlatio
nē aperire ponit ꝑ exponere. Plau. Age iā: et h̄ ęnigma api
nobis Jtē ꝑ nudare. Li. Uerent. n. ne ſi quo caſu acciderit:
vt ptes corpis q̄dā apiāt: aſpiciant nō decore. Jtē ꝑ vulne
rare June. Fuſte apire caput cādelā apponere valuis. Hu
ius vbi oꝑoſita ſūt adaperio. q̄ eſt valde aperio. a quo Ada-

pertile pe. co2. qđ aperiē vel aperiri põt: vt versatilis axis q̄ versat vel versari põt. Oui. de tris. Aspicis a dextra lat⁹ hoc a apertile tauri. Exaperio: foras vel valde aperio.

Apesus untis montis nomẽ ẽ q̄ nemeę superiacet: vbi Theseus ioni primũ opatus credit. Dictus ab heroe. cui Aphesas nomẽ erat. Pap. mons erat audaci seductus in ęthera 2oz so noīe Lernei dicũt apesunta coloni gẽtibus argolicis oliz sacer. Ab hoc monte apesuntius Iuppiter dictus fuit.

Apes vel potius apis in noīatiuo singulari. Lol. li. x. Nã quãto grandio2 apis atq; rotondio2 tanto peio2. Ouid. lib. xiij. Me non apis inde tulit collectos sedula flozes. Hoc nomẽ cõpositũ existimãt pleriq; ab a fine ⁊ apes: q⁹ sine pedibus nasci videaī id genus volucris. Dicente Virgilio. Trunca pedũ primo. Sed cũ nõ seruet analogiã. sicut cętera cõposita. bipes bipedis. tripes tripedis. cõpes edis. magis simplex iudicandus est. Creantur apes ex bobus sicut crabrones ex equis fuci ex mulis: vespę ex asinis.

Apis idis. vel apis. apud ęgyptios bos dicit q̄ ⁊ p numine colitur. Luc. Et sacer in cineres magni mactabit apis. Dinc ẽt dictus ẽ serapis: a qbusdã Osiris. Aug. li. xviij. ci. dei. Rex argino2 apis nauibus transuectus in ęgyptum cũ ibi mozt⁹ fuisset factus ẽ Serapis oīz maximus ęgyptio2 deus Nois aũt hui⁹ cur nõ apis ẽt post mortẽ ſz Serapis appellat⁹ sit facillimã rationẽ. Varro reddit. Quia enī arca in q̄ mozt⁹ ponit qđ oẽs iã sarcophagũ vocant σόρος sozos dr̄ grẽce. ⁊ ibi eũ sepultũ venerari cęperũt primq; tẽplũ ei⁹ eẽt extructũ velut sozosopis vel sozapis primo deide vna litera vt fieri solet cõmutata serapis dict⁹ ẽ. Ille aũt quẽ inirabili vanitate decepta ęgyptus in honozẽ eius diuitijs affluentibus alebat qm eũ sine sarcophago viuũ venerabaī apis non serapis vocabaī. Quo boue mozt⁹ qm̃ quereba tur ⁊ reperiebaī. vitulus colozis eiusdẽ mirũ quoddã ⁊ diuinitus sibi procuratum esse credebant. Est ẽt apis vicus in aphrica. quia nobilis religione ęgypti locus esset.

Apianus apiana. um qđ apes auide sumunt. Vñ apianę vuę dicte sunt inquit Col. muscę insectanī: nũc vulgo a muscis muscatulla dicitur Greci sticam vocant ẽt a quodam sapore quasi castozeo. Ply. lib. xiiij. Apianę apes dedere cognomen pręcipue earum auidę.

Apiarus q̄ curat siue q̄ possidet apes. Ply. lib. xxj. Prouẽtuz enim sperant apiarij large flozescente thymo.

Apiarium: locus vbi apes ꝺsidẽt hoc est vbi aluei apũ tenenī quod melissõn a melissis hoc ẽ apibus ẽt ⁊ mellariũ noīantur. Col. li. x. Nõ est dubitandum quin ędificio iũctum apium maceria circundemus sed in ea parte quę tetris latrinę sterquiliniq; ⁊ balnei odozibus libera est.

Apicula diminu. parua apis. Ply. li. vij. Quadrigã ex eadẽ materia quã musca integeret alis fabricatam ⁊ nauez quã apicula pennis abscõderet. Dr̄ et apecula ab apes ntõ quę merops etiam vocatur Vir. Meropes alieq; volucres.

Apiastra illa auis dicitur quę apes comedit.

Apiũ herba folia habens petroselino similia sed maioza er q̄ fiebant apud antiquos cozonę victozibus sacri certaminis Nemeę. Iuue. Saudentis fędo pegrina ad pulpita saltu. p stitui graieq; apiũ meruisse cozonę. Ab apij etiãũ cozona quã. L. Api⁹ in achaia meruit Apiozũ gẽtẽ Romę eẽ cognominatã legim⁹. Quidã hoc nomẽ ab Apice deducũt: q⁹ antiqui apicẽ capitis apio coronabãt. Hãc herbã greci Selinon dicũt: cuius multa sunt genera. Quod eniz spõte in humidis nascit Delio selinũ ẽ λλος enī dr̄ palus vno folio ẽ nec birsutũ. Quod in siccis hipposelinũ quo equi libẽter vescuntur pluribus foliis est simile helioselino. Id ⁊ petroselinum ⁊ oluſatrum siue oliſatrum nũcupaī. Tertium ozeoselinum: quasi montanum apium: cicutę folij radice tenui.

Apiastrum herba est quę a melissis melissephyllon appellaī. Hoc est apium folium. Et a melle dicitur mellitena. Nullo magis floze gaudent apes.

Apicę oues dictę sunt quę non amplo cozpoze sunt nec multaz lanam habent circa cozpus totum.

Apia. via Romę ab Apio claudio sic vocata.

Apinę pe. co2. nuces vocãtur: quę cutem veriius q̄z putamen adeo mollem habent vt simul mandantur.

Apina arbo2 q̄si minime pinus: quę pinus picea dr̄ q⁹ picę potius q̄z pino sil'is fit Apina ẽt tritaq; duo oppida apulię fuerunt quę Diomedes euertit Tãtali ignominia vt in puerbio ludibrium transierint. Quotiens enim rẽ nulli⁹ ptij ostẽdere volumus Apinas ⁊ tricas nominamus. Mar. Sunt apinę triceq; ⁊ si qd vilius istis.

Apidanus. pe. co2. fluuius thessalię. Luc. li. j. Jt gurgite vasto apidanus numq̄z q; celer nisi mixtus enipheus.

Aper ppzie virga in summo flaminis pileo in cuius extremo modica lana est qđ primũ cõstat ad albã Ascaniũ instituisse. Plerũq; tñ sumit p summa verticis parte q⁹ longe sit a pedibus. Aliqñ ẽt p celi: siue galeri seu mõtis aut litterę sũmitate. Pro distinctiõis nota. Pro honoze vel p aliq̄ rẽ cui us summitas est acuminata Col. li. v. Eiusq; velut aper p nus ẽminẽs mucro vocat. Ponit ⁊ p sacerdotũ seu põtifi cũ infula quã vulgo mitrã vocãt. Val. li. j. At sulpicio inter sacrificãdũ e capite aper plapsus eidẽ sacerdotiũ abstulit. Li. vo trãstulit ad auctozitatẽ magnã. Aper inquit senectutis est aucta auctozitas quanta fuit in. M. Cęlio Metello.

Apiculus diminutiuũ paruus aper. quod ⁊ apiculum dicitur Festus. Apiculum filum quo flamines velatũ apicẽ gerũt.

Aperabo. Intestinuz sanguine plenum admixto pingui sic di ctũ q⁹ in summitate quiddã quasi in capite apicem habent.

Appion nomen fuit grammatici celebris qui vt Sen. scribit sub. C. Cęsare tota circumlatus est grẽcia.

Aphęresis. pe. co2. ⁊ antepe. cũ ę diph. dici põt abscissio. Figura q̄ a principio dictiõis litterã vel syllabã aufert: vt Pone metuz pro opone ἐξ ἀποκαι ἀιρο υμαι πρεις φκάτα τηϻ δασειαϻ ἀποβλητον του ο.

Aphrica: regio ab a fine ⁊ φρικη frigus q̄si sine frigore. Hanc tertiam orbis partem pleriq; dixerunt.

Aphros latine spuma. Inde aphroditen Venerem dicimus q⁹ de maris spuma concepta fertur. Aphronitrum: spuma nitri: Aphrodisia dicuntur venerez voluptates.

Aphilos. pe. co2. dicitur qui nullum habet amicum.

Aplanes pe. pro. dicitur non vagus inerrabilis. Macro. lib. j. de som. Dic enim cęlum qđ aplaneis sphęra vocitetur partem vnã: septem vo sphęras quę vagę vocantur.

Applodo is. pe. pro. Vide in dictione plodo.

Appluda pe. p. a qbusdã interpretẽt furfur a qbusdã sozbitionis genus liq̄dissimũ. Ply. docet Appluda vocari purgamẽta milij ⁊ panici ⁊ fisamę: cũ i frumẽta palea dicaī. Dicta appluda ab applodẽdo q⁹ pp tenuitatẽ q⁹ minutissima ẽ spũ deiciaī. Nenius Ne hercle appluda est hodie q̄z tu leuior.

Apocalypsis latine reuelatio. Ex ἀπο quę re in compositiõe significat. ⁊ καλυπτω velo.

Apocope. pe. co2. Amputatio Ex ἀπο quę re vl ab ⁊ κοπτο scindo amputo. Figura quando vltima littera vel syllaba tollitur: vt peculi pro peculij.

Apocryphus a. um. pe. co2. latine abscõdit⁹ secretus. Ex ἀπο quę exaggerat rẽ ⁊ κρυπτω abscõdo. Illa vo scriptura dicit apocrypha cuius occulta origo ẽ i q̄ licet inueniaī aliq̄ veritas: tñ ppter multa falsa nulla ẽ i eis canonica veritas

Apocrisarius latine dici potest responsalis. Ex ἀποκρι νομαι qđ sigt̄rñdeo. Et ponit p legato. Apocrisis respõsum

Apodixis euidẽs probatio: demõstratio siue experimentum. Unde Apodixes grammicę vulgo dicuntur geometrice p bationes. Amb. Crudelissima omnium fęminarum ad filium meum voluisti apodixen tuę artis magicę demonstrare: Bel. Apodixis apodixim vtriusq; callens cum ea quę dubia aut obscura sunt per ea quę ambigua non sunt illustrantur. sed cuz in lingua cõmuni scribatur δλεικνυμι de monstro per ει in principio κάι. μ. δλειξω Locus ille debet emendari apoderis per e in penultima.

Apodyterium latine spoliatozium. Locus in quo loturi aut sudaturi vestes deponebant. quas capsarij seruabant. Nã

ἀπὸ Δύω exuere dr. Ply. ad Appolinarē. Inde apodyterīū balinei larū ⁊ hilare excipit cella frigidaria ī q̄ baptisteriū amplū atq; opacū Δυνωκαι Δυω ingredior quasi vestem ingrediamur απο primat. i. ex veste exeo.

Apologus pe. co2. Fabula in qua bruta animalia loq̄ introducūtur Nam est quędam ex humilibus rebus composita forma ac spēs ad videndum que ⁊ apologatio dicitur.

Apologia respōsio vel satisfactio defensio seu excusatio: que ⁊ apologeticon ⁊ apologema. atis dr. Ūñ apologeticus liber i. satisfactionalis. Hie. ad pāma. ⁊ Oceanus Quis prudētior doctior eloquentior Eusebio ⁊ Didymo assertoribus Origenis inueniri potest quoz alter ser voluminib⁹ τας ἀπολογιας. defēsiones scribēs ita eū se sensisse confirmat

Apolatizo as. cōtēno. Plau. in Epist. Auxilia mihi ⁊ suppetię sunt domi apolatizo inimicos omnis.

Apophoretū ἀποφορητον pe. p. mun⁹ qđ dare solebat saturnalibus quē morē hodie quoq; seruam⁹ mēse decēb. in natali saluatoris die. Sue. in Domi. Dabat sicuti saturnalibus viris apophoreta ita p Calendas martias feminis. Idē in Cal. Agitato citbio comessatiōe q̄dā in apophoretis interfectū cōtulit. Dicta apophoreta a φορεω q̄ ab ijs quos salutabant referent ἀποφωρειν enī modo auferre: modo referre significat. apophoreta ēt dicuntur vasa a ferendo. Athenetus. Vasa que cōuiuis apponebātur vt secum ea ferrent: donoq; haberent ἀποφορητα vocabant.

Apocatastasis ἀποκατάσις latine instauratio Apocatastícus instauratus.

Apophasis pe. co2. negatio abnuētia. Ex απο re. ⁊ φασις responsio apophatica negantia.

Aposiopisis pe. co2. a Cicerone dr reticētia a Celso obticentia alij interruptionē appellāt quod est sileo: vel taceo. Naz est quasi interceptū silentiū. Figura indignantibus familiaris in qua verbuz extrinsecus subintelligitur. Virg. Quos ego decst enim puniam vel quid simile.

Apotheosis pe. p. cōsecratio seu deificatio. Ex απὸ q̄ ab indicat ⁊ θεωσις diuinitas: quasi a diuinitate ꝓcedēs. Unde Ser. in daphni apotheosim dixit relationē in deos cū. s. hominē inter deos numeramus apotheoo deifico.

Apodes pe. co2. aues q̄dā q⁹ careāt vsu pedū. Alio noīe Lypselli dicunt ex birūdinū genere: volāt plurimū nidificāt in scopulis atq; in editioribus domibus. Quies eis nisi in nido nulla: aut pēdēt. aut iacēt. Ply. li. x. Plurimum volant quę apodes vocantur quia careant vsu pedum. Duius nominatiuus singularis est apus. apodis.

Apollo inis. ⁊ Apollos. apollo fm greçam declinationem. creditus fuit deus qué greci ēt φοιβον hoc est solē appellant Cui vt Macro. inqt varię fuerunt potestates. Nā fuit auctor carminis: pses vaticinij: sagittandi peritiā habuit artē medicine per calluit: ⁊ chorodę vocalis. Idē dr liber q⁹ libere puaget per acrē. Dictus apollo ab a. fine ⁊ polli multi q⁹ solus ipse luceat.

Apollinares ludi qui in honorem apollinis fiebant. Et apollinaris nomen prōprium.

Apollonius nomē plūi alabadēsis siue Tianei q̄ rhodiis virit Unde ⁊ rhodius appellatus est. Hic dictus est a Suetonio clarissimus dicēdi magister sub quo vt Plutar. scribit Ci. ⁊ Cesar cōdiscipuli fuere Hic Pythagoricus Philosoph⁹ oū Ephesi vitaz ageret ⁊ forte in multitudine disputaret p eā horā q̄ Domitian⁹ interficiebat defixus ⁊ elinguis stetit Tū aūt exclamauit Euge Stephane pulchre. Stephane percute peccatorem. pulsasti vulnerasti ⁊ interfecisti.

Apollonia ciuitas Epiri corinthiorum colonia: optimis olim instituta legibus. vulgo bis temporibus Uallonia noīatur. De hac Stra. Cōdidere apolloniā corinthij Lorcy reiqz ab Aeante fluuio stadijs decez a mari seraginta. Est ⁊ Apollonia inter insulas thracię cis. Istrum amnem locata.

Appollodorus nomen prōprium pictoris excellentis: ⁊ nomē oratoris pergameni.

Apollydes pe. p. lat. depditi dici pōt απολλυμι. pereo.

Aponus pe. co2. fluuius e seu fons calidis aqs aut longea patuio. Uel vicus vbi balneę sūt. Luc. li. vi. Colle sedēs aponus terris vbi fumifer exit atq; anthenorei dipgitur vndtimauī. Apona aūt nō tā q⁹ contra morbos sunt dicūtur: q⁹ citra dolorę vllū afferāt remediū. Unde patauini quoq; fontes appellati sūt aponi: vt Cassiodoro placet ἐξαστεπτικης και πονος το αλγος και μοχθισμος.

Apophthegma atis. acuta rēsio. ἐξαποφθεγγεσθαι.

Apoplexia siue apoplexis subita percussio: quā secūt mors ἐξαπολητῶ. μ. απωλλῆξω ictu consterno.

Apoplectici sunt quos dicimus attonitos quoz videlicz ⁊ cupus ⁊ mens stupet ictu fulminis aut morbo. Hie. in chronicis. Ualentinianū subiti sanguinis eruptione mortuū scribit quę grece apoplexis vocat. Persuasuz aūt vulgo ē cum quis repētina morte corruit: euenire id gutta sanguinis ex pite in cor delata. Quod quidem ⁊ Spartianus Capitolinus iam tunc credi passim demonstrat.

Apozia. penuria indigentia. Nā ἄπορος apozos indigens paup or Ūñ apud ecclesiā. Apozia hominis ī cogitatu illi?

Apozios aris conuitior ⁊ quasi pauper abiicior.

Apostasia cū accētu ī pe. elōgatio defectio rebellio Apostata siue apostatic⁹ rebellis. Hie. Nisi venerit discessio primum quod grece dicitur ἀποστασια εξιστημι. μ. στησω.

Apostato as. pe. co2. rebello. Lypsi ad Lornelium Interest debet inter eos qui vult apostatauerūt: ⁊ ad seculum tum nunciauerant reuersi gentiliter vuūt vel ad hereticos trā fugę facti contra ecclesiā parricidalia arma susciptūt Dum formauit nomen verbale. Hiero. in Ezechiele. Mitto inde ego te ad gentes apostatices.

Apostema atis. pe. p. αποστημα vomica est que ⁊ suppuratio a latinis cū concursus mali humoris in aliqua parte corporis factus est. Sed ꝓprie αποστημα spacium distantia εξαφιστημι. μ. αποστησω.

Aplus latine missus: siue nuncius dr αποστελλω mitto

Apostrophe pe. co2. dici pōt uersio. Figura cū ad aliquē p eundam personam fit uersio: vt Te nunc alloquor africane cuius mortui nomen splendori ac decori est ciuitati.

Apostrophus accentus cōlitiuus in fine alicuius dictionis q⁹ notans vocalem precedentis dictionis elisaz ꝓpter hiatū vt αφων απ αμβροσιουκα λεπτου.

Apotheca: cella vinaria. Plyn. Uina in apothecis canis ostia mutantur. Prōprie tū est in qua vinū ⁊ cōseruat ⁊ vendit. Itē tū pecuniaz detinēt vini apothecę: necnon alia res maioris incremētū sentit. Apud iurisconsultos accipitur pro quodam obligationis genere.

Apotomia. maioz pars semitōi que a latinis discissio dicitur εξαποκαι τεμνω ενθεμ τομη

Apōzima. a qua cocta cū varijs condimentis.

Aporymenos. greci vocant eos qui e corporibus sordes detergunt quasi distringentes.

Apparo. as. pe. co. significat ad dignitatē quandā ac pōpā m apto. Li. li. iij. de ora. Illa q̄ī apparatu foz appellāt ifigni. Prępparo vo ante paro quę utilia mihi fore credo. Idē li. offi. Facile totius vitę cursuz videt ad eāq; degendā ꝓpa rat res necessarias. Et q̄q̄ apparatus videat vtrūq; significare. vt apparatus belli quasi prēparatio. Id tū potius ē quadā cōsequentia q̄ ꝓprietate. Nā vt dicimus naues nō modo instructas: sed ēt ornatas quia vt instructiores ad bellum: eo pulchriores sunt ita apparatum belli vocamus quę ad bellum quodam decore ⁊ ornatu aptantur.

Appareo: es. pe. p. significat videor. Virg. Apparet liquido sublimis in aere nisus. Et apparere est de improuiso se ostendere. Lic. Cū eqtes Antonij apparuissent. Item Obedire ⁊ pāto esse ad obsequiuz Uir. li. xii. Pę ionis ad solium sęuiq; ad limina regis apparent. Dinc.

Apparitores dicti sunt q⁹ appareāt ⁊ presto sint ad obsequiū qui ⁊ statores dicūtur vt sunt hi. q̄ magistratibus circūstāt parati ad obsequendum. Quādoq; apparitores tabellariorum officio fungebantur. Dabat enī comes magistratibus

qui

qui ꝛ salariũ a rep. licet paruum accipiebat. Li. in ver. acti. v. Tuus apparitor partu mercede ppli conductus.

Apparitura ipsum ministeriũ. Scribit Sue. li. de grãmaticis. Orbiliũ apparituꝛã fecisse magistratibus significãs eum se esse apparitorẽ ministrũq; magistratuum.

Apparitio. ostensio quę grece epiphania ỏr. Et apparitio pro ipsis apparitoribus accipit q̃ pñto sunt. Amb. Missa apparitione cũ ingẽti strepitu suis eã tribunalibus p̃cepit fisti.

Apparitorum. ỏr omne id quod paratur: vel aduitoriũ.

Appello as noio. Li. Pub. Scipionẽ q̃ primus africanus appellatus sit. Itẽ appellare est comiter seu familiariter noiare vocare. Ouid. lib. j. fas. Jãq; potẽs misso genitorẽ appellat amico. Sue. i Cęs. Appellatisq; de rep. pr̃ibus. i. noiatis vocatisq;. Itẽ inuitare. Ũñ Ulpi. de iniurijs. Appellare est blãda oꝛone alteriꝰ pudicitiã attẽtare. Amb. Per seipsuz ꝛ p̃notos ꝛ p affines cępit aures vginis appellare. Interdũ ponit̃ p appellare Afra. Appellat huc ad mollẽ nostrã nauculã. Interdũ p aduocare. Ũñ appellatus ỏr ad quẽ facta ẽ ꝓuocatio. Quintil. Appellabaꝝ a creditoꝛib⁹. s. vt solueret debitũ. Interdũ est post siñam tanq̃ male latam ⁊ aliquem agere. Ũñ Ulpi. Qui appellat: maioꝛẽ iudicẽ debet appellare. Dicimusq; appello p̃incipem ꝛ ad p̃incipem.

Appellare ex aduerso est nomina per antistrophin imponere vt qui herbam illam omni ouicia carentem bolosteon vocauit quo significatur tota ossea.

Appellatio aduocatio siue prouocatio. Et appellatio vt docet Ser. ẽ vt ppria noĩa: vt hic Lato ille brut⁹ vocabuluz ẽ quo res in aĩales enunciant̃. Nomẽ est qỏ deus vel homo.

Appello is. p geminũ. pp. appuli appulsuz: figt̃ ỏduco vel addu co: vt cum e pelago q̃s ad littus accesserit vt ille appulit ad portũ vel in pontũ vel pontu. Uirg. Dic me digressuz vꝛis de⁹ appulit oꝛis. Dic appulsus. us. p accessũ pecoꝛ ad aquã Jurecon. Totum coꝛrumpat pecoꝛis ad quam appulsum. Quandoq; appellare significat ponere dirigere: ꝛ aũm ad aliq̃d agendũ intendere. Teren. Postq̃ poęta aũm ad scribendum appulit. i. posuit. Plau. in asi. Argenti viguti minę me ad moꝛtem appulerunt. i. adduxerunt.

Appello is. p simplex. p. apuli. apulsum. ex a ꝛ pello. figt amoueo: vt Apulsus ab vꝛbe. i. amotus. Sũt tñ q̃ putent aspello nõ apello scribi debere cõponiq; ex abs: seu ab si b. mutata sicut fit ĩ asporto: q̃ fm Prisc. nõ ab a cõponit̃. sęx ab ꝛ bi s ouertit̃ ne si apporto ꝛ appello dicaꝝ ex ad composita existimẽt̃. Nã ita i captiuus plauti legit̃. Dic ẽ ille dies nulla vitę salus sperabilis ẽ mihi neq; exitiũ exitio ẽ: neq; adeo spes q̃ mihi hũc aspellat. Et ĩ Amphi. Inde optie aspellã virum.

Appendo is. di. sum. suspẽdo q̃si ad aliq̃d pẽdo: vt appẽdi vuã ad tigna. Ply. Atq; vuas tã maturas ad solem appẽdere. ꝛ appẽdere ẽ ad staterã lanceq; põderare. Li. ĩ Anto. Ut iam appẽdaꝝ pecunia nõ numereẽ. Cõstruit̃ q̃nq; cũ duob⁹ actiuis. Hier. i li. Sñ. Appẽdit pecuniã quã ephẽson postulauerat q̃dringẽtos siclos, pbatę monetę. Itẽ appẽdere figt iurta dare. Lact. li. iij. Scilicet ꝛ aurũ appẽdere debuit tanq̃ p mortuo. Nectoꝛe. ꝛ appẽdere adiũgere. Ũñ appendix.

Appendeo. es. iurta seu ad aliquid pendeo.

Appendix ỏr q̃ alij adiunctũ est quasi ex alio pendeat. Uulgo pendicie. Li. in bortẽ. Uidit qỏ videndũ fuit appendicem ai esse coꝛpus: est ꝛ appendix genus spinę.

Appeto. is. pe. coꝛ. auẽter cupio: ꝛ tã in bonũ q̃ ĩ malũ sicut expeto capit̃ nisi q̃ in expeto maioꝛ vis ẽ pp ex. q̃ maximã ĩ se vim ọtinet: vt apud Curtiũ. Hęrebat iter cupiditatẽ pudoręq; ꝛ quo modestius qỏ expectabat appeteret pulcacius oblaturos esse credebat. Fallunt̃ itaq; q̃ differẽtiã assignãt inter appetere ꝛ expetere dicẽtes: expetere cũ rõne eẽ: appetere q̃litercumq;. Ex peto bona saneq; honesta. Appeto ỏ ex quo appetitus q̃ est ĩmoderata cupiditas. Qỏ ỏstat falsũ in vtroq; qñ ostẽdere licet ꝛ appeto ad bona atq; honesta auctoꝛes vsos fuisse: ꝛ expeto ad ihonesta atq; mala. Li. Lafio. De his quę pposuerã ỏfirmatio nostrę amicitię de qua pluribus vbis nihil opus est: tu puer me appetisti: ego autẽ sp ornamento te mihi soꝛe ouri. Idẽ lib. iiij. tus. Qñ quę vt bona nã appetimus sic ꝛ a malis nã declinamus. Et Augu. lib. ij. ci. dei. Non deoꝛ p̃cepta sunt sed hoĩum inuenta q̃ vt cunq; conati sunt ĩgenijs acutissimis p̃diti ratiocinando ĩuestigare q̃d in rerũ natura latitaret: q̃d in moꝛibus appetendũ esset atq; fugiendũ. Piero. ỏ Uirgil. Rara virtus est: nec facile a multis appetit̃. Cyprianus ad p̃byteros. Quid cupidius appetere: q̃d magis velle ac tenere nos cõuenit q̃s vt radicibus soꝛtius fixis ꝛ domicilijs nr̃is sup petrã robusta mole solidatis incõcussi ad procellas ꝛ turbines seculi stemus: Idẽ in malũ. Nec periculũ sui appetat quę ad meliora ꝛ diuina se seruat. Qỏ aũt expeto ẽt ad voluptates ꝛ q̃nq; ad maximũ malũ ptineat. Li. oñdit lib. j. offi. Expetuntur diuitię tũ ad vsus vitę necessarios tũ ad pfruẽdas voluptates. Aug. Nouimus q; mẽs humana ĩ diuersis mũdi huius illecebris ꝛ occupiscentijs deuicta fugit laboꝛẽ expetit voluptatẽ. Ad maximũ malũ. Li. in pisonẽ. Ai me quidẽ ẽt pœnas expetistis q̃bus ouratoꝛ mẽtes moꝛtuoꝛ expiaretis. i. reqsistis: siue flagitastis. Hier. ad eusto. Et deuoꝛato Juda. ad cribrãdos aplos expetuit potestatẽ. Nã expeto quo est maioris vis si in malã sumaꝝ partẽ: eo magis a rõne deficit: ꝛ capitur, p sumo siue req̃ro. Jõ cum abltõ cõstruit̃: sicut apud Quintil. lib. x. Ex cognitiõe reꝝ exẽploꝝ q̃bus in primis instructus ỏ esse oꝛatoꝛ ne oĩa testimonia expetat a litigatoꝛe. Aliq̃n tñ, p requiro siue desidero solo actõ cõtentũ est. Plau. in casi., plogo. Nos postq̃ ppli rumoꝛẽ intelleximus studiose vos expetere plautinas fabulas. Appeto vo pręter eam quã p̃diximus significationẽ ponit̃, p adeo q; sicut dicimus: adeo p̃oꝛẽ ita appeto p̃oꝛẽ. Interdũ appetere figt instare appropinquare. Cęsar li. vj. Dieq; appetebat septimꝰ quẽ ad diẽ. Cęsar ad ĩpedimẽta reuerti constituerat. Liui. Ubi noꝛ appetit, ppe riuos aq̃ę sine munimẽto passim feraꝝ rũ ritu sternũt̃. Idẽ. Jã ver appetebat. Interdũ vulnerare. Idẽ lib. vij. Leuans se alis os oculosq; hostis rostro ꝛ vnguibus appetit. Hier. ỏ Rufi. Ab alio appeteris ꝛ illi terguz obuertẽs q̃escentẽ ỏ te, puocas. Idẽ ad vitalẽ appetere q̃si, p amare posuit cũ inq̃t Impẽdio pęoꝛ vt ĩ amoꝛe quo nos appetere cępisti. ad finem vsq; perdures. Ab appeto fiunt appetitor. Appetitus ꝛ appetentia ꝛ appetitio p̃o desiderio. Ply. lib. xix. A stomacho fastidium auferunt: cibiq; appetentiam faciunt lactucę.

Applaudo pedẽ est pede terrã quatio: qỏ fieri solet in derisuz Hier. otra Jo. epm: ꝛ q̃q̃ toꝛqueatis oꝛa: trabatis capillos applaudatis pedẽ: fidẽ eccle apertissime confiteboꝛ.

Applico as. pe. coꝛ. aui. atũ. ꝛ applicui citũ figt̃ appello adiũgo adnecto: ꝛ cõstruit̃ cum dto vel actõ mediãte ad. Just. lib. ij. Igit̃ cũ hercules ad littus amazonũ applicuisset. Uirg. quę vis ĩmanis applicat oꝛis. Transfertur ad alia. Li. Apio pul. Oẽs vires ciuitatis se ad Põpei ductũ applicauerunt. i. adiunxerũt. Idẽ li. j. of. Jtaq; se alij ad pbiam alij ad ius cuiusle alij ad eloquentiã applicãt. i. apponũt vel ọferunt. Col. li. v. Poterit ad hoc vniuersa vinea sub iugum mitti si tñ primo trũco ẽ applicitus. i. adiunctus. Li. li. ij. ad heren. Qui in vtinere se tã familiariter applicuerit. i. se sociauerit. Ter. ĩ An. Tũ ille egẽs forte applicat p̃mũ ad chrysidis pręz se. i. reducit vl recipit. Hier. ĩ li. Ꝛ. Et applicuit Samuel oẽs tribus ĩsrl ꝛ cecidit sors sup beniamin qỏ est q̃si ad se venire fecit.

Appositus a. um. qỏ est iurta: vel ad aliq̃d positũ. Li. ĩ arte veteri. Gladium ppe appositũ a vagina eduxit ꝛ illũ altęr occidit. Aliq̃n sumit̃, p eo qỏ est ọueniẽs ꝛ ppositũ. Idẽ in eodẽ Eã ipsaz scripturã ĩ q̃ inerit illud ambiguũ de quo q̃rit̃ totã oib⁹ partib⁹ ptẽtare fi q̃d aut ad id appositũ sit qỏ nos interpretemur aut ei qỏ aduersari⁹ itelligat aduersę. Et li. j. of. Offiñ eius facultatis videt̃ dicere apposite: ad psuasionem. Alias significationes quęre in dictione pono.

Apzutium. Italię regio inter Apuliã ꝛ Picenũ: hęc etiã Samniũ dicebatur vbi multi ppli erant. In ea ciuitates. Aquila Adria Sulmo Oxtona Arpinũ Aquinũ ꝛ multę alię.

Apprime pe. p. aduerbiũ ad apprimus qỏ est lõge primus vt

scribit. Hel. Ūñ apprime significat imprimis egregie valde Teren. in an. Id arbitror in vita apprime vtile esse.

Approbus pe. cor. valde, pbus. Hel. Et in vsu est Cecilij poete comici hierocles hospes est mihi adolescens approbus.

Apicꝰ pe. p. locꝰ soli expositꝰ q̄si fine frigore: a greco ϕρικ qđ horror significat. Ūñ et putat aphrica dici. Var. aprica fit terra vbi seras violā z horros facias q̄ ea sole nutricat: ſz ꝑ aspirata ouertit in π suā tenuē. Aprica hō z aprica auis que sola gaudet. Virg. Et apricis statio gratissima mergis.

Apricari est in aprico loco esse: vel aeris amenitate vti vel calescere. Var. in ministerijs. Licet videre multos quottidie hyeme in sole apricari. Ply. lib. xxxvi. De columbis. Apricātur alię scalpentes sese. Li. in Lato. Ubi enim potest illa etas aut calescere vel apricatione meli⁹ vel igni aut vicissim umbris aquisue refrigerari salubrius.

Aprilis mēsis dictus ē q̄si aperilis q̄ terrā aperiat q̄ verna tē perie plātarū germina aperiant. Uel or aprilis q̄si amphrilis ab αφρος spuma cū ex maris spuma nata fit venus.

Aprosopos pe. p. latine impersonalis dicit το προσωπον persona grece appellatur.

Apsorus insula in mari adriatico adiacens liburnię in qua ciuitas eodem nomine vt Ptol. lib. j. scribit.

Apsis idis. curuatura rotę testudo. Uide in dictione absis.

Aptus. a. um. sicut li. iiij. cō. docet Aug. or qđ ad aliqđ accōmodatū est. Persi⁹. Non ego cū scribo si forte qđ apti⁹ exit. Interdū aptū or necessariū. Li. li. iij. de fi. Itaq; nā summus apti ad totius ꝟsilia ciuitatis. Interdū elegās: vt apud eūdē li. ij. de ora. Ita porro vbis est aptus z ꝑsius: vt nescias vtrū res oratione: an verba sententijs illustrent. Et de offi. Ut enim pulchritudo corporis apta cōpositione mēbroꝝ mouet oculos. Interdū onerū. Uir. li. iij. Heor. Ipsos torqb⁹ aptos iūge pares Interdū adeptū. Var. Ea oibus ostēdat que bella aptus est. Huius compositū z strariū est ineptus.

Apto. as. ouenīter aliqđ rei alicui iūgo seu accōmodo. Et construit cū dativo vel actō mediāte ad. Li. li. j. phil. Cui⁹ doni qz fortunę studia tam laudi z gratulatiōi tuę se nō aptarit? Amb. Ita ad mēsurā corpusculi ei⁹ aptauerat idumētū z tā nimio fulgore ꝟspicuū. vt nullus dubitaret hoc nisi manib⁹ angelicis ꝓparatum. Hui⁹ ꝓposita sunt adapto z coapto.

Aprotū pe. p. or sine casū ab α sine και πτωσις casus απο του πιπτω. u. πεσου mai πεπτωκα.

Apulia. italię regio mari badriatico determīa iter daunią z calabriā q̄ z iapygia ab iapyge dedali filio q̄ eā regionē tenuit vsq; ad daunią dicta ē hui⁹ nois ꝓma cor. licet. Appulus illam, pducat z ob id ꝓ duplex. pp. scribit. Apulia per simplex Et scōa i Appulus sit correpta in apulia, pducta. Iuue. Uēdit agros ſz maiores apulia vendit. Luc. lib. v. Appulus badriacas exit garganus in vndas. Hora. tū produxit secundā Sed prius appulis iungetur caprea lupis.

Apud ꝓpositio est q̄ nunq; cōposita reperit appositā vocausa libus: q̄q; locū denotat: vt apud Mantuā hęc scripsi. Ad̄ pson̄ā: vt apud regē. Q̄q; loci z psone iunctionē: vt cena mi apud Pōpeiū. Sz cū ad personā refert plerūq; familiaritatē sigt nō dñium: vt fui apō te. i. tecū vel domi tue. Melius tū loci seruit: vt apud sozū te vidi. Ponit interdū ꝓ Inter. in an. Apud sozū mō ibo. Penes vo z potestatē z ꝑsonam z dñium. Quid. li. j. fast. Me penes est vnū vasti custodia mūdi. Q̄q; etiā sine dñio: vt fides penes auctores est. i. apud. Relatū ad personā et interdū denotat vituperationē. Culpę videat penes prez. Interdū laudē. Li. Penes quos laus adhuc fuit. Interdū cōmodum z incōmodū. Liui. Penes eosdē pericula belli penes quos ꝑmia eēnt. Seruit etiā loco. Li. ad heren. Ita petulās est atq; acer vt ne ad solariū quidē vt mihi videt ſz penes scenā z in ciusmodi exercitatus sis locis. i. apud scenā. Dicimus et penes te est laus mea q̄si in manu tua arbitrium vitę meę penes te est.

Aprena alij aprina mala dicunt punica: siue granata ꝓprie dulcia. Sene. ad Lucil. Sic ꝑturbatus sapiēs or quo mō aprena dicunt nō qbus nulla duricia est granoꝝ: ſz qbus minor. Dſr aūt granata a granis: punica a regione. Aristo. in fine libri. ij. meteorologicoꝝ αλλεις τουναντιον της των νοτητος αναγκαιόν γινεται τηρεκ θλιψιν οιον οι πυρηνες οἱ εκ του δακτυλων τηθόμενοι ideſt sed adhuc inspissationis necessarium est fieri extrusione quēadmodū ipse baccę ossa cera sozū ex digitis exilientes: sed sunt Arist. traductiones mendosissime: forsan tamē per quādā similitudinē grana quia ignita pomoꝝ illorum dicunt z a modo ꝓprio modo auget significatum.

Apyrotus pe. produ. gemma cui ignis non nocet. Dicit z Apyrasta carbunculus q̄ ignem sentiat.

A ante A

Aqua. cōponi videt ex a z q̄. q̄si a q̄ vitam⁹. Est q; elementū qđ ab ęqlitate or. Nihil est enī illa dū descit equabilius.

Aquula diminu. Li. lib. de orato. Quę mihi videt nō tam ipsa aquula que describitur q̄ platonis oratione creuisse.

Aquagiū quasi aquę agium. Est enim aquę ductus.

Aquarius rij. vndecimū signū zodiaci est post capricornū. Dicit Ganymedes qui pocula dijs ministrat per quē Januarij intelligimus. xv. kal. Febru. incipit exoriri. Hunc Juppiter eius pulchritudine captus ab aquila in cęlum raptū ministrum suum fecisse existimatur.

Aquarius. a. um. qđ ad aquā ptinet: vt cos aquaria res aqria. Hel. Re aquaria defectos. Ply. lib. xxxiij. Quippe cū in eracuendo oleares cotes z aquarię differant oleo delicatior et fiat acies. Aquarius sulcus qui aquā educit. Col. lib. ij. Lrebrosq; sulcos aquarios quos z nōnulli elicies vocant.

Aquarium siue aquariolus locus in quem sordida aqua iactatur: qui z lauatrina a lauando appellatur.

Aquęus. a. um. quod ex aqua est: vt color aquęus.

Aquatus. a. um. aqua infusum: vt aquatū vinū. Vier. Unum si aquatius bibitur calix frangitur: mensa subuertitur.

Aquaticus. a. um. qđ in aqua degit: sicut terrestris qui in terra viuit. Ply. terrestres z aquatici pisces.

Aquatilis pe. cor. idem qđ aquaticus. Aug. lib. viij. ci. dei. Qui tamē longe pręponitur animalibus aquatilibus cum ipsas aquas terris pręponat Plato.

Aqualis gñis mas. genus vasis ad aquā tenēdaz qđ z matula or. Plau. Date isti sellam vt sedeat: z aqualem cum aqua.

Aqualicus pe. cor. aluus vbi sordes defluunt. Apicius Reples aqualicū sicut laramentū habet ne dissiliat in coctura.

Aqualiculus diminutiuū ē ab aqlicus: z vas vocat in quo porci sorbent per translationē pro vētre siue aluo sumit tā occulta q̄ apparente in q̄ sordes fluunt de hoste or. Persius. Nugaris cū tibi calue pinguis aqliculus ꝓpenso sesquipede extet. Vier. Alius tumet aqualiculo morē paturit: alius elinguis z mutus. Idē. Protensus est aqualiculus insurgit humeri: turget guttur. Dicitur z aqualicus.

Aquilex penul. cor. qui aquam colligit. Var. At hoc pacto vtilior te thuscus aquilex.

Aquil gū. aquę collectio. Plau. Si pluet: aqlegio me iuuabo

Aquelicū: or cum aqua pluuialis remediis quibusdā dicit.

Aqleia vrbs carnoꝝ metropolis iuxta quā defluit Timauus a legēdis aqs dicta. Mar. Et tu ledeo felix aqleia timauo. Ply. Aquileia collocat in decima regiōe Italię. Fuit autez romanoꝝ colonia. xij. M. passibus a mari sita. Ad eā fluminę aduerso onerarijs nauigat naubus per natisonē fluuiū Et hac orti sunt Chromatius ad quē Piero. scripsit et Rufinus greçe latineq; eruditus qui Josephū ouertit in latinū cuius originalis est Mediolani in sancti Ambrosij sano longobardis characteribus cariosissimus.

Aqtania regio z tertia gallię pars: ab obliqs aqs ligeris. Nec a Circio oceanū hz q̄ aqnatic⁹ finus or. Ab occasu hispanis A septentrione lugdunēsem, puinciā. In ea lugdunū z burdigala ciuitates. Dinc aqtanus. a. um. Ūñ Aquitani ppli.

Aqmunaria dñr oia vasa deferēdis aqs deputata. Aquo. as. z aquoraris: aquā haurio: siue aquā fero. Curtius. Cū miles aquatu profectus esset. Virg. sub mentibus vrbis aquantur

Aquosus.a.um.qđ copiā aquę hz: vt hyems aquosa. Lol.li.iij de ficis. Locis inquit frigidus ⁊ autūni temporibus aquosi pręcoques serito. Huius contrariū est inaquosus.

Aquę.arum vbs gallię cisalpinę iuxta quam sunt aquę calidę quę egros curare solent.

Aqua ītercus aquę ītercutis: hydropū morbus q̄si aqua intercutē. Ll.li.iij.offi. Si q̄s medicamentū cuipiam dederit ad aquā intercutē. Nam intercus ōr aqua quā greci hydropa vocant vt ait Prisc. Aq̄ enim intercutem male habet auctore Celso qui morbus acutus est. Ply. hunc morbum aquę subtercutem fusę nominat.

Aqlus color fuscus ⁊ subniger ab aq̄. Nā cū antiq̄ duos oīno nāles colores nosc̄ēt albū. s. ⁊ nigrū interuenerit ātis quoq; q̄ ita neutrisilis esset: vt trī ab vtroq; pprietatē trahat potiſ simū ab aqua eum noīauerunt cuius incertus est color.

Aquilius cognomen factum a colore: subnigro.

Aqla. auis ab aquę colore: siue ab acute videndo dicta. Ferunt cū seruerit aquila grauant pēnę ⁊ ipsius oculi queritq; fontem ⁊ erigit pēnas colligit in se colorans ⁊ sic oculi eius sanant ⁊ in fontem se ter mergit ⁊ ita iuuentutē redit.

Aqliferi dicti sūt signiferi in romana militia ab aquila quā romanis legionib⁹ Marius in scdo ꝛsulatu suo pprie dicauit Habuerunt ⁊ romani q̄ttuor alia signa: videl; lupos minotauros: equos: apros q̄ singulos ordines añ ibant. Scribit Uege. Primū signū totius legiōis eē aquilā quā aquilifer portat. Idem draconnarios appellat signiferos a draconibus qui per singulas cohortes ferebant ad pęlium.

Aqlo pe.cor. vētus dict⁹a vehemētissimo volatu ista aquilę. Hic boreas grece ōr siccus ⁊ frigidus. De quo Ouid.lib.vj. met. Apta mihi vis ē q̄ tristia nubila pello. Et freta ocutio: nodosaq; robora verto. Indurocq; niues ⁊ terras grandine pulso. Idē ego cū fratres cęlo sum nactus aperto nam mihi cāpus is ē tāto molimine luctor: vt medi⁹ nr̄is ocurſib⁹ insonet ętbe. Exiliātq; canis elisi nubib⁹ ignes Idē ego cur subij oueta fozamia terrę. Suppositiq; ferox imis mea terga cauernis Sollicito manes totūq; tremozib⁹ ozbē. Flat ab ęsti na ⁊ solstitiali plaga oziētis aq̄lones ēt dēr venti q̄ octo ser me diebus exoztuz caniculę antecedunt: ⁊ pflant diebus.xl. quos vocant etesias ⁊ prodromos quasi pręcurſozes.

Aquifolia arbor ex gñe ilicis: quā greci similacem vocant.

Ara q̄stansa vt Uarroni placet dicta ē. Uasa enī erāt q̄ tripodes dicebant: q̄ eēt necessariū a sacrificātib⁹ teneri: anfis āt teneri vasa solere manifestū est. Q̄n ergo q̄ immolabant non mō deos voce pcabant: sz etiā manibus aras appzendebāt: primo anſę dicte: deīde cōmutatione lr̄ax arę vocari cepte. Hinc Uirg. Talib⁹ ozantē dictis aras q̄z tenentē. Sūt q̄ aras ab ardēdo deriuent q̄ in his victime adolerēt. Alij ab ara ⁊ ai vbo greco q̄ ē ozo. Et ara ozatio ōr q̄ in sacrificādo ozet. Et hz primā. pd. Est ēt ara ciuitas arabię regia: necnō ⁊ īsula arabię adiacēs vt scribit Ptol. Para. vō cū. b. hz primā cor. ⁊ figt porcoz seu auiū stabulū. Oui. Tertius īmūdę cura fidelis hare. Quidā ēt aiunt harā significare auē quādam anguralē. Uñ deducant hariolus: hariolor: haruſper: haruſpicium: haruſpicina: ⁊ haringa.

Arachosia: regio maior asię: i q̄ alexādria ⁊ arachot⁹ ciuitates

Arabia regio iter Judeā ⁊ egyptū: ab arabo apollinis ex babylone filio Soli. arabiā iterpretat sacrā. Est autē tripler arabia fm Ply. li.ii. Una felix. Altera petrea. Alia deserta. Qui dā arabiā panchaiā ⁊ sabeoz gentē eandē eē existimāt in q̄ thus nascit. Uirg. Solis est thurea virga sabeis. Idē. Totaq; thuriferis pāchaia pinguis arenis. In ea mons syna q̄ ⁊ Oreb i quo moyses legē accepit. In ea phenix auis nascit ⁊ sardonix gēma. Ab arabia fiūt adiectiua arabs arabi⁹ arabus arabicus. p eo q̄ ē ex arabia. Uirg. lib. vij. Hyrcaniſue arabiſue parant. Proper. Nec si qua arabio lucet bombyce puella. Et alibi ⁊ domus in tectis te tremit arabię vbi videtur q̄ debeat scribi per geminum.

Arabarches: arabū pzinceps: vel ex pzimis arabię sicut libyarches libye pzinceps. Iuue. Atq; triumphales inter quas autem sus habere nescio quis titulos egyptius atq; arabarches.

Arachne nomē mulieris lydę q̄ de lanificio ausa ē cū pallade certare: sz victrix dea arachnē pcussam radio in araneā cōmutauit. Hoc a poetis fictū est constant enim auctore Ply. Arachnen lunū ⁊ retia inuenisse cui⁹ filius closter fusos in lanificio inuenit. Hoc ēt noīe vt scribit. Liui. dicta est ciuitas thessalię: cur aūt dicat ⁊ quid sit magnis rōnibus nitiq; rerum pprietatibus accōmodauerūt denoīationes non autez ad placitū. Uñ Suidas ita scribit αραχνεί ομνῦμα καὶ μῖτος ὁ λεπτότατος καὶ αραχνίον λυκος τουφασμα αραχνης δε αρζενικως το ξωυφιον παρα το αραι αιχνη εχειν.

Araneus mas. gñe aīal. Aranea fe. retia quę araneus facit. Lucullus. Furis quo nec⁹ seruus est: nec⁹ arca: nec cimex: nec⁹ araneus nec⁹ ignis. Ouid. lib. iiij. met. Stamina nō sūmo q̄ pendet aranea tigno. Reperit q̄nq; tū aranea p aīali. Uirg. li. v. geo. Laxos in foribus suspēdet aranea casses. Et Ouid. lib. vj. me. Stamē ⁊ antiquas exercet aranea telas: hic ⁊ aragne vel arachne ōr: ab ἀραω q̄ est cōpono apto ogruo vl vt supza. multa sunt aūt araneoz genera oēsq; greco vocabulo sz apud latinos vsitato phalangia dicunt. Unū est genus formice sile sed mīto maius ruffo capite reliqua corporis nigra albis guttis respersum vivit maxime circa furnos ⁊ molas. Scōm phalangij genus ludū vocant. Tertiū lanuginosum capite magno quo dissecto inueniunt duo vermiculi qui oceptū impedire dicunt alligati mulieribus in pelle ceruina ante solis ortū: pterea atorius dicit. Hęci ατοκι ομ ϖαρα τὸ τὶκτω τεξομαι ετεκομ vocant oē medicamentū quod sterilitatē inducit. Alia sunt etiā araneoz de q̄bus apud Sepontinū abunde tractatur.

Aranęolus cū accentu in antepe. diminutiuus est ab araneus. Uirg. de culice. Atq; vt aranęoli tenuē formauimus orsum

Araris pe.cor. ⁊ per apocopen. Arar. fluuius gallię narbonensis per fines heduorum ⁊ sequanoz⁹ in rhodanum fluens Luc. lib. vj. Rhodanūq; fluentem pręcipitauit arar.

Ararus pe.cor. scythārum fluuius.

Araxis armenię fluui⁹. Luc. li. vij. Armeniūq; bibit romanus araxē hic ab eodē monte quo euphrates descendit: q̄ plane mons a Strabone abon siue abama. Plynio agam vocat. Armeniam ⁊ atropatiam disterminat.

Araxum vt inquit Ply. promontoriū est peloponnesi.

Aracynthus: mons ętolię mineruę sacer: vt testis est Ply. vel vt Martianus acarnanię.

Aratrum. penul. produ. dictum ab eo q̄ eruat terram. Sed et greci αρατρον dicunt.

Arabis siue arbis fluuius esse videt qui apud Ply. lib. ij. Sarbis scribitur qui ab arianis montibus per ozāgas ⁊ gedrosios in oceanum defluit.

Arbee ciuitas iudee sic dicta: quia ibi tres patriarchę sepulti fuere ⁊ quartus ādam.

Arbiter pe.cor. Judex non a lege sz ab his qui litigant electus qui totius rei hz potestatē: dictus ab arbitrando. i. existimando. Eius officiū est existimare non put iuris sit: sed put ipe equū esse existimet. Judex vō ex officio dictus est. Aliqñ arbiter ōr speculator. Plau. in aul. Dicego ⁊ huc ⁊ illuc potero q̄d agāt arbitrarier. Et i gñ. Accidit āt vt Joseph operis quidpiā absq; arbitris faceret. Dicit ⁊ arbitra. Amb. lib. j. offi. Conscia quę innocentiū ⁊ flagitiosoz merita discernit vera atq; incozrupta penarum pmiozūq; arbitra.

Arbitrū snīa est q̄ ab arbitro statuitur. Interdū ōr potestas arbitro data. Uñ arbitriū suscepisse ōr q̄ iudicis suscepit. Interdum opinio vt oīa pro meo arbitrio facio. i. vt mihi videtur: ⁊ vt opinor faciendum. Quidaz arbitramentū pro arbitrio vsurpant hoc est pro arbitri snīa.

Arbitrariū ōr cum adhuc res apud arbitriuz agitur: vel cum in potestate arbitri seu iudicis est pro arbitrio. i. pro opinione sua iudicare. Unde arbitraria pęna ōr quę non lege sta-

tuta est sed iudicis arbitrio relicta.
Arbitror pe.cor.existimo.
Arbor ꝛ arbos in nosatiuo a robore vt quidaꝫ putant. Cuius appellatiõe cõtinent vites arundines ꝛ hmõi. Sꝫ cũ plantã adeo tenera est vt herba potius videat arboris loco beri non debet. Diminutiuum ab arbos est arbuscula.
Arboreꝰ.a.um.qõ est arboris. Uir.li.j.Geo. Arborei fetꝰ alibi.
Arborator.nomẽ verbale ab arboro as: ꝛ significat eũ qui arbores putat qui ꝛ frondator dicitur. Ply.lib.xviij. Frondẽ medio die arboratores ne cẽdito.
Arborescere.arborẽ fieri: vl ĩ arborẽ crescere. Ply.li.xix. Tradunt auctores in arabia maluas septimo mẽse arborescere
Arbutus pe.pro.arbor folio citro siꝫi. Uirg.ꝛ quę nos viridis tegit arbutus umbra. Arbutũ vo pomũ rubrũ syluaꝫ quod Ply.ozodon vocat: q̃ asperitate sua plura edi non possint. Uirg.lib.ij.geo. Dant arbuta syluę. Alio nõe dicitur vnedo ꝛ a grẽcis comarus tam pro arbore q̃ pro fructu.
Arbusta.arbores in q̃bus extendunt vites vel arbores vitibus maritatę ataq; vitiferę q̃ in ordinẽ dirigũt. Docẽt Ply. ꝛ Col. quo arbustũ sit faciendũ. Uñ vitis arbustiua ꝛ vimẽ arbustiuũ q̃ ex hmõi arboribus est collectũ. Rursus arbustũ locus ẽ in quo arbores sũt ad fructũ ꝺsite: sicut salictũ in quo sũt salices. Hoc ꝛ arboretũ aliqui vocant vt ĩquit Hel.
Arbustiuum genus vitium quod arboribus applicatur et in sublime procedit. Palladius. Locum quem arbustiuis vitibus destinabis implere.
Arbusto.as agrum arboribus consero ad maritandas vites Ply. transpadana italia pręter supradicta cornu populo tilia acere orno carpino quęre arbustat agros.
Arceo.es.cui.citũ. fm analogiã ꝓpositoꝝ facere debuit: q̃n coerceo coercitũ: exerceo exercitũ: sꝫ arcitũ in vsu nõ est: sicut nec arcit⁹ nec arcitur⁹. Et nihilomin⁹ p mẽbro art⁹: ꝛ arct⁹ adiectiuum p strict⁹ a quo formatũ esse ꝺuenit arcto.as. aut certe arcto tanꝫ frequentatiuũ ab arctũ q̃si suppino ẽbi arceo vt arctũ vel arcitũ fecerit sꝫ neutrũ eorũ reperiat. Nam arceo p stringo in vsu est: vt apud Uirg. Teneras arcebant vincula palmas. Ita vt nõ mirũ sit: si arctũ eius supinũ fuerit arcitũ ꝺo facere debere eius cõposita declarãt. Interduꝫ ẽt arcere ꝺtinere est. Uñ coercere cõtinere dicimus ꝛ arcus in ędificijs q̃ se ipse ꝺtineat. Interdũ pcul siue de longe vetare ne accedãt qui venũt. Uñ arx ꝺicta est q̃ procul a se hostes remouerat: transferẽ etiã ad incolorem. Li. in pad. Quę vis est quę magis arceat hoies ab improbitate q̃ si senserint nullũ in delictis eẽ discrimẽ. Differũt aũt inter se. Arcere p hibere. Inhibere. Abigere ꝛ vetare. Nã arcere pcul pulsare est vel obsistere ne aduersarius nocere ppe q̃at. Liu.li.j. Ad arcendã vim aduenaꝫ armati ex vrbe ataq; agris cõcurrunt. Prohibere est de loco: vel de re aliqua detrudere vel amouere dicto siue facto neq; obtineat qõ vult ibibere est aliq̃d concessum vel pmissuꝫ reuocare: vel inceptum vetare ne pgrediat. Abigere de loco fugare vel pecora ꝛ hmõi abducere. Uetare pcipere vel minari: vel facto ꝓhibere: neq̃d secus ꝺcat aut fiat q̃ ipse vult. Et gñale est significatione verborũ p ꝺictorũ. Ponit tñ q̃nq; arcere pro fugare. Colu. lib.j. Sic munita sola ꝛ latera bouum reor prohibent curculionẽ. qõ genus exitij cũ incidit multi opinant arceri posse. Sciendũ est q̃ arceo vltra accusatiuũ non solũ ablatiuũ cum ꝓpositiõe sed ẽt sine ꝓpositione reqrit metri vel ornatus cã. Liui.li.j. Ceteros metus nõ curia mõ sꝫ ẽt foro arcebat. Etĩ eodẽ. Inde ad leuã versi q̃ dextra tyberis arcebat cũ magna trepidatiõe agrestiũ populabant. Hui⁹ verbi cõposita sũt aberceo coerceo exerceo ꝛ porceo ꝺ q̃b⁹ locis suis
Arcesso.is.ab arceo nascit ꝛ accuso siue ad accusandũ eo sigt. Est enĩ accusare aliũ: ẽ a maleficijs eũ arcere. Et hoc mõ cõstruit cũ gtõ ꝛ aliqñ cũ ablto. Li.li.j.ad herẽ. Arcessit cępio maiestatis. Idẽ lib.ij.offi. Atq; ẽt hoc pceptũ officij diligenter retinendũ est ne quẽ vnq̃ innocentẽ iudicio capitis arcessas. Et arcesso p aduoco siue aduocãdũ eo. Ab arcio.d.in r.mutata. Antiq̃ eni teste Prisc.d.lr̃am mutabãt in.r.nos in c. Interdũ arcessere est ꝓoccupare: vel ante tempus distrahere. Li. Quando arcessentur quo genere vecturę.
Arca dicta est vt inq̃t Uar. q̃ ab ea clausa arceantur fures.
Arcula dimi. parua arca: a quo arcella: sꝫ in frequentiore vsu est arcula. Li.lib.ij.offi. Pręmittebatq; de stipatoribus suis qui scrutarent arculas muliebres ꝛ ne qõ in vestimẽtis telum occultaret exquirerent. Est ꝛ arcula auis quę in auspicijs aliquid fieri vetabat.
Arcanũ. ꝺr secretũ absolutum. Ab arca in q̃ quę clausa sũt tuta manẽt. Põr ꝛ ab arce dici quę tutissima pars vrbis est.
Arcera. ab arca deducit: ꝛ figt plaustrũ tectũ vndiq; ex tabulis q̃si arca q̃dam magna vestimẽtis instrata vt inq̃t Asco. Quo vehiculi genere senes ꝛ egroti cubanti vectabantur.
Arcesilas.pe.cor. nomẽ phi. ppriũ q̃ ex pythana eolica ciuitate oriundus relicto genitali solo sardis perrexit mox athenas profectus in academiã se ad cãtorẽ ꝛtulit quẽ platonicã phiam oĩno cõmutasse nouãq; quãdã ostituisse ferũt. cauillator vocabat qui cũ nihil se scire diceret nec alios scire q̃dq; patebat: oẽs turbãs sophismatib⁹ Obiit cũ merũ imodice bausisse de hoc Persi. Nõ ego curo eẽ q̃ arcesilas ęrũnosiq; solẽs
Arcbarius pfectus ꝛ moderator. ꝺcitur. Pau.ad ro. Salutat vos. Erãstus archarius ciuitatis.
Archos latine princeps ꝺcitur a quo fiunt multa composita: vt patriarcha princeps patrum.
Arche nobis principium a quo ἀρχὼ impero presum.
Archias nomen poete. quo latine significatur principatus de quo extat Ciceronis oratio ꝺr. Alter fuit tarentinus phus pythagoricus flouit Platonis tpe. Alius Mytileneus musicus. Alius de agricultura scripsit. Alius epigrãmatum scriptor. Alius de agricultura librum ędidit.
Archiatri ꝺicuntur medicorum principes: qui ꝛ protomedici.
Archigenes pe.cor. princeps gñationis ꝺr. Est ꝛ nomen celeberrimi medici. Sed pro grẽculis vel filibus poni cõsueuit qui se pre oĩbus sui generis sciolos ostendunt.
Archigrãmatei ꝺicti sunt scribax princeps. Uñ scribit Plutar. Eumenẽ cardianũ fuisse archigrãmatea Alexãdri magni. Uulgo cancellarij vocantur.
Archimedes pe.p. nomen ppriũ viri Syracusii q̃ geometricę ac machinalis syderalisq; scięti⁹ ꝺsultissim⁹ fuit ꝛ celeberrimus testimonio. Liuij Plinij ꝛ Plutarchi. Dic veluti deus terrenus mechanico artificio sphęrã vitreã fecit in q̃ mira ꝺuersione dissimili motus circulorũ visebant. De q̃ fic scribit Clau. Jura poli rerũq; fidẽ: legẽq; deorũ ecce syracusius trãstulit arte senex pcurrit propriũ mẽtitus signifer annum Et simulata nouo cynthia mẽse redit. Marcellus in expugnatione syracusarum interdixit ne archimedes vnus violaret. Uerum cum syracusę caperẽtur ꝛ ipse animo ac oculis in terra defixis formas geometricas ꝺscriberet: ab ignaro milite quis esset interfectus est.
Archilochus.pe.cor. nomen poete lacedemonij: flouit rome regnãte Tullo hostilio in quo vt Quintil. inq̃t summa vis elocutionis fuit. De quo Hora. Archilochũ, ppria rabies armauit iambo. Alius fuit archilochus nestoris filius qui patrem in expeditione troiana secutus a Memnone interfectus est Alius fuit Siculus qui Ariciam vrbem condidit.
Archetypus.pe.cor. adiectiuũ ꝺicit exemplaris ex ἀρχὴ quę est principalis ꝛ τύπος figura q̃si ex principali ꝛ nãli figura trahat. Nam est q̃dammodo ita primũ fabricatũ est vt exemplar reliq̃s fit. Ply. ad Antoniũ. Ut enim pictoris pulchraꝫ absolutãq; raro nisi in peritis effingũt: ita ego ab hoc archetypo labor ꝛ decido. Aug. lib.xv. ciui. dei. Hinc primo exemplo ꝛ vt greci appellant archetypo quędã sui generis imago respondit. Sunt qui exponant archytipos pro antiquis ab eo q̃ archęos antiquus ꝺr: ꝛ typos forma. Mar. Sictãq; tabulas scyphosq; paule oẽs archetypos habes amicos. nec q̃ secundam syllabam Archęus producat ꝛ eandem archetypus corripiat: cum in pleriscq; aliis idem soleat inueniri vt in geometria ꝛ acheronte.
Archęlaus phus athenienꝰ seu milesius qui patrem habuit

Apollodorum ⁊ fuit auditor successorq; Anaxagore a quo Socrates phicam audiuit. Dic phyſicā phiaz ex ionia athenas inuexit. Eſtq; phyſicus appellat⁹ q; in eo defecerit phianālis ſocrate ethicen introducēte: q̄z ne hic quidē ethicę rudis fuit: q̄ de legib⁹ de honeſto ⁊ de equo phatus eſt. Fuit ⁊ alter archelaus antenoris troiani filius quē Homerus ſcribit rei militaris peritiſſimū fuiſſe. Alius fuit geographus q̄ terrā oēm ab Alexandro peragratā deſcripſit. Alius de rex naturis carmine ſcripſit. Alius oratoriam docuit.

Archeptolemus. filius Iphiti auriga Hectoris enipeo interfecto a Diomede interfectus.

Archimādritę pe. p. dñr ꝓpoſiti ꝺſecranęe turbę haud longe diſſimiles cum epali dignitate q; principes mādrę ⁊ agminis ſint. Mādrę enī veterinor⁹ ⁊ aīantū bruto⁹ agmen ꝺr. Mar. Nec datur obſtātes mulor⁹ ſcandere mandras.

Architectus ⁊ architector noīa cōpoſita ex archos princeps et τεκτων faber principalis: faber fabricādi artē habēs vel q̄ ſtructuris edificior⁹ eſt. Uñ Uictru. de architectura cōdit. i. de edificijs ꝺſtruendis fabri aūt qui aliq̄d manu faciunt in edificijs alteri iungunt ingenio alteri opera valent. Lice. Uarroni. Si q̄s adhibere volet nō mō vt architectos verū etiam vt fabros ad edificandam rempub.

Architector. aris. compono. Idem lib. ij. de fi. an quod ita claſſidas vt optime poſſit architectari voluptates.

Architectura edificandi ſcientia.

Architriclinus. pe. p. q̄ principalis eſt in aula diſcumbentium. Cōpoſitū nomē ex αρχη τρειϛ τκλινη. quę lectos figūt Nam in aula tres toros in tribus aulę dimenſionibus collocabant vbi dignitates diſcumbere ꝺſueuerunt. Iuue. Tertia ne vacuo ceſſaret culcitra lecto. Architriclini erat curare vt edulium variorum fercula ſeriatim ⁊ in tempore conuiuiis exhiberentur vt recte omnia diſpoſita eſſent.

Archimagirus. pe. produ. princeps ⁊ magiſter coquorum qui coquinę prę ſt. μαγειρος enim latine coquus. Iuue. Pariter librarius archimagiri.

Archytas penul. produ. Tarentinus philoſophus pythagoricus fuere ⁊ alij hoc nomine vocati.

Archuum pe. produ. amarum librorum.

Archidamus: nomē viri Spartani. Dic rogantib⁹ ſocijs quātum pecuniarū fore ſatis ad bellum peloponeſiacū: ſcienter reſpondit. Bellum ordinata non querit.

Archippus nomen phi qui thebis ſcholas habuit: vt ſcribit Hieron⁹. ⁊ pythagorę adiutor fuit.

Archemolus pe. cor. Rhęti regis Marubiorū in Italia filius De quo Uirg. Et rhętia de gente vetuſta archemolum thalamū auſum inceſtare nouercę.

Archemorus pe. cor. Lygurgi thracū regis filius qui a ſerpente occiſus fuit: vt apud Stra. li. the. ſic dictus q; futurū apō thebas regibus oñderit exitiū. Dic Hypſiphilē nutricez habuit quę cū ſicientibus qui ad thebaicā expeditionē profici ſcebantur langiam fontē oñderet Archemorū puerum ſup viridi herba depoſuit qui a ſerpēte vulneratus periit. Unde fons ille Archemorus vocitatus eſt: ⁊ annuus agon in pueri illius memoriam celebrari cęptus.

Archadia. peloponeſi regio ⁊ achaię pars a mari vndiq; remota. Ab Archade Iouis filio ex Caliſtone Lycaonis arcadię regis ſic appellata. Hęc vt Euſta. docet aliq̄n dicta ē pelaſgia a pelaſgo rege magno ⁊ ſaptēte viro qui vitę cultioris auctor eis fuit: ⁊ victū ex ſtirpib⁹ herbar⁹ arborūq; frondib⁹ trāſtulit ad glandē maxięq; phagineā. Aliq̄n etiā Lychaonia. Aliq̄n Gigantida. ⁊ aliq̄n Parrhaſia. Arcas autez cū pelaſgos in deditionē redegiſſet: eor⁹ regionē arcadiam noīauit. Scribit Ply. Danc totā montuoſaz in qua ſunt aſini ceteris maiores ac ꝓſtantiores. In ea Erymanthus fluuius lernea palus ⁊ lapis albeſtos inextinguibilis.

Arcas. adis. nomen. Iouis filij et adiectiuum ab arcadia: vt populi arcades.

Archadicus. dica. cum. q̄ō eſt ex arcadia: vt arcadici mores.

Archander. Danai ſocer nomen ꝓprium.

Arctos latinę vrſa q̄ ⁊ q̄rin modū plauſtri vertic̄ nr̄ię ā ſeptētrionem dixerūt. Et inde arctous ſeptentionalis borealis. Et Arcticus polus. i. borealis. de quo Lice. lib. ij. de natura deorū. Dūc circū Arctoę duę fuerūt nūq̄ occidētes. Ex his altera apud Graios Cynoſura vocat altera elyce. Nā elyce maior eſt vrſa quę ⁊ Caliſto vocata fuit. Cynoſura vō minor arctos. Unde Ouid. lib. iiij. faſ. Eſſe duas arctos q; uaz Cynoſura petatur Sydonijs elycen graia carina notet. Arctos vō ſine. c. panis dicitur.

Arctophylax. pe. cor. arctoę ſiue vrſe phylax. i. cuſtos. Li. Arctophylax vulgo qui dicit eſſe bootes. Dic plauſtrū vehit Ideo ruſtici ſeptentrionē dicunt. Is fuit archas Iouis filius ex caliſto. Effigiatur. xiiij. ſtellis.

Arcturus. pe. pro. ſtella in ſigno bootę poſt ſeptētrionem cuius ortus ⁊ occaſus tēpeſtates facit. ⁊ dicit vrſe cauda. Oritur a canicula fere poſt diem quinquageſimum.

Arctous ab arco idem eſt q̄ō ſeptētrionalis ⁊ arcticus: ſimiliter ſeptētrionalis.

Arctus. a. um. ſtrictus. vt arcta eſt via q̄ ducit ad vitā ab arceo fit Col. lib. iij. In tribulū fictile vel cornu arcte inſerito.

Arcto. as. frequentatiuum eſt ab arceo.

Arcus ab arceo pro cōtineo formix ędificij eſt q; ſe ipſe cōtinet q̄uis ab opere exigendo in altitudinē quidā dici velint. Lice. Jam enī atriolū ⁊ arcus duos abſoluerat: ⁊ arcus iris cęleſtis ⁊ tā ſecūdę q̄z ōrte decli. in vtraq; ſignificatiōe. Lic. de nā deor. Cur aūt arci ſpēs nō in deor⁹ numero reponat Die. in Ezech. Uidi velut aſpectū arc⁹ cuz fuerit in nube in die pluuię. Enni⁹ gñe fę. ptulit. Formaſ ār hoc mō arc⁹ cęleſtis. Dū enī ſol in nubibus rareſcētibus aduerſo reſulſerit: radioſq; ſuos directa linea humori nubilo trāſfundēs impſſerit. fit repcuſſio ſplēdoris eius in nubib⁹ ex q̄bus fulgor emicās arc⁹ ſpēm formar. Sicut enī ipzeſſa cera anulo imaginē exprimit ſic nubes ecōtra ex rotūditate ſolis figurā ſumētes orbē efficūt. ⁊ arcus effigiē fingunt. Appet autē hoc mō ſemp: ſed cū rareſcūt nubila cęli. Nā rurſus cū coeūt in ſe nubes atq; denſant cōfeſtim arc⁹ forma reſoluit. In nubiū enī dēſitate arcus impfecto gyro cōplectit. Deniq; ſine ſole ⁊ nubib⁹ nunq̄ apparet arcus: Quadricolor autē eſt q; ex oīb⁹ elemētis in ſe rapit ſpecies. De cęlo enīz trahit igneū colorē de aquis purpureū. de aere albū: de terris colligit nigrū. Arcus vō quo ſagitte iaciuntur tñ quartę decli. eſt ab arceo cū ſignificat a longe veto q; miſſis ſagittis non ſinat hoſtem accedere. Oō nomē etiā per. q. apud antiquos ſcribebat. Arquus. Uñ arquites arcu pliantes qui ⁊ ſagittarij dicunt. Et arquatus. Grece autē το τοξον. latine dicit arcus. Inde argyrotoxos apollo argenteum arcum gerens. ⁊ hippotoxate equeſtres ſagittarij.

Arcuatus. ta. tum. in modū arcus curuatus. ab arcuo arcuas. Ply. lib. xxix. Illā aūt quę arguaſ greci ſepā vocāt. Liui. li. j. Ad id ſacrariū flamines bigis curru arcuato vehi iuſſiſti. Die. in plogo. Joſue. Uñ ceſſet arcuato vulnere cōtra nos inſurgere ſcorpius. Dinc arcuatim aduerbiū more arcus.

Arcatus ab arc⁹ arci quaſi in modū arci factus Oui. li. xj. met. Iris ⁊ arcato cęlum culmine ſignās.

Arquatus. ab arquus: ⁊ is dr̄ cui color ⁊ oculi virēt a colore. ſ. arqui cęleſtis: quē morbū q̄dā appellāt demoniacū: quidaz aquariū: q̄dā auriginē: quidā regiū: quidam ictericum.

Arculus dimi. ab arcus. a quo fit aliud diminutiuū arcellus: ⁊ arculus dictus eſt deus qui tutelā gereret arcarū. Itē arcus dicebaſ circulus q̄ capiti ꝓponebaſ ad ſuſtinēda cōmodi⁹ vaſa q̄ ad ſacra publica capite portabāſ apō athenienſes

Arculata circuli qui e farina in ſacrificijs fiebant.

Arcirna. genus modici paluſtri quo homo geſtari ſolet.

Ardeo. es. ſi. ſum. q̄ō ⁊ ardo is. dicit ſignificat cōcremor. Uir. Nāq; volās liquidis in nubibus arſit harūdo. Et in euāgelio. In ignē mittēt ⁊ ardet. Per trāſlationem ardere ponit ꝓ ardēter ſeu ipacienter amare. Et ſic mō cū accuſatiuo: mō cū ablatiuo ꝺſtruit. Uirg. Lozydō ardebat alexim. Dora. Non aliter ſamio dicūt arſiſſe batillo anacreonta teum.

Interdū pro festinare. Uñ ardēs pro festinātē ingenioso actu dicq; ponit: q; instar ignis oīa penetret: sicut Ouid segnis dz tardus q̄si sine igne. Uirg. Instāt ardentes tyrii. Interdū p fulgore emittere. Idē tyrioq; ardebat murice lena. Uñ t ardēs p cādido a cādore flāme. Idē ardēte sq; auertit equos Interdū pro dolere irasci vt apud eundē lib. x. Proxima q̄q; metit glādio latūq; per agmen ardēs agit limitem ferro te turne superbū cede noua grens. Interdū pro optare. Ply. ardeo te videre. Uirgi. Patrieq; mori pro menib⁹ ardent. Huius compositā sunt exardeo inardeo t perardeo in quibus prepositio: auget vim significationis.

Ardesco is. ardēs fio. Hzego. Sz ad hec audita iardescit animus: tamq; illic cupit assistere vbi se sperat fine fine gaudere.

Ardelio: homo inquietus: t huc atq; illuc semper volitans saliens t omnibus negocijs sese imiscens.

Arduus. a. um. altus t difficilis. Ouid. Ardua prima via est.

Ardea. auis quēdā q̄si ardua: q̄ri volando alta petit. A grecis dz ερωδιος. Uirgil. Atq; altā supra volat ardeat nubem. Huius diminutiuū est ardeola. Est t ardea nomen vrbis in latio a feruore regionis sic dicta que decimooctauo miliario ab vrbe est posita. Mar. Ardea solstitio pestanaq; rura petantur quiq; cleoneo sidere feruet ager.

Ardea tes ppli sunt ardee incole habet pe. produ.

Area, ppie dz locus purus in vrbe sine edificio: quē greci plateā dicūt. Dicta area q; ardore solis sit scā arida t non possit q̄cq; generare: quidā ab area deducūt: q; sicut hec ara pura ē. ita areq in vrbe siue in domo loca pura sūt. i. sine edificio. Uel q; sicut are flāmis: ita areq e solis ardore torrent. Ualla cāpus est planities ampla t grādis. iōq; spacioseq plateq arcēque cāpi nomē accipiūt. Uñ rome cāpus martius. Nā locus huius. i. vocat area. Sue. tñ in Lesa. posuit areā p loco puro accōmodato foro extruēdo cū inq̄t. Fox de manubijs ichoauit cuius area sup sestertiū millies ostitit. Itē area dz solidū terrenū planities glabra. i. locus purgatus coeq̄tusq; t cylindro solidatus plateis amplitudine silis: vbi frumēta arescūt t terunt. De q̄. Uirg. li. j. geor. Area tū primū ingēti est equāda cylindro. Col. li. iij. Area quoq; si terrena erit: vt sit ad triturā satis habilis primū radit. Et area est p diminutionē areola subacta est terra, pbe atq; sata seu serēda q̄les sūt in hortis in q̄bus q̄drata q̄dā t bñ subacta atq; coeq̄ta spatia in q̄mor semina iaciant. Col. Areę sic ifortunande sūt vt facile runcantiū manus ad dimidiā partē latitudinis pueniant. Col. li. vj. Lrebro putrē terrā duos alte digitos ī sternemus t modice rigabimus stramentisq; areas cooperiemus. Er hmōi areis locatis magni puentus capiebant. Li. i para. Etenī si isti callidi rex estimatores pata et areas q̄sdā magni estimāt q; ei⁹ gñi q̄si nocerent: nihil pōt. tē. Itē area vocat⁹ mozb⁹ī capite cū capillor, pfluuio. Itē area siue aria media, pducta ī sula ē ī pōto vsus cholcos marti sacrata

Areolā cū accētu in aīpenultima diminutiuū ab area. Col. li. vj. Cū terrā bene subegeris areolas facito. Uier. in can. Bene illius sicut Areolę aromatū cōsitę a pigmentarijs.

Arator: qui aream purgat t in ea frumentū triturat. Col. li. ij. Atq; hoc supremū a reatoris emolumentū percipiendorum seminum: quę terrę crediderat.

Aridus arida aridū pe. co. siccū q̄ō nālē humorē amisit. Amb. Arida terra dicta est nō solū ad genus sz ēt ad speciē terrarū refert: vt sit vtilis ficca habilis t apta culturis. Arida āt expressio nature est. Terra appellatio q̄dā simplex negocij. Interdū aridū ponit pro puro t lucido Plau. in Ruff. Argento arido. Interdū pro horrifico acuto cū de sono loquimur: q̄a arida sunt cū frangi cęperint nimium atq; horrificum sonum edunt. Uirg. lib. j. geor. Et aridus altis montibus audiri fragor. Huius diminutiuum est aridulus.

Ariditas: quę t aritudo dicitur pro siccitate. Uarro. Frigus calore atq; humore aridititudinem miscet.

Areo ares aruī aridus sum Plau. i Ruf. Utinā fortuna nunc anatina vterer: vt cū exissem ex aq̄ arerē tñ. Quidā h⁹ vbū ab ara deducūt: in q̄ quę diis īmolabāt torreri solebāt. Alij vo ab ara: sz p totium sensum. απο του αρδειν. q̄ō sigt irrigare q; aridū minime sit irrigatū. Huius cōposita sunt adareo Exareo Inareo Obareo perareo t subareo.

Aresco aridus fio. Li. li. ij. ad Here. Nihil lachryma citius arescit. Adaresco, pbe aresco sicut t Exaresco. Cato de re rusti. Uestimēta ne tineę tangāt amurcā decoq̄to: ad dimidiū et vngito fundū arcę t extrinsecus t pedes t angulos vbi ea adaruerit vestimēta odito. Inaresco intus siue penitus aresco. Col. lib. j. Deīde cū prędictū tectoriū inaruit. i. aridū intus penitusue factū ē. Obaresco circū siue oīno aresco. Lac. lib. de opificio. Acies idest mēbrana illa per lucens quā siccari t obarescere non oportet: nisi humore tersa pure nitet obsolescit. Peraresco valde aresco.

Arefacio aridū facio. Cuius passiuū est arefio pro exicco.

Arelate: ciuitas ē in mediterraneo narbonēsis gallię a Ply. dicta colonia sextanor, q̄ri ex sexta legione colon deducti sūt.

Ares grece αρης. ītuor figt Ferrū interdū bellū. Aliq̄n vulnus: sępius vo Martem. Quo noīe t nos t ferrū t bellum: t vulnus significamus. Ab αρης Aries q̄si martialis sicut a marte martius: nā etiā mathematici dicunt martis esse domū arietē t scorpionē vt etiā ob conuenientiā influxus dicatur aries a marte a grecis tñ deducendo.

Arete greece αρετη latine virtus. Unde philatetus prenium nomen: t significat amatorem virtutis. Est etiam arete nomen mulieris vxoris alcynoi regis phęacum.

Areopagos penultima correpta. Martis vicus: nam αρεος. Martis παγος vicus. Nam vicus erat athenis a templo martis sic cognominatus vbi primum iudiciuz capitis actū fuisse dixit Ply. lib. vij. Et inde.

Areopagite illi dicebant⁹: q̄ in tēplo Martis iudicabant q̄ō iudiciū exāgitatissimū habebat. Nā cū Mars q̄ greece dz αρης homicidij crimine reus fieret iudicātib⁹ duodecim diis ī eo pago ser sentētijs absolutus ē: vt Stephanus byrantius docet: t multi alij greci verū q̄d agerent in areopago Julius q̄dē pollux. li. viij. scribit de magistratib⁹ atheniēsiū t eor loca: aropagitarū magistat⁹ erat iudicare de cęde: t de statu reipu, p uidere vndeait οι Δεεννεα αρυοντες οι καθ εκαστον ενι αυτομε τα το Δουναίτας ευθυνας αει τοις αρεοπαγιταις προσετιθουντο υπαιθρι οι δε ελ καξοντο του φονου: sed multa essent dicenda: q̄ pausanias scribit de grecia illustrata t alij.

Arethous rex fuit in arna vrbe bęotię.

Aretalogus. pe. cor. pozphyrione teste: garrulus t loquax dz oñtatiōe vtutis vñ nomē deducit αρετη enim grece vtus: t logos sermo siue vbū snīa: rō: psa: cura: studiū: t multa alia. Sueto. in Aug. Frequētius aretalogos t festos t solennes nōnunq̄ tñ iocularitatē celebrabat. Iuue. Ut mēdax aretalogus. Aretalogus ēt dz qui fingendis mēdacijs auditores mouet arte verbor. Sz tunc esset ō pozphyrione: non enim ab αρετης: sz ab αρεσκω placeo fit. αρετος. i. placidus t logos sermo quasi aretalogos vir placidi sermonis blādus multa delectatione affabilis: mitis t dulcis.

Arethusa pe. p. vgo venatrix Dianę comes ab Alpheo amata in fontē Sicilię apud Syracusas uersa est. Uirg. At tādē positis velor aretbusa sagittis. Unde t Syracusię aretbusides dicte sūt: ab aretbusa fonte forma patronymica femina. Ouid. li. iiij. fastor. Utq; Syracusas aretbusides abstulit armis claudius. Fuit t Aretbusius fons Smyrnę Tertius in chalcidia. Quartus in Itaca. Est t arethusa locus syrię munitus iuxta emesam. xvj. milibus passuum a qua arethusij vt inquit. Stra.

Aretum ciuitas Thussię a grecis condita eo tempore quo populus israel sub iudicibus regebatur.

Aretissa lacus maiozis armenię de quo Ply. li. vj. Tygris influit in lacum aretissam oīa illata pondera sustinentem. Solinus vocat eum arethusam Strabo Arsenem.

Arena tenuissimus pulvis aridus. Iōq; ab ariditate deductū nomen quidā existimāt. Laret enī oi humore t succo vnde

ꝛ plurimū aquę ebibit. Et ita sine aspiratiõe scribi dz. Nec quenq; mouere dz q; arena habeat primā breuē areo vo. p ductā cū derivativa nō sp primitivoꝝ nām seruent. Alij ab berendo: q; sibi invicē pp tenuitatē cohęreat vel q; cū calce parietib⁹ ihęreat sicut i fabricis videmus. Et si cū h scribūt Eius vo tres sunt spēs. s. fossitia fluviatica ꝛ marina. Inter q̄s grossioꝝ sabulū nuncupat. Q̄q; tū Arena ponit̄ p loco in quo pugnabāt gladiatores. Sue. ꝛ Aug. Quodā aūt muneris die parthoꝝ obsides tūc primū missos p arenā mediā ad spectaculū induxit. Hinc arenarij dicti sūt gladiatores q̄ in arena depugnāt. Q̄q; fozū arena dz: q; illic sic ꝓpugnāt actores causaꝝ vt in arena gladiatores degladiabāt. Sene. Hoc ita habitū est scholā q̄si ludū eē fozū arenā. Hinc Ply. Arenā suā appellat cētū viros q̄n in iudicio cētuviralī certabat frequēter telis oratoriis. Hoc nomē licet pluralē numeꝝ nō bēat. Uir. tū dixit. Quā multę zephyro turbāt arenę

Arenaceus.a.um. quod ex arena est.

Arenari⁹.a.um. qđ ad arenā ptinet. vt Jupiter arenarius.

Arenosus.a.um. qđ arena abundat. Ply. Littus nō arenosuz sed alga ꝛ fluviozū sozdibus plenum.

Arenatus.a.um. qđ ex calce ꝛ arena factū: sicut marmoratuz qđ ex marmore. Ply. in grecia tectoriis etiā arenatū qđ ducuri sunt prius in mortario ligneis vectibus subigunt.

Arenula dimi. ab arena: quę est tenuissima. Ply. lib. xxx. Arenulę quę inveniuntur in cornibus cochlearuz cauis dentuz inditę stātum liberant dolore.

Arguo. arguis. gui. gutū. Imputo siue accuso: ꝛ genitivo sępi⁹ q̄ ablativo ꝛstruit. Curtius. Orsinē mō auaritię interdū ꝛ defectiõis arguebat. Li. li. ii. ad berē. Ut si q̄sq; furti arguat dicat eū esse hostem ꝓbōrū auarū fraudulentū. Silr qñ sigt repręndo cū rone ꝛ argumētis: vt in Hene. Certe mendacij nos arguere nō poterit. Plau. in am. Et eccum video q̄ me miserā arguit stupri dedecoris. Si vo id quo q̄s arguit nō exprimit accusatiuū tūc dz. Lac. li. iij. Tui ergo te libri arguunt. Propriē tū arguere est ostendere. Virg. Degeneres aios timor arguit. Huius opposita sūt Coarguo ꝛ redarguo Sal. Lentulū dissimulantē coarguunt sermonib⁹ quos ille hēre solitus erat. Sciēdū est q; licet Arguo argutū supinū faciat: ex quo argutus participiū tū futuri tpis ē Arguiturus. Sal. lib. ij. histo. Quos aduersum multi ex bythinia volentes occurrere falsiz filiū arguituri. Nā vt docet. Prisc. Quędā sūt vba in utū supinū formātia quoꝝ participia futuri termināt in iturus ꝛ vbalia in itio: vt argutū arguiturus. Lutū luituruz. Sputū spuituruz spuitio. Plutū pluituruz pluitio.

Argutus.a.um. participū. Plau. in pseu. Argutus malozū faciñoꝝ. Qñ vo est nomē mō. p malitioso falso qui cum lepore quodā q̄ cupit dicit facitue q̄si arguens acute ꝛ iuestigans. Mō pro canoro resonātiq; vt arguta hirūdo. Et arguti homines qui multū ꝛ celeriter loquunt̄ ab argo naue: q̄ a celeritate dicta ē ἀργος eni velox dz. Virg. Argutos iter strepere anser bolozes. Mō pro exilij brevi ꝛ quasi acuto. Idē lib. iij. ge. Argutūq; caput breuis aluus obesaq; terga.

Argutia.ę. dicitur acute ꝛ malitiose dictum vel factum. Plau. in Mus. Exi a culina sis fozas mastygia: qui mihi inter patinas exhibes argutias.

Argutoz.pe.p. deponens ab argutus fit: ꝛ sigt procaciter ploquoz. Nevius. Qñ ad ludos venit alij cū tacerent totū diem argutat q̄si cicada. Est ꝛ argutari subsilere Titi. Terra hęc est noua q̄ tu solitus argutari pedibus cretā dum cōpescis vestimētaq; leuas: reperit̄ ꝛ argutio in eadē significatione

Argutulus dimi. contemptui derivatum ꝛ non blandiendi cā vt homunculus ꝛ homulus.

Argumentū vt a Quintil. diffinit̄ est rō ꝓbationē pstans qua colligit̄ aliud per aliud: ꝛ quę qđ est dubiū per id qđ dubiū nō est cōfirmat. Sumit̄ interdū etiā pro mā. Li. Qñ nullū scribēdi argumentū mihi relictū est. Interdū pro dictura. Interdū pro verisili probatione: vt sunt argumenta comędiarum. Interdū pro sūma versibus expositā.

Argumentatio est explicatio ꝛ enarratio argumenti. Accipit̄ ꝛ pro eo qđ mente concipit̄. Amb. Cognito q; Heliseus eēt qui consilijs ꝛ argumentationibus eius obuiaret.

Argumentoz: rationibus nitoz ad aliquid probandum.

Argemissa vl argemussa. Insula ac otiētē troadis ppe argenicū. pmōtoriū locata iuxta quē locū alchibiades extinct⁹ē.

Argenos latine dicitur albus splendidus. Festus argenuz argentum percandidum. ἀργυρος.

Argetos sigt velocē ꝛ candidū splendidū ꝛ strenuum.

Argus nomē ppriū regis argiuoꝝ. Hic filius apis fuit. Et cuius noīe argi argiui appellati sūt. Quo regnāte cępit vti frugibus grecia ꝛ hēre segetes i agricultura delatis aliūde seminibus. Et post obitū de⁹ hēri cępit tēplo ꝛ sacrificijs honoratus. Fuit ꝛ alius Argus: q̄ a Poetis oculis plenus fingit̄: custodisse Junonis iperio Inachi filiā eius deę pellicē in bouis spēm ouersaz. Qui postea a Mercurio iterfect⁹ fuit. Unū ꝛ argiphōtes cognominat⁹ē: q; argū pemerit. Unū cę tū stellarū luce distinctū Argus dz. Et argus vocatus fuit. Nauis architect⁹a quo Argonaute. Est ꝛ argus adiectiuū p argiuus: vt ē apō. Plau. nat⁹ amphitrio argis ex argo pfe

Argo gñis fę. nauis quā Jason duxit ab Argo architecto. De quo Flaccus ad Chaꝛ tritonia devolat argū molliri. Hinc puppē iubet ꝛ demittere ferro roboza. Seu ab argon qđ ē velox: vt inqt Diodo. Inde arguti vt sentit Prob⁹ oci sūt: q̄ mltū ꝛ celeriter loquūt̄. Alij autumāt argo noiatā eē ab argiuis bē grecis. Qđ sentire videt̄ Lic. li. j. Tus. cū aut. Et eas angustias per quas penetrauit ea q̄ est nominata argo quia argiui in ea delecti viri vecti petebant pelleꝝ mauratā arietis. Inde argonautę dicti sunt.

Argos i sin. ge. ne. In pl imas. vt hi argi. Hoz. Aptū ducit eqs argos ditesq; mycenas. Virg. lib. x. Herculis anthozē comitē q̄ missus ab argis. Est āt ciuitas nō lōge ab athenis peloponesi caput: ꝛ oīb⁹ ciuitatib⁹ grecię ancellebat. Cui⁹ rex p mus phoroneus fuit. Dcā argos ab argo rege: vt scribit Aug. li. xviii. ci. dei. Hinc argiui greci dicti sūt: ꝛ argolicus sinus ꝛ argolici duces ꝛ argolica regio. Alia ē ciuitas argos thessalię qđ pelasgicō dicūt. Alia in achaia nō lōge a mycenis: q̄ ꝛ hippiō vocat̄. Et in Acarnania amphilochicum. Est ꝛ argos qđā grecię pars. Oīs quoq; litoralis oza dicebat̄ argos ꝛ añ danaū argiadę. Hoc est argiui argos quoq; grecę dz tardus. Hinc locus in endeca syllabo. Mar. Nō nautas puto vos: sz argonautas. Ubi alluſio ē ad famigeratos nautas ꝛ itelligi tū vult pigros ꝛ lentos nautas. Et argos nauis signum cęlestem oritur pridie Idus. Mar.

Argis aduerbialr i loco. Ply. li. xvi. Argis ēt olea durare dz.

Argeus.a.um. idem quod argiuus. Hoz. lib. iij. car. Tibur argeo positum colono: ab argos vbe. Et argeus mons est ab vna parte cappadociam cingens.

Argei teste Varrone dicebant̄ scirpeę effigies q̄ p vgines vestales iaciebāt singulis annis i tyberim p pōtē sublicij. Argei ēt dicebant̄ loca sacra romę Argeoꝝ. Var. reliq; vbis loca olim discreta vt argeoꝝ sacraria argeos dictos a principibus: qui cū hercule argiuo romā venerūt.

Argia.pe.pro. nomen adrasti regis argiuoꝝ filię quę conuersa fuit in fontem sui nominis.

Argie pluralis numeri tū oppidum est Laconię.

Argilocus.a.um. idem quod argiuus: vt regio argolica.

Argonautę dicti sūt heroes illi q̄ cū Jasone i Colchos pfecti sē ex qb⁹ pcipue fuere Castoꝝ ꝛ pollux. Telamō Orphe⁹ hercules ꝛ hilas puer sic cognomīati a naue quā inauigauerūt: q̄ fuerūt supza. l. vt Orphe⁹ li. j. ꝛ apollon⁹ i catalogo heroum.

Argiletū ab argo dictū q; is eo venerit: ibiq; sepultus sit. Nā argolus siue argus dux argeoꝝ apud euādrū hospitat⁹ est. Cū i suspitionē regni veniret clā noctu ab arcadib⁹ ē iterfectus vt volūt iscio Euādro. Cui Euander cumulū fecit: ꝛ loco nomen posuit a leto. i. morte argoli: siue argi. Argiletum. Varro scribit Argylletū ēt dici ab argylla. i. creta cuius copia illic erat. Erat autē argyletū locus in vbe ppe palatiuz vbi tabernę bibliopallarū erant: quę argiletanę dicebātur. Mar. Argiletanas mauis habitare tabernas.

Argylla:terra cretosa ⁊ candida qua figuli vtuntur ad vasa fa cienda. Iunc. Argyllam atq; rotam citius properate.
Argema mozb⁹ oculoz cū vlcus circulū oculi ifestat: quē grē ci Irim dicūt. Latīe albugo vocaī ⁊ leucoma ēt grece a cā dozē. Uidef eē idē fere qō leucomata. i. albugines ā cādore
Argyrippa: ciuitas in apulia quā Diomedes ędificauit a qua argyrippini dicuntur.
Argyrion latine argentum a quo argyrocopus argentarius αργυρος και κοπτος.
Argyrologus: quęstoz quęrens argentū ἀπο του λεγειν.
Argyrondes ętolię fluuius pp argenteū aquę candorem.
Argyraspidas dicim⁹ eos: q argentata scuta ferūt. Uñ ficut re fert Lāpr. Alexāder iperatoz romanos ñ solū fecit argyra spidas: ſz ⁊ chrysaspidas ita ab aure] clype] noīatos αςπις
Argyrotoxos argenteū arcum gerens: quo nomine dictus est apollo: το τοξον.
Argentū primo signatū est anno vrbis ḡgentesimo octogesi moḡto. Qu. Fabio Pusile ḡq; annis añ bellū punicū pmū Nota argēti bigę ⁊ q̄drigę. Inde bigati ⁊ q̄drigati nūmi ap pellati sūt. Aureus vō nūmus. lxij. anno post argenteū pcus sus est: in quo p̄mo Pulum deinde iperatoz̄ capita impmi ceperunt ⁊ ab his sępe noīa accepere Argentū candiduz est vñ ⁊ a grecis argyros dr. In puteis reperiī excoq̄ non pōt nisi cū plumbo nigro: aut cū vena plūbi: quę iuxta argēti ve nas plerunq; reperiī. Hallenā vocant aliq̄ Argentū poni tur p suppellectili argētea puta scyphis cochlearibus aliis q; quę ad mensam ornandam exhibentur. Plau. Tu esto le cisterniator: tu argentum eluito.
Argētarius vulgo cāpsor: siue mersarius a grecis colyuista et trapezita dr. Uñ Plau. in Cur. Trapezitā ⁊ argentariū pro eodē accipit. Sed iure cōsultus. ff. de edendo oñdit argenta rios maiores mēsarios: ⁊ quoz̄ officiū atq; ministeriū pu blicam hz causam. Diq; rationes conficiunt. Auctor est Se neca argentarios pręesse publicis actionibus.
Argestes ventus occidentalis frigidus: de quo Ply. lib. ij. Ab occasu equinoctiali sauonius. Ab occasu Solstitiali Lozus zephiron ⁊ argesten vocant.
Ariadne nomen proprium eius quā desertā a theseo bacchus rapuisse dictus est a poetis.
Aricia vrbs i Italia abest ab vrbe ad decimū lapidē quā ędi ficauit Hippolyt⁹ thesei fili⁹ ⁊ a noīe nutricis aricię appella uit. Iuxta hāc vrbē erat nem⁹ qō aricinū dicebaī in q̄ egeria nympha erat cū q̄ loq̄ solitū ferūt Numā roma. regem. Erat ⁊ aricin⁹ lac⁹ qō speculū Dianę vocabaī: in quo nunc quoq; insulę cū pceris arboz̄b⁹ mobiles conspiciuntur.
Aries. arietis. pe. co. q̄ iter oues ingeter est: ⁊ teneī ad generan dā sobolē. Ueruex vo cui inersi: vel adepti sūt testiculi. Ab ara dict⁹ aries: q aris iponi ad sacrificia soleret. A cui⁹ fili tudine bellica machina appellaī. Uīā ac tabulatis testudo texiī: q̄ ne flāmis exuri possit corio siue cilicio vestiī. In trinsecus recipit trabē q̄ si adunco pfigiī ferro: falx vocaī ab eo q ingruata est vt ex muris lapides extrahat. Si vo ca put ipsi⁹ ferro tegiī. Aries appellaī: q istar arietini capitis fieri soleret: vel q hz durissimā frontē q̄ subzuat muros vl q moze arietū retrocedit vt vehemētius feriat. Testudo ār a similitudine nāe testudinis vocabulū sumpsit: qz sicut illa mō reducit caput mō pfert: ita hmōi machina iterdum reducit trabē: interdū effert vt vehemētius feriat. Est ⁊ Aries cęle ste signū primū in zodiaco. Aries ēt marinus piscis siue ma rina belua est candore trī cornib⁹ assimulatis grece κριος. dr: ſz rē mirificā tradit ęlianus discipulus pausanię lib. vij. λεγουσι δ' αραβεζοται αραπαραυτοις ποιμνια πι αι νεται υπο μουσικις μαλλον υποτου χιλιου.
Arietinus. a. um. penultima producta quod est ex ariete. Ply. Arietinum iecur ad id vtile est.
Arieto. as. pe. co. percutio. Tractum ab arietum similitudine cuius firmissimū caput ⁊ solidissima cornua faciunt vt ma gno impetu quicquid obieceris percutiant.
Aribel q̄dā putāt eē areopolim ab idolo martis qō illic sitū ē Interpretatur ār Leonē dei hierusalē figurale significans.
Arion citharędus optimus ex lesbo insula. De quo Herodo tus scribit q̄ cum a nautis coactus esset se e nau in pelagus demergi a delphyne exceptus ab eoq; in laconiam deporta tus fuerit anteq̄ nautę illuc applicuissent.
Ariminū ciuitas italię a fluminę ꝑpinquo eius dē nois sic dicta Hęc quondā Umbroz colonia fuit: sicut ⁊ Rauēna: verum vtraq; Rom. accepit inḡlinos. Dz ār hęc ciuitas portū ędifi cata anno añ xp̄i exortū. cclxx. Ptolomęo lagi filio egyptię sperāte. Pub. Sēpronio ⁊ apio claudio Pulib⁹. Ad quā vi scendā cōpositis sicilię rebus Sēpronius nauigauit. Eam octauianus ampliauit ⁊ a liburnis dirutā diocletianus re posuit: fuisq; liburnis arcū triumphalē in ea extruxit.
Arimphei sunt populi afię septentrionalis ꝑpe ripheos mon tes habent pro domibus nemora pro alimentis baccas ⁊ tā fęminę q̄ mares comas tondent.
Arimaspi. populi scythię eurcę versus aquilonis exortuz vt lib. vij. refert Ply. qui vnicum in media fronte habent ocu lum: ⁊ cum gryphis continue pręliantur.
Aristipp⁹ nomē phi cyrenaici ⁊ apud nos dr optimus equus. Dic dicere solebat q̄ lautior victus nullo erat impedimēto ad bñ viuēdū. Dic Socratic⁹ auditor fuit: ḡmus socraticoꝝ mercede phar⁹ē: habuit ingeniū ad oīa ꝑ tpe loco ⁊ psona fi mulāda oīno pr̄optū. Et ob hō Dionysio pter oēs erat char⁹ Et vt ꝑsentib⁹ voluptatib⁹ libēter fruebaī: ita ⁊ absentes fa cile contēnebat. Dic cū e patria in greciā phandi cā ꝑficisce reī iussit seruos auꝝ ꝑficere vt expeditiozes ad iter capessē dū eēnt. Sūmū bonū posuit in leni motu ad sensum emanā ti. i. in voluptate corpis sensus titillāte. Qui ab eo fluxerunt ⁊ in dogmate ꝑmanserunt ab hoīs patria Cyrenaici sūt ap pellati. Tradūt Platonē dixisse soli Aristippo ⁊ chlamydez ⁊ pannū ferre datū est. Hora. Dis aristippū decuit status et colоz ⁊ res. Fuit ⁊ alter aristippus hui⁹ nepos ex filia Me trodidactus dictus q̄si a matre doctus. Dic in naufragio a tē pestate deprensus timuit ⁊ expalluit. Et interrogatus quare ꝑs timeret cū ipe ō nihil timeret: festiuiter rīdit nō eandē ⁊ sibi ⁊ illi cām eē qm̄ is nō eēt magnope solicitus ꝑ aīa ne quissimi nebulonis ipsuz aūt pro aristippi aīa timere.
Aristrocratia optimatū principatus vbi optimates remp. tra ctant. αριστος και κρατος υπο κρατειν.
Aristoclides. pe. co. Orcomeni tyrānus qui stymphalidē virgi nē adamauit. Uide in dictione Stymphalus.
Aristoteles pe. co. nomē phi peripateticoꝝ principis a quo Aristoteleus aristotelicus adiectiua.
Aristoxenus pe. pro. nomen proprium musici.
Aristomenes pe. co. nomē messenij viri q̄ iustissim⁹ vt scribit Dier. victis lacedęmoniis ⁊ quodā tpe nocturna sacra cele brātibus: q̄ vocabant iacynthina rapuit de choris iuuentū vgies. xij. ⁊ tota nocte gradu cito fugiēs excessit de finibus spartanoz. Cūq; eas comites cuius vellēt violare monu it q̄stū potuit ne hoc faceret: ⁊ ad extremū quosdā nō parcē tes iterfecit. Ceteris metu coercitis redępte postea a cogna tis puellę cū aristomenē viderent cędis reū fieri tamdiu ad patriā non sunt reuerse q̄diu iudicū aduolutę genibus de fensorem pudicitię suę cernerent absolutum.
Aristo phs cognomento serpticus: qō latinę quęstor ⁊ consi derator dicitur. Semper enim in quęrendo considerando q; fuit. Uide in dictione pyrrho.
Aristides penul. produ. princeps athenienſis cui cognomē fu it iustus: alter fuit pictor insignis.
Aristophanes. pe. co. nomen proprium phi: ⁊ comici valde ma ledici cuius nouem comedię sunt impręsse.
Aristobolus nomen proprium Judęorum regis.
Aristophoꝝ pe. co. vas quo prandiū defertur. Latinę discus ἀριστον enim prandium dicitur φορᾶ porto.
Arista ab ariditate dr q̄ fit oīno arida. Est cni ꝑma pars quę primo arescit: vel qz seges cū arescit secatur. Et ppie aristę q̄si tela spicę frumēti sunt siue spinę: siue aculei q̄bus a mor su auiū minoꝝ illa tuentur. Lice. in Lato. Fundit frugē spi

ę ordine strictam ꝛ ꝺ auium minorũ morsus mimitur vallo aristarum. Ponitur tamen quãdoqꝫ arista pro frumento. Virg. Chaoniam pingui glandem mutauit arista.

Arithmus: latine numerus. Inde Arithmetica.

Arithmetica numeralis scientia quę tractat de numeris ꝛ supputandi rõne. Hęc inter disciplinas mathematicas ꝓma eẽ dicitur: qñ ipsa vt sit nulla alia indiget disciplina. Musica aũt ꝛ Geometrica Astronomia istius auxilio egent.

Armus: humerus. Virg. lib. iij. Geor. Densa iuba ꝛ dextro iactata recũbit in armo. Differt tñ armus ab humero. Nã humeri ꝓprie eoꝝ sũt ꝙ recti in cęlũ spectãt. Vñ soli boi humeros esse dicimus. Virg. Os humerosqꝫ deo similes. Armi vo sunt brutorũ ąmus de boibus quandoqꝫ dicantur.

Armigatus. ta. tum. qꝺ est ad armũ ligatum. Vier. lib. ij. ℟. Et dauid percutiebat in organis armigatus.

Arma ab armis dicuntur. i. humeris dependentia inquit Festus: vt scutum gladius ꝛ ea: ꝙbus prędiamur tela. Ser. docet arma esse quę armos tegunt. Var. ab arcendo arma dicta existimat ꝙ his arceamus hostes vt fustes lapides ꝛ huiusmodi. Sꝫ re vera non solũ hoc noie bellica: sed ẽt oĩum fere artiũ instrumẽta intelligunt. Sic ẽt pollux ὁπλα ruralia psequitur quãuis Virg. largius pollicitus tamen defecisse videat. Sunt enim martis arma instrumenta oĩa ꝙbus in bello vtimur. Unde fraudes ꝛ cõsilia arma dicunt. Virg. Et quęrere conscius arma. Arma rusticorũ: rastra ligones ꝛ hmõi. Idem. Dicendum ꝛ quę sunt duris agrestibus arma. Arma conꝯnaria: lebes patella tripus olla. Pla. Quam eleganter instructum cõquinarijs armis. Arma stilo dosorum stylus pugillares libri. Plyni. Luius arma erant non venabulum ꝛ lancea: sed stylus ꝛ pugillares. Nautarũ quoqꝫ ꝛ pistorum instrumenta arma dicuntur. Virg. lib. v. Colligere arma iubet: validisqꝫ incumbere remis. Et lib. j. Cerealiaqꝫ arma expedũt. Qñqꝫ arma accipiũt ꝓ bello: sicut toga ꝓ pace: vt Cedãt arma togę. Qñqꝫ dicũt insignia ꝙle nõnulli itelligũt illud Virgilij. Arma qꝫ fixit troia Cõsuerũt. n. antiq̃ suspẽdere arma i postib⁹ tẽplor. Est aũt hmõi arma plr tñ ꝺclinatũ qñ vnius cũ sit ꝛ plures res significet ąrũ singulę hñt sua noĩa vt gladius scutus ꝛ hmõi. Vel ne ab armo artu eorpis obliqui eius casus ꝓferri censeant.

Armos. as. armis induo seu munio. Lac. lib. iij. Cũ enĩ nã hominis imbecillior ąs cęteror aĩaliũ quę vel ad pferẽdã vim tẽpor: vel incursiones a suis corporib⁹ arcẽdas nãlib⁹ munimenta ꝓuidẽtia cęlestis armauit. Liui. li. ij. de bel. pu. Itaqꝫ ꝛ muri reficiebant ꝛ ꝓ pugnaculis armabant. Cõposita sũt Dearmo ꝙ est armis eruo. Idẽ. li. iiij. Cõsul triũphãs in vrbẽ rediit. Liuio duce Volscor ante currũ acto: prędatisqꝫ spolijs ꝙbus dearmatũ exercitũ hostiũ sub iugũ misit. Exarmo eiusdẽ significationis. Sue. in Domi. Negantęqꝫ vltra se tueri eũ posse ꝙ exarmata esset a ione. Exarmatas aũt feras dicimus mãsuefactas. Lampr. ꝺ Heliogabalo. Habuit leones ꝛ leopardos exarmatos quos edoctos ꝓ mãsuetarios subito ad secũdã ꝛ tertiã mẽsaꝫ iubebat accũbere. Obarmo circũarmo. Poet. li. car. Mos vñ adductus poẽ tẽpus amazona securi dextras obarmet. Perarmo pfecte vl pulchre armo. Lucr. Hoc modo instructo exercitu ac per arma to babylone copias mouit.

Armatio ꝛ armatura rẽ ipsã figt. Armator ꝛ armatrix ꝺbalia

Armiger. pe. cor. ꝙ lanceã scutũ galeãqꝫ ferẽs armatũ equitem in prędio sequitur Et plane apud antiquos armigeri fuerũt sũmi viri vt patroclus fuit armiger achillis. Plyr. lib. xxxv. Clytũ equo ad bellũ festinantẽ ꝛ ei galeã poscẽti armigerũ porrigẽtẽ. Armiger ẽt ꝺ ꝙ cuipiã alij iferior supiori suggerit. Plau. in casin. Filius autẽ armigerũ allegauit suum.

Armariũ ab armis: Locus vbi cibaria libri ꝛ filia recõdũtur. Plau. i Lap. Cellas refregit oẽs itus: reclusitqꝫ armarium Et in Epi. Quin ex occulto atqꝫ obsignato armario decutio argenti ąntum mihi libet. Ouius dimi. est armariolum.

Armamẽta nauiũ instrumẽta vel munimẽta ficut funes ꝛ vela ąmus ꝛ muror esse possũt ꝛ medicor ꝛ aliorum instra. Lol. lib. v. Nõnulli strenue fabricãt nauigia nec cõsumata prinde istruũt armamẽtis ministrisqꝫ. Vier. ad Pãma. Et qꝫ sine emplastro venerat ꝛ medicor armamẽta nõ bẽbat. Idcirco medicina nõ pfuit. Et Plyꝺ vineaꝝ armamẽtis loqꝫ

Armamẽtaria repositoria armor sũt ꝛ fere naualiũ ąle fuit illud qꝺ athẽis philõ fabricauit mille capaꝝ nauiũ Plyr. armamẽtario mille nauiũ ꝺfecto. Liui. de bel. ma. Conflagarunt ꝛ horrea regia ꝛ armamẽtariũ cũ ingẽti apparatu machinarũ ꝛ tormẽtor. Val. max. Hẽbat armamẽtariũ oĩs gñis telorũ copia refectũ. Deducitur qꝫ hoc nomẽ ab armamẽtum.

Armentũ inquit fest⁹ id genus pecoris ꝺ qꝺ est idoneum ad opus armor vt sunt eq̃ ꝛ boues. Nã equis in bellũ curritur Lyrpei vo boũ corijs armant. Var. aliter. Armẽta q⁹ boues ideo parabant: vt inde eligerent ad arandũ inde armenta dicta ąsi aramẽta postea tertia littera extracto. Vñ Col. li. vij. Jumẽta ꝛ armẽta nomẽ a re trahere: q⁹ nostrũ laborem vel onera subuectãdo vel arando iuuarent. ꝑcipue enim ab equis ꝛ bobus aliisqꝫ eiusmodi cernos ꝛ alia aĩalia grãdia armẽta dici possunt. ąmus elephanti ꝛ eq̃ ꝛ hmõi aĩalia ab armis armatisqꝫ militibus ferẽdis armenta appellari queant. Nã cerui qui ad hoc nõ sunt idonei neqꝫ etiã ad arandũ inter armenta computantur a Vir. qui ait Bos tota armenta sequuntur. De hoc ẽt in dictione grẽc dicitur.

Armẽtarius ij. armentorum custos. Vir. li. iij. Oĩa secuꝫ armẽtarius acer agit tectumqꝫ laremqꝫ.

Armentarius. a. um. qꝺ ad armẽtũ pertinet. Am. ꝺ Lain. Videt ꝛ sensum nostrorũ quoddã gñs aliud domitũ mãsuetũ aliud indomitũ qꝺ armẽtario quodã motu mẽtis velut de fide atqꝫ desuluto prũpit ad irrõnabiles corpis ꝺlectatiões

Armillę sunt ornamẽta in circulor modũ quę viri militares ab iperatorib⁹ donati in sinistris brachijs gerere cõsueuerunt. Hęc Pris. brachialia vocat. Dicunt aũt armillę ab armis: q⁹ antiq̃ humeros cũ brachijs armos vocabant. Unde arma ab his dependentia sunt vocata. Liui. li. j. Additur fabulę q⁹ vulgo sabini aureas armillas magni põderis brachio leuo gẽmatosqꝫ magna specie anulos habuerunt. Piero. lib. ij. ℟. Tuli diadema quod erat in capite eius ꝛ armillam de brachio illius: ꝛ attuli ad te dominum meum.

Armillatus ꝺicitur qui armillas habet. Propter. Atqꝫ armillatos colla molossa canes. Et armillatus nomen viri sub Nerone ꝛ Domitiano.

Armillũ vas vinariũ i sacris ꝺcñ q⁹ armo. i. hũero ꝺportarer

Armilustrũ festũ apud Romanos: quo res diuinas armati faciebant: ꝛ sacrificantes canebãt tubis. Itẽ loc⁹ in quo hmõi ludi fiebant. Var. hoc nomen ab ambitu lustri ꝺcñ existimat q⁹ ibi circũfertur põpa ꝛ equi currunt.

Armenia regio asię iter tauruꝫ ꝛ cauca suꝫ mõtes sita: ꝛ a Cappadocia ad caspium mare vsqꝫ ꝓtẽsa ab armenio thessalo cõite vt inąt Ster. sic ꝺcã. Et vt Plyr. li. vj. auctor ẽ duplex maior. s. ꝛ minor vbi ꝑcioꝫ iter reliq̃ armoata nasciẽ amomum. Danc bębzei ararab vocant. In ea araxes fluuius ꝛ pars eufratis ꝛ trigidis ꝛ insignis ciuitas artaxata.

Armeniacus ꝺ q⁹ primum gñs eius ab armenia sit aduectuꝫ. Hoc aũt genus pomi Armenia cũ ꝺicitur quod ꝑor pficuꝫ etiam ꝺicitur. Et vt inquit hippocrates calidum ẽt et stypticum stomacho vtilis in cibo sumptus.

Armoracea. ę. vt inquit Palladi. agrestis raphanus ẽ. Dicit a Col. ẽt armoracũ armoraciorum cymam.

Arnon vt Josephus lib. iiij. scribit fluuius est: qui de montib⁹ arabię ꝺscendens in stagnũ alphatiten erumpit diuidens moabitidem ꝛ amonitidem.

Aro. as. ꝓpe figt terrã iã ꝓscissaꝫ rursus vomere euerto. Plyr In arãdo magnope seruãdũ ẽ Latonis oraculũ. Quid ẽ primũ: agrũ bñ colere. Quid secõꝫ: bñ arare. Quid tertiũ: Ster cozar. Cõposita hui⁹ vbi sũt. Hearo. Exaro. Peraro: Inaro. ꝛ Subaro. Plyr. Sunt qui iam natas inarant segetes.

Arator sumitur tam pro boue q̃ ꝓ hoĩe bouez ducente. Plyr. Arator nisi incuruus prędaricatur.

Aratrũ instrm quo terra arat. Hręci Aratron ꝺicunt.

Artro.tras.quasi aratro: quod ē segetes iam natas rursus arā do pꝛoscindo: quod impinguandi agri causa fit.
Aromata latine odozamēta. Et īde Arōacopola: quē nos aro matarium vocamus: qui aromata vendit: grēce αρωπα.
Arpe falx siue ensis falcatus. Uide infra in dictiōe harpe: vbi harpyia ⁊ harpagones quę aspirantur: quoniam nunc in psilen versa est aspirata.
Arpinum.pe.pꝛo.cuitas a qua arpinates dicti sunt: eius inco lę quales fuere. M. Licero. Plautus comicus et. L. Ma rius qui septies consul fuit.
Arrostema pe. p. matis. Hrecę αρρωστημα latine egrotatio αρροστεω egroto arrosteia egrotatio arrostos egrotus.
Arenicum idem est quod arsenicum ⁊ auripigmentum cuius vis repzimi actolli excrescentia dubium non est.
Arrha.ę.⁊ arabo.pe.coꝛ. Hrecę αρραβον vtrumqꝫ sumit ꝑ pte solonis q̄ pzius dat vt reliq̄ reddat. Teren. La relicta arabōi ē. Hinc Arrho.as.a quo subarrho quod est arrhaꝫ facio. Amb. Anulo suo subarrhauit me dominus meus.
Arrepticius: qui a dęmone rapit etiā abzepticius ōꝛ Ueteres Arrepticium dicebant laruatum quasi a laruis arreptum.
Arripio.is. Uide in abzipio.
Arrigo.is.pe.coꝛ. Uide in dictione rego.
Arrogo.as.penul.coꝛ.sigt Tribuo. Hiero.i plogo. Elsdre. In terrogēt hębꝛeos ⁊ ipsis auctoꝛibus trāslationi meę vel ar rogent vel derogent fidē. Plęrūqꝫ arrogare est nimiū at tribuere seu arrogāter pſumere. Unde arrogans: q̄ sibi te mere atqꝫ insolenter tribuit q̄ in cōnō sunt. Et arrogantia ꝑ quā temeritas atqꝫ impudētia vnā sibi cōparat auctoꝛita tē. Itē arrogare ē i filiū ac familiarē assciscē a quo fit Arro gatio: q̄ ē cū is: q̄ assciscit aliquē i filiū iterrogat an velit illū iuſtū sibi filiū esse: ⁊ is: qui assciscitur rogat an id fieri pa tiat. Uel ideo arrogatio dicit ꝙ ꝑ populi rogationem fiat.
Arsenothelys. Uide in dictiōe Androgunus.
Arsinoe fuit filia ptolomei lagi filij qui egyptum post aleꝛan drum tenuit ⁊ fuit iuxta lysimachi regis macedonię foꝛma pręstantissima a cuius noīe ptolemęus philadelphus eius frater vbem condidit in cyrenaica regione.
Ars multipliciter dꝛ. Nā q̄dā est ars q̄ in speculatiene tiū cōſistit: vt astrologia ⁊ theoꝛicę. i. speculatiua vocat. Quędaꝫ in agendo: q̄ actu perficit: ⁊ practice. i. actiua dꝛ: vt saltatio. Ter. in An. Quid ē qđ tibi ars mea efficere hoc possit am plius. Quędā i effectu: q̄ operis qđ oculis subiicitur ⁊ cōſu mationē nō finē accipit: q̄lis ē pictura. Dicta ars απο της αρυτης. i. a virtute quā grēci vniuſcuiusq̄ scientiā vocāt Est etiā ars q̄ cōſtat ex ꝑceptoꝛ collectiōe: ab arceto as. q̄ ar ctis ꝑceptis. i. angustis ⁊ bꝛeuib⁹ cūcta cōcludat vt ē ars ser uij ars donati ars pſciani. Ars ēt astutia vocat: q̄ qs nō faci le falli: ſ magis alios fallere pōt: q̄ grēce ōꝛ τεχνη. Ab ars cōponūt iners: solers. artifex. Huius diminutiū est articula.
Artifex qui artem aliquam facit dictus ꝙ sciam suam per ar tus exerceat: siue ꝙ apte operam inter se artent artifices.
Artificiū quasi artis factio. qđ ars ipsa operatur vt cum dici mus oꝛationem magno artificio cōpositam. Hinc artificio sus. a. um. quod cum arte factum est: vt oꝛo artificiosa.
Artitus.pe.pꝛo. dicitur bonis artibus instructus.
Artus: qui alligant mębꝛa mębꝛis ab arctādo. Sunt enī nodi: mębꝛa vo trūci. Uir. li. v. Et magni membꝛoꝛ artus. Et dꝛ tiū de aīantibus: partes sunt coꝛpoꝛis inter iuncturas dicti ꝙ inter se arctent. Uñ minoꝛes partes ꝑ diminutionē arti culi dicunt quales sūt digitoꝛ q̄ſi parui artus. Et distinguū tur artus a mębꝛis qꝛ art⁹ dñr ossa cū neruis ⁊ venis. Mę bꝛa aūt ꝓpꝛie vocamus carnē artus tegentē. Uñ mębꝛana superioꝛ mębꝛi pars: hoc est pellis. Sed sępenumero ꝟfundunt. Apud Plau. i Męnę. tiñ artua dꝛ. Ita mihi impas vt ego huius mębꝛa atqꝫ ossa atqꝫ artua ꝟminuā illo scipione quē ipse hꝫ. Hinc deducit Dcartuo, as. qđ ē ꝑ artus diuido.
Articulus. dimi. ab art⁹ ē: ⁊ ponit ꝑ iuctura siue nodo: vl pte mębꝛi. Ply. Art: culis mębꝛa distinxit. Uñ articularis moꝛ bus. Sed ⁊ in vite dñr articuli de nodo ad nodū. Lic. i La to. Itaqꝫ ineunte vere i his quę relicta sunt exstitit tanq̄ ad articulos sarmentoꝛ ea q̄ gēma dꝛ. Articuli ēt in mōtibus dicunt vt apud Ply. in calce operis. Sic articulos fidei tā q̄ mębꝛa religionis nostrę direrūt. Interdū ponit ꝑ digito vt apud Oui. li. ii. de pon. At reditus iam quisqꝫ suos amat ⁊ sibi quid sit vtile sollicitis supputat articulis. Interdū pꝛo momēto ⁊ tēpestiua rerū faciendarū bꝛa siue pūcto: seu ali cuius rei aut tēporis particula. Ter. in Adel. Uide vt i ipso articulo oppꝛessit eā. Hiero. ad Juli. Filius me⁹ frater tuus Ausonius in ipso iā pꝛofectiōis articulo cū mihi pꝛęsentiaꝫ suā tarde dedisset: ⁊ cito abstulisset qꝫ atqꝫ in pūcto tēporis salue valeqꝫ dixisset. Itē articulus coloꝛ ē de quo. Li. li. iii. ad herē. Articulus habet cū singula verba iteꝛtiallis distin guūt. ceſsa oꝛatiōe. Silr articulus dicit quo gūs discernit.
Articularis ⁊ articulare qō ad articulos ptinet: vt articularis moꝛbus qui ⁊ articularius dicit: qui per oēs artus vagat: quo Ennius laboꝛasse ferт. Sere. Si vo articulos tabes ini mica per oēs ꝟserit: ex ficu betas cū melle iugabis. Uel pe lagi latices simul ⁊ baccheia dona Sumere curabis nimio sed parcito vino: Ennius ipse pater dum pocula ficcat in qua: Doc vitio tales fertur meruisse doloꝛes.
Articulo.as. figt iungo ⁊ q̄ſi articulū idest nodū nodo appono Aug. li. xiiij. ci. dei. Neqꝫ ea sola mębꝛa mouemus ad nutuꝫ q̄ opactis articulata sū ossibus sicut pedes ⁊ man⁹ ⁊ digitos
Arto.as. sępe vrgeo. Hiero. in plo. Judith. Et sepositis occupa tionib⁹ quibus vehemēter artabar huic vnā lucubꝛationē dedi. Hinc cōponitur Coarto simul cōtinent arto stringo. Lact. lib. vij. Tunc ānus bꝛeuiabit ⁊ mēſis minuet ⁊ dies i angustū coartabit. Liui. lib. ii. de bel. puni. Anguste fauces coartāt iter. Inde percoarto qō ē maxime vel pfecte ꝟstrin go. Col. li. ij. Tunc demū conuertemus ⁊ vtrūqꝫ siccatū per coarctabimus istringam: atqꝫ ita manipulos vinciemus.
Arsaces.pe.coꝛ. nomē pꝛopꝛiū parthoꝛ regis cuius memoꝛię hunc honoꝛem parti tribuerūt pp quę ſtum constitutumqꝫ regnum. vt omnes deinde reges suos arsaces appellauerint dicti sunt sicut egypti ptolomęi.
Arsis latine vocis eleuatio: sicut ⁊ thesis positio vocis: vt ar ma. ar. eleuatio. ma. positio est. in his duobus per diuisionē pedes legitimi colliguntur.
Artaba: mēſura apō egyptios sextarioꝛ. lxxij. cōposita ex nu mero ꝓpter septuagintaduas gentes: q̄ oꝛbē impleuerunt.
Arthabanus: nomē parthoꝛ regis ex arsacidarum genere q̄ inimicus Tyb. Ces. armeniam inuasit.
Artanes: fluuius scythię thracię in istrum defluens.
Artemisius apud macedonas mensis mauus dicitur. Quo no mine ēt vocatur mons archadię sicut scribit. Ply. li. iiij.
Artemisia Mausoli Carię regis vꝛoꝛ: quę insignis pudici cię fuisse perhibetur ⁊ virū vltra humanę affectionis fidei amasse credit. Nā cū nobiliū poctarū atqꝫ hiſtoꝛicoꝛ laudi bus ꝑdicet: in hoc vel maxime ꝙ defunctū maritū fic semp amauit vt viuū: ⁊ mirę magnitudinis extruxit sepulchꝝ in tātū vt vſqꝫ hodie aīa sepulchꝛa ꝑciosa ex noīe eius Mau ſolea nūcupēt. Est ⁊ Artemisia hęrba ab Artemisia Mau ſoli vꝛoꝛe: vel ab artemide dea cognaminata. Eius duo sūt genera. Altera latioꝛib⁹ foliis. Altera tenerioꝛibus: ⁊ nō nisi i maritimis nascens. Sunt q̄ in mediterraneis eodē noīe ap pellant simplici caule minutis foliis quā quidā botꝛryon: alij ambꝛosiā vocāt. quā Ply. ambꝛosiā putat: q̄ in Artemi sio mōte dicitur abundare a qua etiam nomen sortita est.
Artemisium: vt Demosthenes pꝛo Ctesiphonte docet pꝛo mō toꝛium Euboeę est. Et Artemisiū locus est pꝛope ariciā dia nę sacer quasi dianū dictum latini nemoꝛē se dixerūt. Unde ⁊ nemoꝛensis rex dictus est sacer illius religionis.
Artemon artemonis. pe. p. Nā grēce αρτημων ōꝛ: siue arte mū qđ q̄dā malū q̄dā velū itelligūt nauis amplissimuꝫ. qđ extendit q̄ſi a rectus temo: vt i actib⁹ apꝛicis. Artemone leuato ſm aurę flatū tendebant ad littus: αρτημον νοσε αρτεην τουτεστι τανειην και ανπεταννυειν.
Artaxares nomē ꝓpriū xerſis filij: qui longimanus dictus fuit

qñ manū alteram haberet longiorē. Dic aiebat beneficiū addere lōge magis regale esse q̄ auferre. Fuit ⁊ alius Artaxerses Lyri. iunioris frater cognomēto memor. Dic cum pauper quidam malum ingentis magnitudinis ei obtulisset: utcūde susceptum per solē inquiens hic is mihi videt quē vbē quoq; ex parua magnam reddere posse existimem.

Artaxata: armenie ciuitas.

Arteria latine significat venā vitalē: seu semitam in qua est vitalis spūs. Hel. Arteria est cōceptaculū spūs naturalis mixta cōfusiq; cū sanguine in quo spūs est minus sanguinis Lice. lib. iij. ad beren. Lędunt arterię si anteq̄ vox bene pmulsa est: acri labore cōpellit ⁊ inter uallis longioribus vti conuenit. Recreat enī spiritu vox: ⁊ arterię reticēdo acquiescunt ἐξ ἀέρος καὶ τηρεῶ ἀρτηρεία γίνεται. Unū q̄dā doct⁹ secut dactylū in pmis trib⁹ syllabis q̄ ridicule alij viderint.

Artocrea. ę. ⁊ artocreas. ę. mas. gene. epulum ex pane ⁊ carne. Per Artocreasq; popello.

Artocopus. pe. co. pistor: seu factor panis: sed pro dispensatore siue conseruatore accipi solet: quasi qui in pane laborat. Nam ἄρτος panis κόπτος labor.

Artoptesij panes dicti ab artoptesia instrumēto panib⁹ coquēdis in clibano accōmodato: cuius meminit Plau. in Aul.

Artoptitius panis: q̄ ex fermēto durione ofício. torrē q̄ in artopta. Ply. li. xviij. Siligineę farineę modius: gallicę; viginti duas libras panis reddit. Italicę duabus tribusue amplius in artopticio pane. Nā furnaceis binas adiiciunt libeas in quocūq; genere.

Artopta a quibusdam dicitur mulier: que coquit panē in clibano vel furno πτάω coquo. Plau. in au. Ego hic artoptā ex proximo vtendam peto. At Jul. pollux dicit esse instrumentum Artocopi in quo panes torrebantur.

Artologanū. pe. co. genus panis fine placētę ex similā in oleo coctę in patella. In eo ponitur parū vini cū pipere ⁊ adipe vel modico oleū. est enim panis qui babebatur in delitijs: a laganis nomen babens propter candorem.

Aruica. pe. pro. genus frumenti.

Aruina. pe. pro. ouum pingue inter cutem ⁊ carnez: vt auctor est Ser. Uirg. lib. vij. Pars leues clypeos: ⁊ lucida spicula tergent aruina pingui.

Arundo aquatic⁹ fruter oībus notus. Et qñ ex arundinibus fiebant sagitte qñq; arundo ponit pro sagitta. Uirg. Per q̄s ilia venit arundo. Hinc Arūdineus. a. um. Pie. li. iiij. ℣. An speras in baculo arundineo atq; cōfracto egypto.

Arundinetū locus vbi arundines consite sunt sicut salicetum oliuetum ⁊ huiusmodi vt est illud. Fulgebunt iusti ⁊ tanq̄ scintillę in arundineto discurrent.

Aruspex. Uide infra in dictione haruspex.

Aruum ab arando dictum ager aratus nec dum satus qui Attamen sementi datur. Salu. Quia numidę pabulo pecoris magis q̄s aruo studeant.

Arx ab arceo quia arcet. i. prohibet hostes accedere. Est enim locus vbis vel in monte situs natura munitus. Inde etiaz summitates montiū ⁊ cuiuscūq; altitudinis ex q̄bus facile pñt depelli hostes arces dicunt. Huius dimi. est arcicula.

Arymphei populi sūt ō quibus Amianus sic habet. Ubi mōtes zyphei deficiunt Arymphei inhabitant iusti homines ⁊ morum placiditate cogniti.

As assis libra a grecis Mna mina a nostris interpositione litterę quę ex. xcvi. drachmis ofício siue duodeciz uncijs. Uncia vō ab vno dē. Sextās uncie due quasi sexta pars assis. Quadrans uncie tres: quarta pars qui ⁊ triunciū dicit. Triens quattuor uncie tertia pars. Quincūx uncię quinq̄. Semis uncie sex dimidiū assis siue selibra idest media pars libręquasi semis as. Septūx uncię septē a septē ⁊ uncia. Bes uncie octo demptotriēte quasi des. Dodrans uncię nouem dempto quadrante: quē ⁊ nonūciū dicimus. Dextans uncie decē dictus quasi assi deest sextans. Deūx uncię undeci q̄si uncia dempta ex asse libra. Aeris autē minima pars Sextula dicit q̄ sit sexta pars uncię. Semūcia q̄ sit dimidia ps uncię. Silicū dictū ē q̄ semūciā secet. Et sciēdū q̄ veteres volētes aliq̄d diuidere i ptes ęq̄les vt hereditatē ⁊ q̄duis filę id assē appellauerūt ⁊ ptes uncias. Unū illud plynij. de luna haud dubiū est lucere dodrātis semunicias horaz ab secūda adiciētē vsq; ad plenū orbē. Unū ēt hēm⁹ ex asse heredē fecit. i. toti⁹ hereditatis. Sue. in Ięsa. Nouissimo testamento tres istituit heredes sorores nepotes. Octauiū ex dodrāte: Pinariū ⁊ pediū ex quadrāte. Interdū dē nūm⁹ libralis ex ęre deductū nomē. Hor. Quē si diminuas vilē redigat ad assem. Silī Triens q̄drans. Interdū hę ptes assis apud poętas accipiunt p calicib⁹ a mēsura. Prop. Cū fuerit multis exacta trietibus hora. Mar. Te quina leget musto q̄ncūce. Cōponit aūt as cū eo qō tres vt tressis. Per. Dic dama est nō tressis agaso. Octo ⁊ as octusis Hor. Quāti emptę parui quāti ergo octussibus. ⁊ sic per oēs numeros vsq; ad cēt⁹ vt centussis. Pers. Et centū grecos curto centusse licetur.

Asarotū. pe. pro. pauimētū picturę arte elaboratū a grecis intētū sic dictū q̄ verti nō debeat. Nā deducit ab α priuatiua ptícula ⁊ σαι ρῶ. π. σαρῶ. π. σεσαρα νῶ scopo. Scopa quoq; a grecis saros dr. καὶ τὸ καλαυτρον. Solebāt q̄p pe purgamēta cenaz quę analecta vocant i pauimēto quo q; euerri dū subtegulanea pauimēta in vsu erāt postea a sarotis iuētis cessauit vsus scopaz manib⁹ colligi purgamenta cęperunt: pauimēta vō spongijs mūdari. Xenodor⁹ pm⁹ claruit in faciēdis asarotis: quę miro artificio puulis testulis i varios colores tictis: ⁊ imagines pictis strauit. Nā pgami i asaroto colūbā effecit bibētē: quę aquā capitis vmbra offuscabat alia sibi escā arripiēte. Papi. li. Syl. Uarias vbi picta p artes gaudet bum⁹: suberātq; nouis assarota figur]

Asbistę populi libyę: apud quos vulgatissimum templum inter medias arenas conditum est.

Asbestus latine inextinguibilis ⁊ nomē lapidis est qui cū ignē non habeat proprium: alieno tñ ficardet: vt nō possit extingui Aug. li. xxi. ciui. dei. Asbeston archadię lapidē propterea sic vocari q̄ accensus semel iam non possit extingui. ἐξ καὶ σβέννυω γίνεται.

Ascalon pe. co. ciuitas palestinę a q̄ Ascalonitę boies i ea nati

Ascalonia cępę genus q̄ in ascalone plurimum nascatur. Uide in dictione Lępe.

Ascalabotes latine stellio siue tarantula dicitur: q̄ apud grecos ascalos circulus est. Stelliones aūt circulis q̄busdā depicti sunt ⁊ veluti lucentibus guttis in modum stellarum.

Ascanius nomen ęneę filij. Quo ēt noie dictus est lacus i phrygia: ⁊ fluui⁹ ex eo oriēs ascania ciuitate: quā ędidit ascanius ęneę fili⁹: ē ⁊ lacus ascani⁹. Unū ipsa regio ascania vt scribit Stra. lib. xij. quę gemina est: altera phrygię altera mysię.

Ascēdo. is. ere ad ⁊ scādo: ſ d abiscię: figūt sursum siue ad aliq̄d scādo. Hinc ascēsio ⁊ ascēsus p ascendendi actu ascensiōes ēt sunt q̄ a grecis syncathatheses: hę sunt sine q̄bus multa compręndi ⁊ pcipi sensibus nō possunt: nec memoria quoq; nec noticię rez nec artes sine ascensiōe ostare possunt. Per ascensionē enim cognita approbamus. Ascensiōes bas siue approbatiōes volūtarias esse scribit Hel. Fieriq; bominuz arbitratu q̄bus visa noscunt dijudicanturue.

Asclepiades nomē histozici cyprij q̄ fuit tpe quo pigmalion regnabat i oriēte quo ēt tpe scribit esum carnū nō fuisse. Ali⁹ fuit phs cęcus: quē ferunt. Li. li. v. tus. ait. Cū q̄dā q̄reret q̄d ei cęcitas attulisset: rñdisse vt puero vno eēt comitatior. Fuit ⁊ ali⁹ asclepiades prusiēsis medic⁹ qui lapsu scalar⁹ interiit. Fuit ⁊ alius asclepiades a quo carmē asclepiadū dictū est.

Ascitę arabes dci sūt ab vtrib⁹: quos greci ascos vocant: qñ bubulos vt Ply. inct vtres binos sternētes piraticā exercēt

Ascra vicus boetię i aspero ⁊ sterili loco in dextera pte helicionis Hesiodi patria. De hesiodo multa scribunt greci ⁊ quo pacto fuerit intersectus. Plutarchus in sympoſijs lib. v.

Ascia cum c postes ab ascindendo. Carpentariorū instrumentum est. Huius dimi. est asciola.

Ascio.as.ascia cędo quo verbo vsus est pater meus Aug. super ps. Et si adhuc nodosum ꝛ curuum ꝛ corticosum tamē q̄ doletur: ascietur deplanetur: ꝛ possit venire ad aliquam fabricam vsus humani.

Asia sine c nomē est tertię partis orbis quo ad numerū. Naz quo ad magnitudinē dimidia reperit. Est aūt duplex Asia maior. s. ꝛ minor: quę phrygia ꝛ lycia cōcludit. Alij diuidūt eā vt vnam cōcludat ab oriente phrygia ꝛ Lycaonia: altera ab oriēte determinet armenia minore. Dicta ē āt asia. ab asia nympha oceani ꝛ rethyos filia iapeti cōiuge siue ab asio manei Lydi filio. ab asia fit asius. a. um. q̄ vt Prisc. inq̄t i multis prouinciarū noīb⁹ similia sunt deriuatiua primitiuis et appellatiua ppriis vt Italus ppriū est ꝛ gentile Similiter danaus. Latin⁹ Hispanus siculus ꝛ sican⁹. Itē asian⁹. a. um Asiaticus. a. um. que inuicē pro possessiuis proferri possunt Proprię aūt Asius ꝛ asiaticus possessiua sunt q̄ꝫ ꝛ ppria inueniātur: vt scipio asiaticus: qui vicit asiaz. Asian⁹ vo gentile. Est ꝛ asia nomē paludis in Mysia ppe Caystrū fluuiū cuius prima pducit. Uir. Iā varias pelagi volucres ꝛ quę asia circū: alias coripit: vt europa atq̄ asia pulsus.

Ascribo. is. ex ad ꝛ scribo sed d abiicitur significat adiūgo: vnde ascripti dicebantur: qui in colonias nosa dedissent: vt cę teris colonijs adderent. Itē a scripti milites: qui supplēdis legionibus ascribebāt: quos ēt accēsos dicebāt q̄ ad legionū cēsum eēnt ascripti. Et velatos q̄ vestiti inermes sequebant exercitū. Et ferētarios: q̄ de fundis lapidib⁹. p̄liaturi ea mō ferrēt que in hostes iacerēt. Et rotarios q̄ id boīum genus anteq̄ acies coirēt in modū rotātis tēpestatis dimicarēt. Est ꝛ ascribere tribuere ꝛ imputare. Li. Neq̄ enī mihi negligentiam velim ascribas. Sed hęc magis per translationem cum proprie ascribere sit iuxtā scribere.

Ascripticius: qui ad aliquā rem ascriptus est: vel qui ex numero eorum est qui se in alterius imperium dediderit.

Asecreto vel asecretis: qui est socius secretorū cōsiliarius.

Asella potest esse diminutiuū ab asina. Sed ꝛ locus sub brachiis cōcauus asella vocat. siue axilla. Unde est illud Abscō det piger manū sub asella.

Asion noctuarū genus maximum quos gręci q̄ꝫ scopas vocant: aliquādo nycticoraces. i. vlulas ꝛ q̄ꝫ otos quasi auritas quoniam plumeas eminentes habent aures.

Asilus pe. pro. Hręce ęstrus a sono vocis vulgo tabanus dicitur. Uirg. Est lucos silaris circa illicibusq̄ virentem. Plurimus alburnum volitās: cui nomen asilo romanū est ęstrū grai vertere vocantes. Asper acerba sonans quo tota exterrita syluis diffugium armenta.

Asyllū cū y psilo intemeratū templū est osecrationis lege ocessum ab a priuatiua particula ꝛ συλαω rapio spolio auferro violoue. Aut sicut exponit Ser. oz asyllū quasi asyron q̄ inde extrahi nullus posset. Nā in id fugiētes tuti erant: nec inde p vim extrahi poterāt. Qō prius atheniēses: post Romulus ostruxit ter capitoliū ꝛ palatiū ī sacro luco qō quercetū oz. Unī pedianus Totus ppls ro. a pncipio tres fuerūt tribus. Taciēsis vna a Tacio rege. Ramnes altera a Romulo. Luceres altera a Lucumone: siue a luco quē lucū Asyllū vocauerat romulus. De h Uirg. li. viij. Vinc lucū: quē romulus acer asyllū rettulit. Scribit. Liui. li. xxxvj. tēplū apollinis delū fuisse asyllū: aitq̄ sacra tēpla a gręis vocari asylla

Asinus: animal notum cuius fęmi. est asina quod datiuū ꝛ ablatiuum plures ꝛ in is ꝛ in abus terminat. Dier. lib. j. ℟. De asinis: quas nudiustertius perdidisti ne solicitus fis quia inuente sunt. Dinc asininus. a. um. vt caro asinina.

Asinarius ria. rium. qō ad asinos ptinet vt mola asinaria.

Asinarius: qui asinos pascit vel custodit. La. Alger qñ istruit eccl. iugerū villicū: villicā oparios bubulcos tres asinarius.

Asine es: pe. co. oppidum achaię. Luc. lib. viij. Quas asine cautes ꝛ quas chios asperat vndas.

Asopus vel asopis penul. produ. fluuius achaię ab asopo Egine patre sic dictus.

Asotus penultima producta. La sciuus prodigus popino bel-

luo. Mar. Uiuis asotos. i. lasciue incontinenter. Asotia pro punatio incontinētia luxus. Hel. Ledere equidem vobis debui vt in talia asotia. i. luxu prodigalitate atq̄ nequitia artū nos vinceretis. εξακάι σοξω.

Asper. ra. rum. qō visu vel gustu vel tactu alioue sensu insuaue est. Aug. Asperū discrepantia diiunctaq̄ partiū facit. Asperitatē nāq̄ non gignit nisi inęqualitas partiū: vt sit longior vna altera inferior. Lene illud. ppzie videtur oīdere in quo positio partiū ita apte pariterq̄ digesta est: vt nulla earum mēsura vlterius emineat. Transferē ꝛ ad alia quę dura sūt Ter. Asperū pater hoc est aliud sodes para. Unī ꝛ pronocē te qñq̄ capitur. Uirgil. Asper acerba tuens. Et pro iniquo. Idē. Tū aspera iuno. Li. in Lęl. Moncre ꝛ moneri ppriuz est verę amicitię: ꝛ alterū libere facere non aspere: alterū libenter accipe non repugnanter. Huius dimi. est asperulus.

Asper nūmus videt dici ab eo q̄ in asperitatē cudit: signatus q̄ꝫ est. Persi. Quid asper vtile nūmus hz. Sueto. In Nero. Ereguq̄ ingēti fastidio ꝛ acerbitate nūmi asperū.

Aspero. as. sperum facio. Lolli. lib. ix. Junctis parieti modicis asserculis q̄ paulū formatis gradibus asperant ne sint volātibus rubri. Uirg. pro cosgulū siue durū facio posuit lib. iii. Et glacialis hyems aquilonibus asperat vndas. Dinc cōponitur Exaspero quod est valde asperum facio. Die. ad Helio. Mollem ocio manum durus exasperat capulus. Per trāslationem. Quintil. Rem verbis exasperauit.

Asparagus pe. co. q̄ ex asperis vgultis legatur. Mar. Mollis ī equoręa: quę creuit spina Rauenna. Non erit incultis gratior asparagis. Sūt qui nō ab asperitate sed a lingua chaldęa deducant: q̄ chaldęi asparagos appellāt herbam: quę crescit in virgulta ꝛ in caulē. Huius duo sunt genera hortē se ꝛ syluestre. Sed incultum gratius est.

Aspergo. is. si. sum. ex ad ꝛ spargo q̄si ad aliq̄d spargo: vel aliquantū madefacio. Plau. in epi. Ab guttula pectus mihi ardēs asperfisti. Uirg. li. iii. Heor. Aut tecto assuetus coluber succedere ꝛ vmbrę. Pestis acerba boū pecorūq̄ aspgē vir⁹.

Aspergo. inis. tam masc. q̄ꝫ fęmi. generis: gutta terrę cruore permixta. Sta. lib. vij. Diraq̄ aspergine latos mutat agros. Ambro. Et cautes niuea rorant aspergine.

Aspergillū instrm: quo nos aquis sacris aspergere solemus.

Aspernor. aris. ab aspergo fit significatq̄ recuso auerto: non ignosco fastidio.

Aspernabilis: quiest dignus vt aspernet. Hel. Nōnunq̄ apō meipsum soleo res eiusmodi paruas quidem minutasq̄ ꝛ hominibus non bene eruditis aspernabiles.

Asphaltū latine dici potest tutamen a verbo ἀσφαλίζω. qō ē tueor. Quo noie dictus est lacus Syrię in prouincia: quę hactenus pentapolis dicta fuit sic dictus quia nihil vnum in eo submergitur vnde mortuum mare ab historicis noiatur. Asphaltum etiam bitumen dicitur.

Aspicio. is. ex ad ꝛ specio e in i mutata q̄ꝫ Prisc. aspicio compositū dicat. Uarro cni sic habet Spectare dictum ab antiquo quo etiā Ennius vsus est. Uos epulo postq̄ sperit: ꝛ qō in auspicijs distributum est qui habēt spectionē quā nō habebant ꝛ qō in auguriis ēt nunc augures dicuntur aues specere. Consuetudoq̄ cū prępositio verbis coniuncta fuit etiā seruat vt aspicio: cōspicio: despicio: respicio: sic alia. In quo specto quod spectare volo. Dinc specula ꝛ speculum q̄ in eo specimus imaginem. Festus quoq̄ ita Auspicium ab aue specienda. Nam quod nos cū prępositione dicimus aspicio apō veteres dicebatur specio quod naturaliter spęci spectū facit: quod spicio facere non pōt: a cuius supino legitime ex analogia specto frequentatiuuz formatur. Unde expecto ꝛ respecto ꝛ alia huiusmodi sūt composita. Pręter ea deriuatiua noīa specula speculū ꝛ specimen non solū specio significationē prędse ferūt: sed etiā analogiā eius seruāt: naturamq̄ ipsius specimen redolet vt apud Plau. in Casi. ostenditur. Nūc amici an inimici sis imago Alcesime mihi sciam nunc specimen specitur: nunc cartamē cernitur. Spicus vō spica spiculum ꝛ spicille q̄ꝫ cū spicio quandā si-

militudinē habeant: non tñ significationē si p̄ video sumiť gerunt nec vllo pacto attingūt. Miror igiť cur Pāl. aliter senserit p̄sertim cum in denominatiuis dixerit. A simplici quod in vsu nō est specio is speculū p̄o speculū p̄ synco pā ci euphonie causa Et paulo infra. A specio is vel a specie speciē. Est aūt aspicire ad aliq̄d oculos trēdere. Plau. in asi. Si quē aliū aspexerit ceca cōtinuo fiet.

Aspecto as sepe aut fixe aliquem intueor. Pla. in Am. Celum aspectat obseruabo quam rem agat.

Aspectus us sumiť p visu intuitu cuiuscūq; animalis: vt horridus aspectu. i. visu horribilis: q̄ effigiē habet horridā Trāsferť et ad inanīata. Ply. Perupta rupes et aspectu horrida.

Aspiro as. pe. p. ex ad et spiro sed d abiicit. Et ppie aspirare figť afflare. Uir. Aspirāt aure in nocte. Per trāslationē sumiť p olere. Ambro. sup Lucā. Bonū odorem significationis aspirāt. Interdū p auriliū p̄bere fauere. Uir. Aspirat p̄mo fortuna labori. Interdū p icūbere et q̄si toto spū intētū eē vt Scipio aspirat ad ꝯsulatū. Interdū p ūgere: iuxta ac cedere seu ppe tāgere. Hel. lib. j. Ad hoc autē synceritatem veritātēq; verboꝝ an aspirauerit cecilius cōsideremus. Li. Treba. Ultra et accersitū ab eo ad quē ceteri nō pp ei⁹ sup biā q̄ pp occupationē aspirare nō possūt. Est qñ figť inuadere seu q̄si ad aliquē ire: vt de duce Uincēto legiť. Cū apud Cesaraugustanā ciuitatē Datiano cuidā p̄sidi seruiēdi ī xp̄ia nos rabies aspirasset cē. Li. alr. Nūq; inq̄t. aspirāt ad curiā

Aspis idis. serpens paruus q̄ veneno suo quēq; viuētia cōcite occidit ona gignit ex q̄bus filij p̄creātur. Sūt aūt plures aspidū spēs dispareq; effectus ad nocēdū vt scribit Solinus Appellaturq; somniculosa aspis: q̄ somnū letiferū per cutis imittat. Est et nomē insule ppe cycladas. Sunt et aliē hoc noīe in Lycia et Caria. Est et nomē vbis: que a latinis clypea dicitur. Sir. In clypei speciem curuatis turribus aspis. Stra. Losura insula est ante Aspidem sita carthaginem sem vbem quam clypeam vocant.

Asportare quasi hinc alio portare. Luius contrarium est importare: quod est aliunde huc portare.

Assa nomen regis iudeoꝝ: q̄ nōnullas vbes in Judea odidit.

Asaradon vltimus assyrioꝝ rex et Senacherib filius.

Assarius nummus siue genus ponderis. Josephus li. iij. Arge dei Assarium offerunt et vnam drachmam. Idem Quattuor drachmis venderetur assarius.

Assecla ab assequendo nomen deductum et significat eū q̄ dūz sequiť: et q̄ oibus iperijs dñoꝝ assunt: hoc est p̄sto sunt: vl q̄ iuxta voluntatē alterius quid sequiť. Liui. li. v. Et eo de uolui rē: vt aut patricij: aut patricioꝝ assecle habēdi tribuniple. sint. Die. Seruus paternus et alumnus et formosus assecla et procuratoꝝ calamistratus honorandus est.

Assector comitatū p̄sto. Uide in dictione deduco.

Assequor. pe. cor. ppie sigť iuxta sequor: Liui. lib. xxxvij. Tantum moratus dum eumenes cū classe assequeretur samum petere intendit. Uide in dictione Revolo auctoritatē Lice. Quādoq; ponit p̄o acq̄ro obtineo: vt hic assecutus est maximas dignitates. Quādoq; p̄ equo siue attingo. Lice. Nullam partem videar tuoꝝ meritoꝝ assecutus.

Assentio is. si. sum. cōsentio cuius significatiōis est et assentior Lac. Lui opinioni poeta noster assensit. Li. li. de rep. In q̄bus assentior sollicitam et periculosaz iustitiā nō esse sapientis. Hinc assensus p̄o consensu.

Assensor: qui alicui assentit. Li. Trocinio. Quotidie cōmemorabā te vnū in tanto exercitu mihi fuisse assensorem.

Assentor. assentaris. significat insidiose et conciliandē alicuius vtilitatis gratia effusius et plerunq; falso quēpiā laudo.

Assero. is. pe. cor. asseui assitus. iuxta semino vel iuxta planto. Cato de re rus. Arbores facito vti bene maturaq; sint vitesq; vti satis multe asserant: et sic vbi opus erit de arbore deiciant. Assero vero is. asserui assertū: significat affirmo approbo. Piero. ad Dama. Primū enī asserūt eius fuisse peccatū q̄ nō recte diuiserit. Interdū figť apprōprio: attrabo: vendico. Liui. li. iij. M. Claudio clieti negociū dedit vt virginē in seruitutē assereret. Idē ibi. Luz repellereť assertor virginis a globo multoꝝ. Ubi assertor figť illū clientē decē uiri qui virginē asserere volebat in seruitutē. Asserere manum veteres dicebant comprendere cum eam p̄tendebant in libertatem. Hinc asserere etiam p̄o tueri ac liberare seu in libertatem restituere accipitur. Ply. Marco suo cōmendabat memoriam suam: orabatq; vt se ab iniuria oblitionis asseret. Et assertor defensor Mar. Assertor venias satisq; pstes. Quēadmodū desertor qui patriā idefensaz relinq̄t et q̄si pditor ē. Idē Qui loq̄ť curios assertoreſq; camillos

Asseres tabule sectiles dicti sunt ab assidendo q̄ admoueant hereantq; parietibus trabibusq;. Nunus noīatiuus singularis est assis asseris sicut pulluis pulueris Ply. Uernisq; asseribus stabulare pauimenta oportet. Hinc Asso. as. de quo infra. Palladius femineno genere vsus est cum ait. Asseres querne cū esculeis non misceant. Asseruz structurā coassationē vocamus: et a tabulis tabulationē. Interdū asseres accipiunť p lignis q̄bus vtebant lecticarij. Suet. in Cali. Ad primū tumultū lecticarij cū asserib⁹ accurrerūt. Hui⁹ dimi. Asserculi de quo exemplū habes in dictione Aspera as. Dicť et assis is. Uñ et dimi. assicilus. Col. li. vij. Assibus roboreis cōpingiť soluz nec exire alia parte prohibētib⁹ aduersis assiculis. Uarro posuit primitiuū Aut ex assibus dētatis cū ozbiculis quod vocant plostenū pēnicū: in eo quis sedet vt agiter: que trahant iumenta. Hinc fit Assula dimi.

Asseuero as. a seuerus deducitur. Et est asseuerare p̄pie inter ipsa argumēta probationesq; vim animi motūq; quasi quandam seueritatē admiscere. Quin. Altera ex asseueratione probatio est. Ego hoc feci: tu mihi hoc dixisti. Aliq̄n ponitur p̄o simpliciter affirmare.

Assicio perfecte scio: affirmo vel attribuo: aut apud Col. Uide in dictione conciſco.

Assciſco. is. assciui assitū. Ab ascio et accusatiuū post datiuū sēper ferme postulat p assumo arrogo attribuo. Quin. li. vij. Quo in genere idem p̄cipue custodiēdū ne id q̄ consuetudinis gratia assciuimus aut obscurū sit aut ignotū. Lac. li. iiij. Et illos: qui temere sapientiū sibi nomē assciuerant: erroris stultitiēq; dānarūt: Aliq̄n assciscere est aggregare admittere. Liui. li. j. Ne q̄d diuini iuris patrios ritus negligendo pegrinoſq; assciscendo turbaretur. Li. p Archia. Quod si mihi a vobis tribui concediq; sentiā pficiā p̄fecto vt aulum luciniū nō modo nō segregādū cū sit ciuis a numero ciuiū: verūetiā si nō esset putetis assciscendū fuisse. Hinc ōrū est desciſco q̄ cū ablō semper ostruit cuz a vel ab. Et vltra ablatiuū aliq̄n habet accusatiuū mediāte ad. Et dissētio siue recedo et ab iperio seductuq; alterius subtrabo rebello defectione sigť. Liui. lib. ij. Preneste a latinis ad Romanos desciuit. i. rebellauit p̄o dissentio. Hel. posuit. Eā rem Ce cilium non inconsiderate dixisse: neq; temere a menandro atq; a multoꝝ opinionibus desciuisse. P̄o recedo. Lact. li. iiij. Desciuerunt a te et abiecerunt legem tuam.

Assideo. is. et assideo. es. ambo habent pe. cor. Amboq; actiua et assedi assessum faciunt: quoz etiā reliqua tpa sic similia sūt vt non facile dignoscātur sicut in imperatiuo cum vtrumq; assside faciat. Differunt tamen inter se q̄ assido fit quasi assisto Assideo quasi asto. Assido semp cum motu est et de loco ad locum quandoq; tendit: vt inquiete sit. vt si quis eat vt sedeat moretur hereat q̄escat siue stet apud aliquid. Aliq̄n et cū quo motu: vt cū q̄s in pedes erectus est si se sessuz apud aliquē ponat hunc assidere tertię cōiugatōis dicimus De loco ad locum. Ter. in. Eautō. exemplū ponit vbi mene demus p̄o filij abitū anxi⁹ chremeti ait. Domū reuertor mestus oīo perturbato atq; certo p̄e egritudine assido accurrunt serui socoꝝ detrahūt. De stātib⁹ vo in pedes: Sal. de Ci. in senatu oronē cū habuisset iquit. Sed vbi ille assedit Catilina vt erat patus ad dissimulanda oīa demisso vultu: voce supplici postulare a patribus ne q̄d de se temere crederent. Li. in fragmēto academicoꝝ. Et simul assidamus nōq; si videť: sane istud q̄dē inq̄t: suz enī admodū infirmus. Assi

deo aũt q̃si iuxta sedeo sine motu ⁊ in loco ¦semp est aut hę-
rẽs aut sedẽs apud aliq̃d Piero.ad Aug. Dũ enĩ languenti
multo tpe assidem⁹. Li. p Plãco. Nunc assidẽt ꝓ hoc labo-
rant. Plau. in Ru. Ut fortunati sunt fabri ferrarii q̃ apõ car
bones assidẽt. De his duob⁹ assside in ĩperatiuo facientibus
b̃ erit exẽplũ Duo hic sumus . Ego sedeo ⁊ dico platoni nõ
sedenti. Assside . Tũ ab assido est. At si ambo sedem⁹ ⁊ pla-
to assurgere cupiã velit noliq̃ ego vt assurgat: dicãq̃ ei. As
side. Tũc ab Assideo fit. Et licet sedeo neutrũ sit. Assideo tñ
actiuũ est: ſm Prisc. Nam assideo⁹ facit passiuũ. Salu. li. iiij.
histo. Amissumq̃ assideri sine plio audiebat. Uer Licero
⁊ Piero. cũ otõ iunxere sicut modo mõstratũ ẽ. Silr. Ply.
li. xxxiij. Nos indim⁹ Agrippinã nã claudij ꝑncipis edente
eo nauale prelij spectaculũ assidẽte ei indutã paludamẽto
auro textili sine alia materie. Assido ẽt tertię cõiug. Sal. in
Jug. cũ actõ iunxit. Sed hiẽpsal: q̃ minimus ex illis erat na
tura feror ẽt antea ignobilitatẽ iugurthę despiciẽs atherba
lẽ dextra assedit ne medi⁹ ex tribus qõ apõ numidas bono
ri ducit iugurtha fozet. Ur q̃ assedit significet iuxta se sede
re fecit. Sed alio mõ actiue capit: sicut si dicam⁹. Hiẽpsal a-
therbalẽ dextra adiit ita hiẽpsal atherbalem dextra assedit
dcñ ẽ q̃ ita soluẽdo clarescit hiẽpsal ad atherbalẽ. i. iuxta
atherbalẽ dextra sedit. Sic ẽt fit ĩ illo Salustij exẽplo. Assi-
deri sine plio audiebat. i. iuxta oppidũ amissiũ sederi audie
bat Hoc ẽt ostẽdit ĩ obsideo ⁊ circũsideo si soluãt: vt obsi-
deo põtẽ sigt sedeo siue sto circũ põtẽ. In obsido quoq; et
circũsido fit ſm vim ꝑpositionũ: vt supra dcñ ẽ in salustio.
Oppidũ circũsedit. i. sedit circũ oppidũ Sz q; Sido actiuũ.
sedeo vo neutr; ideo inter ea q̃ a sido ⁊ ea q̃ a sedeo cõponũt
q̃uis in significatiõe differãt b̃ etiã ĩteresse q̃ in his q̃ a Si-
do ꝓponũt si ꝑpositionis eo⁹ solutio fiat oĩno ostructio re-
manebit actiua: q; tũc sido accusatiuũ in se ĩclusiũ gerit sub
audiẽdũ p translationẽ recip⁹rocã qõ nõ fit in cõpositis a se
deo ẽt si actiua erãt vt ẽ assideo obsideo: Qõ si ꝑpositionem
soluam⁹ Amissũ oppidũ assideri audiebat erit sederi iuxta
amissũ oppidũ. Hic null⁹ accusatiu⁹ ĩclusus subaudiẽd⁹ exi
git: q; sedeo neutrũ ẽ ⁊ iuxta viz ꝑpositiõis adiũgit ⁊ ꝺescit
In assido si soluat ꝑpositio alius actũs exposcit qñ a sido
accusatiuo componitur: vt hiempsal dextra atherbalem as-
sedit. i. iuxta atherbalem dextra se sessum locauit: vel dex
tra iuxta atherbalem se statuit.

Assestrix fẽmi. verba ab assesso⁹ q̃ iuxta sedet vt da mihi sedi
um tuarum assestricem sapientiam. Sunt autem assesso⁹es
quoꝝ offiñ ẽ assidere ꝑsidi atq; ꝺsulere atq; ĩ his fere causis
ꝺstat cogniñoib⁹ postulatiõib⁹ libellis edictis ꝺcretis epl̃is.

Assidu⁹ ab assideo ingis ꝺtinu⁹ q̃ ĩ ea re quã ꝺs frequẽter agit
cõsedisse videat. Uñ assiduitas diligẽtia ⁊ ecõtrario Resi
des ꝺsr segnes ⁊ ocios. Aliq̃ñ assidu⁹ ꝺr frequẽs et assidue
frequenter. Uir. Assidue veniebat. Assidui ẽt dicebant qui
locupletes erãt. ⁊ facile cũ id tps postulabat munera ꝑpl̃o ꝑ
stabãt. Et assiduus q̃ asse suo. i. sua pecunia ⁊ sine stipendio
militabat. Et tunc ab asse. i. ere dando deducitur.

Assidellę mẽsę ad quas sedentes flamines sacra faciebant.

Assilio. is. pe. co⁹. er ad ⁊ salio sigt inuado aggredio⁹. Oui. li.
xi. met. Cũ sepe assiluit defensę menib⁹ vrbis. Et assilire ꝺr
de aĩalib⁹ marib⁹ cũ fẽminas ĩeũt. Col. li. vij. Nã nisi ꝑus ea
marẽ cõciunt assilientem admissarium calcibus proturbat.

Assisto. is. vide in dictione fisto.

Assis is. tabula sectilis. Ply. Uernisq; assib⁹ cõtabulare paui
menta oportet. Uide supra in dictione Asseres.

Asso. as. tabulo a quo coasso ꝑ otabulo. Uictru. Cũ assatũ fue
rit super altera coassatio struatur: clauisq; fixa duplicẽ: pre
beat ꝺtignatiõi locationẽ. Ply. Necessariũ binas p duer
sas coassatões substerni capita eo⁹ ꝑfigi clauis ne torqueantur. Est ⁊ asso as. pro torreo a quo assat⁹ vt de diuo laure
tio. Assatus sum iã versa ⁊ mãduca. Plau. tñ in Mus. As-
sus dixit. Ne faxis Nam elixus esse q̃ assus soleo suauio⁹.

Assus. sa. sum. qõ est torrefactum. Proprie ꝺr: sine pigmento
alicuius saporis quẽadmodũ mex solũ dicimus. Unde as-
sa voce veteres dixerũt sola voce linguę: aut vocis humane nę nõ admixtis allis musicis. Uar. In conuiuijs pueri mo-
desti vt cãtarẽt carmia antiqua ĩ q̃bus laudes erãt maior q̃
assa voce ⁊ cũ tibicine. Cato. Melos ãt ĩ cãtib⁹ ẽ bipartiũ.
Unũ est qõ est in assa voce. Alterũ: qõ vocant ozganicum.

Assula diminutiuũ ab assis tabella a quo fit aduerbiũ assula-
tim q̃ est minutatim. Plau. Prius q̃ pulsando exitiũ fozib⁹
assulatiz dabo. Jdẽ ĩ Mene. Faciã qõ iubes securiz capiã
ancipitẽ atq; hũc senẽ exossẽ nisi dedolabo assulatũ viscera

Asula per simplex s oppidum in agro bzixiano.

Assatura fructum carnis assę. Piero. lib. ij. ℞. Partitus ẽ vni-
uersę multitudini assaturã bubalę carnis.

Assuetus vsitatus ab assuesco is.

Assumo is. pe. p. modo significat accipio. Lice. Neq; id on⁹
inuitus assumpsit: modo nimiũ tribuo. Jdẽ. Si id mihi as-
sumo video⁹ id mihi meo iure quodam vendicare.

Assur Judeę ciuitas: quam edificauit Salomon Quo nomi
ne dictus est filius Sem.

Assuerus sicut testatur Joseph fuit Cyrus xerxis filius: qui
post Darium patruum perfide rexit imperiũ Hunc Cyrum
dixit Artaxersem apud grecos vocari qui longimanus co-
gnominatus regnauit. xl. annis.

Assus ciuitas troadis arte ⁊ natura mũita. De q̃ ẽ illud Stra-
tonici dictum. Qui celeri passu Assum it: mozti periculum
adit Ex asso fuit cleantes ph̃s stoicus: qui Zenoni successit

Assyria regio asię maiozis quę nunc syria ꝺr habens ab ozi
ndiam ab occasu tygrim fluuiũ a meridie mediam: a septẽ
trione caucasum. Uñ assyrij q̃ postea syrij ⁊ syri. hanc Po-
phirio ⁊ acron volunt pri⁹ dictam syriã postea vna addita
syllaba assyriã vocitatã. alij q̃dripartitã faciũt diuisionẽ in
syrios assyrios leucosyrios ⁊ celesyrios: Ply. duplicẽ syriã
assignat. Unã palestinã alterã antiochiã. Dicta ẽ ãt assyria
vt docet Aug. li. xv. ciui. dei. ab assur filio sem.

Ast cõiunctio ponit⁹ modo pro sed: modo ꝑ atq;: modo ꝑ ergo: modo pro tam: modo ꝑ tum: modo pro cum.

Asta ciuitas estuaria inter sacrũ promontoziũ ⁊ berculeas co-
lumnas. Et basta in liguria vbs non lõge a nouaria distãs
De hac Claudianus. Nec plus pollentia rebus contulit au-
sonijs aut menia vindicis astę. Meminit et Ply. li. xxxv.
Cum aspiratione vero aliud significat.

Astu generis neu. vt coznu Ter. in Eu. In in astu venit: Et
sic ꝑ vbe ponit⁹. Nam asty apud grecos vbs est sed a lati-
nis mutatur y in u ⁊ fit astu vt Prisc. docet. Inde fit astus
us ⁊ astutus ⁊ astutia. Ponitur ⁊ astu aduerbialiter ꝑ astu
te. Terẽ. in Eu. Quod si astu rem tractauit dijs nostrã fidem
quantam ⁊ q̃ veram laudẽ capiet parmeno.

Astutus ab astu vbe cautus dicit: in qua qui assidue versati
sunt: cauti fiunt. Uel astutus quasi tutus ab arte vt inquit.
Festus. Uincastutia: quę vt auctoz est Hierony. est subtili-
tas cautelę rudibus incipientibusq; necessaria ꝑ quam so-
phismatuz dignoscere ⁊ quęrere versutia possit ne falsoꝝ
fraudibus argumẽtozũ abducãtur a simplicitate verę sapiẽ
tię quę ducit ad vitã. Hinc astutulus dimin.

Asturia ciuitas hispanię in qua asturcones equi gignuntur.

Astrucones equi ab asturia oppido hispanię ita appellati q̃b⁹
non vulgaris in cursu gradus sed mollis alterno crurũ ex-
plicato glomeratio ẽ. Ply. li. vij. In asturia hispanię gigne-
re Tieldones vocatos equini generis: q̃ quotiẽs minozi for
ma sunt asturcones dicunt. Sirius. Dis paru⁹ sonipes ne-
q; marti notus at idem aut inconcusso glomerat vestigia
dorso: aut molli pacata celer trahit ee da collo.

Astura flumen oppidũ maritimũ in latio Ply. li. vj. Antiũ in-
q̃ colonia flumẽ astura ⁊ ĩsula. Et li. xxxij. Tenuit ⁊ rẽa me
moria nauim Caij principis ab asturia antiũ nauigãtes.

Astur quod ab asturia est. Mar. de asturconibus. Dic bzeuis
ad numerum rapidos qui colligit yngues venit ab armi-
feris gentibus astur equus.

Astroth antiqua ciuitas og regis basan in qua habitauerunt
gigantes ⁊ postea cecidit in sozte tribus manasses regionis

bethanię Sunt aũt duo castella in bethania hoc vocabulo noue inter se milibus separata inter adarã ⁊ abellã vbes.

Astages nomen ꝓpꝛium fluuiĳ in mare defluentis.

Astaphis.pe.coꝛ.vna passa dicitur ἀσταφὶς grẽce.

Asteismos latine vbanitas.⁊ est tropus multiplex nomeroseqꝫ virtutis. Nã asteismos putaꝫ quicquid rustica simplicitate caret ⁊ faceta satis vbanitate exponitur vt apud Uir. Qui bauũ nõ odit amet tua carmina neui.i.ꝓ pẽna ei contingat vt oiligat neuiũ peiozẽ poetã. Atqꝫ idẽ ũgat vulpes ⁊ mulgeat hircos.i.faciat ea quę contra naturam sunt Nã ἀστεῖος vbanus ἀξεί ξουαι vbanus sum.

Aster stella vna. Astrũ latiꝰ sydus quod cõstat ex pluribus stellis quę aliqñ signũ cõponant vt Gemini Libra ⁊ huiusmodi. Dictũ astrũ ab ἀςραπτω qñ est fulgeo. Est ⁊ aster nomẽ ciuitatis: Sciẽdũ qꝺ ĩ aster.a.um.terminata noĩa imitatiua sũt vt parasitaster q̃ imitatur parasitũ. Philosopha ster qui est phoꝛ imitatoꝛ. Li. Oino solet eẽ fluuiaster. Surdaster dimi.est: qui est aliquãtulũ surdus. Similiter recaluaster q̃ñ est toto capite caluus sed sola frõte. Catulaster: nõ paruũ catulũ significat sed ipsum catulũ Pullastra non paruam pullam ſz paruam gallinam. Pullaster non paruũ pullum sed ipsũ pullum. Filiaster quo quidam vtunt ꝓ priuigno non paruũ filiũ. Sed qui imitamur filiastra Olea ster pinaster Mentastrũ Siliquastrũ ꝙ syluestria sunt olera pinum mtham siliquamqꝫ imitanti

Astericus seu asteriscus dimi.ab aster signũ est ad paruę stelę similitudinẽ: quo vtimur cũ aliq̃d ĩ scribẽdo omissũ est. Die. Qui editiõi antiq̃ theodotiõis miscuit asterico ⁊ obelo

Astrale quod ad astra pertinet. Unde astralia fata dicta sunt ab aug.lib.v.ciui.dei.

Astrolabiũ Instrumentum ex quo astroꝝ motus colligũtur ἐξ τῶν ἀςρων καὶ λαμβανω.

Astronomia cũ accẽtu ĩ pe.astroꝝ rl̃a νομος latine lex ⁊ rl̃a.

Astrologia cum accẽtu in pe.astroꝝ sermo vel ratio. Astrologia de cursu astroꝝ loquit̃. Astronomia de iudicijs ad vitam foꝛtunamqꝫ pertinentibus hic Astrologi ⁊ astronomi qui astroꝝ scientiam profitentur.

Astragalus pe.coꝛ.latine talis ludus ⁊ pedis siue Jugule conĳunctura: vt est apud homerũ li.x.odi.qui scribit Elpenora lapsu scalaꝝ exanimatum esse cum fregisset astragalon. i. iugule coniuncturam.tũ appollonius in argonauticis ponit ꝓ ludo qui vulgariter dr̃ zoni.ſ.in li.iĳ. pagina tertia.

Astragalizo.as.talis ludo ⁊ astragalizontes a plynio dicuntur talis ludentes.

Asteria.ę.⁊ asterie es.nomen latonę sozoris ꝓpꝛium.

Asterion fluuius achię.Sta.li.iiij.thę.Cum dixit ⁊ equus fluctibus asterion Fuit ⁊ nomen vbis.

Asteriscũ herba q̃ ⁊ siderite dr̃ nascens in tegulis parietinisqꝫ folio similis oxymo. Asteriscus signũ ad stellę similitudinez parue quo vtimur cũ aliquid in scribendo omissum est.

Astreus cũ diptb. Fuit vnus ex titanib⁹ q̃ contra deos arma sũpsit Qui.li.v.me. Occidit Encelad⁹ mẽdesi⁹ occidit astreus. Ferũt hũc cũ aurora ꝺcubuisse ac ex ea vẽtos generasse

Astrea cũ diptb. astrei ex auroꝛa filia secundũ aliquos Icarii scõm aliquos Jouis ⁊ thomidas. Et ponitur ꝓ Justicia. Ouid. Ultima celestũ terras astrea reliq̃t. Qõ ideo fictũ ẽ: q̃ illis tpib⁹ astre⁹ pꝛinceps eẽt: ⁊ pp eq̃tatẽ ei⁹ filia iustitia dicta fit vt scribit arat⁹. Nã cũ adhuc terras habitaret non dũ vesanos rabies nudauerat enses. Nec ꝺsãguĩeis fuerat discoꝛdia nota. Sed postea crescentib⁹ vitijs euolauit ĩ celũ

Asthmaticus cum h anbelus ⁊ suspiriosus dicitur ἀσθμα anbelitas anrietas.

Astipuloꝛ pe.coꝛ. Uide in dictione stipuloꝛ.

Asto as.astiti astitũ ⁊ astatũ significat pręsens aut firmus seu erectus sto.plau.in Lap. Ego miser vix asto pręfoꝛmidine. Idem in Lin. Adolescẽs asta atqꝫ audi.i.sta foꝛtiter atqꝫ expecta: Et in Las. Stultus contrui diem dum asto aduocatus cuidam cognato meo. Interdum significat simpliciter sto. Uir. Arrectisqꝫ aurib⁹ astant. Interdũ sumꝫ cuꝫ de reb⁹ loq̃mur: q̃ cadere nõ possũt: vt cũ dicimus terrã astare.

Astringo pꝛopꝛie iuxta stringo vnio cõũgo. Lolu. li.iij. Cum oẽs surculos quos arboꝛ patiẽt̃ dimiseris libzo vlmi vel vimine arboꝛẽ astringito Uirg. lib.i.He. Seu durat magis ⁊ venas astringit hyantes per translationẽ astringere ponitur pro obligare. Et sic genitiuo iungit̃ sicut Hel. notauit sabinũ scripsisse. Qui alienũ tacẽs lucri faciẽdi causa sustulit furti astringit̃ siue scit cui⁹ sit siue nõ scit. Qñqꝫ ꝓ ꝓmittere. Quia vicula fidei dicũt̃. Ter. ĩ Eu. Meã astrigo fidẽ. Hinc astrictoꝛi⁹.a.um. q̃ astrigit. Ply. Folia astrictoꝛia vim hr̃t

Astruo is.iuxta struo ⁊ ędificiũ ędificio ũgo soꝛtico. Lol.li.j. Nã cũ veteri astruit̃ recẽs ędificiũ q̃sti surgẽti reluctãs oneri cedit. Amb. Nec putauit oꝛtus sui fidem matris iniurijs astruendã. i. firmãdã. Hinc per translationẽ astruere ꝓ affirmare sumit̃. Piero. Quãuis nonnulli astruere velint eaꝝ iam resuscitatã ⁊ beatã cũ christo immoꝛtalitate vestiri.

Astyages nomen ꝓpꝛium regis assyrioꝝ.

Astianax nomen filĳ hectoꝛis ex andromacha quasi tutatoꝛ vbis asty enim vbs anax tutatoꝛ siue rex.

Astypalea. Jnsula in mari ęgeo. Oui. li.ij. de. arte. Cunctaqꝫ piscosis astypalę vadis.

Astypale es.nomẽ est vbis in eadem insula.

Asymphonia latine inconsonantia ἀσυμφονος discoꝛs.

Asymbol⁹ qui symbolum non dedit ⁊ sine collatione accessit ad comessationem.

Asyndeton siue asyntheton dici potest ĩcompositum ab α sine συνδετὸν compositum. Et est figura cum aliqua sine coniunctiõibus pꝛoferuntur: vt veni: vidi: vici.

Asynthetа Ply. appellat crystalla quę pura sunt ⁊ sine vitio.

Asystatũ gen⁹ quoddã philosophię: quod latine instabile vel inconstans possumus dicere.

At pꝛincipiũ increpationi aptũ. Et hoc cum aut indignationẽ aut doloꝛẽ exꝑimere volumus vt ire estum aut querelas significatius oñdere valeamus. Uirg. At tibi ꝓ scelere. Ter. At tibi diĳ dignũ factis exitũ dicũt. Qñqꝫ superioꝛ dictoꝛum discretiuũ est: vt apud eundẽ. At mihi scrupulus vn⁹ restat Qñqꝫ reꝫ dr̃iam denotat: vt Scipio est bellatoꝛ: at cato oꝛatoꝛ. Qñqꝫ ponit̃ ꝓ saltẽ. Ouid. Crudeles somni q̃d me tenuistis inertẽ: at semel ęterna nocte pmẽda fui. Qñqꝫ copulatiuũ est: vt in atqꝫ. Qñqꝫ aduersatiuũ. Uirg. At regina graui iamdudũ saucia cura. Nam dum ęneas quiesceret regina turbabatur quod est contrarium. Qñqꝫ e interiectio timoꝛis. Teren. in Eu. At armi homo foꝛmidolosus es.

Atat interiectio est paulatim percepti atqꝫ intellecti mali. Teren. in Eun. Atat data hercle verba mihi sunt. Ser. in arte. Atat est aliquid de impꝛouiso deprẽdentis.

At contra significat vicissim qꝺ vulgo dicitur econuerso.

Atqꝫ coniunctio cõnexiua est vt Genus vnde latinũ albaniqꝫ patres atqꝫ atte mẽnia romę. Quandoqꝫ aduerbium ⁊ ꝓ q̃ poni solet: vt Persius. Qui tu impunitoꝛ exis atqꝫ hic. Sueto. in Ces. Uelut grauius atqꝫ ipse sensisset. Quandoqꝫ ꝓ celeriter ⁊ statim. Uirgil. Atqꝫ illum in pręceps pꝛono rapit alueus amni. Quandoqꝫ ꝓ festine ⁊ intrepide Enni. vt Atqꝫ atqꝫ ascendit muros troiana iuuentus. Quandoqꝫ ꝓ pręter q̃. Plau. in Am. Neqꝫ se luna mutat quoqꝫ atqꝫ exoꝛta est semel.

Atalus penul.coꝛ. nomen pergami regis pecunia ditissimi et splendida abundantiaqꝫ suppellectili. A quo omnia magnifica atalica dicta sunt. Ꝓp. Nec sit in atalico moꝛs mea nixa thoꝛo. Fuit ⁊ athalus nomen philosophi.

Atalanta nomen mulieris de qua Piero. con. Joui. Referunt fabulę atalantam calydonia virgine semper in venatibus semper in syluis non tumentes vteros fęminarum fastidia qꝫ conceptuum: sed expeditam ⁊ castam amasse virtutẽ: est ⁊ atalanta fons in poꝛtu cyphantarum dictus ꝙ ibi venatrix fęmina situ ⁊ estu languida cõsederit: ⁊ petra venabulo eius percussa laticem prębuerit sicut scribit Pausanias.

Atabulus.pe.coz.ventus in apulia. Voz.incipit ex illo montes apulia notos. Ostentare mihi quos tozret atabulus. Ideo Atabulus apulus dicit tã peculiaris. Scribit pozphirio atabulũ ventũ ee in apulia feruentissimũ greca appellatione dictũ ẽsi ἀποτου ατηνβαλλειν hoc est nocumẽtuz pestilentiãqz iser ẽtẽ. Nã atabuli flat⁹ nimio caloze apulię pestifer ẽ z grauis. ẽ.n. frigidissim⁹ z si flauerit circa bumaz grurit frigoze arefaciẽs vt nllis postea possit solib⁹ recreari

Atamino as.pe.coz. Uide in dictione contamino.

Ataus pe.coz. dictus q ara sit aui. i. pater vt pueri dicere solent. Uide etiam in auus.

Atax fluuius oztum habens ex pyrẽneo monte et infunditur in mare tyrrhenum quidã tamen scribunt athax cum h.

Athacus pe.coz.gen⁹ volucris gradiẽs sup quatuoz pedes lõ giozaqz retro crura habẽs. De quo fit mẽtio apd Leuiticũ

Athanatos pe.coz. latine dicitur Immoztalis.

Attellanę fabulę latinę sunt: q ab attella Oscozũ ciuitate sumpte fuerunt in quibus ridiculę personę inducebãt z argumẽtis dictisqz iocularibus respondebãt satyricis fabulis grecis. Propzie aũt attellanicũ dicebat exodiũ Liui. li. vij. Juuentus bistrionibus fabellaz actu relicto ipsa iter se more antiquo radicula iterta versibus factitare cepit que exodia postea appellata cõsertaqz fabellis potissima attellanis sunt quod genus ludozũ ab oscis acceptũ tenuit uuentus.

Attagen pe.coz.generis mas. Et attagena. ę. et attages attagis auis asiastica inter nobilissimas habita: maxime vo que in Jonia nascit. Et iter esculentiozes aues przcipuo sapore cẽ sebat. Ply.lib.x. Attagen maxime Jonius celebrat vocalis alias captus vo obmutescens quondã existimatus inter raras aues. Dier. Attagen z ficedula: mulus z scarus in deliciis computantur. Mar. Inter sapozes fertur alitũ primus Jonicarum gustus attagenarum.

Attellani oppidũ campanię quam nunc auersam vbem dicimus prope Neapolim. Li. Llunio. Locutus sum de agro vectigali municipij atellani qui esset in gallia.

Ater.a.um.obscurum nigrum. Uirg. Quinquaginta atris immanis byatibus bydra. Plau. Ita replebo atritate vt atriozr sit q egyptij. Interdũ atrũ capit p Funesto. Uñ atrides dñr vulgo egyptiaci ab obseruatrice egypto. Et alio noie cõmunes. Dictũ atrũ ab atterẽdo qñ q attritũ luuozẽ otrabũt

Atratus pe. pzo. dicitur qui lugubzi veste indutus est.

Atramẽtũ ab atro coloze dicit: cuius duo sunt genera. s. scriptoziũ qd z libzariũ dr. z terctoziũ a terctozijs quo in scribẽdo z pingẽdo vtimur. Est z sutoziũ atramẽtũ qd in inficiẽdis pellibus sutores coziarij vsurpãt. Uulgo hoc a vitri similitudine vitriolũ noiant. Ply.li.ix. Effuso atramẽto q p sanguineis ẽ offuscata aq absc̃dũtur. Idẽ li.xxxiiij. Hręci cognationem eris fecerunt nomine z atramento sutozio.

Atramẽtariũ vasculũ quo atramentum continetur. Hiero. in Ezechiele. Atramẽtariũ scriptozis ad renes eius.

Atracius nomẽ viri q pm⁹ dr artẽ magicã in thzacia iueniisse

Atrabilis ẽ: quã greci melãcholiã vocãt. Nã bilis cholera est

Athenodozus.pe.pzo.philosophus fuit qui augusto documẽtum dedit inquiens. Cũ ira cęsar te cęperit nihil pzi⁹ neqz dixeris nec feceris q ipsa quattuoz z viginti elementa litterarũ grecarũ tecũ ipse percurreris z memozia recensueris: vt ita concitatio illa: que momentosa est mente alio traducta parui temporis interiectu languesceret.

Atriũ pzima pars domus que continet mediã areã in quã collecta ex oĩ tecto pluuia descẽdit. Et in qua puisci vt ait Lato apto ostio epulabant. Ubi ẽt pecunias z cętera prezioziora seruabãt seruosqz qbus tanq honoratiozib⁹ earuz rex custodiã cõmittebãt atrienses appellabãt. Uictr. li. vj. In vbe atria, prima ianuis eẽ debẽt Et in Euan. Cũ fortis arma tus custodit atriũ suũ in pace sũt ea q possidet. Dier. Atria nõ sũt qdẽ dom⁹ ẞ tñ aliq habẽt fundamẽta z de atrijs itra m⁹ domũ. Dictũ atriũ ab atriatib⁹ etrurię pplis: vt ĩqt Uar. li.j. de lin. lati. qz id gen⁹ edificij atrię primũ in etruria fit isti tutũ. Uel q a terra oziat qñ a teriũ. Uel q atrũ ex fumo eẽt pp culinã qz ex fumo culine migresceret. In atrio enim triaerant habitacula: vestibulũ: locus spoztularũ: q z ipse spoztula dicebat: vbi ꝓponebat eo die que dono dãda erant z culina q vestibulũ locus sit añ ędes atriũ greci. αυλὴν vocant propter qd pocte quandoqz aulã pro atrio vsurpãt

Atriensis is. erat cui credebatur cura atrij.

Atrici a iureconsultis dicuntur qui excubant ad atrium et ad limina etiam vocantur z liminarchę.

Atriolum paruum atrium. Li. ad. Quint. Fratrẽ. Quo in loco te in poztico scribere aiunt: vt atriolũ fiat mihi vt est magis placebat: neqz enim satis loci esse videbatur atriolo.

Atriplex: herba est syluestris z hoztensis ab atro coloze vt q dam aiunt q boes pallidos faciat. Macer Atriplicẽ tritaz cũ nitro melle z aceto dicũt appositã calidã sedat podagrã.

Atergatis pe.coz.nomẽ fuit dee. Stra. trãs euphzatẽ est bambyce quam edessam z hierapolim vocant in qua atergatim syriam deam colunt. De hac z Macro. Lomutus atergatiz a grecis rbeam existimari putat: coli eam abstinentia piscium vnde nomen vt atheneus auctoz est: quasi ετεργατις hoc est syrozum lingua sine piscibus.

Atrox asper crudelis q qui atro vultu sunt asperitatem z sęuitiam pręseferunt. Sunt qui a grẽco id nomen deriuent: quia illi ατροκια appellãt que cruda sunt. Siue ab eo q atroces nihil de se timeant τρειν enim significat timere. Unde z pro constanti quãdoqz ponitur. Hor. Pręter atrocem aĩ catonis Hinc Atrocia z atrocitas z atrocit p asperе

Atropos.pe.coz.imutabilis. Quo noie dicta est vna ex parcis ab α fine τρόπη conuersio qñ si ad nullius preces conuertatur. Nã tres dñr sozores quaz vna dr clotho q colus baiulat altera lachesis que filat tertia atropos: que filũ frangit. Mar. Lanificas nulli tres exozare puellas cõtingit obseruant: quez statuere dię. de bis vide diffusi⁹ ĩ dictione parcę

Atrophia species tabis: qua cozpus nõ aliter sed summa macies oritur: z nisi occurat interimit. Inde Atrophi: qui atrophia laborant. Pli. xxvj. Eadẽ dat bis quos atrophos vocant interpositis diebus: atrophiqz vocant q ab imbecillitate vires vix recolligũt. Unde atrophos vocant non cõualescentes ab imbecillitate vires vix recolligentes.

Atrax fluuius etolię a quo atraces populi: ẽ z hoc nomine vt testis est. Stra. vbs in thessalia.

Atero is.pe.coz. vide in dictione Tero.

Atenuo as.ex ad z tenuo qd a tenuis fit z figt subtilẽ facio: minuo. Li. li. iij. ad Veren. Defensozis narratio simplicẽ expositionẽ debet habere cũ attenuatiõe defensionis. Die. li. ij. z. Quare fic attẽuaris macie: Et cũ ad aĩuz refert defectũ figt.

Attendo is. aduerto cogito cõsidero z quasi animuz intendo. Piero. ad Helio. Attendis petrũ sed z iudã ꝺfidera. Aliqñ addimus aĩum z p intẽdo sumit. Li. li. iij. offi. Et si cũ aĩuz attenderis turpitudinẽ videas adiunctã: hoc est aĩum intẽderis. hinc attẽtos dicim⁹ auditozes q ad ea que dicũt intẽdunt animuz. Attente aduerbium. i. animo intento.

Attento as. frequẽtatiuũ idem q tento. Petronius Dulcibus ac blandis verbis eius animum attentans.

Attinere pertinere decere conuenire. Ter. in adel. Jam mene vis dicere quod ad te attinet. Aliquando significat iurta siue m manibus tenere. Plau. in. Lap. Nam senex est in tonstrina nunciam cultros attinet.

Attingo. is. attigi attractũ leuiter tango. Min⁹ est enĩ q tango: vt inqt Do. in Ter. ĩ adel. Tetingi tu aliqd: si attigisses ferres infoztunũ. Aliqñ attingere ponit p pzo discere legere scribere z huiusmodi. Lac. li. iiij. Hręci qui sacras veritatis lras nõ attingerãt. i. didicerant. Hiero. Qd vtiq genus docendi nondũ attigerã. i. aggressus fuerã siue exptus Uir. li. ij. Be. Sin has ne possim nature attigere partes. i. scire. Ali quando pro ingredi. Col. lib. j. Nec dũ senectutẽ attigerit.

Attigo sine n idem quod attingo. Nam sicut tango ita z tago dicimus. Plau. in Mus. Abscedite tellis ne attigant.

Attilus pe. pzo. piscis satis grandis qui in pado inerria pinguescens ad mille aliquãdo libzas captus est catenato hamo: nec

mo nec nisi boum iugis extractus.

Attilas ex scytaꝝ gñe fuit q̄ subacta pannonia italiā ingressus Aquileiā subuertit ⁊ in germaniā trāsiens plurimas vastitates edidit. Qui domū reuersus dū nouis nuptijs operam dat vino plenus effuso e naribus multo sanguine suffocat⁹ est. Nicomachus aūt istiꝰ historiaꝝ scriptor eum describens ait. οφθαλμοι δε αυτου ὰ ἰματηροϊ αλλυα πεσχηκ τες και μικρος και κωραξωδεε αυτου αμφι βλεπων δεκαι ταπολλα περι αυτου.

Ategię dicunt tabernacula vel vmbracula vel magalia qualia mauri colunt. Rufi. in lib 20 Josephi hoc vocabulū vsurpat lib. vij. de bello iudaico. Cū ad festuꝫ diem veniſſet quo attegias in honorem dei cōponi ab hoībus mos est.

Athenę arū. ciuitas grecię inter achaiam ⁊ macedoniā quę regio attica dr ab atthis crani filia athenaꝝ regis qui cecropi in regno successit. Dic cecrops primus athenas condidit. Uñ ⁊ cecropia dicta est postea a Mopso mopsopia ⁊a Jone iuti filio ionia ⁊a minerua athenę. greci enim minerua athenam dicunt ατο τη αθηνης. Tres autem vt quidam astruunt fuere athenę. Ab vnis athenęi ab alteris atheniēses ab aliis atheneopolitę dicti sunt.

Atheneum locus erat mineruę dicatus vbi profeſſores suas studia, pfitebant. Jul. Capitolinus. Postea vo vbi adoleuit in atheneo controuersijs declamauit audientibus etiam imperatoribus suis. Lāpridius. At atheneū audiendoꝝ ⁊ greco ꝝ ⁊ latinoꝝ rhetoꝝ vel poetaꝝ cā frequenter ꝓcessit.

Atheos qui negat deum esse.

Athesis pe. co2. fluuius qui ex Tridentinis alpibus Tridentuꝫ alluit ⁊ veronā diuidit: deinde per latas padi palludes gradiens nō longe a brondulo in adriaticum mare influit.

Athesinus pe. p20. fluuius effluens e lacu qui in apennio est supra carnos incumbente ⁊ labitur in Jstrum.

Athleta. pe. p20. pugil ⁊ luctator dicitur αθλεω eniz certo figt Scribit iurisconsultus athletas cū virtutis gratia athleticā exerceant non esse ignominiosos. Tria aūt fuerūt apud antiquos athletica certamina videlicet Cursoꝝ pugillum: ⁊ luctatorū. Jullius aūt pollux lib. v. cuius ordinez imitatus est Perotus. τωρ δε αγω νωρ οι μεν γυμνασικοι οι δε και λουμ̄ νοι σκηνικοι ο νομασθεισεν διονυσια κοι τε και μουσικοι οιδε απ τοικοι ουρας ἰως λεγουσι αγωνας μουσικους αλλα μουσικης και αθλητικόν παλαίον ην.

Athos mons inter macedoniam thraciam altitudinis mirandę habens in cacumine oppidum acrocon. Uirg. Quantus athos: aut quantus eryx.

Atos sine h latine insaciabilis dicitur.

Atlas antis sine. h. Mauritanię rex fuit qui humeris cęlū sustinuisse dr: q̄ primus cursum solis ⁊ lunę syderūq̄ omnū versationū rōnes vigore aī solertiaq̄ curasset tradenda oībus. Uirgil. Personat aurata docuit q̄ maximus atlas. Dic fuit ꝓmethei frater: q̄ cū monitus esset oraculo vt caueret a Jouis filio indignē ferens oīdit ei caput Gorgonis ⁊ statiz atlas in mōtē uersus ē. Qui mons mauritanię terres ⁊ excelsus ē: ita vt eius cacumē cerni neq̄at. Fere e medio monte nubes ꝛcipiūt hyeme ⁊ ęstate niuē hz. Colūnā cęli idigenę appellāt. Ab eo ppli incolētes atlātes oīr: q̄ soli sūt anonymi b ē sine noīb⁹. Nā ī vniuersū atlātes noīant singlis nullū ꝓpriū nomē ꝛponit. Solē orientē occidentēq̄ dira ipręcatione ꝛtuent vt exitialē ipſis agriſq̄. Neq̄ ī somnia visūnt q̄lia reliq̄ mortales. Ply. Soli. Pero. auctores. Ex atlāte in gētia flumina oriunt inter q̄ Nilus Aug. li. xviij. ciui. dei. fic hz. Frater Promethei atlas magnus fuisse astrologus dr vñ occasionē fabula inuenit vt eū cęlū portare ꝛfingeret: cęterus mons ei⁹ noīe nūcupet: cuius altitudinē potius cęli portatio in opinionē vulgi venisse videat. Ply. scribit Atlanta primū ītenisse ſphęrā: greci aiunt astrologiā ab atlāte inuētā fuisse. Euse. in ꝓparatione dicit enoch ⁊ atlantē eē eundē. De quo Diod. li. iiij. Ferūt atlantē astrologię fuisse peritissimū deq̄ ſphęra primū iter boies disputasse: q̄ ex re visus est cęlū suis humeris sustinere locū ꝓbente fabulis ſphęrę inuentiōe. Scribūt tñ q̄dā duos eē mōtes in mauritania atlātes dicti. Alter colūnis Herculis vicinior. Alter interior a lybye remotior ab atlāte rege in cū uerso dictus quē cęli colūnā noīant. Tres āt fuerūt atlātes fuisse memorant. Unus rex italię ⁊ pr̄ electrę vxoris coziti. Alter rex arcadię: ⁊ pater maię: ex q̄ natus est mercuri⁹. Tertius maurus q̄ dictus est maximus. Sumit nōnunq̄ a poetis atlas ꝓ boīs simulachro sustinēte colūnas ędiū aut ipsuꝫ ędificiū ad silitudinē atlantis cęlū humero torquētis: q̄ ēt latino vocabulo thelamones. Et bi atlantes plęrūq̄ gibbosi oīr: vt inq̄t Ser. fiūt aut gibbosos imitant dū onera sustinēt qui interdū cōpares sunt. Inter dū auersi: interdū se inuicem spectāt. Mar. Non aliter rident atlas cū cōpare gibbo. Sūt qui dicāt boc noīe vocari fluuiū ab atlante rege arcadię dicti ex ꝙo mōte in istrum defluentē. Ab atlas fit atlanticus. a. um. ⁊ atlantides patronymicum. Et licentia poetica atlantiades.

Atlanticę insulę q̄s beatas vocāt duę q̄dē hę sunt paruo inter se diuisę mari decē milibus stadioꝝ a libya distāti. Imbres illic rari mediocresq̄: venti aūt plurimū suaues aquiferi. Solū vo pingue nec arari modo plantariue facile: ſz ēt ex se absq̄ vllo humano studio fructū, pducit dulcē quidē ⁊ ocio sam multitudinē nutrire sufficientē. Aer syncerus ac temperatus ⁊ mediocri mutatiōe per tpa ꝛtentus. Nā qui a terra pfluant venti: boreasq̄ ⁊ aquilo ꝓpter longinquitatē vasta ⁊ mania incidētes spatia fatigant ⁊ deficiūt ꝓuisq̄ ad eas insulas puenerint. Qui vo a mari pflant argetę ⁊ zephiri refrigerātes raros q̄dē ⁊ tēperatos imbres ex pelago afferūt. Plurima vo per humiditatē aeris cū summa facilitate nutriunt: vt ēt apud barbaros increbruerit fides ibi helysios campos eē ⁊ beatoꝝ domicilia ab Homero decantata.

Atlantides. vergilię dictę sūt atlas eniz ex pleione oceani filia vt ait Higynus: vt alij deucalionis habuit. xv. filias q̄ vno vocabulo atlātides oīr. Uerg. v. ex his hyades noīate a fratre q̄ fuit hyas qui a soroꝛibus plurimū dilectus est. reliquę pleiades a matre dictę Uergilię oīr q̄ cū vere exoriuntur. Alexander aut hyadas dictas q̄ fuerunt filię hyses ex boetia. Et sunt. vij. Una vo q̄ Sisipho nupsit nō videt. Lic. aut hyadas a pluendo dictas. Nostri suculas a suibus quonaz sues luto gaudent. indicant enim pluuias.

Atocius genus aranei lanuginosi: de quo in dictione araneus.

Atomus pe. co2. īdiuiduus q̄ diuidi non pōt. Nā vt Piero. ait. Punctus tpis est qō secari ⁊ diuidi nō posset. Uñ Epycur⁹ suis atomis mundū struxit ⁊ vniuersa ꝛformat. Sūt ēt atomi in corpore vt lapis cū diuidit vsq̄ ad minutiā quę diuidi ⁊ secari nō possit. Silr ī numeris. Unus dr atom⁹ q̄ diuidi nō pōt τομη enī ictio a fine q̄si fine incisione ⁊ diuisiōe.

Atthis. idis. cranei filia a qua regio attica vt q̄dā existimāt dicta est. cū prius attica ab actęone diceret: siue ab ακτη q̄ littus figt cū ea regio sicut scribit Stra. magna ex pte littoralis sit. Qua voce ēt vtunt latini. Uirg. At pcul in sola secretę troades acta. In hac sūt athenę: ⁊ marathon cāpus cum oppido eiusdē noīs. Atthis quoq̄ a poetis q̄nq̄ luscinia vocat q̄si attica. Mar. Sic vbi multisona seruet sacer atthide lucus. In attica regione fuerūt athene ciuitas philosophoꝝ alumna. In qua primus omnium Cecrops regnauit.

Articus artica articum. quod ex athenis est: vel quod ad athenas pertinet: vt regio attica.

Atticisso. as. attice loquoꝛ. Plau. Nō atticissat sed sicilissat.

Atys. huius atyis nomē cuiusdā phrygii. Et filij cręsi lydoꝛum regis. Et nomen fluuij. Plau. Lucus erat ppe flumē atym. Nunc tamen acim appellat Eusta. a celeritate quasi sagittā.

Athrys. huius athrys fluuius est thracię in Jstrum fluens.

Atiscoti. populi britannici.

Attolo. is. eleuo erigo. Lact. li. vi. Sed eū potius qui ad alienā felicitatē nō attollat oculos: opes nō admiret. Liu. Cūq̄ se q̄sq̄ attollere ac leuare vellet. Aliq̄n ponit ꝓ aufero. Pacu. Custodite istum vos ne eum quis attollat: neue q̄s attingat

Aliqñ ꝑ affero. Plau. in casi. Quid si ꝓpius attollamus signa fiamus q obuiã? Hoc verbũ facit ꝓteritũ attuli. Diome. Affero attuli: quoniam & fero tuli, dicimus q̃q̃ & id perfectum quod est attuli ex alio verbo ꝓficisci reperim⁹ apud veteres ex eo quod est attollo.

Attonitus stupefactus. & ꝓprie is dr̃ cui casus vicini fulminis & sonitus tonitruum dat stuporem.

Attrecto.as. ex ad & tracto significat manibus tracto palpo.

Attribuo.is. ꝑponocõmitto assigno. Liui. Leteror̃ curã tuendor̃. L. Flaminio q̃stori attribuit. Cęsar li. vltimo. Nostri sicut superioribus diebus vt cuiq̃ erat locus attributus ad munitionem accedunt.

Atropatia regio & pars medię ab atropato duce noĩata. q̃ obstitit ne ea macedonib⁹ subigerẽt. Is postea rex declaratus regionẽ hãc media sequestrauit. cui⁹ successores regnũ cõtinuantes cũ armenior̃ regibus affinitatem contraxere.

A ante E

Au. interiectio est conturbatę mentis.

Auarus qui auidus ꝯris est: & nimiũ pecunię cupidus: & semp interpręsiõe est. Auidus ab auendo est ẽt honeste cupiendo. Sal. Laudis cupidi pecunię liberales erant. Ab auarus fit auaritia cupiditas auare tenaciter. Auara terra dr̃. cũ id qđ in se recepit amplior̃e fęnore non reddit.

Auceps. q̃ vl q̃ aues capit. aucupiũ & aucupatio ipa animũ captõ

Aucupor. penul. cor. depo. aues capio. Apud veteres etiam aucupo reperitur. Plau. in Tru. Lepide eccastor aucupaui. Per translationem vo significat artificio quodam & solertia quęro vt aucupor laudem.

Aucupatorius. a. um. qđ ad aucupiũ pertinet. Vñ aucupatorij calami viscati q̃bus vtimur ad capiendas aues.

Auctio. nomẽ ab augeo: fiġt augumentũ. Vñ etiam ponit̃ ꝓ venditione quę fit ꝓ augumentũ ꝓtij cũ fit publica rerum ꝓuatarũ venditio q̃ementẽ augeat & vendentẽ cũ res traditur plus offerenti. Iuue. Si coniugis auctio fiat. Plau. in Sti. de auctiõe parasitica loquẽs. Nũc auctionẽ inq̃t facere decretũ est mihi. Auctio vo hastę significat̃ vẽditio publica bonor̃ eor̃ qui dãnati ꝓscriptiue fuerũt. Nã hastę subiciebant ea q̃ publicę venundabãt sicut in bello capta: qr̃ vt scribit. Fest. signũ ꝓcipuũ est hasta. Inde hastã Cęsaris refrixisse scribit. Li. q̃ alibi ait. Bis iã vidimus hastã in foro ponere: & bona ciuium voci subiacere ꝓconis. Sue. in Cęsa. Amplissima ꝑdia ex auctiõib⁹ hastę minimo addixit. Inde a Tertuliano in apologetico. In hastario vectigales sumus

Auctionor. per auctionem vendo.

Auctionarius qui sic vendit.

Aucto.as. frequẽtatiuũ est vbi augeo. Plau. in am. Et vt res vr̃as rõnesq̃ vestror̃ oĩum bene expedire vultis peregre & domi bono atq̃ amplo auctare ꝓpetuo lucro. Huius cõpositũ est adaucto. Actus q̃bus rẽ suã & patriã nr̃am quondã adauctauit pr̃. Auctariũ: qđ super mensuram adiicitur aut pondus iustum: vt cumulus adiectus in modico. Plau. Auctuariũ adiicito vel mille nũmũ plusq̃ potest.

Auctor nomen verbale ab augeo. gĩis mas. ꝓ eo qui auget: cuius fę. est auctrix. Author vo quẽ greci αυθεντης dicunt sine. c. scribendũ est. Licet iã vsus obtinuerit: vt p. c. fine. b. scribat̃ gĩis cõ. est. Oui. li. iij. fas. Optima tu, ꝓpij noĩs auctor erit. Figurateq̃ ꝓ obliquos sicut alia vbalia in or. desinẽtia neutris adiungit̃. Virg. li. iij. Italiã petijt fatis auctori bus esto. Est ãt auctor q̃si operis factor. Vñ poetę ceteriq̃ opęr̃ ꝺditores oĩr̃ auctores. Neq̃ solũ q̃ opus aliq̃ facit: sz q̃ princeps & ꝓmus iubet vt aliq̃d fiat: aut inductor ꝑsuasorue auctor vocat̃: vt si q̃s ꝓpłz ad bella ꝺcitauit: vl q̃ ꝺcordiã ꝓsuasit: belli vel ꝺcordie auctor fuit. Li. li. iij. of. Atq̃ huius deditiõis ipse posthumus qui dedebat̃ suasor̃ & auctor fuit: q̃si dixisset suasor̃ & ꝑsuasor̃. Itẽ auctor ꝓmissor̃ vt apud Liuiũ li. ij. Auctores sumus: turã ibi maiestatez romani nois fore. Itẽ ꝓmus, ꝓpugnator: siue defensor aut vindex. Idẽ ibi. Sz vt inuẽtor legis volero: sic letorius collega eius auctor cum recẽtior̃: tũ acrior̃ erat. Itẽ auctor cui q̃s fidẽ hz. Idẽ ibi agitatus deinde ꝺsilijs ex oĩ ꝓte assentiẽdo multis auctorib⁹ trepidauerat. Itẽ ꝓmus denũciator. Idẽ ibi. Disdẽ auctoribus cognitũ ẽ ęquos volscosq̃ sũma vi bellũ apparere. Silr ratificator: seu approbator̃ actor̃. Idẽ li. iij. multriq̃ erãt qui molli⁹ ꝺsultũ dicerẽt q̃ legũ ab eis lata ꝓres auctores fuissent. Is ẽt in quo ẽ vis ptãs: dignitas nec ab alio pẽdet pọ̃t dici auctor a quo auctoritas ẽ appellata. Vñ illud apud Liuiũ. Decreuerũt vt cũ ꝓpłs regẽ iussisset id sic ratũ esset si patres auctores fierẽt. Hoc ẽ si auctoritatẽ suã interponerent & ratũ haberẽt. Et auctores snię sũt quor̃ sniam sequimur. Et auctores pupilli sũt i quor̃ administratiõe res ei⁹ sũt. Paul. ẽt si nõ interrogatus tutor̃ siue auctor fuit: valet auctoritas eius cũ se ꝑbare dicit id qđ agit̃. i. auctorẽ fieri. Põpo. Et si pluribus datis tutorib⁹ vni⁹ auctoritas sufficiat tã etsi tutor auctorẽt. Vñ apud apłz. Quãto tpe heres paruulus ẽ nihil differt a seruo cũ sit oĩs oĩuz ĩ sub tutorib⁹ & auctorib⁹ est vsq̃ ad ꝑfinitũ tps a pre q̃q̃ sint q̃ auctoribꝰ legant. Huius ẽt nois fę. est auctrix qđ multi negant nec mirũ. Sũt enĩ nõ nulli temeritate & qđẽ maxĩa ꝑdicti q̃ vt scire multũ videantur qđ ignorant ꝓpiunt. imo qđ deterius est doctrinã corrumpũt putantes se magni aliq̃d egisse si aliorũ scripta quę nõ intelligunt perperã deprompta fuisse autument ex quor̃ numero sũt neoterici quidã ad nihil aliud q̃s ad latratũ genti qui in cęlo os suum ponẽtes arguũt Augustinũ q̃ in scite locutus sit q̃ppe qui inscripserit. Auctrix peccati eua: auctrix meriti maria: cum vti aiunt auctor dicere debuerit: qñ gĩis cõis sit: vt tam ad fęminas q̃s ad mares pertineat. Sz hęc rõ quantã vim habeat vel mediocriter lr̃is imbuti nõ ignorant. Cur aũt tũ tibi arrogas vt virũ doctissimũ & in oĩ doctrinę gĩe scientissimũ taxare audeas: Cuius nõ fuisses dignus corrigiã calciamẽti soluere te q̃squis es q̃ Augustinũ sugillare cẽsuisti moneo vt abstineas ab istac cenoria virga ne oũ alienã imperitiã inſimulas te litterar̃ ignar̃ oñdas. Et tuã inscitiã celatã habeas ne ꝺ mũdi lumina q̃q̃ efficias qđ tibi dedecori ignominięq̃ futurũ sit: est qđẽ auctor cõe nomẽ: verũ nõ obstat q̃n auctrix ẽt fę. genere recte dicat̃ qñ alia quoq̃ eius inuenirι liceat. Nã hostes cõi gĩe inflectit̃ cũ tũ hospitã dicamus. Leno fm Prisc. gĩis cõ. q̃q̃ & lena fę. legat̃ q̃lia sũt alia multa q̃ brevitatis cã omitto Nõ fuit ergo culpãdus Augustinus q̃ latinissimus semp fuit: in eo maxime qđ eloquẽtissimi alij vsurparũt. Nã Hier. sermone: quẽ de beata virgine edidit sic inq̃t. Duius sacrę virginis partus non solũ restaurauit drupta: sed dona ꝺtulit sempiterna: & iõ ꝓconijs veneremur salutis auctricẽ q̃ vũ auctorẽ suũ ꝺcepit ex cęlo nobis redemptorẽ oñdit in sęculo. Sz nolo exemplis grę̃cor̃ grauitatęq̃ refellere: sed ista mõstrositas grãmatistar̃ emanauit ob inopiã litterarũ: & rerum altiorũ: ideo in lana caprina dimicant.

Auctoritas q̃q̃ accipit̃ ꝓ sniа imitatione digna. Qñq̃ ꝓ ptãte. Liui. li. ij. Nec añ mouerũt de sniа ꝺsulẽ q̃ tribunos se in auctoritate patrũ futuros ee polliciti sũt. Qñq̃ ꝓ estimatione. Li. li. j. phil. A vobis peto vt si sequi minus videbitis or̃onẽ meã atq̃ auctoritatez meã: benigne me tñ vt fecistis audiatis. q̃q̃ ꝓ noĩs dignitate. Idẽ in eodẽ lib. ui. Nunc primũ ita cõuenimus vt illius debñficio possemus q̃ senti remus libere dicere tribuenda est auctoritas vt rẽp. nõ mõa se susceptã sed ẽt a nobis cõmendatã possit defendere.

Auctoramentũ sumit̃ ꝓ obligatiõe nexuq̃ ac veluti stipendio ptioq̃ eius q̃ fit auctorarius. i. obligatus. Li. lib. j. offi. mercedẽ aut eẽ auctoramẽtũ seruitutis. Ubi auctoramẽtũ capit̃ ꝓ illa obligatiõe q̃ mercẽnarius accepta mercede cogit̃ seruire. Aliuno auctoratus, pditor dictus quasi obligatus & deuinctus. Manlius li. v. astronomicon: ministros ppetuo quasi epitheco auctoratos vocat tanquã perpetuos mercẽnarios obligatosq̃ oñis a quibus mercede comparant̃. Sic enim ait. Atq̃ auctoratos in tertia iura ministros. sic Seruius dixit solos parentes habere potestatem auctorandi.

Audeo. es. ausi. vel ausus sum. Ouid. lib. vj. me. Et nihil est qđ

inopino captus amore: ausit nec capiunt reclusas pectora flā
mas: est autem audere fidentes esse. Plau. Uir domo egre
di audet. Aliquando temere pręsumere. Uirg. Dec pręmia
qui me ferro ausi tentare ferunt.

Audax modo fidens dicitur. Uirg. Quicq pedum cursu valet
et qui viribus audax. Modo temerarius. Plau. Pergin au
dax hoc facinus persequi? Hinc audacia pro fiducia et pro
temeritate. Li. Nec vires eis nec audacia nec tela defuere.
Salu. Audacia pro muro habetur.

Audaciter et audaciter per syncopam. Lic. pro roscio. Multa
scelerate multa audaciter: multa improbe fecisti.

Audaculus dimi. Gel. Aderat reprehensor audaculus verborū.

Ausio. Ausus. et Ausum. p temere psumpto accipiūtur. Mar.
Hoc tibi pro meritis et talibus impręcor ausis.

Ausim. is. it. ponitur pro subiunctiuo. audeam. as. at.

Audio. is. iui. itum. ppzie figt auribus accipio. της ἀυδης. i.
a voce cuius ppriū est vt audiat. Uirg. Audiēdi vocabulum
et ad ea transtulit quę auribus et sensu carent: et frustra reti
nacula tędes ferē equus auriga neq; audit currus habenas
aliqñ audire est itelligere aduertere. Uirg. progeniē sed enī
troiano a sanguine duci audierat. Juxta has duas significa
tiones scriptū est. Qui hz aures audiēdi audiat. qz vt Hier.
inqt. Ubicunq; hęc duo iuncta ponunt non ad simplicē trī
verbor sonum: sz ad reconditā quoq; dictor intelligentiaz
ptinere intelligendū est. Interdū audire est audita petēti cō
cedere. Uirg. Audist et genitor cęli de parte sinistra intonuit
leuum. Interdū credere accedere. Li. in tus. Nec homer au
dio q̄ Ganymedē a dijs raptū ait. Interdū pcipiēti paretur.
Et hoc tam cū actō q̄z cum otō. Li. Audies te. i. auscultabis
tibi. Nā audire pręcepta alicuius dicimus cum eis demus.
Cum otō. Idem. Et audiēs esset huic ordini. i. obediēs. Inu
enitur et audio cum aduerbio bñ qō figt bñdicor. laudor.
Teren. Benedictis si certasset: audisset bene. Huius verbi
cōposita sūt. Exaudio. Inaudio. bñ vel pfecte audio. Plau.
Inaudisse inquit. i. valde. Li. pansę pro simplici. Quor erup
pit illa vox de qua ego ex te primū inaudierā. Inauditus trī
pro non auditus or vt res inaudita. Li. Rē certe nouā et añ
hūc diē inauditā. Et inauditū q̄q; or qō non audit. Uarro
Asalum aliud alio sensu caret: quędā enī a nā gignunt aut
inodora aut inaudita. Obdio veteres obaudio dixerūt sub
audio qō modo parū audio figt modo subintelligo.

Auditus. us. modo sensum audiendi figt vt quinq; sūt sensus
visus auditus gustus odoratus et tactus: modo id quod au
ditum est. Ply. Ego exauditu loquebar.

Audio. ipse audiendi actus: quę et audiētia or. Plau. Erurge p
to fac pplo audientiam hoc est fac vt populus audiat.

Auditorium. locus vbi auditur pręceptor aut orans vel ipsa
auditorum turba.

Aueo. es. verbū defectiuū figt concupisco. Li. li. j. offi. Itaq; cū
sumus negocijs curisq; vacui tū auemus aliquid audire di
scere. Auere ēt a nimia cupiditate p gaudere ponitur. Uñ
salutantes quoq; Aue dicimus. i. gaude et lętare.

Aueho. is. abduco. siue inde alio vebo. Sue. in Ięsa. Stipen
diariū quoq; pnunciatū et abstrahētibus statim eripuit oc
cultauitq; apud se: diu et mor ex pfectura, pficisces in hispa
niā iter offam, psequentiū fasces q; lictor lectica sua auexit.

Auellana ab auella oppido campanię vbi abūdat et alio noīe
corylus seu etiam nux pontica q̄ in asiam greciāq; primo e
ponto venit. Ladē et prnestina or q̄ prnestinū bis abundēt.

Auena dicta est q̄ ad fructū non veniat est enī frumenti vitiū
qō sole maxime cęliq; humore accidit: aliquando etiā semi
nis imbecillitate cū diutius terra retentū est priusq; erūpat
vel si carioſum fuit cum ferē. Uel or auena a crescendi aui
ditate. Ponitur interdū auena pro stipula seu calamo: aut p
stilo characterecq; poetico. Uirg. Syluestrem tenui musam
meditaris auena. Ab auena fit auenaceus. a. um. Ply. li. xxx
Uel cum farina ordeacea vel auenacea.

Auentinus. pe. p. mons romę vel ab auibus q̄ se a tyberi fer
rēt aues: vel ab auētino rege q̄ ibi extinctus ac sepultus fuit
Uel ab auētu bolum: q̄ cōe latinor ibi dianę tęplū eēt osti
tutū: eoq; olim paludibus ex vrbe ratibus aduehebantur.

Auernus. gñis mas. In pli auerna. or. lacus cāpanię prope ba
ias quē locū plutoni dicatū opinabant. Hinc ad inferos in
troitus patere credebatur dictus q̄si ἀορνος sine aue. Hoc
est auibus inaccessus ὁτι ἀστερεει καὶ ὄρνεον ἡ ὄρνι
θορνί φοσενεκα πτήνεος ἀρίμεος. Lucr. li. vi. Prin
cipio q̄ auerna vocant nomine id abre impositum est q̄ sūt
auibus contraria cunctis. Stra. lib. v. Contiguus baiis lucri
nus adest sinus intra quem auernus est.

Auerni pplī fuerunt gallię aquitanię qui frequēter cō Ro. bel
la gesserūt. Nā. cc. milibus bellator primo deinde duplicatis
aduersus Ięsarē cum Uergento rege pręliū cōmiserunt.

Auerto. is. alio auerto. amoueo. Uirg. Nec posse ita talia teu
cror auertere regē: et cū dicim? auerto oculos aut mētē signi
ficat aliunde remoueo. Aduerto vo oculos. i. aliquo conuer
to. sunt enim contraria auerto et conuerto. Inde auersus
et aduersus. Hinc auerso as. frequentatiuum.

Auertor eris. deponens figt dedignor. qō fit cū er aliq̄ re quā
detestamur vultum auertimus. Boetius. Deubeu q̄z surda
miseros auertit aure. i. spernit et dedignat detestat. Ponit
et qñq; pro auerto. Lol. li. xij. Somni et vini sit abstinentissi
mus q̄ vtraq; sunt inimicissima diligētię. Nā et ebrioso cu
ra officij pariter cū memoria subtrahit: et somniculosus plu
rima effugiūt. Quid enī aut ipse agere: aut cuiquā dormiens
iperare. Quinetiā sit a venereis amorib? auersus q̄bus si se
dederit non aliud q̄cq̄ possit cogitare q̄z illud qō diligit: nā
vitijs eius mōi pellectus nec pmiū iucūdius q̄z fructū libidi
nis: nec suppliciū graui? q̄ frustrationē cupiditatis existimat

Auersor. aris. Uide in dictione aduersor.

Aduersus terga oñdit. Aduersus oppositus est veluti oppo
sitio pectoze atq; obiecto. Lice. Auersus et aduersus ipudicus
es. qō ē ex añrioze et posterioze pte muliebria pateris. Rur
sus quę nō visenť et quę latēt auersa dicimus. Quę vo patēt
et ispici tota possunt aduersa. Nec aliter fere. Ply. appellat
quę greci perdiametron hoc est perdimetientē lineā obiec
ta dicunt. Per translationē auersus or iratus. Uirg. li. iiij.
Talia dicentem iāpridem auersa tuetur. Nam si intueretur
quomodo auersa nisi intelligas iratam.

Auersa venus. dicitur pręposterus coitus qui infandus est et
execrandus. Jul. Capito. de Clodio albino. Mulierarius
fuit inter primos amatores auersę veneris semper ignarus
et talium persecutor.

Aufidus pe. cor. fluuius apulię qui in adriaticum mare insun
ditur ab aliquibus canna vocatus. Quo nomine vicus et su
pereminens nominatur celebris romanorum clade.

Auge a latinis dicitur auror a: siue splendor.

Augeo. es. xi. ctū. accrescо seu crescere facio. amplifico. Lac. li.
vi. Et vū voluerūt sanare vitia auxerūt. Hinc cōponit adau
geo: et exaugeo q̄ vehemētiā significāt Ter. i hea. Hoc timet
ne tua duritia antiq̄ illa ēt adaucta fiet. Idē ibi. dcurrūt mul
tę opiniōes q̄ mihi aīum exaugeant occasio locus: ętas: mr:
sub cuius iperio est mala. Ab augeo fiunt aucto. as. auctus.
a. um. auctus. us. auctio. auctionor. auctor. et augesco. is.

Augesco. auctus magnus vel grossus fio. sumit enim passiue
Ply. lib. xj. Augescūt corpora dulcibus atq; pinguibus et po
tu: minuunt siccis et aridis et sitice. Li. in Lato. Aqua oriens
vna se ostendit quę et succo terrę et caloze solis augescēs. p̄
mo est per acerba gustatu: deide maturata dulcescit. Inter
augescere et augere hoc ītereſt q̄ augescere ūr insecus augu
mentū suum operatur. Augere vo extrinsecus.

Augumento. as. idem qō augeo. Lic. in Lęl. Sed viuendi est
finis optimus cū integra mēte ceteriscq; sensibus opus ipse
suū quę augmētauit natura dissoluit. Hinc coaugumento.
Lac. de ira dei. Sensus cogitatio memoria ingenium: q̄bus
seminibus coaugumentari possunt.

Augur gñis cō. qō et auger. eris fm Prisc. or ab auibus geren
doq; q: per eū auiū gestus edicit: vel ab auium garritu. Et
is est qui aures suas auium vocibus accommodans futura

ꝓnunciat. Hinc augurium quod ⁊ augur ⁊ augurum dicitur ꝓ ipsa diuinatione ꝗsi auigerium dictū vel auigariū Erāt aūt tria diuinatiōis gña in auibus. Nā alię volatu alię cantu futura ꝓdicebant. Et ille ꝙdē ꝓcpates. istę oscunę dicebant. Erat ⁊ tertiū genꝰ ex illaꝝ gustatu cū pullis gallinaceis e cauea deꝓmptis esca porrigebaṫ vt tripudium solisti mū inde eēt ꝓnitiesq; portēdebaṫ si escā nō caperēt. Quapp infelicē ꝛflictū a numantinis in Mancinū illatū ꝓdixerunt pulli qui escam non ceperunt sed ex cauea euolarunt.

Auguroꝛ pe.co.depo. augurīū facio diuino. Oui.li.iij.metha. Jāq; dies aderit quā non pcul auguroꝛ esse Cōposita sūt in auguroꝛ ⁊ exauguroꝛ qui sūt ꝛra. Est enī inaugurari nō solū inaugurū numerū adscribi ⁊ coaptari ꝫ ēt in aliud sacerdotiū ꝛsecrari. Lic. de Antonio Cęsaris flamine. Quid igit̄ cessas: cur non inaugurare sūme diē vide qui te inauguret.

Auguro as. idē Virg. lib. vi. Et si ꝙd veri mens augurat opto.

Auguriꝛ. idē. Pier. in ge. Scyphus quē furati estis ipse est in quo bibit dñs meus: ⁊ in quo auguriari solet.

Augustus locus religiosus sanctus: in quo augurato ꝙd consecraṫ ab auctu: hoc est incremēto. Vsi augustū ꝗsi auctus iouis ope imperiū nri ducis augeat annos Egesippus quoq; lib. v. Augustū apud romanos nomē ꝑerij est: q augeat ꝉos nō q alienos oppzimat. Vel ꝛ Augustus ab auiū gestu i. qui ab auibꝰ fi ꝗtus est: vel ab auiuꝫ gustatu: qz aues pastę id ratū facere. Vñ Augustū tectū ꝛ augurio consecratū. Ade des enī tēplaq; rite ꝛsecrātes appellarūt augusta. Vñ Oui. li. j. fas. vult Augustū fuisse dictū ꝗsi rite a pplo sacerdotibus q; dicatuꝫ: eadęq; ab origine auguria dicta ꝗsi ea. Iuppiter manu sua dare ⁊ augere fit visus. Ait enī scā vocant augusta patres augusta vocanṫ tēpla sacerdotū rite sacrata manu. Huius ⁊ augariū dependet origine vbi. Et ꝙdcunq; sua iuppiter auget ope. Abusiue tñ Aug. ꝓ nobili sacro ⁊ maiestatis pleno ponit̄ Virg. li. geoꝛ. Si qñ sedē augustā. Unde augusti dicti sunt ro. Imperatoꝛes ab Octauio augusto qui primus meruit hoc cognomē. Et augustus mēsis dictus est qui antea Sertilis vocabaṫ donec nomen augusti dareṫ ex senatusco. Nā Augustus Cęsar mēse sextili primū ꝛsulatuꝫ iniit: triūphos in vrbē intulit. Ex ianiculo legiones deductę secutęq; sunt eius auspicia. Sꝫ ⁊ egyptus hoc mense in potestatē ꝑpli ro. redacta ē: finisq; ciuilib⁹ bellis hoc mēse ipositus. Atq; ob has causas ħ mensi huic imperio felicissimus fuerit: placuit senatui vt hic mensis Augustus appellaretur

Augustale: domus in q⁹ habitat magꝛatus: quę ⁊ ꝓzonū ꝛ.

Augusta cęsarea vrbs supra Iberum sita. Distat a numantia ad. lxxx. stadia.

Augusta emerita: ciuitas lusitanię quę ab emeritas ꝛditoꝛib⁹ ⁊ augusto nomē sortita est. Nā vt Dion. refert. Quo tpe Cęsar augustus Cātabris ⁊ Asturibus deuictis in italiam rediret. reliquit milites qui supra ętatē fozent atq; cōcessit ipsis vt in lusitania augustam emeritam conderent.

Auidus. cupidus a nō videndo vt q̄dā putāt q; ꝑpter nimiā cupiditatē non videat quid agat. De hoc ēt in dictiōe auarus

Auis videṫ cōposita dictio ꝗsi sine via: qz volatus sciri nō pōt Nā aues vias certas nō hūt: ſꝫ ꝓ auia quęq; discurrūt. Uel ꝛ auis ab aduētu eius qz inde veniat. vñ qs nō suspiceṫ vl q; singulis annis adueniat. Et ꝓpzie auis ē quę ouа parit pennis ꝑdita ꝓter vnum vel ꝑtilionē qui vtroq; caret. Uolucris est quęcunq; volans vt vespa.

Auiarius: qui curam auiū gerit. Col. lib. ix. de gallinis. Sic tñ vt illustria sint loca quę cōmodius habuet auiarius q̄ subinde debet speculari aut incubantis aut parturientis fętus.

Auiariū locus syluester sine via. Ser. Auiaria secreta nemoza quę aues frequentant. Virg. lib. ij. geoꝛ. Sanguineis inculta rubent auiaria baccis. Item auiaria dñr loca vbi pēnata nutriunṫ: vel claudunṫ: vel custodiunṫ: vel quo se aues recipiunt ⁊ colūbi ⁊ passeres: sicut apiaria quo apes: grēce oꝛnithones vocāṫ. Col. li. ix. Quę nos silr appellamus apū cubilia apiaria: vel nantiū volucrū q̄ stagnis piscinisq; letanṫ auiaria: vl ēt pecudū syluestriū q̄ nemoꝛibus clausis custodiunṫ viuaria. Hoc mō auiarium ⁊ auiarius ab auibus sūt.

Auicula diminutiuū pars auis. Hel. lib. ij. auicula est parua no men ē Lassita: nidulaturq; in segetib⁹. Itē auicula diminutiuū est ab auia. Li. p. L. Flacco Nūc deniq; matercule się festiuus filius auiculę minime suspitiosę purgat se ꝓpląz.

Auilla quasi ouilla. agnus recentis partus.

Auius. a. um. qō est sine via. Virg. lib. ij. geoꝛ. Auia tū resonāt auibus virgulta canoꝛis. Sal. in Jug. Ipse cū delectis militibus metellū sequitur nocturnis ⁊ auiis itineribus ignoratis repente romanos pallantes aggreditur.

Auus ab ꝙuo. nominatus est: q; patre antiquioꝛ fit. Uel a grēco αὔος resonans quia αυω ficco clamo strepo est enī q̄rula illa ętas ab ą ꝓuatiua υω pluo vel dicit̄ auus: q; ad patrem fit additus. Et est patris vel matris pater a quo. Proauus aui paterni vel materni pater. q; sit ꝓpe auum. Inde abauus: proaui paterni vel materni pater: q; sit iam proculab auo. Deniq; atauus: ⁊ tritauus: quasi tetrauus: quia quartus sit ab auo: vel quasi tertius pater. Est enim atauus siue tritauus abaui vel abauię pater. Post tritauum maiores dicuntur. ⁊ tritauia.

Auia patris vel matris mater. a qua proauia abauia.

Auitus. a. um. pe. pzo. ab auo siue ab auia fit: ⁊ significat quod ad auum siue ad maiozes pertinet. Lic. in ver. acti. ij. Nulla res cuiusq; tam prima atq; auita sunt quę nō ab eo imperio istius abiudicaretur. Liui. Interuenit deinde bis cogitationibus auitum malum regni cupido.

Auunculus nō est dimi. qz non recte formaṫ: ſꝫ est matris meę frater: sic dictus q; ęque tertius a me vt auus est: ſꝫ nō ciuilē iuris. Jōq; vocābuli facta diminutio est. perinde ac minoꝛ auus. Uel ꝛ auunculus q; aui locuꝫ teneat ⁊ primitate tueaṫ sozoris filios: quēadmodū frater pre a pris patruus appellaṫ q; sit quasi alter pater. Usi ⁊ ipsi fratrū ac sozoum filij nepotes ex fratre ⁊ nepotes ex sozore dñr. Auunculus maioꝛ ē auię maternę frater. Pers. Maioꝛ auunculus exit.

Aula a nris pars domus q̄ vulgo sala seu atriū ꝛ αυλη cuius latine atriū ꝛ. Antiqui aulas ollas dicebant. i. vasa figulina quibus cibaria coquunt̄. Plau. in Am. Optimo iure infrungaṫ aula cineris in caput. Huius diminutiuus est aulula a quo plautina fabula aululania vocitata est hoc est parua olla in qua repositus erat thesaurus. Fit etiā aliud diminutiū qō est auxilia. Est ⁊ aula principis domus quę ⁊ regia ꝛ. Sene. Notissima vox est eius qui in cultu regum conseuerat: cum quidā illum interrogaret quo modo rarissimā rem in aula consecutus esset senectutez: Iniurias inquit accipiendo ⁊ gratias sępe agendo.

Aulęū cum ę diptħ. velamen est picturis intextū ab aula dictū q; primū in aula Atali regis Asię inuentum sit Amb. li. ber. Aulęa genus ꝛtinarū regaliū: hęc alio noīe dicunṫ peripetasmata. ⁊ peristromata ornamēta quibus parietes obtenduntur quę in aliquo apparatu solēt adhiberi. Sunt etiam aulęa vestimenta ⁊ ꝗsi militaria paludamenta. Virg. Purpurea intexti tollant aulęa barbari.

Aulis idis. vel aulis regiūcula est vt ait Stra. Boeotię petrosa ex re sortita nomen. Nam significat tentoꝛium vel locum quo quis castrametatus est. Est ⁊ ciuitas eiusdez noīs cum portu capace paucarū nauium: vbi cū venere oēs grēci conurarunt sub agamēnone excidium troianū. De hac Oui. li. xij. meta. Boeotiaq; tellus aulide piscosa puppes tenuisset ituras. Est aūt αυδιςἡ κοιτη αυλὶς ἰδιοσ τωλὶς βοκοτιας hęc Suidas: Homerus autez χθιξατε καὶ πρῶξοτες ουλιδιανες αχαιωμ ηγερεσοντο κα κα πρὶαμω καὶ πρωσι φερωυσαι ηιεὶς δε αμφιτερικρηνημ ιερους καγαβοιους ερολομεν ⁊ subdit κα λιὺπο ωλατανίζω οθεμ ρεεμ ἀγλαον υσφορ ἔνρεφανη μεγασημα δρακωμ et subdit. ενθα Λεσταμ Σρουθοι νεοθοὶ νηπια τεκνα οξωεωακροτατω πεταλοις υποτετυπωτες.

Aulicocia: extra quę in aulis. i. ollis coquebantur hoc est elixa

Auxillā. ollā paruulam dicebant: vt inquit Festus.

Aulon mons: calabrię contra tarẽtinam regionem ferax boni vini. Mar. Nobilis ꝛ lanis ꝛ baccho fertilis aulon. In eo est ꝛ oppidũ eiusdem nois. Est ꝛ nomen duarum vrbium quarum vna est in macedonia: alia in Lilicia. Preterea aulon vt scribit Hieron. cãnulę aut chorẽdulę quę in organo resonant. aule tibia ꝛ calamus tibialis: auleticus dicitur. vtpote tibijs vtilior. Ille vero qui phystulis est accommodatus syringia appellatur sicut scribit Ply. lib. xvj. Dicitur ꝛ hic aulos auli pro tibia. Inde choraules tibicen.

Auoco as. pe. cor. alio voco. per translationez vero pro abstraho siue diiungo sumitur Lactan. lib. j. Et ad studia pacis a rebus bellicis auocauit.

Auolo as. pe. cor. alio volo: siue alio subito discedo. Vie. i Leni. Dimittet passerem viuum vt in agrum auolet. Aug. li. vj. cõ. per translationem. Et si quid arrisisset prosperũ apprehendere tẽdebat qz pene priusquã teneret auolabat.

Aura. ventorum vis. licet a vento distinguatur. vt in naturalibus quęstionibus. Seneca docet q aura sit leuior ventus vehementior. Virgil. lib. iiij. At illis dulcis compositis spirabat crinibus aura. Interdũ aura ponitur pro splẽdore. Idẽ Discolor vnde auri p ramos aura refulsit. Vñ aurũ fm aliquos dictũ est a splendore q̃ in metallo est. Interdũ p affiatu ꝛ fauore qz cũ flat in ęstate videt estuãtibus fauere. Idẽ lib. vj. Jam quoqz nunc nimiũ gaudens popularibus auris Unde aurarij dicũtur fautores. Interdũ pro facilitate qua in amorem trahuntur aliqui. Hora. li. car. Tua ne tardet aura maritos. Fit autem vt quidã sine greco volunt aura ab aere q motus aer ꝛ splendorem faciat ꝛ ventum imo grecũ est Suidas αυρα ητοι πνοη ꝛ in dictiõe χαγανος quia iste dabat iuramenta ferre ventis.

Auora. pprium nomẽ est: põt tñ ꝛ pro die accipi: ꝛ tunc appellatiuum est ab aura deriuatũ. Proprie enĩ auora est ipse solis ascẽsus. i. prima pars diei in q̃ solet pulsu solis aer cõmotus ară facere. Alij auorã splendorẽ solis existimãt. Auoram ẽt diluculũ nũcupauere q tũ dies lucescere inciperet.

Aurũ dictũ est q pcipue custodiat greece enim ορειν. custodire ors. Vñ thesaurus dictus est. Nã τηρω ponit pro ορω custodio. Hipocrates ab iuentoris noĩe dictũ putat quẽ vocitatũ ait αυρι ορ. Quidam a filitudine auorę coloris nomẽ trarij seexistimant. Nõnulli ab auertendo: qz hoĩum mentes auertat. Virg. Quid nõ mortalia pectora cogis auri sacra fames Alij a sabinis translatũ dicunt. Qõ illi ausum dicebant. f. i. r. post ea mutata: vel potius ab αυρος ors diues ꝛ abundans Sumitur qz aurum pro ipsa materia. Quandoqz pro pecunia scilicet pro aureis nũmis. Quandoqz pro ornamẽto mulieb. Plau. in mus. Agedum contempla aurum ꝛ palam satin hęc decent scapha. Teren. in eu. Interea auruz sibi clam mulier demit dat mihi vt auferam.

Aureus. substantiuum accipitur pro ipsa pecunia. Ply. In mane tabulę prędiũ accępit aureos mẽsura non numero.

Aureus aurea aureũ: qõ totum ex auro est: auratus aurata auratũ: quod in superficie habet aurum. Nam multi fiũt anuli aurati: qui tamen aurei nõ sunt. Abusiue tñ dicit domus aurea: ꝛ porta aurea: cum aurata dici debeat. vt ęques auratus. Et auratus p aureo. Suet. in Nerone. Piscatus est rbę te aurato purpura coccoqz funibus nexis.

Auro. as. aurum superpono. A quo deauro ꝛ inauro. Unde auratum deauratum ꝛ inauratum.

Auriferum: quod fert aurum. Unde aurifera flumina dicuntur Tagus in hispania padus in italia. Hebrus in thracia. Pactolus in asia. Hanges in india.

Aurarij: qui aurum imponunt: ꝛ inaurãt. Et aurarij fautores qui fauoribus splendidos. i. claros faciunt ab aura.

Auraria fodina vbi foditur aurum.

Aurifex faber aurarius: qui auri laborandi artifex. Ply. Vel ut artificum arte alterius inter folia candicantibus margaritis: hinc aurificina pro aurificijs taberna.

Auricomus pe. cor. q̃ aureos crines seu aureã comam hz.

Auramentum. cum auro ors. Ply. lib. xxxiij. Hispania strigiles vocat auri paruulas massas qõ sup oĩa solũ in massa auramento capiũt cũ cętera in metallis reperta igni perficiantur

Auricalcũ ex auro ꝛ ere dictũ est χαλκος enĩ ęs ors quasi fit ęs aureũ hz enĩ colorẽ auri. Siue pp cognationẽ q̃ est inter au. ꝛ o. Nã dicimus plostrũ ꝛ plaustrũ. Lotes ꝛ cautes ficut eẽzio. dixerunt auscultũ p oscula. Vie. in apo. Et pedes eius similes auricalco: hoc prędiosius oĩbus metallis fuit: q ꝛ splendorẽ auri ꝛ ęris duritiã possideret. Dicit ꝛ orichalcum qz in locis montosis inuenitur oρος enĩ latine mons dicit. Plau. in mi. Ego istos mores orichalco comparẽ. Sta. li. x. th. Emicat effigies ꝛ sparsa orichalca renident.

Auripigmentũ in syria fodit ad pictorũ vsum in sũma tellure auri colore sed fragili lapidum specularium modo.

Aurigo pe. pro. morbus qui ꝛ regius: a colore auri quem bilis per totum corpus diffusa repręsentat. hinc auriginosus dicitur qui eo morbo laborat.

Auriga pe. pro. ꝛ generis cõ. fm Prisc. qui vel quę currũ regit: sic dictus q splendorem sibi agat auris q̃si fauoribus ppli. i. clamoribus. Quandoqz genere fę. ponitur pro ipso curru.

Aurigor. aris. moderor rego.

Aurata piscis ab auri colore nomẽ accepit: cuius amator Sergius orata cognominatus est: vt refert Macro. Nã orata prius dictus quasi aurata ab ore qõ vulgo pro auro dicũt. Mar. Non oĩs prętium laudẽ q̃ aurata meretur.

Aurelia familia apud ros. ex sabinis oriunda: a sole dici credit qui peculiariter romę sacra faciebat: antiquitus dicti auselij vt Valesij papisij pro Aurelij Valerij papirij. Fuit ꝛ nomen prorium matris Cęsaris.

Aur as. fluuius ab hemo in Istrum defluens.

Aur es. ab hauriẽdis vocibus dictę sunt detracta aspiratione Virg. vocẽq̃ his auribus hausi. Aut qz greci vocem ipsam ανδην vocãt ab auditu per mutationẽ lr̃ę aures velut audes. Et tã cartilagine q̃ fozamina auriũ dicunt aures. Lucre. li. vj. triste supercilij furiosus vultus ꝛ acer sollicitę porro plenęq̃ sonoribus aures. Et tã de animãtibus q̃ de eis quę carẽt aĩa recte dicuntur. Virg. in geor. Binę aures duplici aptantur dentalia dorso. Hinc inauris ꝛ auritus.

Auricula. nõ est parua auris licet recte fozmet: sz ẽ exterior ps auris: vel pars infima q̃ mollis est. Hiero. in exo. Et pones sup extremũ auriculę dextrę aaron. Idẽ ō Iouin. Si digitus amputes si sũmitatẽ auriculę est q̃dẽ dolor: sed non tñ damnum: nec tanta cũ dolore deformitas: quãta si oculos eruas.

Auritus. a. um. pe. pro. qõ magnas hz aures. Virg. Auritosqz sequi lepores. Et auritus dicit qui bene audit. Hora. li. car. Doctus auritas fidibus canoris ducere quercus.

Auricularius: secretarius: consiliarius. Vier. lib. ij. ℟. Fecitqz eum sibi dauid auricularium a secreto.

Auricularius. a. um. qõ ad aures pertinet. Vñ auricularij spectillũ dicimus. Silr auricularis ꝛ hoc auriculare: vt vermiratio auricularis cum putride aures vermibus scatent.

Auriscalpium. Instrumentum quo aures purgantur.

Aureę sunt frẽni qui circa aures ęquorũ religantur imo pars babenę quę circa aures ponitur.

Aurunci. barbę capzarũ. Vñ ꝛ pro barbatis hoĩb⁹ poni solet.

Aurunca. vrbs quam cõdidit Auson Ulyssis ꝛ Calypsoos filius siue Lyrce.

Ausonia. olim pars italię dicebatur in qua sunt bene ventum Tarracina. ab Ausone Ulyssis ꝛ Calypsoos filio: nũc autez p tota italia sumit: quę a pẽnino finitur. Inde ausonius. a. um. ꝛ Auson pro eo qui ẽ ex ausonia ausoniũ mare pars ionij est brutiã alluita Tarento incipit tñ cur dicat alr scribit Suidas. αυσονιωρ ιταλωρ και αυσονες οι βασι λεις παρατο αυσωτοτο λαω οι τωντα επιτολαων τες τωωρως αγαπατι και αυσονι ος ποντος ητοι σικελικος απο αυσονος του οδυσσεος και καλυψους υιου εκει βασι λευσαντος.

Ausculto. as. cũ actõ. significat audio. Plau. Tũ illũ sũmisse loquentẽ auscultabam: cũ datiuo obedio. Teren. in an. Pamphilum ne aduitem aut auscultez seni censet. Item auspicio

cerno. Afra. Ludos hinc auisultaui proetul. Auiscultare etiã veteres p oiscultari dicebant. Plau. Et inter se auiscultant ꝛ columbatim os cum ore conserunt. Et tunc ab oiculo: hoc est ab ore deducitur. q̃ auiculum dicebant.

Auspiciũ. q̃si auis specium. ab auiũ specione ꝺr sicut auguriuz q̃si auium gariũ: ab auiũ garitu ꝛ voce vel gariendo. Auspiciũ ab auiũ volatu fit. Duo sunt auspicior gña. Unũ ad oculos alteruz ad aures ptinens. Ad oculos volatus: ad aures vox auiũ. Thiresias thebanus p̃mus auspicia auiũ inuenit. Uide ẽt in dictiõe augur. Uirg. in ptãte posuit. Lõem hunc ego pplm paribusq; regamus auspicijs. Ab eo q̃ præcedit ad id q̃ sequit q̃ ijsdẽ auspicijs creati consules parem habent potestatem. Auspicium antiqui curiosissime obseruabant: adeo vt nihil publice sine auspicijs nec domi nec militię gererẽt. Unde auspicium capitur q̃ntq; pro ductu ꝛ fortuna: q; dux belli anteq̃ iret in expeditionem auspicia capere solebat. Quando q; capitur pro præsagio.

Auspices qui auspitio psunt: quos idẽ esse q̃ augures. Li. his verbis declarat. Quid de augurijs loquar: tuę partes sunt. Tuum inquit auspicior patrociniũ esse ꝺz. Quãobrẽ bi augures auspicesq; dicebant: ꝛ auspices q̃ pposit sũt celebrandis nuptijs ex pte viri. Nã ex parte vroris pnuba ꝺr q; auspiciũ p nuptijs capę solebãt. Aliqñ auspex capit p eo q̃ dux militię est. Hora. Nil desperandũ teucro duce ꝛ auspice.

Auspicor. auspiciũ capio. vel incipio tam in bonũ q̃ in malũ p pterea q; nihil veteres rei magne ordiebãtur nisi auspicato Sue. In Aug. Militiã auspicantibus non tribunatũ modo legionũ. sed ẽt psecturas alarũ dedit. i. militiã incipientibus ꝛ felici auspicio inchoãtib⁹. Ply. lib. vij. At homo infeliciter natus manibusq; pedibusq; deuinctis. aial ceteris impaturum a supplicijs vitã auspicant. Col. li. xii. Possit ab idibus Januarijs auspicari culturarum offã. In auspicatus nõ auspicatus vsitatez est veteribus sic dicere si quid aliqñ aliter euenisset q̃ vellent auspicatã rem dicimus q̃ auspicijs ꝑbata est. Auspicato aduerbiũ. Teren. Haud auspicato huc me appuli. i. nõ feliciter. Quin. Itaq; apud illos. Homerus. sicut apũ nos. Uirg. Auspicacissimũ ꝺderit exordiũ. i. felicissimũ

Auster. ventus meridionalis ab hauriendis aquis dictus licet q̃ntq; non aspiret in principio. Nã nebulosus atq; humectus est q̃ ẽt notus grece eadẽ ratione appellatur. q̃n νότις latine humor ꝺr. Ponit tñ q̃ntq; pro aliis vẽtis. Ab auster fiunt duo adiectiua: Australe. ꝛ austrinũ. Sz hęc nõ absurde per h scribi videtur.

Austerus. a. um. pe. pro. greca dictio q̃ apud nos significatur acre asperũ ꝛ inmite. Hora. in Ser. Molliter austerum studio fallente laborem grece αὐϛηρος

Austro. stras. figt humecto. Plau. Austrati ad ignẽ sedent.

Austrum raduis rotę. Lucre. lib. v. Ut fluuius versare rotas atq; austra.

Ausugani ppli sunt inter Feltriã ꝛ Tridentum ab ausugo oppido dicti. Nunc vallis sugana vulgo appellari solet.

Aut cõiunctio separatiua: vt aut onerat accipiunt venientũ aut agmine facto. Aliqñ dubitatiua. vt aut libzũ volo: aut ptiũ. Si semel subijciatur diminutiua ẽ: vt aut age diuersas. Qõ enim grauissimum erat. Juno aptauit. Aliqñ cõiunctiua. vt aut da mihi tu magne pater diuum miserere.

Automedon. pe. co. nomen aurigę achillis.

Autolecythus. pe. co. mendicus scurra. grecum est αὐτόληκυτος sed λήκυτος est vt vxeolus olei αὐτος ipse: quoniam nec aliud possidẽt aut Suidas. Ideo Juuen. de codro vxeoli sex: ꝛ subdit. καὶ γαρεῖχον ἐνταῖς λήκυθοις ἀργυρια ꝛ multa alia.

Autographũ dicim⁹ ppria ipsius manu scriptũ greci αὐτος ipm ὀñ γραφω scribo. Uñ autographa epla apud Sue. i Aug. ipsius manu scripta figtur. Antigrapha vo rescripta.

Autocineton. penul. produ. grece αὐτοκίνητος seipsum mouens ꝛ non ab alio mouetur.

Automata sũt instra arte mechanica ita subtiliter fabricata vt sua sponte: nullaq; apparente cã moueant: q̃lia sunt horologia machineq; versatiles. Automaton enĩ interpretat vltroneum ꝛ suę spontis. Scribit Uitru. hydrauliticas machinas ꝛ aquarũ expressiones automatas a Ctesibio primo repertas fuisse vbi automata appellat mechanica instra quę per semetipsa moueantur. Mors nãlis ꝛ fatalis dicitur a Demosthene αὐτοθάτος quasi sue spontis ꝛ nulla extrinsecus vi coacta Demetrius moschus laconicus λεγεται τί μαίομαι τοεθυμαι τί ποιείν.

Autonomus. pe. co. qui vtitur suis legibus Autonomia libertas vtendi suis legibus παρα το νε μω νο μος.

Auturgus artifex per seipsuz faciens. Auturgia manualis operatio ab αὐτὸς καὶ ἐργαξῶμαι.

Autopyrus. fermentum dicitur qui ꝛ zymitis.

Autumo. as. penul. co. re. existimo censeo affirmo. Plau. Nisi hoc ita factum est perinde vt factum esse autumonõ causaz dico eum quem simules probri.

Autũnus. dici putaf: q; tũc maxie augeanf hoiuz opes coactis agroz fructibus. Hinc autũnale adiectiuũ vt tẽpus autũnale. ꝛ iõ per c scribendũ est cũ ab auctus. a. um. dicatur.

Auxiliũ ab augeo: qñ augebãt numerũ bi q̃ accedebãt alienigenę. ꝑprie enĩ ꝺr socior cũ legiões ex romanis ostẽt. Inde Uege. li. ij. de re mi. Auxiliares ex diuersis locis venũt: ꝛ legiõib⁹ sp auxilia tanq̃ leuis armatura in legiõe iungebanf: vt in his ꝑliandi magis adminiculũ eẽt q̃s principale. Inde apud historicos legionarij ꝛ auxiliarij discretim ponuntur.

Auxiliaris. ꝛ auxiliarius vtrũq; ꝺr pro eo qui in auxiliũ alicuius venit. Afinius pol. Militem non modo legionariuz sed ne auxiliarium quidem vllum quoq̃ misi.

Auxiliari figt adiuuare auxilio eẽ: ꝛ tã actõ q̃ dtõ ostruif. qñq; ẽt gtõ. Pier. in Esaia. Jn die salutis auxiliatus sum tui.

Auximũ. piceni vrbs. a qua auximates populi dicti sunt. vt inquit Stra. Uulgo osmum dicitur.

Axamenta. carmina q̃a salijs in vniuersos hoies cõponebaf.

Axinomantia genus magicę diuinatiõis p dolabellas secures q̃s greci axinas vocant. Uñ Ply. lib. xxx. scribit pelunbus. securib⁹ ac multis alijs modis diuina magos promittere.

Axare antiqui pro nominare posuerunt.

Axis. ꝑprie figt diametron mũdi. Est enĩ linea q̃ ab vno mũdi cardine in alterũ tẽdit. Apule. i cosmo. Eos polos dicimus a q̃b⁹ velut a cardinib⁹ axis est ductus diuisor ꝛ discriminator mũdi. Ozbẽ terrę i medietate ostituẽs Duo sũt ãt axes qui ꝛ cardines oñr q; circa eos rotari ozbis videatur: ꝛ poli a grecis vocanf. Nã vt q̃dã putant axis ab agẽdo. i. mouẽdo ducif. Et axit p egerit veteres vsurpauere. Unus australis: siue antracticus hoc est arctico oppositus q̃ terrę obiectu a nobis cerni nõ põt. Alter septentrionalis siue arcticus: siue arctous aut boze⁹ q̃ nũq; occidẽs sp ospicif. Uirg. Dic vertex nobis sp sublimis: aut illũ sub pedib⁹ styx atra tenet manesq; profundi. Hinc p septẽtrionali parte ponif: q; hic polus dũtaxat nobis notus fit circa quẽ ozbis vertaf. Jtez axis ꝺr stipes seu lignũ teres circa quẽ rota currus vertif. Idẽ lib. iij. geo. Post valido nitẽs sub põdere faginus axis. Hunc greci ἄξωνα dicunt. Licet q̃ntq; p toto curru capiaf: vt apũ Juue. Dignus arcnos qui mendicaret ad axes. Itẽ axis ꝺr totũ cẽlum: vt axẽ humero torquet. i. cẽlũ sustinet. Dicitur ꝛ axis circa quez aliq̃d agif hoc est mouẽf. Uñ axiosi factiosi q; vna quid agerent faccrentq;. Et axis fera est in india humili pelle pluribus candidioribusq; maculis.

Axilla. locus concauus subter brachium vbi nascuntur pili. Jnde fit ala vt inquit Li.

Axungia interior porci pinguedo ũueterata ab axe plaustrorũ vngẽdo dicta vt facilius circa eũ rota vertatur. Hęc quãto vetustior: tãto vtilior est ꝛ multas vires hẽre credif: qñ id aial herbarũ radicibus vescitur. Ply. Folijs cum axungia strumas discutit. Dicif ꝛ axugnia. Idem lib. xx. Et sylvestris ruta cum axugnia veteri illitos ramices sanari produnt.

Axioma. pe. produ. a Uarrone pfatum ꝛ proloquiuz dicitur a

Licerone lib.j.tus.pronunciatū siue proloquiuz. Et est sñia in qua nihil desiderat: vt annibal penus fuit. Scipio nummantiā delent. Et oño quicq̄d. ita ꝺz plena z pfecta verborū sñia: vt id necesse sit aut verū aut falsum eē: id a dialecticis axioma appellatū est: alibi Li. dixit. Fundamentū dialectice esse axioma: qꝺ ait esse q̄si effatū. Est pterea axioma. i. pnunciatū: qꝺ alijs adiunctū: alijs cōnexuz dixere. Jd tale est. Si plato ambulo: plato mouet. Si dies est sol est sup terrā. De hoc Marti. capella li. vii. intelligi volēs fic ait. Qꝺ fuerit ergo casu noīs z tertia verbi persona coniunctū proloquiū ꝺz. Ergo miser est. M. Crassus: sz trahant alij z vsurpent quantū velint huius dictiūcule significationez greece tū dicitur αξιωμα. i. dignitas z postulatio αξιοω probo dignum facio: peto: dignoz: rogo: volo: ceseo.

Axius fluuius paphlagonuz per mygdoniā fluens. Ply. li. iiij. Mox antigone europus axium amnē eodez noīe alius per qꝺ thebias fluit. Axium vrbs in Mysia inferioze.

Axus: macedonū fluuius. Axos vrbs cheronesi thracię.

Axon. ionum fluuius in minoze asia axona flumen est in extremis rhenozum.

A ante Z

Azona. ethiopię regio que sinum rubri maris barbaricum appellatū obtinet aqua axanū mare dictū est a Ply. lib. vj.

Azelos pe. pro. latine dici pōt sine amoze infelix: sine inuidia ab a priuatiua ξηλος etiam multa alia significat.

Azymus pe. coꝛ. cum. y. apud nos dicitur sine fermento ξυμη enim fermentum dicitur.

Azotus penul. produ. vrbs syrię. Dinc Azotius. a. um. vt viri azotij qui azotum habitāt.

Littera muta est

que non sonū suum: sed in sonū e lr̄a finit. Nā greci vita nomināt. Heritq̄ virtute z ptātem mediaz inter. p. z ph. Quare nos ob litteraz affinitatez dictiōes greas traducētes nōnunq̄ p. z. ph. in illā cōuertimus vt cū apud greos ωυξως scribat apud nos buxus. Et qꝺ illi αμφω nos ambo transcribimus. At econtrario quod illi cum. b. scribunt nos cū. ph. traducimus. vt τροπαιοβος triumphus. Conuertitur quandoq̄. b. in. u. euphę vel differentię causa: vt ausero pro abfero. Aufugio pro abfugio. Transit etiam in. f. vt sufficio. in. c. vt occurro in. g. vt suggero. in. m. vt sūmitto in. p. vt nubo. nupsi.

Babylon. pe. coꝛ. nomē pncipalis vrbis i chaldea. Et apꝺ nos ofusio vl trāslatio ꝺz pp linguarū ofusionē eoz q̄ edificabāt turrim cuius altitudo q̄nq̄ milliū centū septuagintaq̄tuoz passuū fuit. Debzei nāq̄ babel ofusionē appellāt. Dec vrbs adeo nobilis fuit: vt chaldea tota: z mesopotamia a se babylonia dicta fuerit. Et pzius q̄dē dicebat cuitas regni Nembzotb: in q̄ eoz q̄ edificauerūt turri lōge diuise sunt linguę: quoz pncipē fuisse. Nēbzoth gigātē Josephus affirmat: postea a Nino vel Semiramide istaurata mēnib⁹ ac bozis pēsilib⁹ tēploq̄ ac arce maxie fuit admirabilis. Dec cāpi plaiciei vndiq̄ ospicua: nā loci letissima: castoz facie mēnib⁹ paribus per quadrū disposita muroz eius vir credibilis relatu firmitas z magnitudo. i. latitudine cubitoz. L. altitudine q̄tertantū. Ambitus eius q̄drigētis octoginta stadijs circūuenit. Murus coctili latere atq̄ iterfuso bitumine cōpactus. Quē tam latū fuisse quidā scribūt: vt q̄drige sibi inuicē occurrentes facile ptransire possent. Un z iter septē spectacula ozbis numerat. Fossa extrinsec⁹ late patēs vice amnis circūfluit. A fronte muroz centū portę greę. z Euphrates in ea fluit. Dęc vrbs cū aliqñ ofecisset: z Semiramis circa cultū coꝛporis occupata eēt soluta adhuc altera crinium pte: ad eā recuperāda cucurrit nec pzius decozē capillozū redegit i ozdinē q̄ vrbē in suā ptātem restitutā vidit babylon maxime celebrauit iterere colozes diuersos picturq̄: z nomē iposuit. Babylonica enī appellant. In babylonis regiōe ē Seleucia z berillus in ea reperit. A babylon fiūt Babylonius a. um. z Babylonicus. a. um. Un babylonios dicimus q̄ ex Babylone sunt. Et captiuitatē babylonicam.

Bacca per dupler. cc. continet intra su noīs ambitum fructus diuersoū generum lauri oliuę cozni myrti z aliozum huiusmodi. Est z bacca lapis pręciosus siue vnio.

Baccatus. a. um. quasi baccis hoc est lapillis pręciosis z margaritis ornatus. Virg. Colloq̄ monile baccatum.

Baccula diminu. parua bacca. Ply. li. xxv. Oēs colore buxeo: caulib⁹ puis: floze purpureo serūt bacculas quas vt cappari

Baccar. aris. pe. coꝛ. gñis fę. herba ē radicis odozate ad cynnami filitudinē hederę pene foliis rotūdiozib⁹ molliozibusq̄z Et hac radice fieri solebat vnguētū qꝺ baccaricū dicebat. Ualet herba ꝺ fascinationes. Unde Virg. Baccare frontē cingite ne vati noceat mala lingua futuro.

Bacchar. cū. h. genus est vasis vinarij: qꝺ z bacchariū dici pōt

Bacchus. Jouis ex Semeles filius: putatus est de⁹ vini: z pro ipso vino poni ꝺsuevit. Dic multominus fuit. Nā Dionysi⁹ deinde liber pr̄. Postmodū cum bellasset in india z multas secū habuisset fęminas q̄ baccę dicebant bacchus. Jdē Osiris: q̄nq̄z Priapus: q̄nq̄z Bromius: q̄nq̄z brotinus dict⁹ fuit: z leneus. Dic ozbē fere terrarū pagrauit: multas natiōes domuit: indos debellauit: z primus oīum triūphauit vect⁹ indico elephāto z scribit Diod. Primus emere ac euendere istituit: z diadema regū ac triumphuz fuenit. Dictus baccus απο του βακχει. i. ebrius sum z clamo q̄ in bacchanalibus clamozes fierēt. Uel vt scribit Diod. a mulieribus: q̄ illum bacchantes. i. furentes sequebantur.

Baccha. bacchi sacrificula: que z bacchis idis. Et baccha villa quędam circa Meotidem.

Bacchius. a. um. possessiuum est a baccho siue baccheus. Lol. Pierij nemozis baccheauoce frementē Bacchius substantiuū genus pedis ē ex trib⁹ syllabis ostans quarū pzima breuis est: reliq̄ lōgę: vt honestas: hoc pedis gñe vtebant i carminibus sacroz bacchi. Cui ꝺsium est Antibacchius.

Bacchiū gñs vasis vinarij quo in sacrificijs bacchi vtebant.

Bacchanal vel bacchanale: loc⁹ in quo bacchi festa celebzabāt

Bacchanalia: q̄ z Dionysia bacchi festa in qbus viri p noctē sę minis z tenerę ętati turpiter miscebant per dolū. Un est illud. Qui curios simulāt z bacchanalia vivunt: bęc a multis gręcie vzib⁹ triēnio quoq̄ celebzabant. Sciendū ē q⁹ noīa dierū festoz tiū plr̄ declinant: z gēm plēz tam in ozum q̄z in ium termināt: vt bacchanaliox vel bacchanalium.

Bacchari. ppzie figt bacchanalia celebzare p translationem ꝺponit p furere vagari discurrere. Ueteres enim quicq̄d vehemētius agitarēt bacchari dicebāt a bacchātibus. Virgi. Totāq̄ ilesa p vrbē bacchant. Quinetiā loca ipsa i qb⁹ eēt bacchatū: bacchata vocabāt. Piero. ad Algasiā. bacchari p sequire posuit. ppzio contra se furoze bacchantur. Aliquādo etiam bacchatum dicitur baccho dedicatum. Huius verbi compositum est Debacchoz.

Bacchides pe. coꝛ. nomen propriū viri: quod apud nos luctus fortis vel vetustas in vomitu dici potest.

Bacchiadę dicti fuerūt q̄ e corynthо exules in sciliam deuenerūt: z vrbē iter pachynū z peloz q̄dificantes siculi facti sunt

Bacchilio fluuius qui de Vicentinis montibus defluit.

Bactra ozū. Scythię, puincia vltra assyriā a flumine bactro cognominata. Virgi. li. ij. geoz. Neq̄ bactra neq̄ indi laudib⁹ italię certēt. est z bactra oppidū regiōis ipsi⁹ caput sub mōte paropaniso qꝺ antea zariastes dicebat. Eius puicię ppli Bactriani vocati sūt: quoz rex fuit zozoastes magicę artis inuētoz. Huius gētis primus istitutoz fuit vt Josephus scribit Heter filius aram. Similiter bactri idem dicūtur. Pier. Bactri canibus ad hoc ipsum nutritis obiciunt senes.

Baculus z baculum vtroq̄ modo ꝺz. Nam apud greos bactron neu. gñe ꝺz. Ouid. lib. xv. me. Esse solet baculum q̄z tenens agreste sinistra. Luius etiā dimi. ptulit. Lice. lib. ij. de fi. bo. Bacillū aliud inflexum z incuruatū aliud ita natum.

A baculus fit bacillus a quo imbecillus.a.um.ꝛ imbecillis ꝛ hoc imbecille. Unde imbellitas pro infirmitate.

Badius equus dicitur cui est phenicis color.

Belua ſmanis fera a vastitate seu a valetia vel a balatu a quo cuq; sit primā vocalē trahit a principali: qđā a bellū deriuāt. Hinc beluinus.a.um. qđ est belue: vt beluina rabies. Amb. Tum ipsa habitudo corporis suauis ꝛ grata: vt neq; beluina vastitas horroꝛi sit: nec gracilitas infirmitati.

Belutus.a.um.pe.pro. quod est bestie simile.

Beluata dicta fūt tapetia a Pla. beluaꝛ figuris picta ītextaq;.

Benacus.pe.p. lacus Lisalpine gallie cui⁹ littoꝛi Salūdū brixianū oppidū adiacet. Hūc aunt aureas arenas euoluē ꝛ ex eis nutrire pisces quos īdigenę Larpiones vocāt nusq; alibi reptos. Ex hⁱ miti⁹ fluui⁹ excurrit ī padū. De hⁱ lacu. Uir. li. ij geoꝛ. Fluctib⁹ ꝛ fremitu assurgēs benace marino.

Bagous lingua persica spado ꝺr. Quid. Quem penes est domi nam seruandi cura bagoe. Suidas autem noster affert rationem Βαγωας ονομα κυριου ὁστη νευνουχος.

Babal nūero singulari inq̄t Dier. babali plr eadē idola noīantur gr̄ce mas. Ubiq; enī in fine hebraici sermonis in syllabā legimus numero plī est gr̄is mas. Ubi autem otb numero plī gr̄e fe. Ergo cherubim ꝛ seraphim plurali itelligim⁹ numero gr̄ē mas. Interpretatur autē babalim apud nos ascēdentes vel superiores. Tamen duodecim cōpositores. Suidę scribunt sic. Βααλ τυραννος ηλιου θεος.

Baię arū. ciuitas cāpanię secus cāpanū mare sita: a baio Ulysſis socio illic sepulto. In hui⁹ agro aq̄ calidę sunt ꝛ ad voluptatē ꝛ ad varios morbos cōmodę. Syrius. Priores adsūt capuę docet ille repētes. Un ferant nomē baię comitēq; deſſe Dulychię pupis stagno sua noīa mōstrat. Hor. nullus in vrbe loc⁹ baīs plucet ameis. Dic sit baian⁹ a.um. vt sinus baianus q̄ hinc misseno mōte illinc puteolis clauditur.

Baye cum y greca palmarum folia ꝺr̄. Dier. Lubile eis deſo lijs palmarum quas bayas vocant contextum erat.

Baiulus pe. cor. operarius ꝛ ppie q̄ vecturas onerum corpore suo victus q̄rendi gr̄a portat. Sic baiulo as. porto. Plau. in asin. Ego baiulabo tu vt decet domū añ me ito inanis. Fort baiulo īde dictū q̄ nutricius bailus ꝛ nutrix baila vulgo dicuntur: ꝛ merito quia baiulant vlnis quos nutriunt.

Balius color a quibusdam accipitur pro vario a quibusdam p spadice hoc est palmeo qualis est equorum. Nam ꝛ baius vulgo dicitur is quoniam spadices hoc est palmarum cum fructu suo termites greci vocant Βαια.

Balanite vue a magnitudine.

Balanus pe. cor. genus glandis. Acron dicit esse herbam vnguentariam ꝛ ab Hora. pro vnguento myrabolano posita. Mar. Hoc ex vnguento constat ꝛ ex balano. Hinc fit balanatus.a.um. Persi. Tum cum maxillis balanatum gausape pectis. Balanus etiam a glandis specie dicitur id genus alui subducendę quod clysteris loco subditur constabat vt Jul. pollux inquit ex adipe ac nitro parte plurima. Item balanus nomē est vrbis in Epiro. Balaninum vnguentuꝫ qđ fit ex glande myrabolani.

Balena cū diph. belua marina quā alij pistricem alij cetum appellant. Hęc φαλαινα phalenam dicunt quasi conſpicuam beluam conuersa φ in b Juuena. Quantum delphinis balena britannica maior.

Balaustiū flos mali punici vtilis nō mō medicinis sz ēt tingendis vestibus quę sibi ꝺcolores fiunt. Et color ipse ꝺr balaustinus. Balaustus herba non multū dissimilis narciſo.

Balbus q̄ vitio linguę non bñ pōt exprimere verba ꝛ obscure loquit. Persi. Rancidulū quiddam balba de nare locutus.

Balbutio is.pe.p. balbutiui vel balbutij.itū. Et ē balbutire q̄dā linguę hesitatiōe ꝛ ꝺfusione trepidare. Hor. in Ser. Balbutit scaurū prauus fultū male talis. Dier. Experiar q̄ horta mini affectu infantiū more balbutientiū: qui queq; audierint fari gestiunt cū nec oū possint ad plenū verba formare.

Baleares due īsule in hispania funda bellicose: a teli fundęq; iactu qđ gręce Βαλλειν dicimus appellatę: vel a baleo berculis comite ibi relicto. Hęci gymnesias dixerunt. Has vulgus maiorica ꝛ minorica appellat. Apud quas primū inuenta est funda vt inquit Uegetius. Unde Uirg. lib. j. geoꝛ. Stupea torquentem balearis verbera funde.

Balare proprium est vocis ouis. Piero. ho in Tobia etiaz hedis dedit. Cuius cum vocem balātis vir eius audisset dixit. Ui dete ne forte furtuus sit reddite eum dominis suis.

Balneum ꝛ balnea dr̄ in priuatis. In publicis vo fę. gr̄ie ꝛ numero plī: tm̄ licet ꝛ balnea legat ꝛ balnearia. Lic. Eo latere qđ prorimū est balnearijs colūnas posuerat. Sūr enī aquę calidę q̄ cū alię ad aliū morbū idoneę eēnt qbus vtebantur: multitudinis potius q̄ singulari vocabulo appellarūt. Differuntq; balneę a thermis q⁹ thermę dicant: quę nā sunt calidę balneę quę a nobis calcfiūt igni ꝛ in eas descēdimus vt lauemur: nā thermę a greco θερμον qđ calidum sigt. Ea quippe quę aut calentibus aquis: aut si fornice igni calefacto lauādi sudandiue vsibus deputata Thermas vocauere Thermę balneęq; apud romanos voluptatis ꝛ mundiciaꝫ cā constitute tam publicę q̄ priuatę. Balneis autem nomē inditum est quia greci balanion dixerunt q⁹ anxietatem pellat ex animo vt interpretatur Aug. lib. ix. con.

Balneę ab antiquis balneę dicebantur.

Balneator generis cō. q̄uis ꝛ balneatrix inueniatur qui curaz habet balnearum qui ꝛ mediastinus dicitur.

Balneatorius.a.um. qđ ad balneandum pertinet. Martianus iurecon. Instro balneatorio legato balneatores continent qm̄ sine his balneę vsum suum prębere non possunt.

Balneolū cū accētu in añpe. dimi. est. Juue. Cū iā noti celebrēs q; poetę: balneolum gabijs romę ꝺducere furnos tētarent.

Ballysto. p geminū. ll. tormentū muros ꝺcutiens: ꝛ βαλλω iacio vulnero. Qui. li. i. de tris. Quā grauī ballistę mēnia pulsat onus. Luc. p Instro bastā quādā iaciente posuit. Neq; enī solis excussa lacertis lācea q; tēso ballistę turbine rapta haud vnū ꝺtenta latus trāsire ꝺsecit. Nonius ballistā appellat q̄ saxa maiora iaciunt. Li. li. ij. tus. Ut enī ballistę lapidū ita reliq̄ tormenta telor. De harū ballistarū ꝺfectione scribit Uirg. li. x. q⁹ ea magnitudine formēt vt lapides. cxx. pondo eiaculent. Sciendū ergo est q⁹ ballistaꝫ qđā maior ꝺr: qđā minor. Ballistā maiorē prisci dixere trabē validā ita libratā: vt cū pars dēsior pōderibus attracta descēderet elevata ꝛ certas sua funiculis quos bēret alligates funda saxū maximi pōderis lōge emitteret: eiq; maxię Bucolę nūc est appellatio q̄q; Onagrā maiorē ipsaz machinā dixere hāc ballistā inuenerūt phenices vt docet Ply. Ballista minor quę ꝛ manuballista dicta est aliquando Scorpio quę bastam iacit manū tractabilis est ꝛ subſtilibus partiſq; spiculis scorpionis instar infert mortem hinc. Ex balisto. as. De his duobus ballistarum generibus sic scribit Uege. li. de re milita. Ballista funibus neruis: chordisq; tenditur: quę quanto plurioza brachiola habuerit: hoc est quanto maior fuerit tanto spicula longius emittit: quę si iuxta artem mechanicā teneretur: ꝛ ab exercitatis hoibus qui mensurā eius ante collegerint dirigatur: penetrat quodcūq; percusserit. Onager autem dirigit lapides sed pro neruorum crassitudine ꝛ magnitudine saxorum pondera iaculatur: nam quanto maior fuerit tāto maiora saxa fulminis more cōtorquet. His duobus generibus nulla tormentorum spēs vehementior inuenitur. Ballista etiam dictus est mons apud ligures.

Ballistarij: artifices ballistarum dicuntur.

Ballistarium: locus vbi sita est ballista. Plau. Intēta est ballista probe q̄ ego haud multum post emittam e ballistario. Ubi etiam ballistam accipi videtur pro telo Baltheus ꝛ balthei in singulari. In plī neutrū trī: militare cingulū: vel zona bullis ornata. Varro ait. Qui gladiatores balthei cingulum e corio habebant bullatum. balthei dictum.

Balsamum: arbuscula sola vni terrarum iudeę quondam concessa neu. gr̄iis viti similior q̄z myrto. Serit malleolis vt viti: ꝛ colles iplet vincaꝫ mō: subſtinēs sese sine adminiculis Intra tertiū annū est fructifera proceritas intra bina cubita

ſubſtitit. Opobalſamum ſuccis collectis ex arboꝛe. Nam οπος dr ſuccus ꝓferꝫ oibus odoꝛib⁹ xylobalſamū. lignum balſami ξυλον enī lignū. Incidiꝫ enī vitro lapide oſſeiſue cultellis ꝛ ſuccū emittit quē opobalſamū oñ eximię ſuauitatis Sūma opobalſami. ꝓbō ē vt lac coagulet ꝛ in veſte maculas nō faciat. Die. tñ ꝑ arboꝛis ſucco balſamū oꝛit. Et q̄ſi balſamum non mixtum odoꝛ meus. Larpobalſamū fruct⁹ balſami. Larpos enim latine fructus.

Bābatiū ſeu bābitiū Lottonū illud albiſſimū q̄ nēt mulieꝛcule ad telas texēdas. Hoc fiunt veſtes q̄ vulgo būbycinę appellāt̄ cuius xylię ſiue groſſipinę vl groſſanpine dici debāt a fructice q̄ id feꝛt q̄ xylon groſſipion ſeu groſſipin⁹ vocaꝫ.

Bābilius: aīal volatile q̄ vulgo barbellus dr de quo Amb. li. Hexa. Feꝛt hic coꝛniger vermis cōuerti ꝑmū in ſpēm caulis: atq; ī eā mutari nām. ide ꝓceſſu quodā fieri bābili⁹ nec eā tñ formā figurāq; cuſtodit ſz laxis ꝛ latioꝛibus foliis pinas videt aſſumere. Et his foliis mollia illa Seres depectunt vellera q̄ ad vſus ſibi ꝓꝓios diuites vēdicarūt.

Baphia oñr loca tincturę in q̄bus cōtinguñt pānī. nos tincto ria dicim⁹. Lāpr. in Alex. ſcribit ꝓbum fuiſſe baphijs ꝓcpoſitum. Bapha oñr tincta vnde oibapha biſtincta.

Baptiſim⁹ ꝛ baptiſimū ꝛ baptiſima atis. latine īmerſio vl ītincto dr a vbo gco βαπω īmergo Hrę. baptiſima gco eloq̄o dr qō latie Tinctio qz ibi bō ſpū gr̄ę īmeli⁹ imutaf: ꝛ lōge aliud q̄z erat efficiꝫ. Pri⁹ enī ſędi eramus deformitate peccatoꝝ. ī ipſa tinctione reddimur pulcbri dealbatione virtutum.

Baptę dicebantur viri tincti fucatiq; ſacris intereꝛāt iſtar mulieꝛū βαπτειν enī inficere tingere fucare.

Baptiſteriū in quo quis lauaf q̄ſi lauacrū ꝛ tinctoriū ꝛ piſcina ipſa. Nā baptiſteria in domib⁹ ſunt veluti lacus q̄dā ex ligno aut lapide q̄dificati in q̄b⁹ lauādi gr̄a mergi ſolet. Hęc in cellis. i. in locis ſecretioꝛibus ſolet cōſtitui: quarū alię caldarię ſūt in q̄b⁹ calda lauamur alię frigidarię ī q̄b⁹ lauamur frigida. Ply. ad Appollinarē. Cella frigidaria in q̄ baptiſterū amplū atq; opacū. Idē ad Gallū. Inde balinei cella frigidaria ſpacioſa ꝛ effuſa cui⁹ in ōrijs parietibus duo baptiſteria velut electa finuantur abunde capacia. Hęc eadem piſcinę dicuntur latine ꝛ natatoꝛia ꝛ natationes. Sydonius. Piſcina ſeu ſi grecari volumus βαπτιϛηριον.

Barach. nomen viri ꝓpꝛium: ꝛ apud nos figt fulmen.

Barachias: nomē viri. ꝛ benedictus ſeu fulgur oñi iterꝑtatur.

Barabbas: p duplex. bb. Et eſt ſyra dictio qua apud nos ſignificatur filius patris Lōponitur enī ex bar quod apud illos filius dicitur: ꝛ abba pater. Sedulius. Tunc coluere babal: tunc elegere barabban.

Baratro. luxurioſus dicitur.

Barathrum: īmēſę magnitudinis nomē ē: qz βαραθρον. i. grauę in aſpiciēdo. ponit ꝑ loco īmenſę ꝓfunditatis apud inferos: ꝛ ꝑ loco ꝑcipiti vñ quis emergi nō poſſit Diome. docet eſſe ꝓpꝛie locū athenis vñ dānati ꝑcipitabant. Sunt q̄ dicant barathrum ꝓfunditatē eſſe a ſimilitudine loci qui ē in ęgypto ꝓfundiſſimi cum nomen eſt barathrum.

Barba vtroq; numero non ſolum boūz ſed bꝛutoꝝ quoq; ꝛ aliorꝝ q̄z quadrupedū eſt. Voꝛ. li. j. Ser. Utq; lupi barbā varie cū dente colubꝛe. Ply. li. xxx. Cum geminos trāſit ſol criſtis ꝛ auribus ꝛ vngulis gallinaceoꝝ: ſi luna rapis barbis eoꝝ. Idē li. xxviij. Afferūt ꝛ magi ſua cōmenta ꝑmū oīum rabiem bircoꝝ ſi mulceaf barba mitigari. Siluius numero pli. de boīe etiā dici poſſe oſtendit lib. xiij. Indociles nūc ꝓperis in pectoꝛa barbis verrere humū huius noīs cō poſita poſſūt declinari ſm tertiā ꝛ ſecūdā declinationē: vt Imberbis ꝛ bⁱ iberbe: ꝛ iberbus a. um qō ē ſine barba. Barbatus vō dr qui barbā hz. Et Barbire eſt barbā emittere.

Barbo: gñs piſcis q̄ gemuną barbā habeat iſeꝛioꝛe labꝛo: Alio noīe Mulus dr hunc. Lice. in pado.

Barbatulos mulos nuncupauit. Hręce Trigla vocatur Inuinarijs non creſcit.

Barbitos. pe. coꝛ. generis maſ. ſemininiq;. ꝛ hoc barbitum. Inſtrm muſicū q̄ pulſatur plectro vel calamo. Voꝛ. Age dic latinū barbite carmē leſbio ꝑmū modulate ciui: ſemi. aūt gñe. ſappho ad phaonē. Nec facit ad lachꝛymas barbitos vlla meas. neutro Auſonius. Hoc gñe. ꝛ chordas ꝛ plectra ꝛ barbita conde. Hręce βαρβιτον dicitur.

Βαργαδλωφυιος λυτικτωϛ φορος του αρεως.

Barbari factitū noīe inquit Strabo dicti ſunt ab initio q̄ difficulter aſpere atq; duriter loquebañ. quaſi duriloqui ꝛ craſſilingues quēadmodū bleſi atq; balbi oñr qui lingua ipediti ſunt. Oēs igitur qui craſſe loquūtur. barbari dicunt quales ſunt oēs gētes ꝑter grecos. Ply. Plau. credo Neuium poetā latinū barbarū dixit. Nūc etiā ad eos tranſlatū ē hoc nomē qui non ſunt latini q̄ hi mitioꝛes linguam habeant. ac magis cultam. Quin etiam inter hos ſi quis non recte ꝓferat: barbare loqui dicitur. Et per metaphoꝛam barbari oñr illiterati: malis moꝛib⁹: feri crudeles. Interdum Barbarus ſumiꝫ ꝑ hoꝛrido feroq; intuitu. Ply. de quodā myrrhę gñe. Troglodytica myrrha aſpectu aridioꝛ eſt ſordidaq; ac barbara ab voce βαρβαρ qñ ī greciam aduentātes eam vocem facerent cum ꝓnunciare grecenon poſſent.

Barbaculus. pe. coꝛ. dimi. a barbarus.

Barbaria: barbaroꝝ regio. ꝛ qñq; accipitur ꝓ gēte ipſa fera. Hiero. cōtra. Joui. Arabes ꝛ ſarraceni ꝛ oīs eremi barbaria camelorꝝ lacte ꝛ carnibus viuit. Hoc ēt noīe dicta eſt Inſula Gangetis Indię fluuij vt ait Ptol.

Barbaricus. a. um. penūl. coꝛ. eiuſdem ſignificationis eſt cū barbarus hoc eſt ferus ꝛ malis moꝛibus. Apule. Feris ac barbaricis moꝛibus.

Barbaricum neu. gñe clamoꝛ exercitus dicitur q̄ eo vociferandi genere barbari vtantur.

Barbaries. ad imitatōez ptinet. ꝛ figt in ciuilitatē feritatem q̄z.

Barbarica pauimenta ſunt que ꝛ ſubtegulanea vocantur ex teſtis tuſis rudere ꝛ calcę. in italia vō feſtucę ſubiiciebantur ꝓpter quod carnea vocitata.

Barbariſmus eſt oꝛa romani ſermonis legem aut ſcripta aut ꝓnunciata vitioſa dictio. Fit enī in vna ꝑte oꝛationis tñ. latine diſſonās dr. ꝛ ꝓpꝛię ī ſoluta oꝛatiōe fit. apud poetas metaplaſmus. i. trāſformatio vocaf. fitq; barbariſm⁹ duobus modis ſcripto ꝛ ꝓnunciatiōe. Et hoc q̄drifariam Adiectione: detractiōe: mutatione: trāſmutatione litterę: ſyllabę: tpis. Adiectione litterę vt reliquias danū: ꝑ reliq̄as: ſyllabę vt Mauoꝛs ꝑ mars. tpis: vt Italiā facto ꝑfugus: vbi ꝓpꝛima ſyllaba cum coꝛripi debeat, ꝓducitur. Detractione litterę fit barbariſmus: vt infatibus ꝑ infantibus. Sylle vt Salmentū ꝓ ſalſamentū. Tēꝑoꝛis vt Feruere leucaten auroq; effulgere fluctus. Mutatione lr̄ę fit barbariſmus: vt olli ꝓ illi. Sylle vt pernuces ꝑ pernices. tēꝑoꝛe: vt Unius ob noxam. Tranſmutatione litterę fit barbariſmus vt Tymbꝛe ꝓ Tymber. Tempoꝛis: vt dominus pe. ꝓ.

Barbaralexis dictio peregrina eſt: vt gaza ꝛ magalia.

Barcę: vbs in arida lybia q̄z libes metropolim habuerunt: ſic dicta a regina eoꝝ Barce. a qua Barcei dicti ſunt eius incolę. Hier. ad Dar. lateq; vagantes barcęi a barca oppido q̄ in ſolitudine ſitū eſt quos nec coꝛrupto ſermone aphꝛi baricianos vocant: hi ſunt qui ꝓ locoꝝ qualitatibus diuerſis noībus appellantur ꝛ a mauritania per aphꝛicam ꝛ ęgyptum paleſtinam q̄z ꝛ phęnicem Lęloſyriam ꝛ Oſꝛhoenē meſopotamiā atq; perſidem tendunt ad indiam.

Bardeſanes nomen ꝓpꝛium biſtoꝛici babylonij qui in duo dogmata apud indos gymnoſophiſtas diuidit: quoꝝm alterum appellat bꝛagmanas alterum Samaneos qui tantę continentię ſint vt vel pomis arboꝛuz iuxta Gangem fluuiū vel publico: oꝛize: ꝛ farinę alantur cibo. Et cum rex ad eos venerit adoꝛare illos ſolitus ſit.

Bardus: ſtultus a tarditate ingenij. Lecil. Nimis audacem: nimiſq; bardum. Gallicę vō dicitur cantoꝛ qui virozum foꝛtium laudes canit agente bardoꝝm de quibus Luc. Plurima ſecuri fudiſtis carmina bardi.

Bardiacus. veſtis eſt. Mar. laſſi bardiacus quod euocati.

Bardocucullus: genus veſtis omni tēꝑoꝛe cōmodę: cum qua

etiam cubare soliti erant imbrium tpe in castris milites: z ī agris rustici. Mar. Hallia santonico vestit te bardocuculo Cercopithecor penulla nuper erat.

Barrbus elephas a cuius ossis similitudine dētes barbi dicuntur. Hor. Quid tibi vis mlr nigris dignissima barrbis. Hic barrbire dr barrbi idest elephantes cum vocem edunt: et barrbitus. ipsa vor.

Barrbitus.us. vor elephāti. Barrbit⁹ etiā dr romanorum clamor militū fit cum vtrēq; acies se iunxerint Auctor Uege.

Barro vir sortis: a quo fit dimi. barrunculus.

Baris.idis lingua ęgyptia significat cybā quę vectat cadauera egyptior ad sepulchra. Prop. Baridos z contis rostra liburna sequi. Nocnoe etiā dicta est ciuitas phrygię. Silr et fluuius Indię. Baris grēce dr porticus z domus.

Barnacida. ę. vestis gris quā nūc Huarnaciaz dicimus. forsan qm̄ βαρνη νι ος αλωμενος inde puer verna.

Basclāda. vas britānicū. Mar. Barbara depictis venit basclā da britānis: sed me iā ma vult dicere roma suam.

Basia: pudicorum affectuum sunt: oscula officiorum. Suauia libidinum vel amorum.

Basis a nostris dici pōt substentamentū. Sūt enī bases sessiones cōlūnarū statuarum seu fabricarū q̄ a fundamēto ꝺsurgūt z suppositę fabricę sustinent pōdus. A q̄ sil'itudine orbiculi illi q̄bus vasa imensis collocant ne tozalia poluāt vocari solēt. Treba. iurisc̄. de lega. lib. iij. Lui corinthia vasa legata essent z bases huic quoq; horū vasorū collocādor cā paratas deberi respondit. Est z Basis figura ī narrationibus cū oīa pedetētim insinuādi gra pferunt vt apud Ter. in Eu. Matri mercator dono dedit: mater vbi accepit ꝛc.

Basilica. propie locus in quo negociationes consilia z iudicia exercebantur. quasi regia. Greci enī βασι λικην basilicez regiā vocāt. Nā vt Uitru. lib. v. scribit Debēt basilicę ad iunctę esse foro. Sen. Fremitu iudiciorū basilicę resonābāt Ply. in epistolis. Descēderā in basilicā iuliā auditurus q̄b⁹ prima cōprendinatiōe rīdere debebā. Iurecōsulti. ꝺ verborum significatione basilicam publicis vsibus accommodatam esse demonstrant. Quidam basilicā accipiunt p loco domi amplioze in quo dōm expectāt salutatores clientes patronos: serui dōos: in quo et chorez z diuitia maiora fieri solēt. Apud ecclesiasticos basilicę dōr sacella numinib⁹ dicata q; ibi regi oīz deo cultus z sacrificia offerunt. Et basilicō Plau. in Epi. vocat vestimēti genus regiū. cū ait Superuz sub mimū: ricā basilicū aut exoticū. Ply. gen⁹ nucū q̄ optimū ē: z q̄si regiū vocari ait basilicā. ē enī basilica nux q̄ alio noie Juglādē appellamus. Uide in dictione Juglans. Lelsus Emplastrū ob excellentiā basilicon dictum scribit.

Basilicus. a. um. regius siue regalis dr. Unde Plau. in cap. basilicas edictiones atq; ipiosas habet. Et in pseu. basilic⁹ status z basilicus victus. i. regalis z excellens. in persa. Et basilica facinora pro regia. Idem. Basilice ornatus incedit z fabre ac falaciā idest regie z excellenter.

Basileus: sustentamētū ppr̄i dr. Ob hāc causaz rex dr apud grecos q; tanq̄ basis ppr̄z sustinet. Qui enī q̄s magis pręponī tanto amplius pondere laborum grauatur.

Basilicanus dicitur custo basilicę.

Basiliscus: genus serpentis. q; in capite album habeat instar diadematis: Uel q; reliqua serpentiū genera eius vir⁹ fugiant. Hunc Regulū vocant qui teste Ply. li. viij. in solitudinibus aphricę habitat cum candida in capite macula velut quodam diademate adornatus. Acutissimum habet caput rude os oculos z colorē ad nigredinē vergentem.

Basilia. insula in oceano septētrionali. imēsę magnitudinis q̄ distat a scytharū littore tridui nauigatiōe. vt ait Ply. li. iiij.

Basterna vehiculum itineris quę mollibus stramentis composita a duobus asalibus deportatur.

Basternę. populi vltra danubium.

Basilidij. sunt populi scythię europę: vt Pompo. refert qui ab Herculę descenderunt.

Bassaris. is. vel idis nacchi sacrificula ab assareo baccho qui bassareus dictus ē a vestis grīe quā induebat quę bassaris dicebatur vt inqt Porphyrio quę plane vestis vsq; ad pedes fluebat. Statius. Si decet aurata bacchū vestigia palla vrere. Et tabassareo lydię loco cognominata est. Hor. li. car. Non ego te candide bassareu inuitū quatiam. Rursus bassaris vacca mulsaria dicitur. Persi. Et raptū vitulo caput ablatura superbo bassaris.

Bathauia. Hermanię prouincia quę nunc Bauaria dicit: z bathauiū oppidū a Βαθυ. quod altū significat. Hic bathauus. a. um. pe. indifferente. Luc. li. j. Uagiones bathauiq; truces quos ęre recuruo stridētes acuere tubę. Cor. Tacitus de situ Hermanię. Oīuz baz gentiū virtute precipui bathauinō multum a ripa insulā rheni colunt.

Batrachus pe. cor. rana z nomē ppriū sculptoris z quidam cy renaicus portus.

Batrachomyomachia ranatū z murū pugna.

Batris: gen⁹ vasis longioris manubrij. qō alij Trullā appellāt.

Battologia. a nostris multiloquium dici potest.

Batus vt scribit Hiero. genus mensurę est q̄ apud hebreos ꝺr Bath. decima ps chori est. z de spēcieb⁹ tīn liq̄dis dicit vini olei z huiusmodi. Ser. de pō. Lōtinet amphoram vnā. Batis vo gris herbę est aculeatę sponte nascētis. q̄ z marina ē z hortēsis: Et Batus nomē viri propriū eius q̄ Cyrenē condidit quod lingua libyca regem significat.

Battus per duplex. tt. nomen est pastoris.

Batuo. is. virgis vbero. Plau. in Casi. Qui queso poti⁹ q̄s scalponeas q̄b⁹ batuaē tibi os senex nequissime. Sue. ō Calig. Mirmilonē e ludo rudibus secū batuentē z sponte prostratum confodit ferrea sica. Lice. Peto. transtulit ad rē obscenam. cum inquit. Equidē iā ēt obscena verba p obscenis sunt. Batuit enī ipudenter: depressit multo impudentius. At qui neutrum est obscęnum.

Battillus quoddam ignis receptaculū ferreū quo pruna coligitur ad similitudinē palę. A neotericis bernacius dicit quo prunas z cinerē e foco tollere solemus: vt alio trāsferamus Apitius de peta sone. Et Armillā inqt illius candēti batillo vtis: z melle cōtegis. Et de diuo Laurētio scribitur. Allati sunt battilli cū prunis. Die. lib. numero. genere neu. vsus ē Ignīū receptacula fuscinulas z tridentes uncinos ac battilla. Batillū ēt rustici vocant ferreū instrumētū quo ad sulcos. elices fossaq; in agris faciēdas vtunt. Itē Battillus significat fere brateam z laminā. Unde nos vulgo quoq; ferrum tali forma nominamus batillum.

Bathyllus cū th. aspirato. z y greco fuit nomen adolescētis. de quo Hor. in Epi. Non aliter samio dicunt arrisse bathyllo anacreonta teium.

Bathynon interpretatur profundum.

Baubare. facticiū vbū a voce canū cū latrant. bau bau. faciētes Lucil. li. v. Et cū deserti baubant in ędibus omnes.

Bauli villę nomē est q̄ inter pmōtorīū Misenū baiarūq; lacū flexo mari alluitur. Seruius causaz nominis inde factā memorat. q; olim Hercules iuxta baias fecit caulā bob⁹: z eā sepsit. Qui locus primo. baulia dictus. mox dici cepit bauli.

Bdellīū: arbor nigra magnitudie oleę: folio z roboze similis ca prifici. Nascitur in bactrianis vt Ply. li. xij. scribit. Luius etiam succus. bdellium dicitur.

Beati ab bene habendo dicti sunt. Qui sint dicendi beati. Sene. li. vj. epistolaruz declarat his verbis. Hoc nos doce bm̄ non eū ē quē vulgus appellat. ad quē pecunia magna ꝺfluxit. sed illū cui bonū oē in aīo est erectū z excisum z mirabilia calcātē. q̄ neminem videt cū quo se cōmutatū velit: q̄bo minem ea sola parte existimat qua homo est. qui natura ministra vtitur: ad illius leges componitur sic viuit quo modo illa pręscripsit: cui bona sua nulla vis excutit: qui mala in bonum conuertit certus iudicij inconcussus intrepidus

quē aliqua vis mouet nulla perturbat quem fortuna cuz in
eū qō habuit telū nocentissimum vt maxima intorsit pungit
nō vulnerat. Li.li.v. tus. Hos existimo beatos qui sunt ī bo-
nis nullo aduncto malo. Apul.li.de philosophia. Illū oīb⁹
btīs videri cui ꝛ bōa suppetūt: ꝛ quē admodū carere vitijs
debeat: callet. Fēlices dicunē bonoꝝ oīuz ꝓpotes. Alię quo
qz res beatę felicesqz dici possunt: vt vox beata. i. plena ac p
fecta. Et vocis felicitas apō Quītil. Inter dū ponit beat⁹ ꝓ
nobili. Vor. li. car. Nescias añ genez beatę phillidis flaue.
Vbi⁹dimi. ē beatul⁹. pñ⁹. Tādeqz beatul⁹ alto ꝓposit⁹ lecto
Bebrycium: siue bebryacum. Vicus est inter Cremonaz ꝛ Ue
ronam qui vulgo dicitur Labina. clarz duabus cladibus ro
manoꝝ. Cornelij ꝛ Tatij In eo Uitellius cum octone cō
flixit. Cor. Tacitus Eo die quo bebriaci certabatur auē inu
sitata facie apud regium lepidi celebri luco consedisse in col
le vt memorāt. nec deinde coetu hoīum aut volantiū alituz
territam pulsamue donec Oto se ipse interficeret.
Bebrycia: regio quę vt Salu. docet maior phrygia dicta est.
Aqua Bebrycius. a. um. ꝛ Bebryx. icis. pe. ī differēte. Val.
Flaccus. li. ii. Bebrycis ꝛ scythici procul in clementia saxi.
Luc. li. vi. Pinguis bebry discessit vomere sulcus Sil. li. iij.
Possessus bacchо sęua bebrycis in aula.
Beelzebub. Idolum fuit Accaron. quod in Regum volumine
vocatur Idolum muscę. Beel. ipse est. Bel siue baal zebub.
musca. Et interpretatur vir muscarum.
Beelphegor: interptat⁹ vir habens hiatū: vel deus hians: vel si
mulachrū ignominię. Idolū fuit Moab. vocabulo baal si-
ue beel. sup mōtem phegor quem latini Priapum ferunt.
Beelsephon vir habēs archana: vel dominus aquilonis seu
vesperus deus habens speculam.
Beemoth. et hebrea voce latine animal significat. Ideo autez
diabol⁹ beemoth. i. animal dr. qz ō excelsis ad terrena deci-
dit. ꝛ p merito suo aut aīal brutū effect⁹ sit. Ipse ē ꝛ leuiathā.
Belbina. pe. pro. Insula egine proxima. Fuit ꝛ in continenti la
cone agro belbina vt inquit Stra.
Belial. apud nos dicitur absqz iugo: vel absqz domino.
Belge: ciuitas Gallię a quo regio belgica dicta est quasi bello
rum gens. vbi vehicula quędam primum inuenta fueret q
Esseda dicūt. Uir. Belgica vt molli feret mel⁹ esseda collo
Belus per simplex. l. nomen proprium regis assyrioz ꝛ pr Nini
q primus regnauit. ꝛ postea dictus ē Bel. Uñ Beelzebub.
Nam eoz lingua sol bel dicit. vnde ꝛ helios. Ergo addita
digāma ꝛ facta derivatione a sole: regi nomē impositum est.
Hoc etiā noīe dictus est fluuius syrię vbi primo compertū
fuisse vitrū Ply. scribit. lib. vi. Josephus li. ij. belli iudaici.
Stadiis ait duobus a ptolomaide belū amnem distare iux-
ta quē sepulchrū Memnonis sit: ꝛ vitrea in rotunda valle
arena quā venti ex circūdatis iugis conuebant in exhausta
seculis vi. sed ante omnia mirabili natura mutādi alia quo
qz in vitrum quę attigerit metalla.
Bellus bella bellū p oupler. ll. diminu. ē a bonus. Uar. Ita cuz
eis bellum geras vt bella oīa domū auferas. idest bona oīa.
Idē bellioz pro melioz posuit. Uenio nunc ad vltimū testa
mentū quod dr physicon in quo greci belliores q̄ romani
nostri. Et quoruā bonū qñqz pulchrū significat: vt apud Te
ren. Forma bona fortasse bellū quoqz ꝓ pulchro accipitur
vt bellus puer: bella puella: bellū corp⁹. Mar. Bella es no-
uim⁹ ꝛ puella vex est. Dunc belli hoīes aliqñ boni ꝛ prudē-
tes: aliqñ formosi atqz elegantes dicūtur. Et bellissim⁹ opti
mus vel pulcherrimus. Ter. in adel. Ego iam prospicā mi
bi: atqz vnum quodqz quod erit bellissimum carpam.
Bellulus bellula bellulum diminutiuum formatum a dimi-
nutiuo idest pulcherulus a quo aduerbium Bellule. Plau.
Nam nurus bellule se habebat.
Bellatul⁹ bellatula bellatulū vocabulū plādictis. eiusdē signi-
ficātię cū bellul⁹. Plau. Cū unus ḡ cubitū bella bellatula.
Bella bellę oppidū Campanię. Uirgil. lib. vij. Mœnia bellę.
Bellū propzię dissensio hostilis p quā arma mouentur: ꝛ signi
ficat totū tps quo sunt in militia hoīes: prelium certamē ipsū
pugna ēt citra arma fit nudis verbis. Uirg. ereptū de bel
lo ꝛ prelio ponit. Infantē fugiēs media inter prelia belli. Et
Liuius refert populū Ro. nullo bello: multis vo prelijs vi-
ctum esse. Aliquando tñ bellū capit⁹ pro prelio. Salu. In eo
bello trecenti milites desiderti. Dictū bellū vt prius. sentit ab
eo quod est bonū p antiphrasim diminutiuū q̄ minime bo
nū sit. Alij nō p cōtrariū a bono deducūt. q̄ boni gratia bel
la olim susciperent: nec ad inferendā: sed ad propulsandā ī
iuriā pacēqz parādā. Quapp hostes ēt ab equādo dicti sūt
Alij a duello deriuant abiecta. d. ꝛ digāma in. b. cōuerso. Fe
stus a beluis qz beluaz pernitiosa sit dissensio. Bellicus. a.
um. quod ad bellum pertinet vt arma bellica.
Bellica. ę. dicebatur columella illa ante tēplū bellonę sup q̄
iacebant hastam cū bellum indicerent.
Bellicosus ferox. Sal. in Jug. Libyes q̄ getuli minus belli-
cosi erant.
Bellax: adiectiuum idem quod bellicosus.
Bello bellas oppugno bellum gero: confligo. Ply. Romana.
arma primū claudio pncipe in mauritania bellauere ptolo-
meū regē a C. Cesare interemptū Est ꝛ Bellor aris. depo-
nens. Uirg. Et pictis bellantur amazones armis. Cōposita
sunt Debello ꝛ rebello primū significat expugno vñ Debel-
latos hostes dicim⁹ victos. Alterū repugno Uñ Rebelles
Bellator: non modo qui bellū gerit: sed ēt per quē bellum geri
tur. Uir. li. x. Et inter bellatoris equi caua tpa conicit hasta
Bellatrix: qnę bellum gerit. seu bellicosa est. Idem. Aurea
subnectēs exerte cingula māme bellatrix.
Bellarius. a. um. quod bello aptum est: vt arma sagittę et hu-
iusmodi: quasi instrumenta bellica.
Bellaria vo dicuntur res bellis aptę vtpote arma sagittę ꝛ simi
lia quasi bellica instrumēta. Itē bellaria cibi secūde mēse a
bonitate vt Do. ait ad irritandā gulā quę Targemata aut
pemmata greci. ea veteres nostri bellaria dixere. vt inquit
Bel. quę mellita esse sueuerūt. Macro. insatur. Adhuc dicē
te Furio secūdę mensę illata bellaria nouo sermoni princi-
piū dedere. Uina quoqz dulcioza ē iuenire in comędijs anti
quoꝝ bus hoc vocabulo appellata: dictaqz eē ea libri bellaria
Belligero. as. bellū gero. Plau. in cap. Belligerāt ętholicū auxi
dis. Dunc belliger. Uñ mars belliger dr a bello gerēdo.
Bellipotens cum accentu in antepenul. qui bello pollet.
Bellona pe. pro. belloꝝ dea martis sororꝝ ḡnis quidam pallā-
dem dicant cui, pprio sanguine sacerdotes sacrificabant: an
te cuius templum colūnula erat quę bellica dicebatur.
Belonę per simplex. l. piscis est qui alio noīe dicitur Acus siue
Acicula ab acu. Hzęci enim βελονη παρατο βάλλω
acum nominat. Ply. Acus siue belone vnus piscium dechi
sente propter multitudinē vtero parit a partu coalescit vul
nus quod ꝛ in cęcis serpentibus tradunt.
Bellerophōtes seu Bellerophon. tis. fuit Glauci regis Ephy-
rea fili⁹ iclyto decore ꝺpicu⁹ ꝛ vtutis marie. Dic cū a Sthe
nobea vxore ptide coitu iterpellatus eēt veritus hospitalis
iouis irā: la sciuā fęminā repulit. Uñ exardens repulsa mu-
lier viro inocentē hospitez accusauit: q̄ hospitij iure motus
illū domi iterficere nō sustinuit: sz datis codicillis ad Joba
tē socerū illū in Lyciā misit. Lectis ergo codicillis Jobates
ī vltione criminis ad Chimerā ꝛ Solymos domādos Bel
lorophontē misit: vt sub ptextu memorabilis pugnę interi-
ret. Sed chimera ꝛ solymis deuictis laudē retulit maximā.
Dic ꝑmo hipponus post ab infecto corinthio Bellero. belle
rophontes dictus est: prime decli. sicut Anchises. Dic Belle
rophonteus. a. um. Prop. Bellerophontęi qua fluit humor
equi: pindarus in oda xenophontis corinthij ita scribit pul
cherrime πρι νγε οι χρυσα μιτωκ κουρα χαλινοῳ
παλλαο ηνεγκε ἐξ ονειρου Δαυτικα ἠμ υπαφω
νασε Δ ευδλεισ αι ο λιδλα βασι λευ αγε φι Δτρῳ
το Δ ι τωτειομ δλεχου.
Bellouaci: populi gallię qui belli glozia: belgas oēs superarūt.
quos Cesar duce eoz interfecto in potestatem redegit.
Belon per simplex. l. ybis: ꝛ nomen fluuij in hispania.

Bembina.nemeę vicus: Unde Nemęus leo a poetis bembinites est dictus. Plau. in mi. Bębinatici lis beluę instar. hoc est nemęi leonis instar.

Bene: aduerbium a bonis: vt bene oĩa fecit. Aliqñ ponit pro cõmode: vt bene habito. Interdũ ꝑ pulchre. pbe. ornate. honeste. ꝓspere. ꝑ loco. Nõnũq̃ ꝑ valde. vt bene nũmat⁹. i. pec... uosus. Li. habetis oratione bene longã. Nã bonus ꝑ magno ⁊ multo qñq̃ capit: Sil⁹ male pro valde. Lice. in bruto. Credebat scriptores illos male multatos.

Bene iudico censeo opinor existimo. ad meipsum referuntur rectũq̃ consilium ostendunt ⁊ ecõ trario. Maleiudico.

Benecogito. vel malecogito referuntur ad alterum significant q̃ beneficiũ aut pernitiem. Ply. Hoc tuo studio bñ de te cogitantẽ liberaliorẽ reddes. Li. Carthaginẽ diu male cogitãtẽ non prius timere desinã q̃ exitium cognouero.

Bene vertere. est in vtilitatem vertere: sicut Male vertere est in pernitiem.

Bene volo tibi amo te. Hinc beniuolus ⁊ beniuolentia q̃ est inclinatio animi cum desiderio benefaciendi.

Benedico: laudo beneloquor Ter. in phor. Benedictis si certasset: audisset bene. Et cõstruitur cũ datiuo. sicut Maledico. qñ est vna dictio. hinc Benedic⁹. penultima correpta q̃ bene dicit ⁊ laudat a quo aduerbium benedice. Plau. Cum illiciebas me ad te blande ac benedice.

Benefacio non indicantis sed gratias agentis est Ter. in. Eu. Benefacis merito te amio.

Beneficus: liberalis: qui beneficiũ prestat: ⁊ comparatiuũ hz ⁊ superlatiuum. aliqñ etiam suũ: vt bñficentior bñficentissimus ⁊ bñficissimus: vt Mar. Cato de Ptolemęo rege optimo ⁊ bñficissimo. Hinc beneficentia: liberalitas.

Beneficiarius qui beneficiũ accepit. Unde ⁊ a veteribus bñficiarij dicti sũt illi quos imperator suo beneficio promouisset in militia. Cęsar lib. j. Pet. võ non deserit sese armat familiam cũ hac prętoria cohorte certamen barbarisq̃ eq̃tibus paucis beneficiarijs suis.

Benignus. a. bonus deducit ⁊ ꝓprie qui bonis ⁊ dignis largit. Ex bono ⁊ gignẽdo cõpositio dictio. Uñ benignã terrã dicimus fructus abũde reddentẽ. Ply. de egypto. Nulla est benignior tellus: nullus ager feracior. Ter. in ecy. Benigne ꝑbeat: hoc enim est gratius non solũ ꝑbere. sz ẽt large. Do. benignitas est in quãtitate rei aut in facilitate prestantis. Nã plerunq̃ ingrata dona sũt in q̃b⁹ benignitas non apparet.

Benna bennę lingua gallica: genus vehiculi. Unde Lombennones in eadem benna sedentes.

Beo. as. consolor ⁊ beatũ gloriosumq̃ facio. Plau. in tru. Doc me beat saltez quoniã per duellis vicit ⁊ domũ compos laudis reuenit. Hinc beatus: beatior beatissimus.

Beneuentũ Cãpanię vrbs cum eo colonia deduceretur boni hominis gratia vocari ceptũ: nã antea maleuentũ vocabat. Hec vrbs a diomede edita fertur: apud quã. xxx. milia samnitum cesa fuerunt. Sulpitio ⁊ petilio consulibus.

Berecyntus: nomẽ mõtis est: ⁊ nomen oppidi in quo Cybele mr deũ priscor ritu colebatur. Uñ berecyntia dicta est.

Beronice vel berenice. es. pe. pro. regina ęgipti sor Ptolomei ⁊ Cleopatre: a qua beronice vrbs i maiori syrte creditꝫ appellata. Fuit ⁊ alia beronice Herodis Agrippę Judeor regis filia de q̃ Iuue. Deiñ addamas notissim⁹ ⁊ beronices

Beryllus cũ y greca lappis pallidus transparens. ex quo pocula fiebãt. generis masculi. ⁊ fęmi. Plin. in pibegesi. berylli gẽmas glauci nitidũq̃ adamanta. Signitur in india similis smaragdo sed cum pallore semperq̃ beryllı serangula figura artificũ ingenijs poliuntur qñ bebescunt nisi color repcussu angulor excitetur orpheus in libro de gemmis de beryllo nil meminit: sz eustachio multa in enarratione dionysij libici: qui ait μηή καὶ χρυσοιο φερειμχαριεζερομ αλλουγρης βηρυλλουγ λαυκης λιθομ.

Berytus. cum y pe. pro. vrbs est Syrię anthiochię.

Bersabee. vrbs in terra Juda q̃ ẽt puteus iuramẽti vocata est. qr cũ ibi habitaret habraã cũ Abimelech datis septem ouibus in fędus mutuo iurauerũt. Hec terminus fuit terre promissionis possessę: a populo iudęor postq̃ reuersus est ex ęgypto. ⁊ tendit vsq̃ ad Dan spatio in longũ. clx. milium. sicut scribit Pie. ad Dardanum.

Bes. is. uncię octo. ab asse. ex eo q⁹ bis triens sit. q̃uis dura cõpositio. Ser. duas trientes bessen vocabis. Antiqui Des dicebant dempto triente. i. octo.

Bessi populi thracum. de quibus Ouid. li. iiij. tris. Uiuere quã miserum est inter bessosq̃ getasq̃.

Bestia: belua. Ulp. bestias accipere debem⁹ magis ex feritate: q̃ ex animalis genere quę ꝓprie morsu vel vnguib⁹ sęuiunt: vt pardi leones tygrides a vastando. Hinc bestialis ⁊ boc bestiale. Amb. Ipz vt bestialis nature potestati eę subiecti

Bestiarij dicebantur qui cũ bestijs depugnare damnati erãt. Hinc a Sen. ludus bestiarior nũcupatur quo bestiarij depugnabant. Tertulia. Jupiter est romę quẽ ludis suis sanguine proluunt bestiarior.

Bessyga penultima correpta Empoziũ i India vbi ⁊ Annis.

Bessygas. Unde bessygitę populi qui humana carne vescunt

Beta: littera greca prorima primę in. b. a latinis transfertur. aliqñ in. u. vt bition vitia. Est ẽt boc noẽ bęrba. que ⁊ bleta dicitur ⁊ Betatius ⁊ betatium.

Beto. is. vado quasi beneito. Uar. Mulierẽ. q⁹ parere ea non poterat sozas betere iussit.

Bethania: villa fo miliario ab hierusalẽ i latere mõtis oliueti.

Bethel: vrbs Samarię quam Jebusei condiderunt quę prius vocabatur luza.

Bethleem: nomen ciuitatis dauid quę alio vocabulo dicitur Euphrata. nunc viculus eẽ dr q̃ ab Joppe. xlvj. milibus distat. In hac ciuitate ortus atq̃ ꝺsumatus est Dauid. Ibi ẽt dñs noster ex spiritu scõ genitus est. Ibi Rachel occubuit: vbi ⁊ sepulchrũ Jesse patris Dauid ostẽditur. Est autẽ hic locus in tribu Juda. sexta ab hierusalẽ miliario positus cõtra meridiẽ in itinere quo pgitur hebron. Qñ aũt Jacob ibi pecora sua pauit loco bethleẽ nomẽ ipositit qõ dom⁹ panis interpretatur pp eũ panẽ q̃ ibi de cęlo ꝺscẽdit. Hinc Bethlemite. penulti. produ. dicti sunt qui eius loci incolę sunt.

Bethsamis penultima correpta nomẽ vrbis Galileę vbi dñs perhibet multa signa fecisse a qua bethsamite populi.

Bethsaida: piscina in hierusalem quę vocabat ꝑbatica. Et a nobis dici põt domus pecudũ siue pecualis qr hostias in ea quondam sacerdotes lauabãt. Est ⁊ nomẽ ciuitatis Galileę a qua Petrus ⁊ philippus ortum habuere.

Bethsura: ⁊ bethsure tm̃ plr pe. p. Die. li. ij. mac. Et bethsurę qõ erat Judeor munitiũ ꝓsidiũ castra admouebat. Idez in eodẽ. Itez rex sermonez habuit cũ his: q̃ erãt bethsuris Et interpretatur domus muri vel domus acerba.

Bethphage. pe. p. syrũ nomẽ qõ iterꝫ dom⁹ oris vl maxilla

Bethys: fluuius hispanię vlteriorꝫ a quo bethyca hispanię regio dicta est quę ab accolis Tudertana vocatur. incole Tudertani ⁊ Turduli dñr: Ea nũc granata dr a grano qõ gręci coccũ vocant. nã in bethyca fere tota copiosiz coccum gignit. Accipitur ẽt ꝑ hispania q⁹ bethys eã diuidat. Dic fluuius occidit in occeano occidẽtali dictus bethys παρα το βαθυς αεἰσι q⁹ ẽ ꝓfundũ: In quo lanas pulchro colore tingi ostendit Mar. cũ ait bethys oliuifera crinem redimite corona. aurea qui nitidis vellera tingis aquis sz tamẽ quot quot grecos viderim scribunt per ai diptongum in prima vt stephanus bizantius noster ⁊ eustachius in cõmentarijs Dionysij sed mihi visus sum.

B ante J

Bifores: pe. cor. quę habent duas ianuas.

Bifidus a. um. pe. cor. quod in duas partes fissum est. sed aliam opinionem.

Betula. pe. cor. genus arboris eximij cãdoris. Ex qua fieri solent circuli vasis vinarijs idonei.

Betulus hispanie fluuius est: cuius a qua ad ferri temperamenta fertur aptissima.

Bianor nomẽ viri qui ⁊ Ochinus dictus est filius mantus fati dice ⁊ Thusci qui Mantuam a nomine matris dixit. Fuit ⁊ alius Troianus princeps.

Bias antis.nomẽ phi priennensis q̃ fuit vnus ex septẽ grecie sapientibus. Vic Laertio teste virfuit totus regius ⁊ ciuium suorum princeps: quos dñ aduersis periculis tutatus est Sz tandẽ capta patria cũ fugiẽtib⁹ cũctis omnibus sarcinulis pcioſarum rerũ suar⁹ ⁊ ipse interrogarẽ cur ex bonis suis solus nihil secũ ferret: respõdit oĩa bona mea mecũ porto. Suidas. Βιάντος πριηνεὼς ΔΙΚΗ ΟΥΤΟΣ ΕΙΣ τῶν ἑπτὰ σοφῶν λεγεται γαρεὶς τας δικας δεινοτὰ τόσῳ γονέναι εἰπεῖν ἑταῖρε ὦ μὲν τοι τὴν τῶν λογῶν ἰσχὺν ἐχρῆτο.

Bibo is. bibi.itum.potum haurio. Et ea oĩa dicunt bibere: q̃ hauſt⁹ habẽt. Uir.li.vi.ẽt bis ũrit q̃ nõ habẽt hauſtus. Vaſta sub exertã donec plata papillã hẽſit: virgenẽũq⁹ alte bibit acta cruorẽ. Hui⁹ cõpoſita sunt Adbibo quod significat iuxta seu ẽt bibo. Ter. in Heau. Is pater mihi vbi adbibit plus paulo sua que narrat faciniora. Combibo simul bibo. Plau.in Cur. Potib⁹ dat aquã cõbibãt. Usũ ⁊ Cõbibones dicunt. Li. Pẽto. In his otrouersijs quas habeo cum tuis cõbibonib⁹ epicureis optima opera vti eius soleo. Ebibo extra bibo extarrio. Plau.in Am. Factũ illud est vt ego illic vini byrneã ebiberiz meri. Prębibo ante bibo. Nec venena iã metuã inqt Dier.cũ antidotũ prębibero. Per trãslationẽ ebibere ponit p Cõsumere Idẽ in eadẽ. Non ego cuz vino simul ebibi iperiũ tuũ. Imbibo ĩsumo: intus concipio. Cice.in Uer. An nunq̃ iste bonã de se spẽ habuiſſet niſi de nobis opinionẽ imbibiſſet. Aug. Ut poeta optim⁹ marum⁹ teneris ebibit⁹ annis nõ facile memoria aboleret. Perbibo multũ bibo. Lac.li.ii. Infecti sũt.n.pſuaſione ac penitus eoꝝ mẽtes succũ ſtultitię pbiberũt. Subbibo parũ bibo Sue.in Nero. Si paulũ subbibiſſet aliq̃d se ſufferri tiniturũ greco ſmone p̃miſit. Et hęc oĩa bẽnt pe.coꝛ. Inuenit ẽt paſſuum bui⁹ vbi bibo ĩ tertia pſona. Ju. Si nulla aconita bibuntur.

Bibax ⁊ biboſus: qui est bibendi auidus vel nimius potator Laberius. Nõ mãmoſa nõ annoſa nõ biboſa nõ pocor.

Bibulus a.um.pen.coꝛ. qõ facile ſorbet. Virgi. Ad Meſſalaz. Inuerſo bibulũ reſtinguens lumen oliuo: q⁹ lumẽ bibit oleum ideſt ardendo ꝺſumit. Unde ⁊ Bibulor⁹ cognomẽ dictũ ẽ: ⁊ bibula papyr⁹: q̃ ſorbet atramẽtũ. Luc. Lõficit bibula mẽphitis cartha papyr⁹. Hinc fit meribibul⁹ ō quo alibi

Bibaculus nomẽ fuit poetę: quem Hier. in chronicis Cremonẽ natum ſcribit paulo minozem Ciceronẽ.

Bibile: quod facile bibi poteſt.

Biblos: latine papyr⁹ unc⁹ liber biblion libell⁹. Hinc deducũt

Bibliograph⁹ libzari⁹ bibliac⁹ libzoſus βιβλιορκαι γραφω

Bibliopola.pe.pzo. qui libros vendit. Marti. Non habeo ſz hẽt bibliopola tryphon. Lõponitur aũt ex βιβλιον quod est liber ⁊ πωλω vendo per ω in pzima.

Bibliotheca pe.p.tã libzoꝝ p ſe magnus numerus q̃z loc⁹ vbi libri sũt: appellat: vt lib.xxxiij. Digeſtoꝝ ſcribit Ulp. Auſo. Emptis q⁹ libzis tibi bibliotheca referta ẽ. Nã biblos liber ẽ: ⁊ theca repoſitoziũ a latinis libzaria dr. Hel. Fortẽ ĩ libzaria ego ⁊ L. Paulus poeta vir memoria noſtra doctiſſim⁹ cõſederam⁹. Est ⁊ bibliotheca titulus: ſiue ĩſcriptio: q̃ Diodozus hiſtoriã ſuã noĩauit. A grecis inflectit bibliothece es Ply. Apud grecos desit nugari diodozus ⁊ bibliothęces hiſtoriã ſuã inſcripſit Bibliothecę vt ĩquit Uitruuius. ad oziẽtẽ ſpectare debẽt. Usus enĩ libzoꝝ matutinũ expoſtulat lumẽ

Bis aduerbiũ significat id quod greci dicũt δις ⁊ multa habet compoſita vt que ſequuntur.

Biceps: qõ hẽt duo capita. bicoꝛpoꝛ q⁹ habet duo coꝛpoꝛa.

Bidẽtes quidã intelligunt oues aut beſtias q̃p ętatem duos dentes altiozes habent. Nã bigyni⁹ dicit. Que bidẽs oſtia oportet dentes habeat octo ſed ex his duos ceteris altiozes per quos appareat ex minoze ętate in maiozẽ trãſcendiſſe. Alij boſtias bimas. i. duos annos habentes qõ in cõmẽtariis ad ius põtificiũ pertinentibus legat bidentes primo dictas d littera ex ſupfluo interiecta ſicut in redeo ad biarum duar⁹ vocaliũ pcauentes. Ergo bidẽte primo dictę sunt q̃ſi biẽnes ⁊ longo vſu loquendi corrupta est vox ex biẽnibus ⁊ bidẽtibus dicta: Et bidens inſtrumẽtum ruſticum. Jue. Uiue bidentis amans ⁊ culti vilicus hozti.

Bidental locus vbi mons erat apud priſcos cũ aliquod edificiũ e cęlo fulminabat: ſacerdos aduocabatur qui eo in loco ouẽ ĩmolatã comburebat: ibiq⁹ ei⁹ reliquias sepeliebat: ab oue bidẽte ibi ĩmolata. Poꝛ. An triſte bidẽtal mouerit ĩceſt⁹ certe fuerit. No. bidẽtal dici vult: q⁹ binę pecudes mactent.

Bidnũ: ſpatiũ duoꝝ dieꝝ. A quo biduanus a.um. vt biduanę iuducie. biduo cõtinẽti figũt duob⁹ dieb⁹ otinẽtib⁹. Sue. ĩ Cali. Per hunc põtẽ: vltro citro cõmeauit biduo otinenti.

Biennium ſpatium duoꝝ annoꝝ.

Bifariã trifariã aduerbia sunt q̃bus significat: qõ binis vel tribus modis: vel qõ in duas vl tres partes fari põt: Sic multifariã: oĩfariã plurifariã significãt multorũ genitiuum: oĩs generis ſiue in multas in oẽs ⁊ in plures partes: ſiue multis oĩb⁹ ⁊ plurib⁹ modis fari põt. Dicim⁹ ẽt bifarie trifarie multifarie ⁊c. a bifari⁹. a.um. Sue. Gladiatoria munera plurifaria ac multiplicia exhibuit. Apul. Omnifario ſmõe ꝺpinxit

Bigamus pe.coꝛ. qui duas vxores duxit. A quo bigamia γαμος. b. nuptię dicuntur.

Bigẽmis vitis que habet duas gẽmas. Col. li. vj. Pro materijs lõgioribus pollices quaternũ aut quinũ gẽmaꝝ relinquunt⁹ p cuſtodibus autẽ bigẽmes reſecꝫ efficiunt in ea.

Bigę per ſincopã dicte sunt q̃ſi biiugę. Currus duob⁹ eq̃s vecti q⁹ duoꝝ equoꝝ iugo agant equi vero biiugi bijugeſue dicunt. Sic trigę a quattuoꝛ q⁹ a quattuoꝛ equoꝝ iugo ⁊ eq̃ quadrijungio. Aug. lib. xix. ci. dei. Junctos duos equos bigas vocamus. Apud veteres tã ẽ bigã ⁊ trigã ⁊ quadrigã ſuenim⁹. Sue. in Tibe. Uix vn⁹ bigę adiectiõe honoꝛari paſſus ẽ. Papi. ĩ the. Roziſex gelida tenuauerat aera biga. Ply. In ſũmo mauſoleo ẽ q̃drigia marmoꝛea quã fecit pythis. Bigas pmũ ũxerũt phrygii. Quadrigas erictho⁹

Bigenera aĩalia ex diuerſo genere nata vt Leopardus ex leone ⁊ panthera.

Bibęres dicitur: qui duas hereditates cõſectus est.

Bilanx cis. quod duas habet lances.

B. libzis duarum libzarum.

Bilingues q̃ duas hz linguas: h̃ eſt: q̃ mõ vnũ: mõ aliud loquit vl q̃ aliud dicit ⁊ aliud retinet. Et q̃nq̃z accipitur p fallaci. Hoc vitiũ ad mẽtẽ referẽdo ⁊ q̃ diffuſe varia loquitur.

Bimeſtris duos mẽſes habens: aut duos annos a luna cõputatos. Poꝛ. li. car. Et pozco bimeſtri Cũ famulis operũ ſolutis. Sic trimeſtris q̃drimeſtris q̃nquemeſtris. Ply. Caſtrari agnos niſi q̃nquemeſtres pmaturum exiſtimant.

Bimus trimus quadrimus quim⁹. Usũ bimat⁹ trimat⁹ q̃drimat⁹ q̃mat⁹ p ſpatio duoꝝ truũ quattuoꝛ aut q̃nq⁹ annoꝝ. Ply. Uita fęminis q̃decim annis lõgiſſima: marib⁹ viginti robur ĩ quinatu. Sue. ĩ Aug. Quadrimus patrẽ amiſit.

Bimulus penultima coꝛrepta qui in bimatu est hoc est qui duos annos ętatis habet.

Bina q̃q̃uis Seru⁹ doceat de his trib⁹ dici q̃ ſi plis numeri: duo q̃ sũt ſingularis vt oicam⁹ binas lras: duas epłas. Inuenit tñ bina iungi cũ his q̃ ſingularit declinãt. Li. Matio. Reliquę sũt venationes binę p dies q̃nq⁹ magnificę. Idẽ Binos tabellarios inquit. Plyni. lib. xij. Ergo in vtraq⁹ gente bina laudani genera terrenum ⁊ facticium. Est aũt binus. a. um. idem quod duo. Siſen. Ad binum milium numero ſaucijs vtrinq⁹ factis. Inde fit Combino as. pe. pzo.

Binomius dicitur qui geminum habet nomen: vt Julius Cęſar. Numia Pompilius.

Biothanatos greca dictio ex βια violentia θανατος moꝛti. violenter moꝛtuus: vt est qui ferro vel alia vi interficit ⁊ non ſua. i. naturali moꝛte moꝛitur: quę nãlitur contingit. Et moꝛs ipſa biothanata ꝺr quę per vim infertur. De q̃ intellexit. Uirg. cum dixit. Naam qui a fato nec merita nec moꝛte peribat: ſed miſera ante diem. Amb. de duo pthasio. Mi-

ser vel tu viuere studę ꝛ noli biothanatos fieri sicut et frater Heruasius. Dinc biothanati viri ꝛ biothanatę seminę: q̃ violẽta morte pereũt ꝛ biothanata mors: Scribit Lãpri. p̃dictũ fuisse Heliogabalo ipsũ biothanatũ futurũ ꝙ ẽ ꝙ violẽta morte erat moriturus. Idẽ. Si luna inquit applicuerit se Saturno deficiens lumię faciet matres biothanatas iterire. Seruius ait Biothonatax aĩas nõ recipi in originẽ suã.

Biocresta. idest vitę vtilia.

Bipalių instrumẽtũ ad fodiẽdum. Var. Si locus humęctus sit ibi cacumina populox serunda: ꝛ arundinetum. Id prius bipalio vorito ibi oculos arũdinis pedes ternos alium ab alio seri aptam esse vtriq; eandem fere culturam.

Bipara pe. cor. quę bis peperit.

Bipatens pe. cor. quod ex vtraq; parte aperitur.

Biptior in duas pres diuido a quo biptitũ ꝛ aduerbiũ biptito.

Bipes: qõ hẽt duos pedes. A quo bipedalis: ꝛ Bipedanus a. um. Col. Frumentis aũt sat erit si eque bona suberit bipedana humus. Bipedaneus a. um. Col. li. v. Lenfuisses fieri scrobes adiecto dotrãte super altitudinẽ bipedaneam.

Bipẽnis a penna deriuat. Ideo sęmi. Virg. vero loco adiectiui ẽ vsus li. xi. Ferro sonat alta bipẽni. Fraxinus. Propzie significat quod est duax pẽnax. Ply. li. xi. Nullis eorum pẽ nę reuinisci aut ulse: nullum cui aculeus in alio bipenne est: quibusdam pennarũ tutelę crusta superuenit vt scarabeis quorũ tenuior fragiliorq; pena. bis negatus aculeus. Per translationem significat q̃quid vtranq; partem acutam habet Unde ꝛ pro securi sępenumero ponitur.

Biremes: naues quę habẽt duox remox ordines: quas cõstat Erythręos primos fecisse. Triremes Amocles corinthius Quadriremes carthaginẽses. Onerariã hippi⁹ tyri⁹ iuenit

Birotũ genus vehiculi duas rotas habentis.

Bissextus q̃si bis sext⁹ qz duob⁹ dieb⁹ pertinuis bissexto dicimus calẽdas martias duos videlicet dies p vno cõputantes Unde qui est natus bissexto calẽdas nihil refert vt inq̃t Celsus vtrũ prior an posterior die nat⁹ sit: cũ illud biduum p vno tñ die habeaẽ. Est aũt bissext⁹ p quattuor ãnos vn⁹ dies adiect⁹. Crescit enĩ p singulos annos q̃rta pars assis. At vbi q̃rto anno assẽ opleuerit bissextũ vnũ facit. Nã Latius Cęsar ne quadrãs deesset statuit vt quarto quoq; anno sacerdotes diẽ vnũ intercalarẽ q̃q; bissextũ vocauerunt.

Bisulcus q̃ vngulas non solidas habet sed scissas. Itẽ quicq̃d in duas acies scissum est bisulcũ dr. Ply. li. x. Solidipes et bisulci sues omni cibatu ꝛ radicibus aluntur. ꝛ visul⁹ porcus cum in cervice setas duidit.

Biuiũ quod duas vias habet: sicut triuiũ quadriuium.

Biuitas penul. pro. Uidua ꝙ duas vittas habuit: alteram coniugalem cęlibẽ alterã. Varro. Ad biuitatem venio.

Bilbilis oppidũ Hispanię: a quo Martialis poeta originẽ duxit sic dictum a bibili propinquo fluuio.

Biblo is. factũ est a similitudine soni qui fit in vase. Nevius. Biblit amphora.

Biliauxor Duilli⁹ Romani qui p̃mus Romę nauali certamine triumphauit: antea pudicię fuit vt illo quoq; seculo p exẽplo fuerit ꝙ in pudicicia monstrũ erat non vitium.

Bilis atra melancholia dr. Et ẽ humor q̃ in solliculo fellis est. ꝛ pro sui conditõe hoiem trãsmutat: Et hęc insaniam facit. Plau. in Am. Delirat vxor atra bili percita est. Nec sanatur albo veratro qõ dr Helleborus. Est et bilis citrina vitellina rubens ꝛ prasina. Est ꝛ bilis quã gręci cholerã dicunt. Nevius bilitẽ mihi nuper excitauit. Qui aũt aius q̃q; corporis inclinatõe sequt ad mores iracundiaq; ꝛ indignationẽ trãsfert. Ply. li. xi. Dinc ꝛ in mores crimen bilis noie adeo magnũ ẽ in hac parte virus cũ se fundit in animũ ꝛ dominẽ

Biliosus qui bile laborat. Cor. Aut liuidũ aut biliosum. Idem. Sputum et biliosum aut purulentum.

Bilutes veteres dixerũt bestiis similes quasi belutos.

Bisaltę ppli scythici de q̃b⁹ Ur. li. iii. Geor. Bisaltę quo more solẽt acerq; gelon⁹ Lũ fugit i rhodopẽ aut i deserta getarũ

Bion borysthenites philosophus fuit ꝛ sophista callidus: qui pbiam vario orationis flore vestiuit. Fuere ꝛ alij biones nouẽ vt testat Laerti⁹. Ferẽ h dixisse ad eũ q̃ fũdos suos i gluuie vorauerat. Terra amphiaraũ absorbuit: ſ terrã tu.

Bison tis. animal de forme prolixitate iubax ꝛ reliquo corpore sed ferũ cerui figura media fronte inter aures vnũ cornu habẽs. Marti. Illi cessit atrox bubalus atq; bison.

Bistonis pe. cor. ciuitas ꝛ stagnum in thracia abderę vbi propinquũ: a quo thracia bistonia dicta est. Unde bistonius a. um. ꝛ Bistonic⁹ a. um. qõ thracẽ sigt sicut ab Ionia Ion⁹ ꝛ Ionicus. Qui. Fessaq; bistonia membra lauabis aq̃ Similiter Biston. Unde thraces teste Solino bistones dicuntur. Idẽ. Tuta tñ bello bistonis ora fuit. Sunt qui velint et stagnum ꝛ prouinciam a Bistone Rege nomen accepisse.

Bithyas cũ y greca gentẽ in thracia esse cõmorat quox auctor bithys fuerit. Martis ꝛ Setę sororis rhesi filius. Butas vo fine h ꝛ i latina fuit vn⁹ ex carthaginẽsiũ pncipibus.

Bithia pharaonis filia: quę moysen adoptauit.

Bithynia regio minoris Asię: aduersa thracię ꝛ prima troadi quę vt Solinus scribit ꝛ Ser. Primũ bebrycia: postea mygitonia: deinde a bithyno bithynia dicta fuit. Nec ẽt quotre Eusebio põtus ẽ ocã. In bithynia libyssũ ẽ vbi Annibal sepult⁹ est. Sunt qui scribant Thynos populos transisse et Europa a quib⁹ bithyni dicunt ꝛ bithynia. Claudi. Thyni thraces arant: quę nũc bythinia fertur. Dinc Bithynus a. um. pe. pro. ꝛ bithynic⁹ a. um. Iuue. Quãq; et Cappadoces faciant: equites q; bithyni: Mar. Jã te rẽ factam bithynice credis habere. Ex bithynia fuerũt viri i disciplinis memorabiles Zenocrates philosoph⁹ ꝛ Dionysius dialecticus et hipparch⁹ ꝛ theodosi⁹ ꝛ filij ei⁹ mathematici: ꝛ Celophanes oratore. Mirlea ꝛ Asclepiades medic⁹ prusiẽsis ꝛ Dion.

Bithyniũ ciuitas in bithynia a quo bithyniatę ꝛ bithynenses populi dicti sunt.

Bitumen pe. pro. genus cretę quod si q̃n accendit extingui nõ põt ꝛ de natura sulphuris est. Dicit fieri ex fulmie. Un̄ urta babyloniam: qz frequentia cadunt fulmina hac re lacus abundat adeo vt inde fabricasse muros Semyramis dicatur. Hoc ꝛ Asphaltus dicitur.

Bitumino as. bitumine linio. Ambr. lib. Hexa. Fac tibi arcam ex lignis quadratis nidos facies i arca ꝛ bituminabis eam intus ꝛ foris bitumine.

B ante L

Blatta: vermis qui aluearia lędit: a βλαπτω noceo. Col. li. x. appellat lucifugas blattas. Mar. tñ posuit pro verme libros ꝛ vestes rodente vt in endecasyllabo. Constrictas nisi das mihi libellos admittam tineas: truces q; blattas. Hora. in Ser. Unde Octaginta annos natus: cui stragula vestis. Blattax actineax epulę putrescat in arca. Blatta ẽt ponit̃ p purpura. Sidon⁹ in panagyrico. Põtus castorea blattã tyrus ęra corinthus Blattã recẽtiores scriptores vermiculũ bõbycẽ itellexerũt cuius textu vestes sericę cõficerentur. Un̄ blattea vestis ꝛ blatteũ paludamẽtũ apõ Lãpridiũ Lapitolinũq; p serica ꝛ pciosa: vel vt Paul. Egi. pro purpura: qm̃ iudiciũ ochiliũ vulgo blata dr. Sic Lassiodo. in epistolis p purpureo cępit. Chamęleõ inq̃ens modo prasina modo cyanea modo blattea varietate se cõmutat. Eutropius scribit. Neronẽ solitum piscari i rete blatteis funibus annexo. Lũ ab Orosio dicat purpureis: a quo colore blatta frumẽtũ q̃ rupidũ sit semẽti accõmodati⁹ i purpurã declinãs.

Blatte⁹ a. um. accipit̃ p purpureo. Lassio. in Epłis. de Chamęleõte Colores suos multifaria qualitate ꝛmutat: mõ Uerneta: mõ blattea: mõ prasina: mõ cyanea. Eutropius. Nero inusitata luxuria fuit vt q̃ exẽplo Caliculę frigidis ꝛ calidis lauaret vnguẽtis hamis aureis argẽteisq; piscaret: q̃ blatteis funib⁹ extrahebant. Quos Sue. ꝛ Orosius interpũtur purpureos. Ille piscat⁹ iquit ẽ rete aurato purpura coctoq; funib⁹ nexis. Orosi⁹ luxurie inq̃t tã affrenatę fuit nero vt retib⁹ aureis piscaret: q̃ purpureis funib⁹ extrahebãt.

Blax: stolidus: mollis: delicatus: lasciuus: qui nescit res discer

de hmõi vmõ rõnia et generibꝫ ꝑpł Ch. 29. c. 6 in fine!

nere: ⁊ qui se inaniter iactat.

Blapsigonia p.c. quasi detrimentum ἀπὸ τοῦ βλαπτω noceo ⁊ γονος fetus cum apes morbo ignauia aut in fecunditate naturali fetum non peragunt.

Blatio.is. ⁊ blatero as. veteres dicebāt ꝓ incōdite ⁊ ianiter loqui: vt sunt q̄ extra ꝓpositū loquunt̄: vel verba īmoderata emittūt. Hel. li. j. Fauorinū ego audiui dicere versus istos. Euripidis non de his tñ factos accipi debere q̄ ipia atq; illi ita dicerēt sz vel maxīe de boibus quoq; posse dici stulta ⁊ īmodica blaterātib⁹: quor lingua tam ꝓdiga in frenisq; fit vt fluat sꝑ ⁊ estuet colluuiōe verbor teterrima. Et paulo post. Neq; minus insigniter veteres quoq; nr̄i hoc genus boies in verba ꝓiectos locutuleios ⁊ blaterones ⁊ linguaces dixerūt. Plau. in Am. Qui malū intelligere q̄sq̄ potis ē ita rugas blatis. Itē. Ubi tu es: q̄ blateraūisti iā vicinis oībus me meę filię datur dotē. Sunt aūt facticia verba a Lamelor voce tracta: q̄ cū voce edūt blaterare dr̄r. Quidā tñ a greco deducūt apud quos βλαξ dr̄ q̄ se ianiter iactat et blatia iactatio. Quapp c lr̄az addētes blacteronē ⁊ blactera re eristimant scribendū. Ouid. de Philo. ꝓdurit Blacterat hinc aries ⁊ pia balat ouis. Vor. in. Ser. sine c ⁊ prima correptura. Audit eum magno blacteras clamore furisq;.

Blęsus: q̄ in sermone tardus est a blatero fit. Uel q̄ in ꝓnūcia tiōe aliquā excludit lr̄am. Sunt enī multi q̄ non pñt ꝓferre quasdā lr̄as. Quidā ꝓ paralytico accipiunt. Uñ Iuue. ꝓtitubante posuit. ⁊ blęsis atq; mero rituantibus.

Blādiri ē blanditias dicere: adulari: assentari: ⁊ ptinet ad oēs sensus: ⁊ nōnunq̄ ad aīum. Quinti. Blandiar paulisp̄ calamitatib⁹ meis. Huius cōpositū ē Eblādior. Col. li. ir. Sed ne hęc tñ aliena est agricolę captātis vndiq; voluptates acquirere quibus solicitudines ruris eblandiantur.

Blandicia.ę. ⁊ blādicię.arum adulatio popularitas Pla. i bac. Uiscus merus vestra est blanditia.

Blandicus pe.cor. qui blādit̄ a quo blādiculus: ⁊ blandicellus dimi. Unde blandicella verba legimus.

Blādidic⁹ q̄ blande loquitur. Plau. Nunc mihi blādidicus es beri in tergo meo tris facile corios otriuisti bubulos.

Blasphemo as.pe.ꝓ.grecū est: ⁊ significat execro maledico ⁊ verbis calūniā infero: ac dignitati bonoriq; alterius ōro go. Blasphemia maledicētia ⁊ grecū est. βλασφημως

Bleniꝰ populi aphricā sine capitib⁹ habentes in pectore vultū vt li. j. auctor est pomponius.

Blitus duplicato tt scribitur. Suidas. βλιττος εἴδος βοτανης. Herba satiua beta dicta iners: ac sine sapore: Uñ blite⁹ a. um. quod ē ītile ac nullius pcii. Plau. Blitea mere trix a greco dr̄ q̄ō est blax stupidus. Dr̄ ⁊ blitus ꝓ herba. Palla. li. iiii. Blitus scribitur solo qualicunq; sed culto.

Boa ⁊ boua vtroq; modo dr̄. serpentis genus: vl̄ q̄ ꝓmo bubuli lactis succo alat̄: vel q̄ instar bouis turgeat: seu a voce bouis. Uastat aūt oēs regiōes ī quib⁹ habitat. In cuius vtero tpe Claudij ꝑatorīs ītegер infans inuentus est cū eēt occisa. Est ēt boa morbi genus cū corpora papularū multitudinē rubēt ad sil̄itudinē eor q̄ boa serpēte icti turgescunt Uel a fimo bubulo cui⁹ litu maxime tollit̄. Ply. Ebuli folia otrita ⁊ e veteri vino ꝓsita boā sanāt. i. rubētes papulas.

Boalia: quę ⁊ bupetię dicuntur ludi. boum gratia instituti.

Boo as. mugio clamo αβιαω. Uel a boū mugitib⁹. Plau. in Am. Tela frāgūt: boat cęlū fremitu virū. Hinc Reboo as.

Boarium forꝰ Romę dicebatur quia ibi boues venderentur.

Boebeis idis. siue boebias lacus in thessalia. Luc. li. vij. Ire os ęam rapidus boebeida. Ual. Flac. Perderet ⁊ pingui. miseros in bębide crines.

Boemia regio mysię europę vltra danubiū sita Luius me tropolis est Praga insignis ciuitas Dicta boemia a Boemo principe opulētissima est arboribus fęcūda: fluminibus irrigua. Hac nōnulli germanię partē esse dixerunt.

Boeotia nō boetia vt Hermolaus vna cū Politiano sentit: q̄ se vidisse Antonini itineris vetustū codicē asserit in quo ita scriptū erat. Boeotie aulis in q̄ greci aduersus troianos cōspirauerunt. Sed ⁊ rō exigit greca apud quos βοιωτια nec aliter Est aūt regio Europę a boue quē Cadmus Agenoris filius thebar ꝺditor īmolauit anteq; vxbē conderet. Ouid. Menia fac ꝺdas boeotiaq; illa vocato. Diodo. tū eā dicit appellatā a boeto quez Neptunus genuit. Ex Arne filia Aeoli. In ea Thebę ciuitas quam Amphion muris ornauit ⁊ mons citheron.

Boetus vt inquit Stra. Hispanię fluuius ex eisdem nascens locis ex quibus anas et Tagus.

Bogud oppidū in aphrica ⁊ regis nomē in genere masculino.

Bolellium genus gummi odoratum: quod arbor in bactriana regione producit.

Boię genus vinculor tam ligneorū q̄ ferreorū seu torquis dā natorum quod quasi iugum in boue sit.

Bolis idis. dici pōt iaculū παραβαλλω ad cuius sil̄itudinē faces q̄dā igneę bolides vocant̄. Ply. li. ii. Duo gña earum lāpades vocāt: plane faces alteę bolidas q̄le Mutinē fib⁹ malū visū ē: distāt q̄ faces vestigia lōga faciunt poze ardēte pre: bolis vō ꝓpetua ardēs lōgiorē trahit limitem.

Bolus cuiusq; rei frustrū. Unde bolū terrę glebā dicimus: bolū argenti massam a grēteā Bolus vō a grecis lactus eē dr̄.

Boiꝰ populi fuerūt gallię cisalpinę inter padū: ⁊ Trebiā siti.

Boletus genus fungi.

Bombus: sonꝰ tubar raucus nec valde acutus. Tractus ab ipso sonitu sicut mugitꝰ boum. Persius: Tonua mimaloneis implerunt cornua bombis. Sic bōbeo apud grecos significat sono. Et bōbus sonus quem faciunt apes.

Bombitatio: sonus apium.

Bombyr ꝓ y vermis qui ꝓmo eruca est: ⁊ apud indiā ethiopiā ⁊ seres in aranear morē tenuissima fila ducit ad vestē faciē dā. Primū bōbylus deide Necydalus: demū bōbyr appellatus. De hoc Aristoteles ⁊ Plyn. fere idem tradunt in sex mēsibus bōbyces tellas araneor modo deterūt ad vestē lucrumq; feminarū q̄ bōbycina appellant̄. ꝓma eas in filū retorq̄re rursus q̄sq; texere inuenit mulier Pāphile Platis filia Am. de bōbycę li. Hexa. Bombyr vermis indicus ex cuius textura bōbycinū ꝺficit̄. Ferē hic coniger vermis ꝺuerti. Uide supra bābilius. Rursus bōbix frutex bōbacī est.

Bōbycinus ⁊ bōbycinū. pe. cor. ꝓ veste ex serico ꝺfecta: seu ꝓ panniculo rubedine infecto ⁊ mulierū genas tingente. Iuue. Delicias ⁊ pānicului bōbycin⁹ vrit. Mar. Fęmineū lucet sic per bōbycina. Qui ēt bombix dr̄. Proper. Nec si q̄ arabio lucet bombyce puella.

Bomolochus pe. cor. dictus est apud grecos q̄ facilis atq; idē humilis omnia lucri gratia perfert iocando cauillandoq;. Et apud nos scurra appellatur: qui vt sumptuosioribus cęnis intersit nullo se scurrilitatis genere continet. Sed ꝓprie puer qui altari insidiatur vt furetur candelas βομωλοχος και λοχαω ενεδρευω βωμὸς λοχος

Bonasus fera est: quę vt scribit Ary. in monte mesapo q̄ peonie ac medie limes est: ūuenit̄: ⁊ a peonib⁹ monapō vocat̄ At Solinus circa lydiā phrygiamq; baberi hoc aīal tradit.

Bonū dicit̄ qō opponit̄ malo. Et bonus est qnicq̄d est. Uñ vidit deus cūcta q̄ fecerat ⁊ erāt valde bona. Quāobrem apud logicos bonū cū ente ꝺuerti dicitur. Qō enī est id quoq; bonum esse necesse est. Bonū ēt dr̄ qō honesta pariter ⁊ vtilia ꝓplectit̄: vt bonū aī bonū corporis bonū fortunę. Unde bona dr̄r rerū subiecta q̄ sint vtilia. Paul. Iurecon. Bona vocari affirmat q̄ deducto ęre alieno supsunt. De his. Ulp. sic scribit. Bonorum possessionē ita recte diffiniemus. Ius persequendi retinendiq; patrimonij siue rei: quę cuiusq; cū moritur fuit. Bona autem vt plerunq; solemus dicere ita accipienda sunt vniuersitatis cuiusq; succession̄: quę succeditur in ius mortui: suscipiturq; eius reicommodum ⁊ incōmodum. Nam siue soluendo sūt bona siue nō: siue dānū habēt siue lucrū: siue in corporibus sunt: siue in actiōibus: i hoc loco ꝓprie bona appellabūtur. Et bonū dicit̄ qō exe-

quiē offiñ suū. Hinc si virū bonū dicim⁹ intelligim⁹ probū. Si bonū militē: fortē. Si bonū iperatorē: prudētē. Si bonuz grāmaticū: litteratū. Si bonū oratorē: facūdū. Si bonū iudicem: iustū. Sic ecōtrario malū gñale nomē ꝛ turpia simul ac detrimētosa cōplectēs. Uñ malū virū dicim⁹ flagitiosum malū militē ibellē ꝛ sic de reliqs Aliqñ bonū sumit̄ ꝓ bonitate. Nā cū dicimus de ęquo ac bono nō de summo iure sed de bona ęqtate loq̄mur. Aliqñ ꝓ magno. Sal. Bona pars militū ide discesserat. Aliqñ ꝓ non vili: qz vt Do. ait Boni nō sūt viles. Uñ ꝛ suplatiuus gradus optimates facit. Nā bon⁹ melior optim⁹. Ter. in Phor. Illā ciuē esse atticā bonā bonis prognatā. Aliqñ ꝓ vtili. vt bonū est pecuniē parcere. Itē ꝓ ocio ꝛ qete: sicut malum ꝓ labore. Sene. Delicatus homo ꝛ bono sp assuetus. Itē ꝓ mitī ꝛ fauente. Sta. Tu corda parump huc aduerte libens: atqz has bon⁹ accipe voces. Itē ꝓ pulchro. Ter. Et forma fortasse bona. Aug. li. xv. ci. dei. Consuetudo scripturę ē ēt speciosus corpore bonos vocare. Uñ in Gen. Uidentes angeli dei filias hoīez qz bonę sunt: sumpserunt sibi vxores. Itē ꝓ apto et idoneo. Virg. Et bona bello cornus. Item ꝓ docto Hor. Qñqz bonus dormitat Homerus. Prēterea bonus dicitur humanus beniuolus tranquillus: liberalis simplex apertus comis facilis suauis tractabilis indulgēs ꝛ huiusmodi.

Bona dea quā veteres faunam siue fatuā siue sentam dixere. Hanc Varro scripsit tante pudicicię fuisse vt nemo illaz oū virit preter vir mas viderit. nec nomē ei⁹ audierit pp qꝺ illi in opto mulieres sacrificabant ꝛ bonam deaz appellabāt.

Boni cōsulat hoc est bñ statuat ī bonā partē vt aūt accipiat.

Bona caduca: facultas: q̄ hęredē non habet: vel q̄ nō habet firmitatem. Et bona caduca dicuntur res dānatorum.

Bona venia dicimus: quod est sine ira: sine discordia. Ter. in Phor. Adolescens primū abste bona venia peto.

Bonę fidei possessor esse videtur qui rem possidet non suam quam tm̄ suam esse putat: ꝛ eū qui vendidit ius vendendi habuisse puta ꝓcuratorem aut tutorem fuisse. Contra vo male fidei possessorem esse dicimus qui nec rem suam possidet ꝛ eam scit suam non esse.

Bonitas capitur ꝓ virtute siue honestate atqz iustitia. Li. li. offi. Cū enī fidē aliq̄ bonitatēqz laudant. Huic ctraria est a malo malitia. Sene. In hoc summa bonitas ī illo extrema malitia. Frequentius tm̄ bonitas ꝓ benignitate ꝛ q̄dā ingenij simplicitate ponit̄. Ply. Bonitas ac simplicitas vocis. Malitia ecōtrario ꝓ versutia. Uñ malitiosuz callidū ac versutū dicim⁹. Lic. Uirtutis ctraria ē vitiositas sic. n. malo q̄ malitiā appellare quā greci κακιαν appellāt. Nā malitia certi cuiusdā vitij nomē ē: vitiositas oīuz. Est ꝛ alia bonitas nō ex industria: sz ex nā pueniēs. Li. Quę ꝛ bonitate nature multi assequūt̄ idest excellētia ꝛ dote naturę. Huic similis ꝛria malitia est. Ply. Qō mō cęli: modo terrę malitia facit.

Bootes otis: vel bootes otę. vel bootus oti. a boue deductum nomen: latine bubulcus cęleste sydus qō arctophylax vocatur: ꝛ more bubulci plaustrū sequi videtur. Ouidius. Arctophilax formam terga sequentis habet. Iuue. Frigida circūagūt pigri sarraca bootę. Habet quattuor stellas in dextra manu: quę non occidunt.

Boo boas ꝛ boo bois. vtroqz modo dicit̄ a boum mugitu dici videtur. Uarro. Exeunt citi strepūt boūt. Hinc reboo as

Bōreas vētus aq̄lo qui ab hiperboreis mōtibus flat. Unde ꝛ frigidus. De hoc in dictione aq̄lo. Dictus boreas απο του βοαμ καρεω qñ vt violenti flatus est ita ēt sonori.

Borysthenes pe. cor. fluuius scythię secundū Istrū oīum maximus cuius aquę ad potādū sunt suauissimę ꝛ magnos pisces alunt nulla habētes ossa. Inde populi scythici boristhenidę dict̄. Propitius. Horia adhibernos lata boristhenidas Stephanus. Est ēt boristhenes oppidū. Martian⁹. Nec p cul fluuius lacus oppidū sub vno cuncta nomine Borysthenes quoqz Insula eiusdem nois esse fertur in ponto.

Bos gñis cōis datiuū ꝛ ablatiuū plurales bobus ꝓ syncopā facꝛ more vetex bubus. Lol. li. ij. Nihil dubiū quin eqs melius q̄ bubus res cōficiatur. Hinc fiūt adiectiua bouinus a. um. Cuius dimi. est bouillus. Bucer⁹ ra. um. ꝛ Boarius a. um. Uñ fox boariū vbi vendebantur boues. Deduciturqz bos a greco qꝺ est βους bocaūt απο του βοσκω quod est pasco: q⁹ boies pascat laboribus suis. Inde latini iuuencos dixere q⁹ nō pascerent sed boies iuuarent.

Bouilia dīr loca in qbus boues morant: sicut ouilia ī quibus oues. Col. lib. ij. Domitis armentis duplicia bouilia sint biberna atqz estiua eadem etiam oubilia dicuntur.

Bouillę. arum. oppidulū fuit in latio haud pculab vrbe Roma via q̄ aricia ducebat: vt inqt Asco: Nā ad bouillas iterfect⁹ est Clodius aricia rediens. Dictū bouillę quasi bouis billę q⁹ eo vulnerata bos sua trahens intestina deuenerit.

Bouillus. a. um. idem est q⁹ bouinus: licet sit dimi. Ply. Bouille carnis iure facile curatur.

Bouinozaris. pe. ꝓ. Louitior: ꝛ q̄si in aliquē mugio. Uñ bouinatores dicti sūt: quos nūc derisores dicim⁹: ꝛ bouinatio cōuiciū. Lucil. Dic strigosus bouinatorqz ore iprobus ouro.

Bostar locus vbi boues stare consueuerunt.

Bosporus pe. cor. a bouis meabili trāsitu dictus est pp angustias freti vt Ply. Solinusqz docēt quasi bouis trāsitus. Duo sūt ār bospori: alter iuxta byzantiū q̄ thracius ōr ostiū ponti ꝓ qō in ꝓpōtida influit pōtus. Huc bosporū Uale. Flaccus scribit dictū a traiectu iouis in vacā deformati. Sic eni lib. iiij. argonauticon. Alter in introitu męotidos paludis ꝛ per quē palus męotica in pontū defluit. De quo Ouid. Bosporus ꝛ tanais superat scythicqz paludes. Dic etiā Cimerius bosporus ōr a cimeriis pplis q̄ eius ptē frigidissimā incolūt Uñ q̄ terras frigoriꝫ occupatas habitāt cimerii appellant de ꝟ tractat̄ in dictione ppontis. Inter bosporū thraciū ꝛ cimeriū vt Martianus scribit iterpatent milia ḋngenta Bosporus thraci⁹ teste Pōpo. stadijs q̄nqz Europā ab Asia disterminat. In bosporo cimerio erat Bosporus ciuitas bosporopolis dicta. Βους και πορευομαι το ερχομαι.

Bosra: nō ē altera ciuitas vt multi putāt: sz idumęa iuxta illud Quis est iste q̄ venit de edon tinctis vestibus de bosra.

Botrys is. dici pōt racem⁹ iteger vuę q̄ ꝛ botryon. Hęci. n. Βοτρυς παρα το βω τοπα τω ait Moscopolus ꝛ βοτρυονας vocāt Usurpat idē vocabulū Piero. ꝓ racemis.

Botyllus dimi. parvus botrus.

Bra brευthę a grecis dīr iudices spectaculoꝝ q̄ victoribus in certamine exhibēt ꝑmiū ꝛ coronas. Qui vo ꝑfect⁹ ē certaminis agonotheta ōr. Hęci auctore Philostrato ludis olympicis decē iudices ꝑficere solebant. Sue. de Nero. Nec aliter certamīa gymmica grecia tota spectauerat. q̄ brabeutarū more ī stadio humi assidēs Suidas. Βραβευης δλοικης της κριτης ορισης και βραβειον επινικιος αποιβη

Braccę a q̄busdā accipiunt vestes flurę itonsęqz ac varij coloris q̄bus vtebant frigidioris plage gētes vt inqt Diod. li. vj Et a q̄bus braccata gallia vocata est: qñ galli vestes ferunt intonsas: ꝛ varij colorꝭ. Braccis vsos fuisse Scytas docet. Ouid. scribens. Pellibus ꝛ laxis arcent mala frigora braccis. Et Pom. Mella. Braccati sūt inqt totū corpus sarmate ꝛ nisi q̄ videāt ora vestiti Sue. in Ięsa. Idē in curia gallis braccas deposuerūt latū clauū sumpserūt. Cor. Tacitus li. xviij. sic ait. Ornatū cecinnę municipia ꝛ colonię in supbiaz trahebāt q⁹ vficoloꝛi sagulo braccas barbaꝛ tegmē indutus togatos alloquereť. Vier. tm̄ ad Fabiolā de veste sacerdotali ꝓ seminalibus accipit q̄bus pudibūda velant̄ sicuti vulgariter appellari solēt scribēsqz ipsaꝝ baccaꝝ formā ꝛ quos vsus in tegēdo corpore braccę ꝑstēt exponit his verbis. Discamus primū cōes sacerdotū vestes atqz pontificiz lineis seminalibus: q̄ vsqz ad genua ꝛ poplites veniunt: verecunda celant̄ ꝛ superioꝝ pars sub vmbilico vehemēter astringitur: vt si qñ expediti mactant victimas tauros ꝛ arietes trahunt: portātqz onera ꝛ q̄m officio ministrāda sunt ēt si lapsi fuerint ꝛ femora reuelauerint nō pateat quod opertum est.

Inde ꝛ gra-

Inde ⁊ gradus altaris prohibent fieri ne inferior ppls ascẽdentiũ verecunda ꝺspiciat vocaturq; lingua hebrea hoc genus vestimẽti mascinasse greçe περισκελη a nr̃is femĩalia vl femoralia bracce vsq; ad genua ptingẽtes: a chaldeis Sarabalia Sic Amb. li. j. of. Sacerdotes inq̃t veteri more bacchas accipiebãt: sicut ad moysen dictũ ẽ a dño. Et facies illi braccas lineas vt tegat turpitudo pudoris a lumbis vsq; ad femora erũt. Uocant ẽt alijs noĩbus. Nam subligaria seu subligacula cãpestria. Succinctoria ⁊ Perizomata.

Brachiũ greçũ est βραχιων βραχιονος. Aliq̃n brachiũ totũ mẽbrũ cũ manu compr̃endit. Uirg. li. v. Et euinctis attollit brachia palmis. Aliq̃n vocat ab humero ad cubitũ. i. ps superior: q̃ armus ꝺr. Nã armos humeros cũ brachiis sz nõ eẽzio dicimus. A cubito vo vsq; ad vertebrã manus: lacertus nũcupat. Ouid. li. j. me. Laudat digitosq; manusq; Brachiaq; ⁊ nudos media plus parte lacertos. Dr̃ tr̃ brachium de mari de montib⁹ ⁊ de arboꝛib⁹. In brachiis magna vis ꝺsistit. Uñ apud antiquos ornari brachia armillis ꝺsueuerunt ac si ipsa victoriã peperissent. Et in sacris lr̃is brachiũ pro potentia vsurpatum est ac fortitudine.

Brachialia brachioꝝ ornamẽta ⁊ tegumenta sicuti Uentralia vẽtris. Frontalia frontis Tibialia tibiaꝝ ⁊ alia hmõi. Ply. li. xxviij. Lais ⁊ salpe canum rabiosoꝝ morsus ⁊ tertianas quartanasq; febres aiunt leniri menstruo in lana arietis nigri argento brachiali incluso.

Brachionister eris. dici potest armilla.

Brachiatus ta. tũ. qõ ẽ ad brachioꝝ modũ factũ ⁊ ad vites p̃cipue pertinet. Col. li. vj. Alij capitatas vineas alij brachiatas magis pbant quibus cordi est in brachia vitem cõponere.

Brachylogia breuiloquium per y chy.

Brachycatalecton breuis terminatio versus: cui desunt in fine syllabę. Nam in eo vt perfectus sit deest integer pes. Et dicitur metrum brachycatalecticum.

Bracmanę gymnosophistę ⁊ philosophi apud indos fuerunt vt Piero. li. ij. con. Ioui. Quorum princeps Iarcas nomina batur eo tempore quo Apollonius thyaneus discendi viscẽ diq; studio ad illos se contulerat.

Bractea ⁊ lamina inq̃t Laurẽtius Ualla sic ꝺfr̃ q; lamina crassior ẽ ex qua armamẽtura ꝺficit ⁊ qua incensa olim boies torquebant. Et põt eẽ ferrea ærea ⁊ argentea ellectrea auri chalcea plũbea aurea lignea cornea siue ex alia mã. Ply. li. xvj. Uror comib⁹ barbari septẽtrionales potãt ⁊ mor apõnos in laminas secta trãslucẽt. Bractea tenuis magis est et sua spõte plicabilis: q̃ crepitat. Uirg. li. vj. Ilice sic leui crepitabat bractea vẽto. Bracteis lauraꝝ simulachra solebant: sz vnguib⁹ plerũq; auferebant. Mar. An magis astuti deraſa est cute minister bractea. Et seruus q̃ bracteã deraserat apõ Sueto. dãnatus est. Hier. tũ ad Fabiolã ꝺficit bracteã ⁊ lamĩã idem esse cum inquit Auri lamine ideſt bracteę mira tenuitate tonduntur ἐξ βραχειν. i. ex resonando.

Bracteola cum accentu in antepenulti. ꝺminu. ideſt foliculum auri: aliue metalli.

Bractearius q̃ bracteas facit. Cuius ars bractearia: ⁊ bracteatum quod bractais tegitur.

Branchię ꝺcuntur in piscibus scõz cerucem follũ more hiantes partes q̃bus anhelitũ reddere ac per vices recipere existimantur. Ply. li. ix. Branchię non sunt balenis nec delphinis. Hęc duo genera fistulis spirant: quę ad pulmonem pertinent: balenis a fronte delphinis a dorso.

Brassica q̃si p̃seca a p̃secãdo pe. coꝛ. Uulgo caulis ꝺr q̃si passica inq̃t Uar. vel a p̃secando q2 ex eius scabo minutatim p̃secatur. Uar. Ex semine brassicę vetere sato nasci aiunt rapa et ꝺ ex rapoꝝ brassicã. Cato brassicaꝝ tria facit genera. Unã extensis foliis caule magno: alterã crispo folio quã apianaz vocat: ⁊ Selinada. Tertiã minutis caulibus.

Branchos morbi genus cum catarrho guttur ⁊ arteria corripitur ob id ⁊ artericiũ q̃q; id vitium appellant.

Brauiũ p̃miũ figit qõ nomẽ quidã ꝺcunt hẽre pe. pro. q̃n apõ greços per ei diptb. scribatur. βαβειον greçe.

Breue ꝺr quod opponit longo. A quo breuiter ⁊ breui aduerbia. Li. Apio. Faciendũ mihi putaui vt tuis lr̃is breui rr̃ide rẽ. Sciendũ est breuẽ ⁊ breue masc. ⁊ neu. gr̃e latine dici i eo significato quo vulgus vsurpat breuẽ apostolicũ noĩando. Lampr. Milites suos sic vbiq; scirent vt in cubiculo hẽret breues ⁊ numerum ⁊ tempora militantium. Flauius vopiscus in Aureliano. Breue nominum conscripsit.

Brephotrophia latine paruulorum hospitalia quibus infantes expositi aluntur. βρεφος greco vocabulo infans noĩatur τροφη educatio. De q̃bus in decretis. xxiij. q. viij. βρεφος και τρεφο.

Breuiarium compendiũ sũmarium. Ply. li. xviij. Uerũ vt pariter omnis culturę breuiarium peragatur.

Briareus ceĺi ⁊ terrę filius. Briaros latine fortis.

Britãnia p̃ duplex nr̃i Insula q̃ nũc Anglia ꝺr: ⁊ a britone rege britãnia dicta cũ pus Albion diceret: ab albis montib⁹ q̃ ad eã nauigãtib⁹ p̃mo apparẽt. Dec ab oztu Germanico occano ab occasu Hibernico alluit ãb oĩ ꝺtinẽte diuisa: vt Pto. li. ij. refert. Pozrigit i longũ octigẽtis milibus passuũ. In ea Bargates lapis q̃ ardet in aq̃ ⁊ oleo restingit. Ibi lõdinium oppidũ nũc lõdra copia negociatoꝝ celebre. Inter septẽtrionẽ ⁊ occidentẽ vt celebres geographi tradũt duę sitę sũt Insule britãnia ⁊ hibernia paulo minoꝝ britãnia vltra q̃s sunt q̃draginta insulę. Ozcades appellatę modicis spatijs iter se distinctę. Apud britãnos lõgissimus dies. xvij. horarum deprẽditur: ⁊ estate lucidę sunt noctes auctore Plynio.

Britannus britannicus ⁊ britto eiusdẽ significatiõis sũt. Uirgi. Et penitus toto diuisos orbe britannos. Iuue. Quantũ del phinis balena britannica maior. Idem. Qua nec terribiles cimbri nec britones vnq̃.

Britennum: deambulatorium marmoratorium.

Bryssos as. foras exp̃mo. Uñ bryssę dict⁹ est bacch⁹. Et brissam vuã tũc ꝺcimus cũ pedibus ad exp̃imendũ vinũ calcatur.

Bryssea vrbs aonię a q̃ bacchus bryseus cognominat⁹ ẽ: q; ibi coleret. Quidã tr̃ bacchũ bryseũ ꝺci putãt ab antiquo vbo βρυω qõ est scaturio: qr̃n ex alueariibus mella: vel ex vuis musta exp̃imere p̃im⁹ docuit. Alij bryseũ potiusq; bryseũ volũt cognominatũ a byrsa pelle quã in bello ĩduebat. Nã apud Diod. li. v. bacchũ in pręlijs pardalox pellibus vsum constat. Byrsa autem corium ac tergus significat.

Bromius bacchi cognomen οτι βρομος εστι βρονθη του πυρος η εγενηθη. cõsumo. Nam vino moderate sumpto humores repelluntur. Uel ꝺcitur a bronte tonitru eo q; natus sit cum tonitru eius genitrice perempta.

Bronci vt inq̃t Nonius ꝺfr̃ qui pducto ore ⁊ dentibus p̃minẽtibus sunt. Lucil. in satyra. Bronc⁹ nouit lanius dente emĩnulo. Dic ẽ rhinoceros. Uar. de re rus. de canibus nõ brancos sz brochus vocat. Duobus inq̃t dentibus dextra ⁊ sinistra paulo eminus superioꝝibus directis potius q̃s brochis. Hinc brochitas. Ply. li. xj. Senectus in equis ⁊ ceteris veterunis intelligitur dentium brochitate superciliorũ canicię.

Broncocęla: tumor magnus ⁊ rotundus in cervice inter cutẽ ⁊ asperã arteriã: qua modo caro babes modo humor aliq̃s includit: interdũ etiam minutis ossibus pili imixti.

Brucus a βρουχος greçe quoniam βρωσχο comedo rodo genus vermis volucris diuersum a locustarum genere sed non dissimile herbas erodens sine alis tamen.

Bruma ꝺr q̃ ꝺu diminuitur dies quę finitur octauo kalẽdas Ianua. quo fit in capricorno hyemale solstitiũ: ⁊ ponit q̃n q; pro mense decembri: quandoq; pro hyeme. Uirg. li. ij. geor. Frigida sub terra tumidum quẽ bruma tegebat.

Brundusiũ ciuitas quę a Ply. ponitur in tertie Italię regione a greçis cõdita portu nobilis ex quo transitus est in greciaz sic dicta q; mesapiozũ lingua brudusium cerui caput ꝺcat. Sic enim est ciuitas cũ portu capiti ceruino persimilis cum cornua ⁊ caput ⁊ linguam habere videatur. Greci βρεντεσιον vocant. Ex hac Pacuuius poeta ortum habuit.

Bruta ꝺcuntur sine sensu stolida ⁊ tarda. Brutũ autez a terra deductũ est cui epitheton bruta q̃si obruta. Hor. li. carminũ.

Quo bruta tellus ⁊ vaga flumina.

Brutij Italię ppli vltimi Sicilię versus lucanis vicini dicti q̃ si bruti ⁊ obsceni sint. Fuerunt aũt brutij serui ⁊ pastores lucanoꝝ qui inde aufugere ⁊ furtim in regione ꝺsederunt vbi Losentia est q̃ fuit eoꝝ metropolis. Quã regionẽ ꝑus Auſones habitauerunt. Vi multo post tẽpore ⁊ ab Annibale ⁊ a Romanis ꝓpter eoꝝ perfidiaꝫ pene deleti fuere sine dignitate sine honore ad seruilia opera semp coacti. Hec regio vt auctor est Stra. li. vj. Oenotria quondam dicta fuit. Supra Losentiam est pandosia vbi Molossoꝝ rex Alexander trucidatus est. Est ⁊ Rhegium ciuitas olim potentissima.

Bua pueroꝝ infantiũ potio est. Cato. Cũ cibũ ac potionem pas ⁊ buas docent ⁊ matrẽ mãmam ⁊ patrem tatam.

Bubalus pe. coꝛ. gñis cõis sicut Chamelus. Vñ fęta chamelus ⁊ fęta bubalus ꝺr. Aial est simile boui vel syluestris bos colore niger: qõ est magna velocitate ⁊ magnitudine ex bercinia silua mittit: vt inq̃t Ply. lib. xiij. Vnc bubalinus. a. um.

Bubulus. a. um. pe. coꝛ. a boue fit idẽ est quod bouinus. Vnde lac bubulũ ex quo nomẽ est butyro. Imperiti bubulũ inclinari putant a bubalo. Ply. Stomacũ exulceratũ lactis asinini ⁊ bubuli potus reficit. Col. li. vij. Defricare bubula vtina conuenit. Idem significat bouillus.

Bubile pe. ꝓdu. locus vbi boues mozantur. Plau. in Persa. Metuo vt possim in bubile reijcere ne vagentur. Col. li. ij. Lata bubilia esse oportebit pedes decem: vel minime nouẽ. Hoc idem dicitur boule.

Bubsequa pe. coꝛ. bubulcus: qui boues sequitur. Sido. Ad eutropiũ. Si relinquare inter bubsequas rusticanos subulcosq̃ runcantes tunc est tibi summa votoꝝ beatitudo.

Bubulcꝰ: q̃ bobꝰ arat siue q̃ boues fũdi aratorios pascit. Vnc.

Bubulcito as. pe. coꝛ. bubulci offiũ facio. Plau. Decet me amare ⁊ te bubulcitare. Aliqñ Bubulcus adiectiũ est a boue sicut bouillus. Ply. Bouille carnis iure facile curatur. Idem Stomachũ exulceratũ lactis asinini ⁊ bubulci potus reficit.

Bubetię ludi: quos veteres a bobus pecoreq̃ appellarunt: qui ⁊ boãlia boum gratia instituti.

Bubecii: qui ludos celebrabant.

Bubastis ciuitas ęgypti vbi ꝺuentus quot annis agebaꝫ in honorem ꝺianę. Vnc Bubastites prefectura. Aegyptus enim diuidebatur in pręfecturas oppidoꝝ quas nomos vocãt Bubastis etiam dea: quę colitur in ęgypto: quę vt ait Herodotus apud greꝯos diana est.

Bubona boũ dea: fiẽ pomona pomoꝝ: ⁊ Melluna mellis dea ẽ

Bubo. onis. gñis mas. ⁊ fę. Fit Pius. a bouis quoq̃ mugitu auis feralis debilis ad volandũ in cauernis cõmorans. Ouid. li. viij. meta. Ignauus bubo dirũ mortalibus omen. Virg. lib. iiij. Sola ferali carmine bubo. Bubones etiã abscessus sũt circa inguem maxime: a quo ⁊ nomen vitio nam ⁊ inguina ipsa greci bubones vocant: vulgo quoq̃ nostri collectiões ⁊ inflãmationes eius partis. Inguinarias appellant.

Bubino as. pe. ꝓ. mẽstruo mulieruꝫ sanguine inquino. Lucilius compositum est Imbubino. Lucil. Hec inquit imbubinat: at cõtra te imbulbitat. Nam imbulbitare est pueri stercore fędare. Tractũ a fimo qõ βιλβητον greci vocant.

Bucca est os. i. ipsa ꝺcauitas interior intra mallas faciei a mento ad oculos quę spiritu a pulmone reuocato ⁊ oppressis labijs retento inflatur non ora labiorum. Hor. li. j. Ser. Quid causę merito quin illis iuppiter ambas iratus baccas infiet Plaũ. i truculento ꝓ maxillis exterioribus posuit. Quę istas buccas tam belle purpurissatas habes. Idest vtrũq̃ latus oris. Et sonus ille qui ex inflatione buccaruꝫ erumpitur facticio nomine sclopus dicitur. Persius. Nec sclopo tumidas intẽdis rumpere buccas. Viero. ad Paulinum. Vnde accidit vt omissa compositione verborum ⁊ scribentium solicitudine dicte quicquid in buccam venerit. Quandoq̃ tamen bucca accipitur ꝓ ipso ore. Vñ illud prouerbialiter dictũ. Quicquid in buccam venit. Et bucca tuba dicitur. Iuue. Et phrygia vestitur bucca tiara: hinc buccina.

Buccina pe. coꝛ. dimi. a bucca ꝓ tuba siue ꝓ corno. Pier. ad Darda. Bucca vocatur tuba apud hebreos deide per diminutionem buccina dicit. Secundũ aliquos pastoralis ⁊ coꝛnu recuruo efficitur. Col. li. vij. Ad quę saturę pabulo libẽter recurrunt cum pastorali signo q̃si receptui canitur. Nã id quoq̃ semp crepusculo fieri debet ad sonum buccinę pecus si qõ in syluis substiterit septa repetere ꝺsueſcat. Apud Varronem videtur esse instrumentũ qõ inflari possit apud quod inquit Orphea vocari iussit: qui cum eo venisset stola ⁊ cithara cantare esset iussus buccinam inflauit vbi tantum circũfluxerit moꝛ ceruoꝝ aproꝝ ⁊ ceterarum quadrupedum multitudo: vt non minus formosum mihi sit visum spectaculum q̃m in circo maximo ędilium fine affricanis bestijs cũ fiunt venationes. Tuba ex ere vel argento q̃in bellis ⁊ solẽnitatibus cõcrepat. Var. de suibus loquẽs. Subulcus debet consuefacere omnia vt faciant ad buccinam.

Buccino as. buccina cano: vt buccinate in neomenia tuba. Vsi buccinatoꝝ a vocis silitudine ⁊ cãtu: ⁊ ꝓ laudatore trãsferri solet. Li. Tironi. Quare q̃ polliceris buccinatoꝛẽ fore.

Buccinũ sonus buccinę: qõ ⁊ hic buccinus ꝺr. Ply. li. ix. Non tñ vsq̃ pelagi libras quinquagenos nũmos excedere ⁊ buccini centenos sciant: qui ista mercantur in solo.

Buccina nomẽ oppidi in Sicilia: vt meminit Diony. quo noie etiam dicta est insula Põtiani põtificis exilio ⁊ morte clara

Buccea ⁊ bacca fit ꝓ ore ⁊ significat frustulum alicui⁹ rei esui aptę: quantuꝫ. s. bucca cõmode capit. Vulgo bolus dicitur. Aug. Cęsar ad Tiberium. Ne iudęus quidez mi tiberiam diligenter sabbatis id ieuniuꝫ seruat: q̃ ego hodie seruaui qui in balneo domũ post horam: primam noctis duas bucceas manducaui priusq̃ vngi inciperem. Mar. buccas dixit ꝓ bucceas vel bucellas.

Buccella dimi. a buccea. Viero. in prouer. Melioꝛ est buccella sicca cum gaudio: q̃ domus plena victimis cum iurgio.

Buccellatũ: panis castrensis ⁊ frumentacei genus: de quo spartia scripsit Postcommũ imperatoꝛẽ prohibuisse pistores exercitum sequi ac iussisse milites oẽs bucellato in locis pactis accepto esse cõtentos. Ammianus sic scribit. Viginti dierum frumentũ ex eo q̃ erat in sedibus consumẽdũ ad vsus diuturnitatem excoctum buccellatũ vt vulgo appellant humeris imposuit libentium militum.

Buccones: qui tumidioꝛibus sunt buccis. Plau. in Bac. Stulti stolidi futuri fungi bardi blemui: buccones: solus ego omnes anteo stultitia.

Bucculentus qui magnam habet buccam. Plaut. in Merca. Ego dicam tibi canum varum ventrosum bucculentum.

Bucea p simplex c foliculus grani fabę interioꝛ qui albus est.

Bucerus. a. um. penul. coꝛre. a boue. Vnde bucerum pecus: qõ debobus dicitur. Et bucerię boum armenta βαρατοβους και κερας quasi armenta vel boues roꝛanti. Ouid. met. armentaq̃ bucera pauit.

Bucętes tabanus a pungendis bobus κεντειν pungere significat. Bucentrũ stimulus. Greci βουκεντρον dicunt.

Bucephalus penul. coꝛ. quasi bouis caput. Quo noie dictus est equus Alexãdri ab aspectu toꝛuo: seu ab ifigni taurini capitis armo ipręssi. Ex cuius noie vrbẽ bucephalon idie sepulchꝛo circũdedit. Est ⁊ portus qui ab alijs bucephala: ab alijs bucephalas: ab alijs bucephalon dicitur.

Buccula per duplex. cc. dimi. a bucca: quę oris pars est. i. pusilla bucca. Apul. li. vj. de asi. Tunc iuppiter p pręssa cupidinis buccula manuq̃ ad os suũ relata cõsauiauit. Vñ ⁊ q̃q̃ ponit ꝓ tpe cassidis p quã mittit spiritus: quę buccam tegit. Nã cassis caput buccula vo barbatas ptes armat: vl in qua defigunt crista in sũmo galeę cono: q̃ buccę partę habeat silitudinẽ Iuue. Lorica ⁊ fracta de cassidę buccula pendẽs. Vnde in cõem. Cęsaris legitur. Buccatum tegmen.

Bucula per simplex c dimi. est a boue. Ply. Eidem morbo buculę iecur contritum prodest. Virg. li. j. Heoz. Aut bucula cę lum suspiciens patulis captauit naribus auras.

Buculus bos iuuenculus. Col.li.vii. Cū deinde buculos comprenderis perducito ad stabulum ⁊ ad stipites religato.
Bucardia lapillus bubulo cordi silis in babylone tñ nascens.
Bucentaurus cōposita dictio a bu: qō magnū quiddā figat: ⁊ cētaurus. i. magna nauis cētauro insignita. Ueteres enī solebāt magnis reb⁹ bu: syllabā pponere a magnitudie. s. bouis
Bucolica dr. a custodia boū dcā sūt. i. αποτων βουκολων q̄ dr armentarii q⁹ pcipua sint aīalia apud rusticos boues.
Bugloſſa siue buglossus satiua ⁊ syluestris est. Satiua quā boraginē vocāt: latini ab asperitate linguā bouis noīant q⁹ folia aspera ad moduz linguę bouis habeat: optimę virtutis. Ferunt hanc herbam in vinū deiectam aī voluptates augere ⁊ ob id Euphrasinum vocari quasi sit herba lętificans. Est ⁊ hoc nomine piscis qui alio nomine putatur solea dici Ar. Cartilaginea sunt bos pastinaca torpedo: squatina: rana: buglossa: psitta. Pseusippus. Germana īquit genera sūt psitta. Buglossus: tenia: dorion.
Bufo rana terrestris numię magnitudinis. Uirgil. Inuentusq; canis bufo.
Bupodes penultima correpta. magnos pedes. Bupedas magnos pueros dicunt.
Bulbito as. puerili stercore fędo. Uide in dictione Bubino.
Bugones a grecis dictę sunt apes quoniā ex boue putrefacto nasci perhibeantur. auc. Uar. de re rus.
Bulbus Diascorides: βουλβος ρωμαιοι αλλιουμια γρες εμοι δε αλλιουμ μαρι νουμ φυλλα εχει καυλον ομοια κρινω genus cępe nō ab simile ascalonię venerem impendio excitat Mar. Cū sit annus coniunx cum sint tibi mortua mēbra: nil aliud bulbis q̄ satur esse potes. Col. lib. xi. Quęq; viros acuunt: armantq; puellas: iam me garis veniant genitalia semina bulbi. Generaliter vō apud idoneos auctores bulbi sunt radices rotundę tunicatę quales sunt. Croci narcissi colocasię squillę: ⁊ harundinū. Palladi. Nunc ⁊ liliorum bulbus ponemus: vel lilia ante habita sariemus sūma diligentia ne oculos circa radices nascentes ⁊ minores bulbos sauciemus qui a matre subtracti atq; in alios digesti ordines noua lilieta formabunt. Itē violarum plantę ⁊ croci bulbi serendi sunt. Uarro ⁊ apicius ita scribunt. Ā qua decoquant bulbos: q̄ veneris vsum quęrūt Bulbi aūt Megarici quos cato celebrat dicti sunt q⁹ megaris ciuitatę grecię venirent. Sed bulborum nobilissima est scilla. Col. lib. v. Bulbus tripedaneis inter vacantibus spatiis obrutus anno celerius maturā perticam prebet.
Bulla antea insigne erat triumphantiū quā in triumpho pręferebant inclusis ītra eā remedijs: quę crederent aduersus inuidiā valētissima. Vnde deductus mos vt ptexta: q̄ magistratuū erat ⁊ bulla in vsum puerorum nobiliū vsurparent ad oē ⁊ vota peciliandę vtutis ei filis cui pmis in annis munera ista cesserūt. Erat hęc bulla rotūda vt Macro. inqt in cordibus figurā formata quā ante pectus annectebant a collo: vt bullā ispicientes ita demū se boies esse cogitarent: si corde pstarent. Romani deposita adolescentia eā exuebāt. Libertinorum vō filij lor in collo p bullę decore gestabāt. Asco. Bulla suspēdi in collo infantibus īgenuis solet aurea: libertinis scortea q̄si cōmuniens pectus puerile. Ā cuius rei spē plutarcho auctore in pble. dicta est bulla tumor q̄dā excrescens tā in aqua cū bullit: q̄ in vrina cū spumā facit: ⁊ repente euanescit. Cornutus. Ebullire, ppie dr expirare metaphora sumpta a bullis quę in aqua fiunt ⁊ cadētibus guttis rumpunt. Ex quo etiaz puerbialr apud Uar. dr hō bulla est: qz. s. filis bullę vita dois sit flura ⁊ momto caduca. Plau. in Asi. Accepit bullam pro capite clauorum. Jussisti in splendorez dari bullas bas forībus nostris: Nam clauorum capita more bullę quasi turgentia formata sunt ⁊ splendent ad forez decorandas. Sic Lice. tradit Uerrem bullas aureas ex valuis templi magnificentissimis abstulisse. Bullę etiam dicuntur ornamenta q̄bus cingula decorantur. Calpbur. in Buc. Alternat vtreas lateralis cingula bullas.
Bullula di. paruā bulla. Cęl. lib. ij. de vrina. Aut si quasdam in quit maculas repręsentat: aut si bullulas excitat.
Bullo as. bullas facere fīgt: hoc est tumorem illū excrescentem q̄ spiritu in aqua vel vrina excitat. Cato de re rus. Vinum grecū sic facito. Musticę xx in abenū aut plumbū ifundito ignē subdito vbi bullabit vinū ignē subducito. Ply. li. xviij Jtē maris ipius tranq̄llus sonitus spumę aut aquę bullantes. Idē Magna signa sunt vrinę bullātis ⁊ crassę.
Bullatus. a. um. bulla insignitus: vt vestis bullata in qua erat bulla. Et bullatus tumidus excrescēs. Persius. Nō equidē hoc studeo bullatis vt mihi nugis pagina turgescat.
Bulgę auctore Pōpeio sacculi scortei sūt ad ferēda numismata siue cętera ad iter necessaria: q̄s alij Ulgas appellāt. Sene. ab eq̄s q̄bus portāt hippoperas vocat. Cui⁹ hęc sūt verba ex li. eplarū ad Lucil. xiij. M. Lato censorius: quē tā necessariū reipu. fuit nasci q̄z scipionē. Alter enim cū hostibus nr̄is bellū: alter cū moribus gessit canterio vehebatur hipperis quidem impositis vt secum vtilia portaret.
Bullio is. ini. itū. fīgt fermescere ⁊ bullā facere. Cui⁹ cōpositū est ebullio: qō est valde seu extra bullire: extra fundere sicut aq̄ in abeno calefacta ebulliens: non seipsa capit sed intumescit ⁊ fundit. Li. lib. iij. tus. Qui si virtutes ebullire volēt ⁊ sapietias nihil aliud dicent. Un ēt accusatiuū hz. Piero. in Ero. Ebulliet fluuius ranas. Et Ebullire est expirare. Cornutus Metaphora sūpta a bullis q̄ in aqua fiunt ⁊ cādentib⁹ guttis rūpunt: ⁊ spiritū: quo contīnent amittūt: pterea ebullit expirat. Nā cū ebullit aqua igne subiecto altius q̄dā vapor emittit. Pier. li. ij. Mach. p scaturire posuit. Ipse ebullire fecit de perside eos qui pugnauerunt contra nos.
Bullis nomē ciuitatis a bullone cōditore sic dicta a qua bulli ⁊ bullienses Li. in Pisonē. Parthenij ⁊ bullienses illusi.
Bulimon greci magnā famē dr. Bupęda magnū puerū.
Bupho genus herbę: q̄ a bobus deuorata anginā pcreat eosq; necat. Hęcce ąppe βους bos dr φονος mors. Nanc herbā q̄dā Lhame leonē vocant. Alij Lynozoor q⁹ fetore eius recinie canum auribus decidant υκων enī canis οξειν fetore.
Bumastbos magna māma. Quo note dictū est genus quoddā pue grossioris q⁹ tumeat ad similitudinē mammaruz bouis βους bouis μαζος māma: quę etiā bumāma dicitur: siue q2 veteres greci rebus magnis bu pręposuere.
Bupręstis vt inqt Ply. aīal est Scarabeo lōgipedi sile venena tū est. Rarū in Italia fallit inter herbas bouē marie. Un et nomen inuenit. Apud iurisconsultū titulo ad legē Corneliā scribitur. Si cui temere pigmētarij dederint pytiocampas aut bupręstinus quę ambo venenata sunt teneri pena legis cornelię de ficcarijs ⁊ veneficijs: ē ⁊ bupręstis herbe genus quā in laudibus ciborum habuere.
Bura siue buris pars aratri posterior decurruata q⁹ sit in filitudinem caudę bouis q̄si bouis vra: quę bouis caudā fīgt quę manu bubulci tenet. Uar. li. j. de re rus. Et sępe fracta bura relinquūt vomeres in arruo. Uirg. li. j. geor. Continua in syluis magna vi flexa domatur. In burim.
Buris vrbs meditterranę achaię de qua Ouid. lib. v. met. Si queras helicem ⁊ burim achaidas vrbes.
Burrhum qō nūc dicimus rufum: pari mō rubēs cibo ac potatione burrhus dr q⁹ a grecis πυρρος scribit. Vnde burrhę dicuntur vestes rufę. Sunt tamen qui byrrhum scribant.
Burrhanica: genus potionis. Lac sapa mistum a ruso colore nomen dictum.
Burrhanicum: genus vestis.
Burdo dicitur: qui ex equo ⁊ asina natus est.
Burgūdia Gallię puicia celticę ducatus titulo īsignis cū antea sub regib⁹ fuerit a qua burygundij ⁊ burgundiones.
Buccana insula vt lib. iiij. docet Plyni. in oceano germanico: quę nunc fabaria a frugis similitudine sponte prouenientis: sic appellata.
Busiris pe. pro. Neptuni ⁊ libyes filius ⁊ deus lini appellatus Ouid. lib. Pero. Si te vidisset cultu Busiris in isto. Sta. tñ corripuit lib. xij. the. Nō trucibus mōstris busirim īsandum q⁹ dedisti. Huius genitiuus est busiris vel busiridis. Uirg.

Aut illaudati nescit busiridis aras. Hic rex fuit egypti q̄ cū susceptos hospites īmolaret ab Hercule interēptus est cum ꝛ cum occidere voluisset. Est ꝛ busiris nomen ꝛbis in egypto a buside cōdita in qua fuit templū magnū. Isidis quę q̄dem ꝛbs ab egyptijs solis ꝛbs a grecis vo thebę dicitur. Hinc busirica prefectura.

Busicon ficum mariscam dicunt: quę magna erat.

Bustū si Seruio credit vocat qñ extstū ia cadauer est. Qō et Virg. sensisse videt cū inqt Semiustaq; seruāt busta. Liui. quoq; li. v. scribit locū fuisse iuxta ęmelū noīe busta. Galli ca qñ illic aceruatos cumulos suoꝝ defunctoꝝ ex pestilētia vsserant galli. Lice. vo lib. ij. de legibus putat bustum appellari tumbam aut monumentum. Penaq; fuit Solonis lege constituta si quis bustum aut violasset: aut deiecisset. Sue. in Ḡsa. posuit pro sepulchro. Judęi: qui etiam noctibus cōtinuis bustum frequentarunt.

Bustuarij gladiatores dicti sunt: q̄ añ sepulchra in honorē defuncti digladiabant. Li. in Pisonē. Si mihi cū illo bustuario gladiatore ꝛ tecū ꝛ cū collega tuo decertandum fuisset.

Buteo ex accipitū gñe est auis quā greci a numero testium tri orchem vocant ορχις apud eos testiculus dicitur.

Buttubatta veteres vsurpauerunt pro eo quod nugatorium est ꝛ nullius valoris.

Buthysiā magnū sacrificiū appellauere q̄lis est becatōbe ꝛ immolatio magnaꝝ hostiaꝝ. Sue. in Nero. Hymnica inter buthysię apparatū barbā primā posuit. Greci enī thysiaz dicūt sacrificiū ꝛ prępōnentes bu significant magnum sacrificiū. Et Plutar. buthyas appellat sacerdotes.

Butyrū pe. coꝛ. bouis caseus βους enim bouis τυρος caseus: q; vt plurimuz ficut inqt Ply. lib. xxviij. fit ex bubulo lacte. Quanq̄ aūt fit lactis natura tum iam pinguioꝝ ꝛ crassioꝝ et solidioꝝ materia est qō aut frequenti agitatione: aut concussione assidua cohibet in se atq; solidatur.

Buxus vel bussus: arboꝝ exigua sp virens ꝛ tonsilis. Producit ex se viscum ꝛ semen seu granū qō Cartegon dicunt. Buxū vel bussum materia ipa. i. lignum. Nam in plerisq; noībus arboꝝ sūt sę. gñis: fructus vo ꝛ ligna neu. Virgi. Dant arbuta sylue cruentaq; myrrha ꝛ cęrea puma volubile buxū. Ex buxo fiunt tibię multisonatiles ꝛ pectines ad capillos explicandos: ꝛ pyrides ad vsus plurimos. Hęc πυξος qō plerunq; in b conuertitur. Unde buxolum grece pyxis idis Hinc buxeus buxea buxeum. quod ex buxo est buxeta loca buxis consita: buxolus.

Byzari ꝛ budici vulgo putantur imaginosi ꝛ qui a consuetudine ceteroꝝ vitendi recesserunt. Di apud grecos byzeres ꝛ buzeres dicuntur.

Byzeres ꝛ buzeres pe. pro. populi sunt. Val. Flac. Buzeresq; vagi. Pompo. ꝛ Ply. Buzeros appellat. Ab his portus quidam in ponto appellabatur byzaricus.

Byrsa: coꝛium ac tergus. Virg. Mercatiq; solum facti de nomine byrsam Taurino quantum posset circundare tergo. Quo nomine etiaz dicta est arx in media carthagine. A byrsa coꝛio fit byrseus pro coꝛiario.

Byssus: generis lini subtilissimi. Item lana conche adherens coloꝛe luteo ac perlucido. Ex hoc fiunt pręciosissimę vestes byssine appellatę. Et byssinū eiusmodi color appellaꝝ q̄ aliqñ ōr byssus hoc fit si cocco tinctum tyrio tingatur.

Byzantium: ꝛbs thracię quondam ꝛ pausania spartanoꝝ rege condita. a qua byzantę populi dicuntur. Postea a constantino in maius aucta gloriosissimi imperij sedes est ꝛ totius caput orientis. Est alia ciuitas in aphrica: quā quidam byzantum appellant: et populi byzantas. Martianus. Qui byzantum incolunt in aphrica messes: centesimo incremento fenerantur. Strabo. byzancium per c vnde byzancenus ager apud Solinum. Ptolo. quoq; regionem byzancitin. Stephanus byssacitas ꝛ byssacenos. Suidas το βυξαντι ομεπι στε βηρου. του βασ̄ι λεως ρωμαιων τε τειχιζο γενναιω τειχει πεποιημενω μυλιτη λη θω και τα λοιπα.

Littera muta est

Quę ante n sequente vocali in eadem syllaba ponit: ſz profertur sub voce g ob cognationē litterarum: vt Gnidus Gneus. Transit etiam per compositiones ꝛ deriuationes in g vt quadringenti pro q̄drincenti. Jn ſ vt parco pſi Jn x vt duco duxi noceo noxa.

Cabinus ꝛ Sene. epla. lxxxvij. O quantū erat seculi decus imperatoꝝ triumphalē censoꝝq; super oīa: hoc est Catonem vno caballo esse contentum. Hinc Caballinus. a. um. Persi. Nec fonte labra prolui caballino.

Caballi: populi sunt asiatici.

Cacabus pe. coꝛ. noīa sono tractū quē supra ignē positus facit nris dicit olla in qua pulmentariū coquimus. Paul. Jurecon. Inter abenū qō supra focū pendet ꝛ cacabū nō multum interest. Nā hoc pulmentariuz coquit: in illo aqua ad potandū calefit Apitius. Capita porꝝ simul elixabis in cacabo nouo vt aqua ad tertiam deferueat. Antiqui enim caldam ꝛ frigidam in cęnis adhibuere.

Cacus vt fabulę ferunt vulcani filius fuit oꝛe ignem euomēs ꝛ in vasta spelunca habitans: vastus coꝛpore pręde ac latrocinijs semper intentus cuius soꝛor caca vocabatur. Quē hercules claua interfecit.

Cacabo as. pe. coꝛ. proꝛsum est vocis perdicum. Quin. Cacabat hinc perdix hinc glacitat improbus anser.

Cacos latine mō malus mō deformis mō timidus dicitur. Et barbara est dictio ait Theodozus Gaza lib. v. iliados.

Cacia greçe κακια quā latinus vertit in malitiā inquit Pier. apud grecos duo sigt ꝛ malitiam ꝛ afflictionem angustias quā seu κακοστιμ. Hzeci dicunt ꝛ hoc magis p malicia trāsferri debuit. Licero vitiositatē interpretari maluit q̄ malitiam cū vitiositas nomē sit gñalius ad oīa vitia ptinens malicia specialius apud veteres malicia τωμ μεσομ quasi sit ꝛ bona ꝛ mala vt dolus bonus ꝛ malus. Unde apud Plau. dicitur cum laude. Te ciuem sūma oī malitia.

Cacephaton vel potius cacophaton dici pōt mala locutio: vel mala ꝛsonantia cacon enī malū dicit phaton dictū. Fit aūt cum particulam m sequitur n vt Numerum cum nauibus equat. Item cum sequens dictio duas habet syllabas duabus pręcedentibus similes: vt O fortunatam natam me consule romā. huic contraria est euphonia.

Cacosyntbetō mala seu deformis συνθεσις enī cōpositū ōr: vt apud Virg. Uersaq; iuuētū terga fatigam⁹ hasta.

Cacboetes gñis neu. malus mos dictio tetra syllabas κακομ malū ηθος mos. Nā ἐθος ꝛsuetudo. Uitiū curatu difficil limū cum vlcus quidē pręssum est ſz quę circa sunt intendūtur ꝛ intumescunt vt inquit Celsus. Ply. Caro vituli recentia vulnera non patit intumescere simū bubulū cum melle seminū vituli cinis vlcera sordida quę cacobete vocant lacte mulieris sanant. Juue. pro ambitione sumpsisse videt p translationē q̄ cū semel aīo insederit nō facile amoueri pōt. Tenet inquit insanabile multos scribendi cacobetes.

Cacologus pe. coꝛ. maledictus: cacologia maledictio.

Cacobasilea: malum regnum: cacodęmon infelix.

Cacozelus ineptus imitator pe. pro.

Cacecia siue cacesia vel cacexia: spes est pthisis q̄si malus coꝛporis habitus: quo alimenta coꝛrumpuntur: quod fit cū longo morbo vitiata coꝛpora etiam si illo vacant refectionē tñ non accipiunt. Tñ apud Aristotelem aliud significat.

Cachinnus solutus risus: a sono risus fictū vocabuluz. Juue. Sed facilis cuius rigidi censura cachinni. Persi. Ingeminat tremulos naso crispante cachinnos. Hinc Sene. pręcipit vt risus sit sine cachinno: vox sine clamoꝛe. Apud antiquos nō de risu tñ ōr: sed ꝛ de sono vehementioꝛe. Catul. Procedūt leniterq; sonant clangoꝛe cachinni.

Cachinnoꝛ aris. depo. ꝛ cachinno as. neu. p īmoderate rideo. Lucr. li. iiij. Quā famulę multę fugitant: furtimq; cachinnāt

Dicit & de sono vehementiore. Actius. Sęna sonādo crepiti clangentes cachinnant: venit tñ ex gręco κναξω.

Caco as. ventris onus depono excresco. Mar. Ventris onus misero ne te pudet excipis auro Bassa bibis vitro: charius ergo cacas. Hinc cacaturio is. idem.

Cacaturio is. Mar. Lenaturit non cacaturit.

Cacula pe. cor. milites seruus απὸ τῶν καλῶν. i. a lignis. Erāt enī caculę militū serui fustibus: clauisq; ligneis armati ad tutelam dominor. Plau. Video caculam militarem.

Cacumen pe. pro. verter sūmitas montis.

Cacearia īsula in ponto quā Pōpo. li. ij. Lollisariam vocat.

Cado is. cecidi casum figt ruo. Aug. sup Jo. Qui nō intrat per ostiū in ouile ouium ſz ascendit aliunde: veh misero mihi q; casurus sum. Interdū cadere est euenire. Lic. li. iii. offi. Nec pter sapientem cadere in quēq; pōt. Interdū Occidere mori. Virg. Cadit & ripheus iustissimus vnus. Et cadere dicūtur illi qui leuatia sūmo ad inferiora labunt. Cadere a causa est aduersario in causam cōcedere: qō plęriq; faciunt ne maiora incurrant dāna qō est litē perdere. Huius cōposita sunt. Accido. Concido. Decido. Excido. Incido. Intercido. Occido. Procido. Recido. & Succido: quę habēt pe. cor. De riuatiua sunt casa: casō as. & casito de quibus infra.

Cadauer pe. pro. a cadendo. Nā vt inquit Vier. Ab eo q; post mortē ceciderit cadauer dr. Et pprie de corporibus mortuis ex̄uis & de oppidis ad solū deductis quādoq; dicat Ser. Sul. Li. Tot oppidorum cadauera proiecta iacent. Hinc cadauerinus. a. um. pe. pro. Aug. li. ix. ci. dei. Si tantis sacrificior cadauerinis non contaminantur nidoribus.

Caducus. a. um. pe. pro. Non solū momentaneum figt q; facile cadat: sed q; cadere faciat. Vñ morbus caducus q; facile cadat. Ply. li. xvii. In corpis quoq; q̄ matureſcentes tunc sūt pcipue caducę id riguis magis euenit ēt si non ceciderint sa stidiēdis. Quīq; caducus mortuus dr. Virg. lib. vii. Hic multum fleti ad superos: belloq; caduci dardanide. Unde & cadauera: & caducum q̄d sub aliq; conditione legatum est. Laduca hęreditas dr cum hęredes ceciderunt. Et caducarij q; hmōi hereditatē accipiunt. Iuue. Legatus omne capis: nec non & dulce caducum: caduca auspicia veteres dicebant cū aliquis in templo excidit veluti de manu virge.

Caducor eris. pręcipitor. Varro. Et frigido nymbo aqua iacta caducimur.

Cadulę: guttę quę de carne pingui cadunt dum assatur.

Caduus. a. um. pe. pro. q̄d per se cecidit. Vñ cadua poma dīr q̄ nō sūt manu collecta ſz sua spōte i terrā cecidē. Et cadua folia q; se ex arboribꝰ cadunt. Ply. colligi mala post ęquinoctiū autūnale cadua separi stramētis storiis paleisue sterni

Cadus vas vinariū quo vinū cōdit inquit acron. Luius pma corripit. Mar. In vaticanis cōdita musta cadis. Continet vnas duas: vel vt aliq volunt tres cū dimidia. Urna q̄drā tali & amphora. Primi in alpibus rustici cados ligneos circulis cinctos excogitarunt: & gręcum est καδος.

Caduceus & caduceū: virga Mercurij erat q; pax significabat. Nā q; Mercurij oratiōis deus est: & deor nūcius vt gentium more loq̄mur: merito a diis mittebat vt dissidentium aios oratiōe sedaret. Hinc caduceatores dīr legati pacē petentes a caduce quē manu gestabāt. Lato. Caduceatori nemo nocet. Et caduceum ipsum apollo inuenit: eoq; Mercurium donauit a quo ipse lyra donatus sit.

Cadurcū tentorium siue culcitra: q; merces tegunt: a cadurcis gallię pplis vt inqt Ply. apud quos lini pstantia palmā obtinet in culcitris. Iuue. Institor hybernę tegetis: nuncq; caduri. Sūt qui putent esse institā quę supra lectū obtendit & tegit vndiq; & cū corpus xpi: aut sancti alicuius viri ossa per vbem comportant cadurco. i. supernę quod plures sustinent operiunt. Iuue. Violato pęna cadurco.

Cadiscus: vasculum quo suffragia colliguntur grece καδίσκος diminutiuum a cadus.

Cadmus nomen proprium phenicū regis Agenoris filij: qui fuit tyrius a quo Cadmeus. a. um. Marti. Te cadmea tyrus. Et thebę cadmeę dñr a cadmo cōditore. Proper. Cū tibi cadmeę dñr pontice thebę. Ferunt cadmus. xvi. kras e phenice i grecia detulisse αβγδεηι λμποωρστυ. Dispalamedem troiano bello. iiii. adiecisse ξψφχ aiunt quoq; Cadmū historiā inuenisse: & primū prosaicā oratiōē instituisse. Apul. vō ascripsit pherecidi. Fertur item inuenisse auri metalla atq; asstaturā. Est & cadmus mons qui Laodiceę imminet: ex quo Lycus fluuius fluit. Noster autem Suidas ita scribit ō cadmo. Κάδμος ὁ Μηλήσιος εὑρετὴς τοῦ γράμματος ἐπὶ γραμματεῖ ξηνωμένος κάδμος δὲ ὁ Πανδίονος πλησίος ἱστορικὸς πρῶτος κατατίνας συνγραφὴν ἐγραψε κατὰ Λυδὴν μικρῷ νεώτερος ὀρφέως ἐστὶ δὲ ἀπεργράμματα τρωϊκὰ φοινίκες ἐφεῦρον.

Cea nomē insulę maris ęgęi: a Leo Titani filio sic dicta. De q̄ Ply. lib. iiii. Insulę ceię quattuor fere partibus quę ad boętiam vergebant eodē mari deuorātis. Hanc Ptol. & vulgus nauticū ciam noīat. Hinc ceus. a. um. Vñ erasistratus e ceo inceus dictus est. Et vestis cęa quę ab aliqbus coadicitur Ply. lib. iiii. scribit ex cea insula prōfectam delectatiōi fęminarum vestem auctor est Varro. Est autē cęa vestis bombycina tenuissima derasis velleribus a paruis aīantibꝰ confecta ibi pmū inuēta. Hāc pma texisse dr pāphila: siue vt Ayr. inquit pasiphile platis filia. De hoc ēt in dictione coos.

Cęcias: vētus q̄ ita flare dr ab Ayr. nō vt nubes ppellat: ſz vt ad se vocet. Flat inter aquilonē & eurotū equinoctialem.

Cęcubitum vinuz sic dictū a cęcubiis campanię populis apud quos nascitur. Ply. lib. iiii. Setini & cęcubi obtendunt agri Dis iunguntur falerni caleni. Mar. Cęcuba fundanis generosa coquuntur amicis.

Cęcus quasi oculis captus vel quasi oculis concisus: vel oculis carens. Et cęcus dr insidiosus occulte malus: latens tacitus: qui videri non potest. Lol. lib. j. Ex quibus sępe otrahuntur cęci morbi quorū causas ne medici quidē pspicere queunt. Sic dicimus cęcam noctem in qua non videmus. Virg. Cęca tegēs filo vestigia. Trāsfertur & ad aīuz. Vñ cęci dñr ipsorum. Hinc cęcitas tam aī q̄ corporis orbitas.

Cęculus diminu. a cęco. Est & nomen proprium eius qui pręneste condidit: a quo cęcilios orros putant quorum familia Romę nobilissima fuit.

Cęcilia genus serpentis cęci. Colu. lib. vii. Est & magnorū aīaliū noxiū virus. Nā & vipera & cęcilia sępe cū in pascuo hos improuide supercubuerit lacessita onere morsum iprimit.

Cęcutio is. pax video: & cecutiēs q̄si semicęcꝰ. Var. Utrū oculi mihi cęcutiūt: an ego vidi seruos in armis ō dños Piero. ad Pauli. Ut rarus sit qui non in earū cęcutiat lectione.

Cęculto as. obtusam aciē bēo & q̄si cęco silis sum Fest. Cęcultare ē cęcos imitari. cęcultāt cęci siles sūt oculor acie obtusa. Plau. Nūnā mihi oculi cęcultāt: ē ne hic noster Hermio

Cęcilius poeta dictus vt inquit Fest. a cęculo pnestinę vbis ditore: vel vt quidā aiunt a cęcientibus oculis.

Cęco as. cęcum facio. Luius cōposita sunt excęco quod est valde seu perfecte cęco. Ply. Ut cum lauatur si oculos attingat: excęcet: obcęco de quo infra.

Cęcū vallū in quo pacuti pali affixit hęrbis vel frondibus occultant. Itē cęcū itestinū q̄d a dextra pte incipiēs in sinistriorē peruiū & longū est. Ideoq; dr cęcum q; id quo peruium est lata fusum ac seminatū ab vtraq; pte huc atq; illuc volutū.

Cęcinos amnis vocat q̄ Rheginū agrū a Locrēsi diuidit. Est & oppidū Italię haud procula Sicilia cęcinum dictum.

Cędes mors ferro aut alia vi illata pręsertim ab eo qui occidere aut ferire volebat. Inde dicimus aliquem cōmisisse cędem. Huius dimi. est cędicula.

Cędo is. cecidi pe. pro. cęsum verbum actiuū cuius passiuuz est cędor. Et est cędere flagellare. Ter. Uerberibus te cęsum in pristinum dare dedam. Itē excidere. Li. aut eius partes q̄si mębra q̄dā cędēda. Itē percutere. Iuue. Ebrius & petulans

qui nullum forte cecidit. Ité Occidere. Uirg. Lędunt vigiles. Per translationē vo ponit qñq; p īmolare vt apud eūdē. Lędunt binas de more bidētes. Ité pro Frāgere. Li. Lędere tamtā saxis ĩstare ferro. Huius cōpōsita sūt. Abſcido cōcido: circūcido: decido: excido: ĩcido: itercido: occido: p̄cido: recido: ꝛ succido: quor penul. ꝓducit. At cedo sine diph. cessi p̄m ꝛ supinus cessum facit: multaq; figit. Nā qñq; cedere figit abire ꝛ locū victori dare. Li. Lui q̄dē exercitus nr̄i iperatorescq; cesserūt. Qñq; discedere euitare atq; subtrahere. Plau. Lędamus imbri. Lucil. Qñq; pudor ex pectore cessit. Hinc cedere irę dicimus dare locū irę ꝛ q̄si ab ira discedere Lędere bonis discere a bonis ꝛ q̄q̄d nr̄m erat tradere creditori. Lędere iure discedere a iure ꝛ ius qō habeamus alteri tradere. Qō ꝛ de iure ędere dicimus: ꝛ ędere ē in ius alicuius venire: vt ędūt mihi ea bona. i. in ius meū veniūt. Et cū actō mediāte ĩ Pher. sup Mat. Ita fiebat vt oblatio liberor sub occasione templi ꝛ dei in sacerdotuz lucra crederet. Rursus ędere ponit p dare. Enni. Saluete optima corpora cedite manus vras: measq; accipite: p discedere obsequi nō repugnare. Uirg. ędo equidē nec nate tibi comes ire recuso: p succedere seu ĩ sortē ōtingere. Idez cesserit ausonio si sors victoria Turno, p incedere. Lan. i Aul. In hostē absolutus ędas. Inuenit ꝛ cedo iperatiuū, p dic. ꝛ nōnunq; p da. nec hz aliā psonā nisi tibi cedite plr. habet qz primā correptā. Ter. i An. Ędo cuiū puerū. Lac. li. iij. Ędo igit q̄d dixeris. Li. in Lato. Ędo q̄ nostrā rēpu. tātā amisistis. i. dic Ter. in phor. posuit, p da. Quin tu mihi argētum cedo. phor. Immo vo vxorē tu ędo. Ędere diē inq̄t Ulp. figit incipere deberi pecuniā sicut venire diē figit eq̄ diem venisse quo pecunia peti possit. Hui⁹ vbi cōpōsita sunt abscedo accedo discedo. decedo: discedo: excedo: incedo: intercedo: p̄cedo: procedo: recedo: retrocedo: secedo: ꝛ succedo: quę habēt pe. pro.

Cędua sylua quę relinquitur vt ex ea ligna cędantur.

Cęsim aduer. figit cędendo sicut punctī pungēdo: ꝛ cęsim dicit vno ictu. Col. li. v. Maior aūt pars operis in vineā ductim potiusq; cęsim faciēda est. Hinc ductum figit cum mora.

Cęlum: instrm: quo vtunt argētarij oū vasa sculpūt: vt est illud. Cęlo sabricata myronis. Et cęluz vocat: qō alio mō or mūdus cuius circūflexu cuncta tegunt ꝛ stellis iplēdet q̄si q̄dā cęlatura: a cęlo sculpo: eo q̄ sit cęlatū h̄ est syderib⁹ sculptū siue signatū. Et sic cū ę diph. scribit. Amb. lib. hexa. Cęlū or q̄si ipressa stellar lumina velut signa hēat tāq; cęlatū appellat: sicut argētū, qō signis eminētib⁹ refulget cęlatū dicimus. Uar. a cauo deriuat κοί λορ enī hcauū dicunt. qz. s. id necessario in sculptura exigit. Et sic cū ę diph. scribi oz. Qui dā sine diph. scribūt a celādo a ōzio noīe q̄ apertū sit. Interdū cęlū sumit p aere. Uirg. Maria ac terras cęlúq; pfūdū. Ply. lib. ii. Et h̄ cęlū appellauere maiores qō alio noie aera Hinc grandines sūt ꝛ pruinę hymbres pcellę turbines vētorum h̄ regnū. Supra lunā pura oīa ac ouiturnę lucis plena. Aug. Huic aūt cęlo in quo sūt luminaria: ita vicinus est aer vt ꝛ ipse cęli nomē accepit: nō solū sermone cōi sm quē dicimus serenū vel nubilū cęlū h̄z ēt nr̄az ipsaz hsuetudine scripturarū cū dīr volatilia cęli cū aues in hoc aere volare manifestum sit. Aer. accipit cęlum pro octaua spera q̄q̄z, p corpore quinto q̄q̄z pro toto vniuerso. Dicit pterea cęlum patum ozis. Ply. Cerebrū viscerum excellentissimū est prorimūq; cęlo capitis sine cruore sine sordibus.

Cęleste quod e cęlo est. Uñ cęlestia numina ꝛ cęlestia auguria quę a cęlo fiunt cum vel fulminat vel tonat.

Cęlicus. a. um. idem est qō cęleste: vt regna cęlica.

Cęlitus aduerbiū figit e cęlo sicut diuinit⁹ a deo Die. Tādē celitus ĩspiratus pcisam morsu liguā in osculātis se faciē expūit

Cęlites dii cęlestes. Augu. lib. de grāma. Cęles cęlites qui iter sibi faciunt ad cęlum.

Cęlicola. pe. coz. qui vel quę cęlum habitat.

Cęlebs gñis cōis: q̄ nunq; duxit vxorē: seu q̄ eā amisit. Dictus cęlebs vt inq̄t Piero. q̄ cęlo dignā vitā agat q̄ coitu careat. Aug. Cęlebs q̄ nō hz vxorē: vel q̄ non hz maritū q̄lia sūt numina in cęlo q̄ absq; iuge sūt si agapetas nō attendamus. Pris. Cęlebs or q̄si cęlestiū vitā ducens. Vi accipiūt cęlibē non tā pro vxore carentib⁹ q̄, p castis ꝛ oī venere abstinētibus. Sed, ppie or cęlebs q̄ vxorē non hz etiā si ocubinas habeat. Nā cęlebs ꝛ maritus relatiua sunt. Quintil. Nā clarus an obscurus magistrat⁹ an primat⁹ ciuis an peregrin⁹: liber an seru⁹: marit⁹ an cęlebs: parēs liberor an orbus sit. Lic. li. de legib⁹. Cęlibes ee, phibento. Dicim⁹ tñ tor cęlibez ꝛ vitā cęliben actā in cęlibatu. Ouid. Quę si nō fuerat cęlebs te vita deteret. Hīc cęlibatus us, p vita q̄ agit sine vxore. Martian⁹. Cōstituit Mercuri⁹ pellere cęlibatū. Pher. ad tranq̄llū. Nihil, pdest absq; operibus cęlibatus. Et nuptię cū ētes si operā nō habuerit: mortua ee dicat. Sue. Uespasiana vxore lepida: duobusq; ex ea liberis manfit in cęlibatu.

Cęlsus a cęlo. i. altus ꝛ sublimis a quo fiūt excelsus ꝛ prcelsus in q̄bus ppositiones habent vim augēdi. Excelsitas. Li. Et enim magis est sm naturam excelsitas animi ꝛ magnitudo Quidam tamen hoc nomen sine diphthongo scribunt.

Cęlibaris hasta dicebatur qua caput nubentis comebatur.

Cęlius mons vrbis Romę ex septem a cęlio vibeno nobilissimo duce tusco dictus q̄ Romulo aduersus latinum regem cū auxiliaribus venerit inclytus. Hunc montem. Tul. Hos. vbi addidit: ibiq; ipse habitauit quo frequentius habitaretur vt inquit Liu. In eo habitauit Ennius poeta. Fuit et Cęlius nomen patris saturni.

Cęlo as. sculpo siue signo. A quo cęlata vasa dīr quę veteres anceps vocabant q̄ circū cędendo fiant. Et cęlum ipm quo cęlantur. Ply. lib. xxxiij. Instruxit hoc verbuz instar eor quę prcęcū significat. L. Crassus inq̄t orator duos scyphos meritoris artificis manu cęlatos sestertijs centū mcssus est tamē nunq; se bis vti pp vercundiā ausum.

Cęllo is. per duplex ll frango: siue cędo: quo verbo nō vtimur nisi in cōpositione. Eius cōpōsita sunt excello pro extollor et supero. Antecello: prcęcello: pcęllo: pcutio: euerto. Procello eiusdem significati a quo procella. Recęllo reclinor humilis fio. Interdum etiam actiue ponitur pro reclino. Uarro. Alius teneram abietem solus percęllit.

Cęlistomia or cū vox q̄si i recessu oris audit Somia eni os or. Fit a cęlo oris q̄uis ꝛ ab oris hcauitate dici possit κοί λορ enim hcauum dicunt. Et sic per ę scribendum erit.

Cęmentū a cędo is. vt q̄dā putāt. Sūt enī cęmenta ois rudior mā quia ędificia surgunt, ppie cęsi lapides apti ad ędificādum excīso mōte aliquo vel effosso. Fodinas quoq; rustici cāpanię cęmentarias appellant. Li. Nec erat difficile murū subruere q̄ cęmēta non calce durata erant sed interlita luto structurę antiquę gñe. Col. li. ix. Sub porticibus q̄dratę hrę cęmentis vel ēt laterculis extruunt. Idē ibi. Modus sylue pro cuiusq; facultatibus occupat ac si lapidis ꝛ operę vilitas suadeat: haud dubie cęmētis ꝛ calce formatus circūdatur murus. Aliqñ ponitur pro ipso opere. i. ędificio: qō structo lapide erigit. Ply. Pallidus lapis in cęmento raro vtilis. Licet enim vtra iniurias fortis ad structurā tñ infidelis est: nisi multa suffrenatione deuinctus. Pher. in instro veteri posuit pro calce aqua sabulogz fermētata cum ait. Habuerunt q; lateres pro saxis ꝛ bitumen pro cęmento.

Cęmentarij dīr cęmentorū hoc est ędificior quę ex lapidibus sunt structores quos fabros murarios appellant. Piero. ad Pauli. Agricolę cęmentarij fabri metallorum lignorumq; cęsores lanarij qui vilia opuscula fabricant. Vi de prętio totius operis faciundi si cum domino conuenerint: ędificandumq; id oduxerint redemptores vocitantur.

Cęmentitius. a. um. quod ex cęmento est parietes cęmentitij.

Cęnos grece latine nouus.

Cęne vrbs circa sinū laconicū. Tenaron añ vocata. Hinc cęnites portus apud Ply. lib. iiij. Et cęneus Iuppiter dictus ē. Ouid. Victor ab ędalia cęneo sacra parabat. Uota ioui.

Cępe gñis neu. ꝛ indeclinabile a cipitis magnitudine or. Uñ ꝛ primā diph. vocalē accepit. Pher. ipelle pelusioten vt edat cępe. Dicit ꝛ Cępa. ę. Ouid. Ędenda est bortis eruta cępa

meis. Inuenitur etiã fm Priſ. cepitius ꝛ hoc cepitiũ. Lepa rum plura ſũt gña nobilioꝛ aſcalonia: ab oppido iudeę: nã vt refert Stra. lib. xvi. Aſcalonetiũ regio ꝓpie fert cepas. Lol. Pōpeiã vel Aſcaloniã cepã eligito ꝛ cōponito ꝛ in fidelia. Optimę ſũt rotũdiſſimę ruſe acriores q̃z cādidę: ſiccę q̃z virides. Lepa oculos mordet. Ũñ a grecis nomen impoſitum Cromyon q̃ſi pupillã oculi cōprimi cogeret ſicut ſcribit Ap. in Proble. Ũñ lachrymoſa dꝛ a Columella.

Cepula dimi. a cepa. Pal. hoc menſe cepulas ſeris.

Cepi pf̄m a capio cũ ę diph. ſcribit cũ eius compoſitis. Accepi ꝛcepi: decepi: ꝓcepi. Cepi vō defectiuũ cum ę a cepio pro incipio formaꝫ quod apud antiquos in vſu erat. Ter. in adel. Sex totis menſibus olfeciſſem: q̃s ille quicq̃z ceperet. Lato. Cepiam ſeditioſa verba loqui. Nunc aũt ꝓterito eius pro ſenti vtimur cũ ſuis deriuatis. Ceperam cepiſſem cepero cepiſſe ceptũ ire. Et ceptũ cepi. Hoc eſt principiũ. Ouid. Diſ ceptis nam vos mutaſtis ꝛ illa aſpirate meis.

Ceruleus color viridis cũ nigro ſicut mare q̃ greco vbo a latinis dꝛ Glaucus. Et Helius ſentit eundē ee cęſiũ. Hũc Vene rũ quoq; colorē ꝛ thalaſſicũ appellari ab Eruditis inuenim⁹ dictus ceruleꝰ q̃ſi celuleus a celi colore. Dicit ꝛ cumatilis co lor q̃ greceκυματᾶ fluctus vocãt. Alija cera deducũt. De quo in dictiõe cera. Ceruleũ arena ẽ cuius tria ſũt gña egy ptiũ ſcythicum ꝛ cyprium. Poſtea probatũ eſt atticum mar moroſum ꝛ ſyricum ſiue preſſum. Vide Ply. lib. xxxiiii.

Cera ł a greco nomẽ hẽat κηρὸν eni greci fauũ dicũt: quod ãbſq; diph. ſcribit: nã Apuleio teſte ɔſuetudo ꝛuertit h in ę diph. Quidã ẽt a Careo deducũt: eo q̃ melis pſuſiõe careat. Ũñ ẽt primaꝫ diph. vocalẽ aſſumpſiſſe dꝛ. Eſt aũt cera q̃ fit expreſſis fauis. Cera aliq̃n pingere ſolebãt: quapp ꝛ tabelle ita pictę cerę vocabãt. Ouid. Perlege diſpoſitas gñoſa p atria ceras. Et cera ẽt fiebãt pugillares i q̃bus ſcribere mos erat. Ũñ ꝛ p epłis: ꝛ p gillaribus ponit q̃ſq;. Ouid. Nõne libet medio ceras implere capaces Quadruuio. Quãdoq; p cerata tabula. Unde dꝛ in prima cera: ꝛ in ſecũda cera. ima cera: ꝛ extrema cera. Nã Romani teſtamenta ſcribebant in tabulis ceratis. Sueto. in Ceſa. Quinti. Pediũ ex quadrante heredem inſtituit reliquos in ima cera. i. vltima parte ta bulę teſtamentarię. Hinc ſyncerum ꝛ procerum.

Cero as. ceram impono. Colu. lib. vlti. Serta quaq; oliuitate dolia cerare oportet. Huius compoſitum eſt Incero. Perſ. Genua incęrare deorum.

Ceratura. ę. ipſa ceratio. Colu. Cetera non credideram ꝓpter olei ſuccum ceraturam pati.

Cereus. a. um. q̃ dꝛ ex cera eſt: vt imago cerea. Sumit q̃q; p molli ac facili. Hoꝛ. Cereus in vitiũ flecti monitoribꝰ aſper. Quandoq; pro pingui. Actius. Pinguẽ turturez cęream q; ficedulã: a cere videlicet colore. Quãdoq; pro vncto. Mar. Cerea ſi pendet iubis ꝛ trita lacerna.

Ceratũ videt ee ſicut vulgo appellat q̃ vulnerib⁹ ſupponi ſolet. Vier. ad Ctesiphontẽ. Deniq; vt oẽm ſtultitiã meã diligẽtius recognoſcas ẽt ſtomachũ meũ poſt illud ſuſceptum ceratũ tuũ te abſente curatu. Cõſtat ex rebus ficticiorib⁹ et igni appoſitũ molleſcit: ł appoſitũ corpori dureſcit ꝛ ptinacius hęret. Dictũ a cera: q̃ fere oibus ceratis adhiberi ſolet: Quidã nõ ceratũ ſed cerotũ appellant a greco κρωτος.

Cerefoliũ gen⁹ herbe. Palladi⁹ Cerefoliũ locis frigidis ſerat.

Cereus cerei. funale. Mar. Dic tibi nocturnos pſtabit cereus ignes. Huius dimi. eſt Cereolus. Piero. Magnum honorem prębent huiſmodi homines beatiſſimis martyribus quos putant de viliſſimis cereolis illuſtrandos.

Cerulus. a. um. penultima correpta. Catul. Cerula vertentes abiegnis equora palmis.

Ceruleus. a. um. idem quod cereus. Proper. Ceruleus cucumis tumidoq; cucurbite ventre.

Cerinus. a. um. pe. pro. eiuſdem eſt ſignificantie.

Ceroſus. a. um. q̃ hz admixtam ceram. Ũñ mel ceroſum dꝛ nondũ depuratũ. Ply. Liquore veluti mellis ceroſi.

Cerũ vel ceris gñs q̃ faui ſilitudinẽ hẽat. Ply. Ramoꝝ fici teneri cauliculi cũ melle vlcerib⁹: q̃ ceria vocant: illinuntur

Ceroma atis. a Ceromatũ a cera fit. Significatq; oleũ cenũq; q̃b⁹ pmixtis vngebãt athlete cũ eent certaturi. Inde Iuue. Ceromatico collo dixit. Dictũ nõ q̃ ceroto ſile fit ſz greculi ẽ κηρωμάτος: ſignificatq; apud greços tabulã ceratã in q̃ ſcribi eſſet ſolitum. Nec inſperſio haphe dicebat. Mar. Et flaueſcit haphe. Nam ea inſperſiõe perfuſa obluctantiũ co pora quodãmodo flaueſcebant lepras patientibus ſimilia. Fiebat ex oleo terraq; nec ex omni terra ſed ex quibuſdaꝫ eius generibus: quibus robuſtiora fieri corpora ꝛ ad tolerã dos eſtus atq; algores firmiora arbitrabantur vt erat albi da quędaꝫ terra pertenuis ex albano agro ꝛ rubrica ꝛ baia nus puluis. Adhibeatur quippe oleum tuum ad agilitatem pſtandum vt corpora lubrica fierent tum q̃ natura olei eſt tepefacere membra ꝛ contra algores munire. Terra vō ad indurandos magnos artus ꝛ aduerſus eſtum fit mandos adiungebãt. Sta. de paleſtritis. Poſtq̃s oleo gauiſa cutis petit equor vterq; procurſu mediũ atq; haſta veſtit arena. Cũ manditos artus alterno puluere ſiccant colla q; demerſere humeris ꝛ brachia late vaſta tenẽt. Ponit ꝛ p loco in quo paleſtritę vngebãt. Ply. Idẽ paleſtras athletaꝝ imagi nibus ꝛ ceromata ſua exornãt. Sũt q̃ dicãt ẽt ceroma ſignificare tabellã ceratam in q̃ olim ſcribere conſueuerunt.

Cerete gñs neutri cuitas tuſcię q̃ Strabone teſte Agylla dicebatur. Declinat ꝛ ceres ceritis pe. co. Uirgil. Eſt ingens gelidum lacus ppe ceritis amnẽ. Feſtus. Cere neutro gñe declinat ſic inquiens Cerimoniarũ cãm aliſ ab oppido cere dictam exiſtimant. Nomẽ ab hoc patriũ eſt hic ꝛ hec ceres ceretis penul. pro. Uirg. lib. x. Quicerete domo qui ſunt mi nonis in aruis. Poteſt etiam declinari fm Priſ. hic ꝛ hec ce ritis pe. co. Uel hic ꝛ hęc ceretis pe. pro.

Cerimonie pe. co. vel ab oppido cerete vel a carẽdo dicte ſũt Nam vrbe a Gallis capta cũ veſtales virgines ſimulachra deoꝝ ex hoſtibus erepta traducerent: oppidũ cerete potiſſi mũ deuenere vbi benigne fuerunt hoſpitio ſuſceptę donec a gallis ciuitas p Camillũ liberata fuit. In cuius beneficij me moriã Romani pſtituerunt vt omnis diuinus cultus cerimo nie a Cerete diceretur. Liui. lib. v. ſcribit. L. Albinuz de ple be vnum virgines: ſacerdotes: ſacraq; plaſtro. Cere inue niſſe. Inde cerimonijs cratum ſit nomen.

Ceſim aduerbiũ figit per inciſionem gladij: ſiue incidendo.

Ceſar cognomen Julioꝝ eſt. Ille enim qui primus Ceſaris no men adeptus eſt: ab eo dictus ferẽ q̃ ceſo mꝛis vtero ſit na tus. Uel ab Elephãto in pugna occiſa q̃ lingua mauroꝝ Ce ſar appellatur. Uel q̃ oculis cęſis hoc eſt glaucis fuerit. Ũñ a Ceſarie cũ qua natus pditur. Ply. lib. vij. ſcribit Scipio nẽ Aphricanũ primũ fuiſſe dictũ Ceſarẽ a Ceſo mꝛis vte ro. Qua de cã ꝛ Ceſones appellati. Julius aũt Ceſar a quo familia ceſarũ poſtea, progata eſt nõ ẽ natus ceſo vtero mꝛ no: q̃ matrẽ Aureliã habuit quã amiſit cũ in Gallia bellum gereret. Cuius ẽtpr Ceſar eſt nũcupatus: qui ptura funct⁹ Piſis obiit. Rex facinus ſcribit de Ceſare Dion. Hiſtoric⁹ greçus cuius verba greca ſubieci. τὸν Δε δακτυλιὸν τοῦ ϖομϖωκίους τὴν ῥωμὴν αφε λομένος ἐϖεῖ ψειναϖιζευσεὶ αμ αυτοὺτὴν ανᾶρεσιν αὐτος δε εἰ εχρὸνισετη αἰγυϖτω δλιατους κλεοϖατρας ἐρωτας ἡν γαρκαι γαρ ἐρωτικωτατος και ϖλεισταις κἀι αλλαις οσαῖς ϖουτερι τυχοι συνεγίνετο κλεοπατρα δε και ϖερικα λεξατη γυναικον εγενετο και τε φέγμα αστει οταῖον εἶχε.

Ceſarea vrbs paleſtine in littore maris magni que turris ſtratonis vocabat. ſed poſtea ab Herode in honore Ceſaris no bilius edificata Ceſarea eſt appellata in qua idez Herodes in honore Ceſaris magnificã domum albo marmore conſtruxit: vbi nepos eius Herodes ab angelo pculſus eo q̃ nõ dediſſet honorem deo ɔſumptus a vermibus expirauit. In hac Cornelius centurio a petro baptizatus ẽ. Altera philippi a philippo Herodis filio honorẽ Ceſaris ad radices mõtis libani edificauit vbi duo fontes Jor. ſ. ꝛ dan oriuntur tertia

cappadocię. Jose. Moga primũ dicebatur quę postea cappadocia nunc aũt cęsarea a cęsare. Quarta mauritanię.

Cęsara augustana vbs hispanię taraconẽsis de qua habetur in gestis dñi Uincentij.

Cęsareus.a.um. Et cęsarianus.a.um. vt cęsariani milites.

Cęsaries coma a crebra cęsiõe. Jõq; ppie viroꝝ ẽ. Uñ Cęsariati comati dñr. Plau. in Mili. cesariatus miles.

Cęsenna vbs flaminę puicię a cędẽdo: q exiguo amne cęsa. i. diuisa sit. Uel q ager eius duobus fluminibus Sapi. Rubicone fit diuisus. Dinc cęsennates dicti sũt cęsennã habitantes: t cęsenatia vina: quę inter gñosa numerabantur.

Cęsa: gallicũ telũ. Uar. Qui gladijs cincti sine scutis cum binis cęsis essent. Hęc t Hesa dñr gallica lingua. Uñ t viros fortes Gallı gesos vocãt. Uirg. li. vij. Alpina coruscat gesa manu: t cęsa particulę oronis q̃ greci cõmata vocãt: differũtq; a mẽbris q̃ greci dicunt Cola. Mẽbrũ enĩ est ps oronis ex pluribus vbis absolute aliq̃d significans. Doc mõ. Et si vereor iudices ne turpe sit p fortissimo viro dicere incipientẽ timere. Cęsum aũt pars oronis est nondũ ex duobus aut ex pluribus vbis quicq̃ absolute significãs. Doc mõ. Et si vereor iudices ne turpe fit. Aliqñ tñ cęsa oratio oꝛ cũ non efficiunt mẽbra ex cõnexione verboꝝ sed singula verba aliq̃d significãtia, pserunt hoc mõ. Quis est iste Gallus: armiger Catilinę stipatoꝛ tui corporis concitatoꝛ tabernariorũ latratoꝛ fori. Eadẽ t incisa dñr: de hoc etiã in cõma.

Cęsura. ppie Incisura. Ply. lib. xvij. Añ kal. martias crescit ad bzumã vsq; definitq; cũ durescere incipit. hoc signuꝫ qõ tempestiuã bz cęsurã. Et Cęsura a cędenda voce: quę differtur: q sit decora terminatio vocẽ in medio versuum notata hęc q̃drifariã diuidit. Alia pentimemeris oꝛ siue semiq̃naria: alia heptimemeris siue semiseptenaria. Tertia Trochaica. Quarta bucolica. Pentimemeris est quũ post duos primos pedes superãs syllaba inuenit q̃ dictionẽ terminet vt Arma virũq; cano. Et Italiã facto. bz enim ex q̃q; dimidiũ. Heptimemeris est cũ post tres pedes silr syllaba inuenit vt Arma virũq; cano troię. Continet enĩ septenarii medietatem. Trochaica est cum post duos pedes trochęus partem orationis perficit: vt Nil nostri miserere. Bucolica. cũ post quattuoꝛ pedes syllaba superat in partem orationis definens: vt ventur trochęus partem orationis terminans: vt Omnia vincit amoꝛ t nos cedamus amoꝛi.

Cęstrum. Instrm quo cauat Ebur. Alij putant esse genus teli pisco bello inuẽti. Jul. Pol. pro stimulo siue stilo accipit cęstrũ. Dręterea Sphyrenã piscẽ attici Lęstrã vocant latine Sudim appellatam: qz rostratus sit t silis belonę. habet et herba cęstron: p betonica ceu a varietate remediorꝝ t efficacia noĩe iposito. Sz t mugil piscis iõ Lestreus videtur a grecis appellatus q: teli mõ publica athenienssũ pena ũret adulteros. Utcunq; hoc genus missilis quod greci cestron vocant nostri. Uiriculum. Nam t tenebram vulgo ita dicimus. Sed hoc nomen sine diph. scribitur.

Cęsuratim. figt succincte breuiter per cęsurę cõmota. Scido. Claudiano. Tota illo dicto sic cęsuratim succincta q̃, pfluẽs

Cęsuratum vas appellatur cęsim orificiatum.

Cęsitũ: linteolus erat purus t candidus dictus q cędendo ad candoꝛem peruenirent vel q oras circũcisas haberet.

Cęsius coloꝛ q̃ speciẽ cęli bz. Uñ oculus Lęsius dictus q̃si Lęlius hoc est cianei coloris grece glaucopꝛs ab oculis noctuarũ γλαυς enĩ nocturna oꝛ ὀψις visus Uñ a nris glaucus vocat. Dinc glauci equi q̃ saline is oculis sunt: vulgo Glaucioli dicunt. Alij cęsium intelligunt lentiginosum. Alij Cęruleum. Teren. in eu. Rusam ne illam virginez Cęsiam: Et in Ecy. Magnus rubicũdus cispus crassus cęsius. Ubi Do. Cęsius glaucis oculis quasi felis oculos habens.

Cęsones: qui cęso matris vtero nati sunt.

Cęspes gñis mas. a cędo fit t figt terram cum herba auulsam seu in modum lateris cęsam: vel oꝛ frutex recisus ac truncatus q pedẽ cedat. Et cęspite agger: castrensis fit Luc. Stetit agger sulti cęspitis intrepidus circũcidit autem ferramẽtis continetq; herbarũ radicibus terrarũ. docet Uege. li. iij. qua altitudine ac latitudine cęspes circuncidi habeat. Dinc cęspiticius. a. um. qõ fit ex cęspitib⁹. Unde tribunal cęspiticum vocatur suggestum ex cespitibus factum. Flauius vopiscus. Deinde concursus ad cęspitium tribunal.

Cęspito as. pe. coꝛ. pede aliquid percutio quo q̃si ruere cogar: vt sit cęspitare quasi cęspitem offendere: vel in cęspitem ferri. Unde cęspitatoꝛes equi qui sępe in cęspitem vel lapidem aut aliquid huiusmodi impingunt.

Cęstus us. genus claue pilas plumbeas lozis bubulis appẽsas habẽs quo Daretẽ t Entellũ pugnasse legimus Uirg. li. v. Sin crudo fidit pugnã comittere cęstu. Et a cędẽdo fit. Lęstus vo cesti sine diph. sumit pro cingulo quo vroꝛ a marito cingebat i fide maritali. t ẽ fę. gñis q̃uis t masculi reperiat a variis punctis sic dictus. κεντει p enĩ pungere est t pictura re. Uñ cingulũ illud veneris quo ipsa martẽ. t Juno Jouẽ ɔciliabant a poetis Cestus oꝛ. Mar. vt martis reuocet amoꝛ: sumiq; tonantis a te iuno petat cestoꝛ t ipsa venus. Sz t lozũ aut opus inter punctũ acuue pictũ. t Ueneris itez ornamentũ t in cõmune seminarũ cestoꝛ greci vocãt. Pro ide Celsus aphricanus ꝺ quẽ scripsit ozigenes. xxiij. libros edidit quos a rege varietate Cestos appellauit. Dinc icestus t cestillus diminutiuũ Homer⁹ multa libro. ξ. iliados t eustathius: sed aristophanis interpres in vestis comędia ορεσ τρευς τουκεστρεος ειδος ιχθυος τοκεφαλος και μεγαλην λεπι λαεχομ. pagnina. xix.

Cęter aliũ figt. a quo fit cęterũ ɔiunctio siue aduerbiũ. p ß siue id qõ dicere solemus qõ reliquũ est. Cętera ẽt qñq; aduerbialiter capitur pro deinceps vt Cętera parce puer bello.

Caicus nomẽ est fluuij in phrygia: t labitur p Mysiam t pergamũ. per campũ qui caicus appellat. Arrianus aũt li. v. de gestis t vita Alexandri magni και καικου αλλοεμ μυστι και μαι ανδρούτωμ καρι κωμ και τα λοιπα.

Caius. cognomen a parentũ gaudio sumptũ. Et est dictio trissyllaba Mar. non maius q̃ ter caius esse tuus.

Cala fustis siue claua lignea. Lucil. Scinde calam vt caleas. i. scinde lignũ: t focũ accẽde vt te calefacias. Calę. arum. ciuitas in India: t grecum est τοκαλομ τουκάλου.

Calabra pe. coꝛ. dicebat curia: vbi tñ rõ sacroꝝ gerebat. Macro. Et ipsi curię ad quã vocabant: calabre nomẽ datũ est.

Calabria p. c. insula est quã veteres Mesapiã prisci peusepiã dixere. Est q; boza italię, prima sicilię a q̃ pharo bzeui maris tractu diuungit. Inde fit calaber calabza calabꝛ. Quid. lib. iij. de arte. Ennius emeruit calabris in mõtibus hozos. Silr declinat hic calaber hęc calabria t hoc calabre ex noie his declarant bona ciuitatis καλοσθ ηομ. bonus. a. um. βριτω degrauo more arboũ degrauatę pendere fructiũ qñ fit regio onerata t plena omni genere bonoꝛum.

Caladrius t caladrion: auis est albi coloris.

Calaguritę: ciuitas hispanię in vasconibus collocata. Dinc calaguritani qui in ea habitant.

Calamis calamidis nomen statuarij qui equos absolutos et perfectos effinxit.

Calamintha seu calamenthus herba nota. q̃ Aristo. scribit in mentã cõmeare. Panc latine Nepetã quidã dici putant.

Calamus pe. pro. vnus fuit phs ex gymnosophistis indis qui tpe Alexandri magni semetipsuꝫ viuũ Ultroneꝰ cremauit. De cuius morte hęc pdunt. Secutus Alexã. magnũ extra diẽ fines p cõem aliorũ phoꝝ ɔsuetudinẽ qui regi assistunt cũ apud pasargadas egrotare cępisset seipsum extulit anno ętatis sue. lxxiij. Facta enĩ pyra t aurea lectica sup iposita in ea cubans cõbustus ẽ stramẽtis opertꝰ. Sũt qui dicãt eũ in lignea domo frodibus plenã t pyra sup tecto ostructa iclusum se vt trabẽ in ignẽ iniecisse: t cũ domo deflagrasse. Fertur cũ Alexãder magnus rogaret eum si quod vellet diceret propediem te videbo. Quod ita contigit. Nam in babylone paucis post diebus Alexander moꝛtuus est. Arianus autez grecus historicus de gestis Alexandri ita scribitur grece. ωβασιλευ αλεξανδρε ανθρωπος μεν καζοςτο

σοῦ δὲ τῆς γῆς κατέχει ὅσον ὧδε τοῦτο ἐξ ἡμῶν βεβῆκαμεν ἡμεῖς ἐφ' ὅσον δὲ ἀνθρώπους ὠνήσαμεν πλήθει τοῖς ἄλλοις. ꝛ multa de collocutione ꝛ morte ipsi⁹ Calamus autem nō est nomē illius sed cur ita fuerit cognominatus scribit Suidas noster ὅτι ὧδε ἔπαυτα σοφὸν οἱ ἰνδοὶ προσαγορεύουσιν.

Calamus.pe.co2.grēcū est καλάμος τοῦ καλάμου.harū do magis minutā hīs internodia lōga ꝛ recta ex qua sagitte apud diuersas gentes fiebant.Uirg.Cū daphnidis arcū fregisti ꝛ calamos.Ply.li.xvj.Calamis ppli oriētis bella cōficiūt.Est ꝛ calamus quo scribi solet.Mar.Dat chartis calamos babiles mēphitica tellus terantur reliqua tecta palude tibi.Itē calamus dicitur cōcauus fistulis accōmodatus quē Syringiam vocant.Est ꝛ calamus auleticus qui tibijs vtile est.Uir.Nec calamis solū equiperas sed voce magistrū.Et calamus lirga cui bamus filo lōgo ligat ad capiendos pisces.Silꝛ virga ad capiēdas aues visco illinita calamus ōr.Mar.Balbana decipit calamis ꝛ retibus ales.Alīqñ calam⁹ accipit pro stipula:ꝛ p quacūq; re tereti ac fistulosa ad similitudinē harūdinis.Ūñ arborū quoq; ac vitiꝫ calamos dicimus.i.teretes particulas ꝛ virgas ad serēdum in terra aptas.Ply.Qui si longi⁹ afferant pomoꝫ calami: rapis infixos optime custodire succū arbitrant.Itē accipit p arbore aromatica a similitudine calami vsualis simulās gustu casiaꝫ:Vie.in Exo.Sume tibi aromata calami ducentos quinquagita siculos casię.quingētos siclos pōdere sanctuarij.Signit in india multis nodis geniculatus fuluus flagrans spiritus suauitatē.qui cū frangit in multas fit partes scissibiles.Et calamus mēsura ex ser cubitorum ꝛ palmi.

Calama calamę gñis fę.est basta insius frumenti Suidas καλαμη ὁ σαχυς τοῦ σίτου ἀπὸ καλου τουξυλου αὐτο δὲ ἀπὸ τῆς καυσεως.

Calamarū:theca.i.repositorium calamorum.

Calamitas propie rustici grandinē dīt calamitatē ꝛ comminuat calamos.hoc ē culmos ꝛ segetes.Terē.in eu.Ipsa egre diuit nostri fundi calamitas.Accipit pro miseria et ęrūna. Ūñ calamitosum dicimus malis ac calamitatib⁹ pgrauatū. Li.Et bonoꝫ amplissimi puto esse ꝛ accusare improbos ꝛ miseros calamitososq; defendere.

Calamistrū:ac⁹ maioꝫ qua calefacta ꝛ adhibita crispant capilli Unde Li.calamistratā comā vocat.Vie.,pcurator calami stratus.Qui autem eam administrat a cinere Cinerarius et ciniflo vocatur.

Calantica: tegmen muliebre qō capiti innectitur.Li.in Clod. Tum mecum vuicirentur pedes fuscus cum calanticam capiti accommodares.

Calatores dicebant serui κάλεσις quod est vocare.qui semper vocabantur ob necessitatem seruitutis.

Calones.ministri militū boies liberi a calādo.i. vocādo qꝛ vocant ad ministeriū sm Acronē.Uel a calēdis.qꝛ eo die cibaria accipiūt vt ſquit Porphirio.imo ἀποτωμ καλωμ.

Calathus.pe.co2.ꝛ aspirato.grecū ē. καλαθος ꝛ ab aliquib⁹ Qualus ꝛ q̄sillus.ab aliquib⁹ Fiscella vas vimineū sm porphrionē in quo mulieres pensa vel tramā reuoluunt. Iuxta quas significationes ait. Uirg. in Alexi.Tibi lilia plenis ecce ferūt nymphę calathis.Vie.in hieremia Calathus vn⁹ ficus bōas habebat nimis vt solēt ficus eē primi tēporis:ſz q̄d opus tot magis calathus:ōr cistella.Ouid.li.iiij.fas.Nec Iplet calathos lento de vimine noxos hęc gremiū laros degrauat illa finus.Accipit interdū pro calice ad sacrificiū apto.Uirg.Uina nouū fundā calathis aruisia nectar.Ser. ait esse vas ęneum in quo Lac vel recens caseus distrahitur.

Calata comitia quere in dictione comitium.

Calathis.is.pe.co2.nomē ciuitatis.sicuti Ptol.ꝛ Stra. scribūt a calatho ibi inuento.Inde hister poeta qui de Tragędia insignem librum condidit.

Calathę:quam alij Calathusas vocant nomen vrbis ad Herculis columnas sitę.

Calx:calcis:tam mas.quā fę.generis.a calcando.i.nitēdo non a calcitrando.Uirg.cornipedemq; citum ferrata calce fatigat.Idē Quadrupedemq; citū ferrato calce fatigat.Dicitur ꝛ calcaneus.ꝛ calcaneū.ꝛ Talus.Et de boib⁹:ꝛ cęteris aialibus dici pōt.Capiturq; interdum pro extrema parte pedis qui ꝛ pes imus appellatur.Uirg.Calcēq; terit iā calce dolores.Uñ ēt sępe numero p fine vsurpatur vt a vertice ad calcem ideſt a principio ad finē.quod perinde est: ac si diceretur A capite ad pedes. Aliqñ sumitur p pedū pcussionibus plagisq;.Teren.in phor.Namq; insciti⁹ est aduersus stimulos calces.Iuue.Aut dic:aut accipe calcem.

Calx:femi.generis. seu Calces lapis coctus sic dictus q⁹ in ędificijs calcetur.Nā ita lapides simul astringit vt calcati videanē.Palladius.Calx quę erit ex spisso ꝛ duro saxo structuris conuenit.ex fistuloso vō aut molliozi:lapide tectorijs adhibetur vtilius. Fit autem de albo spisso ꝛ durioꝛe saxo Loquitur fornace calcaria.

Calcata ędificia dīr calce directa q̄ ꝛ locationē ꝛ tectoriū appellāt.ꝛ przcipue si leue politumue fuerit vt supīduci possit peniculis vel albariū vel pictura ad venustandā structurā.

Calcaria fornax:in qua calx coquitur. sicut sulphuraria in qua sulphur.Ply.Nuper repertū oleas gaudere maxime cinere e calcarijs fornacibus.Est aūt adiectiuū.Calcarius calcaria calcariū.Calcarius vō qui przest fornaci calcarie Cato de re rus.Calcarius ligna conficit ad fornacem.

Calcaneus ꝛ calcaneū. vtroq; modo ōr. pro parte posteriore pedissimi.Uirg.Continuis rimis calcanea scissa rigebant.

Calceus:pedis indumentū quod fit ex pellibus aialium a calce fit.Li.li.j.ar.veteris.Si multus erit ī calceis puluis ex utinere conuenire oportebat.

Calcearius idē qō calceus.Ulp.titu.de alimentis legatis. Diarijs vulcibarijs relictis neq; habitationez neq; vestiarium neq; calcearium deberi palam est.

Calceolarius qui calceos conficit.Plau.in aul.

Calcio.ꝛ calceo.as.raro vsos auctores inueni. semel cum acēo eius rei qua quis calciatur apud Ply.li. xxxvj.reperi:sed p Impono dictū est.Arcesilaū quoq; magnificat Var. cuius se marmoreā habuisse leenam tradit:aligerosq; ludentes: cum ea cupidinem: quozū alij religatā tenerent: alij e contu cogerent bibere:alij calciarēt soccos omnes ex vno lapide. Ablatiuo āt.li.vij.Nos quoq; vidimus athanatuz nomine pdigiosę ostentatōis quinquagenario thoracе plūbeo īdutū:corburnisq; pōdo calciatū pcenam ingredi.Hel. die feriato tunicis ꝛ lacernis indutos ꝛ gallicis calciatos. Huius cōpositū est excalcio.Sue.in Uitel. p maximo munere a Mesallina petijt:vt pedes przberet sibi excalciandos.

Calceamen.ꝛ calceamētum.pro ipso calceo.Ply.li.xix.Vic calceamina ꝛ pastorum vestis.

Calceatus.us.idem qō calceamen.Ply. Itaq; longo itinere sine calceatu atteruntur pedes.

Calcar:ferreus stimulus ad vrgendos equos sic dictum q⁹ ad calcem alligetur.

Calcitro.as.pe.co2.pede percutio. hinc calcitrones dicti sunt q̄ calcibus infestant.Hel.equus mozdax ꝛ calcitro Huius cōpositum est recalcitro.

Calcitrosus qui sępe calcibus ferit. Col.li.ij. Inuentūq; recte tractum calcitrosumq; eum reddibit.

Calculus a calcando gñis lapidis durissimi ꝛ rotundi sicut ait Vie.ad dama.qui calce przssus offendit. Qui. p q̄s numerabilis alte calculus oīs erat.Et calculus lapillus ī corpore ex quo asprim⁹ cruciat⁹ gignit:q̄ aūt eo morbo laborāt:calculosi dīr a grecis lithanici.Ply.li.xxj.Utunt alopetias ad lithāicos opisthotōicos. Itē calcul⁹ōr quē latronē seu latrū disseno numeratur tesserea pūcto. Calculus hic gemino discolor hoste parit.Quoniam autem calculus facere rōnez solemus.calculus quandoq; pro rōne ponitur. Li. Itaq; tibi concedo vt si te alicuius dati pęnitet ad calculum reducas. Rursus calculus minima pars pōderis dicitur. Et culter lapideus quo Esaię prophę labia mundata fuere.

Calculosus: q̄ calculis. i. lapillis ī corpore abūdat. Quo nomine vsus ē Ply. Et calculosus locꝰ q̄ calculis abūdat Col. li. iij. loca aprica calculosa glareosa interdū ꝛ saxosa amat ficus.

Calculo. as. rōnez facio. Unde calculator. a calculis. i. lapidibꝰ mutuis quos antiq̄ in manu tenētes numeros ꝑponebant.

Calco. as cōpimo. q̄ ꝛ ad aiuz trāsferē: vt calcauit passiones cuius cōpōsita sunt conculco. Inculco ꝛ ꝓculco.

Caliga. ę. pe. cor. tegumētū tibiaz. Cuiꝰ dimi. ē Caligula Amb. Colobio. ꝛ pallio ītutos caligulis calciatos. A quo militari calciamēto germanici filius Caius Ro. Imperator. cognomē sortitus ē. quī i exercitu natꝰ fit. Auso. Cuius cognomē caligę cui castra dederūt. A Caliga fit Caligatus vt miles caligatus Iuue. Uenīā caligatus in agros dr ꝛ Caligaris.

Caligula. dictus fuit Caius imperator. a Caligis quas Margaritis refertas primus portauit. Hic ędificauit cuitatē quā calipolim nominauit.

Caligo. pe. pro. umbra est de spissitudie aeris effecta. quoniaz aeris color gignatur. Hinc caliginosus. a. um. pro obscuro dr ꝛ caligosus vt apō hier. Anteq̄ offendant pedes nostri ad montes caligosos. Caligo. as. caligīnem induco. obscuro Hiero. in Exo. Oculi eius caligauerant.

Calaris. ciuitas in sardinia. Uide in dictione Sardinia.

Calchas. antis. nomen propzium greci auguris.

Calor: ꝛ caliditas. idē signific̄at. Dr ꝛ caldor. Uar. Olea lecta si nimiū diu fuerit ī aceruis caldore fracescit: ꝛ oleū fecitū fit.

Caleo. es. calui. per simpler. l. feruco calidus sum. La. li. de opi. Qui aūt ignē putauerunt: hoc vsi sūt argumēto. q̄ ꝑtē aīa corpꝰ caleat recedēte frigescat. In quo oñdit ꝑmitiui ꝛ derīuatiui diuersa significatio. vt caleat intelligatur. calidum fit: frigescat frigidum fiat. composita sunt ꝯcaleo et incaleo.

Calesco: calidus fio. a quo concalesco ꝛ Incalesco.

Calefacio. ꝛ calfacio. calidum reddo. Ply. li. xxi. chrysocome radix calfacit ꝛ stringit. hinc Excalfatio. a quo excalfactorius a. um. Idē. excalfatorias habet vires. Concalfacio. incendo. Li. Et ait idem cum brachiū concalfecerit tū solere pugnaꝝ

Calefio. habet significationem passiuam ūlatam. vt hic calefit igni. A quo concalfio. ꝛ excalfio.

Calidus. a. um. a Caloze fit. ꝛ modo seruentē sīgt Uirg. Uoluitur ille vomens calidū de pectore flumē. Mō Ferocē incōsultū. Pacu. Latine ne fis nimis calide loquaris ꝛ turbā ꝯcites. Mō Uelocē. Uar. cū hęc dixisset ecce calidis pedibꝰ q̄dam nauicularis irrūpit in curiā. Dr ꝛ caldus ꝑ syncopam. Mar. Frigida nō deerit: nō deerit calda petēti. Sunt tīi q̄ dr iam faciāt inter calidū ꝛ caldū vt sit Calidū sponte nullo extrinsecus calorē suggerēte vt ignis ꝛ spūs nr q̄ corpꝰ aīat. Caldum vō aliunde. Quo mō locutus est pedianus Corpus nudum caldatum sicut in lecto erat positum: vt vulnera videri possent in foro um detulit. Sed ꝺfundit apud Auctores

Calozificꝰ a. um. q̄ calorē facit: sicut a frigore Frigorificus.

Callus ꝛ callū vtroq; modo dr ꝑ duricia illa quę in manibus vel pedibus ex labore nascit. Plau. in persa. Plus calleo q̄ aprugnum callum callet. Est aūt Callū aprugnum caro apri callosior. ob id saporis iucundioris. Et in Lap. Quanta summi absumendo: quanta callo callositas.

Callidus per duplex. ll. astutus. Differt q; a Uersuto q̄ callidꝰ sit ille vti scribit Li. cuius aīus vsu: vt manus opera cōcallusit. Uersutus cuius mens celeriter versatur. Hic Calliditas quę sm Aristo. est quędam prudētie pars quę ita versatur in paruis vt prudentia in magnis.

Calleo. es. callui. propriē callosus sum siue Callū facio Plau. in pseu. Neq; ego boues magis asinos nunq̄ vidi ita plagis coste callēt: quos dū ferias: tibi plus noceas. Transfertur ꝛ ad aīum. Idē Occalluit aīus. Li. Sulp. Aut qui non illis rebus exercitatus animus callere iam debet. Interdū Callere est perfecte scire. q̄ sic vt pes vel manus ex longo labore callum facit ita mens longa experientia facit habitū quēdā reruz in quibus versatur. Et sic neutrū transitiuū ē: vt dicenda silendaq; calles. Et illud. Legitimūq; sonū digitis callemus ꝛ aure. Huius verbi compositū est Occalleo a quo Occallesco.

Plau. in asy. Qui latera conterant quę occalluere plagis.

Callisc̄. ē callū fieri. Lato. Aures nobis callisc̄ant ad iniurias

Calles: oppidū in Gallia: Aliud in Campania: a quo Calles populi iuxta falernos ꝛ Massicos. de quib⁹ Uir. equora quiq; calles linquunt Hinc calenum dimum.

Calēde: ꝑmus dies mēsis ακκαλέω. Καλεω voco q; solebat rome minor pōtifex noua luna cōspecta plēbē vocare in capitoliū: vt audiret quot dies a calēdis ad nonas superessent

Calendaris ꝛ hoc calendare: quod ad calendas pertinet: vt Iuno calendaris.

Calēdariꝰ a. um. idē est vt calēdarius liber. vide ī Ephemeris

Callis: via callo perdurata. Uirg. li. viij. Rura per occultos duocebat semita calles.

Callimachus pe. cor. nomē poete cyrenensis q̄ principes inter Elegiacos habet. Fuit ꝛ Alius historicus ęgyptus. de quo Suida noster υιος βαττου και λεσταμαχης μαθητης ερωσ ρατους ꝛ multa: ꝛ quot fuerint lōge prosequitur.

Callisthenes. pe. cor. nomē philosophi. ꝛ apud nos pulchritudinis potentia dr. hic fuit olinthius Aler. magno familiaris ex cōdiscipulatu apud Aristo. Accitusq; ab ipso rege ad prodēda memorię gesta eiꝰ asiatica. Huic nocuit īmodica libertas grauitasq; in visa regi cū haud quāq; male assentantiuz accōmodatus ingenio esset. Nam cū Aler. magnus ex persico superbię regię morez adorari vellet accerrimꝰ inter recusantes callis thenes fuit palā dictitans Alexandrū nō adorādū esse. quę res ꝛ illi ꝛ multis principibus macedonū exitiū fuit. Si quidē Alexāder. Callisthenē ꝑpter adorationis pericę interpellatū morē: coniurationis cōsciū fuisse criminat⁹ est: eūq; truncatis nārībus absciss̄isq; auribus ac naso labiisq; deformatū cū cane in canā clausuz circūferri iussit: diuq; torsū tandē necauit. De hoc Sene. li. vi. questionū naturaliū. Fuit callisthenes nobile ingeniū ꝛ furibūdi regis ꝑpatiens b⁹ē Alexādri crimē eternū q̄ nulla vi⁹ nulla bellorū felicitas redimet. Naz quotiens dicetur Occidit persaruz multa milia opponētur ꝛ callisthenem Quotiens dictum fuerit. Occidit darium dicetur Sed callisthenem occidit.

Calisto: vna ex nymphis: ꝛ pulcherrima dicit. Fuit Lychaonis arcadię regis filia ex qua ortus ē. arcas a quo Arcadia. Quę postea versa est in vrsam quę dicitur Arotos ꝛ iuxta horealem polum sita.

Calypso Insula cōtra Troglositas sita. Est ꝛ nympha oceani ꝛ Thetios filia. Regnauit in ogygia insula ꝛ Ulyssem naufragū hospitaliter sūscepit Ouid. Ab quotiens illū dolunt ꝑperare calypso. de qua Homerus in odyssea per y scribitur.

Calyptra. ę. genus vestimenti quo mulieres capita tegebant ακαλυπτω tego.

Calliope. pe. cor. vna musaruz ꝛ prestantissima que ēt calliopea dr sicut penelope ꝛ penelopea: a pulchro odore dcā ωψωπος vultus ꝛ facies dicitur. Καλος. pulchritudo. Praest heroicis versibus.

Calix: genus poculi quo bibimus. q̄ eo calidā bibebant vt inquit Uar. Nā ꝛ calidā ꝛ frigidā ꝺuitijs veteres adhibebāt Iuue. calidę frigidęq; minister. Oñq; ponit ꝓ maiori vase. Lice. li. iij. tus. Quid dic calix mulsi. impinguendus est vt plozare se desinat. Quandoq; ꝑ vase in quo legumina ꝛ holera coquūtur. Ouid. li. v. fas. Stāt calices: minor inde fabas bolus alter habebat. Uar. calix a caldo q̄ in eo calida plus apponebat. calices fictiles cululi dīr. At calix. cū. y. sīgt soliculū quo fructus arborū cooperiē. a Καλυπτω cooperio

Calliblepharon: medicamentuz quo fucantur ozanturq; palpebrę Ply. li. xxviij. Calliblephari pari modo fuligo in hoc vsu temperatur.

Callirhoe fons apud athenas. Papini. li. xij. th. Et quos callirhoe nouies erantibus vndis implicat. Hic postea a tyrannis reparatus Ennea crunos dictus est ideſt saliētes nouez. Martianus de hoc fonte. Fontes multi atticę inter quos callirhoe prędicatur.

Calydon pe. cor. seu Calydonia ętholozum ciuitas regia Oenei patris. Meleagri: et regio vicina distat a mari. septem

miliũ quingentozũ passuũ spatio per qõ Euenus fluit. Luca Et mele agrę eon maculatus sanguine nessi. Euenos calydona secat. Vñc Calydonius calydonia calydoniũ ꝛ Calydonidis. Ouid. plãgũt se matres calydonides. Itẽ Calydonia sylua batanię. Vnde sęui leones mittebant: a qua batã ni quandoq; Calydonij vocãtur secũda syllaba longa ꝛ tertia breuis. Mar. Nuda calydonio sic viscera prębuit vrso Idẽ. Quinte calydonios Ouidi visure britãnos. Cum aũt de ętolico agro itelligim⁹ secũda breuis tertia lõga. vt supza apõ Luc. ꝛ Ouid. Tradidit aoni⁹ pauidã calydonida nesso.

Calydna: insula quã q̃dã vnã eẽ cũ Calymna. Alij calydnas duas leron ꝛ Calymnam que sunt circa rhodum. Stra. alias ab his calydnas prope Tenedum constituit.

Calipolis: vbs tracię in extremo beleſponti. a. L. Caligula ędificata a quo nomen sumpsit. hoc est Caligulę polis.

Callipidę. pe. cozre. populi scythici. bipanum fluuium in colentes. vt auctor est Herodotus.

Callistratus. pe. coz. nomen viri prozium.

Calon. latine bonũ siue pulchrum siue honestũ. Et Calon oꝛ ligniũ. Inde Calones calcei ex ligno. Quo ẽt noie serui militũ castra sequẽtes oñr q̃ clauas ligneas vel frustes gerebãt: vt q̃ militib⁹ ligna subministrabãt. Hoz. Hũc pminxerũt calones atq; caballi. Quidã tamẽ Calones a calando deriuant q⁹ ad ministeriũ aduocarent. Alij a calẽdis q⁹ calẽdarũ die cibaria capent p toto mẽse. Et calon nomen est Statuarij.

Calopodium: calciamenti lignei genus quod alio nomine oñr Soccum. ꝛ per diminutionem Socculum.

Calęnũ: cũ ę diph. vbs Cãpanię. xiiij. passuũ milib⁹ a Capua distans. In cuius agro vinũ optimũ ꝛ dulce nascit Stra. Calęnũ vbs in Campania in primis eximia adiuncta Caselino. Vñ Hoz. Prędo domitã caleno tu bibes uuaz. Quidam etiã Calęnũ vinũ accipiũt a Calibus oppido campanię. Alij a καλὸς quod est bonũ ꝛ οἶνος: vinũ. Iuue. Occurrit matrona potẽs quę molle caleno. Et sic scribi potest. cũ. ę. diph.

Calpar volium. Var. li. j. de ui. pa. Quia anteq; nomẽ dolij, p latum esset id genus vasoruz Calpar diceretur. Festus docet esse genus vasis fictilis seu vinũ notum quod ex dolio demittitur sacrificij causa anteq; degustetur.

Calpe: hispanię mons: circuitu non magnus: altitudine igens vna ex colũnis herculis in cuius radicib⁹ vbs ẽ nomie Calpe vt inqt Stra. Quo ẽt nomie dicta ẽ ĩsula ĩ occasu post Gades angusto discreta freto ἀλλαχαλτισ ὑδρια ες. I.

Calua. ę dicit os capitis vbi capilli esse consueuere. Mar. Psittoro: faciensq; lauas ꝛ dzopace caluam.

Caluus. of a cuius capite capilli destruxerũt: siue qui sine capillis nati sunt. Vnde Ply. li. xj. docet esse gentes naturaliter caluas quales Myconij qui capillo carẽtes gignũtur. Die. in leui. Uir de cuius capite capilli fluunt caluus ꝛ mundus est. Vnc fiunt cõposita Precaluus ꝛ Recaluus qui ꝛ Recalualter dicitur de quibus infra.

Caluities ꝛ Caluitium. defluuium capillozũ a capite: seu locus in quo capillozum defluxium est. Die. ibidem. Sinaũt in caluitio siue in recaluatiõe albus vel rufus colo⁹ fuerit exort⁹: ꝛ hoc sacerdos viderit cõdemnabit eũ haud dubię lepzę q̃ orta est in caluitio. Sue. Caluitij vo deformitatez iniquissime ferebat: sępe obtrectatoz iocis obnoxiam expert⁹. ideo deficientem capillum reuocare a vertice consueuerat.

Caluo as. caluũ facio. a quo Decaluo ꝛ recaluo. Primũ significat valde caluo. Secundum ab anteriore capitis parte caluo. Die. in Esaia. Decaluabit oñs verticẽ filiarũ syon. ꝛ dominus crimẽ earz nudabit. Idẽ in leui. Sinautem ĩ caluitio siue in recaluatione albus vel rufus colo⁹ ꝛc.

Calueo. es. caluus sum. Ply. li. xj. Et quędam aĩalium natura liter calueni sicut Strutio chameli ꝛ cozui aquatici. Vnc cõponitur Recalueo quod ẽ rursus in caluiciem reuertoz.

Caluescere est caluus fieri. Col. vij. Potioz tñ est ratio custodiendi ne nascatur neue in colla caluescãt. Ply. li. xj. ppzium bis caluescere omnibus annis cũ seritur rapa. Dicitur ꝛ de agris. Col. lib. v. Propter mures atq; talpas sępe nouella caſtaneta caluescunt idest rarescunt.

Caluata vinea apud Catonẽ ꝛ plyniũ figũt in q̃ vites quidẽ sint verũ paucę rareq; vt in caluitio capilli. Nã ꝛ greci loca satis: fructicibusq; nuda phalacras quasi calueta appellant.

Caluaria totũ caput ꝛ carne nudũ ꝛ tã de bzutis q̃z de hoĩbus oꝛ. Palladius. equę caluaria sed nõ virginis intra oztũ ponenda est vel potius a fine. Credunt eni sua pręsentia secũdare. q̃ spectãt. Celsus. li. viij. Ubi capitis ossa ꝛ ipsaz caluariã describit. Et Caluarię loca sepulturę publica q̃s greci vocant polyandria: seu loca vbi decollabant hoies dãnati Dier. extra vbes ꝛ fozas poztã loca sunt in q̃bus trũcãt capita damnatozũ. ꝛ caluarię. i. decollatozũ sumpsere nomen. Propterea aũt ibi crucifixus est dñs: vt vbi prius erat area dãnatoꝛ: ibi erigerent vexilla martyrij. Et quomodo pro nobis maledictũ crucis fact⁹ ẽ ꝛ flagellatus ꝛ crucifixus: sic ꝓ oñz salute q̃si noxius inter noxios crucifigeret. Sin aũt quispiã rẽdere voluerit Ideo ibi dñs crucifixũ: vt sanguis ipsius sup Adã tumulũ distillaret interrogem⁹ eũ q̃re ꝛ alij latrones ĩ eodẽ loco crucifixi sũt. Et quo apparet Caluariã nõ sepulcrũ ꝑmi hoĩs q; locũ significare decollatoꝛ: vt vbi abũdauit peccatũ supabundaret gratia. Adã vo sepultũ iuxta Ledrõ ꝛ Arbee in Jesu filij naue volumine legimus.

Caluo caluus decipio frustroz cuius passiuum est caluoꝛ Tractũ a caluis militibus qui omnibus solent esse frustrati. Pace. Sentio te pater vocis calui similitudine. Inuenit etiam Caluoꝛ deponens. Plau. in Casi. Nam vbi domi sola suz. sozoꝛ manus caluitur idest decipit.

Calumnia: vexatio alicuius in litibus per fraudẽ ꝛ frustationẽ Li. Existunt sępe iniurię calumnie quadã ꝛ nimis callida atq; malitiosa iuris. Et Calumnia dicitur cum alicui crimẽ falso imponitur. Piero. calumnia est: cum iustis hominib⁹ crimen impietatis obijcitur.

Calumniosus qui caluminã inferre solet. Aug. Nemo illi calumniosus tendiculas verboꝛum requirit.

Calũnioꝛ: figt per fraudẽ ꝛ subdolã rationẽ cã vincendi in litibus mẽdacijs alios vero. ꝛ calũniari est falsa crimina intendere: ꝛ mõ cum actõ: mõ cum datiuo ostruitur. Pier. li. j. Br. Si quẽq; calũniatus sum Aug. lib. j. ciui. dei. Et christians tẽpoꝛibus non calũnientur. Vnc calũniatoꝛ qui calumniaz facit. idest qui falsum crimen obijcit. Unde in lege. xij. tabularum. Calũniatoꝛ idem patiatur quod reus si uictus fuerit. Calũniatoꝛ quando pro falláci ꝛ doloso.

Caluinarius poꝛcus q̃ cibo ꝑmixto ex colluuie hyeme nutrit.

Calastri pueri dicebantur canoꝛam vocem habentes inquit. Uictru. qui a regibus ad hoc munus queri solebant.

Calta: herba nascens in segetibus floze purpureo: vel potius viola coloꝛis albi.

Cambio. is. psi. commuto. Apud antiquos vo Cambire accipitur pro pugnare: iter incboare flectere. A quo campso. as. quod est iter flecto.

Cambyses. penul. pzo. nomen prozium regis persę. cui Astyages filiam dedit in coniugẽ ex qua natus est cyrus qui post ea regnauit. Est etiam hoc nomine fluuius hyrcanię oztum habens in montibus Caucasi.

Camera pe. coz. a nr̃is testudo seu fornix oꝛ: ꝛ ipsa ps superioꝛ s. tectum deuexũ ꝛ incuruũ solariũ a forma testudinis: quasi Camurę. i. curue vt inquit Ser. Camyros enim latine curuus oꝛ. Papi. in fil. Effulgẽt camerę vario fastigia vitro in species aĩoſq; nitent. Virg. lib. iij. Geoꝛ. Camuris hirtę sub cornibus aures. Camerę igitur recta incuruate formatã. Et Camuri boues a curuatione. Ply. li. xix. Uelocitas permixtę leui vmbza cameras ꝛ pergulas operientes.

Camerare: cameram facere. i. fornicem: ꝛ testudinẽ a quo Cõcamero. Ply. lib. xxiiij. Dinocrates architectus alexãdri Arsinoes tẽplũ ꝛcamerare inchoauerat vt in eo simulachrum eius e ferro pendere in aere videretur. Inde concamerata loca dicimus testudinea: hoc est quę fornicibus constant.

Camerinũ pe. pzo. piceni vbs prędara a curuitate situs ita appellata. Ab ea Camertes dicti sunt quos Iuuius scribit. P.

Scipioni in armanda classe quã in aphricã duxit cohortez vnam sexcentorum militum armatorum przbuisse.
Camertes populi picentini a Camerino dicti.
Cameria oppidũ: ꝛ palus eiusdẽ nominis in Sicilia.
Camillus. ppzie puer ingenuus qui flamini diali ad sacrificia ministrabat. Antiq enim camillos ꝛ camillas vocabant ministros ꝛ ministras impuberes in sacris. Unde mercurius etrusca lingua Camillus dr q̃si deoz minister. Fuit ꝛ Camillus przclarium nomẽ Romani viri q̃ Gallos expulit ab vrbe. Itẽ genꝰ quoddã vasis Camillũ dicebant qõ opertũ in nuptijs ferebant: qõ alio nomine Lumera vocabatur.
Camemellum herba ab odore mali dicta quam vulgꝰ Camomillam vocant. ab aliqbus Melanthion dicit.
Camilla nomen Volscorum reginę quę Turno contra eneaz auxilio venit.
Caminus. latine fornax dicitur. Uirg. li. iij. Ruptis flãmam expirare caminis. Accipitur etiam q̃q̃z pro structura q̃ fumũ excipit. Sue. in Uite. Nec ante ĩ przetoziũ redijt q̃ flagramie triclinio ex concepto camini. Li. ad Atticum. Luculento camino vtendum censeo.
Caminata loca dr testudiata: ꝛ ad fornacꝫ similitudinẽ scã. Ply. li. xvij. Scrobes vbiq caminata fossura ore ꝓssiore sint.
Camenę. cũ ę. diph q̃si canentes amenę. Amenum vo ab amãdo iucũdũ dicim⁹. Canunt enim antiquoz laudes. Var. Camenę ab antiqs Darmenę vel casmenę dictę sunt. nũc abiecta. ꝛ. r. vel s. camenę vocant. Alii Camenas dicunt q̃ sint castę mentis pides Sũt aũt Camenę idẽ quod musę Musa vo significat cantum
Campana. Instrumentum notuz ad pulsandũ idoneuz. A quo Piero. formauit dim. Campanula. Nam ad Fusto. scribit Quousq̃z cãpanula ĩ claustro pulsabitur. aristophanes autẽ comicus in ea comędia que ειρηνη inscribitur. κωδωνα προσαγορευει και ρωτα λομ αυτου και πα λα αι οτα τορ ειναι ita q malleus cãpanę dicitur ropalũ li. ꝛ ẽt instrumentum quo pulsatur hostium.
Cãpania regio italię sic dicta q̃ cãpestris sit. a q̃ Campani q̃ in ea habitant. Ea nunc dicitur terra laboris fertilissima vbi Capua ꝛ neapolis ꝛ Cumę.
Campus ẽ grande atq̃z amplũ spatiũ terrę q̃ plana sit. Uñ spatiosę plateę areę ue. cãpi dr. Hier. super Esa. Cãp⁹ planities terrę dr cui cultura adhibet: ꝛ excolit ab agricolis. Et cãpus solet accipi. p q̃libet re in quã q̃s studiũ habeat. dict⁹ campus a capiendo q̃ aĩaliũ seu rerũ multitudinẽ facile capiat seu q̃ veteres ex agro tantũ plano capiebant fructus.
Campestria: loca plana a campo deductũ nomẽ. vt in Campestribus inquit Hie. Et apud esaiã ꝛ erunt campestria in calas grecũ ꝛ vallis achor in cubile armentoz populo meo. Sic Campestres operę dicebant ii qui in cãpo Martio seruilẽ operam cãdidato impetiebant ꝛ Campestria dr genitalium succinctoria eo q̃ ludentes in campis vestibus oibus exuebant et nudi ludebãt solis cãpestribus tecti virilia. Hor. Penula solstitio cãpestre niualib⁹ auris. Aug. li. xiiij. ci. dei. Cãpestria latinũ verbũ est. eo dictũ q̃ Juuenes q̃ nudi exercebant in cãpo pudẽda operiebãt. Uñ q̃ ita succincti sũt cãpestratos vulgꝰ appellat. Hęc ẽt bracchę feminalia vl semia perizomata. Succinctoria. subligacula appellãt. et lũbaria.
Camparius: custos camporum.
Campsores dr vulgo Qui Collyuistę actrapzitę sunt.
Campę vernis genus hortensis herbas ꝛ arborum frondes infestans. a verbo greco καμπτειν. quod est flectere. Col. Nec solũ teneras audet erodere frondes implicitus cõchę limax hirsuraq̃z cãpę. Hinc hippocampę: pisces qui et equi appellantur a flexu caudarum quę piscosę sunt.
Canastręum. promontorium est prozimum pallenę.
Canaan: nomẽ filij Cham. a quo Cananeus. a. um.
Canna. harũdo licet minor sit ꝛ maior calamo. Col. li. v. de arũdine to Ea est aũt senectus cũ vel exaruit situ ꝛ inertia plurium annorũ: vel ita densatũ est vt gracilis ꝛ cãnę similis arũdo prodeat. Idẽ. lib. viij. Degener arũdo quã vulgꝰ cannaã vocat. Et cana vas in quo ferebat oleũ Col. Urcei q̃b⁹ oleum. pgerit canę tegetes q̃bus oliua excipit Stra. scribit. in aphrica ad cubitos q̃nos lõgas: crassitudie vo digiti minoris cãnas nasci. Quare mirũ nõ videt si ĩ eis romã cõportatũ oleũ sit. Przterea cãna vicus Sallileę ẽ. ꝛ vbs Lycaonie
Cãnetũ: vbi cãnaz copia ẽ. Palla. lilieta cannea ponenda sunt
Cannitum: canna harundo. Aug. sup ps. Nostis quemadmodum fibi faciunt de cannitijs sagittas infantes.
Cannę. cannarum tantum pluraliter. Uicus in apulia. Romanozum clade clarus.
Canalis a canna fit vna littera detracta: Et tam masc̃ q̃ femini generis est. Fest. Cana les per quos a qua confluit in vtis lapide stratis. Uirg. Currentẽ illignis potare canalib⁹ vndã Est aũt Canalis lignũ ad cãnę similitudinẽ cauatũ a quo aq̃ deducitur. Dicitur ꝛ hoc Canalę. Sta. li. j. syl. Flumina demerso trahit intemerata canali.
Canalicula: diminutiuũ parua canalis. Erasistratus medic⁹ docet duas esse quasi canaliculas vel phystulas quę a faucibus deorsum ꝓficiscuntur. per alterã in stomachum delabuntur omnia esculenta ꝛ poculenta. p alterã spũs ab ore in pulmonem: atq̃z rursum in os ꝛ in nares cõmeat. perq̃z eandem meatus vocis fit. et grece nominatur τραχεια αρτηρια. i. aspera arteria. Lactantiꝰ hãc arteriã appellat phystulã spiritalẽ: alio noĩe Turgulio noiat. Canaliculus diminutiuũ. a canalis ĩ masc. genere. Uict. li. vij. Canaliculꝰ eaz q̃ strigix appellat. Col. li. ix. largiore cibo celerius pinguescit semper tamen etiam canaliculi milio repleti apponuntur.
Cãnaliculatus. a. um. quod est in canalis modum factuz Ply. li. xix. Quibusdã angusta ꝛ canaliculata vt cumia paucis foliacea et lata vt atriplici.
Canalicolę. pe. coz. forenses hoĩes pauperes dicti q̃ circa canales foꝛi consisterent:
Canabis penu. coz. herba ex qua fiunt chordę. perfius. Tũ mare transilias tibi torta canabe fulto Dicitur ꝛ Cannabũ palladius. Hoc tempore cãnabũ seris. Hinc Cannabace⁹a. um. ꝛ Cannabin⁹ cannabina cannabinũ qõ ẽ ex cãnabe. Col. li. vij. Cannabinisq̃z funibus coꝛnua iuuencoꝛum ligato.
Cancellus ligna interse modicis interuallis intransuersuz. instar rętis inuicẽ annexa quibus scenę ꝛ tribunalia atq̃z fenestrę muniri solẽt quos przteriri non licet. Et apud pscos fere semp fuerũt ęrei: quoz multi extant p basilicas distributi ad lignozũ filitudinẽ fabrefacti: quoz lineolę altrinsecus in quincuncẽ superpositę foramina linquunt q̃bus cũ aer aspectusq̃z admittat: pbibet accessus: scruatq̃z vsus eiusmodi claustra vineis pro valuis foribusq̃z apponi. Li. in Quintiana. Ab his cãcellis quibus me circunscripsi declinauero. Sunt ꝛ cancelli loca cancellatim hoc est tessełatim transuersariis lignis accõmoda sessui. Ouidi. Cancellis primos imposuisse pedes. In sacris litteris cãcelli vocat specilla foraminibus plena ꝛ transuersim plagulis fenestrata. quas vulgꝰ. zelo typias vocitat. Unde in prouer. De fenestra domꝰ meq̃ pro cancellos prospexit iuuenem. ꝛ video paruulos. Dos cãcellos deliciosos. Li. li. de perfecto gñe dicendi appellat trãsennas ab oculoz videlicet ꝛ foraminũ transitu. Ait enĩ q̃si per transennam przteruntis strictum aspicimus. Et. Lãcellis distincta est cutis elephantoz. q̃si tessełatim cõquadrata ꝛ in modũ capsularum facta: cuiꝰ vba hęc sunt Elephãti cũ celata cutis ꝛ inuitãs id genꝰ aĩaliũ odore. Ergo cũ extenta cute recepere examia arctatis in rugas repẽte cancellis cõprehensas enecant Inde Cancellata cutis dicta ẽ a Ply. li. ix. Przterea cancęllus põt esse diminutiuũ a Cancer. Lancello cancellas concido dilanio dispungo. erado deleo Lancellatim aduerbium. ad similitudinem cancelli.
Cancellarij. dr scribę. Qua dictione vsus est Fla. Uopiscus scribens. a Carino imperatore factum esse przfectum vrbis vnum ex cancellarijs suis.
Cancer. cancri genus piscis. ꝛ signum cęli. qui ꝛ Carcinus dicitur. Luc. lib. ix. Par. geminis chiron ꝛ idem quod carcinus ardens. Cancri ĩ syderibus a gentilibus inde dicti sunt.

Cana

eo q̄ ad illud signū mense iunio sol uiz venerit retrograda tur in modū cancri: longioresq̄z dies faciat. Et in vtroq̄ significatu est generis. masculi. Ferūt hūc cācrū a iunone missum fuisse lerneū q̄ ex lerna palude exist. ⁊ uiz Herculis pedē momordit pugnantis cōtra hydrā in sydus translatum.

Cancer canceris. neu. gnis mozbus est. Ouid. Utq̄ maluz late solet ī mediabile cancer serpere ⁊ illesas vitiatis addere partes. Hic, cōtra Rufi. Nemo vnq̄ suā carnē odit cuz mozbo regio labozātes: phtisi ⁊ cancere ⁊ destillationib⁹ mortē vite pferāt. Nascit hic mozbus fere in oibus, cozporis partib⁹. sed maxime in mamillis mulierū quę nō purgant mēstruo naturali. Legitur ⁊ Lancer cancri. genere masculino, p mozbo vt apud Latonē dere rusticā. Ladē brassica vulnera putrida cācroscq purgabit fano sacrifaciet. Dictus Lancer a cancri ruboze: seu similitudine. Nā sicut illi pedes. ita huic venę p tensę ex vtraq̄ parte cernant. Hic alio noīe dicitur carcinoma. ⁊ Hręce Larcinus dr̄ suidas autē dicit cancruz poetam tragicū fuisse alterum ēt poetam atticum qui multa scripsit.

Cancri. ēt dicebant qui nūc cācelli per diminutionē dr̄. Hoc est opus subtili materia in transuersuz cōpacta ad similitudinē rętis facta q̄ frequentia foramina habeat qualia sūt q̄ in cozpore efficit mozbus qui cancer vocatur. Unde Apul. vocat cancros ozci: pfaucibus ⁊ tenacibus stationibus.

Cancrena pe. pzo. spēs mozbus alius a cancro. q̄ vt ait Ply. sanari pōt in hoc cancer. ⁊ cancrena ueniunt q̄ vtrunq̄ carnē exedit. Nascit Lāgrena nō oīb⁹ partib⁹ cozpis sicut cācer sz ī pminētib⁹ mēbris. i. inter vngues ⁊ alas ⁊ inguina.

Candax. acis. penul. coz. nomē reginę ęthiopū. Iuue. Candacis ęthiopū. dicāt arcana. Sic alia terminata in acis cozripiunt pe. vt Salmacis, p fronte. Ouī. li. xv. Lui nō audita est obscena salmacis vnda Idē li. j. de arte Attracis ambiguos traxit in arma viros. hoc est hippodamia ab atracia.

Candeo. es. candui ignitus sum. Li. li. j. offi. Quid enim censemus superiorem illum dionisiuz quo cruciatu timozis angi solitum qui cultros metuens tonsorios cadente carbone sibi adurebat capillū. Et candere significat cādidū esse. Uirgi. li. iiij. Lādentis vaccę media inter cornua fūdit. A cādeo fit cādesco. q̄b ē ignitus fio. Lōposita Excandeo ⁊ Incandeo a q̄b⁹ Excādesco ⁊ Incādesco quę ꝓprie figūt vehemēter incendoz inflammozq̄z. Transeunt ēt ad irā. q̄ ea ē velut ignis. aūz incendens. ⁊ vultū boīs quodā cādoze perfūdēs. Sed nō temere. Lū enī ignis obstantia eruperat ac fumum vincit. candozē lamine concipit. Uel q̄d sol quāto cādidior: tanto ardentioz. ita animus dum ira cōcitatus est: inflamatus icensus ⁊ excādescēs dr̄ vt tāta mentis cōmotio significet. Lelius Li. Id postq̄z rescijt excanduit: ⁊ me causaz inimiciaz q̄rere clamitant. i. ira vehementer incēsus ē. Cato de re rus. Nā si tecto coquas cū bitumē ⁊ sulphur additū est: excandescet. i. incendet ⁊ flammabit. Hinc excandescentia: quę est. vt Li. li. tuſ. īquit. ira nascēs ⁊ sine modo existēs Et quo ostat Flammā ignis cādidā esse vnde Ouid. li. vij. me. de Incādesco apte demōstrat. Nō secus exarsit q̄z cum belearia plūbū funda iacit volat ⁊ incādescit eūdo. Et quos non habuit: sub nudibus iuenit ignes. Augu. super Jo. cum actō ūrut. Quā totā repleuerat spūs scī gratia: totā incāduerat diuinus amoz. Est ⁊ recandeo. a quo Recādesco. q̄b est rursus cādesco. Ouid. li. j. me. Ergo vbi diluuio tellus lutulenta recenti solibus ęthereis altoq̄z recanduit ęstu.

Candefacio. candidū facio. Plau. in mus. Quid cerūsa opus ē: Nā q̄ malas oblinā vna opera ebur atramēto candefacere postules. Hinc excandefacio. Uar. li. iij. de re rus. Lęnę colligioz excādefaciūt annonā macelli. Aliqñ etiā Lādefacere ē candentē hoc est ignitū reddere ⁊ excandefacere ira valde inflammari. ⁊ excandefactus pręter modum iratus.

Candoz. ipse splendoz. vt Landoz est lucis ęternę.

Candidus candida cādidū. q̄b ex luce ita nitet: cuiq̄z colozem habet qualis est flāma ignis. licet aduerbiuz Candide, p benigne ⁊ pure sumatur Lelius Li. Lauendū tibi erit ne parū simpliciter ⁊ cādide posūisse uiuicicias videaris. Hoz. Albi nostroz sermonū cādide lectoz Interdū Candidus ponitur pro felici. Tractū a thracib⁹ q̄ diē sortunatū albo. adursum nigro lapillo designarunt. Catul. Fulscere vere cādidi tibi. Hoz. li. ser. huccine solē tā nigrū esse mihi. i. tristē ⁊ exitiosum. Differt tū candidus ab albo. q̄ candidus est qui q̄dam intenta luce profusus est. Albus q̄ pallor vicinus est.

Candido candidas candidum facio. Unde Candidatus candidus factus. Pompo. Uestem lisciuio candidans.

Candidatus qui luce quadā intente perfusus est. Lact. li. vi. p translationē. Qui si hoc ille faciebat homo nō a cęlesti tūi. sz a publica quoq̄z ciuiliq̄z iustitia remotissim⁹: quāto magis id nos facere debem⁹ q̄ imortalitate veluti cādidati sumus: Lādidati ēt dicebant q̄ī alicuius magistrat⁹ aut dignitatis petitione verfabant a tunica cādida quā p id tps induebāt siue ad denotātū integritatē. q̄ solus hic color sincer⁹ ac purus. ⁊ minime inquinatus est siue vt perspici ab oīb⁹ posset eos pecuniā nō habere q̄ ciues corrūperent. ire aūt cādidati p comitia solebant suadendo rogā ido submittēdo se oībus ⁊ mudato ēt cozpoze cicatrices ostēdēdo. Inde p trāslationē aliaz quoq̄z rez petitores sicuti a Quintil. candidatus eloquētię a Plynio in panegyrico. candidatus glozię ⁊ immortalitatis. A Pier. candidatus fidei nūcupatur. Et q̄bus ostendit. Candidatus ostrui cū genitiuo. vt sit cādidatus cō sulatus: ptur ę: q̄sture: q̄ petit consulatū pteruram questurā.

Candico candicas pe. coz. candozē habeo. fiue de albo. albū facio. Ply. li. viij. Insigne ei in dextro latere candicās macula. Idē. cuius radice vtuntur ad candicandos capillos. Hinc candicātia. candicantię pro albedine. Ply. li. xxxvij. Fictię sacrificationis candicantiam fugiūt.

Candifico cādificas cādidū facio. Aug. li. xxvj. ci. dei. De igne fulgido q̄ certū suū fulgorem lapides coquēdo candificet. Nenius. Poliens sese ⁊ succis herbaruz candificans cutem

Candela a candoze luminis dr̄. Hic cādelabrū in quo cādelę figunt Sūt aūt cādelę quacūq̄z ostēt materia scripis teda: seuo. cera. Uar. cādelabra a cādela ī bis enī funiculi ardētes figebāt. Mar. de. cādelabro corinthio nomina cādelę nobis antiqua dederūt. Non norat parcos vncta lucerna patres.

Candebęa: palus fuit. de q̄ Ply. li. vj. Pars. est inquit Syrię que phœnice dr̄ finitima iudeę intra mōtis carmeli radices paludē hīs q̄ cādebęa noīat. Ex ea creditē nasci belⁱ amnis

Canus cana canū q̄b est senex. a cādeo vt quidā putant. Uirg. cana fide ⁊ vesta. i. antiqua Uetustate enī canescimus. Lani vosubiectū accipiuntur pro capillis albis pręsenectute. vt est illud cani enim sunt sensus hominis.

Canicies ⁊ canitudo pro ipsa albedine. Ply. Et ipsa iam canicie venerabilis.

Caneo canes canui can⁹ siuz. a quo canesco. can⁹ fio. In caneo. incanesco valde can⁹ fio. Piero. li. j. p. Ego senui ⁊ incanui.

Canistrū. ⁊ canister. fiscella cista vimīnea. Uirgi. Lererēq̄z cāistris expedūt. Hręce καναστρον. a. i. i. mutata. Palladius. Saligneis canistros fieri debere virgultis. q̄z gen⁹ b̄ oleū dz aduuare. Luius diminutiuuz. est canistellum ⁊ canistellus.

Canephoza pe. coz. virgo dr̄ quę more attico sacra in cistulis posita capite sustinebat cana enī grēci dicūt quę nos canistra ⁊ p diminutiōez canistella. Uñ canephorę applat. quę sacra huiusmodi vasculis recondita capite ferebant. Li. in. vi. Uerruaz. Pabe canephoras deoruz simulacra restitue.

Canis generis com. aīal latrabile: piscis marinus signum cęleste ⁊ ludi talaris signum: quod vnū dūtaxat pūctum otinebat. Ideo dānosus erat. Prope. Semper damnosi subsiluere canes. Persi. Damnosa canicula quātuz Raderet angustę collo nō fallier orzę. Canis animal a canēdo dicit. q̄ noctū in custodia ⁊ in venando signum voce det. De hoc Lol. Quis boīum clarius aut tanta vociferatōe bestiam vel furē pdicat q̄z iste latratu: Quis familias amantio. oñi: q̄s fideliozes: quis custos incoruptioz: q̄s excubitoz inueniri potest vigilantioz: quis denuq̄z vltoz aut vindex cōstantioz Canis sydus lepozē fugientem sequit: hz in ligua stellā vnā q̄ ꝓprie appellat canis magna quidē ⁊ splendida: in capite

alterã quã nõnulli Siroon dñt. Sũt ergo duo canes in celo maior. s. & minor. Sed canẽ dicẽdo maiorẽ intelligim⁹. Minor ens canis canicula dr: quę qz integrũ diẽ in ortu atqz occasu canẽ pcedit a grecis ,pcyon vocat. Nã pro ante κυων canẽ significat. Hęc ẽt anticanis & firius dr. Li. Anticanem ,pcyon graio q̃ noie ferẽ. Oriẽ septimo calẽdas Augusti. Occidit sed nõ tota post dies. xl. Hec stella canis estiuis mẽsib⁹ in medio cẽtro celi est. Et dũ sol ad eã a scẽderit: diũcta cum sole duplicat calorẽ & dissoluunt corpora & vaporant. latine canicula dr. Uñ ex ipsa stella dies caniculares dñr: qũ molestę sũt purgatões Dicta canis corpa morbo afficiat: vl pp flãmę cãdorẽ q̃ eiusmodi sit vt pę ceteris lucere videatur.

Canicula diminutiuũa cane cũ ẽ fẽminini generis. Et accipit ,p signo celesti. Col. li. x. Lũ q̃ peracto solstitio vsqz ad ortuz caniculę: qui fere dies. xxx. sunt. Hinc Caniculares dies.

Canicul⁹ catul⁹ a quo catell⁹ diminutiua sũt a canis gẽis mas.

Caninus. a. um. quod ẽ ex cane. Ply. Sanguine canino nihil contra torica pestantius est. Caninis vo dentes sunt post ꝑmores. Uide in dictione dentes.

Canatum a duerbiũ significat ad similitudinem canis.

Canarius a. um. quod ad canẽ pertinet: vt canaria lapa: quę canibus adheret. Apud. Ply. li. xviii. Auguriũ canariũ legit: & apud Ateiũ capitonẽ Canario sacrificio pro frugibus depręcãde sęuitię causa syderis caniculę. Canatius ab Apuleio dicit in floridis ,p clara ceu pconis voce. Canatius equit limã dabo vt p oẽs prouincias eat. Sed hoc a canando. i. calãdo videt dictũ. Nã. Uar. scribit ꝺsuetudinis fuisse vt classicus in arce circunqz muros canatum iret.

Canarij populi circa atlantem aphricę montem habitantes q̃ victus eius animalis bis promiscuus sit.

Canicularis adiectiuum a canicula cęlesti signo dictum. Unde Caniculares dies.

Cano nis. cecini cãtũ & canitũ a quo Piero. formauit participium cũ i Apocalypsi inqt. Qui erãt tuba canituri. Sz eius cõposita faciũt pẽm in ui diuisas syllabas. Significatqz ,ppie Canere voce modulari. Hinc canere poetę dicunt q̃n versus rythmica rõne cõpositi sunt & cantando pronũciari consueuerunt. Uirgilius. Arma virũqz cano. Canere ẽt is dr q̃ nõ tñ ore sed q̃ fides organaue pulsat aut qui tibias inflat. Uñ Canere receptui qõ figit post ꝺflictũ milites a pugna eẽ revocãdos recipẽdos qz in tutũ q̃ fit cãtu tubaz et clangore sicut canit bellicũ cũ unit ꝺflictus & milites in pugnã ,pdeũt. Uege. Tubicines ad bellũ vocãt milites rursuz receptui canẽtes revocãt. Sed qz veteres laudare & vaticinari versib⁹ solebãt: factũ ẽ vt canere ,p laudare capiat. Uir. Regẽqz canebant. Et ,p Uaticinari. Idẽ. Ipsa canas oro. Quãqz ,p prędicare & cũ quodaz vt exaudiri possit canore ,pferre. Mar. Quicquid fama canit donat arena tibi. Hui⁹ verbi cõposita sunt Accino qõ est ad aliq̃d vel iuxta cano. Cõcino simul cano. Circuncino. Excino extra vel valde cano. Incino intus cano. Intercino inter agendũ aliquid cano. Occino siue occano cõniciũ facio. Percino. canẽdo pseuero procino canendo ,pfero. Prędcino ꝑdico ꝑduino. & ante cano. Recino rursus cano. Uoz. li. car. Quẽ deũ cuius recinit iocosa nomẽ imago. Interdũ figit in cõtrariũ cano. Idem li. i. carminum Nunc ego nutibus mutare quero tristia dum mihi fias recantatis amica. Est & Succino. qõ est summissa voce cano. Et omnia habẽt pe. cor. Hinc deducuntur infrascripta.

Canto: cantas. frequẽtatiuũ. a quo cantatio cantatus cantator & cantratix. Composita mutant a in e. vt Accento. as. vnde accentus. Concento a quo ocentus. Occento: & succento. Excanto vo incanto & recanto. seruant a: Aliquando tñ cantare ponitur pro incantare. Uirg. Frigidus in campis cãtando rumpitur anguis.

Cantito as. pe. cor. frequentatiuuz a frequentatiuo formatum. Aug. quales poetaz nostroz carminibus cantitantur.

Cantus. us. a cano fit & est insletio vocis. Et pro cantione cuius cunqz rei dicitur. Uirg. cantusqz dedere.

Cantio idem quod cantus. Cuius dimi. est cantiuncula.

Canticũ ,ppie est elegans & lasciuus cantus: Quintil. fit poetę lectio cũ suauitate quadã grauis & nõ q̃dem prose similis q̃a carmẽ ẽ. & se poetę canere testant nõ tñ in canticũ dissoluta greci cãticũ hymnũ vocãt. Itẽ psalmũ: Sz ,ppe hymn⁹ dr q̃ voce naturali fit psalmus qui aliquo musico instrumento.

Cantilena: cantici compositio.

Canor cantus & elegantia quędã & consonãtia quędam Quintilianus musicus diuidit ρυθμον και μελος εμμετρον quorum alterum in modulatõe est alterum canore ac sonis cõstat: Ouid. li. v. me. Nec tñ ille canor mulcendas natus ad aures.

Canorus a. um. suaue & dulce.

Canorosus a. um. quasi sonorosus. Hel. Collectã coactãqz vocem & magis claros canore sus qz sonitus facit.

Canon latine regula. a quo canonicus a. um. quod est regulare Aug. lib. iij. ci. dei. Quã solis obscurationez non ex canonico syderum cursu accidisse satis ostendunt. Et canon. Interior scuti locus quo brachia immittunt.

Canonizo as. latine regulo και ελληνιζι κανων και κανονιζματα.

Canopus pe. pro. ciuitatis ęgypti distans ab Alexandria. c. xx. stad. Ex qua ortũ serunt. Claudianũ poetaz. dicta quasi canobus a canobo Amycleo Menelai nauis gubernatore ibi sepulto. Nã deuicta troia in ęgyptũ viuicntor delatu cũ belena gubernatorẽ ictu serpẽtis quẽ Hemorroida vocãt amisit in eiusqz memoria vbẽ ꝺdidit relictis ibi bis q̃ ad nauigandũ inutiles erãt hęc salubris aeris benignitate boies allicit Est ibi nili hostiũ qõ canopicũ vocãt. Hinc canopite. pe. ,p. dicti sũt q̃ canopũ habitãt. Canopicus ca. cum. possessiuuz a canopo. Uar. nobis sapdę videmur cum simus canopici.

Cantabri. pe. cor. hispanię ppli sunt in extremis lusitanis finitimi bis q̃ tractũ trãs duriã seruant. Di efferi sũt & nullã vitã sine armis eẽ existimãt. De q̃bus. Siri⁹: Cantaber ante ois hyemisqz estusqz famisqz inuictus. Et mor. Nec vitaz sine marte pati q̃ppe ois in armis lucis cã sita ẽ & dãnatũ viuere paci. Cãtabrorũ regio cantabria dr Sue. Domuit aũt partim ductu: partĩ auspiciis suis cãtabriã. Hinc cantabrius a. um. Florus. li. iiii. Totã amplexus cantabriã efferã gentẽ ritu ferax quasi indagine debellabat. Cãtabricus. a. um. Sue. in Aug. Extrema bella duo oio p se gessit Dalmaticũ & cantabricũ. Memorię ,pditũ est cãtabros solitos canere peana letitię suffixos cruci ab hostibus. Cur autem septẽtrionales sint ad arma prõptissimi ruãtqz i ferrũ sine timore causa est sanguinis abũdãtia sicut docet. Uict. li. vj. econtrario media ni ppli pp sanguinis exiguitatẽ timidiores sunt ferro resistere sed ardores & febres sustinẽt sine timore tñ corpora septẽtrionalium a febri sint timidiora & imbecilla.

Cantharus. pe. cor. & cũ. th. aspirato grecus. est quo significat poclũ qõ baccho tribuit sicut syphus herculi a cãtharo qõ erat nauigij genus. Ulp. scribit cantharos esse p quos aque saliunt. Et cãtharus aãl est cuius femina non inuenit. Col. li. ix. Nã & alecula modo capta & cãtharus exiguusqz gobio quisqz deniqz est incremẽti minuti pisis maior est alit. Et cantharus latine scarabeus dicitur. Unde cantharoletbros locus est paruus in thracia in qua vnum hoc animal necatur ολεθρος. pernicies dicitur.

Cantharius idis: vel cãtharida ę. vermis terrẽus viridis auri colore superlucens & nascit in sumitate ramor fraxini et oliuę cuius succus in venas ingressus: vt venenũ intermit humano corpori applicitus vesicas plenas humore facit. Oui. cãtharidũ succos dante parẽte bibas. Die. Ne magnopere glorieris si facias qõ scorpiones facere pñt & cantharides. Cãtharides ẽt ficor vermiculi dñr & pyri & pinus.

Cantherius: equus cui testes amputati sunt qui ideo firmam suetior. Uar. Et iõ q̃ semine carẽt ij cãtherij appellãt distat qz ab equo: sicut gall⁹ a capo. Et Cantherij sũt q̃ a rusticis sere nolantur caballi qz ipsos equos cãtherios vocamus qui subici solent a fabris materiarijs: dum moles arbor secant. Itẽ cantherij Tigna dñr. Uictr. li. v. Et cantherij pminen-

tes ad extremā suggrū dationē. supra cātherios tēpla. Item cantherius vt auctor est Var. mons est in sabinis. Et cantherius genus iugi in vinea dicitur.

Canterium vehiculi genus. de quo Sene. epla. lxxvii. Mar. Lato cēsorinus cāterio vehebat ethiopico. Col. li. v. Si regiōis ꝺditio ꝓmittit ꝺeponemus hastilia q̄bus adnectuntur singulę trāsuersę ptice in vnā partē ordinis qō gñs iugi cātheriū vocāt rustici. Idē is vt dixi cātherius propr⁹ a terra q̄ vitibus ordinariis sūmittēdus est. Hinc cantheriatus. a. um. Col. li. vi. Quę pedamnibus adnixę singulis iugis imponuntur eas rustici cantheriatas appellant.

Canthus. cū. th. aspirato Fertū quo rotę extremitates vinciūtur. Persius vertentē sese frustra sectabere canthū. Vier. li. iii. x. Et axes eaꝝ radij ꝛ canthi ꝛ modioli oīo fusilia. Canthos ēt greci angulos ocl'oꝝ vocant: seu palpebrarum pilus.

Cantes organorum fistulę.

Canusīū Apulię oppidū vbi lana laudatissima fit q̄ Canusina ōr cui⁹ color est rutil⁹. Vñ Canusinatus ꝺr q̄ ēi ꝺut⁹ canusīna veste Mar. Ut canusinatas nostro syrus assere sudet.

Cappa nomē lr̄ę greçę pro qua latini vtuntur. c. Quo nomine greci vt Suidas docet cū malū hoiem volunt prouerbio signare vnū cappa cū peiorē duo cū pessimū tria habere cappa dixerūt volentes cū intelligi esse cretensem cilica cappadoca qui singularis fuisse improbitatis existimantur.

Caparis pe. coꝛ. in Salone fructicis gñs est oriente silē lentisco calidę ꝛ siccę virtutis nascit̄ pcipue in parietibus hoc ē muris veteribus ꝛ splenēticis prodest. Seritur quoqꝫ i locis siccis area circū effossa structis vndiqꝫ aut ex natura ripis aut ex artificio lapidū vt luxuriari ꝓmittat. Col. capparis ꝛ tristes inulę seruleqꝫ minaces. Dr ꝛ cappar. Palladius. Hoc mense mētha ꝛ past⁹naca tbymū ꝛ origanū ꝛ cappar suidas. Καπαρὶς παρα το ἐκ τοῦ καπτου αἱρεσθαι της ἀς βοτανης ὁ καρπος ουησιμος.

Cappadocia pontica regio est vt scribit Solinus. quę leuo latere ytraſqꝫ armenias comagenemqꝫ tangens dextro multis asię pplis circūfusa ad tauri iuga ꝛ solis ortus attollitur. Euphrates eā ab armenia maiore diuidit. Apianus minoris armenię partē. Ptol. vo minorē armeniā esse scribit. Dicta Cappadocia a cappadoce amne: ante Leucosyria vocata. Vñ cappadoces leucosyrij Hinc cappador. ocis. pe. coꝛ. pro eo qui ē ex cappadocia Luc. li. ij. cappadoces mea signa timent. Cappadocus a. um. possessiuū. Persius. Nec sit pręstantior alter cappadocas rigida pīgues clausisse catasta suidas καπποδοκῆ ἀκρητω και κιναικία.

Caper mas inter capras castratus. Mar. Dū nugulas bircum factus es ipe caper. Nā Virg. ꝓprie caprum pro hirco posuit cū dixit. Vir grecis ipse caper: sicut ēt ꝓprie bzutum aīal vir appellauit Ponit̄ tñ q̄qꝫ pro masculo caprarum ꝛ Aries ꝓ masculo ouiū dū sunt adulti nec tñ coierūt. Naz q̄ minores sunt inter capras hędi inter oues agni dr̄. Sz qui post kl̄as Augusti concepti sunt vocant̄ socordes. Et dicit̄ cap sue capra a carpendis virgultis. Rodit enī oē virgultū ꝛ imprimis vites pp quod bacco īmolari caper solebat. Est ꝛ caper nomen ꝓprium grammatici.

Capra quasi carpa q̄ virgulta carpat vel q̄ captet aspera vel a crurū crepitu. Vñ ꝛ crepas eas antiqui vocabāt. Sūt autē capręs domestice Labręę silvestres. Et capra a capro Caprea a capreo licet nō sit in vsu. Cuius diminu. est caprēol⁹. Similiter capellus a capro. capella a capra diminutiua sunt.

Capreus a. um. quod ex capro: siue capra est: vt pellis caprea.

Caprinus a. um. idē quod capreus vt caprinum seuum.

Caprilus a. um. idē qō caprin⁹: sicut ab oue ouilus. Var. scribit stercus caprilū. ꝛ ouilū ꝛ asininū tertio ordie ī agris ponēdū

Caprarius caprarum custos.

Caprea pe. coꝛ. aīal silvestre quātū ad greca vocabula nomē a videndo atqꝫ clarius aspiciendo inquit Piero. sortitum est. Nā in natura sua bz. vt nō solū ipsa videat sz pspiciat acerrime: sed ꝛ aliis visum ꝓbeat. Asserunt enim bi q̄bus medicinę pitia est huic aīali ītra viscera humorē quēdē inesse q̄ caliginem depellat oculoꝝ ꝛ obtusiores quoſqꝫ visus exacuat. Capręaꝝ genera ꝓpluria enumerat Pli. li. viii. Est Dama quę raro mā sueſcit nebros ēt appellata. Sūt Ibices maxime pnicitatis. Sunt Rupi capręę. Sunt pigargi. Sūt. Origes soli cōtrario pilo vestiti: ꝛ ad caput verso. Sunt Strepsicerotes ꝛ platicerotes bi a cornibus latis: illi a tortis nomen adepti. Est ꝛ caprea vitis dicta vt inq̄t Var. q̄ pariat caprēolū. Et capręę Insula vltra Surentū campanię vbez circiter octo milia pas. nobilis coturnicū multitudine que ex italia volantes illic principio autumni capiuntur.

Caprarius custos seu exercitator caprarum sic ꝛ caprearia.

Caprimulgi: aues sunt merulę aspectu aliquanto grādiores fures nocturni interdiu non videnē: nec ipsi videt. Irrāt stabula caprarū q̄qꝫ vberib⁹ pp succū aduolāt: q̄ iniuria emoriunt vbera: Nos Ari. a caprarum mammis Aegotelas vocat.

Capraria insula in mari thusco seu ligustico capris abundans quam greci Aegilon dicunt.

Caprēolus cū accentu in añpe. aīal silvestre diminu. a capreus Virg. Pręterea duo nec mihi tuta valle repti caprēoli. Est ꝛ caprēolus coliculus intortus in vitibus vt cincinnus. Is enī vites capit. Vñ ꝛa capiēdo caprēol⁹ est dictus greci hūc helicon nostri ēt pāpinū ꝛ clauiculā appellant. Et Caprēolus vt li. xii. Col. auctor est genus est biconis ferramenti.

Caprigenus a. um. pe. coꝛ. quod est ex caprarum genere.

Caprile pe. p. locus vbi caprę seruantur sicut ouile vbi oues.

Capricornus: celeste signū qō pana fuisse existimant q̄ posteriorem partē in effigiē piscis: priorē vō formā hirci ꝛmutauit. Cuius ingeniū admiratū Jouē ferunt hanc figurā in cęlū transtulisse. Stellā bz in naso: in pectore duas in pede duas: inter scapulas septem. In ventre ser. In cauda duas.

Caprific⁹ pe. co. a carpēdo q̄ parietes ac muros carpat. Mar. Marmora messallę scindit caprificus. Est enī e silvestri ficus genere nullo vnq̄ tpe matureſcēs q̄ fere rutis saxis solet erumpere. Ter. in adel. Illic ēt vbi caprificus magna est. Caprifici ēt appellati sūt caniculares dies q̄ eo fere tpe liberum simul atqꝫ ancillę sub arbore caprifico sacra faciebant.

Caprificatio a ply. vocatur in arboribus quotiēs illaꝝ cortex p ver cultello findit̄ vt cōmodius ꝓrūpant arbores atqꝫ crescant a similitudine caprifici q̄ ruptis muris ītumescens exit. Sunt tñ q̄ ea sacrificationez magis appellandam censeant.

Capero. as. pe. coꝛ. frontē rugis ꝛtrabo ꝛ aspritatē vult⁹ ostendo quod a crispis caprorꝫ frōtibus vel a cornuū caprinorꝫ similitudine tractum est. Unde ꝛ caperatum rugosum dicitur Plau. Quid illud est q̄ ille caperat frontē seueritudine?

Caphareus euboię mons altissimus versus bellespotū apō qō plurima grecorum classis afflicta est propter palamedis necem. Unde ꝛ caphareum mare dictum.

Capis idis. poculi genus a capiendo cuius dimi. ē capidula capys vo ys. nomē est eius q̄ capuā ędificauit. Vir. li. x. Et capys hīc nomē capuanę dicit̄ vbi: ō quo dictys cretēsis ꝛ dares phrygius. Itē interpres quinti calabri poetę. li. xij. qui cū maiestate Homeri videtur quasi contendere.

Capio is. cępi captū significat. Accipio. Virg. li. iiii. geoꝛ. Lapę facta manu cape roborа pastor. Sed differunt q̄ capere est cū effectu. Accipere cū q̄s non sic accipit vt habeat. Ideo vt Ulpia. scribit non videtur quis capere quod est restituturus. Et capere est sponte vel non sponte. Accipere tantum sponte. Unde dicimus cępi labores cępi molestiam cępi vel suscepi inimicitias accępi calamitatem cladē contumeliā vulnus. Val. mar. Ut non coactus ensem accipe ſz sua spōte sumere videretur. Habet inter dū recipr̄ocum vsum: vt idē sit cępi voluptatē ꝛ cępit me voluptas. Q̄nq̄ capere est delectare inescare irretire ex translatione ferarum venatusqꝫ. Poꝛ. in ser. Te cōiunx aliena capit meretricula dauum. Q̄nq̄ ꝓficiari. Lucr. li. ij. Nec bene pro meritis capit̄ nec tangitur ira. Q̄nq̄ decipe. Virg. Captiqꝫ dolis lachrymisqꝫ coacti. Q̄nq̄ eligere Terē. in Ecy. Cū illū gnatū ępimus. Q̄nq̄ perpeti vt apud eundē in hea. Dū abste absum oēs mihi laborez quos cępi leues. Q̄nq̄ tenere vt in Eu. Dij boni quid

turbę ędes nr̄ę vir capiēt. Qñq; detinere occupare. Li. Nauē quādā piratar̄ prędā onustaz cępe. Var. q̄d hic venator nō cepit. Hinc vincti captiui dr̄ q; nō sui iuris sint ſz ī ptātē alior̄ redacti. Qñ ät q̄ ita capti sunt nō sūt amplius sui iuris ſz libertate p̄uati sunt. Ideo captos qñq; p̄ p̄uatos siue ipeditos accipim⁹. Hic mente capti dr̄ amentes hoc est qui mētis cōpotes nō sunt. Capti oculis q̄ officio oculor̄ p̄uati sunt. Et cape ē amore accēdere. Unī Capti amātes dr̄ Lucil. ne aspectu z forma capiare aliena. Multa alia significat p̄ diuersitate rer̄ cū q̄bus iungitur: vt cape manu est cōprędere. Capere oculis videre. Capere auribus audire. Capere mēte intelligere. Capere ꝯsilio eligere. Capere astu vel dolis decipere: Capere cātu aut voluptate delectare. Virg. Carmina quo captę. Capere consilium est deliberare. Lice. Cum aūt ꝯsiliū hoc ꝓnceps cępisset. Capere rōnē est modus inuenire. Plau. Rationē cepi vt z amāti obsequerer: z patrē nō offenderē. Et Capę facere. Ter. Nō si capitūdos mihi sciā inimicos oēs hoies. huius verbi cōpōsita sunt Accipio a quo p̄accipio. Lōcipio Decipio Excipio. Incipio. Intercipio. percipio. p̄cipio recipio Suscipio et Usucapio q̄ ci syllabam cor. habent. Deriuatiua sunt quę sequuntur. Et p̄terea Anceps Forceps Ircipes.

Capto as. frequentatiuum a quo Captito aliud frequētatiuus licet non significent frequenter capere: sed blandiciis illicebris z huiusmodi aliquid venari: vt hic obsequendo captat aurā popularem. Mar. Capto tuā pudet heu ſz capto maxime cęnā. Tu captas alias iā sumus ergo pares. Hinc Captator venator: z captatio Uenatio. Li. Captator ille popularis aurę Aliqñ Captare cape decipe Mar. Si captare feras aucupis arte placet. Li. Captatio: calliditas ifidię fra⁹.

Capesso. is. ſſi. ſſum. fm Diod. vel capessiui. itum fm Prisc. verbū actiuū. Nā dicim⁹. Capesso. or. z significat Capio: siue ad capiendū eo. Sal. li. ij. hist. Diuersa vti solet rebus p̄ditis capessiuit Liui. li. j. trī. p capio posuit. Ergo vt segregaret pugnā capessit fugā Sil⁹ Apul. Dū simul illi z grās agerem et dona capescerē. Uir. p̄ro exequenduz suscipio. Mihi iussa capessere fas est. Pla. in asi. p̄ro īmitto. Qñ magis in altū te capessis: tā gstus te ī portū refert. Idēi Am. p recipio dixit. Nūc pergā hera imperū exequi z me domum capessam.

Captiu⁹ or̄ q̄si capite diminutus q̄ ingenuitatis fortuna ercidit cū nō sui iuris sit: sed in alior̄ ptātē redactus. Hinc captuo as. q̄ est captiuū facere. Captiuitas ipsa detētio grēce autē αἰχμαλωτος αἰχμη καὶ αἱρουμαι ει λοώμην.

Captus a. um. participiū eiusdē significantię cū suo verbo. Et qñq; p̄ro p̄uato siue impedito ponit. Unde mēte capti. capti oculis q̄ officio mētis vel oculorum p̄uati sunt. Et Capti dicuntur amatores a translatiōe ferarum. Ter. Captus est: p̄ro eo quod est tenetur z irrētitur.

Captus us. fors intelligitur Ter. in adel. Pręterea vt captus ē seruor̄ nō malus hoc ē vt se bēt seruor̄ ꝺditio ficuti exponit Do. Aliqñ Capt⁹ deceptio cuius dimin. est Captiuncula q̄ z captio dr̄ Itē. pceptio q̄ hō capere pōt. Sene. Oō captu q̄dem difficile est sed facile memoria retinet. Unī z p capaci ponit qñq; Li. li. ij. tus. greci prudēter vt est capt⁹ hominū idest tā prudētes q̄s capax prudētię est hoīum natura. Apul. dixit supra captū cogitatiōis. p eo q̄ est supra quispiam cogitatione capere z cōplecti possit. Itē delectatio. Li. Nō possum adduci z suscipere e pecunia captum.

Captio ipse actus capiēdi seu decipiēdi: seu id p q̄ ꝺ q̄s capitur cui⁹ dimin. est captiūcula. Hel. Quid aūt legis istius p̄opugnatores in illa captiūcula faciēt in qua hę esse necessium est.

Captiosus a. um. q̄ capit seu decipit z dolis plenū ē. Hel. Nō esse captiosis quęstionibus respondēdū. Piero. contra Uigi. Captiosa est ista conclusio.

Captura detentio. Unī in euang. legitur. In captura piscium.

Capax quod aliquid capit seu continet aut continere potest. Eius contrarium Incapax.

Capsa a capio q̄ res in eo reconditas capiat vel ἀκαῦωτον q̄ ꝺ est curuo. cuius diminutiuum est capsula a quo capsella. Piero. li. j. x. Uasa aurea q̄ exoluistis ei p delicto ponetis in capsellā sed trī q̄d sit capsa z vnde dicat Suidas nr̄ ita scribit κάψα λεγεται κυριος κίστη και θήκη

Capsarius qui mercedis gratia seruāda in balneis vestimēta suscipit custos capsar̄. Et capsarius qui portat libros. Aug. in ps. interp̄tatione. Modo nobis seruiunt Judei tanq̄ capsarii nostri sunt studentibus codices portant.

Capsus. carruca vndiq; tecta.

Capsaces pe. cor. lechytus oleiq; vas. Lypsia. li. ij. epistolarum Fidelia sarris nō deficiet z capsaces oleo non minuet. Sic Hier. ad Eusto. Uidua sareptana ipsa cū filijs nocte mozitura p̄ophetam pascit esurientē z mirū immoduz capsace cōpleto qui alendus venerat alit.

Capeo pe. p̄ro ꝺ spacio suz aliquid z rei alicuius capax. A quo fit intercapedo z Discapedino as. z diminutiuū capeduncula. Capeduncules vero numę accepit Lic. p̄ro vasis vel armariis traditionum eius.

Capula vas vinariū quo veteres vtebant: q̄ facile capi posset. Var. capis z mīores capulę a capiēdo noīant q̄ ansatę sint

Capulator qui capulis oleum deplet.

Capulus z Capulū dicitur q̄ ꝺ q̄d rē aliquā ītra se capit. Lol. li. v. Neq; enī cāterius editior eē ꝺ pedali altitudine: vt sit q̄ teneri adhuc pāpini capulis suis plixi⁹ illigēt. Unī z id quo mortui efferunt. Capulus ꝺr̄ z Sarcophagū. i. sepulchrum Capulum ꝺr̄ q̄ corpora capiat Apul. li. iij. me. Ibi capulos Icarię z vetustate semitectos q̄bus ibabitabāt puluerei cineroſi mortui passim a futurę p̄dę receptacula referam⁹. Et capul⁹ manubriū gladii q̄ mānu capiat. Uir. Capulo tenus abdidit ensez. Sue. in Cal. Uenia inq̄t venia z hic mecum capulum gladij crebro verberans quo cinctus erat.

Capularis senex. i. capulo ītimus vel mōti otiguus z mox capulo efferēdus. Reūq; capularē dicebāt q̄ capulo dign⁹ eēt

Caplū nodi genus in funi: quo īdomita iumenta capiuntur.

Capistrū capitis vinculū q̄ ꝺ eq̄s z huiusmōi aīalibus adhiberi solet ne fugiāt. Mar. Paret purpureis ap capistris. Col. li. v. vitib⁹ attribuit cū inq̄t. Quare cū ad summū palū recta vitis extēta ex capistro ꝺstringitur: ne fętu grauata subsidat curuetur q̄z. Et capistrum dicitur quod circa os inuoluitur ne cibos decerpant.

Capistro as. capistrū īpono. Ply. Si īter arbores vites q̄z are fiscellis capistrari bones ꝺz ne germinū tenera decerpant.

Capisterium gñs vasis rustici. Quod trī vt Heorgius Merula inquit Scaphisterium melius dicitur.

Caput ꝺr̄ totū illō q̄ ꝺ collo sustētat. Inde ꝺcīn q̄ ab eo inituz capiāt sensus z nerui. Partes capitis distinguūt. Nā eminētior pars vertex appellat. Tū corona capitis dividit ifrō tē anteriorē z occiput posteriorē partē. media vō sūt tpa quib⁹ aures ihęrēt. Aliqñ caput ꝺr̄ origio z p̄ncipiū. Virg. Olatij caput hor̄ z cā malor̄. Itē caput vocat p̄ma sūma i pecunia a q̄ fen⁹: aut alius q̄st⁹ fit veluti rei p̄ncipiū. Sz hāc ēt sortē dñt. Et caput initia pua Ilibris: q̄ caplm apud vulgares dr̄. Hel. Oō in capite supiore a Critolao scriptū eē diximus. Composita a caput sunt occiput z synciput grēce απο του κρατειν λεγουσι κρας κρατος.

Capitis diminutio ē p̄oris status pmutatio Cui⁹ tria gña vt scribit Paul. Maxia minima media. Tria enī sunt q̄ habem⁹ libertatē ciuitatē familiā. Igit cū hęc oīa amittimus maximā eē capitis diminutionē: vt deportatio. Cū voamittim⁹ ciuitatē z libertatē retinem⁹: mediā eē capitis diminutionē: vt in colonias latinas trā sportatio. Cū libertas z ciuitas retinetur familia tantum mutat minimam esse capitis diminutionem constat velut adoptatio.

Capitulū dimi. figt puū caput. Plau. Meū caplz me⁹ ocellus. Ter. O lepidū caplm: Aliqñ ōr Initiū sniē q̄ p̄ncipia sniar̄ p metaphorā ēt capita vocāt. Itē caplm ōr caput colūnar. Ply. li. xxxvj. primū colūnis spire subditę z capitula addita

Capitellū dimi. est a caplz q̄ ꝺ mō figt puū caput. i. grossiorē summitatē cuiuscunq; rei. Ply. Herba īpia vocat rozis marini aspectu thyrsi mō vestita atq; capitata. Iñ ramuli assurgūt sua capitella

sua capitella gerētes. Et capitullū ꝺr Epistyliuz. i. caput colū nar. Nā basis iferior ps ē. Hoc t capꝰ vocaf. grece βασις

Capitulo as. capitulz appono. Unde capitulatū ꝺr qꝺ veluti capitulū quoꝺdā in summo hz Ply. Folia bouis linguę similia minora subcādida: t in cacumine capitulata. Capitulare etiam est p capita distinguere. Et capitulata ꝺnr scripta q̄p capita distincta sunt. Unde t Recapitulare est breuiter quę dicta sunt per capitula recensere.

Capitatus. a. um. qꝺ in caput latius crescit. Unde capitatū porrū. Col. li. xii. Lul⁹ aūt porri capitati assidua sarritio t ster coratio ē. Itē capitata vinea ab eodē ꝺr sicut t brachiata.

Capitosus a. um. qꝺ magnum caput hz. Interdū ꝺr qꝺ est ouri capitis qui t cerucosus appellatur.

Capitale t per apocopē capital dicit facinus quod capitis pena luit. Plau. i Mne. Temetsi capital fecerit facile asserua bis. Nonius docet capital esse capitis periculum. Uarro vero fasciolā q̄ capillos nectimus. Capitalis hō nō solū p sceleSto q̄ ē dignus puniri capite vt apud Li. li. v. phil. Ad quendā septimū capitalē hoſem collegā suū miserat: sed ēt q̄ est prōptus ad cędē: vt idē Trebatio: Tres viros vites cēseo: Audio capitales cē Capitalis ors. Li. li. i. offi. Capitalis ors est ad equationē bonor pertinēs. Capitalis ira ab Horatio ꝺr p mortifera. Capitalē odiū. Capitalis morbꝰ: q̄ caput et vitā hois petant. Capitalis locus dicebaf: vbi siquid violatū erat capite violatoris expiabaf. Capitale pactū. Capitale vitium. i. pp quod debeat quis ad pēnam capitis peti.

Capite cēsi dicebanf: q̄ in plebe Roma. per q̄s pauco aut nullo ere cēsebanf a cēsione capitū: q̄ solis capitibus cēserenf q̄bus pletarij nomē ipositū a numine officioq; plis ędēdę q̄ cum re familiari parua minus possent rēpu. iuuare: sobolis tñ gignēdę copia ciuitatem frequentarent.

Capitoliū: locus rome sic dictus a capite hois ibi repto duz foderent fundamēta. Alī enī Tarpeius mōs dicebatur a virgine vestali Tarpeia: quę ibi a sabinis necata atq; sepulta fuit

Capitolinus fuit cognomen eius qui caput inuenit: cum capitolium extruendum esset.

Capitiū capitis tegmē a capite. Alij a capio q̄ capiat. i. cōprendat pect⁹. Uar. de. vi. pa. Tunicas nec capitia nec strophia.

Capidulum idem quod capitium.

Capillus quasi capitis pilus q̄us t p oi pilo sumatur. Ouid. Quot sunt mentula quos hz capilli. Capillus veneris herba sic dicta q̄ delapsos post alopeciam capillos recreat: siue q̄ capillorum fluores coercet.

Capillotenus significat vsq; ad capillos.

Capillare est capillos facere. Ply. Polythrix in viridi capillatur: sed defluuia comar facere dicif. Unde capillatus tantū quod crines longiores hz. Li. Capillatior solito.

Capillamenta q̄q; capilli ors. Apul. li. ii. de asi. Tāta ē capilla mēti dignitas vt q̄us auro veste gemmis oīq; cętero mūdo ornata mulier incedat tñ nisi capillū distinxerit ornata nō possit videri. Ply. li. xxi. Herba croci est folio angusto pene in capillamentis modū. Transfertur quoq; ad herbas et arbores. Col. li. v. Qui non solū in eo errabant q̄ p̄mi anni capillamenta seminū intacta patiebanf sed post biēnium cū viuū radix recidenda erat oēm superficem amputabant solo tenus iuxta ipsum articulum.

Capua a cāpor latitudine in q̄bus sita est dicta est vt inąt Li. Liui. a Lapy Samnitū duce q̄ lingua illa Falco a pede introrsus curuato vocatā ait sub cuius augurio credif condita. Uir. a Lapy Aeneę cōmilitone q̄ eam cōdidit. Strabo q̄ esset. xii. vbiū caput hoc est ipsa duo decima reliq̄s. xi. prędest dictam existimat. Quidā a capacitate q̄ oēm vitę fructū capiat. Eustachius ēt ab vbe cui nomē cāpus eēt vel a cāpoz planitie abundātia vt Diod. q̄. M. Senutio t agrippa Curtio chilone Los exędificatā eam tradit. Ab hac ea regio campania dicta est a qua campani.

Capus t capo. Uar. Ex gallo gallinaceo castrato fit capus.

Capnos: latie fumus. Quo noie ēt dicta est herba nascēs in segete hordeacea quę lachrymas vt fumus ꝓuocat. Dunc Acapna dicta sunt ligna ficca quę sine fumo ardent. Et Unum capnias hoc est fumosuz aprone iubę seu come in fronte deuere quasi a capite prone. Lucil. li. vii. saty. Aptari caput at quę comas fluitare capronas altas frontibus immissas vt mos fuit illis.

Caprūculum vas fictile sic dictum q̄ capax sit.

Capēna pe. pro. Oppidū vicinū Romę iuxta fontē egerie. Hic capēnas tis. ē t capēna porta rome a capēna vbe quā ital⁹ rex edificauit vt inąt Soli. Hęc etiam porta apia dicta est p quam capuam itur: vt Frontinus libro de aq̄ductib⁹ testaf.

Carambis promōtorię magnę septētrionez porrecte arietine frōtis hīs formā quod lōgo spatio pelago incūbēs scythicę obiectū peninsulę euxinū pontū bimarē vr efficere. Dionysius libycus ἀεὶ πρὸς βορέην τέκαι ἀντολίην ὁροωσαι μεσδαι δλενθα καί ἔνθα δλυωανεχουσι κο λωνὰι ἡμενυπερνοτίη τηντε κλεῖ ουσι καραμβίμ. Et Eustachius eiusdem iterpres multa scitu dignissima.

Carabus pe. co. genus piscis.

Carbasus pe. co. gñis femi. fm Pris. gñis masculi. fm Phocam. Ptolobus vo t caper dicunt esse mas. t femi. i singulari. neu. vo in plurari genus lini est mirę tenuitatis in Hispania primum repertum: vt scribit Ply. Ex carbaso fiebant vela nauiū quę et ipsa Carbasa ors. Lice. de suppli. Taberna carbaseis intenta velis. Carbasinis vestibus indi t arabes corpora velāt: q̄ sunt auro purpuraq; distinctę ait Curtius. Non docet Carbasus cē palū quo flaminę amiciunf opulētię cā: vt serico aut tenui lino. Ual. max. li. i. Marie vo virginis emilię discipula extincto igne tutā ab oi rephēsiōe vestę numē przstitit. Qua adorātę cū carbasum quem optimum habebat foculo iposuisset subito ignis emicuit.

Carbo ꝺr cū extincta fuerit pruina. Pers. Illa prius certa mor hęc carbone notasti. i. nigro t extincto. Aliq̄n ꝺicitur carbo cum est ignitus. Pli. li. xviii. Et cum cinis in forno concrescit t cuz carbo vehementer perlucet. Hęce Antrax ꝺicitur. Est t carbo viri cognomen.

Carba vētus aphricus ꝺr a Uictru. nostri nautę carbinuz nominār: quem libycum hodie vel rura vocant.

Carbūculus paruus carbo. Et carbunculus tuber: seu vitiū ex inflāmatione ꝓueniens. A candenti carbone dictus pp inflāmationē. De hoc Celsus. Non aliud carbūculo peius est. Eius bēnotę sunt rubor ē: supq; eū non nimiū pusilę eminēt maxime nigrę: iterdū subluiidę aut pallidę In his sanies eē vr. Infra color ē niger: ipm corpus ariduz t durius q̄s nāliter oportet. Prętera carbūculus vitiū est in vitibus at q; arboribus cū quoꝺā q̄si vredinis carbone vnę t fructus vrunt. Terra enī sole pseruet: ita vt radices satoz cōburat. Ply. li. xviii. Pleriq; ꝺixere rorē inustū sole. rubiginis cāz esse t carbūculi vitibus. Solet id accidere ouis tertio t sexto idus augusti sub decretorio illo syderi qꝺ canicula appellant. Uar. li. i. de re rus. vbi terrarum gña ꝺiuidit ait. Lapis marmor rudus arēa: sabulū argylla rubrica creta carbūculus. Ply. Sic affligit t vitē carbūculus. quę terra ita vocaf Est t carbunculus gēma pp colorē q̄ sit ignitus vt carbo: cuius fulgor nec nocte vincif adeo vt flāmis ad oculos vibret. Signif in libya apud troglodytas. De hoc Hie. Ply. li. xxxvii. Principatū habēt carbūculi a filitudine ignū appellati cū ipi non sētiāt ignes. Alī t a q̄busdaz carbunculi ors Apyrastę. Sumif q̄q; carbūculus p terra vbi tessellę lapideę t nigrę: reperiūf. Palladi⁹ in Januario mēse. Carbū culus nisi stercoref macras vineas reddit. Ply. li. xvi. Maximeq; sabulū humidū aut carbūculū aut tophaceaz formā

Carbunculare est carbūculū pati. Ply. li. xviii. Succus eorum carbūculantibus circa oculos vlceribus excrescētib⁹ t pustulis efficax. Et carbūculare ē more carbonū fieri. Idez li. xii. Uerum t bis sua iniuria est: atq; cęli intemperie carbūculantur fiuntq; semina cassa t inania.

Carchedō pe. p. grece carthago ꝺr. Inde carchedonius carthaginēsis. Alī a Plau. ocīn ē Carchedonius vocaf hęc comędia latine penul⁹. Et carbūculos auctore Ply. carchedōios

vocauere ꝓpter opulentiã carthaginis magnę. Dcã carchedon a carchedone ꝺditore cuius meminit Appianus. Sz vulgatioꝛ fama est ꝺditã fuisse a Didone Eustachius multa in Dionysio. Suidas. Καρχηδὼν ἡ ἀφρικὴ ἐξηςωρματο ὀπὸ γας κυπριανος ταυτην σκιπιωνι καθει λενέ σε δια φοσηι μετατον πρωτον συνοικις μον επ ταχθσια ετηκρατησκατοιτερι οικων.

Carcer locus in quo seruantur noxii vel vndecunq; q̃s exire ꝓ hibeꝫ quasi coarcer a coercendo vt docet Uar. q̃ vincti in eo custodiunt̃ ꝛ ꝓhibent̃ exire. Est enī custodię locus quę greꝯ philaca ꝺr. Uñ ꝛ in circo vñ emittebant̃ eq̃ carceres sūt appellati q̃ coerceant̃ eq̃ ne inde exeant anteq̃ magꝛat⁹ signū miserit. Et licet quidã dicant in singulari tñ significare custodiã publicã in plurali tñ custodiũ ę quoꝝ repagula vel fines qui eq̃s ad metã currere volentibus opponunt̃. Lic. tñ vtrunq; indifferenter posuit. Nã in Lato. sic inquit. Nec vo velim quasi de curso spatio ad carceres a calce reuocari Et lib. iiij. ad Heren. Quasi si q̃s ad olympiatũ cursum venerit ꝛ steterit vt omittatur impudentesq; illos dicat esse qui currere ceperint ipse intra carcerem stet. Quod autem carcer ꝓ facinoꝛoso rũ custodia a coarcẽdo dicaꝫ: patet ex verbis. Liuij lib. j. scribẽtis. Cũ in tanta multitudine hominum diſcrimine recte an perperam facti confuſo facinoꝛa clandestina fierent: carcer ad terroꝛem increſcentis audacię media vrbe iminens foꝛo ędificatur. Carceres tamen interdu ꝓ furibus seu captiuis poni solet.

Carcerarius. a. um. qđ ad carcerez pertinet. Plau. in Cap. egre mihi est hunc quęstum facere carcerarium.

Carcinus pe. coꝛ. Cancer animal: ꝛ signum celeste. Uide in dictione Cancer. Luca. vix. Par geminus chiron. Et idem qđ carcinus ardens humidus egoceros.

Carcina ciuitas est a qua sinus carcinites vbi ꝛ carcinitus amnis vt auctoꝛ est Ptolomęus.

Carcinoma atis. pe. coꝛ. cãcer moꝛb⁹. Ply. li. xx. A q̃ quoq; ei⁹ decocta neruos articulosq; mire iuuari si foueãt vlcera ꝛ recẽtia ꝛ vetera carcinomata q̃ nullis alijs medicamẽtis sanari pñt. Cato de re ruſ. Et si qđ in mãmis vlceris natũ ꝛ carcinoma: brassicã tritam opponito sanũ faciet. Celsus tria facit eius gña primũ cacoethes cum vlcus quidez pręssum est sed quę circa sunt intumescunt. Secundũ sine vlcere. Tertium quod thymiũ vocat. Hęc carcinus dicitur.

Cardia latine coꝛ. Inde cardiacus ꝛ coꝛdiacus καρδιακος. i. a coꝛde: siue ab oꝛe stomachi qđ cardiã quoq; greci vocãt nõ q̃ passionẽ illam coꝛ sustineat sz stomachus ꝛ periculum sit ne coꝛ attingat. Loꝛ. Cel. Cardiacus moꝛbus ex nimia imbecillitate coꝛporis ꝛ languente stomacho sudoꝛe nimio nascitur. Iuue. Cardiaco cyathũ nõ poꝛecturus amico Est ꝛ Cardia nomẽ vrbis in thracia a coꝛdis similitudine vocata. Solinus Cardia q̃ in coꝛdis facie sita sit dicitur.

Cardnũ pe. coꝛ. herba suauis odoris a q̃busdã nasturtiũ ꝺr.

Carduus herba vulgo nota a q̃ carduellis auis appellata est.

Carduelis auis parua: a capite rubꝛo alis luteis albo nigroq; distinctis dicta q̃ carduoꝛum semine pascatur.

Cardo inis ꝺr. q̃si coꝛ canuę quo. s. illa mouẽt. Nã vt animãtia motũ a coꝛde suscipiunt: ita foꝛes a cardine. Uirg. Foribus cardo stridebat aheneis. Hinc apud Romanos dea Carna q̃si cardina fuerat Cardines ẽt dñr altissimę cęli partes q̃s greci polos ꝛ latini vertices ẽt dicunt a similitudine eoꝛ circa quos value voluunt̃. Ponit̃ interdũ cardo ꝓ opportunitate Uirg. Haud tãto cessabit cardine reꝛ. Qđ Ser. inde tractum existimat q̃ in puerbio ꝺr. Res in cardine est. Et circa id verti cardinẽ dicimus: in quo summa rei est. A cardo fit cardineus. a. um. ꝛ cardinalis ꝛ hoc cardinale q̃ ꝓ ꝑcipuo poni solent cardinales circa quos fides xp̃i vertitur.

Careo. es. carui ꝛ cassus sum caritũ ꝛ cassum fm Priſ. Et est ꝓ prie carere rẽ desideratã non hẽre. Inest enī velle ꝛ desiderare in carẽdo. Et carere in bono ꝺr nõ in malo. Et ꝓprie videt̃ eẽ de ijs cõmodis q̃ olim possedim⁹ q̃bus ĩdigemus. Nã qui ꝑuatus est nec vnq; regnauit satis recte nõ põt dici carere regno cũ id elocutionis genus ptineat ad eos q̃ olim fuerũt reges: ꝛ postea regno expulsi sũt. Qđ accidit Tarquinio supbo. Construit̃ hoc verbũ cum ablto: ꝛ cum actõ tum ctum inueniaꝫ. Plau. in Meną. Dare vna opera pẽsum postules inter ancillas sedere iubeas lanã carere. Qđ est a credendo q̃ eam tum purgam ꝛ deducunt vt careat spurcitia. Et quo carminari ꝺr. Differunt enī ab inuicẽ Careo ꝛ Indigeo: q̃ indigemus rebus necessarijs vt vacemus lris. pecunia ꝛ libris Caremus vo nõ indigemus honoribus ornatibus ꝛ hmõi: q̃ nõ sũt necessarię ꝛ tñ vellemus. Et caremus multis seruis q̃uis eis nõ ĩdigeamus. Impꝛopꝛie dicimus Careo dãno careo culpa careo febꝛesi gnificare vo lentes me nõ febꝛicitare. Est enī Acyrologia. i. ĩpꝛopꝛius sermo. Sꝛio dicimus habere febꝛem cum illa nos habeat.

Carex ꝭmi. generis hẽrba acuta ꝛ durissima similis asparago Uirg. Et carice pastus acuta.

Carectũ locus caricibus plenus. Idẽ. Tu post carecta latebas

Caries vetustas vel putilago. Lucil. li. vij. Ne auriculam obſidat caries: ne vmiculiq;. Iuuo. Itineas cariẽq; pati te charta necesse est. Sũt qui cariẽ interꝓtentur vermiculũ illũ q̃ ligna rodit: ꝛ vulgo carolus ꝺr. Lol. li. xij. Oĩs mã in ędificia succidi ꝺz luna decrescẽte ab vicesima vsq; I tricesima qñ cęsa iudicaꝫ carie non infestari. Ply. Cedrij oleo perunctą materies: nec tineã nec cariez sentit. idem pro carolomento li. xij. accepisse videt̃ cum inquit. Celeriter ea cariem sentit. Hinc cariosus. a. um. quod est carie plenum.

Caras nomẽ ꝓpriũ regis q̃ regioni carię nomẽ indidit. Cares vo dictus est Statuarius Lisippi discipulus. Cares numero pl̃i ppl̃i a caria cares sub minoe fuerũt ꝛ tũc leleges ꝺr. baꝫ ꝛ insulas habitabant postea facti sunt ꝺrientis habitatoꝛes multũq; maritimę oꝛę ꝛ mediteraneę occupauerunt.

Caria regio minoꝛis asię iter Lyciã ꝛ Joniã Strabo Larum a Boꝛea Mędri flumine clausit ab occidẽti Icario ꝛ myrthoo pelago: a meridie rhodiẽsi. Ab oꝛtu lycijs ꝛ alijs gentibus magnãq; tauri mõtis partẽ in Caria ꝺclusit oẽm oꝛam rhodiã ei attribuẽs: q̃ meridionalis ẽ. A cara rege: q̃ ꝑmus auguria auiũ ꝺr inuenisse. Cuius ppl̃i cares dicti q̃ peculiariter barbari sunt notati. Carię olim imperauit mausolus in qua Halicarnassus metropolis fuit ꝛ mausoleũ illud celebratissimũ: qđ inter septem spectacula numerari solet.

Carra. ę. ciuitas Arabię ad rubꝛum mare a qua carrę dicti sũt populi. Ply. Carręis latissimos ꝛ fertilissimos agros ab opido arabię quod carra dicitur.

Carrę carrarum ciuitas mesopotamię trans. Edessam Crassi ꝛ Romani exercitus cruoꝛe nobilis. Unde Lucanus. Assyrias latio maculaui sanguine carras. Est ꝛ.

Carrus ꝛ carrum vtroq; modo ꝺr: a cardine q̃ttuoꝛ rotarum vel q̃ currẽdo sonet. Cęsar. Inter carros ipedimẽtaq; pecorum cõmiserunt. Uircius. Pompeius ea die per viaruz angustias carra complura multosq; lanistas retraxit.

Carrucha penultima producta genus vehiculi. i. currus. Unde carruchārius qui carruchas agit.

Carrucarius. a. um. qđ ad carrucã ptinet. Põp. Plęrasq; malas carrucarias tales esse vt transfungi non possint.

Carico. as. pe. coꝛ. qđ significet Pier. exꝑssit sic scribens. Quęnes maioꝛa cogitans: ꝓpꝛiũq; ingenii ferre non sufficiẽs oneribus maioꝛibus carricabat se. Et cum sic incedere non posset: ruina magna deuolutus est.

Caros crapularis redundantia a καρὸω perturbo vero agroto seu a καροωμα. i. qđ capite aggrauoꝛ oblidoꝛ velut ob oppꝛessura capitis ꝛ ingenij offensione.

Caryatides statuę muliebres in ędificijs vt ait Uictru. ficut viriles quę mutulos aut coꝛonas sustinent Telamones a nostris athlantes a greꝯis appellatę.

Carissam antiqui ꝓ vafro vsurpabant.

Caritas fine h a careo significat inopiã. Liu. li. xj. Caritas ĩmi erat annonę ex incultis ꝓ se cessionẽ plebis agris. Uñ ꝛ carus in ea significatione qua opponit̃ vili. Differunt tñ caritas ꝛ inopia q̃ caritas fit rerum penuria quę adhuc extans

inopia earum quę non extant. Li. pro domo sua. Qua ex re primū notare deinde inopia caritas annonę est: inopia seu penuria aliarum rer. Charitas cū h latie amor ỏr ἀχαρις gr̃a ⁊ amor. Et est quidē charitas amoris spēs q̄ ad hoies tm̄ spectat p dignitate ⁊ q̄litate psonaꝝ amor ad omnia. Nā maxima charitas debeť parẽtibus prima filiis: ⁊ deinceps reliq̄s. Sic charus cum figť gratum ⁊ amore deuinctum.

Carinę arū. nomē vici romani in quo fuit dom⁹ Põpei. Uir. Lautis mugire carinis. Uarro carinas dici putat ab eo q̄ hinc oritur caput sacrę vię καρα latinę caput dicitur.

Carina penultima p̄ducta. pars nauis ⁊ ipsa nauis concauitas l̨ quandoq̄ p̄ro tota nauī ponatur.

Carinare est in modū carinę formare. Ply. lib. ix. Saluunt pectines ⁊ extra volitant: secq̄ ⁊ ipsa carinant. Et carinatū concauum. Aliq̄n carinare est pbra obijcere: q̄ carinantes. i. pbra obijcientes sint infimę sortis hoies sicut ⁊ carina.

Carinatim significat ad similitudinem carinę.

Carmania regio maioris asię cuius metropolis est. Carmina ⁊ populi carmanij qui teste Pompo. sine veste ac fruge: sine pecore ac sedibus cozijs piscium vestiuntur.

Carmelus pe. p. ⁊ cū vnico l latię ⁊ grece dicitur. Hebraice vo Hermel. Et sunt duo montes auctore Hiero. qui hoc noie vocantur. Alter galileę prouincię in quo fuit Nabal carmelus maritus Abigail ad australem plagā. Alter iuxta ptolomaidem mari iminens in quo helias prophęta flexis genibus pluuiam impetrauit.

Carmon est locus in messenia ⁊ templum appollinis in laconia ⁊ in archadia flumen ⁊ mons in peloponneso.

Carmen quasi canimē a canendo dici põt quicquid est metrice scriptū. Uñ Virg. versum vnum carmen dicit. Et rẽ carmine signo. Et duos silr cū ait. Tumulo superaddite carmē Tota insuper eneis heroicū carmen dicitur: ⁊ carmen bucolicum: vt Talẽ tuum carmen cẽ. Quandoq̄ carmen dicitur incantatio: vt Carmina de cęlo possunt deducere lunam.

Carmẽta ⁊ carmẽtis. Euandri mater a carminibus q̄bus dabat rñsa cum ppzie. Nicostrata vocareť. Erat hęc rex futurarū admonitrix q̄ phębo dedicata carminib⁹ oracula significabat. hic Carmẽtalis porta. Virg. Et carmentalę romano noie portā. Postea vo scelerata dicta est q̄ per eam sex ⁊ trecenti fabij cum clientibus quinq̄ milibus egressi aduersus etruscos ad amnē cremeram oēs interfecti sunt. Ouid. Carmẽtis portę dextro est via proxima iano. Ire per hanc noli q̄squis es: omen hz. Illā phama refert fabios exisse trecẽtos. Porta vacat culpa sed tamen omen habet.

Carminare est quasi pectinare. Ply. lib. ix. Iustum est e quinquagenis fascium libris qui nas denas carminari. Et li. xi. Hanc ab his quoq̄ gigni subigiq̄ vnguium carminatione mos trahi inter ramos: tenuari ceu pectine.

Caro ppzie mortuor dicta ē q̄ careat aīa: inq̄t Donatus vlr p ponit: vt sit caro q̄si cado: q̄n cum fine aīa est cadit. Virg. Belloq̄ caduci dardanidę. Alt Hiero. inter carnē ⁊ pulpaz sic distinguit: vt Caro sit q̄ sanguine venis ossibus neruisq̄ astringit. Pulpa q̄ manducať eo q̄ pulset ⁊ ocidať. Et nõ solū de aīalibus sed etiā de piscibus pomisq̄ dicitur. Quidā hoc nomen a greco deriuant κέρας a quo fit creo.

Caruncula a nominatiuo caro diminu. est. Carnicula vo a carnis nominatiuo secundum antiquos.

Carnuora pe. cor. dñr aīa lia q̄ carnes vorāt. Uñ dicimus aq̄lā carnuorā. Ply. li. x. Seratorū dētiū carnuora sunt oīa.

Carneus. a. um. quod ex carne est: vt frustum carneum.

Carnosus. a. um. qō est pingue. Carnositas pinguedo.

Carnarius. q̄ carnes vẽdit. Silr qui in edenda carne delectať carnarius vocať. Mar. Carnarius sum pinguari⁹ nõ sum.

Carnarius. a. um. quod ad carnem pertinet: vt carnaria taberna vbi carnes venduntur.

Carnarium ppzie locus vbi caro salsa suspenditur seu reponitur. Ply. Quippe e macello aut carnario videndum est. Uñ q̄ etiā ỏr locus vbi carnes tm̄modo venduntur. Plau. Ex nam e carnario emit iam factus satur. Uar. tabernaz carnariam vocat. Qui vo carnes in carnario vendūt etiā lanij appellanť. ⁊ carnarij. Inter dū carnariū accipitur pro ipsa carne sicut cibariū, p cibo. Plau. Qui mihi carnariū parauit ridiculus adientandum. Et carnarium instrumentuz dicitur cum pluribus vncinis quibus succidię appenduntur.

Carnifex qui carnes ex hominibus facit. Hinc excarnifico. as. pro excrucio. Teren. in heau. Huiusmodi semper cõminisce re vbi me excarnifices.

Carnifico aris. deponens significat carnificis officium ago.

Carnificiū. ipse actus carnificis: qō ⁊ carnificina dicitur.

Carnificina carnificinę pe. p. locus publicus in quo tussu magistratus boues sontes a carnific⁹ occidunť. Plau. Quid si desperatis rebus carnificinā petat. Sue. de Tibeio. Carnificinę eius ostendiť locus capreis vsi dānatos post lōga ⁊ exq̄sita tormēta p̄cipitari coā sē mare iubebat. Et carnificina ỏr carnificis officiū: seu excarnificatio ⁊ cruciatus. Plau. in cap. Uel carnificinā hunc facere possum ppeti. Lyzianus ad Demetri. Quę hęc est īsanabilis carnificinę rabies: quę inexplebilis libido ſcrutię? Cato carnificinas dixit pl̄ numero pro tormētis ⁊ crudelitatibus. Ubi societas inąt: vbi fides maiorū insignitas iniurias plagas verbera vibices eos dolores atq̄ carnificinas per dedecus atq̄ ignominiā tefacere ausum esse. Plau. in cis. singulari vsus est. Credo ego amorē primū apud hoies carnificinā comētū. Li. li. iii. Tus. per trāslationez dixit. nam cum omnis perturbatio miseria est tū carnificina ē egritudo. q̄ instar carnificis cruciat lancinat pręcordia: lacerat aīum excarnificatūq̄ conficit. Posset tamen hic carnificina accipi veluti pro femina excarnificante. sicut a Plauto dicitur femina opificina.

Carnificinus carnificina carnificinum. ponitur pro crudeli et carnifice digno. Li. Carnificina est ista crudelitas.

Carna. dea q̄ vitalibus humanis seu cardinibus prędesse existimabatur. Unde Ouid. lib. vi. fast. Prima dies tibi carna datur dea cardinis hęc striges nocturnas puerorum vt dicebant cunas infestantes a limine sumouebat.

Carpatos pe. cor. Insula contra egyptum media inter rhoduz ⁊ cretam ducentorum stadiorum circuitum habēs quatuor olim insignis vrbibus a qua vicinum mare ad egyptum vergens carpathium dictum est.

Carpatine pe. pro. calciamentum rusticum a carnibus appellatum: ⁊ fiebant ex recentibus corijs bubalis.

Carpentum vehiculi genus dictum quasi carmentum a Carmenta Euandri matre. Ouid. li. i. fa. Nā pus ausonias mīres carpēta vehebāt. Hęc quoq̄ ab Euādri ocā parēte reor.

Carpentarius faber. q̄ carpenta facit. Et carpentarius faber lignarius. Hier. Carpētarius artifex fecit scamnū Carpentarius equus qui carpentū ducit. Carpentariū opus qō ad fabrum lignariū. pertinet. Hiero. in Ezo. Et opere carpētario.

Capophorus pe. cor. nomen viri pro prium ⁊ latine dicitur fructifer. greci enī καρτωφορ fructū φορειν ferre dicūt. Hiero. ad Eustō. de morte Paulę Salue Efrata regio vberrima atq̄ καρτοφορα cuius sterilitas deus est.

Carpo. pis. psi. ptum. decerpo. Virg. Insere daphni pyros carpent tua poma nepotes. Item carpere eligere. Teren. i adel. Unūquodq̄ quod erit bellissimū carpam Item repzēdere. Mar. carpere vel noli nostra: vel ede tua. Item Frui. Virgi. Carpamus dum mane nouum dum flumina crescūt. Itē lędere vt Carpit enī vires paulatim vritq̄ videndo femina. Carpere viam est ambulare. Carpere vitales auras est haurire. Carpere lanam est attenuare. Virg. li. i. geor. Nec nocturna quidem carpentes pensa puellę nescīuere hyemē. Carpere linum est euellere. Ply. Verba sq̄ cū semine ⁊ radicibus carpunt. Carpere cibū est pasci. composita sunt decerpo. excerpo ⁊ discerpo de quibus locis suis.

Carptim aduerbiū significat hinc atq̄ illinc carpendo non ipsam seriem sequendo.

Carpinus. pe. cor. gñs arboris notę. Col. li. vi. Qui ēt cornus et carpinus ⁊ ornus nonnunq̄ ⁊ salix a pleriq̄ in hoc ipsum disponitur. Palla. Carpinus vltima arbor.

Carta fine h nomẽ fuit vnius ex Darij principibus Charta cũ ch.aspirato est enĩ dictio greca: ꝛ ppzie fit ex papyro. apud grecos vo pro eo poni ꝺsueuit qõ nos libꝛũ dicimus. Ouid. li.iij.trist. Nullus in hac charta vsus amare docet. Hinc chartaceus.a.um. Vlp.de lega.lib.iij. Qõ in codicibus sint membzaneis vel chartaceis vel ẽt ebozeis vel alterius materię. Chartula diminutiuũ est. Piero. volo in chartulis meis inseptias scribere. Aliqñ vo charta poni solet p foliis seu philuris in qbus scribimus seu sint papyracea siue mẽbzane aut ex pargameno aut ex alia mã. Quintil.cũ aperto codice chartas explicaret. Vñ Sue.in Nero. Plumbeã chartã supino pectoze sustinuit. Ply.lib.xiij.refert chartã Alexãdri magni victoria repertã auctoze ẽ. M. Varro. ꝺdita in egypto Alexandri ꝛ antea nõ fuisse chartarũ vsum: palmaꝝ foliis ꝑmo scriptitatũ deide quarũdã arboꝝ libris postea pauca monumenta plũbeis voluminib⁹ mox ꝛ priuata linteis ꝺficepta aut schedis. Vopiscus in aureliano. Quę oĩa ex libris linteis in qbus ipse quotidiana sua scribi pzeceperat.

Cartha fuit vzbs haud procul a Tyro. Unde fortasse ꝛ carthago habet aspirationem.

Carthago vzbs aphzice: celebzis: q̃ post troianũ bellũ vt docet Euse. a Didone ꝺdita fuit ꝛ apud nos nouã ciuitatẽ significat. Est ꝛ alia carthago in hispania quã Pasdrubal ꝺdidit quę noua ppetuo epitheto ozad oriam Carthaginis libyçe nocnomen a cartha oppido haud pcul a Tyro dici putant Li. vo lib.ij. de natura deozum scribit dictam a carthagine herculis filia cum byrsa diceretur.

Carthaginiẽsis dictio sex syllabaꝝ est. Nã auctoze. Prisciano inter n ꝛ e interponit i. Ait enĩ lib.iiij. Si tertię sint declinationis: abijcit ext remã. s. genitiui: ꝛ assumit ensis: vt pistoz pistozis: pistoziẽsis: carthago carthaginis carthaginiensis: sz hunc catalogum syllabaꝝ doctiozes deriderent ꝛ greci.

Carthallum. Lanistrum. Piero. in Deutro. Tolles de cunctis frugibus tuis primitias ꝛ pones in carthallo.

Carthophylatiũ latie scriniũ oz ĩ quo libri ꝛ scripturę reponũt

Carthilago pe.coz. Scauitas illa quę est circa aures.

Carteia oppidũ ẽ hispanię Carteseos a grecis oz. Vñ carteseus.a.um. vt littus cartesium. in quo freti angustię sunt.

Caryca est genus ficuũ a loco sic dictarum: vt docet Iul. Pol. Apõ multos tñ ꝑficu ficca accipit. Ouid.li.j.fas. Quid vult fama sibi rugosaq; caryca dixi tñ Suidas ĩmo. xij. illi suidę cõpositozes aliter interptant. s. καρυκη εδεσμα εκ τολλων υγκειμενον βρωμα λυδιον εξ αιματος και ἀλλων ἀναδευειν καρυκευειν φασι. est igit si de etymologijs grecaruz dictionũ grecis credimus sarcimẽ illud qõ vulgo dicitur baldoni sarcimen ex sanguine ꝛ alijs esculentis: quod lydij primi inuenerunt.

Carybdis ꝛ Scylla duo monstra sunt in freto siculo: de qbus Uir. Dextrũ scylla latus leuũ ĩplacata carybdis obsidet. Est ãt locus sicuti scribit Sal. iuxt Tauronimitanũ littus: ex tatq; fabula carybdim mulierẽ fuisse rapacissimã q̃ cũ hercli vaccas rapuisset. a Ioue fulminata est: ꝛ in hoc mõstrũ ꝺuersa. Est igit carybdis mare periculosum nautis qõ ꝺxius fluctuũ cursus collusionẽ facit: ꝛ rapta quecq; absozbet ꝛ reicit. Ouid. Et vomit epotas sęua carybdis aq̃s. Sene. ad Lucil. Scyllã saxũ eẽ: ꝛ q̃dẽ terribile nauigantib⁹ optime scio. Charybdis an rñideat fabulis pscribi mihi desidero. Fac nos certiozes vtrũ vno tñ vento agat̃ inuertices: an oĩs tẽpestas: ac mare illud ꝺtozqueat: ꝛ an vex fit q̃quid illo freti turbine arreptũ est per multa millia trahi. Thucydides. lib. iiij. εστι δε ὁ τῶρος ἡ μεταξυ ῥηγου φαλασσα και μικρωνης ἡ περ βραχυ τατον σικελιας ἡπειρου ἀπεχει και εστι ἡ χαρυβδις καλουμενη τουτο.

Caryon. nux oz a capitis grauedine pp odozis grauitatem.

Carynon oz oleũ qõ fit e nucibus iuglandibus ꝛ alopecijs vtile est: tardit atiq; auriũ infusum: cęreus sapoze grani. Unde apud nos esculentis non admiscetur.

Caryoõp rumcis succum significat: vt inquit Ply. lib. xij.

Caryotę: siue caryotides e palmis nascunt̃ quas alij dactylos alij palmulas: alij margaritas appellant. Ply. Caryotas inter palmas celebzatas cibo q̃dem ꝛ succo vberrime ex qbus ꝑcipua. Uar. lib. ij. Non scitis palmulas caryotas syriã parere inuectas in italiam non posse. Papi. in siluis. Pzegrandes vina capita inimica caryotides cadebant.

Caryste. es. ꝛ carystos sti. Insula vna ex cycladibus sita in euboitico mari: varij marmozis ferax excidebant̃ enim ibi columne marmozeę quę a loco etiã Carystęa appellabantur. Luc. lib. v. Qua maris angustat fauces saxosa carystos. Sene. Ferax varij lapidis carystos. Pic caristeus.a.um. Ouid. lib. iij. fast. Quaq; caristęis frangit̃ vnda vadis. Est ẽt ciuitas eiusdem nois in euboia: vt lib. iij. Prol. scribit.

Casa. domus a cauatione dicta. Nã antiqui cauatas rupes inhabitabant. Uel oz a facile cadendo. Quippe a cado fit frequentatiuum caso. as. ꝺiminu. casa est casula.

Caso. as. frequenter cado: a quo fit aliud frequentatiuum.

Casito. as. Pau. iurecõ. Si antea ex tegla casitauerit stillicidiũ postea vel ex tabulato vel aliq̃ mã casitare non potest.

Casaria dicitur mulier quę casam custodit.

Casabundus crebzo cadens.

Cassus.a.um. qõ est inane ꝛ vacuum fragile atq; oĩ re carens: vt cassa nux a Plau. ꝛ Horatio dicta. Luc. Cassa fraude parat. Plau. in aul. Uirginẽ habeo grandem dote cassam atq; illocabilem. Uirgi. Lumine cassum ꝛ ethere casso dixit pro vita priuatos ꝛ vacuos. Unde ꝛ cassis ꝛ per diminutionem cassiculus. Hinc incassum aduerbium.

Casso. as. figit deleo: vt de euangelista Joanne legit̃. Ex totius senatus cõsulto definitũ est: vt q̃quid Domitianus fieri voluisset cassaret̃. Et cassare ꝺtundere. Uirg. Cassataq; rates.

Caso ĩsula. a cassa eleomachi patre ꝺicta: ab hac ꝛ casius mons in Syria colonis eo deductis.

Cascus.a.um. figit vetus. Luius verbi origo sabina ẽ Ennius. Quã primũ cassi ppli genuere latini. Manilius ait cascum ꝺuxisse cascã non mirabile est. i. vetulam nupsisse seni tamẽ cascenũ oppidũ ꝺictum: q; vetus. Et cascinũ fozũuetus appellant oscozũ lingua. Casnar senex ꝺictus.

Casius. mons in finibus egypti arabię ꝺterminus magni Pompeij tumulo clarus: a quo etiã fit Casius.a.um. Luc. li.x. Lucifer a casia, pserit rupediẽq;. Est ꝛ in syria antiochena casius mons super Seleuciam cognomine pieriã vt auctoz est Ply. Sed hoc cęsiũ. ij. mons apud euphzatem vbi traianus dicauit crateras argẽteos in templo Iouis casij cum epigrãmate quod Suidas prosequitur.

Casia p simpler. s. frutex est amplitudine cubitoꝝ triũ suauissimi odozis ꝛ vtutis Cynamomi. Piero. appellat herbã cũ in canticis inḋt. Casia quoq; qñ id genus herbe aq̃s in definẽtibus nutriri oz ꝛ coalescere redẽptiõe humani gñis pq̃s baptismi iudicat datã: q̃ vt Ply. li. xij. scribit uxta Cynamicãpos ĩ ethiopia sz in mõtib⁹ crassiozi sarmẽto tenui cute veri⁹q; cortice nascit̃. Sũt tñ q̃ dicãt casiã eẽ nomẽ herbe atq; arbozis fic balsam⁹ herba: ꝛ arboz balsami. Uirgi. Tũ casia atq; alijs itexẽs suauib⁹ herbis. Hec alio noie oz fistula vt auctoz ẽ Pier. ĩ explanatiõe ps. Eructauit vocales dei ꝛ oẽs pituitas ꝛ rheumata voluptatũ suo caloze excoquens.

Caseus a coeundo: vel vt inḋt Uar. a lacte coacto oz. Nã fit lacte coagulato hẽdino in primis victolozũ ne coagulo.

Casses rętia sũt. q; vacuas habeant maculas. Vñ ꝛ cassum pro inani ꝛ vacuo ꝛ in cassum, p frustra q̃si absq; cassibus fine q̃ bus venatio est inanis: tractũ ab araneaꝝ cassibus q; sint leues ꝛ nullius ponderis. Sũt ẽt casses galeę q; vacua sint ad capita recipienda. Sz differunt gñe: ꝛ diuersum habent genitiuũ. Cũ enĩz figit laqueũ vel rętbe est gñis masc. ꝛ hz gtũm intõ simile: vt cassis. is Ouid. Incidet in casses pręda pedita meos. Pro galea fe. gñis est ꝛ cassidis gtũm facit. Iuue. Lorica ꝛ fracta de casside buccula pendens.

Cassida. e. idem quod galea. Proper. Aurea cui postq̃ nudauit cassida frontem.

Cassiculus ꝺimi. a cassis, pręti. Pier. Nequaq; aranearũ mihi

opponas cassiculos. Dr̃ ꝛ cassiculū neutro gr̃e. Festus Cassiculū rẽticulū a cassibus per diminutionem dictum.

Cassita pe. p. auis quã alij alaudam. alij galericum dicunt.

Cassiteros pe. coꝛ. latine stannū: vel plumbū ỏꝛ. Inde Cassiterides insulę dicẽ in Indico oceano vñ plumbum candidū effodiẽ. Plꝫ. li. iiij. Ex aduerso celtiberię cõplures sunt insulę cassiterides dictidę a grẽcis a fertilitate plumbi.

Cassiope siue cassiopea. Cephei regis ethiopum vxoꝛ ꝛ Andromedes mr̃ q̃ cũ nereidib⁹ de pulchritudie certauit. Pro quo facto in sydera ꝺstituta ferẽ. Est aũt sydus ita figuratũ: vt in sella sedeat. Cõstat stellis. xiii. occidens cũ scorpione capite cũ sedili resupina ferri, pspicitur. exoꝛiri aũt cũ sagittario.

Caspiũ mare ỏꝛ qõ inter caspios mõtes ẽ a q̃bus nomen accepit. Et hyrcanos ꝛ imensũ occupat spatiũ. Caspię portę varię dr̃. Quidẽ amazones portas caspijs egressas ad Alexãdrũ venisse i hircaniã, pdidere. Sꝫ ille caucasię fuerũt p q̃s trãsit⁹ ẽ ex hyberia i scythiã. Neronis quoq; principis cõminatio ad caspias portas vt inq̃t Ply. Uex mõs tantꝰ trib⁹ in locis iterrupt⁹ q̃si portis q̃busdã trãsit i Armeniã i cilitiã ꝛ i mediã. Sꝫ ille tñ caspię portę appellãt q̃ apõ Medos exstũt: sicut er Ptol. Ply. ꝛ Strãbo. Iꝫ itelligere p has trãsitus est ex Babylone ac pside ad mare caspiũ. Et hĩc fortasse caspię dictę sũt: q; aliq̃ ꝛ gẽtes vicinis isidẽt mõtibus appellatę caspię. Juga vỏ caspia, pcul hinc absunt: ꝛ ad Armenios vlterioꝛesq; pꝑtinent. Portę aũt caspię vt Solinus inq̃t pandunt itinere manufacto milibus octo passuum longo. Nam latitudo vix est plaustro permeabilis.

Castalius: fons caballin⁹ ꝛ libethrius ỏꝛ. Est i radicibus panasi: musis sacer: a vgine Castalia q̃ appolline fugitans p̃cipitata ꝛ in fontẽ versa est: cui⁹ aquã dr̃ bibere poetę. Hũc fontem dicit acron fuisse in Lycia: vbi armẽta apollo ferẽ pauisse.

Casteria. figũ locũ vbi cũ nauigatio ꝺquiescit remi ꝛ gubernacula reponunt. Plau. Quin si pol reposiu remũ sola ego in casteria vbi quiesco omnis familię causa cõfiistit tibi.

Castrum numero singulari. locus est muris munitus dictum a casa: q; sit coniunctio quędam casarum.

Castra plꝰ numero appellant exercitus cũ in pcinctu pergunt aut incerto quoliber loci itinere demoꝛant. Similr̃ locus in quo milites tentoꝛia fixerunt: vel ipsa tentoꝛia in q̃bus milites diuersant. Unde ꝛ de nauibus. Uirg. dixit. Nos castra mouemus: qñ in illis milites eẽnt. Dicta castra q̃si casta vel castrata q; ibi castreẽ libido. Inde enĩ mulieres abesse iubebat militaris disciplina. Uel a castri similitudie q; fossa valloq; quasi muro circundari solent.

Castrametoꝛ. pe. coꝛ. castra loco vulgo a campare dicitur.

Castellũ paruus vicus muris circũdatus dimi. a castro. Et castellũ ỏꝛ receptaculũ illud q; aquã publicã susciꝑt ex quo a qua fistulis. Frontinus. Omne plumbuz ꝛ oẽs impensę ad aqueductus ꝛ castella ꝛ lacus pertinentes inde erogantur.

Castellani dicti qui castellum habitant: sicut ab oppido oppidani: ꝛ a vico vicini.

Castellatim aduerbiũ quasi turmatim per castella disiecti. Liui. li. vii. Ut hostes ꝛ nocturno pauoꝛe attonitos ꝛ circa collem castellatim dissipatos aggrederetur.

Castrare ꝓpꝛie est virilia amputare. Iuue. Nullus ephebũ de soꝛmẽ scena castrauit in arce tyrãnus. Licet ꝛ de q̃cunq; trũcatiõe siue pꝛuatiõe q̃q; dicaẽ. Pacu. Ut eẽt aliq̃s q̃ liguã eius castraret. Quidã castratos spadones ꝛ eunuchos ita distingũt: vt castrati sint q̃bus testes nãliter desũt Spadones q̃bus violenter detracta ẽ virilitas. Eunuchi a dñis castrẽtur vt diutius eis abutant inde nomẽ ευνη και εχω αλλα σταω euello: inde spadones. Ulp. tam ẽ spadonũ noĩe omne genus euiratoꝛum compꝛehendi scribit.

Castrensis ꝛ hoc castrense: quod ad castra pertinet. Unde castrẽses vigilię ꝛ castrense peculium est q̃ ỏ a parentibus vel cognatis in milia agentis donatum est: vel q̃ ỏ ipse filius familias i militia acq̃siuit: q̃ nisi militaret nõ acq̃siturus fuisset. Et q̃si castrensia bona dr̃ q̃ licet in militia filio familias non acquiruntur ita tñ fiunt ipsius ac si acquisita in militia fuissent vt sunt ea quę ex officijs acquiruntur.

Castigo. as. pe. p. ꝓpꝛie verbis rẽphendo: q̃si castũ. i. honestuz ago. Uirg. Dic grauis entellũ dictis castigat acestes. Qñq; castigare est vindicare punire. Idẽ lib. vj. Castigatq; dolos subigitq; fateri. Dic castigatũ dicim⁹ coꝛrectũ emendatũq;.

Castitas ꝛ pudicitia paria putant: cum sit pudicitia ab iniuria turpiũ libidinũ libera. Castitas ab his ỏtigi ẽ remota. Uir. lib. ij. geoꝛ. Casta pudicitiã seruat domus. Castũ ỏꝛ immaculatũ q̃si castratũ. Nã castrare est pudẽda amputare. Qui vỏ sine pudẽdis est necessario castus est. Per trãslationẽ castus capit⁹ pro honesto ꝛ ỏtinenti vt sit castus q̃si vacuus. Plau. in pe. Ut deceat nos esse a culpa castas. Uñ dicimus vxorem castam ꝛ castũ cantũ in quo nihil est lasciu. Et castam manũ quę se ab alienis continet. Item pro pio ꝛ religioso. Uirg. quiq; sacerdotes casti dum vita maneret.

Castoꝛ. aũal: latine fiber põticus: cuius testiculos medici castoreũ vocãt. Dic cõꝓhensa pte nõ anteq̃ ỏcrepuerint ossa moꝛsu resoluit. Castoꝛ ꝛ pollux frẽs quos Tindaridas vocãt sicut ꝛ belena eoꝛ soꝛoꝛ. Tindari⁹ nũcupata grẽce discuri appellant. Di post mortẽ inter notissima sydera ꝺstituti fuere. Qõ plane signũ gemini ỏꝛ: ꝛ gẽtib⁹ ꝓ dijs habiti sũt. Uñ romę i soꝛo erat ędes castoꝛis ꝛ pollucis: qñ sicut Dion. li. vj antiq̃tatũ scribit i pugna ad Lacũ regillũ apparuerũt forma angustioꝛe dicẽtes eq̃tatũ romanũ aduersus latinos qui hastis feriebãt ꝓpellebãtq; aduersarios: socios vỏ cohoꝛtabãtur. Quę potissima cã fuit vt latini fugareẽ ꝛ castra caperẽ. Idẽ Moꝛ nisi sũt sudoꝛẽ equoꝛ abluẽtes iuxta fontẽ iuturge. Deĩde ỏspectu mortaliũ se subduxerunt. Castoꝛ quoq; ꝛ mecastoꝛ ꝛ pecastoꝛ: aduerbia iurandi q̃si pędẽ castoris.

Castula. pallioluz quo puellę nudę infra pupillas pręcingebantur. Uarro. Castulam mulier sumpserat pro succula. Hęc ꝛ perizonium ꝛ pręcinctoꝛium appellatur.

Casus mõ foꝛtuna est vt Boetius li. v. de ỏso. inopinatꝰ euentus. Sene. Multa enĩ casu potiusq̃ rõne eueniũt. Mõ ruinã. Curti⁹. Inopinato rbedę casu oppꝛssus. Mõ calamitatẽ infoꝛtuniũ. Uirg. Sꝫ si tantus amoꝛ casus cognoscere nr̃os: ꝛ breuiter troię supẽmũ audire laboꝛẽ. Et casus dr̃ vocabuloꝛ soꝛmę: q; in aliam atq; aliã cadunt effugiẽ. Et casum veteres antiquum vocabant quasi iam cadentem.

Casos insula iuxta mare carpathium ambitu octoginta stadiorum in qua est oppidum eiusdem nominis.

Casura. ę. casus: seu cadendi actus. Pier. Ante mentis nr̃ę oculos sp euangelicuz illud appareat stolidissimi viri qui ędificium q̃ỏ sumopere fecerat ingruentibus fluminibus: flantibus ventis ꝛ imbꝛibus inundationibus pluuiarũ totũ amisit in casura quod erat inędificatum in sabulo.

Cata. ꝓpositio grẽca in cõpositione sig̃t: in aduersus. de. dis. ex. circum. vndiq;. sub. iuxta. per. fm. Catha vỏ cum aspiratione veluti sicut tanq̃ ꝛ quemadmodum.

Catabasis. inferioꝛ solis meatus: descensus.

Catabathynon. dici potest demersum cauum ꝛ profundum ex κατα και βαθυνω profundum.

Catabathmus. oppiduz in aphꝛica: ꝛ vallis repente ỏuexa vt scribit Ply. Pomponius catabathmos vallis deuexa legẽs ptũ finit aphꝛicã απο του καταβαινω. Et significat catabathmus locum decliuem atq; deuexum.

Cataclysmus: diluuiũ ꝛ inundatio dicitur. Piero. contrã Joui. Primus Lamech sanguinarius ꝛ homicida vnam carnem in duas diuisit vxoꝛes. Fratricidium ꝛ Digamiam. eadem cataclysmi deleuit pęna.

Catachlysis: effusio caliginis ꝛ tenebꝛarum. Nam caligo a grẽcis αχλη ταχλυς ỏꝛ κατακλυσις.

Cataclytũ. locus ỏcauus ab aq̃ cadente απο κατα και κλυξομαι Amb. lib. hexa. Nilus fluuioꝛ maximus eo loci vbi se ex altissimis montibus in cataclyta illa pręcipitat magnitudine fragoꝛis sui aures accolarumq; obstruit.

Catachꝛesis. pe. p. tropus quã nos abusionẽ vel vsurpationez dicimus: cũ alienis abutimur pinde ac si ꝓpꝛijs cũ ꝓpꝛia deficiunt: vt facies similima lauro. Nã facies boꝛis est: ex κατα

contra κρησις.dicitur vsus catachresticus abusiuus.
Catachesis.institutio.
Catechizo.as.instruo doceo erudio vt est apud apostolum. Cõmunicet autem is qui catechizatur ei qui se catechizat.
Catecuminus institutus seu audiens dicitur.
Catacrisis.ꝺẽnatio vel diiudicatio κρισις enim iudicium.
Catadromum pe.coz.latine decurſozium.κατα δρομεω enī decurro.Sue.in Nero.Notiſſimus eques ro.elephanto ſuperſedens per catadromum decurrit.
Categoria κατηγορει α ας accuſatio ꝓdicamentū κατηγορεω accuſo ꝓdico κατηγορος accuſator. Vñ catagozię ſiue categozemata Ariſt.i.ꝓdicamẽta. Et prepoſitionū q̃dã a dialecticis categozicę noiant:q̃s ꝓdicatozias latine dicẽ poſſumus.Sunt aũt decẽ ꝓdicamẽta circa q̃ verſari videt oīs q̃ ουσια.i.eẽntia q̃litas quãtitas:ad aliq̃d agere:pati: vbi q̃ ſitus hẽre. Appellatas vo categozias ꝺſtare vt inq̃t Aug. in dia.,pterea q̃ non poſſunt niſi a ſubiectis agnoſci.Quis enim quid ſit homo poſſit agnoſcere:niſi ſibi hominem ponat ante oculos quaſi ſubiectum homini.
Catagrapha quę vocantur pictozes mõ ercurta appellãt a breuitate imaginũ quas ita repzeſentari cũ ſunt obliquę poſtulat ratio.Hęc τ cataglypha dicuntur.
Catalepſis occupatio depzehenſio.Catalexis terminatio Catalyſis diſſolutio Catalyma.atis.refectio diuerſozum.
Catalogus.pe.coz.ſermo vel ſcriptura quę numerum vel ozdinem deſignat.Viero.ad oceanum. Ubi catalogus deſcribit omnium manſionum.etiam dilectus.
Cataleticū metrum dicitur cui vna tantū deeſt ſyllaba vt apud Vor. Mea renidet in domo lacunar. Eſt enī ſenariū iambicum vna ſyllaba minus:a cataleticum dicitur quod legitimo fine clauditur vt. Nec fonte labza pzolui cabalino.Eſt enim ſenarium iambicum pzofectum.
Catbamutbus cum i latino pzoducto:puer meritozius quo q̃s abutitur μισθος greci mercedem dicunt quaſi κατα μισθος.ideſt pzo pzęcio.
Catholicus dici poteſt vniuerſalis quaſi circa omnia verſetur fit enim ex cata τ holon:quippe totum dicunt.
Cataphzatt⁹:vndiq̃ munit⁹ex.κατα vndiq̃ τ φρατος munitus αφρατω qõ ẽ munio.Ser.in.xi.li.gne. Cataphzatti eq̃tes qui τ ferro muniti ſũt τ equos ſil' munitos hñt. Sal. Et ſequebant eq̃tes cataphzatti.Eſt ẽt cataphzatta lozica ſiue thozax militaris.Vñ Vege.ſcribit exercitū ro.pedeſtrez cataphzattis τ galeis fuiſſe munitū. Et Liui.lib.xxxvij.pedites lozicatos cataphzattos vocat. Cataphzattarij qui cataphzattis muniti ſũt. Lampzi.de Alexãdro. Cataphzattarios quos illi clibanarios vocãt decẽ millia i bello iteremus Cataphzattę aũt naues pzotectis nautibus accipiuntur.
Catapulta iaculum celere:vel ſagitta. Plau. in Cur. Atq̃ ita tę neruo tozquebo vt catapulte ſolent.
Cataplaſma atis.emplaſtrum:ſiue malagma quod conſtat ex flozibus:eozumq̃ ſurcullis τ axungia.
Cataploos grece:latine nauigatio.
Cataphruge:hereticiquiin phzygia fuerunt:vt montanus priſcilla τ Maximilla. Di aduentum ſpiritus ſancti:nõ in apoſtolis:ſed ſe intraditum aſſerunt.
Catapotia pilule dicuntur απο τοῦ κατα πινειν quod eſt deuozare vel bibere pzopzie quoniam neq̃ eſtur neq̃ lingitur id genus:ſed deuozatur:vel q̃ κατα πωτης λεγεται λαρυγξ λαρυγγος.
Cataractas.q̃dã cęli feneſtras:q̃dã nubes:quidã ſubterraneas ſpec⁹ iterpẽtãt. Alii a deſcẽdẽdo,p pẽdulis pozris ſumũt:ex ligno ferroue q̃ demitti actolli pñt. Liui. Pẽdulas τ reciden tes pozras cataractas. Idez. Pozta cataracta deiecta clauſa erat.Eã parti ſunt⁹ ſubducũt i tñ altitudinis vt ſubir recte poſſent.Dicte cataractę q̃ ex alto defluere videãt. Hzeci enī καταρειν defluere dñt. Vñ cataractę ẽt oīr eterra ereum tesaq̃ τ ita ex alto defluẽtes:τ ruere potuiſq̃ defluẽ videãt q̃les eẽ in egypto nili cataractas legim⁹. Ita loca ipſa e q̃b⁹ ereũt cataractę oīr. Vñ i maximis ibzib⁹ aptas eẽ cęli cataractas dicere ſolem⁹. Dicim⁹ τ hic cataractes quo noſe ẽt ꝓctus eſt fluui⁹ q̃dã. Stra. poſt olbiã pãphilię cataractes eſt fluuius magno ſtrepitu ex alta rupe deiectus. Vñ τ nomen
Catarrh⁹:latiſe fluctio ſeu diſtillatio. Differt a cozyza τ bzãcho cozyza ẽz cũ pituita nares tñ obſidet grauedo latine dicit catarrbus vo cũ fauces palatũq̃. At bzãchos cũ τ guttur et arteria cozripit:ob id τ Artericiũ q̃nq̃ id vitiũ appellãt Oīa hęc tñ Hippocrates cozyzas vocabat:nīi diſtillatiões: quia grece cataſtagmi noiant in cõe. Dictus eſt autem catarrbus α καταρρεω fluo diſtillo.ex κατα καιρεω fluo.
Catarytus.pe.coz.latine irriguus ex κατα ſcẽz τ ρυαξ rius q̃ſi iuxta riuos. Ply.lib.v. Hypponem oppidum aphzice a tarytum a grecis dictum pzopter aquarum irrigua.
Cataſcopus latine ſpeculatoz. Eſt enim σκοπειν ſpeculari.
Cataſcopiũ:gñs nauigi explozatozij q̃ circũquaq̃ ſpeculetur.
Cataſtrophę latine ſubuerſio volumen.
Cataſtroma.pe.pzo.nauis partem ſeu pauimentum ſigñt.
Catozthoma pe.pzo.greci κατορθωμα opus virtutis rectę. Amb.lib.i.offi. Hoc eſt perfectum officium quod catozthoma greci dixerunt.κατα circũquaq̃ ορθον rectum. Lic. lib.i.offi.recte factum interpzetatur. Catozthoſis recta effectio. Catozthoo egregie cum virtute aliquid facio.
Catatypoſis.dicitur ſcõm figuram:quod fit cum aliquid iuxta alterius formam deſcribitur:vt apud Virgil.lib.iiij.Dii mercurio ſimilis vocemq̃ colozemq̃.
Caſtata:locus erat vbi venales ſerui exponebãt κατιζω vbo greco q̃ ſignificat expono Tibul. Nota loquoz regum ipſe tenet quem ſepe coegit barbara gypſatos ferre cataſtapedes. Eſt τ cataſta machina lignea qua ſerui vincti tenebantur. Ply. Tandem in cataſta videre griſogonum ſyllę. Hanc τ longam τ magnam compedem vocant.
Cathartica dicuntur purgatozia a καθαρω purgo.
Cathedra dicit ſubſelliũ απο του κατα.και της εδρας εδρα ſedes eſt ſeu ſella. Et ſcribit cũ.h.q̃ hedra incipit ab.h. abiecta.a.vt fit in Methodius ephebus τ multis alijs.
Caterocben.ſignificat per excellentiam.
Caterua.ꝓprie galloꝝ regio ſicut phalanx macedonuꝫ q̃ certo numero ꝺſtat. Nã auctoze Vegetio i caterua erãt ſena milia millia. Plęrũq̃ tñ,p multitudie ſumit. Caterinati aduerbiũ ſigñt p varias cateruas. Cateruarij cateruatim ꝛglobati. Sue.i Aug. Sz τ cateruarios oppidanos iter anguſtias vie cozũ pugnãtes temere. Sciẽdũ ẽ q̃ oĩa fere aduerbia in tim finita:ſignificãt ſicut de cateruatim dictũ ẽ:vt turmati p diuerſas turmas:vincati oppidati:manipulati:regionati:gregati:domedicati:municipati:puiciati:τ ſic de ſingulis. Sũt tñ aliq̃ q̃ nihil ab alijs differũt:vt ꝑuati nihil differt a ꝑuatim nec ſeparati a ſepatim nec ꝑpzati a ꝑpzãter:nec raptim feſtinanter:nec affatim ab abundãter:nec vbertim a copioſe.
Catena dicta eſt q̃ ſe capiendo teneat:q̃ in ea anulus anulum capit. Quidã hoc nomen a cane deduci putãt:τ ꝓprie dicũ venatici canes vincti tenent. Sz largi⁹ ſumit. Sene. ad Lucil. Una eſt catena quę nos alligatos tenet amoz vitę.
Catillus pars ſuperioz molę:ſicut meta pars inferioz. Et catillus diminutiuum eſt a catinus.
Catillones.qui catillos liguriunt:τ ꝑ guloſis accipi ſolent.
Catinus.q̃ ẽ τ catinũ ẽz pe.,p.vas in męſa eſcaria vbi pulmentum aut virulenti q̃d ponebãt a capiẽdo appellarũt. Uar.ſcribit ſiculos vas in quo ponebãt eſculenta catinum appellare. A catinus fit di.catillus. A catinũ catillũ vel catinollum.
Catina pe.coz.vbs ſicilię. Silius lib.xiiij. Tũ catinę nimiũ arẽti vicina typhoco. Stra.tñ Diodozus τ Ptol.nõ catinam ſz catanã ſcribũt. Vñ catanęus charũdas qui leges athenienſibus dedit απο του κατω κανω dicitur:q̃ cum ignes er ętna erumpant ſuperioza ima fiunt.
Catinea:terra quę in ęs conuertitur vt fiat auricalcum.
Cato q̃ſi ſapiẽs τ cautus. Latũ enī ſabinie acutũ dicunt. Et cata dicta accipiẽda ſunt acute dicta vt auctoz eſt Uarr. Porphirio tñ bozatian⁹ interps catũ exponit ,p experto τ docto cum ait Hoza. Poſt hęc:ille catus quãtumuis ruſticus ibit.

Et Ply. Catos a sapientia dictos intelligi vult sicut cozculos. Hoz. Catus decozę mozę palestrę. Li. Sz hō catus nūq̄ termiat nec magnitudinis nec diuturnitatis modū. Duo ār fuere Catones celebratissimi. senioz videlicet: q̄ z porcius et cēsoz⁹ dictus ē: alter vticēsis qui seipm. Uticę iterfecit ne in Cęsaris manus viuus veniret. Dic viua vtutū imago vocatur a Sene. z exēplar viri sapiētis. De quo Quintil. Dic inq̄t nisi credit fuisse sapiens vir scio cui religīrit bui⁹ noīs locū. De cēsozio Sene. ad Lucil. M. Cato cēsozius quez tā reip. fuit nasci q̄s scipionē. Alter enī cū hostib⁹ nr̄is bellū: alter cū mozb⁹ gessit Dion histozicus grecus ΤΗΝ ΤΕΥΤΗΝ ΩΣ ΕΚΟΝ ΔΗ ΤΕΣΟΥ ΠΕΡΙΕΛΑΒΕ ΚΕΙ ΚΑΤΕΦΙΛΙΣΕ ΚΑΙ ΑΝΑΒΟΗ ΣΑΣ ΕΙΠΕΝ ΕΧΩΣΤΕ ΑΦΡΙΚΗ ΕΧΙΩΝ ΛΕΑΥΤΗΝ ΤΟΤΕΚΑ ΤΩΝ ΚΑΙ ΣΚΗΤΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΙΟΒΑΝΤΟΝ ΛΙΒΥΗΝ ΕΧΟΝ ΤΕΣΥΜΜΑΧΟΝ. Dic fuit optimus ozato: optimus senato: optimus iperato: qui libū de re rus. ozigines z oōnes scripsit: ferī a Plutarcho q. M. Lato vtorē z filū p̄ diderit iducta noua victus z medicinę formula.

Catus animal muriceps fęmi. generis fm Ser. lib. de grecis latinisq̄ nominibus. Lati etiam populi sunt Hermanię ficam bris vt inquit Stra. finitimi.

Catulus. pe. co. ppie sigt Lati hoc est felis filiū pp sagacitatez Uar. Catulus a sagaci sensu z acuto. Sz ponit large. p oī fera: filio siue īmanū siue mitiū. Uñ de colubzo. Uirg. Catulos tectis atq̄ oua relinquēs z de leonib⁹. Ply. Raptoz appzopinquāte tigridis fremitu abiscit vnum ex catulis. Ply. Simię gestāt catulos quos mānsuefactę ītra domos ppere. Idē murū quoq̄ catuli oītū faciūt. Idē Delphinū catulos noīat. Lacerta: quoq̄ z cęteroz serpentium filij catulo dicuntur. Hinc fit aliud diminutiuū catellus. Accipitur q̄q̄ catulus pro ipso cane. Apul. Catulos secum ducens venaticos atq̄ sagaces. Interdū pro quodam vinculi genere qō etiam canis dicitur. Plau. Faciam te delicatū catulo vt accubes ferreo. Et catulus nomen fuit viri romani. De quo Luc. lib. ii. Ut catulo iacuit lepidus. Hinc catulaster catuli imitatoz. sicut ab Antonio. Antoniaster. catulaster ēt signifi cat ipsum catulū: hoc est paruum canē siue filium.

Catullus vo per duplex. ll. nomen est veronensis poetę. A catulo: vt Uar. inquit fit canis animal latrabile.

Catulinus. a. um. quod ex catulo. Unde Plau. catulinam carnem befitauisse romanos ostendit.

Catularia porta romę dicta est q̄ nō lōge ab ea ad placādū canicule sidus frugib⁹ numicū rubę canes īmolabantur vt fruges flauescētes ad maturitatē perducerentur.

Catulire est gestire z coitū maris appetere. Uar. Fęturę principiū admittēdi faciunt veris principio. Tū enī vīr catullire i. ostēdere se velle maritari. Plau. Quin meā vxorē vidi catulientē. Hinc catulitio q̄ oz cū canes maritati quęrunt quo ēt tpe terra aperit. Ply. Catulitionē rustici vocāt gestiente nā semina accipere: eamq̄ aīam inferente oībus satis.

Caua. e. fozamē in quo aues nidificāt. Ply. Multo tñ efficacis sime ripariaz pulli ita vocant in ripaz cauis nidificantes.

Cauus. a. um. ppie concauū vacuū a chaos qō quasi vozago q̄dā erat inanis. Uir. Tum dea nube caua tenuem sine viribus vmbram. Cauus locus cauatus seu el buso vulgo dicit concauus. Uar. facere bis cauos oportet laxiozes vbi pulos parere possint. Colli. xij. Deinde cauum quez feceris surculo obturato. Idez scribit cauum esse locū qui inter ędiū parietes relinquebatur patulus vt esset.

Caueditū. vt Ply. umioz i eplis dictiōe mutilata siue cauū ędiū vt Uarro dictiōe integra. locus ē sub dio vacuus cinctus vndiq̄ porticib⁹ ad cōem oīum vsum. Huius tria sūt gña. Tuscanicū cozinthiū tetrastylon displuuiatū z testudinatum.

Cauo as. fodio euacuo. Ply. li. xxxvj. In syphno lapis est q̄ cauat tornaturq̄s in vasa coquēdis cibis vtilia: huic⁹ cōposita sūt cauo excauo z recauo pe. coz. Ouid. lib. me. Est locꝰ i geminos vbi brachia cauat arcus. Piero. ad Iusto. Quot petras excauet z habitet coluber in fozaminibus earum.

Cauea a cauo fit. sigt locum sub terra vacuū atq̄ obscurum Uñ vo in hmōi locis etiā cōsueuerunt ferarum cubilia caueas pro ipsis ferar receptaculis vsurpamus. Apul. Bestiam factum imittimus caueę. Sue. Bestiaz more q̄drupedes caua coercuit. Et ab baz filitudine pro sepus ex ligno: siue ex eboze aliaue mā factis in q̄bus auiculas tenemus q̄s vulgo ēt caueas vocāt. Aug. lib. iij. ciui. dei. Uoluerant pulli de caua z Mancino cōsuli augurū malū fecerāt. Plau. in Cur. Quia enī in caua si fozēt cōclusi itidē vt pulli gallinacei. Itez cauea est area in medio theatri in q̄ equitū subsellia cōstituta esse cōsueuerūt q̄ velis tecta caueę filitudinē hērent. Uirg. Hic totum caueę consessum. Plautus in Amphi. Ut conq̄sitozes singuli in subsellia eant per totam caueam spectatoribus. Quandoq̄s ponitur pro populi consessu.

Cauerna. dicit quia caua: grece crypta dicitur hoc est concauitas quędā terrę vacua atq̄ obscura. Uñ cauernosus. a. um pro loco passim vacuo z veluti cauernis pleno.

Caucasus. pe. coz. mons īdię ędituissimus ad septentrionē versus scythas. Indiā a Scythia dirimēs asper z inhospitalis Uirg. Sed duris genuit te cautibus horrens caucasus. Hic fertur syderibus proximis vnde astra maioza visunt: z eorum oztus occasusq̄ diligenter perspiciūtur. A caucaso fit caucaseus. a. um. Uir. Caucaseasq̄ refertq̄ volucres.

Cauda: quā vetēs ēt codā dicebāt. Inde caudati z codati dīr: q̄ caudas bīt. Interdū ponit cauda p virili mēbro. Hoz. in Ser. Quęcūq̄ excepit patiēter verbera caudę. Idē li. j. Accidit vt quidā teste caudamq̄ salacem demetteret ferro.

Caudacus significat suauem z mansuetum.

Cauder p cauter o p positio. Silr z codex ōz pma pars arboris cui radices adhęrēt. Liber siue tabula. Lac. Caudice de secto lachrymat sua gaudia palmes. Uirg. Quin z codicib⁹ sectis mirabile dictu. Et cauder ē plūm tabulaz contextus vñ tabulę codices dīr: z naues q̄bus cōmeatus subuehunt caudicarię: siue codicarię appellant. Uñ Appius Claudius cauder cognominatus est qñ primus romanis psuasit nauem ascendere. Seneca de breuitate vitę. Claudius is cauder fuit ob hoc ipsum appellatur: q: plurium tabularum cō textus cauder apud antiquos vocatur. Unde publicę tabulę codices dicuntur. Ponitur z pro dura sedili seu pro sede meretricia quę plerunq̄ ex truncis fieri solet. Iuue. Horrida quale facit residens in codice pellex.

Caudicalis: ad caudices findendos idoneus. Plau. in pse. Tecum seculicali prefitio prouincię.

Caudis oppidū Samnij. Uñ caudinę furcę z caudinę sauces nobilitate insigni clade z ignominia quā Romani exercitus sub Sp. postbumio a semnitibus acceperunt.

Caudicarię naues quę cōmeatus per tyberim subuebūt q̄ ex lignis grossioribus cauatis fierent. Fitq̄z a caudice dum p trunco seu tabula ponitur quę z coadicarię dicuntur.

Caueo es. caui cautū. sigt fugio vitio. Amb. Caueaē iracundia: aut si pcaueri non pōt cohibeaē. Interdū cauere est attēdere z diligenter, puidere: vt Caue tibi. i. attende z prouide ne q̄d mali tibi accidat. Ual. max. Caua tibi roma. Plau. Caue nemo id intelligat. Interdū sigt abstinere. Et tunc cum ablatiuo mediante ppositione ostruitur q̄uis in sensu idez sit cū fugio: vt Caue ab illo Caue ab erroze: qō ēabstine ab erroze seu fuge errozē. Et sic semp hz in se negationē sicut alia verba prohibitiua. Unde rectius dicit. Caue facias: q̄s caue ne facias: cū tñ idē sit: z vtroq̄s mō dictū reperiaē. Li. Treba. Tu qui cęteris ne ab essedariis decipiaris caueto. Prop. Tu caue ne tristi cupias pugnare puellę. Dicimus etiā Caue vt facias hoc. Inuenit z cauo. is. in eadem significatione Hoza. in Ser. Uade vale caue ne titubes: mandata q̄s frangas. Ubi ne syllaba existente breui imperatiui modi Caue coniugationis tertię esse cōuenit. Nam caue a caueo producit ue. Hinc componitur pręcaueo. quod ē diligenter caueo. Ter. hoc tempus pręcauere mihi me monet.

Cautum est. significat prouisum est. Cautio est. Cautione opus est: seu prouidendum est.

Cautus et per syncopam catus. sumitur pro homine prudenti

qui sibi scit cauere. Et nonunq̃ pro re cui cauet. Li. pro Leci. Quo res mulieri esset cautior. Vñ incautus qui nescit sibi cauere. Liui. li. iij. In incautũ hostẽ decumana porta erupit

Cautes. vide in dictione cos cotis.

Cautus ventus ab occasu flans qui t eozus dicitur.

Cauilla. ę. Cauillũ. t Cauille. Irrisio quędã iocosa. vulgo scritũ sine calmo ðr. Plau. pone hoc sit: auser cauillã. Idem in tru. Post q̃z in vrbem crebro hic factus sum cauillator probus. Quid idest amabo. Istęc ridicularia caullationes vis opinor dicere: ita vt pausillũ differat a cauillibus.

Cauillo. as. t cauillor aris. deponẽs a caluo. is. fit. l. lĩa abiecta siglq̃z fallacia t dolo. vtor. Vñ Boe. sup Top. scribit cauillationẽ partẽ quandã logices esse cũ inqt. Colligendi facultas triplici diuersitate tractat. Aut enī veris t necessarijs argumẽtationibus disputatio decurrit: t disciplina vel demõstratio ðr. Aut tñ pbabilibus t dialectica ðr. Aut apertissime falsis t sophistica t cauillatoria phibet. Sic Sene. t Li. cauillationes direrũt q̃ grece sophismata nuncupant. Ulp. Caullationis nã quã greci sophisticã appellauerũt. Dęc ẽ: vt ab euidẽter veris per breuissimas mutatiões disputatio pducat. Laius iurecõ. diffinit q̃ sit subdola ratio quã oscij nobis mẽdacij vincẽdi tñ cã proferimus. Li. li. ij. de ora. accipit cauillationẽ pro grĩali quodã facetiarũ gñe tanq̃ scõmate faceto t cauillo dicaculo t faceta vrbanitate cum inquit. Cũ duo sint facetiarũ genera. Alterũ equaliter in oĩ sermone fusum: alterũ per acutũ t breue: superior cauillatio: altera dicacitas noĩata est. Idẽ lib. iiij. de natura deorum. Cauillari pro cauillũ dicere accipit. Atq̃ etiaz in eo cauillatus est: estate grauem esse aureum amiculũ hyeme frigidum. Sue. in vespa. Et maxime tamen dicacitatem in deformibus lucris affectabat vt inundiam aliqua cauillatiõe dilueret: trãsferetq̃ ad sales. Alias significat irrisionem.

Caula. latine stabulum ðr in quo oues recondũtur. Addita. c. αὐλη qð non solũ atriũ vel aulã: ſz etiã stabulũ t oĩa septa designat. Festus a cauo caulam deriuat: q̃ antiqui añ vsum tectorum oues in antra ducebant: sciebat ne grece: ἀπὸ τοῦ καυλῶν. Nam etiam nunc fiunt ex viminibus.

Caulis. in herbis: ðr ipsum robur siue stipes. i. ea herbe pars vnde se pducunt folia aut ramusculi. Ply. lib. xviij. Sz maior pars malunt fabalia maturę sationis q̃ trimestrẽ fructũ eius. Nãq̃ filiquę cauleſq̃ gratissimi sũt pabulo pecori. Et accipit siliquas pro corticibus: caules pro stipitibus. Idem de gentiana. Folio fraxini sed magnitudine lactucę. Caule tenero pollicis crassitudine cauo t inani ex iterualli folioto trium aliquando cubitorum. Sed quoniã nulla pene herba maiorem caulem habet q̃ brassica. ideo pro brassica ponitur. Similiter in arboribus t in vite.

Caulis ðr robur ad quẽ alimentũ deferẽ: t intelligiẽ qð supra terrã exurgit. Planta est radix vñ alimentuz attrahiẽ a terra. Ramus qð a caudice exit. Surculus qui e ramis oritur. Uar. Ex sarmẽto caules qui nati sunt de his plurimũ valẽt Virg. lib. xii. Puberibus caulẽ foliis. Ponitur t pro q̃buscunq̃ holeribus. Iuue. Spes hoĩ caulis miseris atq̃ ignis emendus. qñq̃ pro cauda. Ply. lib. xj. Boum caudis. Logissimus caulis atq̃ in ima parte birtus. Idez. Asinis longior q̃ equis sed setosus veterinis leoni infima parte vt bobus Sozici t pantheris: non itez vulpibus t lupis viloſus sues introquent. Canũ degeneres sub aluum reflectunt. Qñq̃ sicut docet Ser. sumiẽ pro virili mẽbro. Qñq̃ pro ferro: t p quolibet hastili. A caulis fiũt composita vnicaulis t multicaulis. Idem lib. xxj. Est t illa differentia q̃ quędam in his multicaulia ramosaq̃ sunt vt carduus.

Cauliculus diminu. Ply. Vic est quidam ipsorum caulium delicatior teneriorq̃ cauliculus.

Caulesco. is. a cauleo eẽ ouenit. Est aũt caulescere virgaz fieri: ſz qñq̃ ponatur pro folia pducere. Unde t caulescere ſzium qð significat fine foliis fieri. Ply. lib. xix. Raphanus vti iucundior detractis foliis anteq̃ decaulescat.

Caulon. oppidũ qð a Plynio collocaẽ in prima regione italię. Et Stra. in. vi. Caulonią appellat a locris conditum: vbi vinum optimũ nascit. Aulon vo est mons calabrię ſ tarentinã regionẽ: vt inquit Porphyrio ſcribẽs boni vini cuius meminit. Mar. Nobilis t lanis t baccho fertilis aulon.

Cauma. atis. latine calor. ἐξ του καιω ὁμαι λεγεται. Causis combustio: t causon estus seu ardor.

Causia alias causea tegmen capitis aptum calori. Vale. mart. lib. v. Quemadmodum Antigonus caput Pyrrhi texit causia q̃ velatum caput more macedonũ habebat. Causis enī grece latine combustio.

Causon estus. Inde ab Hippocrate t Auicenna causon febris estuans appellatur.

Caunus insula in mari oceano t estate t autũno pestilens propter estus ac pomorũ copiam. Unde caunij colore admodũ viridi pallentesq̃ existunt in quos olim Stratonicus citharedus versu homerico ita iocatus est. Tale quidẽ genus hominũ quale est foliorum ab hac ciuitate aduehebantur fici cauneę dictę. Lice. lib. ij. de diui. Cum. M. Crassus exercitum bzundusij imponeret quidam in portu caryeas cauno aduectas vendens cauneas clamitabat.

Caupo generis cõis. Tabernarius hoc est esculentorum potulorumq̃ venditor. Ulp. Caupones t stabularios eque eos accipiemus qui cauponam vel stabulum exercent.

Caupona. vocatur tam mulier quę vinum vendit q̃ ipsa taberna vinaria.

Cauponius. a. um. qð ad cauponẽ ptinet: vt ars cauponia Just. li. j. Jussitq̃ cauponias t ludicras artes t lenocinia exercere

Cauponaria. ę. ars cauponandi.

Cauponor pe. pro. significat lucri cã quasi ad cauponem vendito. Ennius. Non cauponantes bellum sed belligerantes ferro non auro vitam cernamus vtriq̃.

Causa propzie dicit id ex quo vel propter qð. vel per qð vel a quo aliq̃d fit. Unde ẽttuor causaz gña scripsit Arist. Materialem ex qua aliquid fit. Formalẽ per quã aliq̃d tale fit. Efficientẽ a qua aliquid fit. Et finalẽ cuius gratia aliq̃d fit. Per translationẽ tñ causa dicit oĩs actio quã in senatu vel in foro habemus. Unde tria esse causarũ genera scribit Lic. demonstratiuũ: deliberatiuũ t iudiciale. Ex his tamen magis propzie causa dicitur quę iudicialis est. Unde t causam pro lite ac controuersia ponimus: vt Cicero diligenter egit causam Milonis. Hinc causidici dicunt patroni qui in causis iudiciſq̃ versantur. Interdum. Causa dicitur occasio. Teren. in Eu. Jãdu aliquã cãm quęrebat quãobrẽ aliq̃d signe faceret. Interdũ ðr excusatio: vt honesta est cã mei discessus. Interdũ rõ. Quid. lib. j. fast. Tpa cũ causis latũ digesta p annũ. Interdũ ðr origo. Unde t quidã cãm a casu dictaz existimãt: q̃ initia t origines rer quę causę sunt casu euenirant. Nõnulli a chaos detracta aspiratione. q̃ cõfusa illa mãs prima omnium causa fuerit. Alij a greco καυσις qð ardorem seu incendiũ figũt q̃ causa sit quę nos accendit ad aliq̃d agendũ. Alij a cauendo q̃ ea sit quę cauet vt aliquid agatur aut nõ agat. Et cã pars appellat. Luc. lib. j. Victrix cãdis placuit ſz victa catoni. Diminutiuũ a causa est causula.

Causatiuus. a. um. quod est causa vt aliquid fiat: vt nimia repletio est causatiua infirmitatis quãuis etiaz aliquãdo causatiuũ dicatur: quod antecedentẽ causam significat; sicut et causale: vt coniunctiones causales seu causatiuę.

Causarij milites oñr a Liuio lib. vij. qui ppter honestã causaz puta valitudinẽ a militia soluuntur: quasi valitudinarij siue sontici aut qui oĩo causam t admonitionẽ habeant ex morbo senectuteue. Tertius inquit exercitus ex causarijs senioribusq̃ a T. Quinctio conscribatur: qui vrbe mẽibusq̃ p̃sidio sit. Sic causaria missio dicitur per quã milites soluuntur a sacramento militari. Ulpi. Causaria inquit missio est quę propter valitudinem laboribus militię soluit.

Causo as. induco efficio. Pier. ad Lusto. Sepe eteniz in fabis i ordeaceis panib⁹ nimia auditas grãde peccatũ causat.

Causor. aris. depo. significat rei gestę causam affero seu reperio: t excusationẽ adduco. Sue. Syllanũ item socerũ ad ne-

ē secanda sqz nouacula fauces cōpulit causatus q se ingressum turbatus mare nō esset secutus. Hel. Negociū sibi esse causatur. Virg. Lausando nostros in lōguz ducis amores. Lausari ēt culpare est. Piero. otra Vigil. Lausabant quondā apli q piret vinguētū sed dñi voce cozrecti sunt: Idē contra Ruf. Quicqd enī me nō feciste cāris q̄re nō ipse feciste?

Causificoz. causam dico. Plau. in aul. Nō causificoz quin ego illam habeam potissimum.

Cauterium. Instrumētū est quo note ipzimunt: t morbi alioquin insanabiles iuri solent. Pzeterea canteriū in pictozū instrumentis continet quo bituminationes t foztiozes que qz conglutinationes concoquuntur.

Cayster fluuius Lydię sardibus pximus ἀπὸ τοῦ καίεσθαι hoc ē amburi qñ ꝓpinquus fit catacecaumenę q̄ pars est Ephesie ptozida t deuste similis nulla pzeter vitē arbore sed vino pstantissimo qō Uictr. t Plyni⁹ catacecaumeniten ex hac origine denominant. Vnde Caystranus camp⁹ Stra. Post egressum caystri amnis lacus est selensius cognomine in alterum statim lacum intersluens.

Caystrus sc̄. generis. vzbs est Lilicię mediterranea.

Cecrops. primus athenien sīū rex q̄ ānis quinquaginta regnauit. Hic athenas ĩstauraūit. A cecrops fit cecropi⁹. a. um. possessiuū. Uirg. li. iiij. geoz. Cecropius inat⁹ apes amoz vzget bandi. Cecropis. idis ꝓnonymicum femininū. Et cecropide athenienses dicti sūt. Suidas noster κέκροφαὶ γυπτιος ὡρ το γενος ὡκησε τὰς ἀθηνας ὅθεν κεκροωτιδαι οἱ ἀθηναι.

Cecryphalea ꝓmontozium seu insula ĩ peloponenso vbi athenienses ab egyneptis pzelio superati fuerunt.

Cedo. is. ssi. ssum. Uide in dictione cędo. is.

Cedrus. arboz maxima quę in ędificiis vtilitatē pstabat: eo q huiusmodi materies t pcera sit nec onerosa parietibus Ei⁹ folia ad cupressi similitudinē respondēt lignū iucundi odozis. est t diu durans nec a tinea vncē exterminatur. Virg. li. ij. geo. Dant alios alię fętus dant vtile lignū nauigijs pinos domibusqz cedrumqz cypressos. Ex hac arboze nascitur oleuz quod cedreū dicitur vt Uict. li. ij. inqt Quo reliquę res cuz sint vnctę vt ēt libri. a tineis t carie nō lędunt. Juxta quez sensum. Persius dixisse videt. Et cedro digna locut⁹. Vnde fit nomen possessiuum. Cedrinus. a. um.

Cedrea ꝓmus sudoz q̄ defluit in canali dum pix fit cui tāta est vis vt ĩ egypto cozpa hoiuz defunctoz ea perfusa seruentur

Celenę pluralis tantum numeri: fuit vzbs phzygię. Luc. Lugēt dānatę phębo victoze Lelenę. Potest tamen declinari singulari numero Lelena. ę.

Celeno. cū diptb. fuit vna ex harpyis: t atrum seu tenebzosum significat. grece κελαινος

Celebris t hoc celebze pe. coz. distinguit a frequēti. q frequēs dicat creber siue de loco: siue de re aīata: vt frequens miles frequens senatus. i. creber copiosus: multus: frequentes domus. i. crebzę mltę: Aliqñ dicitur qō ab alijs frequentat. vt frequens locus: frequens tēplū in qō multi ꝺueniunt. Et in frequens paz frequentatū: vt infrequens foz. ĩ qō pauci vel raro cōueniunt. Phenix infrequens auis. i. q̄ rara reperitur Li. Rei militaris te infrequentē tradidisti. i. fugientem a signis t raro inpugna interessentē. Celebris vō ꝓpzie dicitur velox Acti⁹ celebri gradu celerasse decet. Qñ vō accelerare gradū frequētare ē: factū ē vt celebze p frequēti accipiat t q̄ loiuz zoze versat. Et hoc passiue tā ad rē q̄ ad psonā relatū. Li. li. ij. ad heren. Locus q̄rit celebris ne sit: an desertus. i. q̄ celebrat. Hinc celebritas frequētia. Quint. Ante omnia futurus ozator cui in magna celebritate t in media rep. viuendum est assuescat a puero non reformidare homines.

Celebzo. as. frequento. Uar. Cui non tam cura erat vt templa deoz q̄ vt popinas celebzaret. Per trāslationē tñ qñ q̄ frequētamus ēt colimus. celebzare ꝓ colere t venerari ponit t celebritas ꝓ cultura atqz honoze. Hinc celebzare laudib⁹ t vrtutū celebritatę dicim⁹. Itē celebziozē t celeberrime ꝓ honozationē t honozatissimū. Celeberiter. cū cultu t honoze.

Celebzesco. celebris fio Actius t q̄liscūqz fama celebzescat tua

Celetes pe. ꝓ. grece ὁτικε λευωκε λητες exhortoz vocātes q̄ ad cursuz soli adhibent. siue bigis vel quadrigis etiam nauigia vt bis tpibus fieri solet. Nā qui bigis q̄drigisue adhibeant ad cursum desultozij dicebantur. Ply. Antiq celetas tñ dicebāt in sacris. Postea vō t q̄ bigis vel q̄drigis vt cissent latine dīr desultozij. q ex bis facile desiliatur.

Celer idem est quod velox. a quo celerrimus t celerimus fiunt superlatiua sm Prisciā. Celero. as. pe. coz. celeriter aliquid facio. A quo Accelero compositum.

Celeusma clamoz nautaz t aliozū cuz vno aliquid iubente omnes vniformiter respondent q̄si sibi inuicē iubentes. Piero. apud hieremiam Celeusma quasi calcātum concinetur. ad uersus omnes habitatozes terrę.

Celo. as. abscondo. siue sciri nolo. Et ostruit modo cū vno dū taxat actō. Lact. li. v. Utrū ne ꝓfitebitur fugitiuū se vel pestilentē domū vendere: an celabit emptoze. Modo cū duobus. Plau. in bac. Medepol fecisti furtū etati malū cum istec flagitia me celauisti t patrē tuū. Modo cū ablatiuo mediante ꝓpositione. Li. Treba. Sed bassus noster de hoc me libzo celauit. At cū passiue ponitur res siue persona per quaz quis aliquem celauit ponitur in nolatiuo. Teren. in Eu. Ubi vbi est diu celari non potest.

Cello. is. quo veteres vtebantur pro cedo: nūc cōpositis tñ vtimur ex cello t pręcello. quod est excedo t antecedo.

Celsus. a cello. altus. sublimis excellens a quo celsitudo pro excellentia.

Cellatim. aduerbiū significat absconditę. Hel. Quam maxime cellatim poterat in insidijs duo disponit.

Cella dicta est q̄ in ea cellentur q̄ ēē volumus occulta. Greci Apothecā dīr in qua res escudente t potulētę reponūt q̄uis ꝓpzie apotheca cella vinaria sit. Lapit autem cella significata ꝓ vt illi adiectiua iunguntur. vt cella vinaria: cella carnaria. cellā farinaria. cella pomaria. cella lignaria. cella libzaria. cella casearia. Et osa locus in quo q̄d reponitur cella dr Uñ Virg. Fauozū cauernas cellas vocauit cū ait Distēdūt nectare cellas. Itē loca in quibus lauamur aut vngimur in domo cellę dīr. Et loca quo religiosi se ad q̄escēdū referunt cellę vocantur. A quo noīe Piero. fozmauit diminu. Unaquęqz inqt cellula adeat benedictiōe matris susceptа. Et cella ps tēpli erat sacratioz in quā ingredi fas nō erat. Unde apud Hel. legitur Scipionē in capitolium veniss: iussisseq̄z cellā Iouis aperiri: ibiqz solū demozatum fuisse. Li. li. iij. In cella Jouis optimi maximi habitaret exul.

Cellariū: videt ea figura dici: qua granariū: panariū: vt ꝓ cella ac repositozio accipiatur. Sed est paucozū dierū: pen⁹ lon gi tpis. Hāc cellā pzoptuariā seu pōptuariū appellāt ĩ quo oduntur: t ex quo ꝓmunt ad victū necessaria. Pie. Cōsidera te cozuos quib⁹ nō est cellariū neqz bozreū t deus pascit illos. Uñ in sacris lris cellaria pro sepulchris poni solēt. vt ē illud ꝓphicū pplus meus intra in cellaria tua. aliquātuluz donec ira mea transeat. Ubi Pier. Cellaria sepulchra significant de qbus hoc vtiqz ꝓfert qō oditū fuerit. A penoze ēt is locus penariū t penuria seu penaria cella nuncupat. Li. ĩ ver. M. Cato sapiens cellā penuriā reip. nostrę nutricem plebis romane ficiliam nominauit. Huius diminutium est Cellariolū. Piero. Sunt t culinę ĩ templo sunt t cellariola.

Cellarius qui in cella pzepositus est: vt rōnes saluę sint: aut penozibus recondendis. Col. Ut cib⁹ t potus sine fraude a cellarijs pbeat. Plau. in cap. Prome q̄duis te facio cellarium Idem cellarios ꝓmos t odos vocat q̄ t deintus ꝓmant: et intus condant. Ait enim in pseu. Promus t condus sum ꝓ curatoz peni. Auso. Promusqz condus magis.

Cellaria loc⁹ vbi cōdit vinū. Plau. ĩ mil. Ego eiciar cellaria.

Celox. genus nauiculę brevis a celeritate. Apul. li. de rep. Qui celocem regere neqt: onerariam petit. Hanc et celotum vocant t oxyam. Hanc rhodij inuenerunt.

Celte ppli gallie. q̃ cū venissent ad Iberū hispaniaꝫ fluuiū: ibi qꝫ cōsedissent retēta primi noīs parte ⁊ assumpta pte flumi nis iuxta quos cōsederāt. Celtiberi dicti sunt: ⁊ regio eoꝝ Celtiberia. Unde Luc. li. iij. Profugiqꝫ agente vetusta gallorum celte miscentes nomen iberis.

Celtiberi pplī hispania a celtis gallis ⁊ Iberis hispanioꝫ oriundi dicti sunt celtiberi. Unde Sirius Uenereę et celtę sociati nomē iberis. Luca. Halloꝫ celtę miscētes nomē iberis Strabo quadrifariaꝫ diuidit celtiberos fortissimi omnium qui ad ortū ac meridiē siti originem trahētes. A quib⁹ celtibericus a. um. siti sunt nomē possessiuū. vt bellū celtibericū.

Celticū promontoriū hispanię in oceanum procurrens.

Celiaci dīr q̃ ventris fluxum patiunt. Uar. Qui ex floxib⁹ nucis greçe ⁊ corni fiunt celiacas fieri atqꝫ vina pota reficiunt

Cenchris. auis genus est ⁊ latine timunculus ōa a tinnitu vocis ex accipitrū gñe quē Ari. li. vi. de aīalib⁹ solū ex adūco quaterna ⁊ eo plura ova parere. Dicta cenchris quasi miliaria. Est ⁊ cenchris vt inq̃t Piero. Locus corinthio vicinus immo pars⁹ ipsius corinthi. vt est illud apli. Commēdo vobis Sebenchrozē nostrā ministrā ecclesie. quę est cenchris.

Cenomani: fuerunt populi gallię cisalpinę quorum caput urbs brixia fuit.

Cenos. latine vacuus. Unde cenodoxia inanis gloria Naꝫ cenodoxia cum ę. diphth. noua gloria enim nouū dicitur. Δοξα gloria. Cenodoxia communis gloria.

Cenothaphiū vacuū sepulchrū οτικενος λεγεται και ὁαφος απο του θαπτειν sunt ēt vt capsa quę ponitur in tēplo ad officia mortuorum.

Cēseo es. sui. itum. pe. coz. significat existimo. Liui. li. vj. ō bel. pu. Censet eo ventuꝫ obuiā peni. Itē censere ostituere deliberare. Nā senatoꝫ censet cū sīam dicit de eo qō sibi vr. assentitur cū aliena approbat. Un̄ dicimus senatus aliquid cēsuit. A quo ēt cēsoris nomē tractū videtur. Itē cēsere succēsere sig̃t. Uar. Ne vobis cēseā si ad me referetis Itez est in estimatione esse boe. in top. Quoniā faciendi liberi tres partes sunt. Una q̃dē vt censu liber fiat. Cēsebant enī antiq̃t⁹ soli ciues romani: Inuenit ēt cēseo. is. ui. itū. pe. pro. Ouid. Presto recēsitis cuoluere secula fastis Cōposita a cēso sunt Accēseo pcenseo qō est pfecte cēseo nūero. Lol. Rusticationis magna ⁊ diffusa materia ē parte sq̃ si velim⁹ ei⁹ pcēsere vir numero comprehendimus. Recenseo ⁊ succenseo.

Censor. q̃ cēsurā gerit. Cēsores magistri mozū erāt a cēsendo idest arbitrādo dicti. q⁹ illis summū arbitriū erat alioꝫ morū Uar. Censor ad cuius censionē. i. arbitriū cēsereť pplus. Festus cēsores. dicti q⁹ q̃sq̃ tāti sua estimaret quantū illi cēsuissent. qō nō absurdū videť: qz ⁊ rerū ⁊ moꝫ cēsores erāt Un̄ Plu. in emilio. Cēsura maxime oīuz magistratuū reuerentię: plurimę potestatis tū ī aliis rebus: tū maxime ad morū emēdationē. Nā senatores e senatu remouere pōt equos er plebeis erarios facere: notare īfamia. cēsuz agere: lustruz cōdere. Erāt aūt duo cēsores q̃ quinto quoq; anno creabāť

Censorius vir cēsor fuit: vel q̃ dignus est vt cēsor sit pp moruz grauitatē q̃ alios iudicet. Frequēter tñ iūgiť rebus: vt cēsorium dictum quod est cēsoris seu quod ad cēsoreꝫ pertinet

Censuales qui censoribus assistunt. famulať. Sido. ad namatium. Mixtus turmę censualium ęmulatorum consulis pxime proximus eram.

Censio. castigatio. Unde censionē facere dicebantur censores cum multam equiti irrogabant.

Censura censoris dignitas. sicut a pretore pretura. sicut cum dicimus. Censor qui gerit censuram. Accipitur interdum pro seuerītate coꝛrectione decreto ⁊ lege.

Census. us. annuus redditus: ⁊ q̃quid fortunarū quis habet. Quintil. Abiere vires cēsus mens. Un̄ q̃ cētum millia ęris ī professionē detulissent censi dicebant. Census ęgistris constabat ex sestertijs. cccc. Item census dicebať. estimatio rez ac bonoꝫ facta ꝑm quam tributa pendebantur. Unde censum agere est recēsere hoium facultates. Et census dicebatur quod principi aut erario soluebatur viritim.

Census censi significat eum cuius bonis factus est census. Ut de capite census: ⁊ capite censi.

Censum. Euboeę promontorium in septētrionem directum.

Centauri. thessalię pplī secus pelū montē habitantes q̃ a poetis finguntur eē media parte viri ⁊ media eq̃ originē ab Ixione trahētes agrestes admodū. Qui ꝑmi pugnare ex eq̃s ceperūt: ⁊ a stimulādo. calcaribus equo cētauri dicti sūt κεντω του κεντειν quod est pugnare ⁊ stimulare. qz furētē tauroz̄ gregē telis cōfecerunt pp qō hippocentauri. i. equi stimulatores appellati sunt. Dis proximi erant lapithę iuxta Othryn montē eiusdē. puincię cum q̃bus bella gesserūt. Centauros ab Hercule victos interfectos ostēdit Diodo. Dicti sunt nubigenę quasi filij Nubis. qñ in castello habitauerūt noīe nephele νεφελη q̃ sigt nubē Centauri a latinis breuitatis cā dicti nā hippocētauri duci debuerunt. Nā hippos equus κεντασειν pungere ξυρα rota calcaris qz cū superius essent boes inferius erāt equi. Sed diu⁹ Piero. de Palo primo Eremita. ostendit cētauros aīaliū gña esse cū inq̃t Etiā media dies coquēte iā sole desup feruebat nec tū a cepto itinere abducebať: dicens. Credo in deū meū q⁹ seruum quez mihi promisit ostendet: nec plura bis conspicit boiem equo mixtū cui opinio poetaꝫ centauro vocabulū indidit. Quo viso salutaris signū armat frontez. Et infra. Uexit hoc vtrū diabolū ad terendū cū simulauerit. an vt solet eremus monstruosoꝫ aīaliuz ferax istā quoq; gignet bestiā incertus habem⁹. Centaur⁹ etiā genus nauis est: vt apud Uir. li. v.

Centaurea: siue cētaurion gñs herbę. ętius aūt grecus medicus κενταυριου μεγα λουν ῥιξα ⁊ subdit προτρεπουσα κατα μηνια και εμβρυα νεκρα καταστοσα κενταυριου δε μακρου ῥιξα ξηρα τικη ⁊ multa alia.

Cento. velum laneū quod lana aut tomēto ꝺfertū vt ictus nullos patiať. Cęsar. Eāq; ꝺtabulationez sūmā laterib⁹ lutoq; construerūt ne quis ignis hostiū nocere posset: centonesq; iniecerūt ne aut tela tormentis missa tabulatione perfringerent: aut saxa ex carapultis latentium discuterent Sisen. li. iij. hist. Aceto madefactis centonibus integunť. quos supra pretua classi suspēsa cilicia obtegunť. Quidā cētonem pro stragulę gñe sup quo cubare solent. Cato. li. j. de re rus. Centonē posuit pro vestimento rustico hoc est pro interioze vestimento quod super subucula super indui solet. bombyci ferta Tres inquit centones pueris: ser culcitras: nouem in stragula. Silī ⁊ Macrobius dū scrophā sub cētonib⁹ iacere scribit rusticā vestē esse declarat. Fieri aūt centones constat ex pannis diuersoꝫ colorum vel lanis in vnū condensatis atqꝫ ꝺsutis. Un̄ Homero cētones ⁊ Virgilio cētones ōles dicit Proba Falconia. Diffinit Auso. poeta q̃d sit cento. Uarijs de locis: sensibusq; diuersis quędā carminis structura in vnū solidať. ver sus vt coeant: aut cęsi duo: aut vi⁹ ⁊ sequēs cum medio. Nam duos iunctim locare ineptum est.

Centrū. pūctū sphęre. aut orbis mediū certissima obseruatiōe distinguitur. Nā in oī orbe vel sphęra medietas centrū vocatur. Aug. li. xiij. ci. dei. Hanc aīam plato ab intimo terre medio q̃ geometrę. centrum vocant per omnes partes eius vsq; ad cęli summa diffundi: et extendi p numeros musicos opinatur. Apud in cosmographia cardinē inquit mundi: fit enim diverim centrum habet tellus. Hinc fit centralis adiectiuum. Ply. li. ij. Quindecies ⁊ pluribus suberit q̃ terra centralis interuenat. Alias centron.

Centū: nomē numerale ⁊ indeclinabile vltra cētū variatur: vt ducenti trecenti quadringēti quingēti sexcēti septigēti octingenti. nonigēti Hinc centenus. a. um. vt centena millia. ducentenus trecentenus. quadringentenus. quingentenus sexcentenus. septengintenus. octingētenus. nonigentenus Cētuplus ducētuplus tricētuplus ⁊ reliqua. Centesimus et deinceps. Centies quoq; aduerbium ducencies tricencies quadrigēties quingenties sexcenties septingenties octingēties noningenties. Centenarius ducentenarius ⁊c.

Centuria in re militari. cētū boies qui sub vna centurione sub quoꝝ centenarius iustus est numerus Hier. li. j. ℟. Satra

pęphilistim incędebant in centurijs ꝛ milibus. Centurie in agris signant ducenta iugera. Centuria a centū iugerib⁹ vocabitur sed mox duplicata nomē retinuit inquit Col. li. vj. Sicut tribus dictę primū a partibus pplī triptito diuisi. quę tū nunc multiplicatę pristinum nomen possident.

Centurio. ꝛ centurionis dicitur q⁹ centū peditib⁹ pręest q⁹ singulę centurię militibus constabūtur. In exercitu cuiꝫ miles centurioni Centurio tribuno: Tribunus legato. Legat⁹ consuli obediebat. Sed seorsum magister equitū solū dictatori obtęperabat. Centurio aūt dicebat primipil⁹. Liui. Cęturio erat quē nūc primipilū appellamus. Ceteres arcęscebāt cōmisso ꝓlio acies facile turbari. vt hoc incōmodū euitarēt cohortes in centurias diuisere ꝛ in singulis centurijs singulos centuriones pfecerunt q̄ primo cēturioni vocabant quēad modū ad decuriones decurioni. Cohortes in exercitu decez erāt in singulis legionibus. sed ꝑma reliquas ꝛ numero militū ꝛ dignitate pręcedebat aliquā habebat qō pcipuū erat signū romanoꝝ Centuriones hui⁹ cohortis cęteris centurionibus digniores hębātur. Prima centuria primipilū vocabaſ. q⁹ circa signa grauis armatura constituta erat. Centurio ipse primipili cēturio dicebaſ ꝛ primipil⁹ vocabaſ. Dic non modo aq̄lę pręerat: sed quattuor centurias hoc est quadringētos milites ī prima acie gubernabat ꝛ tāq̄ princeps totius legionis merita consequebatur ꝛ commoda. Mar. Grata pudens meriti tulerit cum pręmia pili.

Centurio. as. in cēturias ordino. vt ager centuriatus qui in decena iugera desenitus erat. Romulus enī centenis ciuibus ducenta iugera distribuit. Et milites centuriati qui in centurias ordinabantur. Liui. li. xxix. Scipio postq̄ in siciliam traiecit voluntarios milites ordinauit centuriauitq; Centuriata comitia vt Asco. scribit dīr cū ex sexu ꝛ ętate ferē suffragiū. q⁹ p centenas turmas diuisus erat pplūs romanus. Nunc succenturio. A quo succenturiati dīr milites nō ꝑmę sed secūdę centurię vbi ad insidiandū maxime collocabanē Et quo in succenturis q̄si in insidijs. quēpiā positū appellamus. Teren. in phor. Nunc ꝓior adito tu. ego insidijs ero h̄ succenturiatus si quid deficies. Proprie autem succenturiare significat explendę centurię gratia numerum supplere.

Centuriatim. significat per centurias: siue abundanter copiosęq; a centurijs quę in comitijs ferebant suffragia.

Centumiralia iudicia dicta sunt a centuꝫ viris. Nā cū essent rome. xxxv. tribus quę ꝛ curię: sūt dictę terni ex singulis tribubus sunt electi ad iudicandum qui centumuiri appellati sūt Et licet quinq; supra centuꝫ fuerint tamen quo facilius numerentur centum viri dicti sunt.

Centussis a decem decussibus dicitur quę sunt libręcentū vel a centum assibus qui erāt nūmi breues ex ęre. vt centusse lucetur ideſt centum libris vendit per auctionem.

Cephalęa. morb⁹ quo totū caput infestatur. Naꝫ hemicranici ab hemicrania sunt qui dimidia parte capitis laborant: Sꝫ ꝛ celsus cephaleā acutū quoddā pestilensq; malū appellat.

Cephale siue cephalis. pe. co. figūt caput. Cephalicus capitalis

Cephalus nomen viri ꝛ nomē piscis. Ambr. Ille sinus maris cephalos alit lupos ille. ille saxatiles.

Cephalonia. insula Ionij maris a cephalo Amphitrionis socio. Inter eam ꝛ zacynthum echinades sunt ad ostiū acheloi.

Cephisus pe. ꝓ. fluuius qui magna ex parte torrentis instar labitur in phalerium pelagus. Ouid. li. iij. met. Inuada cephisi panopesq; euasserat arua.

Cephisia attica regio. Nam cecrops athenarum conditor omnem eius regionis multitudinez in. xij. vrbes digessit. Sed theseus postea has omnes in vnam athenienſium ciuitatez cōgregauit. Dicta cephisia a cephiso amne. Est ꝛ cepisia fōs atticę. sicut larina calliroe.

Cepos latine hortus ꝛ vrbs. Suidas κηπος πολις κατα βοστωρον και κηπος ει δὸς κουρας δυο γαρ εισι κουραι σκαφιον και κηπος το μεν ουν το εν χρω ὁ δε κηπος το προμεω πωκεκος μηθαι Unde apparet in vocabulario greco non esse bene interpretatam hanc dictionem σκαφιον.

Cepurica greci appellant quę nostri hortensia holera. s. quę in horto seruntur. Unde Sabinus Tyro libram cepuricō scripsit hoc est hortensiorum quem Mecenati dicauit.

Cepheus teste Ouidio. ethiopum rex fuit: Andromadę pater quam ceto ꝓpositam fabulę dixerunt. Hanc autem perseum a periculo liberatam vxorem duxisse. Itaq; vt totū hoc genus perpetuo maneret ipsum cephea inter sidera collocatum esse ꝓdiderunt vna cuꝫ vxore Lasiopea ꝛ Andromada filia ꝛ genero perseo. Oritur Lepheus in. xv. parte capri cozni hoc sidere nati erunt seueri sicut Latones.

Cerastes. latine cornutus genus est serpentis qō teste Plynio. li. viij. quadrigemina cornua pręfert similluma arietū Nam κερας ατος simili modo ceruus dicitur. In genitiuo cerastis ꝛ cerastę. Luc. Spinaq; vagi torquente cerastę.

Ceraſphoros a nostris corniger dicitur.

Cerates pe. ꝓ. genus ponderis. quod est medius obolus.

Cerasus cerasi. pe. co. arbor nota a cerasunte ponti cuntate sic dicta. Quā cū Lucullus deleuisset: īde illam transtulit ꝛ a ciuitate Cerasuꝫ appellauit. Sane arbor. Cerasus pomū vo cerasuꝫ. Ouid. Audiat hęc cerasus stipes inanis eram. Dr et cerasuꝫ ꝓ arbore. Col. Cerasa ꝛ tuberes ꝛ armeniace atq; amygdalę quę primę flozent possunt inseri cōmode. In plurali cerasa cerasęorum. Ply. li. xiiij. Cerasęorum Aproniana maxime rubent. Inter cerasa principatum obtinent Duracina. Actia nigerima sunt ꝛ iuliana tenerrima.

Cerasus. untis. ꝛ Cerasunta. seu cerasuntia ꝓ vrbe in ponto Pier. ad Marcel. Accipimus ꝛ canistrum cerasis refertū talibus ꝛ tam virginali verecundia rubētib⁹: vt ea nūca Lucullo delata existimarem. si quidem hoc gñs pomi ponto et armenia subiugatis de cera sunte primus romam pertulit Unde ꝛ de patria arbori nomen accepit. Pompo. Rare vrbes cerasunta ꝛ trapezus maxime illustres.

Ceraunus pen. ꝓ. cognomen cuiusdam Ptolomei. Quo nomine significat fulmen qō greci dicūt κεραύνος Unde ceraunii montes sunt eripi. a crebris fulminibus. Plynius in armenia maiore ꝑ illis accipit qui caspi⁹ ꝛ niphates a Ptolomeo noiant q̄b⁹ videlicet ab ortu solis finit armenia. Cuius rei causa ē q⁹ Taur⁹ mōs similis atq; frāgi cepit ꝛ innumeras obire gētes ceraun⁹ in vniuersuꝫ vocat: ēt si noibus pplorū ꝑ quos meant lacinie distinguit. Alio noie dicūtur Acroceraunia. Hor. Inframes scopulos acroceraunia.

Ceraunių. latię tegularū vel ficlariū. Nā deriuatur a κεραμις qō est tegula. Erat loc⁹ athenis. De quo Ply. li. xxxvj. Opera ꝓraxitelis sunt athenis in ceramico.

Cerberus: pe. co. interpretat terra q̄ ōia cōsumit: inferni custos q̄si κρεοβορος. i. vorās carnē κρεας enī greci carnē dicūt βορουτα edacē. Lanistriceps. Cerbez ab inferis traxisse herculē in fabulis est. Ferē q⁹ hic fuerit serpens in Tenaro laconię promōtorio. cuius veneno mortales extinguebantur. Et q̄si in Tenaro ad inferos dicitur esse aditus: ditis canem dixerunt: quē cū Hercules trucidasset: nata est fabula canē. tricipitem interemisse. q⁹ omnes cupiditates ꝛ cūcta vitia terrena ꝺtēsit ac domuit. Cerberus ēt dictus est canis Alexandri epiroticus leonibus congrediens.

Cercopythecus. pe. ꝑ. nomē cōpositū ex κερκος q̄ ōr caudā ꝛ πιθηκος simia quasi simia caudata quaꝫ Maimonem vulgo dicim⁹ Ply. li. viij. Cercopythecos nigris capitibus pilo asinino ꝛ dissimiles cęteris voci sūt. Mar. Callidus eruras elidere simi⁹ hastas. Si mihi cauda foret cercopythec⁹ erā.

Cercyra. pe. co. olim phęanę nomen fuit. nunc autem vulgo dicitur corfu corrupte.

Cerdo. vilis homo lucrū sectans: qui artes illiberales exercet κερδος enim lucrum dicitur ꝛ Cerdeno: latine lucror.

Cerdistos grece: latine figūt acutissimū pudeq; pudētissimuꝫ.

Cereon: greci dixit fauū. Unū ꝛ ꝑ suaui ꝛ iucundo poni solet.

Cerebrū indt Ply. est visceꝝ excelsissimū ꝑ primuq; celo capitis sine carne: sine cruore: sine sordibus. Dic habet sensuꝫ artem. Dic culmē altissimum. Dic mentis est regimen. Auicē-

na ait cerebrū eē ꝓncipiuz virtutis sentiēdi ⁊ mouēdi Amb. li. vj. beta. Initiū iḿt neruoꝝ ⁊ oīum sensuū voluntarię cō motionis cerebrū ē. a cerebro ꝓficiscit somn⁹. Quę cerebrū nō habēt nō dormiūt. Diminutiua cerebrum fit cerebellum

Cerebrosus ōr homo ad insaniā facilis cui cerebrum moueat: vel a puerso cerebro. q̄ totus suo ꝯsilio hęret ⁊ obstinatus a nemine ꝑsuadet ⁊ iracūdię obtēperans fine rōne ferē. Hora. li. i. Ser. Donec cerebrosus ꝓsilit vnus. Dicitur ⁊ de brutis. Col. li. vi. Qō eo tpe satū pecori sit noxium ⁊ pręcipue bo bus quos pabulo suo cerebrosas reddit.

Ceres dea bladi putabat. a creando dicta Saturni ⁊ Opis filia. Uñ alma ceres q⁊ nos alit. vel vt Li. li. de na. deoꝝ scribit. Ceres dicta ē tanq̄ geres a gerendis frugibus casu pri ma lr̄a imutata a grecis. Δημητρα quasi γη μητρα hoc ē terrę mater q⁹ cūctaꝝ frugū creatrix sit. Hęc q̄q̄z luna ōr si cut liber ꝓ sole. Uir. li. i. geo. Uos o clarissima mundi lumi na labentem cęlo quę ducitis annuz liber ⁊ alma ceres. Po nitur interdum ceres pro ipso pane: sicut liber pro vino. Te ren. Sine cerere ⁊ baccho friget venus.

Cereale. quod ad cererem pertinet: vt cerealia arma.

Ceritus. pe. pro. quasi cereritus. hoc est cereris ira ⁊ indignatione veratus. Nā in cereris sacris furore corripiebātur. Et si cut a baccho bacchanté dicimus sic a Cerere Ceritū. Hora. in Ser. Ceritus fuit aut cōmotę crimine mentis. i. insan⁹ furiosus. Unde q̄ emotę mentis sunt ceriti nuncupari solent. Plau. in Am. Tu certę laruatus es. aut ceritus. Idem. Jube hanc pro cerita circumferri.

Cerr⁹ gñs arboris glādiferę: a quo fit possessiuū Cerr⁹ a. um.

Ceretū. oppidū Umbrię inter Spoletū ⁊ Nursiā a quo cereta nus a. um. Nam illa videt ꝑdigialiter i nr̄is ceretanis acci disse vt aliqua vitis apud te excederet vuarum numerum duorum millium.

Cerinthe. es. gñs herbę mellis cum cęra mixti saporem habēs. Uirg. li. iiij. geor. Et cerinthe ignobile gramē habet folium candidum in curuum cubitalis: capite concauo: cuius florū auidissimę sunt apes: a cęra deriuatur.

Ceretani. ppli hispani vt auctor est Ply. ⁊ Stra. apud quos gñosa vina nascebantur que ceretana dicebant. Mar. Ce retana nepos ponat setina putabis. Sunt ⁊ cerctani ppli et Cereto Umbrię oppido qui totum orbem vino quodam ac turpi superstitionis genere iudificant.

Cerostrotū compositum est a greco. Naz. κερας latine cornu. Στρωτος stratus ⁊ est cerostrotum picturę gñs cū ex cornibus ramēta tinguńt variis coloribꝰ: deīde vermiculatiz ligno inserunt. Principio hoc ex ligni bracteis fieri cęptum. Post ea cępe tigi aialiū cornua dētes elephātoꝝ secari lignū q⁊ eboze distingui: mox totū opiri. Ply. li. xi. Nūc tincta nūc sublita: nūc q̄ cerostrota picturę gñe dr̄. Propria tī dicit cerostrota. cornibus strata sicut lithostrata lapidibus strata

Cerno. is. creui. ⁊ scōm aliquos cerni. Liu. li. vii. Et qō haud munus timendū erat stolide ferocē virib⁹ suis cernerat. cre tū figt video. Uir. Cernimus astantis ne quicq̄ lumine tor uo. Q̄ñq̄z cernere est ꝯsiderare. vt Cerno q⁹ ppl's iste durę ceruicis sit. Q̄ñq̄z iudicare statuerę deliberare. Li. li. iij. de legib⁹. Qō cūq̄z senatus creuerit: populusue iusserit tot sunto regio ꝑio duo sunto. Lucil. Postq̄z ꝑsidiū castris educere creuit. Pacu. Et equū rectū ⁊ qō postulas iurati cernāt Q̄ñq̄z diuidere secernere cribrare. qō ⁊ icernere ōr. Uñ ⁊ in cernicula cribros vocam⁹. Ply. li. xviii. Rursus q̄ trāsit ar ctioze cernit. Uñ ⁊ crines dicti sunt. q⁹ sint discreti. Q̄ñq̄z di micare. Plau. Pro patria Amphitrio dū cernit. Q̄ñq̄z cede re. Uñ cernere hereditatē filij parētib⁹ dicti sūt: hoc ē cedere. Acti⁹. Regnū tibi ꝓmitti malūt cernā tradā exercit⁹: Cō posita huius verbi: sūt Cōcerno. qō Aug. lib. v. con. p cōiun go posuisse videt cū iḍt Talē naturā nasci nō posse de Ma ria virgine arbitrabar nisi carni ꝺcerneret. Concerni autez ⁊ non coinquinari non videbam q⁹ mihi tale figurabā. De cerno Discerno Excerno. Incerno. Secerno. ⁊ Succerno. quod est subdiuido. Ply. Farinario cribro succernunt.

Cernulus a Cerno formari videt. quasi diminutiuū a Cernuus quod nusq̄ legi. Hiero. contra Rufi. Quamq̄ tu occupat⁹ i sensibus ⁊ ad instruendam mihi calūniā cernulus gramma ticorum ⁊ oratoruz pręcepta contemp'seris.

Certo. as figt Altercoꝝ ꝺtendo. Inde certamē ⁊ certatio. Inter dū ꝓuoco. Ter. in. Phor. Benedictis si certasset: audisset be ne. Hic cōponuntur Decerto ⁊ Concerto.

Certatim. aduerbiū figt singulariter vnū cū altero. q̄sq̄ ꝑ viri bus a strigo luno de altero. Fare ubi ne po piu: Sue. i Aug. Senatus ⁊ in funere ornando ⁊ in memoria honoranda eo studio certatim ꝓgressus est. Hie. in li. Judi. Igitur certatiz ramos de arboribus ꝑcidentes sequebantur ducem.

Cere. oppidum fuit Thuscię non longe a Tarquinijs. Uide in dictione Cęrete.

Certamē. ꝺflictus q̄ fit inter duos aut plures. Hręca certamina celebratissima hęc fuerūt. olympia phthia. isthmia. ⁊ nemea. in q̄bus gręci magnos honores ꝺstituerūt victoribus athletis. Nā olympica q̄ in olympo arcadię mōte iuxta Pi sam ⁊ belidē q̄nto quoq̄z anno in honorē olympii Jouis ce lebrabantur: ⁊ q̄ vicisset coronā oleagina donabat. Institu taq̄z sunt anno mūdi q̄dragintesimo supra. iiii. millia in eoꝝ certamine hercules primus coronatus est. Phthia Apolli ni sacra erant: quoꝝ victor poma referebat. Isthmia ab Isthmo parte achaię vbi celebrabant in honorem palemo nis quē latini portunū dixt ⁊ q̄ vicisset coronā ex apio repor tabat. Nemea a nemęa sylua in memoriam. Archemori Ly gurgi filij fiebāt: quoꝝ victores pinu coronati abbiant. Hęc certamina ēt ludi plī numero dr̄ ⁊ spectacula.

Certus a. um. ponit ꝑ claro ⁊ indubitato a cerno ꝑ video. q⁹ ea q̄ cernimus clara ⁊ indubitata sunt. Uñ facio te certiorez dicimus. Hoc est declaro ⁊ affirmo tibi ita eē. Hel. Certi si mus nō ignorare te q̄d vena appellat. Hic sit Incertus ou bius. Incerto. as. Certitudo. Interdū Certus dicit Cōstitu tus: hoc est tantus ac talis: quātū ac q̄le volum⁹ Uñ certus vult⁹ fecisse aliquē dicim⁹ cū nec pl⁹ nec min⁹ fecit q̄z volu it. Mar. O q̄z certa fuit libzato dextera ferro. Interdū di cretus. Hinc certos fere numero plī dicimus ꝑ eo qō ē quos dā. q̄sī a cęteris discretos. Lice. Js enī cū certis alijs ad cęsa rē missus pauloāte discesserat. Sal. Apud latera certos lo cauit. Itē cert⁹ firm⁹ nō vacillās. Oui. Da mihi q̄d petit cer to ꝺtingere telo. Et certū dicim⁹ deliberatū. in quo plęrūq̄ adiungit datiu⁹ cū ifinitiuo: vt Certū ē mihi i asia nauigare Uirg. Certū ē i syluis inter spelea ferar male pati. Hinc fit aduerbiū certe qō cū affirmatiuū sit: aliqñ ēt ꝑ saltē ponit. Li. Marcel. Victi sum⁹ igit: aut si vinci dignitas nō posset certe fracti ⁊ abiecti. Jūgit q̄q̄z cū ⁊ semp q̄z affirmat Li. Et certe contra Cęsarē ⁊ igressus armatus. Si aūt iungat verbo scio vel silib⁹. c. in. o mutari solet. Li. Et si certe scio.

Certisso. as certus fio. Pacu. Uocant cocos vnde certissent.

Cernimus. ppzie inclinatus. quasi qui terrā cernat. Uir. li. x. Erectoq̄z incumbit cernuus armo.

Cerui aialia q⁹ magna cornua gerāt q̄si gernui. c. in. g. mutata Uel. απο του κερατων. Doc a cornitus q̄ ꝓmum binis oriunt simplicia q̄dē ⁊ recta ad subularū silitudinē. quā ob rem subulones ꝑ id tps appellant. Hinc cerninus. a. um. pe. pro. Mar. Cerui⁹ gelidū torquet sic halit⁹ anguē Et cerui dr̄ furcę q̄ ad case sustētationē figūt ad silitudinē cornū cerui. Uirg. Atq̄z humiles habitare casas ⁊ figere cervos.

Ceruisia: decoctio ex fermentis ⁊ sorbis confecta quā Bacch⁹ inuenit. Uirg. Et pocula lęti ferméta atq̄z acidis imitatur vitea sorbis.

Ceruix. posterior colli pars q̄ ab occipitio incipit ⁊ tendit ad spinā. nā q̄ anterior est gula dicit. Cervicis hęc cōmoditas ē vt ad dextrā sinistrāue porrigz retrorsuq̄z vertat. Cōstat. enī ex ossib⁹ orbiculatiz vertebratis ex q̄bus fit ad circūspectū facilis. Hic ē q⁹ q̄ flecti nec rogi pñt cervicis durę perbi bent. Uñ dicimus boiez durę cervicis q̄si indomabilē ⁊ cō tumacē. Antiqui vo vt Quin. ait. cervices dicebant. primus q⁹ horrentius cervicē dixit. Li. in Uati. Inflato collo tumi-

dus ceruicibus intulisti. Cato. Si caput aut ceruices dolent: ea lotio caldo lauito. Amb. de diua Agnete. Quo modo possum ad iniuriaz summi dei ceruices meas lapidibus inclinare: Vinc ceruicosus pro duro ⁊ inexorabili.

Cerui cal.ris ⁊p apocopen cerui cal.pe.pro.denoiatiũ a ceruicib⁹ figẽt cerui cis sustentamẽtũ ⁊ munimẽtũ. Hoc enĩ instrumento delicator ceruices sfouẽt. Iu. Cõduxit comites sellã cerui cal amicas. Mar. Linge caput nardi folio cerui cal olebit

Ceruſa.pe.pro.pigmentum. Hier. ad Furiam. Quid faciat in facie christiane.

Cerycis latine pco ⁊ caduceator. Vñ Euse. scribit a Nerone cerycas fuisse certamine superatos. Sen. ad Serenũ. Nõ vis nisi sul aut pyrtanis aut cerycis: aut suffes administrare rẽp. h̃ est caduceator ⁊ magistratus ad remp. gerẽdã. ẽ ãt grecum κηρυξ ἐξ του κηρύσσειν και κηρυκευω tamen Suidas κηρυξ εμ πολεμω πρεσβυς ενειρηνη.

Cesso.as.abstineo.ab ope vaco. Uirg. Et ſiqd cessare potes re ḋesce subumbra. Itẽ Cessare tardare remorari. Idez. Cessas in vota pcesqz.i.tardus es in vota faciẽdo. Teren. in eu. Paululũ si cessasses pithias domi nõ offendisses ita iã adornabat fugã. Huius spositũ est accesso. Plau. Postq̃z auroza est nunq̃ accessauimus lauari: aut fricari, aut ornari.

Cesitium linteolum purum ⁊ candidum. Uide supra quia scribitur cum diph. Cesitium.

Cesa. Cesius ⁊ Cestus. Uide supra qñ scribũtur cũ ę diph.

Cetus ceti sine diph. piscis maximus in atlãtico mari. Pie. Sicut fuit Iona in ventre ceti. Am. li. hexa. Uirtute mittigauit mare: disciplina strauit cetos. Dicit̃ ⁊ Cete neu. genere. ⁊ numero plũ. Pie. in Hen. Creauit deus cete grãdia. Sũt aũt cete maiores pisces nõ omũ: sed aial gignẽtes tãę magnitudinis q̃si qñ supernat ãt fluctibus annare insulas putes: montes altissimos sũmis ad cęlũ verticibus eminere. Di ẽt testudines marinę oñr a diuo Pie. i epla ad p̃sidiũ diaconũ. sicut in dictione testudo videre potes. Cętus cũ ę. diph. Quentũ seu gregationẽ sigt̃ a coeundo. i. queniẽdo in vnũ Se. li. iii. decla. Qui cętũ fecerit capitalis. Qui elegãter ait cętũ nomen eẽ magnę multitudinis coeũtis ex cõsensu quodaz. saltẽ digne exprimit Suidas. κητος θαλασσιον θηριον πολυ διαφερει γαρ λεων. ξυγαινα πάρδαλις. φυσαλος. πρίστις ἡ λεγομενη μαλλον και δυσαρ ταγονίζομενον τι και κριος. ἰδιον μεγεθος ἐχων. Cetarij oñr maiores pisces capiẽtes: seu venientes dicti ab eo q̃ cete in mari maiora sunt piscium gña. Col. li. ix. Salsamenta ex diuz purgamẽta q̃ cetariox officinis euertunt̃ pberiore nit. Uarro. Aduertis cetarios cũ videre volunt in mari turmas ascẽdere in malũ alti vt penitus per aquaz perspiciant

Cetarię loca iuxta mare stagnãte lacu in quibus Thynni ⁊ alij huiusmodi pisce capiunt̃ ⁊ saliunt̃. Ply. Carteie in cętarijs assuetus polyppus erire atq; ibi falsamenta populari.

Cetra. scutũ breue lorẽ: quo Seruio auctore vtuntur apbri ⁊ hispani. Uir. Leuas cetra tegit. Vinc cetrati dicti sunt milites cetris muniti de q̃bus fit mẽtio apud Cęsarẽ ⁊ Liuium.

Ceuere.pe.co. est clunes mouere. qõ fit aut adulando: aut in re venerea turpia operando: ⁊ ꝓprie de maribus dr Crissari võ de mulieribus. persius. An non romule ceues. binc ceuetes auctore Probo molles ⁊ obscęni dicuntur.

Chaere salue. hoc syro hebraicoqz sermone appellat̃ Salomlac. siue Salomalac. idest pax tecum. χαιρε.

Chabrias. athenien⁹ phus ⁊ imperator inclyt⁹. hic dicere solebat terribiliorem esse exercitum ceruorum duce leone q̃z leonum duce ceruo.

Casalis.pe.co. tunicę genus quod ἰχαλασαρ vocant a latitate vel vt quidam dicit nodus tunicę muliebris quo connexa circa ceruicem tunica sũmittitur.

Chalaza. collectio sub cute buboni ⁊ egyptię fabę similis dolorem si rangantur afferens. A latinis granꝺo dicitur.

Chalcedonia siue calcedon. vrbs fuit in asia iuxta hospor thracium ex opposito ad byzantiũ. Hanc Megarenses condidere cęci appellati q̃ non potius oppositaz litus elegere i quo iacet Constantinopolis optimo loco. hic olim magna synodus celebrata est q̃ inter octo numerat̃ quibus romana ecclesia pręcipuum impartitur honorem.

Chalcis. idis. vrbs metropolitana in Euboea regione insula iuxta Euripiũ. Uñ chalcidicus a. um. Alia est in chalcidica regione Syrię. Alia est ethiopia. Est ⁊ chalcis auis.

Chalcidius a. um. nomen gentile. Chalcidius etiã nomẽ phi.

Chaldea cũ ę diph. Asia maiozis regio arabię ꝺtermina: plana: fontiũ indignã i q̃ babylon ciuitas magna. Chaldęos arphaxat istituit. ⁊ a Sarphaxateos noiauit vt iquit Josephus.

Chalix. lapidis genus ex quo deducitur ignis.

Chalestra. vrbs thessalię littoralis iuxta quam axius fluuius in mare ęgeum descendit.

Chalame. ciuitas persidis: q̃ nunc appellatur Etisiphon.

Chalybes cũ. y. co. z. ppli in ponto iuxta Thermodote fluuium sicut Stra. ⁊ Ply. testantur. hi ferrum nudi effodiunt. dicente Uirg. India mittit ebur: moles sua thura sabei. At chalybes nudi ferrum. Ponitur tñ qñqz chalybs ꝓ ipsa ferri materia. Ouid. li. iiii. fas. Aes erat in pretio chalybis iã massa plabebat. Qñqz ꝓ instro ex chalybe facto. Uir. Uulnificusqz chalybs. Luc. Chalybẽ frenosqz momozdit.

Chamus. gñs freni dictus q⁹ fit breuis χαμος enĩ breuis dicitur Piero. i ps. In chamo ⁊ freno maxillas eoꝝ constringe

Chamedracontes: gña serpentium.

Chamęcyssos. gñs hederę q̃ nunq̃ se ab humo attollit cõposita dictio ex χαμαι qꝺ est infimũ ⁊ ὐσσος hedera. Siccha me platani vocant̃ humiles platani ⁊ coactę breuitatis. Chame daphe pusilla laurus chameceraſi breues ceraſi.

Chamelus ꝓ simplex. l. gñis cõis aial q̃drupes. Pier. i gen. Separauit chamelos fętas cum pullis suis. Bactri chamelos mittũt ⁊ arabia vt scribit Diod. Sed in hoc differunt q⁹ arabici bina in dorso habẽt tubercula hos ꝺromedarios vocãt singula bactriani. Chamelus vo ꝓfune nautico quo nautę marinas anchoras ligant gñis masc. est: vt est apud euangelium. Facilius est chamelum per foramẽ acus intrare.

Chamęleon. ontis. quasi paruus leo aial est diuersa varietate cõsperssum vt pardus: ⁊ ad colores quos videt ꝺuersiõe facillima variat̃: nascit̃ in india figura ⁊ magnitudo ẽ lacerti nisi q⁹ crura hz recta ⁊ excelsiora: latera vẽtri iungunt̃ vt piscibus ⁊ spina filũ mõ eminet. rostrũ filẽ suillo cauda plõga itenuitatẽ definẽs ⁊ plicãs seui pinis ozbib⁹ vngues aduncimotus tardior vt testudini asperuz corpus vt crocodillo hz oculos corpori ꝺcolores. nunq̃ eos operit. Solus aial⁹ nec cibo nec potu alit̃ nec alio q̃z acris alimento latet hyeme vt lacerta. Ab Auicẽna dicit̃ Stellio Sed diuersus eẽ. Hier. in leui. oñdit cũ inq̃t. Megale chamęleõ ⁊ Stellio ⁊ lacerta et palpa. oĩa hęc imunda sunt. Est ⁊ gñs herbę a foliozum varietate: mutat enim cum terra colores ad similitudinez chameleontis aialis. Hanc quidã buphonem vocant

Chameterę oñr humiles ⁊ depsse imagines. Chame enĩ grecozũ aduerbiũ latine significat humi. Scribit Ply. li. xxxvi. scopã feciſſe apollinem palatinum vestam sedentẽ laudataz in seruilianis hortis duasqz chameteras circa eam.

χαμαι θεος ηρ τυρίων και ἀμενι των οστωρ ἡ ἀστερ θεος σιδονιων ἡ ἐ λατρευστε σολομων.

Camelopardalis pe. co. aial cuius ad magnitudinẽ chameli ꝓ ceritas color pelliſqz pãther ę maculis veluti florentib⁹ varigata postremę ifra aliũ partes humi subsidẽt sicuti in leonibus videm⁹ humeri pedesqz pozes atqz itẽ pectus pter cęteroꝝ mẽbroꝝ rõnẽ pcera tenuis ceruix chamelo caput silẽ. Camelopardalis ẽ aial collo silis equo: pedib⁹ ⁊ crurib⁹ bouis: capite camelo albis maculis rutilũ colorẽ distinguentibus.

Chananęa hz diph. in penul. Est ãt chananęa syria regio a chananęo filio Chã q̃ eã regionẽ q̃ nũc iudęa nuncupat̃ inhabitans a se chananeã nũcupauit vt li. i. antiq. Josephus refert.

Chaonia: pars alpestris epiri licet qñqz sumat̃ ꝓ tota Epiro. Vinc chaones ppli a Troiano Heleni fratre Chaone noia-

ti. Hi molossi ēt vt scribit Stra. appellati sunt a Molosso. Pyrrhi filio. Uir. Chaonāq; oēm troiano a chaone dixit.

Chaos. Hesiodus oīuz rez initiū vocat: q; añ oēs deos deaſq; natū sit. In theogonia. ſ. t orpheus in ꝓncipio argonauticoꝝ ἀρχαίου μὲν πρότα χάους ἀ μέγαρτον ἀ νᾶγκηρ κρόνοντε ωστερ ἐλοχεύσεμ α τεῖ ῥεσίο ἴσιυ τω ὁλκοῖς αιὲρα καὶ λίφοη τερι ωτεα κυδλνον ερω τα. Et iterū appellat ofusam quōdā ab initio vnitatē hyan tē patentēq; in ꝓfundū. Alij appellāt māz celi t terre ofusaz atq; ifozmē q ꝓmū ex nihilo ſcā ē: de q postmodū oīa ſingillatim ꝑ ſpēs varias fozmasq; ꝓpzias pdiderūt ó q ſcriptura loq̄t. Qui feciſti mūdū ò materia ifozmi. Lact. vō fic hz. Chaos ē rudis iozdinateq; materie ofusa ogeries. Nec audiēdi ſūt poete q aiūt chaos in ꝓncipio fuiſſe. i. ofuſionē reruz atq; elemētoꝝ: poſtea vō deū diremiſſe oēm illā ogerie: ſingulisq; reb⁹ er ofuſo aceruo ſeparatis: in ozdinēq; deſcriptis inſtruxiſſe mūdū pariter t ozname. Oīa enī de⁹ fecit ex nihilo. Symplicius in commētarijs de celo ariſtotel ἠκούσα δὲ εγωτους μεναιγὺτῖ ους αζρωας τηρησεις ουκε λαττονωρεξηκομ μυρι αδομ t multa alia. Eſt autem hoc nomen monoptoton: licet Uirgili. auctozitate dixerit. Atq; chaodenſos diuum. Dictuz chaos ab χεω fūdo: q; fuerit fuſio ideſt confuſio elementoꝝ omnium.

Characias gñs thymali. herba ramis digitali craſſitudine cuius ſemen cū melle decoctū in vſu eſt ad catapotia. hoc ē pilulas faciendas ſoluendi alui gratia. hanc medici cozrupto vocabulo cataputiam vocant.

Charchefia. gñs poculi apud greꝯos fozma ꝓcera t circa mediā ptē cōpreſſa: anſata mediocriter anſis a ſummo ad infimū ptingētib⁹. Et tribuit Jou. ſicut Scyphus Herculi: canthar⁹ libero. Uirg. Hic duo rite mero libans charchefia bacchо. Hoc gñe poculi aurei donata eſt alcmene ab Joue ꝓptio ocubitus. Aſclepiades aūt vir inter greꝯos appzime doctus charchefia a nauali re eſtimat dicta. Ait enīz Naualis velli ptē inferiozē ꝓternā vocari. At circa mediā fere partē trachelon dici ſūmā vō ptē charchefiū noīari t inde diffundi in vtrūq; velli latus ea que cozuua vocantur. Sunt ēt q; putent charchefia eſſe fozamīa q; in ſummo malo ſiues reciꝓunt. Latul. Lucida q; ſumma ſplendent charchefia mali.

Characatę vineę. i. pedate vallate a greco χαραξκος valluz χαρατto ſculpo ſigno fę. ge. oumtarat pedamentum vitis ſigīt. Col. li. vi. Quę defixis arundinibus circūiunctę per ſtamina calamoꝝ materiis ligatis in ozbiculos gyroſq; flectuntur eas nonnulli characatas vocant.

Character. latine notamen: vel lineamentū vel litura ſignuz figura ſtilus dicendi. Unde litterę characteres dicuntur.

Characteriſmos: latine deſignatio vt ē apud Juu. Et caluo ſeruiret roma neroni. ideſt domitiano.

Charis. latine grati aa quo chariſma ātiſ. in eadem ſignif.

Charites. gręę tres fuerūt. Aglęa. Talia. t Euphzoſine iouis filię

Chariſteuz. genus marmoꝝis viride a χαρις gratia q; eius coloz gratus ſit aſpicientibus.

Chariophylon pe. coz. gñs aromatis t naſcitur in india grandius t fragilius granis piperis vt teſtatur Ply. Habetq; capitella dentata ac odoris medicinęq; gratia ad nos aduehit̄ a χαριεμ gratioſum t φιλομ āmicum charum.

Charietiſmos. dici põt gratificatio. Nā αχαριεμ qō ē gratuz vel gratioſum. Figura eſt cū dura dicta ituus grati⁹ ꝓferūt.

Chariſtia neu. gñis t numeri plis feſta vocabantur: q̄bus cognati conueniebant t munera mutuo mittebāt. Ouid. li. faſ. Proxima coti dixere chariſtia a χαρις gratia.

Charitas. Uide in dictione caritas.

Charon tis. a poetis dicitur qui tria inferni flumina acherontem ſtygem t cocytum.

Chartophilacium latine ſcrinium dicitur. Naz φυλακηρ cuſtodia. φυλαττω cuſtodio.

Chaſma atis. latine hiat⁹ fiſſura rictus οτί χαινω ενὸεμ και χασμα χαινω eſt hyo. Fit aūt chaſma nō ſoluz in cęlo de quo Ply. Fit t hiatus cęli quē vocant chaſma ſed ēt in terra. Uñ ait Juriſcon. ti. de cenſibus. Si agri portio chaſmate pierit debebit p cēſitozē releuari. Amian⁹ elegāti vocabulo chaſmaticū appellat terremotū quo patefactis ſubito voratrinis terrarum ptes per hiatum abſorbentur.

Charmaſynum: genus ſerici ex eo q; aſpicientes delectet.

Chelę. ſcozpionū t cancroꝝ brachia. tū greꝯe ôz vngula ſz ſciſſa vt teodoz⁹ gaza. li. ii. pędię cyri. Uir. Qua locus erigonē iter chelaſq; ſequētes. Amb. de cācro loquēs Et periculoſuz eſt inquit ſi chelam eius includatur. Chelę ſignum celeſte t dicuntur ꝓxima pars ſcozpij.

Chelys. aīal teſtudo eſt. ꝓpzie ſed ꝑ cithera ex qua mercurius fecit απο τῆς χελωνης hoc eſt a teſtudine. Nam ex teſtudine ꝓximo facta eſt cythera a mercurio conſumpta iam cane ſed ſuperſtiti neruis ꝓpzie ergo chelys teſtudo chelyō operimentum teſtudinis.

Chelydros teſtudo marina oznatus quidam quo donabātur mulieres. Juu. Donat archana cheladros Ita enim exponitur. ab eruditis q̄uis nonnulli legant. Lyndros. cum cylindrus aliud ſignificat.

Chelidonia de quo infra herba viſui ſaluberrima ab birundine monſtrata a greꝯis χελιδων t a noſtris birundo trāſferē a qua chelidonia herba ôz q; eo auiuz gñe aduenientе naſcat t deſcendente extīguat̄. Siue q; birūdines reſtituāt oculos pullis ſuis excęcatis ea herba. Itē chelidonia vocat ſauonius vētus ab octauo kl. martias flans ab birundinis viſu. Chelidonia ēt eſt oculus ſidicę teſtudinis qui ē lapillus

Chelonophagi. pe. coz. teſtudinū comeſtozes. Naz χελωνη teſtudo ôz. φαγοι comeſtores. Sūt aūt populi carnamę vtquit Soli. qui non alia q̄ teſtudinum carne viuunt.

Chenotrophia χηνοτροφια Nancium volucrum aui.

Chenoboſcio locus vbi anſeres alūt̄. Nā χηνχηνός anſer ôz.

Chenopus latine anſeris pes dicitur. Quo nomine dicta ē herba quę habet effigiem pedis.

Cherroneſus p duplex. rr. t vnū. ſ. terra eſt fere vndiq; maricincta χειρρος manus νησο inſula ôz. Et ob excellentiaz ponit̄ ꝑ peloponeſo. Dicit̄ t cherronea q̄ fuit plutarchi patria clade totius grecię clariſſima. Uez toti⁹ cherronenſi triplex partitio vī. Prior t nobilioz pars ē Aſia q̄ ab helleſponto vſq; ad balyn t cappadociā pozrigit̄. t monte a tauro in ſeptentrionē verſa ponto ꝓcūbit eurino. Altera eſt cappadocia q̄ incipiens vbi aſia deſinit oziēt̄ ē verſus ad euphratez vſq; ꝓcurrit. Et ab exino vſq; ad taurum t amanū montez in meridiem extenditur. Tertia eſt oīs plaga quę a ſummis tauri iugis vſq; ad mare in auſtrum vergit.

Cherſoneſus idē quod cherroneſus. Nam χερσος terra manufacta ꝓ σος inſula.

Cherſydros ſerpens qui taz in aquis q̄z in terris moꝛatur. nā componitur ex χερσος terra υδωρ aqua quaſi viuens in terra t in aqua.

Cherubin gñis neu. t plis numeri ꝓ illo angelozū choro. Cherub vō ſeu cherubim p m tā maſculinū q̄z neutri gñis eſt.

Cheoſpes egypti rex q̄ celeberrimā illā pyramidē ſtruxit: habuitq; i ea tā mlta boīuz milia op⁹ illic tot ānis faciēdū vt ꝓ apio cepa hallio exp̄ſa fuerūt mille t ſexaginta talenta.

Chemnis inſula eſt vt Põpo. ſcribit in quodam lacu egypti.

Chidnei populi iuxta pontum.

Chidozus macedonię fluuius.

Chilias adis. numerus qui mille continet. Chilia mille. Unde chiliarchus millenarius.

Chiliarchus: q̄ peſt mille boībus: Sed in Ro. hiſtoziis pro tribuno militū ita ſemp accipit̄ vt Demarchus pro tribuno plebis. Nam auctoze Joſepho ozdo in Roma. militia hic erat vt milites ad centuriones: illi ad tribunos: quos greci chiliarchos vocant mane conuenirent ſalutatum.

Chilon vnus ex ſeptem ſapientibus dicunt greci labium.

Chilos labzum. Inde chilones: qui labza imꝓbioza habent. Uide in dictione Chilones.

Chimera cū ę. dipth. cuius ꝓma cozripit̄: latine capella mons in lycia leonibus t ſerpētib⁹ ihabitabilis: q̄ ēt flāmā ādmo-

dū ẽmę in ſicilia emittit e ſūmo vtice. Qō vtiqz dedit cām fabulę vt chimera mōſtrū dicaf tria capita hīs viuum leonis: aliō chimerę: aliō draconis: cui⁹ capita ignē efflāt Lucr. Pria leo poſtrēa draco: media ipſa chimera. Ouī. li. vi. me. Quoqz chimera iugo mediis in partibus hircum Pectus z hialeę caudā ſerpētis hēbat Heſiodus της δωην τρεις κεφαλας μεν χαρυτοιο λεοντος.

Chimerinos pe. coz. vnus ex cęli circulis q̄ capricornuz continet i quo cū ſol eſt: dies breuiſſimi ſunt z hyemalis interpretatur. Mar. Si daret autūn⁹ mihi nomē opinos eſſez: Horrida ſi bruma ſydere chimerinos. Huę ēt ſūt plagę orbis habitabiles. Quę a nobis habitantur θεριν. a ſcriptoribus nominaf. Altera quā incolūt Antuchones chimerine a nobis hyemalis quę ad auſtrū deflexa auſtralis quoqz nūcupatur: cum noſtra ſeptentrionibus ſuppoſita ſit.

Chios inſula in ęgeo ſeu pāphilio noniḡtoz ſtadioz ambitu: in qua naſcif maſtix. Hęc oliz dcā ē Ethiolia Leobol⁹ chiā appellat a chione nympha. In hac tēplū Apollinis Uñ chi⁹ apollo. Et chij in ea habitantes. Et ꝓmontoziū. Aruiſium: a q̄ aruiſia vina. Et pe. co. hz. Luc. li. viij. Quas aſine cautes: z q̄s chios aſperat vndas Sūt q̄ q̄drigeminā chiū eē putent: vt Pria ſit Chios inſula. Secūda carie vrbs ſub mōte pellęo. Tertia i Eupoea. Quarta in cherrōneſſo rhodioz uxta triopiā. A chios fit chius a. um. pe. p. Tibul. li. ij. Nec mihi fumoſos veteris ꝓferte phalernos Cōſulis z chio ſoluite vincla cado. Hęc inſula ꝓtulit memorabiles viros. Jonē tragicū Theopompū biſtoricū z Theocritum ſophiſtam

Chiragra pe. coz. manuū dolor χειρ man⁹ αγρια dolor: atrocitas. Mar. Si nil poſſit hęc chiragra eſt. Vic chirager z chiragricus qui chiragram hābet.

Chirogrates pe. co. nomē architecti celebris q̄ ab aliquibus dinocrates dici ſolet apud Ply. li. xxxiij.

Chirograph⁹ z chirographū manus inſcriptio γραφω ſcribo Chirographa ſunt q̄ nos ꝓſcripſimus i fidē alicuius: Aſco. ſcribit chirographa dici in q̄b⁹ tñ q̄ geſta ſunt ſcribi ſolent In ſyngraphis ēt otra fidē veritatis pactō venit: z non numerata quoqz pecunia. aut non integre numerata ꝓ tparia voluntate hoīum ſcribi ſolet Iuue. Uana ſupuacui dicunt chirographa ligni. Vic chirographari⁹ a iureconſultis ponitur ꝓ eo q̄ ſuo chirographo ſcribit ſe debitorem i codice.

Chirodita tunica ꝓlixa vltra brachia manus operiens.

Chiromantia manibus diuinatio νομαω enim moueo cum quadam arte vel μαντεια και χειρ.

Chironomia manuū mot⁹. Quint. legē geſtus iterꝑtaf. Chironomia a χειρ manus z νομος lex. Sūt enī mot⁹ q̄dā ꝓſcripti q̄b⁹ ſaltātes manibus vtunf. Qō poſitū i grecoz vſu fuit. Apud Roma. aūt integris adhuc vrbis moribus in ſolo theatro exercebaf z maxime pyrrhichia ſaltatio. Chironomus z Chironomontis. q̄ manibus geſticulaf z ludit. Uñ z ꝑſtructore ponif a Iuu. q̄ lege q̄dā manuū diuidit aues et cętera eſculēta cū inquit. ſpectas chironomanta volanti.

Chirotheca manuū vagina q̄ ēt manica dici ſolet. Li. in phil. Solet enim cito ipſe accipere manicas nec diutius obſidionis metum ſuſtinere.

Chirotheſia manuum impoſitio.

Chirurgia manuū opatio εργια enī opatio ōr quaſi manuz opus eo q̄ manibus hęc ars exerceatur. Hinc chirurgus et chirurgicus medicus vulnerarius. Mar. Chirurgus fuerat nunc eſt veſpilo dialulus.

Chirogylius echinus terreſtris vt eſt apud Leuiticū cap. xi.

Chirō nomē medici ꝑſtantis a cuius noīe herba quoqz dicta ē cētaurea z chironiū vulcus qō maxīe fit in pedibus z cruribus hīs duas ozas callētes tumētesqz doloze modico. Dictū ceu chirōis operā deſideret. Fuit hic chiron cētaurus z achillis magiſter. Saturni z phyllirę filius Oceani filię dimi⁹ bō: reliq̄ pte equ⁹ q̄ a matre phyllirides ē dict⁹. Hic vniuerſos ſuę ętatis boīes bonitate z iuſtitia ſupauit. Nauigauit cū argonautis quoz medicus fuit. Medicinā z herbarū vires inuenit. Medicinam Eſculapius: citharam achilles: aſtrologiā hercules ab eo didicerūt. Tādē deoz miſeratiōe cū ex vulnere obiiſſet relat⁹ ē ad aſtra z ſagittariū ſtitut.

Chlamys ydis. ꝓprie veſtis militaris pallio pene aduerſa cū breuioz multo ac ſtrictioz ſit. Plau. Puer cape chlamydē z da palliū. Idē ad ornatū militis ait opus eē chlamyde machera z petaſo. ſilr. Jul. Pollux. de ꝓprietate vocabuloz inter apparat⁹ militares numerat chlamyda. Jurecōſulti vō inter veſtimēta puerilia numerant chlamydes A clamyde fit chlamydat⁹ q̄ ē clamyde indutus. Plau. in Pſeu. Quis hic hō clamydatus eſt? aut vnde ē aut quē queritat? Chlamydula dimi. Idē Tu. ſume chlamydulaz. Suidas. χλαμυς νουμας δευτερος ρωμαιων βασιλευς τρεσβιας ισαυρον λεξαμενος και το σχημα της φορεσιας αυτων καταμαθων εξ αυτων λαβων εφευρε την χλαμυδοκοσμιαν. Et multa ſubdit

Chlęna gen⁹ veſtimēti: qō ſupalia portabaf. Poſtea lęne dcā.

Choa nomen eſt menſure.

Cholax nomē paraſciti ab aſſentādo. Eſt enī colaceuo aduloz.

Chenix icis. z chenica ę nomen mēſurę quotiens ſextarius q̄ ter aſſumif. Quidā dicūt eē mēſurā diurne eſcę. Uñ pytha gozeus ęnigma eſt. Super chenicę non ſedendum: hoc eſt non curandum de craſtino eſſe.

Chondros latine granum thuris dicitur.

Chobar ꝓprium nomen fluminis. Et q̄ graue interpretaf. Tigrim z Euphratē z omnia magna z grauiſſima flumina q̄ i terra caldęozum eſſe perhibentur ſignificat.

Chozus vide infra in dictione cozus.

Cholera pīi numero z cholere mozbi gñs eſt ꝑcipitis: in quo z vomit⁹ z deiectio ſimul fiunt. Uñ cholerici apud Celſum. Accipitur z ꝓ bile. Lāpridi⁹. Alexāder inḡt cęſar iudices qui furtoꝝ fama laboraſſent ſi caſu aliquo videret cōmotione animi z ſtomacho choleram euomebat.

Choragos latine chorę princeps: z exꝑſę ſuppeditator z chori conuiuiiqz magiſter.

Choraules a choro z tibiis dicti ſunt q̄ modulāf ad choros vl q̄ i choro fiſtulas inflāt χορος nāqz chor⁹ z tripudiū ſigtαυλος vō fiſtulā ſeu tibiam q̄ tibiis ad chorea canunt. Apul. Erat q̄dē iuuenis ſatis corpulēt⁹ choraula doctiſſim⁹ Unde apō nos vſitatū nomen ꝓ latino auledus Lice. Qui citharę di eēt non poſſunt auledi fiunt. Et quia gratiſſimi principibus choraules quoꝝ delicię ambroſię choraules ambroſius dixit. Juuenalis ideſt tibicen gratiſſimus.

Chorocitariſte: q̄ choro citharizant: ſicut pſallo citariſtę qui pſallūt. i. canūt ad cithara. Suet. in Dom. Certabatur etiam z proſa oratione grece latineqz ac ꝑter citharędos chorocitariſtę quoqz z pſallocitariſtę.

Chorea pe. indifferenter αχορευω ſalto. Virg. Pars pedib⁹ plaudū choreas z carmina dicunt. Idem. Immemores noſtri feſtas duxere choreas.

Chorda latine funis. Nam grecum eſt vt i quit Jul. Pol. Lorum vō ſine ꝺ aliud ſignificat.

Coriambus pes ex prima z vltima productis duabus mediis breuibus vt filiolis. Dict⁹ choriambus q̄ iābicā definentiā hēat: z in chorīs apud veteres celebratiſſimus extiterit.

Choragiū inſtrumentū apparatuſqz nuptiaz feraliū q̄dē atq; funebriū. Feſ. Choragiū eſt ſcenicū inſtrumentū quo. ſ. ſcęna inſtruitur z apparaf: cui⁹ ꝑfectus ōr chorag⁹. Plau. in perſa. ωοεp. i. vſi ornamēta ab chorago ſumito dare debet. pbenda ędiles locauere. Et in Tri. ipſa ornamēta a chorago hęc ſūpſit ſuo piculo. Uict. li. v. Poſt ſcęnā porticus ſūt conſtituędę vt cū ibres repētini ludis iterpellauerint hēat populus quo ſe recipiat ex theatro choragiaqz laramentū habeant ad comparandū vti ſunt porticus pompeiane.

Chorasmei genus quoddam hominū ſyluęſtre in perſia tantę velocitatis vt ceruos comprendant curſu.

Chorytus pe. pro. arcus tecba: aliqñ z ſagittarū: vt inquit Ser. Syri. Paruulus ex humero chorytos et aureus arcus: pendenteſqz ſonant aurata lynce pharetrę.

Chortos gramen in cōe ſignificat ſed ꝓcipue fenum.

Chzesis latine vsus dicitur. Unde catacresis abusio.
Chzisis latine vnctio ōz. Uñ xps vnctus. Ideo aūt nos vnxit: qz lucratozes ō diabolū fecit. t Chzisma vnguentū.
Chzysa ciuitas phrygie. Chzysa insula Indie quā aureū soluz habere proditū est. Et chzysa fluuius agri syracusani.
Chzysos cum y dicitur aurum a quo multa deducuntur.
Chzysomalon greci appellant arietem illum qui vt est in fabulis lanam auream habuit.
Chzysolimila sunt poma aurea que alio nomine dicuntur Armeniaca q colozem aureum habeant.
Chzysoceras latine auricornu oppidum est quod ad pyzantiū europe latere chalcedoni vt inquit Stra.
Chzysolitus pe.coz. lapis pzeciosus aureo nitoze translucens χρυσος aurum λιθος lapis quasi aureus lapis. Oui. Perlūga chzysolithi positeq; ex ordine gemmę.
Chzyselectrus: in colozē lutei colozis electri declinans.
Chzysendetum pe.coz. dici potest auro ligatum. Mar. Si videre potes miseri chzysendeta cinnę.
Chzysophis cui videtur aurum inesse.
Chzisogonus nomen viri propzium: compositum ex χρυσος aurum t γονη fetum q aurum vndecunq; pariat Juuena. Sunt que chzysogonum cantare vetant.
Chzysolampis lapillus noctu ignei colozis licet die palescat.
Chzysostomus aureū os στομα enim os dicitur στοματος.
Chzysocola humoz: q in aurifodicinis per venas auri defluit t erassescente humoze rigozibus hybernis vsq; in duriciā pumicis indurat q subtilissime otusa auri picturaz pbet. Ply. scribit hec li.xxxiiij. Et infra chzysocollā aurifices sibi vendi cāt ad glutinādū aur. vñ t ipa appellata ē. i. auri colla t glutem. Chzysocollā terre genus esse quidam dicunt quā e macedonia apportari t illici fodi a uctoz est Uictru.
Chzysoconus: comas aureas habens. Quo noīe dictus apollo a fulgoze radiozum: que come sunt solis aureę.
Chzisippus phs asianus stoicoz cū zenone princeps. Hic zenonis discipulus fuit actus sane: vt q multis pceptozibus repugnauerit: statuā habuit athenis in ceramico positā. In dialectica clarissimus fuit. ita vt nō illepide dicerent q dā. Si apd deos dialectica habeā non temere alia erit q; que a chzysippo inuēta fuit. Scripsit librozū volumia supza q; t septingenta. Ferunt Carneadem phm cyrenenm perlectis chzysippi libzis ita dixisse. Nisi chzysippus esset ego non essem. Componiturq; hoc nomen ex χρυσος aurum t ιππος quod ē equus quasi aureus equus. Suidas. χρυσιππος απολλωνι δουλευς η ταρσευς φιλοσοφος μαθητης κλεανθους καθηγησαμενος της στοας της οχολης μετα κλεανθην.
Chzysopassus lapis auro aspersus παττω enim spargo figt.
Chzysopzasus pe.coz. lapis auro admixtus t pzasino p vir di.
Chzysoaspide appellati sūt milites a clypeis auro celatis.
Chzyses nomē propziū vatis Junonis. Chzyse vō vzbes multe vocantur. Chzyseis fuit chzyse sacerdotis filia que a grecis rapta in prede distributione Agamēnoni otigit. Homerus in principio lib.j. iliados res notissima est.
Chzomaticus: qui nulla verecundia colozē mutat: t magis adtuerbium colozatus dici potest.
Chzonica ozum. gñis neu. nō chzonica ce. vt indocti vsurpant: tēpozalia dñr ppzie annales. Inde chzonismos. i. tēpozalitas a χρονος tps. Synchzonus otēpozaneus. Inuenīē t chzonicus ica. cū. Aug. li.iiij. ci. dei. Nā sicut scribūt qui chzonicā historiā psecuti sūt. Chzonici q de tpibus scribūt Ply. li.xxxv. Nō t ipsius Timagoze carmine vetusto apparet chzonicorum erroze non dubio. Chzonos etiam saturnus dictus est.
Chzonia ozum. Saturni festa erant.
Chytra t chytron latine olla. Inde chytrapos odis: olla que pedes habet: que t chytrapida ę. dicitur.

C ante I

Cibus t victus differūt fm Do. q cibus ēt delicatus pzebetur Uictus in paruis aridisq; alimoniis est ostitutus. Ter. i an. Lana ac tela victū q̄ritās. Quidā hoc nomen cū y scribunt t a κυβιστις q̄ ē pera deducūt eo q pera cibū feramus.
Cibo.as.cibum insero. Col.lib.ix. Atq; ea genera que intra se pta ville cibantur fere persecuti sumus.
Cibarium non significat locum vbi reponuntur cibi sed ipsum cibum: vt cibaria misit eis.
Cibarius.a.um. qd ad cibū ptinet. Et nō solū de pane sordido sed ēt de alio indigno ōz. Lic.lib.i. Tus. Lui cū peregrinanti egrptū comitibus nō secutis cibarius in capsa panis datus esset nihil visum illo pane iucundius. Hier.con. Ioui. Nam cū monachū esse se iactitet t post sordidā tunicam t nudos pedes t cibariū panē t aquę potū ad candidā vestē t mitidā cutem ad mulsum t elaboratas carnes ad iura apitij t pastilli ad balneas quoq; t ficticulas t popinas se conferat.
Cibale quod ad cibum pertinet. Uarro. Est enim lac omnium rerum quas cibali causa cupimus liquentium maxime alibile. Et id ouillum: unde caprinum.
Cicada dicta est quasi cito cadens. Uiuit enim roze t cito decido. Cicada ex omnibus que viuūt sine oze: est pro eo aculeatum quiddam in pectoze habet: linguę simile quo rozē lambit t pectus ipsum fistulosum quo vocem emittit.
Cicatrix propzie est signum vulneris obducti quasi circa cutē: vel dicta est quasi occecatrix. Est enim caro callosa pro cute inducta vbi hiatus vulneris quod iam coiuit fuerat. Unde cicatrico as.pe.coz. quod est cicatricem.
Cicer genus leguminis.
Cicercula leguminis gñs filis piso vt inqt Col. inducо.
Cicera genus leguminis. Palla. lib.iiij. Licera seritur: que ol stata a cicercula solo coloze.
Cichozea t cichozeū vtroq; mō ōz. Hoz. lib.j. car. me cichoze leuesq; maluę. Ply. li.xx. Lichozeū refrigerat in cibo suptū
Cicina auis nocturna.
Cicindula: seu cicindelā: genus muscaz qd noctu lucet ignium mō laterū t clunū coloze a grecis lampyris dicta. Quidam noctilucam: alij nitedulam vocant non ante matura pabula aut post defecta conspicitur: nunc penarum biatu refulgens nunc compressu obumbzata. Ab hac lychnus pensilis quem vulgo lampadem vocāt cicindella appellaē: que nocte tota seruatur accensa t lampyridis instar lucet.
Cicones. pe.coz. ppli thracie iuxta hebzū fluuiuz inhabitantes Tibul. Nam ciconum manus aduersis repulit vndis.
Ciconia auis: q̄ serpētibus pullos nutrit. Quo ēt noīe vocāt lignū rostratū: quo e puteis hauriri a q̄ solet apud hispanos qd t ciconiū a nōnullis ōz. Hispani telonē dicūt. Itē ciconia mēsure gñs ē. Col.li.iiij. Sz huic opi exigēdo q̄si quādā machinā cōmēti maiozes nri regulā fabricauerūt in cui latere vga pminens ad eā altitudinē qua deprimi sulcum opz otingit sūmā ripe partē. Id genus mēsure ciconiā vocāt rustici
Ciconus nomē eius qui bziriam condidit.
Cicum: mēbzana tenuis malozum punicozum.
Cicur pe.pzo. aīal quod ex fera factū est mansuetū: vt aper cervus leo t quicqd cicurari. i. mansuefieri pōt. Quod ēni a fero discretū est: id cicur ōz. Li. Alię sunt ferę alię cicures alię natātes alię volucres. Cicur ingeniū dicitur mite ac mānsuetum. Et a cico membzana tenui deruari videtur. Hinc Uecturij quoq; nobiles nominati sunt cicuris.
Cicuro.as.mānsuefacio verbū vetus qō alio vbo ōz ex armo.
Cicuta pe.p. herba venenosa cause viridi t gemiculato altioz sepe binis cubitis: in cacuminibus q; ramosa: foliis coriādri tenuiozibus graui odoratu: semine anisō: crassiōe radice cōcaua nullius vsus. Nā semini tantuz t foliis refrigeratoria vis est. Ser. docet cicutā esse qō est iter canax nodos. Uirg. Est mihi disparibus septem cōpacta cicutis Fistula.
Cieo es. t cio is. ambo ciui. citum faciunt. Sed cum a cieo es. fit citū pe.coz. A cio vō producitur. Ouid. li.ij. me. Nec frustē somno vigilantibus excita curis. Idem li.j. de tris. Accitus totiens in genus omne ioci. Et cieo quidē significat moueo Uirg. Celum terrāq; ciebo. Cio vō voco, ppzie: cōmoueo

cõmoueo vsurpetur. Liui. lib. i. Principes vtrinq; pugnam ciebant. Prozie aũt dixi qñ vocare aliquo modo mouere est: sicut t mouere vocare adeo vt alteruz qñq; sumi posse videat: vt illud Uir. Misseuũ golidẽ: quo nõ pstantioz alter. Aere ciere viros: martẽq; accẽdere cantu. Colu. lib. vij. Lios: posuit, pcõmoueo. Nullo inquit tpe t minime estate vtilius est boues in cursum ocitari. Nã ea res cit aluum. A Cieo igit, p moueo fit citus. i. velox t ocitus cõmotus: t per citus in furoze iracundiãue motus. Cito as. frequentatiuũ a quo concito: excito: incito: recito: suscito: resuscito: eruscito: oscito: procito. Silr ocieo t excieo: t si qua sũt alia cõposita. Primũ figt cõmoueo. Liui. Galli quos przdę populationũ gt ocinerat spes. Scõm sozas moueo t excutio. A Cio fit excito. Sta. li. iij. the. Suus excit in oĩ arma antiquã tiryntha deus. Accio siue arcio, pcio prouoco siue a longe voco. Percio pulso tango percutio: t valde cõmoueo. Cõcio simul voco: vel simul cõmoueo ogrego. Hinc ocio onis. Ex qbus ẽt fiunt. Concito excito procito frequẽtatiua. Pozto q; przterita t supina eadẽ amboz̃ simplicũ sunt: itẽq; cõpositoz̃um ozta est non parua interpretãdi ea verba difficultas. Nam cito as. frequentatiuũ est amboz̃ primitiuoz̃ cio t cieo. Jõ aliquãdo vocito aliqñ frequẽter moueo significat. Pro vocito. Li. in Uer. actu. iij. Litatur reus: causa agitur. Pro credo moueo. Col. lib. viij. Nẽ imaturis hẽrbis citetur aluus: eoq; vitio pecus emacietur. Igitur non somniculose spectãda sunt frequentatiua: composita przterita: participia q; cõpositoz̃um: vt quę vocationis magis proprietatem habent a cio. Quę vo motionis a cieo sumantur.

Cileo les. lui. significat moueo. Unde t furcillę q; bis frumenta cileantur. i. moueantur.

Cyllenus pe. pzo. t per duplex ll t cum y dictus ẽ Mercurius q; oẽm rem sermone fine manibus conficiat qbus partibus corpis qui carent vocantur κυλλοι. i. mutilati vulgo strupiati dicuntur. Siue q; in cyllene monte sit nutritus Arcadię: aut a cyllena nympha sit educatus.

Cillibę penul. coze. mensę rotundę. Uar. scribit cillibam mensam quadratam escariam quę etiam nunc in castris a cibo cilliba dicta: postea rotunda facta. hęc t cilibantium dicitur a cilice poculo greco. i. calice dictum.

Ciliaci χ aspirata κ tenuẽ imutata ιλος γαρ λεγεται το ζιτουεμ τωστομαχω. dicuntur qui ex vitio stomachi. i. ventris profluuium patiuntur. Ply. lib. xx. Hippocrates ciliacis t dissentericis bis coctum cum sale. Celsus lib. iiij. In ipsius vo ventriculi porta consistit is qui t longus esse consueuit. Cilicius a grecis nominatur.

Cilicia regio est: vt Ply. lib. v. testat in minozi asia Syrię, prima plurima iacens cãpo. Tauro mõti subiecta: q; a cilice nomẽ sozta est qñ pristina ętas pene vltra euũ memozię abscõdit phęnice oztus q; apud gentiles antiquioz ioue de primis terrę alumnis habebatur. Hęc regio ab ozienti amano claudit a septẽtrione tauri iugis: ab occidẽte pãphylia. Vrbs metropolis est Tharsos quã intersecat cydnus amnis.

Ciliciũ a cilicibus pplis dictũ est apud quos vt inquit Uar. cilicia primum confecta sunt. Fiunt autem ex villis hircoz̃um atq; caprarum quę adhibentur vt Uege. inquit ad excipiendum impetum sagittarum. Asco. scribit Cilicia tecta esse de pilis in castroz̃um vsum atq; nautarum.

Cilix nomen proprium phęnicis filij a quo Cilicia t cilix adiectiuum dicitur homo qui e cilicia ozus est. Cilices piratę fuerunt quos Cn. Pompeius funditus delenit.

Ciliũ follicul' quo oculus itegit q; cilere mouere sit. Uel qñ cę liũ a cẽlãdo q; oculũ celet. Inde fit supciliũ qõ pilus obtegitur: cuius prima corripit. Uñ est illud in priapeia. Conueniens latio pone supcilia. Nã teste Ply. lib. xj. Extremę ambitũ genę supciozis antiq; cilia vocauere. Uñ t supercilium.

Cilones dicti sũt quoz capita oblõga t cõpressa sunt: vel qbus frons eminẽtioz ẽ ita vt a dextra sinistraq; recisa videatur. Chilones vo cũ h ex greco a labis ipzobiozibus q; illi vocãt χιλα. Uñ t pisces ipzobrius labzati chilones dicuntur.

Cimas insula inter istri hostia quę vt Pompo. scribit vrbem habet quã quia bithini colunt bithinida appellatur.

Cimbri populi: qui nunc flamingi germani ligua gallica latrones: qui inundatione oceani fugati cum galias atq; italiam adiissent: sedes a senatu Ro. petierunt a quo repulsi armis petere constituerunt: qõ przcibus impetrare nequiuerant. Actũ erat de romanis nisi Marius illo seculo contigisset a quo primum apud aquas sextias: mox prope athesim debellati t ad internectionẽ redacti sunt. Vi ẽt vt docet Diod. vocati sunt cimerii qui qñ remotiozes sunt a nobis apud iferos esse putant. Sz homerus dixit cimerios pplos in alia amazonibus primos qui ex vltimo occidentali oceano aduenerunt. Ferk a Uale. maxi. Cimbzos t celtiberos in acie gaudio exultare osueuisse tanq; gliose t feliciter vita essent excessuri. Lamentari vo in morbo q̃si turpiter perituri.

Cimerij ppli scythici: a qbus bosphorus cimerius vocatus est in cuius hostio fuit oppidũ Cimerion. Nox clima obscuruz est: de qbus homerus. Illis sol nunq; phaeton sua lumina spargit. pernicioso sup nox semp tenditur istis. Hinc deductũ est prouerbiũ vt dicant tumbzę cimerię. Uñ lac. lib. iiij. O cęcũ pectus o mentẽ cymerijs vt aiunt tũbzis atriozem. Ephozus scribit Cimerios in italia quoq; fuisse iuxta lacuz auernũ: eosq; i subterrancis habitasse domiciliis: quoz more patriũ eẽ vt nemo solẽ aspiciat: noctu vo egrediãt. De cimerijs ita scribit Fest'. Cimerij oĩr boies q̃ frigozibus babitatas terras icolunt qles fuerũt iter baias t Cumas in ea regione in q̃ q̃allis satis imineti iugo circũdata est: quę neq; matutino neq; vespertino tẽpoze sole contegitur.

Cimolia creta ab insula cimolo qua vtuntur fullones in vestibus abluendis. Nanc nunc vulgus terram saponariam vocat. Hęc t medicamentis apta dicitur.

Cinędus cũ ę diph. puer ad patiendũ aptus a κινεω moueo vl experioz αι δοια verenda. Alij cinędos pudoze vacuos appellant κενος enĩ vacuus ουδεις pudoze. Alij interpretantur saltatozes vel pantominos. απο του κινειν q; libidine oĩbus anteirent. Plau. in Aul. Ita fustinib' sum mollioz magis q̃ vllus cinędus. Hinc cinędicus. a. um. Idẽ in Sti. Lepidã t suauẽ cantationẽ aliquã occupito cinedicam.

Cinnabari per duplex nn latine cinnabozis t cinaber: vt piperi nos piper. Ply. lib. xxix. Et coloze dilutum cinnabari clariozem fieri.

Cinnamomũ frutetũ in ethiopia qõ situ brevi nascitur fistule duplo pstans odoziferа t dulcis t cinerei coloris ad medicinę vsum. Nascit' t in sabeis t in idia q̃ haustulis est.

Cinnamum simles est arbuscula cum cinnamomo vel eadem est quę t cinnamomum de qua Ouid. lib. iij. fast. Cinnamatum primum captiuaq; thura dedisti.

Cinnus per duplex nn capillus dicitur. Plau. in Tru. Tinctos cõpositos crispos cinnos tuos vnguẽtatos. Proprie tamen cinnus est plurimoz̃ cõmixtio. Nã ab aliqbus potionis generis ex multis liquoribus confectũ. Li. lib. de oza. Cinnus vtriusq; particeps vel vtriusq; querimus expers. Uñ concinnus. a. um. t concinno as. fiunt de quibus alibi.

Cincinni per duplex nn a κικι specie olei vt qbusdam videt: eosq; dũtaxat capillos significant qui ita intozti sũt vt oleo pfusi madescãt. Inde Cincinnati dĩr q̃ ita capillos habent. Iune. Altioz hic quare cincinnus. Plau. in Tru. Jã ego istos fictos cõpositos crispos cincinnos tuos vnguentatos vsq; ex cerebzo expellã. Nos capillos Ma. anulos vocat Alit enĩ vnus de toto peccauerat orbe comarũ anulus.

Ciner t cinis tam mas. q̃ semi. gñis. pluris i quẽ materia vsta redigitur. Inde fit cinereus. a. um. vt coloz cinereus. Similiter cineraceus. a. um. qõ est ex coloze cineris. Ply. li. xxxiij Terra ẽ alia rufa: alia cineracea. Cinericius. a. um. vt panis subcinericius qui coctus est sub cinere.

Cinefactũ in cinerem dissolutũ: a cinefacio quod est in cinerez reduco. Figuratio: vt repefactũ t labefactum. Lucil. lib. iij. Ad vos bozrifico cinefactum te prope cubet.

Cinisiones a cineredicti sunt: t cinelones t cinerarij pzo para-

scitis ab officio calamistrozum in cinere calefaciendozum quibus matronę capillos crispabant. Poza. Custodes lecticę cuniculones parasciti.

Cingo is,xi ctũ.ablẽo post actõ iungitur. Hel. Scuto pedestri ꝛ gladio hispanico cinctus ꝺ gallum ostitit. Per translationẽ cingere ponit ꝑ circuire ꝛ circũspire. Liui.lib.j. Nã ꝛ muro lapideo cuius exordiũ operis sabino bello turbatuꝫ erat vrbẽ quã nondũ munierat cingere parat. Aliqñ tñ accusati uo solũ ꝺtentũ est. Ply. cum eũ saltum venatozes cinxissent. Dictũ cingo ꝙsi circũago. Huius cõposita sunt. Accingo. Circũcingo a Discingo. De quo in accingo. Incinctus Liui.li.x. Incinctũ gabino cinctu sup telũ stantem. Intercingo. Ply. Thebaicus itercinctus aures guttis inuenit in aphrice parte. Præcingo. Idẽ qꝺ cingo. Plau. in bac. Inde hippodromo ꝛ palestra vbi reuenisses domũ cincticulo præcinctus in sella apud magistrũ assidens tũ libris legens si vnã peccauisses syllabã fieret coziũ tam maculosũ q̃s est nutricis palium Interdũ p̃cingere est p̃parare. Unũ p̃cinctos strenuos ꝛ expeditos dicimus. Procingo cingo apparo: a quo ꝓcinctus apparatus bellicus ꝛ expeditio. Ouid. hęc in ꝓcinctu carmina facta puta. Ply. Unũ curas vigozẽq; ai impedit ad ꝓcinctum tendentibus. Et ꝓcincta classis vocabat cum exercitus cinctus erat ꝺfestim pugnaturus. Recingo retrocingo vel ꝓ simplici ponit. Ouid. lib. me. Uelant caput tunicasq; recingunt. Succingo subtus cingo ꝛ ad cingulũ alligo Li. lib. xij. Phil. Ser. Halbam eodẽ pugione succinctũ in castra videtis. Et succingere est cinctu vestes ita colligere vt breuiozes videant: fiat hõ ad agendũ ꝓmptiozꝫ. Unꝫ ꝛ succinctam oratiõnẽ: breuẽ dicimus ꝛ succinctę breuiter. Hinc succingulum balteum dicimus: ꝛ succinctoꝝ vestis genus breuissimę quo venter ꝛ verendam teguntur: quod ꝛ semicinctum vocatur q̃ medium hominem cingat. i. vestiat.

Cinctus.us.a cingendo sicut singulum: quãuis ꝛ ꝓ vestitu sumatur. Uirg. Cinctuq; gabino. Huius dimi. est cincticulus. Plau. in bac. Cincticulo præcinctus.

Cingulum hominis cinctozum dicitur: et ꝓ anulo quandoq; ponitur quod digitum curuat.

Cingula.ę.qua cinguntur iumẽta. Ouid. de reme. Et noua ve locem cingula lędat ęquum.

Cippus. Instrumentũ ad colligandos pedes. Terra quoq; in tumulũ coaggerata ꝺr Cippus qñq; ẽt sepulchruꝫ Poza. in Ser. Mille pedes in fronte trecentos cipus in agrũ hic dabat. Præterea cipus colũnam significat. Et est nomen viri ꝑ ꝓium. Ual. max. lib. vi. Henutio cippo prętozi paludato poz tam egredienti subito velut coznua emerserunt.

Circa ꝓpositio est: quę q̃q componit: ꝛ postposita inuenitur ablatiuo loco ꝺiunctionis causalis. Uirg. Quo circa capere ante dolos. Interdũ postponitur circũ: vt circũcirca. Sꝫ cũ præponitur significat iurta: ꝛ cum locũ q̃s numerũ designat: vt circa fozũ visus es. Et circa tres annos tecum mansit.

Circiter a circa fit idemq; significat. Et refertur mõ ad tps: vt circiter kalendas iunias. Modo ad locum. Las. Nemina lapidem fuisse quadratum circiter in media arce iunctũ candelisq; versum. Modo ad numerum quem attenuare videtur: vt circiter duo hominum milia cęsa sunt.

Circum ꝓpositio acuto accentu designat in vltima ne accusatiuus noꝭ circus vl aduerbiũ esse putet. Nęc ꝛ componi solet ꝛ separari. Separata locũ tñ figit sicut ꝛ cõposita: vt circum theatrũ. Q̃q loco aduerbij ponit. Uirg. An ne vides toto ꝑperari littore circũ. Cõponit ãt cũ dictionib⁹ ab a inci pientibus: vt Circũago. L vt circũcido. D circũduco. E vt circũeo. F vt circũfluo. I vt circũiacio: a quo circũiectus. L vt circũlimio. M vt circũmunio. N vt circumnascoꝛ. P vt circũpono. Q vt circũquaq;. S vt circũscribo. T vt circũtuli. U vt circũuenio. Uerũ iuncta vocalibus integra scribi: sꝫ non pferri ꝺz: vt Circũago circũeo scribant: sed pferat Circuago circuo. Unꝫ Prisc. ait Circũeo circũago ꝛ filia non paterentur elisionem in ꝓnunciatiõe si trãsiret in sequentẽ syllabã m. Si vo iungat cum. c d f q t. mutatur m in n vt circũcido circũdo circũsero. Circũquaq; circũtuli. Cũ alijs retinet m integra: vt circũscribo circũuolo.

Circumago significat circumduco. Apul. Nudumq; hominem circũagens omnibus ostendebat. Interdum insequor. Curti. Nec vulneratum ꝛ fere semineꝫ circũagere destiterunt. Interdum. Retro verto conuerto. Ply. In ponte prętenui duabus capellis obuijs e diuerso cũ circũactũ angustię non caperent nec recipzocationem longitudo.

Circucido pe.pzo. Circũseco. Col. lib. iij. Eiusdem spatij cozticem circucidito: ꝛ materiem delibrato.

Circũcolo.pe.coꝛ.circum habito. Liui. lib. v. Excepto Ueneto rum angulo qui sinum circũcolunt maris.

Circũduco ꝛ Circũeo inter se differunt qñ dicimus Hercules circuiuit terram non circũdedit ꝛ anulus circũdat digitum non circuit. Circuitus tamen vtrunq; complectitur. Cicero Catoni. Uallo ꝛ fossa circũdedi.

Circũfero pe.coꝛ. Circũpozto circũduco. Sal. Fuere item ea tẽpestate qui ꝺicerent Catilinã ꝛ one habita cum ad iusiurãdum populares ꝺsocios sceleris sui adiceret humani corporis sanguine vino permixtũ pateris ꝺtulisse. Per translationem circũferre ponit ꝓ purgare. Uirg. lib. vi. Idem te socios pura circũtulit vnda spargens roze leui. Nam lustratio a circulatione dicta est vel cędę vel victima.

Circũfluo abũdo. Li. in Lęl. Et circũfluere oĩbus bonis copijs atq; in omni rerũ abundantia viuere. Pzopzie tamen Circũfluere est circum aliquid fluere: seu decurrere. Ply. Idcopidum circũfluit amnis. Interdum concurrere. Idẽ. Postq; varię vndiq; gentes circũfluxere.

Circũfluus.a.um. quod circũfluit. Claud. lib. ij. Et aurato trahitur circũflua ponto.

Circũfozani seu circũfozanei qui circa foza crebꝛo versari solẽt venditantes aliquid: aut ementes: aut scisitantes: aut tempus inaniter terentes: aut aduocationem quęrentes.

Circũiacio circũpono. Aug. in Ser. de Joan. Bap. Necesse est cum sũmo labore ex hoc mundo rapere palmam salutis et quasi excubantibus ꝛ circũiectis hostibus obsessos fructus perui gili intentione decerpere.

Circũmitto. Liui. lib. ij. Uincebatq; auxilio paucitas in iugo circũmissus vehiens in verticem collis.

Circũmunio circũsępio circũroboꝛo. Col. li. iij. Pziusq; pomarium ostituas: q̃ magnuꝫ bẽre voles circũmunito macerie aut fossã ita vt nõ solum pecoꝛi sed nec boĩ transitus sit.

Circũnascoꝛ. Ply. lib. j. Lacus Almaus in afia circũnascente ab sinthio inficitur.

Circũsido is ad obsidenduꝫ eo seu me pono. Salu. in Jug. Igitur iugurtha oppiduꝫ circũsedit ꝛ vineis turribus ꝛ machinis omnium generum expugnare aggreditur. Circumsideo obsessum teneo. Liui. lib. iij. In nos viri armati estis agite dum vbi hic curiam circũsederitis.

Circũsto circũdo. Uirg. Circũstant aĩę dextra lęuaq; frequentes. Aug. ad Dier. passiuo vsus est. Quã q̃s nos inq̃t negocio rũ alienoꝝ eozũq; secularium curis circũstemur ingentibus tñ epistolę tuę breuicati facile non ignoscerem. Hinc circũstantię quę in vnaquaq; ꝺtrouersia queri solent ꝛ quasi q̃stionem circũstant. Uide in dictione locus.

Circũsisto is, ꝑ circũdo ponitur: siue ad obtinendũ defendẽdũ seu offendendũ circum me pono. Liui. lib. j. Centuriones armati Metiũ circũsistunt. Cęsar. Si quis grauioꝛi vulnere accepto deciderat circũsistebant. i. firmabant se circũfauentes ei: ꝛ tela ab eo arcentes. Uirg. At fessi tandem cluies ĩsanda furentem armati circũsistunt.

Circũscribo sigit prout sonat. Per trãslationẽ circũscribere est dolo in re ꝺhenda atq; cõmerciis aliquez bonis pziuare: vt apud Sene. de eo qui fratrẽ circũscripsit in diuisiõe hereditatis eũ ex altera parte matrẽ fratris: ex altera oĩa bona possisset. Amb. Pzo decipere simplr posuit: cum inquit. Sicut adam mulier circũscripsit ita aplm femina circũuenit. Aliqñ in bonã partem pzo colligere ꝛ cõpzehendere. Lact. Luius scientię sũmã breuiter circũscribo vt neq; religio vlla sine

sapientia sit: nec vlla fine religione pbanda sapientia. Colu. Diophanes bithynus vticēsez totū dionysij pēni magonis i terptē p multa diffusuz volumina ser epitomis circūscripsit

Circūspicio. Justi. lib. j. Primo latebras circūspicit. Dinc circūspecto as. frequentatiuum. Teren. in eunu. Et properans venit nescio quid circūspectat.

Circūspectus qui in oēm partem circūspectat: hoc est prudens z sagax. Col. lib. j. Nam ulla solēnia sunt oibus circūspectis vt ergastuli mancipia recognoscant: vt explorent an diligēter vincta sint: an ipse sedes custodię satis tutę sint.

Circumspicuus componitur ex circum et spicuus: z eum signi ficat qui circum aspicitur.

Circūnado penultima producta. Liui. de secūdo bel. mace. Repente anceps terroz binc muros ascendentibus romanis: illic arce capta barbaros circūuasit.

Circūuenio idē qō circūdo. Liui. lib. j. Sed ofiliū z iperij simulatio fuit vt nec vobis ignoratibus deseri vos auerteretur a certamine aīus: z hostibus circumueniri se a tergo ratis terroz ac fuga inijceret. Aliqñ circūuenire ē circūmunire. Sal. Pręterea Cōsulatū petere. Li. Anto. quē sibi collegam fore sperabat hoiem nobilē familiarē z oibus necessitudinibus circūuentū. Aliqñ decipere seu insidiis inoluere. Tractū a venatoriboq feras laqueis retib9 z canibus circūuenire solent. Li. lib. ij. offi. Suū qsqz teneat z neqz tenuiozes ppter humilitatē circūueniant: nec locupletibus ad sua vel tenēda vel recuperāda obsit inuidia. Aliqñ oppzimere. Sal. Quicqz optimo iras mittit se falsis criminibus circūuentū. Liui. lib. vi. An placeret fenore circūuentā plebē ni potius qs sortem crederam soluat corpus in nerium ac supplicia dare.

Circūueho is. a quo frequentatiuū Circūuecto as. qō est sępe circūsero. Uir. li. iij. ge. singula oū carptī circūuectāt amoze.

Circūuolito ppzie Uirg. li. j. ge. Aut arguta lacus circūuolitant birūdo. Col. per translationē p crebzo viso seu p celeriter circūdo vsus ē. An honestus dixerī mercēnarij salutatoris mēdacissimū aucupiū circūuolitātis limina potentiozuz.

Circę solis z perse nymphe filia quę habitauit nō longe a Laicta vbe cāpanię in monte quodam olim insula. Qui ab circeus siue circij z circeū oppidū. Dinc circeienses ppli. Liui. lib. vij. Ad hoc latini herniciqz accesserunt z Circeiensium quidā. Li. lib. iij. de na. deo. Circem quoqz coloni nri circeienses religione colunt. Circei vo vt Ply. auctoz est libzo. iij. quondam insula imenso quidem mari circūdata si homero creditur vbi latium antiquum terminabat. Stra. lib. v. post Antium Circeium est stad. cc. z. lxxxx. mons mari z paludi bus instar habens insulę. Habet castellum z circes sacelluz z minerue aram. Uirg. lib. vij. Proxima circeę raduntur lit tora terrę diues inaccessos vbi solis filia lucos assiduo resonat cantum. Homerus libzo κ odysseę late prosequitur z qō mercurius dedit anteqz iret ad circē. ῥηξεν μεν μελαν εσκε γαλακτι δλεειικε λοναν θος μωλυ δλε μινκα λεουσι θεοι. z subdit και τοτε γω κιρκης ε τεσκε περικαλλεος ευνης αμφι πολοι δλαρατεως μεν ενι μεγαροισι πενοντο τε θαρες.

Circius ventus nulli violentia inferioz sic dictus q oīa turbet ac circūuertat. Dic peculiaris est Gallię narbonēsis de quo Hel. Galli ventū ex sua terra flantem quem sęuissimum patiuntur Circium appellant a turbone opinoz eius ac vertigine. Luc. Solus sua littora turbat Circius z tuta prohibet statione monedi. Uentus circius cum loquare buccam implet armatum hominem plaustrum onerarum percellit. Lato. Certium non circium appellat.

Circus omis in gyrū ambitus a circuo fs ser. Estqz figura plana vna tm linea ptenta: in cuius medio punctus ē a quo oēs lineę ad circūferētiā ductę iter se sūt ęqles. Et differt circus a globo: q circus est planities rotūdā vt circuitus. Globus soliditas vndiqz rotūda vt est sphera z flamnū glomera. Lic. de na. deo. Quę duę forme pstantissime sint ex solidis globis. Sic enī spheram interpzetari licet. Ex planis aūt circus aut orbis. Uirg. li. v. Mediaqz in valle rheatri circus erat Et Lucentēqz globum lunę titaniatqz astra. Circus etiā oz locus muris septus. Unde circenses ludi q in circo fierent Fuerunt qz tres circi romę. Circus maximus circus flaminus qui z apollinaris z circus Neronis in vaticano.

Circēses ludi dicti sūt q in circo fierēt: siue qsi circūenses. Nā añ facta spectacula vt qdā astruunt iter enses z flumina locis virentibus agebāt: z medio in loco munera ponebāt: eq vo vinctis currib9 a circi carceribus descendētes ex vno latere recurrētes ad primā metā reducebant. Nā circus oblongus in hemicycli speciē definebat vbi reuoluebant eq.

Circulus z per syncopem circlus paruus circus.

Circulo as circūdo. Col. lib. rij. Isqz debebit ante circulari fossula quę repleatur lapidibus z calce. Sene. Apion totā circulatus est greciam. i. obiuit omnes oras grecię.

Circulatoze qñqz accipimus p ciclico z circūforaneo q sua carmina cozonę recitet. Talis ab Horatio vocat ciclicus. Is ēt qui in cozona boium aliqd agit circulatoz appellatur. Apul. Pręstigiatoze stipatū moztalibus suas fallacias admiranti bus vocat circulatoze. Sic enī inqt lib. j. Circulatoze asperi equestrē spathā pacutā mucrone ifesto deuozasse. Paulus iurecō. digestis ō extoordinariis criminib9. In circulatozes q serpentes circūferunt z pponunt. Si cui ob quoz metū dānum datum est pro modo admissi actio dabitur. Hier. Puerilia sunt hęc z circulatozum ludo filia. Dinc.

Circulatozius. a. um. quod ad circulatozes spectat. Uñ. Quintilianus pręcipit nobis parandam vim ozandi non circulatoziam voluptatem spectantibus.

Circulatim sigt p circulos. Sue. In sumo publico luctu externaz gētiū multitudo circulatim suo quęqz moze lamētata ē

Circūtozes docet Ulp. vulgo appellari qbus vestiarij vel linearij dant vestem circūferendam vel distrahendam.

Circitozes publici vrbs custodes.

Circites pe. coz. circuli ex ere facti.

Circinus pe. coz. Instrumentum quo circuli vertēdo designātur. Vulgo sextus dicitur.

Circino as. penultima correpta rotundum facio. Ouid. Inclinat cursus z easdem circinat aures.

Cirri a qbusdā appellant capilli noztiac pinde crispati qles picis martius: z alauda z grues i capitib9 gerūt. Oui. cirris z a tōso nomē ē sortita capillo. Ostreoz etiaz capillamēta dñr cirri. Mar. li. vij. Et ostreozuz rapere liuidos cirros. Inde cirratus. i. capillatus. Persi. Ten cirratoz cētū dicata fuisse p nihilo pēdas. Alijcirros capillos capitis attonso putāt a greco κειρω attondeo icido Lato de liberis educan. Itaqz arbitrare pmū capillū puerilē dēptū itē cirros ad Apollinē ponere solēt. Inde persius cirratos vocat pueros qui cū coma nutrierunt eam veneri osecrant detonsam.

Cirres sunt ostrea quędam capillata. Marti. Teqz iuuant cirres z pelle malandria cana.

Ciricus insula fuit in mysia quingentozum fere stadiozum ambitu admodum ferax z duobus pontibus iuncta continenti quę iuxta pontem eiusdem nominis vbem habuit: z portus duos clausos z naualia.

Cis z citra fic differūt q cis magis ppzijs noibus fluminū vel montiū ponni solet: reliqs magis citra: vt cis rhenuz cis padū: cis alpes. Citra cruoze: citra foz: citra tēplū. Et hz qdez cis sicut z citra ziam significationē de vltra. Nā hę particulę. Citra itra vltra vt docet Hel. apud veteres singularibus syllabis appellabant. Cis in uls. Dicebatur qz cis tyberim z uls tyberim: mox dici cęptum est. Citra tyberim z intra kalendas citra kalendas. Componiqz potest z separari: vt cisalpina gallia z cis padū. Sciendū est aūt q qñis cis habeat vim localē pt: āslationē tamē z in tpe z in aliis rebus vt possumus: vt cis definitū tps venisti: sicut vltra tēpus a nobis datū venisti. Cis naturę leges hoc est minus quā patiantur naturę leges. Aliqñ ponitur pro vltra. Salu. Cis rhenū atqz intra mare nostrū z oceanuz nisi qua in paludibus via fuit perdomita. Citra etiā qñqz pro fine ponit. Col. In agricultura voluntas facultatęqz citra scientiā sępe magnā dñis

afferunt iactură. Sue. in Ięsa. Aliis citra senatus populiq; auctoritatem. i. sine auctoritate. Quintil. lib. j. Tū neq; citra musicę grāmatice potest esse perfecta. Ply. lib. iii. Citra fastidium nominent. Sene. Ede citra cruditatē: bibe citra ebrietatem. Quandoq; ponitur pro ante: vt citra kalendas. i. ante kalendas. Sue. in Aug. Solebat etiam citra spectaculorum dies si quando quid inusitatum dignūq; cognitu cē. Fit aūt citra a cis a citra citer citerior citimus.

Cisalpina gallia: quę t citerior gallia: t gallia togata dicit a flumio rubicone finitur. Linus basim alpes efficiunt.

Cisterna locus in quo colligit aqua pluuia per euripos t canaliculos sub stillicidio positos ad imbres suscipiendos. Ulp. Cisterna aquā viuam non hz. Et quidez cisternę imbribus concipiunt sed per glaream imissam t spongias purificatis Dicta cisterna q; sit cis. i. infra terram.

Cista genus vasis cuius dimi. est cistula a quo fit aliud dimi. cistella. Li. lib. j. ad heren. Listellam pro vase posuit quo suffragia populi in creandis magistratibus legibusq; ferendis colligebātur cū ait Saturninus legē ferre cępit: collegę iter cedere ille nihilominus cistellam detulit.

Cisium genus vehiculi biroti a quo cisiarij qui cisium regunt. Li. delituit in quadam cauponula atq; se ibi occultans per potauit ad vesperum. Inde Lisio domum venit capite inuoluto. Iurisc. ōsul. lib. xx. digesto. Si cisiarius dum ceteros transire contendit cisium euertit t seruum quassauit vel occidit puta ex locato esse in cum actionem.

Cisseus rex thracię pater Hecubę vrozis Priami. A quo Lissęis patronymicū. Euripides in tragedia quę εκαβη inscribitur ωολυδωροσ εκαγησ ωαις γεγὼσ τησκιοδεωσ πριαμου τεπατρωσ ος μετει φρυγωμ ωολινκιδλύνοσ εσχεμ δλορί ωυστειμ ελληνικω δλεισασ εωεξεωεμψε τρωικησ χθονοσ ωολυμησ ορόσδλωμ μαρηικιου ξενου.

Cispius mons in vrbe roma exquilina in regione de noīe cispi hois dictus vt inq̄t Festus. Var. li. j. lin. lati. Exquilinus est cispius mons sexticeps apud ędem Junonis lucinę.

Cithara. ę. pe. coz. tñ κικαρα εξ του κίρταειμ. Instrumentū musicum alio noīe lyra appellatur: quā Piero. scribit effici in modū deltę litterę cū chordis. xxiiij. t per digitos variis vocibus tinnūlisq; ictibus in diuersis modis dicitari: de qua in dictione psalteriū aliqua dñr. Cythera vo cum y t e ante r pluralis tñ numeri t neutri gñis insula est otra cretaz vti scribit. Stra. in qua ferunt. Venerem primū vectam concha mari. Unde t cytherea dicta est: cuius prima corripitur: cū in primitiuo producat. Uirgil. lib. x. Est paphos idaliiq; mihi sunt alta cythera. Idem. Parce metu cytherea manet. Hāc Solinus cytheream a cythereo phenicis filio vocauit. Poz phyrusam. Az. a prestātia purpuraz. Sz pozphyrida Ply. Est t cythera vna ex cicladibus insulis. Et vt laertius scribit. Laconię insula. Cytheron vo mons Boętię longe a thebis. Ouid. lib. iij. me. Uadit vbi festus facienda ad sacra cytheron. Cantibus t clara baccantum voce sonabat: de hoc tamen in dictione parnassus t in helicone.

Citharędus qui cythara canit Juuena. Accipis vrozem de citharędus echion. Dinc citharędicus. a. um. Sueto. in Nero. Item statuas suas citharędico habitu.

Citharistria: quę citbara canit: sicut a tympano tympanistria.

Citharizo. as. cithara cano. Piero. in apoca. Sicut citharędorum citharizantium in citharis suis.

Citbiristа promontozium a quo Masibiam vsq; nauigio. xxx M. pas. fiunt.

Citharis pe. coz. pileus vel mitra pontificalis grece κιαρις.

Cithisus siue cithissus arbuscula quę facile vbiq; prouenit vtilis omni genere pecudum vt undūt Col.

Citra prępositio. Uide in dictione cis.

Citrus arboz nobilissima q̄ sola apud Athlantē montē in mauritania nascit romanis quondā gratissima. Nā afferebatur ad ornamēta mensaz t lectuloz. Nō multū crescit t folia hz maiora q̄z laurus. Dinc citreus. a. um. vt citreę mense. Apud Dionē cędrū t poma cędrea p citro t citriis appellata inueniunt. Alterius tñ gñis sūt citri athlāticę ex q̄bus mense fierent q̄z nr̄ates citri vñ mala medica nascuntur. Dę folio spectant arbutifere aut lauri. Athlāticę cupisso fęminę siluestri folio odoze caudice. Dr̄ t citrū neutro genere pro ligno.

Citreum vt cloatius scribit est persicum malus. De quo Uirg. Felicis mali quo non prestantius vllū Oppius li. de syluestribus arboribus. Citra idem malus t persica: altera generatur in italia t in media altera. Et paulopost de Citreo: ē aūt odoratissimū ex quo interiectus vesti: teneas necat. Fertur etiam venenis otrarium quod tritum cum vino purgatione bidentes seruat viribus suis. Generantur autem in pfide mala citrea quę vulgo narrantia dicuntur.

Citus: celer. Sal. Citus mō: mō tardus incessus: binc citior citissimus. Plau. Nullam ego rem citiozem apud hoīes esse q̄z phamam reor. Citissimus oium rediit. Cito aduerbium. Citius citissime. Interdum citus oz separatus. Uirg. li. viij Haud procul inde citę metium in diuersa quadrigę.

Cito as. frequentatiuū a cio: qō est voco. Li. in Uer. citat reum nō rādet. Uide in cieo. Huius cōposita sunt ocito pe. coz. qō significat ad iram prouoco. Dinc ocitatus iratus. Hel. Erat enim aliquātō ocitatior. Incito. Recito. Excito. Suscito cē. que sunt in dictione cieo.

Citatus vocatus celer. Apul. Citato nō testudineo gressu.

Citimus. pe. coz. superlatiuū a cis. t idem est qō vltimus ettremus. Et cituma vocat q̄ celo proxima sunt. Li. Quibus erat ea minima q̄ vltima celo cituma terris luce lucebat aliena.

Ciuis vbis colonus a cocundo dictus: q; vinculo quodam societatis in vnū coeat cętū: t sub legibus viuat. Dinc ciuitas que propzie est collecta ciuium multitudo ad iure viuendū Apul. Qō ois ciuitas approbauit. Aliqn̄ ciuitas oz ius ciuis Li. Qui ciuitatem donatus est. Usurpatiue oz vbs hoc est ipsa męnia t edificia. Sic dicimus apud ciuitatē Mantuā diuū iambonū natū esse: ibiq; miraculis florere. Sciendum q; a ciuis non fit ociuis hz̄ consuetudo inualuerit vt ociues passim dicamus municipes nostros: cum tamen rectius dicat hic meus ciuis est: siue meus municeps. Sic Cic. ciues suos dicit nusq̄z ocives. Nam apud tertiam Tusculanā legimus inquit libzum clitomachi quem ille euersa carthagine misit consolandi causa ad captiuos ciues suos.

Ciuilis t hoc ciuile: qō est ciuis: seu qō ad ciuem ptinet: vt ciuilis mos: ciuile ius. Dinc ciuilitas: quę est quasi ciuilis mos: t accipit p moderatione quadā atq; modestia magis ciui hoīq; politico q̄z iperatoz: ouenient quā in Augusto fuisse scribit Sue. Clemētię ciuilitatis q̄ inq̄t eius multa t magna documenta sunt. Jul. Capitolinus laudat Antonū pij: q; imperatoziū fastigiū ad sūmā ciuilitatē deduxerit.

Ciuicus. a. um. pe. coz. Idem qō ciuilis: vt ciuica corona quā ciuis ciui a quo seruatus fuisset in prelio testē vitę dare solebat ex fronte ārnea: qm̄ cibus antiquissimus e ārcu capi cōsueuerat. Augu. lib. xix. ciui. dei. Satis apparet osequens vt ad pacē ciuicam par domestica referatur.

Ciuus. fluuius thracię ex pęonibus t rhodope monte pfluens.

C ante L

Clades a calamis quasi calamides hoc est calamitas vel quasi cades a cadendo. Uel a κταδλαω quod est amputo frango Unde κλασμα fragmentum t ofractio.

Clemens a claritate mētis q̄si cęli mens: t is oz: qui ēt remittit de eo qō posset prosequi. Differt p Donati sñia a placido q; clemens sit circa recte agētes: placidus circa delinquentes. Et clemētis est nulli ledere: placidi arridere oibus Clemēs aīo placidus. vultu. Ter. in adel. Ille suā semp egit vitam in ocio nunnis clemēs placidus: nulli ledere: os arridere oībus Sunt etiā qui clementē ideo dici putent q; colat mentē: nec eam veret ira scindo. Dinc clementia t aduerbium clementer quibus otraria sunt inclementia inclementer.

Clam prępositio separatiua ē: t casualibus tñ pponit: vt clam pre hoc egisti. Qñq; reperit loco aduerbij posita. Uir. Clam

ferro icautū superat securus amor. Sed oratores ꝓpositionem potius accipiunt siue iungat ablō vt Priſ. sentit. siue actō vt Dona. opinat: vt clam me ꝓfectus est. i. me nesciente Dinc compositū fit per clam quod est valde occulte.

Clanculum dimi. est Teren. in eu. Cellulam ad te patris pęnus omnem congerebam clanculum.

Clandestinus. a. um. pe. p. occultus: ḡſi clam de astu. hoc est vt be. Manil. lib. i. Et clandestinus surgētia fraudibus arma. Syri. lib. vii. Leu clandestino traheretur fędere bellum.

Clādestio as. Luci. ait enī dīc clādestio tibi qō cōmissū fuerat

Clamare ē vociferare. Unī Exclamatio. Oñęq; vocare. Plau. Plaudūt partim clamitant me vt reuertar. Huius cōposita sūt acclamo. Cōclamo. Declamo. Exclamo. Inclamo. Proclamo. Prędclamo. Reclamo. ⁊ Succlamo. q̄ hūt pe. pro.

Clamor: vox quę clamando fit: ⁊ proprie calamorū sonus: quasi calamor. Cum enim arundines vento agitantur magnam vocem emittunt. Dicitur ⁊ clamos sicut arbos.

Clamosus. a. um. a noīatiuo clamos: qō clamore obstrepit voci ferāturq;. Iuue. Securum iubeant clamoso insistere circo Quintil. Non turbidus non clamosus sit altercator.

Clango is. xi. vel gui. tuba cano: grecū est κλαγγω. Clangor enī vox tubarum est. Vier. in lib. numerorū. Si semel clangueris venient ad te principes. Et in Esaia. Et erit in die illa clangeť in tuba magna. Interdū addit tuba: vt in eodē. Filij aaron sacerdotis clangēt tubis. Hęc enī tria idē signt. Clango tuba cano: ⁊ tuba increpo. Clangor ēt dicit sonorum anserū ⁊ aliarū rerū constrepentiū. Li. li. ii. tus. De aquila Jouis satelles pastu dilaniat fero tū iecore opimo farta ⁊ saciata affatim clangore fundit vastum. Col. de anseribus. lib. ix. Eiusq; generis anser ꝓcipue rusticis gratus est: q; nec maximā curam poscit: ⁊ solertiorem custodiaz prębet q̄ canis. Nam clangore prodit insidiantem.

Clanius fluuius cāpanię iuxta acerras vrbem ακλανιος qō est viola: q̄ illius ripę abundare dicuntur vel vt Macro. existimat a Clanio gigante.

Clarium oppidum in confinio Colophoniorum: quod nō longe ab epheso esse perhibetur.

Clarus fluuius a cacuminibus Alpium per plures valles excurrens in Istrum intrat.

Claros insula vna ex cycladibus: a qua vt Pome. inquit apollo clarius dictus est.

Clarus. ra. rū. ꝓprie ōr qō est lucidū non obscur: vt clara dies Figuratetū ꝓ insigni atq; excellēti accipit: ⁊ eo q̄ veluti fulgore quodā famę resplēdet: q̄ ⁊ inclytus ōr: q̄uis plus sit in clytus q̄ clarus pp in quę ibi auget. Hinc clarū hoīem: ⁊ clara gesta dicimus. Item qñ: quę clara sunt ab oībus cernuntur: clare etiā pro aperto ⁊ manifesto sumit: vt clarus sermo clara oratio. Interdū ponit pro audibili. Terē. Dic clare. Aclarus fit compositū. Prędclarus: qō est valde clarus. Lic. O prędclarū custodē ouiū vt aiunt lupū. Aliqñ sumitur pro bono seu optimo. Idem in Lelio. Actum est prędclare.

Claritas luciditas: vt claritas solis. Aliqñ excellētia. ⁊ splēdor vt claritas gñis: claritas rei gestę. Interdū facilitas: vt claritas oīonis: ōr ⁊ claritudo. Sal. Cū prędsertim tā multę varięq; sint artes aī quibus sūma claritudo paratur.

Clarifico. as. clarum facio illustro.

Clareo es. rui. clarus sum: vł manifestus seu notus sum: vt clareat q; mihi sis inimicus. Turpil. in prima significatione. Cuius aduentu hodie claret cypros. hinc.

Claresco clarus fio. Aug. lib. vi. con. Brandiorerat tanq̄ si ista multoq; clarius claresceret totūq; occuparet magnitudine. Inde Inclaresco valde clarus fio. Hiero. in Exo. Jamq; adueneratertius dies: ⁊ mane inclaruerat.

Clarigo as. pe. cor. clare repeto a vocis claritate dictū. Ply. lib. xvii. Hac semp ⁊ legati cū ad hostes clarigatūq; mitterentur vsi. i. res raptas clare repetitū. Nā cum Romani bellum indicere alicui volebant: pater patratus proficiscebatur ad hostium exercitum prędatus ⁊ quędaz solēnia verba clara voce dicebat se bellū indicere ob certas causas.

Clarigatio ꝑter prędactā significationē accipit ꝓ tali ea numaria maxīe quę principis vel reipu. edicto concedit. Liui. lib. viii. Ueliterninis deiecti muri: ipsi urbe abducti iussi transtyberim habitare vti eius qui eis tyberim captus fuisset ad mille pas. hoc est pondo clarigatio esset. Nec priusq; ęre persoluto: is qui cepisset extra vincula captum haberet.

Clasma latine fragmentum ⁊ fractio dicitur.

Classis equitumocū nomē est: significat enī nauium multitudinē απο τοῦ κλαω hoc est a lignis q̄uis abusiue ꝓ vna tm̄ naui ponat. Uirg. li. vi. Lycię ductorē classis oronte. Significat ⁊ hoīum collegia. Nā Liui. de Tul. Seru. rebus gestis scribit urbē in q̄nq; classes diuisam: censumq; ab eo institutū fuisse rē saluberrimā tāto futurā ꝓperio: quo pacis belliq; munia nō viritim vt antea: sz pro habitu pecuniarū fierent: tū classes centuria sq; hūc ordinē ex censu descripsit. Qui cētumilia ęris aut maiorē censum haberent: iter primarios numerabant: ⁊ sub primę classis titulo. Ex his octoginta fecit centurias. xl. senū. xl. iuuenū. Seniores ad urbis custodiam iuniores vt foris belluz gererent. Arma his: galea: clypeus: ocreę: lorica: oīa ex ęre: hęc vt tegumēta corporis eēnt. Prętereā tela in hostē hastę ⁊ gladius. Additę sūt fabrū duę centurię: q̄ sine armis stipēdia facerent: datū munus vt māchinas in bello ferarēt. Intra centū ⁊. lxxv. milia census. Scōa classis ex q̄bus. xx. cēturię seniorū. xx. iuniorū. Arma vt in superiore ꝑter loricam. Tertia classis a. lxxv. ad quinquaginta milia cēsus. Arma vt in superiore ꝑter ocreas. In q̄rta classe a q̄nquaginta ad. xxv. milū census cēturię. xx. seniorum. xx. iuniorū. Arma mutata nihil ꝑter hastā: ⁊ verutū datum. Quinta classis cēturias. xxx. habuit fūdas lapidesq; missiles gerētes. In his accēsi cornicines tibicines ī tres cēturias. Extra. postea militibus vna centuria. Et fuit hęc īmunis militia sīgt ⁊ classis equitū ordines. Uirg. Scio medanais e classibus vnū. Unī ⁊ classis, pincta ōr exercitus īstructus. Apud antiquos classes clypeatę dicebant: quos nūc exercitus vocamus. Sonitus quoq; tubarū ⁊ ipsa tuba classica noīantur sicut a Uirg., p vtroq; vsurpatū est lib. vii. Classica nāq; sonant. Liui. lib. v. Uocatis classico ad consiliuz militibus. Et alibi. Concionē classico aduocari iussit. Capit q̄nq; ꝓ signo bellico. Sue. Et ingēti spiritu classicū exorsus pertendit ad alteram ripā. Uege. scribit classicū dici qō buccinatores p cornu dīt: hoc insigne videtur imperij qz classicum canitur imperatore prędsente: vel cum in militem capitaliter aīaduertitur: quia hoc ex imperatoris legibus fieri necesse est. Itē classis testes vocabantur: qui ⁊ classici.

Classicus. a. um. quod est classis vel quod ad classem pertinet: vt classicum bellum: bellum nauale Proper. lib. ii. Et canerem siculę classica bella fugę.

Classici dicebant non oēs q̄ in classibus erant: sz primę tm̄ classis hoīes q̄ centū milia ęris amplius cēsi erāt. Classici ēt dicebant prędcones: q̄ tuba vel cornu iussu magistratuū ex arce vel circū muros pplm ⁊ comitiū vocabant: dicti a calando. i. vocādo siue a clangore. Unī classica, p ipsis tubis. Infra classem vō cęteraz classiū qui minorē sūma ęris q̄ q̄ in prima classe censebant. Et classici vt docet. Festus dicebant testes: qui signandis testamentis adhibebantur.

Classiarius: idem est quod assiduus ⁊ diligens: quia omnium classium ciues semper parati erant ad omnem reipub. necessitatem: ꝓpter qō ab asse dando assidui dicebant. Apul. Et laudum eius classiarius atq; assiduus prędco. At qui prima tum quoscūq; in iudicium vocabant iussu magistratuū dicebantur Liburni q; fere e liburnia essent.

Clathrus ⁊ clathrū vtroq; mō ōr. Sunt aūt clathra ligna q̄bus trāsuersis aliq̄d munimus sepimusue: vt fenestras q̄ ob id clathrae dīr. Et clathrare verbum qō sīgt clathris claudere. Quo Col. ⁊ Plau. vtunt. Nā in milite Plau. ait Mix est sacinus qūo hęc hic transire potuerit. Nā certo neq; solarium apud nos neq; hort⁹ vllus neq; fenestra nisi clathrata. Col. lib. ix. Spissi deinde clathri marginibus infigunt: qui super aquā semper emineant etiam cum maris ęstus intumuerit.

Idem paulopost. Satis est vacerras iter pedes octonos de figere: seriscq; ita clatrare ne spatior laxitas pecudi phibeat fugã. Lato clathros posuit p lignis q̃bus caueç muniuntur.

Clava teli genus quo hercules vtebatur. Est enim fustis terres ad clau similitudinem capitatus. Ply. de lino. Iterũ deinde in filo politur: illisum crebro in silice ex aqua: tectumq; rursus tunditur clauis semp iniuria melius. Hinc clava Herculis dicta id genus quo Hercules vtebatur.

Clauator qui huiusmodi clava vtebatur.

Clauis est: qua hostia: arculç: t id genus multa t clauduntur t aperuntur: a clam: q; quę celare volumus hac claudere soleamus. Vñ clauia loca quę sub vna eademq; clave clausa sũt. Et clauatus locus vna claue clausus. Clauẽ Theodorus Samius primo mõstrauit: a q̃ faber clauicularius.

Clauicula dimi. a clau. vel a clava virga. Ply. Clauiculę quoq; ipse quibus repunt vites terrę: t ex aqua potę sistunt vomitionum consuetudinem.

Clauicularius: qui clauiculam. i. virgam vel clauem gerit.

Clauiger vel clauigerus. Ouid. Clauigeram vidit vulcani occumbere prolem.

Clauatus. a. um. qõ est clauorũ aculeis mõ pminentibus circũdatũ. Nã t clauatę vestes hinc vocant quas vulgus a verucis clauo similibus verrucatas appellat.

Clauus nauis gubernaculũ siue temo q; eã dirigat rectãq; tenet at. Li. in Lato. Ille aũt clauũ tenẽs q̃etus sedet in puppi. Itẽ clauus or quo q̃d affigit a claudendo. Nã iõ clauũ figimus vt claudat seu otineat aliq̃d. Et clauus grece ηλος gñs tuberculi qõ vulgo callus or rotũda spẽ colꝛis albi fit in plãtis digitisq; pedũ maxĩe. Sic appellatus: q; ita pungit vt q̃si clauus ferreus infixus videat. Nã caro durescit in callũ sp fere pungẽtẽ. Quo morbo Sili⁹italic⁹ interisse ferũ. De quo Ply. li. iii. epla. Mõ nunciatus est fili⁹italicus in edia finitiuisse vitã. Cã mortis valitudo erat illi natus insanabilis clauus cuius redio ad mortem in re vocabili ostãtia decurrit. Ply. li. xix. Clauis pedũ illini itẽ lienis t tempor doloribus Fiũt a callosa q̃dã in cãdido oculi tubercula: q̃ claui noiant oculor. Arbores quoq; clauũ hmõi patiũt qui t fungius t patella or. Pręterea clauus est vestimẽti genus veluti q̃busdam clauis aureis distinctum qõ t a plumar silitudine plumatile vocabat: t a verucis clauo silibus verrucata vestis. Nõ si latior ipa vestis erat: latus clauus dicebat. Hac soli senatores t patricij induebant. Vñ laticlauios appellari senatores legimus. Vor. li. j. ser. describere volẽs senatorẽ dixit. Et latũ demisit pectore clauum. Sue. de Nero. Allati clauo cuius vtrorẽ attrectauerat cęsus. Ab Oui. Clauus simplr or p senatoria dignitate illo versu. Curia restabat claui mẽsura coacta ẽ. Sue. de Au. Clauo nec luto: nec angusto. Aliqñ ẽt sacerdotes t põtifices lato clauo induebant. Silius. Sacrificã lato vestem distinguere clauo. Pręclauũ pars vestis erat quę añ clauũ terebat. Afra. Torũ dicit pręclauũ vnum texere. Hinc etiã clauata dicunt vel vestimenta clauis intexta: vel calciamenta clauis cõfixa. Et clauati socci qõ sola habeant clauis intexta. Clauata vo sunt vestimenta etiã si non ex auro: sed aut ex cocco aut alijs coloribus clauos t verrucas habeant. Lampri. in Alexan. Conuiuium neq; opimum neq; nimis parcum: sed nitoris sumi fuit ita tamen vt pura mantilia mitterentur sepius cocco clauata aurata vo nunq̃. Quę autem cum auro. Auroclauata dicuntur: t auro clauatę vestes a textura aureorum clauorum. Unde Tacitus ipe rator inter dixit auro clauatis vestibus.

Clauiculus dimi. a clauo. Quo noie ẽt vocat capreolus in vitę Col. lib. v. Ac ne quę relictę sunt pcellis ventor decutiant molli t laxo vinculo ad surgentis subsecq; oueniet dõ clauiculis suis q̃si quibusdã manibus adminicula cõprehendãtur. Dicetiam pampinus a nostris: t a grecis helice dicitur.

Clauius nomẽ ẽ officij: quo appellatus ẽ. Sue. pr: ab eo q; p̃fectus fuerit donatiuo iperatorio iter milites dispertiẽdo. Vñ Lor. Tacitus scribit clauariũ donatiui nomẽ eẽ q̃ ait Seditioseq; militũ voces terrebant clauarium donatiui nomẽ est.

Claudia nomẽ virginis vestalis: quę cum in suspitionẽ stupri veniisset t simulachrũ matris. Idęo in vado Tyberis hęret: ad cõprobandã pudicitiã suã ferũ cingulo duxisse nauẽ quã multa boũm milia trahere nequiuerant.

Claudius claudianus poeta egyptius: vt greci t latini eius patriam affirmant: t ipse de se fic scribit contra vulgi errorem floruit sub Theodosio t Honorio Augustis: ei⁹ opera in lucem t pristinũ nitorẽ redegit Ponticus Uirunius de vtraq; lingua benemeritus temporibus nostris: t multa vir humanitate: qui iter alia: quę plurima scripsit de rebus nouis t insolitis aliquando nobis cõmentarios in eundem poetã plenos omni genere disciplinarum ostendit: t quantum potest curat imprimere magnos t diffusos.

Claudus quasi pedibus clausus. idest impeditus qui ex pedibus aut cruribus femoribusue vitiatis non possint passus facere. Nam eos claudunt.

Claudeo es. claudus incedo: quod claudicare dicere solemus: q̃uis pro errare quandoq; ponatur per metaphoram.

Clauditas ipsa actio. Ply. Repulsu durioris materię claudicantem illico affert.

Claudo is. si. sum. Includo. Uirg. lib. iii. Bene. Aut intus clausos secum ad pręsepia seruant. Interdum claudere ponit p circuire. Idẽ. Clauditę nymphę dicteę nemor iam claudite saltus. Interdũ pro obsistere arcere: vt apud eundem lib. i. Ecce maris magna claudit nos obice põtus. Ulp. Clausos p vinctis accipit si mõ ita vincti sint vt oi mõ erũpere non possint. Interdum pro claudicare. Sal. Nibil socordia claudebat. Idem in histo. Equi pręlabore claudunt.

Claustrũ in pl̃i tam mas. q̃ neu. gñis est: p loco in quo q̃d claditur. Apud antiquos clostra pro claustra diccbantur.

Claustrarius q̃ claues tẽ. ad claudendum opera facit.

Claustrinus penultima ꝓducta. qui claustri ianuę pest. Claustrinus. a. um. quod est claustri.

Clausula vocatur sententia. Hanc greci periodon dicunt a breuitate t conclusione.

Clazomene pe. p. vbs ionię asiaticę: quã odidit paralus. Hęc prius grina noiabat vicina colophoni. Vñ t apollo grine⁹ dictus est apud Uirg. qñ ibi esset eius oraculum.

Clazomenia insula quę Marathusa dicitur: a qua clazomenij quos in meonia sitos esse constat.

Cleãtes nomẽ phi: q̃ zenonis attici scolã successor excepit. Hic phanij asii fili⁹ egregius pugil cũ athenas venisset: t zenoni adherẽs gñose phatus ẽ: t in hisdẽ pmansit dogmatis. Celebratus maxĩe fuit in labore. Nã cũ valde pauper eẽt: mercennariã vitã agebat: t noctu q̃dẽ in hortis aquã hauriebat p diem vo in sermonibus exercitabat. Vñ phreanthes appellatus est: q̃si puteos hauriens. Tradũt illũ: q̃ a zenone audierat ossibus boum t testis fictilibus perscribere solitum cum pecunia non suppeteret ad carthas emendas.

Clearchus philosophus fuit cuius meminit hier. con. Jo.

Cleone mediocre oppidum distat ab argo stad. cxx. a corintho lxxx. Unde cleoneus. a. um. vt leo cleoneus qui t nemeus Luca. Ille cleonei proiecit terga leonis.

Clepo is. psi. tum. furor: furto surripio tractus a κλεπτω verbo greco. Vñ cleptum furto subtractũ. Liui. Si quis clepsit ne ppio scelus esto: neue cui cleptũ erit. Plau. Rape. Clepe. harpaga. Li. de rep. Non modo vt sparte rapere vbi t pueri clepere discunt. Cleptes latine fur.

Clepsydra pe. cor. κλεπτω t υδωρ aqua. Nã propriũ furacis hois q̃ cleptes or: est velare t abscõdere: q̃ clam t p insidias surripuerit. Clepsydra vo duo significat: fontes. s. t horologium aquarium horas aqua dimetiens. Est enim fons athenis in arce illa mineruę quondam: nũc beatę marię virgini consecrata. Is per alueum subterraneum latentemq; fluens stadia. xx. surgit tandẽ in rivos ad vicum phalereum. Erat pterea vas quoddam vitreũ graciliter fistulatum qõ equalibus dimẽsionibus signatas horas oñderet. Ad cuius etiam fundum erat foramẽ quod aquã guttatim emitteret. Et ita horę p aquę diminutionẽ quot eẽnt videri poterant.

Itaq; non absurde siue de fonte: siue de horologio accipias clepsydra noiatur ab aque furto: q; aquã aut velet aut furet Lete. Li. i scõa Tusculana. p horologio capit cũ inq̃t. Eras ad clepsydrã consilia sunt hoc tẽpore clepsydris vascula illa apud nos vsitatissima q̃ in medio istar duor turbinũ coarctant ex q̃bus pulniscul̃ p foramẽ minũ sensim delabit ex parte superiore in iferiorẽ: atq; in legitimũ tps horẽ metiũt: vulgo ór horologiũ pulniscul. Apud veteres oratorib⁹ actu ris causas forẽses pscribebat tẽpus dicẽdi datis clepsydris q̃bus exhaustis amplius dicere vetabant. Ply. in epl̃is. Dixeram horis pene quinq; nã tribus clepsydris quas spatiosissime acceperam sunt addite quattuor.

Cleros latine sors: siue sorte electus. Inde clericus sortitus dici pót. Nã vt Hiero. ad nepo. scribit ppterea vocant clerici q; de sorte sunt dñi vel quia dño ipse sors. i. pars clericoruz est. Et quia vel ipse pars dñi est: vel dñm partem habet: talem se exhibere debet vt & ipse possideat dñm: & ipse possideatur a domino. Clerus etiam vermiculus alucaribus nocuus. Arist. Examina infestantur clero sic enim vocant vermiculos qui in pauimento nascuntur: ex quibus crescentib⁹ velut baranea obducit alueo & faui carie pereũt. Hinc morbus huiusmodi clerus vocatur: hoc est fauus cum fętu putrefactus. Cum vò morbo aut ignauia aut infecunditate naturali fętum non peragunt.

Clibanus κλιβανος ελαχιστ λεγεται pe. cor. nõ est pro prie furnus sed forte quid simile furno: vt instrumentũ quo aliquid coquitur sub tecto: quod ex ere seu ferro fieri solet sepe etiã opere figulino. Ply. lib. xix. Lortices quoq; decussi clibanis & furnis prębent vsum. Unde panis testaceus is dicitur apud nos quem illi clibanitin. Scribitur a nõnullis cum y κλυβανος. De hoc & in dictione furnus. Lolu. lib. iij. scribit scrobem clibano similem esse: vt imus q̃s summus patentior sit: vt latius radices vagentur.

Cliens quasi colẽs quia debet dñm honorare & est correlatiuũ patroni. Nã patronus defensor causę est dictus quasi pater. Cliens autem defensione indigens. i. litigator qui patronum colit & sequitur: vt ab eo defendatur. Huius dimi. est clientulus. Aliquando tamẽ cliens ponitur pro sectore & qui sub tutela alterius & pene famulus est.

Clientela: clientũ multitudo: necnõ & eor: qui potentẽ aliquem ciuẽ principẽue fauore prosequunt̃: & cuius dignitatẽ factionẽq; tutant̃ ducti aliq̃ mercede vel beneficio. Silr clientela ór clientium officiũ erga patronos. Item ór clientiũ siue clientarum genus. Lato enim clienta fęminina dixit.

Clima atis. regio. Et clima apud Uarrõnem quoquo versus pedum est septuaginta.

Climar: latine scala: & figura quę ór gradatio vt ẽ apud Ouid. Uidet hanc. visamq; cupit: potiturq; cupita. Hinc climatericus. a. um. scalarius. Ply. in epl̃a ad caluisiũ. Habes climatericũ tẽpus: sed euades. Ply. alter lib. vij. natu. historię: climateras nuncupauit legem scansilem. Scansili inq̃t anno lege occidua quã climateras appellant Climatericũ tempus dubiosum dicit̃: quoniã chaldęi climateras appellant pericula vitę fortunarũq; hominũ quę fieri grauissima in septenarijs dicunt̃. Nam septimũ quemq; annum periculosum esse. Censorius autumat. Alij climateria periculosum eẽ dñt annũ septuagesimũ tertiũ. vñ Augustus ad Laiũ nepotẽ. Nã vt vides climatera cõem senioruz omnium tertium & septuagesimũ annum euasimus. Si quis hanc materiam diffusius noscere cupit censorium adeat.

Cline latine lectus: lectica mensa. Inde Dexaclinos torus discubitorius qui sex capiebat. Mar. Et testudineum mẽsus quater dexaclinon.

Clinopale palestra lecti dicitur. κλινη grece lectus ór: & dimi. clinidion. i. lectulus παλη palestra siue lucta. Sue. i domi. Assiduitatem decubitus velut exercitationis genus clinopalem vocabat. Sic Uirg. Nocturna bella nominat collectationes venereas: & ab Apuleio militia amatoria ór.

Clinicus pe. cor. medicus q̃ curat medicamẽtis victus a lactis egrotantiũ quos frequentare solet q̃si lecticularius. Mar. Sote filia clinici. i. medici: dicuntur & clinici qui morbo affecti sunt: vt surgere e lecto non possint: nullaq; amplius de eor salute spes est. Uñ legimus petronillam volũtate petri apl̃i clinicã factã: q̃si paralitica fideratãue propterea q; decũbentẽ grabato quem greci clinen vocant.

Clino as grecum est: & significat inclino licet nõ sit in vsu: eius tamen composita vsurpantur: quę sunt acclino: declino: inclino: & reclino. pe. pro. Uirg. lib. xij. Defigunt telluri hastas & scuta reclinant. Clisis inclinatio. plin lib. 35. cap. 5.

Clio vna musarum απο του κλεους a gloria q; poetis gloria a compositis nascatur libris. Hesiodus in theogonia εννεα θυγατερες μεγαλου διο σεκγεγαυιαι κλειωτευτερωτεθαλειατε μελπομενητε τερψιχρητε ερατω τε πολυμνιατ ουρανιατ καλλιοπηη θελετροφερεσατη εξιμ αυτασων.

Clisius nomen fluuij in agro bæxiano.

Clitorius fons arcadię: q̃ semel potus vini odiũ facit. Ouid. lib. xv. me. Clitorio quicunq; situm de fonte leuauit: vina fugit.

Clitomachus pe. cor. phs carthaginẽsis qui athenas venit annos natus quadraginta: audiuitq; Carneadem: cuius & successor fuit: tres sectas seclatus academicorum peripateticoq; & stoicorũ. Supra quadraginta volumina condidit. De quo Li. lib. iij. tus. mentionem facit.

Clitellę dñr nõ tñ q̃bus sarcinę colligatę mulis: & id genus veterinis portant̃: q̃ vulgo basti vocant̃: dictę q; hmõi aialis ornamentũ sit. Hor. in saty. Hinc mulli clitellas tẽpore ponũt Sed etiã locus Romę propter similitudinẽ. Et in via flaminea loca quędam deuera subinde & acclinia: quo etiam nomine appellatur quoddam tormentis genus.

Clitellari⁹ q̃ clitella vtit̃. Uñ clitellarij muli dñr: q̃ neq; ephippiati sunt: neq; disolutorij: nec bigas aut quadrigas: aut currus ducunt: sed clitellati ferũt onera. Plau. in mus. Muliones mulos clitellarios habẽt: ego habeo boues clitellarios: magni sunt oneris quicq̃d imponas vehunt.

Clitũnus vmbrię fluuius: de quo Ply. lib. xij. scribit q; animalia quę eum potauerint albos fętus creant ακλεις τους celebris quasi celebratis amnis. Silius. Et lauat ingentem perfundens flumine sacro Clitumnus taurum.

Cluia auspicia inq̃t Festus: q̃ aliq̃d fieri prohibebant. Nã & oĩa difficilia & ardua noiabant̃ cluia: vñ cluus q̃ est locus molliter arduus & p colle ponit̃. Hiero. lib. ij. Ro. Dozro Dauid ascẽdebat cluũ oliuæ. Est & cluus cuius cõposita pñt esse tam secũdę q̃z tertię decli. vt accluus. a. um. & acclinis & hoc acclue. Decluus & declinis: proclinus & proclinis: quę hñt pe. produ. Dictus cluus a clino pro inclino.

Cloacę pen. pro. loca caua per quę colluuies fluuit: a cloacare: qõ est ingnare: siue a colluẽdo quasi colluacę. Fistulę quoq; fosse vbi & vię ille subterraneę parietibus in modũ aquę ductuũ munitę per quas aquę pluuię extra vrbem vel fluuium dilabunt̃: cloacę dñr: q; vrbem ĩmundicijs purgẽt. A Clodio albanorum duce dictę. Plau. vò in Cur. Per stomachum immũdę vetulę aluũ cloacã noiauit. Age effunde hoc cito in barathrum propere prolue cloacam.

Closter latine filum vel nexus.

Clostra a claudendo quasi claustra.

Clotho vna ex furijs ifernalibus grece κλωθω circũuoluo: neo: destruo. Orphe⁹ ĩ hymnis aliq̃ dicit: sz ĩ magica sua mista & obscura vt mihi vir diuin⁹ videat̃. Hesiodus ãt ĩ theogonia dicit themidos filias & Iouis clotho lachesin & atropon οι ρα τοθης τε λειζημ τιμην τε πρεσβυτερα ξευς κλωθω τε λαχεσινητε και ατροπον αιτε δι δουζι θνητοις ανδρωτοισι μαγαθοντε κακοντε.

Cludo is. idem q̃ claudo: quo veteres vtebant̃. Unde in veteribus numismatibus legibus Janũ clusit. Huius composita magis sunt in vsu. Accludo: vt in Hene. Egressus ad eos loth post tergũ accludens hostiũ ait. Concludo: circũcludo: excludo. Includo: intercludo: introcludo. Occludo. Plau. Occlusit hostium ancillę. Pręcludo antecludo. Lol. lib. vij.

Hirudo adherens faucibus sanguinem ducit: ꝛ incremento sno transitum cibis precludit. Recludo aperio. Virg. Veteres tellure reclusit thesauros. Secludo seorsum claudo. Subtercludo que habent penul. prodn.

Clunę sunt folliculi hordei.

Clunes nates siue natiuę tumor. tam mas. ꝙ fęmi. gnis. Plau. Quasi lupus ab armis valeo: clunes infractos gero. Hora. Nō pulchrę clunes: breue caput ardua ceruix. Ab hoc simias clunas appellatas volunt: q clunes tritas gerant. Huius dimi. est clunicule. Hel. Lęteraꝝ auiū atq; altiliū nisi tantum apponatur vt a cluniculis inferiore parte saturi fiant.

Clunaculum culter sanguinarius q ad clunes dependeat: vel quia clunes bestiarum diuidat.

Cluo is. Cluere duo significat. Nam ꝛ pro verbo eē capitur vt apud Lucil. Et pugnare. Unde cluacina Uenus ꝛ clypeus: qui a cluendo. i. pugnando deducitur.

Clupea ciuitas africe vicina carthagini.

Clymene pe. cor. pmethei mr Oceani filia ꝛ Japeti vxor.

Clypeus ꝛ clypeū siue clupeus y in u conuersa proprie.

Clypei scuta maiora sūt ꝛ tm peditum sicuti docet Ser. Scuta equitū. Liui. lib. vi. Clypeis añ romani vsi sūt: deide postq; stipendiarij facti sūt: scuta p clypeis fecere. Dicti clypei q celent totū corpus: vel a clepere qđ est furari ab ictibus. Var. a cauus dertur. Ply. li. xxxv. ἀπο τοῦ γλυφειν. hoc est a scalpēdo celandoq; deducit ita vt dicat clypeus q̄si γλυπτως. i. sculptus g in c mutata. Scutis enī q̄libus pugnatū est apud troiam continebant imagines. Unde ꝛ nomen bumerunt clypeorum. Uel qr κλεπτω furor ꝛ celo qr totum boiem teget imo plures tanq; vna porta est.

Clyster eris. pe., p. qđ ꝛ clysterium dr ἀπο του κλοξειν qđ est abluere. Nam clystere aliuum egrotantiū lauare seu purgare solemus. Ply. Lucurbita infusa clysteribus intestinorum oium vitijs medet. Macer tm huius nominis pe. corripuit. Appositus digitis aut intus clystere fusis. Nō aūt in officiū durū ponitur ad excrementū prouocandū ꝛ vulgo suppositorium dr docti a glandis spē balanum dicere.

Clysmus latine purgatio siue loctio dicitur.

Clytęnestra nomen proprium mulieris quę ob amorem adulterij virū occidit: de qua Euripi. in Oreste ꝛ multa alia. Homerus in odyssea quę nota sunt.

Cnidos est vna ex quinq; cycladibus insula.

Coacesco ex con ꝛ acesco: sed n abiicit: ꝛ figt coacescere simul seu totū accidū fieri. Li. in La. Ut enim non oē vinū sic non oīs etas nature vetustate coacescit. Hiero. per translationē in plogo Salo. Neq; enim sic noua cudimus vt vetera destruamus ꝛ tm cū diligentissime legerit sciat magis nra scripta intelligi: quę nō in tertiū vas transfusa coacuerint: ꝛ sta tim de prelo purissime cōmendata teste suū sapore seruauerint. Coacuerint. i. corruptionē senserint.

Coagmenta coniunctiones arctę ꝛ compares a cogendo. idest stringendo. Hinc.

Coagmento as. iungo ꝛ cōpares iunctiones cogo ac stringo. Li. in La. Uiuendi finis est optimus cū integra mente certis q sensibus opus ipsa suum eadęq; quę coagmentauit natura dissoluit. Ply. Passiuum protulit. Mor pluribus coagmētatur nucleis ꝛ bis separatim vestitis.

Coagulū a cogēdo. i. colligēdo siue stringēdo dr ea pars viscerum qua ad densandus lac vtimur. Tibul. Et miscere nouo docuisse coagula lacte. Quicq̄d densat ac iungit coagulum dr. Hel. Uinculū illud coagulū animi atq; amoris. Et coagulum herba est seu potius spongia aquarū dulcium quā alij strumium alij strygnon alij conseruam vocant.

Coagulo as. cogo constringo: verbum actiuū vt est illud Coagulatum est sicut lac cor eorum. Hel. Semen in vtero mulieris primis septem diebus conglobatur: coagulatur: fitq; ad capiendam figuram idoneum.

Coalesco. is. coalui concresco. Liui. lib. j. Uocata ad concilium multitudine quę coaluerant in populi vnius corpus nulla re preterq; legibus iura dedit. Sal. Di postq; conuenerunt in vna mēnia disparī gne dissimili lingua alij alio more viuentes incredibile memoratu est q̄ facile coaluerint. Coaluerunt non est a coalo quoniam significatio actiua sensui orationis repugnaret: neq; a coaleo quod nescio an reperiatur. Eius simplex protulit Uar. lib. j. de re rus. Quemadmodū quicq; seri: aut alescere: aut meti possit.

Coaspis fluuius medor qui apud psas in tigrim decurrit. cuius aqua tā dulcis est: vt perfici reges q̄diu iter ripas perfidis fluit solis sibi ex ea aqua pocula vendicauerint.

Coasso as. p duplex ss sicut assamenta ꝛ assule. Nō ꝛ coaxo dr pro tabulo. Un coaratio tabulatio ab aratris. Nā asseres tabule nō sunt Uitru. Sz crassiores ꝛ angusta in modū partę trabis materia ab assidēdo parietibus atq; tignis appellati vt inquit Fes. Est ꝛ coarare proprium vocis ruranarum.

Coxo as. Uide in dictiōe coasso. Aristophanes ep th βατραχω του διονυσου χαρρεκε κεξ κωαξ κωαξ.

Cocus per simplex c. Nā prima corripit: siue coquus p q. Nā a coco is. dicimus. Mar. Qui pp cęnā rustice cędo coquum. Est aūt cocus q̄ cibos coquit ac vendit. Cocor tm alij puta ti qui alicui seruiētes coquinariā exercent: vt Jdē. Non satis est ars sola coco seruire palato. Nāq; cocus dm debet habere gulā. Alij publici qui vt dapes vendant publice popinas tenent hoc est tabernā in qua dapes coctę ꝛ vina venduntur. A qua popinones dicti ꝛ ipsi coci ac popinariam exercētes ꝛ luxurioſi ac in popinis viuentes.

Coculus pe. cor. dimi. est. Loculum aliud significat.

Coculum vas eneum coctionibus aptum. Plau. eneis coculis excocta est mihi omnis materia: alij cocula accipiunt pro lignis minutis quibus facile decoquuntur bsonia.

Coculare ꝛ per apocopen cocular idem est quod coculum.

Coccus per duplex cc sumitur pro purpura. Coccum vocat rubens gramen i maxima laude: vulgo granum dicitur. Animiculo cocco lāguidus ē succus. Jdē post quadriennū exanimus. Itaq; nec recēti vires nec senescēti. Laudatissimum nascit circa emeritā Lusitanię ciuitatē vt docet Ply. lib. xv.

Coccinus pe. cor. color est purpureus quo pānī inficiebantur. Hier. lib. ij. B. Filię israel flete sup Saul qui vestiebat vos coccino. Hic color exuberantiā quādā ac splēdorē rubens oīndit. Qui ꝛ spadicus ꝛ phęniceus ꝛ roseus vocatur.

Coccina substantiuum penultima cor. vestis coccinea. Mar. Coccina famosę donas ꝛ ianthina mechę.

Coccineus. a. um. quod est grano infectum. Hiero. in can. Sicut vitta coccinea labia tua.

Cocceus. a. um. idem quod coccineus. Scribit Lampri. Diadumenon indumenta cocceа primum accepisse.

Coccinati dicuntur: qui coccineis vestibus sunt induti.

Coctię dictę sunt alpes a coctio rege Hallorum domitore qui in amicitiam octauij receptus est. Incipiunt a Segusia oppido. Et a Taci. coctianę appellantur.

Coccentum genus edulij ex melle ꝛ papauere factum sic dictus q̄ ad ignem coquatur.

Cocyxcis p y auis tēporaria quę in triū auiū nidis ova generat palumbaꝝ alaudę ꝛ chlorides hęc alio noīe dr cuculus. Cuius vox cocytus quoq; dr. Ex accipitrū gne est: licet vngues aduncos nō habeat procedit vere occultatur canicule ortu. Suidas κοκκυξ εἰδος ορνεοκο παρ ἣ αὐξ κουκκος λεγεται ἀπο της φονις αγανης.

Cocytus penultima producta latinę dicitur luctus. Quo noīe dictus est inferorum fluuius a styge profluens κοκυειν enī gemere ac lamentari significat. Virg. Nec procul hinc partem fusi monstrantur in omnem lugentes campi sic illos nomine dicunt. Hinc pluto quoq; cocytus dictus est.

Cocytia sacra erant quę fiebant in honorem proserpinę quā pluto rapuit.

Cochlea proprie testa limacis licet q̄nq; pro ipsa limace quę testā habet sumat. Limax ppie q̄ est sine testa. Ply. lib. xviij. Nascuntur in vicia ꝛ aliq̄ e terra cochleę minutę eroden-

tes eā. Cochleę tā terrestres q̄ aq̄tiles exercētes se domicilio binaq; veluti cozpa ptēdētes retrahentesq;. Jō cozpiculis ptētare iter putāt qz oculis carent. Cochleę ēt lapides sunt ex flumīe rotūdi ad cochleaz similitudinē q̄ z cochlacę dīr: Similiter cochlea siue cochlis. is turris dicitur siue scala rotūda qua turrim p circuitū a cochleaz similitudine cōscendimus: quēadmodū tozcularia ad instar cochlearum facta cochleę nominantur. Huius dimi. est cochleola.

Cochleare: z per apocopē cochlear: z cochlearium genus mensurę: seu instrumētū quo cochleę z alia huiusmodi vescēdo sumunt. Mar. Sum cochleis habilis sed non minus vtilis ouis. nunquid scis potius cur cochleare vocer.

Cochlides pe. coz. scalę rotūdę quę per circuitum scanduntur. Quo etiam nomine dictę sūt gemmę in arabia.

Cochliū ēt scala rotūda. Stra. li. vltimo. Hęc est etiam panniuz altitudo quędam manu facta turbinea petroseripę persimilis in qnam per cochlium ascenditur.

Coeblacę: quę z chochleę lapides ex torrente rotundi.

Cochlites pe. coz. luscos direrūt antiqui hoc est qui vnum tm̄ habent oculū quasi oclites. Nā z cyclopas coclites legimus vnum oculum habentes. Et Horatius cocles dictus est qui in plio oculū amisit q̄si ocles ab oculo. Plau. i Cur. Unoculę salue. Excoclitū psapia te eē arbitror: nam sic sunt vnoculi.

Coctus a. um. a cogēdo qz coquendo coerceē vt ad vtilitatem vescētiū pducaē. Et coctū ōz qō est multi tpis. Unde z recocti boues ipso vsu z frequentia et longitudine tpis cautiores exercitatioresq; facti dīr. Hor. in Ser. Plęrunq; recoctus scriba ex quinq; viro cozuum deludet biantem.

Coctilis z hoc coctile pe. coz. accipitur pro re q̄ cocta est et non cruda sicut fictile qō factuz ē a figulo. Ply. li. vij. Epigenes apud babylonios septingentozuz viginti annoz obseruationes syderum coctilibus laterculis inscriptas docet.

Coctiuus a. um. pe. pro. quod facile coquitur vel maturatur: vt coctiua poma: coctiuum legumen.

Coctona vide in dictione cotones.

Codex arboris robur vide in dictione caudex.

Codiculus dimi. a codex: dum pro libro ponitur.

Codicillus dimi. a diminutiuo codiculus. Sunt autez codicilli litterę breues hoc est epistolę. Sulp. Ciceroni. Puer accidimi mihi obuiam venit cum codicillis. Jurecōsulti accipiunt pro quodam instrumentozum genere.

Codicarię naues dictę sunt a codice vū codex pro trunco arboris seu tabula sumit: q̄ z caudicarię dīr: q; e caudicibus hoc est lignis grossiozibus factę sint. Uar. Quod antiqui pluris tabulas coniunctas codices dicebant: etiam in tyberi naues codicarias appellamus.

Codrus nomē ppriū regis atheniēsis q̄ pp patriā seruandā se morti obiectauit. Respōsuz. enī acceperāt peoloponēses tūc demū se supaturos si eoz regē non occidissent. Fefellit ergo eos bitu paupis apparēdo z in suā necē p iurgia prouocando. Unde Uir. Et iurgia codri. Fuere z alii codri: hic apud atheniēses i puerbiū venit codridarum gīs vt cū nobilissimū vellēt quēpiā dicere codro nobiliozem esse predicarent.

Cōdononia insula quā theutonici tenēt in qua todanius sinus Celiaci a celia. i. ventriculo stomachi vocantur q; morb' is atq; dolor in ipsius ventriculi porta consistat: que pyluros grece nominatur. Unde medicamenta quędam huic vitio contraria celiace dicuntur.

Celosyria cana syria ex κοηλη cana z syria.

Cementum vt aliquibus videē cum ę diptb. ἀκοίνον quasi cenimentum. Uide in dictione cementum.

Cemiterium grece κοι μητερι ορ ακοι μαο sopio quia ibi mortui dormire dīr quasi mortuorum dormitorium.

Cenomia vt inquit Hiero. omne genus muscarū intelligitur.

Cena vespertina a κοινος qō ē cōis qz multi cōe cenare consueuerūt. Quę fit cena recta vide i dictōe recta. A cena fit dimicenū quo vsus ē Mar. Plāt'. Jncenem dixit sine cena.

Cenula dimin. Hier. Communem cenulā breneq; ad refocillationem potius corporis q̄ ad delectationem.

Ceno as. aui. z cenatus sū a quo fit freq̄ntatiuū cenito cenitas.

Cenatio locus ad cenandū apt' q̄ in imo domus z potentiozū erat. Unde Ju. Et algente rapiat cenatio solem. Sue. in Nero. Precipua cenationum rotunda quę perpetuo diebus ac noctibus vice mundi circum ageretur.

Cenaculū a cenando nomen assumpsit locus ad cenanduz idoneus. Uar. Sicut penariū vbi penus: vbi cubabāt cubiculū: ita vbi cenabant cenaculū. Sed postq̄ in supiori parte cenitare cęperūt superioz dom' vniuersa cenaculū dictum. Fes. Cenaculū dicit ad quod scalis ascendit. Solent tri Cenatio cenaculum z dicta accipi pro loco in quo estate cenatur.

Cempta pe. coz. qui libenter petit alienas cenas. z parasciti sępe personam induit.

Cenacularia. ę. ars locandi cenacula. Ulp. Si quis cenacularia exercens modicum hospitium sibi retinuerit residuum locauerit pluribus. omnes tenebuntur quasi in hoc cenaculo habitantes vnde iectum effusumue est.

Cenacularius homo: qui cenaculum conduxit. Jdez de pignoratitia actione. Uidetur aūt tacite z cū domino ędium. hoc conuenisse vt non pactio cenacularij proficiat domino.

Cenatorius a. um. quod ad vsum cenę pertinet.

Ceten greci dicunt thalamum. Unde procetion antithalamū

Cenobium locus vbi cōis vita ducit κοινος enim cōis βιος vita. Dinc cenobitę pe. pro. monachi qui in cōmune viunt.

Cenum lutū a κοινω inquino a quo obscenum vt quidaz volunt deducitur.

Cepi verbum defectiuum: vide supra in dictione cepi.

Cetus conuentus vide in dictione cetus.

Coeo is coii. coitu. coitum. ex con z eo: sed n abiscitur: z est tam actiuum q̄ neutrum. figūrq; cōuenio cōiungo aduno: cōtraho socio: colligo: congrego. Uirg. li. xj. Loeāt in federa dextrę q̄ datur. Lact. de ira. Deniq; si atomoz coitio z cōglobatio efficeret oīa. Li. actō vsus ē lib. ij. phil. Utinam Cn. Pōpei cū. C. Cęsare societatem aut nunq̄ coisses: aut nunq̄ diremisses. Bel. ptulit passuum. Loibaē societas iseparabilis. Nā prozie coiri societas ōz Sic ab vlpiano societas coita pro cōtracta z collecta accipit. Coire ēt aliqñ cōcūbere dicitur. Lact. li. iij. Quid ego de cynicis loquar qui in ppatulo coire cū iumentis mos fuit? Dinc coitus p cōcubitu. Aliqñ cōgredi. Ter. i Phor. Uide q̄d agas. Prima coitio ē acerrima si eam sustinueris post illam iaz vt lubet ludas licet. Ubi Do. translatio a prelio: Naz z cōgredi milites: z coire dīr. Pro prie autem coire est simul ire. Li. li. iij. of. Solus neglexit fidem furere infimulauit: ne coiret instituit.

Coerceo es. ex cō z arceo: sed n abiscitur. z a in e mutatur. figūr restringere. Li. in Lel. Quaz serpētez multiplici lapsu z erratico ferro amputans coercet ars agricolarū. Item refrenare otinere. Lac. li. iij. Illud satis ē ad coercenduz furiosi boīs errozem. Itez colligere siue simul stringere. Ouid. li. j. me. Uitta coercebat positos sine lege capillos. Item opellere. Li. li. iij. ad beren. Prudentię partibus vtemur in dicendo si commoda cum incomodis peremus: cū alterum sequi alterum vitare coercemur. Sed hęc sere in idem recidunt.

Ceus per ę diptb. fuit celi ac terrę filius. hic cea insola in egeo.

Cognati ab eo dicti putantur quasi vna cōiterue nati.

Cognomen. Uide in dictione nomē. Cognomines qui eiusdez noīs sunt a con z nomen n in g mutata. Sic a plauto duę sorores bacchides noīatę vocantur: cognomines.

Cognomino as. cognomen impono Pier. ad Dama. Junxit se principi mundi huius. i. diabolo rectoi tenebrarū quē nunc inimicū boīez nunc iniq̄tatis iudicē: nūc draconē: nūc sathā: nunc malleū: nūc pdicē: nūc belial: nūc rugiētem leonez: nūc leniatban: z multis aliis vocabulis scriptura cognominat.

Cognosco is. ex con z gnosco mutata n in g vt fiat osonantioz vox. Et est cognoscere noscere eos qui prius incogniti erāt: cū agnoscere sit olim notos. Uir. Incipe parue puer risu cognoscere matrem. Uar. vereoz ne me quoq; dum reuertero pzeter canem agnoscat nemo Confunduntur tamen hęc sępenumero. Interdum Cognoscere est diligenter attēteq;

cõsiderare. Ter. in Eun. Postq̃ ipse sese & illã & hãc q̃ domi erat: cognouit satis. Interdum intelligere. Li. in hor. Unde aũt facili⁹ q̃ ex ãnaliũ monumẽtis aut bellicę res: aut oĩs rei pu. disciplina cognoscit. Ter. Eo pacto & gnati vitã & ingeniũ meũ cognosces. Interdũ appꝛobare laudare placere. vt apꝛ ps. Declinãtẽ a me malignũ nõ cognoscebã. Interdũ ꝺcũbere vt in Euã. Et nõ cognoscebat eã donec pepit filiũ. Aug. li. x. cõ. Preter eã ꝺcupiscẽtiã carnis q̃ inest i delectatõe oĩus sensuũ & voluptatũ inest aię p eosdẽ sensus corꝑis q̃dã se nõ oblectãdi in carne sed experiẽdi p carnez vana & curiosa cupiditas nomĩe cognitõis & sciẽtię paliata. huius verbi cõposita sũt pcognosco: ante scio. Plau. Lice. Qõ si latro pcognito nr̃o aduẽtu rursus i Italiã se recipe cepit. pcognosco. Plau. i Tru. Utrosq; pcognoui ꝑbe. Recognosco õ q̃ alibi.

Cognitor q̃ cognoscit: q̃uis prꝛprie is ꝺicatur qui litem alteri⁹ coram eo qui datus est tractat: procurator autem absentis nomine actor fit.

Cognobilis qui cognosci⁹. Hel. Bis solis cognobiles erunt.

Cogo is. coegi coactũ: ex cõ & ago in quo a & n abiicium⁹ nisi in supino: Est aũt Cogere in vnũ colligere. Li. li. j. tus. Celum hoc in quo nubes imbꝛes vẽtiq; coguni⁹. Ter. i Eu. Quasi talẽta ad quindecim coegi. q̃q; Urgere. Idem. li. iij. offi. Diogenes ꝺcta nimiꝛ te soluere coegit. Q̃q; mulgere. Uir. Cogite oues pueri si lac pceperit estus. Q̃q; stringere densare siue durescere. Idẽ li. iiij. He. Nã frigoꝛe mella cogit hyems eadẽq; caloꝛ liq̃facta remittit. Q̃q; ꝑimere seu intus ponere. Idẽ. Quadrifidã quercũ cuneis forte coactis scindebant Q̃q; in ordinẽ ponere vt oẽs arbores in sulcũ cogẽdę sũt. Quãdoq; reponere reducere. vt opes nostrę in deum cogẽdę sunt. Quandoq; aduuare vt hominum cogente opera multę herbę nascuntur. Quandoq; cum festinatione mittere: vt medicum ad ęgrotum coegi.

Cogito as frequentatiuum a cogo is. q; mens plura in vnuz cogit vnde elicere possit Unde Au. li. x. cõ. Quaz multa huiusmodi gestat memoꝛia mea q̃ iam inuenta sunt quasi ad manũ posita q̃ didicisse & nosse ꝺicimur: q̃ si mõ istis tp̃oꝛ internallis recolere desuero ita rursus demerguntur & q̃si in remoti oꝛaculi penetralia dilabuntur: vt ꝺcnuo velut noua ex cogitanda sint in idẽ itex: Neq; enĩ aĥa regio eoꝛ & cogenda rursus vt sciri possint. i. velut ex quadã dispſiõe colligenda. Usi ꝺictũ ẽ cogitare. Nã cogo & Cogito: fic ẽ vt ago & agito Facio & factito. Uerũtñ sibi aĩus hoc verbũ ꝓprie vendicauit: vt nõ qõ alibi: ſz qõ i aĩo colligit cogitari ꝓprie iam ꝺicat. cogitare itaq; ẽ cogere ad aliq̃d ꝺueniẽdũ. Usi cogitatio q̃ ẽ ꝺicta velut coagitatio. i. lõga eiusdẽ rei cogitatio in eadẽ moꝛa osili⁹ explicandi. A cogitato fiunt ꝺposita excogito qõ ꝓprie est pfecte cogito: licet ꝑ iuẽio sumat. Sed idcirco fit: q; cum quis pfecte cogitat aliquid ex eo qõ cogitat elicit & iuenit. Li. li. j. tus. Quid illa vis q̃ tandẽ est q̃ inuestigat occulta que inuentio & cogitatio ꝺr̃. Precogito ꝓius cogito. Quintil. li. xij. Licet tñ precogitare plura & aĩum ad cãs cõponere Recogito itex atq; itex cogito. Pier. in vita Antonij. Quę & quanta spes hisdẽ posita eẽt in celis recogitans.

Cogitatim aduerbium ꝓ cogitare ponitur.

Cohibeo. es. ex cõ. & habeo. significat ostringo contineo freno. Ply. Et impetũ furentis blanda oꝛatione cohibuit.

Cohoꝛs a cohoꝛtando dicta est q; tribunus eam vt sequat⁹ hoꝛtari soleat: seu q; ipsa sese mutuo frequenter ad pugnaz hoꝛtetur. est & cohoꝛs q̃ & chors locus cinctus parietib⁹ quo gallinas anates & id genus reliq̃ habere in villa solemus. Uar. de re mili. Cohoꝛs q; vt in villa ex plũbus tectis ꝺiũguntur ad q̃ddã fit vnũ: sic ex manipulis plũbus copulatur cohoꝛs. In villa vo cohoꝛs oꝛ q; circa eũ locũ pec⁹ coercereẽ. Hic cohoꝛtales gallię vocant⁹ apud rei rusticę scriptoꝛes q̃ i cohoꝛte domi alunt⁹. Possunt etiam ꝺici cohoꝛtales ab hoꝛto. Nã cũ veteres hoꝛtos vico ꝺicerẽt: q; q̃ arma ferre possent ibi nascerẽt. Inde cohoꝛtẽ ꝺixerũt manũ hoĩum ex eodez vico ad pugnã exeuntiuz: q; illi eẽnt ex eodez hoꝛto. i. vico geniti. Nã & galli vt est apꝛd Cesarẽ h̃ mõ pugnabãt. Quisq; enĩ pa g⁹ ꝑ se pugnã capiebat. Ouid. Abstulerat mĩtas illa cohoꝛtis aues. Dr̃ & chors in hac significatiõe. Uar. in vbana quoq; domo choꝛtẽ facere poterim⁹ i q̃ pascere cicenias grues paiones gallinas anseres et similia ꝺabit⁹ ad vsus quottidianos. Col. i ꝑsa. Et vt a pecoꝛib⁹ recedã quoꝛ i pte aliũ choꝛtaliũ & apũ cura posita ẽ. Mar. Rauce choꝛtis aues.

Co. insula Icari maris. Uide in dictione coos.

Cois. vestis subtilissimę genus. a Co vt q̃dã volũt. Alii nĩ ceaz eam ꝺici putant. Uide in dictiõe Cea. ĩsula ꝺicta vbi pãphila platis filia prima eius telę fila retoꝛquere ac inde texere cepit. Hoꝛ. Altera nihil obstat cois tibi.

Cochũ. loꝛ quo temo buris cuz iugo colligatur à cauo ꝺcũ vt inquit Uar. quasi cohũ etiã poetę celũ ꝺixerunt a chaos ex quo putabant formatum.

Coinquino. as. pe. pto. Uide in dictione inquino.

Colaphus & colaphũ. pe. coꝛ. κολαφος ἐξ κολαφιζω verberare cum pugno clauso sed alapam eũ manu extensa. Ter. Plus quingentos colaphos infregit mihi Inde calaphizo. as. formatum.

Colcho. siue coolchis. idis regio iuxta pontũ regnũ Oetę regis & hz in se iuga caucasi: atq; hinc caspiũ & hircanum hz mare. Hinc Męotim. Ferũt Iasonẽ thessalũ cũ argonautis natigasse vt vellus aureũ raperet i ea Sibaris colchorũ regia ẽ. A cholchis fit colchicus. a. um. Hoꝛ. li. ij. car. Ille venena colchica. Et colchiacꝰ. Prop. Colchis colchiaq; vrat ahena focis

Colus mas. generis: tormenti gñs qõ fit ex coꝛio sicut ait Festus. Colus sę. tam quartę q̃ scõę decli. Instrumentum qõ pensa ꝺtinet à quo fuso fila ducuntur. habet⁹ pe. coꝛ. Ouid. li. iiij. me. Et colus & fusus digitis cecidere remissis. Collus per duplex. ll. apud Plau. pto collo legitur.

Colum. pe. pto. genus vasis vinarij viminibus contexti a colido ꝺictum. Uir. Lolaq; prelozum fumosis deripe tectis Dicitur & ab aliquibus colus.

Colon. est crassius intestinum tubulatũ ex quo excrementa eã accipiũt formã q̃ egerunt⁹ plurimas cellulas atq; cauernas habẽs: ad renemq; sinistrũ religat⁹ Unde verbuz κολαξ ζαι ꝑ eo qõ est coꝛq̃ri cruciariq;. Hinc colicus doloꝛ. Serenus. Cũ colon inuisum moꝛbi gñs intima carpit: mandę galleritaz volucrẽ quã noĩe ꝺicũt: aut paucli lepoꝛis madefacta coagula pota. Hic moꝛb⁹ & chozdios & chozdapsos ꝺici solet. Dr̃ ẽt colon mẽbrũ oꝛonis. Pier. in eze. pzologo. Legite igitur & hũc iuxta translationẽ nostrã: q; ꝑ cola scriptus & cõmata manifestioꝛẽ scripturã legentibus tribuit. Preterea q̃ nos crura & lacertos ꝺicim⁹ greci eodez verbo κωλα nuncupant Unde monoculon metriz ꝺicitur vni membꝛe dicolon bimembꝛe: tricolon trimẽbꝛe Et in primo significatu. habet pe. coꝛ. in alijs ꝓductam.

Collum per duplex. ll. pars coꝛporis a colo. is. vt quidam putat quia hęc precipue ps toꝛquibus ac monilibus oꝛnari cõsueunt. Hinc decollo. & subcollo. de quibus suis locis. Legitur & collus apud Plau.

Colos greçe latine poder

Coleus. testis a colo. is. q; colat mulieris pubẽ. Unde illud in Pria. Stam⁹ sub ioue coleis aptis. Dicitur etiã culeꝰ Mar. Cum depilatos creste culeos poꝛtas.

Colidos insula in oceano indico veneri sacra quę tantę altitudinis esse perhibetur: vt illuc aues non aduolent.

Collare: vinculi genus quo canũ colla astringunt⁹: & Melium vocauit antiquitas. Fit ex coꝛio firmo conclauis capitatis.

Colossus. per duplex. ss. statuę moles turri par. a colon membꝛum. seu ἀπὸ τοῦ κολαξειν q̃ est cruciare & modũ excedere in aliqua re. Naz pp magnitudinem inamabilis erat obsumptus magnitudinẽ. Statuam solis seu vt quidã aiũt iouis apud rhodũ centum & quinq; pedes altã ex ęre Lares Lisippi discipulus fecisse traditur. Quę postea post quinquagesimum sextuz annum ex terremotu fractis genib⁹ coꝛruit. nec rhodij ipsam attollere ausi sunt oꝛaculo quodam ꝑ habiti. Hoc inter septem miracula maximũ oẽs ꝺfessi sunt. Soldanus egyptium insulam inuasisset. ex ęre hui⁹ statuę

quã cõfractã reperit noningẽtos chamelos onerasse fertur atq; in alexandriã terrestri itinere transmisisse. Eius digiti maiores fuerunt q̃ plereq; statuę. Duodecim annis pfectus fuisse tradũt trecentor talẽtor prẽtio. Ab hoc colosso rhodii colossenses appellati sunt q̃bus scribit aplus. Dicit ẽt collosseus. Ply. li. xxxv. Nero princeps iusserat colosseum se pingi. cxx. pedes in linteo incognitũ ad hoc tps Lampri. in Alexãdro. Statuas colossas in vrbe multas locauit. Uict. colossicas vsurpauit. Alioquin romę amphitheatruz ipsuz hodie culosseũ vulgo dr̃ia colosso. Mar. Dic vbi fidereus propius videt astra colossus. Aurisides aũt in oratione ad colossenses p̃clara scribit incipiens vsq; a primis habitatoribus rhodi. Suidas κολυσσος ἀγαλμα ωστωερ ορωδιον κολοσσος διαμεγεθος κατα παλαικτικος ωμ ουκην εραςμιος ουθος ου δε σεβασιανος διατο αφι λο χρημα τοσαυμαζος ην.

Colophon. pe. coz. latine altũ locũ sigt. Quo noie dicta est insula de q̃ Voz. lib. epl̃ar quid tibiius achios bullati notaq; lesbos. Smyrna quid colophos. Est t vrbs Ionica nobilis oraculo appollinis. Colophonij nauales opes satis amplas habuere t in eãstrib⁹ certaminibus tñ excelluere vt victoriã inde futurã sparẽt vñ colophonius pugnaret eq̃tat⁹. Et in puerbijs dicerẽt colophonẽ addidit cũ summa operi manus ĩponebat. Ex colophone fuit Mimerius tibicen t poeta. xenophanes phycus qui poemata de psillis edidit. Polimastus musicus Sũt ẽt qui Homer colophonium faciunt.

Colis. per simpler. l. sigt. pãpinũ. Uar. Pãpinare est sarmento coles qui nati sunt de bis qui plurimũ valent ad secũdũ non nũq̃ ẽt tertiũ relinq̃re: reliquos decerpere ne relictis colib⁹ sarmentum nequeat ministrare succum. Idem colis dicitur quasi caulis pro basta t fuste membr virilis. Hier. in Josue Eo tpe ait dñs ad Josue Factibi cultros lapideos t circũcide secundo filios israel in cole preputionm. Lelsus li. iiij. Tum in masculis iter vrine spatiosus t compzessius a cerute huius descendit ad colẽ. Dinc colei. q̃uis t a colẽdo q̃daz deducant. Huius suprema pars glans appellatur t pellicula qui glandem tegit preputium dicitur. Item colis dicit caulis Voz. li. ij. Ser. Cole sub vzbano nihil est eluti⁹ orto. Sic dicimus plostrum pro plaustrum. clodius pro claudius.

Collis per dupler. ll. minor mons: t quasi mõticulus. Unde roma septicollis dcã est q. vij. hẽat colles. pallatinũ: quirinalẽ auentinũ: celiũ viminalẽ: exq̃linũ t Janicularẽ. Et a colendo Oz. Uarro Qd̃ pmũ ex agro fructus capiebant camp⁹ dict⁹ est. Postea q̃ supbioza loca colere cęperunt a colendo colles appellarũt. Sed metri gr̃a a poetis. l. interposituz ẽ. Lolles ẽt dr̃r dozsa. Nam spina humilis vallecula: eminentes pulpę ab vtroq; latere spẽm habent collium.

Collina porta romę a colle quirinali sic appellata. Oui. Templa frequentari collinę proxima portę nũc decet a siculo nomina rege tenet. Eadẽ nunc salaria vocatur: qd̃ nomẽ quoq; vię est in quã exit. Loz. Tacitus. Tertium agmen per salariam collinę portę appzopinquabat: per eam sal sabini deferebant. Jdeo salaria vocitata.

Colina. per simpler. l. a colo. is. quã postea culinã. deide a coq̃n do coquinaz vocauere q. ibi colebãt ignẽ locupletiozem.

Colliculus. per dupler. ll. significat paruum collem. Loliculus per simpler. ẽ exigu⁹ ac tener brassicę vel vitis caulis. Uar. Lapzeolus est coliculus viteus intoztus vt cincinnus.

Colluuio. onis. t colluues ei vide in dictione alluuies.

Colluuiaria dicta sunt in ductibus aquaruz per que colluuies t immunditia eiectantur. Uictr. lib. viij. Etiam in vẽtre colluuiaria sunt facienda per que vis spiritus relaxetur.

Colluuiaris pozcus dicit q̃ in colluuie nutrit̃ cibo permixto.

Colo. as. notę significationis. Habet p̃mã coz. Manil. Et colare vagos in ductis rętibus annis. Inde cõpositum pculo. Lol. li. vij. Nam marte refert p̃mo quoq; tpe ferũ percolari

Colo. is. colui. cultũ adozo. veneroz. Uirg. li. ix. Sũme deũ sancti custos sozactis apollo quẽ colimus. Aug. li. x. ci. dei. Dicimur colere boies quos honozificatione vel recozdatiõe vel pñtia frequentamus. Plau. Ego te semper vt perente colui Colim⁹ pares amoze t officio: minozes t humanitate t bñficijs. hoc est amamus. Dinc cultus t cultura: quã greci latriam vocant. Item colere exercere. Liu. li. j. Abi nuncia romanis celestes ita velle vt mea roma caput ozbis terrarum sit. pindẽ rẽ militarẽ colant. Itẽ. Habitare. Pla. i aul. Hanc domũ iã multos annos ego possideo t colo. Uñ t celicolas dicimus q. celũ colãt inhabitando tanq̃ quosdam cęli colonos. Itẽ diligere. Ter. i heau. Quippe forma impulsi nostra nos amatores colũt. Itẽ ducere. Uirg. li. ij. ge. Hanc olim veteres vitã coluere sabini. Item arare seu quoquomodo terras aptare. Lol. li. j. Nam vbi sedulo colitur ager plerunq; cõpediũ nũq̃ nisi cęli maioz vis aut pdonis icessit: detrimẽtũ affert. Dic agricola agri cultoz. Agricultura agricolatio t colon⁹. Itẽ ornare. Plau. Quin rute colis añq̃ exeas domũ. Li. Erat enĩ nõ tã grauis q̃ elegans t faceta t culta or̃o. Dic cult⁹ corpozis dicit ornatus. A colo fiunt composita. accolo circũcolo. Incolo excolo: percolo. intercolo. t recolo. pe. coz.

Colonus. a colẽdo. i. hãdo terrasue aptãdo. Nã coloni erant ciues ro. ad aliquã vrbẽ hãdã missi q̃ non ꝓpriis sed ppli ro. legibus viuebãt. Uñ t colonia dicta est. Uir. Urbs antiq̃ fuit tyrij tenuere coloni. Ab icolẽdo enĩ nõ ab agricultura colonos vocauit. Qñq; tñ coloni agroz cultores dñr. Idem Ut q̃uis auido parerent arua colono. Lol. li. j. vt accipere colonos pro his qui non suum sed alienum agrum colunt partem tamen fructuum dominis daturi.

Colonię: gẽtes ad hãdũ aliquã trã missę dicte q. ppl̃z ro. colerent: vel q. ad eas romani pficiscerentur. Liui. li. j. Utroq; colonię missę. Aug. li. x. ci. dei. Ciuitates a maioribus ciuitatibus velut ppl̃oz examinibus ꝺditę colonię nuncupantur. Colonię iura institutaq; ppli ro. hẽbãt vt essent q̃si effigies ro. ppli: q̃rũ aliq̃ ex romanis ciuibus roma sumptis: aliq̃ partim romãis veteribus ptz ex latini noĩs ciuib⁹ romãis aliq̃ ex solis latinis deducebant. Uñ Liui. li. xxxviij. Illud agitabãt vti colonia deduceret: nec satis ꝺstabat vtrũ latinaz an ciuiũ ro. deduci placerẽt. Bononia latiã colonia: Mutina t Parma ro. ciuiũ. Erat t aliud genus coloniaz q̃les olim Põpei⁹ strabo trãspadanas colonis tradurerat. Nõ enim nouis colonis eas cõstituit: sz veteribus icolis manẽtib⁹ ius dedit latij vt possent hr̃e ius qd̃ cęterę latinę colonię. i. vt petẽdi magistrat⁹ ciuitatẽ romanã adipiscerent. Erãt ꝓterea colonię q̃b⁹ ius talie dabat. Erãt t latinoz q̃ t latij veteris appellãt. Q̃les i bispania multas fuisse refert Ply. Cũ enĩ i vrbe roma multos ex veterib⁹ nouisq; icolis pauptate primi itellectũ erat adeo vt cẽsui soluẽdo nõ sufficerẽt trũuiri a senatu creabant: q̃ locis pmũ ꝺsideratis in q̃b⁹ reipub. expediret ppugnaculũ ꝺstitui nouũ edicta ꝓponebãt dãda eẽ noĩa ab illis q̃ i nouã coloniã deduci vellẽt. sic q. vrbs paupibus exonerabat: t reifamiliaris põdere grauati ad nouas q̃b⁹ indigerent diuitias gratis datas cũ familia accedebãt. Accipiebãt enĩ duo q̃ttuoz. vj. aut. vij. agri iugera t quandoq; plus.

Colonicus. a. um. qd̃ est coloni: seu qd̃ ad colonũ ptinet. Uar. Atq; ẽt leges colonicas tollis. Colonicũ vo pec⁹ ꝺz birsutũ cum molle dicatur tectum: vt est apud Lol.

Colicię vocant maiores sulci in q̃bus aq̃ firedũdat excoletur. Dñr t elices fossę q̃dã in eũdez fere vsuz Lol. vocat coliq̃as li. ij. cũ ait. Lauebitur vt patẽtis liras crebzosq; sulcos aquarios quos nõnulli elices vocãt faciamus: t oẽm humozem in colliquias atq; inde extra segetes deriuemus.

Collatiua porta romę a collatio oppido dicta prope romam.

Collatiua dea que collibus presidebat.

Collatiuũ sacrificiũ: qd̃ excollatiõe offerr̃. Collatiuũ ventrem magnũ t turgidũ. Plau. dixit. q. in eũ oia edulia ꝺgeruntur

Collactaneus. q̃ eisdẽ mãmis ẽ nutritus. Collacteus vo q̃ vno t eodẽ lacte. Juue. Quid dicat notę collactea maurę.

Colymb⁹. pe. coz. latine mun⁹ ꝺz. Colybistes nũmulari⁹. Li. in ver. acti. v. Colybus eẽ q̃ põt cũ vt anr̃ oẽs vno gñe nũmoz Colybos inq̃t Pollux ẽ pmutatio pcunia quo q̃ id exercẽt colybistę vocanr̃: Dier. Colybistas a colybijs vocatos

trādit. Colybię vo vt ipe aut. sūt q̄ tragemata bellariaq; dñr ciceris frixi vuarūq; passaꝝ vilia munuscula: vnde colubistę pro nūmularijs fenus minutatum exercentibus dicantur Suidas κω λύμβωμιλος ρωμισ μάτος

Coliphium. panis genus ατο του κο λικος forma diminutiua. Est enim colix subcinericius panis. Plau. Coliphia mihi ne incocta detis.

Collibum genus pęnę vel pecunię.

Collyrida. pe. coꝛ. panis triangulus ꝛ modicus qui alibi dicitur Torta panis. Vier. li. ii. ℟. Et partitus est taꝝ viro q̄ mulieri singulis collyridam panis vnam.

Collyrium medicamentum oculoꝝ. Aug. Lecus q̄ inungitur collyriū in manu medici nō videt. Hoza. Oculis collyria lippis Et nō solū oculis adhibetur sed aluo quoq; subiicitur ī cura equoꝝ vt auctoꝛ est Col. qui li. vij. scribit. Salis sextans cum decem cępis ꝺteritur ꝛ admixto melle decocto collyria īmittūtur aluo. atq; ita citatus bos agetur. Idez. Melle decocto ꝛ sale collyrium tenue īditur foramini quo ineat vrina collyrium inseritur naturalibus.

Colligo. is. pe. coꝛ. in vnū redigo. Virg. Colligere arma iubet validisq; īcōbere remis. Inde collectio Q̄ñq; aufero. Lucil. Ruis. Huc ꝛ colligis oſa furtim. Q̄ñq; lego. Virgil. Collige virgo rosas. Cū vo dicimus Colligo me: colligis te: colligit se tūc ꝓ reficere ꝛ q̄si dilapsum spūm in vnum redigere ponit. Li. Sed manifesto furto perturbatus vbi se colligit. Idem li. iiij. tuſ. Quid est aūt seipsum colligere nisi dissipatas aī ptes rursum in suū locū cōgerē? Nō si alīū casū addamus vt Colligit se in arma. idē ē qō paulo muniunt. Collegit se ī irā. i. excitauit. Uir. Substitit eneas ꝛ se colligit in arma

Collecta seu collectanea dicuntur scripta quę ex pluribus excerpta locis in vnum lecta sunt.

Collectiuus. a. um. qō collectū ē. Li. Mario. Signa ꝛ tyrōe et collectio exercitū cum legionibus robustissimis contulit.

Collegę. pe. ꝓ. dñr duo eiusdē ptātis sil' missi. Uñ ꝛ Collegiuꝝ qō ē ꝓpe collegaꝝ societas q̄tuis de aliis ēt dicaſ. Liuius ꝓ pzie dixit Cōsulū collegiū q̄ duo erāt. Impzopę Neratiꝰ: iu reconsultus qui exīstimat tres collegium conficere posse.

Colligo. as. pe. coꝛ. simul ligo. Plau. in am. Neq; cum colligare quiuit quisquam in cunabulis.

Colligas docet Ply. li. xxxj. vocari quasdam spelūcas in quibus Amphzonitrum inuenitur.

Collido. is. pe. ꝓ. sil' pcutio. Lact. de ira. Durissimi rigozis materię si itu vehemētioze collidaſ ignis excutiſ. Vier. ad helio. Supnudā metuis humū exesa mēbza ieunijs collidere sed dñs tecū iacet. Vinc Collisio q̄ ē duoꝝ coꝛpoꝝ sonus.

Collimo. as. ad lineā rectū facio. Aug. Loꝛ tuū q̄ diu pzauuꝝ est ꝛ distoꝛtum non potest colliniari rectitudine dei.

Collutilo. as. pe. coꝛ. fedo dedecoꝛo. Pacu. Hęc famigeratio te honestet ꝛ me colluctile ꝛ si sine dote duxeris.

Colluco. as. pe. ꝓ. apud Catonem. significat pzofanę sꝛluę ramos decidere officiente lumini.

Collobiū gñs tunicę quo antiqui romanozum vtebantur sic dictum q̄ sine manicis esset ac mutilatum. Nam κολοβος breue multilatum truncum significat.

Colocasia herba in ęgypto. de qua Palladius. Hoc mense colocasia bulbos ponemus. Amant humidum locum pinguꝝ maxime irriguum. Frondere pzope semper possunt si tanq̄ citreta tegumentis defendantur a frigoze

Colocyta: quam nostri Coloquinta: agrestis cucurbita Fm Dioſco. Hęc ꝛ Colocyntis. idis. vel idos sicut legumus li. iiij. ℟. Et collegit ex ea colocyntidas agri.

Colostrū. ꝛ colostra. ę. spongiosa lactis densitas a partu prima Mar. Surripuit pastoꝛ q̄ nōdum stātibus hędis de pzima macrū lacte colostra damus. Palladius. Colostram vocant pastoꝛes illud exiguū lactis in quo est spissioꝛ natura. Est et Colostra mozbus quo lactētes tetātur si biduo a partu maternum lac gustauerint. Qui colostrati dñr denato in casei speciē lacte. Ideo infantibus nutricis non matris lac exhibere conuenit quia matris exitiosum est.

Coloꝛ ōr id quo aliquid coloꝛaſ. Et duo sunt pzincipales colores. Albū. s. ꝛ nigrū. Alij nō dñr coloꝛes nisi p pticipationē. Coloꝛes ēt apud rhetoꝛicos dñr oznamēta oꝛonis. i. figurę quę a grecis schemata dñr. Nam vt scribit Cic. sunt actoꝛi vt pictoꝛi coloꝛes ad narrādum. Iuue. Dic quintiliane colorem. Ab hoc noīe fiunt compositа. Concoloꝛ. eius dē coloris Discoloꝛ versicoloꝛ. diuersi coloris. Decoloꝛ. quod est colore vitiato. Et habent pe. coꝛ.

Coloꝛificus. a. um. quod coloꝛem facit.

Coloꝛie vestes. sunt quę ex lana non tincta hoc est natiuo coloꝛe factę sunt.

Coloꝛo. as. pe. ꝓ. colorē induco. cuius cōtrariū ē decoloꝛo. Sene. Fulmen aut coloꝛat aut decoloꝛat. Decoloꝛaſ id cui? coloꝛ vitiatur non mutatur. Coloꝛaſ id cuius alia fuit q̄ sit facies. Inde decoloꝛatę manus dñr maculosę.

Colpus. ꝛ Colphus: sinus appellatur.

Colūbus ꝛ colūba in singulari. In plī magis se. gñe vtūſ auctores. Uirg. Pzecipites atra ceu tēpestate colūbe. Mar. Nec violes teneras ꝓduro dente colūbas. Quidā hoc nomen a colendo deducūt q̄ lūbos colat. Uar. li. iii. a culminibus q̄ colmina. i. culmina. villę sūma petat. Nā ꝓp naturalē pauorem alte nidulaſ. Et de domesticis q̄dē ꝛ agrestibus colūbi. Palūbes dñr tñ de syluestribus. Uar. duo gña eaꝝ in peristerotrophio eē solent. Unū agreste q̄ habetur in turribus ac culminibus villę a quo appellatę colūbę quę ꝓp timoꝛē naturalē sūma loca in tectis captant. Alterū colūbarum gñs ē clemētius q̄ cibo domestico intra liminia pascit. Colūbę agrestes a coloꝛe Linię dñr quasi liuidę. Domestice vo cellares. Ex colūbo agresti ꝛ colūba domestica vel econtrario nascitur genus tertium columbarum a nostris miscellę dicuntur ob duoꝝ generum commixtionem.

Colūbarius. qui colūba curat. Uar. Ipsę ꝓp pullos quos habent vti redemti nisi a coꝛuo occisę: aut ab acceptre interceptę quos colūbarij solent interficere.

Colūbariū. siue colūbaria. ę. ꝓpe locꝰ vbi habitāt colūbę agrestes. Nā domesticarū q̄ greece pistę dñr peristeriones vocamus. Pala. colūbariū ꝓt accipe sublimis vna turricula ī proprio cōstituta leuigatis ꝛ dealbatis parietibꝰ. Col. li. ix. Qualia colūbarię tectis supponūt: gręce peristerotrophia colūbaria dicunt. Pzopzie tñ colūbariū loculamētuꝝ in peristerotrophio: singulis colūbaꝝ paribus ꝓparatū. Uar. li. iij. Singulis paribꝰ colūbaria fiunt rotūda in ozdine creba. Columbaria singula eē opoꝛtet: vt os bēant quo ītroire ꝛ exire possint. Columbaria etiam īsula est in maritusco.

Colūbare adiectiuuꝝ. Col. li. ix. Lętęꝝ cibos iuxta pietē cōueni et sęgi: q̄ñ fere ptes hę colūbari carēt stercoze. Palladius. Colūbari cellę duo subiecta cubicula fiant.

Colūbatim aduerbiū figūr ad silitudinē columbę Colūbinus a. um. qō est ex colūbis. Ply. Colūbinus fimus in aq̄ decoꝛ.

Coluber. pe. coꝛ. serpens q̄ vmbzas nemoꝛū incolit. Anguis et hydrus q̄ in aqua serpens q̄ in terra serpit draco tēpli. Sed sępe cōfunduntur. Vier. ad psidiū de coluꝛo sic scribit. Coluber ad bibēdū veniēs in aqua venenū deponit ne eū venenum aq̄ cōcretū occidat. nudū boīem timet vestitū psequit caput tñ suū celat vbi scit eē moꝛtē suā. Serpēs q̄dē si semel calamo pcutiaſ mozit. Sin vo iterꝝ pcutiaſ cōfirmaſ. Baumali tpe infirmioꝛ efficit ꝛ a soꝛicibus vincit. Igit aī hyemē circa se colligit segetes: vt illis escam pzebeat.

Columis ꝛ incolumis. pe. coꝛ. vtrūq; sūmit ꝓ sano. Plau. in Tri. Neq; ita vt sit data columen te fistere illi ꝛ detraxisse autumēt. Li. li. j. ad heręſ. Casu ꝛ foꝛtuitu nauis in poꝛtū incolumis delata ē. Hinc columitas ꝛ incolumitas ꝓ salute. Idem Treba. Itaq; siq̄s erit mihi aditus de tuis foꝛtunis. i. de tua columitate in qua sunt omnia agenda. Et li. iij. ad beren. Dicebat nullam vtiliozem esse incolumitate.

Columē. pe. coꝛ. Ter. in phoꝛ. Ebo bone custos salue columen nr̄ę familię cui cōmendaui filiū hinc abiens meū. Ubi Do. Columē famę sustentio vel decus: vñ colūbę dictę. Plau. i cas. Sed eccum egreditur senati columen pręsidium populi.

Columne dicte sūt q culmina sustineāt. Vnc inter colūnium. qō ē spatiū inter colūnas. Li.li.iiij.ad herē. Aedes inter colūniū angulū fornicē. Colūnaꝝ tria sūt gña. Teretes: q̄dra gule: striate. Quę supponūt colūnis Epistylia. hoc est capitellā. Quę supponunt̄ basles siue spirę dñr. Sciendū auctore Quintiliano antiq colūniā dicebāt detracta enī lra p colūna. Uñ p diminutionē columella ꝺr p columnella. Apud veteres fuī maiores ī familia dicti sunt colūnelle vel a colūna vel columine sicut columē familię apud Plā. t Ter.

Colūnę Herculis duę esse phibent in occidente. qr ex occeano mare nr̄uz intrātib⁹ duo montes occurrunt quoꝝ alterū in africa abylā vocāt, alterū ī europa. Calpē. Hos quōdā iunctos ppetuo iugo fuisse finxerūt: sed hercolē diremisse colles Aliq tñ hos montes procul spectant idus geminas colūnas videri dicūt. Alij dicūt colūnas herculis in gaditana insula fuisse ex ere octo cubitoꝝ ad q̄s proficisci solebant qui nauigationē absoluissent tāq̄ herculi sacra facientes.

Colūna rhegia ciuitas in Brutio. vt est apud Pompo. Hunc locum greci stylida vocant. i. colūnellam. Ea turriculę mō erecta ex aduerso turrem in peloꝝsidam respicit: bodieq̄ a multis appellatur Stylarion.

Columella.pe.p.nomē auctoris q̄ de agricultura tam versuq̄ prosa eloquentissime scripsit. Quo nōie significat maior seruus in familia t videtur dimi.a columna.

Collumellares dētes a Ply. dicti sunt in equis. Uar.li.ij.de re rus. Incipiētes q̄tū agere annū itidē eiciunt t totidem eiciunt proximos eorum quos amiserunt et incipiunt nasci quos vocant collumellares.

Collabefactari testula fiḡt eijci ex vrbe per signa testarum.

Colurnus.a.um.dicitur quod est ex materia corylī.

Coma.ę.bzeuis capillorū ornatus ἀπὸ τοῦ κομεῖν qō est incidere sicut apud latinos a cędendo cęsaries.

Comare.est lōgiorē comā hēre. Hel. Equum fuisse dicunt magnitudie inusitata: ceruice arduа: coloze pheniceo flaua t comāti iuba. Vnc comatus. sicut a capillo capillatus. Vnc datum est nomē gallię comatę. Per translationem etiaz de arboribus herbisq̄ dicit. Uir.li.iiij.geoz. Nec serra comā narcissum idest florem habentem.

Comata gallia oīs transalpina gallia vno nōie dicta est q̄ ī tria pploꝝ gña diuisa ē. Belgica. celtica. t aquitanica. Dicta comata a coma: q̄ a natio ill̄a erat intonsa. Ply.lib.xi. In capite cūctoꝝ aialium boī plurimus pilus iā q̄dē pmiscue maribus ac fęminis apud intonsas vtiq̄ gentes atq̄ ēt nomina ex eo capillatis alpiū incolis gallię comatę.

Comatulus.pe.coz.diminutiuum a comatus. Unde Piero. comatulos pueros dixit.

Cōma.atis.p duplex.mm. latine incisio ἀπὸ τοῦ κοπτω incido gñs distinctionis q̄ post duo vel tres pedes supest syllaba q̄ partez terminet oīonis. vt Arma virumq̄ cano troię. Uñ ꝺo post duos pedes nihil remanet: colon ꝺr: vt apō Dora. Terruit vrbē. Quę nō noīa apud oratores indifferenter ponunt̄ q̄ integraz sñaz periodon appellāt ne tibi ꝑfuit nocturnū ꝑsidiū palatij: nihil vrbis vigilię: nihil timoꝝ populi nihil cōcursus oīuz bonorū partes aūt cola t comata vocāt vt apud apostolū. Sustinetis enī si q̄s vos in seruitutem redigit: si quis deuorat: si quis accipit: si quis ī sacię vos cedit

Comata.pastoris nomen apud Theotonicos.

Como.is.psi.ptū. significat compono orno quoniam in capillo plurimum homin ornatus sit. Ouid.lib.ij.de amo. Comere sed solas digna cipassi deas. Teren. Anteq̄ molliantur ante quam comantur annus est. Vnc comptus.a.um. ornat⁹ polītus. a quo dimi. comptulus.

Comptus.us.p ornatu. Do.ī Eu. Teren. Ut eo magis hę amāda sit q̄ naturę beneficio non factis comptibus: aut industria facta est pulchra.

Comptum.gñs libamīs q̄ farina consperſa faciebant.

Comarus. pe. coz. arbutus. t gñs mozi. greece κομαρος.

Comagena.pe.p.regio syrię quę ꝑpius adiacet Amāno mōti. Unde comagenum medicamentū dcīn q̄ fit ex adipe anserum cū cinamo casia pipere albo t herba quę comagene vocatur vtilissimum ad multos morbos.

Comes ꝺr q̄ seq̄ndo aliquē se maiorē comitat. Li. Nō comitez sed se ducez ꝑbuit. Socius par est. Ponitur tñ q̄q̄z comes p socio. Idē ad herē. Qui cū añ lucē surrexisset comitē suuz inclinauit. Et antea dixit. Et secū aliquātū numeꝝ ferētez ē comitatus. Comes quoq̄z q̄ vt cūq̄z alterius seq̄t ductum. Socius plerūq̄z in negocijs seriisq̄z rebꝰ t fortunę arbitrio subiectus. Sodalis in leuioribꝰ ac sępe voluptuosis. Li. Epu labar modice cū sodalibus. Et sodales sunt eiusdē collegij. Uñ Li. Narbonū quęstorē suū appellat sodalē. Comes ꝺo p dignitate gñs cō. est: cuius apud vulgus comitissa dicat. Uñ ab Amiano largitionū comes dictꝰ ē q̄ perat largitionibus imperatorijs. Alij p dignitate comarchum vsurpant.

Comitor.pe.coz.deponens a comes fit. Et ē ꝑprie minoꝝ erga maiores. Quod t comito.as.actūz ꝺr Oui.li.ij.de pō. Quez pia nobiscū ꝑples comitauit eūtē. Et li.xiiij.me. Nr̄aq̄s adulātes comitant vestigia donec. Est t comitor passiuum.

Comitatus.actiue t passiue accipit. Actiue. Ply. Quicūq̄z enīz comitati fuerāt: Passiue. Li.li.ij.ī Lati. Illud ēt moleste q̄ ex vrbe paz comitatꝰ exierit. Uir. Ipse vno gradu comitatus achate. Idē ī fugatiōe passiua incomitatus posuit cū aut Scipius andromache ferre incomitata solebat.

Comitatꝰ.us.p cōite. Sal. Li.p legatos cūcta edoctus. L. Uale. Flacco. Ln. pmptino ptoribꝰ iperat vt in pōte Miluio p insidias alobrogum comitatus deprehendant.

Comis.benignus facilis t suauis q̄ errāti comiter mōstrat viā benigneq̄z non grauate aliis inseruit Vnc comitas būani tas t morum suauitas. Comiter suauiter mansuete.

Cometes.pe.p.gñs.mas.crinitus dicit. Est enī stella crinita. Luc.li.j. Ignota obscure viderūt fidera noctes ardētēq̄z polū flāmis celoq̄z volātes obliq̄s p mane faces: crineq̄z timēdi syderis t terris munitatem regna cometes.

Comitiū.cōuentus ppli. q̄ fiebat q̄n magistratus creabāt. a fit itādo sic appellatū. Differtq̄z a cōcilio. q̄ comitiū sit cū vniuersus ppłus cōuenit. Cōciliū cū ppli pars. Fuerūt āt comitia cōsularia ptoria: quęstoria: tribunitia: ędilitia: t oīuz deniq̄z magistratuū q̄ suffragijs ꝺsularibꝰ crearent. Ille enim comitiones ppli ad creandos magistratus t ad leges ferēdas dicebant comitia: quoꝝ alia calata: alia centuriata: alia curiata. Calata comitia vocabant: quę p collegio pōtificū haberi solebant aut regis aut flaminū ī augurādoꝝ cā. Curiata q̄ ex curijs. i. tribꝰ q̄. xxxv. erāt: t excensiuz t ętatę p lictorē curiaꝝ pcalari. i. ꝺuocari solebant. Centuriata q̄ hębant in creandis cōsulibus cū cęturiatiz. i. p singulas cęturias calculus vnus p suffragio ferebat. Et hęc pcomicinē ex regiōibus t locis cōstabāt. Diony. li. vij. hist. scribit. In comitijs curiatis oēm ptātē creandi magistratus fuisse penes pplm. In cęturiatis penes diuites. Comitij noīe vt inq̄t Hel. intelligit locus coeūdi q̄ p Asconij sñia. in foro ppe senatū erat: quo equitibus romanis ppłoq̄z ro. licebat coire ibiq̄z stans pplus suffragia ferebat. Li. p Ser. Lū foꝝ comitiuz curiam multa de nocte armatis boībus ac seruis plęrosq̄z occupauissent īpetū faciūt ī Fabriciū. Tps comitioꝝ hūdoꝝ id erat qō augures designabant. Comitia pro hominibus. Lice. ibi posuit. Uenio ad comitia siue magistratuū siue legum.

Comitiatus.tus dicitur ipsa comitialis congregatio.

Comitialis t hoc comitiale. qō ad comitiū ptinet: vt dies comitialis q̄ comitijs gerēdis aptus siue dicatus est: quo cū pplo agi licebat vt inquit Macro. t quo pplus romanus conuenire solebat ad suffragiū ferēdū. Lice. ad. Q. fratrē Lōsecuti sūt dies comitiales p quos senatus haberi nō poterat. Liu. li.xxv. dictatoꝝ primo comitiali die creauit ꝺsules. Joue autez tonante fulgurante comitia populi habere nefas erat.

Comessationes ꝑprie dīr cibi potusq̄z qui post cęnaz ex luxu sumunt̄: sicut merenda cibus q̄ añ cęnam sumit̄: t tentaculū añ prādiū. Comessari enī ē post cęnā epulari. Sue. in domi. Lōuiuabat frequēter t large ij pene raptim certe nō vltra solis occasum nec vt postea comessaret. Idē in Uitel. Epu-

las trifariā ſp. interdū q̄drifariam diſpertiebat in tentacula p̄dia cenas ⁊ comeſſationes. Liui. lib. xl. refert Demetrium poſt cenā qua ſodales acceperat diriſſe. Quin comeſſatū ad fratrē imus: Interduz comeſſationes gñali vocabulo epulatiōes cōpotationeſqz cū luxuria ⁊ crapula q̄cūqz hora veluti vorago mēſaz oñr. Uñ comeſſabūdus Alexandri magni exercitus dicit a Curtio q̄ſi indulgens p̄ter modū pdigis epulis. Apud Ariſt. accipiunt tāq̄ ſint cōiuuia ex collatione ſymboliſqz cōfecta. q̄ lacedęmōij phiditia cretes andria nūcupauerunt. Uñ ait li. ij. pol. Comeſſatiōes phiditia noiant lacedęmōij apud quos vnuſquiſqz cōferre hz ⁊ ſi ſūt pauprimi. Qui vo comeſſationū eē pticipes nequeunt bi ad reip. gubernationē nō admittūt. Jō āt phiditia oñr. q̄. ſ. phidias. i. amicitię ⁊ humanitatis ea ſint Δ p λ accipiēdo: ſiue q̄ ita oſueſcerēt ad pſimōiā q̄ grece ὸ φειλω Andria vo cretēſes dixerūt q̄ſi virilia ex eo q̄ virt adultę ętatis ad ea vocabāt. hzqz hoc nomē p̄mā p. Mar. Nō albana mihi ſit comeſſatio tāti Dicta comeſſatio a vicis quos greci κωμους vocant: ⁊ eſum ſpino. Ueteres enī in vicis bitantes añqz oppida cōderentur alij alios cauſa victus inuitabant.

Comū ciuitas gallię ciſalpinę iurta lariū lacuz. hęc mediocris erat colonia trāſpadū. Sz Pōpeius poſt ſcipio ac poſt modū diuus Lęſar eā auxerunt Dic comēſes. ſed comani dicti ſūt ciues ⁊ cūei ab cūę arū qñ cūę ax citas cāpanię odita ab his q̄ ex chalcide vrbe euboeę venerūt. Dęc ab vndis nomē traxit. Nā τὸκυμα vndā figūt ā latini ī. u. cōuertunt vt byrrhia burrhia. Jñ cūani ⁊ cūei q̄uis ⁊ cumei ⁊ cūani ēt dicanē a cuma ciuitate eolicaz maria ⁊ optia ⁊ oīuz fere metro polis q̄s nūero. xxx. fuiſſe tradunt ⁊ quarum ps maria coꝛruit. Aq̄ vt q̄dam aiūt cumęa ſybilla dcā eſt. Ex hac oꝛtus Ephoꝛus vir ſine cōtrouerſia clarus ⁊ iſocrati oꝛatoꝛi familiaris ⁊ hiſtorię cōſcriptoꝛ: ſed añ ipz ñ tñ ex hac vrbe Heſiodus poeta q̄ patrē ſuū relicta euoliga cuma in beoetiam migraſſe dicit Plutar. quoqz in ſymposiis multa et Suidas ησιοδος κυμαι ος νεος δε κωμοθεις υπο του πατρος δλιου και μητρος πυκι μιδης ες ασκρην βοιωτιας ⁊ ipſemet heſiodus de ſe ita ſcribit de pr̄e ſuo q̄ κυμην αιολιδα προλιπον ερινεόν μελαινην ουκ αφενος φευγων οχδε πλουτον τε και ολβον αλλα κακην πενιην την ξευσα δρεσι διδωσι ναιεται δ ανχελικωνος οιξυρι ενι κωμη ασκρη χειμα κακη θερει δ αργαλεη ουδε τωτε ὸλη.

Commalaſſo. as. Uide in dictione malaſſo.

Cōmēdo. as ex cō. ⁊ mādo. tribus cōſtrui ſolet modis. Nā qñ qz actū tātū hz Ual. mar. li. r. Quapp nō iudicrā artē cōmendauit. Qñqz yltra actūm cōſtruit cū alio actō mediāte apud ⁊ hmōi: vt cōmendaui te apud p̄toꝛē. Et ſic ſumit p laudo. Qñqz pⁿ actuz iūgit otūs. ⁊ figūt q̄ſi charę q̄d cōmitto ſed non recedit a figūatione laudo. Semp enim fit cū charitate ⁊ laude eius qui commendatur. Plau. Quali ne amico mea commendaui bona: Probo ⁊ fideli ⁊ fido. Lice. Petis a me vt te q̄s diligentiſſime bibulo commendem.

Cōmendatitius. a. um. quod commendari ſolet: vel id quo q̄s vel quod commendari ſolet. Lic. Et ſi ſtatueram nullas ad te litteras mittere niſi commendatitias.

Cōmentaculū inq̄t Feſtus: virga quā in ſacris vtebant ad ſacrificia pergentes vt a ſe obuius homines amouerent.

Cōmētarij frequētatiuū ē a cōminiſcoꝛ. ⁊ figūt cogitare agitare tractare: mentionē facere diſputare. Li. ī Lęl. Cū in hoꝛtos D. Bruti cōmētādi cā vt aſſoleꝛ vēiſſem. hoc ē tractādi vl diſputandi. Jdē. Quę pt eē ī vitio cōmētatio. i. excogitatio. Interdum figūt fingere. Interdum. cōmentarium ſcribere.

Cōmētū. expoſitio a cō ⁊ mente q̄dā cōpoſitū ⁊ deductū volūt cum ſit cōmonitio mētis. Aliqñ accipit p̄ fictione: ⁊ tunc a comminiſcoꝛ fit. Teren. Commentum non placet.

Commentitius. a. um. figūt partim fictū ⁊ ad tp̄s commentuz et excogitatū: ptim nouum. Aug. li. iiij. ci. dei. Uidetis ne igitur vt a phyſicis rebus bñ atqz vtiliter inuentis nō ſit tracta ad commentitios ⁊ fictos deos:

Cōminiſcoꝛ a cō. ⁊ mēte dictū ē cū fingunt in mēte q̄ non ſunt Seu magis a cō. ⁊ miſcoꝛ vñ ⁊ remiſcoꝛ quod eſt cum que tenuit mēs a memoria cogitādo repetunt. Significatqz cōminiſci dicere fingere diſputare tractare. Teren. in ecy. Aliquid tuliſſe comminiſcentur mali.

Cōmentariū cōmētariⁱ ⁊ cōmētarij pl̄ i numero p vna eadęq̄ figūatione ſumūt. ſ. p libris in q̄bⁿ non late diffuſeqz res ſed breuiⁿ q̄z poterant explicant cū ī his ſimplr ⁊ q̄ſi p capita deſcribunt. Li. in Bruto. Nō ē oꝛo ſed q̄ſi capita rerꝛ ⁊ oratoꝛis cōmentariū paulo plenius. Sic Lęſaris cōmentarij diſin q̄bⁿ ad exeq̄ndā hiſtoriaz alijs vt̄ materiā ſubiecisse. Uñ Sen. li. iij. decla. Sine cōmētario nūq̄z dixit Seuerus Latius. nec hoc cōmētario cōtētus erat ī quo nudę res ponūt. Di āt ſi ſinguli fuerint cōmētariⁱ vel cōmētariⁿ vel liber ſed ſi ex multis lōgiſqz tractatibus breuioꝛa coaceruēt opa dia cōmētarij ēt dici pōt. vel p̄mus ⁊ ſecūdus cōmētarius. Dī eē ommētariⁿ vel ommētariū vel cōmētaria pro auctoꝛ expoſitiōe Hel. Eſt adeo pbi grāmatici ommētarius ſatis curioſe factⁿ. Et iteꝛ. Nōnulli grāmatici q̄ cōmētaria ī Uiꝛ. cōpoſuerūt. Jdē Nr̄ Taurⁿ in p̄mo ommētarioꝛū quos in gorgiā. Pla. cōpoſuit ſcriptū reliqt. Quidā ēt hmōi cōmētū vocauerūt. Pręterea cōmētariⁿ qñqz oꝛ ommētatoꝛ hē ē q̄ ommentarius ſiue ommētū opoſuit. Ser. ſup p̄mo ge. Supfluā mouēt qōnes cōmētarij. Acc cōmentariū fit diminutiuum cōmentariolum.

Cōmeo. as. ex cō ⁊ meo. q̄ſq̄z alij a cō ⁊ co. is. ſponi velint. Uiꝛ. remeare p redire. Eſt āt ommeare vltro citroqz ire. Jñ ommeatus dari oꝛ. i. tp̄s quo ire ⁊ redire cōmode poſſit. Et cōmeare eſt ire ſeu ſe cōferre. Lact. li. iij. Quid ergo interfuit quo aiophꝰbus ad meretricem ſamoſiſſime cōmearet: Teren. in Ecy. Dic raro in vrbem commeat.

Cōmeatus. us. licentiā ſiue qō dicit ſaluus cōductus quē ipoꝛ militi ꝓpoſitus iſeriozi eūdi quo velit ad p̄ſcriptū die reuerſuro. Li. ad berē. Ille q̄ ad diē cōmeatus nō venit q̄ eaz aq̄ interclusiſſent. Liui. li. xxiij. Magna ps ſine cōmeatibus dilabebat. Aliqñ accipit p cibarijs ad alimoniā exercit reip. aut multitudinis alicuius. vel ēt p̄uatum. Sal. Si vincimus oīa nobis tuta erūt cōmeatus abūde. Li. p lege Manilia. Jam cōmeatu ⁊ p̄uato ⁊ publico p̄hibemur.

Cōmemoꝛo. pe. coꝛ. cōmoneſacio: in memoriā reduco. Li. i. Lato. Pythagoꝛeoꝛūq̄z moꝛe exercende memorię gra q̄d quoq̄z die dixeriz audiueriz egeriz cōmemoꝛo veſpi. Pier. in ecclaſtico gtō iunxit. Sed in die tribulatiōis ommemoꝛabuntur tui. Et ommemoꝛare dicere recitare narrare. Li. Quę nam ſit iſtius veteris quā cōmemoꝛas academicoꝛ ⁊ de finibus doꝛ pipatheticoꝛ ſnīa. Ter. in phoꝛ. Quid ego nunc ea cōmemoꝛem demipho figillatim qualis ego in hunc fuerim.

Cōmeto. as. pe. coꝛ. cōmeo. hoc ē me conſero. Nenius. Luz ad lupam noſtram tam multi cōmetant lupi.

Commęreo. totus. vel in totum triſtoꝛ. Plau. ī epi. Neſcio edepol quid tu timidus es trepidas epidice ita vultum videos videre commęruiſſe.

Cōmereo. cōmitto. Ter. in phoꝛ. Si ſenſerit te timidū p̄ arbitrabit cōmeruiſſe culpā. Et cōmerere ē meritare ſz in malis Idez in ecy. Quę nunq̄z quicquā erga me commerita eſt q̄ nollem: ⁊ ſepe quod vellent meritam ſcio. Do. Mereri bona commereri dicimus mala.

Cōmilitones: oñr q̄ ſimul ſūt in militia Lomi militiū ipſa belli ſocietas. Sue. in Lęſa. Nec milites ſuos p cōcione ſed blandiori noīe cōmilitones appellabat tanq̄z ipſe vnus eēt ex nūero militū. Jta enim oñr cōmilitones ſicut ⁊ cōdiſcipuli. Juſti. lib. v. Deindę cogitationes legū ſacrarū tū vetuſti pene tot bella cōmilitij oꝛat miſereatur ciuium exulum.

Cōminus. pe. coꝛ. ſignificat ſtatim ſine intermiſſione. Uiꝛ. li. i. geoꝛ. Quid dicam iacto qui ſemine comminus auro. Comminus etiam a loco pꝛopinquo. Uide in Eminus.

Cōmitto. is. alioꝛ fidei trado. Ter. Quē lupo commiſiſti. Qñqz cōmittere ē inūgere aliquid faciendū ⁊ q̄ſi omēdare: vt rem mihi hoc negociū cōmiſit. Qñqz peccare. Unde cōmiſſa oñr pcā. Alſco. Cōmiſſa oñr facta contra voluntatem cōditoꝛis

Q̃q̃z ſociare cõiungere. Virg. Delphinũ caudas vtero cõmiſſa lupoz. Q̃q̃z donare relinquere. Li. in ver. acti. ij. Js Calũnatores ex ſinu ſuo oppoſuit q̃ illaz br̃ditatem veneri Ericinę cõmiſſam eẽ dicerẽt. Q̃q̃z facere. Sal. Sẽpronia q̃ multa ſ̃pe viriliꝰ audacię cõmiſerat. Q̃q̃z incipe. Vir. li. v. Et tuba cõmiſſos medio canit aggere ludos. Sal. Quibus dictis mor plũ cõmiſere. Q̃q̃z ptãtẽ date ſeu pmittere ⁊ cãm p̃bere: ⁊ in malã ptẽ. Sz hoc p̃cedente negatione ⁊ ſeq̃nte vt: vel quãbrẽ. Ter. in Ecy. Nũq̃ tã dices commode vt tergũ meũ tuã i fidẽ cõmittã. Li. Nihil tibi eẽ cõmittẽdũ cõſiderare debes q̃obrẽ eoz quos laudas te nõ ſimillimũ p̃beas. Q̃q̃z ẽt ſine negatione Jdẽ li. ij. offi. Periculoſuz ipſi ẽ: tu ẽt ſozdidũ ad famã ꝫmittere vt accuſatoꝛ noſcẽ. Q̃q̃z cõparare ⁊ in cõtẽtionẽ deducere cõfligere. Sue. i Calu. Nec ceſſauit ex eo criari alter; alteri, atq; iter ſe oẽs cõmittere. i. i certamẽ mittẽ. Vir. li. ij. mach. Rex cõmiſit cũ iuda ⁊ ſuꝑat⁹ ẽ. Prop̃etũ rõe p̃põis. cõ. figit fil' mittere: ſiue ſil' ũgerẽ. Hel. Sozdiũ nomẽ ẽ vrbis quã ſangarius amnis interfluit magna ex pte cingit fluctibus ſpem inſulę p̃bet. ac niſi tenue diſcrimen obſiceret maria quę nunc diuidit committerer.

Commiſſurę iuncturę quales ſũt tabulaꝛ ⁊ aliarum rerum.

Commitile compoſitum.

Cõmitigo as. pe. coz. figit tũdendo depr̃o atq; depono. Ter. in Eu. Tibi vtinam cõmitigari videã ſandalio caput.

Cõmodũ pe. coz. fit a mõ ⁊ figit vtile emolumentum. Luius cõtrariũ eſt incõmoduz p̃o damno. Li. li. ij. ad herẽ. Cauſa eſt ea q̃ indurit eũ cõmodoꝛ ſpe aut incommodoꝛ vitatione. Et infra. Vic accuſatoꝛ in ſpe cõmodi cupiditatez oñdet adiecturiſ̃ in vitatione cõmodi fozmidinẽ augebit. Q̃q̃z commodũ ⁊ of bonũ aptũ cõueniẽſq̃z q̃ſi cũ mõ ⁊ rõne. incõmodum malũ ineptũ atq; inconueniens. Sic commoditas ⁊ incõmoditas cõmode ⁊ icõmode ſumi p̃nt. Ter. i an. Nẽpe icõmoditas deniq; buc oĩs redit ſi euenerit q̃d oĩ ꝓhibeãt diſſenſio. Ac ſi cozrigat q̃d cõmoditates vide. Pr̃icipo amico filiũ reſtitueris tibi generũ firmũ: ⁊ filię inuenies virum Aliq̃ vtrouis mõ accipi p̃nt vt apud eũdẽ in ecy. Mlta ex quo fuerint cõmoda: eius incommoda ęquuz eſt ferre.

Cõmodus. a. um. q̃d eſt vtile: ſiue aptũ. a quo fit accomodus ⁊ incõmodus. Amb. li. hexa. Nã q̃ leuibus accõmodus eſt fit incõmodus grauioribus elementis. Ter. in an. Ego cõmodiozẽ boiem rẽ. Loz. Celſus. Sz inter oĩa maxime cõmodũ eſt modice exerceri. Plau. i Sti. diminutiuo vſus eſt. Pro opibus nr̃is ſatis cõmodule nucibus fabulis ficulis Inueniꝰ tur ẽt cõmodũ aduerbiũ: ⁊ figit iã Apul. Cõmodũ lumẽ euaſerant ⁊ fozes ad priſtinum ſtatum integre reſurgunt. Jdez Jntuli me: eumq; accuſantem exiguo ad modum grabatulo ⁊ commodum cęnare incipientem inuenio.

Cõmodo. as. pe. coz. vtile ⁊ cõmodum facio: ſeu commoditatẽ p̃ſto far aconcio. Li. ad filũ. Cui ego q̃buſq; rebus potero libentiſſime cõmodabo. ſicut ecõtrario incõmodo: moleſtus ſum ⁊ noceo figit. Terẽ. in an. Magis adeo vt mihi incõmodet q̃z vt obſequat. Li. Leſari. Quicq̃d ei cõmodaueris erit mihi gratũ. Et cõmodare eſt mutuo dare: hoc ẽ alicuius rei vſuz ad tps ꝺcedere. Li. Dãdo ⁊ accipiẽdo mutuã diſq̃z facultatibus accõmodãdis nulla re egem⁹ Nec rei tãtũ mobilis commodatio ỏz vt Ulp. exiſtimauit. ſed ẽt ſoli. Plau. Cũ ędes pauperi cõmodaſſet. Li. li. iiij. ad herẽ. ait cui dã ędes maxias ad nuptias cõmodaſſe. Et licet vt multi aſſerũt cõmodent q̃ reddunt eadẽ nũero ⁊ ſpẽ vt veſtis ęqu⁹ liber. mutent q̃ non reddunt eadẽ nũero: ſed ſpẽ vt vnum frumẽtũ nummi. Lic. tñ i ver. acti. vi. Cõmodari vſus ẽ ad ea quę reddunt ſimilia. Ait enĩ At publice cõmodaſti nõ ſine magno q̃dẽ ꝓuincię q̃z ficilię de trimẽto tritici modios ſeꝛaginta. ſimiliꝫ nõnũq̃z ſimpliꝫ ꝓ impẽdere. Viero. de diuo Antonio. Auditioni ẽt ſcripturaꝛ ita ſtudiũ commodabat: vtniſi ex eius anima laberetur. Vic fit accommodo.

Cõmodotari⁹: ſiue cõmodo. onis. q̃ cõmodatum accepit

Comędia. cũ. ę diph. κωμῳδία ἡ κώμης i. a vico ⁊ ᾠδὴ cantilena. gñis poematis: quod in initio in vicis inuenes queſt⁹ gratia cantare ſoliti eſſent crebꝛo contenientes. Comędia eo ꝺfecta credit vt affectus nr̃os monens in alienis pſonis Exp̃ſſ̃q̃z imaginẽ nr̃az vite quotidianę videremus. Eſt ãt poema in quo bũiles fere pſonę inducunt ⁊ amoꝛes virginũq̃z rapt⁹ deſcribuntur. Huius noĩs pe. coz. apud latinos. Suidas κωμῳδίας ὑβρεις διδασυομι επεσ μα τα και κωμῳδος οταν τα τοιωρ.

Comędus: qui repꝛeſentat comędias ſicut Calliopus. Comicus qui componit vt Terentius.

Comędicę aduerbium ſigit manſuete ſuauiter: ſicut tragędicę crudeliter. Plau. Euge aſtitiſti: ⁊ dulce ⁊ comędice.

Comędioz. aris. ſignificat ridicule ac loquaciter loquoz.

Cõmoueo. es. pe. coz. pturbo. Ter. Cõmoui hoiem. Interdum figit a ꝓpoſito deflecto: ⁊ q̃ volo pſuadeo. Li. Niſi ſum⁹ ſe natũ ꝫmemoratione tuę voluntatis erga illũ cõmouere. Interdum Ledere. Lol. li. ij. Ne i radicẽ maioꝛe nitu vomis i pact⁹ colla cõmoueat. Interdũ recedere. Lic. Tozcino. Tu ⁊ cura vt valeas: ⁊ te iſtinc ne temere commoueas.

Cõmunis ex cõ. ⁊ munis quod ẽ munus. q̃ſi cũ munere. ſicut i munis ſine munere. Ille ãt cõis ỏz q̃ oĩum ẽ. q̃ſi oĩbus conſentiens: a quo cõitas: ⁊ aduerbiũ cõiter. ꝓ q̃b⁹ veteres munitas ⁊ munic vſurparũt. Si q̃dẽ apỏ veteres mũes ⁊ mũnici nõ a largitiõe q̃ ignota erat dicebanẽ: ſz ita appellabanẽ cõſentiẽtes ad ea q̃ amici vellent. Pacu. Nam q̃ tam largitio multis ignota erat munific⁹ nemo putabaẽ niſi pariter volens Lucil. Munificicomeſq̃z amicis noſtris videamur viri. Dicimus aũt hoc eſt cõmune oĩuz ⁊ omnibus. Et hoc ẽ commune mihi tecum: vel cum cęteris.

Cõmunico. as. pe. coz. ex cõ. ⁊ munico ꝓpoſitũ ẽ Munico ãt a munis fit. Et ẽ cõicare ptĩcipare q̃ñ q̃ ỏ eſt: aut eẽ pỏt ꝑuatiz fit vniuerſoꝛ Salu. Alienũ ſuis rõnibus exiſtimãs videri cãm ciuiũ cũ ſuis fugitiuis cõicaſſe. Per translationez fit coinq̃nare: vt eſt. Q̃d ꝓcedit ex oze. hoc cõicat hoiez. Nam pplus iudęoꝛ ptẽ dei ſe eẽ iactitans cões cibos vocat q̃bus oẽs vtunt boĩes: vt ſuillam carnez: oſtreas lepozes ⁊ hmõi aĩantia q̃ vngulas nõ findũt nec ruminant nec ſquamoſa in piſcibus ſunt. Unde in actibus aplicis ſcribit. Q̃d deus ſanctificauit tu cõe ne dixeris. Commune ergo q̃d cęteris hominibus patet ⁊ quaſi nõ eſt de pte dei pr̃o imũdo dicitur.

Cõmuto. as. pe. p. fil' vel cõtra: vel totũ ſimul muto: q̃d fit cum vna res ꝓ alia datur. Et ille cõmutat q̃ alteri q̃d hz cõcedit vt aliud q̃ꝑtã aſſequat. Ambr. Raro q̃z in excelſa virtus futuris cõmutat pñtia. Cõmutare ãt ỽba eſt altercari ⁊ iurgia hr̃e. Ter. in an. Nũq̃z hodie tecũ cõmutatuꝛ patrẽ vnum eſſe verbũ. Et cõmutare verba eſt ꝓ bonis dictis mala ingerere. i. iracundia in maledicta compelli.

Compago. ⁊ compages. pe. ꝓ. vtroq; mõ ꝓ cõiunctione ⁊ cõpoſitione. Ouid. Atq; ita diſparibus calamis compagine cęre inter ſe iunctis nomen tenuiſſe puellę. Pacu. Saluete gemine mee compages ſanguinis.

Cõpagino. as. pe. coz. cõiungo copulo: q; pagines ſimul iungũtur. Aug. Ut ãt ſimus mẽbꝛa eius: vnitas nos ꝓpaginauit.

Cõpar idẽ ẽ q̃d par. Liu. Cõparẽ cladẽ ad egętis inſulas carthaginẽſiuz p̃lio nauali acceptã qua fructi ficilia ac ſardinia ceſſere. Cõpar ẽt ỏz ſocius ſeu cęlis. Vie. li. ij. p. Appẽlſoq; vnuſq̃z capite cõparis ſui deſixit gladiũ i lat⁹ ỏrij ⁊ cecidit fil' Rhetores cõpar id eẽ dicũt q̃d duabus autem pluribus ſententiis bꝛeuibus ⁊ inter ſe paribus exigitur.

Cõparo. as. pe. co. figit adequo. Ter. in eu. Dauid ne cõparãdus hic quidem ad illum eſt. Item. Conſtituo ad apto. Ambro. li. j. offi. Ita te compara vt quaſi puer iniuriam non teneas: malitiam non exerceas. Item ꝓparo. Lice. in ver. acti. ij. Ut erat inter ſuos copioſus conuiuium comparabat. Item Do. Idem ibi. Et omni gemitu ac doloꝛe certa merces comparabatur. Item ſocio coniungo. Plautus in aſi. Prębende auriculis compara labella labella labellis. Item Compono machinoz. Siſe. lib. iiij. hiſto. Eos qui hoc malum publicum clandeſtinis conſiliis comparauerint. Et comparare emere licet. Dier. contra Rufi. inuenire neget. Sznemo

est qui in curia nō aliqñ labatur: vt vex sit quod Hoza. inqt Quandoqz bonꝰ dormitat Homerus Lato de re rusti. Prę dium cum comparare cogitabis sic in animo hēto. Luī. lib. ii. Annone in primis habita cura ꝛ ad frumentum comparandum missi alii in volscos alij cumas.

Cōparatiuus a.um. qō adequat. Uñ dicimus compatiuuz gradum. cuius ꝓpriū est supare positiuū in ea q̄litate quā obtinet. licet qñqz propositio ponat. Fit aūt compatio vt docet Priscī. ad vnū vel ad plures tā sui gñis q̄ alieni q̄uis greci honoris cā suę gentis magis q̄ rōne veritatis dicant nō posse ad multos sui gñis fieri comparationem Sta. li. viij. th. Sed pectora flectas ꝛ melior sis queso. de is Uale. mar. li. iiij. Idē sensit Fabricius lycinius honorib⁹ ꝛ auctoritate oī ciue tpib⁹ suis maior. Et li. vj. Tertiū te iportunior em superioribus habere cępim⁹ rector est. Cōparatiua ꝛ superla tiua quę a prępositionib⁹ veniūt pręter suā constructionem ablatiui ꝛ genitiui aliqñ actō iungunt. Lic. ad Octa. Propius vbem Salu. Proxime hispaniam mauri sunt.

Compasco. is. simul. pasco. Unde cōpascuus ager qui relictus est ad pascendum communiter vicinis.

Compesco is. compescui q̄si eodem pascuo contineo.

Cōpedes pe. cor. a singulari Cōpes qō non est in vsu vinculi gñis ē: cuius arctura rei custodiuntur. a compedio. is. qō ex con. ꝛ pedio cōponitur. Et est tam mas. q̄ fę. gñis. Piero. in biere. Aggrauauit compedem meum.

Comitialis hō: q̄ comitiali morbo laborat. Ply. Fel. testudinū naribus ilitū comitiales erigit attolitqz: Dictus comitialis ꝙ comitia vitiare dicerēt. Interrūpebant enī comitia quo die aliqs cōcidisset. Cato. qō comitia ꝓhibere solet nec id q̄ dē mihi vitiū fuit. Seren⁹. Est subiti spēs morbi cui nomē ab illo qō fieri nobis suffragia iusta recusat: sępe enī membris acri lāgore caducis cōcilīū ppli labes horrēda diremit: ipse deus memorat dubie ꝓ tpa lunę cōceptū talis quē sępe ruina profudit. Dic morbus alio noīe dr Sacer morb⁹ maior pp grauitatē. qñ hō subito cōcidit: ꝛ spumę ore mouent. Docet ēt Aristo. Huc morbū a priscis berculeū fuisse nominatū qz Hercules eo laborasse ferēt. idqz ex attrabile plerisqz cōsistere tradit. Pla. ꝛ Apul. duūm nuncuparūt. ꝙ aī pr̄ rōnalē quę longe sctissima est videt. Greci epilepsiaz vocant hocest cōtractionē. Contrahunt enī hoc morbo nerui. Ply. Folia heliotropij ꝺtractiōib⁹ medēt: ēt si id comitialr accipiat. i. ēt si ꝺtractiones fiant ex morbo comitiali. Uulgo caduc⁹ ꝺr ꝙ cadē faciat. Plau. tñ comitialis hoīes ī penulo appellat litigiosos q̄ in comitio pp lites q̄si hītare dr inqetātes tribunal ꝓtozis. q̄ si nihil ē litiū: lites serūt. Hic ēt a nōnullis lunaticus ꝺr cū tñ ab inuicē seperent: ꝙ eū qui inter lunio natus est hunc morbum fere pati compertum est.

Combā sabini vocant quam militares lecticam.

Cōbino. as. pe. p. ꝛ Cōbinor. aris. binus iūgo quod vernacula lingua dicimus cobiare. Gu. li. viij. cō. Illicyt sorte cōbinati spatiabantur vnum secū seorsum ꝛ alios duos itidē seorsuz pariterqz digressos. Hinc cōbinatio quam greci Epizeuxin vocant cum in oratione eadem dictio sine medio duplicatur. Uir. Me me adsum qui fecit.

Comburo. is. pe. p. ex. con. ꝛ vro. b. interposita significat sicut suum simpler. vel simul cum alijs vro. licet qñqz pro consumo ponatur: vt est illud in veteri instrumento. Uidebat ꝙ rubus arderet ꝛ non combureretur.

Cōmerciū. vicissitudo dādi ꝛ accipiendi. a. con ꝛ merces. Merciū cōmutatio q̄ victus cā inuenta sunt vt inqt Ply. Sue. in Tibe. Strenaz cōmercium ne vltra calendas ianuarias exerceret. Accipitur ꝛ pro vsu ac cōsuetudine. Idez in Claud. Bratam sibi prouinciam ait cōium studiozum cōmercio.

Comedo. is: ꝛ Comedo. es. ē. Plau. i Tri. qō ebibit qō comest quod facit supti. Li. Sed ad extremum pollicet platurū se quę ipse comest. Supinum Comesum ꝛ comestum Salu. Comesto matrimonia comesa patina.

Comedo. onis. ꝛ comedus edi. pe. cor. q̄ bona sua consumit.

Cōpedit⁹. a. um. pe. p. a cōpedio fit. ꝛ figt qō cōpedib⁹ illigatū est. Uar. inflexibilis. Domo ex eo intro ꝛ pedes corrigūs cō pedio. Hier. cōtra Rufi. ad liguā trāstulit. Cōpedita pars liguā ei⁹ ꝛ ī extricabilib⁹ nodis ligata. z vix ī hūanū sonū eri pere: Hña cōpedū sūt numerū melle boię pedicę nerui.

Cōpello. is. puli. sum. constringo. Hier. ad Helio. vt hectibi dicerē cōpulit me tua dilectio. Et compellere ē sīl' iungere. Plau. in afi. Quę volet faciem⁹ q̄ hoste amores nr̄os dispulsos cōpulit. qō ꝛ de aīalibus brutis cū ꝺr in vnū locū vel diuersa: aut diuersoz aīalia cōgregant. Uir. Cōpulerātqz greges Lorydō ꝛ Thyrsis in vnū. Prope vo ē sīl' pellere collidere. Unde cōpulso qō ē sępe collido. Lol. li. i. Eadem quę semper mare cōspicit cōpulsaq̄ ac fluctu cōspergitur.

Compulso. as. Uide in dictione compello.

Cōpello as. ad Aliquem loquoz. Uir. li. ij. Ultro flens ipse vi debar compellare virū. Aliqñ infamo accuso Sue. in Ces. Eodem mō nouium questorem eo ꝙ cōpellari apud se mi iozem ptātem passus esset.

Cōpediū a cōpēdo qō nō est in vsu. cū tñ cōpenso eius frequentatiuū inueniat ꝙ ima cōpenderet. Et est id quod parsimonia quadā seruamus sicut ecōtrario dispēdiū: qō vel in curia vel īmoderatione dispēdim⁹. Ply. Bubulas carnes cales capzifici magno lignozū cōpēdio pcoquūt. idē Magro id lignoz dispendio fit addito sale. Nā pcoqui integro vitr pñt. Cōpēdiū ēt ꝺr vtilitas lucrum: Et dispēdiū dānum Tibul. Nec vagus ignotis repetens cōpendia terris pserem externa nauita merce rate. Li. li. iiij. ad herē. Duę res sunt pñt hoīes ad turpe ꝺpendiū cōmouere inopia atqz auaritia Et cōpendiū brcuitas ī q̄ tñ vtilitas sit q̄les sunt libri in quibus in mili. Quam potes tam verba conser ad compendia vnde ꝛ compendij via: brcuis dicitur. Piero. li. ij. p. Curris achimas per viam compendi transitit Lusi.

Compēdios⁹. a. um. quod ē valde vtile. Lol. li. i. Quod ꝛ ī partes nōnūq̄ dānosum ē: ī sūma tñ fit cōpēdios⁹. Interdū ꝺr valde brcue ꝙ ea q̄ sīl' pendunt. celerius expediantur.

Cōpendiarius. a. um. brcue. ꝛ sūmū siue optimū. Li. li. ii. of. pr̄ clare socrates hāc viam ad gloriam primā ꝛ q̄si cōpēdiariā dicebat esse si q̄s id ageret vt q̄lis hr̄i vellet talis esset.

Compenso. as. quasi simul pondero retribuo. Piero. in prolo Amos. Sterilitas terrę cōpensat pecoz multitudine. Ual. mar. Tarditatē supplicij grauitate cōpensat. Modesti. Cōpensatio est debiti ꝛ crediti inter se contributio.

Cōperēdino as. pe. cor. figt in longum de die in diem differo. Piero. ad Pauli. Quo detētus opere iplere nō potui quod ꝓmiserā tibi ꝛ danielē nostrū rursum compendinaui. Inde Cōperendinatio q̄ est ficuti docet Asco. ab vtrisqz litigatoribus inuicē sibi denūciatio in perēdinū diē. Nā cum rē ali quā agerent litigatores ꝛ pęna se sacramēti peterent poscebant iudicem qui dabatur post trigesimū diē. Quo dato inter se compēdinū vt ad iudicē venirent denūciabant: quo cum esset ventuz anteq̄ cā ageret quasi per iudicē rē expo nebant. Qō ipm dicebat causę cōiectio q̄si causę suę brcuis coactio. Li. in. ver. acti. iij. Ut bis ludorū diebus interpositis nemo istū cōpendinatū iudicaret. Dies cōpendinaria dicebat iudiciū in diē tertiū constitutū. Dies comprehendini q̄ bus vadimonium iubere licet vt inquit Macro.

Cōperio ꝛ cōperior deponens differūt auctore Diom. ꝛ Cōperiri est. est ex opinōe colligere ꝛ pro explorato cōpertū hre Sal. in Jug. Sz ego cōperior bochū magis punica fide. Cōperire ab alio cognoscere. Compertum est mihi: ꝛ explora tum est mihi hoc est per inuestigationem.

Compernes dr homines genibus plus iusto coniunctis: vel qui longos habent pedes.

Competo. is pe. cor. significat honorem vel coniugiū. vel quod uis aliud diuersus alium peto quasi simul peto. Unde cōpetitores dicti sunt. Et sic actiuum est. Aliquando competere est par esse contingere. Conuenire vt ē apud Piero. Post fide agrū meum quia tibi competit hereditas. Unde in estimatione rerum dicimus. hoc illi competit. Sene. Nihil ei magis competebat. Lol. li. ij. Nec oīno cūctabimur quo minus sub

nus sub tectum congerat vel si non cōpetet: vt aut in villam fenū portet aut in manipulū colligat. Certe in metas extrui ꝺueniet. Dinc cōpetet capitur p sufficiet. Dinc cōpetentia p ꝺuenientia. Bel. lib. j. Cōprehensa aūt mēsura herculani pedis scōm debitam membꝛoꝝ oīum competentiā modificatus est. Accipit etiam qñq; competere pro constanter valere. Sal. lib. j. hist. Si vo quasi fozmidine attonitus neq; aio: neq; auribus aut lingua cōpetere. Et sic est neutrum.

Cōpita pe. coꝛ. dñr loca ad q̄ petūt hoīes p diuersas vias. Sūt enī q̄ꝺruia: q̄ qsi in vnū petūt locū. Uel a coeūdo: q̄ multę vię in vnū cocant. Uel a cōpetando: q̄ ibi rustici sacrificare solerent. Quid. Seruet vt in ternas cōpita sectauias. Uñ.

Compitalia festa quę in compitis peragebant̄ & compitalitius ꝺies in quo compitalia celebꝛabantur.

Cōpilo. as. pe., p. vbiq; surripio. Uñ compilare & expilare bere diratem ꝺicimus: hoc ē fraudare & diripere. Et cōpilati dñr furtū passi q̄ ꝺe ꝺomo suppellectilē detrahūt q̄re & cōplanare oīa videant̄. Poꝛ. Ne me cōpilasse putes crispini scrima lippi. Dictū a ϖι λω qꝺ ē cōplano nō a pillis vellēdis cuius prima coꝛ. Interdū Cōpilare est cogere & in vnum cōdere. Unde Compilatoꝛes qui multa in vnum cogunt.

Compingo is. ꝺtrudo. Plau. in am. Quid faciā nunc si tres viri me in carcerē compegerint. Interdum compono ꝺiungo Ꝺiero. De quoꝛuꝫ vitiis moꝛibusq; mirificis quę luculenter ipse ꝺsperi libellū cōpegi. Idem in Esaia. Argento & auro ꝺecoꝛauit illud clauis & malleis compegit vt nō ꝺissoluatur. Uirgil. Est mihi ꝺisparibus septem cōpacta cicutis fistula. Uñ incompactū ꝺisiunctū male cōpositus. Et sic componit̄ ex con. & pango. Pōt etiā esse cōpositū a pungo. Lactā. li. vij. vt summā illā quę ꝺtinet vniuersa & cōpingerent & adiplerent. Ꝺier. in plo. lib. ℞. Deinde subtexūt sophī. i. iudicum li ꝺzum & in eodem compingunt ruth. i. imittunt.

Complano as. pe. pro. Quere in dictione plano.

Complectoꝛ simul vel in tōtū amplectoꝛ ꝺtineo. Ter. in an. Accurrit mediam mulierē cōplectit̄. Li. pro Roscio. Quo vno maleficio secula oīa cōplexa esse videant̄. Cōplectoꝛ te amore figt amo te. Et sine ablatiuo. Li. Curioni. De. T. annio tiñ tibi polliceoꝛ te maioꝛis aī erga te si complecti hoīem volueris habiturum esse neminē. i. amare defendere. Complectoꝛ cogitatione cogito. Complectoꝛ animo considero. Li. in Lato. Etenim cum complectoꝛ animo quattuoꝛ reperio causas cur senectus misera esse videatur.

Cōpleo. er cō & pleo. figt ad sūmū seu vndiq; ipleo. Hel. Uentus a latere sęuiens nauē vndis cōpleuerat. Reperit̄ ēt sine ablto. Li. li. vi. de rep. Quis est q̄ cōplet aureas meas tātus & tam ꝺulcis sonus? Per trāslationē cōplere ponit̄ pro viuere finire. Idē in Lato. Leontius Goꝛgias centū & septē cōpleuit annos. Ꝺier. Nec ꝺū verba cōpleuerat. Interdū pro supplere pficere integrare. Sal. Duas legiones instituit: cohortes pro numero militū complet: sed oīno ex gręco venit. ϖλεος γαρ λεγεται και ϖλειος και ϖλειων.

Complodo is. pe. pro. Uide in dictione explodo.

Compluries aduerbium factum ab eo quod est compluria significat sępe. Lato. Contumelias ꝺixisti mihi compluries. Complura vide in dictione plus.

Compluuium a pluuia ꝺicitur quo ꝺe ꝺiuersis tectis aqua pluuialis ꝺefluit in eundem locum.

Compluuiata vitis ꝺicta est a cauis ędium compluuiis quę q̄ꝺruplici perticarum oꝛꝺine instructa est.

Cōpono is. pe., p. sil'pono ꝺiungo. Uir. Cōponens manibusq; manus atq; oꝛib⁹ oꝛa. Aliqñ cōponē ꝺstituere qsi sil'ponere Cōponere enī & edificare recipꝛoce ꝺñr. Cōponunt̄ fiḋez oꝛones: ędes ędificant̄. Et tñ ꝺñr ędificari oꝛones: & ędes cōponi. Uirgil. lib. iij. Quā tuta possis vꝛbem cōponere terra. Qñq; cōponere cōparere ꝺicim⁹: qñ q̄ cōparāt̄ iuxta se ponunt̄. Sal. vbi Metelli ꝺicta cū factis cōponit. Uir. Sic ꝺulcis cōpositis spirauit crinib⁹ aura. Nā cōpositio ornatū facit. qñq; Colligere. Li. in ver. Si ab isto libꝛo quē tibi magister ludi nescio qs ex alienis oꝛonibus cōpositū ꝺedit: qsi q̄ reficere recreare. Uix oesa senem passus cōponere mēbza qñq; lenire. Amb. li. j. offi. Lauere ꝺebemus ne in pturbationē pꝛius icidamus q̄ aios nꝛos rō cōponat: qñq; finire claudere. Uir. Añ ꝺiē clauso cōponet vesper olympo qñ q̄ ocꝛꝺare. Plau. in cur. Si possim hęc iter vos cōponere qñq; cōposito redimere. Sal. li. j. hist. Cū lenones & vinarij lanij quoꝛ pterea vulgus i ꝺies vsum bz ptio cōpositi. hoc ē facta ptis redēpti cōpositiōe: qñq; ꝺuenire paciscī. Ply. Nihil nō ex cōposito fecimus pactū seruauimus: qñq; fingere simulare. Sal. Nō sūt composita mea verba parui id facio ipsa se virtus satis oñdit. Plau. Quas iste fabellas cōposuit Dinc fit cōpositio: qꝺ figt. Ex pacto. Et ponit̄ sine ppositiōe. Non enī ꝺicimus ex cōposito. Ter. in phoꝛ. Cōpositio factuz est quo mō hancamas habere possis sine ꝺote.

Compositio. mō structuram. mō ornatum. mō pactū figt.

Compos. ꝺicit̄ qui bz vel assecutus est aliquid. Ual. max. lib. j. Imperatoꝛes cōpotes victoziarū. Plau. in cap. Atq; ita me rex ꝺeoꝝ atq; hoīum faxit patrię cōpotē. i. obtentoꝛē. Impos qui nō pōt aliq̄ꝺ. Cōpos aī. i. cōpetentis aī vel qui bz sanum aīum. Impos aī q̄ aī sui potens nō est. Leo papa. Fandi impotē ꝺixit: qui fari nondū posset. Sal. Neq; aīo aut lingua satis cōpotem. cū ꝺe amente Septimio loqueret̄. Ter. in adel. Uix sum cōpos aī ita ardeo iracundia. Plau. in cas. Eripite isti gladiū quę sui est ipos aī. Sic cōpos voti. & impos voti. Li. Nā quo mō victoꝛes ꝺicimus voti cōpotes q̄ q̄cq̄ volūt faciunt. Sic victos eẽꝛio voti ipotes qui nō pñt facere qꝺ volunt. Quiḋā intelligunt cōpotes cōpositū aīum & tā in bonam q̄ in malā partē. Plau. in epi. Ledo manū ac cipe ęrūnarū & miseriaꝝ cōpotē. i. qui sil' tecū ęrūnas & miseras bz. Sūt aūt compos & impos gñis cōis composita a pos non a potis vt voluit Ser. Licet pos nō sit in vsu sed potis. Nō enī ꝺicimus cōpotis & impotis in ntō. cū tñ fic ꝺicenꝺuz esset nisi pos inuenirē: vñ & possum vt possideo. Nā possuz ex pos & sum componit̄. Possideo ex pos & sedeo mutatione e in i. Pos aūt idez qꝺ potens: vt sit possum potens sum possideo potens sedeo. Est igitur potis gtūs a pos licet loco noīatiui ponat̄. Persius. Nec potis es nigrum vitio pfigere theta. Uirg. Nec potis ionios fluctus ęquare sequendo. Nec pote in neutro gñe vt voluit Priſ. inuenit̄: qꝛ cōpote & ipote nusq; inueniunt̄: neq; in pli cōpotio & impotio. Potis tñ neu. gñis legit̄ apud Teren. in phoꝛ. vbi ait Adolescēs primū abste hoc bona venia peto si tibi placere potis est vt rīdeas mihi: potis est p pōt: siue possibile ē capitur cui sub intelligit̄ istud pro ntō: vt rīdeat potis neu. gñis: qꝺ sumit̄ pro possibile: & verbū suū bz est. vñ regit̄. Quod āt Persius ꝺicit. Qui pote vis ꝺicaz nugaris cū tibi calue pinguis aqua liculus protento sesquipede extet. Pote pro potis accipitur metri cā. Silr Propertius. qui pote q̄sq; in ea conterat arte ꝺiem. Jungit̄ qñq. Compos cum ablatiuo vt apud Liui. lib. iij. Prędaq; ingenti compotem exercitū suus etiā rebus recuperatis quę populatione agroꝝ amisse erāt reducit. Quo in loco compotem quasi affluentem & lętum significare puto sępius tamen genitiuo iungitur.

Compꝛimo. i. pe. coꝛ. sil'pꝛimo: vt vuę compꝛimunt̄ quo vinuz effluat. Item cohibeo contineo. Ter. in heau. At tu tibi istas post hac cōpꝛimito manus. Plau. in Am. Ego tibi istam ꝺo ꝺie sceleste cōpꝛimā linguā. Itē vitio. Mar. Uillica vel ouri cōpꝛessa est nupta coloni incaluit quotiēs saucia vename ro. Uñ cōpꝛessus. us. & cōpꝛessio pro coitu. Plau. Nunc ad amicam ꝺecimo ꝺie athenas viso quā grauidam hic reliq̄ compꝛessu meo. idē Dulces amantū compꝛessiuncule.

Cōpungo totū pungo serio. Amb. li. j. offi. Repetebat filius appellationē paternā: compungebat paterna viscera: sed non minuebat ꝺeuotionem. Uide in dictione pungo. Dinc compunctio quę aliquando significat animi habitum pertinacē ad malum & imutabilem vt apud apostolum.

Computo, as. pe. coꝛ. simul puto. quod & ad arboꝛem & ad mentem referri potest cum ad mentem refertur pro existimo fi-

ue iudico accipi potest. Amb. infantia quidem computabat inanis sed erat senectus mentis imensa. Et computare connumerare siue qđ vulgo dicitur. Computū facere. Vier. ad Dama. Cōputa ergo a pharesy q̄z ad nason z inuenies gnationes q̄nq̄z. Idē ad Paulinū. Quicq̄d insūptus de tuo tuleris: pro lucro computo. i. pone vel habe tene reputa. Lactā. li. iii. Eāq̄z hoīum sapientiā pro sūma stultitia cōputat. i. ponit. ελαίνησι δε λογι ξομαι και λογισης και συμψη φιξω μεγαφορικῶς λεγεται.

Con. z cum. idem significat. Sed cū separata: con vo semp cōposita reperit: z sigt sil: vt oiungo. Interdū Cōtra: vt Contendo. Interdū Valde: vt ocrepo. Et est sciendū q̄ q̄ cōponitur cū dictiōe a vocali vel ab h incipiente sp eni abiicitur vt coapto: coapls: coerceo: coborzor: cohibeo. Incomedo n mutat in m. Incogon z a tolluntur. Q̄nq̄z componitur cum b m z p transit n in m vt Cōbibo. Cōmoneo. Cōpareo Cum c vo d fg q s n t i z v consonantibus: manet n integra: vt Cōcurro. Ido. confugio. congero. conicto. conquiro. cōsequor. cōnecto. continuo. conuenio. In reliquis enim muta tur in sequentē litteram: vt Colligo colluies. corrigo.

Concerno. is. vide in dictione Cerno.

Concedo. is. pe. p. pmitto. Cerē. in adel. Huic metuisti nunc si de tuo iure ocessisses paululū. Li. i ver. acti. iij. Da mihi hoc ocede qđ facile est. Aliqñ ocedere est recedere. Cerē. in ecy. Hic video me esse inuisam imerito tps est cōcedere. Aliqñ Ire reducere z se trahere. Liui. de secundo bel. pu. Annibal sagūto capto carthaginē nouā in hiberna ocesserat. Idē li. iiij. ab vr. Quę cum agerent hostes in loca altiora ocessere. Aliqñ credere osentire. Cer. i pbor. Nunq̄z ne hic hodie cōcedes mihi: neq̄z intelliges. Li. in Lel. Qđ si rectum statueri mus vel ocedere amicis quicq̄d velint: vt impetrare ab his quicq̄d velimus perfecta quidem sapientia sumus.

Concido. is. pe. p. ocidi sum. simul: vel minutati cędo. Ply. Laro eius ocisa ac decocta adhibenda est. Concidere etiā frangere or. Idem. Et nucleus cisio of o or: quę nō otinua sz veluti mēbratim cęsa est. Ab hoc ocisa of o or quę non otinua sed veluti mēbratim cęsa est. Et concisus sonus fractus vocatur. Vier. in li. numeri. Si aūt prolixior atq̄z concisus clangor increpuerit: mouebunt castra primi.

Concido. is. pe. cor. ocidi. Ocasum significat in totū cadere Lac. lib. vij. Et muri oīum ciuitatum concident. Plau. in am. Ut quisquis institerat ocidit crepitu. Et ocidere est in totū mori. Col. lib. viij. Atq̄z alia genera pecorum cum pestilētia vexantur prius morbo z langoribus macescunt solę capellę q̄ꝫ uis opimę atq̄z hilares subito concidunt.

Conciliuz a ocalando. i. vocando. Uel vt Var. ait a coactione. Seu fm Festū a ppli osensu. Et ppie viri vocati ocilium or. Ulr. Conciliūq̄z vocat diuum pr atq̄z hoīum rer.

Conciliabulū: locus in quē ociliū conuenit. Plau. in bac. Quid si apud te veniat de subito prandiuz aut potatio forte aut cęna vt solet fieri in istis conciliabulis.

Concilio. as. beniuolū facio aut amore oiungo. Liu. lib. j. Aeneas aduersum tanti belli terrorē vt alios aboriginū sibi conciliaret cē. Vier. Vera illa necessitudo est z rpi glutino copulata quā non vtilitas familiaris: sz dei timor z diuinaz scripturarū studia ociliant. Reconciliare vo qs or cū post inimicitias rursus quis in gram recipit. Aliqñ tñ conciliare: contrahere seu cōparare. Et hoc tam in malū q̄ꝫ in bonū. Plau. in Tri. Meus gnatus me ad te misit inter se atq̄z tuos affinitatē vt conciliarē z gram. Ter. in beau. Et eo ergo vt pacem conciliem. Sic dicimus. Cōcilio mihi odiū inimicitias qđ est quasi cōparo acq̄ro: silr sumit. Recōcilio p comparo acq̄ro. Quintil. Nā z plus auctoritatis afferūt ea quę nō presentis gre luris sunt cōparata z laudē sępe maiorem q̄ꝫ si nra sint recōciliant. Hinc ociliatus pro empto. Ter. Prodi male cōciliate. i. magno ptio empte: z Conciliatio pro ouentione. Plau. Extat cōciliatio: seruanda pmissa. Cōciliatrix or mulier quę viros mulieribus z vxores viris conciliat.

Concretum id dicitur auctore donato: quod ex minutijs multis in vnam cogitur massam.

Concio. is. conuoco. Liui. lib. j. Deinde ne vana vrbis magnitudo esset: adiiciendę multitudinis causa vetere cōsilio vrbes qui obscuram atq̄z humilem conciendo ad se multitudine natam e terra sibi prolem ementiebantur.

Concio onis a cio. is tria sigt. s. locum suggestūq̄z vñ verba fiunt. Liui. lib. j. Vocato ad conciliū pplo sūmissis fascibus in concionē ascendit. Multitudinē ppli assistentis conuocata tam vel ex magistratus iussu: vel publici sacerdotis vel sua auctoritate z prępzie ad audiendū oratorē cōcionante in bonum publicū. Li. in Lel. Concio quę ex imperitissimis ostat tñ iudicare solet. Sal. Itaq̄z cōcione aduocata huius oronē habuit. Et oronē ipsam quę ad pplm habetur. Li. dolobellę. Legi concionē tuā nihil illa sapientius. Vinc.

Cōcionor. aris oronē habeo. Idē comifi. Nos hic cū hoīe gladiatore oīum neqssimo collega nostra. Antonio bellū gerimus. Sz non pari otentione arma verbis. Ut etiā de te concionatus est. Hinc ocionator qui orationē hz. Vier. in prolo. Salo. Ecclīastes a greco appellatus: qz cętū. i. ecclesiā quem nos nuncupare possumus ocionatorē q̄ loquat ad pplm et sermo non spāliter ad vnū sed ad vniuersos.

Concionalis qui idoneus est ad ocionandum aut qui ocionari consueuit qualis hodie vulgo prędicator appellatur. Curius. Lice. Quod quidem si inter vos senes concionales venale prescripserit egerit non multum.

Concionatorius. a. um. quod ad concionem pertinet. Hel. Ecce autem pro tibicina laconica tibi a quoq̄z illa concionatoria in mentem venit: quā. L. Hzaccho cum populo a gente pręisse ac prędmonstrasse modulos ferunt.

Concha genus piscis: ex cancror gñe. Conchę z ostrea dīr firmioris testę pisces. Cōchs q̄ testā leuē ac politā hñt: siue vniformiter rugatā. Et testę ipse duriores ppie ochę dīr: q̄les sūt cochlear atq̄z ochar. Hui. Ostrea q̄ in ochis tuta fuere suis. col. Implicitus ochę limar. Uñ vasis quoq̄z gñis ocauis ac superius patulū ab huius filitudine ochę: ochā vocamus Ply. Rursus tundit: deinde letat in ochis siccatur q̄z. Alioqñ alueos z alueolos dicimus z prędsertim in longū porrectos ligno ex cauato vt monoxyla. Est z cōcha genus vasis vinarij in qō e dolio haurit vinū. Juue. cum bibit concha. Dr z ochus. Aliqñ ocha ponit p tuba. Virg. lib. vij. Sed tū forte cana dū psonat equora ocha. Ser. hoc nomen a greco κογχη trahit. Alij latinū putant a ocauitate deductū atq̄z sine aspiratiōe scribunt. Aelianus aūt lib. ξ. εχει γλωττας πορφυρα και δια ταυτης ἁλίσκεται. Postea de margaritis scribit. κογχη δε αφροδιτη ιεραται και τα κογχυλια μεγιστα εμπατωροβανι δι και ινδοις.

Conchus lapis quidam in concha pisce: qui a nonnullis Unio ab alijs margarita siue perula dicitur.

Conchyle. pe. p. ochyliū gñs piscis ex ochar gñe: vt ait Ply. li. ix. in mari assyrico z medico: quē Muricē z Sarrā z ostrū appellāt ex cui⁹ incisa ocha colligit succus tingendis vestib⁹ expetitus. Ex eo enī inficit purpura q̄ color austerus i glauco est z irascēti silis mari. Uñ ochyliata vestis or purpurea a ochylijs. Li. in phil. Cōchyliata peristromata appellat q̄ infecta erāt succo ochylior. Ponit q̄nq̄z Conchylū pro ipso colore sicut purpura murexq̄z. Ply. Cōchar ad purpuras z ochylia eadē est mā: ităp gñe ipso ochar a q̄bus nomē sumpsit: idē lingua purpurę lōgitudine digitali q̄ pascit plorando reliqua ochylia. Crūor ochylij siue muricis ostriz or abostris. Quapp ochylū muricē ostrū in eadē significatiōe accipimus. Virg. Tyrioq̄z ardebat murice lęna. idē. Ut gémabibat z sarano dormirat ostro. Juue. Vozū egonō fugiam ochylia hoc est luxuriosas vestes z murice infectas.

Conchis: fabę gñs sine ędulium ex saba. Juue. Cuius ochę tumes. Sunt qui dicant esse fabā cū cortice suo elixam: ad differentiam fabę frexę quę sine cortice coquitur a filitudine cōcharum q̄ fracto cortice velut implicita conchis suis carnuculā videatur. Mar. Si spumat rubra conchis tibi pallida

testa lautoꝝ cęnis sępe negare potes. Hui⁹ dimi. é ꝺchicula.
Concino.is. penultima cozrepta concinui concentum: simul cano. Lice. lib. j. aca. Qui cum similitudine concinere maxime sibi videntur. Per translationem ponitur pro cõuenire. Cõcinit enim qui consonat. Et sic cum ꝺatiuo construitur Aug. Quędam exemplaria habent. Ecce generationem filiozum tuozum cui concinui. i. cui congrui cui accõmodatus sum.
Concento as. frequentatiuum est a Cõcino is.
Concentoꝝ in decretis canonicis ꝺz is qui consonat. ꝛ concinit canentificut Succentoꝝ qui voce subsequens canẽdo respõdet. Pręcentoꝝ qui vocem pręmittit in cantu.
Concentus. us. simul cantus: cantus mixtus. i. symphonia ꝛ diuersaꝝ modulatio vocũ: vt cũ e multis diuersis vocib⁹ vn⁹ efficit sonus. Virg. li. j. ge. Hic ille aruũ ꝺcentus in agris.
Concinno. as. per duplex nn ꝺsentio apte compono ꝛ q̃si cõuenire facio qꝺ vernacula lingua ꝺicimus conciare: vt pellis ꝺcinnata est ad calceos. Plau. Auceps qñ ꝺcinnauit arcaꝫ escas effudit. Pier. Lucernas ꝺcinnant: vel succẽdunt focũ. A ꝺcinnus formatũ verbũ: q⁹ ex con ꝛ cinnus cõponit. Cinnus aũt potionis genus est ex multis liquoꝛibus confectũ.
Concinnus. a. um. idẽ é qꝺ cõpositus ꝛ ornatus vt ꝺcinna oꝛo i. compta ꝛ apte cõposita. Cõcinne cõposite cõuenienter. In quo etiã sensu accipi põt. Concinne. pe. coꝛ. a concinno.
Concinnitudo. uenientia. Li. lib. ij. artis veteris. Splendoꝛis ꝛ festiuitatis ꝛ concinnitudinis minimum.
Cõcinnẽtia ꝺinẽtia. Sido. ad censentiũ qꝺ domiciliũ parietibus attolli⁹ ad ꝺcinnentiã. s. architectonicam fabre locatis.
Cõcipio. is. pe. coꝛ. fil' capio appẽndo. Vñ ꝺcipere mulieres ꝺr cũ genitale semen appręndit ad fętum faciendũ ꝛ ꝺceptus fętus dũ genitura coaluit. Et ꝺceptio. Lac. li. iij. Quid q⁹ vtoꝛ põt esse cõis: filius non põt qñ ꝺcipi nisi ex vno necesse est. Transfertur ad aiũm. Quint. Nec tñ ꝺcipere aĩo scelus potuit. Hinc ꝺceptus mẽtis ꝺr quę cõpręndimus ꝛ imaginamur. Et apud geometras cões animi ꝺceptiones vocantur q̃ oẽs tang⁹ nã ꝛ induritata pfitẽt. ꝛ omne totũ est maius sua parte. Et si ab eq̃libus eq̃lia demas quę remanent inter se equalia sunt. Interdũ ꝺcipere est deliberare ac destinare. Sene. Jam ꝺudũ aĩo ꝺceperat quid esset acturus. Unde cõceptum ꝺicimus prędestinatũ. Virg. Aut tubellacię ꝺceptũq⁹ excute fędus. Interdũ ꝺgregare: in vnum reducere. Col. lib. j. Ne cum auertice toꝛrens imbꝛibus ꝺceptus afflurerit fundamenta conuellat. Idem. Sed ampla stabula sic ꝺrdinentur: vt ne quis humoꝛ influere possit: ꝛ vt quisq⁹ ibi conceptus fuerit: q̃ celerrime dilabatur: vt nec fundamenta parietum coꝛrumpantur: nec vngulę pecudum.
Conceptio apud grãmaticos schema est cum vnum genus cõcipit hoc est simul appręhendit aliud generis: vel vna persona aliam personam.
Conceptus. a. um. participium: qꝺ appręnsum: sive destinatũ: aut congregatum est. Conceptus. us. nomen qꝺ ꝛ conceptũ ꝺicitur de his quę in ventre fęminę ꝛ in animo fiunt.
Conceptabulũ alias ꝺceptaculũ qꝺ aliquid ꝺtinet: vt vena est ꝺceptabulum sanguinis. i. in qua sanguis ꝺtinetur.
Concepriuę ferię: quę certis ꝺiebus quot annis obseruabãtur: vt sementinę ꝛ compitalitię.
Conclamatũ est: qꝺ transactũ ꝛ finitum est: vt Cõclamata coꝛpoꝛa quę nihil reliqui iam habent ad vitę officia. Aut ꝺclamatũ est. i. satis deploratũ: satisq⁹ vociferatũ est. Luc. Coꝛpoꝛa nondum ꝺclamata iacent. Hinc tractum ꝺicitur: q⁹ cũ vitalis spiritus intercluſus hoꝛmines fallere ſoleat: aqua frigidum ꝺsueuerunt: ꝛ per interualla conclamari. In quo cum liberari nequirent post vltimam conclamationem quasi rebus desperatis comburebantur.
Conclaue. pe., p. neu. gñis ꝛ clauis fęminini gñis locus secretioꝛ: in iteꝛioꝛibus tectis: vbi colloquia fieri solent. Habetq⁹ vnam clauem cõem domesticis: q⁹ intra eũ multa loca clausa sint abhęrentia triclinio. Li. Cõclaue triclinũ interpręatus est. Hoꝛ. in Ser. Currere per totũ paui ꝺclaue magisq⁹. Et ꝺclauia loca sunt quę vna claudunt. Hinc. Cõclauatus locus ꝺr vna clauę clausus. a Conclauo as. cuius passiuum est ꝺclauoꝝ. Conclauium: genus anuli est.
Cõcludo is. pe., p. fil' claudo a quo ꝺclusus anulus ꝺz. Per trãslationẽ. Concludere est peroꝛare. i. oꝛationẽ terminare. Vñ ꝺclusio ꝺz: quã gręci Epilogon nostri modo per oꝛationes: modo cumulũ vocant. Nam cumulus pꝛope aceruus est: et in ꝺclusione omnia quasi in vnum acerꝛum colliguntur.
Concoꝛpoꝛo. simul coꝛpoꝛo quod fit cum duę pluresue res mixtę vnum quid efficiunt. Ply. Semp mulsum ex vetere vino facillimeq⁹ cum melle: concoꝛpoꝛatur.
Concoꝛꝺo. a ꝺiunctione coꝛdis ꝺz q̃ vnius coꝛdis: sive vnius ai est. Inde ꝺcoꝛdia. Concoꝛditas. concoꝛditer ꝛ ꝺcoꝛdo: q̃bus contraria sunt Discoꝛs: discoꝛdia: discoꝛditer: ꝛ discoꝛdo.
Concoꝛdia nõ solũ qnę discoꝛdię ꝺtraria est intelligit': vt apud Sallu. Concoꝛdia pꝛtię res crescunt discoꝛdia maxime dilabuntur: sed etiam quę dea a romanis credita est: cuius tẽplum non longe a latu. Curtio in palatino monte.
Concoꝛdare. est concoꝛdem esse. Terẽ. in hoꝛ. Si concoꝛdabis cum illa habebis quę tuam senectutem oblectent.
Concrepo. as. pe. coꝛ. pso. Et plus est q̃ sono. Nam con. ibi actiuum est. Ter. Sed hostium concrepuit.
Concubo as. pe. coꝛ. ꝛ Cõcumbo: is simul ꝺrmio simul q̃esco. Per translationẽ de re venerea ꝺz. Vñ ꝛ ꝺcubinus ꝛ concubina q⁹ simul cubent. Hinc ꝛ ꝺcubitus. us. ꝛ ꝺcubitus. Aug. lib. v. ciui. dei. Nunquid ꝛ ꝺceptu vbi ꝛ vnũ concubitũ manifestum est: ꝛ tanta naturę vis vt cum cõciperet fęmina deinde alterum concipere omnino non possit.
Concubium. a concubitu ꝺrmiẽdi causa ꝺicitur. Et sunt. Cõcubia noctis pꝛimi somni: seu intempesta noꝛ: quia tunc tẽpus agendi est nullum: q⁹ fere oẽs cubent. Alij ab eo q⁹ silẽt silentium noctis: quod Plau. Cõticinium vocat. Sisen. lib. iiij. Hist. Ipsi legati concubia nocte oppido digressi iam supꝛa hostium munitionem succedunt.
Concutio. is. concussi. ssum. Vide in dictione quatio.
Conpisco. is. vide in dictione Lupio.
Condemno. as. ex con. ꝛ damno. significat. Judico. Et ꝺstruit' cum ablatiuo vel gtõ. Lice. Curioni. Quare si iniquus es in me iudex: condẽnabo eodem ego te crimine. Idem. Tironi Etiam sceleris condẽnat generum suum.
Condico. is. pe., p. simul dico simul determino. Cõstituo. Just. lib. iij. Nã inducias quas pꝛio noſe ꝺixerant ex sociozum psona rũpebant. Vñ ꝺditus: fil' dictus ꝛ pꝛomissus. Et ꝺicere est repetere. Julius. Si alienaꝫ rem moꝛtis causa donauero: eaq⁹ vsura parta sit: verus dñs eam ꝺicere nõ potest. Item ꝺicere ponitur pro ꝺtradicere. Paulus. Hic scit posse sibi condici si conualuerit donatoꝝ. Item fm iurecon sultos pro dicendo denunciare: sed pꝛopꝛie quãdo actio datur in persona. Pier. in exo. Llamauit moyses ad dñm pro sponioneranaꝫ quã condixerat pharaoni. Sue. in Tibe. Lenaꝫ ea lege ꝺixit ne quid ex ꝺsuetudine ĩmutaret.
Condictũ: qꝺ in cõe est dictũ. i. pꝛomissio seu pactum inuicẽ factum. Pier. in lib. gene. Juxta conditum reuertar ad te.
Condictio ꝛ pꝛonunciationẽ quandã ꝛ actionez significat. Est ꝛ ꝺdictio vt docet. Festus in diem certũ eius rei quę agit denũciatio. Cõdicere enĩ pꝛisca lingua est dicẽdo denũciare
Conditio sine c. a Cõdo: is. fit ꝛ pro fortuna ac sorte fortunarũ tempoꝝ reꝝ poni solet. Li. O miserã ꝺitionẽ. Administrãdi ꝺsulatus. Aug. Ea tẽpoꝝ ꝺditio erat vt ne ꝺqueri quidez de iniurijs fas eẽt. Et apud Liuiũ legimus ꝺditiones pacis oblatas. Et hõ bonę conditionis ꝺz qui in bona fortuna est: hoc est qui diues est. Aliq̃ electionem ꝛ conuentionem denotat. Terẽ. Amatoꝛes chꝛysidis tulerunt conditionẽ si vellet eis moꝛem gerere se daturos illi pꝛetium: ipsa vꝺ accepit conditionem. i. pactioni pꝛomissioniq⁹ cõsensit. Et apud Livium legimus conditiones pacis oblatas.
Condio. is. ꝺiui vel condij ꝺditum pe. pro. sapidum facio: qꝺ fit cum epulę sale aut pinguedine seu aromatibus ꝺdimtur Juue. Et q̃dringentis nũmis condire gulosum fictile. Hinc condimenta dñr quę ad ꝺdienda opsonia fiunt. Lic. li. iij. of.

Nam vt tribuamus aliquid voluptati condimenti. Hęc si per se sint. Hæcco vocabulo dicuntur.

Conditura.ę.idem qđ ɔdimentū. Vier. ɔtra Iouī. Pozrisi alimenta coquozuz arte mutanť in melius ꝛ fit aliqđ suauius ɔdituris: hmōi cibi nō naturę satisfaciunt: sed voluptati.

Condilis.pen.coz. Junctura ꝛ nodus articulozum in digitis: ꝛ eminens stricta in pugnum palma. Nam quatruoz digiti: vt scribit Arist. ternos habent ɔdylos: pollex vō duos. Hæci etiam Condylon pugnum vocant: qui fit complicatis digitis in ɔdylos: ꝛ tuberculum. Unde Plutar. scribit eum quē Lastoz condylo percussisset statim moztuum in cacozeliam incidit. Martianus in primo. Caput illi virga cōminuens eidem quibus fuerat eblandita ictibus crebzis complicatisqz in codylos digitis vulnerabat.

Condyloma.pe.pzo. κονδυλωμα. morbus vt Jul. Pol. inđt q̄nascit circa cozonā ani siue podicis tuberculū sanabile. Et circa sedē fiūt ɔdylomata magna: ſz nō laboziosa. Nascunť ex inflāmatione. Nec sūt hemorrhoides: ſz eminētes tumores nunc molles nūc duri figura rotūda ꝛ nihil eminentes. Sūt aūt tria mozboz gña: vt scribit Celsus li. vi. quę anus recipit. Primū mozbū dicit esse Rhagada qu ādo pluribus locis cūtis scinditur. Secundū condyloma. Tertuz hęmozrhoides cum ozā venarum sanguinem fundunt.

Condo.is. ɔdidi ɔditum. pe.coz. figť in vnum interiozē locum ad custodiā do: vt fit cū quēpiam cōpeditū in carcerem: cōdimus ꝛ abscōdimus. Uirg. Et nota ɔduntur in aluo. Ply. Si libeat credere vt sub vna ficu turmę ɔdantur equitum. Qñqz ostituo ędifico q̄si simul do vt Troiani romā ɔdiderunt. Et cicero Multos libzos ɔdidit. Hinc ĩconditus pzo inoznato incōposito. Qñqz repono. Ply. Formicę condunt estate fructus q̄bus hyeme fruantur. Qñqz compono. Ply. Opus ɔdidit perpetuo oībus legendū. Qñqz recondo. Sepelio. Jdē. Post ɔditum monumento cozpus. Qñqz potioz. Uirg. lib. vii. Optato ɔduntur tibzidis alueo. Huius verbi composita sunt. Abscondo ꝛ recondo.

Conditoz. penultima cozrepta. qui aliquid facit. Londitoz pe. pzo. a ɔdio. is. qui fercula condit.

Conditaneum: mō a ɔdendo: mō a ɔdiendo sit: figťqz qđ cōdi vel ɔdiri potest. Unde apud Uar. Conditaneam oleam in agro crasso ꝛ calido maxime serere conuenit.

Conditoziuz. a ɔdendo sepulchrū ōz. Ply. Tam rara in amicis fidem tam parata obliuio moztuoz vt ipsi nobis debeamus ɔditozia ostruere: omniaqz heredū officia pſumere. Sue. appellat ɔditozū illum alueolū ꝛ loculamentū in quo recondi tum erat cozpus Alexandri magni qđ aureū erat. Amianus vocat ɔditozium muraliū tozmentozū repositoziū machinarum. Petronius. Arbiter accipit pzo sepulchri repositozio cum ait. Inconditoziū etiam pzosecuta est defunctum: positumqz in hypogeo greco moze cozpus custodire cępit. Hypogea enim greci dicunt subterranea.

Cōditicius. a. um. qđ ɔditū est ꝛ seruatū. Col. lib. x. de colūbis. duobus aut tribus mēsibus acceptant ɔditicia cibaria: cęteris seipsas pascunt seminibus agrestibus.

Conditurus. a. um. qđ apte ɔdi pōt. Uar. lib. i. de re rust. Londitiua mala structea cotonia scantiana scādiana mustea in loco arido ꝛ frigido supza posita palea seruare recte putant. Aliqñ ɔditiuum qđ ōz ɔditum ꝛ seruatum est. Col. lib. viii. Itaqz mane pziusq̄z pecdant in pascua ɔditiuis cibis sustinē dę sunt ne in maturis herbis citetur aluus.

Condocefacio. instruo. Li. lib. v. tus. Nemo est enim qui eoruz bonozū animū putet esse indicem eūqz ɔdefaciat: vt ea quę bona malaue audiantur possit ɔtemnere.

Conduco. is. pe. p. fil' ouco: vel pzo simplici ponit. Plau. ĩ epi. Mane me iussit senex ɔducere aliq̄z fidicinam sibi huc domū. Interdū figť aliqđ ptio accipio: qđ vulgo ōz afficto: seu ad apensionē vel ad militiā sumo. Li. Tironi. Huic ego locū in primo ɔduri. Plau. in pseu. Quantulo argenti te ɔduxit pseudolus? Interdū colligo cōgrego. Uar. Mane suscitat rostra: pplm in fozo ɔducit. Interdū emo. Plau. Lędenduz ɔduxi ego illū. Interdū. Lōuerto. Lucil. Et virtute tua ꝛ claris ɔducere chartis. In tertia aūt persona: vel infinito signi ficat vtile esse. Et si de hoīe loquamur cū otō tantū ostruct Col. li. i. Nam id minime ɔducit agricolę. Si aūt de re alia tunc qñqz accusatiuum cū pzępositione: quandoqz datiuz exigit. Plau. in cap. Ut potissimum quod in rem recte conducat tuam id petam: id pzosequar qz cozde animo atqz viribus. Et iterum ibi. Nam si ea memozem quę ad ventis victum conducunt moza est. Li. Lentu. Et reipub. rationibus putem conducere. A conduco fit participium conductus. a. um. ꝛ conductus. us. nomen.

Conducibile: quod vtile est. Plau. in bac. Non ego istuc facinus mihi conducibile esse arbitroz. Potest etiam dici cōducibile quod conduci potest.

Conducticius. a. um. qđ ɔduci solet: vel ɔducit: siue ex eoz numero est quę ɔducitur. Plau. in epi. Sz vna me res turbat rōqz apocidi quo mō ostendā fiducinā aliquā ɔducticiam. Lōducticia domus tñ ōz quę ɔducta est. Sic ɔducticia opera ōz mercēnaria quę ɔducta ē. Uar. Oēs hi agri coluntur hominibus seruis aut liberis aut vtriſqz. Liberis aut cum ipsi colunt vt pleriqz pauperculi cum sua pzogenie aut mercēnariis ꝛ ɔducticiis operis liberozum.

Conferratio. Uide in dictione Disarreatio. A confarreo Apul. fozmauit participium confarreaturus. Talis inquit mulieris publicitus matrimonium conferreaturus.

Confero. penu. coz. simul pono και ελληνις ί φερω φερεις και φορεω φορω. Li. li. iij. offi. Oēs curas cogitationesqz meas conferebam. Ponitur qñqz pzo Lonsero. Uirg. lib. ii. Et si oserre manu furoz iraqz monstrat. Qñqz pzo Tribuo. Amb. Magna fęmina quę multo amplius inuenit qđ imperatoz oferret q̄z qđ ab iperatoze acciperet. Qñqz pzo ɔtollo Uirg. ꝛ oferre gradū ꝛ procedere longius audet. Qñqz pzo disputo seu in comperationē deduco. Piero. in pzolo. paral. Quendā auctozem qui apud hębreos in admirationibus habebatur assumpsi ꝛ otuli cum eo a vertice vt aiunt vsq̄z ad extremū vnguē. Et dicimus te illi: ꝛ cum illo. Ouid. Lenit amycleis medicatū vulnus abenis murice cum tyrio turpis illud erit. Qñqz pzo paro dispono. Plau. in Cur. Ita tuum oferto amare semp si sapis ne id qđ ames ppłs si sciat tibi fiat pzobzo. Qñqz p impono iniustio. idem in Am. Ne posterius in me culpā oferas. Qñqz pzo facio. Ter. in heau. Syrus cū illo vestro osusurat: oferunt: ofilia adolescentes. i. fil' faciunt Qñqz pzo ɔiungo. Lic. ad Octa. Nam vt ozdiar a principio ꝛ perducā ad extremū: ꝛ nouissima oferam primis. Qñqz p transsero traduco. Terē. in eu. Metuet semp quā ipsa nunc capit fructū ne qñ iratus tu alio oferas: idez ibi. Usqz adeo ego illius ferre possim ineptias ꝛ magnifica verba dū sint. Uerū enī si ad rem oferenť: vapulabit. a. deducent. Qñqz p otra fero. Liui. lib. i. Aliquoties latinus exercitus comunis cū romanis signa otulerat. Qñqz p Ualeo seu pzosum. Col. lib. i. Leterū ad estiuos tęperandos calozes plurimū oferūt salientes riui. Lōferre in pauca est ɔcludere inquit. Li. li. iii. offi. Lōferre verba in pauca est reducere. Plau. Nunc verba in pauca oferam. Colu. lib. i. fitqz vtriqz primū hozreum quo conferatur rusticum instrumentum. i. in vnum reducatur. Et conferre donare: vt Multa contuli in Latonem. i. multa donaui Latoni. Similiter conferre ire: vt Lōtuli me donum. ꝛ contuli me ad Latonem.

Confercio. is. ex con. ꝛ farcio. sumitur sicut compleo. Lic. in Catil. Uino languidi: conferti cibo sertis redimiti: vnguentis obliti. Inde. Lonsertus. a. um. a quo confertissimus pzo frequentissimus siue creberrimus. Liui. lib. ij. In confertissima turba pzope. Rhegium tribunal constitit.

Conficio. is. pe. coz. fimo perficio. Li. Nam si hoc expectandus sit dum totū belluz conficiam. Et in passiua voce: vt Uirg. inopis fame frigoze doloze cōficitur. i. consumitur ꝛ ferepe rit. Li. Plagis confectum ante oculos tuos cecidisse. Lactā. lib. ij. pzo destruo siue occido posuit. Ignis quidem per misceri cū aqua non pōt: qz sūt vtraqz inimica. Et si cominus

venerint alterutrũ qđ superauerit confitiat alterum necesse est. Idẽ ibi. Lũ annibal duos exercitus ppli romani astu ⁊ virtute ofecit. Et hoc est vi ppositionis cõ. que ⁊ in bonaz ⁊ malam partẽ accipi solet: vt ofícere pro pficere ⁊ pro osauciando trucidare. Inde cõfectores ferarũ. Sue. in Tito. Notissima hierosolymoꝝ oppugnatiõe. xii. ppugnatores totidem sagittarũ confecit ictibus. Item ofícere est facere. Ter. in phor. Bonas me absente hic ofecisti nuptias. Item Explicare. Li. li. ij. offi. Donestatis pars ofectas est quã tibi cupio eẽ notissimã. Itẽ. Exequi: vt apud eandẽ. Si me amas ofice: quãcunq; ei fidem dederis pręstabo. Item Colligere Per magnam inquit idem in Uer. dices ex illa re pecuniaz ofici posse. Item frangere. Ply. Nucem dentibus conficere ac plage imponere. Item osumere. Teren. Quid hic non videant me credant conficere argentum suum. Lice. Nec me languoribus lędi quibus essem confectus. Item simul facere. Li. Conseci quę iussisti omnia. Festus Consecerũt. Lac. lib. ij. Quomodo potest ex multoꝝ deoꝝ aceruo vnus deus confici? Confectus etiam defessus dicitur. Li. lib. ij. officio. Nec me langoribus dedi quibus essem confectus.

Confido. is. pe. p. Fredo. ⁊ certus sum. Et tũ de pręterito: tum de psenti: tũ de futuro tpe ór. De pręterito. Li. Qñ probataz rationẽ officij mei vobis esse ofidõ. De psẽti. Idez. Quãq; a Catippo nr̃o principe huius memorię phor hęc te assidue audire ofido. De futuro: vt apud eundẽ. Ita fore ofidimus. Et dicimus. Confido tibi: ⁊ in te. Uirgil. Et afflictis melius ofidere rebus. Aliqñ ofidere significat audere: qđ in bonaz ⁊ in malã partem accipit. In bonã. Li. li. iij. de legibus. Uir ⁊ excellens ⁊ fortis ofidere sibi debet ⁊ suę vitę ⁊ acte ⁊ consequenti. In malam etiã accipitur. Unũ confidentẽ dicimus qui leges iuraq; contẽnit ⁊ nihil timet. Quãobrem ⁊ pro temerario impudẽti ⁊ iprobo poni osueui. Terẽ. in phor. Nõ ofides q; illũ dișoes perdãt. Li. Qui fortis est idẽ fidẽs: qñ ofidens mala osuetudine loquẽdi in vitio ponit. Uirg. Nã quis te iuuenũ ofidentissime nr̃as iussit adire domos. Hinc confidentia: quę sicut docet Do. est audacia cum improbitate. Ter. in an. O ingentẽ confidentiam. Aliqñ tamen Confides ponit pro cõstanti ⁊ graui. Item ibi. Nescio quis senex venit modo illũ confidens. Do. Confidentem pro Cõstanti nõ mala significatione posuit ⁊ confidentia Constantia duritia patientia. Plau. in aul. Scapula; ofidentia virtute vlmoꝝ freti. Et confidenter: constanter. Plau. Quę non reliquit decet audacem esse ofidenter. Qñq; etiam temerarie. Actius. Qui in puellę domum tam confidenter irrupit.

Confiteor. eris. ssus. verbũ cõe: fil' aut totum sil' fateor seu affirmo: in significatione actiua. Lact. lib. v. Ut doceret dbus pęnis affici oportere q; se cultores dei ofiterent. in passiua: vt in Horgonio martyre legit. Ut qđ in illo crimen inducitur: qđ a nobis oibus cõfitet. Duobus aliis modis apud sacras lras capit confiteri. Est enim ofessio laudãtis seu gras agẽtis. Est ⁊ confessio gemẽtis. Cõfessio laudantis ad honorez ptinet eius qui laudat. Cõfessio gemẽtis ad psentiã pertinet eius qui confitet. Confitet enim hoies cum laudant deum: confitent cũ accusant se. Sz cum ad penitẽtiã refert cũ actõ construit ⁊ qñq; cum dtõ vltra actũm vt i ps. Dixi ofitebor aduersum me in iustitiã meã dño. Lũ aũt ad laudẽ seu gratiarum actionẽ otũm tñ erigit: vt est illud. Confiteor tibi dñe rex cęli ⁊ terrę. Solet assignari dr̃ia inter confiteri ⁊ profiteri: q; illud necessitatis sit: hoc volũtatis. Li. pro Manil. Doc ego non solum confiteor: verum etiam profiteor.

Cõfessor. pprie q; ofitet rogatus: nõ qui alterius peccata audit.

Cõflare fil' flare: q; pprie dñr vẽti facere cũ sunt diuersi: interdũ est sufflare. Ply. Phidiscus offiñ pinxit pictoris ignẽ cõflãte puero: interdũ signare qz hoc non nisi oflato igne fieri põt. Unũ oflatam pecuniã dicimus hoc est signatã: interdum ocitare ȝbere. Et vt plurimũ de malis ór. Dicimus enĩ. Tu tibi bodie oflasti inidiã: inimicitias: odiũ. Sal. Magnã illi inuidiã oflauerãt vsq; adeo vt nõnulli eqtes ppli Ro. qui p flũ cã cũ telis erãt circũ ędẽ ocorrẽt: dicimus quoq; Mihi oflatię alienũ: qđ est feci me debitorẽ alienę pecunię idem Alienũ es grãde oflauerat quo flagitiũ aut facinus redimeret. idem ór p ȝbo: dbus corresp̃det. Dissoluo es alienũ qđ est es alienũ qđ oflauerã restituo. Quintil. Non ego es alienũ luxuria ȝri. Li. Patri psuasi vt es alienũ filij dissoluerẽt: interdũ congregare. Lac. lib. ij. ita oflauit ex bis oibus pplz: interdũ. Cõficere creare idẽ lib. vij. ⁊ qđ est in hoc opere mundi oflauit ac pfecit ex nihilo. Uirg. lib. j. ge. Et curuę rigidũ falces curuant in ensem. i. cudunt sabzicantur.

Conflages pe. p. oñr loca in quę diuersi ofluunt vẽtia oflo. as

Conflatile pen. cor. quod conflando factum est. Piero. in exo. Fecerunt sibi vitulum conflatilem.

Confinis penultima produ. qui simul finit. Unã cõfines agros dicimus qui eodem loco finiunt. Uide in dictione finis.

Confiniũ idem q; confinis. Col. li. iiij. Mediocritas in electione loci maxime probat qñ in ofinio boni maliq; posita est. Lac. Ex quorum confinio nasus exoriens ęquali porrectus iugo vtranq; aciem simul ⁊ discernit ⁊ munit.

Confligo is pe. pro. angor: pugno: cũ dimicando boies se inuicem sternunt. Sal. Optimũ factu ratus in tali re fortunã bel li tentare statuit cũ Antonio q̃primũ confligere. Hinc.

Conflicto. as. quod est frequenter pugno percutio sił affligor. Li. lib. ij. Ad heren. Malo magno est boibus auaricia idcir co q; homines magnis ⁊ multis incõmodis conflictantur. i. concutiuntur concertantur verantur.

Conflictor deponens. Teren. in an. Nam qui cum ingenijs cõflictatur huiusmodi. i. atteritur.

Cõfluere: ocurrere ouenire ⁊ proprie de riuis ór q̃uis ad alia trãsferat. Apul. Pleriq; qui ad mercatũ cõfluxerant interuenere. Plau. in epi. id ego experior cui multa in vnũ cõfluunt quę meũ pectus pulsant. Hinc Confluus. ⁊ Confluuiũ: vbi multi riui fił fluunt. Confluus. a. um. qđ simul fluit.

Confluges pe. p. Loca. fũt in quę riui diuersi defluunt.

Cõforme qđ ẽ eiusdẽ forme. Amb. lib. j. of. Ut qđ habes largiaris pauperi ⁊ osorẽ ⁊ oformẽ tuũ adiuues per translationẽ sumitur p ouenięti ⁊ ogruo. Unã cõformo. as. ouento adapto vt apud Aplm. Nolite oformari huic seculo.

Confarto. as. ⁊ ofortor: passiuũ. Uier. lib. ii. R. Cõforta bellatores tuos aduersus vrbem vt destruas eam: quod est animã ⁊ accende: ⁊ illud. Confortare ⁊ esto robustus.

Confundo. perturbo. ⁊ omnia in vnum misceo. Aliquando cõfundere est terrere. Liui. lib. vj. confusam eam ex recẽti mor su animi cum pater forte vidisset.

Confuto. as. pe. cor. ex con ⁊ futo redarguo. Unã cõfutatio significat confundo interdum: opprimo: conuinco conficio. Ter. in hor. Confutauit verbis admodum iratum patrem: ⁊ est confirmatio: vt Li. li. j. ad heren. contrariorum locorum dissolutio: ⁊ confutare: cõmouere. Titi. cocus magnum abenũ quando fuerit paula confutat trua.

Congrus ⁊ conger vtroq; mõ ór pro quodã piscis genere.

Congero is. pe. cor. congrego ⁊ coaceruo. Tibu. Diuitias alius fuluo sibi congerat auro. Hinc congestitius. a. um. q; congestum est. Colu. lib. ij. Non deterius tamen etiam pinguibus barenis vel congestitia humo prouenient.

Congius mensurę genus capax sex sextariorum vt inquit Pri scianus. Et est pars amphorę. Congius enim cum deest efficit quidem vt ne sit iustę mẽsurę amphora sed cum accedit ⁊ additur non ille vnus facit amphoram sed supplet.

Congiarium munus imperatorium siue donatio imperatoria vt scribit Sene. lib. iiij. de benefi. Hoc donabatur populus sicut donatiuo milites donabantur. Sic Ply. in panagyrico laudat Traianum q; congiarium populo dedisset quo locupletate sunt tribus cum donatiuum milites accepissent. Huius cõgiarij diuersę fuerunt summę. Tiberius enĩ congiarium populo trecentos nũmos viritim dedit. Callicula congiarium populo bis dedit tricenis sestertijs. Nero quadragenos nũmos populo diuisit. Est ⁊ congiarium mensurę genus vt apud Paulum iurecon. Quintil. lib. vj. Congiarium cõmune est liberalitatis atq; mensurę.

Conglobo.as.pe.cor.a globus fit:significatq; coaduno. Vier. lib.ij. ℞. Et conglobati in vnum cuneum steterunt in summitate tumuli. Hinc conglobatim aduerbium quod significat per globos. Aug.li.vj.con. Ipsa occurrebāt vndiq; acerruatim ⁊ conglobatim cernenti.

Congredior sil'gradior. Uar. Oēsq; in vnam domū ogressi sil' discubuere. Amb.lib.offi. Qui sapiētibus ogreditur sapiēs erit. Et ogredi ē ad obsistēdū vel pugnādū vel disputandū ire. Hel. Qui ter cū hoste ogressus victor rediit. Uñ ⁊ ogressus pro pugna. Salu. Multi in eo ogressu perierunt.

Cōgruo.is.grui. Cōuenio. Tractū a gruibus quę nō se segregant siue cū volant:siue cū pascunt. Plau. in Cur. Sane illi inter se congruū ocoziter. Uñ congruū ⁊ incōgruū ogruēs ⁊ incōgruens. Lact.li.ij. Est aūt peruersum ⁊ incōgruens vt simulachrū hominis a simulachro dei colatur.

Conīcio is.pe.cor.a con ⁊ iacio multis accōmodatur significationibus. Lice. M. Lēlio. Sin se in intimū conīcere vellent nō satis cōmode calciati ⁊ vestiti id facere possent. Item ibi. Atq; illo repentino hoium īpetu se in fugā conieciſſe. Salu. Ex eo numero cōplures. Q. Metellus celer ꝓto ex senatusc̄ōsulto cā cognita in vincula cōiecerat. Plau. in epi. Ornate epidice ⁊ pallioli tui in collū conīce. Terē. in Heau. Hęc vbi aperuit hostiū otiuno hic se iecit ītro. Et ibi Syre mi obsecro ne me in letitiam frustra cōīcias. Et in phor. Hinc me conīcerē protinus in pedes. In q̄bus significatio est qō vernacula lingua dicimus butare. Interdū in hoc vbo conauget vt fit conīcere sil' vel oēs iacere. Liui.lib.ij. Clamore subito vndiq; in vnū hostē tela conīciunt. Cęsar lib.j. Provallo carros obiecerāt ⁊ e loco superiore in nr̄os venientes tela conīciebāt. Per translationē vo significat interpretari cogitare colligere diuinare. Idcirco tūnō exigit accusatiuū cū prepositiōe: sed nāli contentū est:neq; tñ a prima significatione alienū. Nā cum q̄s aliq̄d conīcit.i.sil' iacit ofert quę agenda sūt: ⁊ sic cogitat ⁊ colligit ⁊ interpretat diuinatq; q̄d agere debeat. Terē. in Phor. Tu conīcito cętera. Et in Eu. Quid illud mali est nequeo satis mirari neq; dicere. Plau. in Cur. Mane sis dū huic dicio somnū. Pro diuinare. Li. posint li. de diui. Num igit aut harusper aut augur aut vates q̄s aut somnians melius coniecerit aut ex morbo euasurum egrotum aut ex periculo nauem aut ex insidijs exercitū q̄s medicus q̄s gubernator q̄s imperator.

Coniecto as.frequentatiuum. Existimo iudico. Teren. in Eu. Neq; scio quid dicam aut coniectem.

Coniector interpres somniorum ⁊ omnium a coniectura hoc est directione quadam rationis ad veritatem. Li. Defert ad coniectorem quidā somniasse se onum pendere ex fascia lecti cubicularis. Piero. in prolo. lib. ℞. Interroga quemlibet hebreorum cui magis debeas accōmodare fidem. Et si nostra firmauerit puto q; eum non ęstimes coniectorem vt in eodem loco similiter diuinaret.

Coniectus tus. directio quędam rationis ad veritatem a quo dicta est coniectura.

Coniectura conīciendi actus ⁊ est id quod quis per rationes ⁊ signa ⁊ tępora ⁊ hmōi conīcit.i.cogitat ⁊ colligit. Li. Lozmiñ. Quantum copiarum haberes cui ipse coniectura consequi poteram:tum ex litteris tuis cognoui.

Coiecturale adiectiuū qō per coniecturā colligitur ⁊ proponit Li.lib.j.ad Heren. Coniecturalis est cū de facto cōtrouersia est. Hoc mō Aiax in silua postq; rescuit quę fęcisset: per insaniam gladio occubuit: vlysses interuenit:occisum conspicatur corpore telum cruentum teucer interuenit cum fratrē occisum inimicū fratris cum gladio cruēto videt capitis arcessit. Hic quoniā coniectura verum quęritur: de facto erit otrouersia: ⁊ ex eo ostitutio diecturalis nominatur.

Coniectarium efficax atq; perfectum. Lice. Illud vero mihimet coniectarium.

Conium generis hęrbę norium quę cum tritico nascit. Amb. Cum tritico conium quod inter alimenta vitę noriū reperitur. Et nisi pręuisum fuerit consueuit saluti nocere. Et Pauli post Saturni vescuntur conio quoniam qualitate sui corporis venenum fucit lętalis euadunt.

Coniungo as.pe.cor. simūl iugo q̄si in vnū iugū iungo. Uñ cōiugatio in verbis dicta est apud grāmaticos q; sibi ad vnius sonū multa ioungat: ⁊ q̄si vno iugo astringat. Li. in Lato. ꝓ prie dixit. Adminiculor ordines capitum oiugatio ⁊ religatio ⁊ ꝓpagatio vitium sarmentor. Cōiugata apud rhetores: quę ab vno gñe veluti iugo flectuntur: vt a iustitia iustus iuste iustum. Hinc locum a coniugatis dicimus cum ita argumentamur. Si risus gaudium est ⁊ ridere gaudere.

Coniunx fm Priscia. ⁊ coniunx sine n fm Phocam a coniugo as. abiecta go. syllaba ⁊ addita x Jugum enim instrumenti est quo boues iugantur: idest iunguntur. Unde iugari dicimus: qui maritali iugo instar boum colla subiiciunt. Hora. Diua producas sobolem patrūq; prosperes decreta super iugādis fęminis: plisq; nocte feraci lege marita. Fędera quoq; matrimonij vincula iugalia dicuntur.

Coniugium matrimonium. Uirgil. Coniugio iungam stabili ꝓpriamq; dicabo.

Coniungo is.xi.ctum copulo.tractum a iugo. Inde coniunctura:coniunctio:coniunctiuus.a.um. ⁊ coniunctim.

Coniuro as.pe.pro.quasi contra iuro frequenter in malis ꝺr̄ficut ⁊ conspiro. Salu. Sed ante coniurauere pauci in q̄bus Catilina fuerat. Terētius. Quę est hęc coniuratio vt omnes mulieres eadem eque studeāt. In bonum cum honesta causa fit. Unde Mutius Scęuola. Trecenti inquit coniuramus principes iuuentutis Romanę vt in te hac via grassemur. Hora. Coniura amicę.

Conniueo es. ⁊ oniuo is.ui. vel xi.ctum. Cōniuere ē oculos gręnis integere. Ply.li.xj. Hauiores alitum inferiore gena conniuent. Idem columbe ⁊ silia vtraq; genna oniuent. Transfertur etiaz ad alia. Hel. lib. xv. dixit conniuere caua ventris ⁊ stomachi. pro stipari claudi ⁊ contrahi. Hinc conniuere q̄si pro transire ⁊ non videre ponit quandoq;. Lice. in Phil. Quibusdam in rebus etiam conniueo. Idē pro Lelio. Pacdij īmortales cur interdum conniuetis in hoium sceleribus maxime. Sue. in Ces. Delicta neq; obseruabat omnia: neq; pro modo exequebatur: sed desertorum ac seditiosorum inquisitor ac punitor accerrimus conniuebant in cęteris. reliqua vitia oculis veluti clausis pręteribat tanq; dissimulanter illa otueretur. Habet hoc verbū ni syllabam productam. Silius. Conniuent solemq; pauent deprendere visu.

Connubium ius legitimi matrimonij a nubo cuius prima producitur. Cō in cōnubio q̄nq; ppter metri necessitatem corripiatur. Uirg. Connubio iungā stabili. Est enim. Systole.

Conon nomē proprium athenięsis ducis q̄ lacedemonios pfligauit: ⁊ athenas in pristinā libertatē restituit. Fuit ⁊ alius conon Sami⁹ astrologus de quo. Prop. Me creat archite soboles babyloni⁹ orops. Orion ⁊ pauo ducta corone domus.

Conopęum cū ę diph. tentorium seu velum ⁊ papilio ille lineus vel laneus seu bombycinus q̄ toto circundat ad arcendum culices quo maxime vtunt alexandrini q; ex nilo culices cōfluant quos greci κωνωπας dicūt. Proper. lib.iij. Fędaq; tarpeio conopęo tendere sayo. Suidas. κωνωπη ποολις και κωνόψεηλικως παρα αριζοφανει ενταλοντωειδος μυιας.

Conq̄niſco is. oquexi caput iclinos. Uide in dictiōe Oq̄niſco.

Consalutare est vltro citroq; salutationē dare. Li.li.ij. de ora. Qui cū iter se vt ipsor vsus ferebat amicissime ꝺsalutasset.

Consanguinei dicuntur qui sanguine inter se onexi sunt.

Conscius proprie qui remisit. Lice. M. Rutilio. Cum et mihi conscius essem: quanti te facerem. Nonus tamē de verborum differentijs ait. Scius secum: cōscius cum alio scius est Licet conscium indifferenter legamus. Salustius. Populares conscios sceleris sui.

Conscientia scientia. Lice. Nulla re tam lętari soleo q̄ officiorum meorum conscientia.

Conscisco is.consentio: siue sciens consentiensq; ifero. Licero Mario. Mortem mihi cur conscisscrem causa nō est visa:

cur optarē multę. Aliqñ cōsciscere est pp ꝺsensus: siue cōsciētię effectū ꝺstituere aut decernere. Liui. li. j. Cēsuit ꝺsensit: ꝺsciuit vt bellū cum prīscis latinis fieret. Nec mix. Scio enim siue scisco decerno significat. Plau. in Cur. Rogationes plurimas ꝑpter quos ppl's sciuit: quas vos rogatas rūpitis. Ci. lib. iij. offi. Durius ēt athenienses sciuerunt vt egimus qui classe valebant pollices pręciderent. Hinc scitum statutum: siue decretū. Liui. lib. j. Cętera quoq; ꝺa publica priuataq; sacra pontificis scitis subiecit. Inde plębiscitum plebis decretum. Ci. lib. j. ad Veren. In rem conferē vt si q̄s ex testō quod facere iussus est ex plebescito vetet. Per trās lationē cōsciscere ponit ꝓ contrahere. Col. lib. viij. Diligensq; pastor stabulū quotidie cōuertit: nec patitur stercus humorem cōsciscere lutumue caprīs inimica. Sciendū et q̄ cōsciscō asciscō descisco prędiscō ⁊ rescisco faciunt ꝑteri ta in iui. sicut eor primitiua: vt Priſ. quoq; de asciscō ⁊ desciscō sentire videtur. Et conscio quidē descio ⁊ Rescio raro sunt in vsu: sed magis cōsciscō descisco ⁊ rescisco. Asscio ⁊ prędscio inuenuntur: q̄uis asscio non ita frequenter: sicut prędscio Asscisco ⁊ prędiscō ꝫ magis asscisco q̄ ꝑsciscō eo q̄ Asscio min⁹ in vsu sit ꝑscio vō magis. Cū ergo ꝺsciscō descisco ⁊ rescisco vsurpentur: nō mix est si ꝺscio descio ⁊ rescio obsoluerunt: q̄n fere superfluū eēt in eadem significatione vtraq; haberi. E diuerso autem scio sępissime reperit ⁊ nō sciscō. Apud Plautum tamē legitur Sciscā in Am. Deus accurro vt sciscam quid velit. Prędscio in vsu est. Prędiscō minus. Virg. lib. iiij. Heor. Continuo animos vulgi ⁊ trepidantia bello corda licet longe prędiscere. Asscio apud Col. in prefatione. Et pecoribus parandis conseruandisq; quando ⁊ hanc assimus quasi agriculturę partem.

Conscribo. Vide in dictiōe scribo. Inde ꝺscripti qui in senatu scriptis annotati erāt: q̄ per inopiā senatoꝝ ex equestri ordine in senatoꝝ numerū recipiebant. Liui. lib. ij. Deinde quo plus virū in senatu frequētia ēt ordinis faceret: cędibus regis diminutū patrū numerū primoribus equestris gradus lectis ad trecentoꝝ summā expleuit. Traditū inde ferē vt in senatū vocarent qui patres: quiq; cōscripti essent. Conscriptos videlicet nouum senatum appellabant lectos.

Consecro as. penultima correpta. Vide in dictione Sacro sacras. Ci. lib. ij. Tuscu. Quasi addicti ⁊ consecrati. Dos Tertul. vocat consecraneos. Sidonius. Consecraneos qui consecrati sunt: ⁊ quasi mancipati vni sectę.

Consecraneū q̄d est consecratū: vocabulū fere in castris repertum q̄lia sūt ꝺterraneū: cōmilitaneū: militaneū: suffarraneū: limitaneū. Iuli⁹ capitolinus i ꝺcione quadā. Maximini Legatis. Cōmilitones inquit sacrati: imo vō ꝺsecranei. Alio lō co. Nullam ciuitatem eque militaneum esse dixit.

Consentio consentis. et Consentaneus nea. neum. Quere in dictione sentio.

Consentia sacra quę ex consensu multoꝝ sunt statuta.

Consequor pe. cor. imediate sequor. Virg. li. v. Quā deide cloāthus consequit. Hellus lib. ij. Uter dies natalis haberi appellariq; debeat is in quē nox ea ꝺsecuta est: an q̄ dies noctē ꝺsecutus est. Et ꝺsequi obtinere adipisci. Cice. in Uerrinis actione prima. Qō ego meo labore ⁊ vigiliis cōsecutus sum Item Exprimere. Idem Cęsari iuniori. Extrema vō quanta ⁊ qualia sint verbis consequi non possum. Consequentia est quę ex prędcedentibus infertur.

Consector in totum vel sępe sequor. Lactan. lib. iij. Queras ab his quid sibi velint cum fęminas tam rabide consectantur: vt vix duelli queant.

Consectaneus accipitur ꝓ eo qui in eadem hęresi est.

Consero conseris penultima correpta, conserui consertum simul misceo. Lactan. lib. v. Cum inter se manus conserere cęperunt ⁊ insidiari ⁊ gloriam sibi ex humano sanguine comparare. Unde milites serti dicuntur dum pugnant.

Consero ꝺseris. pe. cor. ꝺseui ꝺsitū simul sero dū ꝓ planto seu semino ponit. Virg. En quis ꝺseuimus agros. Lact. lib. ij. Quem in partibus orientis omni genere ligni arborūq; cōseuit. Col. lib. ij. Celerius etiā si eodem tempore stercores ⁊ lupino vel faba conseras. Inde consitio. Ci. in Catone. Nec consitiones modo delectant sed etiam insitiones.

Confido confidis pe. prō. significat me cum alijs ad sedendum seu ad habitandū colloco. Liui. lib. j. Consederāt vtrinq; ꝑ castris duo exercitus periculi magis prēsentis q̄ cure expertes. Colu. lib. viij. Neq; aut recubet: aut confidat. i. ponat se ad sedendū. Hier. Nec in mentem eius cogitatio incidit nullum vltra se monachorum in heremo consedisse.

Cōsessus nō est ꝺsessio: ſz boues in vno loco sedentes sicut ouē tus nō est ouentio: sed boues qui in vnū locum ouenium.

Considero ras. a sideruin ꝺtemplatione dictū est. Cōsideratus ōr qui agenda ꝺsiderat. Cōsiderate cum ꝺsideratione.

Cōsilio is. cōsului consultū fit facio. Uñ ꝺsulto as frequētatiuū.

Consilium vt inquit Cice. lib. iij. artis veteris est aliquid faciendi non faciendiue ratio excogitata. Et consilium est q̄d consiliarius prębet. Quādoq; consilium sumitur ꝓ iudicibus reputatis. Cice. pro Roscio. Qui ex ciuitate in senatum propter dignitatem ex senatu in hoc consilium delecti estis pro pter securitatem. Et infra Diſ prohibeant iudices: vt hoc q̄d maiores consilium publicum vocari voluerunt prędidium sectorum existimetur. Dictum consilium vt quidam putant a con ⁊ sileo: q̄ vno consulente cęteri consileant. Uel a concilio: vt sit consilium quasi concilium. Sed magis a consilio fieri existimo quod ex con ⁊ salio componitur eo quod in vnam sententiam plurium mentes consiliant ⁊ conueniant. Ut enim exilium ab exilio is. ita consilium a consilio descendit. Concilium dare est suadere. Quintilia. Cum Ciceroni dabimus consilium vt Antonium reget.

Consiliarius: qui consilium prębet.

Consilior aris. consilium capio. ps. Accipere animam meam consiliati sunt.

Consulo consulis pe. cor. consului ꝺsultum cum accusatiuo significat ꝺsilium peto: vt consului doctos. i. a doctis consiliū petij. Quintil. Ego aures ꝺsulens meas. Potest etiaz in hac significatione habere duos accusatiuos: vt consulo te bonū consilium. Et aliquādo genitiuus cum accusatiuo. Macro. Cōsulo te boni. Aliqñ genitiuū sine accusatiuo. Ply. li. xxxiij quęrebat argentū auaritia. Boni ꝺsuluit interim inuenisse nimiū rubentisq; terre excogitauit vsum. Cū datiuo neutrū est: ⁊ significat consiliū do: vt Medicus consuluit mihi. Interdum prouideo prospicio ⁊ prędidū fero. Sed hoc sępius in rebus inanimatis fit: vt ꝺsule honori tuo. Consule rebus tuis. Consule saluti tuę. i. prouide. Cice. Consuli quidem te a Cęsare scribis: sed ego tibi ab illo consuli malē hoc est. Malem q̄ Cęsar prouideret tibi: q̄ te interrogaret. Amb. Nec inuerecunda petitio quę non sibi sed liberis consulebat. Ali qñ post datiuū iungimus accusatiuū: vt consulo tibi cōmodum tuum: hoc est. Do tibi consiliū q̄d sit futurū cōmodum. Uñq; ablatiuū cum in pro contra. Terē. Pessime istuc in te atq; illum consulis. Interdum consulere est deliberare sed in plurali tm̄ ⁊ absolute: vt consulunt senatores. i. deliberant Huius verbi compositum est. Percōsulo: quod est optime consulo. Terētius in phormione. Adeon rem redisse vt qui mihi perconsultum optime velit esse.

Consulto as. ꝺsilium frequenter capio: vel ꝺsilium frequenter do siue frequenter delibero. Salustius delecti q̄bus corpus animis firmum ingenium sapientia validum erat reipu. cō sultabant. Liui. lib. j. ad hęc consultanda.

Consultor qui alium ꝺsulit. i. qui ꝺsilium ab aliis inquirit. Ci. pro Cornelio Balbo. Etenim si. Q. Scęuola ille augur cum de iure prędditorio consuleretur iuriscōsultissimus consultores suos nōnunq̄ ad Furium ⁊ Camilium reiiciebat. Idē pro Murena. Uigilas tu de nocte vt consultoribus tuis respondeas. Accipitur quandoq; pro eo qui alij consulit: vt apud Salustium in Jugur. Simul ab eo petit: vt fautor cōsultoriq; sibi adsit. Et in illo versu prouerbiali. Cōsilium malum consultori pessimum est.

Consultus q̄ participiū est significat eum qui ꝺsulitur hoc ē a

quo ꝯsilium petiſ: vt medicus ꝯsultus dixit te febꝛib⁹ laborare. Qñq; nomẽ eſt ponẽ ꝓ ꝓudenti atq; ſapiẽti. Ouid. lib.j. de arte. Sit tibi credibilis ſermo ꝯſultaq; verba. Adeſt ꝓudentia ac ſapiẽtię plena. Eſt aũt nomen duobus modis. ſ. cum per ſe ponitur. Noꝛ. Eris tu qui mihi mõ miles tu cõſultus mõ ruſticus. Uel quando habet genituũ. Liui. lib. x. Calidos ſolerteſq; iuris atq; eloquentię conſultos. Hinc diꝯcimus conſultus iuris ⁊ iure cõſultiꝯ ⁊ ꝯſultiſſimus. Idem lib. j. Conſultiſſimus vir vt illa ąſq; ętate eſſe poterat. Aug. Quanto conſultus reges non ſicut Herodes iterficere quęrunt: ſed ſicut magi potius adoꝛare. Sic inconſultus poteſt eſſe participium ⁊ nomen.

Cõſultus ꝯſultus: ⁊ ꝯſultũ ꝓ te q̃ ꝯſuliẽ. Noꝛa. in eplis. Qui cõſulta patrũ q̃ leges iuraq; ſeruat. Et ꝯſultũ decretũ ſtatutum quod aliquando reſoluitur in infinitum: vt illud Saluſtij. Nam ⁊ ꝓiuſq; incipias conſulto: ⁊ poſtq̃ conſulueris mature facto opus eſt. i. conſulere ſiue vt conſulas.

Conſulto aduerbium ideſt deliberate.

Cõſus ꝯſilioꝛ deus putabaẽ qui iõ tẽplũ ſub tecto circo bẽbat vt oñderet tectũ eſſe debere ꝯſiliũ. Dic ꝯſualia feſta: quę fiebant in honoꝛẽ. Conſi. Liui. lib. j. Ludos ex induſtria parat. Neptuno equeſtri ſolẽnes: conſualia vocant.

Conſultus a ꝯſulendo: q̃ ꝯſuleret ꝑplm ⁊ ſenatũ. Nã ⁊ hoc cõſulere veteres vocauerũt. Uñ adhuc remanet illud. Rogat bonũ ꝯſultis. i. iudicatis. Põt etiam dici. Cõſul a ꝯſilio cõſilis ſicut exul ab exilio ⁊ prędula ꝑſilio mutatiõe i in u. vt Inſulto. Exulto. ⁊ Reſulto patet. Cõſulo aũt a Cõſul. Nec obſtat q̃ ꝯſul a ꝯſulendo dicaẽ: qñ ideo ꝯſul creabaẽ vt cõſuleret: vtpote qui conſiliũ haberet in ſe ꝓcipuũ. Prius in oĩbus exigiẽ quo ꝯſulat q̃ actus ꝯſulendi fiat. Non ergo a cõſulendo noĩatus eſt ꝯſul qꝛa cõſulo deriuetur: ſz qõ ab ipſo conſule verbum ꝯſulo exercetur. Et ideo ab ipſo qui conſulit deriuari conſulo equiſſimum eſt. Uar. Cõſul noĩatus qꝛ conſuleret populum ⁊ ſenatum. Et eſt conſul qui magiſtratum gerit. Proconſul qui cum poteſtate extraoꝛdinaria ad aliquam pꝛouinciam adminiſtrandam mittitur.

Conſulatus tus. officium vel dignitas: ſiue tempus quo conſul in officio eſt.

Cõſularis vir q̃ ꝯſulatũ geſſit: vel q̃ ꝯſulari dignitate dign⁹ eſt Lice. Lentulo. Qu. Maximo qui filium cõſularem amiſit.

Conſiſto is. ſtiti ſtanter ⁊ audacter ſto: firmoꝛ: qõ eſt audacis ⁊ robuſti hoĩs. Plau. in Cur. Nec vobis quiſq̃ in foꝛo frugi conſiſtere audet. i. ſe firmaret. Liui. li. j. Cum inſtructę acies conſtitiſſent. Item erigoꝛ. Uirg. Cõſtitit i digitos.

Conſiſtoꝛium locus in quo conſultandi gratia homines conſiſtunt. Poteſt etiam poni pro conſiſtentiuꝫ multitudine. Itẽ conſiſtoꝛia dicuntur archiua cęſarea ⁊ imperatoꝛis palatinę domus quę etiam vocantur Auguſtalia. Unde conſiſtoriani ab Ambꝛoſio dicuntur: qui ſenatoꝛij oꝛdinis rem amplius ſunt: q̃ ad principale conſilium eligebanẽ. Suidas. κωνσιϛοꝛι ομ παρα ρωμαι οις ουτω λεγεται το συνεδριον και το συϛημα ενθα περι τωμ εωει γοντων βοῦ λευονται.

Cõſolida herba q̃ ⁊ ꝺſerua ⁊ coagulũ ꝺoꝛ ⁊ græce ſtrignon.

Conſobꝛini q̃ ex duabus ſoꝛoꝛibus ſũt editi: qñ ꝺſoꝛoꝛini. Amitini qui quęue ex ſoꝛoꝛe ⁊ fratre ꝓpagaẽ. Sed ſere vulgus oẽs iſtos cõi appellatiõe ꝺſobꝛinos vocat. Itẽ qui ex fratribus patruelibus aut ꝺſobꝛinis ꝓpagaẽ vel amitinis: cõſobꝛini vocantur patrueles qui ex fratribus nati ſunt.

Conſoloꝛ pe. p. ſolatiũ pręſto ⁊ ꝓpꝛie verbis ſit ꝺſolatio. Lice. Sulpi. Dices q̃d me iſta res conſolaẽ in tantis tenebꝛis ⁊ q̃ſi perpetuis reipu. Eſt oĩno vir conſolabilis doloꝛ. Inuenĩ ⁊ in ſignificatione paſſiua. Aſſinius. Sed cum ob ea quę ſperaueram dolebam. conſolabar ob ea quę timui. Hinc conſolatoꝛius ria. um. vt epiſtola conſolatoꝛia.

Cõſono pe. coꝛ. ſil' ſono. Uar. de apibus. Cũ iã euolature ſunt: aut etiã inceperunt ꝺſonant vehemẽter: perinde vt milites faciunt cũ caſtra mouent. Inde ꝺſonantes dictę ſunt q̃ cum vocalibus ſonent nõ per ſe. Per tranſlationẽ ꝺſonare ſignificat ꝺcoꝛdare. Hier. ad Aſellam. Anteq̃ domũ ſanctę Bale noſcereẽ totius in me vꝛbis ſtudia ꝺſonabant: oĩum pene iũdicio dignus ſũmo ſacerdotio decernebat. Hinc ꝺſonantia vocum concoꝛdantia quę græce euphonia dicitur.

Conſoꝛs eiuſdẽ ſoꝛtis. i. ꝺditionis ⁊ foꝛtune ⁊ q̃litatis in oĩ negocio. Sappho ad phaonẽ. Non tũ alcęus cõſoꝛs patriq; lyręq; laudis hꝫ. Conſoꝛs etiam ꝺoꝛ qui tantũdem ſoꝛtis aũlit ad ſocietatem mercaturę: quantũ ille cum quo ſocietas ẽ

Conſoꝛtiũ ipſa ſocietas: quę ⁊ ꝺſoꝛtio onis ꝺoꝛ. Liui. lib. vj. quę nam iſta ſocietas quęnam conſoꝛtio eſt.

Conſpicio is. pe. co. video. Uñ ꝺſpectus, p aſpectu. Uirg. Ut e ꝺſpectu ſiculę telluris in altũ. Uela ꝺabant lęti.

Cõſpico. as. pe. p. ⁊ ꝺſpicoꝛ deponens a con ⁊ ſpico vel ſpicoꝛ cõponiẽ. Spicoꝛ aũt a ſpica vel a ſpiculis. Uñ ⁊ deſpico oꝛ. Inſpico oꝛ. Perſpico oꝛ. Suſpico oꝛ. Eſt aũt ꝺſpicari ſpicere ſeu in ꝺſpectu bẽre. Terẽ. in Eu. Cur te ego in his ꝺſpicoꝛ regionib⁹. Sal. in Jug. cũ interea metellus mõte digreꝺens ꝺſpicaẽ primo dubius quidnã inſolita facies oſtẽderet. Inſpico, ptulit. Uirgil. lib. iĳ. Heoꝛ. Peruigilat: ferroq; faces inſpicat acuto. Nec Priſcianũ audiendũ puto qui vult hęc verba a ſpicio fieri: qꝛ ſi a ſpicio eſſent non ꝺſpicoꝛ ſed ꝺſpicioꝛ faceret. Sicut conſterneoꝛ ⁊ aſperneoꝛ a Saturno ⁊ aſperno ſm analogiam licet coniugationem mutent.

Conſpicuus. a. um. a ꝺſpicoꝛ ſicut ꝑſpicuus a perſpicoꝛ mõ figit ſagacem perſpicacem acutũ. Quintil. Conſpicuus ſagax callidus modo claꝛ ⁊ qui ab omnibus conſpicitur. Uñ. Mar. conſpicuum amphiteatrum appellat.

Conſpicilia dicuntur quę ocularia vulgo vocantur. Plau. Utrum cedo neceſſe eſt, conſpicilio vti.

Conſpiro pe., p. ſil' ſpiro ſicut ꝺflo ꝓpꝛie ſumit. Hel. lib. j. Sed enim acheos homerus pugnã in diſpici ait: non fiduciarũ tibiarũq; ꝺcentu ꝺſpiratã. Lol. lib. iiij. Celeſtes admittat inꝺes eoſq; alendis ſeminibus diſpenſet: ac ſuis oĩbus partibus ad educandã ꝓlem nouã ꝺſpiret. Per trãſlationẽ cõſpirare ſumitur, ꝑ ꝺiurare. Uñ ꝺſpiratio q̃ ⁊ ĩ bonũ ⁊ in malum capiẽ. In bonũ Li. ꝓ ligario fratrũ ꝺſpiratione dixit quaſi ynanimitatẽ. Idẽ lib. iĳ. offi. Magnas vtilitates adipiſcimur ꝺſpiratiõe hoĩum atq; ꝺſenſu. Et ꝑ domo ſua. Dũ noſtrã ꝺſpiratione in repub. bene gerenda certi hoĩes fictis ſermonibus diremerunt. Ply. in eplis. Proinde conſpirate ꝺſentite: maioꝛẽq; aĩum ex meo ſumite. Col. li. xii. Nihil qõ aut maritus aut femina pꝛopꝛium eſſe uiris ſui diceret: ſed in cõmune ꝺſpirabatur ab vtroq; in malum.

Conſpondeo ęs. Quęre in dictione ſpondeo.

Cõſterno as. aui atum. figũ deiicio. Sal. Qua victoꝛia elati hoſtes: nñ territi atq; ais oſternati diſceſſere. Idez. Equi fine rectoꝛibus exterriti aut ſaucij cõſternanẽ. Inde cõſternatio quę eſt ocitatio quędã ſubita ex aliquo metu. Et a ſternumento deduci videẽ: q̃ eo toto concutimur coꝛpoꝛe.

Conſterno is. ꝺſtraui ⁊ ꝺſternui diuerſum eſt: ⁊ ſignificat impleo. Uirg. Jt ſtridoꝛ ⁊ alte conſternunt terrã ꝺcuſſo ſtipite frondes. Et ꝺſternere eſt ſilicare ⁊ pauimentũ ſupra facere. Col. lib. j. Area ſi cõpetit ita ꝺſtituenda eſt: vt vel a ꝺño vel certe a, peꝛatoꝛe deſpici poſſit: eaq; optima eſt ſcilicet ꝺſtrata q̃ ⁊ celeriter frumenta deteruntur non cedente ſolo pulſibus vngulaꝛ tribulaꝛ ⁊ eadem euentillata mundi oꝛa ſunt: lapilliſq; carent ⁊ glebulis.

Conſtitutio diſpono. Uirg. Qui teneant nam inculta videt hominesue ſerẽne quęrere ꝺſtituit. Locũ ſine tempus determino. Li. Mario. quare ſi quid conſtitutũ eũ podagra habes: fac vt in alium differas diem: qñq; ſignificat conuenio ⁊ pactum facio. Ter. in Ecy. Nam conſtitui cum quoda hoſpite me eſſe illum ꝺuenturam: qñq; ſoꝛmo ⁊ quaſi bona diſpoſitionẽ infundo. Uñ Li. li. vj. Tuſ. Metrodoꝛus eum perfecte putat beatum cui coꝛpus bene cõſtitutum ſit ⁊ explozatum edita ſemper foꝛe: qõ medici recentioꝛes barbare dicunt benẽ cõplexionatũ. Et cõſtitutio coꝛpoꝛis dicitur ipſa complexio. Cõſtitutia etiam quandoq; dicitur ſtatus quę in cauſis potentiſſima eſt: cũ ſit pma cauſarũ cõflictio Uideẽ dictiõa

Statis. Aliqñ ostituere ẽ gubernare moderati. Lice. Ineũtis enĩ ętatis insitia senũ cõstituẽda ⁊ regẽda ẽ prudẽtia. Interdũ Instituere decernere a quo cõstitutões decreta dicuntur. Non nũq̃ parare. Lice. Tametsi erat ignarus quantum sibi ac liberis suis iam tum mali cui constitueretur.

Constitutus a. um. participium. Constitutus us. nomen: quo hominum consistentium multitudo significatur.

Consto as. stiti stitũ ⁊ cõstatũ. Luca. li. ij. Cõstatura fides superũ. Mar. Cõstatura fuit megalensis purpura centuz. Est aũt stare stanter permanere perseuerare ratũ habere. Lice. Qua in sententia si stare voluissent suã auctoritatẽ cum salute recuperassent. Idem li. j. Tus. Et si tibi quidez stare vis oẽs quicũq; nati sunt eruntue nõ solũ miseri: ꝫ etiã semper miseri. Docest si hanc sententiam q̃ mors malũ sit firmã ratãq; habere vis Dicimus etiaz stat pedibus: constat animo ꝑ firmat. Virg. Et paribus cyllenius alis stitit. Interdũ stare valere: ⁊ passiue sumitur ꝑ empto aut vendito. Ply. li. xxxiij. Et obus pene annis mutari ꝑ vt nauigationes stiterint: aut vt quisq; mercatus fit aut aliquis pualens manceps annonã flagellet. Lice. Qõ mihi stat chari⁹ q̃ si in foro emisseꝫ. Interdũ stare sistere. Idez li. j. Tus. Animus qui si est horũ quattuoz generũ vnde omnia stare dicuntur. Interdum cõpositi esse Idẽ vt hęc elementa ex quibus omnia cõstãt. Interdum simul stare. Sisen. li. iiij. histo. Multitudinẽ ꝑcul hostiũ stare viderũt. Interdũ suppeditare. Iuu. Quis ferat cui stent omnia. In tertia persona sumitur ꝑ manifestum est. Li. li. ij. ad Lęsa. iuniozem. Cũ stet lupercis id vectigal dedisse qui ante poterat id cõstaꝛ. Rursus pro uenit: vt dicitur esset oacordio: vt hoc mihi tecum stat. i. conuenio tecum in hoc ⁊ assentioz tibi. Li. li. j. ad Deren. Adhuc quę dicta sunt arbitroz mihi stare cum ceteris artis scriptozibus. Rõnem constare significat equam legitimamq; rationem aut ostendi aut apparere ostendi posse. Ulp. Planesi defendendi gratiam aliquid fecerit rõnem ei constare oportet. i. rõnem cum iustam aut ostendere aut facile posse ostendere. A Cõsto q̃tum ad primam significationem sit constans pro eo qui firmus ẽ ⁊ tenax ꝑpositi: a quo constantia ⁊ cõstanter quibus otraria sunt incõstantia ⁊ inconstanter Unde Lic. li. iij. ad Deren. Incõstanti gestu testimoniozum inconstantiam ⁊ incõstãter locutũ esse dixit.

Cõstruere simul struere ozdinare fabzicare. Lice. i Lato. Ut nauem aut ędificium idem destruit facillime qui cõstruxit: sic hominẽ eadem optie quẽ ꝛglutinauit nã dissoluit.

Consuesco is. eui. ⁊ suetus sum. etum. in bono ⁊ in malo dicit Jn bono cum familiaritatem: ⁊ uersationẽ quempiam cũ aliquo habere significat: vt sit suescere simul suescere. i. simul uersari. Plau. in Asi. Bene salutando cõsuescunt cõpellando blanditer. Ter. in Adel. Quid illi tandẽ credis soze animi misero: q̃ cũ illa suerit. i. uersatus ẽ. Jn malo cũ de re venerea ỏz. Idẽ i Phoz. Lũ eius soleant oliz mꝛe i Lemno clanculũ. i. coiunt. Similiter suetudo de familiaritate: et de re venerea dicit: vt apud eũdem in Phoz. Dum expecto quem tam oꝛ veniat qui hanc mihi adimat suetudinez. Et cõsuescere est pigliar in vsanza. Lol. li. ij. Jumentis przebeas medicam: sed inter initia partus dum consuescant ne nouitas pabuli noceat. Itẽ consuescere est viuere. Lol. li. ix. Nec magis humo q̃ stagno consueuerunt.

Consuo is. simul suo compono conũgo. Plau. in Am. Aduenti audacie columen consutis dolis: immo equidem tunicis consutis huc aduenio non dolis.

Cõsumo is. pe. ꝑ inibilũ redigo. Solinus. Sunt etiã i lycia sara quę vtentium quoq; coꝛpoza adalligata cõsumunt.

Consummo as. per duplex mm summã simul capio. Lactã. li. vij. Quoniaz nec rõnem totius misterij magni cõsumauerat in vnumq; collegerat: nec summũ bonuz cõprenderat Lol. li. ij. Hac cõsũmatione opeꝛ colligit posse agrum ducentoꝛ iugerũ subigi duob⁹ iugis boũ totidẽ bubulcis Et sũmare ẽ pficere q̃ quę perfecta sunt: omnia sibi sumpsisse videant Lactan. li. vij. Mundũ deus ⁊ bocrerũ naturę admirabile opus sex dierum spatio cõsummauit. Unde ⁊ cõsumat⁹ homo perfectus dicitur: Mar. Quod magni trasęq; consummatiq; catonis. Lol. Nullus est consummatę sapientię.

Contagium ⁊ contagio: ⁊ ntages pe. pzo. mozbus qui ex contactu contrahitur: ex con ⁊ tago is. quod est tango. Uir. Dira per incautum serpant contagia vulgus. Iuue. Lretice pollu ces dedit hanc contagio labem. Lucre. li. iiij. Quę cõtage sua palloꝛibus omnia pingunt.

Contamino as. pe. coꝛ. ex con ⁊ tamino. Et est przprie contaminare secundum Donatũ cum res rei ita immiscet vt neutra incoꝛrupta maneat sed fit i vtroq; coꝛruptio. Sunt qui dicant. Contaminare manibus lutulentis quicq̃ attingere ob hoc ꝑfedo ⁊ maculo ponit. Qua rõne Ter. Cõtaminare fabulas dixit. Amb. ꝑpe sup Lucã. Nos sacerdos repudiat: ne alios quoq; coꝛ lepza cõtaminet. Liui. li. iiij. ꝑ dedecoꝛo posuit. Cõtaminari sanguinẽ suũ patres cõfundiq; iura gẽtiũ rebãtur: qõ plebs ęgerrime ferens nobilitatẽ arguebat eodẽ loco diceꝛis. Ain eẽ vlla maioꝛ aut insignioꝛ cõtumelia potest. q̃ partẽ ciuitatis velut cõtaminatã indignã cõtubio haberi. A cõtaminat⁹ fit cõpositũ incõtaminatus de quo ibi. Quas quãtasq; res. L. Lamuleiũ agressuz colluuionem gentium perturbationem aspiciozum publicozum: priuatoꝛum q̃ afferre ne quid incotaminati fit. Sunt ⁊ attamino ⁊ intamino quę sũt cõtraria. De ꝑmo Amboꝛ. li. i. off.. Ne tetigeritis ne attaminaueritis: ne gustaueritis: quę sũt oĩa ad coꝛruptelã ipo vsu. De secũdo. Hoza. Uirt⁹ repulsę nescia sozdidę intaminatis fulget honoꝛib⁹. i. incoꝛruptis ⁊ indiminutis

Contemno is. psi. tum. sperno vilipẽdo. Et minus ẽ q̃ despicio Li. in ver. acti. iij. Quẽq; cõtẽpserit desperit libeꝛ esse di xerit vnq̃. Componitur enim ex con valde ⁊ temno reijcio. Dinc contemptus us. despectio.

Cõtẽpto as. freq̃ntatiuũ. Pla. Mirari noli neq; me ntẽptarier

Cõtẽmploꝛaris. a contemplo dicit. i. a loco q̃ ab oĩ parte aspici potest: vel ex quo oĩs pars potest videri: quẽ antiq̃ templuz nominabant. Significatq; diligenter intueoꝛ: ⁊ considero. Lact. li. vj. Uel si cęleste lumen quod dicimus solem contẽplari velint. Ennius. Contempla ⁊ templuz cereris ad leuaz aspice. inuenitur ⁊ contemplo as. Plau. in asi. Dem meum caput contempla siquidem ex re consultas tua.

Cõtẽdo is. Ɔ tẽdo qõ ẽ Ɔ ꝑficiscoꝛ. Lesar. li. j. Ipse de quarta vigilia eodẽ itinere quo hostes ierãt ad eos cõtendit. Et Lõtendere certare. Uirg. li. iiij. Quis talia demẽs abnuat aut tecũ maluit ntendere bello. Itẽ figt cõtendendo: siue cũ conatu aciꝛu petere seu aliq̃d aliud agere Uñ contenta coꝛpoza dicimus: quę oĩ nixu intendunt aduersus laboꝛes: vt in arcu neruus. Li. li. ij. Tus. Sunt quędam animi similitudines cũ coꝛpoze vt onera cõtentis coꝛpoꝛibus facilius ferunt: remissis oppzumunt. Li. li. j. offi. Miserrima oino ambitio hoꝛũq; contentio. Est enĩ cõtentio oratio acris ad cõfirmãdũ ⁊ confutandũ accõmodata. Uñ a Ply. dicta est in epistolis oratio pugnax ⁊ ntentiosa. Apud rhetoꝛes contentio dicitur eꝛoꝛnatio ex contrariis verbis concinnata. Quę antitethon, idest contra positum dicitur vt illud pro Luen. Uicit pudoꝛem libido timoꝛem audacia rationez amentia. Itẽ continuare: vt lib. iij. de oꝛato. Nihil perniciosius q̃ sine intermissione contentio. Item ire. Salu. in Jugur. Ex przlio fugit in prouinciam: ac deinde Romam contendit. Itẽ Festinare. Uirgil. Quę littoza proxima cursu contendunt petere. Item astringere intoꝛquere: vt lib. iij. geoꝛgico. Tanto nate magis contende tenacia vincla. Item comparare. Lic. lib. j. ad heren. Si nostram causam laudando extollemus et aduersarioꝛum per contentionem deprimemus. Item extendere: vt apud eundẽ. Ex contentione vocis ⁊ summissione facile diiudicabimus. Item extoꝛquere. Lice. Et extremi autem przceptum in beneficijs operaq; danda ne quid contra ęquitatem contendas. Item iacere dirigere. Uirg. Qui tamen aeris telum contendit in auras. Item intendere. Lic. Magna est animi contentio adhibenda. Idemq; fere est ntẽtio ⁊ intẽtio cũ vehemẽtiã quãdã significãt i voce. Tra-

cta similitudine ab arcu seu cithara cuiꝰ nerui q̃sto vehemẽ tius intenduntur: tãto vehementiozem sonũ efficiunt.

Cõtineo es.pe.coz.cohibeo: seu me abstineo: aut cõtra volũtatem me retineo: vt cũ quis ob pudozẽ domi se continet: seu ob paupertatẽ interdicit sibi accessuz in publicũ. Ter. i phoz. Domi se continebat. Pzo cohibere. Amb. lib. j. offi. Re vera iure ea fortitudo vocat̃ qñ vnusq̃sq; se ipz pp christũ vincit irã continet nullis illecebzis emollit̃. Uñ continens ꝓ absti nẽte t integro. Cuius cõtrariũ est incõtinens. Lact. li. iij. Da libidinosuz adulterꝫ ganeonẽ: iam sobziuz castũ cõtinẽtẽ vi debis. Et continere est intra se tenere. Sic dicimus vrbẽ cõ tinere homines: t locũ continere locatũ. itẽ cõtinere cõtinua re idest simul tenere. vnde continens dicit̃ continuatũ Liui. Cõtinens imperius vsq; ad nos habetis. Lice. li. ij. offi. Nec enim vlla res vehementer rempu. continet q̃ fides: que eẽ nulla potest nisi erituicaria solutio rerum creditarum. Sue. in Cali. Per hunc pontem vltro citro commeauit biduo cõ tinenti. i. continuo. Curtius. Omnia velut continenti incen dio ardere visa. Lice. lib. j. Tuscu. Sed nihil te interpellabo: continentẽ ozationem audire malo. Idẽ. li. ij. offi. Cõtinere pzo simul tenere posuit t quasi inuitum tenere cum inquit. Nec vlla res vehementer rempu. continet q̃ fides.

Continẽs participiũ ea põt significare que cõtineo. Continẽs feminini. gñis sumitur pro terra q̃ non est insula: quam vul go terrã firmã appellant qualis est Italia: vt ex sicilia ad cõ tinẽtẽ pauꝫ intercapedinis est. Nã insula est q̃ mari circunda tur: vt sicilia sardinia Isthmos ita vndiq; maricingitur: vt tñ in aliqua parte cõtineti iungat̃. Scribit ylp. Continẽtes pzouincias accipi debere eas que italiẽ coniunctę sũt vtputa Halliam Continens neu. generis a rhetozibus accipitur pzo firmamento rationis.

Continentia fit a continens: de qua Lic. li. ij. offi. Sed valitudo sustentat̃ notitia sui cozpozis t obseruatione eaꝝ reruz q̃ aut pozdesse soleant aut obesse. Et continentia in oĩ victu: oĩq; cultu cozpozis tuẽdi causa: t in pzetermittendis volu ptatibus. Eius contraria est incontinentia.

Continenter aduerbium modo significat parce. Plau. Quã q̃ illũ pater arcte t continẽter habet. Modo coniuncte iugi terq;. Item. Trium dierum sitim continenter tulit. Cesar. Belgę cum germanis bellum continenter gerunt.

Contentus. a. um. cum est participium a Contineo passiue si gnificationis est: non actiue sicut putauit valla quoniã abla tiuũ hꝫ: vt is accipiatur qui continet̃ ab eo quod animo suo satisfacit: siue etiã a se ipso cõtineatur. Nõ enĩ sicut compos qui possessoz siue obtentor alicuius rei est: ita contentus ac cipitur quoniã qui cõtentus est ab eo possessus est: a quo vl quo cõtentus est: q; necesse ẽ vt aliq̃d sit a quo q̃s cõtineat̃: vt content⁹ dicat̃: vt apud Terẽ. in eu. Neq; tu vno cõtẽta eras: neq; solus dedit. Quis hic exponat. Neq; tu vnũ cõti nebas qui animo satisfaceret tuo. Continere enĩ cohibere ẽ siue te: siue aliũ ne quid fiat reprẽhensione dignũ t ad virtu tem ferme semper ptinet. Hoc autẽ loco culpat̃ meretrix nõ q; sea libidine non contineret: sed q; vno nõ cõtenta erat. i. vno nõ cõtinebat̃: vt ab aliis abstineret. Jd ẽt oñdit̃ p affir mationẽ. Plau. i Mer. Nã vroze cõtẽta ẽ que bona ẽ vno viro. Nec hꝫ vroz bona otinet vnũ vir: sed se cõtinet: siue cõ tinet̃ vno viro, aut ab vno viro, Similiter Lact. de ppbis loquẽs. Cõtẽti tẽpozali cibo quẽ deꝰ subministrasset. i. satis facti vt nihil ampliꝰ expeterẽt. Plau. i mer. Immo dicamꝰ senibꝰ leges. Cẽseo pus habemus q̃s leges teneãt, cõtentiq; sint. i. cõtineant̃: vel pacati. vel leti sint. que tñ oĩa passiue sumunt̃. Est etiam contentus participiũ a contendo.

Cõtinuꝰ a. um. qõ ẽ sine itervallo a quo fit aduerbiũ continue ꝓ perseueranter assidue. Continuo vo significat statim.

Continuo as. perseuero perago. Apul. Scaphas ascendere ma ri iter continuare.

Contestari litez dicuntur duo aut plures aduersarij q; ozdina to iudicio vtraq; pars dicere solet. Testes estote. de hoc ver bo contestoz. vide in dictione testoz.

Conticeo es. pe. co. Conticere ẽ simul vel omnes tacere. Virg. Conticuere omnes. Dinc.

Conticesco is. quod est cum alijs tacitus fio. Ply. lib. xj. Tum repente omnes conticescunt.

Conticinium noctis pzimum tempus. quo omnia quiescendi gratia conticescunt.

Contigno as. vide in dictione tignus. Dinc cõtignatio q̃ est so larium domus siue stratum sit cemẽto lateribusue: siue non stratũ: q̃lia fere sũt solaria domoꝝ in apulia. Loq; pzo mira culo apud Liuiũ inserẽ. bouẽ in tertiam contignationẽ con scendisse. Ply. Sesq̃pedalis paries nõ plus q̃ vnã cõtigna tionem tolerat. Est enĩ supioz t inferioz contignatio.

Cõtingo is. cõtigi cõtactũ: idẽ qõ tango. Col. li. j. Plurimisq; his angustis illustratũ fenestris atq; a terra sic editis ne mi nu cõtigi possint. Uir. Funẽq; manu otingere gaudẽt. Et in tertia pson̄a figt̃ aliq̃d p sortẽ venire in pozrionem. Dier. ad Damasiũ. Pr̃ oa mihi pozriõez substãtię q̃ mihi otingit. Jo Euãg. ãt scribit̃. q̃ me otingit. Ponit̃ t p accidere siue euen re. Li. li. v. Tus. Qõ nõ mõ singulis boĩꝰ ꝯ potissimis pbꝰ otigit. Impsonale vo cũ infinito: vt otigit mihi eẽ felici: vel felicẽ. Qñq; absolute: vt apõ Ter. Hãc mihi expetiuꝰ otigit. cõueniũt mozes. Et quo daꝝ intelligi nõ semper seruari q̃ aiũt. Cõtingere eẽ de malis que sumus veriti: obtingere de optatis. Accidere de ĩopinatis tam bonis q̃ malis.

Contus sudes: siue basta longioz durioz q; ad pcutiẽduz apta. Uir. Assueti longo muros defendere conto. Uñ cõtatos mi lites Uegetius appellat. Accipit̃ t p pertica ferruz in capite habẽte q̃ nautę vtunt̃ ad loca nauibus opozuna explora da: a quo pcontoz. Dona, deducit Uir. Ipse ratem cõto subi git. Et grecum nomen ostendit Suidas.

Contoz aris. Uide in dictione cunctoz.

Cõtoztę res dicũt̃ perplexę: t pturbatę t sibi ipsis minime co hẽrentes. Et cõtoztũ dicitur cum id qõ sequitur nõ cõuenit cum superioze. Lice. li. j. de oza. Contoztas res t sepe difficiles necessario perdiscimus.

Cõtra ꝓpositio ẽ: que t separat̃ t cõponit̃ sigtq; aduersum: lo cũ vel psonã designans. Separata est apud Uir. Cõtra Ne ptunũ t Uenerẽ: cõtraq; mineruã. Cõponit̃ aũt cũ dictio nibus incipiẽtibus a d vt Cõtradico. e vt contraeo. u vt con trauenio. Inuenit̃ ẽt cõtra aduerbij loco positũ significãs e regione: siue ex opposito: vt Stat cõtra stariq; iubet. Et cõ tra elata mari nñdet enosia tellus. Plau. in Am. Hostes cre bri cadũt: nostri cõtra ingruũt. Aliq̃n ponit̃ p vicissiz. Ter. in adel. In eo me oblecto. solum id est charum mihi: ille vi item contra me habeat facio sedulo.

Cõtradico. Aug. lib. ij. ci. dei. Dum quocũq; modo nostris di sputationibus contradicant.

Cõtraeo is. vado otra. Greg. Quia mũdi buiꝰ potestatibus cõ traire nõ pzesumerẽt nisi eos scĩ spiritꝰ fortitudo solidasset.

Cõtraho is. colligo: t oẽs in vnũ cõgrego. Lac. li. iij. Pzetea vt ad se multitudinẽ cõtrahat. Uir. Cõtrahimusq; viros. qñq; cõpono: oflo: vt es alienũ otrari. qñq; cõmitto. Li. ad Qu. Fratrẽ. Ea molestissime boĩes ferre debẽt que ipsoꝝ culpa ẽcta sũt. Qñq; Pactscoz: t conuentionẽ facio: vt sit in emendis vendẽdisq; mercibus. Idẽ li. iij. offi. Tollẽdũ ẽ igi tur ex rebꝰ cõtrahẽdis oẽ mẽdaciũ. Et li. j. Nulla vitę pars neq; publicis: neq; ꝓuatis: neq; fozẽsibus neq; domesticis rebus: neq; si tecũ agas q̃d neq; si cũ altero cõtrahas vacare officio põt. i. oferas: vel inuicẽ agas. Jnde otract⁹. Qñq; con stringo retrabo: puta cũ nerui otrahunt̃: t colliguñt rigoꝛ aut metũ ita vt extẽdi neq̃ant. Uñ cõtractio. Idem li. j. Tus. Sed eo q; in hoc est oĩs aĩ otractio ex metu mozris. Et li. iij. Alosq; demittũt t cõtrahũt. s. timoze. Qñq; cõquiro. Liui. li. iiij. Bonaq; otracta pcij regni mercãdi publicarẽt. Li. ij. ad heren. A nostra pson̄a beniuolẽtiã otrahem⁹: si nostrũ offiũ sine arrogãtia laudabimus. Cõtrahere frõtẽ ẽ frõtu gas inducere qõ vernacula lingua dicimus arusare. Plau. in Am. Quid cõtraxistis frontẽ q; tragediã dixi hanc.

Cõtracto as. fil tracto frequentatiuũ a otraho. Lac. de opi po

sūit ꝓ cōprendo. Quę a nobis lōgę remotę: neqꝫ oculis ꝺtractari. neqꝫ tangi manu: neqꝫ percipi sensibus possūt.
Contrasto as. Uide in dictione Sto.
Cōtrauenio. Licc. li. j. Tul. Ego vō facile sum passus ne in mentem mihi aliquid contraueniret: ita isti faueo sententię
Cōtroūersus. a. um. q̄si aduersus. Hel. Argumēta aūt cēsebat aut ꝓbabilia esse oebere aut ꝓspicua ⁊ minime controuersa. Et cōtroūersa res dicitur illa de qua est controuersia.
Controuersia est certaꝝ ꝑsonaꝝ de re ꝓpria cōtentio. Li. Elio ꝓcōsuli. Nullā oīno arbitramur de ea hr̄ditate cōtroūersiam eū hodie habituꝝ. Sine cōtroūersia sigt sine dubio. Idē lib. iiij. offi. Panętius qui sine controuersia de officijs accuratissime disputauit.
Cōtroūersiosus litigiosus. Liui. li. iij. Quē enī hoc ꝓuatę rei indicē fecisse vt sine controuersiosam adiudicaret rem.
Controuersor aris. ex contra ⁊ versor per mutationem a in o. significat contendo: verbum deponens ab actiuo verso factum. Li. in Protagora. Nunc a vobis o Protagora ⁊ Socrate postulo vt de isto concedatis alter alteri: ⁊ inter vos ō huiusmodi non controuersemini.
Cōtubernū verbū castrāse sicut scribit li. vi. ō re mili. Uege. vocabaī manipulus ab eo q̄ cōiūctis manibus pariter dormiebant. Et ꝓprie decē milites sub vno papilione degentes dicebaī cōtubernū: q̄bus ꝑat decanus. q̄ caput erat cōtubernij. Uñ accipitur ꝓ conuictu ⁊ soliditate. Inde ꝺtubernales vulgo sodales dicūt. Et contubernalitatem Cyprian⁹ appellat sodalitatē. Dictuꝝ ꝺtubernū a tabernis. Tabernę vō domus: q̄ fiebant ex tabulis. Uñ ⁊ tabernacula dicta sūt: licet ex tectoriis ⁊ pellibus fiant ⁊ ꝺtubernales dicti sūt: q⁹ bis dem tabernis vtanī. Col. li. j. Sz q̄licūqꝫ vilico contubernalis mulier assignata est: quę contineat eum.
Contumax pe. cor. q̄ ꝓ tumorē inobędiēs ē. q̄ tribus ꝓpositis edictis vel vno ꝓ tribus qō vulgo pemptoriū appellat: Ir̄is euocatus pr̄itā sui facere contēnit. Dicitur cōtumacia. Dicitur q̄qꝫ etiam in bonam partez. Cor. Tacitus Cōtumax. etiam aduersus tormenta seruorum fides supręmę clarorū virorum necessitates.
Cōtumelia: cōuitiū a cōtēdo seu vt Ulp. ⁊ Sene. aiūt a contemptu. Contumeliosus qui cōtumeliam inferre solet.
Cōtundo is. contudi. pe. indifferente contusum sigt simul siue totū tūdo: frango cōminuo ꝓcutio. Hor. li. j. epi. Speratū me meritis durā q̄ cōtudit hydrā. Inde contusum confractum Col. li. vii. Plus ēt eiusdē radix contusa prodest.
Conuallis planicies er oī ꝑte cōprensa montibus collibusqꝫ dicta: vt inq̄t Uar. q̄si cauata vallis. Uallis vō ex duobus inclusa planicies. Uel cōuallis ꝺarcta vallis ⁊ q̄si coniuncta q̄les sunt quas metaphorice fauces appellamus. Uñ cōuallis appellaī scīscio terrę manufacta ad deducendā aquam. Ply. Flumina ad lauandā hāc materiā iugis montiū durere Lorrogos vocāt a corruatiōe ꝑcepisse libramento oportet vt fruaris qñ ifluat. Itaqꝫ altissimis ptibus ducitur conuallis ⁊ interualla substructis canalibus iungitur.
Cōuaso as. pe. p. sigt furto oīa colligo: Terē. in phor. Aliquid conuasem atqꝫ hinc me protinus conicerem in pedes.
Conuenire simul venire congregari coire. Liui. Postera die: arma capiūt: quo missi erant cōuenūt. Sal. postqꝫ vnum in locū oēs cōuenere. Hinc cōuētus. Per trāslationē q̄qꝫ concordare. Ouid. Nō bñ cōueniūt: nec in vna sede morantur. Maiestas ⁊ amor. Q̄qꝫ interpellare seu in iudicium vocare. Li. in ver. acti. ij. Nō dubitat q̄n si ipse verē cōueniat q̄ tate cause: auctoritate sua cōmouere hoīez possit. Q̄qꝫ Statuere Apul. Cōuenimus ad portū q̄s primū ire. q̄qꝫ alloq̄ nō inuenire ⁊ videre tantū. Ter. in An. Locuti hodie aduenięs quēdam mei loci hunc atqꝫ ordinis hoīem. q̄qꝫ aptū conuenięs ⁊ decēs esse. Lice. in Hora. Nā q̄d veteris ne nō cōueniat nostris ętatibus ista oratio q̄ spectat ad hortandū: q̄qꝫ placere: pactū facere ⁊ cōtroūersia carere. Sz in tertia ꝑsona frequentius. Lic. li. v. de fi. Hoc mihi cū tuo frē cōuenit. i. sine cōtroūersia ē ⁊ ꝺcordes sumus. Dicimus ēt conuenit hoc inter nos: cōuenit mihi tecū conuenit tibi mecū. qō dixisti. i. in hoc qō dixisti iter me ⁊ te sine ꝺtroūersia ē. Cōuenit nobis inter nos. i. cōcordes inuicē sum⁹: Iuue. Seuis inter se cōuenit vrsis: Itē. Nō cōueniūt hęc fratri mecū. i. dissentimus ab inuicē in his: ⁊ dissimiles sumus. Ter. Hec mihi fratri mecū nō cōueniūt. Nōnūqꝫ sine suppositō. ꝫ subintellecto. Aug. li. ix. cō. Cōuenerat inter nos ne passiz cuiqꝫ effundereī. Plau. in cap. Nūc ita cōuenit inter me atqꝫ hūc Lindare. Et iterū. Dicito patri quo pacto mihi cōuenit de huī⁹ filio. Sic dicimus De prętio conuenit. i. concordes fuimus.
Cōuenę. pe. cor. dicunī q̄ ex diuersis populis gētibusqꝫ in vna mēnia cōuenerūt simulqꝫ coalescunt. Hier. ꝺtra. Uirgi. Nimirū rīdet gñi suo: vt q̄ de latronū ⁊ conuenaꝝ natus est semine: quos cōsul Pōpeius edomita Hispania de pirenęi iugis deposuit: ⁊ in vnum oppidum congregauit. Unde et cōuenarum vrbs nomen accepit.
Conuentio nomē gñale est ad oīa ptinens vt scribit Ulp. de q̄bus negocijs contrahendi trāsigendiqꝫ cā consentiunt qui inter se agunt. Nam sicut cōuenire dīr qui ex diuersis locis in vnum locum conueniunt ita qui ex diuersis aī motibus consentiunt ⁊ in vnam sniam concurrunt. Adeoqꝫ cōuentionis nullum esse contractum: nullam esse obligationē: que non habeat ī se conuentionem siue verbis siue re fiat.
Cōuentus us. dicīt cū hoīes simul venerint. Fit aūt quattuor modis. Uno cū quēlibet hoīem ab aliquo cōuentū esse dicimus. Altero cū sigatur multitudo ex pluribus hoīum gñib⁹ ꝺtracta in vnū locū. Tertio cū a magistratibus iudicij causa populus congregaī. Erant enī in quinquis statuti cōuentus ꝓrectores earuꝫ ad iudicia facienda. Uñ Ply. de Hispania. Nūc vniuersa quinquia diuiditur in septem conuentus. Idē li. iij. scribit in Bethica fuisse iuridicos cōuentus q̄ttuor. Ui delicz gaditanū corduben sez astyritanū hispalēsem. Quarto cū aliquē in locū frequentia hoīum supplicationis aut gratulatōis gr̄a colligīt. Ponitur interdum ꝓ coniugio. Iuue. Conuentum tū ⁊ pactū ⁊ spōsalia nostra tempestate paras.
Conuentum neu. gñis conuentionem significat.
Conuenticulum plerūqꝫ in malā partē accipiī. Hoc ē ꝓ cōuētu seditiosoꝝ aut sceleratorum. Li. pro. Sex. Conuenticula hominum que ciuitates nominarunt.
Conuerto ⁊ conuertor pro eodem accipiuntur. Plau. in Am. Sed tamen fuga in se nemo conuertitur.
Cōuersum: corū ex oī parte declinatū q̄lis ē natura cęli q̄ ex oī parte ad terrā versus declinatum est. Uir. Aspice conuexo nutātem pōdere cęlū. Hinc cōueritas ipsa porrectio aduersus nos: tractū a cōcauitate nauium que extrinsec⁹ hmōi formam hz: que alio nomine carinata dicitur.
Conuiciū cōtumelia inq̄t labeo iurisconsultus quasi cōuociuz mutata lr̄a a cōcitatione: vela cōuentu. i. collatiōe vocū. Luz enī in vnum cōplures voces ꝺserūt cōuitiū dicīt. Lū āt nec in cętu nec vociferatione dicīt: nō ꝓprie cōuiciū noīaī. Festus tū a vicis in q̄bus prio hītū est deuiuat. Alij dicūt cōuiciū esse maledictū cū cōtumelia ⁊ a vitio deriuari. Li. Male dictum aūt nihil hz propositi ꝑter cōtumeliaz q̄si petulanti⁹ iactatur cōuiciū: sui facetius vrbanitas nominatur.
Conuicinium vbi plures inter se vicini sunt.
Conuicior aris. contumelia afficio: vt apud Euan. Et qui cum eo crucifixi erant: conuiciabantur ei.
Cōuiuiū a viuo fit: de quo Lic. Bū maiores nr̄i accubationē epulaz q: vite cōiunctionē haberēt: conuiuiū nosauerūt. Hinc
Conuiuari conuiuiū facere: aut fil'cibū sumere. Ter. in Heau. Scortari nolūt: crebro conuiuarier. Uñ cōuiuator ōr q̄ parat cōuiuiū. Cōuiuę vō ⁊ cōuictores dīr inuitati ad cōuiuiū Scitū cōiuatorē appellat. Liuius elegantē ⁊ nitidū in apparatu cōuiuali. grēce vt puto melius συμποσιον εκτου τινω ποσω ωεποκαε τι ορ και σύμ. suū enī videtur esse comessatio vnde ⁊ grēcus sermo seruatur vulgariter.
Conuictor dicīt quotidianus cōuiua ⁊ qui nobiscū viuit familiariter. Hor. Nūc q: sum tibi męcenas conuictor. Sue. in Tibe. Nihilo leniorꝫ in conuictores grēculos.

Conuiuale quod ad conuiuium pertinet. Liui. Multaq; conuiualia ex auro ⁊ argento vasa.

Conuiniones a combibendo compotores dicuntur.

Cõuoluolus pe.coꝛ. vermiculi genus minoꝛis eruca coꝛrodẽs pubescẽtes vuas: quem alij voluocem appellant a conuoluẽdo qui se inuoluit in pampino.

Conus ꝓprie nux picea. Lol.li.vii. Remedio sũt cupressini q̃ndecim coni: totidemq; halle: pp qõ Geometrę eiusmodi figuram Conum appellant. Hinc Conus dicitur curuatura q̃ in summitate Galeę ꝓminet super qua cristę ponũtur: licet q̃q; ꝓꝛo crista ponaꝯ: quem lingua vernacula pinatiũ vocamus. Et coniferę arboꝛes: quę conos hoc ẽ nuces pineas similes ferũt. Oui. Et coniferę cyparissi. Quicq̃d ꝑterea tali forma ẽ. Conoides ỏꝛ. vñ cupressus fẽmina Conoides est: q̃ in fastigium conuoluiꝯ. Quidaꝫ etiam conuꝫ accipiunt ꝓ capitio acuminato. Est ⁊ conus musicus. Boe. in musica. Si conũ quem turbonem vocant quis diligenter extoꝛnet.

Κωνοιδης Conoides arboꝛ ferens cupressos femina. Naza rotunditate in acumen leuatur.

Coos: siue cos siue coũ siue co. Insula in mari ęgeo seu: vt q̃dã aiũt in Icario rhodo ꝓxima ⁊ carię appositа: quę oliꝫ magna fuit ⁊ optime habitata ⁊ aspectu iucũdissima bis: qui eo nauigabant Ambitus eius quingentis ⁊ quinquaginta stadijs claudiꝯ: tota fertilis ⁊ optimo vino abũdãs Est ⁊ vrbs eo nomine antiquitus Astipalea vocata. Dicta a Coo meropis filia quę ibi regnauit. Strabo scribit nouẽ gentes ⁊ q̃nq; milia oppidoꝛ eẽ quoꝛ nullũ sit min⁹ Co meropide. Hic Cous a.um.pe.ꝓ. vñ Hipocrates medicus diuinus ⁊ Apelles pictoꝛ egregius Coi dicti sunt cũ ĩ ea nati phibeaꝯ. Oui. Si venerẽ Cous nũq; pinxisset appelles. In ꝓmitiuo ꝓxima coꝛripiꝯ. In suburbano Coi Esculapij templuꝫ fuit valde insigne ⁊ multis donis opulẽtum inter quę nuda venus erat: quę postea Julio Cęsari Romę dicata est. Sunt qui dicant apud hanc insulã fieri vestes tenuissimas ad fẽminarũ ornamẽtũ. vñ Oui. de arte. Siue erit in tyrijs tyrios laudabis amictus. Siue erit in cois coa decere puta. Suidas. κος ηνησος οθεν ϖοκρατης ιατρος ητις και μεροπις λεγεται. postea alibi subdit. κῶος ϖροχιον ὁ μεν γαρχιος εδυνατο ενδυμα ὁλε κωος εξω.

Copia: a cõ ⁊ ope: vel a capio: vt sit copia q̃si capia: q̃ multa capiat. Et in singulari q̃dẽ abundantiam: eloquentiã: facultatem ptãtęq; figꝯ: vt faciã tibi copiã spectãdi ludos. Oui. Añ ait emoziar q̃ sit tibi copia nostri. Neq; apud oꝛatoꝛes cum alio vbo iũgiꝯ. Poetę cũ do iungũt. Virg. Postq̃ itꝛogressi ⁊ coꝛã data copia fandi. Cũ alijs verbis abũdãtiaꝫ figꝯ: vt magna copia frumenti auecta est. Copia pecuniaꝝ ⁊ copia oꝛationis. Copia ẽt ỏꝛ eloquẽtia q̃ cõstat verboꝛ copia. In plurali ꝓ eodẽ significato q̃nq; sumiꝯ. vt noui copias tuas ⁊ oĩuꝫ reꝛ copias habeo. Peculiariter tñ figꝯ exercitus multitudinẽ: vt copię Pompeij copię Cęsaris. Aliq̃n ẽt in singulari poniꝯ ꝓ multitudine Popeius ad Domi. Nec solus cũ ista copia tãta multitudinẽ sustinere poteris. Jdẽ ẽt atq; ẽt boꝛtoꝛ vt cũ oĩ copia q̃s plurimum ad me venias. A copia copiosus a.um. ꝓ abũdãti. Copiola dimi. Copio as. qõ ẽ copias augeo siue cogo ficut lignoꝛ aquoꝛ q̃ sũt vba castrẽsia.

Copę veteres ꝓ copioso poꝛtuerũt. Plau. Atq; ego nũc vt gloriosum faciã ⁊ copi pectoꝛe. Hinc Copona primũ: deiñ cauponа taberna vinaria: pp copiã reꝛ q̃ ibi venduntur.

Coniscare apud Quintil. significat arietare ⁊ fronte frontẽ percutere. Et satiati agni ludunt blandeq; coniscant.

Coppe locus in Grętia apud oꝛchomenon boeotię iuxta cephisum amnẽ qui facit locũ copa idem nominatum.

Cophinus pe.coꝛ. latine coꝛba. Juuena. Cum dedit locum cophino fẽnoq; relicto.

Copula cuiuslibet rei duplex numerus. Undę dicitur copula matrimonij: ⁊ copulo coniungo.

Coquo is. xi. ctũ. a cogẽdo: qñ coctum cogendo coerceaꝯ: vt ad vtilitatẽ vescendi perducatur. Et duo figꝯ. Coquere. s. per ignẽ. Añ aliq̃d dicit coctũ: vt carnes coctę. Et maturare. i. maturũ facere. Ply. Aegrescunt seragenis diebus sti maxime anteq̃ fici coquãtur autũno. Amb. lib. Hexa. Uñ aut aboꝛes germinarent: aut frumẽta vel sata ꝓrũperẽt: vel oꝛa coquerenꝯ: nisi ea interioꝛ ignis animaret. Duus composita sunt Cõcoquo: simul coquo seu digero. Uñ concoqui dicĩ cibus caloꝛe stomachi. Ply. lib. xxvij. Theophrastus celerius concoqui dextri lateris incubitu difficilius in supinis Decoquo in totũ coquo. Uide alibi. Excoquo pfecte coquo digero. Hier. cũ. Joui. Immolatus est ꝓ nobis agnus ⁊ aq̃ si calidissimo roꝛe bisopi oẽm pituitam noxię voluptatis excoximus. Lol. Prozie cum ait. Uis frigoꝛis excoquit terram. Incoquo coquendo applico. Nam cum metallum aliquod deplumbamus: vel deargẽtamus: vel deauramus: incoquere dicimus. Unde vasa ęnea stamno ad ignẽ illita incoctilia dicunꝯ. Ply. Deiñ ⁊ argentum incoquere simili modo cępere equoꝝ maxime oꝛnamentis: iumẽtoꝝq; ingis Ꝓpoꝛtiñ incoquere ẽ intus coquere. Virg. li. iiij. Geoꝛ. Duius odoꝛato radice incoq̃ baccho. Percoquo valde seu pfecte coquo. Ply. li. xxiij. Bubulas carnes additi caules magno ligni cõpẽdio pcoquũt. Siꝛ Discoquo. Jdẽ. xxix. Donas virides lacertas ĩ decẽ sextareis olei veteris discoquit. Prȩcoquo añ coquo vel añ maturo: a quo ꝑcoꝛ fructus: et prȩcoqua vna ỏꝛ: idest prȩmatura. Recoquo rursus coquo. Ply. An satis recoctum sit. Et omnia habent pe.coꝛ.

Coquito as. pe.coꝛ. frequentatiuum est.

Coquina a coquendo locus in quo dapes coquũꝯ: q̃ culina a colendo: quasi colina. Et cũ puplica est popina dicitur.

Coquinari est coquinariã artẽ exercere. Plau. Neq; ego vñq; nisi hodie ad bacchas veni in bachanal coquinatum.

Coquus vl coc⁹: q̃ cibos coquit ac vendit q̃ ⁊ coquinarius ỏꝛ.

Coquinarius a.um. quod ad coquinam pertinet. Unde vasa coquinaria dicta.

Coquinaria ę.ars coquẽdi quę ad victum spectant.

Coꝛ vnũ est ex viscẽribus. Nam oĩa interioꝛa viscera dicunt. In quo vt inq̃t Ply. habitat mens. Et fm Aꝛ. Coꝛ fons est venaꝝ arteriaꝝ ⁊ sensuũ. Et sicut ait Auicẽna. Est ꝓncipium vitalis: fons vitę: ⁊ radix ỏꝛ ab iterꝫte halent. Aliqñ accipiꝯ ꝓ mẽte. Lu. li. j. Tus. Coꝛ ipsuꝫ aĩus videꝯ. Uñ cõcoꝛs discoꝛs ex coꝛs socoꝛs vecoꝛs graticoꝛs ⁊ coꝛdatus.

Coꝛdi est. i. delectat ⁊ placet. Lice. Jdeoq; eo mihi magis ẽ coꝛdi. Ter. Si hę nuptię sunt tibi coꝛdi idest iucũdę.

Coꝛculũ dimi. Plau. Meũ coꝛculũ me⁹ molliculus caseus. Et coꝛculũ acutũ q̃si coꝛ sapiẽs. Festus. Coꝛculũ dicebãt antiq̃ solertẽ ⁊ acutũ. Li. li. j. Tusc. Et nassica ille prudens bis ꝯsul coꝛculũ appellatus. Ply. li. vij. Latos coꝛculos apỏ Romanos cognominatos esse refert qui sapientia prȩstiterunt.

Coꝛdatus homo. i. insignis coꝛde ⁊ prestans memoria: q̃ solertia multa pollet ⁊ ingenio quẽadmodũ ⁊ coꝛculũ. Aug. li. j. ci. dei. Nõ itaq; cũ de diis victis illa ꝺscriberenꝯ. poetis libuit mẽtiri: ꝙ coꝛdatos boes cogebat veritas confiteri Lac. li. iij. Nõ inficioꝛ fuisse illũ paulo coꝛdatioꝛẽ q̃s cęteros: q̃ naturam rerũ putauerũt ingenio posse cõpꝛehendi.

Coꝛdolium: commiseratio: ⁊ quasi doloꝛ coꝛdis. Plau. Mihi coꝛdolium est. Idem in pen. Ubi tibi erit coꝛdolium si quaꝫ oꝛnatam melius foꝛte aspexeris.

Coꝛdapsius: moꝛbus tenuioꝛis intestioꝛ quem iunioꝛes illacꝫ nominant.

Coꝛchoꝛus vile olus apud Ply. Unde ꝓuerbiũ contra eos q̃ magnis bonoꝛibus inbiant cũ ipsi sint nihili κορχορος εμ λαχανοις idest coꝛchoꝛus inter olera.

Coꝛduba ciuitas hispanię Senecę ⁊ Lucani patria.

Coꝛgo: aduerbiũ apud veteres: q̃si ex coꝛde ago. i. loquoꝛ.

Coꝛdus a.um. q̃ serotina fętura natum est: vt coꝛdum fẽnum autumnale: quod autũno secaꝯ. Lol. Alũtur oues cõmodissime autũnali fẽno quod coꝛdum vocaꝯ. Itidem Coꝛda frumenta dicta sunt quę seroꝛ matureꝛcunt. Et coꝛdi agni seroꝛtini qui post tempus debitum naꝛcuntur: quos vulgus vocabulo inde deducto coꝛdiscos nominat. Ply. li. viij. Herũ partum diebus. cl. postea concepti inualidi coꝛdes vocabãt

antiq̃ post id tempus natos. Est ergo cozdus cognomẽ eorũ q̃ tarde nascẽt. vñ apõ Sueto. Lozd⁹ Cremuti⁹ legit. Quo noie ẽt dict⁹ ẽ alius scriptoz hystoriaꝝ quẽ seq̃ se ait Jul. Capitolin⁹ ĩ vita Hordianoꝝ. vñ. Quinti. li. i. ꝓcipit scrutãdos eẽ a subtili ꝓceptoze origies noiũ vñ Agrippa ⁊ opiẽ ⁊ cozdus ⁊ posthumi⁹ dicãt. Quidã tñ h̃ nomẽ ꝑ h scribũt Lhozdus.

Cozaliũ lapis rubei colozis. Amb. li. Vexa. Quomõ ẽt nõ inde cozus lapis cozalliũ ĩ mari herbascit: si in aerẽ trãsferat lapidis firmitate solidet. ply. Lhoralliũ religiosiꝫ ĩprimis gestamẽ eẽ existimãt a molliẽdis piculis. Gignitur in mari rubzo ⁊ in ꝓco ⁊ circa ozchadas insulas ⁊ in siculo circa Drepanũ. Forma ei est fructicis coloꝛ viridis ꝓcẽ calidẽ sub aq̃ ⁊ molles exẽpẽ ꝓsiliũ durant ⁊ rubescũ q̃si cozna. Diascozides. το δε κοραλλιον ὁ ωερ ενιοι λιθο δενδρόν καλουσει δοκει μενει ναι φυτον ενάλιον. Theophrastus ãt in li. de gẽmis. το γαρκουραλλιον καιχαρ τον θωστωερ λιθος φυεται δε ωοη εναερι δε λιτοσγίνεται. Nul⁹ noĩs q̃dã ꝑmã ꝓducũt. Qui. li. iiij. me. Nunc quoq; coallis eadem natura remansit. Alij. bzeuiant Claud. Mergit se subito vellitq; cozallia clotho.

Cozaris mons q̃ a septẽtrione colchidẽ claudit. Est ⁊ fluuius eiusdem nominis qui ex monte sui nominis ozitur.

Cozãppositio est q̃ cõtrariã hz significationẽ a clã: vt cozã senatu of onẽ habui. Differt tñ a palã q̃ corã magis ad psonas certas: palã ad oẽs referẽ. Cozã idiget adiectione: palã nõ ĩdiget. Etiam differt ab añ oculos: q̃ añ oculos lõge intelligi ꝑt cozã, primitatẽ significat. Ter. in Eu. Quę mihi ante oculos cozam amatozem adduxi tuum.

Cozar a latinis dr cozu⁹. Lice. lib. de oza. Quare cozacẽ vestrũ istũ patiamur. Dic cõponitur. nocticozax seu nycticozax.

Cozacinus pe. p. cozinus. plynus etiam piscem quendam coracinum appellauit.

Cozambla: herba quę oculos rotundit ⁊ bebetes facit. Jõq; dicta cozambla. Nam κορα pupillam significat αμβλύς dicitur retusus ⁊ habes.

Cozbes: vasa ex viminibus facta cui singularis est hęc cozbis Lice. ꝓ Ser. Messoria se cozbe conterit. Dictę cõzbes fm Var. ab eo q̃ spicas aliudue q̃d eo cozruebãt. Dic minores dictę cozbulę. Cato villicũ dicit hr̃e oportere cozbulas amerinas q̃uor: Col. vo ait. Cozbulę decemmodię trimodiq. põt ẽt esse. Cozbis gñis mas. fm prisci a.

Cozbitę pe. ꝓ. naues onerarię dictę q̃ in earuꝫ malo summo ꝓ signo cozbes solerent suspendi. plau. Tardiozes q̃s cozbitę sunt etiam in tranquillo mari.

Cozbonã pe. coz. Judęi sacrum thesaurarium dicunt. Auctores Josephus ⁊ Eusepius.

Cozcira pe. p. Insula ĩ Jonio mari olim phęacia a phęaco dicta cuius filius fuit. Fuit nympha esopi filia rapta a neptũo et ad insulã delata: cui nomẽ fecit. Ubi grauida Neptũo pepit phęacũ q̃ fuit pater Alcinoi. Luca. li. ij. Vnc late ꝓ oẽ fretuꝫ seu vela serant. In portus cozcyra tuos seu leua petat Illyris. Dome. aũt libro. ἤνατα Διατεκμηρεχεμεν καιεμος γαμβροςκαλεσσαι αυὸι ωενομ οικομ δεγωκαϊ κτηματα δοίην εικοσε λωτοῖ τε μενοὶς ακεκυτα δεσσυτις ερυξει φαι ηκωμ. ita enim sp vocat Homer⁹.

Cozinch⁹ vrbs Achaię fere in medio Isthmi peloponnesiaci sita. Isthmos grẽci vocant angustias peninsulaꝝ inter q̃s nobilitate peloponesiacę ꝓferunt. Cozinthus ꝓ. a Sisypho latrone goli filio ferẽ cõdita fuisse ⁊ cozcyra noiata. auctoze. Strabone postea Ephire. Deiñ euersa ⁊ instaurata a Cozintho Dozeus: seu Jouis filio: Lhozunthus ẽ appellata oliz celeberrima ⁊ ditissima. Hęc hz arcẽ: q̃ Acrocozinthus dicitur. A cozinthus fiũt Cozinthius ⁊ cozinthiẽsis adiectiua: q̃ sic ab inuicẽ distinguũt. Cozinthij sũt q̃ cozinthũ habitãt: seu q̃ et cozintho nati sũt. Corinthiensis: q̃ alibi nati sũt: sed negociant̃ cozinthi: Suidas. κορινθος ἀπο κόρινθου του ωατρα κωνος ἡ ἀπὸ κορινθου του ωελοπος.

Cozinthia vasa dicunt̃ ex ere cozinthio fabzefacta q̃ auro argẽtoq; cũ ipso ere cõfusis fiebant. Nã es cozinthiũ maxime laudabat̃. Vñ factũ est vt oia vasa ex ere elegãtia cozinthia sũt appellata ꝓp q̃ apud veteres tãto in ꝓcio fuerũt ęris metalla vt argenti quoq; atq; auri ꝓciũ transcẽderint. Tria aũt sunt gña cozinthij ęris: vt docet Ply. Candidũ q̃ nitoze accedit q̃ ꝑ prime argento. Alterũ in quo auri fulnus coloꝛ conspicitur. Tertium in quo equalis temperies omnium fuit.

Cozinthiacus a. um. q̃ ex cozintho est. Ouid. li. iij. de trist. Illa cozinthiacis primum mihi cognita terris.

Cozinthiarius a Suetonio positum est ꝓ amatoze nimio corinthiozum vasozum.

Cozycium: le bolze da caualcare. Suidas. κωρυκιον κωρυκος θυλακιον τοωαρηιν βουλγιδιοῦ ἡπλες μα δλεκτικου αρτου.

Coziago morbus quo Boues laborant. Col. li. vij. Est ⁊ infesta pestis bubulo pecozi Coziaginẽ rustici appellant: cuiꝫ pelis ita tergozi adhęret: vt apprẽhensa manibus deduci a costis non possit. Ea res nõ aliter accidit q̃s si bos aut ex languore aliquo ad maciẽ ꝓductus est: aut sudãs in opere faciẽdo refrixit: aut si sub onere pluuia malefactus est.

Cozĩũ: animaliũ est ꝓcẽsertiꝫ eoꝛ q̃ crassioꝛẽ pellẽ habent ac duriozem: q̃uis q̃libz ꝑ quacũq; pelle dicat ẽt rex inanimatarũ. ⁊ q̃libz tergus. Ulr. Tergoza diripiũt costis. Apud Ply. Cozĩũ terrę ẽ nõ tã cutis ei⁹ faciesq; sũma q̃s tectozĩũ ⁊ statumẽ quoddã crassius: cui ⁊ aliud quoq; subesse põt cozium. Nã ĩ parietib⁹ struẽdis ozdines ipsi laterũ cozia a Uictruuio dñr h̃ẽ q̃ vulgo turba opificũ appellat cursus. Dr ⁊ cozius mas. gñe. Plau. ĩ Pe. Peri ĩ tergo meo tris facile cozios otriuisti bubulos. A cozĩũ fit excozio as. q̃ ẽ cozĩũ detrahao.

Coziarius: qui cozia concinat ꝓsertim crassioza.

Cozicũ pe. coz. nomẽ est vrbis ⁊ montis excelsi ĩ cilicia optimũ crocũ ferentis. A quo Cozici⁹ a. um. vt crocũ cozicũ. Mar. Cõ de cozicio q̃ venit aura croco. Cozicus ẽt portus.

Cozixa morbus cum humoze obturatur nasus latine grauedinem vocant.

Cozycei dicũt̃ curiosi. Li. ad Atticũ. Dis enĩ cozycei subauscultare vident̃ q̃ loquoꝛ. Nã tota cozici montis asiatici seu vt q̃dã dicũt ꝓmõtozij in creta ꝑ nauigatio latronibus plena fuit q̃ dispersi ꝑ portus ad mercatoꝛes furtim accedebãt ⁊ subauscultabant q̃d ꝓ ferrent: ⁊ quo nauigarent postea illis discendentibus edoziebant̃ eos: ac diripiebant. Ex quo factum est: vt oẽs curiosa ⁊ secreta auscultantes cozycei dicerent̃. Et in ꝓuerbio diceret̃. Hũc q̃ cozyceus auscultauit: cuius consilia secreta patefacta sunt.

Cozythi pe. ꝓ. sunt thecę arcuum siue sagittarum: q̃uis sagittarum ꝓpzie dicãtur pharetrę: q̃uis Nonius cozici legat. Stra. lib. ix. the. Leleſtibus implet cozython thelis.

Cozythus pe. coz. oppidũ Tuscię prope Aretiuꝫ in paruo colle eiusdẽ noĩs sitũ a cozytho rege positũ. Uirg. li. ix. Nec satis extremas cozythi penetrauit ad vrbes. Quidã hęc duo noĩa scribũt cum h in principio Lhozytus.

Cozelia: Romana Grecoꝛ mater ⁊ maioris aphricani filia: q̃ a Ual. maxio laudatur q̃ matronę cãpanę ornamenta sua pulcherrima ostentãti: non aurum non gemmas non denięq; vestes opposuerit: sed liberos: qui maxima sunt matronarum ornamenta.

Cozna ę. nomen est duarum vrbium.

Coznus fęmi. gñis tã quartę q̃s secundę declina. fm Prisci a. Hęc ramos hz ouiritie ⁊ rigiditate cozinbus similes: fructuꝫ circa solsticia faciat ꝓmo cãdidũ postea sanguineũ. Uir. li. ix. Conjecto sternit iaculo volat trala corn⁹. i. telũ ex cozno factũ. Coznũ gñis neu. fructus. Idẽ Baccę lapidosaq; cozna.

Cozneus a. um. q̃ ex cozno est. Plau. Duram ad cozneam virgam Põt ẽt esse a cozno deductum nomen. Unde byberną cozone dictę sunt: quoniam negante tum flozes terra laminis e cozno tinctis fieri solabant.

Coznetũ locus vbi sunt frequentes cozni: ficut a pino pinetum

Cozno cozũ ⁊ hic cozno fm Prisci. a curuoze vt inquit Var. Ply. Dentes mobiles confirmat ceruini cozno cutis. Omnibus fere cana sunt cozna ceruis tãtũ solida: ⁊ singulis an

nis decidua. Hinc fiũt vnicorniũ bicorniũ tricornium quadricorniũ. Per translationẽ cornua fluminũ dicunt flexus curuitates alueoꝝ q multis in locis ad corniũ similitudinẽ flectant. Itẽ cornua antẽnaꝝ figũt vtrãqꝫ partẽ antẽnę Uir. Lornua velatarum obuertimus antẽnaꝝ. Sil'. in pœlio.

Cornua dicũt vtraqꝫ pars exercitus. In exercitu enĩ ẽ dextruꝫ ꝛ sinistrum cornu ꝛ qđ inter vtrunqꝫ est dicit mediũ. Item cornu genus est tubę obtortę a quo cornicines dicti sunt.

Cornicen. pe. cor. qui cornu canit. Iuuena. Quadraginta dedit gracchus sestertia votẽ Cornicini siue hic recto cantauerit ęre. Dictũ ita qꝫ qđ nunc ex ęre ẽ: tũc fiebat bubulo cornu.

Corniger p. cor. gerẽs cornua. Uñ bacchus corniger dict' ẽ. qꝫ simulachro liberi patris cornua adiiciebantur: q vini inuentor fuerit. homines enĩ nimio vini potu truces redduntur.

Cornigenus a. um. quod est ex genere cornua habẽtiuꝫ: sicut caprigenum quod est ex genere caprarum.

Cornipeta pe. cor. aĩal quod cornibus petit. i. ferit.

Corniculũ dimi. a cornu. Quo etiã noie vocatũ ẽ oppidum iuxta tarquinios: a quo oppidani corniculani appellati sunt.

Cornipes pe. cor. animal pedes hẽns sicut equus ꝛ capra: ꝛ huiusmodi vnguium aut pedum animalia. Ouid. li. ii. fas. Cornipedi fauno cęsa de more capella. Nam Faunus caprinos pedes habere fertur.

Cornutos a. um. quod hꝫ cornua: vt facies Moysi cornuta erat. Pót etiã dici cornutũ qđ ꝓcedit ex cornu. Mar. Occubuit tãdẽ cornuto ardore potitus. Cornutę quadrupedes a veteribꝰ dicebant elephãti. Nã qꝫ in his dẽtes multi dicunt cornua sũt. Sꝫ mirũ ẽ qđ scribit Suidas de Cornuto. ꝛ dicit duos mirabiles viros fuisse: vnũ Liuium: ꝛ Cornutum.

Cornicularius nomen est ordinis in militia sicut commẽtariẽsis ꝛ accensus. Docet Asco. perinde ac cornicularius a cornículo sic inclinetur: vt a cornu cornicen. Nam qui corniculo militabat: is cornicularius dicebatur. Liui. li. x. scribit Papirium consulem equites omnes ob insignẽ in bellis operã donasse corniculis armillisqꝫ argenteis. tãqꝫ cornicula sint inter donatica ornamenta militaria.

Cornix: auis quę dux auium esse dicitur. Unde ꝛ cornices accipi solent ꝓ his qui sẽ sapientiores ac duces aliorum videri volunt. Unde Hier. in quodam prologo vtitur: ꝛ Licero ꝓ Murena. Huius dimi. est Cornicula. Hier. ad Paulinum. Malo alieni operis interpres existere quã vt qđã faciunt informes corniculę alienis me coloribus adornare.

Cornicor pe. p. deponẽs significat more cornicum garrio. Persius. Nescio quid te graue cornicaris inepte.

Corona est quam greci στεφανον vocant a nris oliz strophia a στροφειν qđ est vertere. Postea p diminutionẽ grophiola appellata deiñ a serẽdo serta. Et cũ videat corona a choro dici caret tũ aspiratione. Fuit ãt apud Romãos diuersorum genex coronę ĩ magno ꝓcio habitę. s. triũphalis quę fiebat ex lauro ꝛ triũphanti dabat: qñ ea arbor ꝓcipue est lęticię victoriarũqꝫ nũcia. Obsidional' quam liberati ab obsidione dabant ei qui ipsos liberauerat ex gramine decerpto inde vnde obsessos ille seruasset. Nã vt ait Ply. sũmũ apud antiquos signum victorię erat. vinctos pœrigere herbam e terra. Liuica: quã ciuis ciui a quo seruatus est in ꝓlio testẽ vitę salutisqꝫ pcepte dat. Et ꝟ huiusmodi erat. primo illigned poma magis placuit ex quęrcu: qz añ causã vitę in hac arboꝛe boĩbus fuit qui glãdibus vescebant. Etiaz ex Ilice. Muralis erat qua donabat ab impatoꝛe q ꝓm' muruz subiit: inqz oppidũ hostiuz p vim ascendit: ꝛ aurea erat. Uallaris: quę ꝛ castrensis dicit' silꝫter aurea habens insigne valli: hac donabat: q ꝓmus hostiũ castra pugna introiuit. Naualis quoqz aurea qñ rostris auiũ insignita qua donari consueuerat q ꝓmus maritimo ꝓlio in nauẽ hostiuz vi transiliebat. Qualis myrtea erat q̃ vtebant imperatores q̃uantes introibant ciuitatẽ qñ bellũ leuit ꝛ sine cruoꝛe pfecisset. Lorona ẽt ꝺz ornamẽtũ muliebꝛe. Poꝛ. li. i. car. Et scidet berẽtẽ corona crinibus. Et corona ponit p ouẽtu hoĩum circũstãte Itẽ ꝓ circulo circa lunã. Item ꝓ signo cęlesti Ariadna Mĩnois filia. Uersa ẽ a baccho. Uir. li. i. Geoꝛ. Liosiaqꝫ ardẽtis decedat stella corone. Ferũt ariadnã coronã dono accepisse a theseo ide nupsisse Libero pr̃i: ꝛ post eius mortẽ liber pr̃ coronã in cęlo collocauit. Alij dicũt hãc coronã dedisse bacchuz Ariadnę cũ ad Minoez in creta venit. Alij dicũt coronã fuisse datam a Uenere baccho in nuptijs deoꝛ. Dum cancro ꝛ Leone ex oriente occidit exoriẽs cum scoꝛpio nonis octobꝛis hꝫ stellas nouem in rotundo dispositas.

Corolla dimi. parua corona. Proper. Me iuuet externis positum languere coꝛolis.

Corula filꝫter dimi. Hier. li. iij. ℟. Et sculpturę inter iũcturas ꝛ inter coꝛonulas.

Coronoas. coꝛonam capiti impono.

Coronarius ii. qui coꝛonas cõficit. Ply. Factũ idest ex ĩgenio Glycerę coꝛonarię dilectę illi. Coꝛonarius a. um. qđ ad coꝛonas pertinet. vnde aurum coꝛonarium.

Coronamentũ: coꝛonaꝛ multitudo. Pli. Atria quippe coꝛonamentis referta. Aliqñ accipit ꝓ floꝛibus frondibusqꝫ ꝛ aliis ex quibus coꝛonę fiunt Idem in hoꝛtis seri ꝛ coꝛonamenta iussit Lato inenarrabili floꝛum maxime subtilitate.

Coronariũ auctoꝛe Uarrone libꝛo ꝓmo significat id qđ adiicit est ꝓter quã quod debitũ tanc̃ auctariũ quoddã ꝛ id qđ supra mensuraz vel pondus. iustuz adiicitur a coꝛolis nomẽ deductũ q̃ he cũ placuerãt auctoꝛes in scena dari solite fieri. Unde ꝛ coꝛolaria dicuntur ipsę coꝛonę. Sueto. in Augusto. Itaqꝫ coꝛolaria ꝛ ꝓmia alienis quoqꝫ muneribus. ac ludos ꝛ creba ꝛ grandia de suo offerebat. Ply. lib. xxi. Paulatim ꝛ Romę subrepsit appellatio coꝛolis inter initio ꝓpter gracillitatem nominatis: moꝛ ꝛ coꝛolariis post quam e lamina ęrea tenui inaurata aut inargentata dabãtur. Licero. in fragmentaria. Noli hos colligere qui nummulis coꝛogatis de nepotum bonis ac de scęnicoꝝ coꝛolariis decumaz emerũt. Hęc autem cum ꝓcesit parum fozent factũ est vt coꝛolarius pre leuioꝛi acciꝓat. Apul. symbolicos coꝛolariuz vocauit posticum concubitum cum ait. Mihi iam fatigato de propria liberalitate phoꝛtis puerile obtulit coꝛolarium.

Coronę vꝛbs in peloponnesso Messenioꝝ a qua coꝛonęus sinus dictus est.

Coronea vꝛbs est in boeotia. Papi. Messe coꝛoneam baccho glussanta colentes.

Coronis idis. roꝛtrum nauis: finis extremitas: apex: cornu arcus ꝛ huiusmodi.

Coꝛpus nõ solũ ꝓ massa cõpacta ex artubus ꝛ mẽbris. Sene. Loꝛpoꝛe truncato caput abest. Sed ẽt ꝓ sola carne ponitur. Lice. Hallo. Ego hic cogito cõmoꝛari quo ad me reficiam nam ꝛ vires ꝛ coꝛpus amisi. Mar. vtrãqꝫ significatione positum. Uiuebant laceri mẽbris stillantib' artus. Inqz cĩ nullꝫ coꝛpoꝛe coꝛpꝰ erat. Hinc coꝛpulentos dicimus obesi coꝛpoꝛis homines. Et coꝛpus. dicitur quod est cõpositũ ex materia ꝛ foꝛma. Loꝛpus in quit Piero. q̃ꝫ caro dicat' ĩter cũctũ ętherẽũ vel aereũ noiat qđ tactui visuiqꝫ non subiacet: ꝛ plerũqꝫ visibile est atqꝫ tangibile. Unde apostolus coꝛpoꝛa cęlestia appellat ꝛ coꝛpoꝛa terrestria. Cęleste coꝛpꝰ solis lune stellarũ. Terrestre ignis aeris terꝛ aquę ꝛ reliquorum quę absqꝫ anima his sentiuntur elementis. Loꝛpoꝛũ tria genera Pompo. esse affirmat. Unum quod vna specie continetur: vt homo lignum lapis. Alterũ quod ex contingentibus hoc est pluribus inter se coherentibus constat. vt ędificium nauis armariũ. Tertiũ qđ ex distantibus cõpactũ est. vtputa ex pluribus coꝛpoꝛibus vni noi subiectis: vt populꝰ Legio Grex. Hinc Loꝛpoꝛeus a. um. qđ est ex substãtia coꝛpoꝛis: vt lapis. E diuerso incoꝛpoꝛeũ vt virtus.

Coꝛpoꝛale qđ est vel hꝫ coꝛpus. Incoꝛpoꝛale contrarium.

Coꝛpoꝛo as. interficio: ꝛ coꝛpꝰ sine anima relinquo. Enni. Loꝛpus contemplatur vnde coꝛpoꝛet vulnere. Hinc fiunt composita concoꝛpoꝛo: ꝛ incoꝛpoꝛo.

Coꝛpoꝛatura: coꝛpoꝛis quantitas hoc est habitus ꝛ status ipsius coꝛpoꝛis. Uege. li. i. scribit coꝛpoꝛaturã boni tyronis implere sex pedum longitudinem. Col. li. vij. Habilis qñ ꝛ mo

dica corporatura pecoris operarij oz esse: neruisqz t musculis robusta nõ adipib⁹ obesa. Uict. li. vj. Sz ex celo roscidus aer i corpora sudes humore efficit ampliores corporaturas.

Corporatio idem quod corporatura. Lol. li. vij. Custodienduz est ne incorporatione vel statura vel viribus imparcum valentioze iungatur.

Corrado is, pe, p, simul siue totum rado: auféro vendo alieno Ter. in Heau. Nihil reliquo in edibus nec vas: nec vestimẽtum: corrasi omnia. id est vendidi vel alienaui. Lactan. li. v. Non pp humanitatẽ quę nulla in bis erat: sed vt omnia cupiditatis t auaritię instrumenta corraderent.

Corrigo is, pe, cor. Ex con t regio figt emendo Lactan. lib. iiij. Anteqz mores aliorum corrigas: tuos corrige.

Corripio is, pe, cor. rephẽdo. Multi enī corripiunt: qui tñ non corriguntur. Augusti. li. j. ciui. dei. La ipsa tñ quę cũ eis non perpetrãt nolunt plerumqz corripere cũ fortasse possint aliquos corripiẽdo corrigere. Prope aũt corripere est aliquid celeriter rapere. Uirg. Dic arcuqz manu: celeresqz sagittas corripuit. Adaptat hoc verbuz ad oẽs act⁹ humanos: vt corripiť somno corripiť febribus t multa alia huiusmodi.

Corrumpo cõtamino: vitio destruo. Et tam ad animum qz ad corp⁹ refertur: Uñ corruptor t corruptela. Teren. in Adel. Pisces ex siria nactus sum bi mihi ne corrumpantur cautio est. Lac. li. iiij. Celestes iras corruperũt vt nouã sibi doctrinã sine vlla radice ac stabilitate cõponerẽt. Aliquando corrumpere est suboznare inuitare t illicere: Ply. li. vij. Aduersis studijs copia odozum corruptum criminantibus.

Corruda pe, p, syluestris asparagus vocabať. Cato. In hortum dineto corrudã serito vnde asparagi fiant. Uar. li. j. rei rusti cę. Itez olera qarida loca sequũť sic: vt vmbrosis locis alta seras vt corruda non noceat qz ita petit asparagus.

Cors cortis. Uide in dictione cohors.

Corsica pe, cor. Insula quę vt docet Strabo distat a Sardinia stadijs seraginta. Hanc greci Cyrnũ appellãt. Hec maligne colitur qz aspera sit: t multis in locis inaccessibilis. In ea sũt castella Blesini: Lararr: Emicome. Uapanes. Huius insulę longitudinez asserũt milliaria centũ seraginta. Latitudinem septuaginta. A Cyrno Herculis filio dicta ẽ Cyrnus: vt placet Fabio pictori. A Corsica vo muliere cuius taurus cuz ex cõtinenti in insulã tranasset nomen qõ hz retulit. Scribit Strabo lib. v. Captos a Romanis insulę huius alpestres i admiratione fuisse qz viri hispidi inhumani ferino aspectu viderentur. Hanc Romanis Mauri abstulere: quam postea Ademarchus in classe Henuensi imperator recepit.

Cortina pe, p. multa significat. Nã Cortinę sunt vasa in quib⁹ pigmenta colorescz coquũť: qb⁹ lanę tinguntur: t vela pinguntur inersa. Ply. li. decimonono. Fere die liqtis cortina velis eluria tũ mergiť in experimẽtũ. Et libro trigesimoqnto. Doccum facere nõ apparet in velis: sz in cortina pingi: mirũqz cũ sit vnus in cortina colos ex illo alius atqz alius fit in veste accipientis medicaminis. Ser. accipit cortinã pro tripode Apollinis vnde oraculum. vel qz appollinis tripos cozio pythonis serpentis tectus sit: vt certa illic responsa fũdantur: quasi certina. Uirg. Neqz te phębi cortina fefellit. vt quia illic coz vatis tenet. Illuc enī raptę phębades vaticinabantur. Cum aũt hę cortinę appolini delphico antiquitus dicarentur alio nõie Delphicę sunt nũcupatę. Ply. li. trigesimo quarto. Et refacit auere t cortinas tripodũ nõie delphicas qñ donis maxime apollinis delphici donabant. Uarro li. iij. Cortina dicta est qõ est inter terrã t cęlũ a similitudine cortinę Apollinis. Ea a corde qz inde sortes primũ extimatę. Cato Cortinã plumbeã accipit pro vase quo oleũ fluit: vbi oleum in torcolario factores premũt. Ait enim Cortinã plũbeam in lacum ponito quo oleum fluat. Item cortinę dñr Anlea t vela ad locum contegendum prout vernacula lingua appellamus. vnde Hiero. apud Exoduz. Decẽ cortinas facito de byssо retorta. Hec ẽt velaria seu velares a velis dicte sunt. Nam velum plagę t stragula inter se germana sũt. Item locus velatus in theatro ex quo egrediũtur recitatores t mimi. Uirgil. Magni cortina theatri.

Cortinale a cortina: sumiť pro loco in quo sunt cortinę: hoc est vasa: quibus sapa decoquitur. Colu. li. j. Cortinale vt defrutum fiat: nec angustum nec obscurũ sit: vt sine in commodo minister: qui sapam decoquit versari possit.

Cortex tam masculini qz feminini generis ẽ veluti coziũ cuiusqz rei: vt in arboribus liber: t in ceteris rebus crusta quędã ad regendum data. Nam coziũ proprie animaliuz est. Ouidi. li. primo Meta. Sentit adhuc trepida renouo sub cortice pectus. Huius diminutiuus est corticula. Columella. Corticulis resolutis. Hic Decortico as. t Excortico.

Cortona: ciuitas tuscię a qua cortonenses. Dionysius vocat eã cortoniam quia inde cortonienses formauit. Hec ante Cortoni dicebať. Liui⁹ libro nono. Itaqz a Perusia t Cortone t Aretio: que ferme capita ethrurię populorum erant.

Corybantes a pupillis oculorũ siue gentis dicti sunt. Greci κορυβαντιαν eos dicunt qui ad similitudinem lepor⁹ oculis patentibus dormiunt qõ etiã qdã corybantire dixerũt. Qui cum custodes ionis essent non modo excubare sed etiã aptis oculis dormire cogebantur. Iuuenalis. De cõuiua corybanta videbitis. Vi in Ida monte phrygię saltando t cantando sacra cybeles faciebant t sacerdotes excisis testibus degebant. Dicti corybantes qz κορυβαντιαν eos greci dicũt vt Strabo dicit qui capita saltãdo iactent furiosqz agitẽtur. Diodo. Corybãtũ scribit Jasonis t cybdes filiũ fuisse ac simul cum Dartano sacra matris deum in phrygiam detulisse eosqz qui in sacrificijs eius deę incũbere noluerunt õ suo nomine appellasse. Alija galea dictos volunt quę grece κορυς dicitur qz galero quodam capita tecti in saniendo luderẽt. Suidas. κορυβαντες ενι οι τους κουρητας και τους κορυβαντας τους αυτους υτει λῆφασιμ ησανδε διος τροφεις ουτοι και φυλακες τινες δε αυτους δε και φασιμ αλλοι εννεα. ησαν δε της ρεας παιδες και κορυβας ὁ αυτος τοις κουρησιμ οι ησαν του διος τροφεις και διδασκαλοι κατης ρεας γενεσθαι λεγς.

Corydalus penultima cor. grece κορυδαλος auis est a galea dicta κορυς enim latine galea. Unde etiam nostri galeritaz nisi potius a galero t alaudam dicunt.

Corydalla vbs lycię.

Corus sine h ventus occidentalis grecę Argestes dicitur: qui contra aquilonem flat. Et producit primam June. Atqz habitas coros semper tollendus t austro. Quandoqz mutam⁹ o in au t Laurus dicimus. Uirgil. Sępe hyems semp spirantes frigore cauri. Et Corus est mensurę genus quadraginta quinqz medios continentis: modius vo cadit viguntiduo sestertia. Chorus cũ h Couentũ multitudinẽ significat t veluti corona eorũ qz ad ludos cõueniũt: siue saltantiũ atqz canentiũ. Nã multorũ vocibus t concentu cõstat: vt Seneca t Macrobius tradũt. Et apud priscos ex seruis symphoniacis oparabať. Unde apud Jurisconsultos libro tertio de legatis. Si chorus legeť perinde ẽ ac quasi singuli homines legati sint. Hieronymus. Ubicũqz chorus ẽ. ibi diuerse voces in vnuz canticũ congerunť. Quomodo enī diuerse chorde vnam vocẽ efficiũt cantici: sic t diuerse voces cuz simul fuerint ogregatę chor⁹ dñi efficiunt. Eta χαρα fm Plato. lib. ii. de leg. quę est lętitia deducitur. Festus a corona deriuat: habetqz primã corceptam. Uirg. lib. vj. Uescentes lętũqz chorzo pęana canentes. Idem. Omnis quã chorus t socij comitent ouantes. Hinc Chorea t choraules. Hieronymus ad Dardanum scribit Chorum esse musicum instrumentuz ex simplici pelle cum duabus cicutis ęreis quod per primaz inspiratur: t per secundam vox emittitur.

Coruscare non solum splendere sed etiam vibrare figt. Uirgi. Tatia vociferans sequitur scriptumqz corruscat mucronę. Et Crispare. Idem. Sum syrus scena coruscis.

Corylus penultima corepta. Arbor t fructus a nostris dicitur Auelana. Uirgilius libro. ij. georgicorum. Plantis edurę coryli nascuntur. Coryletum locus consitus corylis. A Cory-

lus etiam Colurna opera dicta sunt ex corylo arbore facta.
Cozymbi: vuę hederarum quibus coronabatur bacchus. Tibullus. Sed varij flores & frons redimita cozymbis.
Cozynephoros: latine dicitur clauam ferens.
Cos cotis femnini generis lapis quo cultri acuũtur. Prope tamen eos siue cotes cautesue dicitur saxum asperum atq; abruptum. Virgilius. Quam sit dura silex: aut stet marpesia cautes. Sed quod nos cotē vel cautem dicimus: greci ακονην dicunt in vtroq; significato. Vnde Cotes siue aconas oleari as & aquaticas dicimus: quod illas ad ferrum: oleo: bas aq̃ madefacim⁹. Est & Cos nomen ciuitatis seu insulę: de qua supra in dictione Coos Vnus diminutuum est coticula de quo infra. Et compositum decotes.
Cossi vermes in ligno editi qui apud phrygas & in ponto p delicatissimis cibis sumuntur. Hieronymus contra Ioui. In ponto & phrygia luxuria est comedisse xylophagion ita enim appellat cossos vermes obesos ex lignorum carie nascentes qui apud illos a patrefamilias in magnis redditibus computantur. sic Plyni. libro decimo septimo. Luxuria cossos doborum delicatiores adhibere in cipo. A similitudine horum cossorum homines rugosi corporis ab antiquis cossi dicti sūt. Vnde & Cossutiorū familia apud Romanos dicta est. Ex q̃ Cossutia vxor Cęsaris cuius meminit suetonius in vita cęsaris. Sic Cossuiij & cossuniani.
Cosmus nomen proprium & latine dicitur ornatus & mundus i. orbis a κόσμεω orno & decoro. Ponitur interdum pro ipso vnguento: quo quis ornatur. Maria. Qui cosmi redolent alabastra fociq; deorū. Fuit enim Cosmus nobilis vnguentarius: a quo vnguenta cosmiana dicta sunt. Petronius. Affer nobis inquit alabastrum cosmiani. Cosmicus adiectiuū idem q̃ mūdanus: & Microcosmus paruus mūdus quo nomine vtitur Aristoteles pro homine.
Cosmographia cum accentu in penultima mundi descriptio. Cosmographus penultima cor. descriptor mundi.
Cosmeta pen. p. ornator: siue ancilla seruiens dominę ad ornatū. Iuue. Ponūt cosmetę tunicas. Et cosmeta imperator ōr
Costus femnini generis: & costum radix magni odoris: seu arbuscula aromatica. Hier. con. Ioui. Quomodo aūt virginitati anime non preiudicat imitatio virginum diaboli: ita et veris ieiunijs costum isidis & cybelę & quorundam ciborum in ęternum abstinentia.
Costa: Virgili. Et pede subigit terram fricat arbore costas.
Cosyros pe. cor. nomen insulę ficulę. Vnde Cosyrij dicuntur. Cosyra ō vnde cosyrei africana insula est. Sunt tñ qui vnam insulam esse velint.
Cotię: alpes dictę sunt a Cotio rege q̃ perdomitis gallis eas extrūxit molibus magnis cōpēdiarias & viantib⁹ opportunas.
Coticula. diminutuū ē a cote licet non seruet significatum primitiui. Nō enim est parua cos: sed lapis quo fit auri vel argenti experimentum. Modicus q̃dem est & raro quaternas vncias longitudinis. binas q; latitudinis excedens.
Cotile pe. cor. grece κοτυλη omne concauum: poculi & mensurę genus: sextarius: unctura corem cum natibus: & pondus nouem vnciarum.
Cotylum scribit Strabo vocari locum in Ida monte. Vnde Scamandri & Granici & Aesopi fluminū origo xv. mil. pas. a scepsi: & inde nomē cotylo quasi receptaculū & acceptabulū significet. Cotyla est vas siue poculū ad potandū: quo Diogenes cynicus vsus est anteq̃ vidisset puerum manu concaua bibentem.
Cotidie q̃uis a quoto & die componaē. per c & non per q scribendum esse quidam existimat: qz tanta est affinitas ĩter c & q vt q in c mutari facile patiatur. vt sequor secutus loquor locut⁹. Quis cuius. Unde Quintil. li. j. Insti. Frigidiora bis alia. vt quicquid c quartam haberet ne interrogare bis videremur. & quotidie non cotidie vt sit quot diebus. Ueruz hęc iā ēt inter ipsas ieptias euanuerunt. Victorinus quoq; libro de orthographia per c. capitalem litteram scribere prę cepit fic ĩquiēs. Quāuis enī cocus a coquendo. & quotidie a quoto & die deriuata sint per c & non p q scribenda sunt.
Cotones. pe. cor. a coton portus in mari arte & manu facti. C etiam Cotonia secundum Ser. dicūtur Coton etiam nom vrbis est in syria a qua hęc cotana vel coctona pluralis n numeri dicta sunt pro quodam ficus paruę genere. M Paruaq; cum canis venerunt cotana prunis. Ply. lib. x Syria in ficorum genere habet carycas & minores eius g neris quę cotana vocant.
Coturnix: auis aduena terrestris magis q̃ sublimis nostri leam dicunt greci Ortyx. Unde ortygo metra. Dicta cotu nix auctore Uesto a sono vocis.
Coctonum: nonnulli: bambatium vulgares indocti bombi litterati xylon: siue gossipion appellant gñs illud lini can dissimum ex egypto.
Cothurni: tragica calciamenta: quibus calciantur tragedi in theatro victuri sūt alta voce. Sui. κοθορνος υποδη μα αμφοτεροδεξιον. Est autē calciamenti genus bo le in modum crepidarum: sed tale est vt dextro & leuo pe conueniat. Aliquando capitur pro calciamento sublim subere quo mulieres grandiores appareāt. Iuue. Si bra parui sortita ē lateris spatiū breuiorq; videt Virgine pr mea nullis adiuta cothurnis. Aliquādo pro alto dicendi g nere. Virgilius. Sola sophocleo tua carmina digna coth no. A Coturnus fit Cothurnus. a. um. Mar. Brāde coth nati pone maronis opus.
Couinum rheda. Unde Couinarius eques a Tacito nunc patur qui ex equo couino depugnabat. Sunt qui equos c uinarios cataphractos intelligunt. Idem in vita Agric Modia căpi couinari⁹ eques strepitu ac discursu ꝑplebe
Cora & Corendix pro eodem accipiuntur. Uarro li. primo re rustica. Lata fronte naribus simis: lato pectore crassis c rendicibus. Sunt qui corēdicem seu coxam intelligāt cor rum vertebrum quo femora vertuntur qō greece ισχιον. Unde Ischiadici dicuntur corendicibus laborātes. Plyn us li. xxv. Corendicibus & articulis omnibus cū artigta m lissima. Lato incantamentū docet ad sanandas corēdices h xas: hoc est loco suo motas. Sue. de Aug. Corēdicę & femo re & crure sinistro nō perinde valebat vt sepe etiam inclau dicaret. Ply. in eplis. Nūc dum sectur colligitq; p lene & li brico pauimētū fallente vestigio cecidit coramq; fregit cr paruz apte colocata reluctante ętate male cozi. Celsus li. in Coxis proxima sunt genua de osse dixit.

Cranos siue Cranū apud grecos figūt capitis caluariam.
Crantor. Solensis academicus phus fuit xenocratis Platonis discipuli cū discipulus Polemonis q̃ nouis opiniōibus academiā platonicaz replenerūt. Hic scripsit libz de consolatione quē Cicero emulatus est. Perijt aquę ĩtercutis morbo. Taxant stoicorū indolentiā quę esse nullo modo potest nisi plane hominē saxeum esse velimus & oi sensu carētem.
Cras: non solum secundū consuetudinē accipitur pro die proxime futuro. sicut heri pro die proxime elapso. sed ēt pro futuro tempore vt ĩ sacris litteris. Loquit̃ phitonissa ad Saulem. Cras eris mecum. Et libro Heñ. Dixit Jacob Exaudiet me cras institia mea.
Crastinus. crastina: crastinum: pe. cor. a Cras fit sicut ab heri hesternus. vt dies crastina. Et non solum p die sequēti bo diernū: sed pro quolibz alio. Uir. Si vō solē ad rapidū lunā qz sequens ordine respicies. Nūq̃ te crastina fallet hora.
Crastino aduerbiū. idem qō cras. Hel. Si dominus messium ad amicos reiecit crastino seges non metetur.
Crastino crastinas figūt diem de die trabo & differo. Vine pro crastino & recrastino eiusdem significationis. Hieronymus ad Paulinum. Scilicet nisi tu semper recrastinans & diem de die trahēs caute & pedetētim tuas possessiunculas vēdideris non habet christus vñ alat pauperes suos
Craneum gymnasium erat apud Corinthum. Lic.
Crasis latine dici potest temperamentum complexio mixtio.

Crassus pinguis grossus ac põderosus. Hinc crassities ⁊ crassitudo p pinguedine. Crassare pinguẽ facere: vt incrassatus. ſpinguatus recalcitrauit. Hrassor vo per.g.aliud figt.

Crassamentũ.grossities. Helius. Surculi duo erant teretes ob longuli pari crassamento eiusdem longitudinis derasi atq; ornati file. Sic Col. Crassamentum vini fęculenti dixit. Itẽ lib. vltimo. Crassamen inquit. Semp in requieta aqua crassamen aliquod in imo reperitur.

Crassescere: est pinguem fieri. Colu. lib. ix. de turturibus. Nec quia tritico vl' aliis frumentis minus crassescant: verum q̃ semine eius maxime delectantur. Interdum est grossum siue densum fieri. Ply. lib. j. qui neq; in nebulam densetur ne crassescat. idest grossus fiat. August. Incorporeus carne vestitur sermo crassescit.

Cratos. latine dicitur potentia imperium.

Cratera pe. p. ⁊ gñis mas. Siue crater crateris. cuppa grandis ac patẽs. ἀπὸ τοῦ κοᾶτειν q̃ est tenere: capere. Uel potius q̃ est misceo: quidã aiunt tres varias dtinere: vnã vo quartariũ dici certũ est: q̃ q̃ttuor sextarios dtineat. Hor. in Ser. Siue grauis veteri craterę limus adhęsit. Sta. li. x. th. Et bacchus in altos crateras pateras q; reddit. Uirg. Crateres q; duos statuã tibi pinguis oliui. Ab huius vasis filitudine Crater in mõte ętna appellatus est horamẽ illud per qõ ignis euomitur. Ouid. Et pnos currus medio cratere recepit. Et crater in fontibus dr receptaculũ q̃ ⁊ labrum dr ex quo fistulis aqua decurrit sicut ⁊ castellũ. Et crater signum cęleste quod oritur. lxvj. Cal. Martij vespere.

Crãtippus. fuit teste Plutarcho philosophus Peripateticus de quo Li. lib. iij. officio.

Cratylus cum. y. nomen physicophi cum Plato librum de significatione nominum inscripsit.

Cratinus fuit poeta comicus clarus apud athenienses. de quo Hora. Lupolis atq; cratinus aristephanesq; poetę.

Crates is. notam habet significationẽ. Uñ craticius. a. um. q̃d est factũ ex cratibus. Crates etiam nomen est plũ Thebani qui vt plurę vacare posset proiectio in mari non paruo auri pondere. Abite iñt pessum malę cupiditates ego vos mergam ne ipse mergar a vobis. Neq; putauit se posse ⁊ virtutes ⁊ diuitias simul possidere.

Crathis cũ th. aspirato. nomen est duorum fluuiorum quorum vnus est apud achiuos. Alter apud Calabros. Ouid. lib. xv. metha. Crathis ⁊ hinc sybaris nostris conterminus oris be lectro similes faciunt auroq; capillos. Et lib. fast. iij. est prope piscosos lapidosi crathidis amnes paruus ager.

Craterius pe. cor. nomẽ viri propriũ. de quo Persius in tertia satyra. Et quid opus cratero magnos promittere montes.

Cratio. is. cratibus operio. Ply. li. xviij. Utilissimũ simul ⁊ bęr bearare: deinde Cratire: serere: flozem ex sęmibus atq; ex plẽpibus fęno dilapsum spargere prouisq; cratiantur.

Crapula. pe. cor. gręce κραιπαλη siue q̃si lucta capitis. Dolores enĩ: ⁊ vertigines in eo vinũ facit resmatus maxime. Nã ⁊ medicamẽta quibus vini leuitas excitatur crapule dicunt. Siue ἀπὸ τοῦ πηξοῦ q̃ voce vt photion ait poetę vinus significant quia παλλειν est vibrare faciat.

Creber frequens. Ner. Quã creber in oratiõe eẽt. Hinc aduerbium Crebro. Crebritas. ⁊ Crebritudo pro sequentia.

Crebrescо. is. crebui celebris fio ⁊ diuulgor. a quo pcrebrescо.

Credo credis. credidi. creditũ. ex cre. ⁊ Do. fm Prisc. quasi a credo ⁊ do. Et figtur dictis vel factis fidẽ habeo. Li. li. iij. ad beren. nimiũ quirites creditis vnicuiq; cũ estis simplicibus et mansuetis ais. Nõnunq; credere est dfidere. Uirg. Nimiũ ne crede colori. Salu. Virtuti satis credebant. Aliqñ Fidei cõmittere seu seruandum tradere. Plau. in aul. Ubi is obiit mortẽ qui mihi id aurũ credidit. Li. lib. iiij. ad beren. Nã cũ canes fugiuntur officijs lupor cui nã pręsidio pecuaria crede mus. Et non solũ tradere: ſz etiã reuelare ac manifestare significat. Lac. lib. iiij. Judęi quoq; quibus solis arcanus dei creditũ fuerat. Interdũ mandare. Col. lib. ij. Ut iam percen seamus quot operis in areã perducant ea q̃ terrę credimus

Qñq; Mutuare. Mar. Dimidiũ donare lino q̃s credere totum: qui mauult: mauult perdere dimidiũ. Hinc creditor et creditũ. Et si construaf cũ accusatiuo mediante in significat Immittere: inuicere. Uirg. lib. ij. geor. Inq; nouos soles audent se gramina tuto credere. Inter credere deo. Credere deũ. ⁊ Credere in deum ecclĩastici hoc itereſſe putant q̃ credere deum: est credere deũ esse. Credere deo. est fidem habere deo: siue vbis eius. Credere in deũ est fide bona se cõiscere in deum. Primũ bonũ. Secõm melius. Tertiuz optimum. Huius verbi composita sunt. Accredo. Concredo. quod est oino credo: siue cõmitto. Col. in pręfa. Jamq; qui ędificare velint fabros ⁊ architectos aduocent: qui nauigia mari concredere: gubernandi peritos. Ueteres Creduas pro credas dicebant. Plau. Ipsius nec amat nec tu creduas.

Creditor dicitur cui debetur ex quacunq; actione vel persecutione vel iure. Caius de verb. sig. Creditorum appellatione non hi tantum accipiuntur: qui pecuniam crediderunt: sed omnes quibus ex qualibet causa debetur si cui exempto vel ex locato vel ex alio vllo contractu debetur.

Creditum appellatur id quod nobis debetur.

Credulus qui omnia facile credit: a quo Credulitas credendi facilitas. Incredulus. qui non facile credit.

Credibile. quod ita verisimile est: vt facile credi possit. Huius contrarium est incredibile.

Cremasteres. nerui a q̃bus testes dependẽt. Col. lib. vij. Prius q̃s ferrũ admoueas duabus angustis ligneis regulis voluti forcipibus apprehẽdere ⁊ ipsos neruos quos greci κρεμαστηρας ab eo appellant q̃ ex illis genitales partes dependent comprensos pręcipit.

Cremera pe. cor. fluuius apud quem Fabij a Uebientibus occisi fuere. Iuue. Quid cremere legio.

Cremo: cremas. cuius passiuum est Cremor. Piero. in leui. cũq; cremati essent adipes super altare. Huius compositus est Concremo. Liuius. Inclusi cum coniugibus ac liberis domos super seipsos concremauerunt.

Cremor apud Catonem: accipitur pro lacte expręsso ex grano aqua macerato.

Creare ppie est de nihilo aliq̃d facere: q̃ ẽt ad deos pertinet non solũ ad deũ. Aug. lib. iij. ci. dei. Alba illa quã filius ęneę creauit. Ascanius romę mater. Hic Creator. Creatio. Creatrix. Creatura. Cõposita. Procreo q̃ pro simplici ponitur. Recreo pro Instauro: ⁊ q̃si nouã carnẽ facio. Ply. Sic enĩ defecta longis ęgritudinibus corpora recreantur.

Crepida. dę. pe. cor. ⁊ Crepis crepidis teste Seruio. Thuscum calciamentũ q̃ corrigijs ligabatur. Suidas. τριτὸς θεὸς λιορ ἢ εἴδος ὑποδήματος ἢ τοὺς πόδας κατοὺσα ὑποβαθρα. miror q̃dã poeta antiquus primã corripuerit ſz fuit quia ηι mutauit scõm dialecticos linguarũ Pers. vo oñdit fuisse greculum cum ait. Nõ hic qui in crepidis graiozũ ludere gestis. Huius diminutiuũ est crepidula. Hel. lib. xiij. Crepidas ⁊ crepidulas id genus calciamenti appellarunt quod greci κρεπηδας vocant. Et paulũ supra. Dia inquit ferme id genus quibus plantarum calces tũi in fine teguntur: cętera propemodum ⁊ teretibus habenis iuncta sũt soleas dixerunt: nonnunq; voce grẽca crepidulas. Hora. in Ser. Chrysippus dicat sapiens crepidas sibi nunq; aut soleas fecit. Quidam hocnomen a crepitu hoc est a sono quem ambulando reddunt dicunt appellatum.

Crepidarius. ij. qui crepidas dficit. Crepidarius. a. um. q̃d ad crepidas ptinet. Hel. Sempronius asellio. li. rerũ gestarũ. xiij Crepidariũ inquit cultellum rogauit a crepidario sutore.

Crepido pe. p. significat oram terrę quã aqua alluit: ex hoc appellata q̃ ibi aqua alluẽs crepitat cum currit: aut undas appellit. Col. lib. ix. Pręiaciunt in girũ moles. Sic enim maris attrocitas obiectu crepidinis frangit: ⁊ in tranquillo cõsistens piscis sedibus suis non exturbat. Per translationez vo ⁊ putei extremã oram quę ad ipsum puteũ respicit: q̃ vulgo dr os putei. Et editioribus cuiusq; loci extremitatẽ solemus crepidinẽ appellare: vt apud Piero. In crepidine vię.

Sene. Quis crederet iacentem sup crepidinē Marū aut fu isse: aut futurū consulem. Ūñ etiā p̄o abrupti saxi altitudine ponit. Virg. lib. x. Forte ratis celsi conuincta crepidine saxi: expositis stabat scalis ⁊ ponte parato.

Crepo as. pui. itum. Ūñ crepitus. Crepare sonare. Plau. in mene. Dic mihi nunc̄ tibi intestina crepant. Cui ille rñdet: vbi satur sum nulla crepitāt: qñ esurio crepant. i. murmurant ⁊ sonant: id qō intestinis manibus accidere solet. Per trās lationē ponit p̄ dolere queri accusare. Hor. li. i. car. Quis post vina grauē militiā aut pauperiem crepat. Itē p̄ Ferire. Li. lib. iiij. offi. Itaq̄ si vir bonus habeat hanc vim: vt si digitis crepuerit: possit in locupletū testamēta nomē eius irripere Itē p̄o Frāgi. Virg. Et acuto murice remi obnixi crepuere. Itē p̄o Incitare Turpil. Age tu hymeneū increpa. Hinc componuntur. Concrepo persono. Piero. in Josue. Buccinus oīa crepabant. Increpo percrepo valde crepo. Lic. in ver. Locum istum lictoris percrepare totum mulierum vo cibus cantuq̄ symphonye. Et habent pe. p̄o.

Crepito. as. pe. cor. de Cymbalis ⁊ huiusmodi dicit: q̄uis ⁊ de aliis rebus dici possit: p̄o crepitum facere. Aug. lib. xxj. ciui. dei. Eundemq̄ facere ta quasi velut in igne crepitare.

Crepitus. sonitus ⁊ cōcussio q̄ ex ipulsu resultat: vt pendentis: quos stoici liberos esse aunt. Plau. in cur. Ubi quid surripuere operto capīo calidum bibunt tristes atq̄ ebrioli incedunt: eos ego si offendero ex vnoquoq̄ eorum auiciam crepitum potentariū. Et crepitus plagaꝝ dixit. Lic. in verinis.

Crepitaculum. Sistrum instrumentum: quod manibus percussum reddit sonum.

Crepitulū. ornamētū capitis. qō in capitis motu crepitū facit.

Creperus. a. um. penultima corepta. idem quod dubius. Unde creperum bellum anceps ⁊ dubium. Et senes decrepiti in dubio vitę constituti.

Crepusculū lux dubia quę fit añ solis ortū: ⁊ añ occasum. a crepero: qz tūc multis dubiū est sit an iam nox. Ply. Oriēte sole aut occidēte matutinū vespertinūe cognominari ꝓut alterutris eorū mane vel crepusculo otingit. Col. lib. vij. Juxta septum saxis ⁊ canalibus sal superiectus ad quē saturę pabulo libēter recurrūt cū pastorali signo q̄si receptui canitur. Nā id quoq̄ semp crepusculo fieri debet: vt ad sonū buccinę pecus si qō in syluis substituerit septa repetere assuescant. Luc. Longa repercusso nitore crepuscula phębo. Hinc crepusci apud Sabinos notati qui eo tēpore erant nati. Et Si donius horā vespertinā crepusculas centum dixit.

Crepundia dīr primā munuscula q̄ dant pueris: vt sūt fasciolę linteoli: vestes bullę corolla enisculi crepitacula ⁊ puerilia ornamēta hmōi quibus pueri nutricant a crepādo. i. tunicendo dicta quoniā infantes hmōi crepitaculis maxīe gaudēt. Plau. Sūt crepundia. Ecce video qua facie sūt? Enisculus aureolus primū litteratus post altrīsecus securicula anceps itē aurea litterata post hęc sicula argenteola ⁊ duę cōnexę manicule ⁊ sucula ⁊ bulla aurea est quā pater dedit mihi natali die. Ply. lib. xj. Semestris locutus est. Crēsi filius in crepundijs quo prodigio totum id concidit regnum.

Cresco. Crescis. Creui. sicut Cerno. Crescere augeri est. Juue. Crescit amor nūmi quantū ipsa pecunia crescit. Hinc Crementū p̄o augumēto. Huius cōposita sunt Accresco: adaugeor. Concresco sīl cresco ⁊ diungor. Ūñ Cōcretū ꝛglutinatum. Virg. Multa diu ocreta modis inolescere miris. Idē Cōcrescunt subitę currēti in flumine crustę. i. ꝛgelascūt. Decresco. Diminuor. Vier. li. ij. Ꝛ. Domus Dauid proficiens: ⁊ sp seipso robustior: domus aūt Saul decrescens quottidie. Excresco increscо valde cresco. Idē li. j. Ꝛ. Increuerūt seruii qui fugiunt dños suos. Ply. lib. ix. Circa toronē: vesci illis aiullas etiā aiunt ⁊ ex relictis radicibus recrescere. Succresco. inferius vel paulatim cresco. Supercresco.

Creta. ę. ⁊ Crete. es. Insula in medio pōto centum vbiū fama clara quę vt scribit Stra. a septentrione ęgęo alluit simul ⁊ cretico pelago: ab hausto aphro. Ad occidentē egilam ⁊ cythera spectat. Ad orientē carpathon. Hz in lōgitudine. cclxx mil. passuū in latitudine q̄nquaginta milia. Circuitus eius. clxxiiij. milia passuū cōplectit. Insignes in ea vrbes sūt Gortina cydonea. Hnosum Minois regia ⁊ Strabonis chorographi p̄ria. Nullū in creta aial noxiū ē optimi vini feracissima. De q̄ Virg. Creta iouis magni medio iacet insula ponto mons ideus vbi ⁊ gētis cunabula nr̄ę centū vrbes habitant magnas vberrima regna. Dicta est Cureta ab habitantibus curetibus. ⁊ per syncopā creta. Alij dicunt cretā dictā a crete quodā Jouis filio curetū rege. Alij a Crete nympha Hesperidis filia. Arrianus. Non cretā sed cres cretis gtūm faciens noīatam dicit ab eo q̄ Jouē abscōdit in monte Dicęo. Ūñ cressa tūñ fę. gīe. i. cretensis. Silr Cressęus ⁊ cressius. Sūt aūt hęc noīa q̄ ex masculino femininū ad similē formam mittunt. s. Cres crassa. Libyr libyssa: phęnix phęnissa. Magnes magnessa. Thrair thraissa. Tibul. Etiā phębo grata tissima dona cres tulit. Auso. Prępetibus pennis sup aera vectus hō cres. A crete vō fiūt Creticus ⁊ cretēsis. Creta ēt ōr terra tenax a creta iisula in q̄ melior est: vel a crescēdo: qm̄ ꝓprietas ei⁹ est: vt ī maceratō crescat: qō in p̄mis cretę vbiręę accidit quā vocant saxū quę nō nisi polliētis vestibus adhibebāt ditarat cādidis. Erāt ⁊ Limolię cretę duo gīa candidū vnū ⁊ alterę ad purpurissum inclinās vtrunq̄ vestibus aptū: hac medici aduersus morbos vtunt. Laudatur ⁊ creta thessalica. Itē quę argentaria appellat nitorē argenteum reddēs. Utilissima creta qua pedes vena liū transmare ad vectorez notare mos erat. Unde cretatus. Juue. Nuper in banc vrbem pedibus qui venerat albis.

Creticus. a. um. qō ex creta insula est: sicut ⁊ cretensis. Vñ dicimus creticū pelagus: siue cretēse. Criticus ēt iudicās siue arguēs ōr κρινω γαλεγεται delibero iudico. Juu. Cretice belluces. Et medici dies criticos vocāt iudiciarios ī qb⁹. i. de ęgritudinis rōne ferri iudiciū pōt a nr̄is decretorijs ōr.

Creticus substantiuum: genus pedis est qui constat prima et tertia longis. Alio nomine Amphimacrus.

Creteus. a. um. quod ex creta terra est. Ouid. Strataq̄ cretęa bellua strauit humum.

Cretatus. a. um. qō est creta īspersum. Ply. Tūnc̄ nō cum laureatis fascibus remitti illo vñ cretatis pedibus aduenissent.

Cretosus. a. um. quod est creta plenum.

Crene grece. fons latine. vnde hippocrene: equi fons dicitur.

Crenę sūt incisurę a q̄bus Crenata herbaꝝ folia vocant. Hoc est ferrata: sectaq̄ per ambitū. Hodie quoq̄ multis locis signa quibus agrestes numerum aliquez in ferulis describūt habent. Crene appellantur. In sagitta quoq̄ partis extreme sectio in quā neruus inseritur arcum tēdere volentibus Crena ōr. Sed ⁊ in ipso arcu summa cornua crenas suas habent in quibus collocatur: sedetq̄ neruus.

Creontes nomen corinthioꝝ regis qui Creusam filiā Jasonis despōsauit. De quo Sene. ī Medea. Alter fuit thebanꝰ Jocastę edipi regis thebanoꝝ vrozis p̄r. Fuerūt ⁊ alij b⁹ noie.

Cribrū instrm ex pellib⁹ suillis vt plurimū crebris ꝓtusum foraminibus ad frumēta purgāda grece ōr λικμος και λικμαω. Apul. Hibernati latrones clamore absonū meū ędentes bincinde miserū corium nec cribris iā idoneū relinquunt. Sūt ⁊ cribra quę e setis equoꝝ farinę a furfuribꝰ separādę gīa facta sūt. Farinaria setacea ⁊ subcernicula dīr. Sūt ex cussoria e lino ⁊ polinaria a poline: q̄a nōnullis ab incernendo cernicula dicta sunt q̄bus frumēta emūdamus. Cribro. as. purgo. Cribramus enī triticū ⁊ hmōi vt a puluere ⁊ reb⁹ īmūdis secernam. Cribrari⁹ a. um. qō ad cribros ptinet. Ply. lib. xviij. Itē cribraria quę sili mō in tertio remansit cribro.

Crimissus. Sicilię fluuius. Grece. κριμισος.

Crimen ꝓprie ōr delictū. Sene. Uitā agens simplicē rectā sine crimine. Aliq̄n crimē appellat id qō p intentionē alicui obiicitur ⁊ obtrectatio. Ūñ criminari dicimus. Lice. Hereditatē mihi negasti ob veniisse vtinā b⁹ tuū vex crimē eēt. Et sic ōr a cerno. sicut a discerno discrimē. Virgil. Discite cōpositā pacē: sere crimina belli. i. otētiōes ⁊ iurgia ex qb⁹ bellū oriat. Aliq̄n ponit p falsa suspitiōe. Idē. Formidine crimē acer-

bat. Aliqñ p cã: vt apud eũdẽ. Et crimine ab vno discę oẽs.
Criminosus. a. um. contentiosum contumeliosum ꝛ crimen inferens. Aug. lib. x. con. Nec illa res me copiosum faciat: nec illa criminosum. Colu. lib. j. Criminosum tamen senatori suit supra quinquaginta iugera possedisse.
Criminale quod est criminis: vt criminalis causa.
Criminari est culpare accusare. contumeliose reprehẽdere. Et dicimus Criminor te furti illi vel apud illum. Teren. Hanc metui ne me criminaretur tibi.
Crines: capilli a discretione dicti: q̃ sint discreti hoc est ἀπὸ τοῦ κρίνειν.
Crinigeri: vt docet Aug. super ps. sunt qui fiunt intorquendo. Amb. li. de paradiso. Nam si Eua hoc est sensus primę mulieris accensas habuisset faces nunquã præuaricationis suę criminalis nos implicasset.
Crinire. est crines emittere. Vnde Crinitus. a. um. quod multos siue longos crines habet. Virg. Crinitus iopas. Transfertur etiam ad arbores. Vnde a Papino dictum est. Crinitur arbos pro eo quod est frondescit.
Crisis. latine dici potest iudicium. Vnde Catacrisis diiudicatio Chrysos cum h ypsilon significat aurum: vt Chrysostomus q̃si os aureum. Crysos sine h obsconditum denotat.
Criticus. pe. co. iudicans siue arguens ἀπὸ τοῦ κρίνω. delibero iudico. Vñ poetæ interpretes quos postea grãmatícos dixerũt critici. i. iudiciales dicebant q̃ iudicabãt de poematibus q̃si iudicantes ꝛ arguẽtes. Vñ Ser. sup. xj. enei. dicit. Critici culpant hoc loco. Et critici dies vocant a medicis iudiciarij: in q̃bus de ęgritudinis rõne ferri iudiciũ põt: quos nr̃i decretorios vocari possunt.
Crissare. pedicare. ꝛ ceuere. non nisi magno cum pudore exponi possunt. Est enim primũ mulierum apte se motantiuꝫ dũ in re venerea sunt. Iuue. Frictũ crissantis adorat. Alterum: masculorum dum pedicantur. Mar. Sed pędicantur sed pulchre neuole ceues. Leuere etiam adulantiũ gestus significat. Persius. An romule ceues.
Crisa nomẽ oppidi: q̃ Crisus phoci filius condidit. Vnde crisęus sinus. Sunt ꝛ alię vrbes hoc nomine appellatę.
Criton nomẽ ppli atheniẽsis q̃ ita Socratẽ amauit: vt nũq̃ aliq̃d ex bis q̃ sũt ad vitã necessaria sibi deesse passus fuerit.
Critobolus. fuit medicus. de quo Ply. lib. vij. inq̃t Magna et critobolo fama est extracta philippi regis oculo sagitta ꝛ de fomitatem oris curata orbitate luminis.
Critias. phs fuit qui dixit animã esse sanguinẽ. Sicut ꝛ multi alii. Vnde Virg. Purpuream aĩam nominauit. Orig. lib. ij. peri. archon. Sanguinem oĩum aĩalium aĩam ipsoꝝ esse euidentissime demonstrat. ex illo quod scribitur. Non mandu cabitis sanguinem: quia aĩa totius carnis sanguis est.
Crotum: venatorem fuisse dicunt pręcibusq̃ musaruꝫ in astra relatum. Et pro sagittario ponitur.
Crocus puer ꝛ flos q̃ sofranũ dr. Crocũ herba. Vnde croceus a. um. p colore qui vulgo dr Haldus: vt vestis crocea. Idẽ color et flãmeus dr. Ply. Lutei video honorem antiquissimũ in nuptialibus flameis totum fęminis concessum.
Croceatus. a. um. quod est crocei coloris. Vnde dicimus pannum croceatum.
Crocotulę vestes crocei coloris. Plau. Pathagiatam caltulaꝫ aut crocotulam: hę vestes etiam crocotę appellantur.
Crocinus. a. um. idem quod croceus quod est lutei coloris.
Crocinum pe. co. vnguentum quod Crocomegma dr. Fiebat ex croco trito ꝛ vino pręcipue dulci. Docromani non solũ corpora sed ꝛ pulpita spargebant. Proper. Pulpita solemnes non oluere crocos.
Crocatarius: huiusmodi vestium infector. Plau. Qui incedũt infectores crocatarij.
Crocodilus pe. p. aĩal q̃drupes q̃si croceus qz crocei coloris ẽ: vel q̃ crocũ fugiat: q̃ mella ꝛficientes in ęgypto sternũt ne mel absumant crocodili: qñ mirum ĩmodũ eo delectantur. Dic pręcibus ex minimo fit maximus. Ex ouo eniꝫ ad duo ꝛ pigmi cubitos excrescit. Quattuor menses hyemales nõ cõmedit: ꝛ sola bestiarum non habet linguam. De hoc Por. Stercore fucatus crocodili iamq̃ subando. Fuit ꝛ crocodilon oppidum Arsinoe postea dictum similiter ꝛ flumen.
Crocodilon. ex eo dictũ autumant q̃ κροκον δλει δλει. i. deest q̃ crocũ fugit ac eius odore reformidat. Et gñe amphibio ẽ. Viuit enim in terra ꝛ in aqua huius stercus medicamentuꝫ est faciei Crocodilean vocãt vt Ply. ꝛ Galenus testantur.
Crocotillum: veteres valde exile dicebant. Plau. extortus cum crocotillis crusculis.
Crocinum pe. co. genus vnguenti de quo Ply. lib. xiij. Prop. ꝛ crocino nares murrheus vngat onyx.
Crocare. ꝛ crocire: verba facticia a voce corui. a q̃bus. Crocatio ꝛ crocitus. us. pe. pro. ꝛ crocito. as. frequentatiua. Plau. Simul radebat pedibus terram ꝛ voce crocibat sua.
Crotalũ. pe. co. grẽce κροτάλον crepitaculũ instrm musicuꝫ quo ęgyptij in deoꝝ cerimonijs vtebant: pulsantur aut laminis q̃busdã Crotala ex ære rotũdis sonũ ex collisione reddẽtibus a pulsione dicta κροτον latine plausuꝫ. ꝛ κρουειν pulsare atq̃ percutere. Sũt q̃ dicũt crotalũ cẽ anulũ ęreum qui fereo baculo percutiebatur ad sonũ fistulę reddendum. Virg. de coppa. Crispum sub crotalo docta mouere latus.
Crux furca siue patibulũ in quo dãnati figunt. Panc veteres habalũ vocauere. Var. Nos barbari q̃ ĩnocentes in gabalum suffigimus boues: vos non barbari q̃ noxios absoluntis. Vnc Crucio. as. a quo Cruciatus ꝛ crucifigo. is.
Crucium. vinum Insuaue: q̃ bibendo cruciet.
Crudus. a. um. recens atq̃ acerbũ. vt crudũ vulnus. i. recens ꝛ q̃si adhuc cruentũ. a quo Recrudescere dicimus q̃si renouari ꝛ ad pristinã acerbitatẽ redire. ꝛ crudũ dicimus in passiua significatiõe: qõ nõ est coctũ a similitudine crudę carnis q̃ adhuc cruẽta est. Silr cruda poma dr q̃ acerba atq̃ ĩmatura sũt. Li. poma q̃ cruda sũt vi auellunt: q̃ autẽ cocta ꝛ matura decidũt. Itẽ crudi cibi q̃ idigesti ꝛ nondũ cõcocti sunt in stomacho. Iuue. ꝛ crudũ pationẽ in balnea portas. in actiua vo significatiõe vt crudus hõ cuius stomachus nõ facile concoquit. Quintil. Crudo oratori declamandũ nõ putat. Li. Qõ in cęnam nõ veniret q̃ esset crudior: ꝛ crudus dr qui est tru ci aspectu. Vnc cruditas. Col. lib. vij. Cruditatis signa sunt crebri ructus ac ventris sonitus: fastidia cibi.
Crudescere est crudum fieri a Crudeo. es. inde incrudesco et Recrudescere.
Cruor sanguis qui ex aliquo vulnere spargitur.
Cruento. as. cruor inficio. Verony. Pauimenta patris sanguine cruentata.
Cruentus. a. uꝫ. qõ cũ cruore est: vt Cruenta victoria Sal. cauete ne aĩam amittatis: seu capti potius sicut pecora trucidemini q̃ virorũ more pugnãtes cruẽtã atq̃ luctuosam victoriã hostibus relinquatis. Huius rium est icruentus. a. um. qõ est sine sanguine. Idem Neq̃ tñ exercitus ppli ro. lętaꝫ aut incruentam victoriam retulit. Aliquãdo cruentus ponitur pro crudeli vt cruenta vox: ꝛ cruenta oratio.
Crudelis a cruore. qui est imitis asper.
Crudaria argenti vena quę in summa reperta est.
Crumena penultima producta. loculus. ἀκρεμαστο suspendo q̃ plerunq̃ suspensa gestetur. Quidam cũ h. scribunt ἀπὸ τοῦ χρήματος quę est pecunia. Iuuenalis. Quis enim te deficiente crumena. i. deest pecunia continens pro contento. Crumenula diminutiuum est.
Crus. tibia q̃ illo curamus. Sunt aũt crura a genibus vsq̃ ad inferiorẽ pedẽ non ęquali mõ ducta sz teretibus suris extãtibus sensim q̃ tenuatis firmata. Tibia est os. sura caro posterior. Crus ex sura ꝛ tibia constat. Cuius diminutiuuꝫ est crusculũ Mar. Pectus cicadę crusculũq̃ formicę.
Crustuminũ oppidũ iuxta Uebios a quo crustumini dicti: ꝛ crustumina trib⁹: ꝛ crustumina Pyra q̃ ꝛ crustumina dr.
Crustumina: pyra sũt ex parte rubentia putantur Blatiola nũc dicta a crustumino oppido sic appellata. Virg. lib. ij. Georg. crustumijs firijsq̃ pyris grauibusq̃ volemis.
Crusta est pars exterior eoꝝ quę non comeduntẽ vt vtri mar-

mozis ligni gelu ⁊ hmõi. Uñ incrustare marmoze dicimus parietes q̃ externe tabulis marmoreis vestiunt. Uir. li. ge. ocrescunt subitę currenti in flumine crustę. Ply. crustas parietũ excisas tabulis marginatis inclusas esse. Huius diminutiuũ est crustula. Iuue. Nos colaphũ incutimus lambẽti crustula seruo. Crusta ẽt oz quã vulnus seu vlcus ducit qñ solidat: qua detracta fere remanet cicatrix.

Crustũ est eoz q̃ comedunt: vt sit pars panis vel placẽte vl alterius edulij. Uirg. Patulis nec parcere q̃dris fatalis crusti Uñ per diminutionẽ Crustulũ Poz. vt crustula blandi doctozes elementa velint vt discere prima. Qõ genus dulciarij ẽ putat Porphirio. Inuentur tñ Crusta ⁊ crustula dici de his quę comedũtur. Piero. in Exo. Tolle panes azymos et crustulam absq; fermento. Uar. de lin. la. Crustulũ a crusta pulris: coq; vt cozium exuritur crusta dicta.

Crustare. a quo Incrustare: significat crustam ducere seu applicare. vñ Crustati parietes. i. crusta marmoris intecti. Secabãtur enĩ marmora in laminas ⁊ parieti apponebãt. Primus apud romanos. Mamurra eques domus suę parietes legit ẽ formijs in Celio monte operuisse. binc vasa q̃ vitreis crustis tecta sunt: crustata dicuntur.

Crustarius q̃ incrustat. Ply. habuit ⁊ teucer crustarius famã.

Crustarius. a. um. qõ ad crustas pertinet. Unde crustarię tabernę: quibus crustata opera venduntur.

Crypta subterranea cauerna: vel testudo ab κρυπτõ verbo greco quod est occulto. Iuuena. Et solitus medię cryptam penetrare suburrę.

Crypto porticus nomẽ cõpositũ ex greco latinoq; ⁊ figt subterraneas porticus cũ amplis fenestris q̃bus refrigerandi gra per estatẽ vtimur. Põt ẽt dici porticus vndiq; septa ⁊ q̃si fimento parietũ abscõdita tanq; subterranea. Ply. in epis. Subest crypto porticus subterranee filijs estate incluso frigore riget: otentaq; aere suo nec desiderat auras nec admittit. Dinc crypticus. a. um. qõ figt occultum ⁊ subterraneum Sidonius. Potens antiquitus crypticis arcubus fornicauit. Jul. Firmicus crypticos homines appellat secreta fideli taciturnitate custodientes.

Crystallus: sẽmi. gñis. ⁊ crystallum oz ex κρυος quod est gelu ξελλω contrabo. ita vt gelu concretum crystallum dicat. Nam vt scribit Ply. ex gelu vehementioze concreto nascitur. Non alibi certe reperitur q̃ vbi hibernę nives rigent: glaciemq; esse certus est. Dinc cristallinus. a. um. penul. cor. Mar. Frangere dum meditis crystallina frangere pocca. Iuue. grandia tolluntur crystallina maxima rursus murrina: deinde adamas notissimus ⁊ beronices.

Ctesiphon pe. cor. nomen architecti q̃ tẽplũ Dianę ephesię traditur extruxisse: opus mirabile ⁊ toto orbe celebratũ. qõ postea ab Erostrato incensũ fuit hac tñ de cã: vt ob aliq̃ facinus noiaret. rursusq; ornamẽtis mulieb⁹ collatis ędificatũ. vide ĩ dictiõe Ephesius. Itẽ ctesiphon locus parthorũ. Stra. lib. xvj. Sic hz; ppe seleuciã vicus maximus ẽ noie ctesiphon: in quo parthozũ reges hyemabãt. Dic vicus ciuitatis potentiã ac magnitudine hz adeo vt parthozum multitudinem ⁊ apparatũ omnem recipiat ac venalia ac necessaria artificia illis suppeditet. Quin ⁊ ctesiphontem babylonici regni caput fuisse Ply. lib. vj. scribit.

Cubo. as, bui, itum. q̃tus cubatio nõ cubitio: sicut ⁊ eius cõposita quę tã primę q̃ tertię conjugationis inueniunt: vt Accubo as. ⁊ accũbo is. Decubo as. ⁊ Decũbo is. Incubo. as. ⁊ Incũbo. is. Recubo. as. ⁊ Recũbo. is. Occubo. as. ⁊ Occumbo is. Uirg. Nec adhuc crudelib⁹ occubat vmbris. i. iacet mortuꝰ. Idẽ. Seu versare dolos: seu certę occũbere morti. Secubo as. ⁊ secũbo is. qõ est seorsum ⁊ seperatus cubo. Prop. Miles depositis annosus secubat armis. Liu. li. xxix. Per locũ adolescens vetat eã mirari si per aliquot noctes secubuisset religiõis se cã: vt voto pro valitudine sua facto liberet. Habet tamẽ cumbo aliq̃ cõposita quę nõ hz cubo: vt Discumbo: qõ est cibi capiendi gratia iaceo: non discubo. Patch bo non procubo. Silr cubo hz aliqua cõposita q̃ nõ hz ẽ vt excubo nõ excũbo. Supercubo nõ supercũbo. Est ali bare iacere: ⁊ ppzie egrotoz est. Poza. Lubat hic in vall rini. i. egrotat: sicut interpretes exponunt. Idẽ Trãsty longe cubaris, ppe Cesaris hortos. Li. lib. ij. tus. Itaq; rabat eũ grauiter ⁊ copiose de ipso nihil eẽ bonũ nisi q nestũ esset cubantẽ disputasse. Col. lib. vij. cubitoz pellat qui sępe decũbit ex paruicaci otumacia. Qõ q̃dẽ famę ⁊ siti tollendũ esse cẽsẽt: non igni alijsue tormentis.

Cubito. as. frequentatiuũ. Li. p Celio. Et pp nocturnos q dã manes metu tecũ sp pulso cũ maioze sozore cubitant.

Cubatus tus ipsa cubandi actio. Plyni. Si in cubatu tem omnia pereunt.

Cubile penultima producta lectus. q̃ in eo cubetur. Et cubi loca in quibus ferę cubant.

Cubiculũ. locus in quo cubile sternit vt ibi sup cubet. So ad Lucil. Quid, plũt multa cubicula: in vno iacetis.

Cubicularius. qui in cubiculo ministrat. Luce. hunc vestri tozes hunc cubicularij diligunt.

Cubiculare. qõ ad cubiculũ pinet: vt vestis cubicularis: q̃ biculis vtimur. ⁊ cubicularis lectus apud Li. li. v. tus. leg

Cubitus ⁊ cubitũ: vtroq; mõ oz curuatura brachij vbi lacer iungit. Et accipit Ply. li. vij. Inuenim⁹ in monumẽtis fi mine cautmenos filiũ ĩ tria cubita triẽnio accreuisse, q mi sura cubiti. Dier. li. iij. R. Dom⁹ quã ędificauit rex Salom dño hẽbat serazita cubitos in lõgitudine. Aug. Qui ide vident cõputare nisi trecẽta cubita lõgitudinis. Lõstat ãc bitũ ex sex palmis digitisq; xxiiij. vt auctoz est Uitru. Sesqpes: h̃ est pes vn⁹ cũ dimidio facit cubitũ. Pes ẽ ter ps altitudinis ĩ corpe nr̃o: cubitus q̃rta: Est pterea cubitus regius q̃ maioz ẽ cõi cubito trib⁹ digitis: sicut refert Varro lib. j. Est ⁊ cubitus geometricus q̃ tñ vz quãtũ sex nr̃a cubita vt Origẽ. ⁊ Augustin. tradiderũt. Cubit⁹ in corpe humano est in quo decẽs flexura brachioꝝ: sic dict⁹ q̃ supza eũ cubare leamus. A cubitus p mẽsura fit adiectiuũ cubitale. Inuenit etiã substantiuũ Cubitale pro ornamẽto cubiti. Poz. i Ser. Ponas insignia morbi. Fasciolas cubitale focalia.

Cubus. Uide in dictione Cessara.

Cucubo as. penultima correpta. propriũ ẽ vocis noctuę. Ouid. Noctua lucifuga cucubat in tenebris.

Cucurio is. penultima producta. gallozuꝝ proprium est. Idem Cucurire solet gallus gallina gracillat.

Cuculus pe. cor. ⁊ Cucullus p duplex. ll. auis nota. Mar. Quinquies p plures cuculus cãtauerit annos. Poz. i Ser. Cui sępe viatoz cessisset magna cõpellãs voce cuculũ. Cucullus eius gñs vestis ẽ. Iuue. Sumẽ nocturnos meretrix angusta cucullos. Uñ ostat fures nr̃os beremitanos male vti h̃ vocabulo cuculla fę. gñe. Sũt q̃ accipiant cucullũ pro nautico aurifico tẽgmine ad arcendas pluuias. Col. Cultã vestitũ gsimiliã magis vtilr q̃ delicate bẽat munitã diligẽter a vento pluuiaq; q̃ cuncta, phibent pellibus manicatis: centonibus ofectis: vel sagis cucullis. Iuue. Lõtentusq; illic veneto virroq; cucullo. Suidas. κοκκυξειδλος ορνεου ωαρ ημιν κοὐκκος. Itaq; cum cuccus grecum sit nomẽ cucculus est dactylus duplo. cc. in prima.

Cuculio vt Jul. Capitolinus docet est gñs pilei viatorij quo capite ob tecto vagari nocte solẽt. Apõ catonẽ de re rust. vt accipi p cuculio cũ iquit: q̃ opa p himbrẽ fieri potuerint noctios fieri cẽtones cuculionesine familiã opozuisse sarcire.

Cucumẽ. pe. cor. vasa ęnea sunt ad calefaciendum aquã Aimb. Dij tui aut ęrei sunt ex quibus cucumẽ melius fiunt ad vsus hominum. Petrobius arbiter in saty. Frangitur ceruix cucumẽ ignemq; valescente restringuit.

Cucumer. ⁊ cucumis pe. cor. a curuore oz. Uirg. ĩ geo. Crescet ĩ vẽtre cucumis nec sera comãtẽ. Cucumeres q̃si curui meres. Di pepones ẽt dici putãt q̃ ĩ cibis ipẽsius refrigerãt, aluũq; mollũt. hz Dier. ĩ li. numeri diuersos offendit cucumẽ ⁊ pepones cũ aut: ĩ mẽtẽ nobis venũt cucumeres ⁊ pepones

Cucumerariū: locus in quo sunt cucumeres: vt apud Esaiam Derelinquet filia syon vt umbraculū in vinea: t sicut tugurium in cucumerario. Pio tugurio Lyprianus custodiariū posuit. Solet enī fieri tuguriaculum in quo custos vigil obseruat ne cucumeres auferantur ex cucumerario.

Cucurbita, ppie auguria est. Sed apud celsum cucurbitam t per diminutionē cucurbiticulā eam appellari legimus quę nunc vulgo Uētosa dicitur. Hac vtuntur medici ad sanguinem leui sacrificatione educendum.

Cudo.is.cusi. t cudi a cędendo vt q̄busdā videt. Uirg. Ac primū silicis scintillā excudit achates. Ser. i. feriędo elicit. Nā cudere ferire est. Unū t incus ōr q̄ illic aliq̄d cudam⁹. i. feriamus. Ludit pecunia dū ipsimet. Ter. in heau. Argētuz cudo q̄ tibi dem. Dic. Per trāslationē cudere p cōponere vsus est. Lū t eandē inq̄t ī multis festiuitatib⁹ multoz scōz patrū studia miro cuderunt eloquio. Passiuū, ptulit. Ter. i Eu. At enī istęc cudet faba. Q̄d est in me hoc malū recidet: ī me hęc vindicabit culpa. Ut labozat solū in quo cudit. i. batuit faba cū siliquis erunt. Uel q̄ q̄dā male coctā fabā t q̄ nō maduerit: ꝑ oura permāserit supza caput coqui velut ipsi irati granū saxo cōminuūt: tū vniuersum malū ad coquū peruenit. Huius cōpōsita sūt. Acudo. Excudo. Incudo. Procudo Percudo. t Recudo q̄d est iterum cudo. Uar. Ut bi solent qui vetera metalla recudunt t habent pe. pro.

Cuso. as. frequentatiuum a cudo a quo Accuso excuso: incuso t recuso.

Cuias. siḡt vide t non tantū patriā gentē nationēq̄ innuit: vt apud Li. lib. v. tus. Socrates quidē cum rogaret cuiatem se esse diceret. Mūdanū inq̄t. Totias enī mūdi se icolā t cuez arbitrabat: sed ēt partes t sectam: vt cuiates phi vos estis: stoyci: nean epicurei. Sicuās t vr̄as. Li. non solū etiā ista vestra oratoria sed t hęc etiā leuia nostratia. Dicitur t cuiatis cōmuni genere. Unū apud Plau. frequēter legitur. Cuiatis est. i. cuius patrię t gentis. Actius. Qui neq̄ cuiatis esset nunq̄ potuimus multa rogantes scire.

Cuius.a.um. quod antiqui per q. Quius scribere solebant. refertur ad persōam hominis. Uirgi. Dic mihi da męta quium pecus: an męlibei.

Culcitra ad quietē paratur: dicta q̄ in ea tomentum vl̄ sagū aliudue quid inculcetur. Non est ergo quę super nos habetur cum dormimus sed super quā quiescimus. Li. li. iiii. tus. Eripiamus huic ęgritudinez quo modo collocemus in culcitra plumęa psalteriam abducamus.

Culer. generali nomine vermiculi parui alati culices dicuntur Dos grēci canopas vocant. Unde t canopęum.

Culeus. vter. siue saccus. luno vel canabe vel cozio factus: ab occudēdo. i. claudēdo. Eo vtimur ad portāda frumenta. Ply. li. vii. Junius valēs meruit in ptozio diu Augusti centurio vehicula cū culeis donec exinanirēt sustinere solitus. In eo ēt sceleratissimi boies cū simia t gallo t serpēte iclusi in mare iaciebant. Unū Juue. Quis tā pditus vt dubitet senecā pferre neroni: cuius supplicio nō debuit vna parari simia nec serpens vnus nec culeus vnus. Est t culeus nomē mēsurę cōtinētis q̄draginta vnas: vt est apud. Ply. t Col. Hinc sūsqui culeare dolium seraginta vnas capiens. A grēco id nomen tractum. Uaginas enim κουλεους appellant.

Culullus. calix fictilis quo in sacris vtebant pōtifices t vestales virgines. Accipit t pro vrceolo. Hor. Reges ōnt multis urgere cululis: t torquere mero quē pperisse laborent.

Culeola sūt cortices nucū viridū a silitudīe culeoꝝ q̄bus oleū aut vinū otinet. Q̄d t diminutiuū a Culeū videtur.

Culus. anus pars posterioꝝ t ppie inter clunes t nates. Uir. seu magis. Ouid. in Priap. vt culū rugā nō habuisse putes. Mar. Cum sit t hic culo tritioꝝ ipse tuo. Dic alio noīe Podex ōr Juue. Et podice lęui cędunt tumidę medico ridēte mrisce. Culum aūt dici putant quasi culeon. i. vaginam. Unū in Priap. legimus. Et q̄ nos culum culeon ille vocat. Quidam a colendo q̄ fędo libidinis pturitu colitur.

Caligna vas propie vinarium.

Culina pe. p. locus in quo coquunt epulę quasi culina a colo. is. vt Uar. ait q̄ locupletioꝝ in ea ignem colamus. Juue. cōtinens pro contento posuit. s. culinam pro cibis coctis cū inquit. Sequitur sua quēq̄ culina. Inde Culinarius t Culinoz. aris. quod est culinam exerceo.

Culmē. q̄ culmis tegit: t ab antiq̄s culmina dicta sūt tecta: q̄ ędificia de culmo. i. paleis e messibus contegebant.

Culmus. frumenti calamus a radice vsq̄ ad spicam: dictus q̄ colatur: qui t columus dicebatur. Unde t columen primo postea culmen. Stipula ipsa folia quem ambiunt culmum. dicuntur etiam culmi vt docet Uar. qui in summo campo nascuntur: q̄ summum culmen teneant.

Culpa vt Do. inquit est eius qui nesciens aliquem lędit.

Culter: t cultruz ōr. Proper. Et canis in nostros nimis experrecta dolores cū fallenda meo pollice cultra fozent. Festus. Lunaculū est cultrum sanguinarium. Hinc Cultellū t cultellus diminutiua. Est autem culter quo vtimur in mensa. Juue. Spectas t chironomāta volanti cultello donec peragat dictata magistri oīa nec sane minimo discrimine refert quo gestu lepozes t quo gallina secetur.

Cultrarius: minister q̄ victimaz cultro victimat q̄ alio noīe ōr victimarius. Sue. in Cali. Ad mota altaribus victima succinctus pōpaz bitu e lato alte malleo cultrariū mactauit.

Cultus. tus. oz. natus: a colo. is. cuius contrarium est. Inscultus Ambro. li. hexa. Ea prima est gratia quę si desit tota domus deformi bozret in cultu.

Cū ppositio copulatiua q̄nq̄z iungit notāti societatē t diuctionē ai: vt sūma cū benivolentia: sūma cū hilaritate illū excepi. Itē iungit ablēo si comite aliq̄ psona ds fecerit q̄dpiā: vt cū Socrate pfectus sum. Et mihi cū illo negociū est. Et cū bofte pugno. In cōpositiōe vo postposita iuenit: vt mecū tecū secū: q̄cū: q̄buscū. Interdū oznatus vl̄ metri cā. Aliq̄n aduerbiū est t accipit p q̄n. Q̄d quidā. Quū scribūt. Et apud veteres quon scribebāt. Uirg. Lū facia vitulā pro frigibus ipse venito. Nō nihil me ꝺsolat cū recozdoz quāta me cōplecteris benivolētia. Jungit mō ī dicatiuo. Ut cū dico cū dicebaz cū dixi cū dicā. Mō subiunctiuo: vt cū dicerē. Interdū ponit pro dū. Li. Lū me in aphzicā ꝺtulissem. Interdū, p q̄uis t exigit tū iungitur q̄z subiunctiuo. Li., p Deiotaro. Lū in oībus causis grauioz⁹ initio dicēdi cōmoueri soleā tū in hac multa ita me pturbāt. Aliq̄n, p q̄n: siue pro cā. Et silr subiunctiuo iungit: vt cū iuenia latinos ppzio sermone hęc parum attigisse: conat⁹ sum, p virib⁹. Jungunt q̄nq̄z cū t tū. Quę licet idē fere significēt: diuerso tū mō ozdinant. Nā in cū est q̄dā minus in tū q̄dā maius: t ⁊ duob⁹ modis fit: vt aut gñale pcedat sequatur speciale: aut ambo sint spālia. Primo mō sic. Quitil. Q̄d cū oībus ꝺfitēdū ē: tū nobis pcipue q̄ rōnē dicēdi a bono viro nō separamus. i. oībus: multū mihi ār marie. Altero mō. Idē. Q̄d opus Marcelle victoꝛi tibi dicamus: quē cū amicissimū nobis: tū eximio lr̄aꝝ amoze flagrantē dignissimū hoc mutuę in nos charitatis pignoze iudicabamus. i. multū pp amozē tuū in nos plus tū pp amozē lr̄aꝝ. Aliq̄n etiā cū ꝺiunctiuo iungunt. Li. grauiter teste pzuatus sum amoris erga te mei p̄e tuo clarissimo viro q̄ cū suus virtutibus: tū vo te filio supasset oīum fortunas si te ante vidisset q̄z vita decederet. Qñ āt fit sub duobus verbis fieri oz sub eodē mō t tpe: vt Li. ī principio li. de nā deoz. Lū multę res ī phia nequaq̄z satis adhuc explicatę: tū difficilis bute q̄ tu minime ignoras q̄stio est de nā deoz. Ponit q̄nq̄z tū sine cū geminatū vel triplicatū in rebus paribus. Quitil. Nec indignet Herodotus equari sibi Titūliuū: tū in narrādo mirę iucunditatis clarissimiq̄z candoris: tū in ocionibus supra q̄z enarrari potest eloquentē ita dicunt oīa tū rebus: tum personis accōmodata. Ponitur nōnunq̄z tum pro aliquādo. Lice. Tū hoc tum illud argue. i. mō hoc: modo illud. Quādoq̄z pro tunc. Uirg. Tū primū nostri cacū videre trementem. Quādoq̄z est aduerbium ozdinis pro deinde. Idē Aeneas matri eumenidum: magnoq̄z sozori ense ferit sterilemq̄z tibi proserpina vaccam. Tum stygio regi nocturnas

inchoataras. Quandoqꝫ pro pterea. Idem lib.iij. Tū vox tetrum inter odorem. Sunt qui distinguant: vt quando pꝛe positio est: cum.c. scribi debeat. quando aduerbium seu con iunctio cum.q. Sed cum ratio non sit satis ponderosa iam doctorum vsus obtinuit vt cum.c. semper scribatur. Quare vnusquisqꝫ prout voluerit scribet.

Cum maxime. vna pars est: ⁊ significat nimis. Ter. in ecy. Hāc bacchidem amabat vt cum maxime tum Pamphilus eum pater vrorem vt ducat orare cepit.

Cum potestate est dicebatur de eo cui a populo alicui pferebatur negocio seu qui magistratum gerebat. Li. lib. ij. artis ve. Felix an infelix priuatus vel cum potestate sit.

Cum imperio est dicebaꝫ cui nouatim dicebatur a pplo iperiū

Cumprimis significat imprimis. Apule. Dic cumprimis nobilis ac facundus. Sic dicitur cumprime.

Cumęarum. Uide in dictione Lomum.

Cumatilis color qui ⁊ Lesius Leruleus alio nomine dicitur. Nam greci κυματα fluctus vocant. Plau. Lumatilem to gam aut Plumatilem.

Cumera pe. cor. Uas ingēs vimineū vel ēt fictile quo frumēta oduntꝫ: vt inqt Acron. Mō ōr vas qō capit quinqꝫ vel sex modios: qō lingua sabinoꝝ Trimodiū vocaꝫ. Hor. li. Ser. Cur tua plus cumeris laudas granaria nostris?

Cumerum: vas nuptiale a filitudine cumerarum dictum.

Cumulus. pe. cor. aceruus proprie dicitur: cuius Uirg. Cumulum pro altitudine ⁊ quasi a cumine aquę posuerit. Insequi tur cumulo pręruptus aquę mons. Et cumulus est qui additur mensurę: plane: vt inquit festus.

Cumulare implere coaceruare: ⁊ quasi ad cumulum addere. Tractum a mensuris quibus nihil potest addi. Et dicimus cumulo tibi honores: ⁊ cumulo te honoribus. Ambro. lib. j. offi. Honoribus te cumulaui. Hinc cumulatim aduerbium acceruatum Cumulate abundanter.

Cuminum vide in dictione Liminum.

Cumę ⁊ Cunabula pro eodez accipiunt dicta cū si Cynę ⁊ cinabula. Nam κυνεειν greci eniti dicunt ⁊ parere ꝟ in u latine conuertitur αλλα κυω εσιτοφημα. Sūt enī lectuli in q̄ bus infantes solent iacere qui etiā icunabula dr̄. Un̄ sępe legimus. Ab incunabulis. Nā in hoc loco nihil figt: sicut et in aliq̄bus dictionibus: vt columis ⁊ incolumis. Sūt qui cunabula ⁊ icunabula a cunis deducant: ⁊ ea. ppie dici existimēt quę ad cunas munimēdas ⁊ ornādas ptinent in q̄bus iacet et condit infans. Plau. in am. Sz puer ille quē ego laui vt magnus ē: ⁊ multū valet: nec eū quispiā colligare quiuit icunabulis. Et in Tru. Fascis opus est puluinis cunis incunabulis. Per trāslationē varie sumunt. Idē in pseu. Sz istic seruus Caristo huc qui aduenit q̄d sapit vsqꝫ a cunabulis. i. vsqꝫ ab infantia vel vsqꝫ a puero. Hoc est ab ea ętate q̄ icunabulis agit. Col. cū a primis cunabulis Simo liberis parentib⁹ est orandus audisse potuerit. Liui. lib. iiij. Ab incunabulis imbutū odio tribunoꝝ. Uirg. lib. iij. Cunabula p initijs posuit. Mons ideus vbi ⁊ gētis cunabula nostrę centū vrbes habitant. Silr Li. lib. de optimo gñe dicendi. Nō fuit de oratoris q̄si incunabulis dicere. Pier. Habitatio deserti ⁊ incunabula monachoꝝ talibus inchoant alimentis. Li. in Sal. posuit p nutrimentis: cū ait. An vllū existimas posse fieri ciuem egregiū qui non his artibus ⁊ disciplinis sit eruditus? An vlla alia putas rudimēta: ⁊ icunabula virtutis: q̄bus aī ad glorię cupiditatē alant. Nā rudimenta p initijs: ⁊ icunabula p nutrimētis dixit. Q̄nqꝫ icunabula vocamus nutricationē puerilē a cunabulis. Sue. de Uespa. Quare princeps quoqꝫ ⁊ locum incunabulorum assidue frequentauit.

Cuncti. significat quidem omnes: sed qui sint cōiuncti. Omnes etiam si sunt disiuncti ⁊ diuersis locis.

Cūctor. aris. cū cañ t. a cūctus fit ctor. aris. cū o sine c a contus quę est ptica: ambo significāt imorari differre ab eo q̄ cūcti simul sine difficultate moueri non possint. Uel ab eo q̄ qui contis vada rimant paulatim pcedunt. Liui. lib. j. Alij dum cūctanter in ripis iter pugne fugęqꝫ hostiū oppręssi. Col. Nā dispendiosa est ctatio: primū q̄ apibus prędā ceteriqꝫ aia libus p̄bet. Lūctanter cū mora. Incūctanter sine mora. Liui. lib. j. Tum illū haud cunctanter discidisse cotem scrūt. Aug. lib. vj. con. Quod violari nō pōt inconctanter pponebā vo labili. Ponitur q̄nqꝫ cunctari pro dubitare. Sue. de Augu. Lūctari se ne si supesset eriperet legibus reum. Q̄nqꝫ p manere. Uirg. Reginam thalamo cunctantē. Et cunctor fiūt cō posita pcunctor ⁊ recunctor q̄ō est iterum moror. Augu. Tū me recūctantē abripere atqꝫ excutere ab eis: ⁊ trāsilire quo vocabat. Cunctatio mora seu dubitatio.

Cune᷑ ελλινισι λεγεται σι φος ως ξενοφωνευτα τωι δλεια αλλα σφημ τωμ ξυλωμ εσι μ. Initi᷑m q̄d scin denda ligna adhiberi solet. Huius prima pars acutior est: vt q̄uis rimulā facile intret: sequēs aūt latior ⁊ amplior. Uirg. Nā primi cuneis scindebāt fissile lignū. Per translationē Cuneus sumit᷑ pro peditū multitudine in cunei formā redacta: q̄ cuncta in acie primo angustior deinde latior pcedit: vt Uege. lib. ij. scribit. Ab huius ēt cunei filitudine dicta sūt loca in theatro. i. graduū ordines in quibus vulgo spectatores stabāt iter sedentiū subsellia. Iuue. Digna tuo cuneis ambi bent spectacula totis q̄ō securus ames. Uitru. lib. v. Cunei spectaculoꝝ in theatro ita diuidant vt anguli trigonorum qui currunt circa curuaturā circinationis dirigant ascēsus. scalasqꝫ inter cuneos ad primā pcinationē. Inde theatrum eleganti epitheto. Cuneatū ōr. Uirg. Cuneati hinc ęta theatri. Excuneati ab Apuleo dicti sunt q̄bus sedendi locus nō fuit in cuneis cōfertis. Sed ⁊ constipatā turbā cuneos dicimus. Lyrpia. Stipatus clientū cuneis. Uirg. lib. iiij. Per cuneos geminatus enī populiqꝫ patrūqꝫ. Et cuneus dictus est ager in hispania contiguus sacro promontorio.

Cuneatus. a. um. q̄ō est in formā cunei factum. Un̄ a Liuio. forma scuti cuneatior appellat᷑: cuius sūmū latus: imum strictius erat. Et cuneatus ager apud col. un cunei formā factus: vtputa cū est longus pedes centū latus ex vtraqꝫ pte pedes. xx. altera pedes. x. apud Plynū li. iij. Hispania cuneatur angustiꝰ. i. in cunei formā efficitur. Hinc Excuneatus de quo in dictione cuneus. ⁊ Discuneatus. Uide loco suo.

Cuneatim. figt p cuneos. Ammia. Imperator cuneatim stipat

Cuniculus animal lepori simile qui subter effossa latere solitus est. Mar. Gaudet in effossis habitare cuniculis antris. Item cuniculus diminutiuum est a cuneo: a quo cuniculus alal appellatus est vt inquit Uar. Item cuniculus foramen sub terra occultum quod neu. genere. Festus cuniculum ptulit: ex quo vapor trahitur in balnearibus vaporibus.

Cunire. est stercus facere. dictum a cunis infantium quę sępe stercore fedantur.

Cunila. quę ⁊ cunilago: q̄nqꝫ a Ply. ōr ab Arist. conyza. herba est quā Theodorus Gaza pullica rē cōuertit: qꝛ pullices necat. Col. lib. x. cuniculę nostratis: quā satureā rustici vocant. Huius vō herbe multa sunt genera. Nā quędā Bubula appellat᷑: ⁊ semē pullegij hz q̄ō otra serpentes in vino bibitur. Quędā satureia. a grecis Origanā Heracleoticum. Tetia a grecis Mascula a nr̄is cunilago odoris fędi radicis lignosę: foliis asperis cuius manipulum si quis in domo posuerit omnes a tota domo blattas ad eam tradunt cōuenire. Prodest aduersus omnia venenata.

Cunnus per duplex. nn. pars mulieris pudenda.

Cupę vasa vinaria maiora quę vulgo. Uegetes appellantur Luc. Nāqꝫ ratē vacuę sustētāt vndiqꝫ cupę. Cupis enī naues in mari sustinent᷑ cū ipsaꝝ latera carinęqꝫ resarciūt. A priscis caupę dictę a cauo. Unde caupones a caupis.

Cupes. cupedia: ⁊ cupedula: ab antiq̄s dicebāt Lautiores cibi siue cupiditas lautioꝝ ciboꝝ q̄ rebus cupidinis alimēta prębeant. Helius. Coniectabamus ad cenulam non cupedulas ciborum: sed argutias quęstionum. Li. Ambitio mulierositas pertinacia ligurritio temulentia cupedia.

Cupedinarij: q̄ exculēta ⁊ potulēta vendūt. Uar. lib. rer. humanar. Numerus eq̄tius. Lupes ⁊ macellus romanus singulari latrocinio multa loca habuerunt in festa. Dis in exilium

actis publicata sunt eoꝝ bona: ⁊ ędes vbi hītabāt dirutę: ęq
ea pecunia scalę deum penatūꝫ ędificatę. Vbi hītabāt locus
vbi venirēt ea ꝙ vescēdi cā in vbē erāt allata. Itaqꝫ ab al
tero foꝝ cupedis appellatū ē. Terē. ī eu. Ad macellū venim⁹
ocurrūt mihi leti obuiā cupedinarii oēs cęteriꝫ laniꝫ coqui.
Cupedinarium sozum: ⁊ Cupedinis sozum: a cupiditate: vel ꝙ
ibi fuerit domus Cupedinis romani ęquitis.
Cupio.is.cupiui. vl cupiī.itū.pe. p. fm ōrtā ōiugationē qō apō
antiquos pferri solebat. Ouī.li.fas. Mars vidit: vīsamqꝫ cu
pit: potiturqꝫ cupita. Lucr. li.j. Effringere vt alta nāę p̄mus
terraꝫ claustra cupiret. Est āt cupere optare: ꝙ ꝗꝫ ab inuicē
separanē ꝙ cupimus ꝙ ī spe sūt: optamus ꝙ non speramus
Li. in 20a. Neqꝫ vō cupiētibus nobis atqꝫ exoptātibus fru
ctus ocij datus est. Et cupere minozis vis est ꝙ ꝗ desiderare
Ter. in heau. Quāto diutius abest tanto magis cupio: tanto
magis desiderio. Hui⁹ vbi cōpōsita sūt. Cōcupio a quo cōcu
pisco qō ī est vsu frequētiozi: ⁊ figt vehemēter cupio. Justi.
li.ij. Nihil victores p̄ter gloriā ocupiscunt. Sal. Nā vti qsqꝫ
domū aut villā. Postremo vas aut vestimētū alicuius ocu
pierat oabat operā: vt is in, pscriptoꝝ numero eēt: hinc ocu
piscentia quę est bonaꝝ eque ac malaꝝ reꝝ appetitus. Discu
pio. valde seu varijs modis cupio. Lęlius ad Ciceronē. Te
videre ⁊ oīa tua offerre discupio. Habeo āt ꝙ ꝗ multa. Per
cupio valde cupio. Plau. in asi. Percupio obsecq gnato meo
Dicimus etiam bene cupio: ⁊ male cupio.
Cupidus, auidus. Ter. in adel. Tace. Egomet ouenia ipꝫ: vt cu
pide accipiat. i. bñ ⁊ libēter. Hoc ē magna auiditate. Accipiē
interdū p amatoꝝ: sicut cupere, p amare. Terē. in an. Uel ꝙ
ipsi bñ cupio glycerio. Ponit̄ trī ꝺsequens p̄o antecedente.
Optime enī amamus aliquos cū illis bene cupimus.
Cupido. mas. gīis accipit̄ p deo qui filius veneris fuisse fingi
tur a poetis: a quo cupidineus. a. um. Cupio vō sę. gīis, p cu
piditate ꝗuius cupiditas leuioꝝ fit ꝙ ꝗ cupido. Lucil. li. xix. Lu
piditas ex hoīe cupido ex stulto nunqꝫ tollit̄: ꝙ cupiditas p
quędam sit temperatioꝝ defluens a cupidine.
Cupęssus vide in dictione Lyparissus.
Cupaium generis quoddam ęris. Unde apud Palladiuꝫ. Cu
paini clauī dicuntur. Legimus quoqꝫ Cypaium.
Cur aduerbiuꝫ significat. Quare: licet quidam quę per. q. scri
bendum putent ⁊ a quare per syncopen atqꝫ apocopen de
ductum. a. ⁊. e. litteris detractis.
Cura. est flagrans in cozde stimulus. Unde dicta est solicitudo
anxietasqꝫ ōsi cozda ꝙ coꝝ edat ⁊ excruciet. Uir. Nūqꝫ hęc
te cura remordet. Qñqꝫ ponit̄ p studio ⁊ diligentia: vt salus
tua est mihi curę. i. ad salutē tuā studiuꝫ adhibeo. Qñqꝫ p̄o
opere qō ad habita cura fit. Mar. Teqꝫ piget curę p̄mia
ferre tue. i. p̄mia operis abste facti. Qñqꝫ p̄o amoze. Uirgil.
At regina graui iamdudū saucia cura. Idem etiā apud infe
ros inter monstra habitantia in faucibus inferoꝝ ponit cu
ras quasi deas aliquas. Et vltrices posuere cubilia curę. A
cura fiunt composita Tricurus ⁊ securus pe. p̄o.
Curiosus a multa cura ōr: siue ī bonū siue ī malū: ī malū quo
tiēs plus diligētię ꝗ opozteat rebus vel nr̄is vel alienis ad
hibet̄. In bonū cū cura supza modū vtimur ad res bñ gerē
das. Est igit̄ curiosus ꝙ multū siue diligēter aliꝗd curat. Li.
Apio pul. Ita est hō non mō pudēs verūetiam equus vir ⁊
curiosus. Et p Sex. Etenī aīus eius vultu flagitiā parieti
bus tegebant̄. Sz hęc obstructio: nec diuturna est neqꝫ ob
ducta: ita vt curiosis oculis pspici nō possit. In bonū quoqꝫ
Col. li. xii. vsus est aduerbio. Sinautē ipsaꝫ vitē sternere vo
les iuxta radicē: ita ne ipsaꝫ lędas curiose fodito silr̄ Incurio
se. Bel. si ꝗs nō incuriose legat. Non est ergo curiosus a par
tia cura vti valla putauit ꝭ a diligenti ⁊ optima. De veriua
tione quoqꝫ cū dicat curiosus non tā a cura ꝙ ꝗ a curia vt de
scendere cuius cōpositū magis est in vsu. Incuria. i. negligē
tia: tametsi curia a cura dicat̄ nō ei assentio. Neqꝫ de cōposi
tione: vt a curia componat̄ in curia. Sed dico ita venire cu
riosus a cura per adiectionē litterę. i. quēadmoduꝫ ⁊ Curia
nia a Curio sumere velimus. Utrūqꝫ Plau. in Aul. posuit.
etiam agnum misi: quo quidē agno sat scio magis curiosiꝫ
nusqꝫ esse vllam bestiaꝫ volo ego ex te scire quid scit agnus
curio quia ossa ⁊ pellis totus est: ita cura macer quin exta ī
spicere in sole licet: ita is pellucet ōsi laterna punica. Festus
exponit. Curionē agnū ōsi consectū ⁊ extenuatū curis. Silr̄
Incuria per adiectionē. i. liquet non a curia sed a cura com
poni quod significatio eoꝝ aperte declarat. Nā cura ⁊ incu
ria diuersa sunt ⁊ oppositā: ex aduersaqꝫ eoꝝ significatiōe fa
cile monstrat̄ in curia a cura cōponi. qñ. in. negatiue stat: ⁊
alterius significatio ex contrario alterius edocet̄: eo ꝙ sicut
cura diligentia est: ita incuria negligentia. vt Li. in Lęl. oñ
dit. Uituperanda est rei maxime necessarię tāte incuria. Qō
nō significaret si a curia componeret̄. Nam esset locus a cu
ria diuersus: quoniā curia locus erat vbi curas publicas ge
rebant ⁊ vbi cura sacroꝝ publica. Nec adiectionez litterę. i.
Incuriosus ⁊ incuria nisi euphonię causa factā puto: ꝙ non
recte sonet. Curiosus ⁊ ī cura. Curia vō accepisse. i. arbitroꝝ
vt aliam a cura significationē caperet: ⁊ nihilominus p̄mi
tiui naturam sp oleret. A curiosus fit curiositas, p affectiōe
⁊ diligentia. Ab incuria incuriosus. Amb. li. j. offi. Icuriosus
salutis: glię cupidus. Ply. Rebellat sępe humoꝝ icuriose da
tus. Aliqñ incuriosus capit̄ p̄o pingui vt apud Apuleum.
Curia a cura dicta est. Curiarū duo gña erāt romę. Nā locus
vbi senatus rempu. curat. Curia ōꝝ. Et vbi cura sacroꝝ tra
ctatur: curiā appellamus. i. vbi vel sacerdotes res diuinas
vel magistratus humanas curat. Et nō solū p̄o loco: sed ēt
p̄o boībus curia sumit̄. Luc. Victo iure minaꝝ iactatis cu
ria gracchis. Curię ēt noīant̄ in ꝗbus vniuscuiusqꝫ partis
ppli ro. ꝗd gerit̄: ꝗles sūt hę in quas Romulus ppm distri
buit numero. xxx. ꝙs qñ tunc reip. curā per earum partium
sniam expediebat curias appellauit. Di postea addit̄ alię
ꝗnqꝫ fuere ita vt in sīa ꝗsqꝫ curia sacra publica faceret fieri
absqꝫ obseruaret. Curia in qua habebatur senatus templuꝫ
erat. Habebatur autem mō in ędę Apollinis: modo in delu
bro concordie: modo in hoc: modo in illo templo.
Curiales dicunt̄ qui sūt eiusdē curię: sicut Tribules eiusdē tri
bus Curiales flamines curraꝝ sacerdotes. Curiales mensę
in ꝗbus īmolabatur Junoniqꝫ quę curis est appellata.
Curiata comitia: conuentus qui litiū cā incutijs fiebant.
Curiones a curijs dicti sūt in ꝗbus sacerdotes ita res diuinas
curabant: sicut senatus res humanas in curia hostilia cura
re solebat vt inqt Uar. Et curiones dñr p̄cones Jul. capito
linus. Ille ꝗ curionē dici iussit: in posturā fecit ⁊ passus est.
Euse. lib. iiij. ecclesiasticę histo. Misso curionē ad pplꝫ iubet
voce maxima, ptestari polycarpum tertio ꝺsessum se eē xp̄ia
num. vel lau. vō in aul. agnū curionē appellat macilentū tan
ꝗ ob curā fit emaciatus. Unde a contrario. Apul. in flozidis
agnum optimū ⁊ pinguē dicere volens appellauit in curio
sum. Et curiones dicti sunt quidam romani ciues.
Curionatus. us. ipse magistratus appellatur.
Curionia: sacra quę a curionibus incurijs fiebant.
Curionum dicebatur ęs quod dabatur curioni ob sacerdo
tium curionatus.
Curio. as. a cura fit. Et est curare operā dare. Li. Cura vt vale
as. Aliqñ incūbere ⁊ curā bēre. Plau. Tu ꝗ agēda sūt cura.
Sz in idē recidūt. Aliqñ mederi. Li. Difficilius alij alijs moꝛ
bis curant̄. Aliqñ reficere. Uñ curate coꝛpus dicimus cum
de boībus loq̄mur. Qō est cibo lauacroꝝ ⁊ bis silibus ope
ram dare. Uirg. Coꝛpoꝛa curamus: fessos: sopoꝛ: irrigat ar
tus. Terē. in adel. Aedepol syrisse te curasti moliter. i. cibasti
vel refecisti. Cū vō de apibus ⁊ hmōi aīalibus cibo tñ acci
pimus. Huius cōpōsita sūt Accuro vñ Accuratus. Cōcuro.
Plau. in bac. Magis vnū ī mēte ē mihi nāc satis vt cōmo
de, p dignitate opsonij hęc ocuret coquus. Procuro. de ꝗ ali
bi. Percuro pfecte curo. Col. li. vij. Dic idē sanguis nisi mis
sus fuerit saniē creabit. Qō si supperauerit tarde pcurabit̄.
Curatoꝝ: qui pupillis loco tutoꝛis datur: dictus ꝙ pupilarium
bonoꝝ curam gerat. Et curatoꝝ ōꝝ qui in rei frumentarię: et
agris diuidundis p̄positus est. Et a Hellio. Catulus ōꝝ cu-

rator restituendi capitoliȷ. Et gñali vocabulo curatores dicuntur prepositi. Unī ta frontino de curatoribus aquaꝝ scriptum est. Sue. in cali. Curatore munerꝝ ac venationum per continuos dies in conspectu suo causa benis verberatuꝝ nō prius occidit q̄ offensus putrefacti cerebri odore.

Curatorius.a.um.qō ad curatore ptinet: vt Curatoria actio.

Curatio inq̄t Do. medicor est cura ventis: curatura diligentię Inuenit etiā curatio p̄ iniunctōe muneris. Plau. Quę mea curatio est. Liui. lib. j. Qō facile apparat non tam ad honorē eius curatio altior fastigio suo elata esset factum.

Curius nomen romani ciuis exactissima frugalitate t perspecta fortitudine. Dic cum in scamno sederet: samnitum legati magnum auri pondus publice missum attulissent: inuitarentq̄: vt eo vti vellet respondit. M. Curium male imperare locupletibus q̄ locupletem fieri. Et qui acieunci nō potuit eum pecunia corrumpi non posse.

Cures tiñ pluralis numeri Sabinor oppidū cui imperabat. Tacius: cuius ciues. Quirites dicebantur. Conuenerunt q̄ Romulus t Tacius in hanc sniam vt e duobus pplis vnus efficeret t Sabini romā migrarent: romaq̄ nomen retineret: ꝫ romani t sabini quirites appellarent. Ouid. lib. ij. fast. te tacius parui q̄ cures ceninaq̄ sensit. Dinc etiaꝫ populi cures. Virg. lib. ix. tacitoq̄ seni: curibusq̄ seueris.

Curis lingua sabinorum hasta dicitur. Unde Juno dicta est Curitis: quia eandem hastam ferre putabant.

Curetes pe. p. quidā Cretę ppli de q̄bus. Ouid. li. iiij. me. Largoq̄ satos curetas ab imbri. Alij fuerunt sacerdotes Cybeles qui t cozibantes dñr q̄ ad sacra cybelis admissi sunt casti t puri illicq̄ saltant armati. Dictia κορυβαν qō iactationem significat capitis q̄ capita saltando iactent. Furiisq̄ agitent. Alij fuerunt populi in dalmatia. Luc. Illuc bellaci confisus gente curentum. Item Alij etholis vicini.

Curculio.pe.coz.non per.g. vt patet ex Plauto qui comędiam inscripsit curculionem plogū per primas lras versuiz. Curculio scripsit: aīal paruū frumentū cozrodēs q̄si gurgulio eo q̄ nihil in eo pene aliud q̄ guttur videtur. Est enim curgulio via patens seu fistula in gutture per quā spūs attrahitur atq̄ emittitur. Is cōstat ex ossibus flexuosis t mollibus q̄si ex anulis in catenę modū cōpactis t iperfectis. Dicitur etiaꝫ spiritalis fistula: quę semper patet: vt spiritus liberum habeat exitum: qui ad pulmonem corq̄ defertur.

Curro.is.cucurri cursum. Cuius cōposita q̄q̄ geminant syllabā: q̄q̄ nō. Virg. lib. iiij. Decurrere iugis alij de parte patentes transmittunt cursu cāpos. Liui. li. xxij. Qua cuiq̄ primū fuit decurrerunt. Lato ītra Pisonē. Uideo hac tēpestate decurrisse oēs aduersarios. Ter. in Ecy. Una illaꝫ itereappere p̄ecucurrit. Currere vo p̄prie in terra dicimus. Unī fit cursus. Sed figurate t in mari naues velociter volantes currere dīr. Virg. Sed tibi qui cursum vēti quę fata dedere. Apul. Et inopinati auiū cursus terrorem adiecere. Et hz passiuū in tertia psona vt iquit Prisicius multa alia. Nam dicimus. Currit spatiū: aratur terra: unserit arbor. Terē. in adel. Decurso spatio bibitur vinū. Cōposita huius verbi sūt Accurro: qō est ad aliquem locū vel boiem auxiliandi complacendiue causa curro. Ter. in an. Ibi tū examinatus Pāphilus bene dissimulatū amorem t celatuz indicat accurrit mediā mulierē complectit. Concurro simul curro: t occurrere simul oēs currere. Lac. lib. ij. tum vo alacres ad deor templa occurrunt. Aliq̄n significat ō siue aduersus currere. Nā cum duo exercitus collatis signis prelū ineunt: occurrere dicunt. Virg. Audetq̄ viris occurrere virgo. Sal. Maximo clamore cū infestis signis occurrūt. i. simul oēs aduersus currunt. Circūcurro: a quo circūcurso. Amb. Discite virgines non circūcursare per alienas edes. Decurro. Discurro p diuersa loca curro. aut huc t illuc curro. Liui. li. j. Signoq̄ dato iuuentus romana ad rapiēdas virgines discurrit. Excurro extra curro. Li. apio pul. Mādaui vtriq̄ eor vt ante ad me excurrerent vt tibi obuiā, p̄ire possem. Aliq̄n de malo intelligitur vt cū fiunt excursiones a militibus quę idē sunt qō incursiones. Nā excursiones vocant respectu illor a q̄bus recedunt. Incursiones respectu eor in quos incurrit. Liui. lib. j. Infines romanos excurrerunt pplabundi magis q̄ vsti more belli. Incurro. introcurro. intercurro inter medium curro. Li. li. j. ad herē. Alter genus narratiōis est qō itercurrit nōnunq̄ fidei aut criminatiōis: aut transitiōis: aut alicuius apparatiōis cā. Occurro. Prȩcurro: antecurro: siue cito añ eo. Plau. in am. Me captas q̄tute ab naui clanculū alia via p̄curristi. Terē. in eu. Abi p̄curre vt sint domi parata. Procurro. Percurro pfecte siue ad finē vsq̄ curro. Recurro retro curro: aut cito sequor. Plau. in Cis. Ego ad anum recurro rursuz. Ter. i adel. Ubi me illic nō videbit: iā hucre curret sat scio. Li. Terētię. Et si Defippo quoq̄ ita iperauisset vt recurreret. i. subito reuerteret. Dic recursoas. qō ē sępe currēdo t recurrēdo: aut voluēdo reuoluēdo eo. Uir. Urit atror tuno t sub noctē cura recursat. Succurro. Trāscurro: vltra vel de loco ad locū subito vado. Ter. in eu. Tu abi atq̄ obsera hostiū intus oū ego transcurro ad forum.

Curso.as. sępe curro. vel continuo sępe vado. Lice. in Cato. Alij scandunt malos alij p foros cursent. Teren. in Ecy. Trepidari sentio t cursari horsum sursum.

Cursito.as. frequētatiuū a Curso frequētatiuo. Diom. Sūt q̄dā iteratiuoꝝ t iteratiua sępe i tres gradus deducūt vba: q̄le ē video deide viso: t qō plus ē visito. Itē Curro. Deinde curso t cursito. Ter. i Ecy. Nodie mihi haud potestas data est: ita cursitando atq̄ ambulādo totū hunc cōtriui diem.

Cursus.us. t Curso currendi actum significant: quod t celeritate q̄ equitāte potest intelligi.

Cursura.ę. idē qō cursus. Var. Equi alij sunt idonei ad rē militarē: alij ad vecturā: alij ad admissuram: alij ad cursuram.

Cursorius.a.um. quod ad cursum pertinet: vt nauis cursoria Sidonius Typhim cursoriam ascendi.

Cursor qui currit. Et cursor tabellarius or a celeritate eundi. Mar. Cursorem sexta tibi rus̄e remisimus hora.

Cursim.aduerbium significat Currendo: t incursim celeriter Lęcil. Nullus sum nisi meam rem propero incursim perdere. Plau. Cursim curram qō est currendo curram.

Currus: carrus: cuius diminutiuū est curriculus vel curriculū q̄ eo veteres ad cursum in ludis vterentur.

Curriculus vel curriculū: brevissimū vehiculi genus. Curtius li. viij. Alior turbati equi in amnē precipitauere curricula. Est et Curriculū: cursus. Iuue. t totas effudit habenas curriculo quē si reuoces subsistere nescit. Li. p Rabi. Exiguū nobis vitę curriculū nā circūscripsit: imē suz glie. Plau. in epi. Nā vt apō portū te osperi curriculo occępi secq̄ vix mō adipiscēdi potestas data est. Itē curriculū significat tps. Ur. li. viij. Curriculo expulerat somnū cū femina primū. i. medio tpe. Et curriculū locū siue iterualluū vbi currit denotat a carceribus ad calcē: q̄ grece ϛαδιον δρομος λεγεται ελλιψι. Apul. Quos sępe in curriculo vectores fuisse constat.

Curriculo aduerbium significat cursim statim celeriter.

Curule.neu.gñis per simplex.r. Et Curulus sę.gñis sedes ex ebore qua maiores magistratus vtebant in curru. Hor. li. j. epi. Cuilibet hic fasces dabit eripietq̄ curule cui volet iporum? ebur. Nā senatores q̄ curulē magistratū: hoc est maiorē honorē gessissent honoris grā in curiā vehi soliti erāt curru in quo sella eēt supra quā ꝺsiderent. Curules etiā dicebantur equi quadrigales vel magistratus qui curulibus vehabantur. Luc. lib. iij. Prętor adest: vacuęq̄ loco cessere curules.

Curruca: parua auis quę alienos pulos proprios putās nutrit. Iuue. Tu tibi tunc curruca places.

Curuus.a.um. qō est inflexum: acconotorū a quo Incurui p valde curuum. Ter. in eu. Incuruus tremulus labijs demissis. Do. Incuruus valde curuus: sicut ifractus: valde fractus? Procuruus. Uir. Neq̄ ille pcuruā expectāt falcē. Recurui Curuū ēt or bura quę quasi temo est inter boues.

Curuo.as. flecto. deorsuz aspicio capite defixo. Lac. li. ij. Quia curuant celeste aīal ad veneranda terrena. Idem in eodem Ille vobis sublimen vultuz dedit: vos in terram curuami-

ni. Huius.composita sunt Accuruo qđ est iuxta curuo. Lol. li.iij. Nã fragilis est ea pte materia qua torta et accuruata cum deponere ẽ eẽperat vitiũ. Recuruo rursus curuo Idez li.iij. Omnis nur ynam racidem mittit: ⁊ simplici stilo ꝓpit. cũ ad scrobẽ solidũ radix puenit duritia hũi coercita recuruatur. Incuruo est eiusdez cum simplici significationis.

Curuesco curuus fio. Amb. Oleaꝝ non curue scentiũ buberta te baccarum. Huius cõpositum est Incuruesco quod protulit. Li. in tul. Ramos baccarum bubertate incuruescere.

Curuamẽ ipsa curuatio. Oui. li. ij. me. Sectus in obliquũ est la to curuamine limes. Bel. Sub alio atqꝫ alio cẽsũ curuamine.

Curtus.a.um. incultus quasi mutilus. Hor. Nunc mihi curto ire licet mulo vel si libet vsqꝫ tarentuꝫ A martiale dictus est curtus, calix. i. fractus. Et a Persio curta suppeller. Vic Lur to.as.a quo Decurto. Dę quibus in dictione. Decurtatus.

Cuspis posterior pars hastę licet qñqꝫ ꝑ ipsa hasta ⁊ qñqꝫ pro summitate hastę. Hunc ponitur tricuspis ⁊ deriuatiuum fit Cuspido.as.quo vsus est. Ply. li. xi. Urozum cornibus bar bari septentrionales petent. vrnasqꝫ binas capitis vni⁹ cor nua implent alij ꝓfixa bis pila cuspidant.

Custos. qui rez aliquã tuetur ⁊ curat. Unde custodẽ hosti dici mus qui curat ne qs inuisus ingrediat. Custodem horti: q̃ prohibet aliquem in eum ingredi. vel dãnum facere. Custo dem sacrouz qui sacra ministrat atqꝫ obseruat. Uir. At do mus herculei custos piuarta sacri Li. li. ij. offi. Malus enim custos est diuturnitatis metus.

Custodio.is.iui.itum. obseruo. Hel. li. j. Parsimoniaꝫ apud ve teres ramos ⁊ victus atqꝫ cẽnarum tenuitas non domesti ca sonũ obseruatione ac disciplia. ſz publica quoqꝫ aĩaduer sione: legũqꝫ cõplurium sanctionibus custodita est.

Custodiũ. qđ cũ custodia est. Incustoditum qđ sine custodia est Mar. incustoditis ⁊ apertis lesbia sp liminibus peccas.

Custodia obseruatio. Qñqꝫ etiã ponit ꝑ eo q̃ custodit Tibul. Sed ꝓcũ si grande feras custodia victa ẽ. Qñqꝫ ꝑ eo qui custoditur. Sue. in domi. Nec nisi secreto atqꝫ solus pleraſ qꝫ custodias receptis quidẽ ĩ manu catenis audiebat. Et di gel. de reoꝝ custodia scribit. Ne quis receptã custodiã sine cã dimittat. Et alibi. Si custodia se interfecerit vel ꝑcipita uerit: militis culpę ascribitur. Itez custodia carcer appellat. Lol. li. j. Nam illa solẽnia sunt oibus circunspectis vt erga stuli mancipia recognoscant: vt explorent an diligenter vin cta sint: an ipse sedes custodię satis tutę munitęqꝫ sint.

Custodiarium. locus in quo quis aliquid custodit Lyzianus Derelinquetur filia syon. sicut casa in vinea: ⁊ sicut custodia rum in cucumerario.

Custoditio. est opera ad aliquid custodiendum sumpta.

Cutis pellis. siue corium. Ply. Ergo cutis ipsa sensu caret mari me in capite vbicunqꝫ per se ac sine carne est vulnerata non coit. vt in bucca cliooqꝫ. Huius diminutiuum est. Cuticula. Compositа sunt Intercus morbus. Intercutaneum quod intra cutem est. Subcutaneũ qđ sub cute. Subtercutaneum quod subter cutem est. Recutiti etiam a cute dĩr iudei idest circunciſi ⁊ cute hoc est ꝓputio ꝓiuati.

Cutiones dicti videntur a contractione: q̃ in emendis vẽden disqꝫ mercibus tardi perueniant ad iusti ꝓcij finem.

Cyanus. significat fabam. Suidas κυαμος εἶδος σστρίου et magicalis est.

Cyane. es pe. indifferenter nympha ficula fuit que ĩ fontem sui nominis conuersa fertur. Ouid. li. ix. me. Cognita cyane pę stanti cozpore nympha. et lib. de ponto. Quaqꝫ suis cyaneꝫ miscet anapus aquis.

Cyaneus: colore cęruleus. Uar. Cyanea penula amictus grassa tur. Dicitur ⁊ Cyanus Ply. ĩnomine est ⁊ cyani colos Grę κυανους dicũt. Hinc Cianeus gẽma appellatur ex iaspi dum genere colore ceruleo.

Cynum: metallum.

Cyaneę siue cyanitę ĩsulę seu magis scopuli sub thracio bospho ro qui spẽm hñt inter sese concursitantiũ: quę naues fluctibus imergãt ob aduersos in se ventos confligentes que ⁊ complodendo sunt etiam Symplegades appellatę.

Cyathus. pe. coz. paruum poculum. Iuue. Lardiaco nunqꝫ cya thum missurus. amico. Ad cyathum stare dicuntur pincernę regibus quibus cyathissant hoc est in cyathovina ministrãt Sue. in Ięsa. Sed. L. Mem. etiam ad cyathum ⁊ vinum ni comedi stetisse obiecit. ελλινησι κυαθος λεγεται οτι κυω εξι το φιλεω και γαρ ουτως εις την φιλιαν εσχανται οὐ οηθηνει και σουιδλαζεφη κυαθος ουμ παρα το χυω χυαθος ητοι τοχεω. Fit ét cyathus gñs quoddam mensurę quo cibaria gallis dari solebant. Lol. li. ix. Nam singulis capitũ quaterni cyathi diurna cibaria sunt cum magis terni vel bini prębeantur. Plynius li. xxij. scribit cyathum per sependere drachmas decem.

Cybele. es. ⁊ Cybelles. is. vel. ę. pe. coz. Nam vt docet Ser. ana pęstus est in hac dictione cybele hęc fuit vroz Saturni a cy belo phrygię monte seu oppido vbi eius sacra primo sunt instituta. Scribit Festus Cybelem a nõnullis ideo appella tã: qꝫ ageret boues in furoꝛẽ qđ greci κυβιζω dicunt. i. atte zare dela persona gesticulari vt Ho. li. xvj. aliud pagina pe nul. Sacer dotũ enĩ Cybeles ꝓpriũ ẽ caput rotare Suidas κύβελη ἡ ρεα παρα τα κυβηλα ορη ορεια γαρ η θεος δλιο και εωοχειται λεοντων ξευγει και κινδι δοι κυβελη ιεροι εισιμ Hec primum ops ⁊ terra dicta fuit: q̃ sit dea telluris: quę ⁊ vesta dicit ꝓpter qđ curru ve hi a poetis fingitur qz terra pendent in aere: ⁊ rotis sustine ri qz rotat ⁊ semper voluitur mundus Mater deum qz oĩa gignit. Et mr alma. ab alẽdo. Et mr phrygia a monte phrygię quem pluratiuo numero dindyma vocant. In eo sacra sibi p corybãtes instituit a quo dindyme ⁊ dindymene a nõ nullis vocat. Et Berecinthia a monte phrygię qui βυρε κινθός appellatur. Et Pales q̃ sit pabulor dea. Rea απο του ῥεω fluo q̃ terra affluens sit oĩz rerũ. Dicta ẽ ⁊ Idęa ⁊ phrygia ⁊ pessimuntia. De qua Clau. Turrigeneamqꝫ pe tit Cybelẽ si nuosa draconẽ. Mar. ⁊ Cybeles picto stat cory bãte tholus. Et Apulei sententia edẽ erat dea cybele bello na ⁊ Ihis. Quã doqꝫ tamẽ metri gratia scribitur p duplex. ll. Et fit cybelle bacchius pes ex prima breui ⁊ duabus longis Proper. Uertice turrigero iuxta dea magna cybelle. Luc. li. j. Et lotam paruo reuocant ad mone cybellem.

Cybum: piscis genus quod ita scissum est: vt mediuz eque pa teat in omnes partes ad similitudinem thesserarum. Ply. li. xxxij. Cybium est concisa pelamis.

Cyboziũ gñs pomoꝛ alexãdrinoꝛ. Hor. Oblinioso lenia massi co cybozia. Acron. Cybozia. alexãdrina poma q̃ hñt filia co locasijs folia in quoꝛ siltudinẽ scã pocula eodẽ noie appellãt aut certe ꝑ cibis ponunt tanqꝫ cibũ poculis cõpensaret. Cybo riũ quoqꝫ nunc dr. Structura qđã altare cooperiens. qualia multa romę a sũmis põtificib⁹ extructa fuere. Uñ scribit di uum Gregozium fecisse ad beatum petrum super altare cy bozium cum columnis quattuoz ex argento puro.

Cyclas. adis. vesti feminea rotunda. Nam. greci. κυκλος cir culũ καὶ κυκλόω circũdo dicunt. Iuue. De sunt quę tenui sudant ex cyclade. Et videtur vestis tenuissima explicatilis ⁊ spatiosa. Proper. Et longa cyclade verit humum.

Cyclades. pe. coz. Insulę in Ionio mari quibus ab ortu solis ęgeum mare est: ab occasu Myrtilum occupant ad septua ginta millia. Dictę cyclades q̃ in cycli formam disponantur Nam a promontorio Besteo circa delum in orbem sitę sunt Alij dicunt vocari Cyclades non quia ĩ rotunditate sitę sint sed q̃ longo ordine eas circuire necesse sit ꝓpter promon toria. Unde ⁊ Uir. Sparsasqꝫ per ęquoꝛ dixit cyclades. Sũt autem numero quinquaginta tres.

Cycli. quasi circuli loca erant athenis vbi aliqui vẽnibant. Id aũt nomẽ est tractũ a circulari circunsistentia vẽndendoruz Cyclus enim rotundũ significat. Quare Menander ait. Ita qꝫ ego mihi videoꝛ per deos immortales videre meipsum indutum currere circum ac vẽnire.

Cyclopes.pe.pro. Gigantes seu reges antiquissimi in sicilia iuxta etnam vno oculo in fronte. Cyclops ḡsi circularis oculus κύκλος enim rotundum ꝛ circulum dicit ὠψ oculum

Cycnus: latine bolor: auis candida: anſere maior argutam vocem hñs: ꝛ cum ad mortē pernenit: maximo dolore angitur adeo vt flere videaꝯ. Ouid. Dulcia defecta modulatur carmina lingua cantator cycnus funeris ipse sui: Fuit autez cygnus Phetontis amator. Post illius iteritū diuino fletu in hanc altē mutatus cē ꝺr in fabul'. Cycneus.a.um. vt vox cycnea: q̄ ē cycni. Quādoq; cyeneus dicit candidus. Fuit insuper cygnus filius martis. Unde Hesiodus in aspide ενθ' τοῖ κύκνος μὲν ὑπερμενεος Διος υἱὸς ὀρκτεῖνε μενεϊ μεμαὼς σακε ἐμβαλε χαλκεομ εγχος.

Cydarum.pe.cor.gñs nauicule.

Cydon. Insigne Cretę oppidum a quo malum cydoniū pomū quod dicitur Cotoneū. Ply. Dis proxima amplitudine mala quę vocamus cotonea: ꝛ greci cydonia ex creta insula adnecta. Serenus. Aut quę poma cydon cretęis misit ab oris Inde cydonitē appellat Palladius cibum ex cydoneis decoctis ꝛ melle confectum. Cotonatum vulgo dicitur. Est ꝛ cydon nomē viri ꝓpriū Et Cydones populi.

Cydnus: fluuius cilicię qui Tarsum apli Pauli vrbez diuidit cuius aq̄ contra podagras teste Plynio valet. A tauro ortū habet vt inquit Stra. abundarum coloze sic dictus. Nā q̄cquid candidum est. Syrij cydnum vocant.

Cylydros.gñs serpētis ex κυλεω voluo υδρορ serpēs quasi volubilis ꝛ eundo sępe se inuoluat.

Cylindrus: colūnula lapidea rotatilis qua rei rusticę scriptores aream equari iubent. Uir. area tū primū ingenti ē equada cylidrō. Cato areā vbi frumentū teratur sic facies. Cōfodiatur minute terra. amurca bene ꝺspgaē: ꝛ ꝺbibat plurimū ꝺminuito terrā: ꝛ cylidro aut pānicula coeq̄to. Tractum nomē ἀπο τοῦ κυλιεῖν. i. a voluendo. pręterea cylindrus dicitur omne quod rotatu facile est. Li. de fato. Sed reuertatur ad cylindrū ꝛ ad turbinē suā q̄ moueri ī cipere nisi pulsa nō possunt. Id aūt. cū acccidit suapte natura qō superest ꝛ cylindrū volui ꝛ versari turbinē putat. Sūt ꝛ cylindri lapilli teretes. Hoc ē oblongi atq; volubiles q̄bus mulieres ꝛ donabaē ꝛ ornabaē. Ply. libro vltimo de beryllis qui mira longitudine placebant: ait ideo Cylindros q̄dā ex his facere malunt q̄s gēmas quoniā ē summa commendatio in longitudine Ex q̄bus verbis colligitur cylindros oblongos esse hemmas vero quadratas aut rotundas. Solinus similiter inq̄t Indici reges hoc genere gemmarū in longissimos cylidros amant fingere In qua significatione quidā chelydros scribi debere putant quasi genus illud ornatus simile esset spiris serpentum quos chelydros appelllant.

Cylindraceus.a.um. quod est factum ad similitudinez cylindri hoc est teres ꝛ oblōgum. Ply. scribit filiquas piso quod genus leguminis est cylindraceas esse. Et Anaximander dixit terram esse formę cylindracę.

Cyllenius Mercurius dicitur: q; oēm rem sermo sine manibus cōficiat. quibus partibus corpozis qui carent κυλλοί vocantur. Ideo que quadratum eum fingūt. Alij volunt q; in cyllenia via sit enutritus Alij q; in monte arcadię cyllene. Alij q; a cyllene sit nympha educatus.

Cylindroides vocatur figura columnę quę iacitur.

Cylix grēce poculum ꝛ calix latinę dicitur.

Cylisma.atis volutabrum: volutatio.

Cyllene mons arcadię: vbi enutritus Mercurius Cyllenius dictus est.

Cyma fetus partusq; brassicę. Quasi κῦημα qō fętus figūt Celsus. Maliē succi brassica. magisq; ēt cyma ei⁹. Ply. li. ix. Ex oībus brassicę gñibus. suauissima est cyma siue quyma. etsi inutilis habeē Col. Maior. pars eius brassicę in cymā prosilit. Cymata etiaz dicunē hęc a Columella: quę vere proximo post primā sectionē e caulibus colliguntur: vel vt alij dicūt tenuiores cauliculi. Cyma etiam oppidum est ęolicum.

Cymba genus nauis. Iuue. Atq; vna trāsire vadum tot millia cymba.

Cymbium genus poculi vinarii procerū ac cymbę simile q̄ grece κυμβιϛ dicitur. Uir. li. iij. Inferimus tepido spumantia cymbia lacte. Uideturq; diminutiuum a Cymba. Alij Cymbium. quasi cyssimbium per syncopen dici volūt a cyssos hedera q; ex ligno hedera fieret.

Cymbalum. Instrumentum musicum quod in sacris matris deum cum tympanis babebatur.

Cymbalistę. qui pulsant cymbala sicut tympanistę qui tympana pulsant: Apul. de deo Socratis. Barbara autem strepitu cymbalistarum ꝛ tympanistarum ꝛ chorzaularum.

Cymęi: siue cynei a cimo locrozū oppido. Uū in varrone Cymeus Atigonus mendose legitur pro cymeus cyneusue.

Cyminus pe. cor. etrurię lacus ē monti suppositꝰ. de quo Uir. li. vij. Et cymini cum monte lacum.

Cyminum pe. pro. quod nos. y. in. u. vertentes cuminū dicim⁹ Est aūt cyminū ꝛ satiū ꝛ syluestre ḡternis: aut quinis foliis veluti serratis multis ḡgritudinibus magno vsui: sed pallorem bibentibus gignit. Persius. Et palentis grana cymini.

Cymodoce.pe.cor. dicta q; undas maris quiescere faciat.

Cynethium: vt scribit Dion. libro primo antiquitatū: ē ciuitas in Arcadia ab ęneę socio ibi vita functo sepultoq;. Dinc Cynethę siue cynetenses populi quos ramē alija Cynetho Cychaonis filio putant appellatos.

Cynos. latine canis. Quo noīe etiam dicta est ciuitas ī locride. Liu. li. viij. tertię decadis. Cynū locridos. emporium. Ptol. In locride cynos ꝛ calliaros εὐφνία κώμ κυνος.

Cynici. pe. cor. Cuiusdam sectę phi. eius princeps Anthistenes Hercules ꝛ Diogenes fuere. sic dicti vel a Cynosarche gymnasio vbi versabaē Anthistenes vel a κυνος canis ḡsi canini quia essent ī cauillis castigationibusq; more canū mordaces ꝺtra vitia: vel q; obscenitate licētiaq; sermonis rabiem quādā caninā repzesentarēt Uel q; nequaq̄ vt canes adulareneē: sed ozatione ac gestu inde linquentes inueberent.

Cyniphus siue Cyniphos fluui⁹ aphzicę: a quo et regio eo noīe dicta ē in qua maximi sunt byrci Dic grex cyniphius. i. grex bircozum ꝛ cyniphia pellis bircina. Mar. de Udonib⁹ Nōbos lana dedit sed olentis barba mariti. Cyniphi potent planta latere finu.

Cynosbatos latini dicunt sentem canis.

Cynachante arbuscula quę acinos veluti vuę producit. latini caninam sentē ꝛ vulgo vuam spineam nominant.

Cynanche a canibus dicta quos infestat pręfocatio est nocturna maxima pituita crassa ꝛ lenta in fauces ceruicesq; delata ἀπὸ τοῦ κυων καὶ ἀναγχω qō est angere. a quo ꝛ Angustus ꝛ Angor: ꝛ Angipoztus.

Cynomyia: musca cania κυων κυνος canis καὶ musca quę sanguinem ab animalibus exugit. Hęc pzecipue canum auribus insidet ꝛ vulnerat eas.

Cynites. is. pe. cor. musca minutissima lōgis cruribus in capite hñs rostrum quo perfozat pellem hominis. Nascitur ex bumoze ꝛ iuxta aquas abundat.

Cynopolis canuz ciuitas: in qua Anubis colitur. ꝛ bonoz ꝛ facer quidā cibus canibus ē ꝺstitutus. Ab hac cynopolitana pfectura appellata est. Qui ī ea habitāt Canarij dicuntur.

Cynocephalea: herba caniō capiti filis κεφαλι caput dicitur.

Cynocephali. pe. co. bestię similes simijs ꝓter capita canina in ęthiopia violēti ad saltū. feri morsu. Aug. lib. xvi. ci. de. Quid dicā de cynocephalis: quoz canina capita atq; ipse latratus magis bestias q̄s boies ꝺfitent'. Ply. li. vij. Sens mentis minoz appellata aīalū q̄ cynocephalos vocamus lacte viuunt

Cynogloſſa. Herba q̄ ꝺr lingua canis γλωσσα enī lingua ꝺr

Cynozhodos: pe. cor. rosa syluestris. i. canis rosa sic dicta qz radix ad morsum canis rabidi vnicum remedium oraculo quodaz compertū fuit. Quidam dicūt esse lilij genus rubens

Cynosozchis: quasi caninus testis. herba que ꝛ ozchis ꝛ cynosozlonia dicitur folijs olcę mollibus ternis.

Cynosura. pe. p. canis vra. i. cauda ꝛ minoz vsa dicitur. Luc. li. ix. Te segnis cynosura subit tu sicca profundo mergi plau-

stra putas. Sunt ãt due arcti: quaꝝ vna dicitur maioꝛ vrsa quam greci elicen dicũt. Altera minoꝛ vrsa. Cynosura a greꝯcis dicta. Nam populi greꝯcie notare soliti. Hanc sydonij aspicientes ꝺirigunt nauigãt. Oui. esse duas arctos: quarum cynosura vocat. Sydonijs elicen graia carina notat.

Cynossema greco sermone dicitur canis sepulchꝛum. Quo ẽt nõe est dict⁹ tumulus Hecubę pꝛoris Priami que ex dolore in patibili post cladẽ erituꝝq; patrię ac suoꝝ in canẽ conuersa fertur. Ply. Cynossema ita vocatur hecubę tumulus.

Cynthia Diana dicta a Cynthio monte in delo insula in quo nata cum phębo est. Uñ ꝛ Apollo cynthius ꝛ a quo ipsa insula delo cynthia. Qui mõs tante celsitudinis ferẽ vt vmbꝛa sua totius ĩsulę ambitũ tegat. Cynthia ẽt locus romę vbi cynthioꝝ monumẽtũ fuit. Et a Diana Properꝯ amicã suã cynthiã ob pulchꝛitudinẽ vocaut: quę pꝰ hostilia vocabatur

Cypseli aues que ꝛ hirundines. Dictę ex eo q⁹ nidum spẽ cypseli. ciſtellę ex luto fingunt. Fuit et cypselus tyrannus apud corinthũ. ẽt a ciſtula nomen acceptũ quã greci cypselon vocant in q̃ delituit occultatus a mꝛe cũ ad pnicẽ vestigaretur.

Cyphi gñs suauissimi odoꝛis. Piero. Odoꝛis aũt suauitas ꝛ diuersa rhynamata ꝛ amomũ cyphignanthe: muscus ꝛ peregrini muris pellicula q⁹ dissolutis ꝛ amatoꝛibus conueniãt nemoniũ dissolutus negat.

Cyparissus fuit nomẽ pueri Thelephi filij quẽ apollo amauit postea in sui nois arboꝛẽ uersũ. Cyparissus ꝛ p syneresin Cypssus deinde uersione. y. in u. cupssus dicit. Uir. Aerię ąrcus: aut conifere cyparissi. Idẽ. Et teneram a radice ferẽs syluane cupssum. Dicta Cyparissus q⁹ coꝛpus eius a rotunditate in aerẽ erigit. Uñ ꝛ conos dicit alta rotũditas ꝛ fructus eius conos appellat. Hęc arboꝛ natu moꝛosa est: ꝛ p lutoni sacra q̃n succisa nõ regerminat. Ideo funebꝛi signo ad domos defunctoꝝ illam posuere maioꝛes petro. in saty. Gaudent feralibꝰ circũ tumlata cupssu. Ab cyparissus fit Cyparissius a Cupressus cupssinus deducuntur.

Cypiron gñs est herbę paluſtris seu iunci que ꝛ Cyperus. Cyperus ꝺo alia herba est que gladiolus dicitur radice bulbosa ꝛ odoꝛe vicino nardo Est ꝛ p se idica herba q̃ cypris vocatur. Bingiberis effigie cõmanducata croci vim reddens.

Cyprus. insula in Carpathio mari inter ciliciam ꝛ syriã diues luxui dedita. Uñ ꝛ Ueneri sacra. Hoꝛ. Sic te diua potẽs cypri. A cypro vbę i ea sic appellata. In ea mercat⁹ erat quondã noue regnoꝝ sedes. Urbes in ea pclarę Cythera a qua Uenus cytherea dicta est. paphos: palepaphos ꝛ Salamina. Hęc inter maioꝛes nostri maris insulas locum sibi vendicat: cuius septẽtrionales partes trachęę cilicię oppositę sũt sibiq; cõtinenti pꝛoxima est. Orientales Issico sinu. Occidẽtales pãphilicũ allunt pellagus. Australes egyptũ. Ambitus insulę trium millium ꝛ quadringẽtoꝝ ac vigiti stadioꝝ. Hic Cyprius. a. um. Uñ tres paruę insulę huic ꝓpinquę Cypę noiant. Et venus Cypꝛia q⁹ ei pmũ i Cypro tẽplũ fit ostitutũ: vel quia parientibus pꝛesideat. Nã greꝯce κυειν parere ẽ Similr Cyprius. a. um. possessiuũ. ꝛ Cypꝛianus nomẽ viri ꝓpꝛium. Cyprus etiã ꝺoꝛ vna flozens. ꝛ spẽs q̃daꝝ extrinsecus virgula in egypto ferens ẽt flozidũ quẽdã fructũ ĩmodũ flozẽtis vue ꝓlatũ Sed videtur magis inãt Piero. ad fructuꝝ vitis respicere cum ꝺoꝛ in cãticis. Botrus cypꝛi frater⁹ meus mihi in vineis engaddi. Ply. lib. xij. circa finẽ dicit arboꝛẽ odoꝛatã in egypto foliis ꝛ semini poziãdro similis. coquitur in oleo ꝛ exprimitur. Inde vnguentuꝝ regale. q̃ cyprus siue cypꝛinum dicit. vñ in canticis scribit. Cypꝛi cuꝝ nardo: nardus ꝛ crocus: fistula ꝛ cinnamomũ cum vniuersis lignis libani. Nascitur in multis locis sed in cipꝛo insula odoꝛis suauitate pꝛestat. Ideo Cyprus est appellata.

Cyprinus: gñs piscis de quo Ply. ꝛ Aris.

Cypꝛogenia dicunt̃ que sunt in cypꝛo genita: ẽt venus vt Homerus in hymnis.

Cyrcerũ. nauis asiana pgrãdis. Plau. Cũ pauctoꝝ poꝛtitores ꝛ que nauis venerit ex asia negant venisse. Conspicatus suꝝ interim cyrcerum quo maioꝛem non censeo.

Cyrene. es. ꝛ Cyrenę tñ plũ numero. pe. pꝛo. oppidum lybię inclytũ potẽsq; conditum a Batto Laconico quẽ Calimachus pꝛogenitoꝛẽ suum fuisse tradit. Ab hac Cyrene tota libya Cyrenia dicta est a Cyrene que ꝛ Cyrenia virgine penei regis arcadię filia: quam rapuit Apollo e monte pelio et in africam que vergit in egyptum transtulit ex qua filios suscepit. iiij. Aristeũ Nominũ Auteũ ꝛ Argũ. Hic Cyrenaicus. a. um. vt regio cyrenaica ꝛ pha cyrenaica quã Aristippus socraticus cyrenensis instituit. Hinc Hegesias pha de quo Li. lib. j. tus. oꝛigenem duxit. Hanc regionẽ Ply. appellat pentapolitanã: a nũero q̃nq; vbiũ quibus maxime inclyta ẽ. quaꝝ h̃ sũt noia. Beronice: Arsinoe. Ptolomais Apollonia: ipsaq; Cyrene. Scribit. Sal. Cyrenenses magnum et diuturnũ bellũ gessisse cũ carthaginẽsibus de finibus agroꝝ Est ꝛ Cyrene nomẽ vrbis in Cypꝛo insula quã Cyrus condidit ex qua natũ putant Simonen patrẽ Alexandri ꝛ rufi vt est apud euãgeliũ. Augu. li. de pastoꝛibus scribit simonẽ cyreneũ q̃ angariatus est vt xpi crucẽ tolleret fuisse afrum ꝛ hanc cyrenem africę contiguam esse.

Cyrnus greꝯce κυρνος insula est in mari liguſtico quam latini coꝛsicã dicunt. Dicta Cyrn⁹ a Cyrno Coꝛsice rege pus Terranne noiata quia ibi terrãei populi thessalię habitauerũt longa passuuꝝ. cl. milia. lata maioꝛe ex pte. l. Circuitu cccxxij. miliũ distans a vadis volateranis. lxij. milib⁹ passuũ. Hinc Cyrneus a. um. Uir. Sic tua cyrneas fugiant examina taxos. Hec pmo teraphne postea a cyrno cyrne appellata est. Cyrnea vasis vinarij genus. Plau. Ladus erat vini ide impleui cyrneam.

Cyrrha: ingũ parnasi mõtis bęotię. Mar. Quid tibi cũ cyrrha: q̃d cũ pmesidos vnda: Cyrrhea: vo vbs i Helicone iuxta Nysam. Luca. Sed mihi iam numen: nec si te pectoꝛe vates accipiam cyrrhea velim secreta mouentem Sollicitare deum: baccumq; auertere nysa.

Cyrios latine ꝓpri⁹ authẽticus dñs. vñ Cyriac⁹ ꝓpriũ nomen

Cyrus pꝛopriũ nomẽ regis persaꝝ Cyrrus vo nomen duoꝝ fluuioꝝ: quoꝝ vnus est in Albania: alius in Media.

Cyssus: genus hederę quę sola sine adminiculo stat: a greꝯcis oꝛ thocyssos ꝺoꝛ. Quo etiã nomine dictus fluuius quidam.

Cytheron Uide in dictione Cithara.

Cytisus pe. coꝛ. gñs fructicis ĩter campos ꝛ syluas a Cytiza ciuitate. Col. li. iij. Cytisum. quez greci aut zeas: aut carnicin aut trifarin vocant q̃s plurimũ hẽre expetit q⁹ gallinis apibus, ouibus capris ꝛ oĩ generi pecudũ vtilissimus est. Idem li. x. Utraq; cytisus est enim satiua ꝛ altera sue spontis.

Cytoꝛus pe. pꝛo. mons in Asiatica regiõe que paphlagonia nũcupat: In eo buxus plurima nascebat. Uñ ꝛ Buxifer a Catulo ꝺoꝛ. Uirg. Et tuuat vndantẽ buxo spectare citoꝛum. Fuit ꝛ cytoꝛus siue Cytoꝛum ciuitas synopensiũ empoꝛium a citoꝛo phryxi filio condita ꝛ appellata vt testatur Strabo.

Cytinus flos satiuę punicę: vt balaustũ syluestris: vt est apud Dioſco. Plynius vo cytinũ interpretat pomũ ipsum immaturũ ꝛ pꝛimũ partũ eius flozere incipiẽtis: flozes vo ipsos in ipso Cytino erumpentes Balaustia nature astringentis.

Cythereis nomen fuit libertę Uolumnij quã Gallus amasse ꝺicitur. Uir. eam lycoꝛim nominat.

Cythera. pe. pꝛo. Insula ẽtra cretã. In quam pmum delata est Uenus. Uñ venus cytherea dicta est. Festus tñ scribit Cytheream venerẽ dictã ab vbe cythera in quam pꝛimũ deuecta esse dicitur concha cum in mari esset concepta.

Cyzicus siue cyzicũ Insula in ꝓpontide duob⁹ põtib⁹ ꝺiuncta cõtinẽti habẽs vbẽ eiusdẽ nois: mẽnib⁹ arce ꝛ turrib⁹ marmoꝛeis cui nomẽ ꝺidit cyzicus rex quẽ Jason p ipsius prudẽtiã ĩteremit. De hac Oui. li. j. fas. Dic ꝓpontiacis hęrentẽ cyzicon oꝛis. Cyzicon emonię nobile gẽtis op⁹. Fuit hęc ciuitas magnitudie ꝛ pulchꝛitudine cũ pmis asię vbibus ꝺparãda paci ꝛ bello apta trib⁹ armamẽtarijs iclyta quoꝝ aliud armoꝝ aliud ĩstrumẽtoꝝ aliud frumẽti erat receptaculũ. hui⁹ habitatoꝛes Cyziceni appellãt. Uex pius papa in Asia hãc Cirũ appellat non Cyzicum Et de Cyzico sic scribit. Numquid

Lyzicus nobis nō satis cōstat adeo claritatē rebus adimunt tēpora ⁊ nos hominciones diuturnā querimus in hoc seculo gloziā quā potentissimę ciuitates retinere nō potuerūt

Littera quádoqz p th aspirato ponit: vt Theos deus. quandoqz conuertitur i b vt quod ol uellum nos iam bellum dicimus. Et uellona bellona. Quādoqz in L vt a sedeo: olim sedda dicebat quę nūc sella. Quandoqz i r vt Meridies ab eo quod é medi⁹ dies. Interponit nōn q̄ in ꝓpositis hiatus ꝓhibēdi cā: vt in pdest redarguo. Subtrahit quādo sequēs syllaba ab scā: alia ꝛsonante ꝯcipit. Ut ascēdo Aspicio. Qñ aūt uertat i alias litteras dictū ē i ad.

Dacia p c regio in Scythia: quā quidā Thracię partē: quidam contermināt dicunt. Alij ꝓuinciam citra ⁊ vltra Istrum esse autumant. hęc vt Ptolo. scribit a septentrione parte Salmatię a carpato monte a meridie danubio terminat. quā nonnūlli valachiā magnā esse voluerunt. Cuius populi Daci et dacę dicuntur. q̄ olim Strabone teste appellati sunt. ex quo apud Athenienses dauozū nomina seruilia plurimū abūdabant. Vnde factum est vt in comędijs serui ītroducant daui nominati qui alio nomine Sete dicti sunt.

Dacic⁹ dict⁹ ē q̄ daciam vicit sicut a germania germanic⁹. Iuue. Cū lance beata dacic⁹ ⁊ scripto rādiat germanicus auro.

Dactylus. pe. co2. a latinis dicitur digitus. Ad cuius similitudinē metri pes vocatur. Item Dactyli caryce ideſt fructos palmę. Apitius. Et croci ꝺragmę singulę dactylozum ossib⁹ tozridis quinqz bis denqz dactylis nūc mollitis ē. Est ⁊ Dactylus vue genus in longum pozrecte. A Columella Dactylides dicuntur vuea digitali gracilitate.

Dęmon latinę sciens ōz. Aug. li. ix. ciui. dei. Dęmones dicuntur quoniam grecū vocabulū est ob scientiā nominati. Nostre religionis homines appellant spiritus i cęlo a deo creatos q̄ de cęlo delecti partiz i terrę ifimo partiz i ꝺ aere damnati sūt. hīc Eudemon ⁊ Cacodemon ꝓ bono ⁊ malo dęmone. Demon etiā animus humanus in cozpore situs vocatur.

Dęmonium idem quod demon. Demoniosus ⁊ demoniac⁹ q̄ a dęmone possidetur. vnde de apostolo Thoma scribitur q̄ demoniosi liberabantur.

Dędalus pe. co2. dici potest ingeniosus. Quo nomine dictus ē Athenięnsis faber egregius Icari pater qui serram asciaz ꝓpendiculū terebzā gulfinū lithotoltaz iuenit: malūqz ⁊ antennam naui imposuit. Dic accusatus q̄ perdicam sozozis filū iteremisset. Judicij metu in Certā fugit: vbi Labyrinthū fabzicauit vbi Minotaurus includeretur opus potentissimū humani ingenij. Dictus Dędalus vt quidam existimāt ἀπο του Δαι Δαλλει ꝙ quod est variare. Alij hoc verbum a Dedalo deriuatū putant ob multiplex variūqz ingeniū hoīs ꝓp q̄ greci Δαι Δαλον variuz dicunt. Et lucre. Terrā obreruz artificiozūqz varietate dędalaz nominat. Ennius simili modo Mineruam Virgilius Circem. Plau. Logodędalos vocant qui dolum colunt sermonis ornatu.

Dędala neu. gñe: vbs lycię: a mōte lycie: seu a Dedalo ibi sepulto quem coluber aūticus ex amne nino in paludem quaz dędalus commeabat egressus momozdisset.

Dalmatia: regio Illyrica contermina liburnię versus occasuz a qua Dalmatę dicti sunt populi: q̄ vt Abianus scribit. domiti ab Augusto fuere In ea Jadera ciuitas insignis rex abundantia ⁊ Ragusium olim Epidaurus dicta. hinc Dalmatic⁹ a. um. Sue. extrema bella duo per se gessit: dalmaticum adolescens adhuc ⁊ cantabzicum.

Dama gñs capzę syluestris tam mas. cū fęmi. gñis Vir. Luzcanibus timidi venient ad pocula damę Mar. Dente timetur aper: defendunt cornua ceruum. Imbelles damę quid nisi ꝓda sumus: huius diminutiuum est Damula.

Damascus vbs nobilissima ⁊ caput Syrię. vnde Damascena pzuna auctore Plynio li. xv. dicta creduntur.

Damon nomen philosophi pytagozici qui cum phintia archi simo amicitię vinculo constrictus fuit.

Damocles nomē ꝓpzium vnius ex assentozibus Dionysii.

Dametas cū diphtongo ę nomē pastozis de quo Virgilius.

Damnū ⁊ damnatio a demptione q̄si diminutiōe cū minus re factū est q̄ quāti cōstat. hīc damnosus a. um. Col. li. i. Cū etsi ꝓ partes nōunq̄ dānosus ē: i summa tamē ꝓpēdiosum.

Damno as. damno afficio vñ idemnis q̄ nullo afficiē damno. Sed cū de peccato vel ō peccati pena agit q̄qz albatius: cōqz genitiuo iungit. Li. li. iiij. ad Here. Maiozes nostri siqui vnius peccati mulierē dānabāt simplici iudicio maleficioz multoz quictā oportebat. Quo pacto? Qñ quā ꝓpudicā inuecarāt: eā veneficij quoqz dānatam existimabāt. Et li. i. Tus. Sz plurimi ꝺ nitunt: aiosqz q̄si capite dānatos mortem mutauit. Qñ vo nō apponit pretiū vt peccatū pęnaqz peccati accusatiuo tñ iūgit: ⁊ figt culpo. hic. in psa. pent. Quid igit dinam⁹ veteres: minime. Sz post pzoz studia i domo ōsi cōsumpsim⁹ labozam⁹. Li. li. iiij. Tus. Rex nām q̄s errozē dānare voluim⁹ Interdū dānare accipit ꝓ exheredare. vnde duob⁹ filijs alter heredē instituti: alter damnatū legimus. Interdū ꝓ cōpellere obligare ⁊ necessitate astringere. Ter. Tuus est damnatus gnatus: nō tu. Interdū ꝓ liberare. Vir. Damnabis tu quoqz votis. Et est translatio quasi vt damnati cōpellunt maleficijs eozū pęnas luere: ita tu votis supplicum cōpelleris eos exaudire. A participio Dānatus vi cōpositum indēnatus: qui in dicta causa. i. nō defensa aut ignota cā dānat⁹ est. Sal. Ut primo cępe quēqz pessimū ⁊ olibus inuisum indēnatū necare. Aliqñ indemnatus ꝺnon nātus. Liui. li. ij. Eū indēnatū in dicta cā non debere violari. Cōpositā a dāno sunt condēno ⁊ prędamno q̄ est añ dāno Liui. li. iiij. Totam culpam eius tēporis in prędamnatuz collegam trāsferentem omnes tribus absoluerunt.

Dan: vicus est i quarto a paneade miliario cuntibus tyrum q̄ vsqz hodie sic vocat: terminus iudeę, puicię ꝺtra septētrionē. De quo ⁊ Jozdanis flumen erūpens a loco sortitus ē nomē. Joz. q̄ppe pispon. i. fluuiū siue ruuum hebzei vocant.

Danista: fenerator creditoz. Plau. Mozigerus est mihi danista qui de me argentū nō petit: a dādo: q̄ det fenozi: vl a greco αποτου Δανειξει ꝙ q̄ est mutuare. Danisticus feneratozius. Danisma mutuum vsura.

Danunt q̄ñqz a veteribus dicebatur pro dant ⁊ duis pro dederis. Plau. cui se virtutem dis danūt lenoniam.

Danubius ⁊ danubiuz ōz. Ser. Ister fluuius est scythię qui et danubius nominat. Sal. Nomenqz danubiū hz i ingis germanię montis Sarnobę oziť p innumeras gentes ōz Danubius: vbi Illyricū attigit Ister. lx. amnibus acceptis i mare i uoluit. Am. li. Pera. Danubius de occidētalib⁹ partib⁹ barbaroz atqz Romanos iterfecās ppl'os donec pōto ipe ꝺdat

Danaus egypti frater Argiuozū rex: qui anno egressionis populi israel. xxxvij. Stenelo rege expulsa argos tenuit: ibiq̄ q̄nquaginta ānos regnauit. Genuit q̄nquaginta filias q̄ bellides dictę sūt. Pę vna nocte viros suos egisti filios pręter vnā iterfecerūt. A Danato fit patronymicū femininū Danaides. Sene. i Hercule. Ut neqz frustra danaides plenas ferūt

Danae cū ae sed nō diph. grece. Δανακ nomē Acrisij filię. Alij qñ tñ diphtongus diuiditur: vt apud Oui. li. ij. de tris. Quid danaen: danaeqz nurus matremqz lyęi.

Dapes: sūt magnifici ⁊ oppipari apparatus. Mar. Illa quidē lauta est. dapibusqz instructa superbis. Sed nihil oīo te recitante placet. Hinc Dapalis cęna q̄ diuersis amplis dapib⁹ constat. Ply. Pauonem cibi gra Romę primus occidit Ortozius Hortensius dapali cęna sacerdotij.

Dapaticus. a. um. qō ē amplū ⁊ magnificū: vt negociū dapaticū

Dapsa apud veteres gñs sacrificij qō fiebat aut hyeme semēti. aut vere a grecis Δαψ vocatur.

Dapsilis pe. co2. abundās. liberalis. Hręci Δαψιλεα largum dicunt. Col. li. iiij. At spionia dapsilis musto. Δαψιλειαꝫ largitatem abundantiam rerū: liberalitatemqz Un nī quoqz dapsiles aliqñ lautos ⁊ liberales appellant. Plau. in Aul.

Jstas magnas factiones dotes dapsiles: nihil mozor. i. affluentes ⁊ largas. Dapsile aduerbium abundãter Sue. in Uespa. Sz ⁊ continuabat assidue: ac sepius recte ac dapsile.

Daphnis latie laur⁹ Fuit teste Fulio. mercurij filius fozmosissim⁹

Daphne ꝓprium nomen puelle nymphe. Et daphne vt docet Stra. nemus apd Antiochenses. Uide ī dictiõe Epidaphne

Dardanus nomẽ electere toutsqz filij. Qui cum Jasiũ fratrem interemisset: unde fugiens samothraciam deuenit. Uñ Uir. Pis satus in agris Dardanus ideas phrygie penetrauit ad urbes Threiciãqz samõ: q̃ nũc samothracia fertur. Et ab ipso dardano dardania regio in phrygia vocata ẽ: ⁊ dardanide populi. hic Erichthoniũ genuit q̃ filiũ habuit Troẽ: q̃ troiam: q̃pus dardania appellabat: a suo nomine vocauit. Hic filios habuit Assaracũ ⁊ Jllum qui urbem regiã a se Jlion nominauit. huius filius fuit Laomedõ priami pater.

Darideus nomẽ regis psarũ tpe Tiberij Caij ⁊ Claudij ipatoꝝ.

Dareus nomẽ regis persarũ: qui xxxvj. annos regnauit: cuiꝰ rei filius er Atosa Lyri filia successit in regno: hoc nomẽ habet pe. p. quoniã apud grecos scribitur per ei diphtongum.

Daricus pe. coꝝ. numisma pficũ Darij imagine percussum.

Darmentius: fluuius Medullozũ sese per confragosa loca in Rhodanum precipitans.

Daseia denstas spiritus ⁊ signum est vocalis aspirate.

Dardanarij dicuntur ꝓpole qui oña pemũt vti demum carius vendant. Dicti a Dardano quodam cõtaminatissimo ⁊ pro flagitiosissimo magno a quo ẽt Dardanie artes a Lol. vocantur magice. Eius sunt verba. At si nulla valet medicina repellere pestem dardanie veniunt artes.

Datatim aduerbium figt in vicem dando. Plau. Tum isti q̃ pila ludunt serui scurrarum datatim in via.

Datarius: q̃ i postulationibus ac lris manu pontificis maximi subscriptis diẽ ⁊ locuꝫ notat q̃bus date sunt litterę. Datari⁹ a. um. quod. est dandum. Lingua vernacula dadare Plau. Ebo an nõ prius salus: nulla est mihi salus dataria.

Dauuia Apulia a Dauno Jllyrice gẽtis claro viro q̃ eã odidit.

De ꝓpositio est q̃ separata mõ figt ατο hoc ẽ a vel ab vel ex: vt audiui de patre meo. Mõ περι vt cum dicimus de ꝓtibus oronis περὶ μερωγτου λογου Mõ pp. Ter. i Eu. Quã tum me amas de fidicina hac Mõ deoꝝsũ: ficut sus surꝰ suꝫ Unde susqz deqz sero veteres dicebãt. hoc ẽ surꝰ suꝫ an deoꝝsum res feratur: parui facio Mõ memoratiuaꝫ vim habet: vt Licero scripsit de officijs. Modo figt non: vt delũbe: q̃ est nõ habẽs lumbos. Composita interdũ auctiua ẽ: siue intentiua: vt deamo: depzauo. Interdũ diminutiua vt decresco deferuesco. Interdũ ꝓuatiua siue negatiua: vt despatus demẽs dedecet. Interdũ localẽ vim obtinet: vt deambulo descendo. Interdũ deficiẽtẽ vim sui simplicis indicat: vt discoo dediſco: tego detego: doleo dedoleo. Interdũ ẽ honoris exhibitiua: vt defero deduco. Sigt q̃q̃z in totuꝫ vel oĩo: vt demãdo. Q̃q̃z apte seu palã vt demõstro. Cõponit ãt cũ dictione icipiẽte ab A vt deamo B vt debacchoꝝ C vt decerno D vt deduco E vt decerto F vt defero G vt deglutio H vt debisco I vt deiicio L vt delaboꝝ M vt demiroꝝ N vt denudo O vt deosculoꝝ P vt ꝓpello Q vt ꝙquirio R vt derino S vt desudo T vt detrabo U vt deuẽio. Patit tñ nõnũq̃ elisionẽ metri grã: sicut ĩ deide ⁊ debic. Uirg. Osculalibauit nate debic talia fatur: vbi elidit e ⁊ dicimus debinc.

Debabeo es. figt nõ bẽo. Plero. ad Eusto. Ita ille moderatur vniuersa vt nemo quid postulet nemo debabeat.

Deamo valde amo q̃d vulgo dicitur cozdialiter amo. Ter. in Beau. Ne ego sum fozrunatus deamo te syre.

Deambulo de loco ad locum: vel hinc inde ambulo: vt fit salutis vel relaxationis cã. Ter. in adel. Deambulare huc libituꝫ est. Aug. li. v. con. Ante tribunal deambulabat solus.

Deambulatozium: locus in quo deambulamus.

Deartuo as. q̃si ꝑ artus incido. Plau. in Lapi. Tum igitur ego denunciatus deartutus sum miser.

Deauro as. a summo vel ad imũ auro: vnde deauratus.

Debacchari: ꝓprie est prę ebrietate valde furere. Ter. in Adel. Satis debacchatus iam leno es: audi si vis nunc: egone debacchatus sum in te an tu in me: Per translationem vo dicitur cum quis ira percitus furit.

Debellare bello vincere vel capere: ⁊ ꝓprie debellamus homines. expugnamus castra vrbes naues ⁊ huiusmodi. Ply. li. vij. Dareum Alexander debellauit.

Debilis ex de ⁊ habilis: quasi parum habilis hoc est male habitudinis. i. infirmus. hinc Debilitas. ⁊ Debilito as.

Debeo es. debui. itum. Pertinet ad omnia: quibus deuincti sumus: quod vulgo teneoꝝ seu debitoꝝ: siue obligatus sum dicitur. Lic. Planco. Perfice vt ne minus resp. tibi q̃s tu rei pu. debeas. Idem Serui. homo ⁊ maximis meis beneficijs deuinctus ⁊ prope omnũ qui mihi debere aliq̃d vident gratissimus. Aliq̃n debere est dare debere. Plau. in cur. Beat⁹ mihi videoꝝ subduxi ratiunculã q̃tũ eris mihi sit: q̃tumqz alieni fiet: diues sum si non reddo eis quibus debeo. Sal. Res aũt oppoꝝtuna videbat q̃ is priuatim egregia liberalitate plublicę maximis muneribus grãdẽ pecuniã debebat. Sed cum accipitur pro eo quod vernacula lingua dicimus douere verbum famularium est vt. Tu debes legere:

Debitoꝝ prꝛprie dicitur is a quo inuito exigi pecunia potest inquit Modestinus.

Debitio ipse actus. Lice. Per. q̃s dissimilis est pecunę debitio ⁊ gratię: nam qui pecuniam dissoluit statim nõ habet id qõ reddidit. Qui autem debet: es retinere alienum. Gratiam ãt ⁊ qui refert habet ⁊ qui hz in eo ipso quod habet refert.

Debitũ ⁊ participiũ ⁊ nomẽ esse põt. Quando nomen est figt id quod debeẽ: vt oẽ debitũ dimisi tibi. Quando participiuꝫ dicitur obligatum. Liu. li. xxij. Cum Romanus plures q̃s pęnus recepisset: argentũqz ꝑ eis debitũ sępe iactatum ī senatu re quam tunc consuluissẽt pres tardius erogaretur.

Decacumino as. pe. coꝝ. cacumen. ꝓcido: siue cacumine priuo. Col. li. vj. Põt ẽt vulnus sic disponi. vt adhuc tenera decacuminetur ne altitudinem. xv. pedum excedat.

Deca grece Δεκα latine decẽ. Decatos decimus Decas adis. numerus denariꝰ: seu q̃q̃d numeꝝ denariũ ꝛtinet. Uñ Liuius libꝝos suos decadas nũcupauit q̃ decẽ volumina singulę ꝛtinerent. Jtẽ decadas decẽnalia spatia nuncupamus.

Decapolis pe. coꝝ. Judeę regio est decem vrbium transiozdanem. Danc multi Cesaream esse dixerunt.

Decarchon greci eũ appellãt q̃ decẽ pręest equitibus.

Decacordium: instrumentum musicũ decẽ chozdas habens.

Cecalogus pe. coꝝ. sacrã volumẽ q̃ decẽ legis ꝓcepta cõtinet.

Decaphozus pe. coꝝ. lectica quę vertur a decem hominibus: Sicut. bexaphozus quę a sex.

Decadozos pe. pzo. longus decem palmis.

Decalicatum: calce litum.

Decaluo as. Uide in dictione caluo.

Decedo is. figt discendo: ꝓprie vo a mandato custodię loco recedo: vt Consules de prouincia dicunt decedere: ⁊ pfides ô vrbibus. Et decedere est deoꝝsuꝫ ire siue minui. Lact. lib. j. Jd aũt solidũ existimãdũ ẽ: cui nihil decedere id pfectuꝫ cui nihil possit accedere. Decedere via est per errorẽ siue bonoris gratia digredi. Sue. in Ilesa. Et cũ luminibus extinctis decessisset via diu errabũdus tandẽ ad lucẽ duce reperto p angustissimos tramites pedibus euasit. Jdẽ i Tibe. Nec mirũ cũ palã esset: ipsum quoqz eisdẽ assurgere ⁊ decedere via Plau. in Tri. Decedã ego de via. de semita de honoze populi. Rursus decedere ponit ꝓ moꝛi. Et per se plenum est: vt subintelligat vita tanqz de custodia ⁊ gubernatione coꝛporis proficisci: vt eo mõ dicat decessit: quo defunctus est. Lice. tñ in Lato. dixit. Uetat pythagoras fine iussu impatoꝛis dei de presidio ⁊ statione vitę decedere pro discedere: sed ꝛp ablatiuum desiderat: vt excessit e vita.

Decerno is. ꝓprie statuo constituo definio: siue de magnis rebus certam sententiam profero. Unde ⁊ senatus decretum. Li. li. i. offi. Quare expectanda quidem magis est decernen-

di ratio: q̃ decertandi fortitudo. Ter. Quicq̃d pepisset decre
uerunt tollere. i. deliberauerũt. Per translationẽ vo ptinet
ad ea que sunt dimicatiõis. Liui. li. i. Obuiã egressi vt potiꝰ
acie decernerent: q̃ iclusi de tictis dimicationis.

Decerto as. frequentatiuum. Ambro. Unguentati spectare so
lent non decernere.

Decermina dr̃ quę purgandi causa decerpuntur.

Decretum nomen id figr̃ quod definitur. Un̄ decreta pontifi
cum constitutiões dr̃. Decretũ participiũ: vt cum dicimus
Decretum est. i. statutũ ꝛ definitũ. Decreta senatus a consul
tis sic distinguuntur ab aliquibus vt decretũ dicat particu
lam quandam esse senatusconsulti: vt cũ ꝓuincia alicui de
cernitur tanq̃ decreta sint specialia consulta generalia.

Decretorius a. um. Ponitur pro iudiciario in quo. s. iudicium
ferri potest vt dies decretorius qui ꝛ criticus. Aliqñ dicitur
qõ est decretũ firmatũ extansq; ad aliquid arguendũ iudi
candũue. Quintil. At quidã ligationibus suis illũ mõ ambi
tiosiꝰ declamãdi sudorẽ pstitisse cõtenti cum turba laudan
tium destituũt subselia pugnãq; illã decretoriã impitis ac sę
pe pullatę turbe relinquunt. Decretoriũ sydus: ꝛ tẽpus de
cretoriũ dicit id ex quo de ꝓcntu aliquaꝝ rei futuro sumi
tur iudiciũ. Ply. li. xxvii. Res summa vitium agit decretorio
quis sydere illo quod caniculam appellauimus Un̄ carbũ
culare dicunt vt quodam vredinis carbone exuste. Idem.
Aquila exorit vesperi decretorio die florentibus oleis.

Decerpo ex de ꝛ carpo. significat detrabo: siue inde carpo. Un
de decermina.

Decet conuenit: honestũ est: aptũ ẽ: consentaneũ est. Lic. li. de.
opti. di. gñe. Decere inqt q̃si aptuꝫ esse. consentaneũq; tpi ac
psone. Qõ tã in factis sępissime: tum in dictis valet. In vul
tu deniq; ꝛ gestu ꝛ incessu. Cõtra itẽq; dedecere. Et mõ p
sonale ẽ. Oui. de Reme. Lude decent aĩos mollia regna tuos.
Mõ impsonale: qõ nõnunq̃ cum dativo construitur.
Ter. Facite ita vt vobis decet. Plau. Nobis decet eẽ bonis
Huic contrariũ est dedecet qõ est. inconueniens ineptũ tur
pe siue ihonestũ est. Oui. li. vi. me. Admoniq; preces quaꝝ
me dedecet vsus. A decet fit decens conueniens. decẽtia de
center: decus decor decorus decoꝛ: ꝛ decoro. Cõposita sunt
condecet. Indecet ꝛ dedecet pe. cor. A quibus condecens: in
decens. condecentia indecẽtia condecoro ꝛ indecoro.

Decor oris. pe. pro. mas. gñis: est quasi pulchritudo q̃dam. Uir.
li. v. Et decoris cõuinr diuini signa decoris. Hinc Decorum
pulchrũ: ꝛ decore pulchre. Decoro as. pe. p. qõ est pulchrum
visu aut auditu facio: siue ornо. Un̄ decoꝛ ꝛ indecoꝛ substã
tiua deducunt: sigñq; decoꝛ decẽtia q̃ndã rebus psonis lo
cis siue in agẽdo: siue in loquẽdo accõmodatã. Un̄ si quis i
ducat agricolã ea loquẽtẽ q̃ ad plũm ptinent: hũc nõ seruar
decorẽ dicimus. Aliqñ ẽt ad virtutes transfertur: ꝛ appellat
decorũ nõ tam ipsum honestum q̃ qõ hoibus ꝛ communi
opinioni honestũ videtur ꝛ pulchrũ ꝛ approbabile. Lic. de
op. gñe di. Atq; illud in decorũ quod q̃le sit ex decore debꝫ in
telligi. Est ꝛ decorus a. um. ꝛ Indecorus a. um. Quintil. li. iij.
Lucta corrũpit ac ppemodũ pdit indecora vl voce vel gestu
pnunciato Decor oris. pe. cor. ꝛ adiectiuũ a dec⁹ deriuat. ꝓ
decorus a. um. Sal. lib. iij. Equis ꝛ armis decoribus vultus
Inde fiunt ꝓpositа Indecor ꝛ dedecor. Uir. li. x. Nec tñ in
decorem tua te regina reliquit Sta. li. iij. the. Legimus inde
cores. Inuenit tñ hic ꝛ hęc indecoris. Actius. Luius sit vita
indecoris morte fugere haud cõuenit. Uir. li. xij. Nec gñs in
decoris sine me hec audit mollia facta. vbi patet idecoris sub
stantiuũ esse. Nam si adiectiuũ esset indecore dixisset. Jungit
enim neutrum cõi vt paupere regno. Salu. li. ij. Dedecores
militiq; terga ab hostibus cędebantur.

Decus oris. pe. cor. ꝛ generis neutri honorificentia ex rebus ge
stis est. Uir. li. v. Oblitus decorisq; sui: socium q; salutis. bu
ius cõtrariũ est dedec⁹ quod pro ignominia: siue infami tur
pitudinis genere sumit. Capit q̃q; etiã decus ꝓ honesto:
cũ quid honeste fit: ꝛ dedecus ꝓ inhonesto. hinc decoro as.
pe. cor. qõ ẽ honesto seu honorifico. hor. At bñ nũmatuꝫ de
corat suadella venusq; Sel. Leonides laudat q̃ simile apud
thermopylas fecit: ꝓpter eĩ⁹ virtutes omnis grẽcia gloriaꝫ
atq; gratiaꝫ ꝓcipuaꝫ claritudinis inclytissimę decorauere
monumẽtis: signis: statuis: elogiis: histoꝛiis: aliisq; reb⁹ gra
tissimũ id factũ habuere. vnde decora militię: laudes: hono
res: honestamenta militi in bello cõparata. Sta. li. the. Ter
rarũ decora alta viri decoriq; iugales. A decoro fit cõdeco
ro ꝓ honesto. Dedecoro ꝓ vitupero: siue turpifico. Ter.
in Ecy. An quicq̃ ꝓ istis factis dignũ te dici potest quę me ꝛ
te ꝛ familiã dedecoras. Ex his oĩb⁹ patet q; plus ẽ decus q̃
decor ꝛ plus dedecus q̃ idecorus. ꝛ decoro. pe. co. q̃ decoro
pe. p. Qñ decoro pe. cor. significat honorifico. Decoro pe. p.
pulchrũ visu aut auditu reddo. Unde Decorum ꝛ indecorũ
minus ẽ q̃ decus ꝛ dedecus. Lic. li. j. off. Sin aliqñ necessi
tas nos ad ea detruserit quę nostri ingenij non erunt: om
nis adhibenda erit cura meditatio diligentia: vt ea si nõ de
core: at q̃ minime in decore facere possimus.

Decoꝛ pe. p. appellat qõ greci pręponi dicunt: cuius vis ea est
vt ab honesto nõ queat separari. Nã ꝛ qõ docet honestũ ẽ: ꝛ
qõ honestũ est: decet. Decoꝛ inquit Lice. li. de offi. id esse qõ
consentaneum sit hois excelentie quod ad ꝓcudentiã: ad for
titudinẽ: ad iusticiam: ad tẽperantiã pertinet: ꝛ in oĩ hone
state versatur. Est ꝛ decorũ quod poetę sequunt: cum id qõ
quaq; persona dignum est ꝛ fit ꝛ dicitur.

Decẽ a greco Δεκα fit: a quo cõponunt: vndecim duodecim
ꝛ cętera. Deriuata sunt decimus a quo vndecimus duode
cimus cum reliquis. Denus a quo vndenus duodenus. De
narius a quo vndenarius duodenarius. decẽnarius: ꝛ quę
sequuntur. Decies aduerbiũ a quo vndecies duodecies: ꝛ
cętera. Decen⁹ a quo vndecenus: ꝛ cętera. Col. li. iiij. Ut ego
existimo tricenas vt decenas certe amphoras ꝓcipient.

Decimus non solum numer: sed q̃q; etiam magnitudinem si
gnificat: vt decimũ quodq; ouum. decimus quisq; fructus
ideſt ꝓcipuus magnitudine.

Decimãus siue decumanus. i. magnus. Unde decumana porta
castroꝝ quę ibis maxia ẽ: ꝛ decimanus limes in limitatio
ne agroꝝ a magnitudine ꝛ longitudine dictus putat: q̃ ag
ab exortu equinoctiali ad occasum equinoctialẽ secat. Naz
alter ex transuerso occurrens cardo appellatur. Decumani
etiam vt Asco. docet vocantur publicanoꝝ principes a q̃
bus decumę siue decimę exigebantur.

Decima ę significat portionem vna ex decem. Plau. Ut. deci
mam solueret herculi.

Decimare est decimã partẽ detrahere. Unde apud euangelistã
Ueh vobis qui decimatis mẽthã ꝛ oẽ holus. Et decima
ri legiones dr̃ q̃ decimus q̃sq; supplicio afficit ab impe
ratore. Liui. li. ij. Cętera multitudo sorte decimus quisq; ad
suppliciũ lecti. Sic vigesimare ꝛ cẽtesimare ꝛc. Huius ver
bi cõposita sũt addecimo. Pier: li. j. R. Greges vestros ad
decimabit Ex decimo eligo. Unde Ex decimatum electus.

Decemiugis currus quem decem equi iuncti trahunt.

Decempeda. p. cor. ptica q̃ mẽsurat terra a numero pedum oc
eta sicut q̃ncupeda a q̃q; pedib⁹. Li. Urbẽ iaz pit⁹ metator
ꝛ callidus decẽpeda sua sępe diuiserat. Hinc decempedator.
Idem Lauebat ẽt. L. Antonio qui fuerat equissimus agri
ꝓuiati ꝛ publici decempedator.

Decẽniũ spatiũ decẽ dierꝫ. Nã decẽniũ siue decẽnis decẽ ãnoꝝ
ꝛc. Decẽnale quod est decẽ annoꝝ vt bellum decẽnale.

Decussis a decẽ assibus. Quę dictio in oĩ denario numero men
surę ꝛ põderis valet. Fuit ꝛ suetudo apud maiores vt ęra in
vocabuli cõpositione postponerent. ficq; semissẽtus. semis
quartus: semistertius ꝓnũciabãt. Dipõdiũ a duobus põde
ribus: ꝛ vnũ põdus fuit. Assipõdiũ q̃si libręs vnius pondus.
Reliq̃ deinceps a numero dicebantur vsq; ad cẽtussis. Et a
tribus assibus tressis ꝛ pariter vsq; ad decem. cõputabant
Abunde sumebat cõpositio a decem. A duobus decussibus
Uicessis deinde tricessis vsq; ad centussis.

Decurio dictus est auctore Ulpi. q̃ in initio cum deducerentur
colonię cõsiliꝰ publici gratia decima pars deductorum scri

bi solita fit. Unde Lice. in oratonibus citat decreta Decurionum. Col. Classes etiã nõ maiores q̃z denũ hominum faciũ de quas decurias appellauerũt antiq̃. Erant tñ alij urbani: alij municipales decuriones. Urbanus decurio turmę przerat: quę duobus z triginta equitibus ostabat Neq; vo bel li solũ: sed domi quoq; pro eo qui przest cubicularijs. Sue. in dom. Saturius decurio cubiculariorꝝ. Decurio quoq; palatij dictus est ab Amiano qui przpositus erat palatio: q̃ est ordo dignitatis. In municipiis aũt decurio idẽ creditꝰ q̃ z senatoꝝ Romę. Li. Recita quęso Sexti q̃d decreuerint capuę decuriones. Hoc ẽt patet ex epistola Plynij qui ait. Esse ãt tibi cẽtumiliũ nũmum satis iudicat q; apud nos decurio es. Igit̃ ut te nõ decurione solũ: verz ẽt equite Romão perfruamur: offero tibi ad implẽdas equitis Romani facultates trecenta milia nũmũ. Similiter Decuria ordo ꝺ. Unde latine dici põt decuria cubiculariorꝝ: sicut decuria iudicũ z scribaruz cuius przceps decurio nominatur. Cuius dignitas decurionatus: dicitur sicut a centurione centurionatus.

Decuriare est decurionis officium exercere. Unde decuriata comitia sicut a centurione centurio as. a quo centuriatꝰ ager z centuriata comitia.

Decido is. pe. przo. deorsum seco: vt fit cum ex lardo frustũ incidim⁹. Per translationẽ vo sigt determino. z liti finem ipono. Hor. Et post decisa negocia campo. Unde dedicere dubia dicimus: q̃si ãputando supflua q̃ integrũ ẽ oñdere decido is. pe. cor. deorsuz cado: a quo fit deciduus. a. um.

Decidua dicunt illa quę cadũt. vt folia. Ply. lib. xi. Oĩbus autẽ causa z in mucronem demum concreta sunt: ceruis tantuz solida z omnibus annis decidua.

Decipio is. pe. cor. desraudo. Unde z decipula.

Decipula ę quoddã laq̃i genꝰ ad decipiẽdas capiẽdasq; aues.

Declamare est in ficto themathe exercere. Caluus scribit declamatiõez ẽ domestica exercitationẽ: q̃ res plurimũ conducit eloq̃ntię. Solebãt enĩ Romãi adolescentes eloq̃ntię studio si exercẽdi igenij gr̃a iuebi oĩonibꝰ i eos quos scirẽt aliquo crimĩe posse notari. Unde Senecę z Quintiliani declamatiões q̃ sũt pludia q̃dã oratõrum. Hieron⁹. ad Dama. Nec aures Quintili, flosculꝰ z scholari declamationis nomẽ apud nullum autorem ãtiquũ añ ipm Ciceronẽ ĩueniri põt Idẽ li. j. Decla. Declamat Cicero nõ quales nũc ostrouersias dicimus.

Declamatoriꝰ. a. uz. qõ ad declamãdũ ptinet: vt declamatoriꝰ liber: q̃ declamãda ptinet. Declamatorie aduerbiũ sigt declamãdo. He. More eoz: q̃ declamatorie loq̃ solẽt ad populũ.

Declarare ẽ apte mõstrare. Nã plus ẽ q̃z significare. vt tã ad facta q̃z ad dcã ptinet. Li. Luceio. Itaq; hoc sępius dicendum vbiq; nõ significãdũ sz ẽt declamãdũ arbitroz. Idem. Declarauit id mõ temeritas. C. Cęsaris: qui oĩa iura diuina z humana peruertit. Quandoq; etiã ponitur pro significo.

Declino as. pe. przo. cum accusatiuo significat deuito. Lic. li. j. offi. Declinet q; ea quę nocitura videntur. Ambro. li. j. off. Ipse sibi silentio legẽ posuit innocentię. vt tacendo culpã declinaret quã vir effugere posset loquẽdo. Cũ ablatiuo sigt caueo q̃uis in sensu idẽ. fit cũ deuito: Licę. li. iiii. tus. Quę quoniam vt bona natura appetimus: sic a malis natura declinamus: q̃ declinatio si cũ ratione fiat: cautio appellat̃: eaq; intelligit̃ in solo esse sapiẽtie. Interdũ ponitur p deflecto: seu recedo. Idẽ in Lel. Declinandũ ẽ de via modo hoc ne summa turpitudo sequatur. vt in ver. acti. v. Qui sibi sumpsit vt corrigat mores aliorũ: ac peccata rephẽdat: q̃s hunc ignoscat si qua in re ipse ab religione officij declinarit. Interdũ p deduco. Liui. lib. j. Nec ea culpa quam arguo omnium albanorum: ducez secuti sunt: vt z vos si quo ego inde agmen declinare voluissem fecissetis. Interdũ pro alieno eximio. Teren. in Ecy. Neq; declinatã quicq̃ ab aliarum ingenio vllam reperias. Interdum pro Depono: vt lib. ij. Re. Extendit ora manum ad arcaz dei z tenuit eam quoniam calcitrabãt boues z declinauerunt eam.

Decollo as. collum trunco. Fenestella. lib. ij. Quemadmodum Cęsar a piratis captus sit: vtq; eos postea ceperit z decollauerit. Ueteres autẽ securi cęsos dicebant. Enni quod in collo tuo est decolles caue. i. ex collo depone. Item Decollare ẽ decipere. Plau. Una est que decollauit. Lucil. lib. xij. Quibꝰ fructibus me decollaui.

Decolor pe. cor. adiectiuũ sigt q̃ colore vitiato est: vel sine colore. Hiero. ad Ocea. Aperuit cunctis vulnus suũ z decolorem in corpe cicatricẽ flens Roma osperit. Dicit̃ z decolorus a. um. Amb. Sed ea przpriũ quoddã gñs habẽt non ex tritici semine in aliud gñs seminis decolora mutatione trãslata degenerem traxere nãm.

Decolozo as. pe. p. colore pristino ꝺuo: aut colorẽ vitio. Lic. li. ij. ad Heren. Mortuũ deformatũ tumore przditũ: decolorata corpore constat esse. Et in canticis. Nolite me considerare q; fusca sim quia decolorauit me sol.

Decoquo is. pe. cor. in totũ vel vehemẽter coquo. Unde decocta aqua. Ply. li. xxij. decoquere p conuertere accipe videt̃. Si enĩ clarigaris clauus si ferri vel chalybis aliqua rubigo: aut panni marcor affuerit. omnẽ illico succũ alienũ sapozemq; i venenũ decuoquit. Q̃q; decoquere sumitur p pfecte digerere. Hyssopũ inquit Hier. pariter tõsum sumebant in cibo vt escam grauiorẽ illius calore decoq̃rẽt. Q̃q; p substãtiam osumare; seu solutione creditoribus impedita fidẽ oci dere. Nõ sępe euenit his q̃ gulę oĩa dedũt. aut qui scorta sectant̃. Unde decoctores dicunt̃: q̃ patrimonio absũpto ad inopiã sũt redacti Scribit Spartia. Hadrianũ senatoribus qui non vitio suo decorerãt patrimoniũ pro modo senatorie p fessionis expleuisse. Col. li. xij. Nã q̃uis interdũ emendatuz fit perperam factum vel in prudentia vel negligentia res tñ ipsa iã dño decorit. i. detrimẽtum dedit. Tale quid in se habent Defrigo: vt hic defrixit. i. bona consumpsit.

Decortico as. pe. cor. cortice. detrabo.

Decotes dictę sunt togę attritę quasi cotibus detritę atq; consumptę sint. Habẽt pe. pro.

Decrepiti auctore Dona. a crepitu quoꝝ plangore familię funera ita conclamata fuerint. Uel a creperus: q; in dubio vitę sint constituti.

Decrescere est diminui. Amb. Luius opes nunq̃z deficiunt cuius diuitię nunq̃z decrescunt.

Decubo as. pe. cor. iaceo q̃si deorsum cubo Apul. Decubantem excitaui feram. Col. li. vij. Est ẽt post domituraz molliozis gñis bos qui decumbitur in sulco.

Decubo is. idem q̃ decubo. Hie. Quintũ iam diem decũbens lectulo nimia festinatione dictaui. Aliq̃n decũbere significat mori. Li. li. ij. tus. Mirtũt etiã vulneribus confecti ad dños q̃ rãt q̃d velint si satisfactũ is fit: se velle decũbere.

Deculto as. Ex de z occulto: in quo abiicitur o z c.

Decurro is. decurri z decucurri decursuz deorsum curro. Uir. Summa decurrit ab arce: per translationem decurrere ẽ a principio ad finem vsq; currere. Lac. li. iiij. Quę oĩo tãtę affluentię vbertate decurrens. Item Preterire. Idẽ. li. vij. Decurso temporꝝ spatio. Aug. li. ix. con. Tolerabam illud interuallum temporis: donec decurreret.

Decurtatus participiũ a decurto idem est q̃ mutilatus breuiatus. Li. Mutila sentit quedam z decurtata. Et a Hiero. Decurtatus liber dicitur.

Decussare est in decussis formare atq; diuidere: z per integram longitudinem dissecando trahere. Decussis enĩ dicit̃ a decẽ assibus. Nam numerus denarius perfectus z absolutus est Unde z decumanus limes Col. lib. iiij. Nam duas regulas eius latitudinis quo pastinatoꝝ sulcum facturus est in speciẽ grecę littere decussabimus.

Decussatim sigt p decusses. Colu. li. vltimo Rapam i alueo alt sera cõponito deinde sicut consueuerunt salgamarij decussatim ferramento lunato incidito.

Decutio is. pe. cor. ssi. ssum. ex de z quatio sigt deiicio deorsum quatio demeto decido. Li. li. j. Rex velut deliberabundus in horum ędium sequente nuncio filij: ibi inambulans tacitus summa capitum papauera dicitur baculo decussisse. Hier. p translationẽ ad Hardaniũ dixit. Ut decutiã supcilũ iudeoꝝ

qui synagogę angustias latitudini ecclesię p̃ferunt.
Dedecus.pe.coz.ꝛ dedecozo as. vide in dictione decoz.
Dedignoz aris. Uide in dictione dignoz.
Dedisco is. dedidici. Uide in dictione disco.
Dedico as pe.coz. per verba cõsecro: siue honozis gratia deputo: aut dicendo defero. Lęcil. li. i. annalium. Legati: qui missi sunt veniunt dedicant mandata.
Dedo is: dedidi. deditũ figt in perpetuũ do: vl' totũ subdo: siue in manus potestatęue ꝛ arbitriũ do. vnde dedere se hostib⁹ oz qui se in hostiũ potestatẽ tradit. Et traditio ipsa deditio oz Et qui ita se dedunt deditij vocant'. Plau. in Am. Cõuenit vtri victi sit eo p̃lio vbẽ agros aras focos seqz vti dederent. Liui. li. i. Sic ad supplicia numitozi rem⁹ dedit'. Lęsar li. i. Heluetij oiuz rex inopia adducti legatos deditiõe ad eũ miserũt. Et dedere ẽ simpliciter dare Ter. Uerberib⁹ te cesum i pistrinũ dane dedã. Forma deditionis describit' apd Liuiũ in deditione collatię. Ita enĩ rex interrogauit. Estisne vos legati oratoresqz missi a populo collatino: vt nos populũqz collatinũ dederetis: Sumus. Est ne populus collatin⁹ in sua potestate: Est deditis ne vos: populũqz collatinũ: vrbẽ: agros aquã: terminos delubra vtensilia diuina hũanaqz oĩa i meã populiqz ro. deditionẽ: Dedim⁹. Et ego recipio.
Deditus a.um. in totũ vel valde datus. Teren. i Ecy. Priusq̃ hanc vxozem duxi: habebam alibi animũ amozi deditum.
Dedita opera. i. data opera siue accurata opera: seu de idustria vel ex ꝓposito data opera: quasi cura adhibita ꝛ laboze impenso. Idem in Eu. Apud antiphonẽ vterqz pater ꝛ mater quasi dedita opam erãt: vt nullomodo introiere possem q̃n viderent me. Festus deditũ iterpretat' valde datum.
Dedititus a.um. a deditus fit: ꝛ is ẽ qui se in alterius ꝑiũ dedidit. Curtius. Multitudo dedititiozũ incolis nouarũ vrbiũ cũ pecunia capta donodata ẽ. Per abusionẽ tĩ dicim⁹ ego sum deditius tuus. i. tibi deditus ꝛ tuo imperio obnoxius.
Dedocere est secus ab eo qõ q̃s doctus est docere: vel salsuz id esse ostendere. Quintil. li. ij. Quanta in eluendis q̃ semel insederunt vitijs difficultas cõsequat': cũ geminatũ onus succedentes ꝓmat. Et q̃dem dedocendi genus plusq̃ docendi pp qõ Themotheũ claxi arte tibiaꝝ ferũt duplices ab his quos alius ĩstituisset solitũ exigere mercedes: q̃s si rudes tradere tur. Grece Δι' Δασκω οθσερ Δι Δασκαλος.
Dedoleo es. penul. coz. nõ doleo vel dolozem e me ꝓuio. Oui. li. iij. fas. Quid me in desertis morituraz liber barenis: seruabas potui dedoluisse semel.
Dedolo as pe. ꝑ. figt dolabza vl' eiusmodi ferramento decorsuz vel pulchze dolo: cędo: Col. li. v. Nęc eozũqz filia pedamẽta post putationẽ retractãda sũt. partesqz eoꝝ putres ꝺdolãdę
Deduco is. pe. ꝓ. ꝑtie deorsum duco. Uir. Carmina de celo possunt deducere lunã. Q̃nqz deducere ẽ de loco ad locũ: fiue de re ad rẽ ducere. Idcirco ei ablatiis datꝰ nõnunq̃z sepatius accusatu⁹ vo siliter. Et tã i passiua q̃ actiua figone: qõ ꝓmonẽdũ eẽ duxim⁹ ne q̃s i passiua ablatiuos buiusmõi putet eẽ agẽtes nisi i exẽplo Ciceronis qõ dicemus In actiua Plau. i Cur. Deduco pedes de lecto clãmiles ne sentiãt. Dicit' ꝑ detrabo. In passiua Die. ad belio. vbi q̃s ñ est: ibi mẽs a ꝓposito sępe deducit'. i. reuocat'. siue remouet'. Idẽ in Paulo. Nec tĩ accepto itinere deducebat'. Lac. li. iiij. ꝑ derriuare seu descendere posuit. Dixim⁹ nomẽ religiõis a vinculo pietatis eẽ deductũ: q⁹ hominẽ sibi deus religauerit. Lice. Terẽtię. Neq̃z legis ꝺprobissima pena deductus ẽ quo minus hospitij ꝛ amicicię uis officiũqz prestaret. hic deductus ꝑ deterritus sumit'. ꝛ ablatiuus pena agens ẽ: licet sine prepositione sit. Nã hoc fit interdũ ꝛ ã aliis. Aliqñ sine ipso ablatiuo separatiuo ꝛ cũ accusatiuo mediante prepositione ponit' pro delabi: vt apud Lac. li. ij. Homines aũt ipsos ad tantam egestatem esse ductos vt viuo ac vo deo mortuos prefe rant. Proprie in significatione sua cũ actõ mediante ꝓpositione Lęsar in primo cõmentarioꝝ. Lęsar vna estate duob⁹ maximis bellis cõfectis maturius paulo q̃z tempus postulabat in hyberna in Sequanos exercituz deduxit. Uir. li. Ec. ꝑ diuertere sine ablatiuo ꝛ actõ posuit. Ritus deducere in la Religio vetuit. Sumitur ꝛ deducere pro in tenuitatẽ de cere. Pomp. Uocẽ deducas oportet vt mulieris videantur verba q̃re ꝛ pro subtili ꝛ nihil subrusticũ proferre possit Hor. cũ lamentamur non apparere laborez nostros ꝛ tem deducta poemata filo Uirg. etiam deductum carmẽ signi cantissime dixit q⁹ q̃si filũ de inuentione deducat'. Tractu a lana q̃ purgatur ꝛ in fila trahitur. Inde etiam pro Immi nuere ꝛ detrahere ꝛ deductio ꝑ imminutione vt inquit Ale Interdum ꝑ Mouere. Salu. Arma deponere presidia t locis deducere. Interdum pro officii vel honozis gratia ab cũ comitatũ prestare: ꝛ fit fere cũ pompa quadaꝝ ꝛ spec multo populo. Ambo. Deduximus fratres hostiam vsqz dominũ ꝛ fratrẽ meũ Satyrũ. Hiero. ad Julianuz Qõ sin ctissimã coniugẽ tuã non q̃si mortuã sed quasi proficiscen deduxeris. Liui. Frequentes eum deduxerunt domũ. Cui contrarium est reducere. Lice. in Lato. Hęc enim ipsa ho nozabilia quę videntur leuia atqz communia salutari app ti decedi assurgi deduci reduci cõsuli Comitari est minor tam paucozũ q̃ multoꝝ. Uir. Ipse vno graditur comitatu achate. Et magna comitãte caterua. Assectari fere quasi pe vbez: vt sit cũ quis amicicia vel propinquitate vel discen studio: vel alicuius cõmodi assequendi gratia quempiã ab sectat' quasi iurta illum pręcũtem sectatur: vti puer berũ fi lius patrẽ. discipuli pręceptozẽ: clientes patronum. Lic. li. e oza. Lũqz maiozi natu ꝛ cõsularis Sergius Galba assectare Est ꝛ prosequoz qõ est quasi deduco sed in itinere cũ quem piam aliquantũ longe comitamur. Liui. li. ij. Decedente ro mum cũ fauoze ꝛ laudibus prosecuti sunt. Die. Quo gentes te abeuntẽ ꝓsecut⁹ sim istę quoqz littere testes sunt.
Deerrare ẽ de via siue ratione declinare. Lic. Si trãsitionibus nullis vtemur ꝛ si non deerrabimus a proposito.
Defamo as. pe. pro. fama priuo sicut diffamo. Hel. Ut vocabula eozum quoqz defamata atqz deformia cum ipsis videren tur Sed ex greco oĩno veniunt φημι και φημη.
Defęco cum diph. significat a fęce purgo quasi fecem detrabo. Ply. li. xviii. Per brumam vitem ne colito: vina tĩ defecan ẽt diffundi. Hyginius suadet. Unde omnia pura inturbant ꝛ sine sozdibus ac vinuz sine fecibus defecata dicunt'. Plau. in Aul. Nunc defecato demum animo egredioz domo. i. ab angoze purgato. Proprie Col. li. vltimo. Et defecatum vinum in amphoras bonas adiicito.
Defendo is. di. sum. ex de ꝛ fendo. Unde ꝛ offendo q̃uis fendo non reperiatur: significat intueoz. Lact. Qui sepe etiam malas copiosę defendisti cãs Duobus ãt mõis ab aliquo defendi dicimur: vel cuz ille nos defendit: vel cũ ipsi defendimus nos vel alius defẽdit nos ab illo tã q̃z iniuriã inferente: visi nobis aduersent' iudices: ꝛ Cicero tueat'. Recte dicem⁹ defendi nos a iudicib⁹ nõ q⁹ illi nos defendãt sz q⁹ pfideo Curonis ab illozum iniuria defendamur. Differt tamen defendere a propugnare: qz defensio quocquomodo fiat: ppugnatio nõ nisi p contentionẽ. Rursus defendere ẽ auertere depellere prohibere. Hel. Q. Laudibus hostes defendebat pinnis facillime. Li. li. iij. offi. Etenim si quis nõ defendit iniuriam: neqz propulsat a suis cũ potest. iniuste facit. Hoc autem fit ex vi prepositionis de: quę duplicem facit significationẽ Cum enim tueor significat tunc de auget. Quando vo prohibeo protectionis detractionem ꝛ negationem facit. Dicim⁹ aũt. Defendo frigus tibi. ꝛ defendo te a frigoze. Uir. Solstitium pecoz defendite iam venit estas. Et alibi. Dic ego oues teneras defendo a frigoze myrtos.
Defensito as. frequentatiuum est. Lice. li. i. offi. Si igitur nõ poterit siue cãs defensitare: siue pplm ꝛ orionib⁹ tenere siue bella gerere: illa tĩ prestare debebit: q̃ erũt in ipsius potestate.
Defero pe. coz. affero. Uir. li. iiij. Celeris mandata per auras Detulit Aliquando Denuncio. Lice. Ruso Scito contubernales dumtaxat meos delatos esse. Idem sulpicio. Eiqz nec opinati voluntatem tuam per litteras detulisse. Aliquando in accusationem defero. Unde delatoz occultus accusatoz calũniatoz

ror calumniator. Sue. in Dom. Princeps qui delatores nō castigat: irritat. Aliqñ prodo qđ celatū est. Piero. Sed forte cōquesta me delatorem: q̄ te prodiderim clamabis. Pertinet etiā ad dignitatē ⁊ bonorē ⁊ venerationē ⁊ officiū: variisq; modis ponitur ac construit. Ad dignitatē. Liui. lib. j. Oēs nume pompilio regnū deferendum decernunt. i. offerendū atq; tradendū. Li. Octauio. Quę tibi non anteq̄ postulares maiora q̄ velles: plura q̄ saperes detulit senatus. Ad venerationē ⁊ officiū Am. Nouerit deferre senioribus. i. venerationē exhibere inseruire ⁊ subuenire. Aliqñ deferre est tribuere. Pier. ad nepo. honorem clericos: ⁊ ipsi a clericis: quasi ep̄is honor deferat. Scitum est illud oratoris Domitii. Cur ego inquit te habeā vt principē cum te me nō habeas vt senatorem: habeo hic honorē seu accipio figt. Alias pro loco. Li. Treba. Uniuersum studiū meū ⁊ benuolentiā ad te defero. i. tibi attribuo. Nauis in portū delata est. idest deuecta: hic delatus est lectica. i. deportatus. Ille detulit argentū idest de loco tulit. Et diuinos honoris parentibus detulerunt: idest dederunt: seu celebrauerunt.

Deferuescere figt decrescere. Li. lib. iiij. tus. Aut rogandi oran dig; sunt vt si quā habent vlciscendi vim: differant in tēpus dū deferuescat ira. Deferuescere aūt certe figt ardorem aī in vita ratiōe excitatū. Et quo illud laudat Archita: qui cum yllico factus esset iratior quo te mō inquit accepisset ni iratus essem: Sed hoc per translationē quasi ita fit ignis q̄daz aīum incēdens. Col. ppie deferuescere pro refrigerari posuit lib. ij. de ſgno loquens: prudētes agricolę q̄uis iam illatum tecto non ante componunt: q̄ per paucos dies temere congestum in se conco qui ⁊ deferuescere patiantur.

Deficio. is. er. de ⁊ facio construit cum dativo ⁊ figt deesse vel nō sufficere. Li. in Uer. acti. iij. vererer ne mihi crimina nō supperarent: ne oratio deesset: ne vox vires q; deficerēt. Idē Ser. Sul. Sed oppimor interdū ⁊ vir resisto dolori: q̄ ea mihi solatia deficiūt quę ceteris quorū mihi exempla propono simili in fortuna non defuerūt. Et more suo hic fecit Lic. vt per desum deficio exposuerit: hinc defectus pro priuatione deducitur. Legimus etiam deficere absolute positiū pro prodesse bircius. Quare neq; tanti sum animi: vt sine spe castra oppugnanda censeam: neq; tanti timoris vt ipe deficiā Aliter alibi dixit. Martius rufus quęstor in castris relictus a curione cohortatus suos ne aīo deficiāt. i. terreant: ⁊ aīus desit. Inueniē etiā cū accusatiuo p delinquere positū q̄q̄ in sensu idē sit cū deesse. Li. Prudētia nunq̄ deficit oratorem. Ces. Frustra meę vitę subuenire conamini quē iam sanguis vireq; deficiūt. Sal. in Jug. desero vsus est in filibus. Sz de studijs partū: deq; oīb; ciuitatis moribus si figillatim atq; p magnitudine parē disserere tps q̄ res maturius me deseret. Accōmodat hmōi intus rebꝰ inaīatis vt dies me deficiet: vox te deficit: ⁊ oro illū deficit. Lac. li. ij. Nō enī verendū ē ne te in tā bona cā deficiat oro qui sepe ēt malas copiose ac fortiter defendisti. Ces. lib. ij. Ipsos res frumētaria deficere cepit. Si quis tū in his datiuo pro actō vtatur: non culpandus erit. Frequentius tamen cum actō vsurpat. Et notanter dixi rebus inaīatis accōmodari in hac significatione q̄ non recte dixeris vror vel resp. me desecit: sed a me desecit. Item deficere cum actiuo significat non suggere re. Virg. Cū iam glandes atq; arbuta sacrę deficerēt sylue i. nō suggerarent glandes atq; arbuta. Interdū absolute pro nil̄ p finiri desinere defetisci vt h̄ pręmętore defecit. Martianus. Tū demū id agere consiliū erat cū vita defecit. Aug. cū infinito posuit in quodā sermone. Nunqd deus defecerat pascere seruū suū Peliam: Nōne illi cui deerant hoies altes ministrabant: Construit q̄q; cū ablatiuo sine ppositione ⁊ sic sumit pro carere siue priuari. Lolu. lib. iij. de vite loquēs. Cū transtuleris in q̄t de humido in aridū locū vide ne pristino alimento deficiat. Idē Cōmode fluunt: nec deficiunt macro solo. Et lib. iij. passiuo vsus est. Jugatū quadaz parte deficit: quadā superat. Et lib. viij. Qui se memoria deficitur quo minus agnoscat cuiusq; pgenię pice liquida eā-

dem notā scrofę ⁊ porcis inotat. Capitur ⁊ pro dissentire re cedere seu rebellare: ⁊ tunc ablatiuo iungit cū prępositione. Sal. in Jug. Qō oppidū primū oīum post malam pugnā a rege defecerat. Deficere enī dīr qui ab his: quor sub iperio se desiscunt: ⁊ in hostiū numer se ostendunt. Li. in Lęl. Difficile est amicitiā manere si a virtute defeceris. Liui. li. ij. Eodez anno duę colonię pometia ⁊ choza ad aozuncos deficiunt. Subintelligit enī a Romanis deficiunt transeuntes ad Aoruncos. Inde defectores q̄ transeūt de vno exercitu ad aliū Defectio recessus: vel militū ab iperatore vel ciuitatis a dño qui dīr deficere cū ab eoz gubernatione discedunt. Nonnunq̄ accipit p diminui debilitari ⁊ virib⁹ exhauriri. Ply. Benus vini qō bion vocamus pdest stomacho dissoluto pgnantibusq; ⁊ defectis. Mar. dulcia defecta modulatur carmina lingua. Cantator cygnos fumeris ipse sui.

Defectus. a. um. participiū a defio vel deficio hz significationē actiuā in voce passiua. Col. Diligētis prīssamilię est primam quāq; arborē senio defectā tollere. i. quę deficit. Quīti. li. iij. Ut si obsessi ⁊ ipares ⁊ aqua ciboq; defecti defatiēda ad dos stē deditiōe deliberēt. i. q̄ defecerūt. Hīc fit cōparatiū defectior ⁊ suplatiū defectissimus. Col. in pfata. Sz siue funduz locupler mercatus est e turba pedisequor lecticariorumq; defectissimū armis ⁊ viribus in agrū relegat rē. Defectus ut nomē figt penuriā nō vitiū aut culpā aut morbū: vt defectu ciboz dedimus nos hostib⁹. Liui. li. iiij. Defect⁹ alibi aquaz circa torridos fontes riuosq; stragē fiti pecor morientiū dedit. Interdū defect⁹ ōr diminutio. Hel. lib. ij. Sz de lunę motibus solisq; defectib⁹. Ply. li. j. Defect⁹ āt suos ⁊ solis rē in tota ptemplatiōe naturę maxię mirā ⁊ ostento simlē. Defectus ai: siue defectus aię vt Lęlio mozis est loq̄ lipothymia ⁊ limpopsychia greče ōr a nr̄is etiā aī deliquiū ⁊ verba linq̄ aīo ⁊ itermori ⁊ deficere ⁊ extinctę animę spēz pbere quos plu. ⁊ defectos aīo qñq; appellat. Defectata vō corpora ⁊ defecti sunt quos greci παρετους. quasi resolutos dicunt: et resolutionem ipsam. παρεσιν λελουσι.

Defectio recessio siue rebellio. Liui. lib. j. Ob reliquas bellorum iras maxime sollicitati ad defectionez voluntarios trahere. Li. li. iij. Tus. Oīum āt pturbationū fontē esse dicūt intemperantiā: quę est a tota mēte a recta rōne defectio. Aliqñ ōr diminutio ⁊ decretio. Idē in Lato. Qñ delectabāt ad defectiones solis ⁊ lunę multa nobis ante prędicere. Sunt ⁊ defectiones mulierum a conceptu. Qō genus etiā malatiā pgnantibus vocare. Ply. solet. Est enī malatia in stomacho debilitas ⁊ in mari malatia pro tranquillitate capitur.

Defectiuus. a. um. qō est mancum. Lic. lib. j. offi. Est enī cognitio contēplatio q; naturę manca. i. defectiua quodā modo.

Defetisco. eris defessus inq̄t Priſ. cōpositū a fatisco. sessus: qō quidā a fateor deriuari volunt. Sz diomedi assentiendū puto qui ait. Fessus appellatio ē postea sequit. Differt āt fatigatus a fesso q̄ fatigatus ōr cū q̄s per aliū laborare cōpellit vt lassatus. Fessus vō cū q̄s laboze deficit. vt lassus. Fessus igit nomē est non participiū: q; sicut lassus nō est participiū ita nec fessus qō eor significatio q̄si eadē plane oñdit: quaz verius docuit ex qua oñditur non esse idē fessus ⁊ fatigatus igitur neq; a fatisco. sessus: neq; a defetisco. defessus: qui a fessus nomen est: ⁊ eius compositū est defessus: ipaq; verba supinis atq; prēteritis carere existimo: quemadmodū ⁊ fatisco. Et quoniā fatisco in vsu est nimiz fatisco. obsoleuit: cō positum tū defetisco. remansit ⁊ in eadē pene significatione sumit qua fatisco qō deficio figt defetisco. vō cesso: siue deficio. Et sic duo verba nobis relicta sunt. Alterū neutrū simplex: ⁊ alterz deponens cōpositū. Defatisco. Col. li. ij. Sed oī solo qō prędictorū leguminū segetibus satiscit vna prędens medicina ē: vt stercore adiuues ⁊ absumptas vires hoc velut pabulo refoueas. Virg. lib. j. Geor. Neu puluere victa fatiscat. De defetisco. Ter. in Phor. Isthęc res mihi sollicitudini est: neq; defetiscar vnq̄z ego experirer donec tibi id qō pollicitus sum effecero. De defessus. Idē in adel. Defessus sū ambulādo. Eius Sium. Indefessus. Laud. lib. iij. Accingar

lustrare dicẽ ꝙ deuia rex indefessa ferar nulla cessabit hora: nõ requies nõ somnus erit dũ pignus ademptũ inueniam.

Defigo.is.pe.pro.deorsum figo. Aliquando etiam defigi prodefatigari ponitur ac viribus attonitorum modo linqui: vt apud Ply.lib.vij. Defigatur postremo expiret.

Definio.is.pe.p.termino decerno ⁊ q̃si finẽ do. Diffinio vo dissero q̃si dispertiendo distingo. Un diffinitio vocata est q̃ in disputãdo: vti solemus. Et est ora: quę id qd diffinit explicat quid sit. Est enī coactę in se atqꝫ iplicatę rei explicatio veluti cum dicimus. Homo est aīal rõnale ⁊ mortale. Explicat enī diffinitio id quod breuiter ⁊ anguste.

Defioculus. dicitur qui est captus vno designabat oculo: quez luscum alio nomine vocitamus.

Defit deest: ⁊ cũ datiuo struit. Ter. in Ecy. Nihil apud me tibi defieri patiar quin qd opus sit benigne pbeat. Virg. Lac mihi nõ ętate nouũ nec frigore defit. Pus. hoc loco ait. Deficio aũt loco passiui actio facit: ⁊ inde defectus.

Deflagro.as.pe.pro.vehementer comburor. Ideo cum ablatiuo construitur. Li.li.iij.offi. Ictu fulminis deflagrauit.

Deflecto.is.deorsum flecto. Col.lib.iij. Cum iam satis ampluꝫ incremẽtũ susceperit ramũ oliuę deflecte ⁊ ad crus arboris ficulneę religa. Li.lib.iij.offi.pro declino per translationem posuit. Hoc aũt de quo nunc agimus idipsum est qd vtile in quo verbo lapsa consuetudo de via deflexit.

Deflacco.as.attero.tractũ a vestib⁹ siue a flacco vt ait nonius.

Deflorere ẽ sine floꝛib⁹ esse qd fit cũ flores decidũt. Un ⁊ deflorescere qd est sine floꝛibus fieri. Ply.lib.xvij. Pessimũ est inter oia cum deflorescentẽ vitem ⁊ oleã percutit imber qm̃ simul defluit fructus. Li.ad Her̃. per trãslationẽ. Forme dignitas aut morbo deflorescat: aut vetustate. Eusdẽ significantię est. Efflorco vt est in ps. Dies eius tanq̃ flos agri sic efflorebit. Aliqñ etiã Deflorere est flores emittere. Col.li.ij. Et cũ totam spicã edidit octo diebus deflorescit: ac deinde grãdescit diebus.xl. q̃bus post florẽ ad maturitatẽ deuenit. Sic efflorescere est valde floꝛidũ fieri. Lic. in Lęl. Quę tamen efflorescit amicitia etiam si tu minus eam secutus fis.

Defluere deorsum fluere ⁊ pprie de fluminibus dr. Per trãslationẽ figt decurrere delabi. Lice. in Lęl. Ad leues amicitias defluxit ora. Sal. in Jug. Ubi per socordiã vires tẽpus ingeniũ defluxere. Qd est q̃si cecidere ⁊ perire. Lact. lib.iij.pro in nihilũ redigere posuit. Nauis sine gubernatore abit pessum ⁊ corpus relictũ ab aīa defluit. Qñqꝫ ponitur pro valde fluere abũdare. Am. Peccatoꝛ q̃uis fons abundet ⁊ delitijs fluat: odoꝛibus fragret: in amaritudine aīe siue vitam exigit. Qñqꝫ pro subtus fluere. Virgil. lib.iij. geor. Udisqꝫ arics in gurgite villis mersat: missusqꝫ scõo defluit amni. Defluere etiã dr qd ętate moꝛ bone soluit. Un defluere capillis dr. Et qui ita defluit: dr defluus. Et defluuiũ. capillorũ fluxus.

Defluxus idem quod defluuium.

Defluus.a.um.qd decidit aut decidere solet. Ply.li.xx. Hypocrates capillos mulieꝛ defluos fricari raphãis iubet. Amb. iprophię. Alliga sensum tuũ non sit remissus ac defluus.

Defluuiũ ipse decidẽdi act⁹. Ply. Sz defluuia comaꝛ facere dr.

Defodio.is.pe.cor. sepelio obruo. Liui. Fuerãtqꝫ defossi annis q̃indecim supra q̃ngẽtos ⁊ durauerãt. s. libri. Plau. i. plo. aul. Domi suę defossam multis cũ opibus aulã inuenit. Colu. vo lib.viij. p fodiẽdo facio posuit cũ dixit. Consestim scrobem defodiamus in limine stabuli ⁊ vitiam pecudem quę sit pustulosa resupinam obruamus. Et defodere est infra siue deorsum fodere. Idem lib.xij. Pastinatur terreni iugeruꝫ: ita vt solum in altitudinem trium pedum defodiatur.

Defętus.a.um.p.ę.diph. idem qd destitutus sicut effectus fętu destitutus. Ouid. in Ibi. Sic quoqꝫ qd raꝛ est solito defęta fauoꝛe. Fortunę facies iudiciosa tuę. Hinc defetissimus. Col. Sz siue fundũ locuples mercatus est e turba pedissequoꝛ lectariozũqꝫ defętissimũqꝫ annus ⁊ virib⁹ in agrũ relegat.

Deforme. turpe q̃si seorsum a forma a q̃ Deformitas: ⁊ deformo as: qd ẽ a forma sua deiecto. De quo in dictiõe Formo.

Deformicatum. Uide in dictione formicatio.

Defrico as. penultima correpta. valde frico. Col. lib.ij. Totiesq eorum suppalatum sale defricato.

Defrigo.is.xi. Uide in dictione decoquo.

Defringo deorsum vel valde frãgo: siue decerpo: decido. Col. li.vj. Plerũqꝫ fit: vt aut crure aut cornib⁹ bouũ ramsi vitiũ defringanẽ. Virg. aut sũmas defringe ex arboꝛe plantas.

Defraudare p fraudẽ aliqd decerpere vl fructũ diminuere aut pnare vt ẽ illõ. Qui sophistice loqr̃: odibilis ẽ i oi re defraudabit. Defraudare vo geniũ est interrumpere voluptatem.

Defrugo.as.pe.p.oẽm fructũ exhaurio. Defrugare segetẽ vdes qui vel nimia sętura exinanit agros: vel per inscitiã aut negligentiã perdit lacessitue fruges oino cũ vel festinata sementis est: vel serotina prępropereqꝫ aut prępostere qd agitur: defrugari segetem dicimus. Ply. lib.xviij. Oraculũ illud magnopere custodiendũ: segetẽne defruges. Colu. Consitam segetem nimia defrugatione exinaniri.

Defrutũ a deseruẽdo vt inqt Palladius vinũ decoctũ Plynio auctoꝛe vsqꝫ ad mediã partẽ. Sappa vo a sapiditate: mustũ est ad tertiã partẽ decoctũ. At Colu. aliter. Mustũ inquit q̃ dulcissimũ decoquitur ad tertias: ⁊ decoctũ sicut supra dixi defrutũ vocatur. Sic Nonius. Sappa quod nunc Mellaceum mustum ad mediam partem decoctum defrutum fit ex duabus partibus ad tertiam redigatur.

Defrutare mustum decoquere vt inde defrutum fiat. Col. lib. ij. Sed defructum quoqꝫ ⁊ defrutare vinum licet. Hinc Defrutarius.a.um. vt vasa defrutaria apud Col. dicuntur: quę sunt ad defrutum idonea.

Defugere: recusare: in totũ fugere. Lac. lib.v. Non defugi hũc laborem vt iplerẽ materiã quã Lyparianus nõ est executus.

Defundo deorsum fundo. Cato de re rus. Aquã defundito nõ omnem eo addito oleum.

Defungor eris. Uide in dictione fungor.

Degener. pe. cor. q̃ maloꝛ suoꝛ moꝛib⁹ non rñdet. Ponit q̃qꝫ p ignobili: ⁊ vili: Virg. Degeneres aīos timoꝛ arguit. Et aligñis ois. In ablõ degñe vel degñi. Luc. Si me degñi strenuissent fata sub hoste. Degenerare quod est a gñe desciscere. Hier. ad dama. Dic obruta sulcis frumenta in lolũ aueną qꝫ degenerant. Virg. lib.ij.ge. Pomaqꝫ degenerant succos oblita priores. i. deteriorant in sapoꝛe. Proper. Dij mihi sint testes non degenerãsse ppinquis. Dicimus aũt degenerare tam a malo q̃ a bono. Liui. lib.ix. Ne degeneraueris a familia imperiosissima ⁊ superbissima.

Dego.is. Ex de ⁊ ago: fz abiscit a pteritũ facit degi supinũ de cũ fz analogiã: fz nusqꝫ legi neutrũ est fz in tertia pꝛona passiue eo vti possumus. Et qñqꝫ absolute: qñqꝫ cũ actõ figtur deuco: siue ad finẽ vsqꝫ duco ⁊ ago. Lact. li.v. Quo rectius vita degat nõ est necesse oia circuire. Itẽ degere est viuere. Idẽ in eodẽ. Idcirco eũ voluit sub aliena ditiõe atqꝫ ipero degere: ne rex ꝓsperitate corrupt⁹ in luxuriã laberet. Itẽ expellere detrahere. Plau. in aul. Nũc ego istũ sorꝛ laborem degã ⁊ diminuã. Idẽ in epi. Degit eorum de tergo meo.

Degrũmari figt a grũma mensura dirigere. Lucil. Uiaqꝫ degrũmaris vt in castris mensoꝛ faciat olim.

Degulo.as.penultima correpta. gulę trado. Plau. Postqꝫ degulato patrimonio pauper est actus.

Debabeo es. Uide in dictione debeo.

Debinc dequi inanci. Terẽ. in An. Debinc vt quiescant porro moneo. Itẽ figt appsso vt sit aduerbiũ ordinis. Sal. Imp⁹ mis arduũ videt res gestas scribere: primũ q̃ fcã dicties exquenda sunt: de hinc quia plęriqꝫ delicta quę tu reprendeꝛis maliuolentia atqꝫ inuidia putant esse dicta.

Debonesto as. Iniũ vbi honesto qd figt bonoꝛe afficio. Aug. li. v. cõ. Quid nocuerũt tibi i quo iperiũ tuũ debonestauerunt.

Debonestamẽtũ cicatrix ẽ multũ bois dedecoꝛãs: aut oculi effossio. Hel. li.ij. Quo debonestamẽto coꝛpis maxie lętabat.

Debiscere valde biscere. siue deorsuz pessumqꝫ aperiri. Die enī deauget. Ply. lib.ix. Acus siue belone viuus piscũ debiscente pp multitudinem vtero parit. i. se aperiente.

Deiero.as.pe.coꝛ. valde vel sancte seu libere iuro. Poꝛ. lib. P.

Et addidit Jonatas deierare Dauid: eo q̄ diligeret eū. Hel. li. j. Nam cum amicus eū rogaret vt p̄o re causaq̄ eius filiū deieraret bis ad eum verbis vsus est.

Daurus pe. p̄o. qui sancte ac valdę iurat. Deiurium sanctum iusiurandum. Hel. Octo ad hostes redire voluerunt q̄ de iu ri vincti fozent duo reliqui rome manserunt.

Deiicio is. pe. co. deozsum iacio vl deozsuz mitto. Plau. in Asi. Jussim colūnis deiici opas araneaz. Virg. Toto genitrix q̄ plurima cęlo deiicit in terras. Liui. li. ij. placiędo defigo po suit. Dū intentus in eū rex totus aduerteret: alter elatā secu rim in caput deiecit. Per translationē ponitur p̄o Auerto. Li. in phil. Nec vo vsq̄ nec a rep. oculos deiciebā. Item p̄ depellere vt apud eundē. Si me ędilitate deiecisset. Ab hoc verbo fit Deiectus us. p̄o deiectione.

Dein er de z in. Sumitur p̄o deinde. Erin p̄o erinde: p̄oin p̄ inde: subin subinde. Et hęc habent accentum in p̄ima. Si gnificatq̄ deinde postea.

Deinceps ppriefigt gradatim per ozdinem siue p̄ vices siue qō dicere solemus: vnū post aliū. Liui. li. j. Ita duo deinceps re ges alius alia via ille bello h̄ pace ciuitatē auxerūt. Li. Ther mo. Si tñ tres fres sūmo loco natos, pmptos nō indisertos quos video deīceps tribunos ple. p̄ triēniū foze te nolo bē reiratos. Col. li. vj. Nō quo z q̄lis gīis faciendū sit: nō pige bit deīceps pipe. i. p̄ ozdinē. Interdū sumit p̄ deīde siue po stea. Vie. Uersa ē z ipsa fine coitu ī matrē: vt nō sit iā admo dū qō fuerat: ꝫ purpura verissima ad indumētū z gloziā sū mi regis diuinit aptissime dedicata: vt nulli deinceps ea vti vsu fęmineo licuerit nisi deo. Interdū sigt p̄terea. Liui. Ex tēplo deīlio scelera in se fratris oziginez nepotū vt geniti: vt educat cogniti cędē deinceps tyranni: secq̄ ei⁹ auctozē osīdit.

Deinsup pe. co. significat desuper. Sal. lib. j. histo. ad medium deinsuper astantium manibus in murum attollitur.

Deintegro. pe. co. sigt totum denuo siue a principio ad finem. Teren. in An. Postbac q̄s faciet deintegro comędias.

Deintegro as. pe. co. diminuo.

Deiphobus. penultima cozrepta nomen filii Priami ex Hecu ba. Deiphobe vero nympha fuit Glauci filia. Virg. Deipho be glauci fatur quędalia regi.

Deiphylus penultima cozrepta fuit Steneli filius Capanei in bello amicissimus. Deiphyle nomen adrasti regis filię z Ty dei vxoris matris diomedis.

Deiopea: siue Deiopeia nympha. λεγεσθαι δι ωὶσως οτὶ δηι δεινεζι εφι μερωῒ τομ ερωτα εφὶκμι και ατομ φονηῒ Ita vt ab hac p̄opzietate nominārit ventozum fati bus conueniente.

Deiugo, as, pe. co. disiungo cui contrarium est coniugo.

Delabor penu. co. demittor. Liui. lib. j. Lęlo repente delapsus.

Q̄ñq̄ consumor z ad nihilū redigor. Li. lib. ij. offi. Habenda est aut rō rei familiaris: quā quidem delabi sinere flagitio sum est. Quando Decido. Virg. Serta p̄ocul tantum capiti delapsa iacebant. i. quę deciderant.

Delachrymare est lachrymas vel aquam more lachrymantis demittere. Col. lib. v. de vite loquens ait. Ut interdum po tus deuexa q̄ in germine delachrymet.

Delanico as. penultima cozrepta discindo: z quasi lanaz trabo. Unde lanius qui pecus diseindit.

Delapidata dīr lapide strata q̄les sūt vię apud Bergomū.

Delasso as. valde lasso. Plau. in asi. Eum etiam hominem in se natu dare operam aut clientibus ibi laboze delassatum to tam noctem stertere.

Delecto z oblecto frequētatiua sūt z cōposita a Lacio is. Dele cto enī a delicio z oblecto ab oblicio qō ex de z lacio cōponi tur. Usi fit lacto as. Delecto sępius in tertia psona auctozes vsunt. Li. Rufo. Itaq̄ me z superiozes literę tuę admoduz delectauerūt q̄bus expectatū meū aduentum abste amanter videbā. Et nibilominus in se significationē actiuaz q̄ñq̄ ēt passiuam: eodēq̄ modo cōstruit quēadmodū oblecto. Idē Pęto. Plures iam pauones confeci q̄ tu pullos colūbinos: aute ī bic atheniano iure delectato ego me h̄ birciano. Ob lecto vo plerunq̄ in se significationē passiuā hz q̄ñis z actiuam. Et q̄ñq̄ passiuā bēat tñ regit accusatiuū nō alterius p sonę aut rei q̄ eius q̄ se oblectat. Et vltra accusatiuum abla tiuū postulat. Ex quo passiua eius significatio mōstrat. Ter. in Eu. Me speres me te oblectes. Quo itē mō delecto sumit ex supioze Ciceronis auctozitate. Idē in actiua sigone sum psit cū in Catone ait. Quas si exeq̄ nescirē tñ me lectulus me us oblectaret qō est quasi delectaret. Et p̄o Archia. Adole scentiā agunt senectutē oblectant. s. litterę. Q̄ñq̄ cum ablati uo mediante in. Et hoc vt ostendat maioz vis delectationis Ter. in Adel. In ea me oblecto solum. i. charū mihi: vt sit q̄ si in eo consisto tanq̄ in delectatione mea p̄cipua. Si enīz dixisset eo me oblecto hoc ad partē quandā pertineret oble ctationis: quā de illo non in illo sumit. Sic Lac. lib. ij. inquit illos non disputare vt doce autez sed vi se oblectent in ocio. Et fit oblecto ab oblicio: ficut a delicio delecto. Et sicut a de lecto fit delectatio delectamen z delectamentum: sic ab oble cto oblectatio oblectamen z oblectamentū. Delectare vo p̄ p̄ie significat attrahere ducere. Ennius. Et me apollo ipse delectat ac ductat. Delphicus. Quadrigarius. Fabius de no cte cępit bostiū castra oppugnare bostem delectare. Et q̄ñ quę grata ac iucunda sunt nos attrahere solent: factū est vt delectare sit gratū esse ac iucūditate afficere. Legimus ēt de lecto q̄ q̄dā deponēs putauerūt: ꝫ magis passiuū est: licet nō habeat ablatiuū cū p̄epositione. Col. lib. j. Iucūdius vti q̄z viro si ēt matrona comitat cuius vt sexus: ita aīus est de licatioz amentitate aliq̄ delectanda erit quo patiētius mozet cum viro. Q̄ in alijs ēt verbis fieri solet: vt desideriū tenet me: ego teneoz desiderio. Sic oblectoz z hmōi quę significa tionem passiuam innatam habēt. Lac. li. ij. Auro z gemmis z eboze delectant. Idē Oblectat: friuolis z spē simulachroz capit. Li. Lęlio. In cōmunibus miserijs hac tñ oblectabar specula. Differunt tñ delectoz z oblectoz a delecto z oblecto q̄ñis eādē significationē passiuā innatā bēant: q̄ hęc accu satiuū eiusdē p̄sonę extrisec⁹ volūt cū ablatiuo sine p̄positōe vt delecto siue oblecto me hac re. Illa vo sine accusatiuo ip sius persone cum ablatiuo tñ eius quo delectamur: vt dele ctoz siue oblectoz tua consuetudine

Delectatio inąt Li. li. iiij. Tus. ē voluptas suauitate audit⁹ ani mū deliniēs: z q̄lis est hec auriū: tales sunt oculoz z tacuū z odozationū z sapoz q̄ sunt oēs vni⁹ generis ad pfundēduz animum tanq̄ liq̄factę voluptates. Scōm hāc diffinitionē delectatio a delecto est. Itē oblectatio est ab oblecto cū acti uę significatōis sunt. Cum vo delectatio aut oblectatio su mit p̄ voluptate ei⁹ q̄ eiusmodi q̄ dicta sūt a Lice. aut alijs delectat siue oblectat: tūc a delectoz oblectozue erit q̄ñis a delecto vel oblecto ī passiua significatiōe etiā sumi possint:

Deliciū in singulari z delicię in pl̄ali oblectamētū oblectamēta ue: q̄ nobis voluptati sūt a delicio qō ex de z lacio oponit. Mar. Stellę deliciū mei colūba verona lz audiēte dicā vi cit marie passerē catulli. Sue. Titus amoz ac delicię gene ris humani. Dicit etiā delicia fe. ge. Plau. Mea voluptas: mea delicia. Licet delicta dicat ēt gīis tigni: qō a culimine ad tegulas angulares ifirmas vsus festigiatū collat. Uñ te ctū ipsū deliciatū: z tegulę deliciares dicūt: siue colliciares.

Delicias facere sępe legit p̄ eo quod est ferme lasciuire ac lu sitare: z se quoddāmodo fastidire: ac superioze esse verbis: aut gestu ostēdere quod aliter dicit deliciari. Plau. Eia de licias facis mi menechine quin amabo is intro. Piero. sup canticis. Deliciabit autem non in vno solo edēdi gustādiq̄ sensu: sed auditu deliciabitur z visu.

Deliciatus a deliciū sit: z idē est qō plen⁹ delicijs: seu q̄ in delis cijs viuere assuet⁹ ē. Et p̄ metaphoza mollis ac tene dr. Col. Cultā vestitāq̄ familiā vtiliter magis habeat q̄ñ delicate.

Delico as. pe. co. Indico exploro. Ter. Quid istuc est: aut iste vult sermo. mater delica. i. explana. Ueteres etiam delicare p̄o dedicare quādoq̄ dicebant.

Delego as. pe. p. deputo p̄ficio vt cū quēpiā mei loco officio negocioue exequendo p̄ficio. Col. li. iiij. Immo q̄s nō im

prudentissimū quēq; etiā eū q̄ nihil aliud opis facere valeat huic negocio delegat. Li. Post delegatā mihi hāc ꝓuinciā. i. post onus mihi ꝓpositū. Hinc subdelegare dicim⁹ delegatas nobis a ꝓncipe causas: alteri cognoscēdas iniungere. Delegare ēt sīgt legatos mittere. Liu. Decernūt: vt duodeciz delegarēt ad regē. Ueteres delegare ꝓ discedere ⁊ dispti re posuerūt. Plau. in Am. Sic vi fautores delegatos viderit. Et delegata dixerūt diis ꝺsecrata: q̄ nūc dedicata dicimus.

Delo.es.cui.etū. ex de ⁊ leo. vt inq̄t Pris. vñ Letū sīgt destruo ⁊ refert ad lineā ⁊ ad notā. Tractū a tabella geometrica nā ibi scribūt seu lineas faciūt: q̄s postea delent vt alię superfiant. Aliq̄n est in totū leuare ⁊ remouere. Terē. Delebo oēs de hinc ex aīo mulieres. Diom. vō Deleor delitus ⁊ deletus. Uar. Delitę litterę. Qō tū a delino esse potest.

Deletile pe.cor. quod delet. Uar. si displicet tibi tam magnum sumam spongiam deletilem. Interdum deletire seu deletitium: vt charta deletilis: seu deletitia: q̄ abrasis ꝓrsibus litteris rescribitur. Alio nomine palimpsestus vocatur.

Delebile quod deleri potest. Cuius contrarium est indelebile.

Deligo.as.pe.cor. deorsum vel valde ligo. Liui. lib. iij. Stabant deligati ad palū nobilissimi iuuenes. Colu. lib. vj. Si tradux traducem nō ꝺtingit media virga inter eas deligetur.

Deligo.is.pe.cor. de magis idoneis aliquē lega ad aliq̄d agendum: vt ppls delegit iperatorē ad bella: ⁊ imperator milites ad arma. Plau. Cōtinuo delegit viros amphitrio ꝓmox ꝑn ceps legat telebois hostib⁹. vñ delect⁹ militū ꝺr. Eligere est quouis numero ⁊ quis multitudīe electionē facere ad emolumentū vel dignitatē: vt Quāoptimā sibi mansionē elegit Hic electio ⁊ elegātia ⁊ postulat duplicē accusatiuū: sed vltimū cū in: vt cardinales elegerunt Alexandrū in pontificem Cooptare dicit inter collegas aut fere pares. Cic. in Bruto A quo in collegium augurum fueram cooptatus.

Deliberare dictū est a libella qua quid perpendit: ⁊ significat definire. Li. in Uer. Deliberatū est. i. fixū est ⁊ decertum est Aliq̄n dubitare. Li. li. iij. offi. Est enim totū sceleratū ⁊ ipius qui deliberauit vtrū id sequant q̄ honestū esse videant.

Deliberatiuū genus est quod in consultatione positum habet in se suasionem ⁊ dissuasionem.

Delibero.as.pe.cor. decortico. Col. lib. iij. In ea nitidissimū ramū eligito ⁊ eiusdē spatij cortice circumcidito ⁊ materiē deliberato. Idē li. v. Cortex quoq; aridus fissusq; p sūma trunci depēdēs deliberandus est. Est ⁊ delibero a libra deductū ⁊ compositū a libro as. cuius pe. p. de quo in dictione libro.

Delibo.as.pe.p. figt more religioso Libo: ⁊ osculor. Interduz violo destruo vitio. Col. li. ij. Neue aut cornu bos ad stipitē vehemēti⁹ offēdat: aut extremo ungo trūcū ꝺlibz deplāteq; Sel. li. j. Repēdit q̄ppe ⁊ cōpēsat leue dānū delibate honestatis. i. vitiate. Et deliberate ē degustare sacrificare ⁊ aquā sulco dariuare. Sz cū grēcū sit vide q̄d significet λειβω.

Deliberatoriū locus deliberationis accōmodatus. Ply. li. xvj. Fuit ⁊ memoria nr̄a in porticibus septoriū. a. M. Agrippa relicta eque miraculi causa que deliberatorio superfuerat. xx. pedibus breuior sesquipedali crassitudine.

Delibutus: vnctus. Ter. in Phor. Si te delibutū gaudio reddo Li. li. iij. ad Herē. ꝓ ꝺsperſus posuit aut si quā rē deformabi m⁹ turpē: vt si cruentā aut ceno oblitā: aut rubrica delibutā ēducamus. Est āt participiū sine vbo nec scio an cōpositū sit

Delinquo is. fello seu a bono deficio ꝑtermitto. Plau. Iam. Er me q̄ris q̄d deliqueris. Qm̄ vō ꝑtermittere ea q̄ ꝑteriri peccare est: delinquere ꝓ peccare ponit. Sz ꝓprie delinq̄re vt Aug. in psalmoz interp̄tatiōe inq̄t: est tanq̄ deliq̄do quodā defluere a stabilitate firmamēti virtutis atq; iustitie.

Deliquiū defectus: vt deliquiū solis cū sol in cursu suo deficit Et deliquiū aī cum aīus liniquitur ⁊ animo deficit.

Delictum peccatū a delinquo is. q̄ qui peccat delinquat offiū suum. Nam ꝓprie delictum est cum nō fiunt quę fieri debent peccatum cum fiunt quę fieri non debent.

Delimo.is.pe.p. valde limo vngo seu frico. Li. per trāslationē vsus ē ad Cas. li. j. Jā est biennū cū vtute nūciū remisisti de linitus illecebris voluptatis. Et delinitus ꝺr mēte alienatus Plau. in Am. Delinitus sum, pfecto ita vt me qui sim nesciā

Delinimentū oblectamētū. Lac. lib. vi. Uitia vō q̄busdā delinimētis nālibus illicere aīos hoīum ⁊ in animum iucunditatis spē captos ad acerbas amaritudines miseriasq; pducere.

Delino is. penultima correpta deluni deleui ⁊ delui delitū pe. cor. Unde delitus ꝓ fędatus. Li. Caluo. Tuli molestę q̄ litterę delitę mihi a te readite sunt.

Delinio as. Ex de ⁊ linio quod a linea fieri certum est significat designo vt fit cum articulatim homines aut res a pictoribus initiantur. Ply. de Appelle. Arrepto carbone extracto e foculo imaginem in pariete delineauit. Unde ⁊ lineamēta dicta sunt. Idem paulo post. Nec qui succederet operi ad prescripta liniamenta inuentus est.

Delenio.is.pe., p. mulceo ac valde placo cuius passiuū ꝓulit Col. lib. x. vt scire liceat aliud eē delenio: aliud delino. Sed tñ inquit iracundia notę melioris facile delenit assiduo iteruētu eoz qui curāt alueāria. Plau. in Sti. Senex castigat filias q̄ hę viros tā pseuerent pegrinantis pauperes ita sustinere fratres: neq; relinquere: otraq; vbis delenit cōmodis

Delimo.as.pe., p. deorsū seu de aliq̄ mā limo. Ply. Alij delimatā ęris scobē aceto spargūt. Apul. delimatū posuit ꝓ delinito. Anus inq̄t muneribus delimata ꝺsensit. Eiusdē significationis est. Elimo. Ply. lib. xxxiij. Alij elimatā scobē in ficti cado coquunt in caminis donec percoquatur figulinum.

Deliro as.pe., p. a recto recedo. Transl latio ab aratore. Nā lira est recta fossa que contra agros tuendos ducit: ⁊ in quā vligo terrę decurrit. Et q; rectus est sulcus delirare dicuntur qui vltra sulcū. i. a recta via declinant. Por. Quicqd deliret reges plectunt achiui. Est aūt cōpositū ex de ⁊ liro q̄si deorsum liro. Lirare non est agros in sulcos dirigere.

Delirus pe. pro. qui a rōne discedit. Ratio enī est via recta per quā omnes ducuntur. Uide in dictione lira.

Delirus pe. cor. q̄ insanit. Lucr. Qō facit hic idē pdelyrus eē videt. Nam contra sensus a sensibus ipse repugnat.

Deliteo.es.pe.cor. ex de ⁊ lateo sīgt deorsum latēs sto. Sz non inueni nisi in ꝑterito. Uirg. Limoso q̄ lacu per noctē obscurus in vlua delitui. Dunc delitesco q̄ ꝺ est eo vt lateam.

Delos grece latine manifestus. Quo nōie dicta ē īsula i Aegeo oium cycladū clarissima alūna apollinis templo ⁊ mercatu. Dcā delos vt docet Ap. q̄ cū mersa cēt subito apparuit. Nā δηλοω oñdo sīgt. Dec pyrpile dicta est ab igne ibi primuz reperto. A q̄busdā Cynthia ab aliis Asteria ab aliis cynetus Sz ī primis ortygia qm̄ ī ea primū coturnices iuentę sunt: q̄s greci ortygas vocant. Uirg. Liquimus ortigię portus. Interp̄s callimachi. και φοινικι δηλὶς σεισμον γενομενον μεγαβου λομενος εχηνησασθαι φησιν οτι το σουτον ηνμεγας ωσε την δηλον ηνσον σεισθηναι.

Delius qui est ex delo: vt apollo delius.

Deliacus. a. um. eiusdē significationis. Uñ deliaca dicta sūt vasa ex ere pręciosa ab īsula delo vbi fuit prima nobilitas eris Ply. lib. xxxiiij. Antiquissima eris: gloria deliaci fuit mercatus in delo ꝺcelebrante toto orbe. Lice. pro Roscio. Domus chrysogoni refecta vasis corinthijs ⁊ deliacis. Ex ere deliaco fiebant pedes triclinozum fulcraq;.

Delphitā ꝓ oppido q̄s pro oppidanis pli tñ numero sicut Babij Leontini Puteoli. Dunc delphicus. a. um. Uñ delphica laurus ⁊ victores delphis ea coronari ēt. Et ē viridior laur⁹

Delphin ⁊ delphinus gñs piscis vel potius maris bestia: parit catulos decimo mēse iterū binos nutrit vberib⁹ sicut balena ⁊ decē annis ad sūmā magnitudinē puenit. Dicēt simōes dñr ad q̄ nomē vocati acurrere ferūt. Ferūt delphinū nō mō oium marinoz: sed ēt terrestriū aīaliū velocissimū pene volucri equātē ⁊ ad ꝓteroz amorē duci solere. Lingua est bis ꝺ nām aquatilū mobilis ꝓ voce gemitus humano similis dorsum repandū mulcet musica arte pręsertim symphonię.

Delubrū locus in quo dei simulachrū dedicatū est παρα το δευ λαμβανε λεγεσθαι φασιν. q̄si deum capiēs vel dei repositoriū sicut candelabrū in quo ponit cādela. vñ Dier.

super Joel posuit pro tẽplo: vniuersa ingt donaria in delubro eius sacrarũt. Alij accipiũt delubrũ p loco añ aras vbi aq̃ currit a diluẽdo. Religio enĩ sacrificij apud antiquos exigebat vt añ sacrũ sacrificulus manus ablueret. Alij delubrũ de simulachrũ accipiunt a delibrato ligno ita dictũ. Ser. ait delubrũ esse qñ vno tecto plurima cõplectĩ numina.

Deludo is.pe.pro. vide in dictione ludo.

Delumbe adiectiuũ quo significat nõ habẽs aliq̃d lumboꝝ. i. ẽtutis. In lũbis enĩ virtus corporis sita est. Nã de hoc loco figt nõ: vt sit de lũbis hõ effeminatus ꝛ mollis ob nimiã venerẽ q̃ effractis pudoris claustris in venerẽ soluit. Persi. Sũma de lũbi salma hoc natant in labijs. Vnc delũbe carmen pro lascuo minimeq̃ virili. Idem figt Elumbe.

Deluo.is.lui.delutũ. depurgo diligẽter lauo. Cato. Laserpitiũ aceto deluito. Et deluere ẽ madefaciẽdo aliq̃d delere. Var. Obortęq̃ inter legendũ lachrymę lras deluebant.

Deluto.as.ex de ꝛ luto qõ a lutũ fit. Cato. Granariũ totũ oblinito crasso luto postea ꝛspergito amurca oẽ qõ lutaueris vbi aruerit eo frumentũ ꝛdito nõ nocebit. Lutũ enĩ a luo: q̃uis eius supinũ nõ inuenerim: cũ tñ Col. lib. vij. supinũ ostẽdat dicẽs. Et eluta ꝛ siccata vinacea: quę de lorea eximunt. Est aũt delutare vsq̃ deorsum luto aspergere. Cato. Habitationem delutare terra q̃ maxime cretosa vel rubicosa.

Demando as. in totum committo. Vier. ad Sabi. Et omni ordini pręuidebat præcipuęq̃ ordinibus quorum ei cura cum Barnaba fuerat demandata.

Demaratus nomẽ sparthanor regis q̃ ob ĩdignationẽ ad regẽ psax diffugit. Alius fuit vt scribit Luius corinthius negociator diues: q̃ ob seditões domo pfugus tyrãnidẽ Lypseli fugiẽs ĩ etruriã cõmigrauit cõporatis opib⁹ luculẽtis: q̃ a Tarquiniẽsib⁹ etrurię pplis exceptus Tarquiniũ puscum regem ppli Ro. ex illustri etrusca vroze genuit. Duc comitati sũt duo ex corintho victores. Eucirapus ꝛ Eugrãnius a qb⁹ italię tradita plasticẽ. Hoc est figulinã artẽ ferunt.

Demens qui est mente diminuta a quo Dementia.

Dementio is. demente ex eo deliro insanio. Lact. lib. iiij. Ecce aliquis instinctu dęmonis parcitus dementit effertur insanit. Lucre. Dementit enim deliraq̃ fatur.

Demẽto as. eiusdẽ significatiõis. Apul. in magia. Cõfessa ẽ sese mea magia in amorẽ inductã dementare. Illud vo in actib⁹ aplicis non tã significat dementẽ esse q̃ demẽtẽ facere. Sic enim scriptum est. Attendebant eum propter qõ multo tempore magicis suis dementasset eos.

Demetior diligenter ꝛ quadam ratione metior. Cic. Quę non nisi dijs sed aperte ꝛ palam laborat ꝛ verba verbis quasi demensa ꝛ paria respondeant.

Demẽsus quasi mẽsuratũ vel q̃atũ. Et id est qõ seruis dabat singulis mẽsibus vñ viuerent. Ter. Qõ ille vnciatim vix de mẽso suo suũ defraudãs genũ conspersit miser. Serui enĩ quaternos frumenti modios accipiebãt in mense. Qõ vtruz a mense an a metiendo deducatur incertum est.

Demeto is.pe.cor. Vide in dictione Meto.

Demereo es.rui itum siqua lucror. Hel. Thais corinthia ob elegantiam venustatemq̃ grandem demerebat.

Demereor: de aliquo bñ mereor dicilio denuncio: placo beniuolũ facio bñficiũ ꝓsto: ꝛ exigit actum. Ouid. Dic mihi q̃d feci si nõ te spamani Lumine te potui demeruisse meo. Quinti. Sil. vt plenior obsędo demererer amãtissimos mei. Lact. de ira. Donis dona offerũt iustis ac bonis opibus demereri eũ laborantes. Sue. de Aug. Profectũ mox auunculũ in hispanias aduersus. Ln. Pompei liberos vix tũ firmus a graui multitudine per insestas hostibus vias paucissimis comitibus naufragio etiã facto subsecutus magnopere demeruit. Est ꝛ demereri valde mereri. Lact. li. iiij. Si vna hostia placabilis placabiliores vtriq̃ hostię plures quia multiplicata demerenter potiusq̃ offendant.

Demetrius nomen Seleuci filij. Fuit ꝛ alius Demetrius phalereus Theophrasti discipulus q̃ ob eximias virtutes athenien sibus prefuit annis decez trecentisq̃ sexaginta statuis greis honoratus est. Dic vt Plutar. ingt monebat Ptolomeum regem vt de regno ꝛperioq̃ libros sibi cõpareret atq̃ plegeret. Quę enĩ amici nõ audẽt monere reges: hęc in libris scripta sunt. Fuere ꝛ alij Demetrij vocati.

Democedes.pe.co. fuit Crotoniata medicus illustris: qui cum inter Darij captiuos esset: ꝛ darius ipse ob inuersum pedem grauiter ęgrotaret: ita vt tam septem dies in somnis egisset nec a medicis vllis iuuaretur ductus in medium Democedes vinctus compedibus dariuz penitus liberauit. Debinc sũmo in honore apud regem habitus est.

Demiror pe.p. valde miror. Ter. in Ecy. Sz demiror q̃d sit q̃z obzẽ tãtopere hoc oẽs nos celare volueris. Aliqñ demirari est nescire qñ vt Do. ingt Admiratio ignorantiã facit. Ter. Quid mihi dicẽt ꝛ quã cãm ꝛperient demiror.

Demitto deorsum mitti: vt cęlo demittit alto. Inde demissitię tunicę dictę sũt a Plauto lõgę ꝛ demisse ad talos: ꝛ nulla zona succinte. Ait enĩ. Sane gñs hoc mulierosuz est tunicis demissitijs. Itẽ demittere ẽ humiliare ꝛ qõ vulgo dr ꝺbassare. Vir. li. iij. Be. Demisse aures incertus ibidẽ sudor. Et alibi. Vultũ demissa prosaf. Itẽ defodere: vt li. ij. ge. Altreq̃ iubebis in solido puteũ demitti: oẽmq̃ repones rursus humũ.

Demolior iris. a mole deductum est: ꝛ significat diruo deijcio. Li. lib. de offi. Demoliri ęa quorum altitudo officeret auspicijs Jnuenitur ꝛ demoliõ. Lactã. lib. iiij. Deliquerunt te filij Jsrael: ꝛ altaria tua demolierunt.

Demonstro as. aperte vel palã monstro. Plau. ĩ asia. Et ędes demõstraui nr̃as. Demonstrationẽ dialectici diffiniunt esse cũ certis ac necessarijs rõnibus aliquid probatur.

Demoror pe.cor. multũ moror seu detineo. Lactan. lib. iiij. cum moyses dux eorũ ascendisset in mõtẽ atq̃ ibidẽ. xl. dieb⁹ demoratẽ. Col. lib. iiij. Prudẽtis magistri ẽ eiusdẽ nomẽ elatiõis aucupio quo potiri nequeat studiosos nõ demorari.

Demorior. in totum morior. Col. lib. v. Siue enĩ caput demoruum est: duo induantur statim vimina.

Demo. is. er de ꝛ emo abiecta e significat detrabo.

Demos grẽce latine populus. Unde componũtur multa nomĩa. δημος ἐστι δημια και τα λοιπα.

Demosthenes.pe.cor. nomẽ oratoris clarissimi ꝛ grẽcoꝝ omnium oratoꝝ principis: ꝛ latine robur ppli dr. δημος enim ppls σθενος τουστενεος robur. Dicnatus pr̃e: q̃ cultellarius cognominatus ẽ q̃. s. domũ hẽret officinã ꝛ operarios cultelloꝝ. Relict⁹ puer in hereditate locupleti: tutoꝝ fraude ꝛ negligẽtia direptis bonis vix habuit vñ preceptoribus mercedẽ solueret. Uex cũ multo studio ꝛ laborioso puigilio in clarissimũ oratorẽ euasisset libertatis gcie defensor publicę gũb⁹ ociõib⁹ ¡ Philippũ isectatus est vtpote publicę libertatis insidiatorẽ. Post cuius mortẽ patria pulsus tandẽ reuocatus ẽ Sz iam mortuo Alexandro ꝛ Antipatro rebus grẽcis pposito cũ apertã cędẽ videret relictis athenis in calabriam insulam vbi asylũ erat neptuno sacrũ ꝺcessit: haustoq̃ veneno se necauit. Dic eloquẽtię studio flagrans iugiter lucubrabat adeo vt se duos vel tres mẽses ꝺtinuos domi inclusus sine intermissione studeret abrasa parte capitis vt exeundi facultatẽ sibi ꝓriperet. De hoc Vier. Demosthenes plus olei q̃ vini expendisse dr ꝛ oẽs opifices nocturnos semp vigilijs pręueniisse. Mortuus est sicut Suidas. ἐτελευτησε φυγων εις καλαυριαν εμ τω το ωσει διωνος ἱερω δια τον μακεδονα αντι πατρον προσενεγκαμενος φαρμακον το εμ τω διακτηλιω ἐτη βιωσας δυω και εξηκοντα.

Democritus.pe.cor. nomẽ phi abderitęs: qui diuisa substãtia duobus fratrib⁹ pegrinatus est in varias orbis terrarũ partes quo sciam pciperet. Postea in patriã reuersus sũma inopia in hortulis iuxta suę vrbis muros se ad solas rerũ naturas cõtemplandas ꝺdit. Ferẽ quocũq̃ fortunę casu ꝛ mutabiliũ rerũ audito in risum soluebat sicut Heraclitus in fletũ. Uñ Helasinus noiatus est. Tandẽ teste Li. lib. v. Tul. se occecauit vt naturę secreta subtilius rimaret. Agebat centum ꝛ nomẽ annos cũ mortuus ẽ. Dic dixit oĩa ex athomis fieri:

ac plres eē mūdos ⁊ corruptibiles. Ferē theologiā ac astrologiam didicisse a magis ⁊ caldeis cū gymnosophistis quoq; egressus est. In phia adeo pfecit vt pentathlos siue quinquercio. i. q̄nq; certaminū dici posset. Nāq; naturalia moralia mathematica liberales disciplinas artiūq; oīum peritiā callebat. Nunc Ply. virum sagacem ⁊ vitę vtilissimū fuisse refert: sed nimio inuandi mortales studio prolapsum. Constat hunc delitijs opulentum fuisse intantū vt pater eius xerxis exercitui epulum hospitaliter dederit.

Demodocus nomen citharędi apud Home. Componitur ex δημος δοκησις ęstimatio quasi populi ęstimatio.

Democratia principatus ppli. Democraticus qui sequet principatum populi. παρατο δημος και κρατεω.

Demophoon nomen thesei ex phędra filij qui etiam athenarum rex fuit.

Demarchus tri.ple. Demarchia ipse tribunatus.

Demulceo valde seu leniter mulceo sicut fit catulis cum manus super eos tractamus. Teren. in Heau. Non possum pati quin tibi caput demulceam.

Demū figt ad postremū. Ter. in Adel. Ego nouus maritus anno demū q̄nto ⁊ sexagesimo fiam. Ponit etiā pro dūtaxat: vel oīno p̄sertim q̄si iungit cum is ea id: vel ita. Li. in Sal. Ea demū magna voluptas equalē ac parem verbis vitam agere. Ply. Ea demū sola animum nō nisi volatu depascitur. Quintil. ita demū mihi satisfacies si apud patrē fuisti.

Denarius. a. um. Idē qđ decēnarius. Ūñ denarię cerimonię dicebant sicut tricenarię q̄bus sacra adituris decē otinuus rebus vel triginta certis q̄busdā rebus carenduz erat. Hinc vndenarius duodenarius ⁊ hmōi. Denari⁹ vo substantiuz est genus monetę argēteę q⁹ denas libras ęris valere: vt inquit Var. Dicitur ⁊ denarium neu. gñe. Plau. in Ru. Quis me est mortaliū miserior q̄ viuat alter hodie quē ad recuperatores modo dānauit centum denaria philippea.

Denarro per ordinem narro. Hel. lib. ij. Hęc nobis Fauorinus sūma cum elegantia verborum totiusq; sermonis comitate atq; gratia denarrauit.

Denaso. as. pe., p. nasum ausero. Plau. i Cap. Nanq; edepol si habites ppius os denasabit tibi mordicus idest dēstruet.

Denato. as. pe. cor. frequētatiuū est verbi deno as. qđ est decorsum nato. Aug. per translationē dixit. Quanto humilius sedebat tanto amplius capiebat. Confluit enim a qua ad humilitatem conuallium denatat de tumoribus collis.

Denego as. pe. cor. dare nego seu non do. Lac. lib. ij. Si alimenta frugibus longa siccitas denegauit.

Denigro as. pe. cor. nigrū facio. Ply. Capillū denigrat suffitu.

Deniq; a denus siue vt q̄dā volunt a denuo figt ad extremum. Terē. in Heau. Fodere ⁊ arare aut aliq̄d facere deniq;.

Denobilito as. vitupero dedecoro. Ter. in Eu. Tu iā pendebis qui stultū istū adolescentulū denobilitas flagitijs.

Denoto. as. pe. cor. culpo increpo. Lypsi. Nā cū denotarentur discipuli eius q⁹ ederent nec prius manus lauissent.

Dens ab edendo q̄si edens: ſ potius grecum esse q̄s nescitur: ελληνες γαρ οδους οδοντος εξ εδω λεγουσι. Sed ⁊ oē quo aliq̄d teneri vel execari pōt solet dens appellari. Uir. lib. vj. Tū dēte tenaci anchora fūdabat naues. Hinc bidēs tridēs ⁊ hmōi. Dētes diuersa sortiunt nōia. Qui enim prius apparent apertis labiis primores vocant lati ⁊ acuti q̄bus fit morsus. Ipsi enī vt Ply. li. vij. nec cibo tūi ⁊ alimētis necessarij q̄ppe vocis sermonisq; regimē primores tenēt decentu quodā excipiētes ictū linguę. Qui vo sequunt q̄si rotunda specie acuti in modū serrę serrati dicūr ab antiqs canini appellant in quocūq; asali. Ply. li. xj. Lupi dextrę canin⁹ in magnis habet operibus. Sequūt maxillares q̄ duplices sūt cibūq; officiunt. Iuue. Interq; molares difficili crescente cibo. Homini nouissimi nascunt binōi vt ait Ply. Dentium ēt quidā dicūr serrati a similitudine serrę qui pectinatim coeunt ne duo occursu atterant quales habent pisces ⁊ canes. Quidam continui vt huiusmodi ⁊ equo. Quidam exerti: hoc est extra os producti vt apro ⁊ elephanto.

Dentio. is. dentes emitto. Plau. in mili. Uenter creat oēs has ęrumnas: aurib⁹ peraudiēda sunt ne dentes dentiant. Hinc dentitio dentiū emissio. Ply. li. xx vij. infantibus nihil butyro vtilius per se ⁊ cū melle priuatim ⁊ in dentitiōe ⁊ ad gingiuas ⁊ ad oris vlcera. Dens lupi ad alligatus infantibus p̄bibet pauores dentientiq; morbos.

Dentatus q̄ magnos hz dentes qui ⁊ dentosus dr Ply. tamen dentatū dictū fuisse. M. Lurium li. vij. scribit q̄m cū dentibus natus fuerit. Hinc ędentatus qui est sine dētibus. Marco. Ędentatę beluę morsus. Similiter edentulus.

Dentale lignū quo vomer arandi causa inducit: sed pro vomere poni solet. Col. lib. vij. Et dentalibus terrā subigere quominoris bubus id administrari possit. Dicitur etiaz dens vt Var. inquit q⁹ eo quasi dente molleretur terra.

Denticulus parius dens. Denticulo dentes iprimo. Denticulatum quod est ad similitudinem denticuli factum.

Dentatī ⁊ dēticulatī aduerbia significāt ad similitudinē dentiū.

Dentifriciū medicamētū quo dētes fricant vt fiāt cādidi Ply. docet ex pumicib⁹ fieri dētifricia. Apul. in magia. primo qđ legere eludicris meis epistolū de dentificio versib⁹ scriptū

Dentiscalpium instrumentum quo scalpuntur dentes.

Dentifragimbulū. Plau. i bac. Ne tibi hercle haud lōgues ab insortunio ita dentifragimbula hęc meis manibus gestuant.

Densum coartatio numia diunctaz partiū Rarū ō in quo interuallis frequētibus laxior partium videt esse diunctio. Hinc densitas ⁊ densitudo. Compositum condensus.

Denso. as. cogo spisso. Luc. lib. iiij. Densatur q̄z globus quanti pede prima relato. Hinc condenso. Col. lib. vij. Torrido sole contingitur: rursusq; ponderibus condensatur. Est ⁊ dēseco es. a quo densesco is. densus fio.

Denudo. as. pe. pro. spolio nudum reddo.

Denuncio. as. Uide in dictione Indico.

Denuo aduerbium significat rursus quasi de nouo.

Depalmare ē palma pcutē. Hel. Quēcūq; depalmauerat numerari statī seruj. xij. tabulas viguti ⁊ q̄nq; asses iubebat.

Deparcus. vide in dictione parcus.

Depango is. planto seu defigo. Col. lib. iiij. Deinceps pastinat malleolus vitibus iserendus: eūq; sat erit medio spatio qđ vacat iter vites p vnā lineā depangere. Inde depactus.

Depecto is. xui. vel xi. xum. diligenter pecto. Ouid. lib. iij. fasto. Interea liber depexos crinibus indos vicit: ⁊ eos dines ab ore redit. Ply. lib. xix. Ars depectendi digerendiq; iustum est e quinquagenis fascium libris quinas denas carminare per translationem ⁊ in malam partem. Teren. in Eu. Egone si viuo adeo exornatum dabo: adeo depexū: vt dū vixet meminerit semper mei. i. ornatū cultum dictum a contrario sensu. Qđ si depessum legamus a patio siue a pando significat laceratum. A depecto fit depexo as.

Dependo is. fere pro simplici pēdo est: quod varie sumitur: vt pecuniam vel tributum pendere est dare vel soluere seu pati pœnam. Sed de hoc impendo.

Depēdeo. es. deo. sum pēdeo. Col. lib. iiij. Sz si p vnū quēq; pāpinū maior numerus vuaz depēdeat. Aliqñ depēdere ē sustētari. Li. oīs illor salus a nra salute dependebat.

Depereo. is. ex de ⁊ pereo accipit p morior. Col. li. iiij. Nos tñ plus q̄ttuor milibus serimus: qz negligētia cultorū magna pars deperit. Qñq; deperire est ipatienter amare. Plau. in casi. Dic ipsi⁹ casinā deperit. Dier. lib. ij. B. Accidit vt Thamar Adamar Ammon ⁊ deperiret in eam valde.

Depiles. pe. cor. q̄ sūt sine pilis. Var. li. j. de vi. pa. Qđ iudis pręsulis pueri essent glabri ac depiles prępter ętatem.

Depilo. as. pe. cor. pilos detrabo. Mar. cū depilatos chrestecoleos portes. Et depilo rarefacio. Lucil. Depilati oēs sumus

Deplanto. as. Uide in dictione planto.

Deplano. as. pe. pro. in planum deduco. Lact. lib. iiij. Ego añ te ibo ⁊ montes deplanabo.

Depleo. es. Col. Conchę quibus depletur oleum.

Deplozo. as. pe., p. pp actū plorationis q̄ in re miserabili erigit si lachrymę manāt: tūc pprie. Si non manāt significat quasi

plorando lamentor. Li. in Lato. Nō libet deplorare mihi vitam qō multi ⁊ indocti fecerūt. Et li. ij. offi. Admonebat me res vt hāc quoq; intermissionē eloquētię deplorarē nisi venirer ne de meipso aliq̄ videret ḡri. Aliqñ deplorare est plorandi finē facere. Uñ deplorata cadauera dicebantur q̄bus vltimus luctus psolutus erat. Et rēp. deplorata dicimus tā versam. Ab hoc tractū est. Cōclamatū est qñ affines beulātes cclamabant. Dicitur q; in oī re iam deperdita: q; post lachrymas affiniū mortuū plane cadauer erat. Inde ⁊ Indeploratum ōr. Ouid. in Ibin. Indeploratū proijce caput.

Depontanus. pe. pro. Uide infra in dictione. Pons.

Deponere: est deorsum ponere: vt Deponere sarcinā Li. p trālationē dixit. p dimittē. Existimauit honestissime molestias posse deponi si me ad phiaz retulissem. Per trālationē ēt significat puare. Plau. Ut me deponat vino eā affectat viaz. Sue. Ne iperio turpiter depositꝰ priuatꝰ viueret. Aliqñ derelinḡre ⁊ q̄si desperare. Uñ depositi despati dñr. Uirg. Ille vt depositi pterret sata parētis. Li. i ver. acti. i. Itaq; mihi videor iudices magnā ⁊ maxie egrā ⁊ ppe ōpositā reip. partē suscepisse. Aliqñ ē apud aliquē q̄cq̄ ponere seruandū seu p pignore. Dz enī hoc loco vim agēdi vt oñdat totum fidei eius cōmissum qō ad custodiā rei ptinet. Uir. Ego hāc vitulā ne forte recuses: depono. Ad seruandū vo vt gladiū pecuniā. Li. li. iij. of. Si gladiū q̄s apud se sana mente deposuerit repetat ille si furiosus reddere peccatū sit officiū non reddere.

Deponens verbū. Ideo ōr q; deponit aliq̄d de quātitate communis verbis. s. futurū participiuz in dus a significatiōe passiua. Nam cū participia quattuor habeat verbū cōmune vt criminatus criminaturus criminatus ⁊ criminandus. Hoc non habet deponens. s. futurū a passiua significatione vt minor minans minaturus ⁊ minatus non minandus.

Depositū qō deponit hoc est qō alicui sub fide tradit: vel qō pignoris loco dimittitur: vel qō sequestro a pluribus insolidum certa ꝺditiōe custodiendū reddendūq; cū fuerit de iure discussum tradit. Et sic est nomē. Lic. Quid si q̄s apud te pecuniā deposuerit: bellū patrię inferat: reddes ne depositū Non reddere depositum maxime iniustitia est.

Depositorꝰ: q̄ aliq̄d deponit. Depositariꝰ q̄ depositū accipit.

Depopulari est destruere: siue deprędari. Apud antiquos etiā Depopulo dicebatur.

Deposcere: est multū desiderare: siue rōne quadā exigere. Lol. li. ij. Lanabis solū pingue stercoratum q; ⁊ riguum vel planum atq; humidum ⁊ alte subactum deposcit.

Deportare est de aliquo loco aliq̄d portare. Lol. lib. v. Nec p cul a mari vel nauigabile flumie quo deportari fructus ⁊ p q̄s merceo vehi possint. Uñ deportari dñr q̄bus aq̄ ⁊ igni interdictū est: vel q̄bus pncipes puinciā annotauit. Trāsferē ēt ad ea quę delectationē: laudē ⁊ vituperationē habēt quę nr̄a opera sumus assecuti: vt cū inde reuertimur quo pfecti fuerāmus: aut cū vbi sumus inde q̄cq̄ deportaē. Li. Trebatio. Mihi crede nihil est ista puincia potes qō iucundius sit deportare. Idē in Lato. Teq; nō cognomē solū athenis deportasse. Uituperationē. vt deportauit Uerres amicā. Pro deporto: vulgo Reporto ōr: cū reporto retro porto seu reuehо reducouę qō portatū siue delatū deductū fuerat. Lact. li. iiij. Repente viribus roborati ipsi lectulos suos reportarent q̄bus fuerant paulo añ delati. Piero. ad Dama. Et inuentaz super humeros reportat ad caulā. Li. pse. Itaq; pub. Lentuli beneficio excellenti atq; diuino nō solum reducti sumus sed equis insignibus ⁊ curru aureato deportati. Transferē etiam ad verba: cum quis pro verbis verba reportat. Uir. Dis aditis hęc tristitia dicta reportat.

Depauo. as. pe. p. pauī facio vitio: vt cum quid est scriptoruz aut maledicoꝝ vitio corruptū. Terē. in phor. Nihil est tam bene dictum quin male narrando possit depauari.

Deprehendo. is. sīgt caute vel incautū quēpiam capio: vt deprehensus in adulterio in scelere: in sermone deprehensus ab hostibus a tempestate. Uirg. Deprehensis olim statio tutissima nautis. Poza. in Ser. Deprehensi. nō bella est fama treboni. Uñ ⁊ deprehensa genus animaduersioni militaris qui certo in errore deprehensi fuissent: castigatione maior: ignominia minor. Interdū deprehendere est aīaduertere cognoscere. Lact. lib. j. de Ioue loquēs. Nōne a sua puma puericia ipius ⁊ pene paricida deprenditur. Amb. lib. j. offi. Qui ea q̄cunq; vana sunt deprendit: ea quę sancta sunt: nescit.

Deprecor. pe. co. q̄nq; ponit pro simplici. Uñ Pier. Noluit inquit veniā deprecari. Q̄nq;. Deprecari est ipetrare. Idē apud Exodū. Ascendā ad dñm si quo mō quero eum deprecari. p scelere vro. Q̄nq; vehementiā supplicationis denotat vt sit Deprecari vehementer siue suppliciter precari. Sue. in Ces. Satis ostat Sillā cum deprecantibꝰ amicis ⁊ oratissimis viris aliquādiu denegasset: atq; illi ptinaciter otenderēt expugnatū tandē pclamasse. Li. in Lel. Alt. L. Blosius cumanus hospes familię nr̄ę. Scęuola cū ad me qui aderā cū lenate ⁊ Rutilio ꝺsulibus in ꝺsilio deprecatū venisset. Et lib. j. ad heren. Deprecatio cū ⁊ peccasse ꝺsulto fecisse reus cōfitet: ⁊ tñ postulat vt sui misereāt. Pier. li. iij. P. ablto iunxit. Petitionem vnā paruulā ego deprecor a te ne ꝺfundas faciem meā Habet q̄nq; ōriam suo simplici significationē ⁊ precis negationē seu detractionē iportat: sicut i Dedecet desperо hmōi Et sic deprecari significat recusare. Asinius Liceroni. Nec periculū est vllū qō. p libertate aut refugiā aut deprecer. Uir. Equidē merui nec deprecor inq̄t. Ouid. lib. j. de pon. Sępe pcor mortē: mortē quoq; deprecor idē: ne mea sarmaticū cōtegat ossa solū: hoc est nō pcor nollē recuso ⁊ qō vernacula lingua dici solet. Non te prego de q̄sto: ma io te ne desprego Liui. de bel. mace. vtranq; significationē cōplexus est. Ego si q̄d in scelerate in fratrē admisi: nullam deprecor pęnam: si innocēs sum ne inuidia conflagrē cum crimine non possim deprecor. Hoc postremū pro abominor detestor siue recuso sumit: primū pro vehemēter pcor. Q̄nq;. Deprecari est depellere abigere. ppulsare siue redarguere pce adhibita vel quouis alio mō. Inde dicimus. Ignominiā ⁊ inuidiam ⁊ pęnaz deprecatus est. Sue. in Aust. Cū lectorius adolescens pricij gnis in deprecanda gratiore adulterij pęna allegaret se esse possessorē. Li. lib. iiij. Ad herē. Audes verbū facere: Audes q̄cq̄ petere: Audes suppliciū deprecari: Non significat recusare neq; pcari ne de se supplicii sumat: ſz depellere: siue redarguere. Quintil. li. iij. scribit deprecationē depulsionē esse. Itē Li. in Catil. li. j. Nūc vt a me. P. L. quādā ppe iustā q̄rimoniā detester atq; deprecer: pcipite q̄so diligēter quę dicā Idē p Balbo. Quidā de cōi aditione oium nr̄m deprecandę maluolētię cā breuiter cōmemorādū vr. Qua de re si Helli us scripsit deprecari significare exercari detestari depellere abominari nō fuit culpādus a Lau. Ualla. cū depello biscе. Licero. exēplis, pbe ꝺuenat: ⁊ deprecor maxie ꝺgruat: pp ppositionē de: q̄ ambobꝰ ppposita ē. Execror vo detestor abominor cū pene idē significēt qō recuso ēt ipsi vbo deprecor ꝺuenūt i ea significatiōe q̄ supra. Mortē quoq; deprecor idē dixi mus accipiēdū vt ⁊ illud. Li. li. vj. de rep. Etiā i Claudij iuniā. Brachi caritas deprecabat. i. ppulsabat ⁊ defendebat. Sal in Jug. Sz qñ eo natus sum vt iugurthę scelerꝰ ostētui eēm nō iā mortē ⁊ erūnas trimō iperiū inimici ⁊ cruciatꝰ corpis deprecor. Est āt deprecor q̄nq; verbū cōe vt apō Aug. q̄ ad Dionymū scribēs ait. Uñ agnosco dñm a me potius deprecandum vt tuę volūtati det facultate mittēdi qō rescripseris.

Deprimo. is. pe. cor. dejcio būlio defigo. Uar. Ab eo deprssus a quo erigi extolliq; spabā. Lac. li. iij. Ita dū boiez q̄rit extollere rē ipsaz deprssit. i. ī imo fixit būliauit. Idē li. vj. Altera q̄ ad iferos deprmat. i. deorsuz pmat vl mittat. Li. li. iij. ad her. Quā maxie sedata ⁊ deprssa voce pncipia dicemꝰ. i. demissa.

Depromo. is. pe. pro. Uide in dictione. Promo.

Depso. is. fīgt subigendo manibus aliq̄d molle ⁊ tenerum reddo. Quo verbo vtitur Lato lib. de re rus. Luius compositū est. Londepso: ⁊ deriuatiuum. Depsticus. a. um.

Depudico. as. pe. pro. fīgt violo stupro ⁊ pudicitiam auſero.

Depuber. pe., p. ōr q̄ ad pubertatis annos non potuit pucnire. Hinc depuberem porcū dicimus quem lactentē occidimus.

Depudet.pen.cor.pudorē abiicit. Quid.depuduit pfugusq; sua signa reliqt. Aug.li.viij.cō. Depuduit vanitatē: r erubuit veritati. Vier.ad custo. vsus ē Depudesco. Nō depudesco inqt ifelicitatis meę: qn potius plāgo nō esse quod fuerim.

Depugnare: probe pugnare. Lact.lib.v. Retinuit id quod erat ei contrariū cum quo depugnare posset.

Depuo.is. Vide in dictione Pauio.

Depurgo.as. pbe vl deorsuz purgo. Cato de re rus. Terraz cū stercore bñ pmisceto depurgato ad herba graminibusq;.

Deputo.as.pe.cor. ppie deorsum puto. Col.li.iij. In agro macro r ficco vineā ibecillā in bzumā amputato: quā partē nō deputaueris circa kalēdas Feb. repetito r deputato. Amb. in Ser. de q̄dragesima. Mō ferrū gestās agricola sarmēta deputat vineaz. Itē deputare ē existimare cēsere iudicare: qō vulgo dr. Reputare nō vt mlti putāt delegare. Ter.i ecy. Aedepol ne meā esse berus operā deputat parui ptij q̄ ob rē nullā me misit frustra vbi totū desedi diē. Plau.i am. Inde cras e pmptaria cella deptomar ad flagrū: nec cāz liceat dicere mihi neqz i hero q̄cq̄ auxilij fiet: nec q̄sq̄ sit q̄n me oēs eē dignū deputēt. Itē. Assignare attribuere. Vier. sup Mat thēū. Pharisei opa dei pncipi demoniorz deputabant.

Derbices seu Derbicę r derbij sunt ppli hyrcanis ppinqui. De qbus Vier. Massagetę r Derbices miserrimos putant qui egrotatione moziant: r penes cognatos ppinquos cū ad senectā venerint iugulatos deuorāt: rectius esse dicentes vt a se potius q̄ a vermibus comedantur.

Derbenses populi ex quorum numero fuit Timotheus apostoli discipulus.

Derelinquere: figt. prius seu in totā relinquere deserere.

Derepēte: tota vna dictio: qz vt docet. Do. aduerbijs ppositionē separati nō addim⁹. Si enī separaueris nō ē latinū: derepēte. Ter. in ecy. Ita corripuit derepēte tacitus sese obuiaz.

Derideo.es.pe.pro. significat cum alterius contemptu rideo.

Deripio is.pe.cor. tam in bonū q̄z in malū sumi pōt. In bonum Virg. lib.ij. geor. Collaqz prelorz fumosis deripe tectis. i. cōfestim defer. In malū. Lac. lib.v. Quo mō se rapinis r fraudibus abstinebunt qui mercurij furta nouerūt: r docētis nō fraudis eē deripere ſz astutię. i. surripere. Diripere vō in malum est cū significet diuersa diuersę rapere: vt fit in vrbiuz expugnatione. Bellius. Nam cum oppidum tolosanū in terra italia. Q. Lepio consul diripuisset: multumqz auri in eius oppidi templis fuisset quisqz ex ea direptiōe aurum attigit misero cruciabiliqz exitu periit.

Deriuo.as.pe.p.a Riuus descēdit: cū aq̄ deflectit aliquo. Vñ r deduco rui moze siue deflecto figt. Per trāslationē plerisqz vsi sūt. Ter. in phor. Quid vis nisi vt maneat fanū atqz ex crimine hūc Antiphonē eripiā: atqz oēz in me deriuē irā senis i. deflectā. Do. Deriuatio dr inflexio criminis ab eo ad quez ptineat ad eū ad quē nō ptinet. Li. i ver. acti. iiij. Quid ē quā obzēputes te tuā culpā nō mō deriuare in aliquē: ſz cōicare cū aliquo posse. Amb. Pleriqz varias significationes de vi neę appellatiōe deriuant. Col. lib.j. Propzie dixit. Crebrosqz sulcos aquarios quos nōnulli elices vocant: faciamus r oēm humorē in cloacas: atqz inde extra segetes deriuemus. Li. pro Milone posuit p deuitare. Fecerūt id serui. Milonis dicam enī non deriuandi criminis cā: sed vt factū est ne qz imperāte neqz pśente dño qō suos q̄sqz facere seruos vo luisset. Vnc fit Deriuatiuus. a. um. qō ab alio deducitur.

Derogo.as.pe.cor. detrabo. qō pz ex eius 3io. Arrogo. Piero. in plo. Esdrę. Interrogent bebzeos: r ipsis auctoribus trāslationi meę vel arrogent vel derogēt. Festus. Derogare cū q̄d ex lege veteri quo minus fiat sancit lege noua. Li. lib.ij. ad berē. Cū duę leges iter se discrepāt videndū est primum num abzogatio aut derogatio sit. Quid ē ergo derogatio nisi detractio aliq̄ legis. Abzogatio ipsius legis ablatio. Illa partis legis: hęc totius sublatio est. Derogo igit detrabo qō filr fit cū dignitati honoriqz alterius detrahitur.

Dersęi cum. ç. diph. populi sunt grecorum in littozibus thracie sicuti Herodotus ostendit.

Desęuio.is. valde sęuio. qō Vier. ad dicta trāstulit cū i li. Pe. inqt. Latrantes canes q̄ aduersus me rabido ore desęuiunt.

Descēdo.is.er de r scando: propzie figt de loco excelso ad imū deuenio cuius 3riū est. Ascēdo. Lui. li.j. Tenuere tñ arcē sabini atqz ide postero die cū romanus exercit⁹ istruct⁹ qō palatinū capitolinūqz collē cāpi oplesset nō pus descēderūt in equū q̄z ira r cupiditate recuperādę arcis stimulāte aios romanam aduersuz subiere. Per trāslationē vō dicimus. Descēdo in pzeliū: descēdo in cāpum: descendo in forz r bmōi alia qz de qete ad laborē: de loco tuto ad piculū: de vita ad mortē ē iste descēsus siue ad aiam siue ad corpus siue ad vtrūqz spectet. Persius descēdere p humiliare posuit. Vt nemo in se se tētat descēdere nemo: ſz pcedēti spectat mantica tergo

Desciſco.is. Vide in dictione Asciſco.

Descobinat⁹: sauci⁹ abzasus sect⁹. Var. in Melea. Sinautē delectatiōis cā venamint: quāto satius est saluis cruribus in co expectare q̄z his descobinatis in sylua curare.

Describere. ppie figt de exēplari scribere in q̄ significatione ēt sūt. Exscribere r Trāscribere. Li. Lomifi. Sz prime scripsi de optio gñe dicēdi in quo sepe suspicatus sum te a iudicio nr o sic vt doctū hoiem a nō idocto patiū dissidere. Vnde tu libzo marie velim ex aia si minus gr̄ę suffragere dicā tuis vt cū si velint describāt: ad teqz mittāt. Per translationē vō ponit pro disponere seu designare. Idē in Lęl. Mei sūt ordines: mea est descriptio. Itē p pingere. Plau. in asi. Non potuit pictor rectius describere eius formā. Itē pro denunciare. Lac. lib.v. Qō ppbetię multo ante descripserat. Licet r pro accurate scripserant itelligi possit. Nā hoc verbū etiā scriptoribus. i. odentibus aliq̄d ouenire pōt: cum eius descriptio pro dispositione r accurata scriptiōe operis ponitur: vt Teren. in phor. Ego descripsi prorsus illis q̄bus debui. Virg. Immo hęc in viridi nup que cortice fagi carmina descripsi r modulans alterna notaui experiar. Lac. li.v. Quid est enī cur illā vel in carminib⁹ vel in oī sermone describāt oquentes eius absentiā cū sit facillimū bonos esse si velint. Ethoc ex vi ppositionis de. quę diligentiā scriptoris p se fert. Decet scribo. Hel. Vaud quicq̄z dubitauimus qn ea plauti foret: oīum maxia germina ex q̄ duos hos versus exscripsimus. De trāscribo. Vier. in psa. psal. Vñ o sueta pfatione cōmoneo tam vos: qbus forte labor iste desudat: q̄z eos qui exemplaria ista habere voluerint: vt quę diligenter emendata cura r diligentia transcribantur. Scribere propzium eoz qui aliquid condunt.

Dęseco.as.pe.cor. ferro incido. Col. li.iij. Et si fieri potest iuxta aliquem nodum serrula desecato. Idem lib.xij. Bonus operarius prati iugerum desecat.

Desero.is.pe.cor.rui.rtū. derelinquo deficio. Vinc milites patrię deserores onr q̄ patriā deserūt quā defendere debeāt. Virg. Deserorē afię. Sue. in Ces. Deseror ac seditiosoz inq̄sitor ac punitor acerrimus: minuebat in ceteris. Vinc desertū locū appellamus inhabitatū quasi ab boibus derelictū qō grece. Eremū nominant. Quomodo autez differat deseror ab Emansore. Vide in dictione Emansor.

Desertum r participium r nomen esse potest. Participij idez est quod derelictum: r quandoqz asperum atqz incultum. Virgi. Rupe sub aduersa deserti ad strimonis vndam. Nomen sumitur pro loco inhabitabili: vt in hymno. Antra deserti teneris sub annis ciuium turmas fugiēs petisti: ſz heremus producit penulti. quod ignaris grecarum litterarū rebus noua videbitur: quoniam est. ερημος ερημου και ερημοω το απο λειπω και μονος οι κεω̃ες και λωφω̃ και ερημια λεγεται παρα τημεραν.

Deserto.as. frequentatiuum est. Actius. Cum me solum vetercz parens desertasset.

Deseruire: ē obtēperare seu diligēter humiliterue seruire. Li. Tyroni. Indulge valitudini tuę: cui q̄dez tu adhuc mihi deseruis seruisti nō satis fac bellus reuertare. Pōtēt significare: male fuire qō vernacula lingua dicitur Deseruire.

Desedio.es r Desido.is.pe.cor. sicut in assideo dcm est. Primū

cū qete sedeo qō est ptinue sedeo: seu sedēdo tēpus ꝓsumo. Sue. in Lęsa. A quo ad accersendas classem in bithyniam missus desēdit apud Nicomedem. i. mansit: commoratus est. Sōm cum motu ꝓcedo vt qescā: siue mozer. Ter. in ecy. Ubi totū desedi diē michonium hospitē oū expecto. Fest⁹ Picena regio in qua est. Esculus dicta q⁹ sabini duz esculus proficiscerentur verillo eozum picus desiderat. Quod est a desido. i. descenderat: vt mozaretur.

Deses. idis. a desedeo. q̄ nihil agit ꝛ ociosus sedet: vel q̄ stat sępi⁹ ad sedēdū sup his q̄ trāsigēda, ppere fozēt. Li. li. j. Desidē romanū regē iter facella ꝛ ars acturū eē regnū rati. Et. li. iij. Sedemus desides domi mulierū ritu inter nos altercantes.

Desidiosus qui desidia plenus est. Ouid. Querit̄ ęgystus quare sit factus adulter i ꝓptu. cā est: desidiosus erat. Desidia vō est vitium ignauię. Sal. Non fuit cosilium. socozdia atq⁹ desidia bonum ocium conterere.

Desilio. is. pe. coz. desilui desultum. Uide in dictione salio.

Designare. describere: q̄si p signa demōstrare. Lęsar. li. j. Lęsar hac ꝯfone lisci. Dimozigem Dunatici frēm Designari sentiebat. Sed q⁹ plurib⁹ pītibus eā rez iactari nolebat celeriter ꝯsilū dimittit. Aliq̄n sigt Deputare decernere seu deligere. Sal. Catilina nubilomin⁹ i proximū annū cōsulatū petebat spans si designatus fozet: facile se ex volūtate antonio vsurū Lol. li. uj. ipz aūt agz quē seminario ōsignaueris planū ꝛ suc cosū sit. Aliq̄s sigt rē nouā facere i vtrāq⁹ partē bonā ꝛ malā. Uñ ꝛ Designatio ꝛtractio ꝛductio q⁹ ppli i vnū. Hoc eniz ei ꝛtingit q̄ aliquo flagitio ppli i se oculos ꝛ oza conuertit: ꝛ spectaculo e vulgo. quēadmodū designatozes curatozes funer. q̄ ludis funebrib⁹ pręerāt ꝛ multitudinē retinebāt ob eā cāz q⁹ bis ludis fiant noua ꝛ spectāda: Sene. de bñfi. An tu Arūcium ꝛ Alterū ꝛ cęteros q̄ captandozum testōzum artē professi sūt nō putas eadē bre q̄ designatozes ꝛ libitinarios vota illi quorum merces optent nesciunt. Di familiarissimū q⁹ quinq⁹ ex quo ꝓpter amicitiam rei plurimum est mozi capiunt. Ter. Modo quid designauit.

Desioculus dicitur qui vno est captus oculo: qui ꝛ luscus dicitur. Mar. Dinc desiculus: ꝛ hunc lippus.

Desipio. is. pe. coz. desipui desipui ꝛ desipij. ex de ꝛ sapio. figt̄ ĩsipienter ago siue de sapientia decido: vel aliq̄da cōi sensu sapiētiaq⁹ min⁹ habeo: ꝛ ostruit̄ cum ablatiuo. Li. M. Lelio In quo cū obiurgarer q⁹ nimio gaudio pene ōsipere. Plau. in epi. gtō iūrit. Desipiebā mētis cū illa scripta mitterē. Aug. li. j. ci. dei docet min⁹ eē desipere q̄z insanire. Porro inq̄t fi⁹ hoc aggrediēdū ꝛ suadēdū putat nō dico desipit sz īsanit. Lac. li. ij. Deniq⁹ poeta maxim⁹ bō i cęteris prudēs: i hoc solo nō poetice sz aniliter desipuit. i. more anili insipienter ęgit. Huius ꝛtrariū e Resipisco. Nā resipio in vsu raro e. resipisco frequnter. Desipio i vsu e. desipisco nō. Et hęc oīa ad mētē ꝓprie ptinēt. Est eni Resipiscere ad mētē redire. Lact. de ira dei. Idcirco nō ad pīs noxiū quēq⁹ punire vt bēat bō resipiscēdi sui facultatē. Et li. vj. diui. instī. Resipiscit eni ac mētē suā q̄si ab īsania recipit quem errati pudet: castigat q⁹ se ipm dementię ꝛ ofirmat animum suum ad rectius iuuandū.

Defino. is. pe. coz. ex de ꝛ fino. significat omitto. finio. cesso. vt Desine plura loq̄. Hinc Definentia finis terminus. Sic dicimus. Desine artem ludricam. Li. Mario. Libēter me bercle artē definerem tecumq⁹ ꝛ cū similib⁹ nostri viuerez. Est eni desinere artem renūciare arti atq⁹ relinquere. Uñ ars ō sita dicitur relicta ꝛ omissa. Hel. li. xv. Otium tum atheniensium consensu disciplina tibijs canendi defita est.

Desisto. is. cessō. Virg. Me ne incępto desistere vitaz. Desistere inq̄t Ulp. est a negocio abstinere q̄d calūniandi animo instituerat. Inde destitisse is videtur non qui distulit sed qui liti renunciauit in totum.

Desoloz. pe. p. deponens a Soloz cōpositū est ꝛ cōtrariam suo simplici hz significantiam. Sz p translationē in significatione differt. Cū eni q̄s aliquem solat̄ q̄si de solo lapsum in solum siue soliditatē alleuat. Passiue tamē desolat⁹ accipitur apud Hie. ad Tyra. Sola sepatione dormientis ęstuans desolatus solatio pij pignoris iactoz. Inuenitur ꝛ Desolo. as. pe. p. a solo q̄d terrā solidā significat. p destruo siue de soliditate deiscio. Lol. li. j. Quia flagitiosum quos hostis ꝓfligēdo desolasset agros nouo more cinere romanū supza vires primonij. Virg. li. xj. Uidimus ingēte ꝛ desolauim⁹ agros.

Despero. as. pe. p. nō spero. extra oēz spē suz. Dicenī denegat. Li. in Lel. Cuius aures clause sunt vitati vt ab amico veruz audire neq̄at: huius salus despanda est. Dicimus aūt Despero salutē ꝛ de salute. Ambro. Nemo veteruz ofcius delictorum pmia diuina desperet. Desperatus in morbo ōr de quo nulla salutis spes bēt. Vier. in. li. Pz. Percussitq⁹ dñs puulū ꝛ desperatus ē. Itē ōsperat⁹ ōr. q̄ nullā hz spē. Uñ ver⁹ puer biū: nō eē cū despatis certādū. despatio vt ict Li. li. iiij. tus. ē ęgritudo sine vlla rerum expectatione meliozum. Sal. Ne forte desperatione adducti vite mortem pręferrent.

Despesco. is. cui. significat pecus deduco: vt compesco vna duco ꝛ pasco. ꝛ in vno loco contineo.

Despicio is. pe. coz. deozsum aspicio. Lol. lib. j. Area si competit ita ostituenda est: vt vel a dño: vel certe a ꝓcuratoze despici possit. Per trāslationem ponitur ꝓ otemno siue parui facio. Nā cum q̄s aliū otemnit despicere vī quasi infra se aspicere: quēadmodū Suspicio eius otrarū: sursum aspicio ꝛ p translationem veneroz: q̄si supza nos aspiciamus illum esse collocatum. Li. li. ij. offi. despiciunt autem eas ꝛ contemnunt in quibus nihil virtutis neruozum putant.

Despectus. a. um. participium. quod est contemptum. Despect⁹ us. nomen. ipse actus despiciendi.

Despectio. idem q̄ despectus. Li. in hortē. Cōsolabit̄ eā magnitudo aī ꝛ humanaz opinionum alta quedam despectio.

Despicientia. Despectus siue despectio: ꝛ in se plus continet q̄z cōtemptio vt apud eūdē. li. j. tus. Totā vim bñ viuendi in aī roboze ac magnitudine ꝛ in omni rez humanaz cōtemptōe ac despicientia ponamus. Et illusio plus ē q̄z ꝛceptio despicientiaq⁹ vt i Lato. idē Li. Cōtēni se putant despici illudi.

Despecto. despectas sepe deozsum aspicio. Lād. li. iij. ōspectāt vertice locum. Virgilius. Nunc terras ozdine longo aut capere aut captas iam despectare videntur.

Despicoz. pe. coz. despicio. Ter. in Eu. Quę nos nr̄amq⁹ adolescentiam bñt despicatā. Do. Despicatā contemptam atq⁹ despectam a despicoz. Vie. Jesse filius. Dauid non primus aut secundus: aut tertius: sed omnium vltimus vngitur a ꝓphęta: ꝛ despicabilioz cunctis eligitur in regem.

Despoliare est exuere. Hiero. ad Eusto. Non necesse est vt dicas despoliaui me tunica quo modo induam illam.

Despondeo. es. ex de ꝛ spondeo. Spondeo autem a sponte fit quod veteres ꝓpio dico vsurpabant quia qui spondet sponte. i. voluntate dicit. Unde respondeo factum est: quod ē posteriore loco dico. Postea vō spondere vsurpari cęptum ē pro sponte promittere. Unde qui puellam spondet: sponsoz Que spondetur puella. Sponsa. Cui spondetur. Sponsus. Qua rogatur pecunia dotis a sponso. Sponsio hoc est promissio appellatur. Et dies qua puella promittitur. Sponsalis. Et Spōsalia mentio ꝛ promissio futurarum nuptiarum Est aūt Despōdere promittere: quod ad nuptias ꝓprie pertinet: ꝛ ad eum pręcipue cuia interest locare mulierem viro siue virū mulieri. Ter. Nā aliam pr̄ ei desponderat gnatam chremetis. Despōdere aīum ille oz. q̄ sue spontis statuit finē ꝛ quasi ex desperatione mozi decreuit. Var. li. uj. de rerus. Ne reliqui si videant despondeant aīum: atq⁹ alieno tpe vē ditoi moziantur. Liui. li. uj. Nec ipsi solum desponderāt animos: hz cōtemni cepti erant a finitimis pplis. Plau. in Mili. Ne lamentetur: neue aīum despondeat. Apud Senecam ꝛ Lol. sine aī adiectione legit̄. Despondere. Nam de turdis scribit. Difficulter in aliaz regionē transferunt. q⁹ cauies clausi plurimum despondent. Silr dicimus despondere sapientiaz illum qui desperat se posse ad sapientię fastigiū puenire. Et ob hoc desistit ab incępto. Nā li. xij. Lol. inq̄t. Quam ꝓbabilis rō est obmutescēdi q⁹ nequeas oratoz esse perfectus: aut in socozdiam compelli q⁹ desponderis sapientiaz. Magnę

rei q̃ntũcũq; possideris suisse pticipem non minima est gl'ia.
Desponso.as.a despondeo fit. Ambro. Et bene vtrumq; posuit scriptura vt desponsata esset z virgo.
Despumo.as.pe.pro.spuma pduo. Virgi.li.j. Ge. Et foliis vndã tepidi despumat aheni. Per trãslationẽ despumare ponitur pro decoquere. Piero.ad Ocea. Venter mero estuãs cito despumatur in libidines. Persius. Stertimus indomitum q despumare falernum sufficiat.
Despuo deorsum spuo: seu spuendo execrationem demonstro vt apud Persium. Est prope te ignotus cubito qui tangat: z acres desputat in mores.
Destino.as.pe.cor.ex de z stino. Vñ z perstino. Est aũt destinare deliberare assignare deputare parare eligere. Col.li.ij. itaq; ꝺsiderãdũ erit vt solũ qꝺ excolere destinamus pingue fit. Li.li.v.tus. Ad horã mortis destinataz. Sue. de Cesare. De ãpliãdo impio plura ac maiora in dies destinabat: deliberabat.i.parabat ꝺstituebat.deliberabat. Plynius ĩ pana. Destinatio ꝺsultus.i. electio. Q̃nq; ponit̃ p alligare. Apul. li.iiij.de asi. Arreptũ me loco q̃s valido ad insulã quãdã destinatũ. Q̃nq; mittere sigt. Juuenalis. Destinat hoc mõstruz cymbe liniq; magister pontifici summo. Aliq̃n emere. Lucil. Facio ab lenone tribus vt libertatẽ milib⁹ destinet. Vnde fit cõpositũ. Prędestino quod ẽ pordino pmitto. Aug. Prędestinatio a pmittendo z pueniendo vel pordinãdo futuz aliquid ór. Q̃nq; Tarare sin p pręcio destinare. Plau.in Ru. Minis triginta sibi puellã destinat: datq; arrabonẽ z iure iurãdo alligat. Hoc idem sigt pstino. Apul. Et pcotato ptio q̃ centũ nũmis iudicaret aspnatus viginti denarijs perstinaui. Sunt qui prędestinatum intelligi velint ostensum indicatumq; vt est illud apostoli ad romanos. Qui prędestinatus est filius dei. Est z prestino de quo alibi.
Desquamo.sequamis.exuo. Plau.in aul. Desquama pisces.
Destituo. is. ex de z statuo sigt derelinquo dimitto. Virg. Et freta destituẽt nudos in littore pisces. Interdũ destituẽ est p uare z sic ꝺstruit̃ cum ablatiuo. Col. li.iiij. Rursus nimiam siccitatẽ destituere plantas nãli alimẽto. Interdũ Dissoluẽ. Nevius. Multo nauem iubet destitui anchoris. Interdum Statuere. Lęcil. Destituit oẽs suos ad mensam ante se.
Destringo.is.deorsum: siue de alijs stringo colligo aut excido. Col.li. xii. Tum z olea destringenda est ex qua velis viride oleum efficere. Mar. Pergamus has mihi curuo destringere ferro: non tam sępe teret lintea fullo tibi.
Destruo.is.xi.ctũ.sigt qꝺ structũ ẽ vt non structũ sit efficio. ελληνιζι ανασκευα ξω απολλω και λυμαι νομαι και πολλα αντιπαντο λατωρ πραγματωρ.
Destructile pe.cor.qꝺ destrui põt z destruct̃ in fine. Lact.li.de Ira dei. Destructilia sunt omnia quę manu fiunt.
Desudo.as.pe.p.valde sudo. Sudo vꝺ a Sudus.s. Nonio creditur fieri ꝺstat. Interdum tñ desudare per translationem ponitur pro laborare. Hier.in prolo. Li. Salomonis. Mittitis solatia sũptuũ notarios nostros z labzarios sustentatis vt vobis nostrum potissimum desudet ingenium.
Desuesco.is.desueui.z Desueo es.eui. Primũ neutrũ: secundũ actiuum. Vñ Nonius in prisc̃s dictionibus. Desueui illuz p desuefeci illũ.i. consuetudinẽ illi abstuli. Titi. Parasitos amoui: lenonẽ ędibus abstruxi. desueui ne quo ad cęnã iret extra ꝺsiliũ meũ. Hic desui a desueo in actiua significatione accipit̃. Nã q̃nis Pris. Consuesco consueui. etus sum dicat Addit tñ: charisius. Cõsueo ponit. Jd circo prisco more iurta. Charisiũ: iurtaq; significationem actiuaz quę in prętrito desueuia. Nonio plata est necesse est vt Sueo simplex sit vñ formar⁹ Suesco: ex quo componunt̃. Cõsuesco: desuesco: assuesco. Insuesco q̃ significationẽ passiuaz innata hñt vt calesco erubesco: z augmẽtatiuam: vt olesco adolesco cũ tñ oleo adoleo actiuã siue neutralẽ habeãt. Ita sueo ꝺsueo desueo actiuã siue neutralẽ bẽre ꝺuenit. Ea enĩ q̃tũ ĩtelligo iã absoluere: ꝓterea ĩ eor locũ succesisse ꝺsuefacio assuefacio z hmõi puto. Simplicis aũt suesco pręterita sunt quę dicaz. Claud.li.iij.de rap. Post hęc cunabula dulci ferre sinu. sum moq; ioui deducere partuam sueuerat: z genibus ludentem aptare pnis. Li. Metello. Si te id qõ suesti peto me absente diligas atq; defendas. Q̃nq; Desuescere nõ per negationem sed per affirmationem ex vi prepositionis deponit̃ q̃si desuescere. siue descendere suescere. Plau. in asi. Incepto quãdo concinnauit aream effundit cibũ: aues desuescunt cesse est facere: sumptum qui querit lucrum. Quandoq; desuetus ꝺcitur valde suetus. Virgi. li.iiij.en.
Desuetudo.a desuesco sicut consuetudo a consuesco: quę contraria sunt. Liu.lib.j. Mitigandum ferocem populuz armorum desuetudine ratus.
Desidero.as.ex de z sidero. Sidero vꝺo a sidus deducitur. Desiderare p cupere q̃ veluti lucem sideris quod amamus optem⁹. p trãslationẽ ponit̃ pro deficere seu mori. Macro. Ne qd ad perfectionem cętus desiderem̃ inuitandos adhuc congressum conuentumq; censeo. Curti. In eo prelio trecẽti capti quinquaginta desiderata sunt.
Desideriũ: mõ p vehementi amore: vt apud Jnue. Cur. desiderio bibule sertorius ardet: mõ pro nimia cupiditate videndi eum q̃ abest. Et propzie de rebus gratis optatis aut amissis ór. Hinc dicimus post pugnam desiderari milites quipe rierunt. Li.in. Lęl. Ego si scipionis desiderio me moueri negem q̃s id recte viderint sapientes.
Desideratiua vba sunt quę a Pris. meditatiua vocant̃. Ea terminant in rio: vt. Esurio parturio. Nã desideriũ magis q̃si meditationẽ denotãt. Li.li.ij.philip. Vtinã aliq̃n dolorpplero. pariat qõ iã diu parturit. ply.li.xxxvj. Et itę oẽs ad alligati mulierib⁹ vel q̃drupedibus in pelliculis sacrificati veteraliũ ꝺtinẽt ptus nõ nisi parturiãt remouẽdi alioq̃n vulue erciduũ fit. Sz nisi parturientib⁹ auferant̃ oĩno nõ parium. Sic parturio, ppzie, p cupio parere sumit̃: q̃s interdũ p pario sumptũ inueniat̃. Scaturio, p pmituo capit̃ scateo. Nõ enĩ desideratiuũ ẽ significatiõe sz voce tñ: Amaturio aũt/cturio dicturio cũ amasco z legisco qb⁹ placent relinquim? Ipsa quidẽ cętera q; eiusmodi nisi apud auctores approbatos inueniãtur non gregem deriuatiuorum verborum ĩ eo z rio terminatorum ascribenda censemus.
Desum.dees.significat deficere. Seneca. Felix est cui nihil deest ad bene beateq; viuendum.
Desultores: qui equos eligunt: alunt ac docent quor ars est binos trahere equos: z alternatim ex vno in alter⁹ mira celeritate transultare. Liu.li.xxvij. Nec oẽs numidę in dextro locati cornu: sz qb⁹ desultorũ ĩmodũ binos trahentib⁹ equos inter accerrimã spe pugnã in recentẽ equũ ex fesso armatis trãsultare mos erat: tanta velocitas ipsis: tãq; docile equorum genus est. Var.li.ij.de re rus. Perit⁹ belli alios equos eligit: alit ac docet: aliter quadrigarius ac desultor.
Desultorij ꝺo ipsi equi duo sint ephippis a grecis. κελης κελητος και κελητι ξω. Jrruo dicti: q; ex his facile desiliant desultores q̃ singulis eq̃tibus presto erant exercitatis ita militib⁹ vt altero de via fesso desilere posset̃ i recẽtẽ. Sue. de Cesare. Quadrigas bigasq; z equos ꝺsultorios agitauerũt nobilissimi iuuenes. Lassiodor⁹ vꝺo epistolis diuersus ab hĩs ita noãt ĩ ludis circẽsib⁹. Eq̃ tq̃t desultorij sunt p quos circẽsiũ ministri missos denũciãt erituros: vt luciferi q̃dã in astris similitudie pcursorias velocitates imitari videantur. Per trãslationẽ. Apul. ĩ prio de asi. Jã hęc q̃dẽ ipa vocis/mutatio desultorię scię stilo quem accessimus respendet. Similiter Martianus denuptijs philologię. Leuitate pernix desultoria gestiebat.
Detego.is.pe.cor.aperio.nudo. Lact. lib.ij. Nunc interim falsa detegamus.
Detestor.meo testimonio rẽ abominor ĩprobo execro ꝺponẽs q̃tuis z cõe verbũ iueniat̃. Vor.li.j.car. Bellaq; mi'ib⁹ detestata. Lac.li.vj. Hic ẽ illa plauti ꝺtestãda sinia. Male meret q̃ mẽdico dat qõ edat: nã z illõ qõ dat pit: z illi pducit vitã atq; miseriã. Apõ iurisconsultos. Detestari ponit̃ p absẽti denunciare. Inde ꝺtestatio denunciatio facta cũ testatione.
Destabile. abominabile.

Deterreo: valde terreo: ⁊ q̄si terrore quodā prohibeo: remoue. Li. li. j. tul. Itaq; nō deterret sapiēte mors q̄ pp icertos casus quo cotidie imunet. Idē de optio dicēdi genere. Nec vo. Aristotele i phia deterruit a scribēdo amplitudo. Platonis. nec ipe Aristoteles admirabili copia ceterorū studia restrinxit. Nec solū ab optimis studijs excellētes viri deterriti non sunt sed ne opifices quidē se actibus suis remouerunt.

Detero.is.pen.cor.ex de ⁊ tero. significat proprie terendo deijcio: qō ⁊ triturο ōr. Nā spicis pcussis frumenta in illis dispōsita deterunt cū grana in terrā minuta dissiliunt. Lol. li. j. Area optia ē in silice structa q; ⁊ celeriter frumēta deterūt. Per trāslationē. Vie. i prolo. Job Qui ⁊ hebreor. sermonez experte didicimus: ⁊ in latino pene ab ipsis cunabulis inter grāmaticos ⁊ rhetores detriti sumus. i. exercitati: q̄si a simili vt gladius exercitatus ⁊ ipso nimio vsu cōminutus. Idē posunt. p eo qō ē damnū infero: ⁊ vulgo frusto ōr. Uestitus i. q̄t pariter nō deterit capilli simul nō augētur: barba in cōe non creseit calciamēta ex equo oībus durant. Lactā. lib. vj. Quos aūt primi aditus difficultas detruerit eos in illaz vitiorū viā labi atq; deflectere q̄ prio ingressū fit q̄si amena: multoq; tritior. Detruerit. p defregerit siue deijciēdo fregerit i. remouerit. Tritior vo. p visitatio. Uā tritū vbū. p visitatū

Deter. siue deterius. a. um. pe. cor. dicitur cui aliquid deest ⁊ q̄si detritum ne bonum sit. A quo deterior deterimus.

Detergo. es. si. sum. ⁊ Detergo. is. pro depurgo. Lol. li. iij. Quotiens salem acueris ea pelle aciem detergito. Idem. lib. viij. Aut cornu aut vngula tundunt: aut arbori affricant parietibusue detergent.

Determino. Diffinio. Lact. li. iiij. Determinanda est nobis veritas breuiter: ⁊ in suo proprio domicilio collocanda.

Detero. is. valde tero perficio Virg. Uiminibusq; molli paras deterere unco. Nam de augentis est.

Detinuo. es pe. cor. ppie ad eos ptinet q̄ prius nō tenebantur: ⁊ quouis mō detinēt siue capiunt ne abeant in iussu ei⁹ qui detinet. Lact. li. vij. Ois i vna cōq; custodia detinēt. Ter. in Eu. Deieo te fortasse: tu pfecturus alio fueras. Retineo nō p tinet ad eos q̄ prius tenebant: ⁊ ne abeāt retinent. Et hęc tā i bonā q̄ i malā partē sumi possūt. Per trāslationē aūt. Ter. i phor. Polme detinuit morb⁹. Sal. Me ambitio mala detinuerat De retineo. Idē. Nā iperiū facile his artib⁹ retinet q̄ b⁹ i initio parū ē. Ter. i adel. Pudore ac liberalitate liberos retineri sati⁹ eē credo q̄ metu. Vic Detento. as. frequētatiuū

Detōdeo. es detōdi: q̄uis tōdeo totondi faciat. Antiqui tñ geminabant: ⁊ significat a summo vsq; deorsum tondeo. Lol. li. viij. Et est modus optimus cōsiderare tempestates quibus ouis neq; frigus si lanam detraxeris: neq; estum si nonduz detonderis sentiat. Uerum cum queq; detonsa fuerit vngi debet tali medicamine.

Detono. as. pe. cor. valde tono. Piero. Et cū pſecutionis detonaret pcella i villā remotiore secessit. Sed per trāslationem.

Detorqueo. es. si tñ significat deflecto. Lol. li. iuj. Sed qō in salicto serendo vitauerimus id seq̄mur in eiusmodi malleolo quē est necesse longiorem facere si volumus detortū pangere. Li. p translationem li. ii. offi. posuit. Naz ⁊ voluptates blandissime dise maiores partes aī a virtute detorquent.

Detrabo. is. cū acō ppie figit exuo id qō q̄s induit: siue q̄quid manu ptigi ⁊ detrahi pōt: vt Detrahe vestimēta soccos palmites ⁊ hmōi. Teren. in beau. Assido. occurrit serui soccos detrahit. Plau. i asi. Nudo detrahere me vestimēta iubes: Interdū detrahere ponit p remouere. Piero. li. j. R. Detrahebāt hoies a sacrificio dñi. Aug. sup Jo. Detrahe vbum: ⁊ qō ē aq̄ nisi aq̄: Accedit verbū ad elementū ⁊ fit sacrm. Interdū p auferre. Amb. li. iij. Qō si nō licet nō dare: quo mō detrahere licet: Per trāslationē vo cū fama glia bonor opimo ōtrahit. Et tūc cū otō ostruit. Vie. ad Eusto. Dicat aliqs: ⁊ audes nuptijs detrahē q̄ a deo bñdicte sūt nō ē detraheretur nuptijs cum illis virginitas anteferetur. Hinc Detractor ⁊ detracto. as.

Detractores dicuntur qui fame alicuius derogant.

Detracto. as. freq̄ntatiuū. significat defugio deuito recuso nego Uirg. li. iij. ge. Nec mihi displiceat maculis insignis ⁊ albo: aut iuga detractās iterdūq; aspera cornu. Justi. Nec ipse detractauit certamē. Aliquando detractare est male tractare.

Detrimentū: damnū dictū sm Uar. a detritu q̄ ea que trita sūt minoris ptij sunt. Sic intrimentū ab eo q̄ duo iter se sint diminuta. Differuntq; abinuicē q̄ detrimētū vt Pedia inquit vel vnius partis dici potest. Intrimentū vo ad vtriusq; partis spectat dantis accipientisq; commodum.

Detrudo. is. pe. pro. deorsum trudo siue trudendo deijcio. Liu. li. ij. Jam impetu conabantur detrudere virum. Per translationem. Li. lib. j. offi. Sin aliquando necessitas nos ad ea detruserit: quę nostri ingenij. non erunt.

Detrūco. as. trūcando deijcio siue in trūcos: aut detrunco seco vt hic detrūcatus est: arbore detrūcato: partem voluminis detrūcauit. Distrunco aūt in diuersas partes trūco. Plau. in Tru. Jam ego te hic agnum faciam ⁊ medium distruncabo.

Detrullare: est de trulla in trullam deplere. quo vsus est Apitius. Quod ipsum ⁊ diffundere sm Ply. vocatur.

Deturgeo. es. detursi. Uide in dictione Turgeo.

Deturbo. as. fere sicut detrudo sumitur: nisi q; in deturbo maior fit violentia q̄ in detrudo. Est enim deturbare deorsum cū violentia deijcere. Virg. pupi. deturbat ab alta. Lol. vo li. v. ad pāpinationē Transtulit. Uinor ināt q̄ante ferro nūc manu deputet: vmbrisq; cōpescat: ac supruacuos pampinos deturbet. Li. Lu. pōpeio alr. Sed hoc scito tuos veteres hostes nouos amicos vehementer litteris tuis periculosos: atq; ex spe deturbatos iacere.

Deuebo deorsum vebo. Vier. ad rus. Et multa gña pigmentor de paradisi dicitur fonte deuehere. Li. lib. j. ad herē. pro defero posuit. Qui pentem necasse iudicatus erit: is obuolutus ⁊ ligatus corio deuehatur in profluentem.

Deuenio. is. pe. cor. de loco editiore descēdo. Virg. li. iiij. Spelū cam dido dux ⁊ troianus eandē deuenunt per translationē vo cū de dignitijs in paupertatē de gria ad ignominiam: de iustitia ad iniquitatē: de prosperis in aduersa cadimus Li. li. iiij. ad herē. Ur ee arrogātia illa relinquere ⁊ ad sua deuenire. plau. i asi. Quid si forte in insidias deuenero:

Deuenusto. as. deturpo. Hel. Tanq̄ pulchritudinis sibi insignia deuenustet.

Deucalio nomē proprium filij promothei: quē ferūt in fabulis tactu saxor gen⁹ humanū cū vxore pyrrha recuperasse.

Deuerro. is. prope verro: siue de loco verro. Lol. lib. viij. Stabula vo frequenter deuerrenda ⁊ purganda humorq; omnis vrinę deuerrendus est.

Deuerra: dea ab antiquis putata est quam venerabantur: vt scopis domum verrere possent.

Deuerbero. as. valde vbero. Ter. i phor. Quot mecēses boies deuerberasse vsq; ad necem hospites: tum etiam cives:

Deuexo. as. valde vexo. Lact. li. v. Et cū corpora boiuz occupāt aiosq; deuexāt audiant ab his ⁊ nomine dei veri fugantur

Deuexus. a. um. a vexus esse cōuenit compositum a quo. Uexo as. esse videtur. Unde ⁊ conuexus. Et ponitur pro declun ac deflexo. Lol. lib. j. Parte campestri: parte alia collibus vel ad orientem vel ad meridiem molliter deuexis.

Deuīcio. is. pfecte vincio. vehemēter ligo. Plau. in Cap. Adiuorte aīum sis tu istos captiuos duos heri quos emi de preda de q̄storibus bis iudico catenas singularias istas maiores quibus sunt deuicti demitto. Per translationez. Teren. in beau. Uerum vbi semel animus cupiditate deuinxit: mala necesse est consilia consequi consimilia.

Deuinco. is. perfecte vinco.

Deuirgino. as. virginitate priuo. Piero. ad Saluinā in ęgypto primum deuirginata est: ⁊ ibi fractę mamme eius.

Deuius. a. um. qō recta a via recedit. Li. in Lęl. p translationez Quid pōt esse tā flexibile: tā deuium q̄ aīus eius qui ad alterius non mō sensum ac voluntatem: sed ēt vultū atq; nutū cōuertitur. Dicimus ēt iter deuiū qō ē a recta via remotum Vie. li. ij. R. Ppls multus veniebat p iter deuiū. Uā. Lice-

ro Anagninos vocat deuios. q eẽnt extra viã militarẽ collocati. Et Hora. sectum deuium dixit quod est a via remotum. Proper. Lętor q̃ sine me de via rura colis.

Deuio.as.ex de ꝛ vio.as.a recta via recedo. Abusiue ꝓ deflecto sumit. Piero. passiuum protulit. lib. numeri. Ubi nec ad dextram nec ad sinistram poterat deuiari. obuius stetit.

Deuito.as.pe.pro.declino. Ter. in an. Posthac incolumen satis scio fore hoc nunc si deuito malum.

Deuoco.as.pe.co. vocando deduco: siue inde aut deorsum voco. Liui. lib. iiij. Cũ a sanctis hostibus scisscitando cõperisset castra volscorum deserta esse lętus a tumulo suos deuocat Li. li. tus. per translationem locutus est. Socrates primus philosophiam deuocauit e cęlo. Quod est quasi deduxit.

Deuolo.as.pe.co. de alto volo. Plau. in am. Postq̃ in cunis conditus deuolãt anguens iubati deorsum ĩ pluuiũ duo maximi. Per translationẽ deponit pro decurro. Liu. li. iij. Alij inter tumultum ꝑcipites pauore in fore deuolant. Idem. lib. ij. ꝓ defilio posint. Deuolãt de tribunali vt lictori auxilio essent. Aliqñ deuolare est alio volare hoc est discedere. Li. adheren. Ita falsi amici sereno vitę in tempore prędo sunt: simul atq; hominem fortunę viderunt: deuolant omnes.

Deuoluo.is.oĩbus aptat quę a sũmo deorsum decidũt seu delabunt: vt saxa: vt aq̃: siue cũ boĩes ide ꝑcipitant. Lol. lib. j. Hunc ꝓrima fluens aq̃ e montib⁹ oziũda q̃ ꝑ saxa ꝑceps deuoluit. Liui. li. ij. de bel. pu. Saxa ĩgẽtia ĩ agmena deuolũt. Per trãslationẽ vo dicim⁹ Deuoluta ẽ res. deuoluta ẽ bẽdicta: qõ vulgo oꝛ de manu ĩ manũ. Idẽ li. v. Et eo deuolui rẽ vt aut pricij: aut pricioꝛ assecle hñdi tri. plebis sint Pero. Illa interĩ diunx egredia ꝛ q̃ defotib⁹ tullianis hauserat sapiẽtiã nupsit. Salustio inimico ei⁹. Et tertio. Messalę cozuino ꝛ quasi per quosdam gradus eloquentię deuoluta est.

Deuozo.as.pe.co. vocando deiscio. Cato de rus. Bos si egrotare cęperit dato otinuo ieunio ouum gallinaceum cruduz integrũ facito deuozet. Refertur etiaz ad alios sensus Mar. Oculis deuozantibus ozaucos. Plau. Ascultate atq; operaz date: ꝛ mea dicta deuozate. Illud enim oculozum: hoc auriũ aditatem significat.

Deuoueo.es.pe.co. significat soleniter voueo. Uouere ãt ẽ aliqd sancte ꝓmittere. Uirg. lib. xij. Quoꝛ se deuouet aris. Li. lib. iij. offi. Quid Agamenõ cũ deuouisset dianę qõ in suo regno pulcherrimũ natum eẽt illo anno ĩmolauit Iphigeniã. Itẽ deuouere ẽ morti dedere. Liui. li. ix. Equidẽ mortem ꝓ pria ꝓclarẽ esse fateoꝛ: ꝛ me vel deuouere ꝓ pplo romano legiõibusq; vel in medios me mittere hostes paratus sum. Itẽ deuouere ẽ diris iprecationib⁹ malũ alicui optare. Oui. in Ibin Illũ ego deuoueo quẽ mens intelligit ibin. Hic deuotio ꝓ execratione. Sue. i Cali. Lenis adeo ꝛ inori⁹ vt pisoni decreta sua rescindẽti nõ prius succẽsere im aĩum induxerit q̃s veneficijs quoq; ꝛ deuotionib⁹ ipugnari se operisset. Dę deuotiões tales erãt: quales dire fuerunt apud pscos q̃ talẽ bẽ potestatẽ credebant: vt nemini fas eẽt q̃ ĩ eas incidisset euadere. Inter carmina magica duo erãt apud maiozes maxię religionis: quoꝛ altero dij tutelares vbiũ euocabant ab hoste victoze ne deos captiuos ducere viderent. Altero deuouabant. i. morti debebãt vbis exercitus hoĩz capita q̃ se traderẽt ire numinũ ꝓ salute aliena: q̃le fuit carmẽ duoꝛ decioꝛ q̃ se ꝓ pria salute deuouerũt. Liui. li. ix. Eq̃ dẽ mortẽ ꝓ patria ꝓclarã eẽ fateoꝛ: ꝛ me vel deuouere ꝓ populo romano legionibusq; vl in medios me mittere hostes.

Deuotus destinat⁹: ꝛ ad. pserũ aduersũ trahit. Uar. Tũ deuoto tibi aĩo vtere: Uirg. Precipue ifelix pesti deuota futurę.

Deus varię a varijs deduci solet. Nã q̃dã a θεοσ derivãt qõ deum significat. Alij απο του θεω. Moscopolus θεον λεγεσθαι οτι θεωτο τρεχω θεους γαρε λληνας τα στοιχεια ελεγομεν θεουσι μ αει και αριζοτελης Alij απο του θεωμαι: speculoꝛ q̃ in maiestate diuina tanq̃ in speculo cũcta resultent aut q̃ cũcta intuẽtur vel potius το θεος του δεεος φοβος λεγεται οτι αυτου ομεν μεν ιξομ. Uñ Statius. Primus i orbe deos fecit timoꝛ. Qui dã a dando: q̃ hoĩbus det q̃cq̃d ẽ cõmodũ. Nonnulli deum dici putãt q̃ nihil ei desit. Dic Deitas q̃ ꝛ diuinitas oꝛ. Augu. li. vij. de ci. dei. Hãc diuinitatẽ. vel vt sic dicã deitatẽ. Nã et hoc vbo vti iam nr̃os nõ piget vt erpssius e greco transferunt. q̃ illi theoteta appellant: Deũ ꝛ diuũ q̃daz indifferẽter accipiunt. Alij deos volunt ppetuos eẽ diuos vo ex hoĩbus factos. Et lz deus diffiniri neq̃at. tñ ita describi pt. Deus est mens vniuersi: vel deus est aĩus per ĩmensas mũdi partes oẽmq; nãm cõmeans atq; diffusus ex quo oĩa q̃ nascũt animalia vitã capiũt. Ul de⁹ ẽ ifinita mẽs ꝓ seipsam mouetur.

Deuteria a grecis dicuntur vina aqua mixta. hoc est secundaria. Nam Δευτερον secundum dicitur. Fit ex maceratis aqua vinaceis post mustum acinis expressum.

Dextera vel dextra manus quę qñ validioꝛ ẽ sinistra vare dextrã dicimus nõ mõ manũ pozrigere sed ẽt auxilium pstare Uir. Da dextrã misero dextrã. Numa Pompilius vt ait Liuius fidei cõsecrauit. Dextra se antiqui venerabant: pdextrã urabant tanq̃ fidei sedẽ ꝛ virtutis mũistram.

Dexter dextri vel dexteri q̃ dextrę partis ẽ. Uirg. Quo tãdẽ mihi dexter ab is. Interdũ oꝛ aptus oueniẽs agilis ab aptitudine dextrę man⁹. Sta. li. iij. syl. Signa frenatę moderatus ałe asture dextro. Dic ꝺrteroꝛ fit a Dexterum⁹ ꝓ aptioꝛ apti⁹ sim⁹. Dexteritas aptitudo. Antiq̃ dextimũ ꝛ sinistimũ ꝓ dextro ꝛ sinistro dicebãt. Aliqñ ẽt Dexter oꝛ proꝓsper propici⁹. Uirg. li. viij. Et nos ꝛ tua dexter adipede sacra secundo.

Dextrorsum aduerbium significat versus dextram partem.

Dextrale. ornamẽtũ dextrę cõe viris ꝛ mulieribus. Dier. i exo. viri cũ mulieribus ꝓbuerunt armillas ꝛ iaures anulo ꝛ dextralia. Huius diminutiuũ ẽ dextraliolũ: vt i li. Judith. Induxit sãdalia in pedibus suis: assũpsit q̃z dextraliola ꝛ iaures

Detrocherium muliebre brachioꝛ ornamentum qõ ex auro in anuli lati formam gemmis prędosissimis integebatur. Jul. Lapito. scribit maximinũ pollice fuisse tam vasto vt ꝓris dextrocherio vteretur pro anulo.

Dextrarij dicuntur equi maxime bigarij.

Dextro.as. significat equos bigarios iungo. Solinus. Tarpeiũ iouem terna dextractione lustrauit. Lau. valla. Triũphasse existimas cęsarẽ quotiẽs domo ꝓdibant: vt nunc solet ꝓpa ꝓcedentibus albis eq̃s: quos strados famuli dextrant.

Depecisco.eris. depectus: ex de ꝛ pacisco. significat sicut simpler: ꝛ tam in bonã q̃z in malam partẽ significat. Ter. i phor. Ita medij bñ ament. vt mihi liceat tam diu quod amo frui iam ꝓpisci morte cupio. Li. Quidã cũ circũsederetur neq; effugere vllo mõ posset. depectus est cum hostibus: vt arma ꝛ impedimenta relinqueret: milites educeret.

Depeculoꝛ. pe. co. ex de. peculoꝛ. qõ a peculiũ deducitur. peculiũ vo lucrũ figũt: vel quicq̃d sua idustria quis acquisiuit. Qui aurẽ peculiũ: siue quid peculij furripuerit depeculatoꝛ dicẽ. q̃q̃z sint q̃ dicãt. Depeculari ꝓpe eẽ furari ea q̃ ad rẽp. siue ꝓncipẽ: siue ad sacrã pertinent. Sed Li. li. j. ad berẽ. docet aliud eẽ furtũ: aliud peculatũ. Siquis mãt peculat⁹ accusat q̃ vasa argẽtea publica õ loco ꝓuato dicat sustulisse possit dicere cũ diffõne sit vsus q̃d sit furtũ. q̃d sit peculatus secũ furti agi ꝛ nõ peculat⁹ oportere Et ĩ ver. acti. i. Quib⁹ ĩ quincijs multas domos: plurimas vbes oĩa fana depeculatus.

Depello.is depuli depulsum deorsum pello. Lact. li. ij. Inuceratos depullim⁹ errores. Interdũ Depellere cum abducere remouere. Uirg. Dulce satis humoꝛ depulsis arbut⁹ hedis. Nã õpulsus ꝓpe posuit q̃ agnos quadã vi. ab vberib⁹ matrũ pelli ostat dũ repugnãt ne ide amoueãt. Inde Depulsus oꝛ õ voluntatẽ amotus. Amouemur eni a re grata ꝛ iucũda.

Di ꝛ dis. ꝓpositiones eiusdem significationis sunt: q̃z ambę separatiue. ꝛ ĩ compõne solũ reperiũtur. Coponit aũt. oi. cum dictionib⁹ incipientib⁹ a. d. vt Diduco. g. vt Digero. l. fit Diluo. m. vt Dimitto. n. vt Dinũero. i. vt Dijudico. u. vt Diuerto ꝛ vbiq̃z ꝓducitur nisi indirimo et diserius. Dis vero mõ negationem denotat vt difficilis: diffido. Mõ diuersitatem

vt diffido. Mō diuisionē vt dissocio diffugo. Mō significat valde vt discrutioꝛ discupio. Mō varie siue in diuersas ptes: vt dispono dissemino. Quādoqꝫ male: vt dispereo male peꝛ Lōponitur qꝫ cū.c.vt discubo.f.vt diffūdo.vbi.s. mutatur i.f.euphonię cā.p.vt disputo.q.vt disquiro.r.vt distraho.ꝛ.s.vt dissimulo.t.vt disturbo.J.sonāte vt diffugo. Est qñ di.ḡca dictio sit.ꝛ siḡt bis vl' duo vt digam' diadrachma

Dia.ꝓpositio greca apud nos per ꝛ pp significat. Est ꝛ nomen diuarū insularū: quarū vna cretę adiacet: alia i mari tyrrheno quę aliis noibus naxos ꝛ strongylos vocat' ō qua Oui. Qua breuis equoꝛeis dia feꝛitur aḡs. Dia ēt dicta est bebedes quedam: ꝛ dia actūs greꝯus quo iouem significamus.

Diabolus.latine caluniatoꝛ dicitur Διαβόλη calumnia Διαβαλλο criminoꝛ.

Dialogus greꝯe.latine disputatio ab Διαλεγομαι quod est disputo.ex Δια per. λεγομαις sermocinoꝛ vl' disputo. Logos sermonē:ꝛ oꝛationē cōpꝛehēdit. Et est dialog' oꝛo vbi disputantes introducuntur quotquot auctoꝛi libuerit. non aūt dia a duo λογος sermo ꝙ sit sermo duoꝝ cum tū sūt v.ꝛ.vl.aliqñ plures vt Plato. sed somniant.

Diacon.diaconos.os.in us.fit diaconus. a diaconeo ministro. Est enim diaconus minister diaconia ministeriuꝫ. Nos diaconum dicimus ꝛ diaconatum pꝛo oꝛdine diaconi.

Diadema.pe.p.quod ḋā cum diph.scribunt gestamen regis a διαδέω circūligo. Nā hꝫ duo appendicula ḋbus caput ligat'. Hinc diadematus diademate oꝛnatus. Li. in oꝛatiōe ad pplin. Nō vt pꝛo. Q. Metello viro clarissimo iaꝫ spectata etate filius non. L. Diademat' consularis summa auctoritate.non.Q. Metellus censoꝛius.

Diꝛesis dici potest diuisio. Figura cum vna syllaba i duas diuiditur: vt apud Poꝛ. Nunc mare nunc syluę. quod trisyllabum est. Diꝛetus: diuisibilis Diereo diuido.

Dieta cenaculū in quo estate cenatur ad vmbꝛaꝫ hyeme ad solem.qō ꝛ cenatio oꝛ. Hoc nomē ḋā a greco deriuāt διαιτάομαι viuo ꝛ uersoꝛ. In his enim cenaculis viuimus ꝛ versamur. Uñ ēt dieta noīat' victus: ꝛ medicinę ps dietetica nūcupat'.q̄ victa medet'. Nā medicia i tres ptes diuisa ē i dietetica q̄ victui pharmaceutica q̄ medicamētis.i chirurgica q̄ manu moꝛbos curat. Uaꝛ.vo ꝙ in ea p diē edat' dici exīstimat. In hoꝛtis vo edificari solebat: licebatqꝫ testatoꝛi dictā i hoꝛtis vꝛoꝛis edificatā diruēdā legare. si id fieri sine fūdi detrimēto posset. Apō greꝯos sumit' ꝓ iudiciorū loco: ꝛ p loco quo aꝛbitri conueniūt. Et tūc oꝛ a dicteo iudico vt aꝛbiter. Ab aliq̄b' accipitur pꝛo diaꝛio, hoc est vnius diei cibo

Dictarij vocabantur ministri dictę seruientes. quoꝝ meminit Ulp. de iudo instructo. Et dictari doñr q̄ in aliena cenacula iurandi gratia se diꝛigebant quos vlp. scribit plusq̄ꝫ fuꝛes esse puniendos. Itaqꝫ aut ad tempus relegandos aut in opus publicum dandos: aut fustibus cędendos.

Dictę a greꝯis appellantur aꝛbitri.

Diagrāma.atis.gēometria designata: siue quadrangulus: siue triangulus: vel inscriptio libꝛi.

Diagoꝛas.nomē phi: q̄ atheos cognominatus est. i. negans deos. Hic cum samothꝛaciam venisset: atqꝫ ei quidā amic' diꝛisset. Tu q̄ deos putas hūana negligere: nōne aduertis ex tot tabulis pictis quam multi voti vim tempestatis effugerint in poꝛtuꝫ salui peꝛuenerīt. Ita fit inquit. Illi enim num q̄ picti sunt qui naufragia fecerunt in maꝛiqꝫ peꝛierunt.

Dialectica greꝯi vocant loquendi genera. sicuti docet Quinti. lib.j. quę apud illos quinq̄ sunt. i. ionica. doꝛica. attica. eolica ꝛ communis lingua.

Dialectica latīe disputatoꝛia oꝛa διαλεγομαις disputo διάλεγμα per λεγομαις ſmocioꝛ qꝛ ſmociationem disputatio ꝓsequitur. Hinc dialecticus.a.um. Hier. contra Ruf. Septē mōs conclusionū dialectica me elementa docuerunt.

Dialysis greꝯe latine dissolutio dicitur.

Dialyton.pe.coꝛ.dici pōt dissolutū διαλύω dissoluo. Figura cū sicut conūctionibus dictiones ꝓferuntur punctatim: vt ue ferte citi ferrum. date tela impellite remos.

Dial'. Jouis ἀποτοῦ διὰς. i. a ioue vt flamē dial'. i. iouial'. Et dial' ꝓ aere. Uñ subdialis. subaere. Plyn. lib. xxxiiii. Illa sup terram ex subdialib' petris cędit'. Nec ex obꝛutis Idē Subdialia pauimenta greci inuenere. i. q̄ permanent sub dio.

Dialis quoqꝫ a die dici pōt: vt Osul dialis q̄ vno tm die consul fuit. Et Poza. Nauem diales dissipati sunt cineres.

Diameter.pe.coꝛ.mēsuꝛa: siue linea dimetiēs a greꝯis diametros dicitur. Col. li. vj. Esto area rotunda cuius diametros ideſt dimensio habeat pedes. lxx.

Diadumenus. quasi vittatus diadematusqꝫ quo nomine dict' est iuuenis quidam speciosus.

Dianęa a nr̄is oꝛ mens: siue itellect'. Uñ ab oratoꝛibus ponit' ꝓ quadā figura q̄ sensu magis q̄ꝫ verba designat. Quinti. li. j. Figuras queqꝫ lexeos: queqꝫ dianęas vocantur.

Diana a Διος. i. ioue q̄si iouiana Jouis filia ex latona q̄ ꝛ luna sic dicta q̄ q̄si die noctu efficiat. Uel q̄ noctu sola luceat q̄si lucēs vna. Quapp ꝛ noctiluca i palatio vocabat' q̄ ibi noctu tēplū ei' luceret vel q̄si deuana qꝛ venātes per syluas deuiare solent. Ab ea Dian' dicebat' loc' ei osecrat'. Eādē eē Lucinā dicūt ꝛ iunonē: Juno a iuuādo: Lucina q̄ ptū i lucē ꝓdat quā i pariēdo inuocāt. Uirg. Casta fauę lucina tu' iā regnat apollo. siue vt ply. sentit. q̄ oculis ꝓsit ꝛ luci. Siue a luco quē romę i exq̄lijs habebat Dicta ē ꝛ ꝓserpina vtrisa dicetur. Et dictyna q̄ dū minoęs regē viz inferre volēte fugeret in mari se precipitē dedit: cadauerqꝫ eius a piscatoꝛibus inuentū: ꝓpter qō a rętibus quę greꝯe Δικτυα dictya dicūtur nomē ei impositum. Pręterea Decate dicta fuit: vel q̄ centum victimis placaretur: vel q̄ centum annos errare faceret insepultos. Dicta est ꝛ Pergęa a Perga Pamphilię oppido in quo tēplum habuit insigne. Plures tamē dianas fuisse. Li. lib. de natura deoꝛum scribit. Sed illa nominatissima est q̄ eodē partu cū apolline ex ioue ꝛ latona nata ē. Nec ob ꝧginitatis amoꝛē ferē hoiuꝫ osortia aufugisse ꝛ vt a se libidinis ꝓuritū amouēt: venādo syluas icolebat paucaꝝ ꝧginū cōitatu otēta. Arcū ferebat ꝛ pharetrā succincta sp ice dēs ꝛ cothurno iduta ob hāc cāꝫ syluaꝝ ꝛ nēoꝝ dea putabat'

Diaphoꝛa.pe.coꝛ. latine differentia Diaphoꝛus diuersus. Diaphoꝛetica. vis discussoꝛia. hoc est dissolutoꝛia discutiuntur incipientia tabercula: emittūtur cōcocta ꝛ suppurantia.

Diaphonia cuꝫ accentu in pe. dissensio discoꝛdia διαφονεω discoꝛdo dissono.

Diaphꝛagma.atis.oꝛ oē mediū: ꝛ nariū diuisio. Uñ ꝛ ꝓ pariete seu mēbꝛana q̄dā tenui in retis filitudinē facta i coꝛpoꝛe que veluti paries q̄dā coꝛ pulmonēq̄ꝫ sepiat: ꝛ a iccoꝛe lyeneq̄ꝫ seperet. Nā φραττω latine sepio ꝛ obstruo oꝛ hāc mēbꝛanā latini trāsuersuꝫ septū appellāt. Coꝛ. li. iiij. At sub coꝛde atq̄ꝫ pulmone trāsuersum ex valida mēbꝛana septuꝫ est.

Diapoꝛesis pe.pꝛo. latine dubitatio. Figura oꝛatoꝛia q̄ fit quotiēs oīa ꝛ magna videnē ꝛ paria ita vt oꝛator nesciat a q̄b' potissimū dicē ꝛcipiat. Ter. i Eu. Quid cōmemoꝛē ꝑmuꝫ: aut laudē maꝛie illū q̄ dedit mihi cōsiliū vt facerez: an me q̄ ausus sim incipeꝛ: an foꝛtunā collaudē que gubernatrix fuit?

Diapsalma.atis q̄d significet docet Hiero. ad Marcellam scribēs cuius sunt hęc verba. Quidā diapsalma cōmutationez metri dixerūt esse alii pausationē spiritussancti. nōnulli alterius sensus exoꝛdiū. Sunt qui rithm' distinctionē. Et quia psalmi tūc tpis iuncta voce ad oꝛganū canebanē cuius causa mufice varietatis exīstimēt filētiū nobis nihil hoꝛ videt cū Aq̄la qui verboꝝ hebꝛeoꝝ diligētissimus explicatoꝛ est. Sela hoc est diapsalma semp trāstulerit. Et inueniamus in psalmoꝝ quoqꝫ fine diapsalma positū vt est i tertio. Dētes peccatoꝝ cōtriuisti: dñe est salus ꝛ sup populū tuū benedictio tua. Sela. i. semp. Et quis est iste rex glozie: dñs virtutum ipse est rex glozie semp. Hoc verbū supioza pariter unse rioza cōnectit: aut certe docet sempiterna eē q̄ dicta sunt: vt est illud. Multi dicunt anime meę non est salus illi in deo suo: semper. Et rursum. Uoce mea ad dominum clamaui et exaudiuit me de monte sancto suo. semper. Scire autem debemus apud hebꝛęos in fine libꝛoꝝ vnum e tribus

solere subnecti: vt aut Amē scribāt aut Sela. aut Salom. q̄ exprimunt pacē. Igit̄ vt solemnis nos explectis opusculis ad distinctionē rei alterius subsequēnis medium interponere. Explicit aut feliciter aut aliq̄d huiusmodi ita ꝛ debeāt: vt q̄ scripta sunt roborent̄ facere solēt vt dicāt amē: aut in sempiternū ꝛ scribenda cōmemorant vt ponant sela: aut transacta feliciter protestantur pacem in vltimo subnotantes.

Diariū. a die fit: ꝛ significat victū quotidianū. i. q̄ō in vnius diei cibū datur. Mar. Sed lupus vsuram pueriq̄ diaria poscunt. Sumitur ꝛ pro libro seu historia quę per singulos dies scribitur ꝛ a grēcis dicitur Ephemeris.

Diastasis. pe. cor. latine distantia ex Δια quę aliquando obet longe designat: ꝛ στασις distantia.

Diastole. pe. cor. distinctio vel dilatio. Figura cum vna dictio vel sententia ab alia distinguitur: vel cuius breuis syllaba producitur. Διαστελλω Διαστολη.

Diastrophos. pe. cor. latine peruersus dicitur ἐξ Διαστρεφω.

Diapason. pe. cor. musicę artis symphonia constans ex quinq̄ tonis ꝛ duobus semitonis. i. de diapente ꝛ diatessaron. ορει Διακαι πασων απο παση πασης.

Diapente.

Diatessaron. latine de octo: q̄ octo voces habet.

Diasatyrō cōpositio q̄dā medicor̄ ad excitandam venerem.

Diaspasma. atis. inspgimē quo ad sudores coercendos vtimur cuiusmodi sunt q̄ siccis odoribus constant: vt inquit Ply. li. xiij. ō. απο του Διασπαω inspergo. Marti. Quid q̄ō solet grauius mixtum diapasmate virus.

Diastema. atis. latine spatiū. Dz pe. p. Nam grēce Διαστημα Unde errauit Sidonius: qui causa corripuit. Sic placidaq̄ paphien seruare diastema quintum.

Diathesis. pe cor. affectus ꝛ vnum ex accidentibus verbi. quod latini gīs vocant.

Diatyposis. pen. pro. latine formatio dicitur τυπος τυπω και τυπωσις.

Diasyrmos. dici p̄ōt distractio ab Διασυρω distrahō. Figura cū vna dictio ad duo diuersa significata distrahit̄. Virg. Interstrepere anser holores. idest malus poeta inter bonus Fit ēt q̄ quis magna verbis cōminuit ꝛ minima extollit.

Diaulos. latine certamen vel cursus.

Dibapha. pen. cor. purpura bistincta. Unde ꝛ pręciosior quali vtebant̄ magistratus in p̄texta. Nam dis bis βαφη baphe tinctura sigt̄ βαπτω tingo βαπτης tictor. Li. Lęlio. Curtius noster dibaphū cogitat: ꝛ eū insector̄ morat̄ cū sigre vellet curtū homunē minum p̄tij aspirare ad magistratū: punit̄ etiā p veste delicatior̄ digniore q̄ bistincta sit. Scrib ꝛ Ser. dibapha loca tyri vbi repetita infectura lanę tingebantur.

Dica. causa. Ter. in phor. En nunc̄ iniuriaꝫ audisti mihi scriptam dicam. Li. Scribitur heraclio dica.

Diceo sine iustitia siue iusti intelligentia.

Dicea vrbs est in Thermaico sinu a Diceo Neptuni filio.

Dicęarchus. iustus p̄nceps. Et Δικαιος iustus αρχος p̄nceps. Est nomē phi mesenij de quo Li. li. tus. Hic opinatus est boīum eror̄ diū nullū extitisse: tanc̄ semper fuerit humanum gīs. Lōposuit tres libros in quibus suā sup aīa declarauit sententiā: qui aīam nihil aliud esse arbitrabat̄ q̄ vim quādā atq; potentiā ęquabiliter fusam tā in corpor̄ bzutor̄ q̄ boīum quę a corpore foret inseperabilis vt a morte nullus sensus supesse: sed totū aīal cōmoreretur.

Dicęarchia: quę nunc puteolis: q̄ ea ciuitas quōdaz iustissime regebat̄. Nā grēci Δικη iustitiā vocant. ꝛ αρχη p̄ncipatū. Quidā scribunt dicarchea. Sido. apollinaris. Namq; dicarcheę translatus pulus arenę.

Dico. as. p̄ā p. ad obsequiū do: ꝺsecro offero. Unī in vsu est. Sacerdos dicatus ē numini. Li. Lęlio. li. j. Ballū q̄ti faciaz q̄ me ei totū dicauerī ex ipso scies. Huius vbi cōposita sūt Abdico: dedico: indico: iudico: p̄dico: vēdico. ꝛ vindico.

Dico. is. pe. p̄o. xi. ctum. p̄oprię sigt̄ loquor: vt si quis me roget q̄d dicis: ego ita respondeā nihil dico. Apud oratores vō loqui est. qualiacūq; verba proferre dicere vō elegant̄ ꝛ facunde. Quiutil. libro decimo. Nā mihi ne dicere quidē videtur nisi q̄ disposite ornate copioseq; dicit. Hinc dictio vocatur oratoria ꝛ facunda oratio. Nā ab illo generali. huius verbi significato fit dictio p vocabulo seu verbo. Dicere etiā vocare nominare ē. Virg. Est locus hesperiā grai cognomine dicūt. Quandoq; ponitur p Constituere. Ter. in an. Dic mihi p̄ijs dictus est dies. Quādoq; p̄o indicare. Virgi. Dic mihi dameta cuium pecus an melibęi: Quandoq; p̄o denūciare Ter. in an. Sed dico ne temere facias: Quandoq; p̄o promittere. Pompo. in pictoribus. Nummos cretos dico quinquaginta millia. Sal. lib. ij. Eodem anno in macedonia. L. Lurio in p̄incipio veris cum exercitu p̄fectus in dardanam quibus potuit pecunias dictas coegit. Quandoq; affirmare. Mar. Cum verus patrię diceris esse pater quandoq; p̄o dare. Li. li. ij. offi. Commode autem quicūq; dixit pecuniam. Sic etiam dare p̄o dicere sumitur. Virg. Sed tamen iste deus qui sit da tityre nobis. Quandoq; p̄o dicare. Idem Junoni inferne dictus sacer. quandoq; p̄o velle: significare. Ter. in eu. At nescieba id dicere ista. Et alibi. Quasi tu dicis factum id meo consilio. Quādoq; p assignare: vt ille dixit diem mihi ad populū. i. assignauit diem ad respondendum. Quādoq; p defendere: vt Licero dixit causam Milonis. Quādoq; p̄o cātare. Virg. Alternis dicetis amant alterna camene. Quādoq; p intelligere ab eo quod p̄cedit id quod sequitur. Ter. Dum cuz idem faciunt sepe vt possis dicere. hoc licet impune facere huic: illi nō licet. q̄ñq; p p̄o nūciare. Hinc dicere sniam dicimur cuz tanc̄ filiarij quid nobis videt̄ p̄onūciamus. Licet q̄ñq; dicere sniam fit p̄o ferre sniam hoc est p nūciare ꝛ determinare. Quintil. Apud iudices quidē scōm legē dicturos sniaz de ofessis p̄cipere ridiculū est. Dicere leges aliud est q̄ ferre leges. Feritur. n. leges ad suos dicūtur fere advictos: vt dicere leges sit imp̄are. Luci. Q̄n perinde ac victo iam sibi leges dicerētur. Dicere dicē est accusare. Nam qui accusat: diez reo denūciat quo ad cām dicendā p̄festo sit. Huius verbi cōposita sunt. Addico: cōdico: contradico: edico: indico: interdico: p̄dico: p̄o dico: benedico: maledico: ꝛ redicoq; habent pe. p̄o.

Dicto. as. frequētatiuū ē a dico. is. Est. n. dictare dicere ꝛ enunciare: q̄ō alius excipiēs notet. vnde dictata dīr veluti themata atq; p̄scripta que magister ludi pueris p̄bere consueuit. Li. in quadā epla ad Atticū testatur se illa non scripsisse sed reperādi lateris gra deambulantē dictasse. Nec in lris tantū: sed in alijs quoq; artibus dictata dicūtur vt illō Jue. Peragit dictata magistri oia. Sue. in Lesa. Ut disciplinā singulor̄ susciperēt: ipsiq; dictata susciperēt. Ibi loquit de gladiatoribus. Persius. Tencircator̄ centū dictata fuisse p̄o nihilo pēdas. Hic gladiatoria themata documētaq; significātur. Et dictare est auctoris alicuius verba sensumq; excutere. Unde dictata dīr interp̄tamenta que a magris in ludo lr̄ario de aliquo auctore tradūtur vt pdiscātur eadēq; ipsi post paulū ita reddātur vt tradita sunt. Hor. Sic iterat voces ꝛ verba cadētia tollit vt puerum sęno credas dictata magistro. Ideo aūt frequentatiuum dixi quoniā que docemus sepe inculcamus vt penitus excipiātur ꝛ edisc̄tur. Dicitur etiā Ratio dictat. quale est illud Plynianum in epla. O sylua o littus q̄ multa cōponitis: q̄ multa dictatis. fugerūt sane camene littus ac solitudo tacite nobis quod scribamus quēadmodum rō. Et nōnunq̄ indignatio dictat.

Dictio. as. pe. cor. a dicto aliud frequentatiuū. Et significat frequentibus tempor̄ibus. ac frequētibus locis dicere.

Dicturio. is. pe. cor. dicere cupio: siue dicere mollior. Macro. Sed perge aniene ne vltra te dicturientem retardem.

Dichotomos. grece apud nos idē est quod dimidiata siue diuidua qualis septimo quoq; die post plenū orbez luna mittur. Sic ōr diochomenos. i. semiplena luna.

Dictū: ꝛ nomē ꝛ pticipiū eē p̄ōt. Ter. vtrūq; explexus est: cū dixit. Nullū est iā dictū q̄ō nō dictū sit p̄us. Nā p̄mū ē nomē: fm participiū. Et sciendū q̄ lz dicta de oi fmone dicantur: apud veteres tñ p facetijs ꝛ iocis poni solēt. Li. li. ij. ad cor.

nepotē. Itaq; nr̄i cū oīa dixissem⁹ dicta: eēntq; facete ⁊ breuiter ⁊ accurate locuti ea ꝓpō noīe appellari dicta voluerūt
Dicteria sunt breuiter ⁊ acute dicta: vel q̄si dicta nō seria. Alio nomine Sūmata ⁊ Apophthegmata a grēcis dicuntur.
Dicax: q̄ maligne salubus maledicit. Ideo Demosthenem vrbanum fuisse dicunt dicacem negant. Nunc dicacitas: quę est sermo cum risu aliquos incessens.
Diacaculus ⁊ Diacacula diminutiua sunt. Plau. in am. Satis dicacula es amatrix.
Dictamē.a dicto.as. figūt id q̄ dictat. Idē ⁊ dictatio denotat: a quo Dictatiūcula diminutiuum. Hiero. Auctores sunt hui⁹ dictatiūculę meę sancti presbyteri Riparius et Desiderius.
Dictator. qui dictat. ⁊ q̄ dictaturā gerit. q; a cōsule diceret: cui⁹ dicto audiētes oēs essent. Creabat enī uua voce non p̄ suffragia: ⁊ durabat p̄ sex mēses. Et q; sūma ptās erat dictatoris in populū: is quoq; magister populi appellabat. Ita scribit Var. Erat autē extraordinarius magistrat⁹ cuius sūma erat ptās habēs vis animaduertēdi i cuiuscq; cuius romani caput: nec ab ea ꝓuocādi inserat. Nec alio pacto creari solebat q̄ cū vis aliq̄ maior repēte obortā ingētē vrbi cladē minitari videret. Dictatori cēteros magistratus eligere licebat a q̄bus dictandis quidam dictatorem appellatum voluit.
Dictatura. ipsa dictatoris dignitas. Liui. Dictaturę semper altius fastigiū fuit. Nā a dictatorib⁹ nō erat ius ꝓuocādi: quibus etiā aīaduersio capitis data ē. Magister equitū secūdā post dictatorē dignitatē gerebat. Et ab ipso dictatore eligebat. Dictus magister equitū q; sūma ptās huius erat i eq̄tes ⁊ accēsos. Et magister eq̄tū sic iūgebat dictatori quo mō regib⁹ tribunus. Iuue. Fumosos eq̄tū cū dictatore magister.
Dictatorius. a. um. q̄ ad dictatorē ptinet: seu q̄ est dictatoris. Liui. Postremo dictatorium fulmē in se intentatum.
Dictę yna ē ex quattuor p̄cipuis vrbibus cretę. Vñ Dictęus. cretēsis cū. ae. diph. Uir. Dictęo cęli regē pauere sub antro.
Dictynnus mons in quo dianę templum situm erat.
Dictynęum cum. y. psilon. promontorium in creta similiter et delubrum: vt inquit Stra.
Dictamus. ⁊ dictamum. pe. pro. herba medicinalis qua lacertis se refouent quotiēscūq; cum serpentibus pugnam habuerit Uirg. li. xii. Dictamū genitrix cretęa carpit ab Ida.
Dictynna. vide in dictione Diana.
Didascalia. latine doctrina Διδασκω. enim doceo. Didascalus p̄ceptor.
Dido q̄ Elisa proprio nomine dicebat: sed cognomento Dido q; fortiter fecerit seipsam potius interimēs q̄ libidini indulgens. Hęc fuit Belli filia ⁊ soror Pigmalionis: q̄ multo auri ⁊ argenti pondere congregato aphricam adnauigauit. ibiq; vrbem carthaginem condidit. Et cum a iarba libyę rege in coniugium peteretur paulisper distulit nuptias donec conderet ciuitatem. Nec multo post extructam in memoriā maritī quōdam Sichęi pira maluit ardere q̄ nubere. Interpretatur autem Dido Uirago.
Didrachma. bis. drachma ξ Δισκαι Δραχμη numm⁹ est duas drachmas ōtinens. grēci Δι Δραχμον dicūt. Amb. in epla ad Justū. Est aūt dimidium didrachmi drachma. Et paulo post didrachma neu. gīe dixit. Hoc est igitur didrachma quod exigebatur secundum legem.
Diduco. is. pe. pro. varie duco. Lo. li. vj. Ualidam vitem in ramos diducere censeo. Persius. Lūcq; iter ambiguus est ⁊ vię nescius error diducit trepidas ramosa incompita mentes Quandoq; diducere est detrahere diuidere. Uirg. li. ij. geo. quiq; paludis collectum humorem bibula diducit harena. Proper. Non ego complexus potui diducere vestros.
Didyme. es. pe. cor. insula in mari siculo vna ex ęolijs.
Didymę. ar. insulę aphricę quę egypto adiacent.
Didymi: sunt montes felicis arabię.
Didymus latine geminus dicitur. grēci enī Διδυμος geminū vocant. Quo noīe vir Alexādrinus dictus ē q̄ licet a prima ętate oculis captus foret: diuinas tū litteras optime callebat: ⁊ iter ecclesiasticos scriptores illustris fuit. De quo Hiero. Quod cum pp̄ cęcitatē ēt elemētor̄ ignarus eēt tantum miraculum sui oībus prębuit vt geometriam quę vel maxime visū indiget vsq; ad perfectum didicerit.
Didymeus. Apollo dictus est q; geminā spēm sui numinis p̄ferat illuminando formādoq; lunam. Ex vno enī fonte lucis gemino sydere spatia diei ⁊ noctis illustrat. Unī ⁊ romāi vt inquit Macro. solem didymei apollinis appellatione venerant. Dictū est ⁊ didymeū tēplū apollini dicatum apud Miletū quod p̄ius oraculū brācidarū vt auctor est Ply. appellatū est. De hoc templo sic scribit Stra. lib. xiij. Post Possidium Milesium ē oraculū apollini didymeo sacrum apud Brancidas ad decē ⁊ octo stadia ascendenti. Id a rege incēsum est quēadmoduz cętera templa omnia ephesio excepto. Postea Milesii templum cōstruxerunt oīum maximū. q̄ propter magnitudinem remansit sine tecto varijs antiquarum artium donis sumptuosissime honorato.
Dies tā mas. q̄s ſę. generis est numero singulari. Plurali vo tm̄ mas. Dictus q; diuim̄ sit opis. Siue a Διος. i. ioue qui eius putabat rector. Sciendū ē fm̄ Pedianuz q; dies ſę. gn̄is significat tp̄s interminatū. Et ideo diminutiuū eius est diecula. q̄ significat breue tp̄s ⁊ morā. Dies vo. rii. horarum gn̄is mas. ē q; ē tp̄s terminatū. Unī hodie ōr q̄si h̄ die. Et hesterno die ad te veni. Sic dicim⁹. Ad diē nō venit fit̄ p̄stituto tpe nō venit. Iuue. Longa dies q̄d contulit ri. longū tp̄s. Uirg. Multa dies variusq; labor mutabilis eui rettulit in melius. Et iuris cōsulti bima trima q̄drima die ꝓ tpe vsurpāt biennij triēnij q̄drienij. Sz ofundit q̄nq; h̄ oria. Uir. Jāq; dies lęnda aderat. Finit dies romano more scōm Macro. a media ad mediā noctē: ⁊ sequentis noctis media parte. q̄ ōr medię noctis inclinatio. Deinde gallinaceū q; tū gallicāt ēt tūc descāt. Deīde Diluculū cū incipit dignosci dies. Inde Mane cū dies ē clarus. Inde Meridies diei medius. Inde iā supra vocat occiduū tp̄s. q; ⁊ Serū diei vocat: ⁊ mox suprema tēpestas. hoc ē diei nouissimū tp̄s sicut ē expressius in duodecim tabulis. Solis occasus suprema tēpestas esto deinde vesperā seu vesper ab vespero stella. Ab hoc tpe prima fax noctis q; tū primū faces hoc est luminā ferre incipiant: deinde nox cōcubia a cubādo siue cōcubiū siue cōticiniū a tacendo. q; tū oīa tacent siue nox intēpesta q; tū tp̄s agēdi ē nullū deīde ītēpesta q̄ nō hz idoneū tp̄s rebus agēdi. In has partes distribuebant diē q̄ cōstat ex. xxiiij. horis ⁊ lucē tenebras q; cōtinet. Dies secundum egyptios incboat ab occasu solis. Scōm persas ab ortu solis Secūdū etruscos ⁊ athenienses. a sexta hora diei. vt Li. in Auguralibus ⁊ Bel. plene exeq̄tur. Interdum diem dicimus: vt solam lucem intelligamus tenebras vo sub noctis nomine. Uir. Noctes atq; dies patet atri ianua ditis. Et dies quidem qui fit horis. xxiiij. nālis dicitur. Qui autem ab ortu solis ad occasum conficitur artificialis appellari solet. Dies totius anni ex institutione Numę aut festi erant: aut pfesti aut intercisi. aut comitiales: aut cōparenduni: aut stati: aut preliares. Erant ⁊ Atri dies. De quibus locis suis. Huius noīs genitiuus ē diei dij: dies ⁊ die. Licero pro Ser. Eq̄tes nō daturos illius dies pęnas. Uir. Libra dies somnoq; pares vbi fecerit horas. Idē Munera lętitiāq; dij. Sal. i Jug. Uix decima pte die ꝓ diei. Ablatis die vel diu. Idē. Diu noctuq; labora. Deriuata a die sunt. Quotidie pridie meridies nudiustertius nudius quartus. Diarium dieta equidiale equidium. Diluculum ⁊ perdius.
Diecula diminutiuum a die gene. femi. significat tempusculum Et accipitur pro mora. quod est hęc dies parua. Ter. in An. Non satis habes q; dieculam addo idest aliquam temporis dilationem.
Diescit dies fit: fic̄ noctescit nox fit q̄ carēt supposito ⁊ apposito.
Diem de die ducere. ē rem in longum protrahere.
Die dicere alicui ē constituere tp̄s quod vel in iudicio compere: vel aliquod aliud agere debeat: vt nuptiarum diem dixit hoc ⁊ tp̄s constituit quo nuptię fieri debeant.
Die q̄rti. ⁊ die quarte ꝓ die quarto. Die q̄nti ⁊ die quintę ⁊ deinceps pro die quinto. Die p̄istini vl̄ p̄istinę: pro die p̄isti-

no.qō nos conuerſo cōpoſitionis ordine dicimus ꝑdie.Die craſtini ꝓ die craſtino.ꝛ alia multa.Uidenť autē veteres oř iam fecisse iter die ārto ꝛ die ārtę: vt illud ꝑ preterito fit quod nos nudiuſquartus dicimus.Hoc de futuro.Sūt aūt hęc omnia compoſita ꝛ ꝓ adverbijs accipiuntur.

Dieſper.dieſpitris ꝛ dieſpiteris.dici pater. i.iupiter.ſicut duo uis ās dię iuuās ꝙ boſes die ꝛ luce quaſi vita ipſa iuuaret. Hor.li.car.Namq; dieſpiter igni corruſco nubila dividens Macro.Ipſi quoq; romani dieſpitrē iouem appellabant.

Dierecti a die vocati ſunt crucifixi ās ad diem erecti. a diereo is.Feſtus ſcribit dierectum per antiphraſiz dici apud veteres volentes ſignificare malum diem. Unde Dierecta adverbialiter dicimus.Plau.Quintu.i.dierecta cum ſucula ꝛ cum pozculis Dierecta inquit quaſi in malam diem.

Dieteris.pe.coꝛ.tempus duozum annozum ſicut Trieteris trium annozum Penteeteris quinq; το ετος του ετεοςannus.τρεῖς tres.

Diffamo.as.pe.ꝑ.ꝑ diuerſas ꝑtes famā diuulgo.Aug.li. iij. ci. dei.Romanū impium tā lōge lateq; nō poſſet augeri ꝛ tam grādi gl'ia diffamari.In malū ponit.apō Luca.Non ꝙdam erat duues ꝙ habebat villicū ꝛ hic diffamatus ē apud illum.

Diffarreatio:ſacrificij gās inter virū ꝛ vxorem:ās diſſolutio. Confarreatio q; fiebat farreo libo adhibito.

Differo.pe.coꝛ.ſpatiū tpis do.Uirg.li.vj.Diſtulit in ſerā commiſſa piacula mortē.vñ dilatio tpis ꝓrogatio ſiue ertēſio dicitur.Interdū Differre eſt in diuerſa loca ferre.Plau.in Tri. Nos cū ſcapha tēpeſtas deiꝛouerſum differ ab illis Idem in Cur.Jā ego te faciā vt hic foꝛmicę te fruſtillatiz differant. Interdū Diffamare diuulgare.Lucil.Gaudes cū de me iſta foꝛis ſermōib⁹ differs.Plau.in Tri.Nolo ego mihi te tam ꝓſpicere ꝙ meā egeſtatē leues ſz vt iops iſamis ne ſim:ne mihi hāc famā differāt me germanā meā ſoꝛoꝛē in ocubinatuz magiſq; in matrimoniū.Interdū diuidere ſcindere diſſipare Ter.i adel.Me miſerā differoꝛ doloꝛib⁹.Interdū i ordinē ponere.Virg.li.iiij.Heo. Ille ēt ſeras ſuerſuz diſtulit vlmos. Interdū Diſtare.Li. in Uerrē.At vide ꝙd differat inter meā opinionē ꝛ tuā.Hinc Differentia.Indifferens.

Differitas.ꝓ differentia.quo antiqui vtebantur.

Diābulare ē exīſinuare apire.Papi.Tunicā diffibulant auro.

Diffido.is.pe.ꝑ.nō fido crudelitatē depono.Sene. Nec ſederis rebus nimis fidendū nec aduerſis diffidenduz eſt. Dicimus aūt Diffido tibi ꝛ diffido ō te.Ser,Sul. Ciceroni Plura me ad te de hac re ſcribere pudet:ne videar ꝓuidētię tue diffidere.Li.ad heren. Et de nobis non diffidimus.

Diffiteoꝛ.ex dis ꝛ fateor. ſignificat nego.Viero. Non diffiteoꝛ oēs nos qui xp̄o credim⁹ de idolatrię erroꝛe venisse.Nō enim naſcimur:ſed renaſcimur xp̄iani.

Difficilis:nō facilis.vide in eadem dictione facilis.

Diſſluo,is.vide in dictione Fluo.

Diffugio.is.pe,coꝛ.ī diuerſas partes fugio.Uirg.li.iij.ge. Quo tota exterrita ſyluis diffugiunt armenta.

Diffundo.varie fundo hoc eſt hinc inde ſpargo.Amb.Ego patris ſui venena diffundunt.Lol.lib.ij. Nam vel reſpuit duritiam ſoli denſ aratri ſi qua parte penetrauit non minute diffundit humum.

Digamus.pe.coꝛ.idē ꝙ ad bigamus ꝙ duas duxit vxoꝛes. Hiero.cōtra Joui.non dāno digamos.Sic digama mulier dicitur ꝙ duos habuit maritos.Idē Sic clericus monogamus fuerit ꝛ vxoꝛ eius digama noli eū miniſterio applicarę.

Digāma bis aut duplex gāma q̄ ē tertia alphabeti greci littera. Uñ.ſ.noſtrū digāma ōr q; figura duplicis gāma detinebat

Digero:is.pe.coꝛ.ſſi ſtū.ordino diſpono.Uirg. Digerit in numeꝛ.Quandoq; dilucido iterꝑtatoꝛ.Idē lib. ij. Ita digerit oſa calchas.Q̄q; Diuido diſtinguo.Ply.li. xvij.Poma ſerant inſeranturq; vineę paſtinent:ſemina digerant.Viero Ad Dama.Utrū ne epiſtolari breuitate ſnias tibi velis digeri:aut ſinguloꝛ libꝛos cōfici. Q̄q; Cōcoquo. vñ ꝛ digeſtio.vt Digere pauliſper vinū quo mades.Macro. Igit̄ in vētre fit ꝑma digeſtio.Sz ad ꝑmū ſignificatū reduci pōt: cū digeſtio fit diſtributio cibi ordinata. Nā frigida liēnē perit tā frigoꝛis domiciliū ſicut iecur calꝛis quo calida ſtuit.

Digeries diſpoſitio diſtributio.Macro. Nec mirum ſi digeries moꝛſu repꝛenſionis etiaſit.

Digitus.a digerēdo ꝙdā deriuari putāt ꝙ natura miro decentiq; ordine digitos digeſſerit.i.diſpoſuerit.Digitoꝛum nōia ſunt hęc.Poller.Index.Infamis ſiue famoſus.Medicus i.medicinalis ſeu anularis.Minimus. Auctoꝛ Porphirio. Indicē ꝙ pollici ꝑimus ē alio noīe ſalutare veteres vocauerūt.Martianus.lib.de nup.phil. Quidā redimitus puer ad os compſſo digito ſalutari ſilentiū cōmonebat.Medius digitus alia habet nomina.Nā dictus eſt Uerpus a verſando pollice.Ob quā etiā cauſam impudicus ꝛ infamis vocatus eſt.Et qñ poꝛrigebatur ſignū deriſiōis ꝛ cōtumelię erat Mar.Oſtendit digitum ſed ꝑpudicū alcōte oſioq;. Symmachꝰ Junie.Ipſe minaci ꝑberet laq; cū mediū; oſtēderet vnguē.Perſi.Frōtēq; atq; vda labella iſami digito ꝛ iſtrabilis ante ſaliuis expiat.Nullus diminu.eſt digitulus.

Digitū tollere ſignificat fauere ſuffragari:ſicut digitū deprimere ſuffragiū derogare.Hoza.Vulgus vtroq; ſuū laudabat pollice ludū.Junc.ꝛ verſo pollice vulgi quēlibet occidūt popꝛulariter.In emptione ēt digitus poſt licitationez leuat ſignificantes quē ēmptiōi allubeſcere.Mar.Jam mea res digitū ſuſtulit boſpitibus. Uñ Māceps ē appellat⁹ ꝙ ꝑiaz oducēs manū tollebat ſe ſignificās emptoꝛē.Hoc erat apud veteres micare per digitoꝛum leuationez diſtrahere. Quod emptio fieret per elevationez digiti oſtendit.Amb.ad Simpli.Sed non ille ſolū liber qui dūm licitatoꝛem non pertulit:aut tollentem digitum non vidit.

Digitale q̄ digitū eſt.Ply.lib.xxij. Et aucuſe radix in vſu eſt digitali craſitudine.Digitalia ſubſtantiuz digitoꝛ tegmēta dīr.Uar.li.j.de re ruſ.Olea manu ſtricta melioꝛ ea ꝙ digitis nubis laudabilioꝛ ꝑ illa quę cum digitalibus.

Dignus.a.um.q̄ mereť:vt digni laude:dignum caſtigatione q̄ mereť laudē:q̄ mereť caſtigationē. Cuius contrariū indignū.Mar.Digna tuo curſus indignaq; noīe dicā hoc dicā cur mereris ꝛ nō mereris hoc nomē.Digna ſigt ꝓ meritis.Indigne ꝑter merita.Ouidi. Leniter ex merito q̄ ꝙd patiare ferendū eſt:ꝙ venit indigne pena dolenda venit. Quidā ēt dignāter vſurpant:q̄ eſt vel digne:vel ſm materiam.Indignanter per indignationem.

Dignitas.a dignus ſit. ꝛ ſigt q̄ dignū ē ſeu honoꝛē alicui ꝓpter merita vel ꝑſenſiz vel debituz.Helius.Cuius dignitas nec augeri laudibus nec minui detractionib⁹ pōt.Accipitur tñ qñq; ꝑ mgr̄atuū adminiſtratione ꝛ honoꝛe.Li.Thermo. Ut oīb⁹ ī rebus ei te cōmodes quo ad fides dignitaſq; tua patieť.Interdu; ſumiť ꝑ virili pulchritudine.Idē li.j.offi. Pulchritudinis duo ſūt genera.Unū muliebre quam venuſtatē appellam⁹:alterū virile quā dignitatē dicim⁹.Sermonis ēt geſtus vociſq; dignitas oꝛ:vt apō eūdē ad herē.Sermo diuidit̄ ī partes quattuoꝛ:dignitatē demōſtrationē:narrationē:iocationē.Dignitas oꝛo ē cū aliq; grauitate ꝛ vocis remiſſione.Huius oꝛrariū ē ī dignitas ꝑ dedecoꝛe ſiue ignominia:ꝛ q̄ indignū ē ſiue q̄ ē ō dignitatē.Li.li.iiij. ad herē.Nequeo vꝛbis oſeq; in dignitatē rei.Idē.O.Ligario.Cū ad ſcdo kl'as intercalares ꝓioꝛes rogatu fratrū tuoꝛ venissem mane ad Cęsarē:atq; oēm adeūdi atq; cōueniēdi illius ī dignitatē ꝛ moleſtiā pertuliſſez.Dī ēt ī dignitas vt opponitur dignitati virili.ſ.ꝑ ī decētia:de q̄ li.ij.ad herē.Acuta exclamatio fauces ꝛ vocē vulnerat:eadē lędit auditoꝛē. Habet enī q̄dā illiberale:ꝛ ad muliebrē poti⁹ vociferationem q̄ ad virilem dignitatē indicendo accomodatam.

Digno.as.dignū puto. Pacu. Quis deos infernos quibus celeſtes dignet honoꝛibus.Huius paſſiuum eſt.Dignoꝛ.quod eſt dignus habeoꝛ.Virg. Cōiugio anchiſa veneris dignate ſuperbo.In frequentioꝛe vſu eſt.Dignoꝛ deponens ꝓ dignū iudico:ſeu habeo.Sue.in Aug.Uniuerſum denicq; gñs operas aliquas publico ſpectaculo ꝑbentium ēt cura ſua dignatus eſt.i.dignum iudicauit ꝛ dignatione ſua proſecutus

est. Li. economico. Nō ex eo numero hoīum qui apud nos hoc noīe dignanť. i. digni hīr. Nullus ītium est. Dedignor qō est nō dignor: vel indignū reputo: otemno. Virg. Quos ego sum totiens iā dedignata maritos. Indignor vo ira scor seu molestę fero: qsi ea patiens qbus non sum dignus. Ser. Sul. Nem nos homūculi indignamur si quis nostrum interierit. Aliqñ construitur cum otō. Piero. super Matthē. Decem apli non indignanť matri filiorum zebedei. Aliqñ cum ablto mediante de, vt apud euāg. Et audientes decem indignati sunt de duobus fratribus.

Dignatio apud ecclesiasticos pro magnitudine lenitate facilitate capitur. Apud Iuuium pro familiaritate siue gratia. Cū li. ij inquit. Apius interpres lectus haud ita multo post principiū dignationem peruenit. Indignatio ira. Iuue. Si natura negat facit indignatio versum.

Digladiari: est dare gladijs certare. Li. per translationem pro dissentire contendere z veluti gladijs dilaniari. Quid antipater digladiatur cum carneade tot voluminibus.

Dignor.as. signa ī pmo: vt fieri solet ī pecorib9 vt dignoscanť

Dignosco. diuerse nosco. discerno. Lactantius lib. vj. Inuicem qz se dignoscunt.

Digredior. discedo. Virg. Nos ego digredians lachrymis affabar aboītis. Li. Lozmi. Et si p iniquo patiebar aīo te a me digredi. Indi. Digressio. z digressus pro discessu.

Diambus ex dis z iambus: sed. s. abiicitur. Pes est ex duobus iambis constans vt amenitas.

Diiudico. diligēter seu diuisiz iudico. Li. li. tus. Utrū igiť inter has sñias iudicare malimus an ad propositum redire.

Dilacero. as. vide in dictione Lacero.

Dilato. as. pe, p. latū facio: vt est illud dilatant pbilateria.

Dilabor. pe, p. diffugio seu discedo. Li. lib. j. tus. Sz nescio quo mō oī lego assentior cū posui libzū z mecū ipse de īmortalitate aīoz cepi cogitare: assensio illa ois dilabitur. Proprie vo dilabi est deorsum varie labi corruere. Lacta. lib. iij. Domus ab habitatore diserta dilabitur. i. corruit. Li. in Lel. Jā enim a sapientium familiaritatibus ad vulgares amicitias oratio nostra dilabitur. i. descendit siue decurrit. Aliqñ ponitur pro deficere. Lactā. lib. vij. Describentes quasi fatigati z dilabentis muridi senectutem. i. deficientis.

Dilapido. as. pe, cor. disperdo. Teren. in phor. Conueniendus phormio est: pus qz dilapidet nostras triginta minas. Hier. in bonum vsus est. Oceano scribens. Omnez censum distribuit dilapidauit ac vendidit z in pecuniam congregatū vsibus pauperum prepararit.

Dilēma. atis z dilēmatū. per dupler. mm. argumentum est qō vtrinqz aduersarium capit. Piero. contra Ruf. Hoc est verum dilēmatū tuum non ex dialectica arte quā nescis: sed ex carnificum officina z meditatione prolatum.

Diligo. is. pe. cor. xi. ctum. significat amo qjus minoris vis sit vt supra in dictiōe amo dictū ē. Qñqz diligere sigť diuidere. Plau. in cur. Elypeatus elephas vbi macheria diligit.

Diligens a legendo dr studiosus: qz eoz quę amamus studiosi sumus. Hinc diligentia ad corpus z ad animū referť: cura ad aīum: opera ad corpus. Ideo in oratione cum sepe numero ista ponantur: diligentia semp in fine constituit. Aliquando etiā ponit pro dilectione. Horum ītia sunt negligens z indiligens negligentia z indiligentia. Li. de opt. genere dicendi. Sed quędā ēt negligentia est diligēs. Ter. in adel. Ingenū tuū nouī liberale sed vereor indiligens numū fies. Idem in phor. Pol mei patris parta bene indiligenter curantur.

Dilogia cum accentu in pe. Figura est cum ambiguum dictuz duas res significat. ἀπο τοῦ διὶς καὶ λογος.

Dilorico. as. pe, p. sigť discindo. Li. Qui in cā perorāda nō dubitarit reum excire consularē z eius diloricare tunicam.

Dilucidus clarus. dilucido clarum facio. Dilucido. Vide in dictione Lucido.

Diluculum ante solis ortum aurora quasi parua diei lux qp tū dies lucescere inciperet. Hier. ad Lusto. Horam tertiam. sextam. nonam: diluculū quoqz z vesperā nemo est qui nesciat

Diluculo aduerbium significat summo mane.

Diluculo. as. pe. cor. sigť diluculū fieri. Hel. Die crastino vbi prīmū diluculabit fac amicos adeas z roges veniant.

Diluculascit. diluciescere incipit. Diluescit dies fit.

Diludia. ludorum intermissio.

Diluo. is. dilui. dilutum. ex di z luo. significat lauo purgo resoluo. Li. li. iij. tus. Quę cogitatio vna marīe oēs molestias extenuat z diluit. i. resoluit z eneruat quēadmodū vinū aq dilutū subneruať. Per trāslationē diluere ēt crimina dicim9. i. purgare z refellere. Et oratores diluere oñr qñ refellūt obiectiones aduersarij. Et diluere ē aq vel alīū liquorē miscē perare. Uir. Lui tu lacte sauos z miti dilue baccho. z Persi. Diluis helibor dixit p eo qō ē medicamētis tēperas. Hinc.

Dilutus. a. um. pe, p. qō est mixtū. Uñ vinū aqua mixtū: or dilutū. Mar. Diluti bibis vnciā falerni: a quo dilutius z dilutissimū: put minus plusue aquę admixtū fuerit: vñ Lor. Lel sus pcipit hyeme meraciū eē bibēdū: estate dilutius. Piero. Uinū dilutius vocat aquatius. Uinū inquit si aqtius bibiť calix frangiť: mēsa subuertiť. Meracius vinū or qō minus dilutū siue aquatū est. Lōstat q lymphatū vinū dicūt non satis recte dicere qz lymphatum aliud significet. Dilutus color or cum veluti aqua adhibita minus est itensus. Hel. Luthetus color rufus est dilutior. Dilutū ēt neu. gñe vocať id liquidū in quo aliqd certo tpe infusum fuit: vt si in vas vini appositū absynthiū fuerit: deinde post interiectū tps abstractū id vinū absynthij dilutū dicetur. Ply. Bibitur z madefacti absynthij dilutum. Ita enim appellatur hoc genus.

Diluuium. qō varie diluit. Nam diluuium diuersorum purgamentū fuit oīa diluens qñ. s. in modicis imbribus vel verať terra vel obruitur: quę z inundatio dicitur.

Dimano. as. pe. cor. diuerse siue diuisim mano defluo. Lic. pro. M. Lelio. Equidē vt ad me reuertar: ab his fontibus pfluxi ad hoīum famā vt meus hic forēsis labor vitęqz rō diuinauit ad existimationē hoīum paulo latius a iudicio meor.

Dimensum. qō z demensū or. Uide in Demetior.

Dimico. as. pe. cor. pugno quod pprie fit re. Contendo vo verbis tantū. Li. lib. iij. de ora. Qui propter tot tantosqz causas clarissimor hoīum atqz optimorū virorum me semper ab oī contentione ac dimicationem reuocasti.

Dimidius. a. um. qsi p mediū diuisus. Et or de rebus q separatę sūt. Nā est pars altera ex dimidiato. Mar. dimidiū donare lino qz credere totū q mauult mauilis pdere dimidiū. Dimidiatus vo. a. um. or de rebus quę otinuę sūt z nō separāť qsi dismediatus z in ptes duas pares diuisus vñ Lic. in tus. dimidiatū mēsem dixit. Et q ex mille denarijs q ei debebāť qngentos recepit dimidiū se recepisse dicet non dimidiatū. Et ñ cui scyphus argēteus cum alio cōis in partes duas diuisus sit dimidiatum dicemus: non dimidium scyphum.

Diminuo. is. quasi in diuersis partibus minuo. Teren. in adel. Diminuetur tibi cerebrum.

Dimitto. dimittis. diuerse mitto. Jgiť. L. Manliū fesulas atqz in eā partē ethrurię. Septimū quēdā camertē in agrū picenū. L. Julū in Apuliā dimisit. Aliqñ dimittere est abire pmittere. Licentiā dare cassare. Li. li. j. of. Cū aūt Popilio videreť vnā dimittere legionē. i. cassare. Sal. Deinde eos pollicitus operā suam domū dimittit. i. licētiat. Aliqñ mittere. Virgil. Equidē p lustra certos dimittā. Inde dimissi legati oñr. Aliqñ dare. Virg. Dimissaqz ab ioue noīa gētis. Aliqñ est pmittere in potestatē dare. Li. lib. j. de rep. Cū annui ōsules: tū dimissi ppl'o fasces. Aliqñ derelinquere. Laur. Dimitto te discedēs. i. relinquo: dimittote discedentē. i. abire pmitto. Aliqñ humiliare. Virg. Deiecit vultū: z dimissa voce locuta est. Aliqñ porrigere, pducere. Var. Cū etiā Thais Menandri tunicaz dimissam habeat ad talos. Aliqñ demittere hoc est desuper mittere. Virg. Dimissum lapsi persun. Sal. Cum strepitu dimissum victorię simulachrum.

Dimissum. qñqz abiecto ponitur. Li. Timido animo humili dimisso: quādoqz pro humili z miserabili.

Dimissorię lrę inqt Modestinus sunt quę vulgo epistolę oñr

q̄ per eas causa ad eum qui appellatus est dimittitur.
Dimulgo.as. diuersē publico. Li. Apio. Quare visum est occultius agendum neq; vllo modo dimulgandum.
Dindymus pe.coz. in singulari mas. gñis. in plī neu. Juga sunt mōtis. Idē phrygię matri deū dicato Proper. Dindymus ꝛ facta fabricata inuēta cybelle. Virg. Ite per alta dindyma.
Diobolares: meretrices dicuntur quę duobus obolis ducuntur. Sunt qui scribāt diolares. Hoc est vilissimę meretrices quę sub dio paruo stipendio prostantur.
Diocles: nomen viri proprium quasi Jouis gloria διος ιουις κλεος gloria.
Dioecesis cū oe. diph. pe. p. latinę gubernatio administratio dispositio siue iurisdictio. a διι οικεω guberno tueor. Sūt autem dioeceses pontificiū in quas administrandi officiū sui liberam habent potestatē pp q̄ō dioecesam epi vocant.
Diogenes pe.coz. nomē phi cynici famosissimi Antistenis discipuli: de quo scribit q̄ cū Antisthenes nullū discipulo⁹ reciperet: ꝛ pseuerantē diogenē remouere nō posset nouissime clara minatus est nisi abiret. Cui ille subiecisset ōz caput: atq; dixisse. Nullus tā durus baculus erit qui me a tuo possit obsequio separare. Utebatur Diogenes palliolo duplici pp frigus. Perā p cellario habuit: secūq; portauit clauā ob corpusculi fragilitatē qua iā senex mēbra sustētare solutus erat ꝛ ηεροβιος vt inq̄t Piero. i. diarij victus: vulgo appellatus fuit in p̄sentē horā poscens a quolibet ꝛ accipiēs cibū. Habitauit aūt in portaꝝ vestibulis ꝛ porticibus ciuitatū. Cū q; se otiq̄queret in dolio volubilē se habere domū iocabat̄ ꝛ secum tēporibus imutantē. Frigore enim os dolij vertebat in meridiē estate ad septentrionē: ꝛ vtcunq; sol inclinauerat diogenis p̄torijū se vertebat̄. Ferūt accedentē Alexandrū rogasse ne sibi a p̄canti a sole obstaret. Obijt ferme nonagenarius. Aiūt quidā cū moriret mādasse vt cadauer suū in sepultū pijceret vt oēs bestię participes ipsius essent. Fuerūt alij quattuor diogenes: quoꝝ vnus fuit Appollonia tes Anaximenis auditor: tribus Anaxagorę. Alius Sicyonius qui peloponēsiaca scripsit. Alius stoicus ex seleucia q̄ babylonius ob vicinitatē dictus fuit. Alius Tharsensis q̄stionū poeticaꝝ scriptor: q̄ in cynicū nicanor tale epigrāma iscripsit. διογενες αγε λεγετις ελαβέσθαι ρος εσαι· διος ελαβε μεκυνος οδαξ quod ꝛ Suidas repetit. το διεπιγραμμα δια βραχεων.
Diogenetus fuit vnus ituerum Alexandri regis mēsor. Alius fuit ętate Cęsaris Antonni philosophi pictor egregius de quo Jul. Capi. Alius clitomachi pater illius pęni qui successit Carneadi vocatus an hasdrubal. Fuere ꝛ alij huius nominis. Familiare grecis vocabulum.
Diodorus. pe., p. nomē phi Socratici de quo Piero. sic scribit Diodo. Socraticus q̄nq; filias dialecticas ingnis pudicitię habuisse narrat: de q̄b⁹ ꝛ Philo carneadis magister plani ssimā scribit hystoriā. Fuit ꝛ Diodorus Siculus historicus. ꝛ Diodorus stoicus phūs Cęcus. de quo Lice. Bruto sic ait Erā cū stoico diodoro q̄ circūhabitasset apud me: cū Quinto virisset: nup ē domi meę mortuus: a quo cū alijs rebus: tū studiosissime i dialectica exercebar. De hoc ēt in. v. tuscu.
Diomedes. rex etholię Tidei ꝛ Deiphiles filius q̄ fortissimus danaū appellatus est. Fuit ꝛ alius diomedes thracū rex truculētus q̄ ęquos suos ad venaꝝ carnibus i Tyrida oppido pascebat: q̄ postea ab hercule ęquis suis in pabulum appositus fuit. Fuit ꝛ Diomedes gramaticus multi ingenij vir.
Diomedei campi vocati sunt in apulia qui in diuisione regni quā cum Dauno fecisse dicitur diomedi cesserunt.
Diomedeę insulę duę e regiōe Gargani sūt: quaꝝ altera habitatores hȳ: altera deserta ē: vbi disparuisse Diomedē ꝛ socios eius ob doloꝛē iuersos: q̄ ob id diomedeę vocitate sūt. Has Juba cataractas appellat: dētes eis eē dīr: oculi igneo colore: cętero corpe cādidę sūt q̄ i sola diomedea insula visunt̄.
Diomeda phoxbātis filia fuit: quā Achilles ex lesbo raptā concubinam habuit.
Dion nomē proprīū syracusani nobilis: q̄ adeo Platonē amauit vt se eidē totū traderet. Hic patriā asseruit in libertatē expulso dionysio tyrāno. De quo Plutar. refert q̄ cū Lalybū cui oīum vni maxīe fideret insidias sibi tēdere accepisset eū arguere passus: mox inquiēs lōge p̄stare q̄ vitere vi nō hostes solū sz ēt amicos cauere oportuerit. Alter fuit dion p̄ulse⁹ oratoꝛ: cui ob elegātiā Chrysostomo cognomē fuit sz tñ Dion ita de seipso scribit. λεγογαρ τουτο ουκ ως οδιον οτρουσαευς οετι του σευηρου και αλαζονικου χανδρου των αυτοκρατοροων γενομενος αλλα ως ιοαννης οξι φιλινος αδελφοπαι σωμεναντρατηγου επι θρακης αυτοκρατορος του δουκατην επι τομην ταυτην των πολλων βιβλιων τον διονος συντατομενος.
Dione. es. vna ex nymphis oceani ꝛ tethyos filia vt q̄dē perhibēt aq̄ venus ex ioue nata fit: vñ ꝛ dionęa dicta ē. Virg. Secra dioneę matri. Et alibi. Ecce dionei processit cęsaris astri
Dionysius dictus ē bacchus: ꝛ dionysia bacchanalia bacchista. Fuit ꝛ h̄ nois phūs heracleates: zenonis stoici auditor q̄ cū rhenū morbo laboraret cruciaretur q; cruciatu ipatiens li succūbēs doloꝛi clamabat sīa eē q̄ a zenone didicerat. Zeno enī ꝛ stoici oēs hoc hñt dogma. doloꝛē. s. nō eē malū: sz diaphoꝛon h̄ est idifferentē. Fuit ꝛ Dionysius tyrānus syracusanus suffectus dionysio seniori: q̄ cū ciuitatē syracusanā cędibus replesset expulsus est: iterūq; receptus cū crudelior idies eēt rursus extoris cozintbū in exiliū, pficiscit: vbi i sordidissimū vitę gñs descendit in popinis lupanaribusq; reperiens vt ōnēndus magisq̄ metuēdus videret. Nouissime se ludit magistrū, pfessus pueros in triuio docebat: vt qui virīs iperare nō poterat saltē pueris iperaret. Erat enī eruditus vtpote Platonis auditoꝛ. Olim iterrogatus iā exul: q̄ sibi phia pfuisset. Scienter rīdit. Ut ęquo aio ferrē talē fortunę mutabilitatē. Regnauit bic annis. xxxviij. Plutar. auctoꝛ in regiā dionysij puluerulentā fuisse pp eoꝛ multitudinē q̄ geometricas in pulucre figuras describebāt. Zimbonis ꝛ pr̄ ꝛ filius phi platonē p̄ceptoꝛē audierūt. Plato autem μοναλιτος εσαμεθυστος εγω δι οτας διονυσος η τιτεθωνηφηρη μασετω μεθυει μ. i. hic lapis est amethistus: ego aūt bibulus bacchus vel crede sobriū esse: vel disce inebriari: quia erant duo contraria simul lapis contra ebrietatem vnde hz nomē: ꝛ bacchus. q. d. crede q̄ vinus nostrum vincet: sed melius est bibere.
Diophanes. pe., p. nomē viri bithynnici: de quo Lol. Diophanes bithynnius vticensem totū dionysiū pęni magonis itęr pręte p multa diffusum volumina sex epitomis circūscripsit
Dioptra: instrm geometricū ab explozādo pspiciendoq;. In q̄ significatiōe vtit Ptol. Sed Uict. lib. viij. accipit p̄o regula ad libzandas aquas cum ait. Libzatur aqua dioptris.
Diozyges sunt fosse manu factę: qua dictione vtitur Pōpo.
Diozyctos. significat abscissam continenti.
Diospolis. egypti ciuitas q̄ Jouis ciuitas Decatompylos q̄q; dicta fuit. Sūt ꝛ alię locis alijs hoc nōie in egypto q̄ttuoꝛ p̄ter hanc pusillę ciuitates. Item in lydia ꝛ in palęstina.
Diotę sunt vasa seu dolia fictilia duas ansas habentia ꝛ ad seruanda vina accōmodata. Hoza. Depzome ꝛ quadrimū sabina o thaliarce merę diota.
Dipelus. vir cretensis Scyli frater: qui ambo teste Ply. Primi omnium marmoze sculpendo claruere.
Diphilus. pe. coz. Jouis amicus. Dypsillus malus amicus.
Diphtongus ē oglutinatio duaꝝ vocaliū vim suā seruantium ex dis ꝛ φθογγος q̄ vocalis est sonus. Et scīendū q̄ vbiq;a vel e ꝛ u diuidūt: vt nicolaus: archelaus: alueus: cereus. Excipiūt laus: fraus: ꝛ deus in q̄bus ē diphtōgus. In grecis vō dictiōib⁹ aliq̄ habent diphtōgi. Virg. Orphe⁹ in siluis iter delphinas ozion. Et oīs diphtongus: aut est in p̄incipio: vt Eneas: aut in medio: vt coęuus: aut in fine vt musę.
Diphtera. alio nomine bęta: vestis pastozicia ex pellibus ouiū aut caprarum consutis.
Diplois. idis. genus palij: quasi duplex pallium διπλοως.

enim duplex dicitur.
Diplomata.genus tabellaꝝ.Ser.scribit diploma eē epistolam vel scripturā aliquā ad aliū missam:a vbo greco διπλοω duplico.Inde diploma duplicatio:ꝛ lr̄ę eo ꝙ duplicēt. Alij putāt diploma eē singulariū virorꝫ ꝛ vicorꝫ puilegia in tabellis scripta:ꝛ q̄bus p̄ncipis nomē adscribit.Vulgus bullas semidocti supplicatiōes docti supplices libellos vocant: q̄ ꝛ cunt duplū:tanq̄ duplices illę tabellę dici p̄t diplomata.
Dipondiū ꝛ dipōdius:siue dupondiū ꝛ dupōdius a duob⁹ ponderibus dr̄.Nā vt Var.docet duos asses pendebat. As vō nūmus librālis:ꝛ dupondiū nūmus bilibris dicebatur.
Dipsas.a dis latine sitis dr̄.Ponit aūt p quodā aspidū gn̄e:cuius morsu incredibilis sitis inducit.Luc.lib.viij. In medijs sitiebāt dipsades vndis.Et in deuterono.Scorpio ꝛ dipsas. Lucanus aūt τοδε διηωαντωῦ ερωτ̄ε τωμ δει νοτα τορ ωμ ηψαωιος τρεφει ηδιφας εχιμ οφιστ̄η ωάνυ μεγας εχι διψη ομοτος.ꝛ plurima dicit.
Diptota.pe.p.dr̄ noīa duos tm̄ casus habentia: fict etraptota perantaptota:q̄ę habent quattuor ꝛ quinq; casus.
Diptychū.pe.co.dr̄ duplicatū.Amb.lib.Hexa. Exploraꝛ si q̄ ostreū in remotis ab oi vēto locis contra solis radios diptychum illud suū aperiat ꝛ reseret claustra testarum: vt libero aere visceris sui voluptatem quandam capiat.
Dirū.crudele infestū:q̄si deor̄ ira imissum.Virg.Priusq̄ dira pericautū serpāt tragia vulgus.Hinc dirę furię:q̄si deorum ire.Aliq̄ accipit p̄ magno.Idem Jam tum religio pauidos terrebat agrestes dira loci.Hinc diritas crudelitas.Li. Intelligi potest ex his fratribus qui in adelphis sunt:quanta in altero diritas:in altero comitas.
Dirę:execrationes ꝛ iprecationes quę in maluolos effundebant horrēdę deos quosdā inauditos cocōpellantes q̄bus quisquis obnoxius erat:necesse erat illum maxio affici infortunio.Hor.Diris vos agam dira detestatio.
Dircę.nomē mulieris Licis thebarum regis vxoris:quā poetę fingūt auersam in fontē sui noīs.Alia fuit Dircę babylonia quę sua forma tumens in piscem auersa est.Ouid.lib.iiij.me. Dircę quā versam squāmis velantibus artus.
Dirceus cum ę diphtongo dr̄ Aonius siue thebanus.Nā pars boetię in qua fons est Dirceus dirceą cognominata est. Et apud Virg.Amphion dirceus dictus est.i.thebanus.
Diribitoriū.locus erat in quo recensebant exercitus ꝛ stipendia militię numerabant a diribendo.Hoc est distribuendo Et diribitores distributores.Li.de reditu suo ad senatum. Qui inq̄t vlla dignitate tot rogatores diribitores custodesq; vidistis:Hoc ē diuisores distributoresq; q̄ iter trib⁹ viritim pecuniā diuiderēt:quos Plau.in aul.curiaꝝ magros appellatur.Qui distribuerēt inq̄t argēti minas in viros. Ex hac similitudine structores epulaꝝ ꝛ oīno p̄positi negocijs vocabulum id q̄q; accipiunt p̄o loco in quo ministri diuersantur Apul.lib.ij.de asi.Frequens inquit ibi epulonū diribitores pluscule splēdide amicti fercula copiosa scitule subministrata.Ply.in epl̄is pedagium appellat id quod diribitoriū dici videtur.απο τωμ τνι δλωμ.i.a pueris ꝛ ministris.
Dirigo.is.pen.co.r.ex di ꝛ rego:significat obliquum emendo. Plau.Licerom.Ad mutuam iter dirigerem.Apud Plautum inuenitur dirigere p̄o dissidere.
Dirigeo.es.gui.figt p̄ę frigore aut timore:aut alio casu viribꝰ destituor.Virg.Diriguit visu in medio calor ossa reliquit.i. diuersis modis rigidus factꝰ est:qz p̄ formidine otractus est
Dirimo.is.pe.co.diremi diremptū:ex di ꝛ emo:ꝛ iterposita.r. siue ex dis ꝛ emo.s.in.r.mutata cōponi videt.Et figt diuido Ter.in vita patrū.Ob hoc aūt dirimunt habitaculis: vt silentij sui q̄ete ꝛ itentiōe mētis diuina sectātes nec vox aliq̄: nec occursus vllus:aut sermo aliq̄s ociosus perturbet. Aliq̄ dirimere ponit p destruere.Sal.Quia nondū frequētes armati conuenerant:eas res consilium diremit.
Diripio.is.pe.cor.Vide in dictione Deripio.
Dirupo.is varie rūpo seu violēter scindo.Plau.in cur.Heminos in vētre videor hēre filios nihil metuo nisi medꝰ dirūpar miser.Refert q̄q; ad aium.Li.Dirūpor dolore.
Diruncino.as.Vide in dictione Runcina.
Diruncio.is.significat depurgo ꝛ quasi dirum eiscio.
Dis p̄positio disiūctiua de q̄ supra dictū ē Dis vō ditis diuitiaꝝ ꝛ inferiorꝫ de⁹:vt inq̄t Stra.Hęce Pluton dr̄:qz terrenā oēs vim atq; nām dicti p̄i dedicatā putabāt q̄ diuitię oēs e terris oriant ꝛ i terras recidāt.Nā πλουτοστου latine diuitię.Quīti.tū li.j.a Scio iterp̄tat:qz minime diues ē.Ponit ēt dis p diuitę.Plau.i aul.Dites diuitijs q̄ aureos mōtes colūt ego solus supo.Ter.i adel.Dis q̄dē eēs demea:ac rē tuā stabilisses.Hic ditior.ꝛ ditissimꝰ dito.as.ꝛ ditio.p iperio.
Discapedino.as.pe.cor.a capedie fit:significatq; refero aperio. Apul.Magnis primus in canēdo manus discapedinauit.
Discerpo.is.psi.ptum.ex dis ꝛ carpo.varie cędo.distrabo: discindo.Liui.lib.j.Fuisse tum quoq; aliquos qui discerptuꝝ regem patrum manibus tanti arguerēt Var.Duabusq; ad motis quadrigis alligatum corpus equis in diuersum iter concitatis discerpsere.
Discido.is.discidi.pe.cor.a dis ꝛ scindo.Discidi vō pen.p.fit a dis:ꝛ cędo.Ter.in adel.Vide vt discidet mihi labāū.
Dissecatꝰ.a.um.qō est p anatomē exēteratū.Qō enī greci τημ τομημ nos dissectionē ꝛ sectionē vocamꝰ:vt apud Ply. ꝛ Celsuꝝ accipi pōt.Arist.Chamęleon.dissectꝰ totus spirare pterea diu pōt.Fit āt a Disseco.as.pe.cor.qō ē dilanio:ꝛ variis modis seco:siue in varias ptes diuido.Vñ diuisiōes patrimoniorū inter sortes dicunt dissectiones.
Discepto.as.disputo.tendo discordo.Aliq̄n ēt modero cōpono:Li.li.iiij.tuſ. Itaq; illius verę elegantisq; phie q̄ ducta a Socrate ꝛ peripateticis adhuc pmansit:ꝛ idem alio mō dicentibus stoycis cū Academici eor controuersias discepterent:nulla fere sunt aut pauca admodum latina monumenta.Hinc disceptator.dicitur rei snięq; moderator:vt docet Li.in partitionibus ad filium.
Discedo.is.pe.p.recedo.Ply.Facessite hīc atqza nobis discedite.Aliq̄n tacet locus de quo:ꝛ ponit locus ad quē Augu. Dñs discessit trāsitor.danē.Aliq̄n vtrūq; ponimus:vt nō diu est ex quo ille hinc rus abijt.Interdū discedere ponit p excipere:vt si dicā.Cū discessi a parentibus nemo est mihi tchar̄ior.i.parentibus exceptis.Li.Lentulo.Cū a vobis salutis meę auctoribus discesserim:velim te existimare neminē esse cuius officijs me tā esse deuinctū nō solū fitear: q̄ etiā gaudeā.Interdū p distendi diuidi.Idē lib.iij.offi.Hinc ille Giges inducit a Platone q̄ cū terra discessisset:magnis quibusdā imbrib⁹ descendit in illū hiatū.A discedo fit discessus.p̄o recessu ꝛ discessio p̄o diuisione ꝛ hiatu.
Discerno.is.discreui.ctū.sepero.Hier.ad Tyrasiū.Ad cōpetenda peccata gaudēt tā parētes a filijs:q̄ filij a parentib⁹ quo cāte diabolo separari:ad idulgētiā pcipiēdā nolūt ab inimicē deo vocāte discerni.Q̄q; figt.Certo. Apul. Armis potius discernere q̄ iure vti voluerunt. Q̄q; distincte cognosco. Ter.in adel.Quid hoc malū ifidelitatis nequeo satis discernere nisi me credo hunc esse natū rei ferundis miserijs.
Discretus.a.um.participiū passiue significatiōis:vt apud Col. Discreta semina.i.separata.Amb.Quid lōgius ē q̄ a se recedere nec regiōib⁹ q̄ morib⁹ separi:studijs eē discretū: nō terris:Huius cōpositū,ptulit.Ply.idiscreta ppe spem fuere.i. idifferēti.Ualla exponit actue:sic discretus q̄ q̄litates p̄sonaꝝ ac rer̄ momēta discernit.Sz nullū attulit exemplū:nec vllū afferri posse arbitror nisi in passiua significatione.
Discreti:separatio.Lac.li.vij.cū vis aliq̄ vtrunq; discreuerit q̄ discretio mos vocatur.Lic.lib.iiij.ad heren.sic diffinit.Discretio noīatur quę rerum consequentiū cōtinet perspicuā ꝛ dilucidam cum grauitate expositionem.
Discrimē.pe.p̄o.separatio.dr̄ia.Li.Totūq; discrimen summi

boni in ea rep cõparatiõe positũ putat. Sal. Laudamus diuitias: pſeq̃mur inertiã: iter bonos ⁊ malos nullũ ẽ discrimẽ. Uñ ⁊p diuisione ⁊ capillor dimidiatiõe sumit q̃ fit discerniculo. Et discrimẽ certamẽ. Uirg. Post hos equo discrimie pistrix: cẽtaurusq; locũ tẽdũt. supare pozẽ. Rursus discrimẽ periculũ ỏz. Jdẽ li. j. Per tot discrimina rep tendim⁹ in latũ

Discrimino.as.pe.coz. diuido. Li. in phil. Etruriã discriminat Lasius. Hier. i li. Judith. Et discriminauit crinẽ capitis sui.

Discriminatim aduerbiũ figt differẽter. Uar. li. j. de re rus. Ea dẽ de cã sunt que nõ pñt viuere nisi in loco a quoso aut etiaz in aqua. Et discriminatim. Et alia in lacubus vt arundines in aretino. alia in fluminibus vt in epiro arbozes vlmi.

Discriminale: acus est que crines diuidit ad concinandum caput: vt apud Esaiam. Discriminalia ⁊ periscelides et murenulas ⁊ olfactozia.

Discerniculum. idem est q; discriminale.

Discrepo.as.pe.coz. non ouenio. Liui. lib. xxxviij. impersonale posuit. Nec inter scriptozes rep discrepat solum sed oratione quoq; si modo ipsozũ sunt que feruntur.

Disco.is. didici. ppzie rẽ ignotã assequoz meditãdo: vel ab alio discẽdo. Duius cõposita sũt Addisco. Condisco. Poz. Angustã amicę pauperiẽ pati robustos acri militia puer cõdiscat.

Dediſco q̃ didici obliuiſcoz: seu a mẽte reijcio. Plau. i am. Haud equũ facit qui q̃ didicit id dediscit. Ediſco: memoria cõplecto. Quintil. Illud ex ỏsuetudine mutãdũ prozsus existimo ne oĩa que scripserint ediscant: ⁊c. vt mozis est dediscant. Perdiſco perfecte seu valde disco.

Diſciplina. ỏz. put a discipulo pcipiẽ. Nã vt Aug. in dialecticis docet. discibilis rei disciplina ỏz que quarũq; rerũ sciẽtia est Doctrina est prout a doctore traditur.

Diſciplinoſus. ỏz qui tã bonas q̃ malas artes facile discit.

Diſcinctus. dissolutus negligẽs. Persius. Nõ pudet ad mozes discincti viuere nactę. Antiq negligentes ⁊ desides appellabãt discinctos. Cõtra accinctos solertes strenuosq; vocabãt. Oõ a re ipsa deductũ ẽ. Molles enĩ demissis discictisq; vestib⁹ vti solẽt. Strenui vỏ atq; idustrij q̃ sint ad res exequẽdas ꝓmptiozes succicti icedũt. Ser. Discicti ihabiles sũt militię: oẽs enĩ q̃ militãt cincti sũt. vñ discincti iefficaces ⁊ ignaui dñr. sicut ecõtrario pcinctos strenuos vocamus.

Diſcrutioz. aris. valde crucioz.

Diſcõuenio. nõ ouenio. Poz. Et vitę discõuenit ozdine toto.

Diſcumbo. is. diuersis locis accumbo. Hel. Apud cẽnam Fauozini pbi cum discubituz fuerat: ceptusq; apponi cibus seruus assistens mense legebat. inceptabat.

Diſcuneatus. q̃si imisso cuneo aptus ac patens sicut ligna diducta fiunt ⁊ hiantia adactis cuneis. Ply. li. ix. Conchę contrahunt sed frustra discuneatę.

Diſcurro. is. in diuersas ptes curro. Liui. li. j. Signo dato iuentus romana ad rapiẽdas vgines discurrit. Hinc Diſcurſo. as Lac. li. de opi. Totos dies ihmõi discursatiõe ỏsumunt.

Diſcus. vas latũ. vt Jul. pol. inqt ad poztãdas carnes. aptũ fozte. Lãr. Apul. Cenaz reliqs discus ornatus. Uñ a Hiero. dictus ẽ Diſcophoꝛus ille q̃ danieli prãdiũ portauit. Talẽ enĩz inqt discophoz in edia meruerat bebdomadis. Est ⁊ discus gñs ludi. hoc ẽ rotũda moles sarea vel plũbea siue ferrea: cuius iactu iuuenes iter se certabãt: fortioz iudicãdus q̃ aut altius ĩ sublime: aut lõgius itractũ vltra designatũ spatiũ pieciſſet. ita ⁊ missilib⁹ otẽdebãt. Poz. li. car. sępe discо sępe trãs finẽ iaculo mobilis expedito. Mar. Splendida cũ volitent spartani põdera disci. este, pcul pueri sit semel ille nocens.

Diſcutio. is. pe. coz. ſſi. ſſum. ex dis ⁊ q̃tio. ppzie in diuersas partes q̃tio deiscio. Liui. Trib⁹ arietib⁹ aliquãti muri discussit. Per trãslationẽ mõ ponit pro remoueo seu resoluo. Colu. li. vij. Etiã lãguoz ⁊ nausea discutit si itegrũ gallinaceũ crudũ ouũ ieiunis faucibus ĩseras. Mõ varijs modis examino iuestigo. Lac. Dęc enĩ prauitatis ẽ cã ignoratio sui quã si qs cognita veritate discusserit: sciet quẽadmodũ sibi vita degẽda sit. Hinc discussiz dicimus qõ examinatũ aut iudicatum est. Et actus ipse discussio. Et discussoz q̃ discutit. A discutio fit aliud cõpositũ qõ est Exdiſcutio. ⁊ figt p varios modos

Diſſicio is. pe. coz. in diuersas ptes iacio. Uirg. Dissecitq; ratę

Diſiungo separo a quo diſiunctio separatio vt cum aliter ab alterο abſumus. Li. Neqzenĩ non põt mihi molestissima esse diſiunctio nostra in tanta rerum omniuz varietate. Hinc diſiunctiuę coniunctiones quę res vel personas diſiungunt vt hoc vel illud meũ vel tuum erit.

Diſertus a diſſero. q̃uis diſſero p duplex. ſſ. scribaẽ. Et is est ꝓbe diſſerit q̃ vel ornatissimis verbis abundat. Eloquens cuius ozatio est grauibus sententijs referta ⁊ ornatis dictа vbis. Unde. M. Antonius apud. ait a se diſertos viros esse multos: eloquentem vỏ neminem.

Diſpalo. as. pe. p. ex dis ⁊ palo. Palare vỏ vagati ⁊ errare a palis castroz: hoc est sudibus mõ huc: mõ illuc translatis. Diſpalare itaq; est passim digredi vel separare. Siser. li. iij. hist. Diſpalati ab signis digressi oẽs ac dissipati. Hel. li. j. Ex pręcentione tranquilla ⁊ venerabili ad quãdam quasi militaris musicę diſciplinam vis ⁊ impetus milituz ne sparsi diſpalatiq; prorueret cohibebatur.

Diſplodo. is. in diuersas partes plodo. Uar. li. ij. de re rus. Pedibus non latis neq; ingredientibus qui diſplodentur: nec cuius vngule diuaricent.

Diſpello. is. diſpuli. ſum. varijs locis: varijſue modis pello. Liui. li. v. Cũ duę acies duo diuersa plia circũuentes etruscos ⁊ a frõte ⁊ a tergo vzgerẽt: castra neq; in retro: neq; in montes vñ se nouus hostis obiecerat iter fugę esset: ⁊ equitẽ passim liberi frẽnis diſpulissent eq̃: venientiũ maxia pars tyberim effusi petunt. Li. li. j. tuſ. Ladẽq; ab aĩo tanq; ab oculis caliginẽ diſpulit. Uirg. Teucroũq; alios acer quos equore turbo diſpulerat. i. diſiecerat siue segregauerat.

Diſpendio. is. varie pẽdo. i. expendo distribuo a quo diſpẽdium ⁊ diſpenſo. as. Col. lib. iiij. Celestes admittant imbres coſerendis seminibus diſpenſet: ac suis oĩbus partibus adcandã prolem nouam ỏspiret. Aliqñ significat expendo. Et tunc non a pendo sed a pãdo componitur. Plau. Ubi libet diſpendite hominem diuersum atq; distendite.

Diſpendiũ ỏz quod in curia vel negligentia aut imoderatione diſpendimus. Ply. Magno id ligноz diſpendio fit addito sale. Aliquando dicitur damnũ quod in diſpendendo solet minus fieri. Est enim contrarium compendio. Terẽ. in eu. Quid est qõ mihi malum q̃ q; huic intelligo euenire vt gratiam ineat sine suo diſpendio ⁊ mihi prosit.

Diſpendioſus. a. um. dãnosus. Col. lib. ij. Nam diſpendiosa est cunctatio. primum q; auibus prędam ceteriſq; animalibus prębet: deinde q; grana ⁊ ipse spicę culmis arentibus ⁊ arvis celeriter decidunt.

Diſpenſo. as. frequentatiuum a diſpendo q; magis vsurpatur q̃ diſpendo. Unde.

Diſpenſator. qui es pẽsans: expẽdit: ⁊ necessaria in familiaz diſtribuit qui grece οἰκονόμος appellatur. Nã apud romanos cum asses libzales essent appendebantur. Quin etiã stipis ponderandę pensatozes libzipendes sunt dicti.

Diſperno. is. expando. Tractũ a pẽnis ⁊ volatu auium.

Dipepſia. difficil⁹ ⁊ egra pcoctio. Dis difficile πεπτω πεψω

Diſperdo. is. diſperdi. Uide in dictione. Perdo.

Diſpergo. is. ſi. ſum. Uide in dictione. Spargo.

Diſpereo. is. ex dis. ⁊ p. ⁊ eo. componit significatq; vario mõ aut in totũ pereo ⁊ deficio. Mar. Diſpereã ſi non hic decanus erit. Lac. Cum terrã ⁊ aquã ⁊ ignem diſperire consumi extinguiq; videamus que sunt mundi partes.

Diſpertio. is. huic ⁊ illi partes do. Plau. in aul. Percle iniuria diſperti iusti pingui agnum habent.

Diſpeſco. is. cui. ex dis ⁊ pasco: q̃si pecus a pastiõe deduco.

Diſpicio. is. pe. coz. diſcerno. Quintil. lib. ij. Nã ppzietates ingeniozũ diſpicere, prius necessariũ. Et diſpicere diuerse diligenterue inquirerę considerat seu mẽte circũſpicere ⁊ pensare

ꝛ tangꝫ in oẽm partẽ lumine mentis intendere. Lic. lib. j. tus. Tum acie mentis dispicere cupiebant. Lol. in ꝓfa. At ego cum aut magnitudinẽ totius rei quasi quandã vastitatẽ coꝛ pozis: aut partiũ eius velut singulozꝫ subtilitatẽ dispicio: veꝛ reoꝛne suꝑẽmus ante me dies occupet q̃ꝫ vniuersam disciplinam ruris possim cognoscere. Inde fit dispicẽtia quę est circũspectio ꝛ puidentia vel consideratio diligens.

Dispondeus. quasi bis spondeus: pes qui constat ex quattuoꝛ syllabis longis vt oꝛatoꝛes.

Dispono. is. pe. ꝓo. Vide in dictione pono.

Disputo. as. pe. coꝛ. ꝛ Cõputo ex ꝓpositiõe putandi: qõ valet purũ facere. Uar. Ideo rõ putari ꝺz in qua sũma fit pura: sic sermo in quo pure disponuntur verba ne sit confusus atqꝫ vt diluceat dicitur disputatio. Lac. lib. vij. Immoꝛtales esse animas pheꝛecydes ꝛ plato disputauerunt.

Disquiro. is. pe. ꝓo. per oẽs partes: quęro: vt inquiro nihil me lateat. Aug. lib. ij. ci. dei. Unde postea nobis erit in dei veri domini voluntate disquirendi at diserendi locus: a quo disquisitio: qua est inquisitio voluntatis iudiciꝫ diuerꝛsoꝛum. Sue. in Ḷesa. Primo ꝓcturę die. Q. Catulum de refectiõe capitolij ad disquisitionem populi vocauit.

Disraro. as. figẽ castro: ꝛ diuersis modis qõ spissum erat ratũ facio. Lol. li. v. Sz illud de integro refodi ꝺz. Hoc potest intercidi ꝛ disrari quod opus rustici castrationem vocant.

Dissauioꝛ. aris. cũ lętitia ꝛ voluptate: multa osculoꝛ. Ex ꝺis. et sauioꝛ. ὁσπερ ἐλαίνησι λεγεται φιλωκυριος ἀλλακυεσω τιἀλλοστιμαινει. Sauioꝛ autẽ a Sauũ siue a suauiũ ꝑ diminutionẽ. u. De sauioꝛ. Hel. li. iij. Diagoꝛas tres filios adolescentes habuit vnũ pugillẽ: alteꝛ pancratiasten: tertiũ luctatoꝛez: eosꝫ oĩs vidit vincere coꝛonariꝫ eodem olympię die. Et cũ ibi tres eũ adolescentis amplexi coꝛonis suis in caput ꝓris positis saluarent: cũꝫ ꝑplis gratulabundus flores vndiqꝫ in eũ iaceret ibidẽ ĩ stadio ĩspectãte ꝑplo in osculis atqꝫ in manibꝫ filioꝛ aĩam efflauit. Plau. in bac. Quis istic ꝺz: amoꝛ voluptas venus venustas gaudiũ iocus ludus sermo suauis: sanitio. De dissauioꝛ. Lic. Tyroni. Ego vos ad q̃rto klas videbo: tuosꝫ oculos ẽt si te veniẽs ĩ medio soꝛo videro. dissauiaboꝛ. i. multũ siue sępius sauiaboꝛ.

Dissentio. is. quasi diuerse seu aliter q̃ alij sentio. Unde dissentio quę est sniarum diuerꝛsitas. Discoꝛdia vo est discretio alioꝛum quos amoꝛis vinculum colligauit.

Dissentioꝛ. eiusdem significationis est cum dissentio.

Dissentaneum. dissentiẽs: non ꝺueniens: sicut consentaneũ cõueniens. Nigidius. Eum locum facit dissentaneum.

Dissepto. as. frequẽtatiuũ est a dissepio. is. a quo dissẽptatio. q̃ ꝺz disputatio ꝛ q̃si colluctatio. Uer. in Esaia. Adhuc iudicio contendã vobiscũ ꝛ cũ filijs vestris dissẽptabo.

Dissero. is. pe. coꝛ. rui tũ varie semino. Lol. Panax vtroqꝫ tpe leni ꝛ subacta terra rarissime disseritur. Per translationem disserere sigt disputare enarrare declarare. Uar. Nã vt oliꝺz disserit in arenas sui cuiusqꝫ generis res: sic in oꝛone q̃ facit disertus ꝺz. Hiero. in ꝓlo. ecclesiastes. Rogatus ab ea vt in moꝛẽ cõmentarioli obscura quęqꝫ disseremur.

Disserto. as. frequentatiuum. Hel. cum de antiquitate quoꝛundam verboꝛum disseꝛtaremus.

Dissertio. diuisio patrimonij inter consoꝛtes.

Dissedeo. es. pe. coꝛ. pp dissidiũ alienus sum. Li. ĩ Ḷel. Lũ is tribunus plebis capitali odio. a. Q. Põpeio dissederet q̃ tũ erat ꝺsul. Trãsferẽ ẽt ad inaĩata: ꝛ ꝑ discoꝛdo seu nõ ꝺuenio ponit. Ply. lib. xxxvij. Adamas dissidet cũ magnate lapide in tũ vt iuxta positus serrũ non patiatur abstrahi.

Dissidium. segregatio discoꝛdia. Ter. Ualeant qui ĩter nos dissidium quęrunt. Ouid. lib. xiiij. me. ꝓo discessu posuit a deoꝛsum cedendo. Nõ bene dissidiũ phꝛygij latura mariti.

Dissilio. is. pe. coꝛ. ex ꝺis: ꝛ salio: sigt loco moueoꝛ Apul. Uertibulo ossa dissilierãt. Pꝛopzie aut dissilire est ĩ diuerꝛsas partes salire. Ply. li. xxxvj. Lunenseꝛ filicẽ sera secari: at thuscianũ dissilire igni: aliq̃ ponit ꝓ crepare frangi. Uirg. Aeraqꝫ dissiliunt vulgo. Aliq̃n ꝓ cito descendere. Uirg. lib. x. Portisqꝫ ab ęquo regina sub ipsis dissiluit.

Dissulto. as. frequẽtatiuũ. cõponit ex ꝺis. ꝛ salto. qõ ẽ q̃si diuerse salto. Ply. li. xxxvij. Incudibꝰ ꝺi deꝛzendunt ita respuentes ictum vt serrũ vtrinqꝫ dissiliet icudesqꝫ ẽt ipse dissiliãt

Dissipo. as. pen. coꝛ. ex ꝺis. ꝛ sipo. significat dispergo: diuulgo. Lol. li. ij. Sinautẽ ꝓxime messis occupandum erit restibile desectis stramentis quattuoꝛ ꝛ viginti vehes stercoꝛis in iugerum disponemus dissipabimusqꝫ.

Dissonus. a. um. pen. coꝛ. quod non est conueniens. Unde dissono ꝓ discoꝛdo.

Dissimulo. as. diligenter ꝛ astute cello: siue tego neq̃ nosci posit vel intelligi cuius contrariũ est simulo. Simulamus enim falsa dissimulamus vera. Simulamus esse quę non sũt dissimulamus non esse quę sunt. Ab his fiunt aduerbia simulãter ꝛ dissimulanter. Simulatim ꝛ dissimulatim.

Dissoluo. qõ ligatũ erat nõ ligatũ facio: destruo. Lac. li. j. Dissoluat hoc argumẽtũ si quis põt. Et li. vij. Utrũ ne aĩa maneat post mortẽ an dissoluat. Et dissoluere expedire. Ter. ĩ beau. Dissolui me ocyus operã vt ibi darem. Itẽ dissoluere significat diuerꝛsis personis: seu varia debita soluere. Lice. lib. ij. offi. Nunq̃ nec maius ęs alienũ fuit nec melius nec facilius dissolutum est. Dicimus autẽ dissolui ęs alienum. i. qõ contraxeram ęris alieni restitui ꝛ pluribus solui: vel quasi catena qua soluebar me soluenda pecunia dissolui.

Distędet. multum aut varie tędet.

Distẽdo. ĩ diuerꝛsas ptes tẽdo. Leo papa. Quãuis multis aucta victoziꝭ ius ĩperij tm terra mariqꝫ distẽderis: minꝰ tñ est qõ tibi bellicus laboꝛ subdidit q̃ꝫ qõ paꝛ xp̃iana subiecit. Colu. li. v. Stabilioꝛ ẽ vinea q̃ ex vtraqꝫ pte iugo deuincta pari libzamẽto velut anchoꝛis q̃busdã distendit. Et distẽdere varie ĩplere. Tractũ ab vtre qui cũ plenus est tendit: cum vacuus relaxatur. Uirg. Et dulci distenduntur nectare cellas.

Distentio. as. valde tendo. Uirgilius. Sic cuthiso pastę distentant vbera vaccę.

Distero. is. penultima coꝛrepta multum siue crebꝛo tero: quod fit cum aliquid subtiliter teritur. Cato. Libum hoc modo facito. Laseꝛ. p. ij. bene distere in moꝛtario.

Distichon. penultima coꝛrepta geminus vꝰ sus. ꝺis bis στιχον versum gręci dicũt. Sic tetrastichon: ꝺicimus quattuoꝛ versus: baxastichon sex.

Distilo as. a quo distillatio: quam gręci catharrum coꝛyzaz vel bzanchum vocant.

Distineo. es. pe. coꝛ. varię siue diuerꝛsis rebus causisue impeditum teneo. Li. Mario. Nos hic multitudine ꝛ celebꝛitate iudicioꝛ ꝛ nouis legibus ita distinemur: vt quottidie vota faciamus ne ĩter caletur: vt q̃ꝑimũ te videre possumus. Et distinere arcerem repellere. Uirg. li. xi. Dum distinet agger męroꝛum neqꝫ inundant sanguine fosse.

Distare sigt differre. Lac. lib. ij. Aliocꝙ inter deum hoĩemqꝫ ꝺi staret nihil: si cõsilia ꝛ dispositiones illius maiestatis ęternę cogitatio assequeret humana. Item abesse Ply. Quod circiter q̃nq̃ millia passuũ distat ab vꝛbe. Hinc distantia: quę modo differentiam: modo interuallum significat.

Distito. as. pe. coꝛ. frequentatiuũ. Lol. li. vij. Distitẽt inter se aliquanto spacione in colluctatione alter alteri noceat.

Distinguo. is. diuido. Colu. lib. j. Sed ꝛ lateribus distinguntur granaria vt separatim quęqꝫ legumina ponantur.

Distinguo valde seu varię stringo. Li. li. iij. offi. Fraus distringit non dissoluit periuriũ. Q̃nqꝫ defrico seu radendo soꝛdes detergo. Uñ distringentes vocamus q̃ se poliunt ꝛ soꝛdes coꝛpoꝛis radũt. Id qõ fere post ẽtem solent oẽs. Ply. de lisippo. Plurima ex omnibus signa fecit fęcũdissimę artis inter que distringentem se. Mar. Pergamus has mihi curuo distringere ferro. Nõ tã sępe teret lintea fullo tibi. Q̃nqꝫ sigt ĩtendere minitari Tractatũ a gladiatoꝛibus q̃ contra aduersarium suũ ensem stringũt. i. nudãt. Li. li. iij. off. At ille vt ingressus est cõfestiꝫ gladiũ distrinxit iurauitqꝫ se illũ statiꝫ interfectuꝝ. Q̃nqꝫ colligere. Lol. lib. vlti. Sereno cęlo manibus distringi oliuam opꝫ ꝛ subꝛatis tegetibus aut cannis

cribzari ⁊ purgari. Vier. Amos ꝓpheta pastor ⁊ rusticus moza rubor distringẽs: paucis verbis explicari nõ põt.

Distrabo diuerse trabo diuido. Terẽ. Qõ si eo meę fortunę recedit absste vt distrabar. Virg. lib. vi. Turbatis distractꝰ eȩs Apul. ꝑ trãslationẽ lib. j. de Asi. posuit ꝑ vẽdere. Laseus recẽs erat ⁊ sciti sapozis admodũ cõmodus põt distrabi. Itẽ ponit ꝑ cõponere sedare finire. Sue. in Ḽsa. Apud eandeȝ longo tpe sacrificare vota suscipere ꝫtrouersias quasdã interposito per Ḽsarẽ iureiurando distrahere pseuerauit.

Distorqueo es diuerse torqueo. Terẽ. in Eu. Ab illud vide os vt sibi carnifex distorsit.

Disturbo disicio. Li. ꝓ domo sua. Etiam se videre distrahi a complexu suozum disturbari tecta diripi fozunas.

Dito. as. a. dis. ditus. fit significatqȝ ditem facio.

Diteo. es. diues sum. a quo Ditesco dines. fio. Aug. lib. j. ci. dei. Ut bonus seruus magnas facultates hẽret ipsaȝ oñi voluntatẽ cui pedisequus mẽte ditescere: nec cõtristaretꝰ eis rebꝰ viuens relictis quas fuerat cito mozicns relicturus.

Dithyrambus. vir thebi biacus a quo creditꝰ genus illud versꝰ fuisse cognominatum in honozem bacchi factum.

Ditrochęus. pes bis trochęus. Lonstat enim ex duobꝰ trochęis: hoc est ex lõga ⁊ bzeui: ⁊ iterũ longa ⁊ bzeui: vt cantilena.

Dinagor. pe. cor. varie vagor. Lac. lib. iiij. Ubi animus in multa disperssus huc atqȝ illuc dinagatur.

Diuarico. as. pe. cor. ex di ⁊ varico: ficuti ⁊ ꝑuaricor: ex ꝑ ⁊ varicor. vñ ⁊ actiuũ varico itelligumꝰ ⁊ varicor deponẽs: ꝫ nõ sint in vsu. Et a varicibus oñr. Significatqȝ diuaricare diuidere: qõ q̃dẽ faciũt q̃ stant diducti. Quintil. varicare inqt supza modu ⁊ instãdo deformẽ ẽ: ⁊ accedẽte motu ꝑpe scẽni cũ. Vier. ad Euf. Sedebit ad aquas solitudinis posita vaga ⁊ diuaricabit pedes suos oi transeunti: ⁊ vsqȝ ad verticẽ pollueꝰ. Cato. Arbores hoc mõ putentꝰ: ramꝰ diuaricentꝰ: quos reliquesꝰ: hoc ẽ in diuersas partes: brachia disponantꝰ. Nonius diuaricari dictũ est distẽdi ab bis q̃ vitio naturę ita sũt pedibus discretis vt eos in diuersum habeant superatos.

Diuẽdo. diuisum vel varie vẽdo: vt sit huic ⁊ illi ⁊ mõ hꝫ: modo illud. Liui. lib. j. Cũ diuidẽda ꝑda. xl. talẽta argenti efficisset.

Diuerbia partes comędiaȝ vbi plures psone verlant̃ a psona rũ varietate dicta. Liui. Inde ad manũ cantari histrionibꝰ cęptũ diuerbiaqȝ tantũ ipsozum voci relicta.

Diuerto. de vna re ad aliã verto: deflecto: vt cũ quod cępi reliquo vt aliud agã. Sue. alio me verto. Lac. li. viij. Sꝫ huc ne cessario diuertẽdũ fuit vt oñderẽ tot ac tanta ingenia in rebus falsis esse ꝛsumpta. Et diuertere est hospitari. Col. lib. j. Hęc autem pręterẽuntiũ viatozũ populationibus ⁊ assiduis hospitijs diuertentiũ infestat rem familiarem.

Diuersito. as. pe. cor. frequentatiuũ a diuerto ꝓ deflecto. Hel. ad ipsa platonis penetralia: ipsarumqȝ rerum pondera ⁊ dignitates pergendum est non ad vocularum eius amęnitatẽ nec ad verborum vetustates diuersitandum.

Diuersor. aris. modo diuerto significat: modo conuersor.

Diuersor. ꝺ. in caupona hospitat̃. Lic. lib. iij. artis ve. Caupo cũ q̃busdã diuersozibus illũ qui añ exierat consequit̃ in itinere hominẽ cõprẽndit: hõ in vzbem ab illo deditur.

Diuersoriũ a diuertẽdo accipit̃ ꝑ villa: ⁊ q̃si ꝓ hospitio qꝫ ibi magis nos recipimus ⁊ cõmozamur q̃ hitemꝰ. Li. in Lato. Ex vita ista discedo tãqȝ ex hospitio: nõ tanqȝ ex domo. Lõmozandi enim nã diuersoriũ nobis nõ habitãdi dedit. Idẽ fabio Hallo. Ne ego libẽtius emerim diuersoriũ. tarracinę ne ſp hospiti molestus sim: ꝑprię aũt capit̃ ꝑ hospitio vt apud eundẽ. Quiescã in cęsaris sermone q̃si in aliquo oportuno diuersozio. Dr ⁊ Diuersorius. a. um. vt Taberna diuersoria Sue. i nero. Dispositę p littoza ⁊ ripas diuersozię tabernę.

Diuerticulum. est via per quã a militari via siue de itinere in ꝛo alio diuertimus. Ter. in Eu. Cũ sensi redeo rursus: male võ me hñs vbi ad ipȝ veni diuerticulũ ostiti. Ser. Diuerticula sũt semitę trãsuersę q̃ sũt a latere vię militaris. Vier. ꝑ filitu dinẽ ita accepit. lib. de natiuitate ẏgnis. Denicqȝ in quãtũ recordari possũ nõ vba: ꝫ sensuȝ scriptozis sequẽs: ⁊ nũc eadẽ semita nõ hisdẽ vestigijs icedens nunc q̃busdã diuerticulis ad eãdẽ viã recurrẽs sic narratõis stilũ tẽperabo: vt nõ alia dicã q̃ q̃ aut scripta sũt: aut ꝛsequẽter scribi potuerunt. Diuerticula ẽt oñr domicilia in via ad quę diuertendũ sit.

Diuersus: nõ solũ ꝓ vario sed etiã ꝓ separato ponit̃.

Diuortiũ. separatio: ⁊ ꝑprie distratio matrimonij: inqt Modestinus qõ inter virũ ⁊ vxorẽ fieri dr: cuius ad alia ẽt transferatur. Li. Sic doctrinaȝ facta diuortia. Virg. Obiciunt eȩtes sese ad diuortia nota. i. ad flexus viarum.

Diuello. is. fi. sum. varie vello. Sal. Rapi virgines: pueros diuelli: liberos a complexu parentum. ελληνιστι σπαω λεγουσι και σπαξω και ταπολλα εχουσιν.

Diues. a diuo fieri dr. qõ q̃ diues ẽ: q̃si deus nihil indigere vt. Et mõ ꝛstruit̃ cũ gto: vt insula diues opũ. Mõ cũ ablatiuo. Li. li. ij. off. Pub. Crassus tũ cognomine diues: tũ copijs fortunis est ędilitio maxio munere. Et est generis ois: facit enim accusatiuũ diuitẽ ⁊ hoc dites. Ouid. li. j. de arte. Addidit ęterno marmore diues opus. Dinc diuitior comparatiuum. Li. Inde ille licentior ⁊ diuitior fluxit dithyrambus.

Diuito. as. pe. cor. diuitẽ facio. Actius. Nihil credo auguribus q̃ aures vbis diuitãt alienas: suas vt auro locupletẽt dom⁹.

Diuitię numero tñ multitudinis ita ab opib⁹ differũtꝫ diuitię sint qb⁹ vtamur: opes vt alijs opitulemur. Lic. Sũt ergo diuitię ad necessariũ vsum: opes vo ad magnificentiã.

Diuexo. as. varie vexo. Lactã. lib. vij. Ut si q̃ forte tũ fuerint boni prędę sint sceleratis ac diuexent vndiqȝ.

Diuido. is. pe. cor. si. sum. cõpositũ: vt hꝫ eius simplex nõ legeris. Et est diuidere separare ptiri. Virg. Diuisuȝ iperiũ cũ ioue. Ḽsar hꝫ. Ponit ⁊ ꝑ pdicare Pla. i aul. Me q̃dẽ bercledia palã nõ diuides. Qõ ⁊ pcidere dr apud Martialem.

Diuisio vt Li. lib. j. ad Veren. ea est per quã aperimus q̃d contineat: quid in controuersia fit: vel per quã exponimus quibus de rebus ducturi sumus.

Diuisor cũ sit vbale nomẽ a diuido plerũqȝ apud Li. crimuis ẽ. biqȝ antiqtus diuisores vocabant̃ q̃ pecunias inter tribꝰ virtim cãdidatorꝫ noie diuidebãt in creãdis magistratibꝰ quos Plau. curiaȝ magistros vocat. Lõsueuerãt enim penitores magistratuũ apud romanos pecunia largitiõcqȝ sibi studia cõciliare suffragatorꝫ: ⁊ ꝑ centurias tribuqȝ diuidere nũmos. Ouꝓ Plau. Quã tibi cõmodũ est vnã tribũ delige: tu voce id qõ debes ꝑ quẽ sequestrem: quo diuisore corrupta sit. Est ⁊ diuisor q̃ pueros corrũpit. Li. Pęto. Quid enim hõ honestũ est verbũ diuisor: Ät inest obscęnũ cui rũdet intercapedo. Sũt ergo diuisores nõ solũ criminosi: sed etiã obscęni tanqȝ in obscęno coitu: pręposteraqȝ libidine nates diuidantur. Qui ⁊ emasculatores ⁊ pędicones dicuntur.

Diuiso. as. pen. ꝓ. crebꝛo siue moze consueto vt partem mihi capiam diuido. Lic. lib. ix. Phil. In gallią inuasit Antonius in Asiam dolobella in alienam vterqȝ pronunciam: alteri se Brutus obiecit impetumqȝ furẽtis atqȝ omnia diripere cupientis vitę suę periculo colligauit.

Diuidium a diuisione: sicut dimidium a dimensione. Teren. in adel. Totum diuidunt face ⁊ ꝓ eo dimidio.

Diuidia. ę. tędium. Actius. Duius me diuidia cogit plus q̃ est par loqui. Interdum etiam dicitur discordia.

Diuidicula castella ex quibus a riuo cõmuni aquam quisqȝ in suum fundum ducit.

Diuiduũ qõ separabile ⁊ separatũ est. Luius ꝺ. ẽ. Indiuiduũ Plau. in Ru. Diuiduũ talẽtũ faciaȝ. i. in duas ptes diuisum. Dinc diuidue: qõ vernaculo sermone dicimus ꝑ la meitade Idẽ in Laf. Nã qõ tibi ęgre est idẽ mihi est diuidue.

Dius dicitur generosius απο του γιος. a Ioue. Virgil. li. xj. Quas ipsa decus sibi dia Camilla. Duis in compositione accipitur ꝓ die vt perdius.

Dium substãtiuũ diurnũ sub cęlo lumen. Ḽsũ greci διον. dicũt. vñ adhuc sub dio fieri aliqd dicimꝰ cũ non fit sub tecto.

Diuus. a. um. idẽ qõ diuinus: qõ ẽt diũ dicimus q̃si απο του διος hoc est a Ioue genitũ: vel qꝫ veteres in singulari diuz dicebãt hoc est deũ: vñ nũc quoqȝ in plurali dicimus a dio

dij ficut a deo dei. Cum autem dicimus diuã feminam intelligimus eam quę sua virtute diuinitatem meretur. Sic dicimus duos imperatores: etiam dum sunt in vita.

Diuinus.a.um. qđ est dei: vel qđ ad deũ ptinet. vt opus diuinũ res diuinę quę vt Aug. lib. j. aca. inđt oĩr per quas hoĩ diuinatio ipsa contingit. Hinc diuinitas sicut a deo deitas.

Diuinitus aduerbiũ significat a diuinis siue a deo sicut humanitus ab humanis rem demõstrat. Diuinę vo ꝛ humanę ad deorum atq; hominum similitudinem.

Diuinipotens qui in diuinis potestatem habet Apule. Saga ꝛ diuinipotem cęlum deponere.

Diuino.as.pe.p. non tñ de pterito dr: sz etiã de ps̃enti p̃ veruz dico. vñ puerbiũ aiunt diuinare sapientẽ: q; q̃ dicit verũ de his diuinus est. Ter. in Ecy. Plane hic diuinat. Nã. i. Plerũq; tñ diuinare ẽ augurari a quo diuinari, prudẽtia futuroꝝ rũ: q̃ q̃q; ẽt dr iudiciũ. Nã cũ de ostituẽdo accusatore q̃rit iudiciũ qđ sup ea re reddit cuiꝰ potissimũ ex duobꝰ pluribusue accusatio i reũ p̃mittat ea res diuinatio appellat. Et vt ait. Laius Bassus id iudiciũ diuinatio appellat: qm̃ diuinare iudicẽ quodãmõ oporteat quã sniam sese ferre par sit. Alij diuinationẽ appellatã eẽ putãt: qm̃ cũ accusator ꝛ reus duę res ẽsi cognate iunctęq; sint: neq; vna sine altera ostare possit. In ꝑ tñ cause gñe reus q̃dẽ iã ẽ sz accusator nõdum ẽ: ꝛ tõ diuinatiõe supplẽdũ ẽ q̃sinã accusator futurus sit. Ita Li. ꝑma verrina diuinatio ĩscribit: qz nõ de facto: sz de futuro q̃rit q̃ est diuinatio vter debeat accusare. Li. an Ęcili? Alij putant diuinationẽ dici q; res agat sine testib? ꝛ sine tabulis ꝛ his remotis argumenta leuia sequant ꝛ iudices q̃si diuinẽt. Huius cõpositũ est pdiuno: qõ Ply. posuit p̃ psentio cũ ait lib. x. Tũ vniuersę prouolãt si dies mitis futurus ẽ Prędiuinant cni vẽtos imbręsq; ꝛ tunc se otinent tectis.

Diu aduerbium pro die: a quo fit Interdiu. Plau. Nec noctu nec diu quicquam. Interdum significat longo tempore. Unde fit diutius longiori tempore.

Diutissimum longissime tempore. Tamdiu tanto tempore: q̃diu quanto tempore. Jamdiu olim.

Diutile. penul. cor. aduerbium diminutiuum significat aliquãdiu. Hel. Cum diutile tacitus cogitando fuissem.

Diutinus.a.um.pe.cor. longe seu continuus. Li. Libertatis de siderio: tedioq; diutinę seruitutis.

Diuturnus.a.um. idem quod diutinus a diu deriuatum. Lice. Diuturni silentij.

Diurnus.a.um. a die fit: sicut nocturnus a noctu. vnde ꝛ diurni dicuntur libri in quibus ĩscribuntur gesta singulorꝝ dierũ vulgo zonales dicuntur. Iuue. Lõgi relegit trãsacta diurnu Alias diurnũ accipit pro victu atq; mercede vnius diei. Sene. Diurnũ accipit: in centiculo dormit. Idem lib. ij. contro. Consors modo omnis fortunę diurnum petam.

Diurno.as. diu viuo: sicut perenno.as.

Do as. dedi datũ. Huius cõposita si sint ex monosyllabis p̃positionibꝰ sũt tertię coniugatiõis ꝛ pteritũ germinãt: vt reddo is. reddidi. pdo is. pdidi. Excipit sedo as. aui. ex se ꝛ do. Et dr vbũ datiuũ q̃si vltra accusatiuũ postulat datiuũ ꝛ q̃cq; dare sedulo reperit. Et ita dtõ delectat: vt q̃q; duos dtõs exigat p̃ ad scribere seu iputare q̃cq; alter eor nõ sp̃ ponat: sed subintelligit. Li. li. ij. of. Ne Marco q̃dẽ Seio vitio datũ q; in caritate annonę assemodiũ dedit pplõ. Ter. vnũ tñ exp̃sit. Nũc q̃ rem vitio dr q̃so aĩaduertite: subintelligit poetę. Plau. in am. Nũc tibi hãc paterã q̃ dono mihi ob virtutez data ẽ alemena tibi dono. Hic dono vtrũ casus datiui an ablatiui sit dubiũ vr. Utroq; mõ sumi posse cẽseo. In otõ p̃ dedico capit. Si ãt ablatiuũ eẽ velimus vt dono sit q̃si noĩe dono. Tũc do a ppria siġatione nõ recedit. In qua Plau. tñ ipsi verbo accusatiuũ vltra accusatiuũ sine p̃positiõe dedit: ꝛ appositiue. Sic. Est ager sub vrbe. Hic vobis eũ dabo dotẽ sororii. i. vt sit dos: vl noĩe dotis vel p̃ dote. Aliqñ vltra datiuũ ponit accusatiuus cũ ad Li. Lomifi. Iras ad te nũq; habui cui darẽ: q̃n dederim. Idẽ ad. Q. Fratrẽ. Oculos aũt nã nobis vt equo ꝛ leoni setas ꝛ caudã ꝛ aures ad motus aĩoꝝ declarandos dedit. Aliqñ p̃ter datiuũ ponit accusatiuus cũ in Ter. in phor. Hic q̃d velis dari tibi i manũ vt herus his desistat litibus. Nõnumq; accusatiuus ponit cũ ad ꝛ datiuus remouet. Li. li. ij. phil. Ad sepulturã corpus victrici sui negat a me datũ. Interdũ ipse actũs cũ in ponit Plau. i Lap. Hoc si fartis dabo in caueã. Li. Ter. Inuitã q̃ te des hoc tpe nihil est. i. ponas. seu inducas. Q̃nq; regit ablatiuũ cũ p̃positione post datiuũ vt sit q̃n damus p aliq̃ẽ aliq̃d alicui ab aliquo Plau. in Lap. Secũre me viaticũ vt idem a trapezita tibi cadẽ opa a ptore sumas syngraphũ. Q̃nq; nõ p ablt̃m sz p accusatiuũ cũ p. Lol. li. ir. Ascẽsus deĩde auibus ad tabulata per vtrãq; cellã dat. Sepius tñ post accusatiuũ datiuum regit ꝛ hoc variis actibus applicari solet. Plau. in epist. Si equũ sit me plus sapere q̃ vos dederim vobis ĩsiliũ cattũ q̃ laudetis. In Cur. nũc rei diuinę operã dabo. In Mer. Me torrico morti dabo. In Lap. Do tibi operã si q̃d est q̃ me velis. Hel. Tretẽses quoq; plia ingredi solitos memorię datũ est. Capit ẽt sicut vendo: vt q; in caritate annonę asse modium pplo dederit. Itẽ dare est offerre obiicere. Ter. in Ecy. Pro secto hoc sic est vt puto oĩbus nobis: vt res dant sese ita magni atq; humiles sumus. Itẽ accipere. Idẽ in eadẽ habo iusiurandũ nihil eẽ istoꝝ tibi. Itẽ inferre inducere. Virg. Magnã dabit ille ruinã arboribꝰ. Itẽ p̃mittere. Terẽ. in Ecy. Si mihi fidẽ das te taciturã: dicã. Itez p̃mittere: vt apud aplm ad romanos. Dedit illis deus sp̃m cõpunctionis. i. p̃misit vt haberẽt sp̃m cõpunctiõis. Itẽ dicere. Ter. in Heau. Nũc q̃ obzẽ has ptes didicerim paucis dabo. Itẽ obtẽperare. Idez in Adel. Da tẽ mihi. i. accõmoda te mea volũtati. Itẽ p̃stituere. Mar. Casta igit̃ nulla ẽ castę sũt mille q̃d ergo casta facit nõ dat: nõ tñ ille negat. Itẽ facere. Terẽ. in Adel. O eschine pol haud paternũ istuc dedisti. Itẽ ocitare vt apud eundẽ in Eu. Ludũ iocũq; dices fuisse illũ alterũ pzę vt hui? rabies q̃ dabit. Dare penas ẽ sustinẽ. Lac. li. vij. Sz tñ docẽt nos sanctę lr̃ę quẽadmodũ penas ipij sũt daturi. Dare veniã est decere qõ petit. Ter. Da veniã q̃so filio tuo. Li. de oza. Dabis hãc veniã mi frater. Dare operã est adiuuare iseruire. Terẽ. in phor. Nos operã dabamus phędrię. Dare ptãtẽ est rẽ in alterius arbitrio p̃mittere. Ply. Ut q̃q; suaꝝ oĩz rerꝝ ptãtẽ auunculo dederat: dare fidẽ est aliq̃d sancte p̃mittere. Dare in manũ siġt separatim: ꝛ sine arbitrio aut iterp̃te vt cũ puaricatore aut iudex corruptus accipit pecuniã. Do me in disciplinã siġt oo operã disciplinę. Amb. Sz relictis oĩbus in disciplinã se, pphetica daret. Datũ est. i. fato decretoq; ocessum est: vt non dabit̃ regnis istoc phibere latinis. Huius vbi cõposita sũt. Abdo. Addo. Lõdo. Circũdo. Credo. Dedo. Edo Indo. Obdo. Perdo. Prodo. Prędo. a quo ꝛ pdor passiuũ de quo alibi. Reddo. Subdo. Sedo. Satisdo pessundo. Uenundo. Trado ꝛ Mando.

Doceo.es.cui doctũ. Huiuscũq; rei cognitionẽ do. ostruituroꝝ cũ duobꝰ accusatiuis: vt doceo te lras: aliqñ cũ vno tñ lz alꝰ posset ĩtelligi: aliqñ p̃tiũ exp̃mit in ablt̃o vel gtõ. Li. li. ij. phi. Jã iuideo magro tuo q̃ te tãta mercede q̃ta iam, pserã: nihil sapere docuit Iuue. Cẽta grisogonus q̃ti doceat: vel pollio q̃ti: aliqñ cũ ablt̃o. Li. Pęto. Socratẽ fidibꝰ docuit. Virgi. lib. vii. Paucis aduerte docebo. aliqñ cũ ablt̃o cũ de Sal. in Jug. Tã etsi legatos miserat q̃ senatũ de cędę frĩs de fortuna edocerẽt. aliqñ absolute. Virg. Docuit post exit? ingens Ponit ẽt docere p̃ monere qõ q̃dã barbare dicũt admisare Li. apio. Pu. Ne lras q̃dẽ vllas accepi q̃ me docerẽt q̃d agerem: aut vbi te visurus essem. Huiꝰ cõposita sũt addoceo. Dedoceo. Edoceo. Perdoceo: q̃ ambo siġnt pfectę doceo. Sal. Li. p̃ legatos cũcta edoct?. Plau. i sti. Nã illa oẽs artes pdocet. pdoceo pus doceo. Sal. i Jug. Cętęq; illi q̃ cẽturiis perãt pdocti a duce arma ornatum q; mutauerãt. Subdoceo loco alicui? doceo Aug. lib. viij. cõ. Nebridius amicitię nr̃ę cesserat: vt oĩum nr̃m familiarissimo. Uerecũdo mediolanensi ꝛ ciui ꝛ grãmatico subdoceret vehementer desideranti.

Doctus ōz q̄ rōnē rei tm̄ tenet: peritus q̄ cū rōne experientiaz ꝛ ꝯsuetudinē tenet. ἄπειρος. i. experientia. Itaq; minus est doctus q̄z peritus. Li. in Sal. Satis docte atq; perite fecisti. Idē li. iij. of. Itaq; cū sint doctilia peritis dediscisc̄unt facile a sñia. Maiorē tm̄ vim hz doctꝰ q̄ eruditus. Idē li. j. of. Nec solū viui ac pñtes studiosos discēdi eruditū atq; docēt ſ hoc idem ēt post mortē monumētis lr̄ax assequunt. Nec mirū est q; minus sit eruditus q̄z doctꝰ: qm̄ rudis ꝛ eruditꝰ ſzia sūt. Ply. Sedere cēpit sñia hēc: pariterq; ꝛ eruditū vulgus ꝛ rude in eā cursū vadit. Quinti. li. j. a pēdagogis exigat vt sint eruditi quo adolescētes erudire quēāt: aut se nō eruditos eē sciāt: ne mala p bona illos imbuant lr̄ax eruditiōe: eos insup redarguēs q; cedere p̄cipiēdi peritis indignāt: vt aīaduertāt si pēdagogos decet esse eruditos: pfecto p̄cepto res par est: nō solū eruditos ſ doctos atq; peritos eē debere. Doctus cū quo cōponit̄ idoctus: nomē est tā etsi p̄ticipiū esse possit ſ tū ablatiuū regit. Li. li. iij. of. Nec me angoribus dedi q̄bus essem ꝑfectus nisi restituissem: nec rursuz ſdignus docto hoīe voluptatibus. Idē Lozni. Sz prime scripsi de optio gñe dicēdi: ī quo sēpe suspicatus sum te a iudicio nr̄o: sicut doctū hominez a nō indocto paulū dissidere. Semidoctus sit̄ ꝛ participiū ꝛ nomen esse pōt. Plau. in asi. Tua ista culpa est quę discipulum semidoctum abste amoues.

Docilis pe. coz. q̄ attēte vult audire: inq̄t Lic. li. j. ad heren. Uel docilis q̄ facile doceāt. Lac. de opi. Nā si te in lr̄is nihil aliud q̄z linguā instruētibus auditoz̄ satis strenuū p̄ebuisti quā to magis in his veris ꝛ ad vitā pertinentibus docilioz esse debetis. Uar. lib. j. de re rust. Lassius scribit hēc operarios parandos esse qui laborem ferre possint: ne minores annoz viginti duoz̄ ꝛ ad agriculturam dociles. Dinc Docilitas aptitudo qua quis facile doceāt. Ply. lib. viij. de elephantis. Nam quod ad docilitatem attinet: regem adorant.

Docibilis q̄ idoneus ē vt doceaf: vt li. iij. Re. Dabis igit̄ coz docilē seruo tuo vt iudicare possit pplz tuū. Vier. Ingenū docile ꝛ sine doctore docibile ē. Lau. val. ō Pris. ita disserit. Docilis q̄ facile doceāt: ꝛ q̄ nā aptus est doceri sic Lypzianus. Docibilis ē q̄ ē ad discēdi patiētiā lenis ꝛ mitis. Aug. Oēs regni illius hoīe docibiles dei erunt: nō ab hoibus audient.

Doctrina dicitur vt a doctore p̄ficiscitur: disciplina vt a discipulo compzenditur.

Documentū a p̄terito docui fit: sicut a monui monumentū. Et est id q̄ nos docet: siue ex quo q̄d docemur. Sal. Quarum rerū ego maxie h̄ documenta habeo: q̄ō in bello sępius vindicatū est in eos qui ō imperium in hostem pugnauerant.

Docus latine tignū vel trabes. Plyn. lib. ij. Trabes igneę quas doctos vocant.

Dodona. pe. p. ciuitas epiri: iuxta q̄z ꝑpinquū erat nemꝰ Iouis sacrū vbi q̄rc̄ꝰ vocales fuisse dicūt. Dic dodoneꝰ. a. um. Uir. li. iij. Stipatq; carinis: ingēs argētū dodonęosq; lebetas.

Dodrans. ōz dento q̄drante ex vncia nouē partes assis.

Dogma tis. ꝛ dogmatū greci dñt δόκεωτο οἰωεζι οθεμ δογματα ἐρχεται nr̄i mō decretū: mō scitū: mō placitū appellāt. Sūt cuiz dogmata vniuscuiusq; sectę decreta q̄z vt inq̄t. Li. ꝑdere scelus ē nō minus q̄z p̄iam: sine q̄bus nec sectę pbōz: nec religionū vires ostare p̄nt. Vñ Laertius ait sectā eā nō appellari q̄ dogmata nō hz. Scribit Aug. lib. de ci. dei. se ex Uarronis phia collegisse dogmata fuisse solo habitu iter se diuersa. Uñ ēt dogmata illa dr̄ q̄ synodus scōz sciunt ꝛ Athanasiꝰ scripsit. Artes quoq; liberales hūt decreta sua nō tm̄ p̄cepta sicut medicina. Itaq; est alia Hippocratis secta: alia asclepiadis: alia Themisonis. Preterea nulla ars otēplatiua sine decretis suis ē. Ply. frequēter placita appellat: vt illō ex li. ij. Babylonioz placita motꝰ terrę hiatusq; cē. oīa vi fideꝛ exist̄māt fieri. Idē magoz placita appellat.

Dogmatistes. qui alicuius dogma sequit̄. Viero. Nec vo cum interpręs magis apostoli fuerim q̄z dogmatistes.

Dolo. as. ascia cędo vel dolabra seu falce. Proper. Stipes acer uus eram, ꝑperanti falce dolatus. Dict̄ ꝛ dolio is. lui. itum. Uar. in Aga. Nunq̄z cęlatus in manu dextra scyphus cęlo dolitus artem ostentat mētoris. Huius verbi composita sūt Dedolo ꝛ Edolo: de quibus locis suis.

Dolabra. pe. coz. instr̄m fabroz̄ quo ligna dolant. Lol. lib. iij. Quę falce amputari non possunt aucta dolabra abradito.

Dolobella. diminutiuum a dolabra. Idem li. v. Semper circa crus dolobella dimouenda est terra.

Dolabro. as. ascia vel dolabra diminuo.

Doloz est animi vel coꝛporis cruciatus a dolendo. i. minuēdo. Augentur enim coꝛpora lętitia: doloze minuuntur.

Dolentia. idē q̄ doloz: cuius ōzium est indolentia. Li. Ut q̄ expetendā vel voluptate vel indolentia metiuntur.

Dolozo. as. doloze afficio.

Dolorificus. a. um. q̄ dolorem facit.

Doleo. es. dolui itū. vñ doliturus. Aug. li. xxi. ci. dei. Quēadmodū dicim⁹ hoīuz coꝛpora vita futura quę sp̄ arsura atq; dolitura: nec tm̄ aliq̄n sint moꝛitura. Hoc verbū si ad coꝛpus referaf neutrū acq̄sitiuū est: vt oculi dolēt viro tuo. Sui ꝛebus alienus. Effectiuū est: vt doleo tuis reb⁹ aduersis. Aliq̄n ēt cū accusatiuo: vt doleo tuā miseriā. Salu. q̄si dolens eius casum. Huius composita sunt Ꝯdoleo: quod est simul: vel in totum doleo. Plau. in tru. Date iam solcas atq; intro me ducite actutum nam mihi de vento miscre condoluit caput. Dedoleo de quo alibi.

Dolus a dolēdo: vel a dolādo. i. lędēdo ꝛ minuēdo. Nā ꝛ grę ce δόλος ſsio ōz: ꝛ accipit̄ p̄o fraude ꝛ machinatiōe quę fit ad fallendum aliquē. Ueteres tm̄ etiā in bonā partē accipiebant p̄o solertia ꝛ calliditate: quę aduersus hostes adhibetur. Undenūc dolū malū dicimus: qm̄ ꝛ bonus dolus docebatur. Dinc dolosus p̄o iudicioso. Subdolus occultus deceptoz a sub. i. subtus. Dolus ēt p̄opriū nomen fuit auctoꝛis Mendesii. Cuius meminit Col. lib. viij.

Dolon nomē p̄opriū viri troiani egregia pedū ꝑnicitate ꝑditi.

Dolones a fallendo dicti sūt ingētes oti ferro bzeuissimo q; decipiāt eū spēm ꝑferant ligni: intus aūt ferrū acutū habeant. Uirg. li. vii. Seuosq; gerūt ī bella dolones. Ubi Ser. aut dolone flagellū eē intra cuius virgā lateat pudio. Apud Liui. accipi videnf dolones p armamētis nauālibus vbi scribit. Sublatis raptim dolonib⁹ ephesiz petit fuga. Suidas tamē Δολονδι τα μικρα ἱστια χαλασαντες ταμεγαλα ἁρμονα τοις μικροις α δηδλο λωνεσκα λοσιτε ωεσθαι και αυθις δολωνης προβαλομεγοστου παντος ϛολουναυς ολιγας ταυταις τοισδόλωνας ἐωαμονος ἐωλει οιδλε ρωμαι οἰωλισιογρομονοι καθει λοντους δολωνας.

Dolia sūt vasa grādia q̄bus vinū recōdif. Ter. Repleui oīa dolia oēs ferias. Ueteres dolia fictilia in cellis vinaris seruabāt. Quę si duas aures habuissent diotę dicebant. Iurisconsulti scribūt vino legato cū vasis: dolia legata nō sunt: q. l. ea mēte vinū in dolia cōdimus: vt ex his postea in amphoras vel cados diffundamus. Et hoc est vinum q̄ō diffusum noīatur. Iuue. Ille capillato diffusum consule potat.

Doliola. diminutiuū a doliis. vñ ꝛ locus in vrbe fuit sic vocatus: quia inuadentibus gallis senonibus sacra romanoꝝ in eodez loco doliolis condita illic defossa fuerunt a flamine Quirinali sicut Liui. lib. v. scribit.

Doliaris ꝛ hoc doliare quod ad dolia pertinet. vnde Plau. in pseu. festiuiter appellat anum ventriosam doliarem.

Dolopes pe. coz. populi thessalię: vt ostendit Luc. Plynius ix scribit esse populos ęthiopię.

Doma. atis. tectum ἑλληνιζι γαρτοἰαντα λἰγετάι και δομος και τοδωματος. Nā vt inq̄t Vier. In egypto ꝛ in palęstina vbi vel scripti Diuum libri vel interpretati sūt nō hūt in tectis culmina ſz domata: q̄ romę vel solaria: vel mediana vocant. i. plana tecta q̄ trāfuerfis trabibus sustētant. Deniq; ꝛ petrus in actib⁹ apl̄oꝝ qm̄ ascēdit in doma: in tectū ędificij ascēdisse credēdus est. Et qm̄ ꝑcipit nobis: vt faciamus domati nr̄o coꝛonā: hoc ꝑcipit: vt in tecto faciamus p circuitū quasdā eminentias: ne facilis in ꝑceps fit lapsus: et in euangelio. Quę audistis in aure: dicite super domata.

Domus ꝓprie ędificiū ad habitādū factū qđ ex tecto ⁊ parietibus ꝯstat. o Δόμος ελληνικα λεξεις εστι Improprie pro quocūq; hītaculo. vñ ⁊ tēpla ⁊ auiū nidi domus dñr. Virg. li. vi. Hostia iāq; domus patuere ingētia cētum sponte sua. Idē. Antiq̄s dom⁹ auiū cū stirpibus imis eruit. Aliq̄n domus dicitur familia. Idē lib. v. Sergestusq; domus tenet a quo Sergia nomē. Aliq̄n sumit ꝑ vna tota gente. Idē Luz domus assarici volēs itelligi romanos: qđ ō Assarico ꝓ troia nos origiē ducūt. Et ī sacris lr̄is: Domus iacob ōz: iā ingēs hebręoz ꝑplus. Aliq̄n ꝑ pr̄ia: vt da ꝑpaz tymbręe domū da mēna fessis. Et sciēdū q̄ domus facit genituū domus: ⁊ domi. datiuū domui. acc̄m domū. vocatiuū domus. ablatiuus domo. Dz cū dicim⁹ domi locū sīgamus ī quo ds manet. Cū vo domus. tūc ędificiū qđ ex tecto ⁊ parietib⁹ cōstat: vt domi maneo. nō dom⁹. Et ptē dom⁹ demolitus suz nō domi. Et superiora domus ascendi nō domi. Domi ⁊ in domū idē sīgt. Quintilia. In domo furtū factū ab eo q̄ domi fuit. Dicimus ēt reuertor domū ⁊ ad domū. Exeo domo: vel edomo. Et q̄n frequenter iūgit̄ cū his ꝑ noībus in mea tua sua nostra ⁊ vestra: ⁊ vni noī aliena. Nō est dicēdum q̄ domus sit aduerbiū: vt erā domi meę. Tu eras domi tuę ⁊ sic ō ceteris Li. Qui cū ista ętate ⁊ forma aliene domi nolo dicere. Quod si non ponant hęc ꝓpoīa subintelligunt̄: vt domi ero. i. meę Huius noīs diminutiua sūt Domuscula domūcula: ⁊ Domūcio. Apul. Jā deniq; nec larē req̄ro: nec domuntiones paro

Domesticus a. um qđ ad domum pertinet: vt domestica negocia. Aliquando domesticus dicitur māsuetus ac mitis. Ply. Mite animal atq; domesticum. Et domestici dicuntur qui ex eadem domo sunt: ⁊ nobiscum habitant.

Domesticatim aduerbium sīgt per varias domos. siue per domesticos. Suc. in Cęsare. Quorum vt quā maxime expectatio esset ea quę ad epulum pertinerēt q̄uis marcellarijs oblocata etiam domesticatim apparabat.

Domicilium habitatio longi tpis. Vñ mutare domiciliū dñr q̄ migrant vt animalia vrbem habitent. tanquam illius ciues futuri. Nam qui ad tp̄s habitat mox inde discessur⁹. domuz quidem pōt hēre quam conduxit: domicilium autem nō hz. Bel. Qui domicilium in italia non haberet.

Domo as. domui. itum vel domaui atū. vñ domitor ⁊ domaꝫ. Ouid. de tris. Quid tibi de tetrico referaz domitore chymęrę Tibul. Te duce nō alias iuer sus terga domator. Nā vt docet pr̄isca ꝑba pmę iugatōis formātia pēm in ui diuisas antiq̄ tertia declinatōe declinare solebāt. Et quo pz. q̄ a pr̄ia iugatione ꝑterīt terminant̄ in aui. suppinū ī atuz deriuatiua in ator atio. Quę aūt in ui diuisas. a tertia sumptū est. q̄uis vt plīmū ī pma iugatiōe declinēt̄. Est aūt domare q̄si sub domo ⁊ ptāte vel mea vel alicui⁹ facere siue māsuefacere: ⁊ domesticū reddeꝫ. vñ equor domitores dñr ⁊ domiti atq; idomiti eq̄. Indomitę gētes feroces. ꝓ trāslatione domare sīgt vīcta q̄ domitos hostes dicim⁹. i. victos: ⁊ domitos pples. ī ptātē redactos. hic ꝑponit̄ pdomo p. cor. qđ ē valde domo vel ad finē domo. Justi. li. j. Terminos vsq; libyę pdomuit.

Domitura. rę. domandi actus. ply. Domitura boum in trimatu optima. Col. lib. vij. Curandum ne in domitura bos calce aut cornu quemq̄ contingat.

Domitalis aptus ad domandum.

Dominus a domo fit ⁊ is. ꝓprie ōz q̄ domui ꝑest ⁊ q̄ domus imperiū hz. Itē dñi appellatio ad eos extēdit̄ q̄ rei alicuius. ꝑpętatez hīt: ēt si vsufructus alien⁹ sit: Abusiue tñ ⁊ filiffamilias ceteri liberi q̄ iptāte sūt ⁊ vsufructarij dñi dñr. Itē dñs vocatur cui fuit: ⁊ cui ppli subsūt. Vir. Romanos rerum dños. Dinc dñum ꝓ impio ⁊ dñor. Rursus dñs ōz marit⁹. Idē li. iiij. Lōtubia nr̄a repulit ac dñm eneā ī regna recepit. Item mulierū amator: ⁊ dña. ꝓ amica. seu amāte ōz. Ouid. Dec tibi sub dño ē pyrrhę puella suo. Et iter. Nā furor ī dominā temeraria brachia mouit. Itē ponit̄ ꝓ duiui exhibitore. Var. Aut dñm aut vinuz aut aliud quid laudato. Dñs quoq; ac dña sumi solēt. ꝓ deo ac dea. Ouid. Et dño solue vota iouia. Dña fiunt deriuantia. Dominicus domitius ⁊ domitianus.

Dominor. aris. impium gero. Et mō gtūm regit. Vier. in ecclīastico. Et dominatus est bestiar: Mō dtūm. Vir. Victis dominabit argis. mō actūm cū. in Ouid. li. j. me. Et q̄ dominari ī cętera possz: natus hō. Li. Felix senectus si vsq; ad vltimum spiritū dominabit̄ ī suos: Mō ablatiuū silr cū ī Ser. sulp. Ciceroni. Quem casus ⁊ natura in bonis dominatur. Vir. li. ij. Incensa danai dominantur in vrbe. Inde fit Dominatio. imperium. ⁊ Dominatus ꝓncipatus.

Dona sūt q̄ aut ꝓpiciādis diis dāt̄: aut hoīb⁹ ꝑ būfactis q̄ nulla necessitate uiris sed spōte pstant̄. Oui. munera crede mihi placāt hoīesq; deosq;: Placat̄ donis iuppiter ipe suis alq̄ Donū ōz de rebus perniciosis. Virgili. Quas illi philomela dapes. quę dona pararit. Donum honorarium ideſt qđ datur patrono. λεγεται και Δωρα ρεις ꝛ. dorium.

Dono. as. vī donatio: quā Ulp. dici ꝓprie existimat cū ds ea mente dat vt statiz velit accipiētis fieri: nec vllo casu ad se reuerti: ⁊ pp nullā aliā cām facit q̄z vt liberalitatē ⁊ munificentiā exerceat. Qđ si sua cōditione fiat: nō ē vera donatio. Et dicimus. Dono tibi munus: ⁊ dono te munere. Donare ciuitate ē efficere ciues: ⁊ iura ciuiū dare. Huius verbi cōpōsita sūt. Cōdono qđ q̄nq; ꝑ simplici ponit̄: q̄nq; sīgt quidq̄ ad alioz petitionē do: ⁊ q̄nq; ignosco. Ter. ī phor. Argētum qđ hēs ꝺdonamus te. Sal. Aut facile alterius libidini malefacta condonabā. Redono ponit̄ ꝑ simplici. August. Redona quod rogamus: excussa quod timemus. Et habet pe. pro.

Donatus ōz cui aliq̄d dono datū est. Cuius cōtrariū ē indonatus. Virg. Nemo ex hoc numero mihi non donatus abibit.

Donaria loca vbi reponūt̄ dona q̄ deo offerunt̄. Abusiue ipa tēpla. Vir. li. iij. ge. Tpe nō alio dicūr regionibus illis. q̄sitas ad sacra boues iunonis ⁊ vris imparib⁹ ductos alta ad donaria curruz. Hel. li. ij. Ubi reponi solerēt vetera q̄ ex eo tēplo collapsa eēnt: ⁊ alia q̄dam religiose donarijs consecrata Apul. Ibi donariū deę perq̄ opulētū plīma auri et argenti rō in lancibus spectaculis poculis ⁊ hmōi vtensilibus quod est contra Lau. val. q̄ Seruiū culpat. Aliq̄n Donaria dicunt̄ ipsa dona. vñ Spartianus scribit: Antoninum dedisse populo congiarium ⁊ militibus donarium: Vier. sup Joel. vespasianus ⁊ Titus Romę templo pacis ędificato vasa tēpli hierosolymitanis ⁊ vniuersa donaria in delubro illi⁹ dsecrarūt

Donatiuus. qui donare pōt. Paulus iurisco. Si duobus debitoribus mortis causa donatiuus creditor vni acceptum tulit ⁊ conualuerit eligere potest vtri condicat.

Donatiuum: munus quod a principe vel imperatore donatur. August. Magnus quippe donatiuum suis militibus attulit quo eos non solum copiose ditauit se etiā ad certandum inuictissime confortauit.

Donatice corone dicebant̄ quibus veteres in ludis vtebantur

Donec aduerbiū mō tp̄s finitū designat. vt dormiā donec excīter ab aliquo. mō infinitū vt apud aplum. Oportet illum regnare donec ponat oēs inimicos sub pedibus eius. Nūquid tā diu regnaturus donec incipiāt esse sub pedib⁹ eius inimici: ⁊ post quā fuerūt sub pedib⁹ tūc regnare desistet. cū vtiq; tunc magis regnare incipiet cū inimici ceperint ee sub pedibus eius: Et in. ps. Sicut oculi ancillę in manibus dñę suę: ita oculi nr̄i ad dñm deū nostrū donec miserēt nr̄i. Ergo tā diu oc̄los hēbit ad deū donec misericordiā ꝑpetret: ⁊ postq̄ impetrauerit. oculos tozq̄bit ad terras: cū alibi dicat. Oculi mei defecerunt in salutare tuū: Jungit̄ aūt donec tā indicatiuo q̄ subiunctiuo cū sīgt tp̄s finitū: vt seruiā tibi donec viuo. i. q̄diu viuo. Seruiā tibi donec moriar. i. vsq; ad mortē

Donysa. Insula est in mari ęgęo.

Dorcas. adis animal dama. seu capra. ab eo q̄ acute videat: ꝺ est απο του οξεως δερκειν.

Dormio. is. verbū absolutum q̄uis actūm q̄nq; hēat. Amb. li. j. offi. Sopozem q̄tis hēre nō pōt quē ille dormiuit q̄ resurrexit Huius cōpōsita sunt addormio a quo addormisco. qđ est contrarium verbi. Experisco. Sue. de Clau. Et quotiēs post cibum addormisceret qđ ei fere accidebat: olearc ac palmularū ossibus incessebat̄. Obdormio qđ mō dormio: mō

sopozi significat. Prędormio: añ dormio. Redormio euigilo. Ply. In redormitione varia fuisse somnia apparet.

Dormito.as.pe.p. frequentatiuū est. cuius diminutionē significati qñq habeat Dora. qñq bonus dormitat Dome. Et in psalmo ecce non dormitabit neq dormiet.

Dorsum ꝛ Dorsus.us. fm probum dicit tota posterior pars: q̄ ea pars corporis deuera sit deorsum. Piero. in Ezechie. Inter vestibulū ꝛ altare q̄si. xxv. viri dorsa hñtes otra templū domini ꝛ facie ad orientē. Est enī tergū. qđ non solū de boibus: ceteris q̄ animalibus sed etiam de inanimatis: vt de litoribus aquis montibus ꝛ huiusmodi. Virgil. Dorsum immane mari summo. Idem Namq; inflecta vadis dorso dū pendet iniquo. Significat enim duriorem arenam: vt ꝛquit Ser. quę remeantibus fluctibus ꝛ euntibus densatur quod a nautis pulsuus vocatur.

Dorsualia tegumēta: quibus equi ꝛ boues teguntur. Jul. capitolinus. Processerunt centeni albi boues cornibus auro ingatis ꝛ dorsualibus apricis discoloribus prefulgentes.

Dorsuarius a.um. quod dorso aliquid fert. Var. Greges fiunt fere mercatoꝝ ꝛ eoꝝ qui ebrunduſio aut Apulia asellis dorsuariis comportant ad mare oleum aut vinum.

Doris nympha quedaz maris Oceani ꝛ Tethios filia quā Nereo fratri vxorem dedit. ꝛ interpretatur amaritudo. vñ ꝛ a poetis ponitur pro mari. Vir. in Gallo. Doris amara suā nō intermisceat vndam.

Doriscus: vrbs littoralis thracię fere ex oppposito ad samothracium: ꝛ adori nympha. hoc est marium nominatur. Juxta hanc herodoto teste campus est magnus eiusdem per quem Hebrus amnis defluit.

Doria ꝛ Dorica noia sunt ptis achaię: que ꝓpinqua ē athenis dicente Plato. li. iij. legū. Dori pro achiis mutato noīe appellati pp doricū a quo exules restituti fuerunt. Ser. vo sup ij. ęnei. Dorica ꝛquit a dore neptuni filio ducitur. Dories sut populi doricę iuxta ęoliam.

Dory. cum y nomen oppidi pōtici. qđ apud nos lanceam sigt.

Dorycius nomen filij priami et interpretari pōt lanceę gloria Δορυ lancea vel asta κλεος gloria.

Dorypho:us. pe. cor. latine speculator vl satelles dicitur portās lanceam. Et est nomen viri proprium. de quo Quint. lib. v. Curtius Cognatoꝝ darij Regis turbam. xv. M. hoiuz fuisse muliebriter propemodum cultu luxu: magis q̄ decoris armis conspicuam doryphori vocabantur.

Dorophorus. latine doria ferens dicitur.

Dorylaus: nomen fluuij in phrigia.

Dorycū nomen femineę diminutionis siue adulationis cā fic ꝓ latum ab Δωρον. quasi dulce ꝛ amabile donum.

Dorodoche nomen proprium vxoris Icari.

Dos dicitur cum datur ꝛ accipitur. Nisi enī acciperet: dos nō esset. Et datione ꝛ acceptione firmat. Necpōt videri datuz id qđ nō sit acceptū. Et nō solū ea que marito ab vxore dantur sz ēt qcqd alicui datū est vel a nā vel ab hoibus. vnde dotes aī dicunt prudētia iustitia: fortitudo: ꝛ hmōi. Et dotes corporis: pulchritudo: robur: incolumitas ꝛ his similia.

Dotale: qđ ad dotē ptinet: siue qđ vulgo dr ꝓ dote. vñ dotalia bona: dotales fundi. Plau. in asi. Dotalē seruū Saureā vxor tua adduxit cui plus ī manu sit q̄ tibi. Jdē ī mili. Pasce ędis dicas dotales tuas. Liu. Nec tibi a me dotalia dona accedēt

Doto.as. dotē do. Piero. in exo. Dotabit eā: ꝛ hō hēbit eam in vxorem. vñ dotatū hoiez dicimus q̄ dotē hz: ꝛ indotatuz qui dotem nō hz. Plau. in asi. Nę sunt atq; alię multę in magnis dotibus incommoditates sumptusq; intollerabiles. Nam quę indotata est ea in potestate est viri. Dotatę mactant et damno ꝛ malo viros.

Dora: latine maiesta ꝛ opīo dr. vñ ꝛ paradora: que admiratione digna sunt ꝛ opionē hoium superant. Interdum dicitur glia. vnde Eudora vera gloria: vl potius preter opinionē.

Drachma: genus ponderis ex. xviij. siliquis: idest tribus scrupulis constans: Est ꝛ genus numismatis. vnde Jul. pollux Drachmon athenis numisma quod etiam bos dicebatur: quia boue signatus erat.

Dragma: matis. Δραω το ωοιεω οθεντο Δραγμα ορτ γενεσθαι. apud grecos dicitur: quod nos rapinam siue manipulum dicimus.

Drama: atis: fine e ꝛ sine g dicitur vt in scenis agi fabula solet vbi diuerse persone introducunt: ꝛ aliis accedentibus alie aūt discedentibus a diuersis ꝛ a diuersos textus narratiōis expletur. sicut in comędijs: qō genus carminis inquit Diet. cantari solebat. vñ ēt apud cantica scribitur. Aū toꝝ huius virginis frequentate nobis dulcia cantica dramatis Hinc Dramaticus stilus dicitur q̄ mixtus non est vbi poeta nusq; loquit vt sunt Comędię ꝛ Tragędię. Dramaticus in quo solus poeta. Mixtus vbi promiscue ꝛ poeta ꝛ persona.

Draco genus animalis venenosi Ply. li. viij. scribit veris diebus ora parua esse ꝛ admodum non debiscentia: sed arctas fistulas ꝓ quas trahunt spiritus ꝛ linguas exerūt. Aphindos ꝛ ęthiopas dracones sunt. xx. cubitoꝝ. Dictus draco απο του δερκω. Nam hz acrem peracutam. Dracones etiam diuinitus a ply. li. viij. ex tortuositatum similitudine palmites emeriti pluribusq; annis indurati.

Dracūculus diminutiuum: significat paruum draconem.

Draęna cum diphthongo: draconis femina: que ꝛ draca quoq; dici potest.

Dracontium herba.

Drangiana prouincia in asia maiori Quam Ptolo. ab occasu ꝛ septentrione Aria ꝛ bagao monte terminari ait, ab oriente Arachosia.

Draucus. vide in dictione paticus.

Drepanū. pe. p. promōtorii: siue vrbs a curuo fitu ista facilis Δρεπανος enim falx dicitur. Non longe abest ab Eryce monte trasilybeum. vel ab eo q̄ Saturnus amputatis virilibus paternis illuc falcem proiecerit. Ouid. li. de fast. Quiq; locus curuę nomina falcis habet.

Dryades: nymphę siluarum ab arboribus. Nam apud grecos Δρυς omnis arbor dicebatur: cuius postea ꝓ quercu vsurpata sit. Dę enim syluas habitare dicuntur.

Dryas. nomen proprium viri thessali amici nestoris.

Dryopes. populi epirotici. De quibus. Virgi. lib. iiij. Lreteq; dryopesq; fremunt pictiq; agatyrsi.

Dryide: dicti sunt quidam gallorꝝ religiosi ꝛ sapientes a quercubus ply. li. xvj. Nihil hñt dryide. Ita enim galli suos appellant magos. Sue. Dryidaꝝ religionem apud gallos dirę immanitatis tantum ciuibus sub augusto interdictā Claudius impator quintus penitus aboleuit. Suidas Δρυι δαι τα παγαλα ταυ σοι φι λοσοφοι και σεμνοθεοι.

Drylon: fluuius dalmatię: qui per meniam myfiam pergens in danubium influit.

Dromos latine Cursus. Et accipit non solum pro actu currēdi: sed etiam pro loco vbi curritur. Sue. in Nero. Elephanto supersedens peragratum dromozum decucurrit.

Dromedarius: animal a currendi velocitate dictum.

Dubius: dicitur qui duas vias habeat ꝛ vtrā eligat nesciens sicut ambiguum: q̄ in ambas agi partes possit. Lic. li. j. ad heren. Dubium genus est cū habet in se causam ꝛ honestatis ꝛ turpitudinis partem.

Dubio as: in dubio sum. Plau. Dubiat quid agat.

Dubito as: idem q̄ dubio. Cuius cōposita sunt addubito. qđ est ēt vel ad aliqđ dubito. Liui. li. ij. Proditoribus ex templo in vincula dictis delegatis paululū addubitatū ē. Li. Lecte habes auguriuz meū quo si qđ addubitarē nō potius vterer q̄ illa solatiōe. Subdubito parum dubito. Jdē Lelio. Nec eo pluribus scripsi q̄ mihi significabant litterę tuę subdubitare q̄ essez erga illū volūtate. a dubito fiūt Dubitatio ꝛ dubietas: adverbia dubitāter: qđ est a dubit⁹: ꝛ Dubitatiꝝ a dubitat⁹. Lecil. īpator clamat ō medio vt velites a sinistro

cotiu remoueant ⁊ gallis nō dubitāter īmittant. Sisen. Qō hostē nō dubitatim cū pluteis ⁊ scalis iter facere cernebat.

Duco.is.xi.cū. ꝓpie ducimus volētes: trahimus inuitos. Sene. Fata volentē ducūt: nolentē trahūt: qñq; ducere figūt respicere iudicare existimare. Li. Ego si mei cōmodi rōnē duceres: te mecū esse maxie vellē. Virg. li. x. Tantū me crimē oignū duxiti. Qñq; inescare allicere: ⁊ delectatōe q̄dā demulcere. Li. i ver. acti. ij. Si qs honore aut glia ducit. Qñq; voluere gractare. Ui. lib. vi. Sic equidē ducebā aīo. rebarq; futurū. Qñq; nudare educere. Ide lib. xij. Ille tñ clypeo: obiecto uersus in hostē ibat ⁊ auxilū ducto mucrone petebat qñq; ꝫbere. Idem astrū quo segetes gauderent frugibus ⁊ quo duceret apricis in collibus uua colorez. Qñq; agere seu pan. Idem Nate dea potes hoc sub casu ducere somnos: quandoq; struere erigere. Idem pars ducere muros: molliriq; arcem. quandoq; auertere siue ꝺtrahere. Marci. qui ducis vultus ⁊ non legis ista libenter. Quandoq; in longuz protrahere. Li. ad Lelarem unuorem. li. i. Ne res duceretur fecimus vt hercules antiarius in alium locum transferretur quādoq; dimittere descendere. plau. ī aul. Ubi ille abit ego me duco ab arboze. qñq; herere. Uir. li. viij. Vi bellum assidue ducūt cū gēte latina: qñq; ad sepulturā efferre. Persius Nerio iam tertia ducit vxor. qñq; ad supplicuz ducere: vt apud Lucū aut hermolaus ad Alexandrū. Nos duci iube. Dicit ⁊ de re obscena. Plau. si tenetis ducite ne disrūpamini. hinc ēt ducor ꝓ vibratore ⁊ lūbor ad cōciniorē venerē ꝑstandā quassone. huius verbi composita sunt abduco. adduco. quę sūt cōtraria Conduco Circunduco. Deduco. Diduco. Educo. Induco. Introduco. Obduco. perduco. produco. Reduco. Seduco. Subduco. Superduco. ⁊ Traduco.

Ducto as: sępe duco: aut huc illucq; duco guberno Sal. huc accedebat. q. L. Silla exercitū quē in asia ductauerat quo sibi fidū faceret cōtra mozē maiorę luxuriosę nimisq; liberaliter habuerat plau. in cap. me vt libitū est ductauit dolis. Ductare ēt apud plau. est scortū cōducere qui pudendam esse vocē ostendit dicēs. Errabo potius q̄ quis me ductet. Et Quin. ait. Ductare exercitum non sine ruboze dici

Ductito as. sępe circunduco. Ter. in adel. Tu inter eas restim ducticans saltabis?.

Duco as. guberno. Uar. Ab eo q̄ sit ducare qui est dux: aut ductor qui ita inducit vt doceat pe. coz.

Ducatus us. ipsa ducandi actio vt est illud. Si cęcus cęco ducatum ꝑstet: ambo in foueam cadunt. Et ducatus ꝺr regio cui dux dominatur: vel ēt ipsa ducis dignitas ꝑfectura ⁊ ꝑiuriz Jul. Cap. Petēti signū ꝓma die tribuno dedit militi munus exprobrans vtriq; segnitiē tpoz supioz: qō q̄dam ēt añ in oībus ducatibus dederat. Scribit Lāprid. Heliogabalū preposituras ⁊ ducatus ⁊ officia palatina vēdidisse. Nocnomē peculialiter datū est Spoletane vrbi: cuius regio vmbria ꝺr ab auctoriꝫ. Cui⁹ fines a fonte Tyberis vsq; ad Anienis fluuiū sinistram ripā. Ubi videlicet Anio tyberim illabitur. Ducatus an. est aureus nummus ducalis.

Ductus us. ipsa ductio. vñ aquę ductus aquarum deductio.

Duces dicti sunt qui alios ducunt. Unde ⁊ ducem belli dicimus ⁊ ducem gregis. Ductor et ductrix nomina verbalia. Virg. Ductores danaum.

Ductarius a. um. vnde ductarius funis dictus est qui per orbi culos trocleę traijcitur.

Ductile penul. coz. qō facile ducitur attenuaturq;. vnde ęs ductile quod malleis obsequitur attenuaturq; in laminas. Ductilis scena dicebatur cum tractis tabulatis bac atq; illac species picture interior videbatur.

Ductim: aduerbium significat cum moza.

Duduz: quasi diu dū: eādē vim bz quā iādudū: ita vt qñq; diez non trāscendat: vt dudū intrauī: oudū te expecto. i. hoza est vel duę vel tres ex quo intrauī: ⁊ ex quo te expecto qñq; ēt transcendit diem. Ply. lib. iiij. Fabri qui duduz assueti apud poenos. Et lib. xviij. Nam dudum ex eadem hispania zoeli tem venit in italiam plagis vtilissimum.

Duellum: bellū qō duabus ꝑtibus de victoria cōtendentibus dimicaī: nō tantū duoꝝ: vt q̄dā existimauerunt sed multoꝝ ⁊ ipsoꝝ exercituū. Alioq̄n non diceretur a plauto duellū inter thebanos. ⁊ theleboos. Et ab oratio. Hracia barbarie lēto collisa duello. Hinc perduellis ⁊ perduellio.

Duello as. bello. vnde duellatoz qui duellum pergit. plau. in cap. Domum belliq; duellatozes optimi.

Duillus: nomē cuius romani q̄ primus romę nauali certamine triumphauit. Is iam senex ⁊ trementi cozpoze in quodā iurgio audiuit ex probati sibi os fętidum: ⁊ tristis se domū cōtulit: Cumq; vxor quęstus esset: quare nunq̄ se monuisset: vt huic vitio mederetur. Fecissem inquit illa nisi putassem omnibus viris sic os olere.

Dulce. suaue: quod quidam a delicio deducunt: q̄ dulcia maxime alliciāt. Eius ꝓpria sunt. Prędulce. valde dulce. Subdulce aliquātulū dulce. Dulciloquꝰ pe. coz. dulciter loquēs. Dulciſluꝰ dulciter fluēs. Dulciſonus pe. coz. dulciter sonans

Dulciculus a. um. diminutiuum est.

Dulcedo. dulcitas. dulcitudo ⁊ dulcoz in codez sensu accipiuntur. Ply. Contracta dulcozem amittit. Neuius: O suauis lingue sonitus. O dulcitas animę. Actius. Tanta hinc in corda dulcitudo inuasit.

Dulciarius panis q̄ conficitur ex saccharo ⁊ nucibus pineis vl amygdalis adientacula: vt est q̄ vulgo ꝺr Marzapanus Pistor dulciarius q̄ panes ⁊ mellita concinnat edulia: de quo Mar. Mille tibi dices operuz manus ista figuras extruit. Huic vni parca laborat apis. Lamprid. de heliogabalo.

Dulciarios habuit qui de dulcibus exhiberēt quę cum qui coqui de diuersis edulibus exhibuissēt. Ubi dulciarius significat simpliciter concinnatozem edulium mellitozum: ⁊ operis pistorij dulcedine conditi.

Dulceo es. cui. a quo Dulcesco. is. dulcis fio. Li. in cato. Prio vna est peracerba gustatu: deinde maturata dulcescit. huiꝰ ꝓpositū ē Obdulcesco: qō ē in totū dulcis fio. Aug. li. vij. cō. Nā si primo sanctis tuis litteris informatus essem: ⁊ in eaz familiaritate obdulcuisses mihi: ⁊ post in illa volumina incidissem forsitasse abripuissent me a solidamento pietatis.

Dulco. as. dulce facio. Sidonius Apol. ad agricolam pareo libens: laudaturus vitę tam dulcatę solicitꝰ ingenuitatē. hīc Edulco as. qō est valde dulco. Ln. Martius. Quapropter edulcare conuenit vitā: curaq; acerbas sensim gubernare.

Dulcacidum pe. coz. ꝺr id quod dulcissimis rebus est illitum.

Dulia cū accentu in pe. latine hominis seruitus dicitur. Δουλος. seruitus. Δουλη ancilla. Δαυλικος. serilis. Hinc fit compositum. hiperdulia.

Dulichium. insula in Maliacho mari seu vt quidam aiunt Jonio vna Echinadum cozintho proxima. ante Leucada in q̄ regnauit Ulysses. Inde fit dulichius. a. um. proper. Aut cū dulichias pallas spaciatur ad aras.

Dum aduerbium tęporale est ⁊ mō pro qñ ponit: vt dum dormis fures domuz intrant. Mō pro donec Sal. postremo ne qz sumptui: neqz modestie suę pcē dū illos obnoxios fidosqz sibi faceret. i. donec: vel vt Mō ꝑ postq̄: cū cōungit ptento subiunctiui. Mar. Audieris dū grāde sophos. i. postq̄ audieris. Et posita post nec: vl nō vl haud sp aduerbiū tęporis ē: vt nec dū nondū: hauddū: pronō adhuc. Est ēt cōiunctio: ⁊ figit mō: pur che. Sal. Neqz id qbus modis assequeret dū sibi regnū pararet q̄q; pensi habebat. Aliqñ dūmō: dumēte che. Pier. Dū per iecunonis finē pstolat: necessitatē in voluptatē vertit. ponit nōnūq; pro expletiua. Teren. Adesdum paucis te volo. Componit cū q̄: vt q̄dū. Cū age vtagedum. Cum modo: vt dummodo: ⁊ Taxat: vt dumtaxat.

Dumtaxat: cōponit ex dū aduerbio: ⁊ taxo as. ꝑ estimo. Et nō recipit: sz ēt. Lic. ꝑ deiotaro. Nō ipm etsi iniquū ē in tuo dū taxat periculo. Solum vero ⁊ tantum ⁊ modo recipiunt.

Dumus generis masculini: dicitur omnis scena. A quo dumosus a. um. frōdosus spinosus vepribus plenus. Virgil. Dumosa pendere procul de rupe videbo. Dumetum locus vbi sunt dumi. Antiqui dumosum locum dicebāt ꝑ dumoso. Et

qui nos dumeta:appellabant Dumetica.

Duo is:oui dutum significat vo.plau.in cap. At ob eam rez mi bi libellam pro eo argenti ne duis.

Duo.z ambo:sicuti docet prisc. gtōs z accusatiuos sm secūdam declinationem proferūt duoz amboz, duos ambos: quamuis in neutro differentię causa duū soleat dici: vt duum miliuz amphoraz. Necnon z accusatiuus masculinoz est quādo similis nominatiuo profertur in neutro more greco Dora. Duo discordia veret inertis. Uirgil. Si duo preterea tales idea tulisset terra viros. i. duos. a duo fit duodeciz. a quo duodecimus: z duodenus: duodenarius. duodeuiginti z hmōi. Ducēti ducentenus: duodecies: duodeuigeties: ducenties: duodeuicesimus ducentesimus.

Duplaris numerus dicitur ī quo minoz bis numeraf. Duplares siue duplarij torquati dicebantur milites qui in legione romana ob virtutē duplas consequebantur annonas. sicut simplares: quibus vna z semis annona dabatur.

Duplex quandoqz significat duo. Uir. Duplices tendens ad sydera palmas. Lice. li. iiii. ad heren. Duplices similitudines esse debent. Quandoqz latum. Uirg.

Duplici aptantur dentalia dorso. Duplices tantū numero plurali: z genero masc. tabellaz genus est in quibus littere scribi solebant. Quę quidem aliquando etiam triplices erant in q̄ bus res amatozię scribebanf. Mar. Tunc triplices nostros non vilia dona putabis cum se venturam scribet amica tibi. Sic duplices triplices q̄druplices z quincuplices porticus oūr in quibus ordines columnarum duplicati triplicati q̄druplicati z q̄ncuplicati sūt. Uict. li. v. In duplici palęstra rum porticu collocanda esse complura membra scribit.

Duplico as. duplicem facio: gemino. Hier. Duplicauit annonaz Interduz Augere. Sal. Et maurus victus duplicauerat bellum. Uirg. Et sol crescentes decedēs duplicat vmbras. Dic Conduplico z Reduplico.

Duram. q̄dam putant esse nomen fluuij iuxta quem Gigantes turrem babel fecerunt. Alij volunt esse campū. vñ apud Danielem. In cāpo duram statuit Nabuchodonosor statuam.

Duria: siue durias: nomen fluuij Valentię proximi: vt scribit Pompo. Huc Sal. vocat Duriā lib. iiij. histo. Inter leua mę num dextrū flumen Turia quod Valentiam paruo iterual lo pterfluit. Claud. Foribus z roseis formosus turia ripis. Grāmatici formosuz legerent: q vnū amnuz Turia neutro genere pferri putent. Aug. prisciano q auctoribus. Ptolo. hac parte Turulim vocat amnē. Est in lusitania quoq; Durius. Quez Strabo. duriam. mlti doziam appellant. Sirius durium. aut eni Hinc certant pactole tibi duriusqui tagusq.

Duro as. durū facio: firmo solido. Col. lib. vij. Annicula mula recte a matre repellif: z amota montibus aut feris locis pascitur vt vngulas duret fitq; postea longis itineribus habilis. per translationē. Quint. lib. primo. Multa linguę vitia nisi primis annis in emendabili in posterū prauitate durantur. Et durare est tolerare. Uirgil. Durate z vosmet rebus seruare secūdis. In qua significatione quandoqz contra naturam ūgif accusatiu? maxime apud poetas. Hora. li. j. car. Uir durare carinę pōt imperiosius equor. Naz sicut dicim? clamare hominē. i. cū clamore vocare. sic durare equor. i. p duricię ferre. Item Durare persistere. perseuerare. Plau. in amb. Durare nequeo in ędibus ita me probri dedecoris a viro argutam meo. Hui? cōpōsita sunt Eduro valde duz facio: z q̄st ad laborez assuefacio Col. Quare docēdus z a puericia rusticis operib? edurandus futurus villicus. Induro: vt indurabo cor pharaonis. Obduro vt est apud Deutron. Nō obdurabis cor tuū. Quę fere idē cū simplici significant. pręduro citoduro. Col. verūz est in opere difficilioz: q neqz humentem fodere possis: q si glutinosissima nec nimiū ficca qz nimium preduratur. perduro: valde vel ad finem duro. Idem lib. viij. Est etiam non ingrati saporis iniuria perduratus. Terē. in ecy. Sancte adurat non posse apud nos pāphilo se absente perdurare. Reduro quod est aperio contra id qō dicitur Obduro vt inquit No. Et omnia pōt pe. pro.

Dureo. es. durui durus sum. A quo duresco durus fio. Col. li. ir. plumulę sub cauda clunibus detrahendę ne stercore coinquinate durescant. Luca. tamen. Totoq; induruit artus ab indureo. in eadem significatione qua induro protulisse videtur. Sed hmōi preterita raro adureo cōpositis reperiunf: sepe aūt ab his quę a duresco sunt: Indurescо. Uirgi. li. iiij. geoꝛgico. Styriaq; imperis induruit horrida barbis. a. valde dura: siue in se dura facta est. Col. li. ij. Iusta enim fieri nequeunt cū induruerit ager. Obdurescо vndiq; durus fio. Li. M. Lelio. Magno dolore me affecissent littere tue nisi z rō ipsa depulisset omnes molestias: et diuturna dūg ratione rep obduruisset animus. Pręduresco valde durus fio. Col. lib. vij. verū neqz añ tertium: neqz post quintum annum iuuencos domare placet. cum illa ętas adhuc tenera ē: hęc iam pręduruit idest minus dura facta est.

Durus a. um. qō est solidum ac firmuz: z firmitate naturę corruptionem sui non facile admittit Cuius contrariū est mollе in quo est natura luxuriosioꝛ: nec ad contraria repellenda sufficiens. Uirg. Sed duris genuit te cautib? horrēs caucasus: p translationē capif mō p patiēte attolerāte laboruz Idē. Scipiadas duros bello. Et gēs dura z aspa cultu Mō p aspero z nocēte. Idē. Haud durū tuneq genus. Mō p crudeli: qm̄ nulla humanitate mollescit: vt apud eundem. Quid iuuenis magnū cui versat in ossibus ignem: durus amor.

Durę z duriter: auerbia sic inter se differunt: secundum Do. q duriter sit fine sensu laboris. dure crudeliter. Illud ad laborem. Hoc ad sęuitiam refertur. Sed dure in alterū: duriter in nos aliquid faciamus. Ter. in an. Primum hęc pudice vitam parce: ac duriter agebat lana z tela victum quęritans.

Duricia z Duricies ęque dicūf de firmitate aspritate crudelitateq;. Lice. ī cato. Quāta ī altero comitas. ī altero duricies.

Durabile: quod durare potest. Ouidi. Quod caret alterna require durabile non est.

Duramen: z duramantū: brachiū vitis. Col. li. q̄nto. Sed vt a put trunci pedali fere spacio fit inferius iugo. q̄termisq; brachijs quę duramēta q̄dā vocāt: diuidaf ī totidē patris. alio noie duramina nūcupāf. Idē. Cōsiderādū erit cuius longitudinis sint duramina q̄ excedant prędictam mensuram.

Duracinę vuę dicūf quę durā z firmā corticē habent a duricię: vl a duris acinis. Augusti. ī epistolis: Dū lectica ex regia redeo: panis vnciā cū paucis acinis vuę duracinę comedi.

Duracina: persica dicunf: quoz corpus ligno adhęret: avellіq; nequit. Ply. li. v. Sed persicorum palma duracinis.

Duricoria. dicuntur quę sunt duri corij. Unde ficus duricorię: quę habent duram corticem.

Dyas: latine dualitas Δυο duo.

Dynastia: vis potētatus: Dynastes dominus regni: potēs optimas. ἀπο του Δυναστεαι. vt hi qui magistratus gerunt z iudicijs pręsunt. Scribit strabo. reges dynastas vocari. p pterea q plurimū possunt pollentq; : z populos quo velint aut vi: aut persuasione perducant. Lice. ad atticum. Erit nebulo iste cum istis dynastis in gratia.

Dyrrhachium: fuit ciuitas in epiro: que prius Epidamnos vocabatur de qua Luc. in pncipio. Dyrrhachij radiendas tendit ad arces. dicta dyrrhachium a nomine dyrrhachij q̄ postum vrbi adiecit. vide in dictione epidamnum.

Dys prępositio greca que in compositione malum vel difficile aut impossibile significat.

Dyscolus pe. cor. difficilis malusue siue perniciosus. ex Δυς z κελωαι: iubeo: Ita vt dyscolus dicatur cui difficulter iubetur. dyscolia difficultas.

Dysenteria: dici potest intestinoruz exulceratio. ex Δυς q malum denotat ενπερόν intestinū. Et latine Tormina auctore Celso dicuntur. vide in dictione Tormina.

Dysuria: z Stranguria difficultas vrinę dicitur. Que vt Galenus inquit fit ex vesicę passionibus vrinam suppримens. Quod quidem sine calculis z inflamatione potest accidere.

nor Cato significat cum ait. Quibus egre lotum it.
Dysphilus pe.cor. quasi malus amicus. Iuue. Non ē romano cuiq̄ locus hic vbi regnat protbogenes aliq̄s vel disphilus
Dyspnea: difficilis concoctio.
Dyspnea: spirandi difficultas. Docet Hippocrates in aphorismis i senectute stragurias dyspneas dysurias caccias esse frequētes. Δυσεξιλιορίομ κακως και ψπεω και ψνοη

Et ex ꝓpositiões sunt que ꝛ separāt ꝛ componūtur. Separatę modo tēpozales sunt: vt ex illo celebzatus bonos. Modo locales: vt E cęlo. Modo ponunt ꝓa. vel ab vt Audiui e patre meo. Modo figūt ꝓo vel ad vt Ex dignitate. ex vsu: ex vtilitate. hoc ē ꝓo dignitate: vel ad dignitatem. Erep ꝓo rep. Modo secundum vt ex Platonis sententia. ideſt secundum Platonis sentētiam. siue ꝓo Platonis sententia. Modo in Lice. E renib⁹ labozabat. ideſt mozbum patiebatur in renibus. Compoſite quandoq̄ ꝓpriationem indicant: vt Elinguis. exanguis. Quandoq̄ vehementiam vel perfectionem: vt eludo. exoro. Quādoq̄ extra vt educo ercludo. Componitur autez e cū b vt ebibo. d vt edu co. h vt egredioz. i vt eiscio. l vt eludo. m vt emitto. n vt enioz. r vt erigo. v vt euebo. ex vō componitur cum. a vt exaudio. L vt excuro. E vt exeo. F vt efficio. O vt exoleo. P vt expello. Q vt exq̄ro. S vt exequoz. T vt extendo. V vt exuro. Uerum quando poſt ex ſequitur. f. mutatur. x. in. f. vt effundo. Cum vō ſequitur. ſ. abijcitur. ſ. vt exequoz ꝛ exicco in alijs integra manet.
Eantes. nomen ꝓprium biſtozici Lizyceni qui fuit ętate qua pygmalion in oziente regnabat.
Ear. latine ver. a quo earinus. vernus.
Eatenus. pe.cor. significat vſq̄ eo. vel ad eum modum. Cui reſpondet. quatenus vſque quo. Dieronymus: quia etſi ſanctis patribus ꝛ ꝓphetis gratia fuiſſet creditor: Non tamē eatenus plena. Suetonius in Tyber. Ac primo eatenus interueniebat nequid perperam fieret.

E ante B

Ebenus vel ebenum pen. cor. nomen grēcū. ꝛ Arabicanus dicitur. Lignum nigrū eſt ſolidum pulchzum aptumq̄ oculariibus medicinis. Dęc arboz naſcit in india quę cęſa dureſcit i lapidem. vriturq̄ odoze iucundo. Uir. li. ij. Heo. Sola india nigrum fert ebenum Aetius amelinus ita ſcribit. εβενος ξυλομεζι τωνισχυλομ αναλυομηνωμ ρυπτικης και λεπτομερους εζι δυναμεως οθεμ και τα ταις κορυαις επισκοτουντα πεπιζευται ρυπτειμ ταις τεαλλαιζοφθαλμιαις και μιγνυται δλαναμεσιμ.
Ebrius: ꝛ ebria a bria quod eſt vas vinarium. eſt enim ebrius qui nimio potu alienatus eſt mente. Cuius contrarium eſt Sobrius. quaſi ſine ebrietate. qui in cibo ꝛ potu temperans eſt: ꝛ quinon eſt actu ebrius. Unde non ſobrius ꝓo ebrio ſumitur. Mar. ꝛ non ſobria verba ſubnotaſti. Dunc ebrietas: quam Cato dicebat nihil aliud eſſe q̄ inſaniam voluntariaz Interdum ebrius ponitur ꝓo pleno et babundanti. Plau. Facite mihi cęna vt ebria ſit. i. abundans ꝛ opipare parata. ebrioſus qui ſępe fit ebrius. a quo ebrioſitas. Huius contrarium eſt Sobrioſus. ſobrietatis affectator. quo vſus eſt Lyzian⁹. Inter ebriū ꝛ ebrioſum hoc intereſt Naz poteſt qui ebrius eſt tum primū eſſe nec habere hoc vitium ꝛ qui ebrioſus eſt ſępe extra ebrietatem eſſe. Sic ebrietas ab ebrioſitate ſe iungitur q⁹ alterum affectionis ſit: alterum habitus.
Ebrio. as. ebrium facio. Unde ꝛ iebrio verba actiua. Hieronymus libro ſecūdo. Re. ꝛ inebriauit eum. Plau. in aul. Homo ebriatus ſomno ſonari ſolet. Aliquando ebriari ſeu inebriari ſumitur ꝓo impleri ſeu quaſi ſatiari: vt apud apoſtolum. Nolite inebriari vino in quo eſt luxuria.
Ebrulo. as. penultima correpta ebrium facio. Sunt tamen qui hęc aſpirent ab hauriendo potu illa deducentes.
Ebron: mons paleſtinozum. Dauid lōge a Gaza Syrię ciuitate.
Ebur ꝛ eboz vtroq̄ mō ōz ꝓ elephāti dēte. q̄ſi e barrbo. i. elephāto. Noz. Quid tibi vis mulier nigris digniſſima barrbis
Eburneus. a. um. qō ē ex eboze. aut quod inſtar eboris album eſt: vt eburnea facies. Ouidi. libzo tertio meth. Impubeſq̄ genas ꝛ eburnea colla decuſq̄ greꝛce. ελεφαντινος.
Eburnus. a. um. idem. quod eburneus. Tibu. Hanc primuz venens plectro modulatus eburno. Luc. lib. ſecundo Legitimęq̄ faces gradibus accliuis eburnis.
Eboreus a. um. ab eboz fit: ſic̄ a marmoz marmoreus eburneus vō ꝛ eburnus ab ebur. ꝛ ſignificat q⁹ ē ex ſolido ebore. Ouidi. vi. Cū i triumpho Cęſaris eborea oppida eſſent trāſlata.
Eboratus. a. um. qō extrinſecus ex eboze eſt. Quod ꝛ eburatuz dicitur. Plauto. in Perſa. Lectos eburatos auratos.
Ebudes. inſulę ſunt quinq̄ numero: in oceano britanico angusto. freto diuiſę cuius incole vt ſcribit Solinus lacte ſolum ꝛ piſcibus vitam agunt.
Ebulum. herba eſt facies baccas in ſimilitudinez ſambuci. Col. li. ij. Sed citra hoc experimentū multa ſūt que ꝛ dulcē terrā ꝛ frumentis habilē ſignificent vt iuncus ꝛ calamus gramen ꝛ trifolium: ebulum: rubi: pruni ſyluestres ꝛ alia complura. idem ꝛ rutilas ebuli creat vitiida baccas. Legitur ꝛ ebulus.
Ebullo. as. erumpo. crepo. Tractū a bulla quę eſtuo tēpoze ex aqua pluuia fingitur in ſpeciem pilę ꝛ facilę rumpitur. Perſius. Oſi ebullet patrui preclarum funus.
Eburones populi gallię qui per fraudem multos ex Cęſaris exercitu trucidarunt.
Ebuſus inſula quę cuniculos non habet. Pōpo. Ebuſus animalium quę nocēt adeo expers: vt ne ea quidē quę de agrestibus mitia ſunt generet: aut inuecta ſuſtineat.

E ante C

Ecbatana numero plurali. pe.cor. Metropolis eſt Medię: vl vt q̄dā exiſtimāt regionis magnę nomē eſt. Eſt ꝛ ecbatana vbs in ſyria quę epiphania quandoq̄ vocata fuit: ac p.g. etiam ſcribi poſſe quidam teſtantur Egbatana.
Ecbaſis. pe.cor. latine dici pōt Excurſus. Nam componitur ab εκ ꝛ βαδισμα και αλλα εκτου βαιρω quod eſt egreſſus. vt Uirg. libzo primo. geo. deſcribens tempeſtatem pręcauendam a ruſtici.
Ecce. aduerbiū demōſtrandi qō apud Uirg. aliquid repētinū inſperatūq̄ figūt: vt ecce aūt gemini a tenedo tranquilla per alta bozesco referēs Scribit Aſconius ēt hoc ꝓpriū eē Ciceronis vt in rebus ipꝛouiſis hac particula vtatur cū apud alios interdū in rebus lętis vſurpetur. Ouidi. Ecce cozina venit. ꝛ modo accuſatiuo: modo nominatiuo iungitur.
Echemythia εχεμυθεω latine taciturnitas.
Eccū. eccam. eccos. eccas. q̄ſi ecce eum: ecce eam: ecce eos: ecce eas: Sic Ellū ecce illū. Ellam ecce illā. Ita exponit Do. Ter. in an. eccū video. Alij exponunt. eccū ecce hic ſubintellige virum de quo agebamus. eccam ecce hic ſubintellige fęminā de qua agebamus. ellum ecce illic. ſ. virum reſoluendo per aduerbia non per nomina vt apud eundem. eccuz me. quod non licet exponi ecce eum me.
Eccubi. ꝓ duplex. cc. ꝛ penultima cor. Componit ex ecce ꝛ vbi.
Ecquis es. en. ꝓ. ecce. ꝛ q̄s. vbi eni rōne. p. ſequentis mutat i c. Ex quo oſtenditur eandem vim hꝛ e. c. ꝛ. q. ꝛ ſignificat num quis. Nam ꝓticula. ec. iuncta dictionibus incipientibus a q. interrogatiue poſitis figūtan: vl ne vl nū. vt Ecq̄d nōne nūq̄d Ter. in eu. Ecq̄d nos amas de fidicina hac. i. aliquantulum ne amas pp fidicinā. Ouid. li. ij. faſ. ecq̄dem in offō torus eſt ſocialis: ꝛ ecquid coniugibus nr̄is mutua cura ſumus:
Ecquando. i. num quando. vel an aliquando. ꝛ aliquo tēpoze.
Eccleſia. latine Coctus concilium: concio: congregatio. eccleſiaſtes. concionator.
Echinades. pe. cor. Inſule ſimt Herodoto teſte in Maleaco mari ex oppoſito ad hoſtium Acheloi: De quibus Luc. Craſſis oblimat echinadas yndis. Seneca. in Troade. declinat.

Echina.ę.pe.pro. Quolibet vento faciles echinę.

Echinus.pe.pro. Tegmẽ spinosum quo seruant castaneę. vulgo Riciũ vocant. Unde castancę echinatę. Ply. nuces vocamus ⁊ castaneas q̃q̃ accõmodationes glandiũ gñi: armatum his echinato cortice vallũ est. Ab huius tegminis similitudine dictus est Echinus piscis q̃dam quẽ Ply. scribit eẽ cancrox gñs in quibus spinę ꝑ pedibus sunt igredi huic est in orbẽ volui. Greci enĩ εχινοῤῥιτον vocant. mar. Iste lz digitos testudine pũgat acuta: cortice depositio mollis echinus erit. Saxa petit iter quę se locat ne a fluctibus iactet. De hoc Ambro. lib. hexa. sic scribit. Echinus aĩal exiguũ vile ac despicabile maritimum loquor. plrũq̃ index futurę tempestatis aut trãquillitatis an nuncius solet eẽ nauigantib⁹ Deniq̃ cũ, pcellã ventorum p̃senserit calculum validiz arripit: eumq̃ velut saburram vehit: ⁊ tanq̃ anchoram trahit ne excutiatur fluctibus. Itaq̃ suis se librat viribus: sed alieno stabilit ⁊ regitur põdere. Quo iudicio nautę velut signũ futurę perturbationis capessunt: ⁊ sibi prȩcanent: ne eos imparatos turbo ĩ prouisus inueniat. Hic alio nomine a Latinis Erinaceus dictus est. Est ⁊ echinus apud grecos terrestre animal: cui ẽ apud nr̃os Hericio nomen q̃ ipsum ab hęrendo deductũ est: ⁊ ęque spinis hirsutus ẽ atq̃ maritim⁹ echinus. De quo Ambro. eodem li. Echinus iste terrenus quem vulgo hericium vocant si quid insidiarum p̃senserit spinis suis claudit atq̃ in sua arma se colligit. Prȩterea echin⁹ genus vasis cnei est in quo calices lauantur: quaz alij Ampullam dicunt esse vitream. Hor. in Ser. Pocula cum cyatho duo sustinet astat echinus. et echinus echuni echinuntis ciuitas fuit de qua Li. in Arato. Dicitur excelsis errãs in collib⁹ amens quos tenet ęgeo defixa ingurgite echinus. Hoc etiaz nomine dicta est alia ciuitas ĩ phthiodie in faucibus Sperchij amnis vt inquit Ply. vna cum Ptolomẽo.

Echeneis: gñs pisciculi quẽ ferunt per aquaz sistere nauẽ quãuis immensam ⁊ velo ⁊ remis concitatam ne possit iter isti tutum pagere ἀπο τοῦ ἐχω hẽo teneo ⁊ μαῦς nauis siue ab ἐχομαι hęreo μαυς nauis q̃ nauẽ teneat vel nauali bus tabulamentis adhęrens remorari compellat. Ply. li. ix. Est paruus admodũ piscis assuetus tetris echeneis appellatus. Hoc carinis adhęrente naues tardius ire creduñ. Inde noie impositio Remora a morando ór latine. Ob quã rez a grecis ita ór a nostris Remora. Remiligoqz noiañ. Luc. li. vj. Non pupum retinens euro tendente rudentes in mediis echenei aquis. Amb. Alios in exiguo corpore tantũ validitatis assumere vt maximas nauium plenis currentes velis in mediis fluctibus sistãt sicut breuis pisciculus echeneis tãta facilitate memoraẽ nauem ingentem statuere: vt quasi radicataz mari hęrere videas nec moueri. Aliquãdiu enĩ imobilem seruat. Ferunt hunc piscem fluxum grauidarum vtero sistere: partusq̃ ad puerperium continere.

Echidna. latine hydra ea potissimum que ab hercule iterfecta est. Oui. li. iij. fas. Sanguine cẽtauri lerneę sanguis echidnę. Mixt⁹ ad auxiliũ tẽpora nulla dabat. Uide ĩ dictõe excetra

Echo soni vel vocis repercussio. Grece. ηχω sonus: ⁊ ηχεω resono. Oui. lib. iij. me. Planxerunt dryades plãgentibus assonat echo. Fit enĩ in cõuallib⁹ ⁊ locis concameratis vbi scindit resultans aer in q̃bus acceptę vocet numerosiore repercussu multiplicenẽ: nomẽq̃ echo eiusmodi voci a grecis datuz est vt Ply. li. xxx. scribit. qñ nõ ẽ vagandi liberrimus campus sed obiectu reflectitur. Quę causa etiam multas voces multis in locis reciprocas facit ficuti in vrbe Lyzico turres septem acceptas voces multiplicant. ⁊ olym pię portic⁹ fuit quam heptaphonõ appellant. quoniã septies eadẽ vox reddit. In hanc sententiam ait Lucre. ser etiã ac septẽ loca vidi reddere voces: vnã cũ iaceres ita colles collib⁹ ipsi verba repulsantes iterabant verba referti. hęc echo a latinis ór imago. Ual. Flaccus. li. iij. argo. Rursus bylan ⁊ rursus bylan p longa reclamat auia respondent sylue et vaga certat imago. Nota. Quem deum cuius recinnit iocosa nomẽ imago. vbi Porphyrio exposuit q̃ imago dicitur quasi imitago.

Echos ηχους etiam greci vocant argutas valles ηχαω vt inquit Lol. lib. x.

Eclegma. atis. latine linctum dicimus frequentissimuz medicis omnibus. Sunt enĩ Eclegmata que fiunt lingendi gratia: non edendi neq̃ deuorandi hoc est cum aliquid in ore tenẽtes paulatim distillando sorbem⁹ ἀπο του εκ και λεγω γινεται εκ λεγματα.

Econas. vocant imagines ex membris aliquoruz similitudine expressa: inquit Plynius lib. xxiiij. Unde ⁊ econcula diminutiuum. Sue. in Nero. Pro summo inquit numine: tribusq̃ in die sacrificijs colere perseuerauit econcula puellarem. Dicitur etiam Icona ⁊ Iconcula.

Eclipsis latine defectio. eclipticus defectiu⁹. εκλειπω deficio

Ectblipsis. latine elisio: Lesura est qua. m. cum vocali elicitur. Ab aliquibus elepsis. A Quintilia. Detractio transsertur. ὑπο εκ και ελιβω.

Ectasis dici potest ꝑductio. Figura est qua syllaba naturaliter correpta producitur. Ab εκτινω ꝑduco. Dr̃ a nonnullis extasis. vt Italiam fato profugus.

Ecstasis latine stupor. grece. εκστασις Aug. in psal. iterptatio ne ecstasis excessum mentis significat. quę fit vel pauore vl aliqua reuelatiõe in q̃ omnes sancti fuerũt quibus arcana dei mundum istum excedentia reuelata sunt: ita vt de eorum memoria laberentur interna.

Ecloga. electio explanatio ab εκλεγω qõ est eligo. Unde et exceptus ór sicut testatur eusebius. li. de eccl. historia. neqz sermonem de capris significat. Tunc enim ęgloga dicitur.

Ectrapeli. q̃si horrentes ⁊ auersati cõez ⁊ vitatũ nãe modũ.

Ectropiũ. ór cum inferior palpebra parum sursum attollitur ꝑ pendens hiat: nec cum superiore committitur. Lagophtalmos vo cum superior palpebra non descendit.

Ecyra. pe. cor. socrus latine dicit. Unde Ter. fabula. Similiter εκυρος socer: pr̃ viri. Sunt tamen qui hoc nomen aspirẽt.

Eculeus vide in dictione equuleus.

Edo. es. est edi. esum. vel estũ. Dr̃ ⁊ edo. is. it. correpta prima syllaba ab ἐδω quod figit vescor. Uirg. est mollis flamma medullis. Infinito esse. in passiuo edor eris: estur ꝑteritz esus. Ply. li. xx. ⁊ in egypto pp eius amaritudinem nõ estur q̃nq̃ edo figit cõsumo. Huius opposita sunt Adedo qõ ẽ consumo. Uirg. Nã sepe fauos ignor⁹ adedit stellio. ambedo circũedo Jdẽ Ambesas malis absumere mẽsas. Comedo: a quo exõmedo. exedo. Obedo. Peredo ⁊ superedo: quę bñt pe. cor. Ab edo deducuntur. esito. as. ⁊ esurio ⁊ quę sequũtur.

Edax. accipit ꝑ vocare ꝯsuptore. a quo edacitas pro ingluuie.

Edo. onis. idem quod edax. qui ⁊ Manduco dicitur.

Edeatrę dicti sunt qui prȩsunt regijs epulis.

Edilia dr̃ oia que ad esum pertinent. Hel. quod ex salutis vsu sorzet vt edilia quidem omnia defenderet ab arteria depelleretq̃ in stomachum ⁊ pulmonem.

Edones. pen. cor. sunt populi Thracię maritimi quanq̃ apud grecos per. ω. scribatur.

Edonij ẽt thracię ppli mediterrãei. Uir. Ac velut edonij borez

Edonus: mons est apud eosdẽ pplos. a quo edoni populi. Edonides mlres bacchãtes q̃ furore diuino agitatę mysteria bacchi celebrabãt. variis ãt nominib⁹ appellabatur huiusmodi bacchantes. Nam ⁊ Euantes ⁊ Thyades: ⁊ Mimallonides. ⁊ Mœnades ⁊ Bassarides. De his Ouidi. Protinus in syluis matres edonidas omnis.

Edessa: nomen ciuitatis quo significatur aquarum ipetus. Hic Edessentes populi. Strab. Trans euphraten est bambyce quam Edessam ⁊ hierapolim vocant in qua Atergatim syriam deam colunt.

Edico. edicis. penul. produ. significat Jubeo pronuncio decerno ⁊ est proprie magistratuuz. Unde. Edicta quę sunt consulum prętorum ⁊ edilium littere quibus aliquid imperatur. Mandare est gerendum aliquid assequendumq̃ committere. Prȩcipere magistrorum seu magistratuum et su-

periozum. Jubere frequenter pro imperare. Edicere etiam est ostendere et declarare quasi extra dicere. Unde legimus de Apostolo Joanne q compulsus fuerit diuinam natiuitatem edicere.

Edisero edisseris.penultima correpta extra dissero explano declaro Pacu. edissere fabulam hanc Virg.li.ij. Mihiq edisse vera roganti.

Edolo.edolas.penultima correpta perfecte dolo. polio. Nonius.edolare fabrorum est cū materiarum complanat asperitas. Usi sunt eo verbo laudi scriptores vetustatis et ad alias fabricas rerum. Unum ego libellum non edolem.

Edom.esau dictus est ob coctionem rufe lentis cuius edulio primo genita perdidit. Debzei nāq; vt Josephus libro secūdo scribit Edom rubeum dicunt. Uñ t regio in qua regnabat esau edom dicta est: quam greci honestius Idumeam veno minauerunt. Nec nūc regio inquit Piero. Hebalena dr que ē finib9 eleutheropoleos: vbi bitabat añ chorrei q interpt̄ atur liberi. Uñ t ipsa vrbs postea sortita vocabulū ē. Nunc viculus palestine est a cōditore sic impositio nomine alio nomine dicitur Seir.pilosus t hispidus. Unde t montes Idumeorum appellantur montes Seir.

Educo.educis.pe.pro.extra duco. Liui.li.j. In aciez copias eduxit. Virg.pro extra posuit lib. decimo. Hoc dicēs eduxit corpore telum. Aliquando educere est erigere Idem libro sexto. Aramq; sepulchri congerere arboribus: cęloq; educere certant. Aliquando Nutrire. Terentius in adel. Inde ego hunc maiorem adoptaui mihi eductu paruulo habui: amaui pro meo. Sznos magis educare dicimus q educer. Virgilius libro sexto. Quattuor hic iuuenes totidem quos educat ytens. quasi extra durum.

Educo.educas.pe.cor.nutrio. vnde liberorum educatio.

Edurum non durū. Ibi enī e pduatiōez significat in enode. Nā epuras corylos dicimus. Hoc est non duras.

Edulis.pe.pro.quod manducari potest. Hora. vinea summittit capreas non semper edulis.

Edulū dr q̄d ad prādiū cenāq; edēdi gratia apponē t sumimus pter panē Piero. Lui9 edulio primogenita perdidit.

Eetion.nomē patris Andromaches. qui apud Lilicie thebas imperabat. Homerus.lib.iliad.xxj. Κρη Δε μυρο ορασι Λαοκεχρυσηφρωδι τη ηματι τω ιτεμικορυκαι ο λος ηγαγεθεκτωρ εκ δομου ηετιωνος ίζ nota casandram in predam venisse agamemnon eiusq concubinā fuisse vnde euripides in Hecubę tragedia. τρος σοισι τω λευροις ωαις εμηκωμιξε ταιηφοι βας ηκαλοησι καταν δραμφρυγες.

Effarcio.is.efferst.tum.maxime impleo. Lęsar libro septimo Hęc autem quę diximus interualla grandibus in fronte saxis effarciuntur.

Effata sunt vitiū ępationes augurum qua post fines auspiciozū extra vrbē sunt effati.vt Varro t Seruius aiunt.effari enim proprie eloqui est. Virg.hic effatus vestigia pressit.

Effatillo. as. ab axilla fit et significat exero. q exerto brachio axilla ostendatur.

Effero.rs.pe.cor.extra fero ζοῖνο greci est φερωφερεις και μελλομοισωεσι γαρανομαλομ. Uir.li.ij. Mene efferre pedē genito. Hinc efferri cadauer dr cū celebrat funus vel dū sepelitur: qñ extra domū ferri. Si q̄dem veteres solebāt extra vrbē sepelire nisi fuisset magistrat9. Honestiores tamen circa vias. vñ frequenter epitaphij ad viatores dirigūtur. Luci. Depugnabunt pro te ipsi t morientur. ac se vltro efferent t efferi dūr mala quę patiendo vincimus. t q̄si tumulamus. Li.libro.viij.tuf. Neq; tā terribilis vlla fandi ratio ē neq; sors neq; ira cęlitum inuentum malū q non natura humana patiendo hec efferat.i. vincat subdita sepeliat. Interdu efferre ē prouehere exaltare. Virg.extulit hęc decios marios magnosq; camillos. Interdū Laudare q̄ius ad idē reduci possit. Nā cū dicimus. effero illi9 fcā eū euehim9 ab hūiliori gradu ad altiorē. Sz hoc p trāslationē. Nā proprie idem alibi. Ostendit dextrā. Insurgens entellus: t alte extulit.i.in altum leuauit. Interdū proferre: vt apud eundem. vt belli signum laurenti turrius ab arce extulit. Interdū eleuare minuereq; quasi extra ferre hoc ē euacuare. Li.li.ij.ō ora. Illa aūt quę aut cōciliationis causa leniter aut per motiōis vehementer aguntur ytrarijs cōmotionibus efferenda sunt vt odio benuolentia misericordia inuidia tollatur.

Effero.as. pe. cor. efferum. hoc est crudelem instar ferę facio. Sta.li.achil. t raptū superis mars efferat aurū. Amb. efferauerat.herodes vniuersos Hieronymus in Daniele deponēti vsus est cū inquit. Cū appropinquasset prope arietē efferatus ē in eū.efferare etiā ē qō vernacula lingua dicim9 Insaluatichire. Liui.li.ij. Obsita erat squalore vestis fędior corpore habitus pallore ac macie pempti. Ad hęc ꝓmissa barba capilli efferauerāt spēz oris. Lac.li.iij.nā si homo ad aspectū alteri9 hominis afferaret qō facere videmus animātes quorū natura solitaria ē: nulla esset hominum societas.

Efficio is.pe.cor.perfectionē denotat. Ter. in an. Quid ē quod mea ars efficere hoc possit. Inde effectus t efficientia.

Efficax: dicitur ad agendū aliquid vim habet.ac maxime conducit. Hinc efficacia quę est vis.

Effingo.is.valde fingo:ex eni auget: vt q̄si nālia formo.t ad alterius formā fingo:t q̄lem volo fingendo formam repręsento. Quinti.nam mihi videtur. M. Tullius cum se totum ad imitationem grecorum contulisset effinxisse vim Demosthenis copiam Platonis: iucunditatem socratis.

Effigies: signuz ē ad viuam alterius similitudinem.vel ad veritatis imaginē factū tam in picturis q̄ in sculpturis. Ponitur t quandoq; pro aspectu. Dicitur etiaz effigia. Plau.i ru. veneris effigia.hęc quidem est.

Effigio effigias ad effigiem formo. Augustinus li.octauo ciui. dei. Quid sunt idola nisi q oculos habēt t nō videbūt: t q̄c q̄d tale ō materijs lz a fabro effigiatis tamē vita sęsuq; carentib9 dicicēdū sunt. Ineffigiat9 aūt q nō bz aliquam formam

Effilatum. Vide in dictione Filo.

Efflagito efflagitas cū clamore seu cū magna instantia flagito. Virg. Ille simul fugiēs rutilo simul increpat oēs nomē quē q̄z vocās notūq; efflagitat ensem. Quintil.ad Tripho. Efflagitasti quotidiano conuicio: vt libros quos de institutione oratoria scripseram iam emittere inciperem.tamen a flamma componitur.

Efflictim aduerbium significat valde.plau.in penu. Laruz hic adolescens ad terram efflictim petit.

Efflo as.extra flo.spiro. Varro lib.j.rei. ru. Pręterea q ab sole toto die illustrat salubrior ē q t bestiole si quę ppe nascuntur aut inferuntur: aut efflantur: aut aritudine cito pereunt. Unde efflare animaz dicimus. Sue. Puerq; efflaret animam pro mortuo deseri iussit.

Efflorco.es.a quo Effloresco. Vide in dictione deflorco.

Effluo. extra fluo.effundor. Lact.li.j. Siue igitur a Melisseo sicut Didymus tradidit colendorū deorum ritus effluxit.

Effodio.is.pe.pro.extra fodio. Plau.in cur. Ester quilimo effosse tua illic pręda est.

Effęmino.as.pe.cor.in mulierem molliciem atq; lasciuiam conuerto. Sal. La quasi venenis malis imbuta corpus animumq; virilem effęminat. Li.li.j.tus. Cogitationibus molestissimis effęminamur. Unde t effęminati molles t lasciui dicuntur.

Effętā cū.ę.diph.accipit. q̄ fętū amisit.vt illud Col.li. vij. pm9 effętę part9 amouęd9 ē qñ tyrūcula.nec recte nutrit. Itē simit effęt9 p fetu q emissus ē. Jdē li. ix. Pullos non opz singulos vt q̄sq; natus sit tollere sed vno die i cubili finere cuz matre t aq̄ ciboq; abstinere dū oēs excludant. Postero die cum grex fuerit effetus. Hoc modo deponatur. Effęta quoq; dr q̄non amplius parit q̄si frequēti ptu lassata. Ply. Est aut tāta gallinis fęcunditas vt aliquę t sexaginta pariant ouaaliquę cotidie aliquę bis die: aliquę in tri vt effętę mozanē Hinc effectus fętu destitut9 eneruatus exhaustus t lassatus. A similitudine mulierum: quas partus debiles reddit. Uir.

Frigentqz effetę in corpe vires. Silr effętā tellurē dicimus vt idē li.i.geo. Effętos cinerem immūdum iactare per agros Ubi Ser. Lōtinuā fertilitate lassatos sicuti etiam frequenti partu dicit mlr. Lol.in prefatione. Qō existiment vbertate nimia prioris qui defatigatum z effętum solū negre pristina benignitate pbere mortalibus alimenta. Li.in Lato. Libidinosa z intēperans adolescentia effętū corpus tradit senectuti.i.debile z infirmum qz vacuum viribus z eneruatum.

Effrenus. Uide in dictione Frenum.

Effugio.is.pe.co.extra fugio euado. Unī effugium z Effugia e. Uide in dictione Fugio.

Effundo.is.extra spargo. Lac.li.i. Nā pter verborū licentiā q̄bus obscenitas oīs effundit. Plau. Totāqz effudit fidelia.i. sparsit q̄q̄d infidelia erat. Per translationē Effundere ponitur p cōsumare. Li.li.ij.offi. Multi patrimonia effuderūt incōsulte largiēdo. Qñqz p Emittere. Virgi. Ruūtqz effusi carcere currus. Qñqz pro Prosternere profligare. Sal. Effuso ac pfligato peditatu paulatim retrocedere cęperunt.

Effutio.is.pe.p.inepte z inconsulte eloquor euacuo. Translatio a vase fictili: qō patulo ore fundo acuto instabile nihil in se contineat. Et ipse futilis ōr qui nihil intra se continet z sē per inanis est. Nota. Effutire leues idigna trągedia versus Var. Euax verbum nihil significat sed effutitū naturaliter est. Nonius Effutire exponit prodicere cum mendatio adducitqz Ciceronem.li.v.tus. vbi sic ait. Nec hoc sic agit: vt ex tēpore quasi effutire videatur.

E ante G

Egelidor.pe.cor.regelor.gelugz dissoluor. Sidoni. Egelidarē tur fibrę glaciales.

Egeo.es.egui. alicuius rei necessitatem habeo, z tam genitiuo q̄z ablatiuo iungitur. Plau.in asi. Quia tui abeuntis egeo. Lact.li.v. Tanta esse innocentię vim: vt non egeat nec armis nec viribus. Hinc componitur Indigeo. Deriuanē vero. Egestas paupertas. egens egentior egentissimus. Augu. lib.j.con. Opibus egentissimo.

Egenus.pe.pro.qui aliquid habet z aliquo indiget pauper qui nihil habet. Inops sine ope.

Egestosus: ab egestate formatur sicut a sobrio sobriosus. Cypri anus. Cum nulla fuerit oportunitas scandali vbi transeunter quod peius est egestosam habuerit mansionem.

Egeria.nympha cui sacrificabant prągnantes: q̄ eam putabāt facile sętam aluo egerere.

Egero.is.pe.cor.ssi.stū. Uide in dictione Gero.

Egregius.a.um.excellens. quod ex toto grege eligitur. z egregius emines z prestans Ter.in An. Forma egregia z ętate ite gra. Hinc contra grāmaticorū regulas. Iuue. formauit comparatiuū. egregio cęnat melius q̄z miserim. Sic Lucre. Naz nihil egregio q̄z res secernere aptas a dubijs. egregie aduerbiū excellenter q̄uis ēt vsurpetur p valde nimis: vt apud Ter.in An. Dorum ille nihil egregie pter cętera studebat.

Egredior.extra gradior ex eo. Lac.li.ij. Ille vō cū egressus esset ex arca. Dicimusq̄z egredior templo z e tēplo: z templum .i. extra gradior templum. Inde egressus z egressio.

Egurgito.as.pe.cor.significat exhaurio. Plautus.in epi. Atqz egurgitem domo prorsus.

Eho. Interiectio ē ad se vocātis: vel nutus ē itēriōez deposcēs cū eius quo vult loq̄. Ter. ī An. ehodū ad me. Alīs iteriectio admirantis vt: apō eūdē. eho. an tu te itelleri. hāssimularier

E ante J

Ei: datiuus ab is.ea.id. aliquī hz q̄litatis vi. Ter.in an. ei ne ego vt aduersor: hoc est tali taz bono. In metro plerūqz mono syllaba dictio ē sicut cui z huic lz qñqz ēt duaz syllabaz repiatur. vbi.c.mō corripit. mō pducitur. Iuue. Iuuenes hortātur vt illam ire viam pgant z eidem incūbere sectę. Lucre. li.vi. Scilicet z fluuius qui visus maximus ei.

Eia mō adhortantis est: mō corripientis ελληνιζει εια και ρηια απο του εαω εω.

Eiicio.is.extra iacio excludo. Uir. Nec nō Tarquinū electum Porsenna videbar accipere. Qñqz extēdo. Idē. eiectoqz in cūbit cernuus armo. eiectuz quoqz pro naufrago idē posuit. eiectū littore egētē excipi. Hinc eiecticius. a. um. ply. Utilis eiecto pro melior q̄z edito. eiecticia vocāt illa: hęc pozaria.

E ante L

Elabor.pe.p. extra labor. effugio. eo mō quo lubricus anguis aut anguilla manu prēssa lapsu fugit. Uirg. ecce āt lapsus pyrrhi de cęde polites. Plau. in cap. ea spes elapsa est. i. effugit. Hier. ī plogo Job. vt si velis anguillaz aut murenulam strictis tenere manib⁹ quāto fortius pseueris tāto citi⁹ elabit. Li. p translationē. Pic fr suo censore q̄ prim⁹ añ me fuerat elapsus est: Hoc ē accusatores veluti psentium manus effugit.

Elabor.as. vide in dictione Labor.

Elamitę.pe.produ. dicti sunt persarum principes. ab elam filio Sem: vt ait Joseph.

Elaphos: pe.cor. latīe ceru⁹. vñ Tragelaphus Hircinus cervus

Elatus. pe.p. sublimis. excelsus. eminēs. supbus ab effero. ris.

Electra teste Hesiodo nympha oceani z Tethyos filia: vxor Atlantis cuius filia q̄da ēt electra dicta fuit q̄ Iouī Dardanū pepit dicente Virg. li. viij. Dardanus iliacę primus pr̄ vrbis z auctor electra vt graijs phibent atlātide cretus. z subdit. electrā maximus atlas edidit ethereos humero qui sustinet orbes. Alia fuit electra Horestis sor.

Electryon. Amphitryonis frater z filius Alcęi.

Electrū: gūmi siue lachryma succusue ex arboribus pinei gñis pfluens: qō a latinis Succinū ōr. nascitur vt inqt Plyn. in exoticis insulis sub metalli spē z glessum barbari. Hinc electriseras insulas glessarias. Cuius coloris similitudine puto eam mixturam electrum dici quę ex parte quadam auri et argenti conficitur dicente Plynio. li. xxxiij. Aurum in quo quinta argenti portio est electrum vocatur.

Elemosyna. munus quod inopi datur ab ελεος qō miserationem figit. Quod nomen apud gentiles raro legitur cū apud christianos frequentissimum inueniatur. Spartianus de Caracalla. Nō tenax in largitionē nō lētus in elemosynam.

Elegans.pe.cor. nomē est non participiū ab Eligo vt Li.li. 9 opti. dicendi gñe immuere vī cum inqt. Nam si vt in epulari appatu magnificentia recedens non se parcū solū sed ēt elegantē videri volet eliget q̄bus vtat. Sunt enī plerq̄z aptę huius ipsi⁹ oratoris ō quo loquor pfimonię. Est igit elegans idem qō cult⁹ ornat⁹ politus q̄si q̄ eligere sciat: aut qui ipse sibi sit eligendus. Ter. Regē elegantē narras. Hinc elegantia.

Elegātia dcā ē q̄ sit electa z sepata a vulgari opinione: z accipitur p cultu z ornatu q̄ trī apud veteres non ad ingenij operā sz dūtaxat ad nimis amęnū letūqz cultum ac victū applicabāt. Nec sine vitio erat. nūc elegans solū laudādo ōr. vt elegans ofo. Est z Elegantia elocutionis ps q̄ facit vt vnū quodqz verbū pure apteqz dici videat. Huius duę sūt ptes latinitas z explanatio. Latinitas ē q̄ sermonē pur⁹ seruat ab omni vitio. Explanatio ē q̄ reddit aptam z dilucidā oratione. ea duabus reb⁹ cōparat. s. vt vsitatis verbis vtamur z propriis. Usitata sunt q̄ versant in cōsuetudine cotidiana. Propria sunt quę eius rei de q̄ loq̄mur verba sunt aut esse possunt.

Elegia pe.pro. siue Elegeia miserabilis vel miseria ab ελεος miseror ελεος miseria. Uñ. Elegi versus dī sūt q̄ad fistulā luct⁹ cātari soliti erāt: aut q̄ bis miserabiles hominū ęrūnę: z amoris quęrimonię dcātāt. Romāi id gñs carminis qō cū lamentatione adcanit mortuis ngniā nūcupauerunt. Uñ tractū vt epitaphia quoq̄ ōfunctor elegis verfib⁹ ferebant. Ouid. Flebilis īdignos elegeia solue capillos. Ab mimis ex vero nūc tibi nomē erit. Dī elegiū metrū z elegia q̄ p diminutionē elegidioni Persi. Nō si q̄ elegidia crudi dictarūr pceres. Penultia hui⁹ nomis elegia a poetis longa pfertur. Mar. Deficat cultis aut elegia comis. Oui. li. de remedia pharetratos elegia cātet amores. Statius vō li.i. sylvarū. Quas īter multū petulanas elegia ppinquat: Huius metri princeps fuit Callimachus. secundus Philetas. Ab elegi⁹ fit elegiacus

sit elegiactus.a.um.elegiographus qui elegiam scribit.
Elementa sūt principia oīum rex a q̄bus sumūt incrementū et in q̄bus resoluunt. vñ notas lr̄ax scriptores elemēta vocāt eo q̄ sint pncipia oīonis:nā ex dictionib⁹ syllabę ex syllabis lr̄ę fiūt ad filitudinē mūdi elemētor:sicut enī illā cocūtia oē corpus efficiūt:sic hę iunctę lr̄alē vocē q̄si corpus aliq̄d cōponūt. Inde elemētarię lr̄ę dictę sūt pmittuę. Julius. Lapidolinus. Puer inq̄t lr̄is elementarijs:t calculo ibutus:sic lex moysi t oē vetus testū elementū ōr ab aplo q̄bus q̄si ab elemētis t religiōis exordijs deū discimus. Quo enī elemēta īquit Dier.appellant lr̄ę per q̄s syllabas ac vba iungimus ad terendā oationem longa meditatione pcedimus. Ars quoq; musica hz elemēta sua: t geometrica ab elemētis incipit lineaz: t dialectica atq; medicina hūt ισαγογας. suas sic elemētis veteris testamēti vt ad euāgelicā plenitudinem veniat sancti viri erudiē isantia. A seneca senex elemētari⁹ ōr cum ait lib.v.epl̄arum. Turpis t ridicula res est elemēta rius senex:sunt aūt quattuor elemēta rex pncipia. Aer ignis terra:aqua:q̄ oīa ex his gignunt alunturq;:ab alendo dicta vel potius vt Dier.scribit in cōmentarium epl̄ę ad hębreos elementa q̄si eleuamēta:eo q̄ ex ipsis cętera originē sumant initia videlicet t fundamēta creaturaz. A q̄busdā ēt dr̄ elimēta per.i.litterā quasi fabricamenta:ab eo quod est elimo. as.q̄ ex eis fabricata sint oīa. De his q̄ttuor elemētis sic scribit. Amb.lib.exa.est aūt terra arida t frigida. Aq̄ frigida et humida. Aer calidus t hūidus:ignis calidus t siccus. t sic sibi p bas iugales q̄litates singula miscent elementa: nā terra cū sit arridę t frigidę q̄litatis onectit aquę per cognationez q̄litatis frigidę:t per aquā aeri:q; humidus est aer. Aq̄ ergo tanq̄ brachijs quibusdam duobus rigoris t humoris:altero terrā:altero aerē videt amplecti:frigido terrā aerē humido. Aer quoq; medius inter duo cōpugnantia per naturam hoc est inter aquā t ignē vtrunq; illud elementū conciliat sibi:q; t aq̄s humoze:t igni caloze iungit. Ignis quoq; cū sit calidus t siccus nā caloze aeri onectit. Siccitate aūt in cōionē terrę ac societatē refundit:atq; ita sibi per hunc t choz quēdā ordinę societati sq; iueniunt. Un t grę. οτοι χεια dr̄ quę latine elemēta dicimus q̄ sibi iueniant t cōeunt. Pythagoras cęteriq; physici pncipia q̄ttuor elemēta ꝓposuerunt ex q̄bus alia ostāt quę in corporis nr̄is euidenter apparent carnes t ossa teretena sunt: humor t sudor aquatici respiratio ex aere. Caloz ex igne. Ab elementis habemus corpus ideo animum.
Elenchos grece reprēnsio argūm t idē ferre q̄ syllabos q̄si cōprēnsio sicut Li.ad Atticū scribit. Sz latini indicē dr̄. Eteni quo libroz idices t pulchritudie t varietate coloz t magnitudie lr̄ax libros exornāt: t res al's sui idices:ita hi gestātuz habitū illustrare t q̄si idices eoz videt eē απο του ελεγχειο q̄ fiūt arguere ac patefacere.id q̄ solēt idices ab idicando notati. Sunt enī elenchi margarite pceriozes fastigia ta longitudine. Ply.elenchos appellant fastigiata longitudine alabastroz figura in pleno definētes ozbe. Iuue. Aurib⁹ extensis magnos cōmisit elenchos: t bi quidē buni aut terni fęminaz auribus suspendebant. Itē cauillatoz dictū elenchos appellat. Unde t pro quodam argumēti genere sumitur. vnde sophistici elenchi apparentes redarguti.
Elephas.antis.t elephātus.ti,aīal notū q̄uis pro eboze hoc est elephanti dente q̄q; ponat. Virg.li.ge. In foz̄bus pugnaz ex auro solidoq; elephanto:elephanti biennio vtero grauescūt nec ampli⁹ q̄s semel gignūt:nec plures q̄s singulos:viuūt annos trecētos. Nos primū vidit italia pyrrhi regis bello ī lucanis:t boues lucas noīauit. Boues a magnitudine. Quā nr̄i maximā q̄drupedē quā hērent vocarent boue. Lucas a lucanis. Alij lucā q̄si lubricā dicta nolunt q; ex aphrica hmōi bęluę primo fuerint in italiā ducte. Var.a luce lucas appellatas existimat q; elephāt. relucebāt pp iauratos regios clypeos qui in turribus bis erectis conspiciebant. Nenius. Atq; prius locusta pariet lucā boue. Auso. vt lucas boues olim resumpto pferoces prelio fugit iuuentus romula.
Elephātinus.a.um.p.c.nomē possessiuū: vel pellis elephātina.
Elephātia:siue elephātiasis:t elephas:ē cetu lepre qōdā gr̄is elephātoz cuti filē crebris sūma corporis pte maculis:ac tumoribus ruboze paulatim se ī atrū vertēte. Dis nō ora tñ atq; manus sz surę ac pedes iflanē:vt hic recētioz plęriq; nō alios putēt eē elephantiacos:q̄s q̄b⁹ crura sic intumescūt: vt pedes elephantoz hēre videant. Origo morbi ex atrabile:nec q̄dē oī sz retozrida morb⁹ inexpugnabilis:atq; vt cācer vni⁹ ptis:sic elephas toti⁹ corpis q̄si cācer existimat. Lassiodorus Lutis aīalis elephāti vlceroſis vallibus exarat aq̄ transpotaneoz nefanda inq̄t passio nomen accepit. Ply.lib.xxvj. elephātiosis nō fuit in italia ante. Ln. Pōpei tempora.
Elephantiacus.qui morbum elephantię habet.
Elephantina.vrbs quę distat a thebis ęgyptijs viginti et octingentis stadijs.
Elephantis.idis nomen viri qui libellos scripsit quibus varia genera concubitus varioſq; coeundi modos complexus est Mar. Nec molles elephantidis libelli.
Elephantini libri apud priscos fuerunt in quibus senatusconsulta scribebantur quę ad pncipes pertinebant.
Eleo.es.maculo. Lucil. Si hic vestimēta eleuit luto ab eo risus magnū ad cachinnum impudens subiscit.eleues purgatio. Idem Ut eleuiē facere per ventum velis.
Elea ciuitas lucanię quā quidam Velā a fonte nominauerunt. Alij a palude dictaz opinantur quę grece το ελος dr̄. Ab elea dicti sunt eleatę. Parmenides philosophus:t Zeno Pythagorici ambo p quos eleam institutis legibusq; bene formatam fuisse autūnat. Strab.lib.vi.
Eleus dictus est bacchus:quasi pius pater:q; libertatē hoībus prestet greci ελεον misericordem dicunt.
Eleusis:t eleusin ciuitas in Attica puincia non lōge ab athenis in qua regnauit eleusius: quē Ceres docuit omnem agriculturam t in ea mystica cereris celebrabantur:a qua tota pouincia eleusma dicta est. Ouid. Cereris letum vidit cerealis eleusis. In hac Triptolomus natus est. Stephanus byzātius. πολις εστι ωνομασθη δε υπο του υιου εωου και πολλα περι της διηγησεως.
Eleutheſium. latine vnctuarium:t sumitur pro loco in quo vnctores vngere solebant corpora post lauationem.
Eleutherius.nomē viri quo significatur apud nos liberalis ingenuus seruatoz liberatoz q;. Eleutheria libertas.
Eleutheros flumē. Ply.li.ix. Testudies Phenicio mari vltro veniūt statuto tpe āni in ānē. Eleutherū effusa multitudine
Eleuo.as.pe.coz.sursum leuo:in altū tollo. Plau. Cape dū lapidē hūc atq; eleua. Itē fiūt aufero. vñ Eleuatū,ablato ponitur. Itē ex leuo īminuo extenuo t res gestas verbis depmo Tractū a re ponderosa:q̄ vt par sit eleuat.i.īminuit. Liui.li. iij. Maioz inq̄t si vana vŕa. P. L. auctoritas ad plebē ē: vos eleuatis eā ꝓpe qz plebs senatusconsultū in otinuādis magistratibus soluit. Idē lib.xxviij. Q. Fabius res gestas in hispania eleuauit.i.depęssit. Quintil.lib.v. Sentiū sil' vniuersarum eleuata testimonia ab oratoribus scimus.
Eleucus.fluuius qui medię magnam partem irrigat.
Elicio.is.pe.coz.cui.citū.vel xi.ctū.fiūt educo extrabo. Un illecebrę argętarię dicte sūt meretrices ab eliciēdo argento.
Electo.as.frequētatiuū formatū ab electū supino. Plau.in asi. Ibo aduersum atq; electabo quicquid illud sit. Doc est mulcebo:t bono modo sępe foras extire faciam.
Elicito.as.pe.coz.frequentatiuū formatū a supino elicitū: syllaba tępora notamus cū ēt in simplici medicina galenus facit opusculū laudat orthographiā cuius titulus est.ει στοσα και τινα χρησιμον εγενετο το διαζει λασθαι τασθαι ομενον των ονοματων.
Elices.pe.coz.sulci a quarii per quos a qua collecta educitur.
Elico.as.pe.coz. Inuersor:t uuolutor rerum.
Elido.is.pe.p.si.sum.effringo exīmo excludo:pręfoco:dissipo occido. Li.li.ij.tus. Dęc sūt illę fibrę sturpiū q̄s initio diri pse quendę t omnes elidēdę ne nulla vnq̄ possit existere. Plau. in ru. Jubeo oculos elidere. Sue.in Ęsa. Ac sępe pturba

elisi exanimatiq; sunt. Uirg. geminosq; premens eliserit angues. Item elidere est colligere. Idem lib. iij. Terē. spumam elisam ꝛ rorantia vidimus astra.

Eligo. is. pe. cor. vide in dictione. Deligo.

Elimuno. as. pe. cor. extra limen ejicio: excludo. Actius. Egrede re exi. efferte: elimina vbe.

Elis ciuitas arcadię: iuxta quā Alpheus fluuius oritur. Hinc eleus. a. um. Uirg. lib. iij. georgi. Hic vel ad elei metas ꝛ maxima campi sudabit spatia.

Elinguis qui sine lingua est. Itē qui mutus est ꝛ loqui nō pōt. etiā si linguā habeat. Amb. Mutus es: elinguem te feci.

Elinguo. as. linguā extrabo: seu lingua priuo. Plau. in Aul. Si hercle ego tu non elinguandam dedero: vsq; ab radicibus: impero auctorq; sum vt me cuius castrandum loces.

Eliquo. as. pe. cor. vide in dictione. liquo. as.

Elissa fuit nomen proprium Didonis. Nam dido lingua phęnicia latine virago dicitur.

Elimo. as. pe. pro. vide in dictione. Delimo.

Elixū ór aq; coctū q; lix ignis cinis appellat. Nā cinere olle sup posito coq; solēt carnes nō assandę. Uar. āt p trāslationē calceos elixos scribit q̄si madefactos vt est caro quę elixatur.

Elixo. as. aqua coquo. Lauren. valla. Quod in prandio carnes quasdam parum elixasset.

Elogiū. testificatio de aliquo bonoꝛis vel vituperatiōis cā. Et aliq̄n simplex testificatio sine vt Li. Solōis q̄dē sapiētis elogiū est quo se negat velle suā mortē doloꝛe amicoꝝ ꝛ lachryꝛmis vacare vituperatiōis. Quinti. Nō ē iudices q̄ putetis iō nullū adiectū ad exhęredatiōes iuuenis elogiū: qꝛ de scelere ostaret. Honoꝛis. Li. in Lato quāta in quē illud elogiū vini cōplurimi ꝺsentūt gentes primariū ciuitatis fuisse viꝝ. Sene. Decessit negociatoꝛ testm̄ oīum bonoꝝ suoꝝ reliquit foꝛmosam hęredem ꝛ adiecit elogium: quia pudicaꝝ comperi. Dicitur etiam elogius: sicut Epitaphium ꝛ epitaphius.

Elychnium: dicitur funiculus ille papyraceus siue spartheus canabinusue aut stupeus qui stans in oleo peruritur: quem et thryallida ꝛ phlomon quoq; gręci appellant. Ply. Et e medulla eius elegantium lucernarum ellychnia fiunt.

Eloquoꝛ. pe. coꝛ. significat sicut suus simpler. Quintil. Eloquoꝛ cum oīa quę mente conceperim promo. atq; ad audientes profero. Uirg. Eloquar an sileam? Plau. in am. Resq; vt facta est eloquar. Quasi aperte loquar. Aliquādo eloqui est dicere quod proprium est oratoris: a quo eloquentes dicūtur qui in dicendi ratione perfecti sunt.

Eloquentia. Dictio ex omni parte perfecta totus rhetoꝛicę coꝛpus ꝺtinet. Ab eloquens. Elocutio quę ab elocutum supino fit est idoneoꝝ verboꝝ ac sniaꝝ adinuentionē accōmodatio

Eloquium mō sermonē: modo facundiā: mō elogiū sign̄t. Plau. Dulci ac blando eloquio amicā solatus. Apul. Platonis eloquio monitus non nobis solis nos natos esse.

Elpes nomē ꝑpriū Boetij vꝛoris. De q̄ epitaphiū est: elpes dicta fui ficḗ regiōis alūna. Quā ꝑcul a ꝑria diuisis egit amoꝝ Quo fine mesta dies: noꝛ anxia flebil'hoꝛa. Nō solūq; viꝛo. spūs vnus erat. Lux mea nō clausa ē talu remanēte marito. Maioꝛisq; aīę pte supstes ero. Poꝛticib⁹ sacris iā nūc pere grina q̄esco. Judicis ęterni testificata thꝛonū. Neue manus bustū violet ne forte iugal'. Nec itęr cupiat ūgē mēbꝛa cinis

Elongo. as. longe facio remoueo: vt elongasti a me amicum et proximum. Aliquādo protrabo differo. Ply. Quo maxime tempoꝛe dies elongantur.

Elonginquo. as. idem quod elongo. Aug. Domine ne elonginquaris misericoꝛdias tuas a me.

Elozus. pe., p. ficilię vꝛbs ab elozo amne q̄ cāpis supfūdit sicut nilus dicta, prime pachynū ī quo pisces cibū manu capiunt vt testat' Ply. lib. xxxij. De hoc Sirius Sidonius oꝛepane atq; vnda clamosus elozus. Uirg. lib. iij. exupero prępingue solū stagnantis elozi. Sunt tñ qui hoc nomen aspirent.

Elpenoꝛ. pe. produ. nomen comitis Ulyssis quia Circe cū alijs socijs in poꝛcū cōuersus fuit. Juue. Et cū remigib⁹ grunisse elpenoꝛa poꝛcis. Pome. facit li. xj. odyss. pnecromantiā iterscti elpenoꝛis Ulyssez ire ad Iferos. ε λτωΗνοῤ δετις εστι νεωτατος ουτετι λιηναλκι μοςεντωλεμο ꝛ subdit αλλακταντι κρυ τεγεος πεσεμ κδεοι αυχη αζραγαλωμ αγΗψιχη δαιδλος δεκαη λβε.

Elucū. pe., p. languidū vel hallucinatoꝛē: aut nugarū amatoꝛ siue balonem: hoc est besterno vino languentem.

Elucifico. as. luce priuo.

Elucescere sign̄t valde lucidū fieri. Hier. qō vt clarius elucescat sumamus exemplū ab his coꝛporalibus sensibus.

Eludo. is. pe. produ. manifeste seu perfecte derideo decipio. Sed vos ab illo irridemini ꝛ ipsi illum vicissim eludities: et ꝛ eludere vt Do. scribit ludo finem dare. Teren. in eunu. eludet vbi te victum senserit.

Elumbus. ꝛ elumbis: qui enulsum habet lumbum: vel qui ꝑ bi debilitate sese erigere non potest.

Elugeo. es. pe. pro. Uide in dictione lugeo.

Eluo. is. elui. elutū. sign̄t lauo seu lauādo exhaurio: ex̄ purgo. col. lib. j. qō ēt venenati liquoꝛis eluit ꝓnicię. Idē villica doꝛ curā adhibere vt si q̄ fęces aut amurce ꝺfundis vasoꝝ subsederint semel statim emundent: ꝛ nō calidissima lixiua ne vasa cęci remittāt semel atq; itęꝝ eluent. Lac. lib. v. quanto satius est mentē potius eluere q̄ malis cupiditatib⁹ sordidari. Et eluere est gulę inseruire seu luxuriose effundere. Li. pro Ser. q̄ tu meo periculo gurgis ac voꝛago patrimonij eluabere.

Eluues. Uide in dictione. Alluo. is.

Eluto. as. penul. pro. exprimo extra mitto: foꝛas aquā colo: seu quid simile ex luto aut alia re fęda. Uirg. lib. ij. georgi. aqua elutabitur omnis. i. exprimetur.

Elutrio. as. de vase ꝛ in vas transfero: quod quidem ꝛ trāsfuso dicitur: ſz rarius. Forte a lura: quę os culęi est. Uñ Luꝛcones capacis gule homines.

Elurus. pe., p. aial: a gręcis dictus apud latinos felis. Hel. li. xx. Elurorum quoq; oculi ad easdem vices lunę maioꝛes fiunt aut minoꝛes scribuntur cum diph. Aelurus de quo supra.

Eluſco. as. Uide in dictione Luſcus.

Elyſium cum. y. locus quem alij inferiorum suis felicitatibus plenum: alij foꝛtunatas insulas. Alij circa lunarem circulum dicunt: vbi iam aer puriꝛ est.

Emancipo. as. pe. co. manumitto libero. Uñ emancipati q̄ duobus modis intelliguntur. Aut hi ex pr̄is ure exceſſerūt aut hi alioꝝ fiunt dñij. Aliq̄n cmācipatus idē est q̄ deditus: ꝛ veluti in mancipiū adscriptus. Tic. in Lato. Itaq; senectus nimis honesta est si seipsam defendit si ius suum retinet si nemini emancipata est: si vsq; ad vltimū spiritū dominatur in suos. Qui emancipat dicitur emancipatoꝛ.

Emansoꝛ ór qui diu vagatus ad castra regreditur: sicut Deserꝛtoꝛ qui per tps longū vagatus reducitur. Erroneus qui nō quidā fugit: sed frequenter sine causa vagatur: ꝛ tēpoꝛibus in res vngatorias consumptis seruis ad dñm redit.

Emano. as. pe. pro. extra mano exeo. Col. lib. vij. Et sale cū adipe defricatur dum sanies vis emanat.

Emargino. as. penultima coꝛrepta. significat crustas ꝛ pulillos ꝛ roras ulcerum adimo.

Emaus. cuius Lucas in euangelio meminit est quę nunc Nicopolis insignis ciuitas palęstinę: apud quā in fractione panis cognitus dominus est.

Emasculo. as. castro eunuchizo.

Emat ciuitas quę nūc Antiochia noīatur: ꝛ duę sunt vt inquit Hiero. Magna. ſ. ꝛ minoꝛ. Magna Antiochia. Minoꝛ appellatur. Epiphania. Unde vsq; hodie pgentibus mesopotamiā prima mansio. Emas coꝛrupto q̄dem vocabulo sed pristini noīs vestigia retinens. Cuius regio appellatur Reblata in qua ꝓsente Nabuchodonoſoꝛ regis iudeę. Sedechię interfecti sunt filij: ꝛ oculi eius exceęati. Hemath vo in principio aspiratum: regio allophilozum est.

Emaciatus. a. um. ab emacio. as. quod est macrum. Col. lib. ij. de Medica bęrba. Deinde quater; interdum etiam ser-

demetitur: q agrum stercorat: q omne emaciatuz ex ea pinguescit egrotanti pecori remedium est q iugerum eius toto anno tribus equis abunde sufficit.

Emathia. regio in Macedonia: que alio noie pharsalia dicta est seu campi philippici. Dicta emathia ab Emathione rege fratre. Memnonis qui fuit filius Aurore t Tithoni.

Embāma. atis. cōdimētum qō ad ꝺiēda opsonia fit εμβαμμα και εμβαπτίξω λεγεται. Col. Hoc sinapi ad embāmata nō solū ideneo sꝫ ēt spacioso veteris. Quidā embāmata ītelligūt īmersiones qñ ītingimus vel panē vel opsoniuz ī vasculis repletis re liq̄da: a greco εμβαπτειν. fieri vī qō est imergere ītingere. Unī t latine ītinctus. Emblemata sūt opera q̄ ex tesserulis structa sūt q̄le est museatū in parietib⁹ seu pauimentis: t tarseatū in ligns τουεμβαλλωατω qō est ītersero. Emblematū quēdā oñr vīmiculata siue museaca: vt q̄n parietibus fiūt: quēdā Segmētata q̄n lignis: t quēdā thessalata q̄ in pauimētis. Sꝫepe cōfundunt. Unī a quibusdā accipiunt emblemata p sigillis ex auro vel argēto vasis ipressis illigatisq. Li. de signis tarat verrē q viz emblematū coaceruauerit q̄ oia vasis siculoz celatis īpudēter abstulerat. Uirg. Cratera impressum signis a greco εμβαλω impimo vel infigo. Ply. li. xxxiij. Ulysses t Diomedes erant imphialę emblemate palladiū surripientes.

Emboliū απο εγκαι βαλλω. vñ emboliaria mlr oz q̄si argumētū t ingressus q̄dā scenicis q̄le sub Domitiano repsentatū est si Martiali credimus victā Pasiphaen dicteo credite tauro vidimus accepit fabula prisca fidē. Li. ad Atticuz Embolū nouū cogito. Idē p Sex. Ille inq̄t ipse maxime ludis non solū spectator sꝫ actor t Acroama q̄ oia sororis embolia nouit. Qui in idez mulieri p psalteria inq̄t adducit: vt ridiculi sint q̄ emboliariā ex artis gñe accipiūt. Unī etiā emblemata q̄si ab īterserendo: vt q̄ phrygionū opus aut pluma ti. Ele ficiat. Dicit t stabilitas ipsa embolon: t rostra quo q̄ nauiū appellant emaola. Sꝫ tacies in rumbi mō instructa nomiatur embole: sicut t pars arietis extrema machinę muralis q̄ ingruit. Ipsa quoq; fibula rotaz aribus firmandis īmitti solita quā rustici clauiculā appellant grece nomē habet embolū. Nam t dies intercalares embolimęi: t ipsa intercalatio embolismus appellatur.

Embryo. Hęec. εμβρυων εμβρυωνος τοπαιδαριονεν τη μητρα. neu. genere. dicunt pro intus germinante ac scaturiente: t accipitur pro eo quod in utero matris viuit ante q̄ liniamenta suę speciei accipiat ex εν quod significat ītus: t βρυω germino emano.

Emereor. mereris seu persecte mereor: aut solutus liberue sum Unde Emeriti stipendia qui militia pfuncti sunt t vacationē habentes. Lact. lib. iiij. Etenim cū constet hō ex carne ac spū: t oporteat spūm iustitię operibus emereri vt fiat eternus. Lact. lib. ij. Ducūt emeritos ad pascua nota iugales.

Emerita Augusta. hispanię oppidū est: ad lusitaniam spectans

Emedullo. as. per duplex. ll. vide in dictione Medulla.

Emendo. as. cor rigo aufero. t emenda deducitur. Ply. li. xxiij. Succus będere tedia nariū graueolētiāq; emēdat pręcipue albę satiuę. Hier. ad Aug. Et vel nostrum emendemus errorem vel alium frustra reprendisse doceamus.

Emēdico. as. pe. pro. significat more mendicantiū expeto. Sue. in Ięsa. In hispania a proconsule t a socijs pecunias accępit emendicatas in aurilium ęris alieni.

Emergo. is. si. sum. Uide in dictione Mergo.

Emitto. is. extra mitto. Nota. Nescit vox emissa reuerti. Unde t emittere ponitur pro manifestare publicare. Item emittere: est a seruitute libare. Plau. in cap. Non erit tam auarus quinte te gratis emittat manu. Teren. in adel. Haud dubiū est quin emitti equum fiet. i. liberum fieri.

Emissarius. q̄ ante exercitū emittit: vel ad explorandu: vel ad pliū. Lacessendū: vel q̄ dñm circūstat vt eius iussu obtemperet: t pñto est vt emitti possit. Hier. in li. R. Et ait rex emissarios circūstabant eū. Ité qui paratus est inuehi in aliquem emissarius oz Li. Mario. Persuaseratq; nonnullis inuidis meis in me emissariū semp fore. Ité emissarius sicut Asco. docet: est furtor ociliator atq; internuncius q̄ a magistratibus vel a pñs cōmittunt. Li. in ver. acti. v. Dubitaturū quenq; existimas q̄n illis emissarijs hęc tibi oīs pecunia q̄sita sit: et emissarius vocat equus aries t hmōi q̄ emissus sit in solitudine: vbi q̄ ad gerendā sobolē emittitur. Sed videt rō velle vt dicat. Admissarius q̄ ad sobolē procreandā seminę adiungat. Unī admissura qñ mares hutorū admittunt: ad fęminas. Sed vsus magis emissarius hz. Hiero. in Leui. Luis exierit sors dño offeret illū pro peccato. Cuius aūt in capraz emissariū statuet eū vinū coza dño. Ply. emissariū appellat palmitē: qui missus ex deputatiōe inferē imis scamnis ac p singulos annos ad superiora scandat. Sic enim lib. xvii. scribit. Relicto semper duramento in singulis tabulatis t emissario vno qui subeat vsq; quo placuerit.

Emissariū. locus per quē aqua e lacu aut stagno emittit. Sue. Fecit t emissariū fucini lacus: postūq; hostiensem.

Emaneo: extra maneo a quo emāsor: de quo supra habitū est.

Emineo. es. pe. cor. eminui q̄si extra alios vt alijs t supra alios maneo. Is eni eminere oz qui ceteris altior ē. Aug. lib. vii. ci. dei. Tales phs vt successores ēt propagaret rex nām seruitatus: sua sq; disputatões lris mandās eminuit. Interdum emittere est respirare. Plau. in cap. Ita me miserū rescitando retinēdoq; lassum reddiderunt vix ex gratulando miseriā eminebā tādē alij ad ptorē: ibi vix reęeui. Huius vbi cōposita sunt. Przemineo vel Przmineo qō est ante sto pśum q̄si ante alios maneo. Hier. Non quęrat obsecro filia regis filiam militis pminere pompis terrenis in christi t aplorum consortio. Prominео: porrigor superemineo.

Eminus. pen. cor. significat a longinquo loco: q̄si ab extra manente. Et differt a longe q̄ non recte dixeris. Eminus habito: vt longe habito. Sed eminus iacula mittebat. Similiter cominus a loco propinquo non in loco ꝓpinquo neq; ppe vt Cominus te percutiam: non cominus sedeo.

Eminulus. pe. cor. parū eminēs. seu parū a lōge. Uar. Ut hēant inferiorē partē frequētib⁹ pilis sub crispis cruribus potius minoribus rectis genib⁹ eminulis distantibus inter se. idem de canibus. Spina neq; eminula neq; curua. cauda crassa.

Emmanuel per duplex. mm. interpretatur nobiscum deus. Hręce. εμμανουηλ λεγεται.

Emolumentū: vtilitas quā ex opera t labore assequimur. Et a molumine desedit. Li. li. iij. offi. Si sic erim⁹ affecti vt pp suū q̄sq; emoluntū spoliet aut violet alterꝫ dirūpi necesse ē eā q̄ maxime secundum naturā humani generis societatem.

Emo. is. emi. emptū. cōparo. Lōstruit q; cū ablō vel gtō bozū nominū. tanti quanti pluris minoris t huiusmodi. Li. li. iij. offi. Emit homo cupidus tanti quāti pythius volut Helius libros plurimos ere pauco emi eius composita sunt Abemo ademo coemo. hīemo vl ex oībus locis emo. Eximo. Interi operimo: t redimo: quę habent pe. cor.

Emptito. as. pe. cor. frequenter emo vel frequenter: mercandi seu acquirendi vsum habeo. Ply. lib. xxxiij. Alios cozijs: alios ferro captiuisq; rebus emptitasse tradit.

Emptitius: q̄ ē de numero eorum q̄ empti sunt: siue emi solent Hiero. in geneſi. Oē masculinū in gñationibus vīs tā vernaculus q̄ emptiti⁹ circūcidet. Uar. li. iij. de re rus. Hic appglans cū pascat emptitia facit pinguē: illic gratuita exilem.

Emax gñis cōis: q̄ vel quę facile inclinatur ad emendu. Hinc Emacitas facilitas t inclinatio voluntaria emendi.

Col. lib. v. Quosdam emacitas in armentis: quosdā exercet in cōparandis mancipijs curā. De tuendis nulla cura tāgit.

Empisthotonus. Uide in dictione Tetanici.

Emptorium locus mercatus t Nundinarum latine oz Emptorium vbi res venales exponuntur απορεω quod est merco: vel acquiro. ab εμπορεω lucroz negocioz emporos mercatoz. Emporeuma. atis. negociatio εμπορικον εν και πορευω ago duco.

Emporetica charta dicta est qua merces inuoluuntur a mercatoribus inutilis scribendo.

Empedocles.pe.co2.nomẽ plõi: qui ꝟ auctoꝛ est Piero. Omne qꝺ̃ viuit ꝛ mouet non putauit edendũ sicut ꝛ Pythagoras ꝛ ex lite amicitiaq; inter se dissidentibus cuncta ostare dixit Ferũt hunc Agrigentinũ fuisse q̃ cũ lacũ ętnę mõtis inuestigare ꝺtenderet: occidit in foueã igneam ꝛ inendio ꝺsumptus est. Dic sapiẽtię ꝑcepta versibus cõplexus est: de quo Lucr. Carmina quin etiã diuini pectoris eius vociferanť: ꝛ exponunt ꝑclara reperta: ꝟ vix humana videať stirpe creatus. Quid de ꝺijs sentire ita scribit Suidas. θεωρ τα ειδη και τα ονοματα ουτω τοισ ανθρωποισ γινωσκηνδη λοι το χαιρετε γω λυμιν θεος αμβροτο ουκετι θνητος και ηδη γοποτε γωγενομιν κουρητε κο ροτε και οεν ολυμπια βους ονλεγε ωεμια παιη τα μενος θυσαι.

Emphasis.pe.co2.exꝓssio significatio. Demõstratio. Figura est qua latens aliquid ex aliquo dicto eruiť. Luius duo sunt genera. Alterꝫ qꝺ̃ plus significat q̃ dicit. Alterũ qꝺ̃ etiam id qꝺ̃ non dicit: vel cũ maius dicit sub quo etiam minus volumus intelligere. Virg. lib.j. geoꝛ. Cũ iam sacrę deficerẽt syluę: hoc est non solum alię sed etiam sacrę.

Emphasis.pe.co2. figura cum ex aliquo dicto: aliq̃d latens erui tur. Duo eius genera sunt. Alterum quod plus significat q̃ dicit. Alterum: quod etiam id quod non dicit.

Empyreũ latine Igneũ. a πυρ qꝺ̃ ẽ ignis. Uñ cęlũ empyreum

Empanda veterum ꝺca quę rebus patentibus ꝑesse putabať.

Empirici.pe.coꝛ. ꝺñt medici in arte experti. Empiricus experimentatoꝛ ab εμπειρια qꝺ̃ est experimentũ εμπειρος expertus εμπειρικη pars medicine est quę per experientiam curat. Sunt enĩ q̃ medicinã diuidãt in empiricen: logicem: ꝛ methodicẽ. Apollinaris ad Remigiuꝫ. Ad hoc oportunitas in exemplis fides in testimonijs: proprietas in empiricis vanitas in figuris: virtus in argumentis: põdus in sensibus flumen in verbis: fulmen in clausulis.

Emphonos.pe.pꝛo. latine canoꝛus vocalis.

Emplastrũ. latinę fictũ vel ifoꝛmatũ ex ex ꝓpositiõe quę significat in ꝛ πλαττω fingo seu foꝛmo. Uñ ex diuersis rebꝰ cõfingi ꝛ foꝛmari ꝺsueuit qꝺ̃ nunc vulgo vnguentũ ꝺcꝛ. Id vo qꝺ̃ vulgo emplastrũ ꝺcꝛ a doctis vocatur cataplasma. Imponunť emplastra vulneribus. Malagmata super integrã cutem miscentur. Pastilli aut illinuntur aut alicui molliori cęratone miscenť. Sunt ꝛ alia horum inter se discrimina.

Emplastratio in arboꝛibꝰ ꝺcꝛ cũ coꝛtex eximiť in occultationis gr̃a vt aptari q̃at coꝛtex par ex altera arboꝛe. Col.li.iij. Tertiũ cũ gẽmas nõ extiguo coꝛtice in partẽ sui delibꝛatã recipit quã vocãt agricolę emplastrationẽ. Idem lib.vj. Tertiũ genus quo ipsas gẽmas cũ extiguo coꝛtice in partẽ sui delibꝛatam recipit quã vocant agricolę emplastrationẽ volunt quidam in occultationẽ. Idem vsurpauit. Emplastratuꝛꝰ cũ ait Delibꝛato item alterã arboꝛẽ quã emplastraturus est.

Empꝛosthoton. Uide in dictione Opisthoton.

Emungo.is.xi.ctũ. nares purgo qꝺ̃ fit cũ ꝓius ex eis detrahiť Mungo enĩ est q̃si mucum ago e naribus. Mucus vo est narium humiditas. Doꝛa.p translationẽ de Lucilio. Emunctę naris inquit pro elegenti ꝛ faceto. Emungere lucernã ꝺicimus lychnum proferre. Quandoq; etiam de pecunijs ꝺiciť. Teren. emunci argento senes. i. exhausi.

Emunctoꝛium instrumẽtum ad emungendum. Piero. in exo. emunctoꝛia quoq; ꝛ vbi ea quę emuncta sunt extinguntur fiant de auro purissimo.

Emusicata. quid significet. Uide in dictione amussis.

En. sigt ecce: ꝛ intõ pariter ꝛ actõ iungiť vel ꝺicãdo: vt en ꝓiamus: vel exꝓbꝛãdo: vt en agros: ꝛ quã bello troiane petisti hisperiã metire iacens. Oꝛatoꝛes per ntũm frequentius. Li. en crimen: est ẽt en ꝓpositio gręca quę significat in.

Enantrophesis. Incarnatio hominis.

Encęnia. cũ. ę. diph. Innouatio: ab εν ꝛ και νιξω nouo. Augu. encęnia festiuitas erat ꝺcationis templi. Hęc enĩ καινον ꝺicitur nouum. Qñq; enim nouum aliquid fuerit ꝺcatum encęnia vocatur. Jam ꝛ vsus habet hoc verbum: si q̃ noua tunica induatur encęniare ꝺicitur.

Encaustes: qui igni adhibito aliquid fingit απο του καιω μ. καυστω λεγεται και ερ γινεται.

Encaustum opus igni pictum. Ply. Figulinum opus encausto pinxit: latine ꝺicitur Inustuꝫ hoc genus picturę primus. Ticia in vsum habuit. Dinc oꝛtum vt vulgus attramentum barium appellare cęperit encaustum.

Encanthis. moꝛbus oculoꝝ cum in ipsoꝝ angulo: tuberculum est quod palpebꝛas parum ꝺiduci patitur.

Enchiridion. ꝺiminutiuũ a manu ꝺictũ q̃si promptuariũ: ꝛ qꝺ̃ ad manum sp̃ haberi ꝺebeat ceu in ensẽ capulus: gñis libelli parui qꝺ̃ manuale latini ꝺicunt q̃ εν χειρι. i. in manu ꝺtineri possit: quale est libellus Augustini qui gręce enchiridion latine Manuale ꝺcꝛ. Sed gladiolum seu militarem pugnaculum significat ꝛ remi partem illam quã naute manu cõprẽdunt enchiridion vocari. Jul. pol. tradit.

Enclisis inclinatio ꝛ vnũ de accidẽtibus verbi quod latini modum ꝺiciť. Dinc encliticum: inclinatiuuꝫ. Unde enclitice cõiunctiones. q;. ve. ne. quoniã inclinant ad se accentum.

Encyclopediã: alij poesim heroicã appellãt. Alij musicen q̃ musica oẽs cõplectať ꝺisciplinas. Qꝺ̃ oñdit Plo. li.j. de legibus ꝺicẽs musicã siue vniuersã ꝺisciplina tractari nõ posse. Alij omnẽ artẽ atq; scientiã in vnũ quasi coꝛpus brũ compactuꝫ ꝛ membꝛis pluribus ꝺstans confluentes encyclopedian ꝺici volũt. Q̃si doctrinã oꝛbẽ: vt apud Plutar. vbi de musica scribens inquit. Non solũ circa musicã vel ꝛ circa aliã encyclopedian q̃ mens nostra potentijs intelligendi circulariter circa scibile tanq̃ circa centrum moueatur.

Encyclias. Aristoteles in ethicis cõmentatiões itelligit q̃s Bellius extrarias: hoc ẽ exotercas. Martianus Lyclicas cuius modi ꝛ ꝓblematũ sũt libꝛi ꝛ q̃ pplares a Licer. ac Themistio qõnes appellãt: q̃ de rebus oĩbus tanq̃ in circulo pasim quęrereť. Encyclias quoq; doctrinas veteres ꝺicebant quasi oꝛbiculares: qñ cõnexę ꝛ coagmẽtatę sunt vt coꝛpus vnũ. Annuũ etiã stipendiũ. Encyclium ꝺicitur: q̃ in sua terga voluatur annus. Alij exponunt encyclium. pro pęna.

Enchrista apud Celsum medicamẽta sũt liq̃da quę illinuntur.

Enchrypha ꝺicuntur Azima subcinericia. Amb. lib. de Laim. Tenuerunt ꝛ patres qui coꝛere conspersum quod extulerãt de ęgypto subcinericia faciẽtes azyma quę gręce encrypha ꝺicuntur eo q̃ abscondantur in cinere.

Encolpię vt ait Arist. venti sunt qui e mari veniunt per finus.

Endelechia p.d. vt Li.li.j. tus. sigt ꝺtinuationẽ ꝛ perpetẽ quẽdã actũ siue motionẽ qualis in aĩa cognosciť. Endelechismos cõtinuata mobilitas. Entelechia vo per. t. significatur perfectio quędam ꝛ consumatio: ꝛ Enteleches perfectus.

Endiadis. figura cum duo ꝺiuersa nomina in vnam conuenientiam iunguntur: vt apud Virg. Molemq; montes insuper altos. i. molem montium.

Endromis. idis. vestis gallica birsuta ꝛ villi lõgioꝛis nomẽ in gręcũ soꝛtita q̃ potissimũ arcẽdo frigoꝛi conueniebãt. Iuue. Endromydas tyrias ꝛ femineũ cęroma. Mar. Dãc tibi sęq̃ nice punguẽ textricis alũnam. Quę lacedęmonium barbara nomen bꝫ soꝛdida sed gelido non aspernanda decẽbꝛi dona peregrinã mittimus endromyda. Danc athletę post cursus certamina induere solebant. Dicta endromis q̃ ενδρομω ꝺocest in cursu eam habeant.

Endymion: nomen ꝓpꝛii eius q̃ ꝓius lunę cursum inuenit. Apollonius. lib. iiij. argonauticoꝝ ουκ αρεγονουνη με τα λατμιον αντρον αλυκο ουδοι ηκα λοποιδαι ομαι ρηδωμιον scribũt ãt rẽ mirãdã theon lucillus ꝺphocleus ĩterpꝛẽtes apollonij his verbis ενδε ται σηοι αις μεγαλαις λεγεται τον ενδυμιωνα ανενεχθη ναι απο δηοσεις ουρανον ερ ασθεντα δε ηρας ενδωλω τισα λοτισθηναι τον εροτα νεφλιης και εκβληθεντα κατε λοεηνεις αλου.

Endeploꝛo. as. pe. pꝛo. Implꝛo quod est cum gõne inclamo

cum fletu rogo quod est proprie vapulantis.

Energia.pe.cū accētu latine efficacia seu opatio Hie. Dz nescio qd latētis energię vimę vocis actus. Componit autez ατο του εν και εργαζομαι και το εργον λεγεται.

Enerua.as.q̄si sine neruis facio debilito. Li.in Lato. Nō plane enerauit senectus:non afflixit. Lac.lib.v. Dęc p̄sentia terrę bona virtutē ꝺria sunt:z vigorem mentis eneruant.

Engaddi.in tribu iudę vt scribit Hiero. vocatur vsq̄ hodie vicus p̄grandis iudęorum iuxta mare mortuum: vnde opobalsamum venit:quas vineas engaddi Salomon in canticis nominat. Idem alibi engaddum ager est terrę iudeę:nō tantum vineis q̄ balsamis florens.

Enhydris.coluber in aqua viuens.

Enim.causalis ꝺiunctio:vt Lolę pudicitiā. Dęę enī hoiem vendicat a scelere. Q̄nq̄ est copulatiua. Uirg. Progeniem sz enī troiano a sanguine ducī audierat. Q̄nq̄ affirmatiua . Terē. enim non finam. Iuncta autem cum vō ponitur pro Ar Li. Dic cum aliis ex alia parte enim vō ferendum astu.

Enipeus.penultima producta.fluuius thessalię iuxta quez fuit p̄lium inter Lęsarem z Pompeium. Luc.lib.vij. Sanguine romano q̄ turbidus ibit enipeus.

Enitor.pe.p̄to.a quo Enixus. Uide in dictione Nitor.

Enna ciuitas Sicilię edito in loco z vndiq̄ p̄cipiti sita:z a syra cusanis ꝺdita quę vmbilicus Sicilię ꝺr cum in medio ĩsulę ꝺstituta sit. Dęc iminet circūstantibus cāpis vbertate z flor varietate ꝺspicuus. In hac templū Cereris fuit vetustissimū vbi dea p̄cipua veneratione colebat:ad quā propiciandam ex.viros legatos misere romani. De hac vrbe Soli.sic scribit. Campus ennensis in floribus semp z omni vernus die. Strabo. Intra insulam est enna modicis quidē possessa inq̄linis sup colle iacens in qua sacra cereri ędes est. Hinc raptam a Plutone proserpinam cereris filiā dixit antiquitas. Hanc vulgus hodie Annā appellat: vbi qui regis locum tenet ob loci cōmoditatē totius insulę solet conuentum habere. Stephanus byzātius εννα ποτις σικετιας κτισμα σιρακουσι ου μετα.ο.ευσιρακουσον ὁ πολιτης εννειος και εννεατα παρασεται.

Ennius poeta antiquissimus apud romanos. Q. Ualerio. z L. Manilio ꝺsulib⁹ natus fert. Hic Tarentinus si eusebio credim⁹ fuit. At Mela. Pōponius. scribit Rudias apulię oppidū ennio cue eē mobiles. Cui astipulat Sirius. cū ait. Mi serūt calabri rudię genuere vetustę:perijt morbo articulari

Enam.significat etiam ne.

Ennunq̄.ecquando.

Ennea.latie nouē. Uñ Enneaphonos.pe.p.bñs nouē voces.

Enode pe.p.planū sine nodo. Uirg. Enodes trunci. Per translationē Amb.lib.j.offi. Statimq̄ ipse cōnem enodem reddidit subijciens q̄ extinguat lucerna ipiorū. Enodē dixit planam z manifestā quę nullū hēret nodū.i.difficultatem.

Enodo.as.quasi fine nodo facio. Uide in dictione nodus.

Enorme.dicitur magnum sine mensura nimium.eo q̄ normaz z mensuram excedat.

Ennosigęus dictus est neptūnus:q̄ terram quatiat . Nam enno quatio.hea terra.

Ensis.gladius mucro.spatha idem significat. Ab ensis fit diminutiuum. Ensiculus.

Enteron.latine Intestinum. Hinc quidam Exenterare pro euiscerare deduci putant.

Enterocela.ꝺr cum intestina dilabunt in scrotū. Epiplocele cū omentū.hygrocela:cū in altez e testibus humor ꝺfluit. Oiscq̄ has spēs nr̄i vocant bernias inq̄t Celsius. Ramices vō q̄ sequunt. Pozocela cū ex abscessu aliquo circa scrotū materia ſubduruit. Sarcocela:cū in ipso scroto ꝺcreuit caro. Cirsocela.cū venę intumuerūt tunicis testū integris: vel in ipo scroto: vel cū bubonocela ꝺr in inguine. Est tñ vbi Ply. Enterocelam dixerit ramicem: vt in medicinis cupręssi.

Entbesis.pe.coz.latine. Interpositio.

Entheᵘ.a.um. diuinū q̄si deo plenū z furore afflatū. vñ Enthei pythonici q̄ apollinis spū repleti p̄bebant oracula.

Enthymema.pe.p̄to.z Enthymematū ἐνθυμημάτα ἀπὸ τοῦ ὀνμου παραγεται και ενιοι εντος και ενθυμησις.ideo ꝺr consilium cū aliis cōmentū:aliscōmentationem: alis ratiocinationē imperfectā interpretantur dictum ab ενθυμουμαι q̄ mentis actio ois atq̄ sententia enthymema nominetur sicut docet. Li.in top. Ponitur q̄ p̄to argumento ex vno assumpto concludente. Hinc imperfectus syllogismus dicitur vt homo est substantia.erga animal est substātia. Nam vt inquit Arist. fit ex vocibus z signis.i.extra probabilibus z necessariis propositionibus. Iuue. Aut curuum sermone rotato torqueat enthymema.

Enucleo.as.aperio z nucleum extrabo. Nucleus vō a nuce deducitur qō tenerū in nuce includitur. Per translationē enucleare significat declarare z explanare. Enucleate aduerbiū purgate exquisite ac sine asperitate:ab eo q̄ nucibus separatis a testis nucleorū vsus vtilis sit. Cic.lib.iiij.tusc. Habes ea quę de perturbationibus enucleate disputant.

Enyo furor belli. Mar.i p̄mo Nec te ꝺcipiat ratiᵇ nauale enyo

Eo.is.iui.vel.ij.itū.cū oibus compositis:figt iter capio a greco εαω qō est omuto:q̄ eundo locū omittimus in quo eram⁹ Uirg. Jt tristis arator. Interdū Jre figt venire. Ter.i adel. Quęso vt vna mecū ad matrē virginis eas. Interdū recedere. Aug.lib.ij.cō. Dei mihi z audeo dicere tacuisse te de⁹ meus cū abirem de lōgius. Jre āt in sniaz pedibus est alterius snię nō verbo sz corpore accedere. Liui. Qui hoc sentitis in dexterā partē pedibᵘ trāsite. Quę maior pars erit eo stabit ꝺsilio: deinde frequēter ois in dexterā pedibus transierunt. Dęc rō iuenta est:q̄ nōnunq̄ lōgū est audire singulos dum plī sunt vel duo capita sniaz sūt vt res expeditiores fiāt. Alii q̄n ne pedibᵘ p̄ę multitudine ad sniam ire possumus. Jōq̄ manu sniam significamus. Qō Quinti.itelligit vbi ait. Manibus pedibusq̄ imus in sniam necessitatis. Huius vbi futurū indicatiui modi tā in am:q̄ in bo:cū suis cōpositis sacit. sz Diome.tñ in bo dicat. Aug. Prodict tanq̄ ex adipe iniq̄tas eoꝝ. Sciendū quoq̄ est:q̄ eo cū sit neutrū in compōne tñ plerūq̄ mutat terminationē: vt adeo.adeor. Obeo.obeor Intereo.intereor. Subeo.subeor. Iuue. Qō si subeunt ,pspera castra. Claudius. Pugna acriter cōmissa:ac multis vtrinq̄ interitis. Uirg.lib.x. Morte obita q̄is fama est volitare figuras. Cōponitur eo cū. Ab abeo. Ad adeo. Am. Ambio. in quo.b.interponit euphonię cā. Ante Anteo. Con. Coeo. in quo abijcit.n. Cōtra Cōtraeo. Circū Circūeo. Ex Exeo. In Ineo. Inter Intereo. Introco. Ob Obeo. Per Pereo. Pro Prodeo.in quo.d.iterponit sonotatis gra. Prę Prę eo. Pręter Prętereo. Re Redeo. Se Sedeo. q̄si seorsum eo Sub Subeo. Super Supbio: vbi interponit .b. z.e. mutat in.i. Trans Transeo. Uenum Ueneo. A supino itum itu. fit itus.us. z Itio. Li. Quid noster itus z reditus. Idem. Nam plura de obuiam dictione sile locuti fuerāmus.

Eo p tāto sicut z quo p quāto ponit: vt eo magis: quo magis. Sal. Statim res gestas ppli romani carptim vt q̄q̄z memoria digna videbunt pscribere eo magis q̄ mihi aspe metu ptib⁹ reip. aius liber erat. Q̄nq̄z ponit p Jō. vl ppea. Ter. in eu. Eo ne es ferox:/ Et i eadē. Eo ad ea nō admissa sum. Aliq̄n figt huc vel vsq̄z illuc. Liui.li.ij. Ipso vestigia quęrente ꝺsim eo deductura erant. Aliq̄n. Jd vel vsq̄z ad id: vt apud eundē q̄ ab exiguis pfecta initijs eo creuit vt iā magnitudine laboret sua. Sic dicimus eo magnitudinis qō est ad eam magnitudinem. Eo sapientię deuenit.i.ad eam sapientiam.

Eousq̄z.in tñ. Ual.max.lib.j. Natā vitē eousq̄z creuisse donec ętas cunctas oñatinis suę partis inumbraret.

Eous.p̄ma syllaba pduc.oztes ꝺr ab ηως qō ē mane z aurora. At eous p̄ma coz.a lumine appellatus est vnus ex q̄tuor solis: q̄si lucifer ac oziētalis:q̄ mane assurgēs ozbē illuminet ηως enī grece lux ꝺr:pro quo nos dicimus eoum. Uirg.li.j.geo. Aut cū sole nouo terras irrorat eous. z Ouid.li.iiij.me. Modo surgis eoo tēpore cęlo:modo serius incidis vndis.

Epaminundas thebanus vir fuit: honesto genere natus: patre polymno citharizare: ⁊ cãtare ad chordax sonũ doctus est a Dionysio. Carmina cantare tybijs ab olumpiadoro. Saltare a Calliphrone in phĩa ꝓceptorẽ habuit Lysiã pythagoreũ. Hic fuit modestus: prudẽs: grauis: peritus belli: fortis manu aĩo maxĩo: adeo veritatis diligẽs: vt ne ioco quidẽ mentiretur. Vide plutarchũ. Hic cũ apud Leutra. Lacedemonios plaga pestifera adeo effecisset: vt ex eo tẽpe lacedemoniorũ opes corruerint principatuq; grecie amissum vltra reparare nequiuerint dicere solebat: oĩbũ se nõ tñ fine liberis mori: ⁊ ex se natã relinquere pugnã leuctricã: hic post facinora edita extremo tpe apud Mantineã cũ acie ĩstructa ⁊ ducis optimi: ⁊ militis fortissimi officio fungit̃ sparto agresti telo ꝓcussus ictu mortifero: ⁊ relatusq; in castra semianimis reqsiuit a circũstantibus saluus ne esset clypeus. Cũ saluũ esse flẽtes sui rñdissent: allatum veluti socij laboꝝ glorieq; oscula tus est. Itex queſuit essent ne fusi hostes: Lucq; id quoq; vt cupiebat audiuisset: cuelli tũ demq; spiculũ iussit. Ita multo sanguine profuso in lętitia ⁊ in victoria mortuus est. Cuius morte thebanoꝝ vires debetate sunt: vt non tam illum amisisse q̃ cum illo interisse omnes viderentur. Nam ante Epaminũdã thebani alieno ĩperio paruerunt: post interitũ eiusdem in seruitutẽ pristinã reuoluti sunt vt manifestum fit gloriam thebanã cum illo natã: cum illo extinctam fuisse.

Epacta ab επαγω qõ est addo ex επι ⁊ αγω compositũ.

Epagon. ontis. artemo a nostris vocatur. Trocleq; id genus est quę in machinis tertia dicatur: qõ ⁊ ergata dr a Victruuio. Idq; vernacula simplicitas appellat arganum.

Epanalepsis: replicatio vel repetitio ab επι ⁊ ανα q̃ duo sit̃ et re: ⁊ itex denotant: atq; ανηψις acceptio. Figura quę fit q̃ vna dictio in ꝓncipio versus sumpta iterũ in fine versus ponit̃ Iuue. Crescit amor nũmi: quantũ ipsa pecunia crescit.

Epanaphora. latine repetitio.

Epanodos. pe. cor. Regressio ex επι ⁊ ανα quę retro indicant ⁊ οδος via: quasi retro post viã vt principatus bonus non autem bonus qui in tyrannidem cõmutatur.

Eparchia prouincia. Eparchiotes prouincialis. Eparchus prę ses prouincię.

Epaphroditus. pe. cor. dicitur venustus iucundus.

Epauxis dici potest Incrementum.

Epectasis. pen. cor. dici põt porrectio. Figura qua in medio dictionis littera vel syllaba interponitur: vt Induperator pro imperator. Ex επι super εκτινω extendo.

Epenthesis. pe. cor. Interpositio. Ex επι ⁊ εν quę dicunt inter ⁊ θεσις positio. vt Religio.

Epeus. pe. p. nomẽ ppriũ. Endymionis filij ⁊ pęonis fratris: a quo Epee ciuitas in grecia επιος hic equũ ligneũ extruxit qui troia prodita est. Virg. Et ipse doli fabricator epeus.

Ephebus pe. p. pubes dr. q̃ iam sit impube ⁊ ad annos pubertatis pruenit. Ex επι ⁊ hebe. pubertas. Iuue. Armenus zelotes cunctis narrat̃ ephebis. Ter. in an. Nam is post̃q; ex cessit ex ephebis sosia liberius viuendi fuit potestas. i. post q̃ excessit ex ea ętate qua pubem primo emisit.

Ephebia pubertas dicta est. i. prima ętas adolescentię. Adolescentia vo extrema pueritię inquit Do. Censorinus seperat ephebos ab exephebis tanq; ephebi dicantur in. xvi. ętatis anno. Et ephebi vltra illud tempus appellentur. Inde ephebeum dictum palestrę mẽbrũ in quo ephebi exercentur: de quo Vict. lib. v. sic inquit. In duplici porticu collocent̃ hęc membra ephebeũ in medio. Hoc aũt exedra amplissima: in lib. ii. macha. ephebia fę. gsse dr vbi scriptus est. Super hoc ꝓmittebat ⁊ alia talẽta centũquinquaginta si potestati eius concederet̃ gymnasiũ ⁊ ephebiam sibi constituere. Et paulo post. Etenim ausus est sub ipsa arce gymnasium constituere ⁊ optimos quosq; ephebozum in lupanaribus iponere: quę επι και ηβηοτεα τησταικιας.

Ephegesis. pe. p. grece εφιγεσις latine expositio prioris dicti.

Ephemeris. pe. cor. liber in quo res gestę per singulos dies scribunt̃. Latine acta diurna: ⁊ diariũ dr εφημερις διδλος. cotidianus: ab επι ⁊ ημέρα dies. Mos fuit romanis vt singuli rerũ suarũ tabulã ꝺficerent. Vñ Iuue. accipit pro libro in quo diurnales diuinatiões erãt: cum ait. In cuius manibus ceu pinguia succina tritas cernis ephemeridas. Propertius vo pro libro fęneratoris in quo sũmas pecunię mutuatę fęneratęq; perscribit ⁊ ratiunculã per singulos dies expẽsi acceptiq; subducit ⁊ lucra vãnaq; cõputat. Dicit enim me miserũ his aliquis rationẽ scribit auari ⁊ ponit duras inter ephemeridas. Sene. vocat id genus librorũ calendariũ lib. de beneficijs. Nemo beneficia in calendario scribit. Et alibi calendariũ versat: fit ex dño procurator.

Ephemerinos. febris vnius diei est. Ephemerinos vo quotidiana est ⁊ ex humorib⁹ corruptis pĩsertim pituita coalescit.

Ephemeron. animal ortus apud hippanem fluuium: apud bosphorum: Arist. lib. v. animalium.

Ephesius. pe. cor. vrbs Ionię seu lydię celeberrimo dianę templo clara ab Amazonibus cõdita. Hoc templũ ducentis viginti annis a tota asia factũ fuit in solo palustri ne terremotus sentiret. In eo centũ vigintisẽptẽ colũnę fuerunt a singulis regibus factę seraginta pedũ altitudine inter q̃s trigintaser celatę fuerunt miro artificio. Decenuitas nauali ⁊ portu habuit: ⁊ loci opportunitate mirũ crcuit ⁊ maximũ emporiũ fuit. Ex epheso Heraclitus cognomẽto Scotinus fuit: ⁊ hermodorus qui pp excellentiã ĩgenij ⁊ doctrinã ⁊ qz frugi erat ĩ exilũ missus fuit Hipponax poeta ⁊ parrhasius pictor ⁊ Appelles. Et Alexander orator: ⁊ Theodotion iudęus qui sacram scripturam interpręatus est.

Ephestius. latine domesticus familiaris dicitur.

Ephestris. idis. a grecis dr vestis quę armatis super induitur.

Ephestiades. isulę q̃ a latinis Vulcanię ⁊ eolię: q; eolus iliacis tpibus illic regnauerit. De q̃bus supra in dictione eolus.

Ephippia. equoꝝ ornamẽta απο του επι και ιππος grecis equũ dñr propzie tegmina seu stragula q̃bus equi sternunt̃ vel sellę equis ad insidendũ ĩponit̃. Cato. Mihi puero modica fuit vna tunica. i. toga sine fasceis calciamenti equus sine ephippio. Hinc equites ephippiati: qui ephippia habent in equis. Cęsar. Non eoꝝ moribus turpius aut fœdius habetur q̃ ephippijs vti itaq; ad quẽuis numerũ ephippiatorũ quãuis pauci adire audẽt. Equi sine ephippijs desultorij dicuntur. q; ex his facile desiliant. Et equi ephippiarij: quibus sellę ponunt̃ pp molliorẽ vecturã. Generaliter aũt oia quę mulis equis asinisue insternunt̃ strata dixere: ⁊ equos stratos ac ĩstratos eis ornatos. Vide in dictione. Strata.

Ephialtes. a nostris dicitur incubus.

Ephyra. ę. seu ephyre. es. pe. cor. Vrbs achaię quę nunc Corinthus dr. Luc. li. vi. Aut pelopis latis ephiren abrumpere regnis. Sic dicta ab ephyra Oceani filia. Hic ephyreus a. um. Propertius. Nõ ita cõplebant ephyreę laidos ędes. Luc. li. vi. Insedet castris ephyreaq; mœnia seruat. Nã Virg. ephyreia ęra pro corinthijs dixit lib. ij. Heor.

Ephyre. arũ. nomen vrbium in thessalia. Epiro Thesprotis ętolis ⁊ peredis a quibus ephyri populi vocantur.

Ephod. dictio hebręa qua significatur super humerale pontificis vestimentum.

Ephodius. siue ephodion. Viaticum: ⁊ quandoq; sumitur pro apparatu: quasi επι εν τη οδω.

Ephorus pe. cor. nomen propriũ historici cumani viri ⁊ latine super inspector prędes prędectus eps. ab επι ⁊ οραω aspicio. Quo vocabulo Licero vtitur pro quodam magistratu lacedemoniorum. Erant enim ephoritales apud lacedemonios quales apud romanos tribuni plebis qui a Theopompo fic appositi regibus sunt: vt apud romanos consulibus tribuni. Satis constat ab ephoris reges electos alios fuisse: alios interemptos. Olim pro ministris regum fuerunt: paulatim deinde omnem potentiam in se transferentes ad id licentię peruenerunt: vt sensim a rege magistratum propium cõstituerint nomine ephoriam. Ephoria Tutela.

Epi. prępositio greca: quę quandoq; ad. quandoq; in. quandoq; aduersus: vel contra: quandoq; supra.

Epialos gentis febris est ex pituita frigida ⁊ vitrea putrefacta/ q̄ nomen dedit ei placida pellacia ponti subdola quā greci ἀλεαλος ἡπι σητα. quoniam agitatum ex tranquillo difficillimum efficitur: vel ἀπο του ἡπιος α λεαι νειν: quia blande ac modice calfaciat.

Epibate: sūt bellatores in re nautica. Vircius in cōmē. belli alexandrini. Capta est vna hostiū quadriremis: deprēssa est altera: alteraq̄ perturbata: deinde oēs epibatis nudatę. Idez in cō. belli aphrici Remigū partē. Ex classe gallozū rhodioz epibatoum armata ἐπι βαθης tamen proprie. Ascensor dicitur ἀπο του ῥιματος βαι νω.

Epibatra. ę. pe. pro. scala nautica.

Epicharida. pe. coz. genus nauiculę.

Epicheremata argumētatōes sūt q̄ nōnulli rōnes appellauerūt Li. ratiocinatiua. Vier. ad Aug. Ego simplr fateoz dignatiōi tuę licet stilus ⁊ ἐπιχειρι ματα tua mihi videretur tamē non temere exemplaribus litteraz credendum putaui.

Epiecnū. latine cōe. pmiscuū. ex ἐπι και κοινου q̄ est cōe in teresse autē inter genus cōe ⁊ epicenon: qz in gñe cōi ⁊ boues sūt ⁊ pecoza: in epiceno pecoza trū. Et in gñe cōi ambo articuli sūt. Vic ⁊ hęc cū noīe cōicat: vt hic ⁊ hęc canis. Epicenō aūt cū articulo vno masculino cōicat nomē femininū vt hic passer: sub quo intelligit femina: ⁊ sub neutro itelligit femina: vt hoc pecus: vt Virg. Lenta salix feto pecori. i. grauido.

Epicarmus nomen philosophi. Siculi eruditione p̄cellentis et acumine ingenij p̄diti. Luius mentionē facit. Li. li. j. tus. q.

Suidas. ἐπι χαριος τι τυο ουκ ἐχει μαρου και σικι λος σιρακουσιος ευρε τηρ κωμω δι αν και τα λοιπα.

Epicurus. pe. coz. nomen phi voluptarij. A quo ducta est secta. Epicureū q̄ sūmū bonū in voluptate collocāt. De q̄bus Sidonius. Ast epicureos eliminat vndiq̄ virtus. Vic fuit athenięs Pago Largetius bonoz magister. vña Papinio in syluis oz. Mallet deserto senioz gargetius horto.

Epictetus. pe. pro. nomē phi stoici q̄ ex hieropoli phrygię vrbe originē ducens romę. Epaphrodito cuidā neronis familiari seruiuit. Atq̄ ad Marci vsq̄ Antonini tpa peruenit. Domiano aūt imperante eius dominatu offensus roma hieropolim migrauit ratus vez esse q̄ est tragicū: patriam esse cuiusq̄ vbi quis recte ageret. Tanta vo apud omnes homines eius vitę admiratio extitit: vt Lucianus syrus epicteti lucernam fictilem tribus drachmarum millibus ob eius auctoritatem venisse tradat. Vic enchiridion scripsit opus vtile quod angelus politianus nuper latinum fecit.

Epicrocum. pe. coz. genus amiculi croco tinctum.

Epidamnus ciuitas epiri. ab epidamno rege barbaroz. Sed romani coloniā deducentes: vt inqt Ply. dirrachiū dicere maluerunt ꝓpter inauspicatū nomen epidāni: tanq̄ a dāno dicatur epidamnū ad q̄ alluſit Plau. in Meñ. cū ait. Ne mihi damnā in epidāno duas: tanq̄ nomē indutū sit epidāno q̄ illuc nemo sine dāno diuertat. De hac Luc. lib. x. Ad campos epidāne tuos Apianus sic bz. Epidānus rex vrbē cōdidit quę ab ipso nomē assumpsit. Huius ex filia nepos dyrrachius portū vrbi adiecit q̄ dyrrachiū appellatur.

Epidaphne. duę dictiōes: q̄si ad daphnem. Locus in Syria de quo Stra. In seleucidę syrię q̄tuoz insignia sunt oppida: ob id ⁊ tetrapolis dicta regio Antiochia. Epidaphne cognominata. Est aūt daphne antiocenſibus vicinū ⁊ amęnitate in clytū nomē octoginta stadioz ambitu: quo loco Antiochenſiū iuuentus agitabat: dictū a Daphnem Ladonis filia. Jul. Capi. Uerius posteaq̄ in syriam venit in delitijs apō antiochiā ⁊ daphnē vixit. Ammianus. Tunc apud daphnē amęnum illud ⁊ ambitiosam antiochię suburbanum.

Epidaurus. ciuitas in peloponneso: vt Ptolo. inquit a Strabone epidaura dicta Ply. Epidaurum oppidum Aesculapij tēplo celeberrimum. Hoc etiam nomine dicta fuit insula iuxta Dalmatiam in illyrico mari sita. De qua Luc. lib. ij. Illyrius ionias vergens epidaurus mundas.

Epidromes. dicuntur funes quibus rętia tenduntur circa summā ⁊ imam partez q̄ in his rętia discurrant ἐπι enim significat in δρομω curro. Quidam accipiunt pro anulis quibus cortina chordę apenditur.

Epigamia. ę. connubium: affinitas cum alijs gentibus.

Epigenes nomen philosophi byzantini.

Epigoni dicti sūt auctores secūdi belli thebani q̄si fętus illoz q̄ primū cōfecerant bellū grece enī ἐπιγόνη fętus appellat: ⁊ q̄ post gignit. Inde euripides tragicus: tragediā hoc argumēto cōpositā epigonos iscripsit: q̄agi exposcebat voce magna scenicoz ⁊ sonoza. Ob hoc dixit. Li. lib. j. offi. q̄ histriones voce freti agūt epigonos medęaq̄. Errāt q̄ existimant epigonos apud Stra. eē pplos a q̄bus fabulę nomē inditus sit cū epigoni dicti sint gñali vocabulo oēs illi q̄ ex diuersis pplis oriati: scōm bellū thebanū duce alcmeone fecerunt q̄si post geniti ⁊ filij illoz qui in primo bello ad thebas morte oppetierant. Nā ex Statij lectione ostat bellū thebanum et noīa ducū: qui in eo bello occubuerunt. Quoz filij vt morte parentū vlciscerent cōi osilio ō thebanos iterū arma mouerunt quę acceperant responsum ab apolline eam se ciuitatē expugnaturos si Alcmeoné Amphiarai filiū imperatorē rei bellicę fecissent. Igit Alcmeon exercitu ex grecis collecto cōtra thebas duxit copias: accerrimeq̄ omissa pugna potitus est victoria ⁊ thebę captę ac dirute sunt: epigoni ēt dicti sunt successores macedonū veteranoz̄ qui sub Alexandro magno ex asiaticis feminis sobolem susceperunt. Quę soboles vt historici memorant nomen hebuit epigoni: qui in castris nati: in armis educatia parunla ętate periculis exercitati: labozibus durati prozsus inuiti extiterunt.

Epigrāma. atis. seu epigrāmatū. ati. oz inscriptio vl supscriptio ab ἐπι super γραμμα littera vel scriptio. Hinc epigrāmatarius ⁊ epigrāmatista pro eo qui epigrāmata componit.

Epigraphe. penultima correpta. titulus in scriptio: census idest dinumeratio ciuium lustrum.

Epigryphus. pe. coz. dicitur qui habet aduncum nasum.

Epiglossis: seu epiglottis. fistula exterioz est. Quo etiam vocabulo dicitur eius fistulę superioz pars: qua cibus potusq̄ feruntur. Totaq̄ Curculio vocatur.

Epilepsia ἐπι λιψια. pe. pro. latine corrreptio seu apprēnsio oz Morbus est sic dictus q̄ mentem apprehendens corpus pariter possideat ex melācholico humore. Contrahuntur enim nerui ex hoc morbo. Dr ⁊ morbus caducus Vulgus appellat lunaticum. Idē comitialis appellatur eo q̄ sic cuiq̄ in comitijs otigisse deprēnsum fuisset dimittebant comitia. Sūt ēt huius morbi alia noīa: de quibus in dictione Comitialis.

Epilepticus. qui ex epilepsia laborat.

Epilogus pe. coz. latine ꝺcluſio. Nā q̄s nos ꝺcluſiōes dicimus: greci epilogos appellāt: ab ἐπι q̄ diminutionē hic denotat. ⁊ λογος sermo epilogus ę̄ps nouissima oronis: quā q̄dā cumulū: q̄dā p oratione vocāt. Rhetorici tripartitū epilogū faciūt ostantē ex numeratiōe: amplificatiōe ⁊ cōmiseratiōe. Per enumerationē fit rez repetitio q̄ grece oz anacephaleosis. i. recapitulatio. Per amplificationē ocitant aī auditoz̄. Per cōmiserationē flectuntur ad misericordiam.

Epilogismus cogitatio. Computus.

Epimachus. penultima correpta. nomen proprium viri: ⁊ latine facilis expugnatu dicitur.

Epimenides. pe. coz. nomē phi cretensis cōtemporanei pythagorę q̄ multa ⁊ versu ⁊ prosa scripsit: vixitq̄ annis. clxxix. vl scōm aliquos. ccxciiij. Uide Laertium.

Epimendium: vt Ply. scribit est tertium bulbi genus cibis gratum angustius folio minusq̄ aspero.

Epimone. pe. coz. latine pseuerātia. Figura q̄n ad maiorē certitudinem in eadem dictione persetierat vt apud Virgil. Sic sic iuuat ire per vmbras. Hęc etiam epizeuxis vocatur.

Epinicia. oz. greci vocāt prędmiū ⁊ celebritates p parta victoria ἐπινικιος ἐπι και νικαω οθεν παραγεται και μικοτεος. Victorialis. Vier. li. ij. mach. Et cum epinicia agerent in hierosolymis. i. solēnitates de victoriis. Sue. vo accipit p carminibus ac laudationibus compositis cum in Nerone

scribit. Sequenti die lętum inter lętos cantaturum epinicia quę iam nunc sibi componi oporteret.

Epiphania.grece apparitio seu manifestatio latine ὁ φάνω enī manifesto. Vier. Dies epiphanioꝝ greco sermone sic vocat. Qđ enī apud nos apparitionē vel oñionē dicimus: greci epiphaniā vocāt. Hoc ât iō qz dñs noster hodie saluatoꝝ apparuit in tenebris. Licet enīz olim natus eēt ex mā. ꝛ. xxx. annoꝝ expleret ętatez tñ ignorabat a mūdo: eo tpe cognitus est quo ad Joannē bap. vt in iordane baptizaret aduenit: et vox de cęlo p'ris intonātis audita est: hic est filius meus dilectus in quo mihi bñ cōplacui. Quē pater de cęlis monstrauerat voce: hunc sp'ūs scūs ver sus in colūbā: ꝛ sup caput illius sedens tactu quoqz ipso voluit demōstrare ne qs alius dei filius putaret ex pplo. Epiphania quoqz vocatur cū latitudo mēsuratur cū longitudine. Vide in dictione Hzame.

Epiphanes. penultima producta. latine illustris. ἐπι super φα νος clarus. Unde Antiochus epiphanes. i. illustris qui fuit crudelissimus omnium tyrannoꝝ.

Epiphoza. pe. coz. morb' oculoꝝ: quē vulgo lachrymā vocāt: cū defensus humoris oculos angit ἀπο του ἐπι φερειν hoc ē ab iferendo. Ply. Laro peponū epiphoris oculoꝝ ꝛ doloribus pdest. Col. li. vij. de maguderi. Eadē radix ꝛtusa ꝛ cum oleo lētisci ī vncta vitiū expurgat: epiphorā: suppzimit polēta ꝛsparsa, mulsa'q. Dī ꝛ de aliis mēbris. Ply. Festium vō epiphoris cū ramis laureę tenere adeo peculiaris est.

Epirbedum. rheda' compositum nomē ex greco ꝛ gallico ἐπι ꝛ rheda gallicum latini epirbedium dixerunt. Juuena. Triꝰ trahunt epiredia collo.

Epirus. pe. p. Continēs ôz. hoc est firma terra: regio q̄ mollossa dicta est. ꝛ achaone belleni fratre Chaonia nunc vō Albania vocat. Terminat epir'a septentriōe macedonia: ab oriente achaia. Ab occidente Jonio mari. In ea sunt ciuitates Nicopolis. ꝛ Ambracia: hinc epirota: qui est ex Epiro.

Epiodū seu epioediū: canticū quod ôz cadauerinondū sepulto alio noīe nenia ôz. e ἐπι super ᾠδη canticum.

Eps greciū inde ductū: qꝝ ille qui p̄ficit sup intēdit: curans eoꝝ gerens ἐπι σκοπος intentio consideratio. Ergo ἐπι σκοπεῖν latine sup intendere possumus dicere: vt itelligat non se ep'm q̄ pesse dilexerit nō prodesse. Et ppzie ôz qui prę est pari cęteris qz venalibus rebus ciuitatibus ob quotidianum victū necessarijs: epatus dignitas ipsa. episcopiū epi habitatio. epaliter intēte. Aug. lib. v. con. Suscepit me p'ne ille hō dei: ꝛ peregrina ionē meā satis epaliter dilexit.

Epistola. ἀπο του ἐπι στελλειν qđ est mittere: qz ad absentes mittit: hinc epistolare qđ ad epistolā pertinet. Vier. Neqz enim epistolaris angustia euagari longius patiebat libanius autē in libello epistolandi. ἀρίστα διαντίζευη θεῖη ἐπιζει λαι εἰ γνοίη τίεζι ἐπιζολή καὶ τί λεγει ἐναντιθέμις ἡ εἰς ποζα πρόσαγορίας διαίρεῖται ἐπιζολή μεν οὖν ἐζὴν ὁμιλία ἐγγραμματο εἰποντος προς απόντα γίνομερη καὶ κρειδλη ὡσκοπον ἐκτὰληρουσα ερειδλε τις ἐν αυτηος ωορωαοντι ωρος απόντα διαιρεῖται δλε εἰς συχνας τε καὶ τα μτολους προσἰγορίας.

Epistolum. parua epistola. Latul. Conscriptuz hoc lachrymis mittis epistolum.

Epistylium. capitellum quod super colūnam ponitur.

Epistates. grece dicitur qui a nobis Villicus procuratoꝝ ac pzepositus rei faciendę vocatur.

Epistomiū: ôz in fontibus manu fabzefactis in q̄bus sunt singulę plurales aquā transmittentes. Sene. ad Lucil. Nisi aquā argentea epistomia effuderint ꝛ adhuc plebeias fistulas loquoꝝ. Var. li. iij. de re rus. cū ꝛ aqua calida ꝛ frigida ex orbe ligneo mensaqz quā dixi in p̄mis radijs esse epistomijs versis ad vnum quēqz factum sic vt fluat in conuiuam.

Epischidion apud Vict. accipitur pro cuneo.

Episynalipha. oglutinatio duaꝝ syllabaꝝ ī vnā qđ ī diphtōgo: ꝛ synereseī fieri ôz tingit. Nā συναλειφί conuinctio dicit.

Epitaphiū. latine supza sepulchzū ταφος enim sepulchzum: et sumit' pro laude post sepulturā: est enīz elogium quod in sepulchris marmoreis incisum videmus completa sepultura. Accipitur ꝛ titulo ꝛ pro oratione funebzi.

Epithalamiū. sacer hymnus qui in sponsalijs cantur.

Epitheſis. pe. coz. impositio spostura. aggressus. Epitheres modestus: impostoz: fraudatoz.

Epitheton. pe. coz. a Quintil. ôz Appositū ab alijs adiectiuum ab ἐπι qđ significat in ꝛ τιθημι quasi impositus. Epitheta nobus de causis noibus addunt. Discretionis: vt phzygie montibus de causis noibus addunt. Discretionis: vt phzygie montibus idę. Propzietatis: vt terribili imperium ta dentibus atris. Ornatus vt alma venus.

Epithome. es. pe. pzo. breuiarium vel inciso dicitur ꝛ compendium ab ἐπι super ꝛ τομη incisio vel intersectum.

Epithogium genus pallij: quod supza togam ferebatur. Compositum nomen ex greco ꝛ latino.

Epithima pe. p. dici pōt superimpositū: operculū θημι positi ôz quicqđ alicui rei imponitur ex quo medicamenta quę ad refrigerandū coz imponuntur epithimata dicuntur.

Epithimia. ę. cum accentu in pe. latine dicitur concupiscentia. Desiderium euaporatio sacrozum.

Epithyz. gñs edulij seu casei ficuli. Fit enī ab ἐπι ꝛ τυρος caseus. Epitiz ét siue Pytyz ôz a cōfracta olina q̄ grece ôz τη θυρης. Unā apud Col. Epithyz ꝺditura olinaz legimus.

Epitrapezia dñr generaliter mensis apta quę sunt vascula ꝛ potoria ꝛ escaria. ab ἐπι ꝛ trapeza mensa.

Epitritus pe. coz. pes ex quattuoz syllabis constans: quaz vna sp ab alijs tribus discrepat. Primus constat ex iambo: ꝛ spondeo. i. ex prima breui ꝛ tribus lōgis vt sacerdos. Secōs ex trochęo ꝛ spondeo. i. ex secunda breui alijs longis vt cōditores. Tertius ex spondeo ꝛ iambo vt. i. ex tertia breui alijs longis vt hereditas. Quartus ex spōdeo: ꝛ trochęo. i. ex quarta breui cęteris longis: vt Celestinus.

Epitrocasmos. verboꝝ super se inuicem effusio vel supernatio quę fit aduersarij turbandi causa.

Epizeuxis. combinatio. Figura cū dictio in versu absqz medio aliarum combinatur. Virg. Me me aduersum qui feci.

Epos. carmen heroicū diuinaz rez ꝛ heroicaz humanarūqz cōprehensio. Mar. Scribamus epodos cępisti scribere Cesti ęmula ne starēt carmina nostra tuis. Cōpositū cū ωδη qui est cantus: apud nos ôz epodus q̄si carminis cantus. Et hic epodion diminutiuū. i. parvū carmē quod a lyricis clausula breuis ôz q̄si pciosos versus ītegris subijciat: vt apō Hora. Beatus ille qui, pcul negocijs: deinde sequit' pcisus: vt pisca gens mortalium. Et sic deinceps alterni quibus aliqua pars deest: ꝛ sunt ipsis pzecedentibus similes.

Epulę ab opulētia: siue abedēdo q̄si adipulę: sūt cibi ministerio hoīum in nostrū vsum cōparati. Epulū vō significat solemnizes ꝛ pprie publicū conuiuiū in ppatulo ciuibus exhibitū sue in dedicatione tēpli: siue in triūpho: siue in funere: siue ludoꝝ cā q̄le iperatozes apud romanos ꝛ q̄le factū esse ostat a pluribus qui testō legauerunt epulum quot annis ad sepulchzum rosis ꝛ varijs respersum odozibus pro hereditatum facultatib' exhibēdū. Juue. Unū epulū possis cētū dare pitheogozeis. Sed ꝺfunduntē q̄ndoqz. Nā epulū pro priuato cōmuni inuenit: ꝛ epulę pro conuiuio ī cōi. Li. p. L. Plau. Sepulchzū L. catilinę floribus ornatū. hoīum audacissimoꝝ ac cometi coꝝ hostiū conuentū epulisqz celebratum est.

Epulari est in conuiuio esse: seu conuiuari. Liui. lib. xxv. Vulgo apertis ianuis in ppatulo epulati sunt. Construitur quādoqz cū actō quasi pro comedo. Amb. Non statim: inqt epulamur omnia neqz potamus omnia.

Epulones. dicti sūt quiqz. vīi ꝛ coepulones qui simul epulātur. Itē epulones dicebant' quos pontifices ppter sacrificiosqz multitudinē esse voluerunt vt ludoꝝ epulare sacrificiū conficerent: auctoz est Li. lib. iij. de oza. Vi epulas iouī cęterisqz diis instituendi ptātē habebant. vīi Aug. lib. de ci. dei asserit epulones perpetuos fuisse q̄ ad aureā iouis mensam statuqz appositā perpetui erant conuiuę vt mimoꝝ potius ꝛ parasitoꝝ contubernia: qz dei sacra celebrarentur.

Epulare.qđ ad epulas ptinet: vt epulare sacrificiū: epularis sermo.qui conuiuio fit. Apul. Jam illutis luminibus epularis percrebuit. Epulares ēt vocabantur qui in sacris epulabantur. Var. Dum epulares nocte epularentur.

Epulatorius.a.um. quod aptum est vt in epulis comedatur. Amb.ad Simpli. Bona opera epulatoria dicimus que sunt esui. Et paulopost. Epulatoria ⁊ refectoria requies in deo q̄ facit animi tranquillitatem.

E ante Q

Equus aial q̄drupes qui ⁊ caballus.ab eq̄litate dictus. detracta prima littera.que diphthongum faciebat: qz pares eligebantur qui bigis quadrigisq; iungerentur. Equoꝝ alij gradarij qui molli gradu.⁊ sine succussura incedūt. Contra succussores sessorē frequenter inq̄etāt. Alij dicunt̄ Veredi ⁊ cursu velocissimi quibus maiores vsi sunt in venatione.

Eques generis có.significat hoīem equo īsidentē. vnde eq̄tes a peditib⁹ distinguunt̄. Virg.li.ix. Interea p̄missi equites ex vrbe latina. Sumit̄ qñq; p ipo equo. Idem. Dorsoq; equitem docuere sub armis. Insultare solo: ⁊ gressus glomerare superbos. Et eques dicit̄ q̄ equestrem dignitatem adeptus est.

Equester ab eques fit.sicut a pedes pedester. vñ pedestres ⁊ eq̄stres copię. Equestrē vō ordinē. medium fuisse cōstat inter patricios ⁊ plebē. Si oliz sub Romulo regibusq; celeres dicebantur a celere remi intersectore. deinde a flectendis animis: qui iudices erant: siue potius a flectendis equis Flexumines vocitati: postea Trossuli a trossulo oppido thuscie. q̄ id sine vllo peditum adiumento equites cepissent.

Equestre.es.dictum est quod equiti debatur.

Equestria loca erant in q̄bus sedebāt equites. Seneca li. vij. ō brifi. Equestria olim equitū romanoꝝ sunt. Et iterū Sz cū in theatrū veni si plena sunt eq̄stria ⁊ iure habeo locū illic qz sedere mihi licet. Sic popularia dicebantur vbi plebs ipa in theatro sedebat. Sue.in Domi. Et qz pars maior intra popularia decreuerat q̄nquagenas tesseras in singulos cuneos equestres ac senatorij ordinis pronunciauit.

Equito.as.dicit̄ de hoīe q̄ equo insidente.⁊ de equo. Lucil. de equo. Nēpe hūc currere equū nos atq; equitare videmus. Huius cōposita sūt. Adeq̄to: qō est iuxta eq̄to. Liui. Adequitauit deinde senīm portis. Obequito. circūequito. Idē Obequitare iubet hostium portis. Perequito sicut peragro: vt apud eundem. Cum peq̄tasset aciem tantum iniecit ardoris vt cum vltra sustinuerint impetum equi.

Equitatus.mō eq̄tum turmā significat: sicut peditatus pro pedestribus copijs mō actū eq̄tādi. Ply. Femina equitatu ateri ⁊ aduri solent: modo ordinem eq̄strem. Idē lib. xxxiij. Quinentiam ipsum equitum nomen sepe variatum est ī bis quoq; qui ad equitandum trahebantur.

Eq̄rius.a.um.quod ad equoꝝ ptinet: vt equarius medicus qui equis medetur. Val.max.li.vlt. Elophilus eq̄rius medicus L. Marium septies consulem auū sibi vēdicādo se exercuit.

Equinus.a.um.possessium. Poza. Humano capiti ceruicem pictor equinam iungere si velit.

Equio.is.de equis dicitur cum coitum appetunt. sicut Laulio de canibus.⁊ Subo de suibus. Colu.lib.vij. Equienti mulę cruda brassica datur.

Equimentuz.merces q̄ daf̄ p admissura equi. Var. An si equā emisses quadrupedē vt meo asino reatino admittens quantum popposcisses dedissem equimenti.

Equitium.equoꝝ mandra. Ulpi. Equitij vsu legato videndū an ⁊ domare possit ⁊ ad vehendum subugo vti.

Equitius nomen viri proprium ⁊ cognomen familię romanę ab equo deductum.

Equile pe.p.stabulum equoꝝ sicut ab oue ouile. vnde var. suadet frenos in equili suspendendum vt oculi equuleoꝝ cōsuescant videre eoꝝ facie: ⁊ e motu crepitus audire cū iā ad manus accedere consueuerint interdū imponere his puerum.

Equiso equoꝝ domitor: Var. Nam vt equus qui aduehendū est natus nō traditur magistro vt equiso doceat tolluti incedere. Et non tantum equoꝝ magistrū sed ēt omnium rerum quarum ei regimen conceditur equiso designat.

Equitabilis.locus ī quo equi facile inambulare possunt. Liui. Opportuna explicandis copijs regio erat equitabilis ⁊ vasta planicies. Idem otrariū posuit. Imber violentius q̄ alias fusus campos lubricos inequitabiles fecerat.

Equuleus diminutiuum: sumitur pro pulo equino ⁊ nouello. Li.in boxen. Ut igitur domitores equoꝝ non verba soluz adhibent ad domādū sed cibū ēt sepe subtrahunt: vt fame debilitet̄ equuleoꝝ nimis effrēata vis. Est ⁊ equule⁹ tormēti gen⁹ in eq̄ forma in quē ijciebant̄ rei. Li.li.v.tus. Nec ēt in equuleū ijciunt̄ quo vita nō aspirat beata. Idē de fi.lib. iiij. Nec si ille sapiens ad toxotis equuleū a tyranno ire cogatur simulem habeat vultum vt si ampulam perdidisset.

Equuleus ēt diminutiuum. Li. de signis Equulos argenteos nobiles q̄ maximi fuerunt aufert. Et li.iij. de natura deoꝝ. Oia imperfectis ⁊ maturis docet esse melioza. vt in equo q̄ in equulo. in cane q̄ in catulo in viro q̄ in puero. Var. ait equulum post annum ⁊ sex mēses domari posse. Sic equula Idem. Nemo est tam negligens quin summa diligentia eligat asinum qui suam saliat equulam.

Equiria: ludi quos Romulus Marti instituit. In his enim ludis currere in Martio campo equi solebant.

Equidēnō ab ego ⁊ quidē cōposita diunctio sed simplex ē. Sa. Iust. Ego equidez sic existimo. Naz si esset cōposita. non sub ūgeret ego. q̄q; apud. Uir. Ubiq; ego q̄dē significet. Equidem meriti nec deprecoz inquit. Persius posuit pro q̄dem. Non eq̄dē hoc dubites amboꝝ fedre certo cōsentire dies.

E ante R

Erasistratus nomen medici eximij.ex Arist. familia nati. ερος amozem σρατος exercitum significat.

Erate es.penul.cozrep.nympha oceani ⁊ tethyos filia ab ερος q̄ est amoz.

Eratę numero plurali: vzbs cozytanozum.

Erato.pe.coz.vna musaz ab amoze dicta. ερος εραμαι amo q̄ p̄sit bis q̄ amozis faces rapiuntur. Uir.li.x. Nunc age qui reges erato q̄ tempoza rex: quis latio antiquo fuerit status.

Eratosthenes.pe.coz.nomē phī qui ozbis terrarum mēsoz appellatus est. hic vixit annis.lxxxj. sicut ⁊ plato.⁊ Diogenes cynicus ⁊ xenocrates platonicus. ερατος εραμαι και τοσθενος δυναμις σοκρατος λεγετι υν και ιατρος ποριστικος και μαθηματικός.

Erasinus pe. p.zo. fluuius in argolica. Papi. Ruit agmine facto Inachus ⁊ gelidas surgens Erasinus ad arctos. Dictus est ⁊ Arsinus.⁊ in archadia vbi boxuz habet Stympbal⁹. Sūt ⁊ Erasini in peloponneso alij sicut strabo scribit.

Ercinia multis syluis nomē ē inditū. sed apud germanos maxime q̄ apud grecos Oxcimia dr: Ab heluetijs ad nemetū triacozūq; fines ,ptēdit̄ ⁊ ad dacos ⁊ danubiū ide ab alias gētes lōgitudidine sex dierū multis seris abūdās ⁊ ,pceris frequens arboxibus. sunt qui hoc nomen aspirēt.⁊ cū.y. scribāt

Erciscere prisca lingua significat diuidere. Inde familie erciscū dę.i. reifamiliaris diuidēdę. Quidā ercascundū ab erciū antiqua dictione dici volunt a coercendo. Unde ⁊ Jouem erciū puto dictum q̄ mala crederetur arcere.

Erebus pe.coz.fluuius.inferoꝝ. Uir. Magnos erebi tranauimus amnes. Qñq; p obscuriozi iferni parte. vt Imas erebi descēdit ad vmbzas. varro ex erebo natam noctē ait. Unde ⁊ illud. Erebo creatam fuscis crinibus noctem inuoco.

Erembi.ppli in arabia qui pxrupta saxa nudi inhabitāt.

Eregione.ex aduerso ex opposito.

Eremea.ere tua. Uide supza.in e.⁊ ex.

Erepublica idest ex vtilitate ⁊ commodo publico. Sue.i Iesa. Plęriq; pecunias contulerunt ne catone quidem abnuēte eam largionem e republica fieri. econtrario dicimus Abre est. pro eo quod est contra commodum.

Eremus.pe.pro.naz apud grecos per.h.scribitur ερημος solet tñ ab aliquibus corripi pp iopiā lfaz grecarum: vt Prę-

potens martyr eremiqz cultoz. Est ꝛ generis sę. Hiero. Inter multos sępe dubitatū ē a quo habitari cępta sit eremus. Significatqz eremus solitudinē. Hinc Eremittę ꝛ eremitani Unde ordo eremitanus sub diuo Augusl. militans non tā doctrina q̄z virtutibus insignis.

Erga ꝓpositio licet eādē vim habere videaℓ cū cōtra beniuolē tia tñ plena ē: vt ꝓ meo sūmo egra te amore onus subeo.

Erga syrus nomen viri. ꝓprium.

Ergo illatiua siue cōpletiua coniunctio ē que minoribus adhi betur clausulis. sic igitur. Aliqñ inceptiua est ꝺueniens maxime indignationi. Iuue. Impune ergo mihi recitaueritille togatas hic elegos: Aliqñ hortatiua q̄ ponitur vt hortemur qui tarde aliq̄ḋ faciūt ꝛ affectum exꝑimit reprẽhendentis. Uir. Ergo age chare pater. Aliqñ aduerbium est ꝛ ponitur ꝓ cā. circūflectiturqz vltima. Uirg. lib. vi. Illius ergo venimus ꝛ magnos erebi tranauim⁹ amnes. Sisen. li. iiij. Milites vt lex calphurnia ꝺesserat virtutis ergo ciuitate donati.

Ergon latine opus. a quo fiunt que sequūtur.

Ergastulum pe. coꝛ. taberna vel officina vbi lapides metallaue fodiunt vel aliud quidpiaz operis a vinctis seruis fit. quos Ply. his verbis ꝺescribit. At nūc eaḋē illa vincti pedes: dānate manus iscripti vultus exercent. Dictū ergastulū ab ἐργαξομαι qō est operoꝛ. Iuue. nēpe in lucanos ꝛ thusca ergastula mittas. sed qñ in diuersis locis serui durius operari cogerent. factū est vt ergastula modo ipsos dānatos: seruosue operātes: modo carcerē significet. var. Misitqz mox eo iniuriū qui tota ergastula donaret libertate. Col. li. j. Optume solutis seruis cellę meridiē equinoctialez spectantes fient. vinctisq̄z saluberrimum subterraneum ergastulum: plurimis fitqz id angustis illustratum fenestris.

Ergastulus custos pęnalis loci. Lucil. non ergastulus vnus et alius iudicem apposuit: vt nemo sentētiā libere magis q̄z ergastulus ꝺicere possit. Aliqñ sumit ꝑ opario. Ply. Coli ura ergastulis pessimū est: vt quicquid agit ꝑ ꝺesperantibus.

Ergastularius. q̄ pest ergastulis. vñ Col. li. i. ꝺocet qūo ergastuli ab ergastularijs tractari ꝺebeāt. Ergastes ꝛ ergastic⁹. latie opari⁹. Ergasia opatio. ergaleia ferramẽta. ergasenō officina ergasemos fabricabilis. ergasteriarches tabernari⁹ opifex.

Ergasteriuz: officina vbi aliq̄ḋ opamur. vt est in ꝺecretis ꝺist. xliij. nulli clerico liceat tabernam aut ergasterium habere.

Ergetiui. pe. ꝓ. populi sunt ab ergeto oppido firius. Padranum ergetumqz simul.

Erguminus pen. coꝛ. qui a ꝺemone agitatur. ab ἐργομαι. qō latine ꝺicitur agoꝛ ideſt agitoꝛ ꝓhibeo.

Eriboea. ꝺicta est nouerca Mercurij. i. iuno cuius monitu ꝛ ꝑ cibus ipse mercurius Martē ex vinculis liberauit. Et ꝺici pōt libusculę. nā ἐρις. lis βους bucula siue iuuenca ꝺicitur q̄z Ifidem multa indignatione ꝓsecuta fuit.

Ericates nomē viri ꝛ potest interꝓetari. quasi ira consractus nam ἐρισ. ira. κατεαχω infringo.

Erietheus nomen ꝓprium phaeacis viri. Alter fuit athenarū rex quem Minerua e rure vbi natus erat susceꝑit educauit ꝛ athenienſi populo ꝓ rege tradidit.

Erichthonius rex athenienſis vulcani ꝛ Mineruę filius a quo populus athenienses erichthonius ꝺictus est. hic teste ply. quadrigas ꝓmus iunxit ꝛ ludos instituit in attica regione

Eridamus pe. coꝛ. nomē. Icari filię: que ob fratris necem ꝺoloze percita laueo se suspendit: vt bigynus late tractauit.

Eriphile pe. ꝓ. nomen vꝛoris Amphiarai ꝛ soꝛoris Adrasti. Hec accepto aureo monili latētem maritū ꝓꝺidit. Uirg. li. vj. Dis phedran ꝓcinqz locis mestāqz eriphylez. Scribit ꝛ fine. h. Iune. Occurrunt multę tibi belides atqz eripyle.

Erimantus: qui lites ꝺisseminando diuinat q̄si ἐρις ἐριλοσι. i. litis μαντις diuinus. Iuue. aut ꝺisphilus aut erimantus Erymanthus vō cū. y. ꝛ. h. mōs archadię quo apꝛum agroꝝ vastatoꝛē hercules domuit: viuūqz sup humeros ad Eurysteum ꝺetulit. Quo cōspecto euriste⁹ in ęreo se vase abscō ꝺidit Uir. Aut erymanthi placarit filuā: ꝛ lernā treme fecerit arcu. Est ꝛ filua ꝛ fluui⁹ hoc noīe in alphęō ꝺefluēs vt ostēꝺit ply. li. iiij. Li. li. ij. tuſ. vocat erymathū beluā erymāthiam nastificaz Sophocleus aūt λαμπρειαορος αρκαδιας αφου και ποταμος ρει ερυμανθος προι λεουκα πρου και ιροδλορος φησιν οτι ἐστι τας ωλας του μυκυνου κομισας αυτον αωετεω.

Ermacius: aīa nō maius ericio vt Hiero. inqt similitudinē vsi murisqz hīs. Uñ in palestina Arcon⁹ ꝺr. ꝛ magna ē in istis regiōib⁹ hui⁹ generis abūꝺātia. sꝑqz in cauernis petrarū ꝛ terre foueis habitare ꝺsueuerūt. Dē ab aliq̄bus Lyrogrillus. qō nomē ab horrēꝺo quidaz ꝺeducūt ꝛ cum. h. scribunt.

Erinnys cū. y. furia ifernalis. ꝺicta ꝙ humanā coꝛrumpat mētē αωο του ερρει νοτιν νουτι η ερα λεγεται κγαιακα iv αιω οτι Dui⁹ genitiu⁹ erinnyos ꝛ erinnys latie. ꝛꝓ syncresim erinnys: accusatiu⁹ erinnya ꝛ erinnyn. i plī erinnyes.

Eripio. is. pe. coꝛ. extra rapio. Et ꝺstruiē cum ꝺō ferre in malam partē: vt eripuisti mihi substantiaz. Aliq̄ qñ cū ablatiuo i vtrāqz partē. vt eripuisti me a piculo ꝛ eripuisti a me libr.

Eriphysa. insula vna ex ꝙlijs. quasi ἐρι ꝑ ideſt litem φυσαω sufflans ꝺicitur.

Erodius ꝛ Erodion. auis maioꝛ omnium volatilium ꝛ aquilā vincit ꝛ comedit.

Erogo. as. pe. coꝛ. ꝺistribuo ꝛ q̄si rogatoꝛib⁹ ꝺistribuo. Hier. ad Julianū. Cū multis erogaueris cēsum tuū ꝛ ꝙdam tua gaudeant libertate. tñ multo plures sunt q̄bus nihil ꝺedisti Inuenitur etiam Errogare. quod est vt Fes. inquit ex lege vetere aliquid per nouam legem eximere.

Erotema. pe. ꝓ. grēce. εροτημα interrogatio latine ꝺicitur. Ut quo res summa pātur: sūmā quā ꝓtendimus arcē. Erotematicus interrogatiuus ερωταω ερωτωεσι τοερομαι.

Erroꝛ inqt Aug. li. enchiridion. est existimatio vel approbatio veri ꝑ falso vel ecōuerso ꝛ certi ꝑ incerto vel econtrario. et errare est putare vel approbare verę esse qō falsum est. vel falsum eē qō verę est: vel certū ꝑ incerto siue falsū siue verę sit. vñ sciendū ꝙ licet ꝙs absqz ignorātia errare nequeāt nō tñ qui aliq̄ḋ nescit: ꝺtinuo errat: sꝛ qui se existimat scire qō nescit: ꝛ falsum ꝑ vō: siue incertū ꝑ icerto approbat. Accipiē et qñqz erroꝛ ꝑ pctō: ꝛ qñqz ꝑ vagatione. Et errare ꝑ vagari ꝛ ꝺiscurrere. Uirg. Uiꝺistis siquam hic errātē sorte sororū Sed qñ pecuꝺes errando. i. vagando pascuntur. errare ponitur ꝑ pascere: vt mille meę ficulis errāt in montibus agnę. Itē qꝛ errādo sępe a recta via ꝺeflectimur errare sumiē ꝑ peccare. Sane iter erroꝛē ꝛ errationē hoc itereſe ꝺo. existimat ꝙ erroꝛ animi fit: erratio pedū. Ter. in adel. Sane hac multo ꝓpius ibis ꝛ minoꝛ est erratio. i. minus est spatiū ꝙ qō erretur. Cōposita verbi erro sunt Aberro qō est valde vel longe vagoꝛ. Li. in tuſ. Sꝛ redeat vñ aberrauit oſo. ꝺe erro. Oberro: circūerro. Lact. li. ij. Uulgus estimat mortuorum animas circa tumulos ꝛ coꝛpoꝛ suoꝝ reliquias oberrare. Pererro ꝙ totū erro. Col. in ꝓfa. sempqz ritu volucrū lōginqui littoris peregrinus ignotū pererret oꝛbem. Exerro valde erro. Lyrꝛia. ad Januarium. Nequis exoꝛbitans: ꝛ a via veritatis exerrans apud hęreticos iungeretur.

Erratus. us. ꝛ erratū. ti. peccatū. Li. tironi. Tantū mihi ꝺoloꝛis cruciatūqz attulerūt erranta meę ętatis: vt non solum aius a factis. sed aures quoqz a cōmemoꝛatione abhoꝛreāt. Et in ꝺecretis ꝺist. xl. scribitur. Quod aliquando in ipsis quoqz cōspicimus erratibus electoꝛum.

Errones sunt vagabundi. Tibul. Atqz iteꝛ erronem sub tua signa voca. Sappho. At vos erroné tellure remittite nostriz Ulp. errones appellantur serui qui non ꝙḋ fugiūt sed frequenter sine cā vagantur ꝛ tꝛibus in res nugatorias cōsumptis seruis ad ꝺōminum redeūt

Errabūdus affatiz vel valde errās. Uirg. Si qua forte ferant oculis sese obuia nostris errabunda bouis vestigia.

Erratic⁹. a. ū. qō vbiqz serpit: seu vbiqz nascit: vt vitis erratica

Erubesco: ꝛ rubēs fio. Aug. ꝓ translationem ꝑ verecūꝺoziu si-

gnificatione actiua posuit cū ait. Quisquis me erubuerit coram hominibus: erubescam eum coꝝ patre meo.

Eruca.pe.pro.si apuleo. credit ab hērēdo venit. quoniā rebus quas occupat tenaciꝫ ihereat. Uel a aliis magis fine.h.ꝛ fine diphthōgo scribi placet: ꝛa rodēdo deduci. est aūt genꝰ vermis. Lāpē alio nōie: q̄ in oleꝝ folia repit abroditqꝫ pīertim brassicas. Lol.li.xii. vbi vo apricis regionibus post pluuias noxia icesserūt aialia q̄a nobis appellāt̄ erucę. ḡce aūt cāpę nōiantur: vl manu colligi debēt vel matutinis tpibus fruticęs olerū cōcuti. Sic enī dum adhuc torpēt nocturno frigore si deciderint nō amplius in superiorē ptē prepūt. Est ēt Eruca herba q̄dā virtutis callidę dicta siꝛ q̄ erodat. Nam bestiolas oēs corpori innascentes erodit: venerēq̄ excitat. Ouid. de reme. Nec minꝰ erucas iubeo vitare salaces. Lol. Excitet vt veneri tardos eruca maritos. Sūt qui erucā dici velint q̄ vrat: Naz linguā pungit. ꝛ sanguinem exurit vt fit eruca quasi vruca.u.i.e. versa Aut q̄ fortasse dicta fit ab esu boc est ab edēdo. Et cū principio esset esuca: postea cōmutatione litterę facta est eruca vt ex valesio Ualerius.

Eructo.as.er e ꝛ ructo. qō est frequētatiuū verbi Erugo.is. Iue. posuit exēplū de Ructo. Si bene ructauit. si recte minxit amicus. De Eructo hiero. Eructauit coꝛ meū verbū bonuz Est ꝛ ructo in eadē significatione. Horaz. hic dum sublimis versus ructaꝫ errat. ructo aūt a rugo.is.xi.ctū. vñ Ructus a ructo quoꝝ fit ructito aliud frequētatiuū. Lol.li.vij. ō bone ęgrotante sic mḡt. Hemitus exprimit: locoq̄ stare nō patitur sępe decūbere ꝛ ructitare cępit: caudāq̄ crebrius agere. Dē ructuo.as.ꝛ ructor. Dic a Sidonio dicta est ructuario esculēta. Ex quo eructuo. Aug. Illi audiūt tanq̄ verbū eructuatū: illi tāq̄ sciaz annūciatā. Quod enī ructuaꝫ: pñtibꝰ ructuaꝫ. Est āt eructare ppie extra ructū mittere q̄uis ad alia trāsferaꝫ. Lol.li.ix. Neq̄ ipsuz viuariū repleꝫ ogerie quam tepestatibꝰ eructat pelagi violentia. Est ꝛ irructo. Plau.in pseu. quid tu malum ergo in os mihi ebrius eructas.

Erudio.is.penultima correpta. significat ex rudi doctum facio Hinc eruditio pro doctrina.

Erudio as.pe.coꝛ.ab.e.ꝛ rudero. rudero vo a rudꝰ eris. Et sūt rudera purgamēta. puta cemētū lapides confracti arena calx et hmōi ex ruinis congesta. hinc ruderatꝰ ager q̄ veterū edificioꝝ materia scatet. Eruderare itaq̄ ē purgare ꝛ rudus exiacere. Ambro. de obitu Theo. sed Isaach obstructos ab alienigenis puteos eruderauit: nec latere aquam passus est.

Erugo. Uide supra in dictione Aerugo.

Erumna. vide in dictione Aerumna.

Eruncо.as. vide supra in dictione Aberuncо.

Eruo.is extrabo. Lactā.li.ij. Ipse sibi oculos eruat: vt oēs cęci sint. Interdum eruere est in totum destruere. Idem lib. vij. eruentur funditus ciuitates.

Eruum genus pabuli seu leguminis. Lol. Eruum lętatur loco macro nec humido qz luxuria plerunq̄ corrūpitur. Dictum eruum ab eruendo. Carpitur enim ꝛ manu vellitur.

Eruilia. idem q̄ eruum. Lol. sarsena putat agros stercorari lupino faba vicia eruilia lente cicercula piso.

Eryngion herba aculeatę mordacitatis spinosa veluti cardus. satiua in cibis probatur radice tīs quę melle cynamomo ꝛ cariophilo condita gustui non inuucunda est.

Erythace apum cibus oū operantur: quā alij sandaracā. alij cerinthū nomiant. Dic sępe fauoꝝ inanitatibus inuenit sepositus saporis amari. Uar. Erythaen vocāt qua fauos extremos inter se conglutinant. Erythace a coloris rubedine dicitur. grece enim ερυθρα rubor appellatur.

Erythacus. atis hyeme oꝛ phenicurus ęstatate. quaz vulgo pectus rubeum vocant απο του ερυτραι μομαι boc est a rubescendo ερυθακος phenicurus vo q̄ caudam rubeā habeat. phenix purpureum significat ουρα cauda est.

Erythreon rubrum dicitur. Lol. lib. viij. Nec minꝰ asia rutilos quos vocat ερυθρεους boc nōie psei ꝛ Andromachę pater vocatus fuit. A quo teste Solino non solum ab arenarū colore mare id vocatum fuit. quod rubrum dicimus.

Erythręe ciuitas asię non longe achio. ex qua Sibylla fuit quaz numine afflatam crediderunt. Antiqua sane mulier ꝛ diuinatrix: ꝛ tempore Alexandri.

Erythea insula Heryonis regia in mari gaditano. In ea tanta aeris benignitas fertur vt boues pariat pene īmortales. habuit ēt canem gerione: de quo fratre cerberi ita scribit Iulius pollux lib. v. γνωριμος οδε γηρυονου κυονοτας βους φυλατρωψ αδελφος κυτου κερβερου ανιρε θη θλευφη μακλεους

Eryx nomen montis in sicilia: ꝛ nomen ciuitatis in eo site in tēplum Ueneri ostruxit. Eryx filius eius: Ouid. Sed dea nec patitur sic ad sua munera cogi Colle sub vmbroso quam tenet altus eryx. Pōpo. Mōtiuz eryx maxime memoratur ob delubrum Ueneris. Unde venus erycina dicta est. Quicq̄d geminas erycina meos sine fine dolores.

Esau. nomē filij Isaach: q̄ ꝛ eodem. boc est ruſus. ꝛ Seir. quod piloſum ſignificat appellatus ē.

Esca cibus qui datur hominibus animalibusq̄. Et esca est que datur auibus piscibusue ad decipiendum a quo fit Inesco as. ꝛ Escarius. ꝛ esculentus: adiectiua. ꝛ Efito.

Escarius.a.um. quod ad escam pertinet. vt escaria vasa. Plyn. Ad escaria vasa totum rubens vitrum non translucens. Escaria mensa in qua homines epulantur.

Esculentus.a.um. quod ad edendum pertinet. Plyn.li.x. Accipi tres totius massilię bumi fetificāt: nihil esculenti rapere vnq̄ ex funeꝝ ferculis. Hiero. ad Eust. Posuit esculentioꝝ pro delicatioꝝ cum ait. Quod si volueris respōdere te nobili stirpe generatum semper in delicijs: semper in plumis non posse a vino ꝛ esculentioꝝibus cibis abstinere: nec his legibus viuere destrictius. Respondebo. Uine ergo lege tua.

Esculus: arboꝛ glādifera. q̄ veteres ex eius fructu escā sumerēt

Efito as. penultima correpta. frequentatiuuz est a supino esum formatum. Hel. Uidetur autem de Liamo non esitato cū erroris fuisse. scribitur per ę.

Eschon. ciuitas Seon regis amoꝛrheoꝛum in terra Halaad.

Esseda pe.coꝛ. vehicula galloꝝ britānoꝝumq̄ apud belgas primo reperta. Et ppie Essedū in equo. sicut staticulū in vehiculo. petoꝛitum in mula ē. sirius de Asturcone. Aut molli pacata celer trahit asseda collo. Cōfundunt tñ l5. Sue. in clau. solitus in gestatoꝛio ludere: ita essedo alueoq̄ adaptatis ne lusus confunderetur. Hinc essedarij qui esseda regunt.

Essedones: sunt asiaticoꝝ scythaꝝ populi quibus teste herod. li.iiij. hist. mos. est parentum funera cantu prosequi ꝛ cōgregatis proximis cadauera ipsa pecudum admixtis carnibus comedere: qui ossa capitum suoꝝm parentum auro cincta i poculoꝝum tradere ministerium asseruntur.

Essęi Judei. Nam tria iudeoꝝm dogmata vt scribit Josephus extitere pharisei saducei ꝛ essei. Et hi quidem Essei ab vroribus ꝛ vino ꝛ carnibus abstinuerunt semper ꝛ quotidianū ieuniuum verterunt in naturam.

Essentia fit ab infinito eē ꝛ idē ē qō eē: qñ nominaliter accipiꝫ q̄ le ē apō pñū. Uelle suū cuiq̄ ē Ut. n. velle idē ē qō volūtas. ꝛ scire ipz̄ qō sciēt̄ia: ꝛ posse ipz̄ qō potēt̄ia ꝛ viuere ipsuz qō vita. ita esse ipsuz ē qō essentia. Aug. li. xij. ci. dei. sicut ab eo qō est sapęre vocaꝫ sapiēt̄ia sicut ab eo qō esse vocaꝫ essentia nouo quidē nomine quo vsi veteres nō sūt latini sermonis auctores: sunt iā nostris tēporibus vsitato: ne deesset etiam linguę nostrę quod grēci appellāt ουσιαν. hoc enim verbum e verbo expressum est: vt diceret essentia. binc essentiale. quod est essentię. ꝛ essentialitas secum essentiam.

Esto futuri tēporis imperatiui. Interdum concedentis aduerbium est. Uirgilius Esto ęgram nulli quōdā flexeri mariti.

Esuries. esuritio. esurigo. ꝛ fames idē sunt boc ē edēdi auiditas.

Esurio is. penul. coꝛ. iui. itum. cupio edere absolutum est. q̄q̄ ꝛ cum accusatiuo inueniatur. Aug. Et fructum pietatis quem debuerant: quemq̄ in eis dominus esuriebat ferre recusabant. Amb. Qui verbū in interioꝛibus animę receperūt ali-

mẽti cẽlestis ⁊ fõtis vbertate recreati esurire ⁊ sitire nõ possunt hoc est famem ⁊ sitim pati. Quinti. pater filios esurit.

E ante T

Et cõiunctio: sed greca τε p litteraꝝ trãspositionez etiã hoc latini susceperunt modo copulatiua: vt Licero eloquens fuit ⁊ pbus. duplicaturqꝫ iterũ ac cõpletiua est in diuersis rebus vt te admirãtur ⁊ ciues ⁊ hospites Uir. Multũ ille terris iactatus ⁊ alto. Modo causalis: vt quozũ Ipbitus quo iã grauior pelias ⁊ vulnere tardus vlysse p etiã. Modo interrogatiua seu Expletiua: vt ⁊ quę tanta fuit romaꝝ tibi causa videndi. Modo indignatiua. vt ⁊ quisqꝫ numen iunonis adoret: przterea aut supplex iris imponit honorem. Modo confirmatiua. vt ⁊ dubitamus adhuc virtutem extendere factis. Ponitur interdum pro ideo. Plau. Annos natus iam sexaginta ⁊ senex. Interdum pro etiam. Quintilianus. Tamen si quid aduersus te ipse commisit fit hostis ⁊ meus. Uir. Natus ⁊ ipse dea. Interdum pro quia. Idem. Audieras ⁊ fama fuit. Quintil. hac primum audiat puer haurũ verba effingere imitando conabitur: ⁊ natura tenacissimi sum⁹ cozum q̃ mollibus animis percipimus. plerũqꝫ sententriarum initijs cõpetit. Idẽ ⁊ finite q̃dẽ sũt partes duę quas hęc pfessio polliceꝫ. Deseruit etiã affectui ⁊ q̃si interrogãdi vim hz. Li. ⁊ sũt qui de via appia loquanꝫ. taceãt de curia. Interdũ ponitur pro aduerbio ozdi. vt Lozpusqꝫ lauant frigentis ⁊ vngunt. i. deinde vngunt Item pro q̃uis Li. Defendi legem vocantã magna voce bonisqꝫ lateribus ⁊ videtis annos meos ideo q̃uis si ita senex Huius cõposita sunt etsi Tametsi.

Eteni. sigt qz. et mõ primũ locum: mõ scõm obtinet in ozatione Ply. Eteni multa de hac magi tradiderũt. quę non sũt a nobis commemozanda. Sene. Quis etenim inter tot cozporis cruciatus fẽlicem quemq̃ esse posse existimant.

Etiã ꝑponiꝫ ex et iã. sigt quoqꝫ. Plau. Tene ẽt id rescisti miser: Aliqñ sigt adhuc. siue pterea. Ter. An. Nihil suspicans ẽt mali. Idẽ. in eadem. Nõ satis me pnosti ẽt q̃lis sim simo Aliqñ hozrantis ẽ. p Lia. Ser. sul. Etiam tu ab hisce rebus animũ ad cogitationẽ tuã aduoca. Aliqñ cõfirmãtis est. p Ita est eni affirmatiua respõsio: vt vidistis me hodie: respõderi dz ẽt vel sic. ply. ad tacitum. Studes inq̃: Ñndit ẽt. vbi: Mediolani. Qõ pinde valet ac si dixeris studeo: sz cum multa latini dixerint teneo solem clarum esse. s. ab greco deduci ετι addendo am fit ẽt ideo per t scribitur.

Etiãnuz. ponitur pro quoqz. Ply. Qõ eo magis miroꝫ si etiam num homero prodente egyptijs non erat.

Ethalia insula in ligustico mari ppõnię vbi oppsita. ab Ethalio q̃ ei pfuit dicta. Quidã hʾ nomẽ cũ diphthongo scribunt.

Etearchus nomen przpium regis oaxis vrbis cretę.

Etesię venti q̃ certo anni tpe flant. Vos Stra. li. iij. subsolanos vocat. i. euros. Piero. mẽse Augusto flantib⁹ etesijs nauez securus inscendi. Di quot annis in vigore ętatis perflant. xl. diebus post caniculę exortum. Dicti etesię. i. annui ετος enī annus ετησιαζ. annuus qõ ex oibus vẽtis hi maxime stati sint. ⁊ singulis annis eodem tempore redeant.

Eteocles. cũ accẽtu ī aꝑe. fuit filius Oedipodis thebanoꝝ regis

Etnicus. pe. coz. gẽtilis ab εθνος quod gentem significat. Vier. contra Ioui. Et si ducendę essent vxores christianas tantuz accipi iuberet. an ⁊ ethnicas:

Ethnearches: gẽtis ꝑnceps. Ethnearchia ꝑncipat⁹ vl̃ pfectura.

Ethos. cũ sigt causaz producit primã. Quãdo sigt mozẽ cozripit vnde Callimachus opus suum ethia. i. de causis inscripsit.

Ethicus pe. coz. latine mozalis dz ab εθος εθεος αλλα καεθι ξω και ιθος ηθεος οθεν πρωτη συλλαβη διχρονα εοιχε και εκικα του αριζοτελους.

Ethologus pe. coz. moris expressor qui gestu ipso cozporis ⁊ sono vocis: ita exprimit mozes hominum: vt gestus et mozes eoruz loqui videatur ab ἔθος mos cõsuetudo ⁊ λογος ratio απο του λεγειν.

Etymno recta interpretatio. Etymologia latine veriloquium ετυμον verum λογος rõnẽ sigt. Sed qz veriloquiũ vt in ąt Boe. Minus in vsu latini sermonis hr̃. Li. etymologiam vocat notationem qz notam facit rem de q̃ ꝑdicat. Aristoteles symbolon noiat. alij vim intuiti originationem vocant.

E ante U

Euado is. pe. p. extra vado effugio. Uir. li. ix. Nſas ne euadere demẽs spasti te posse manus. Idẽ. p trãseo ⁊ p quãcunq; difficultatẽ puenio. Euaditqꝫ celer ripã irremeabilis vndę. Plau. in asi. Demiroꝫ q̃d fit ⁊ quo euadit suꝫ ĩmetu. Et euadere est Ascendere: Uir. Euado ad sũmi fastigia culminis: vñ Iterappere. idẽ. Ut tãdẽ añ oculos euasit ⁊ oza parentis: item liberare. Sal. At ni Marius signa inferre atqꝫ euadere oppido properauisset profecto cuncti aut magna pars fidem mutauisset. item fieri. Lice. An. verebar ne non putaremus potuisse improbum euadere.

Eualuo. as. extra valuas excutio e valuis eiscio. ply. li. xviii. Et ipa autem que eualuantur variam pisturaꝝ rõnem habent.

Eualeo. es. pe. coz. a quo eualesco. valde validus fio. Ply. li. xv. Quę postq̃ eualuit flaccescẽte primicia marsico bello lãguida auctozitas patrum facta est ac paulatim in sterilitatem emarcuit maiestas.

Euani interiectio. ẽ exclamantis. vox laudantiũ bacchũ. ⁊ interpretatur bene puer. Potest tñ declinari. fm Prisc. Euan. tis. Uirg. lib. vj. Euantis ozgya circum.

Euadne. p. d. añ. n. Martis filia ex thebe vxoze Asopi: fuitqꝫ cõiunx Capanei que illum icredibili amoze dilexit: ita cũ audisset illum apud thebas cecidisse fere in mortis stupozem dilapsa est. Deinde celebraretur funus se in rogum proiecit.

Euęnetus: nomẽ regis lacedemoniozum qui ad custodiendum introitum thessalie cõtra xerxẽ vna cum Themistocle athenięnsium duce a grecis constitutus fuit.

Euãder ꝑpzium nomẽ Carmẽtis filij interpretat⁹ bonus Uir. Dic dimissa arcadia ad Italiam venit: ⁊ hostia tybridis intrans: atqꝫ pulsis aboziginibus in palatino monte consedit. vbi oppidum pallanteum fundauit.

Euaneo. es. pe. p. a quo euanesco: qõ ẽ vanus fio seu in nihilũ redigoꝫ. Lact. li. vij. Non est animę vitium si vsus euanuit.

Euanidus sine fructu. Col. li. iij. Nam quę in ꝑceritatem extenduntur euanide fiunt: parumqꝫ fructus ferunt.

Euãgeliũ: latine bona nũciatio. Athanasius in homelia Λεγεῖτε ἀυτῷ ἀγιε λιον ἀξίως οτι αὐκαι ἀγιε λλωσεν καὶ ἀγελος ωνομασεν οτι του ανθρωπωσωτηρίας ἀγιε λετι ωασιν ουτου θεου: Quaꝫ ãt fit bona nunciatio. Euse. li. de ꝑpatione sic oñdit. Euangelium oicimus q̃ ęternoꝫ atqꝫ incoꝛruptibiliũ bonoꝫ certe supęma ⁊ maxima sunt: ⁊ ex antiquissimis ꝑdicta tpibus. nuper vero splẽdoze sui ozbẽ illustrãtia cũctis hoib⁹ annũciat q̃ nõ cęcas caducasqꝫ hui⁹ scli diuitias: nec bzeuem hãc calamitosamqꝫ vitã: nec instabilia cozpis cõmõda sed aiaꝝ que intellectualis substantie sunt: a q̃bus ẽt cozpoꝛ bona q̃si symbazcõsequẽtia dependent: sũmã ꝑpriãqꝫ nobis affert fẽlicitatem

Euapelos. pe. pzo. stolidos ⁊ amentes dictos refert Photius gramaticus.

Euax: interiectio exultãtis Plau. euax iurgio vxoꝛẽ tandẽ abegi: fuit ẽt nomẽ regis indię. q̃ de virtutibus gẽmaꝝ scripsit ad Neronẽ. quẽ hz tẽpestate nr̃a Petrus bonus aduogar⁹ ciuis ferrariensis astronomus in oi seculo admirandus.

Euboea. nomẽ insule ⁊ ciuitatis in ea sitę. Vinc euboicum mare quod duplex esse dz. Aliud in ęgeo. aliud in campano seu thusco. Quod in ęgeo euboe adiacet insule: a qua denominatum est. Quod autem in thusco Cumaꝝ baiarũqꝫ aliaꝝ oraꝫ ab euboicis aduenis ⁊ cumarum cõditoꝛibus nuncupatum.

Eubulus. pe. coz. nomen histozici. qui historiam Mitrę multis voluminibus explicauit.

Eucharistia. latine bona gr̃a. ex εὐ ⁊ χαρις gratia gratitudo et gratiarũ actio. Eucharisteo gratias ago. Eucharisticon liber in quo gratię redduntur.

Euchion. nomẽ bacchi. deductum ab. ευχ quod votum ⁊ pces indicat. quasi dignus sit voto.

Euchilę.res dicuntur quę sunt boni succi vt est caseus mollis. caseus vo vetus.a Lo2.celso numerat inter res catochilas.i. quę sunt mali succi.

Euclides.pe.p.nomẽ Geometrę ĩsignis ab oppido Megaris qõ Isthmo adiacet: ꝛ plutarcho auctore socrati cõpotanei. Sz videãt ne errẽt.nã Proclus iterpres faciens quattuo2 libros in pmum libꝝ euclidis ita scribit. ΗΟΥΠΟΛΥΔΕ ΤΟΥ ΤΩΝ ΜΕΩΤΕΡΟΣ ΕΣΤΙΜ ΑΥΚΛΕΙΔΗΣΟΤΟΣΟΙΧΕΙΑ ΣΥΝΑΓΑ ΓΩΝ ΓΕΓΡΑΦΕ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΟΣ ΗΝ.

Eudemonidas.nomẽ viri ꝓpriũ ꝛ latine dicit bene intelligẽs.

Eudamidas.pe.co2.nomen filij Archidami ꝛ fratris Algidis.

Eudora.pe.pro.nympha oceani ꝛ tethios filia. Et interpretari potest bonum donum.

Eudora bona glia Δοξα enim latine glia dicitur ꝛ opinio.

Eudoxus bñ gliosus:q̃si glia ĩsignis ꝓpriũ nomẽ:Eschinis filij q̃ patria Gnidius geometres ꝛ astrologus fũmus medicus. Socratis auditor q̃ prim9 annũ ꝯposuit.Scripsit leges:ꝛ de geometria atq; astrologia libros edidit.Fuit ꝛ alius Eudoxus rhodi9 historic9.Alius sicul9 Agathoclis poeta comic9.

Euebo.is.extra vebo.Var.li.j.ō re rus.Quarto eũdẽ fructuosio rem facunt vecturę si vię sunt q̃ palustra agi facile possint: aut flumina ꝓpinqua.q̃ nauigari possit q̃bus vtrisq; euebi atq; inebi ad multa ꝑdia scim9. Per trãslationem significat extollo.Unde euectio extollentia.Aug.li.v.cõ. Missum est a m'o Romã ad ꝑfectum vrbis vt illi ciuitati rhetorice magister traderetur impetita etiam publica euectione.

Eumenes seu eumenus fuit Cir Cardianus q̃ cura vigilantia patria calliditate ꝛ celebritate ingenij omnes macedones superauit:de quo multa a grecis historicis traduntur.

Euenire est alicui quippiam per sortem venire. Et plerũq; de magistratib9 ac prouincijs dicitur.Sal.in Jug.Metellus et Silanus consules designati prouinciam in se partiuerant metuq; numidia euenerat.

Euẽtus generis mas.ꝛ quarti ordinis taz in plĩ q̃z in singulari dicitur qõ casu aut fortuna nobis euenit tam in bonuz q̃z in malum.Li.li.j.de ora.Ut enĩ q̃s optime dicit. ita maxĩe dicẽdi difficultatem: variosq; euentus omnis expectationemq; bonum ꝓmisit.Similiter ōr Euẽtum neu. gene.quod in plĩ euẽta facit.Lucre.li.j.euẽtuz dici poterit qõcũq; erit actum. Li.in pritionib9.Si cuiusq; facti ꝛ euenti cã ponerẽ. idem de diui.si euenta q̃rimus q̃ eq̃runtur auibus. Et ad Atticum semper cãę euẽtoz magis mouẽt q̃z ipa euenta. Qõ ẽ contra vallam ꝛ sipontinũ. Aliq̃n ẽt euẽtus finis rei ōr.Oui. Lareat successibus opto.quisq; ab euentu facta notanda putat.

Euenos pe.p.fluuius a thracia descendẽs ꝛ calydoniam secãs. de quo Oui.lib.ix.me.namq; noua repetẽs patrios cum cõiuge muros venerat euen rapidas ioue natus ad vndas. Dunc fluuium poetę quandoq; centaurum vocant.

Euerto.extra verto.eruo demolioz vnde euersiones dictę sunt.

Euerro.is.extra seu valde verro.Col.li.viij.Stabula frequẽter euerrenda ꝛ purgãda.Numoz q̃z ois vzinę deuertẽdus ẽ

Euerriator ōr q̃ iure accepta hereditate iusta facere defuncto ō ber:q̃si non fecerit:seu q̃d in ea re turbauerit suo capite luat.

Euestigio aduerbiũ dicitur vel quod stans aliquis in eodẽ vestigio facit.vñ statim ōr: vel q̃ntuz tẽpus est in vno vestigio faciẽdo q̃ est brevissimũ.vel tractũ est ab his qui se planta mouentes nihil tardãt aliquid perficere: ꝛ illi negocio quod eis imminet:nullam aliam rem ante ponunt.

Eugenei venetiarum ppli ab eugenea hoc est nobilitate cognominati de quibus Stra.Ply.Liuius.

Euganei:montes supra patauiũ istriã vsus in q̃bus abũdant pecudes mollissimas lanas faciẽtes. Luc. Euganeo si vera fides memorantibus augur.colle sedẽs aponi terris vbi fumifer exit: atq; antenozei dispergitur vnda timaui. Dinc Euganeus.a.um. Iuue.Et euganea q̃tumuis mollioz agna.

Euge:interiectio assentientis.ꝛ quasi sponte sua congratulãtis Piero.interpretatur.Euge euge.bene bene vt est illud in ps Euge euge viderunt oculi nostri

Eugiũ.caro eminula inter cũi symplegadas.vnde scindere eugium est puellam inscindere.Nonius.sine eugio puellam inuenit.Laberius.Quenam mens: que diritas vos suppillatozes fecit cum cano eugio velitari.

Euidẽs pe.co2.quod aperte videtur ꝛ intelligit ab Euideo qõ est clare ꝛ expresse video.Euidenter clare.

Euilla regio ad oriẽtem vergẽs quam circuit de paradiso phison egrediens quem nostri mutato nomine Hãgem vocant In ea aurum ꝑciosum:qõ bedzaice zaab:ꝛ gemę ꝑciosissimę:carbunculus smaragdusq; nascuntur.

Euiratus mõ cui amputata sunt virilia dicitur hoc ẽ eunuchatus modo lasciuus perditus atq; effeminatus. Plau. Adolescens euiratus ac mollis.Amb.Euiratos delicię reddunt. Uar.Euirant omnes veneri vaga pueros.

Euiscero.as.vide in dictione viscus.

Euito.as.pe.pro.vitam eripio.vita spolio.sicut Letare est leta multare.est tamen vetus verbũ planeq; poeticum.Li. li.iij. tus.Dęc omnia vidi inflammari: ꝓriamo vitam euitari. euitare etiam dici potest valde vitare cauere.

Eulogium ōr bñdictũ ευλογεω bñdico.ευλογια bñdictõ eulogos rõnabilis. In decretis canonicis euloga pro bñdictiõib9 siue muneribus quę minutili sacerdotes ad synodũ cõuenientes maioribus sũmatibusq; sacerdotibus deportãt vnde.xviij.dis.scribitur. De eulogijs ad sacra cõcilia deferẽdis nihil inuenimus a maioribus determinatum.

Eumelus.Admeti regis thessalię ex Alcesti vxore filius.

Eumenides.furię infernales.latine beniuolę ꝛ mites dicuntur per contrarium quasi non mites. ΕΥΜΕΝΗ enim beniuolus.

Eumonides.nomẽ ꝓpriũ viri thebani sicut scribit plutarchus.

Eunuchus.pe.p.castratus ab ευνη qõ est cubile ꝛ εωχ custodio:q̃d hoium genus adhibeatur seruandis cubilibus regum:quasi euneechus ꝛ per synęresim eunuchus.

Eunucho.as.castro.Uar.Qõ facit ꝑ sua parte is q̃ se eunuchat

Eunuchizo.as.eiusdẽ significatõis.Pier.ō Ioui.Sũt eunuchiũ ō vtero mris ita nati sũt:ꝛ sũt eunuchi q̃ ab hoibus eunuchizati sũt:ꝛ sũt eunuchi q̃ se castrauerũt ꝓpter regnũ celozum.

Euoco.as.pe.co2.extra voco.Plau.unam.Euocate huc sofiã ꝑ trãslationẽ ẽ q̃si extrabo.Li.li.j.tus. Nã q̃d aliud agim9 cuz a voluptate.i.a corpe:cũ a re familiari q̃ ẽ ministra ꝛ famula corporis.cũ a rep.cũ a negocio omni euocamus animum.

Euocati dñr.nõ q̃ iusti milites sunt sed q̃ repẽtina aliqua necessitate ex agris in bellũ tumultuarie vocant. Di pro militib9 dicebant.Salustius. Neu quis miles.neu pro milite.

Eupalia:nomen vrbis in locridę:quam alij Eupalion:alij Eupolion vocant.

Euphemia:nomen mulieris:ꝛ latine dicitur laus fauor Euphemus boni nominis.

Euphonia cum accentu in pen.bona sonoritas vel vocalitas. Euphonus:concinnus.

Euphranor:nomen statuarij.laudatissimi isthmij.de Quo Quintil.lib.xij.

Euphrates.is.ꝛ euphrate.es.pe.pro.fluui9 Mesopotamię ĩ paradiso oriẽs.Stra.scribit euphratẽ ex niphate mõte Armenię magnũ ꝓfundũ ꝛ celerẽ nasci.exire ãt ĩ mare rubrũ. Prius tñ Babyloniã ꝑ mediũ diuidere:ꝛ tigri ꝯiunctũ mesopotamiã facere.salusti9 quoq; certissim9 auctor asserit tã tigris q̃z euphrates ĩ Armenia fõtes demõstrari.ex quo aĩaduertimus inq̃t Pier.alr de paradiso ꝛ fluminib9 itelligẽdũ. Boe. Tigris ꝛ euphrates vno se fonte resoluũt:Euphrates.latine fęcũditas atq; abũdãtia fructuũ ōr. Amb.li.de paradiso. Plęriq; inq̃t euphratẽ dictũ ευφραι εσθαι hoc ẽa lętando eo ꝙ hoium genus nullo magis q̃z iustitia de equitate lętetur.

Euphrosyna.ę.ꝛ euphrosyne es.pe.co2. fuit vna ex tribus gratijs:ꝛ nomen mulieris ꝓpriuz.latine lętitia dicitur.euphrosia exultatio euphrenin lętari est.

Euphorbiũ.ꝛ euphorbia herba ab euphorbio medico Antonij musę fratre dicta vt inq̃t Ply. Nascitur in Atlante monte. Piero.contra Ioui. Basilides magister luxurię post tot annos ita in Iouinianum quasi in euphorbum transformatus est vt latiem quoq; lingua haberet berẽsim suam.

Euphorion nomen poete Chalcidensis quē transtulit Gallus. Habebat hic quosdā ita deditos sibi amatores vt eum pferrent Ennio ⁊ reliquis poetis: eiusq; poemata studiose cantarent post habitis aliorum poematibus.

Eupilus: lacus cisalpinę gallię in quem progreditur Lambrus in padum defluens.

Euprepia: latine decor. ex ευ bonum ⁊ πρεπω decens.

Euripides: nomen egregij poete: apō grecos Tragedię illustratoris quam scribere natus annos duodeuiginti adortus est ⁊ in spelunca quadam tetra ⁊ horrida salaminis insule fertur tragedias scriptitasse. Vicvi sermone ⁊ sniarum crebritate oratoribus comperandus fertur. Vica canibus lacerānis pijs vnde interpres euripidis ita scribit. διατριβων ουνεκει πειδη εντινι αλσει φοντιζωμ ετυ χεκατε βρωθηως φασιμ απο το τουαρχελαι ουκυνωμ εζι ουτος εις ὁηραμ υπαρτα ευβδομηκον τασε τη γεγονως εταφη μενεμ μακεδωνια.

Euripi.pe.p.canales seu ductus aquax aliunde deductarum in sublime salientiū si paulo murmurationes sint quos ītra domos romanip̄ pratū deducebāt. Si aūt mansiculi sint nili dīr. Li.ll.j.de legibus. Ductus aquax quos isti nilos euripos q̄ vocāt q̄s cū viderit nō irriserit: Euripi quoq; sūt fossę i ludis circūdatę p̄ septis quor loco tēporaria p̄us clostra fuerūt auctore Ply. Spartian⁹ i heliogia. Euripis vino plenis nauales circēses exhibuit. Quidā euripos īterptāt piscinas. Euripus etiā dicit fretū. hoc ē mare Angustū qualis est euripus tauromitanus in sicilia ⁊ alter in euboea.

Europa.tertia ps orbis ab europa Agenorīs phenicū regis filia sic appellata. Dicitur autem europa q̄cquid terrarū iacet a freto ad tanaim: ⁊ hz q̄tuor sinus magnos quor p̄mus est a gaditano freto ad lacinium vsq; p̄mōtorīū italię in locris Scōs a lacinio ad ipsa epiri acroceraunia. Tertius inde ad bellespōtū. Quartus ab bellespōto ad męotis hostia. Fuit ⁊ europa nomē oceani ⁊ tethios filię.

Eurotas.pe.p.nomē fluuij in laconia qui teste Liuio li. iiij. de bel.mace. vbē lacedęmona p̄eterfluit. De hoc Virgi. Omnia quę phębo quondam meditante beatus audiit eurotas iussitq; edisscere lauros.

Eurus vētus ab oriente flans ⁊ calidus est. Col.lib.vj. Luz plerumq; fideris caniculę tpe q̄dam partes eius regiōis sic insistantur euro quem incolę vulturnum appellant: vt nisi tegumīnibus vites opacentur velut halitu flammeo fructus vrātur. Greci appellant Apeliotem q̄a sole spiret. vnde ⁊ a latinis eadem rōne subsolanus vocatur.

Euriale fuit regis minois filia quę neptuno orionem peperit Alia fuit proieti Argiuorum regis filia. Alia ex tribus Gorgonibus vna.

Eurialis nomen vnius ex p̄cipibus peloponesiacis q̄ argos ⁊ p̄pinquas vrbes icolebāt: ⁊ ad troiā cū octogita nauib⁹ venerunt. Aliū troianū finxit. Virg. Fuit ⁊ nomen bistrionis. Iuue. Nobilis euryalum aut murmillonuz exprimat infans.

Eurybates.nomen viri ithaci. Oui. Simul eurybates me talthibius qui vocarunt.

Eurybiades teste herodoto fuit ex ducibus xerxis.

Eurybia nympha que stellas ⁊ luciferum genuit.

Eurycion nomen fabri Argentarij de quo Virg.lib.x. Quę bonus eurycion multo cęlauerat auro.

Eurycratidas. Vir. lacedęmonius de quo plutarchus.

Eurydamas.pe.cor. Vir troianus. latine ōr late domās. Ouid. Vtq; vel eurydamas ter circumbusta thrasylli: est lariscis tractus ab hoste rotis: vbi per eurydamanta intelligunt Dectorem qui virtute cuncta domitabat.

Eurydame teste herodoto. fuit vxor Leutichidis spartanorum regis.

Eurydice. vxor orphei p̄o qua recuperanda ferūt. Orpheus ad inferos descendisse. Alia fuit Nestoris coniunx.

Eurylochus. fuit pblegyor rex qui theas deduxerit anteq; veniret Cadmus qui eas postea reędificauit.

Eurymedon. nomen patris periboię ex qua neptunus genuit nausithoum regem phacacum: Alter fuit Athenien̄sium dux cum demosthene.

Eurymone nympha oceani ⁊ Tethyos filia mater Leucothoes. Alia fuit apollinis filia quę Acraftum Argiuor regem eriphyllen Amphiarai coniugem peperit.

Euryphilus pe.cor. fuit Herculis filius qui regnauit in Coo insula: ⁊ cunctorum grecorum augur peritissimus est habitus Virg. Suspensi eurypilum scitatum oracula phębi. mansimus. Fuere ⁊ alii hoc nomine.

Eurysthens fuit Steneli. Mycenarum regis filius: qui Iunonis instinctu imperabat herculi vt baria monstra superaret quibus posset perire.

Eurythus.pe.cor. oechalię rex: ⁊ pater Ioles. Vnde eurythis idis. patronymicum femininum. Oui. Eurythidos Ioles. et insani alcidę. Alter fuit centaurus.

Eustratius. nomen phi qui in etbicam Aristotelis scripsit. ab στρατος exercitus nomen deductum.

Eustathius nomen grammatici greci.

Euterpe. fuit vna ex musis ευ bene τερπω delecto quasi ex bona delectatio.

Eutrapelos pe.cor. quidam aiunt significare tricubitos. Mar. Eutrapelus tōsor dum circuit ora luperci. vide Ply. lib. vij. circa p̄incipium. Alij putāt hoc nomē significare apud grecos eum qui facilitate quadam mor̄ p̄editus est. hoc est comis lepidus elegans ⁊ facetus. Eutrapelia comitas.

Eutyces.pe.cor. nomen fuit hęresiarchę.

Eutymedon.pe.cor. nomen cuiusdam philosophi.

Euthymia. animi tranquillitas. Laertius in vita Democriti. Finē eē rectū quietūq; aī statū quē euthumiā dicit oū nullo metu: nulla superstitiōe: aut alia q̄uis perturbatione agitatur.

Euxinus. pen. p̄o. mare illud est qō incipit a bosphoro thracio. Lōponit ex ευ qō bonū apō nos dicat ⁊ ξει vox hospitis vel amicus q̄si bonū sit hospitū: qō p̄ contrariū dictū ē. Nam ibi sūt loca aspzima. Oui. li. iij. de tristi. Euxin⁹ falso nōe dictus hz. Sed teste Ply. li. vj. Pont⁹ euxinus antea ab inhospitali feritate exenas appellatus est peculiari inuidia nature fine vllo fine indulgētis auiditati maris. Post cōmercia lax gentiū mollitis aliquātū moribus dictū est Euxinus.

Euzomum bonum ius ευ eni bonū ξωμος ius qō comeditur.

Euzonos. strenuus. ξωνη cingulum. nam qui militāt cinctos dicimus. discinctos inhabiles.

Exactū. p̄teritū transcursum. Virg. li. iij. Heo. Ait tribus exactis vbi q̄rta accesserit estas. Exacti mēses dīr q̄ circa plū sunt. Idē exactis grauidę cū mēsib⁹ errāt. Itē exactū eligēs Vale. max. Quia nunq; remotos ab exactissimo cultu cęremoniaz oculos. Itē exaustū supatū. Sene. vt tot pcellis tēpestibusq; exactis aliqn̄ i portū veniam⁹ In hūc sensum veteres exāctatū accipiūt. Hz ⁊ alia figata. De quibus i dictiōe exigo.

Exactor. ⁊ Exactio. vide in dictione Exigo. is.

Exaduerso appellare. vide in dictione. Appellare.

Exaggeratio. magna coaceruatio. ponitur q; p altitudine ⁊ excellentia. Translatio supta a terra quę exaggerata ⁊ in aggerem erecta sustollit in fastigiū. Li. ll. ij. tus. Hoc tibi propone amplitudinez animi ⁊ quasi quādā exaggerationē q; altissimam animi q̄ maxime eminet in contēnendis ⁊ despiciēdis doloribus vnā eē oīum rēpulcherrimā. Oratores exaggerationē facere dīr: qn̄ plurib⁹ verbis vnaz eādēq; rem vehementer dicūt. q̄ res maxime venustat oratione. apō Latone luculēta illa exaggeratio est. Succidias humanas facis decem funera facis. decem capita libera interficis. decem hominibus vitam eripis in dicta causa iudicatis indemnatis.

Exagoge. penul. cor. latine eductio dicitur. απο του εξαγω με λαω αξω.

Exagito. as. significat vehementer vexo. Lact. lib. vj. Poetę tres furias esse dixerunt q̄ mētes hoīum exagitent. Item significat exaspo ad irā ꝓuoco. Sal. Tamen q; in talitpe tanta vis hominis magis lenienda q; exagitandam videbatur.

Exalburno,as.vide in dictione Alburnum.
Exalto.in altū eleuo.Col.Senū pedum latitudinis sulco diſi rigunt: ſodiuntq; z exaltant.in tres pedes.per translationem significat magnifice laudo.
Exaluminati.dicuntur vniones qui colore præstant.
Examē.noua apō ſoboles quam parentes ex ſuis aluearibus ad nouas ſedes quærenda. exire cogunt. q; hę ita vniantur vt ſimul ligatę videanť.nec ſolū de apibus ſed ēt de veſpis z bmōi itelligť.Rurſus examē ſtulus ē in lance ſiue ſtatera. qui quo pōdus ſe vergit erit.Virgi.lib.x. Iuppiter ipſe duas ęq̄to examine lances.Hęc bilancis ſeu ſtaterę lingua: ab aliis ęquamētum.ab aliis libramētū.ab aliis ęqlibriū z Trutina dr.vñ metaphorice ponit ꝑ equamento z iudicij inueſtigatione.Perſ.Examęq; impzobū in illa caſtigas trutina
Examino,as.pe.cor.ſcrutor z inueſtigo ęquandi cauſa.
Examuſſim.vide in dictione Amuſſis.
Exanimus,a.um.z Exanimis.z hoc exanime.z exaniat⁹.a.um. ambo duplicē eāde ſignificationē habēt. Licet Ser. velit hꝫ iter ſe differre.Exanim⁹ ſiue exanimis idē eſt q; mortuus vt apō Liuiū.li.ix.Ut vno ictu exanimē equo ꝓcipitaret.Virg. Exanimūq; auro corp⁹ vēdebat achilles Interdū idē ē qō exterritus. idem li.iiij. Audiſt exanimis trepidoq; exterrita curſu vngul⁹ ora ſonor.ſedans z pectora pugnis ꝑ medios rumpit.Sic exaiat⁹ nō ſolū ꝑ exterrito:ſiue ꝑturbato:vt Ter.in an. Ibi tū exaiatus pāphilus bū diſſimulatū amorē z celatū indicat:ſi ēt ꝑ mortuo accipiť: vt apō Liui.li.xxij. Unā i ipo portu ſoſpite filio repēte oblato in oſpectu eius expiraſſe ferunt.Alterā cui mors filij falſo nūciata mœſtā ſedētē ad primum cōſpectum redeūtis filij gaudio nimio exanimatam.
Exanimalis z hoc exanimale.qō nō ē animal. vel qō ē ſine anima.Plau.in bac. Nā neq; bellona mihi vnq̄ mors creduat ni illū exanimalē ſaxo:niue exheredē fecero vitę meę.
Exanimo facio:fiūt facio.qō in aīo volo vt ſit quaſi ex ſententia animi.Et aī enim ſnia.locutio eſt quottidiana qua vtimur qñ ſignificamus aliquid factum eſſe ꝓout optamus z volumus.Unde dicimus Habes vxorem ex animi ſententia.
Exaio ē:vt nā fert.hoc eſt vt refert naturalis ingenita actio.
Exaio,as.capiť ſicut aio.de quo ſupza.niſi q; ex ꝓpoſitio fiūt extra.ſiue cū aīaz q̄s emiſerit ſiue cū pene aīum pauore amiſerit:Qō ab aio fit.ſignificat ꝑterreo ꝑturbo Plau.in aul. Nimis male timui puniq̄ itus rediſi exaiatus fui.Teren. in an. Oro hęc me miſerā exaiauit.Qñ vo ab aia ē. fiūt aia ꝓmo. ſiue necō.Curt⁹.Multos exaiauit rigor iſolit⁹ nius Multorū aduſſit pedes: plurimorūq; oculis præcipue pniciabilis fuit. Hel. Anus repente filio viſo copia atq; turba: z quaſi ruina incidenti inopinati gaudij oppreſſa exanimataq; eſt.
Exanio.as.Col.lib. vltimo.Ut omnem amaritudinem eius et pallorem exaniet.Et alibi. Patimur autem nonnunq̄ tota nocte z poſtero die baccam velut exaniari.
Exanclo,as.ab ex z anclo.Priſciano dicente Anclo ꝑ anclor. fiūt effūdo exhaurio ſupo.Ply.in Sti. Ne iſte edepol vinū poculo exanclaut.Li.li.j.tuſ. Qō cū exanclauiſſet oēs labores tū incideret in mortis malum ſempiternuꝫ Aliqñ ex anclare eſt ꝓpeti.Lucil.li.xxx.Quanta ſcūq; mō ęrumnas:quātoſq; labores exanclaris.Aliqñ ꝑficere. Pacu. Non poteſt menalippe hic ſine tua opera exanclari clauus.
Exanthemata. appellantur a Plynio eruptiones pituitę. Aliquando papulę.
Exarmo as. mānſuefacio. Unde exarmatę beſtię ꝓ cicutibus z manſuefactis. Lāpid.in belia. Habuit leones z leopardos exarmatos i deliciis quos edoctos ꝑ mānſuetarios ſubito ad ſcōaz mēſaz z tertiā mēſam ubebat accūbere ignorantibus cūctis q; exarmati eſſent ad pauorē z ridiculū excitandum.
Exareſco.ꝑfecte areſco.Col.li.iiij.Et ſole ac vento penitus ſiccari atq; exareſcere.Li.papirio. Deide ipa illa ſi q̄ fuit in me facultas oationis niſi me ad has exercitationes retuliſſem exaruiſſet.i.omnino arida facta fuiſſet z defeciſſet.
Exarefio.idē qō exareſco.niſi q; exareſco ꝑprie extrinſecus fit. exareſco intrinſecus:vt de ſuco marino dicit Ply. lib. xxvj. Sed omnibus articulis morbor impoſitus anteq̄ exareſia
Exaro.as.pe.ꝑ.perfecte aro. ſed ꝓ trāſlationē figūt ſcribo. Quieni ſcribūt in codicillis. Vi q̄ſi ſulcos inſtar aratorū ducere videntur.Li.Lomificio. Hęc cum eſſem in ſenatu exarauī.
Ex aſſe due partes ſiunt.ſignificatq; ex tota hęreditate que dicitur Aſſis.quę pluribus modis diuidebatur. vnde dicimus. Hic ex aſſe hęres relictus eſt.i.ex toto.Mar.li.vij. Hęredez fabius labienum ex aſſe reliquit.
Exauctoro.as.pe.ꝑ.ſignificat ab auctoramento. hoc eſt obligatiōe militari atq; ſtipēdio libero ꝓinuoq; a quo Exauctorati milites dīr q̄ miſſionē habuerūt. Et q̄tus frequēter cū ō decore exauctorare dicať ꝑ ſepe tñ figūt miſſos facere a militia milites citra vitupatiōez. Liui.li.xxv.Volonū exercitus q̄ vino gracchо ſūma fide ſtipēdia fecerat velut exauctorat⁹ morte ducis ab ſignis diſceſſit.Et li.xxvj. Cū diſſeruiſſet Exauctoratos dimiſit.Ulpi. Exauctorare ꝑ iterꝑtať iſignia militaria ōtrahere:qō cū iſamia cōficiť vtē apō Lāpid. q̄ ſcribit Alexandrum tumultuantes legiones exauctorauiſſe.
Exaudio pfectionē audiendi denotat: z hoc duob⁹ mōis. Uno cum quod petimus impetramus.vnde etiā dicere ſolemus. Ut nos exaudire digneris.Virgi.Et nulli exaudita deorum vota precesq; mee.Alio cum ꝓrime ſeu vehementer audio. Liui.li.j.Equitem clara increpans voce vt hoſtes exaudirent redire in prelium iubet.Ter.in ecy. Uereor ſi clamorez eius hic crebro exaudiat ne parturire intelligat.
Exballiſto.tas.a balliſta fit z ſignificat decipio.Plau.Ego hūc cōmunē meū atq; noſtrę oīum hoſtem exballiſtabo lepide. απο του βαλλω λεγεται και αλλοεξι τοσκορπιος απο του σκορπιξω το αποσκε δαμ μυμιita ſcribit.Michalus etymologicus z balliſta ē maiorū tormentorum genus vnā bzicolam dicebant aui noſtri.
Excalfacio.z excalfactorius.vide in dictione calefacio.
Excandeſco.is.z excandefacio.vide in dictione Candeo.
Excandeſcentia.ab Apul.li.de dog.plonis appellatur ea animę pars.quę irritabilis eſt habens domicilium in corde. quam alio nomine irascentiam nominatur quę iracundia a Licerone dicta eſt in prima tuſculana. a furore z impetu animę ducto vocabulo vt inquit plo in cratilao.
Excāto.as.figūt qō incātatū ē alio incātamēto libero:qō z Recāto or.Ply.li.xxviij.Qui fruges excātaſſet.De recāto. Idē Nō pauci z ſerpētes ipſos recātari putāt.Aliqñ excātare capitur ꝑ excludere.Plau.Nā crede cuius cor excātare pōt.
Excerebro.as.cerebrum excipio:vt apud Eſaiam. Qui mactat pecus quaſi qui excerebret.
Excetra:dicta eſt hydra:qō vno cęſo capite tria excreſcebant. Plau.in perſa. Cū excetra cū anthęo deluctari mauelim q̄ cū amore.Hręco vocabulo or Echidna.Ouid.Pars quota lernea ſerpēs eris vnus echidnę.Scribit Diodo.Peteulem debellaſſe hydrā nō ſolū ferro ſed ēt flammis adhibito Iolao q̄ inciſam ceruicē ardente face e veſtigio inureret. Conſtat ſm hyſtoricos hydrā i lerna argiuor palude extiſſe aq̄e euomētem quę vaſtabant vicinas ciuitates: in q̄ vno meatu clauſo multi erūpebant.Qō hercules videſ loca ipa eruſſit.z ſic aquę meatus clauſit. Nam hydra απο του υδατος.i.ab aqua nomen accepit. Plato aſſerit in enthydemo hydram fuiſſe calidiſſimam ſophiſtria cui ꝑter ſapientiam pro vno ſermonis capite amputato multa repullulabant.
Excedo.is.pen.pro.diſcedo egredior.Li. In ipſa cura z meditatiōe obeūdi ſui muneris exceſſit e vita. Itē vltra cedo trāſeo. Col.li.vij. Cū exceſſerint annos decem: fętibus inutiles ſūt. Plau.in aul. Iſtic adeſto ſi hercle tu ex iſtoc loco digitum tranſuerſum aut vnguem latū exceſſeris. Item ſupero: vt Li.excedit omnes eloquentia.
Excido.is.pe.cor.ab ex z cado,a.in.i.mutata ꝑteritū excidi.ſupinū excaſiz facit.ſignificatq; deorſum cado. Virg.lib.ij. Heo. Nā ſepe incautis paſtorib⁹ excidit ignis.vñ ꝑ trāſlationem excidere animo ē in oblitionē dare. Idez. Nec oū etiā cauſę irarum ſeuiq; dolores exciderant animo: Interdum Diſſentire.Lucil.lib.xxviij.Ego ab Archilocho excido.

Excido.is.pe.p.excedi.excisum.extra vel de aliquo cædo. si penitus destruo. Li.li.ij. offi. Nec lapides ex terra excidentur ad vsum nostrū necessarii. Idez in Cato. Quo mō carthaginī male iamdiu cogitanti bellū īferat multo tpe añ denuncio. de q̄ vereri non añ desinā q̄ illam excisam cognouero.

Excidium: t Excidio. ab excido deduci manifestum est ꝓ peremptione t quasi nece vrbis aut prouincię: vt cum cęsis hominibus mœnia ad solum deducuntur. Pęc etiam a cadendo dici videri possunt.

Excīso. as. pe. pro. lanio verbero t qđ vulgo dicitur stracio fra pol. Pau. in cis. Capillo scisso atq; excisatis auribus.

Excello. is. escui excelsuum. t Excelleo. es. excellui. figt supero. Lact. li. vii. Qui oēs licet eloquētia excelluerit Dic excelsus magnus. Hel. li. j. Cāto fuisse herculē corpore excelsiorem.

Excerno. is. purgamenta vētris emitto. Lels. li. iiij. Quoniā por te modo in īferiores ptes ea q̄ excreturi sumus emittit Dinc Excremētū purgamētū t stercus. Uñ Ply. lib. x. scribit q̄ qz cozuꝰ excremētis calciamēta sedauerint a Mēcippe exa nimatꝰ fit. Prope tñ Excernere ē extra cernere qđ vernacula lingua dicimus Cernir fora. Col. li. ij. Itaq; in area detrita frumenta sic aggeranda: vt omni flatu possint excerni.

Excerpo. is. psi ptū figt secernendo extrabo. vnde excerpta dicimus que ex libris veluti flosculos extrahimus.

Excipio. is. pe. cor. extra capio. Li. li. j. tus. Nazsi solum eos dicere miseros q̄bus moriendū eēt: neminē tu qđē eoꝝ q̄ viuerent excipes. Aliq̄ excipere ē ad se aliquē recipe: t prope excipiunt cadētes: aut in calamitatē collapsi. Lac. li. ij. Dunc errātē atq; īopē ianus excepit. Uirg. li. iij. Deu quis te casus deiecta cōiuge tāto excipit. Aliq̄ aliqđ recipe. Aug. li. v. cō. Et dū cozaperiā ad excipiēdū q̄ diserte diceret pariter ītrabat. aliq̄ ingrere. Li. li. ij. de ora. Quędā dari ex hac vita ad ptrahēdos aīos horum t ad excipiēdas eoꝝ volūtates. Aliq̄ separe. Uirg. li. ix. Ipm illū clypeū cristasq; rubētis excipiā sorti. Aliq̄ p volū capē oppzimere. Idē Excipit īcautuz patriasq; obtrūcat ad aras. Aliq̄ colligere. Mar. Uentris onꝰ misero nec te pudet excipis auro. Aliq̄ abscōdē. Plau. in aul. Nec parez tibi ab eo indipisces neq; furem excipies.

Exceptio. exclusio quę sicuti vlpianus docet interponitur actioni cuiuslibet rei: ad excludendum id quod in intentionez cōdemnationemq; deductum est.

Excepto. as. sępe extra capio: vel ad me frequenter trabo. Li. i parad. Et videat aliquem sūmis ppli bñficijs vsum barbatulos nullos exceptantē de piscina. Uirg. li. iij. Heo. Oze oēs verse in zephyrum stant rupibus altis exceptantq; leuis auras t sępe sine vllis coniugijs vento grauidę mirabile dictu idest frequenter ad se trahunt t capiunt.

Excipuum quod excipitur. sicut precipuum quod ante capitur.

Excipula. ab excipio sicut decipula a decipio t est septū ex arundinibus cōtextis ad capiendos pisces. Ply. Dyemato lacu fluctibus glomeratę voluuntur anguillę in tantuz mirabili multitudine vt in excipulis eius fluminis ob hoc ipsum fabricatis singulorum milium globi reperiantur.

Excieo. es. exciui itū. excitū. extra moueo. Fest. Exciet. excuciet

Excio. is exciui. vel excij. excitū. extra. voco vel extra. seu valde commoueo. Plau. in cis. Ut mihi exciuisti lachrymas. i. commouisti. Et ī epi. Quid est pater q̄ me exciuisti añ ędes. Pe. Ut matrē tuam videas idest euocasti Excire a expgefacere est. Liui. li. j. Hercules ad primam aurozam somno excitus.

Excito. pe. cor. frequētatiuum Ter. in heau. Num vides q̄tum mali ex ea re excites. Pro Expgefacio. Damasus ad Hier. Dormiētem et longo iā tpe legentem potius q̄z scribentē q̄stiunculis ad te missis excitare disposui. Pro prouoco sollicitoue. Col. li. j. Nam cum certamine opus excitetur tū incessantis: aīaduersio iusta est t sine querela videtur adhiberi.

Exclamare voce magna clamare. Plau. in am. Ibi nescio q̄s maxīa voce exclamat. Itē exclamare. alte vocare. Idez in eadem. Dū hęc aguntur voce clara exclamat vxoz tuā. Exclamationes fieri solent sine aliquo adminiculo. modo p nominatiuum. modo per actūm. modo per vocatiuum.

Excludo. is. pe. pro. extra claudo. ei cio. Plau. in asi. Dō hercle hīc exclusus ē foras. Hiero. Philippū regē macedonū ītrodūtē ex more cubiculū vxoz irata exclusit. p trāslationem excludere ponit p liberare. Actius. Qua virtute hic se seruitute exclusit. Itē p icubādo pullū emittere. Col. li. ix. Uetera nas auis ad rē eligi oportebit que iā sepius id fecerit. mores q̄z eaꝝ maxīe pnosci: qñ alit melius excludāt. alię editos pullos cōmodius educēt. Idez colūbę excludunt vigesimo die. Sic excludere eminuere t appere qđ idē fere ē qđ emittere vt ī ps. Excludāt q̄. pbati sūt argēto. vñ dñr t ī arte Argētaria excusores. i. ex qđā ofusiōe massę ad suę formę expressos

Excolo. is. pe. cor. Liui. excultū pfecte ador. Lact. li. vi. Nam si deoꝝ cultores simulacra insensibilia excolūt: t dęq̄ preciosa hīt in ea conferunt. Habz t reliqs significationes quas colo sed perfectas. ratione prepositionis ex.

Excōposito fm ordinem datum. Liui. Tū excōposito ora vis. signoq; dato inuētus romana ad rapiędas vgines discurrit

Excorio. as. vide in dictione Lozium.

Excors. extra cor. quasi sine corde hoc est aīo quo sapimus. In corde enim vt inquit Ply. habitat mens. vñ ponitur pro insipiente. Lact. li. iii. In quo alios non excordes tantum fuisse arbitror sed ēt ipios q̄ in secreta cęlestis illius prouidentię curiosos oculos voluerunt immittere.

Excreare est quadam vi expuere. Celsus. Et interdum aliquid purulenti excreat.

Excrescere: valde siue extra crescere. Col. lib. v. Si satis excreuerint iugo supponantur.

Excretū supinū ab Excerno figt egestū. vñ Excreta tritici dñr vulgo granacia. hoc est q̄ ex incerniculo p immūdis seponūtur. Col. li. viii. Ubi annona est carior excreta tritici minute cōmode dant gallinis. Ibi excreta nomē. Participiū vō est vbi paulopost ait. Furfures a farina excreti. Excretum vō supinum ab Excresco. significat q̄ valde creuit. Uirg. li. iii. Heo. Multi iam prohibent a matribus edos.

Excubo. as. pen. cor. vigilo: custodiaz facio t q̄si minime iaceo vt milites extra castra vel extra tentoziū ad iperatoris custodiā noctu armati cōsidūt. Sal. in Jug. Neq; secus q̄ si iter faceret castra munire excubitū ī porta chortes ex legionibꝰ pro castris eq̄tes auxiliarios mittere. Liui. Ptolomeū ac leonatum excubantes ad cubiculi limē excitauerunt.

Excubię: vigilię. licet vigilię tantum nocturnę dicantur. Excubię t diurnę t nocturnę.

Excubitor qui excubat. vnde gallus dicitur excubitor qui pervigil horas cantu indicat.

Excudo. is. pe. p. si. vel excudi. sum. cudendo elicio. Uirg. Utq̄ mum silicis scintillā excutit achates: Per trāslationez. Lac. de op. Profiteor nulla me necessitate vel rei vel tpis ipediri quo minus aliquid excudā quo pbi secte nrę quam tuemur īstructiores doctioresq; in posterꝝ fiāt. Sic Uirg. Ut varias vsus meditādo excuderet artes. idest studiose reperiret. Excudere ēt dñr gallīne oua. qñ ex eis pulli nascuntur: quod t excludere dicimus. Col. li. ix. Negatur anser aliena excudere oua nisi subiecta sua quoq; habuerit.

Excuso. as. pe. p. obiectū crimē purgo t a me repello. Li. Nulla ē excusatio peccati si amici cā peccaueris. Et excusare ē afferre in excusationez id qđ peccādi cām pbuit. quod potius per accuso dici debere videtur. veluti si latrones aut flumina impedimento fuerunt ne ad diē adesse possem. Eo modo quo Quinti. Tu tñ si iterpellatus tēpestatibus serius venisses. excusares mare t ambiguos flatus. i. mare in excusationē adduceres. Liui. de Torquato. Oculoꝝ valitudinez excusant.

Excusabile quod excusatione dignum est.

Excusatorius. a. um. quod ad excusationem pertinet: vt excusatoria epistola.

Excusatio. is. pe. cor. ssi. ssum. ab ex t quatio. figt qđ vernacula lingua dicimus scorlare. Uir. li. xij. Sūmasq; excussit veritice cristas. Plau. Excute dum palliū. Per trāslationē significat eiscio emitto. Plau. in aul. Mihi misero cerebrū excutiunt tua dicā sorores. Lapides loḡris. i. frangūt. Uir. Excussus aconteus

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

ceonteus fulminis in mozē. Itē deiscio. Hinc excussores eq̄ dīr qui sessozē deiscunt. Ply. excusso circēsibus auriga cucurrisse excussores cōstat ꝛ primatū obtinuisse. Item eligo. Li. lib. xii. phil. Iuuenturē oēm ex toto Italia excussimus.

Excussoꝝ cribū. vide in dictione Subcerniculum.

Exdiscutio. as. ab ex. ꝛ discutio. ꝛ quatio. figt perfecte discutio. Pier. ad etheri. Lū hęc se ita se habeant: pzouoco aduersarios vt oēs retro carbulas exdiscutiant ꝛ si quid in meo ingeniolo vitij reperierint pzoferant in medium.

Exdorsuo. as. dorsum confringo vel dorso nudo. Plau. in aul. Tu macherio congruum murenam exdorsua quatum potes. Hęc duo pręter regulam componuntur cum ex. Nō enī ex. sed. e. componitur cum. d. vt educo.

Execo. as. pe. cor. ab ex. ꝛ seco. sed. s. abiicit. ꝛ significat excindo extra seco. Col. lib. iiij. Arborem quā inserere voles diligenter execato ea parte quę marcie nitida ꝛ sine cicatrice est: dabisq̄ operam ne liburnum lędas.

Execro. as. pe. cor. ab ex. ꝛ sacro abiecta. s. a in. e. mutat. Dicitur ꝛ Execror. deponēs p horrori ꝛ abominatiōi hēo: qđ est magis in vsu. Virg. Et terrā altricē sęui execramur vlyssi.

Exedo. is. pe. cor. vel exes. cōzodo cōsumo. Ply. li. xxvj. Nascuntur quoq̄ in sanguine ipso bois aīalia exesura corpus. Lic. lib. iij. tus. Aegritudo lacerat exest animam: planeq̄ conficit. Aliquādo exedere est extra seu de aliquo vase edere. Ter. in phor. Tu tibi hoc in tristi tibi omne est exedendum.

Exedra. locus spatiosus q̄si tricliniū: quę q̄si ad occidentē versa eē solebat. Li. li. iij. de ora. Tūc dedita opa ꝺescentibꝰ aliis in eā iā exedrā venisse in q̄ Crassus posito lectulo reꝺeuisset Pier. ad Iusto. Si ꝺs cęperit ęgrotare: trāsferē ad exedras latiorē ꝛ tāto senū ministerio ꝺfouet: vt nec delicias vrbium nec mīs grat affectū. Michalus āt ethymologicꝰ εξεδρα τοπος τις εστι απο του εξ και εδρα και συμ κατα καθεδρα παρα το εξομαι το εξωμαι λω ανεξω.

Exemplū inqt Festus qđ sequamur aut vitemus. Exēplar ex quo simile faciamus. Ply. li. xxxv. Sūt q̄ venerē dianeā illo picta exemplari putāt. Sz sępe ꝺfundunt: vt exēplū sit ex quo simile faciamus. Sal. Laras quas sibi noīe Latinę redditas docebat exemplū eaꝝ infra scriptū est. i. caꝝ forma infrascripta est. Quintil. lib. x. Sic lraꝝ ductus vt scribēdi fiat vsus pueri sequunt. Sic musici vocē dicētiū. Pictores opera pzioꝝ. Rustici pbatā experimēto culturā in exēplū intuentur. Lic. Apio. Exlis quaꝝ ad me exēplū misisti. Ouid. de trist. Pluribus exēplis scripta fuisse reor. Ponunt nōnunq̄ pro ędes. Li. p Murę. Domesticū te habere dixisti exēplū ad imitandū. Et iterū. Ad imitādū vo tā mihi pposītū exēplar illud est q̄ tibi. Dicit ꝛ exemplariū, p exēplari. Ply. Juba hęc omisit in hoc tractatu exemplarū vitiosum est. Sciēdū tn q̄ exemplū ꝺr q̄q̄ grauis pęna q̄ pōt ceteris documēto eē Ter. in eu. Quę futura eē debēt exēpla in eū indigna. Rursus exēplū ꝺr illud qđ adhibetur rei aut pbande aut ornandę causa vñ pars pbationis vocat ab exēplis. Et in elocutione exemplum inter ornamēta numerat: p quo exēplar dici non pōt. Silr exemplū vocat qđ vulgo ꝺr mōstra. Li. Si ꝺs purpurā aut aliud ꝺppiā vendēs dicat: sume a me: sz huius exēpluz aliūde rogabo tibi qđ oñdā: aut si aceruos dicāt se tritici habere ꝛ eoꝝ exemplū pugno non habent qđ ostendant.

Exemptus. vide in dictione Eximo.

Exequor. pe. cor. figt pficio: ꝛ executioni mando. Apul. Neq̄ in tenebris sed in ppatulo iussa domini exequebar. Quandoq̄ ꝺclaro exprimo. Li. Varroni. Habeo multa occultiora quę vix verbis exequi possum.

Exequię. funebre officiū. qđ. s. in funere exequimur: ab eo dictę q̄ bōies pōpā post sequunt. Vic exequior: qđ est exequias facio: vel exeq̄s ouiuoꝝ. Var. Ipsum pp ius liberti semitra ei exequiant. Hęc etiā parentalia ꝛ iusta dicebantur.

Exereo. es. cui. ctum. ab ex ꝛ arceo: q̄si extra arceo pręmo fatigo. Ter. in adel. Di sane ego te exercebo hodie vt dignus es filicernio. Qñq̄ Exercere est in operā ponere. Virg. lib. iij. geor. Exercete viri tauros. Qñq̄ tractare. Colu. lib. iiij. Qui vrbanas ac delicatas artes exercuerit: qñq̄ hēre. Sal. Jurgia discordias simultates cū hostibꝰ exercebāt: qñq̄ lucrari. Ter. in heau. Ancillas seruos nisi eos q̄ ope rustico faciūdo facile sumptū exercēt suū oēs pdixi ac vēdidi: qñq̄ ppe terram colere. Virg. lib. i. geor. Exercetq̄ frequens atq̄ iperat aruis. Pier. a fil' i in psa. psalmorum. Logitis ergo vt veluti quiddā nouale pscissum iā aruū exerceaz: ꝛ obliquis sulcis renascentes eradicē. qñq̄ insequi. Virg. Tū vos o tyrij stirpem ꝛ genus omne futurū exercete odijs.

Exercito. as. frequentatiuū. Li. pro cluē. Hō in primis ingeniosus ꝛ in dicendo exercitatus. Hinc exercitatio: de q̄. Idē li. i. ad herē. Exercitatio est assiduus vsus ꝺsuetudoq̄ dicendi.

Exercitiū est ipse actus ꝛ vsus exercendi operandiq̄.

Exercitus. a. um. pticipiū vt hō exercitꝰ q̄ multis negociis assuetus sit ꝛ experiētia doctꝰ ꝛ detritꝰ. Hel. Aderat sorte vbi amicus nr hō lectōe multa exercitus: cui plęraq̄ oīa veterꝝ lraꝝ q̄sita meditata euigilataq̄ erāt. Li. li. v. tus. vsus ē iexercitus p nō exercitato cū ait. Asclepiadē ferūt nō ignobilē nec iexercitū phoꝝ. Aliqñ exercitus sumit p fatigato ꝛ i laboribus assueto. Virg. lib. iij. Nate illiacis exercite fatis. Aliqñ p ornato vt cū quis diu se exercendo durus: hoc est robustus factus est corpore in laboribus pferendis. Sal. in Jug. Nabdalsa exercito corpore. i. solidato vt exponit Nonius.

Exercitus. us. nomē figt militū copiā ab exercēdo: q̄ vt inquit Var. fit melioꝝ. Uege. li. ij. Numerus militum exercitat: vñ ex re ipsa atq̄ ope exercitus nomē accepit: vt ei nūq̄ liceret obliuisci qđ vocabat. Docet ēt vegetiꝰ romanos milites tā veteranos q̄ tyrones exerceri solitos ad oē genus armorū. Oēs enī artes iugibꝰ exercitijs pficiunt: cuncta exercitatione ꝺualescunt: vt merito dictū sit quotidiana exercitia ad sanitatē plus pdesse q̄ medicos. Et nō vnā cohortē neq̄ vnam alam sed numeros multos militū exercitū esse Ulp. scribit.

Exercitorius. qui se exercet.

Exercio. is. iui. itum. ab ex ꝛ sarcio componit ꝛ figt Sarcio.

Exentero. as. pe. cor. perfoꝝ. Plau. in epi. Acutum cultrum baheo qui exenterem marsupium senis.

Exeo. is ex eo. egredioꝝ ꝛ ostruit tā cū actō q̄ cū abltō: vt exeo domū: ꝛ exeo domo: p trāslationē exire ē liberari. Lucil. lib. xxvij. Nec bꝰ faciat atq̄ ęrūna exatis. Itē vitare. Virg. li. v. Corpe tela mō atq̄ oculis vigilātibꝰ exit. Itē erūpē: vt apud eūdē li. ij. Nō sic aggeribꝰ ruptis cū spumeꝰ amnis exit. Exire de ptāte figt mētis ipotē fieri. Li. lib. iiij. tus. Jtaq̄ iratos ppzie dicimus exisse de ptāte. i. de ꝺsilio de rōne de mente.

Exero. is. pe. cor. exerui exertū ab ex ꝛ sero: figt extrabo emitto: eleuo: nudo. Sta. Fulgentēq̄ exerit ensem. Ouid. lib. i. fast. Credibile est illos pariter vitiisq̄ iocisq̄ altius bumnis exeruisse caput. Idem Exerit hęc humerum vestes trahit ille p altas. Col. lib. ix. posuit pro exeo cum ait. Nam dum vincula exerere conantur non quiescunt.

Exerto. as. ab exero Virg. li. iij. At scyllam cęcis cohibet spelūca latebris ora exertantē ꝛ naues in saxa trahentem.

Exfio. significat purgo. a quo exfitus. us. pro purgatione.

Exhacredare. vide in dictione Abdico.

Exhalo. as. pe. pro. extra halo spiro. Lactā. lib. vij. Quos autem morbus interimit spiritum diutius exhalant. Virg. lib. vij. sęuamq̄ exhalat opaca mephitim.

Exhaurio. is. pro sus euacuo finio. Virg. lib. iiij. Heu quibus ille iactatus fatis q̄ bella canebar exhausta. Inde iexhaustus. p ifinito. Sic dicimus. Hras deo inexhaustas replico.

Exhęrbare: ē hęrbas extirpare. Col. lib. v. Perticalis fere salix eundē agrū quē viminalis desiderat: melioꝝ tn riguo proue nit: atq̄ ea taleis conserit ꝛ cū germinauit ad vnā perticaz sūmittit: crebroq̄ fodit atq̄ exherbat: nec minus q̄s vinea pampinatur. Et alibi. Exhęrbandus est locus.

Exhibeo. es. pe. cor. p sero ꝛ i publicū deduco: ꝛ videdi tāgēdiq̄ bois facultatē pbeo: vel re oñdo: q̄si ex secretū hēo. Paulus Exhibere ē facere i publicū ptātē: vt ei q̄ agit experiūdi sit copia. Exhibē negociū ē labore vl' molestia afficere. Lice. lib. iij. of. Qō cum audisset adolescens negociū exhiberi pri.

Exhorreo.a quo exhorresco.p expauesco. Plau. Lic. Sed non possum nō exhorrescere si qd itra ciuem subest vulneris qō prius nocere pōt q̄s sciri curariq̄ possit. Ibi passiue. Virgil. actiue dixit li. vij. Ne quemat vultus neue exhorrescat amicos

Exibulo.as.pe.co2.significat cum sono vocis ⁊ populari tumultuariq̄ fibilatōe expello derideo. Li. Distrio si paulū se moueat extra numerū: aut si versus pnūciatus vna syllaba breuior aut longior exhibilatur atq̄ exploditur.

Exigo.is.pe.co2.exegi.exactum.excludo.eiscio.expello: q̄si extra ago. Plau. Itaq̄ oēs exegit foras. Et exigē est debitū repetere. Li. Lasio. Logiores expectabo vel potius exigā. Hinc exigere pecuniā dicimur: q̄ nobis debet. Et exactores vocant qui pecunias exigūt. Interdū est conuenienter postulare. Lac. li. iiij. Sapietia spectat ad filios q̄ exigit amorē. Interdū vehemēter ⁊ cū instātia postulate. Viero. in pl. Thobię. Mirari nō desino exactionis vestrę instantiā. Exegistis enī libruū chaldeo sermone scriptū ad latinū stilū trahā. Interdū agere seu traducere. Ter. in ecy. Illiq̄ exopto vt relinqua vitaq̄ exigat. Interdū perdiscere īquirere. Virg. Quęrere constituit sociosq̄ exacta referre. Sue. in Ięsare. Britanniā petisse spe margaritaq̄ quaq̄ amplitudinē deferentē interduq̄ sua manu exegisse pōdus. Interdū facere. Virg. Quos improba gētis exegit cęcos rabies. Interdū definire ⁊ statuere: constituere Idē lib. iiij. Decreuitq̄ morī secū ipsa modūq̄ exigit. Interdum cōplere. Plau. in am. Menses iam tibi exactos esse vides. Interdū vi extorquere. Li. lib. de diui. Et cum esset tritici modius sestertius duobus pro frumento in modios singulos duodenos sestertios exegisse.

Exitiū. ab exo is. Festus. Exitiū antiq̄ ponebāt p exitu: nūc exitium pessimū exitū dicimus. Vñ ⁊ mors dr aliq̄ calamitas. Terē. in phor. Qō ego nūc subito huic exitio remediū inueniam miser? Col. li. j. Sic eminuta sola ⁊ latera horreor? phibent curculionē: qō grās exitij cū icidit multi opinant arceri posse si exesę fruges ī horreo ventilent ⁊ q̄si refrigerent.

Exitiale: mortiferū: calamitosū: dānosumq̄. Ply. lib. viij. Ille contra vinam spargit prudens hanc quoq̄ leoni exitialem. Virg. lib. vj. Sed me facta mea ⁊ scelus exitiale lacęnę.

Exitiabile. idem quod exitiale. Ouid. lib. vj. me. Dumq̄ manu tentat trahere exitiabile ferrum.

Exilio.is.pe.co2.ab ex, ⁊ salio. significat exeo: ⁊ q̄si saltando pro rumpo. Li. Tyroni. Mihi crede tuis ⁊ illor? litteris perlectis exilui gaudio. Huius frequentatiuum est. Exulto.

Exiliū pnuatio pr̄ię: q̄si extra solū. Sene. in li. de cōsolatione ad Albinā matrē exiliū diffamiēs ait. Exiliū nempe loci cōmutatio ē. Hāc cōmutationē loci aliq̄ sequūt icōmoda pauptas ignominia ostęptus q̄b? detractis nihil ē q̄ magnope exiliuz sit primescendū: nec cōmutatio loci onerosa. Assiduus enīz ē humani gēnus discursus ⁊ nālis quędā irritatio ais mortaliū inesse credit cōmutandi sedes ⁊ transferendi domicilia.

Exilio.aris.exul fio. Unde scribit de Joanne apostolo: q̄ domitianus iusserit cum exiliari.

Exilicus.a.um. quod ad exilium ptinet: vt exilica causa quę aduersus exules agitur.

Eximo.is.pe.co2.ab ex ⁊ emo. figt excipio: seu aufero. Ter. Ubi ubi inueniā pāphilū vt ęgritudinē in q̄ nūc est eximā atq̄ expleā gaudio. Aug. lib. viij. cō. De vinculo desiderij cōcubitus quo arctissimo tenebar ⁊ sęculariū negociorū seruitute quēadmodū me exemeris narrabo. Unde exempti dicunt excepti. Exemptus apud iurisconsultos dicitur qui a suo iudice: siue iurisdictione ordinarij subductus est.

Exemptile. pe. co2. q̄ auferri ⁊ eximi pōt. Col. lib. ix. Quadrateę ptice parillis supponunt vt aue recipiat assilientē. Sz idcirco sunt exemptibiles vt cū res exigit a parillis deductę libeę aditum cōuertentibus stabulū prębeant.

Eximiū. excellens egregiū: ab eo q̄ in sacrificijs optimū pecus de grege eximebaf: vel q̄ eximia spē animi numini offerendū. Et eximij porci dicebant maiores qui ad sacrificandum electi erāt signati macula: aut nota: sicut egregie oues ⁊ grege electę. Nā qd a vulgo exemptū est: singulare dr q̄ in alio rum ordinē nō sit redigendū. Unī Virg. eximias bostias dixit quę ad sacrificiū destinate eximunt a grege: vt Quatuor eximios pstanti corpore tauros. Dī ī ⁊ malū. Li. in ver. Sin hāc vos in rege tā eximiā iniuriā: tā acerbā neglexisse.

Exin. p exinde. pp hoc q̄propter. Jō Liui. lib. j. Ut igitur paulatim ad ium inter fidenatē romanāq̄ rē ancipitē gessistis iam corpus passim distrahendū dabis. Exin duabus admotis quadrigis in curru eaz distentū illigat merium.

Eximatio.is.ab ex ⁊ manio: euacuo attenuo: ⁊ ad nihilū rediго

Exinsperato: aduerbiū qō nō sperabaf. Liui. lib. j. Tū clamore q̄lis exinsperato fauētū solet romani aduenāt militē suum.

Exis dictio grēca εξις qua significatur habitus Ply. in epistolis. Ad tantam εξιν studio ⁊ exercitatione peruenit: sed cum habexis. απο του εχειν.

Existimo as.pe.co2.puto iudico: ⁊ q̄si ex estimatione statuo atq̄ decerno. Hinc existimatio q̄si fere sp passiue significatiōis est: ⁊ p reputatione ac bona fama capit: vt hō magnę existimatiōis. i. de quo oēs bñ opinant. Pau. iuriscon. Existimatio ē dignitatis illęse status legib? ac morib? cōprobatus: q̄ ex delicto nr̄o auctoritate legū aut minuit aut sumit. Minuit quotiēs manēte libertate circa statū dignitat? pna plectimur: sicut cū relegat q̄s: vel cū ordine mouet: vel cū pbibet honorib? publicis: fūgi: vt cū plebeius fustibus cędit: vt in opus publicū datur: vel cū in eam cām quis incidit quę edicto perpetuo infamię causa memoratur. Consumitur vō quotiens magna capitis diminutio interuenit. i. cum libertas amittitur: veluti cum aqua ⁊ igni interdicitur.

Existo appareo emineo pdo exurgo exalto. Li. de diui. Sūmersus equus vorąginibus nō existit. Et iterꝫ. Existit hoc loco q̄stio subdifficilis. Et lib. ij. offi. Atqui eo tempore tantę discordię secutę sunt vt ex tyranni existerent ⁊ optimates exterminarentur. i. exurgerent vel exalterentur.

Extare eminere supesse. Virg. Torpēt mole nouа ⁊ sūmis viribus exāt. Vñ extare dīr libri q̄ demortui nō sūt. Lic. q̄ vt scis: extat ofo. Nā vt de boīe q̄ adhuc viuit dicimus supest q̄si nō est sub terra humatus: ita de rebus exāt q̄si extra stat: ⁊ nō intra atq̄ in tenebris latēt. Et ē trāslatio sumpta a statua q̄ stat ⁊ apparet. Huius Jūi est. Intercido: qō est pereo Ply. li. xxxv. vtrūq̄ cōplexus est. Jā vō ⁊ onerarijs nauib?: qñ ⁊ pericula expingimus ne q̄s miref ⁊ rogos pingi exceptis operū claritatibus quę ipsa posteriet attingi siue extant siue intercidere. Interdum extare est manifeste esse. Lactan. lib. iiij. si celestibus beneficijs extiterit ingratus.

Exlex: qui sine lege vel extra legem viuit.

Exoculasso.is. vide in dictione oculo as.

Exoche eminentia vel excellentia latine dicitur. vnde Latexochen dicitur per excellentiam. εξοχος ελαιvισι.

Exodiū genus cātus: vt inqt Jul. pol. quē cedentes de theatro cātare solebāt: ab εξοδεω. Sūt qui exponant exodium eē cantū. ab εξω extra οδη cantū. erāt enī fm eos exodia ridicula versibus intexta fabellis atellanis potissimū iserta q̄ sine cātu solebant iuuenes iactitare. Iuue. Landēq̄ redit ad pulpita notū exodiū. ⁊ iterū. Urbicus exodio risum mouet atellanę. Sue. i Tyberio: vñ vox atellanico exodio primis ludis assensu mariō excepta perebruit hircū capis nām ligurire. exodiū ēt figt exitum quasi εξωτης οδου. i. extra viam. vñ Uar. finē vitę appellat exodiū. Idez. Qō ceperas mō inuia narra: vt ad exodiū deducas. Unī ēt exodus liber quo iudęor? exitus ab ęgypto describitur. Sed scōa syllaba corripit in exodo: tā in pma q̄s in scōa significatione: q̄uis alterū ab οδου q̄ viam significat: alterū ab ωδης. i. cantu cuius syllaba pe. est produ.

Exolesco.is.eui.ab exoleo fit: ⁊ figt crescere desino. vnde exoletus masculū scortū: seu paticū cōcubinū iā adultum ⁊ fere omissum qō crescere desinit. Olim Alexander romanor? iperator? exoletos heliogabali iussit deportari: aliquos etiā naufragio mergi. Scribit Ply. Poiem crescere ad annos vsq̄ ter septenos in longitudinē: tū deinde in plenitudinē. Aliq̄n exolescere est vehementer crescere. vñ exoletus. a. um. pro

vehementer adulto. Plau. Reliqui domi exoletā virginem aliqñ figt veterē fieri: deficere. Egretus. Adolescere augmēti est: inotescere: coagmēti: exolescere vanescētis ē Ply. lib. xxxvii. Carchedonij nescio an in totū exoluerint postq̄ metalla ęris ibi defecerūt. Col. lib. ij. Nā multa sūt dicta q̄ negligētia exolescāt ꝛ fiant sterilia. vñ exoletus vetustus: ꝛ abysū remotus. Quintil. lib. viij. Obscuritas fit in verbis ēt abysu remotis: vt si cōmentarios quis pontificum ꝛ vetustissima fœdera ꝛ exoletos scrutatus auctores idipsuz petat. Liui. Arte agendū exoleto iam vetusta te odio.

Exoluo. is. qō ligatū erat perfecte soluo. Plau. in epi. tu vt exoluā manus. Lact. li. j. Religionū alios modis exoluere pergo. Item exoluere est perfecte soluere. Vier. in prohe. epi. psal. Sūt nōnulli qui votuz qō deo vouerunt se in singulos dies psalterū totū in eius laudē esse dicturos: vel diabolo exagitati: vel contra teiunioz austeritate: vel debilitate corporis id exoluere nequeant. Itē pęmio afficere. Lac. lib. v. Imperatoz iosum deo fides seruāda est qui nō tiñ viuentibus: sed etiā mortuis pōt virtutes exoluere. Item expedire liberare. Terē. in eu. Illas erroze ꝛ te simul suspitione exoluas.

Exomo. is. genus vestis quę aliis superponitur. Sūt qui comicoū vestium etiam intelligant exertis humeris.

Exorbito. as. pe. coz. quasi exorbita recedo. Orbita vo vestigiuz est rote decurrentis siue circuitus. Aug. lib. ix. ci. dei. Nō eis cedentes ad aliquid approbandū vel perpetrandum quod exorbitet ab itinere sapientię ꝛ lege iustitię.

Exorcizare inḡt Aug. lib. j. de beata vita est per diuina in mundum spiritū adiurādo expellere. Exorcismus adiuratio. Exorcista adiurator: iz spūs rident barbarismos. ideo dicendū est exorgizare nā componitur ex ἐξ καὶ ὀργη ενσεν ῥημα καὶ σοὐιδλας ἐξ ὀργίειν εἰς ὀργηψεμβαλειν.

Exordium initium. Virg. li. iiij. Quī reginā ambire furentē audiat affatu quę prima exordia sumat. Li. lib. j. ad herē. Exordium est principiū oratiōis per qō animus auditoris vel iudicis constituitur vel apparatur ad audiendum.

Exordioz. iris. exorsus incipio. Plau. in asi. Pergam quo occępi ꝛ ibi consilia exordiar. Virg. lib. ij. geoz. Non bic te carmine ficto atq; per ambages ꝛ longa exorsa tenebo.

Exordine sine intermissione. Virg. lib. iiij. geoz. Septem illa totos perbibent exordine menses fleuisse.

Exorioz. nascoz. emergo exurgo. Ter. Tu sola exoriſ q̄ pturbas hę tua imprudentia. Et exoriri inuadere est. Nam vt Do. in quit. Qui expectans aliquem inuadit exoriri dicitur.

Exorno. as. valde orno: seu magnifice apparo instruo. Plau. in aul. Repudiū rebus paratis exornatis nuptijs. Ter. in eu. Ita visus est oudū q; varia veste exornatus fuit: nūc eo videſ tibi sedus qz illā non hz. Interdū exornare sedare dicit. Idem in beau. Egone si vino adeo exornatū adeo deperum dabo vt dum viuat memunerit semper mei.

Exors. tis. extra sortem. Cui contrarium est Consors.

Exoro. as. pe. proz. orando induco: seu orando impetro. Terē. in phoz. Nequeo te exorare vt maneas triduū hoc. Idē orator ad vos venio ornatu plogi: finite exoratoz fim. Interdū exorare significat proz magna grā orare pręsertim qñ cum duobus accusatuis cōstituit. Plau. in cap. Unum exorare vos sinite nos. Sic dicimus. Hoc vnum te exoro. Hoc est vnum proz magna grā: siue vnū magnopere te oro. Quod prępositio er. ꝛ oro cōmode ꝛ naturaliter expetunt.

Exorabula. ab Apuleo vocantur oīa artificialia argumenta q̄bus orator per vim eloquentię iudices exorat.

Exos sine osse. Lucil. exos ꝛ exanguis tumidos pfluctat artus.

Exosso. as. ossa detrabo. Ter. in adel. Longū istū maximuz in aqua finito ludere paulisper. Ubi ego venero exossabitur. Apul. Exōmatus atq; exossatus piscis vir palpitat amplius

Exoticus. a. um. pen. coz. peregrinus aduenticus. Plau. in mus. Non pōt olere vnguenta exotica: hoc est aliunde apportata

Expendo. is. vide in dictione pando.

Expalpo. as. elicio. Plau. in aul. Nunc seruus argentum a patre expalpabit.

Expapillo. as. vsq; ad papillam denudo. Unde brachiuz expapillatum dicitur. Plau. in mili. Idem connexum in humero leuo expapillato brachio.

Expato. as. pe. pro. expatare est in locum ptātem sedare. Pacu. Expatant se oēs: publiceq; oñdūt. Et fic a pateo fit. Quidaz a spatiū deriuant: vt sit. Expatare in spatiū se conferre. Sed ꝛ spatiū a patendo deducit. Nihil enim aliud est spatiū quā locus siue tps patēs. Hoc ē ternallū vel loci vel tēporis.

Expecto. as. pe. coz. extra pectus eiscio. Li. lib. iij. de ora. Tum patioz mihi sapientiam oēm examinato expectorat.

Expello. is. eiscio. Plau. Ancillam domo expulit.

Expulso. as. frequentatiuū: qō significat frequenti pulsu agito. Mar. Si me nobilibus scis expulsare finistris sum tua si ne scis rustice redde pilam. Hic expulsoz. ꝛ expultrix verbalia. Li. Expultrixq; vitiozum.

Expulsim aduerbium. significat frequenter pulsando.

Expeculiati. dñr serui sine peculio: quo vocabulo vtit Plau.

Expecto. as. ab ex ꝛ specto significat obseruo. Ter. in an. Expecto q̄d velis. Qñ vo aspicientes aliq̄d diligēter manere diutius eodē loco solemus expectarę. qñq; pro manere capitur ꝛ operiri. Ter. in phoz. Senē quoad expectatis vestrū. Item pro desiderare: qm̄ q̄ desideramus cū voluptate aspicimus. Virg. Expectare venis. Teren. in an. expecto q̄d velis. i. desidero scire quid velis. Uñ expectatus pro odioso ꝛ molestę vitę. Nā filijs parentes aut amabiles sūt: aut expectati: amabiles boni expectati mali: quoz moz in dies singulos expectāda ꝛ exoptanda est. Item pro sperare. Virg. lib. j. geo. Sed illos expectata seges vacuis elusit aristis.

Expedio. is. pe. coz. libero ꝛ quasi pedū ligamenta dissoluo. Si sen. lib. iij. hyst. Inermes armat: ipeditos expeditos expedit. Aliqñ ponitur pro explico. Sene. Jamdiu vtile fit expedit. Aliqñ, p extra fero, pfero. Virg. Lererēq; canistris expediūt Aliqñ, p extollo. Idē Tu vo augurū rutili clamore salutant expediūtq; manū. Et expedire ē vtile seu bonū ac necessarū ēe. Sz hoc tiñ in tertia psona singularis vel pluralis numeri Ter. in heau. expedit bonas eē vobis Idē i phoz. Nostrapte culpa facimus vt malos expediat eē dum nimiū dici nos bonos studemus ꝛ benignos hoc est otigat ꝛ ōsi necesse sit.

Expediti milites dicuntur leuiores armaturę ꝛ sine impedimētis. Expeditio vacatur cum exeunt milites ad bellum: q; expediant aut se a ceteris negocijs. Curtius. Omnem expeditionem ac militarem apparatum adduxit.

Expendo. is. di. sum. pondero. Plau. in asi. Quot pondo te censes esse nudū: At pol ego qui te expendi scio: nudus vinctus centū pondo es per pedes qñ pēdes. Qñq; significat exacte examino cōsidero. Li. lib. j. offi. Quę contēplantes expēdere oportebit: q̄d q̄sq; habeat: sua eadēq; moderari. Amb. lib. j. offic. Expendat atq; examinet verba sua. Qñq; est perfecte soluere. Virg. lib. ij. Et scelus expendisse merentem lachaonta ferunt. i. persoluisse. Qñq; exponere erogo. Unde expense dictę sunt. Piero. Qualr fauente deo tota hęc dies expendatur in laudem ꝛ cum gaudio celebretur.

Expensa. ę. sumptus.

Expio. as. vide in dictione Pio. as.

Expergo. is. xi. ctum. quasi expozrigo: a somno excito. Cic. Expergę te iam. vnde experrectus excitatus: q; recentes a somno expozrigi ꝛ extendi solemus.

Expergisco. is. ꝛ expgefacio: ꝛ expergifico actiuā significationē habent. Ply. Urtica lethargicos expergiscit tactis cruribꝰ magisq; fronte. Hel. Ingenio expergificando ratus idoneas Li. Expgere facias scripsit pro te expgere facias. Exprgiscor: ꝛ expergefio passiuā. Li. Expergescimini aliqñ atq; exurgite. Ab expergiscor fit experrectus fm Diom. Expergitus ab expergor. Et expergefactus: ab expergefio. Expergitus oz q̄ satiatus somno sponte vigilat. Unde ꝛ Lucil. ait. Ego e somno pueros cū mane expergitus clamo. Experrectus a quiete impeditus. Sal. experrecti somno: arreptis armis tumultum facere. expergefactus qui per aliū somno excitatus est. Festus aliter. Experrectus qui p se vigilare cępit. Expgitus

ab alio excitatus quem solemus dicere expergefactum.
Experior.iris.expertus significat tentare. Teren.in beau. Oĩa prius experiri consilio qua armis sapientem decet. Unde in expertus intentatus. Uirg. Nequid inexpertum frustra moritura relinquat. Et experiri doceri. Idem Uos & cyclopea saxa experti revocate animos. Unde experti periti dicũtur experientia vsus doctrina.
Expes.ab es & pes:ſz.ſ.abijcit & figt extra spem:vel sine spe.
Expers.extra partem:vl sine parte:& ponit pro ignaro rudiq; & nullã rei experientiã habẽti. Apul.hõ rudis:oĩum bonaꝝ artũ expers. Qñq; etiaꝫ pro eo qui nõ sentit. Uñ expers doloris:qui nõ sentit dolorẽ. Expers mortis:qui non moritur Expers lucis qui non habet lucem. Quidam hoc nomen cõponi volunt a pars quidam ab experior.
Expeto.is.pe.cor. Uide in dictione Appeto.
Expilo.expilas.pe.pro.diripio deprædor:furtiue fraudo:dictuꝫ a pilis romanoꝝ telis:vela græco.πτι λω q οτωι λω.i.complano:q qui e domo suppellectilẽ detrahũt æquare ac cõplanare oĩa vident. Inde apud iurisconsultos titulus est de crimine expilatæ hereditatis:& q̃ alienã hereditatẽ expilauerit extraordinarie solet coerceri. Li.in para. Si socios spolias erarium expilas. Ouid.lib.iij.me. Expilatq; genis oculos.
Expiro.as.penultima producta.dictum est a spiritu effuso:vel a spiraminibus quasi spiritum omitto. Lac.lib.iij. Expirãs animã pulmonibus æger agebat. Aliquando per se plenum est:vt expirauit.i.mortuus est.
Expiscor.aris.diligenter quæro vbi nam pisces lateãt. Sepius tamen expiscari pro indagare sumitur. Ter.in phor. Perinde expiscare quasi non noris. Quãdoq; p lucrificare. Plau. Tandemq; nescio quid ab eo expiscatur.
Explano.as.penul.produ.perfecte planum facio.declaro. Sal. De cuius moribus hominis pauca prius explanãda sunt q̃ initium narrandi faciam.
Explanto.as. Uide in dictione planto.
Expleo.es.perfecte ĩpleo seu facio. Uirg.lib.iiij.ge. Impræbus ingluuiẽ ranisq; loquacibus explet. Sal. Neq; prius iugulã di finis fuit q̃ filla oẽs suos diuitijs expleuit. Interdũ compleo seu perficio. Uirg. Discedam explebo numerũ reddarq; tenebris. Ply.lib.xxxvj. Ulcera eorũ purgant leniter: explemq; cicatrices & emendant. Interdũ cõsolor. Ter.in hea. Hem tot mei sollius solliciti sunt causa vt me vnũ expleant. Interdum minuo. Nam ex quãdoq; priuatiua est. Ennius. Nauibus explebant sese terrisq; replebant.
Explico.as.pe.cor.ppie extẽdo:emitto. Li. Quę virtus præter ceteras totam se ad alienas vtilitates porrigit atq; explicat. Per translationẽ significat explano ostendo. Idẽ lib.iij.of. Ut quędam sibi concedant quo facilius quę volũt explicẽt. Item extrabo. Ouid. Atq; explicat ense. Itẽ exhibeo Mar. Explicat & cenas vnica mensa duas.
Explodo.as.pe.p.fi sum.ab ex & plodo figt cum sono elido q̃ fit cum rẽ quę nõ placuit clamore & gestu ac strepitu dãno. Nec ppie idẽ est q̃ manibus cũ sono pulsantibus eiscio ficut Lau. Valla docuit. Nec supplodo est pedẽ terræ incutio Nec cõplodo.significat aduersus manus inuicẽ collido. Q̃ non significat ex se.alioquin. Lice.frustra pedem adiecisset lib.j.de ora. Pedem nemo in illo iudicio supplosit. Similr Quintil.lib.xj. Pedis supplosio vt loco est opportuna vt ait. Li.in contentionibus aut incipiendis aut fouẽdis:ita crebra est inepti hominis & desinit iudicem in se conuertere. Aliqñ per translationẽ supplosus pro reiectus ponit. Dama.papa. Hieronymo. Abscissis opinionibus:ambiguitatibus supplosis. Idẽtidem de Complodo dicendum est:qñ & Hieronymus lib.numerox manibus addidit. Iratusq; balach cõtra Balaam Complosis manibus ait ad maledicendum inimicis meis vocaui te:quibus econtrario tu modo benedixisti. Et in exodi. Ecce cõplosi manus meas super auaritiam tuã Apuleius scribit. Complodere vacuas manus doloris & mę stitię signum esse. Quintil.lib.xj. Nam etiã & cõplodere manus scenicuꝫ est:pedes applodere interim licet. Præterea q ista verba a plodo composita nõ nisi actibus pedis vel manuum accõmodari possint minime crediderim cũ quibus plerũq; accõmodent. Lact.enĩ lib.de opi.ho.ad linguę actũ vsus est complodo cum dixit. Bestias etiã potu adiuuat:protenta enim cauataq; hauriunt aquã:eamq; compręnsaꝫ linguę sinu ne tarditate ac mora effluat:ad pallatũ celeri mobilitate complodunt. Hiero.lib.Judi. Leperunt buccinis clangere & complodere inter se lagenas. Cunq; per gyrum castrorũ intribus personarent locis & hydrias cõfregissent:tenuerũt sinistris manibus lampadęs:& dextris sonantes tubas. Præterea q̃ explodo significet eiscio manibus & quidẽ consono pulsantibus:nequaq̃ verę est:quoniam si eiscio significaret. Li.lib.iiij.de fi.bo.non dixisset. Quærimus autẽ non quę sit iam: sed vnde sit explosę electęq; inię pirronis Aristonis Herilli. Et pro Cluẽ. Tẽ vo illud idem q̃ tum explosum et electum erat nunc rei tulisse demiror. Si aũt significat pulsationẽ eiscindũ quẽpiam manuũ vel pedũ siue alio aliquo liquet explodo non significare eiscio:quoniaꝫ & copulare & diuersa & non temere Ciceronẽ electę & electum subtexisse credi par est. Q̃q; explodere significat aliq̃d tanq̃ indignũ seu inutile eiscere. Li.lib.ij.de diuinitate. Sed hoc genus diuinationis vita iam cõmunis explosit. Applodo etiã Hiero. Pedibus accõmodauit. Sicut supplodo otra Uirg.scribẽs Recordare quęso illius diei quando me de resurrectiõe corporis prędicante ex latere subfultabas & plaudebas manu & applodebas pede. Idem Domiano. Nã si applosisset pedes: intendisset oculos:rugasset frontem: iactasset manus verba tonuisset:tenebras ante oculos effudisset iudicibus. Igit ap plodo cõplodo explodo supplodo & si q̃ alia reperiant sẽm rei actum cui applicantur:ita sumi opꝫ. Et quicq̃d significat quatio:eiusq; composita idipsum plodo eiusq; cõposita designant:nisi q̃ in sono pulsationis diuersa esse existimo:& q̃busdam actibus rerũ ista non accõmodari quibus illa.
Explozo.explozas.pe.p.exclamo & cum fletu quodã vocifero. Uarro. Hemit explozat:turbam oẽm concitat. Unde tractũ est vt capiatur pro intentius ac etiã cum voce inqrere Uirg. Exire locosq; explozare nouos. Hinc explozatores dicti sunt Interdum explozare ẽt obseruare. Idem lib.ix. Nemon ei trepidi troes formidine portas explozant. Interdum prohibere. Li.i Catone. Quis est tam stultus quãuis adolescens cui sit explozatum se ad vesperum esse victurum? Interduꝫ deliberare. Uirg. Tuus o regina quod optas explozare labor. Interdum siccare. Idem libro primo georgico. Et suspensa focis explozat roboza fumus.
Expono.is.pe.p.explico declaro.osĩdo. Lice.lib.j.phil. Anteq̃ de rep.scribã. P. Lon.exponã vobis breuiter osilij,pfectionis & regressiõis meę. Uñ expositio pro interpretatiõe. Idẽ vocat ad cenã:deinde ipse prędoxẽ:exponit copias suas oẽs i.osĩdit. Ponitur qñq; p extrabo:& quasi extra pono. Uirg. lib.xj. Socios de puppibus altis pontibus exponunt. Q̃q; pro abiicio:vnde Infantes abiecti vt pereãt expositi:siue exposititij osir. Ter.i beau. Erat hic corinthia anus baud in pura:ei dedi exponendam. Plau. Reuertar ad illam puellam exposititiam. Q̃q; pro expendo. Solinus. Cum magnã his pecuniã exposuisset. Quandoq; pro expromo. Lic. Cum tibi exposita esset ad prandium ois pamphilia.
Exposco.is. vide in dictione Posco.
Expostulo.as.pe.cor.exquiro:cõquero.or.seu querelam apud eũ ipsuꝫ depono qui fecit iniuriam:& cum querela amicos ĩsto & quasi officium amicitię in alio desiderio. Et non solũ ablatõ. cum præpositiõe iungitur sed ẽt alij ablatõ. Marcus Ciceronis filius. Lenis & facilis a te existimari debeo:qui nihil tecũ de ipsis rebus expostulẽ. Aliquando sine ipso ablatiuo vt cũ iniuria de qua quis rationẽ postulat in actõ ponitur. Et hãc etiã significat exquiro. Terẽ.in an. Sed quid agam ad eam ne & cum eo iniuriã hanc expostulẽ? Iniuriaꝫ.i.rationẽ siue cãm iniurię. Aliquando expostulare est vehementer postulare.i. vehementer velle:rõne ex quę multum auget. Postulo vo pro volo sępe sumit. Terẽ.in an. Etiã me nũc seducere

lstis dictis postulas. De expostulo. Idem in adel. Si me in il lo credidisti esse boium numero qui ita putāt sibi fieri iniu riam vltro si quā facere ipsi expostulāt ⁊ vltro accusant. Do. Expostulatio querela aduersus illū ipsuz qui peccauerit.

Exprimo.is.pe.cor. ꝑmēdo exbo. Ply. Exꝑsso vino ifunditur equa vinaceis. Aliqñ declaro manifesto. Macro. Nibil vn qz locutus fuit exꝑssius. Pier. i ꝓlo. Thobię. Quicqd mihi il le hebraicis vbis exꝑssit: hoc ego accito notario sermonibus latinis exposui. i. elocutus est. Idē. Et nomē dñi tetragram maton in quibusdā grecis voluminibus vsqz hodie antiqs exprssum lris inuenimus. i. clare vel ꝓprie scriptum.

Exprobro.as.pe.cor. q̄ alijs ꝑstiti cōmemorās ꝓpropero. Terē. Nā isthęc cōmemoratio qsi exprobratio est ⁊ memoris bñfi cii. Sumit tñ exprobrare ꝓ qlēcūqz culpā obijcere. Ouid. lib. xii. me. Trepidocz fugā exprobrauit amico: ⁊ apud euan gelium. Exprobrauit incredulitatem illorum.

Expugno. Vide in dictione pugno.

Expungo.is. extrudo atqz amoueo. Persius. Expungā nāqz ē scabiosus ⁊ acribile tumet. Uñ ēt significet milites ab exer cenda militia repellere adempto stipēdia figūt. Sene. lib. iiij. de benef. Pignus est ꝓprius aliud: nunicē mittere ⁊ munus mutare expungere: qō figūt delere ne debere videaē. Mili tes enī punctis scripti inseruntē legioni ⁊ iurāt vt docet Ue ge. li. ii. Inde exꝑcti dicti deleti ⁊ a militia remoti. Itidez ex pungi dñr iudices qñ amouentē a iudicādo veluti cancellari ex albo iudicū. Dispūgere quoqz sile est: qō figūt conferre ac cepta ⁊ data sicut Papinianus iurecōsultus docet.

Expuo.is. cum fastidio aliqd ejcio: quasi pus extra mitto. Pus aūt est ois humor corpori onerosus. Virg. Et periculosam cum tussi miser expuo saluam. Ter. Per translationem in eu. dixit. Illam vbi expueret miseriam ex animo.

Exputo.as.pe.cor. ab ex. ⁊ puto: cōponiē figūtqz ex arbore: puto ⁊ incido. Col. li. vi. Palos vna opa cędere ⁊ exputatos acue re centū numero pōt. Itē exputare est ꝑfecte siue extra puta re: vt apud eundē. li. iiij. Deinde velut veteranā vitē totā ex putare: ⁊ ad vnā mām firmissimā redigere nodosqz ⁊ cica trices alleuare satis offin est. Itē est ꝑfecte intelligere seu di scernere. Plancus Ci. Quę mens eū: aut quoz ꝓfilia a tanta glia: sibi vō etiā necessaria ac salutaria auocarint ⁊ ad cogi tationē ꝓsulatus bimestris sūmo cū terrore boium: ⁊ insula cū efflagatione transtulerint exputare non possum.

Exputare vō compositum ab ex ⁊ sputo habet pu. sȳllabam ꝓ du. ⁊ significat quasi extra sputare.

Exquiro.pe.p. diligenter inqro secerno eligo. Uñ exāsita opa: dñr opa electa qsi diligēter qsita. Plau. in am. Te certo beri aduentientē illico ⁊ salutaui ⁊ valuisse ne vsqz exquisiui.

Exquilię tñ plurali: romę mons erat ab excubijs regis: vel q excelse fuerint a Tullo rege. Ouid. lib. fas. Adde q excubias vbi rex ro. agebat qui nūc exquilias noīe collis hz. Dic ⁊ ex quilinus mons dr. Uar. Exquilinus mons septiceps apud ędem Iunonis lucinę vbi ędituus habitare solet.

Exta, ꝓprie iecur. cor. ⁊ pulmo dñr: qz in parte superiori locant ab extando. Et lien ⁊ iecur hoc noīe appellant: qñ supra in feriora intestina locant. Virg. in ge. Pinguia qz in verubus torrebimus extra columus. Oia simul complexus est. Roma noz religio semp exortū caput putauit iecur. Uñ fes. Nec oia exta dici putant: qz dijs ꝑsecent qui extant eminentqz vt nō a situ: sed ab officio dicta putarit. Scribit Ply. lib. xxx. ꝓcor dia vocari vno nomine exta in homine.

Extales. via purgandę alui. Piero. in li. ℞. Et computrescebāt ꝓminentes extales eorum.

Extemplo aduerbiū tota vna dictio: sigt statim qsi extra tēpus boc est tpis cōmoditatē. Templū enī dicit locus manu desi gnatus in aere post quem illico captantur auguria: seu q au gures statim visis auspicijs: vel a templo cęli oculos auerte bant: vel e templo terrę discedebant.

Extpices. pe. co. dicti sūt haruspices ab extis ispiciēdis. Extispi cium ipsa extorum inspectio quę alio noīe haruspicina dr.

Extpe ouę partes sūt: ⁊ figūt ex impouiso ⁊ impręmeditate. Li. Quos credimus expedire rem ⁊ consiliū ex tpe capere posse. Inde vocaē ex tēporalis siue ex tēporaria oratio. Uide in di ctione tēporalis. Aliqñ significat ex tempore ꝓ tēporis con ditione. Li. lib. iiij. officior. Huius generis quęstiones sūt hę omnes in quibus ex tempore officium quęritur.

Extendo.is. Uide in dictione tendo.

Extenuo.as. valde tenuem facio: siue minuo. Lic. lib. ij. ad herē. Defensor autem fuisse causam negabit si poterit: aut eam ve hementer extenuabit.

Exterreo.es.rui.ritum. vide in dictiōe Terreo. Vinc exterritus quod modo pauefactū figūt. Uirg. Plausumqz exterrita pen nis. Dat tecto ingentem. Modo accensum inflāmatū. Idē. Sęuit agris asperqz siti atqz exterritus ęstu.

Exterebro.as.pe.cor. extra: vel valde terebro. Per translatio nem significat aliquid extorqueo scrutor ⁊ curiosius quęro. Uar. atqz oēs adeo perquirit atqz exterebrat artes.

Exter. a. um. pe. co. idē qō externus. vñ Sta. Exter bonos dixit

Exterus. a. um. idē qō exter. Uirg. li. iiij. Et nos fac extera quę re regna. Fitqz ab exter qō ab extra deduci certuz est. Huic exterior extimus sicut ab interus interior intimus.

Externus. a. um. qō nō est ex prria. Liui. lib. j. Timor deinde pa tres iecssit ne ciuitatē sine iperio: exercitū sine duce multa cir ca ciuitatem irritatis ais vis aliq externa odoziret. Proprie aūt qō foris ⁊ palā est. At hesternus cū. h. ⁊. s. fit ab heri. Li. li. j. tuf. Dicinō pōt qz sim hesterna tua disputatiōe delectat"

Externo.as. ab ex ⁊ sterno demētē facio. Pacu. Sed eccam mi seram quā frequens luctus externauit.

Exterraneus: aduena qsi ex alia terra: sicut cōterraneus qui est ex eadem terra cuius id nomē parū ab eruditis vsurpetur: exterraneus ēt vocaē qui ante tempus natus vel potius eie ctus est. Dictus q eum mater exterrita ejecerit.

Extero.is.pe.cor. extra tero: aut terēdo extrabo. Col. li. ii. Cum rursus amplior messis puenerit: qędē exteręē capisterio ex purgādū erit. Uar. li. j. de re rus. Apud alios exterię grege in mētor in acto: ⁊ ibi agitat e pticis qō vngulis e spica exterūē grana. Exterere etiā dicimus aciem ferri vt exacuta sit.

Extermino as. pe. cor. extra terminos mitto. Lic. lib. iij. of. Atqz hoc omne genus pestiferum atqz iniurum ex hominū com munitate exterminandū est. Aliqñ exterminare ponitur ꝓ demoliri. Pier. in Matth. Exterminant exules qui mittun tur extra terminos. Cū ergo in eu. ór. exterminant facies su as semper demoluntur debemus accipere.

Extillo.as. ab ex ⁊ stillo. vñ ⁊ distillo extillare guttare ⁊ guttati finiri. Terē. in phor. Uisce ego illam dictis ita sibi incensam dabo vt ne restringuas lachrymas si extillaueris. i. si lachry mę ex corpore guttarent: aut corpus guttatim finiretur: vel totum in lachrymas conuerteretur.

Extimesco valde timeo actiuę tñ significatiōis reperi. Cice. in Cato. Qō igit adolescentes ⁊ hi quidē non solū indocti: sed etiam rusticiconténunt: id docti senes extimescent.

Extinguo. ab ex ⁊ tingo: minorē in se vim hz qz oppzimo. Li. in Lę. primū dāda opera est ne q amicor dissidia fiāt. Sin ta le aliqd euenerit vt extinctę potius amicitię: qz oppssę videā tur. Quasi qō extinguit possit reclamari: qō oppzimit nō q at. Aliqñ extinguere ē ꝑfecte distinguere. Idē in horē. Quā si subtraxeris: qui. i. quo extingues artificē ab inscio. Aliqñ figūt occidere destruere. Lac. lib. iij. Cęlestes aias vna cū cor poribus extinguntē. Idē li. iiij. iudęor nomen ⁊ gentē. Uespa sianus extinxit. i. deleuit. Ter. in adel. Seni aiam primum ex tinguerem ipsi qui illud produxit scelus. i. auferrem.

Extrisper. idem qō harusper: hoc est qui extis inspectis futura ꝓ dicit: a quo extrispicium: ⁊ extrispicina.

Exto.as. extiti supinum non legi. Uide supra post exisio.is.

Extollo.is. Uide in dictione Tollo.

Extorris qui est extra terrā. i. patriā eiectus: sicut exul. extra so lum. Hel. Exul extorrisqz esto: ⁊ ꝓprie vagabūdus. Sappho ad phaonē. At vos extorrem tellure remittite nostrum.

Extorqueo.es.si.sum. vel tum significat tormento veritatē eli cio. Aliqñ ēt ꝓ vim aufero: extirpo euello. Do. Torqueamus

hominez extorquemus veritatē. Li. in Lato. Nec mihi hūc errorē dum viuo extorqueri volo. Liui. li. ij. Necz ambigitē quin Brutus qui tantū gloriē superbo exacto rege meruit pessimo publico id facturus fuerit si libertatis imaturē cupidine priorum regum alicui regnum extorsisset.

Extra prepositio separata cui contraria est in significatione. Intra. Ab extra deducuntur. Exter exterius extraneus: extrarius. Extrinsecus. extro. as. extorsum. z extremus.

Extrarius. alienus qui extra focū sacramentū iuscz est. Preterea minabat si extrario nupsisset: nihil se filijs eius ex paternis eorū bonis testamento relicturū. Hic accipitur pro eo q̄ non sit domesticus z ex eadem familia.

Extraneus. qui est ex altera terra: quasi exterraneus.

Extremus. a. um. mō initiū alicuius rei. Plau. Ab extremo narrare incipiā. i. a principio. Mō finis. Virg. Extremum hūc arethusa mihi. Ponitur nonnunq̄z pro seuo pessimo. Idem illā terra parens ira irritata deorum extremaz vt perhibent coeo enceladoq̄z sororem progenuit. Hoc est pessimā. Quod non sine ratione esse videtur: quādo quidē medici affirmāt deteriores esse qui vltimi nascuntur.

Extrinsecus. pe. cor. vide in dictione intrinsecus.

Extrico. as. pe. p. ab ex z trico: q̄ a tricis fit. Tricę aūt sunt impedimēta z iplicationes. Et est extricare explicare. Lac. li. vj. Deniq̄z muta quoq̄z aialia cum fraude capiunt si aliquo se modo in fuga extricauerint fiunt postmodū cautiora. Colu. lib. iuj. Syluestris ager pcipue est eligendus qui z si frutetis aut arboribus obsessus est: facile extricatur: q̄ suapte natura quecūq̄z gignunt nō penitus nec ī pfundū radices agunt sz per sūma terrę dispergunt atq̄z deducunt.

Extricabile. a quo extiri pōt. Cuius ōpposituz est inextricabile. Ply. lib. xxxvj. Intus labyrinthum inextricabilē: quo si quis imporeret sine glomere lini exitum inuenire nequeat.

Extro. as. exeo. Nam sicut intrare ingredi est: ita extrare egredi. Afra. Simul limen intrabo: illi extrabunt illico.

Extrorsum: figt extraversus: sicut introrsum intra versus.

Extruo. is. edifico. Hier. ad Julianū. Extruis monasteria: multus a te numerus sustentat: z extruere ordinare. Li. in Lato. Laret epulis extructisq̄z mēsis frequentibus poculis.

Extrudo. is. pe. pro. extra trudo: per vim expingo expello. Terē. in ecy. Eo amantē inuitū Pamphilū extrudit. Plau. in aul. Nam q̄s nunc me causa extrusisti ex bis ędibus.

Extundo. is. extorqueo vel inuenio. Virg. lib. j. geo. Ut varios vsus meditando extunderet artes paulatim.

Exturbo. as. e. loco deiscio.

Exubero. as. penultima correpta. quasi superabundo. Tractuz ab vberibus lactantibus. Col. in prefa. In asia mysiaq̄z densa z glutinosa terra maxime exuberat.

Exupero. as. pe. cor. ab ex z supero: quasi super supero.

Exudo. as. pe. p. emitto. Ply. Est āt triū genez vnū arbor ipsa exudat humi. mō altez manat ī plaga. Uir. vō li. j. ge. Exudat inutilis humor: dixit p exudat. Nō. n. humor sz terra desudat

Exugo. i. pe. co. xi. ctū. q̄ z exugeo. es. ōr p extra sugo. Plau. Jā ego me ouertā in hirūdinem: atq̄z eorū exugebo sanguinez.

Exuccum. per duplex. cc. dicitur quod est sine succo.

Ex vinculis cām dicere: figt vinculum rūdere criminibus.

Exuernę. purgatio quędā domus ex qua mortuus ad sepulturam ferēdus est quę purgatio fit p euerriatorē certo genere scoparum adhibito ab extra verrendo dictę.

Exul. ab exilio. is. sicut pōsul a pōsilio eē ouenit: vñ z exiliū est qō analogiā vbi seruauit. Nec obstat mutatio lrę. i. in. u. euphonię cā: ne exil z pōsil dicaf q̄ minus exilis z in nocina esset. pnunciatio: ab certe ab exulto z pōsulto sunt in q̄bus sicut z in ceteris insulto resultoq̄z frequentatis mutaf. i. in. u. Nā exulto notū est. A pōsulto apud Liui. lib. vij. Si tu pmittis volo ego illi beluę ostendere qñ adeo ferox pōsultat bostium signis: me ex ea familia ortū quę gallox agmē z rupe Tarpeia deiecit. Est igitur exul ab exilio z pōsul a pōsilio. Pari enī mō ista sumi opz: vt vñ exul. inde z pōsil z vñ presul ide z exul extra ppositiones capiamus. Nā exul non quiscz. Aliter enī ob recte ōr nisi cum exilierit vnde exulat: facinus ab eo admissum in eum aiaduerteref: vt fit pp aliq̄d morte dignū: cuius cā in exiliū profugit. Li. pro Aulo Leci. Exilium nō est supplicium sed perfugiū portuscz supplicij. Nā qui volunt penā aliquā subterfugere: aut calamitatē eo soluz vertunt hoc est sedem z locū mutant. Itaq̄z in nulla nra lege reperief apud exteras ciuitates maleficiū vllū exilio esse mulctatū: sed cum oēs vncula neces ignominiasq̄z vitant que sunt legibus constitute profugiunt q̄si ad arma in exiliū. Qui si in ciuitatem legis vim subire vellēt: non prius ciuitatē q̄s vitā amitterent. Exul si ēt quis ōr cū sit inocens ob suspitionē seditionis aut pditionis. Uñ festus inquit. Solū aūt q̄n significet locū quis dubitetur cū exules quoq̄z dicanf loco patrię suę pulsi. Li. p domo sua hunc tu ētportentosa pestis exulem appellare ausus es cū tantis sceleribus esses notatus? Et itez. Quid enī exul. ipsum per se nomen calamitatis non turpitudinis.

Exulo. as. pe. cor. pria pnuatus sum. Et duobus modis ōr. s. de loco in quo exul est: z de quo eiectus ē. Ter. in eu. Nā domo exulo. Hier. ad Paulinū. Exchines cū rhodi exularet.

Exulto. as. ab ex z salto. a. in. u. mutata figt gestu corpis leticiā exhibeo. Dicimusq̄z exulto rebus pspere gestis Li. li. de rep. Est igit q̄dā turbulentū in hoibus singulis: q̄ vl exultat voluptate: vl molestia frāgif. Hier. ī puer. Letanf cū malefecerint z exultāt in reb̄ pemissis. Itē exultare cū iactantia gl'ri. Li. in Lato. Annibalē inuenliter exultantez patientia sua molliebat. Itē est gestu vel dicto iniuriā facere. Virg. lib. v. exaltātiaq̄z haurit corda pauor. Itē sequire. Lic. li. iiij. de rep. q̄ sanguine alr: q̄ oi crudelitate sic exultat: vt vir boium acerbis funerib̄ satief. Dec tñ figt ad idē redeunt: vt exaltare sit supra modū exilire atq̄z efferri: z q̄si gestibus saltibusq̄z affectum aī ostendere siue ira id fiat siue seuitia: siue voluptate aut alia aī affectiōe: ppie vō exaltare est extra saltare. Virg. lib. iij. exaltantq̄z vada atq̄z estu miscentur arenę.

Exundo. as. Vide in dictione abundo.

Exuo. is. ab ex. z suo: q̄si dissuo z exoluo. Virg. extulit exutas ēdens ad sydera palmas. Q̄ñq̄z spolio. Cui contrariū est amicio. Liu. lib. j. Primo se agro paterno autoq̄z exuisse deinde fortunijs alijs. Lac. li. j. exuūtur etiā vestibus flagitāte populo. Quandoq̄z detrabo. Virg. lib. ix. sic ait. illachrymans: humero simul exuit ensem. Quandoq̄z denudo. Idem magna ossa lacertosq̄z exuit. Quādoq̄z depono. Lic. pro Liga. Non ne humanitatem omnium exuisses.

Exuuię. ab exuendo: sicut Induuię ab Induendo: z non solum hominum tegmina aut vestes dicuntur: sed etiam animaliū Virg. lib. ij. geor. Cum positis nouis exuuiis.

Littera a Prisciano inter mutas numeratur ab aliis inter semiuocales eo q̄ a vocali incipiat z in seipsaz terminetur. Dęc alio noie digāma dicta est: q̄ duplices gāmę figuram detineat. Ea in latinis tantuz vtuntur: in grecis vō ph.

Faba genus leguminis notus q̄s vt a me declaretur. Cuius diminutiuum est fabula.

Fabarius. a. um. quod ad fabulam pertinet: vt insule fabarię. de quibus Ply. Insulis quas ob id fabarias appellāt: quia scilicet sponte fabas generent.

Fabalia. Ply. sed maior pars malūt fabalia maturę sationis q̄s trimestrem fructū eius. Nā filiq̄z caulesq̄z gratissimi sūt pabulo pecori. Colu. lib. ij. Ueteres rusticos plerunq̄z dicentis audio male se maruta fabalia q̄s fructum trimestrem.

Fabius a faba cognomē ei? q̄ fabā optie serebat. sic Ciceones. Tuberones pisones z hmōi. fuerūt āt fabij nobiles romani ex q̄bus idib? Februarijs vna die trecēti z ser ad vnū occisi sūt p insidias a venientib? iuxta Cremerā fluuiū. Qm̄ cędē. Quid. li. ij. fa. sic deplorat. Una dies fabios ad bellū miserat oēs ad bellū missos pdidit vna dies. Sz q̄ primus Fabius dict? est Allobrox q̄ apud flumē Isarā Allobrogū regem ceciderit.

Fabianus nomen viri ppriū. Fabianus.a.um.a fabius fit. Uñ ōr arcus fabianus qui ostructus est iuxta regiā in sacra via
Fabaria.a veteribus dicebatur genus libi. Ply. Quin t prisco ritu fabaria sūt religionis diis in sacra est.
Fabula diminutiūū a faba. Plau.i Sti. Pro operibus nr̄is satis cōmodulę nucibus fabulis: ficulis. Est t fabulares passim vulgata etiam si vera sit a fando dicta. Iuue. Jt noua nec tristi per cunctas fabula cenas. Et fabula q̄ ad delectationez t vtilitatē inuēta est. Et rex: nec veraz nec verisimiliū: vt q̄ daphne versa sit in laurū. Apologus nō differt a fabula: sed tñ addit: vt preter id qō sit res ficta t nō verisimilis vt fabula allegorice tñ aliquid ostendat qō ad vitā t mores pertineat vt sunt ęsopi fabulę. Argumentū est res nō vera sed tamen verisimilis: vt sūt argumenta comediaz. Fabulę scōm ritus t habitus hoium noiabantur. Romanę enim togatę dicebāt: q̄ toga romana est. Sic grecas fabulas ab habitu ęque palliatas. Uar. scribit noiari. Togarū gña quattuoz. Sunt enim togatę que pretextatę dr̄r in quibus operatoris negocia agebant t publica t reges romani vel duces inducunt personarum dignitate t sublimitate tragediis silles. Pretextate autē dr̄r: q̄ fere regū vel magistratuū in hmōi fabulis acta comprehendunt. Scōm genus togataz. Tabernarię dicunt humilitate psonarū t argumentoz̄ filitudine comędijs pares in qbus non magistratus sed humiles boies t priuate domus inducunt: quę q̄ olim tabulis tegerentur cōiter. Tabernarię vocabant. Tertium genus attellane. Quartum planipedes: de qbus alibi. Sciendū est fabulę nomē ab auctoribus fę. genere proferri solet. Ter. in eunuchū suam. Iuue. vō masculino protulit. Nec dum finitus horestes.
Fabella. diminutiuum est a fabula.
Fabulosus.a.um. celeberrimū de quo omnes fantur. Uel fabulosum dicitur de quo multa fruguntur. Hora. lib. j. car. Uel que loca fabulosus lambit idaspes.
Fabulinus. putabat deus q̄ pueris primo fari incipiētibus pest.
Fabuloz.aris. Loquor. Hiero. Solę cū solo sponso aut lectionibus sacris aut sanctis meditatiōibus secum fabulamini aut ipse vobiscum. Eius compositum est confabuloz. Teren. Si quando ad eum accesserat confabulatum.
Fabulator. qui fabulas ędit: vt ęsopus.
Faber. a faciēdo: nomē est: id significās spāle cui adheret adiectiuū. Nā ē ois artifex q̄ laboze corporis aliq̄ō artificiū facit vt faber lignarius: faber ferrarius: faber murarius et hmōi.
Faber. a.um. ad fabrum ptinens. Unde fabre aduerbium.
Fabre. artificiosę. Plau. Ut apologiā fecit: Q̄nq̄ fabre. Hier. in exo. Quicq̄d fabre adinueniri pōt dedit i corde ei⁹. Et paulo post. Ut scirēt fabre operari q̄ i vsus sanctuarij necessaria erāt. Ueteres affabre p eo q̄ est pulchre dixerunt: sicut infabre fę de turpiter. Pacu. Barbariem pestē nostris nauibus obtulit noua figura factam cōmissam infabre.
Fabrefacio. ędifico: artificiose cōpono. Plau. in casi. Nec fabulam astutioz̄ vllus fecit: atq̄ vt hęc fabrefacta a nobis. vñ fabrefactū opus. i. artificiose factū: siue manu artificis.
Fabrico.as. t fabricor deponens pe. cor. in eadem significatiōe pro compono. Ouid. li. xiij. me. Crater enee quē iam fabricauerat alcon. Li. lib. iij. de ora. Capitolij fastigiū illud t cęterarum ędium non venustas sed necessitas ipsa fabricata ē Transfertur etiam ad animū. Curtius. Multa interea fabricatus ingenio qūo auertere inde hostem posset.
Fabrica. ppriae fabri lignarij officina quātuis t de alijs officinis dicat. Ponit ēt p parte t fabricatiōe alicui⁹ rei. vñ ędificiū fabricā dicimus t machinationē. Plau. Nunc hoc consiliuz capio t hanc fabricam apparo t filias dicas tuas.
Fabrile. pe. p. qō ē fabri: siue qō ad fabrū ptinet: vt opus fabrile Hor. Qō medicoz̄ est tractant medici tractāt fabrilia fabri.
Fabricius. nomen romani ciuis frugalissimi: qui in tenuissimo censu samnitū munera fortiter aīo spreuit. Dic mozma paupertatis t exēplū apud romanos qui patellā t salinū: ex argento tñ colendoz deoz̄ causa domui habuit: ita tñ aut puella coram eo pediculo sustineret. Cuius filię ob paupertatē de publico dotibus donatę ad maritos ierunt portantes gloriam dotis mestica: pecuniā publicā. Nūc pyrrhus epirēsis nullo auro: nullis pollicitationib⁹ expugnare potuit vt secū cē vellet ac primū a rege principatū obtineret. Qui dixit pyrrho: non hoc illi cōducibile esse: nā si epyrotę inquit ambos nos nouint a me regi q̄ abste mallet. Higi. in li. de viris illustri. scribit legatos sammitū obtulisse dono Caio fabricio grandē pecuniam. Tum fabriciū planas manus per oia fere corporis mēbra duxisse: t legatis ita respondisse. Dum illis oībus mēbris quę attigisset imperare posset nunq̄ quicq̄ defuturum t ita pecuniam repudiauit.
Fabraria. oppidum campanię a quo fit Fabrarternus.
Facio. is. feci. factum. Cuius passiuū facioz apud veteres in vsu erat. Uñ ēt opositū. cū ad cō. de. ex. i. ob. p. p. p. re. t sub. Plęrūq̄ fit actiuū: vt Afficio. oz. Cōficio. oz. Deficio p derelinq̄ deficioz. Efficio. oz. Inficio. oz. Uñ res infecta ōr. i. nō facta Offō. oz. Perficio. oz. Proficio. oz. nō iueni sz pficit ipersonale vsus ē. Sta. li. iij. the. pficit bello. Prefício. oz. Reficio oz. Sufficio. oz. sciēdū ē q̄ facio in cōpositiōe cū retinet. a. tā in scōa t tertia psona q̄ in prima accentū sup fa. syllabā seruat q̄uis a breuis sit: vt benefacio. is. malefacio. is. Fabrefacio. is. Madefacio. is. Pinguefacio. is. Assuefacio. Lalefacio. Candefacio. Ercandefacio. Lōdocefacio. Cōmonefacio Frigefacio. Feruefacio. Consuefacio. Tepefacio. Dissuefacio. Mansuefacio. Orbefacio. stupefacio. satisfatio. vacuefacio. patefacio. ignefacio. vmbrefacio. cōgelefacio. putrefacio. pudefacio. labefacio. expgefacio. torrefacio. rorrefacio. nigrefacio. t si qua alia reperiant. Quę tñ habent. e. añ. f. indifferē tem: presertim qñ verba cū qbus componit facio sunt scōę conjugationis. Hor. in Ser. Jn nr̄is iugulo ferrū tepefacit acutū. Cat. Alta tepefaciet pmixta fulmina cęde. Est autē facere pprie in opere esse. i. qui rei quā facit faciē quandā imponit Uñ a faciendo facies ōr qui enī facit vas: vasis faciē illi ponit. Qui vestimentū vestimenti faciē. Interduz sumitur pro recipere: vt facio stipendia. Pro exhibere. Li. p Murę. Nolite a sacris parijs iunonis sospitę cui oēs cōsules facere necesse est domesticū. Pro scribere. i. componere. vnde Do. in Ter. facit qui materiā componit vt Menander. pro Aestimare. Ply. lib. xxix. Sz hoc ipm mercede faciūt: vt fides bis sit t facile disperdantur. Plau. in Cur. Migrare certū iam nunc e fano foras qñ esculapij ita sentio sententiā vt me nihili faciat: nec saluum velit. Sic dicimus. Magnifacio: parufacio: tantifacio: q̄ō est sume estimo: nullius estimo: tanti estimo. Jungitur t gtūs Lucri: sed nō in hoc significato: verum in suo vt Lucrifacio. Plau. in persa. Nō edepol nauis trecentis cara est. Fecisti lucri: q̄ō exponi pōt: fecisti multuz lucri. Sic̄ sumptifacio. i. in aliqua re emenda sumptū facio. Idē. Si nunc me suspendam meā operam luserim t pręter operam resti sumptifecerim. passiuo etiam fio. Lic. vsus est Tironi scribens: quantā diligentiā in valitudinem tuā contuleris: tanti me fieri a te iudicabo. Nec composita sūt cum multa ex his aperte diuisa sint. Plau. i cur. Respicio vos nihili meā gratiam facere. Idem in Ru. Minacias ego istas floci non facio tuas. Li. cecinę. Utebar familarissime cęsare Pompeium faciebam plurimi. Transfertur hoc verbum facio ad omnia. Nā t facere verba dicimus. i. loqui. facere iter i. ire. facere terrorem. i. terrere. facere aliquē certiorē: reddere alicuius rei in dubium. facere gratum: facere ludos. facere solēnitatem exhibere. facere vxoraz: meiere. facere sordes sordescere. facere pediculos emittere. facere copiam: potestatem pębere. facere lucrum: lucrari. facere etiam pati est: vt feci iacturam: dānum naufragium. Item facere sacrificare. Uirg. Cum faciam vitulam cum frugibus ipe venito. i. cum sacrificabo. Plau. plenam faciam tibi fidelitam. Item conuenire. Mar. Non facit ad seuos ceruix nisi prima leones. Itē prodesse. Ply. Doc t tussi facit. Item rem obscęnam facere. Plau. Mauult ancillę facere q̄ libere. Item tacere. Teren. in adel. Ab minime gentū nō faciā: Quod Do. exponit. Nō tacebo quasi tacere aliquā actionē habeat. Sz moralis signi

ficatio est ⁊ cōmunis oībus. Sicut aduocatum dicimus male fecisse cum tacuerint: pertinet ⁊ ad pecuniam quę fieri ōz. Sal. Quę pecunia ad hispanēse bellū metello facta erat. Facio iniuriā iniuste facio. Ter. in ecy. Et facis iniuriā cum fingis fabulas causas ad discordiam. Denicq; facere vt papinianus inquit oēm oīno faciendi causam complectit̄ dandi: solvendi: numerandi: iudicandi: ambulandi reddendi: vnde qui ociosus sedet si rogef quid faciat recte rñdere poterit se nihil facere qñ quidē ociosus est. Recte etiā se sedere: qñ et sedere ipsum aliq̄d facere est: vt tacere nauigare quiescere. Faciam vt te plurimū amem. i. plurimū amabo. Faciam vt tibi prosim. i. tibi, pdero: facte esse qui sum. i. finge te esse me: vel pone te loco mei: facto opus est: fieri opus eſt. i. factu. Dici opus est: dicto opus est pro dictu. Quō enim infinita rem verbis significant: sic hęc participia pro infinitis verbis ponunt̄ ⁊ significant passionē. Supina in u. magis significāter nōiatiuo iungunt̄: vt nec dictu facilius: nec visu effabilis vlli. Factū iri audio illi iniuriā fig̃t ad otumeliā faciendā operaz dari quo fiat iniuria. Itē factū itur mihi cōtumelia. Cato p se ō casium. Aitq; euenit ita q̄rites: vt in hac otumelia q̄ mihi pp hmōi petulātiū factū itur rei quoq; publicę medius fidi⁹ miserebar q̄rites. A facio itē fiūt vba pmę ouigōis in co terminata q̄, ppe infinita sūt vt sacrificio magnificio deifico clarifico ędifico viuifico mortifico iustifico falsifico: ⁊ hmōi.

Facesso. is. facessi. fm. Paul. facessitū: scōm alios facessum: scōm alios nō hz supinū. Et significat ad faciendū eo: vt viso ad videndū eo. Virg. Haud mora ꝺtinuo matris pcepta facessit. Interdū facessere ⁊ discedere. Nec mirū. Altera enī significatio alterā gignit. Nā ⁊ qui ad faciendū q̄q; it discedit: vt id faciat. Hinc vulgo ōz. Abeat facere facta sua. Ter. in phor. Dic q̄d velis dari tibi in manū vt herus his desistat litibus. Nec hinc facessat. i. sua curatū abeat. Dona. Facessat p hic se faciat. i. abeat. Li. in horten. Facessant igit̄ qui docere nihil pñt quo melius sapiētiusq; viuamus. Interdū significat exhibere seu inferre. Nectñ a significatione sua faciendi recedit. Li. Apio. pul. Cū est nobis allatū de temeritate eorū qui tibi negocium facesserent. Huius passiuz protulit pro cluē. Sed hoc polliceor oībus sicut facessitur negocium.

Factito. as. pe. cor. sępe facio. Col. lib. ii. offi. Nec apud maiores nostros factitata. Facto debet esse frequentatiuum a facio: sed pro eo vtimur factito.

Facturio. is. pe. cor. facere desidero. Quo nōnulli ad rē venereā trāsferūt. Pla. facturit postq; ancillā aspexit: h̄ ē coire cupit

Factor nomē verbale q̄liq̄d facit: vt cū dicimus deū factorem cęli ⁊ terrę. Interdū ōz qui vinū: vel oleū: vel quid fil̄e facit Sil̄r qui alterius manualia negocia gerit: vt qui fruges domū vehit. Cato. Lectū stractū vbi duos custodes libere cubent ⁊ tertius seruus vna cū factoribus vbi cubet. Idem Legulī volunt vti olea caduca q̄ plurima sit quo plus legatur factores vt in tabulato diu fit vt fracida sit quo facilius efficiant. Inde factus.

Factus. us. ⁊ factū dicebant q̄ vno tēpore conficerent: quē alij centum quadraginta modiorum: alij centum viginti.

Factum res gesta. Uir. Fortia facta patrum.

Factura. ę. compositio rei quā facimus.

Factitius. a. um. q̄ de aliqua re fit in aliam. Ply. li. xij. Ergo in vtraq; gente: bina ladam genera terrenum ⁊ facticium: facticium etiam ōz ab alicuius similitudine factum. vnde facticia verba quę ab alicuius vocis similitudine facta sunt: vt balātes a balando oues dicuntur.

Facinus. pen. cor. a facio deducitur ⁊ modo significat vt apud Sal. Qui aliquo negocio intenti pręclari facinoris: aut bonę artis famā quęrunt. Modo scelus. Cice. lib. iii. offi. Ab hoc nulla fraus: nullum facinus aberit.

Facinorosus. sceleſtus ⁊ flagitiosus.

Facilis pe. cor. dicitur sine labore: vt hęc res facilis ē factu. Cuius contrarium est difficilis: quę non sine labore fieri potest Et difficiles terrę dicuntur: quę non sine labore fructū producunt. Virg. Difficiles pr̄mum terrę collesq; malignī: aliquando facilis dicitur exorabilis ⁊ ad ignoscendū paratus vt faciles venerare napęas.

Facile aduerbiū sine labore: vt non facile dici pōt. Est ēt confirmantis aduerbiū ⁊ significat haud dubie: liquido certo nullis aduersantibus: vt Cęsar illius ciuitatis facile princeps. Li. Quę mea sīa in senatu facile valuisset. Et iunctum cum nōie exigit superlatiuū: vt facile doctissimus. Jungitur etiz nominibus quę diuersitatem significant: vt facile dissimilis Et verbis cum prępositis: vt facile pręstet. Quandoq; significat libēter: vt facile patior me a te laudari. Antiqui tamen faculter ⁊ facul pro facile dixerunt.

Facilitas. habitus est quo q̄s aliq̄d facile facit: vl̄ facilis ē ad faciendū aliq̄d. Et facilitas exorabilitas seu indulgētia. Ter. in ecy. Et si ego meis me oībus scio etiam apprimę obsequentem sed non adeo vt facilitas mea eorum pat illōrū animos

Facultas ꝓprie facilitas agendi: vt nō est mihi facultas adeūdi pontificē. Cuius ꝺciū est difficultas. Aliqñ facultas sumitur ꝓ opib⁹: qñ cū diues q̄s existit facile q̄ vult agit. Petron⁹ Quisq̄s hz nūmos secura nauiget aura: fortunāq; suo temperet arbitrio. Multa loquor q̄ vis nūmis pñtibus opta. Et veniet: clausum possidet arca iouē. Aliqñ pro potestate ⁊ vi. Ply. Si mihi facultas daret vtrū mallē eligēdi. Et facultas est vis q̄dā quę facit vt id facilius fieri possit q̄ de vnaq̄q; arte pręcipit̄. Est enim genus oīum artiū: q̄ sic diffiniri pōt Dialectica est facultas disserendi: rhetorica est facultas dicēdi: ⁊ sic de alijs: quoniam per eas facile instruimur.

Factio in initio honestū vocabulū. Uñ factiones histrionum ⁊ quadrigariorū dicebant̄: nūc nōie factionis seditio ⁊ arma dīr. Nā est diuisio ciuiū in diuersa studia cū aliquis se principes facere in ciuitate conant̄: iter quos est emulatio. Et qui eos sequunt̄ factiosi appellant̄: q̄. s. affecti sūt ad factiones. i. discordiam ⁊ seditionē. Tertullianus in Apologetico. Cum prohibi cū boni ꝺgregant non est factio dicēda sed curia. Interdum factio capit̄ pro opulentia ⁊ aurente alicuius incuria te. Plau. in aul. Jstas ambiguas factiōes dotes dapsiles nihil moror: q̄ttuor apud antiquos fuerunt factiones. Veneta prasina: alba: rosea: a colorib⁹ nōiate. Lasiodorus q̄ttuor colores hax factionū cū partibus anni q̄ternis assimilat. Prasinus: virenti veri dicatus erat. Rosens flameę ęstati. Venetus nubilę hyemi. Albus pruinoso autūno. Suetonius scribit. Dis addidisse domitianū duas: alteram aurati: alterā purpurei panni. Dę pernicitate cursus inter se decertabant fautoręq; populari siue imperatorio ex his prævalebat vna.

Facies. ⁊ vultus differunt: q̄ vultus voluntas sit quę pro motu animi in facie ostenditur. Unde Ser. Vultus est voluntatis indicium qui pro volūtatis varietate mutatur. Virg. Spē vultu simulat: premit altum corde dolorē. Inde etiam cęli ⁊ terrę vultum appellamus: q̄ mutari contingit. Facies vō ipsa spēcies. Sal. Prorsus in facie vultuq; vecordia inerat. Sumitur tamē facies pro totius corporis forma vt Do. in eu. Teren. exponit. O faciem pulchrā. Faciem modo non partem corporis dicit. Sed totam spēm quę apparet ⁊ cernitur. Ut enim ab aspectu spēs a fingendo figura: ita a faciendo vel a factura corporis ōz facies. Plau. in penu. Sed earū nutrix qua sit facie mihi expedi. Statura non magna corpore aq̄lino ipsa est. Neq; soluz de hoībus ōz. Sed de litteris: vt egregia litterarum facies. De montibus de mari: ⁊ de cęteris quoq; rebus cū sit ingenitus cuiusq; rei aspectus haud facile mutabilis. Inde superficies non discrepans a facie ōz facies: vt facies maris. Sal. lib. ij. histo. Sardinia in aphrico facie vestigit humani in occidentē q̄ in orientē latior. Idem Quibus rebus permota ciuitas atq; immutata vbis facies erat. Dicimus tamen cōfuse facie ſędata ⁊ vultu ſędato. Uñ q̄z etiam facies pro specie dicitur. Virg. Quę scelerum facies o virgo effare. Antiqui vt notant Bellius declinabant. Hęc facies huius facies vel faciē pro facci.

Facetus a fando deduci videt̄: ⁊ is ōz qui verbis facit q̄ vult Est enī elegās in dicēdo nō tñ circa ridicula. Cū dicat horatius. Facetū catom genus nā ꝺcessum esse: Virgilio decens

sed etulę cuiusdã elegãtię hęc appellatio ẽ a quo facete adverbiũ ꝑ elegãter vrbane. Quidã a faciẽdo deriuãt: vt is sit qui gestibus aut verbis ita aliũ imitatur vt se illum faciat.

Facecię sunt quasi delicię quędam sermonis ⁊ dicta vrbana sine scurrilitate. quę etiam in factis intelligi possunt.

Facundus. diserus a fando. qui ea quę mẽte ꝯceperit ad audientes facile atq; ornate ꝓfert. Nunc facundia quę est facultas disserendi cum gratia.

Facula. pen. cor. parua fax. uncisus fustis. Fit aũt ex piceis arboribꝰ ꝓpe: siue ex arũdinibꝰ aridis. Est ãt diminutiuũ a fax

Facularii dĩr qui faculas gestant.

Fęr. per. ę. diph. vt Apul. docet. ⁊ tam mas. q̃s fę. generis est. Et hoc vt differat in otõ a ptõ verbi facio. Et eſt excrementum cuiuscunq; rei. Cuius diminutiuum est fęcula.

Fęculentus. a. um. quod est fęcis plenum.

Fęca. um. unum quod fęcibus expressum est inquit Cato. Hoc est quod inter vina operaria numeratur: cum sit aquatum. Unde ⁊ defęco. as. a fęce purgo.

Fęcutinus. a. um. pe. ꝑ. filr a fęce fit. Hel. nõ eas finitiones prerancidas: neq; fęcutinas grãmaticas spectaueris. sed aurez tuam interroga a quo quid loco conueniat dicere.

Fęcinę vinę dictę sunt. plusq̃s cęterę fęcis afferunt. Et alio nomine a colore rubellanę vocantur.

Fagus. Unde in dictione phagus. φηγος.

Falę. turres ligneę ob altitudinem dictę a fando. quod thusci cęlum vocabant. Quidam tñ per. ph. scribunt. Unde ⁊ phalarica. de quo loco suo.

Falx. a fare littera cõmutata. Falces in campania seculę dĩra secando. Et alię fenarię: alię adoręę: alię vinarię q̃ ⁊ Sirpulę a sirpãdo. i. alligando. q̃bꝰ secant vimeta. alię lignarię.

Falcicula diminutiuum parua falx.

Falco. as. vnde ⁊ defalco: amputo siue tollo.

Falcidia. ler quę amputat legata: quando saltem quarta pars bonorum non superfit hęredibus.

Falcito. as. pe. cor. falce cędo. Augu. in psal. Adduxisti me ad vineam vt falcitem illam ⁊ amputem.

Falcarius. a. um. quod ad falcem pertinet: vt cotes falcarię quibus falces acuuntur.

Falcarii. qui falcibus vtuntur. Li. li. i. inuectiuarũ contra Catil. Dico te prima nocte uenisse inter falcarios. quem locũ exponens Pul. ait iter falcarios. i. in locum vbi sunt falcarii.

Falcatus. a. um. q̃ formã falcis hz. Ply. li. x. de Gallo loquens. Ipsum vo cantum plausu laterum in sublime quoq; caudã falcatam erigens. Rursus falcatum ꝺr falcibus instructum. Unde falcati currus dicti sunt. Macro. inducebat etiã currus cum falcibus ⁊ elephantos cum turribus.

Falco. auis: cuius digiti pollices intus sunt curuati a similitudine falcis: itaq; ꝺr falco nõ falcatis vnguibꝰ. Sed q ⁊ rostro ⁊ alis ⁊ nota falcata sit in rapinã: sicut accipiter qui grece dicitur ιερακοσκελλα ποιητικως ιρηξ. est enim auis sacra augurio. ⁊ ideo dicitur accipiter quasi si auis accepta ter affert enim ⁊ nũciat optimum augurium rebus agẽdis volatu in sinistram: idcirco greci auẽ sanctã ⁊ sacraz appellãt vel accipiter q̃ acciperet Iupiter ab illa tã boni augurii: oẽs enĩ fũt fęminę tamẽ masculinę declinant ⁊ q̃ vulgo dicuntur moscardini sunt. mares ita errorem deprendit posterior etas vt affirmant principum aucupantes.

Fallo. is. fefelli. falsum. decipio a fando deductũ verbũ vt inq̃t. Var. q̃ ꝯ q̃s dixim⁹ decipiamus. Ponit ⁊ ꝑ latco. Liu. Spectator carthaginẽsis q̃ ꝑ biẽnũ fefellerat romę deprensus ꝑcis manibus dimittitur. Huius compositus est refello.

Fallax inquit Aug. li. ij. soli. is recte dicitur cuius negocium est vt quisq̃s fallat. vel qui hz quãdam fallẽdi appetentiam.

Fallaciter. adverbium. significat causa decipiendi.

Fallacię dĩr verba ad fallẽduz composita. Inde fallaciosus. a. um. quod est plenum fallaciꝫ. Hel. Uetez testimonia quibꝰ hmõi ambages fallaciosę confutantur.

Falsarius. qui decipiẽdi gratia scripta publica falsificat.

Falsidicus. pe. cor. ⁊ falsiloquus qui falsa loqui consueuit. sicut veridicus q̃ vera falsos fieri coegit. Uir. li. j. ge. Solẽ q̃s dicere falsũ audeat. i. fallacẽ. Participiũ vo passiue sumit. Ter. in an. Falsus es. i. deciperis. Falsus tñ tutor ꝺr qui non est tutor. sicut falsum testamẽtum q̃ non est testamentum Falsus liber impropꝛie dicitur mendosus. Recte aũt falsum iudicium. falsa snia. falsum nomen ꝓ non veris non q̃ fallendi gratia dicta sint: sed q̃ hominum opinionem fefellerunt.

Falsum bẽre est fallere. Sal. in Iug. Neq; ea res me falsũ bũit

Falso. aduerbium: nõ vere Sal. Falso quęritur de natura sua genus humanum.

Falso. as. falsum facio. Aug. lib. v. cõ. Cũ dicerẽt scripturas noui testamenti falsitas fuisse a nescio quibus.

Falernus. regio campanię vbi colles vitiferi sũt. Uar. Quid in italia vtẽsile non modo nascit sed ẽt non egregium non fit: Quod far comparanduz campano: Quod triticum apulo: Quod vinum falerno: Quod oleum velafrano: Pro vino vo ⁊ mas. ⁊ neu. generis est. Mar. Rhęsinata bibis vina falerna. Tibul. Nunc mihi fumosos veteris ꝓferte falernos.

Fallonia. est culpa iniuria ꝓpter quam vasallus amittit feudum nomina barbara.

Falisci. populi etrusci fuerũt quoꝝ oppidũ Falerij vocabatur. Ouid. Adde senẽ iunoni colusq; falisco. Ibi fuit vrbs: mons falisconz dicta: quã nũc corrupte Mõtefiascones appellant. Est ⁊ falisca vẽter nõ dissimilis lucanicę inuentus ꝓmo in falisci. Papi. li. iiij. syluarũ. Nõ lucanica non graues falisci

Fama. a fando dictio media. Est enim quicquid de aliquo diuulgat siue in bonũ. siue in malũ. Uir. li. iij. Neq; enĩ spẽ famaue monet. i. infamia vt exponit Nonius. Fama ẽt ꝺr de re inueterata firmataq; in bonum opinione quãuis incerta. Mar. Quicq̃d fama canit donat area tibi. Quintil. Fama ẽ olim iouẽ i umbrẽ aureũ puer suz puellę ingremiũ descẽdisse Interdũ. ꝺr opinio. ply. Duc cũ liberalitatis tuę fama pduxerat. Interdũ laus ac celebritas: vt fama scipionuz: Fama camillorz. Uir. Sũ pi⁹ eneas fama sup ęthera not⁹. A fama differt famo ⁊ famo deducunt: de q̃bus alibi. Famella diminutiuũ

Famosus. a. m. tã in bonũ q̃s in malũ. In bonum Iuue. Famosos equitũ cum dictatore magistros. Piero. de Iudith. Nec erat in oĩb⁹ famosissima: qñ timebat deũ valde: nec erat q̃ diceret malũ vbũ. In malũ. Li. ij. ꝺ ora. Me ad famosas venit mater accedere. Sal. Largitionẽ famosam ipudẽtemq;.

Famiger. pe. cor. qui fert famam. Famigero. as. diuulgo Famigerabilis diuulgandus

Famen. locutio ⁊ sermo a fando dictum: vt illud. Ne leui saltez maculare vitam famine posses.

Fames: edendi cupiditas. edo. Et differt ab inedia q̃ fames est super cũ appetitu edendi. Inedia ẽt sine appetitu: vt in egrotis. Unde melius inedia dicit abstinentia vel impotentia comedendi. non comestio.

Fameo. es. er quo famesco. is.

Famelic⁹. pe. cor. a fame ⁊ edendo dictus est qui fame laborat.

Famelicosus. qui frequenter famelicus est. vnde famelicosam turrim palustrem veteres vocabant.

Familia. in res ⁊ ĩ psonas deducit. In res vt ĩ lege. xij. tabularz. Agnat⁹ ꝓximus familiã habeto. Ter. i heau. Decẽ dierũ vir mihi ẽ familia. In psonas aũt natura aut iura sub vnius potestate subiectas vt filios nepotesq; ⁊ ꝺinceps fuitutes quoq; appellatę sũt familia. Uar. Si abfundo lõgius absunt opida aut vici fabros ꝓcurẽt quos habeãt ĩ villa. sic cęteros necessarios artifices ne defũdo familia ab opere discẽdat ac ꝓfectis dieb⁹ ambulet feriata potius q̃s opere faciũdo agrũ fructuosiorem reddat. Uñ ⁊ paterfamilias ⁊ materfamilias. Hoc aũt nomẽ ꝓmo a famul deide mutatione litterę. u. in. i. familia dicta ꝓ ipsis seruis: deide paulatiz iualuit vsus vt ẽt liberi familię noie ⁊ q̃cũq; ĩ eadẽ domo viuerẽt cõprẽderẽt. Post hęc ad eos quoq; trãslatũ ẽ q̃ ex eadẽ sunt cognitione vt Cęsarũ familia: Scipionuz familia. Unicus vo seruus familię nomine non continetur nec duo faciunt familiam.

Familiaris. q̃ adiectiuuz est significat quod ad familiã pertinet. Unde familiaria negocia: res familiaris: res domestica.

Li. Et si negocijs familiaribus ⁊c. Quando vo ē substantiuū sigt amicū nobiscū versantē ⁊ diuturna cōsuetudine nobis astrictū q̄si i eadē familia nobis cōiunctū. quāuis etiā familiaris dicaf ⁊ ꝓprie de eo qui ex eadē familia est. Li. ad. Q. fratrē Aesopi tragedi familiaris seruus tibi notus aufugit.

Familiaria dr̄ sepulchra que quis sibi ac familię suę constituit sicut scribit iureco. de religiosis.

Familiaritas. consuetudo ipsa.

Familiariter domestice ad similitudinē familiariū familiariter fero. i. grauiter ⁊ moleste. Nam q̄ sūt nobis familiaria: ea aīo nr̄o sūt chara. Ter. in an. Vnius mortē tam fert familiariter

Famulus q̄ ⁊ famul. oꝛigunē hz ab oscis populis apud quos seruus famul dicebaf. Unde ⁊ famuloꝛ. aris. qō est seruio tanq̄ seruus. Li. lib. ij. de rep. Est enī genus iniustę seruitutis cū bi sunt alterius qui sui esse possūt. Cum aūt hi famulantur.

Famulatus. us. Famulitas ⁊ famuletū ꝓ seruitute. Li. Qui ali quamdiu ꝓp ignoꝛantiā stirpis ⁊ generis infamulati fuerint Uar. Apud ignauū dr̄m ouro famuletio astrictus. Dicitur etiā famuletiuz seruoꝝ copia. Macro. vnus e famuletio cui pꝛouincia erat admittere volentes dominum conuenire.

Famulanter. aduerbium a famulans significat suppliciter.

Famularius. a. um. quod ad famulatum pertinet. vnde verba famularia dicta sunt: qꝛ ifinitis famulari videātur. Quę sint famularia verba. vide in dictione incipio.

Fanū. templū a faunis dijs q̄ solēt diuinare: vt ait Martianus capella: vel a fauco q̄ actoꝛe ꝓbo grāmatico ꝓmus cōditoꝛ fuit. Festus a fando q̄ pōtifex in dictiōe tēpli certa verba p̄fari solet. Dic profanus. Sunt tamē q̄ hoc nomē per. ph. scribant ατοτου φανεκον quod significat manifestum. q̄ e phano responsa dabantur. Danc pꝛophanus. a. um.

Fanū. piceni amenissima seu vmbꝛie vꝛbs in littoꝛe Adriatico inter Pisaurū ⁊ Senogalliam non lōge a Metauro amne situm fic dicta q̄ in ea pulcherrimū foꝛtunę templuz fuerit.

Fanaticus. pe. coꝛ. insanus dr̄: qm̄ sacerdotes cū responsa dabāt furoꝛe pleni insanire videbantur se concutientes. Nam apd̄ auianum queꝛitur si seruus inter fanaticos non semper caput iactaret ⁊ aliqua pꝛofatus esset an nihilominus sanus videtur. Df ⁊ fanaticus qui fano p̄est: aut fani custos. Iuue. Et crine senex fanaticus albo sacꝛoꝝ antistes.

Fanaticus sinus vulgo dictus. vide in dictione phlanates.

Fanesii populi in oceano septentrionali q̄ vt auctoꝛ est Ply. li. iiij. Tam grādes hn̄t aures: vt eoꝝm nuda coꝛpa tegantur.

Far. farris. apud veteres de oīb⁹ frugibus dicebaf: qꝛ id ferret terra: vel a frāgēdo. seu a faciendo q̄ in p̄stunū fiat. Nam apud antiquos molaꝛ nō erat vsus hz frumētū in pilamissuz frāgebāt: vocabāq̄ adoreū ab adolēdo. i. sacrificādo. Col. li. ix. Post hęc cauea cū matre clauddi sūt: ⁊ farre hoꝛdeaceo cū aq̄ incocto: vel adoreo farre vino aspeꝛso modice alendi.

Farraca. pe. pꝛo. dicuntur cibaria e farre.

Farreum genus libi ex farre factū. Ply. Nouę nuptę farreum pꝛeferebant. Farreum quoq̄ veteres hoꝛreum a farre sicut granarium a grano: ⁊ hoꝛdeum ab hoꝛdeo.

Farreatio: genus sacrificij quod fiebat farreo libo quotiēs nuptię conficerentur. Hęc etiam confarreatio dicebatur. At cū dissoluerentur matrimonia diffarreatio dicebatur.

Farrago. pe. p. a farre. Et id est quod ex multis satis: vt hoꝛdeo vitia ⁊ legumīnibus fit pabuli causa. Uar. unde q̄ far farro cęsum farrago dictū: aut q̄ primū in farracia segete seri cęptū fit. vel oꝛa farciēdo hoc ē saturādo. Diuersarū quoq̄ rerū cōmixtio farrago dici pōt. Iuue. Quicqd agūt hoies votū timoꝛ: ira voluptas gaudia discursus nostri ē farrago libelli. Persius aūt farraginez pꝛo farre vel frumento posuit cum inquit vappa lippus ⁊ in tenui farragine mendax.

Farrina a farre: vt li. xviij. Ply. docet denominata est. Ideo q̄ duplex. rr. scribi deberet. verum apud poetas pꝛima corrūpitur. Mar. Pascit ⁊ dulci facilisq̄ farina gallina. Oui. de medicamine faciei. Nāq̄ pulueręq̄ fuerint confusa farinę.

Farinaceus. a. um. quod factum est ex farina.

Farinarius. a. um. q̄ ad farinam pertinet. Ply. li. xviij. Farinario cribꝛo succernunt.

Farinarium. locus vbi seruatur farina.

Farcio. is. farsi. fartū faturo. q̄si farte impleo. Et ꝓ trāslatione sagino: pinguefacio. Col. li. ix. Hęc enī fere cōmunis est cura farciētiū. Nā illi q̄ volūt nō solū opimas: sed ēt teneras aues facere mulsea recēte a q̄ pdicti generis farinā cōspergunt: ⁊ ita faciūt. Pui⁹ verbi ꝓposita sunt. Cōfarcio. Effarcio. Infarcio. Offarcio. a quo offartissimum pinguissimum. Plau. fine sacris hęreditatem sum adeptus offartissimam. ⁊ refarcio.

Farcimē pe. coꝛ. intestinū varie ac minutim ꝺcisa carne refertū

Fartoꝛes qui farcimina faciūt ex insecta carnę ⁊ adipe ⁊ huiusmodi. Ter. i eu. Lupidinarij oēs: cętarij: lanij coqui: fartoꝛes

Fartilia: quibus implētur ea quę decoquunf. Ply. Jecur anserinum fartilibus crescit mira magnitudine.

Fartū: esca qua q̄d farcif: vel fartū est. Col. lib. iij. Semper pꝛoderit simul ac folia agere cęperit ficus subꝛica amurca diluere ⁊ cum stercoꝛe humano ad radicē infundere: ea res efficit vberioꝛē fructum ⁊ fartum fici speciosius ⁊ plenius.

Fartura: fartum est: siue actus modusue farciendi. Idem li. ix. Sed si fastidiet cibum: totidem diebus minuere oportebit quot iam farturę pꝛocesserint.

Faran. oppidum trans arabiam iunctum sarracenis qui in solitudine vagi errant.

Farfarus siue farfar: syrię fluuius in radicibus libani montis emittitur: ⁊ p Antiochiaz fluuēs in syriaco miscef mari. Victantus fertur vt trāsiri vado non possit. farfarus etiam dicf est fluuius qui per sabinos transit. De quo Ouid. Etrameq̄ farfarus imbꝛe. Alio nomine dicitur farbaris pe. coꝛ. Uirg. li. vij. Qui tybꝛim farbarimqz bibunt.

Faris vel fare fatur. fatus a fero deductū est. Nihil enī aliud ēt ferre. q̄ fari. i. loqui. Qō ēt significationez passiuā habere meuenif. Sue. Pꝛętoꝛ fasti dies sūt q̄b⁹ ius fas. i. oꝛ: vt nefasti q̄bus nō oꝛ. Huius verbi pꝛia pꝛona oꝛ eē foꝛ vt inq̄t Paul. Eius ꝓposita sūt affaris. Extra loquēs. Affaris ad aliq̄ēsaris. Li. in cato. Licet. mihi hisdē versib⁹ affari de attice q̄b⁹ affaf flamineū ille vir. Pręfaris ante loqueris. Col. in pręfa Quas ordine suo tūc demū psequar cū pręfatus fuero q̄ꝛ ad vniuersaz disciplinā maxime ptinere. Pꝛofaris vltra faris. Uirg. Tum bꝛeuiter dido vltimum demissa pꝛofatur.

Fas gtūz nō hz: ⁊ a fando deducit. Nā si faris seu fatis: passiue dicamus aliud significare pōt. Et fas q̄dē piu ⁊ religiosius ac fari dignū oꝛ. Et ad deos refertur: sicut iustū ad hoies Uir. Fas ⁊ iura sinūt. i. diuina ⁊ humana iura permittunt. Cuius contrarium est nefas: quod est impium ⁊ execrabile.

Fascia genus ligaturę qua pueri vel aliud quid ligari solet. Et pꝛoprie ꝓ tegumēto crurū pedūq̄z fascię poni consueuerunt Ideoq̄z crurules pedulesq̄z dr̄. Ulp. Fascię crurules pedulesq̄z vestis loco sūt: qꝛ ptē coꝛpis vestiūt. Scribit Ply. lib. viij. mures poꝛtēdisse ecitū carbōi ꝺperatoꝛi arroscis factus quibus in calciatu vtebaf. Itē fascię dr̄ zonę siue plagę. Ut de in fascęę. Col. li. vij. Rectę genibus applicatur ac fascei circundantur. Marcianus oꝛbis terrę in q̄nq̄ zonas siue meliꝰ fascias discernitur. Aliq̄ ponitur pro nube in modum fascię cęlum pꝛocurrente. Iuue. Nil fascia nigra minatur.

Fasciola. diminutiuum parua fascia.

Fasciari est fascia ligari. Spartia. de Antonino pio. Sz cum esset longus ⁊ senex incuruatusq̄z tiliaticijs tabulis in pectoꝛe positis fasciabatur vt rectus incideret.

Fascis lignoꝝ aut alterius cuiusq̄ rei congeries quę ligando fit. Per. trāslationē q̄q̄z ponif pro onere. Nā fasces ligno rū seu aliarū reꝝ graues sunt poꝛtantibus. Uir. Ego hoc te fasce leuabo. Sed qm̄ lictoꝛes cū fascibus virgarum securibus alligatis ad terroꝛē p̄ire solebant cōsules. ⁊ alios magistratibus factum est: vt fasces numero populi sumanf. p magistratibus ⁊ bonoꝛibus qui a populo p̄stanf: qꝛ aut. xij. aut ser fascibus vtebantur. Uir. li. ij. ge. Nō illū populi fasces nō purpura regū flexit. Nōnunq̄z etiam numero singulari pro consule. Idē. In iusto sub fasce viam dum carpit.

Fasciculus. diminutiuū paruus fascis: vt in sacris lr̄is. Fasci-

enias myrrhę. Accipitur ꝛ pro olfatoriolo. Li.li.iij. tuſ. Faſciculū ad naris admouebis.

Faſcinus, ꝛ faſcinum. pe. cor. a fando quoddā incātationis genus quo boues ita ligant: vt liberi nō ſint: nec mētis ꝓpotes ſępeq; ad extremā maciē deueniāt. Hor. i epo. Manuſue lā guet faſcinū. Ponit iterdū faſcin⁹ ꝓ faſcinatiōe vt apō Ply.

Faſcino. as. pe. cor. maleficiū infero. Uir. Neſcio quis teneros oculus mihi faſcinas agnos. Huius cōpoſitū eſt. Effaſcino eiuſdē ſignificationis. Solinus. Quędam in terra aphrica boūm familię ſunt voce atq; lingua effaſcinantes q̄ ſi impē ſius forte laudauerint pulchras arbores: ſegetes letiores: infantes amēniores: egregios equos pecudes paſtuatq; cultu optimas emoriant repēte. Pōt ēt ſignificare maleficiū tollo ſicut ercāto incātationē remoueo. Ply. Eſſe eiuſdē generis intribalis ꝛ illyriis adiicit iſigonus qui quoq; effaſcinet.

Faſcelis dicta eſt diana a faſce lignorum in quo abſconditum dianę ſimulacrum oreſtes aruiam detulit.

Faſcellus. generis maſcu. vel. fę. q̄ ꝛ phaſellus ōr genus nauigij campani. Uirg. lib. iiij. geor. Et circūpictis vehit ſua rura faſellus. Sal. li. iij. hiſto. Et forte in nauigando. coborꝛ vna grā di faſello vecta a cęteris deerrauit. In genere maſc. eſt legu minis erilis ꝛ teretis qui ꝛ phaſeolus ꝛ phaſilus dicitur.

Faſti dies dicti ſunt quibus fine piaculo ꝓtoribus licebat tria verba fari. ſ. do. dico. addico. Et nefaſti quibus nō licebat fari. Qui. Ille nefaſtus erit ꝓ q̄ tria verba ſilenter. Faſtus erit ꝓ quē lege licebat agi. Faſtoꝛ libri in quibus totius ānī res populi romani ſcripte continebant ꝛ cauſę feſtuitatū explicantur: vt in faſtis Ouidij: de q̄bus idē ſacra recognoſces annalib⁹ eruta priſcis: ꝛ quo ſit merito quęq; notata dies. Inuenies illic ꝛ feſta domeſtica nobis ſępe tibi pater eſt: ſępe legēdus auus. Scribit Liuius. Flauiū ſcribā faſtos circa forum in albo ꝓpoſuiſſe: vt q̄ lege agi poſſet ſcireť. Et eſt faſtus ſeculę ꝛ q̄rtę declinationis. Luc. Nec me⁹ eudoxi vincetur faſtib⁹ annus. Uar. in ephemeride. Ceſar faſtus correxit. Col. li. x. Sequoꝛ nūc eudoxi ꝛ Metonis faſtus aſtrologoꝛ. Et vt auctoꝛ ē priſ. Eadē forma ōr faſtius faſti: q̄ ſenatus vel ſenati. faſtus vo ꝓ ſuperba ſemper eſt quartę. Et ē ꝓprie indigna ſui ipſius per ſuperbiam exiſtimatio.

Faſtidio. is. pe. p. iui. itū. a faſtu fit. Nam ꝓprie faſtidire ē cuꝛ faſtu quodā cōtinere. Uir. Inuenies aliū ſi te hic faſtidit alexis. Uñ ꝛ ꝓ ſtomachari ōr Coſtruitq; mō cū actō: mō cum otō: mō cū gtō. Hor. in Ser. Nū eſuriēs faſtidis oīa ꝑter patinā rbūbūq; Li. ꝓ milo. Sz ēt recte factis ſępe faſtidiūt. i. faſtidiū faciūt. Plau. in aul. Abiit neq; me certiorē fecit faſtidit mei. Lucil. li. vi. Difficiles ſumus faſtidimus bonorum.

Faſtidiū meum: quo ego alios faſtidio. Faſtidiū mei quo ego ab alijs faſtidioꝛ. Quinti. Leu. ml'r omnibus expoſita mortalibus vanitatem faſtidio mei deſpectuq; captauit.

Faſtiditus. faſtidio habitus. Luc. Pars magna ſenatus faſtidita tacet.

Faſtidioſus qui oīa faſtidit: vel qui aliis eſt faſtidio.

Faſtigiū altitudo ac ſummitas operis. Uir. Et faſtigia ſuſpicit vbis. Quandoq; dicitur ima pars. Idem lib. ij. geor. Forſitan ꝛ ſcrobibus quę ſint faſtigia quęras. Quandoq; finis. Cic. li. iij. offi. Sed quo opere inchoato ꝓprie tamen abſoluto tibi faſtigium imponimus.

Faſtigio. as. acumino ꝛ quaſi in faſtigium erigo. Ply. lib. xviij. Frumēta hyeme in herba: ſunt verno tēpoꝛe faſtigiātur in ſtipulam quę ſunt biberim tempoꝛis.

Fatigo. as. pe. p. quaſi fatim ago. Hoc eſt abundāter agito ꝛ ad laſſitudinem deduco. Uirg. li. v. Ueloces iaculo ceruos curſu fatigat. Aliquando percutio. Idē verſaq; inuentum terga fatigamus haſta. Aliquando perturbo commoueo: vt q̄ mare riunc terraſq; metu cęlumq; fatigat. Aliquando excito Idem Socioſq; fatigat ꝓcipites vigilate viri. Aliquādo cohibeo. Li. li. iij. offi. Qui nō verbis ſunt ꝛ diſputatiōe ꝓbox: ſed vinculis ꝛ carcere fatigādi. Huius cōpoſitū eſt defatigo: q̄ eſt deoꝛſum ſeu valde fatigo. Te. in adel. Utinam quidē quod cū ſalute eius fiat ita ſe defatigari velim vt triduo hoc perpetuo ꝓtrſus e lecto nequeat ſurgere.

Fateoꝛ. eris. faſſus affirmo ſponte. Lact. Idē ēt poetę fatentur. Huius compoſita ſunt. Confiteoꝛ. Diffiteoꝛ. Infiteoꝛ. quę ſignificant nō fateoꝛ nego. Profiteoꝛ. de quo infra.

Fateoꝛ. aris. multum loquoꝛ. Eſt enī frequentatiuum a faris. feſtus. fatuntur multa fantur.

Fatum. a fatus ſm' Priſ. in paſſiua ſignificatiōe. i. dictus. vnde fatum iuſſus ꝛ dictū dei. ps. Semel locutus eſt deus duo hęc audiui q̄ñ poteſtas dei eſt ꝛ tibi dñe miſericoꝛdia. Aug. lib. v. ci. dei. Qō enī dictū ē ſemel locutus ē: itelligiť īmobiliter: hoc ē icōmutabil'r ē locut⁹ ſicut nouit incōmutabil'r oīa q̄ futura ſūt: ꝛ q̄ ipſe facturus ē. Hac rōne poſſemus a fando fatū appellare niſi hoc nomē iā i alia re ſoleret itelligi. quo coꝛda boūm nolum⁹ iclinari. Scribit Li. fatū eē cōnexionē reꝝ ꝑ eternitatē ſeinuicē tenētē q̄ ſuo oꝛdine ꝛ lege variant. ita tñ vt ipa varietas hāt eternitatem. Sene. in qōnibus nālibus Quid itelligis fatū: Exiſtimo neceſſitas reꝝ oīum actionūq; quas nulla vis rūpat. Sed q̄d de fato ſentire debeant catholici: ſcribiť apud patrē meū auguſtinū. lib. v. ci. dei capite. ix. apud poetas fatū q̄ñq; capiť ꝓ nā. Uir. nā q; nec fato merita nec morte peribat. quandoq; ꝓ voluntate. Jd enī plato dicit fatū eē volūtatē ꝛ iuſſionem diuinā: Uirg. ſatis iunonis inique. quandoq; ꝓ oꝛaculo q̄ō diſ fanť. Idē oblitus fatoꝛū quandoq; ꝓ oꝛte: q; nihil tam neceſſarium impēdet homini qua moꝛs vnde fato concedit qui moꝛitur.

Fatale. q̄ō pernicioſum eſt: vt dies fatales. Et fatale oꝛ q̄d nobis ex fato debeť: ſiue bonū ſit: ſiue malū. Aug. lib. v. ō ci. dei Ea fatalia dicunt quę ꝓter dei ꝛ hominum voluntatem cuiuſdam oꝛdinis neceſſitate contingunt.

Fatidicus. pe. coꝛ. q̄ futura ꝑdiuinando ſolet fari qui nobis fata i. decreta deoꝛum exponit. vnde fatidici libri q̄ ōtinēt fata populoꝛū q̄les erāt decē ſyllabarū libri q̄ ꝛ ab hiſtoricis fatales appellantur. fatidici vates ꝛ fatidica manto nominatur. quoniam erat fatilo qua que vaticinabatur diuinitate predicta ελληνις ἰενοενί λεγωντσι και μαντιες.

Fatifer. a. um. pe. coꝛ. quod eſt moꝛtiferum.

Fatim aduerbiū. abūdāter. a fādo: qꝛ verboꝛ q̄ rerū maioꝛ fit copia. vel q; fari facile fit. hunc cōponiť affatum. de quo ſupra

Fatiſco. is. deficio. Col. li. viij. non debet octo capitū numerum excedere: non qꝛ ignoꝛē fęcunditatem ſcrophanum maioꝛis eſſe numeri: ſz quia celerrime fatiſcit quę pluris educat. De hoc etiam in defetiſcoꝛ.

Fatbiſcere. cū. b. eſt abūdanter aperiri: q̄ſi affatū biſcere. Uirg. Rimiſq; fatbiſcūt. Ambꝛ. li. hexa. plerunq; terra meridianę plage toꝛretur ardoꝛibus atq; eſtu ſoluta fatbeſcit in pulue rem miſerandi agricolę laboꝛe conſumpto.

Fatuus. Inſipiēs. Tractū a ſapoꝛe ciboꝛū q̄ cum non ſapiunt fatui dicunť. Mar. Ut ſapiāt fatuę fabioꝛ prādia betę. Oq̄ ſępe petet vina piperq; coquus. Ter. in eu. Fatuus ē inſulſus tardus. Uar. hoc nomē a fando deriuat. Fatuus qui fatur quod puer primo fatur. hoc eſt qui iepta loquitur. fatui quoq; diſ ſunt qui ꝛ fauni dicuntur quaſi multum fantes.

Fatua dea dicta eſt terra q; ifantes partu eduti nō prius vocem edūt q̄ terram attigerint. Eadē ꝛ bona dea vocata ē q; omnū nobis ad victum bonoꝛū cauſa ē. Et fauna q; omni vſui animantium fauet. Et ops. q; ipſius ope vita conſtat.

Fauiſſe celle quędam ꝛ ciſternę in area capitolina vbi reponi ſolebant ſigna ꝛ alia quędam religioſa donarijs conſecrata. Auctoꝛ gellius.

Fauco. es. faui. fautū. Fauere ꝓprie eſt bona fari: ſeu fauoꝛem facere. Dine fauoꝛ. voꝛ bñ ꝑcans alicui ſiue alicuius cōmodum ꝛ laudem tuēs. Fauere ēt tacere ē: vt inq̄t Do. Terē. in an. Fauete adeſto ęquo aio. Silr fauere linguis eſt tacere. Sene. de beata vita. Fauete linguis. In ludis vo oꝛe fauere inquit Ser. eſt dicere bona verba: qꝛ in illis neceſſarius eſt fauoꝛ. A fauco fiunt fautoꝛ ꝛ fautrix.

Fauoꝛabilis. ōr qui gratioſus ꝛ ꝑetrabilis ac fauoꝛis plenus ē apud oēs. Sue. in Cali. Sic vulgo fauoꝛabilis vt plurimi tradant quotiens aliquo aduenireť: vel ſicunde diſcedę-

ret pturba occurrentium prosequentiumue nonnunq̃ eũ discrimen vite adisse.

Faustus.a.um.a fauore prosperum ac propicium significat cui omnes fauent.Ter.O faustum ⁊ felicem.Hinc aduerbiũ fauste:quozum contraria sunt infaustum ⁊ infauste.

Fauni agrozum ⁊ syluarũ putati sunt dii qui post prolixum tẽpus moziuntur q̃ e terra geniti sint.Hinc.

Fama dicta existimat Probus.Ser.Faunuz ⁊ faunaz tradit dictos eẽ a vaticinãdo.i.fando.vnde ⁊ fatuos dicimus incõsiderate loquentes.Vos quidã incubos vocãt.fauni apud latinos hi sunt q̃ apud grecos satyri filij saturni.Scribit hiero.satyrũ a diuo Antonio inuentũ.Augu.docet faunos aut i mozrales animas non habere aut humano semine natos.Et faunus dictus fuit pici filius ⁊ latini pater qui regnauit in latio a fando dictus q̃ oracula sua voce redderet.

Fauilla quasi cinis extinctus q̃ ignem tectũ foueat quasi fouilla.Est enim genitalis spũs viuendi:eo maritãtur viuiscẽtia terrę.zephyrus a grecis dicitur.Spirat aduersus eurum.

Fauus.apum domus ⁊ cellulę a fauendo.q̃ in his sobolem foueant.ply.primum itaq̃ fauos construunt:ceram fingunt.Virg.prima fauis ponunt fundamenta deinde tenaces suspendunt ceras.ply.Junioz bucellam panis dedit ⁊ fauum mellis.hoc est frustum operis apiarij melle plenum.

Faulus diminutiuũ paruꝰ faunus.plau.Meus dulcuꝰ fauus?

Faux.supioz pars gulę mẽto ꝓpinqua sed interioz vbi os angustat.ply.li.xi.sũmum gulę fauces vocant postremum stomachus.Virg.li.vi.vestibulũ ante ipm primisq̃ i faucibꝰ oz ci.per trãslationẽ fauces dr̃ stricti ingressus valliũ:seu alterius loci.In faucibus sunt fozamina duarũ fistularũ cibalis .s.⁊ spiritalis q̃ cõtinua humectatione idigẽt.siccę enĩ exulcerantur.Oui.lib.vi.careat os humoze loquẽtis ⁊ fauces arent:vix est via vocis in illis.a faux fiunt offoco:ꝓfoco ⁊ suffoco.

Fax fustis incisus.a lumine faciendo:q̃ lumẽ facile faciat.Cuiꝰ diminutiuum est facula.Primam facem noctis principium vocitabant:q̃ tum primum vti face incipiunt.

Faxo.is.pro faciam.Virg.li.xij.Ego sydera faxo firma manu.faxim fecerim.faxint faciãt.Ter.in heu.vtinam dii ita faxint.

Febris a feritate morbilis mali:velsicuti Ser.docet a feruore.

Febricula diminutiuũ parua febris.plau.ciceroni.Qui ex labore ĩ febriculã incidit assiduã ⁊ satis molestã grẽce πυρετος καί πυρεττω ατω του πυροω παραγονται.

Febriculosus:qui hz multam febrez.Hellius.Non morbus hic febriculosus aut numium grauis.

Febrile.pe.p.q̃si ad febrẽ ptinens.Apul.ardore estuans febrili

Febrio.as.iui.itum.febrem patioz.Macer.Nec nonduz tremulo potanda dabis febrienti.

Febricito.as.pe.coz.⁊ febricitoz deponẽs ĩ eadẽ significatione Col.li.vij.febricitanti boue conuenit abstinere cibo vno die.

Februo.as.lustro purgo.a feruẽo.hoc enĩ adolẽdo ⁊ flãmis feruẽtibus fieri solebat.Uel a sabinozũ lingua:qui februm purgamẽtũ dicũt.hinc februarius mẽsis dictus ẽ:q̃ tũ idest extremo anni mense populus februaretur.i.purgaret.per.xij.enĩ dies continuos februarij celebrabantur februa.Hisq̃ diebus ꝓ impetranda mortuozũ aĩalibus quiete oĩs populus piaculis sacrificijsq̃z circa sepulcbra accẽtis facibꝰ:cẽreisq̃z ĩtentus erat.Et iuno februata siue februalis q̃ ei hoc mense sacra fiebãt:eiusq̃z ferie erãt lupercalia.Et quecũq̃z purgamẽti causa in q̃busc̃ũq̃z sacrificijs adhibebant februa appellabantur.Et id q̃ purgatũ erat:februatũ dicebat.Ply.vulgata prisci tẽpozibus opinio obtinuit februa esse oia q̃bus malefactozuz conscientia purgarent:delerenturq̃z peccata:aut manes aĩabus defunctozum placidi redderentur.

Februus.dictis pater:q̃ ei mense februario sacrificaretur.

Februarius mensis.vide paulo ante in februo.as.

Feciales.dicti sũt a ferẽdo:q̃ belli pacisq̃z ferendę apũd eos ius erat.Neq̃.n.licebat bellũ alicui iferre nisi bi ⁊ iusta cã fuisset ptũ declarauissent ⁊ prꝰ idixissent.var.itaq̃z bella tardenec magna lumĩa suscipiebant.q̃ bellũ nullũ nisi piũ putabãt q̃ ri oportere ⁊ priusq̃z idiceretur bellũ is quibus iniurias factas faciebãt:feciales legatos res petituz mittebãt quattuoz quos oratores vocabant.Sũt etiã feciales a faciendo dictum existiment q̃ apud eos belli ac pacis faciende ius esset.

Felis.animal q̃drupes q̃ nobiscũ in domibus tenemꝰ ad murum venatum fulgo Latus quod nos cautum astutũq̃z dicimus a quo Latones primo volũt appellatos.a grecis αιλουρος dicuntur.Et ipsi quozuz vanitas rideꝛ egyptiacam beluam nisi ob aliquam vtilitatez consecrauerit.velut Ibim.q̃ vim serpẽtiũ cõficiat Crocodillũ q̃ terroze arceat latrones.Felem q̃ pelle eius scuta contegãt.Ichneumonem q̃ non sinat serpentes maximã eius regionis pestez augeri.Ply.li.x.Feles quo silẽtio:q̃z leuibꝰ vestigijs:q̃z multo speculatu ĩ musculos exiliũt excrementa sua obruũt terra itelligentes odorẽ iliũ indicem sui esse.Ait enĩ Var.li.iij.Oẽs parietes tectozio leuigant ne feles aliaue q̃ bestia itroire ad nocendũ possit.Vos varro ⁊ col.accipiũt pro eo gñe aĩalis q̃ vulgus fouinũ seu marturellũ appellat.Sene.lib.epl̃ar moraliũ.ro.Quid est quare pauonem q̃z anserem gallinam non fugiat.At tanto minozem eis nec notum sibi accipitrem:q̃re fellem pulli timeant:canem non timeant.

Fel.fellis.est purgamẽtũ sanguinis pessimum cui tãtũ inest virus vt in boiem totũ decolorẽ reddat ⁊ maxime oculos vti boie irato cernimus.Fel enĩ ire sedes est.Humoz autem q̃ in folliculo fellis bilis vocatur que pro sui oditione hominẽ conuariat.Bilis enĩ atra quam greci melancholiam vocãt facit insaniã.Plau.in Am.Delirat vxoz atrabili pcita ẽ.Sed de bili suo loco dictum est.Aliquando fel cum sit pessimus humoz pro animi amaritudine ponitur.

Fello.as.lac exugo ⁊ suctu ebibo.Mar.Si illas ⁊ aquaz bibis nil lesbia peccas:qua tibi parte opꝰ lesbia sumis aquã Solinus in collectaneis.Nequaq̃z mater equa pullo prebet vbera fellicanda.Transfertur ad rem obscenam.Naz fellare dicuntur illi illeue qui queue virilia intra os recipiunt:vtilia q̃ inde ac papillas exugunt.Qui vo virilia huic libidini pro luptatem ⁊ accommodabant.Irrumare dicebantur.Inde fellatoz ⁊ fellatrix ⁊ Fellito.as.frequentatiuum.

Fellicones homines mali dicuntur ⁊ nullius vsus.

Femur.quod ⁊ Femoz oz secũdũ Phocam.a ferendo.q̃ his pcipue partibus sustineatur aĩal atq̃z ferat.Hinc femoralia p verrendozum tegminibꝰ.Sue.de Aug.Quare quassato corpore neq̃z frigoza neq̃z estus facile tolerabat.hyeme quaternis cum pigui toga tunicis ⁊ subuculę thoracelaneo ⁊ femoralibus ⁊ tibialibus inueniebatur.

Femen.inis.capit sicut femur.Plau.ĩ mili.Lecce autez aduocatit nixus leuo in femine.Propzie tñ femina sunt interioza pctes femoza exteriozes femina posteriozes femoza anteriozes Ply.li.xj.sic de apibus scribit.Priozibus pedibus femina oneram.pp id natura scabza.Et li.xxvij.Femina inquit ateri aduriq̃z ectatu notum est.Femina enim ĩterioza eqtando atterũtur nõ exterioza.Hic Apuleius finxit vocabulum.Inter femineũ:p locis mulieribꝰ veluti positis inter semina Col.lib.vij.Uteris quoq̃z ⁊ sub femina manu subijcere ne ad hmõi tactũ postmodum paueant.Existimat.Ser.femẽ in ntõ non reperiri.Prisc.docet esse in raro vsu.Festus femen declinat.femina ẽt inferiozes partes significãt.Nam a flexu dicta videꝛ.Ubi enĩ iunctura cum flexu pedis est femina dicuntur.Plau.in asi.Sed tñ tu nempe eos afinos pecdicas vetulos claudos q̃bus obtritę ad femina erant vngulę.Col.li.vij.femina secari ⁊ interdum inuri solent.

Feminalia.tegumẽta feminũ ⁊ subligacula.Pic.in Exo.facies

ꝛ feminalia linea vt operiãt carmẽ turpitudinis ſuę a renibus vſq; ad femora. Idẽ ad fabiolã. Diſcam⁹ primũ cões ſacerdotũ veſtes atq; pontificũ lineis feminalibus que vſq; ad genua ꝛ poplites veniũt verecũda celantur ꝛ ſuprioꝛ ps ſub vmbilico vehementer aſtringitur vocaturq; lingua hebręa malebinaſſe: grece περίσκελη a noſtris feminalia vel bracchę vſq; ad genua ptingẽtes. Et vt ſcribit Joſephus ob foꝛtitudinem ex biſſo retexta fieri conſueuerũt.

Feneſtra ἀπὸτου φαίνειν quod eſt lucere. fit eniz ad lucem reddẽdã. Ouid. Qua lumẽ thalamus parua feneſtra dabat. Interdũ ponit ꝑ aditu ꝛ via. Ter. Hui. q̃tã feneſtrã ad neq̃tiã patefeceris. Ply. feneſtrare vbum vſurpat ꝑ feneſtras apire Sic enim ait. Media oculoꝝ coꝛnea feneſtrauit pupilla.

Feneſtrenulla pua feneſtra. Piero. Sit aũt vna vel plures feneſtrenulle iuxta diſpõnẽ epi. Et per dectractionez mediẽ ſyllabe feſtra q̃ eſt hoſtium. paruũ i ſacrario: vt ait Macro.

Feneſtrella ſimiliter ꝛ feneſtricula diminutiua ſunt.

Feneſtella ſine r. nomen eſt pꝛopꝛium hyſtoꝛici qui nouiſſimo tempoꝛe tyberij ceſaris claruit.

Feneſtratus. a. um. quod eſt apertum perfoꝛatum. Plau. Nulla eſt feneſtratioꝛ domus.

Fero. rs. tuli. latũ ꝛ retuli ſm Diom. Ter. Huc te tuliſſem pedẽ Pꝛopꝛie ſigt̃ pꝛoto. Virg. li. v. Vix illã famuli phegeus ſaga q̃ ferebant. ῥωμαϊκὸν φέρω γὰρ λέγουσι καὶ ῥωμαλοῦ πέλωρ. οἷσω οὕτω τοὺς λατίνους. Aliq̃n tolero patioꝛ. Ter. in heau. Nã quẽ feret ſi parẽtẽ ſuum nõ feret. Aliq̃n duco dirigo. Liui. li. i. pergit ad primam ſpelũcã ſi forte eo veſtigia ferent. Virg. li. vj. Hinc via tartarei q̃ fert acherõtis ad vndas. Aliq̃n dico noio. Idẽ. Quam iuno ferẽ terris magis oibus vnã poſt habita coluiſſe ſamo Aliq̃n oꝛtribeo. Idẽ. Sacra dionee mꝛi diuiſq; ferebam. Lact. li. iii. Nõ eni deſcẽdit aliquis e cẽlo qui ſiũam de ſingulozũ opinionibus ferat. Aliq̃n concupiſco. Sal. Tũc catillina polliceri tabulas nouas: pſcriptiones locupletũ: magiſtratꝰ ſacerdotia: rapias: atq; alia oia q̃ bellũ ꝛ libido victoꝛũ fert. Aliq̃n extollo. Idẽ cõſulares oẽs itẽq; ſenatus magna pars ſniam eius laudãt: virtutẽ animi ad cẽlum ferunt. Aliquãdo gigno pꝛoducto. Virg. Si duo pꝛęterea tales idęa tuliſſet terra viros. Aliq̃n habeo. Idẽ ferre ſui dederat monumentuz ꝛ pignus amoꝛis. Aliq̃ando affero. Idẽ legati reſpõſa ferũt. Aliq̃n cõfero. Idẽ quibus acer erix in pꝛelia ſuet⁹ ferre manum. aliquando diſturbo. Idẽ. Quippe ferant rapidi ſecum verrantq; per auras. Aliquãdo. Oſtẽto. Idẽ. li. ix. Laptuo ſiue vt ſe ferret in auro venatrix. Aliquãdo cõſulo: vt pompeius tulit ad populũ. Aliquãdo aufero. Virg. poſtq̃ te fata tulerunt. Et oĩa fert ętas. i. aufert. aliquãdo refero ſeu recipio Teren. i adel. Pꝛo lãboze ab his fero odium. aliq̃n aſſequoꝛ Idẽ in Eu. Doc ſi effeceris q̃ vis donum a me pmiũ feres Et in adel. Ni faciant q̃ illos ęquũ eſt: haud ſic ferent ideſt obtinebũt. Quod ſicũ hoc verbo pꝛę me: pꝛę te: vel pꝛę ſe ad dantur ſigt̃ dicto vel facto vel geſtu aliquid oſtẽdo cõfiteoꝛ q̃ ꝛ ipſa ſtatim fronte de aliq̃ re: aut homine: vt pꝛę te ferstram. Quintil. fiduciã igitur pꝛę ſe ferat oꝛatoꝛ: ſemperq; ita dicat tanq̃ de cauſa optime ſentiat ideſt ex ipſo aſpectu oꝛatoꝛis: ex ipſa voce: ex ipſa tota oꝛatione eluceat fiducia quẽadmodum qui pugnaturi ſunt in vultu ꝛ geſtu indicãt tacitam vel foꝛmidinem vel fiduciam. hoc eſt pꝛę ſe ferunt fiduciam foꝛmidinemue. Li. Nam qui ille accipit iniuriam meminit ꝛ pꝛę ſe fert ideſt ſe mentem perſequendę iniurię habere oſtendit. In eundem ſenſum accipi ſolent. Pꝛę me duco. pꝛę me gero. Lõpoſita ſũt. affero. aufero. antefero. confero. circũfero. defero. Differo. Effero. Infero. Introfero. Offero. Perfero. pꝛęfero. pꝛofero. Refero. Suffero. Superfero. ꝛtranſfero. quę habent penultimam coꝛreptam.

Ferę a ferendo dicte ſunt q̃ toto coꝛpoꝛe ferantur. ſiue q̃ cum impetu ꝛ ſine ratione ferantur: aut q̃ naturali vtuntur libertate ꝛ pꝛo deſiderio feruntur. Pꝛoprie aũt ferę dicũt q̃ ſero citatẽ biũt vt Leones pardi lupi q̃ vbi mãſuefacte ſũt Licures appellãt. Impꝛope oẽs q̃drupedes pecudibus exceptis.

Fere aduerbiũ ſignificat feſtinanter ꝛ parũ abeſt q̃n q̃ſi continue ferendo: q̃ id q̃ ferẽ i motu eſt: vt fere hoſtem occidiſti ideſt parũ abfuit quin hoſtem occideris. Priſ. docet fere ſignificare iuxta. qꝛ celeribus oĩa iuxta ſunt. Et pꝛofertur cum accẽtu i vltima βαρεῖα. Interduz in oratione ita oſtituitur vt intelligaẽ quędã vniuerſitas. Quintil. De fere ſũt emẽda te loquendi ſcribendi ptes. i. fere oẽs. Li. Demini in eum ſermonẽ incidere qui tam fere erat in oze ideſt fere ſemper.

Ferinus. a. um. pe. ꝑ. q̃ ẽ ferax. Apul. Ferino ac beluino ritu.

Ferale adiectiuum ſignificat diꝛum exitiale a ferialibus ſacrificijs. Apul. Rogũ demolirentur: cęnam feralem a tumulo ad menſam referrent. Virg. Solaq; culminibus erali carmine bubo ſępe q̃ri. Et feralis dies dicebaẽ quo feralia fiebant.

Feralia ſacrificia parentalia. quędaz ab inferis ꝛ ferendo q̃ ferrent epulas ad ſepulchꝛum eius cui velent parentare. Uel a ferendis pecudibus. Ouid. in faſ. Hanc q̃ iuſta ferunt diꝛere feralia lucem vltima placandis manibus iſta dies.

Ferus ꝛ atroꝛ ſeuerus: qui ferumũ animũ hz. vel q̃ ouriozis ẽ vitę ꝛ aĩ crudeliozis Virg. Ferus. oĩa iuppiter argos trãſtulit. Vñ Aug. in dial. Ferũ mãſueto oppoſuit. Nic feritas naturę q̃dã aſperitas: ꝛ diri ſemper eſt animi. A ferus cõponiẽ Semiferus pe. coꝛ. Semifera dicunẽ animalia q̃ ex fero placidoq; naſcunẽ: vt ex apro ꝛ ſue. Simifera ẽt dicuntur q̃ nec placida nec fera ſũt ſed mediẽ ſter vtrũq; nature: vt in voluꝛcribus birũdines in campo lepoꝛes: cuniculi. In mari delphini Perferus valde ferus. Uarro. li. ii. de re ruſ. Boues pferi ẽt nunc ſunt multi in Dardania ꝛ Media ꝛ Thracia.

Feroꝛ. foꝛtis inuictos. Doza. li. car. vrbes gentesq; ꝛ latiũ feroꝛ Sal. Ille aio feroci negat ſe ſuſaz toties numidiã pertimeſcere. Itẽ ꝛ animoſus ad certãdũ cũ altero: ꝛ ad vim alteri i ferẽdã atq; nocẽdum. Virg. Stat ſonipes ꝛ frẽna feroꝛ ſpumãtia mãdit. Aug. in dial. mãſueto oppoſuit. Plau. ꝑ cozdato ꝛ faceto i mili. poſuit. Et qꝛ tecũ erã ꝓpterea aio erã ferocioꝛ. Nic ferocia ꝛ ferocitas. Li. li. vj. de rep. Qui cõpetit eius vim ꝛ effrenatam illam ferociam. Ferociter. Plau. in mili. Superbi nimis ferociter legatos noſtros increpant.

Ferocio. is. iui. vel feroci: ferocitum feroꝛ fio: q̃ vernacula lingua ꝛ ingagliardir. Bellius li. j. Nihil adeo in cõgrediẽdis hoſtibus atq; in pꝛincipijs ꝓliozũ ad ſalutẽ virtutes aptius rati: q̃ ſi permulceri mitioꝛibus non immodice ferociꝛent.

Ferax dicitur q̃ abundanter ex ſe ꝓducit. Ply. Ut tam ferax bonarũ artiũ ſeculum videremus. Unde inferax contrariuz Sic Piero. ad Dama. Inferaces ſyluas diꝛit.

Fertile adiectiuũ penultima coꝛ. ſicut ferax ſumitur. Col. li. iiij. vt ex his partibus trunci ſumantur quę ꝛ genitales ſunt et maxime fertiles. Dinc ſertilitas ſic a ferax feracitas Idẽ Id enim non accidit palmitis fertilitate.

Ferentarij: leuis armature milites auxiliatoꝛes a ferendo auxilio: vt quicq̃d opus eſſet auxilio ferrent excurſu leues armis grauibus nõ impediti: ſ̃enſe ꝛ telis tãtuz inſtructi. vel dicti ſunt ferẽtarij q̃ fundis lapidib⁹ pugnabãt q̃ tela ferũtur nõ tenentẽ. Sal. Poſtq̃ eo ventũ ẽ vñ a ferẽtarijs ꝓlũ cõmitti poſſet. Cato eos ferẽtarios diꝛit q̃ tela ac potiones militib⁹ pugnantibus miniſtrabant. Di ꝛ velati vocabantur.

Feretrius. dictus eſt iupiter q̃ pacẽ ferre putaretur: q̃n ex templo eius cõ romę pzimũ a romulo ędificatum eſt ſumebant ſceptrum per quod iurarent ꝛ lapidem ſilicem quo ſędus ferirent vel a feriendo: vt inquit Plutar.

Feretrũ. a fero pe. coꝛ. lectus vel aliquid aliud quo moꝛtuus ferri ſolet. Et alio noĩe Lapulus ꝛ a capiẽdo. ſeu in quo aliq̃d cum põpa fertur. Liui. Spolia ducis ſuſpenſa fabꝛicato. ad id apte feretro gerẽs in capitoliũ aſcendit. Ibiq; cũ ad quercum paſtoꝛibus ſacrã depoſuiſſet templuz deſignauit. Quidam gręcum putant φέρετρον greci enim pheretra vocãt argentum aurum gemmas imagines pꝛincipum ſpolia boſtium ꝛ cętera quę in pompa feruntur.

Ferentinum oppidum quod ply. collocat in pzima italię regione in qua roma eſt. a qua ferentinates dicti. Eſt ꝛ ferentinũ in thuſcia vnde ferentini.

Feretrus mons a quo familia feretria dicta a qua vbini our originem habet.

Ferentū.oppidū sabinor: seu samnitum a quo ferentani dicuntur. De quo Dionysius Halicarnaseus libro.xvii.

Ferculū.a ferendo.vnde ⁊ fercula pulmentariorum dicta ab eo q̄ mēsę inferantur. Iuue. Quis fercula septē secreto cenauit annus. Aliqñ sumit̄ p̄ gestamine quo pompa deferri solet. Sue. in cęsa. Pōtico triūpho iter pompę fercula triū verborū prętulit titulū. veni vidi vici. hoc est inter pōpę triūphalis gestamia. Quo noie cōtinētur simulachra oppidor simulachra deor spolia hostiū:corone:machinę: ⁊ id genus alia quę ferri solent in pōpa triūphali:sicut fercula ludor:fercula quę in ludis. Fercula sacror quę i sacris. Acron ēt docet fercula eē pulpita in quibus deor simulacra q̄ in pompa circēsi:hoc est celebritate ludor circensiū hmōi simulacra deorū ferunt. Licero li.i.offi. Lauēdū est ne tarditatibus ytamur ingressu molliorib⁹:vt similes pōparū ferculis esse videamur. Ambro.li.i.offi. Sunt q̄ sensim ambulando imitantur histrionicos gestus ⁊ quasi quędam fercula pomparum.

Ferio.is.percussi.prętęritū mutuat̄ a percutio:idēq̄ significat. Vir. Lorum ferit ille caueto. Et ferire sancire firmare. vnde ferire seu percutere fędus dicimus. Idē haud mora tarchon iungit opes:fędusq̄ ferit. Et apud Esaiam. Feriā vobiscū pactum sempiternum. Item ferire pulsare est. Plau. i Am. Feriām fores aperire. Vnus cōpositum est referio. quod ē repercutio. Idem.in asi. Patitor tu idem cum ego te referiā

Ferię a feriendis victimis dicti sūt dies. Cessationū ab ope seu ab epulis ferendis. In his enim epulę fiebant. Feriarū autē apud antiquos multa erant genera quę pollui dicebant̄ si in his aliquid opus fieret. Feriarū publicarū erāt quattuor genera. Statiuę: vniuersi populi cōmunes quę certis ⁊ cōstitutis diebus fiebāt in quibus p̄cipue seruabant̄. Agonalia:carmentalia:lupercalia. Conceptiuę quę quot annis a magistratibus vel sacerdotibus concipiebāt certos siue incertos dies vt sunt latine sementinę paganalia p̄italia. Imperatiuę:q̄s cōsules vel prętores p̄ arbitrio indicebāt. Nundinę pannorū ac rusticorū q̄bus ad negocia ⁊ merces conuenebant. Erant prętęrea p̄prię familię ferię quas quędā familia ex vsu domestice celebritatis obseruābat: vt claudię ferię et emilię. Itē singulorū vt natalū dierū q̄ natalitię ⁊ dicuntur fulgurum ⁊ funerū expiationes Et a ferijs festi dies dicti sūt feriati. Hoc est in quibus ferię celebrabantur.

Ferio.as.⁊ ferior deponēs.significat vaco.vnde feriatus ociosus. Ply.lib.xviij. Malum patremfamilias quisquis interdiu faceret quod noctu posset nisi in tempestate cęli. peiorez qui p̄festis diebus ageret quod feriatis deberet. Pessimū qui sereno die sub tecto potius operaretur q̄ in agro. Aug. li.ij.con. Interposito ocio ex necessitate domestica feriatus ab omni schola cum parentibus esse cępi. Piero.li.ij.macha. Tunc feriatis iudeis arma capere suis p̄cepit.

Ferula pe.cor. baculus siue virga q̄ puerorū manus ferunt̄ a feriēdo siue ferēdo.i.portādo. Iuue. Et nos ergo manū ferule subdiximus. Hręce μαρσηξ ⁊ per diminutionē narthecophori ministri bachi quasi feruligeri nominantur quę asinis gratę sunt in pabulo. Ideo asinus grata hostia bacchō cadet. ferula annumerata est inter externos fructices a Ply. Lignū corticis loco habet:ligni aūt loco fungosum intus medullā vt sambuci:calidis nasciē locis:cuius eadē natura ē q̄ aneto ⁊ fructu similis.nulli fructicū leuitas maior ob id gestata facilius bacularū vsum senectuti p̄bet. Lol. li. iij. In quo scrobe destinaueris nuces serere terra munitā imodū semipedis ponito. Ibiq̄ semē ferulę facito:cū ferula fuerit enata eam findito ⁊ in medulla eius nucē greçā vel auellanā absc̄dito. Vic ferula ceus a.um. Ply.li.xviij. At milū ⁊ pancū culmen geniculatum ⁊ concauum fistania vo in ferulaceum. ſ. fastigiatur.

Ferabites pe.p̄o. dicitur Agrestis. Sisen. Partim ferbitę partim lauro ac pinu abundant.

Ferme.aduerbiū idem q̄ fere. Teren. Jam ferme moriens mevocat.i. cū pax abesset. q̄n mor eret. Ponitur q̄nq̄ p̄facile. Idem in an. fidelē haud ferme mulieri inuenias virum.

Feruor Calor.q̄ cū sit ex igni:ex cōtrario.⁊ p frigoribus ponit

Ferbeo.ferbes.ferbui.bullio. Hora.li.i.car. Uelatūq̄ stolam cum ferbuit ira. Unde ⁊ ferbefco.ferbescis. Ambro. Quod modo intelligimus.quod fit tor cular nisi forte q̄ psalmi de torcularibus inscribuntur:eo q̄ in his mysteria diū passionis modo musti sancto feruēte spiritu ꝓphetarum ardentius ferbuerunt? Huius composita sunt Deferbeo. quod est a bulliēdo cesso. Piero. in lib. bester. Dis itaq̄ gestis posq̄ deferbuerat regis Assueri indignatio. Bel. p̄o. Puer interea venerat ⁊ aula deferbuerat: tēpusq̄ esse cęperat edendi. Efferbeo:extra vel valde bullio. Piero. in Job. Interra mea efferbuerunt absq̄ vlla requie.

Feruco.ferues.feruui.per duplex.uu. vno o sonāte altero vocali.qō ⁊ per syncopen dicimus feruī i eadē significatione qui nō solū ex incēdio calere significat: sed etiam ex quibuscūq̄ molestijs p turbari. Uñ ⁊ iact⁹ marini ⁊ estuatio animi sub hac significatione recte poni sentiunt̄. Virg. li.iij. geor. Omnia tunc pariter vento nimbisq̄ videbis feruere. Feruere opus dicimus dum studio ⁊ diligētia elaboratur. Et hoiem ira odio aut caloꝛe feruere. dum ira aut odio aut caloꝛe incēsus est. Cuius cōtrarii est deferuere. quod est mitescere et placidū fieri: seu a caloꝛe deficere. Composita a feruco sunt. Deferueo. Efferueo valde seu extra feruco. Referueo rursus feruco. Ply. Item therebentinā in sartagine referuenti. Ab quibus Deferuesco. Efferuesco. ⁊ Referuesco.

Feruo.feruis.ferui eiusdē significatiōis est cum feruco. Prop. Incipit ⁊ ficco feruere terra cane. Hallus. Dominus quos rogauerat operitur: sol feruit ⁊ fit nubil. Hinc feruesco.

Feruefacio.is.bullire facio. Cato de re rus. Et polionē polante eodem addito ⁊ oleum. postea feruefacito. Hinc componit Inferuefacio:qō intus bullire facio. Idem Sumito brassicā conisito in aquam feruentem coquito paulisper vt sub cruda fit:postea aquam defundito nō oēm eo addito oleum bene ⁊ salem ⁊ cumini paululum inferuefacito paulisper.

Feruidus.pe.cor. calidus diligensq̄.

Fermētū dictū ē q̄ feruēdo crescat. Est eni farina. q̄ subigit̄ pul q̄ addat̄ sal ad pultis modū decocta ⁊ relicta donec arescat

Fermento.as.misceo seu crescere facio. ply. Cum fieret panis bozdeaceus cicerculę farinę admixtione fermentabat̄. Lol. li.ij. posuit ꝓ pinguefacio. Maxime inquit tamen columbinum ꝓbam⁹ qō modice sparsum terras fermētare comperimus. Piero. Neq̄ panes azimi poterant fermentari.

Fermētescē.ē crescere. Ply. Cōterat iter digitos fermētescēs.

Ferrum vel a ferendo q̄ in agros colendi gratia feratur vel a feriendo.q̄ cętera eo seriantur hoc est domentur.

Ferre⁹.a.um.qō ex ferri mā ē: vt massa ferrea anulus ferreus.

Ferrarius.a.um.qō ad ferrū pertinet. vt faber ferrarius. fodina ferraria. Aliqñ etiaꝫ figit qō ex ferro ē: q̄si ferreū. Ply.li. xxxiij. Lonū i italia cū ferraria metalla in his locis non sint.

Ferraria.ę.locus in quo ferrū foditur. sicut Auraria. Argentaria. ęraria. in quibus aurum: argentum: ⁊ es effoditur.

Ferramētari⁹: ferramētorū ofector. Jul. firmicus scribit Mercurū i solis domo ofitutū facere ferramētarios ⁊ pelliōes.

Ferramētum. instrumētū ex ferro. vnde ferramenta fabrilia ⁊ ferramenta tonsoria dicimus. Col. li.iij. Nonnunq̄ etiaꝫ cū frōdere cęperint arbores cacumina fici acutissimo ferramēto summa amputare p̄odest.

Ferro.as.ferrū iduco. Unde ferrata spicula ⁊ ferratas lanceas dicimus. Virg. lib.iij. ge. vndiq̄ iam tergo ferratos sustinet orbes. Huius compositum est. Prędferro. qō est ante vel in anteriori pte ferrum induco. ply. li. xviij. Quippe ⁊ etbruria spicam ferris tosti pisente pillo prędferrato.

Ferrugo.pe.p̄o. rubigo ferri p̄opzie ōr sicut ęrugo ęris. Ply. Sudor virgę cornu arboris lamina candente ferrea excęptus non tangente ligno illita: qō deinde ferrugo icipiētes licbenas sanat: per translationem ferrugo cōprędę purpureę. color rufus nigrioris rubedinis q̄si violacei vulgo mozellū

vicūt filitudie colozis ferri oū ē rubiginosū. vñ Uir. li. ix. pi-
cus acu chlamydē z ferrugine clarus hybera. Quidā ferru
ginē scribūt eē cęruleū colozē Erat z oppidū z lacus ferru-
go in volscis apūd Ualerium: sed a luuio vocatur verrugo.
Ferrugineus.a.um. qō est colozis ferruginis. vulgo viridis ob
scuris. Uirg. Et ferrugineus biachuntbus ply. Et ferrugine
as maculas habētes. Quidā ferrugineū colozē accipiūt. p cę-
ruleo marinis fluctibus simili q z thalassicus. i. marinus oz
Greci enī thalassam mare appellant. Hūc colozē vege. li. uij.
de re mili. vocat venetū scribēs nautas veste veneta esse in-
duēdos z vela nauiū explozatoriaz colozē veneto eē tingen
da. Est autem venetus colos cęruleus filis marinis fluctib⁹
vnde plautus in mili. Tu illico facito vt vineas ornatu huc
naucleriaco causeam habeas ferrugineam. hoc est subnigrā
cęruleiq; colozis a similitudine ferri.
Ferrumen.pe.pzo. quasi gluten: iunctura seu ligatura. ply. libzo
xxxvj. Ea maxime causa q⁹ fluctu calcis sine ferrumine suo
cęmenta componuntur.
Ferrumino.as.pe.coz. ūgo aut simul tēpero ꝓpzie de metallis
dicitur q̄uis ad alia trāsferaē. Pompo. Iurisco. Si tuū scy
phum alieno plūbo plūbaueris argēto ferruminaueris non
dubitaē tuū scyphuz eē. ply. pzo glutino posuit. li. xxxvj. vi-
trum sulphur uncctū ferruminaē in lapides: quasi glutina-
tur in formam lapidis. Et li. xxxv. Calcis quoq; bitumen p̄
buit ita ferruminatis babylonis muris.
Feronia: nemoris dea. a feriendis arbozibus. Uirg. Et viridi
gaudens feronia luco. Fuit z feronia ciuitas sub mōte So-
racte in quo eiusdem nominis dea erat quam finitimi mira
religione venerabantur.
Fertū. genus libi a fero dictū. q⁹ sępe ad sacra ferebatur. persi⁹.
At tū hic ertis: z opinio vincere ferto intendite. vel oz fertū
q⁹ pluribus varijsq; rebus sartū esset. Nam Cato de re ruf.
scribit struez farris tricticę hozdei fabe seminis rapacij thu-
re ac vino additis ante messē parabant in pozcę pzecidaneę
imolatiue Janoq; ac ioui z iunoni sacrificabant quę diuer-
sarum rerum congeries fartum nominabatur.
Festino.as.pe.p.significat ꝓpero. Uirgilius Festinate viri nā
quę tam sera mozaē significies: Ambzo. cū accusatiuo iunxit.
Anxia mater ꝓ filio festinauit hierosolymā. Dicimus etiaz
festina me baptizare. z festina ad baptizādum. Interdum fe-
stinare est trepidare z turbari. Sal. Festinātibus in summa
inopia patribus. hinc componitur pzefestino de quo alibi.
Festinus.celer. festinantia z festinatio celeritas.
Festinanter. aduerbium a festinans deductum. celeriter.
Festinatio aduerbiū a Festinatus. Hier. in Hō. Itaq; festinato
deponentes in terram saccos aperuerunt singuli.
Fescenninum oppidum cāpanię unde
sunt carmina. Di autem populi ducunt oziginem ab atheni-
ensibus. Uirg. bi fescenninas acies equosq; falisicos.
Fescenini versus q canebanē in nuptijs. sic dicti q⁹ ex vzbe fe
scenio dicuntur allati. siue a fascino. q⁹ fascinum putantur ar
cere veluti malozum ingruentium amuleta.
Fessus generale est. Dicimus enim Fessus aio Fessus cozpore
quod magis propzium est Et fessus rerum a fozturia venien
tium. De quo in Defetisco. Uirg. Fessi rerum.
Festus.a.um. soleniter lętū z feriatum. Unde festidies in qui-
bus vel sacrificia dijs offerebantur vel dies diurnis epula-
tionibus celebzabatur. vel ludi in honozez deoz agebantur
vel serie obseruabantur. Uir. Festosq; dies de nomine phę
bi. Cui⁹ ꝓpositū z otrariū ē ꝓfestus: vt ꝓfesti dies q̄ homini
bus ad rē vel puatā vel publicā administrādaz ocessi erant.
Ply. Malū patremfamilias zc. Uide in dictione Ferio. Di
fasti erāt q⁹ licebat pzętoz ius dicere. Q̄q; Festus oz ad
festum diem pertinens: vt festę frondes quę festis adhiben
tur. Est z infestus. a quo Infesto. as. de quibus infra.
Festiuus. festiua. festiuum penultima pzoducta. a festus quod
est iucundum z lepidum: vt festiua oratio. dictum Festiuus
Cicero. lib. j. officio. De grecis dulcem z facetuz festiuq; ser
monis. Multi etiam festiuum pro festo accipiunt: siue ad se
stum pertinente: vt festiua gaudia.
Festiuitas quasi iucūditas z letitia quędam in dictis. Li. lib. j.
ad Veren. Illud genus narrationis quod in personis posi-
tum est: debet habere festiuitatem.
Festuo.as diem festo ago.
Festuca.pe.ꝓ.oz z arbozis nouelle oīnoq; infantis: cuiusq; sa-
ti pullulus vt inquit Aug. Hoc nomen scribitur a q̄busdam
per.oe diph. q⁹ Festus a fętu deducat.
Festra hostium minusculum in sacrario. ab Fenestra per de
tractionem medię syllabę.

Fiber. animal in ponto sic dictum ab extremis oris amnium
quas colit: z vbi maxime solet videri. Effossis enī i ripa cuni
lis. caudā intra aquas tenet. reliquo cozpoze in sicco habitat
Plau. Sic me suberis cotidie ꝯsi fiber salices. Hoc animal
piculo vzgente testiculos sibi amputat. Nos medici castoze-
um vocant z ipsum animal castoza paruū ē infra magnitu-
dinē pozcelli. Pedes hz bzeuissimos vñ fit vt currere nō pos
sit. ventricosus est. Cū vocē dat infans esse creditur. dentes
habet per acutos sed minime mozdet. Uescatur pomis z ar-
bozum cozticibus. Huius pilus pluma mollioz habetur. Est
z fiber genus vespę quadrupes incitatissimum.
Fibręomnium extremitates rerum. vnde z iecoris z cozdis et
cuiuscūq; visceris extremę ptes. i. in quas iecur ipsuz diuidi
tur fibrę dicunē. Uirg. li. vi. Nec fibris requies daē vlla re-
natis. Et pulmonis fibras nominat cū inq̄t. A tergo spine ip
si iūct⁹ in duas fibras yngule bubule mō diuidit. Uenaruz
quoq; p tenues meatus p quos sudoz it fibrę dicunē. Ply.
Muriū tecusculis fibrę ad numerū lunę dicrū imēse ogrue
re dicunē totidemq; inueniri. Quin z minutę radices arbo
rū herbarūq; Idē de arbozū sationibus ait: solū eligi opoz-
tere q̄z maxime rimosum ne sol exurat fibras. Uirg. Et ama
ris in tuba fibris. Lo. de alio. Cū ternas inquit fibras emise
rint spicę sarriantur. Idē lib. vltimo de rapis. Medicā rapi.
Sic etiam vestimentozum extremitates fimbrias dicimus.
Fibula pe.coz. circulus ꝓpzie ornamētū cinguli ad vestē subli-
gandā. Uirg. Aurea purpureā subnectit fibula vestē. Poni
tur q̄nq; p circulo eneo. Col. de bobus sic hz. Aenea fibula
pars auriculę latissima circūscribit ita vt manāte sanguine
tangz o luttere ductus appareat. Hinc suffibulū vestimentū
albu pzętextū quadrangulū oblōgū quod in capite vestales
sacrificantes habebant idq; fibula compzendebatur.
Fibulare apponere cōiungere. Col. lib. j. Omnisq; parietū z so
li iuncturę testatijs puluinis fibulantur: quoniā fere cū his
partibus ędificia rimas egerūt cauaē pbēt a latebras subter-
raneis animalib⁹. Huius ꝓposita sūt. Diffibulo. Refibulo et
Infibulo. Est aūt infibulare fibulaz ponere Infibulatio fie
bat vel vocis seruādę gratia q̄a coitu mutaē. vel valitudi-
nis Hoc modo perforabāt vtrinq; a lateribus cutē quę sem
p glādē ertēdit atq; superaddebāt. fibulā. i. circulū eneum.
Refibulare vo est fibulā tollere siue soluere. Mar. Cui refi
bulauit turgidū faber penem. Idem significat Diffibulare.
Papinius. Emicat z torto chlamydem diffibulat auro.
Ficus. grece συκον z συκοσις και συκωμι τοπος εστι
συκηαε δενδρος a fecūditate. Nā masculino q̄dē gne:
ac scōa declinatione ꝓ fructu ptulit. Ply. li. xvj. Fici mirabi
les sūt z aboztiui q̄ nūq; maturescūt Haleot⁹ narniensis vir
nō idoctus i eo quē de boie iscripsit libzo. H̄ intulit vba. Sed
nusq; ligua i latia ficus mas. gnis ē: carpitq; Pulsianū vna
cū laurētio vallēsi: cū ipe poti⁹ carpēdus sit Ply. Junioz ad
Octauiū Rufuz. Quę nūc cū ficis z boletis certamē habent.
Macro. Grossi appellāt fici q̄ nō maturescūt. Li. i catone.
Et tātulo grano fici boza. i Ser. Punguib⁹ z ficis pastū iec-
cur anseris albi. Inuenit ēt gnę fę. et q̄rtę declina. Iuue. Si
vis aliā decerpere ficū. hier. i hieremia. Calathus ītus ficus
bonas hēbat nimis vt solēt ficus eē ꝑmi tpis. Mar. Res mi
ra ē ficus nō hz vnus ager. Itē oz ficus gnę femininо z scōa
declinatiōe: vt apud Uar. li. j. de re rusi. Fici inq̄t semen nāle

intus ī ea fico quā edimus q̄ sunt minuta grana eq̄bus puis q̄ enasci coliculi vix queunt. Et paulo post. Lū enī p̄ resticu lā ficos q̄s edimus maturas perferūt ⁊ eas cū maruerint cō plicāt. huius diminutiuū est ficulus. Pau. in fit. Nucibus fa bulis ficulis. In ficoz̄ genere sūt calchidicę: chię purpureę cheledonię: marisce: calistrutię. linię. libyssę: flauę ⁊ reliqua

Ficus p̄ arboze gn̄is fę. ē ⁊ scō declina. Ply. li. xvj. Quidā bze uitate radicū senescere celerius arbozes putāt q̄ coarguunt fici quaz radices lōgissimę sunt ⁊ senectus ocyssima. Iuue. Ad que discutiēda valēt sterilis mala roboza fici. Lice. li. de oza. scōm quartā declinationē inflexit. Cui cū familiaris q̄ dam q̄reret q̄ diceret vrozem suam suspendisse se de ficu.

Ficus p̄ morbo mascu. gn̄is ⁊ q̄rte declina. Mar. Dicem⁹ fi cus ceciliane tuos. Nascit hoc vitiū fere ī capite. tū ī capillo: tū ī barba ⁊ locis obscenis q̄ pilis itegunt. Loz. Lel. li. vj. Est ēt vulcus qō a fici filitudine ab oppoiç a grecis a latinis ēt marisca noīat. Caro excrescit: sub quo duę spes. Nā alte rū vlcus duz et rotundū: altez humidū inequale. Ex duro exiguum qōdā ⁊ glutinosuz exit. Ex hūido pus mali odozis fitq̄ ī his ptibus q̄ pilis cōtegunt. Sed id qō calosum est et rotundū maxime est ī barba. Id vo qō humidū p̄cipue est ī capillo atq̄ auo ex attritu quem cynedi patiuntur.

Ficetum. locus vbi ficus cōsitę sunt. Var. Ficusq̄ densa mate ria non est. ideo sequitur clidiozem. a quo fit vt in locis fri gidis ficeta fieri non possint.

Ficosus: ficis. hoc est vlceribus ⁊ tuberculis plenus. vnde ⁊ fi cositas ipsa vlcerum copia.

Ficitas. Ficozum fructuum abundantia: seu fertilitas.

Ficaris qui libenter comedit ficos. Ply. ficarios culices capri ficus generat.

Ficaria: ficus arboz. Palladius li. iiij. Aliqui inter ficarias ca pzifici arbozem ferunt. Et hoc est contra vallam: qui negat dici posse. Arboz fici: sed arboz ficus.

Ficitoz. pe. coz. ficozum amatoz. seu ficozum collectoz. Nemius ficitozes omnes cupunt ficitatem.

Ficedula. Auis quę vulgo Salberius dicit a ficu fructu. Mar Lū me fic⁹ alat: cū pascar dulcib⁹ vuis. Lur poti⁹ nomē nō dedit vua mihi: Hāc auē greci quoq̄ sycelidā appellauere.

Ficatum: iecur suillum maxime: quod greci sycoton appellant a sue fico pasta.

Ficulnus. a. um. qō est materiatum ex ficu arboze Doza. Olim truncus eram ficulnus inutile lignum.

Ficulneus. a. um. idem quod ficulnus. Augu. De arboze ficul nea quę triēnium bēbat ⁊ fructū nō ferebat. Et itez ibi Lu cā. Pzimus hō quam peccauit folijs ficulneis puden da velauit. Eadem autē forma ficulnus ⁊ ficulneus. qua salignus ⁊ saligneus iligneus ⁊ ligneus.

Ficulnea. ę. ipsa ficus arboz: vt est apud euangelium. videte ficulneā. Ply. li. xvj. Quibus ⁊ ficulnea ⁊ ligna ex hedera tra dent Ambzo. Pleriq̄ secūdū domesticā ⁊ fructiferam ficū agrestē ficulneā ferunt iserere. Piero. in cāticis. Et ficulnea germinauit. Idē sup̄ ps. In vineis ficulneisq̄ ac reliquis li gnis oē humanū genus ostēdit plagis celestibus verberatū.

Fictoz a fingēdo dictus est qui fingit. i. quicōponit ⁊ q̄ simulat.

Fictum quod factum est: vel simulatum.

Ficticius. a. um. quod fictū est hoc ē simulatū. vt ratio ficticia q̄ ficta est ⁊ ad tempus excogitata.

Fictile. pe. coz. qō est factum est a figulo. Ply. li. xxxv. Fictilib⁹ doliis ad vina excogitatis Piero. Lalix ⁊ vtceolus fictilis p̄ bantur pzius ⁊ sic emuntur: sola vzor non ostenditur ne an te displiceat q̄s ducatur.

Fides fidei genitiuum facit nō rōne sed differētie cā vt inquit Ser. Quod nomen videt habere: cuz id qō oz vt scribit Li. li. iiij. de rep. Dinc dare fidē dicimus aliq̄d sancte p̄mittere. Uir. Accipe daq̄ fidē. qō est p̄mitte. Diffinit autē sic. Fi dos est dictoz ⁊ cōuentoz cōstantia ⁊ veritas. Uel fides est cōmēdatoz fida executio vel obseruantia. Aliquando fides capit p̄ credulitate. Uñ bonę fidei possessoz oz q̄ ignorauit rē quā emit aliēnā esse: aut putauit eū qui vēdidit ius ven dēdi hēre. Itē bonę fidei hō vocat cui res tuto credit: vel rez sibi creditā fideliter fuat. Sue. Augustus populo p̄mis cōgearū reposcēti: bonę se fidei esse respondit. Dinc habere fidē credere est. Et accipere fidē est credi. Ter. in eu. Si by fidē bēat se ire p̄positū tibi. Mar. accepit fabula fidē. i. cre dita ē. Sic a theologis accipit vt ē illud Fides tua te salua fecit. Interdū pro dei dono seu gra qua sancti miracula fe ctitarūt: vt ē illud apostoli ad ro. Uniciq̄ sicut de⁹ diui mēsurā fidei. Et illud si habueritis fidē vt granū sinapis o cetis mōti trāsi hīc. Li. p Letulo. fidē p̄ p̄missione ⁊ q̄si fi sione posuit. Pōpei fides quā de me Cesari dederat. ⁊ fides p̄batio oz: vt facio fidez p testes. Itē fides ponit p̄ auxili Iuue. Nos boiuz duūq̄z fidē clamoze ciem⁹. Sic ēt sumi cū apud auctozes dicitur pro deum atq̄ hominum fidem.

Fidē adstringere est p̄mittere: q̄ vincula fidei dicūtur. Ter. Eu. Deus tu hac lege tibi meam adstringo fidem.

Fideiussozius. qui fide iubet. Est enim significationis actiue.

Fideicōmissarius habet passiuam significationem. Nam di dicitur qui fidei commissionem accepit.

Fido. is. fisus. fidem habeo. credo. spē pono. ⁊ tam cum ablati uo q̄s cum otō cōstruit. Iuue. Fidimus eloquio Ciceron Uir. Et fidere nocti. Huius cōposita sunt Confido ⁊ Diffi do. que sunt cōtraria. Nā diffidere est credulitatem depon re. Seneca. Nec secundis rebus nimis fidendus nec ad ver sis diffidendum est. ⁊ habent pe. pzo.

Fidus a fido. is. dicitur cui fidendum est. Cuius cōpositum c cōtrarium est infidus pe. pzo. Nam per fidus pe. coz. a fido fit. Luu. Infida regni societas. Similiter malefidus. i. mi fidus. Male enim diminutionem significat non negationē Uirgi. Statio malefida carinis.

Fidelis a fide ⁊ is oz cui fidere possumus. Ter. in ecy. Quā pa cos reptas. meretricibus fideles euenire amatozes. Et pro pzie vt scribit Do. ad seruum pertinet: fidus ad amici fide le enī officiū est seruare aliq̄d. Li. in Lel. Quod tarquinius o risse ferūt tum cum exulem se esse intellexisset. Quos fidos amicos habuisset ⁊ quos infidos. Trāsfertur etiaz ad inani mata. Ply. li. xxxvj. de infideli exēplū posuit. Hlobolus fo tis cōtra iniurias sed ad structurā infidelis nisi multa fulti natione deiectus: nec certioz fluuiatilis semper velut ma dens. Dinc fidelitas ⁊ infidelitas ī sacris litteris fidelis qui doq̄z accipitur pro veridico. Apostolus ad Loz. Fidelis de us per quem vocati estis in societatem filij eius.

Fidētia a fidens participio ⁊ ambo in laude ponunt. Li. lib. i rbe. scribit fidētiā partē ee fortitudinis p quā magis ⁊ bon stis ī reb⁹ multū ipe annis ī se fiducie cū certa spe colleauit.

Fiducia fit a audacia: ⁊ fere semper in bonū: q̄uis aliq̄n i malu Uir. Tāta ne vos generis tenuit fiducia vestri. Et cernui rutilos habeat fiducia rerū. Aliq̄n fiducia ponit pro spe v apud Esaiaz. Qui autē fiduciā habent mei hereditabit terr

Fides fidis citbara dicta. qō tñ inter se chozde eius quantū i ter boies fides cōcozdet. Li. in bortē. Ponendę sunt fides c tibię. Aliquando chozde ipse dicuntur fides.

Fidicula: diminutiuū: parua citbara: vel cozdula citbarę. Hel. li. j. Sed enī acheos homerus pugnā indipisci ait non fidicula rum tibiarumq̄z cōcentu cōspirataz. Li. li. iij. de natura deo rū. Quid si platani fidiculas ferrēt numerose sonātes idē fe licet censeres ī platanis inesse musicā. Sue. in Tiber. p̄ chor dulus accepit. Excogitauerat iter genera cruciatus: vt repēt veretris deligatis fidicularū simul vzineq̄z tozmēto distar deret ⁊ē. Est ⁊ fidicula iter astra ostituta que fides a Lolab Pygino lyra noīat. Ply. li. xxviij. Fidicula occasu suo autu nū ichoat. Pzetrea fidiculę numero tātū plurali sumit p̄ instrumento tozquendi ex duobus vt putatur obliquatis li gnis compacto ab extozquenda veritate ac fide: vel a neruo is funibus vinculis quibus ad illum modū boies tozquendi alligabant. Sed verius putatur esse tozmentū quo fontes a tozroze chozdis funibusq̄z alligati vulgo tozquentur.

Fidicen. pe. coz. q̄ fidibus canit. Li. pzęto. Socratem fidibus do cuit nobilissimus fidicen.

Fidius oens

Fidus deus est qui fidei p̄est. Plau. per deum: fidiuz credis iurato mihi. Uñ dicimus medius fidius sicut me hercules.
Fidelia.ę.genus vasis samij ad vsus pl̄imos. Persi. Discę nec inuidcas q̄ multa fidelia putet ī locuplete penu. Curius Li. Nec solere duos parietes de eadez fidelia dealbare. Plau. in aul. Mulsis congialem plenam faciam tibi fideliam.
Fidena.ę.pe.p2o.z fidene arum. vrbs latinozum mediterranea Uirg. lib. vi. Dic nomenqz tuum gabios vrbemqz fidenam. Iuue. Uinat fidenis z agello cede paterno.
Figo.is.xi.ctum z xum. fm Diom. Scaurum referentē qui ait Sagitta confictus: vsus tñ per. x. Est aūt figere q̄ vernacula lingua dicim⁹ficare. Piero. ad helio. Cerne manus undeę quas fixeras cerne latus romane q̄ foderas. Interdū ponitur p2o plantare. Uirg. lib. iiij. geoz. Ipse seraces figat humo plātas. Interdū p2o percutere ferire. Iuue. Cum tener vxorem ducat spado menia tuscū: figat aprū: z nuda teneat venabula māma huius cōposita sūt. Affigo iuxta figo appono Lac. lib. iiij. At illi compzensum ac pontio pilato qui tum legatus syriam regebat oblatū cruci affigi postulauerunt. Ali qñ iuxta planto. Uirg. lib. ij. geoz. Nec semine iacto concretam patitur radicem affigere terrę. Aliqñ digitis ficus facio q̄ in vituperiū fieri solet. Lact. lib. v. Si q̄s attigerit ex istis inepte religiosis vt sunt nimia superstitione ī patientes insectentur etiā maledictis: z vix lecto foztasse p̄incipio affigat p2oiciat execretur. seqz in expiabili scelere contaminari atqz adstringi putet si hęc aut legat patienter aut audiat. Cōfigo sil̄ figo. Defigo deoz sum figo plāto aut mitto. Col. lib. iij. Tū in terrā bene pastinatā z stercozatā rectū sarmentū defigito Uirg. lib. ij. ge. Altius z penitus terrę defigit̄ arbos ęsculus in primis. Lac. li. ij. Oculos suos ab alto deijciūt: soloqz defigunt. Persius posuit p ferio vel trāssodio. Oze terris modico pallens radere mozes doctus z ingenito culpā defigere ludo. Infigo intus figo. Col. lib. ij. Nā pecudes molli solo ī figūt vngulas. Hier. per trāslationē in plogo. Job. p adscribo posuit. Erroz inqt mihi geminus infigit̄: p̄figo añ figo: seu intus claudo. Uirg. lib. iij. ge. Multi iā excretos p̄hibēt a matribus hędos: primaqz p̄figūt feratis oza capistris. Suffigo subtus figo siue sup clauis figo. Lac. li. iiij. Quid de huius crucis ignominia dicimus in q̄ deus a cultoz⁹ dei suspēsus est atqz suffixus? Refigo rursus siue valde figo. Col. lib. v. Nā sine ppe truncū defigit̄ palus pedali tñ spatio refigēdus est. Uirg. lib. iiij. geo. Aulas z cerea regna refigūt. Trāsfigo. vltra seu ab vna parte ad aliā figo. Liui. lib. j. Stricto itaqz gladio simul verbis increpans transfigit puellam.
Figmentū qđ factū est a fingo. is. vt est apud aplm. Nunqđ dicit figmentū ei q̄ se finxit: q̄re me sic finxisti. Aliqñ figmentū oz mendaciū z simulatio: vt sunt figmenta poetarum.
Figulus.pe.coz. fictoz oz qui ex creta atqz argylla opera facit.
Figulina: seu qđ magis a doctis vsurpaē per syncopen figlina pe. p. officina est in q̄ figulus opera facit. Et opera ipsa figlina z fictilia dōr. Ply. lib. xxxiiij. Uruntur omnia ea crudo ficti in fornacibus donec figlina percoquaē. Itez figlina oz ars singulorz. Idem lib. xxxv. Figlinarum opera imbricib⁹ tabulis tegulisqz ad balneas māmatis: vl ad tecta coctilibus lateculis fundamentisqz aut quę rota fiunt.
Figura. a fingo oz forma aspectus q̄litas. Uñ figurę apud grāmaticos: z figurę sniārū. Colu. lib. iiij. ad heren. Sunt igitur tria gña quę nos figuras appellamus in quibus omnibus ratio non vitiose consumitur. Unam grauem alteram mediocrem: tertiam attenuatam vocamus.
Figuro.as.pe.p. formo z figurā impono. Lac. lib. ij. Hoiem figurauit ex limo terrę. Et oratio figurata oz: per figuras facta. Figurate aduerbiū figūt per figurā. Composita sunt configuro: qđ est cōpono z simul formo. Idem lib. vij. Quoniaz homo ex rebus diuersis ac repugnantibus configuratus est anima z corpore. Prefiguro de quo infra.
Filū ppie qđ ex lino lanaue trahendo ducit̄ hoc est linamentū Lucil. Surge mulier duce filū non malū. Aliqñ ponitur p2o linea. Uar. Sumptoqz atramento sutozio filū duxit. Pinc filo. as. cuius passiuū est filoz a quo effilo. Effilatū enim dicimus qđ extra vestimentū filo contertū: qđ erectū quodqz a quibusdam dicitur. Est autem filare filum ducere.
Filistim regio q̄ nūc oz Ascalon: z ō regio palęstinozum.
Filix genus herbe satis notę. Col. lib. ij. Junci z graminis pernicies repastinationem filicis frequens exturpatio. Nā constat filicem sationibus z stercoratione facilius interim. Huius diminutiuum est filicula.
Fimbria: oīs vestiū extremitas. Antiq Fibrū dicebāt extremū. Uñ in vestimentis fimbrię: z in iecoze extremę partes fibrę nuncupant̄. Fimbriata vticę folia esse scribit Ply. Ex quo colligimus qualis sit positura z flexura fimbriarū. Fimbria quoqz nomen fuit romani ciuis crudelitate insignis.
Fimus lętamen dicitur.
Fimū: qđ nos fritillū z alueolū dicimus in quo coniectę tesserę agitateqz miscent̄. Poz. Mitteret in fimum.
Fingo. is. xi. ctū. opono formo. Uñ z figuli dōr: z vas fictile qđ formaē vt sit z aliquā formā habeat. Sal. Quę nā ventri p̄na atqz obedientia finxit. Lac. lib. j. Itaqz hoīes eoz simulachra finxerūt vt haberēt aliqđ ex imaginū p̄tēplatione solatiū. Est enim gñale vocabulū ad oīa q̄ ingenio manuqz artificiose formant̄. Li. li. j. offi. Apium examina nō fingendoz⁹ fauoz cā cōgregantur: sz cōgregabilia nā sint fingunt fauos. Et fingere simulare est: qñ ea q̄ simulam⁹ ita formam⁹ atqz cōponimus vt vera eē videāt̄. Li. de fi. bo. Talibus exēplis nō fictę solū fabulę: sz ēt histozię refercte. Hinc fictio fictum z figmentū. Huius verbi cōposita sūt. Affingo qđ est supra fingo vel cōpono. Lact. lib. iiij. Nihil nos affingimus: nihil nos addimus. Habebāt hęc qui fecerūt: legebāt in quos hęc dicta sum. Confingo simul fingo simulo. Terē. in phoz. Oīa hęc ofingā qđ erit mihi bonū atqz cōmodū cum tu bozū nihil refelles vincam. s. Diffingo qđ fictum formatūqz fuerat remoueo. Poz. lib. ij. car. Neqz diffinget infectum qz reddet. Seneca. Dissipatum ist̄aurat atqz diffingit idest in diuersas formas fingit. Effingo de quo supra.
Findo. is. fidi fissum. p duplex. ss. figūt scindo. Col. li. iij. curabis: vt pacutissima falce ab ea pte q̄ bifurca ē scindas eā. Huius oposita sūt. Diffindo qđ est in diuersas ptes findo. Uirg. Et media liquefacto tpa plumbo diffidit: ac multa pozrectū extēdit arena. Infindo: intus findo. Idē. Quę iubeāt telluri infindere fulcos. Fissile, Fissura z ādrifidus derivatiua sunt.
Finis. gñis tā mas. q̄ fę. Uirg. Quē das finē rex magne labor. Idē hęc finis p̄iami. Et est finis terminus siue extremitas in vnaq̄qz re hoc est id in quo vnaquęqz terminat̄ res. Sic oz finis terminatiōis. Sicut p2atū oz finiri vbi terminat̄: vt apud Esaiā. Cuius regni nō erit finis. Est z finis osumationis: vñ dicimus: domus finit̄ qñ osumat̄. Et vestis finita ē qñ osuta est vt indui possit. ps. Oīs cōsumationis vidi finē. Rursus est finis osumptionis. Sic dicimus cibū esse finitū z cādelā finitā: qñ osumpta ē: vt in Heñ. Finis vniuersę carnis venit coram me. Est z finis intentionis: sic oz: talis est finis huius operari. i. intētio: vt apud Job. Sicut mercennarius p̄stolat̄ finē operis sui. Hinc artifices finem vocāt id ad qđ oīa referunt̄: z cuius grā cętera fiūt: vt finis medici est curare. Finis oratoris est bñ dicere. Cōposita ab hoc noīe sūt affinis z cōfinis pe. p. vñ confines agri dicunt̄ qui eodē loco finiunt. Piero. in plo. li. Reg. Syrozū quoqz lingua z chaldeozū quę hebręę magna ex parte confinis est.
Finio. is. iui. itum. p̄rfio. Apuleius siue opus finiā: qđ incepi. Aliqñ finire est terminū ponere metari. vnde finitores. Huius verbi composita sunt Definio: diffinio z p̄finio.
Finitor. penultima producta. dicebatur: qui nunc agrimensor. Plau. in penu. Eius nunc regionis limites cōfinia determinabo eius rei ego factus sum finitor.
Finale quod ad finem pertinet. vnde finalis causa.
Finitim⁹. a. um. pe. cor. qđ ppe ē. Liui. li. j. Jā res romana adeo erat valida vt cuilibet finitimarū ciuitatū bello par esset.
Fio. is. factus: significationem passiuam habet. Piero. Equozū cursus clamore pernicioz fit. idest efficitur: grecum tamē est

φῦω φυσῶ ἐῶσι τοῦ μελλοντος καὶ πεφυκα εντο παρακειμενω. Et infinitiuo fire hz. Fm rectā declinationem: qō patet per eius cōpōsita. Confire ⁊ Suffire. licet ⁊ cō fieri dicatur. Virg. lib. iiii. Cōfieri possit paucis aduerte docebo. Quę duo ⁊ si a verbo passiuā significationē habēte descendant: actionē tm denotant. Virg. At suffire thymo cęras q; recidere manes quis dubitet. Confio tm in passiua significatione reperiē pro conficio: vt apud Macro. Oportet diē qui ex quadrantibus consit intercalare. i. conficiē. Col. lib. ij Tria stercoris gña sunt precipua qō ex auibus: quod ex boi bus: qō ex pecudibus. Confit. Defit. de quo alibi. Exfio. infit incipit. Habet enim significationē actiuā. Liu. lib. i. Tum ita Tullus infit. Antiqui tm fior dixerunt. vñ cato cēsorinus de Lucio inqt. Bzcoritu fiebant saturnalia. Cuius infinitiuus est. Firi. p quo Pris. docet interposita e dicimus de vsu fieri. Construitur mō cum ablto: vt hoc factuz est a te: mō cum noiatiuo: vt ille fit doctus. Ponitur quandoq; pro estimor. Li. in 1 el. Tertius vo ille finis teterrimus vt quanti quisq seipse faciat: tanti fiat ab amicis. Quādoq; pro appareo ⁊ innotesco. Apls ad ro. Ut fiat supza modum peccans peccatuz per mandatum. Et illud fiat deus verax. i. appareat innotescat. In tertia persona quandoq; pro euenit contingit. Idez lib. i. offi. Fit autem interdum: vt nonulli omissa imitatione maiorum suum quoddam institutum consequantur. Fieri pōt: possibile est: ab oratoribus vsurpatur. Habet fio ea cōposita quę facio: vt calefio: frigefio ⁊c.

Firmus: stabilis ⁊ stans a ferendo dictus q; cōstanter oia ferat. Hinc firmitas quę ⁊ firmitudo ōr pro stabilitate ⁊ constantia. Plau. Si istam firmitudinez animi obtines salui sumus Itē firmus ōr munitus fortificatus. Li. Firmus ab equitatu: qō est munitus ab equitibus: firmus per equites. Et est ornatus dicendi modus: vt Licero sunt clarus ab eloquētia. Huius contrarium est infirmus. i. debilis.

Firmo. as. stabilio fortifico. Liu. Firmatq; eum aphzicis maxime presidijs. Lac. lib. iiii. Superest vt verbis facta firmenē. Huuis cōposita sunt. Affirmo. Cōfirmo pro approbo roboro. Lac. lib. iiij. Debet ergo doctor ille perfectus ⁊ docere ista precipiendo ⁊ confirmare faciendo. Et pro certifico Lice. Treba. balbus mihi confirmauit te diuitē futuruz. Infirmo non firmo: siue deficere cadereue facio. Lac. lib. v. Ubi autem religionis eius contra quā perorabat infirmare voluit rationem. Refirmo rursus firmo. Offirmo de quo infra.

Firmamentū. soliditas ⁊ stabilimētū. Li. li. j. ad herē. Nā in ea nec ratio q̄re fecerit quęriē: nec firmamentū quęriē: qm nō subest ratio: vñ firmamētū dictū est. Cęlū a firmitate. Aug. Hoc sane nouerint nec nomen firmameti cogere vt stare cęlum putemus. Firmamentū enī non ppter stationez sed pp firmitatē: aut ppter intransgressibilē terminuz superiorum ⁊ inferiorum aquarū vocatum intelligere licet.

Fisci: fiscinę ⁊ fiscellę sunt vasa ad maiores sūme pecunias capiendas q̄s marsupia. vñ qz maior sūma est pecunię publicę q̄s priuatę. Dicit fiscus pecunia publica. Prozię tm apud idoneos auctores. Fiscus principis ōr: erarium vo publicū. Ply. ad Traia. At fortasse non eadē seueritate fiscum q̄s erariū cohibes: imo tanto maiore quāto plus tibi licere de tuo q̄s de publico credis. Juriscōsulti scribunt res fiscales quasi ppię ⁊ priuatę principis sunt. Inde confiscari solet dici in publicū ius erarij redigere. Sue. in Aug. Deuictisq; bis ⁊ cō fiscatis promissa veteranis przmia soluerentur.

Fiscale: quod ad fiscū pertinet: vt ius fiscale: fiscalis causa.

Fiscina. pe. coz. a fiscus pręter regulam aliox a primitiuis habē tibus. c. descendentū: vt Mancus mancinus. Est autē Fiscina genus vasis pro capiēda maiozis sūmę pecunia. Unde Asco. Sporte sportulę ⁊ sportellę nūmozū sunt receptacula. Et sacci sacculi ⁊ sacelli crumenę mātice ⁊ marsupia. Ita fisci fiscinę fiscellę. Fit aūt plerunq; ex iunco q; alij canistrū alij Calathū dicunt. Virg. Et facilis rubza cōtexitur fiscina virga. dicta est Fascina: vt inqt Uar. a ferēdo. Ea nāq; ferūtur paleę: fenum: frondes ⁊ id genus reliqua. Quid. Uñ data est egre Fiscina frondis oui. et Ply. Frondarias fiscinas quattuor implere frondatorem iustum esse autumat. Fiscina item olei factores vtuntur: vt idem. lib. xv. ostendit. Huius diminutiua sunt fiscella ⁊ fiscinula.

Fiscella vas vimineū aut ex iuncis quo lac colaf oū caseus imprimif vel in quo casei feruntē. Vier. ad Rusti. vel Fiscellaz texe iunco vel canistrū plecte viminibus. Tibul. Tūc fiscella leui detexta ē vimine iunci raraq; p nexus est via facta sero Fiscella etiā e viminibus funiculisue cōtexta: ōr qua boum ora fauceseq; iumentoz capistranf. Ply. lib. xviij. fiscellis capistrari boues oportet ne germinum tenera decerpant.

Fiscelus ab antiquis dicebatur casei mollis appetitor. Quo nomine etiā dictus est mons in italia non lōge a Tyberij.

Fison. fluuius quem nostri Hangen vocant de paradiso exiens. vide Phison.

Fissibile qō fissum ē: vt fissibilis arboz. Ply. li. xvj. Milleq; fissibile rimis boc lignū. Qsiq; ōr fissile pe. coz. qz findif q̄s fissibile. Idē paulo ante. Nec maxime fissilia alia frāgi celeriora q̄s findi. Virg. Nā primi cuneis scindebant fissile lignū.

Fistula. ppzię ōr per quā aqua educitur fusa a fundēdo siue ferēdo sicut Tubi a tumore ⁊ cānales a canna: q; ad eaz similitudinē facti sunt ego tm grecum puto φυσαω inflo fistuz dicunt vulgo. Piero. lib. ij. Re. Tetigisset domatū fistulas. Acutis fistulę similitudine instrumentū muficū quo flatu canitur. Cuius pars ōr inuētoz fuisse Virg. Septē cōpacta cicutis fistula: ⁊ vicus altū angustū ⁊ callosum in corpore fistulę nomen sortiē siue ex vulnere sit: siue ex vitio orto qō ad suppurationē venerit Et fistula in hoie per quā spirat: seu cibus deijcit. Nā duas esse fistulas scribit. Lac. li. de opi. hois spiritalē. s. cibalē illa spūm meare: hac cibū potūq; descendere. Et bę a faucibus incipiūt. Spiritalē. Cor. asperā arteriaz noīat. Sed alia alij est superposita. Nā interior gula vocaf: quę a Celso stomachus nuncupaf: qz stomacho connectif: ⁊ per quā cibus demittif. Exterior verior. Epiglottis ōr. Quę operculum hz carthilaginosum: qō claudit fozamen cum cibus vozaf hoc subligūium: siue lingua minor appellatur. Rursus. Fistula arboz aromatica sed parua quę ⁊ casia ōr quę pro sui bzeuitate a quibusdā inter herbas odoriferas numeratur ⁊ ad curandas viscerum molestias valet.

Fistulator: accipitur pro tibicine: vt est apud Hellium.

Fissulo. as. Fissulam ago ⁊ in modum spōgię q̄s facio. Ply. Et punicis fistulans vice.

Fistulosus. a. um. qō est spōgię mō factū hoc est foramino plenū. Col. lib. viii. de Caseo. Deinde quo tenerior permaneat: clauso neq; vētis obnoxio loco stipaf per cōplura tabulata. Sic neq; fistulosus: neq; salsus: neq; aridus proueniet. Quorū vitior primū solet accidere si parum pressus. Scōm si nimio sale imbutus: inertium si sole exustus est.

Flabrum. q̄si flatio. a flo. as. Proper. Neq; hic borez flabra: neq; arma timet. i. flantes vētos. Virg. Nec flabra nec imbres verū. Ser. putat tantū flabra numero plurali dici.

Flabellū: diminutiuū a flabro: ⁊ accipif p instro quo fit ventilatio per estatē ad refrigerandū corpus. Ter. Deus tu dorce cape hoc flabellū ⁊ ventulū huic ita facito dum lauamur. Ouid. de arte. Prosuit ⁊ tenui ventos mouisse flabello.

Flaces oliuarum purgamenta. Ply. In amurca ⁊ flacibus hę sunt carnes ⁊ ille fęces.

Flaccum dicitur tritum. Et flacco habere: quasi ad terendum habere. Plau. perij flacco habebit iam illic homo lubos meos. Hinc fit deflacco. as.

Flaccidus. a. um. a flaccis ōr: qō est languidum: vñ flaccidi siue flacci dñr: quoz aures pendulę ⁊ nō arrectę sunt. Col. li. viij. Caper flaccidis ⁊ pgrauātibus auribus exiguo capite habetur optimus. Hinc cognomē familię romanę dictum est: vt flacci appellentē: qui aures deorsum pendentes habent.

Flacceo. es. cui. lāgueo. Vier. i Esaia. Et erūt irrigua ei⁹ flaccentia: a quo flaccesco: languidus fio. Col. li. iij. Paucis deinde

bozis dum flacceſcat in ſole habeto: deinde in vmbra aſſic-
catos ⁊ ita condito. Compoſitū eſt cōflacceo a quo vſus eſt.
Hel. lib. j. pro detumeſco. Nam fluctus inq̄t qui flante aqui-
lone maxime ⁊ crebriſſimi excitantur ſimul ac vētus poſuit
ſternuntur ⁊ conflaceſcunt ⁊ mox fluctus eſſe deſinunt.
Flagella diminutiuū a flagris: ſūmę arbor partes: ⁊ virgę ſiue
capita minoꝝ ſarmentoꝝ vbi naſcitur vua. q̄ caro bis per
cuſſa flagret: q̄uis aliqui a flando potius dici velint q̄ ven-
toꝝ crebros ſuſtineat flatus. Col. li. v. At certe in ordinarijs
vicib⁹ vtiq; obtinēdū eſt ne plurib⁹ flagellis emancient̄ niſi
ſi ppaginib⁹ futuris pſpiciem⁹. Uar. li. j. de re ruſ. Emucidū
farmētū ppiſirmitatē ſterile neq; ex ſe pōt eijcere vitā quā
vocāt minore flagellū: maiore ēt vnde vuę naſcunt̄ palmaz
prioze littera mutata in. d. dalma a venti flatu dicta.
Flagello. as. quaſi flagello cędo. Sicut verbero a verbere: ⁊ fu
ſtigo a fuſte. Et flagellare increpare eſt atq; perſonare.
Flagro. as. ardeo a flāma vel a flatu quo aliter: icēdū q̄q; fla-
tu excitat̄ ignis. Uir. Flagrātiſq; dei vultū. Transfer̄ q̄q;
ad deſiderū amoris: odiſ: ire: vtutis aut vitij. Lact. li. j. Quid
apollo pr̄ ei⁹ nōne ob amorē quo flagrabat turpiſſime gre-
gē pauit alienū. Et li. vij. Qui anaritia iopū ineꝛplicabili q̄daz
ſiti flagrāt. Liu. li. ij. Cuitas ſecū ipſa diſcors ſteſtino iter pa
tres plebēq; flagrabat odio. Huius cōpoſita ſūt. Cōflagro:
q̄ eſt totū ſimul flagro. Lac. li. iij. Capitoliū non ſemel ſz ſę-
pius fulmine ictum conflagrauit. Deflagro de quo ſupza.
Flagratores diccbant̄ illi: q̄ mercede flagri cędi ſe pertimebāt
Flagriōes dc̄i ſūt fui q̄ flagris ſubiecti ſint vt vberones a vbē
Flagitiū. eſt vitiū flagitatiōe. i. repꝛenſiōe dignū. Nā flagitatio
ad ſtrepitū dr. Flāma enī flagella: ⁊ flagitare. i. pſonare dici
itelligimus q̄ſi ſine ſonitu non ſunt. Et eſt flagitiū gn̄ale ad
oia mala. Li. i Cato. Stupza vo ⁊ adulteria ⁊ oē tale flagitiū
nullis aliis illecebris excitari niſi voluptatibus. Aliq̄n fiḡt er
ro. eſt vipote rem vel flagris ⁊ vel increpatione dignaz. Lic.
Tantā ne obliuionē inquit inſcripto pręſertim vt ne legens
quidem ſenſerit quantū flagitij admiſiſſet.
Flagitioſus. ſceleratus. Sal. In tanta tāq; coꝛrupta ciuitate id
quod factu facillimū erat oīum flagitioſoꝝ atq; facinoroſo
rum circum ſe tanq; ſtipatoꝝ cateruas habebat.
Flagito. as. a flāma deductū videt̄ vt ſit q̄ſi flāmas agito: flagi-
tare enī ꝓprie eſt vehemēter cū inſtātia clamoꝛe ac ſtrepitu
poſcere cū flagella flāma ſine ſonitu crepituq; nō ſint vt do-
cet Donatus in eu. Ter. Lac. li. iiij. Succlamare cęperunt: et
crucē eius violētis vocibus flagitare. Vier. in plo. paral. De
niq; cū a me nup flagitaſſetis vt vobis paralypomenon lati
no ſermone trāſferrē. Hz hoc verbū in ſe maiorē vim q̄ſ po
ſtulo. Et q̄ſq; actōr tm̄ iungit̄: vt. p Quintio. q̄ſq; boc cā po-
ſtulat: ⁊ ſi poſtulat: nō tm̄ flagitat: q̄ſq; hz actm̄ cū ablō me-
diante prępoſitione. Ceſar cō. i. interim cotidie Ceſar ab be
duis frumentū qō eſſerit polliciti flagitat: q̄ſq; ſtruit̄ cum
duobus actis: vt apud Sue. in Uitel. Cū fęneratoꝝ ⁊ ſtipu-
latoꝝ publicanoꝝq; qui vnq̄ ſe aut rome debitū: aut i via
portoꝝ flagitaſſent vix vllī pepercit. Huius compoſita ſūt
Conflagito. Ply. lib. xxx. Tanta populi romani contumacia
fuit: vt magnis theatri clamoribus reponi apoxymenon con
flagitauerit. Efflagito de quo ſupza.
Flāma. a greco φλεγο φλεξω ardeo. Inde flāmifer. Ponit̄
interdū metaphoꝛice flāma p periculo. Cic. li. ij. tuſ. Quid de
cupiditate bonoꝝ loquar. Quę flāma eſt per quā nō cucur-
rerint bi qui bęc olim punctis ſingulis colligebāt. Idem in
Buto dixit Halbā eripuiſſe ſeſe de flāma iudicij: cū ſignifi-
care vellet eū liberatū eſſe a periculo iudicialis dānationis.
Ter. in eu. Er flāma te petere cibū poſſe arbitror. Deſumo tē
dere ad flāmā: ſignificat ire in periculum.
Flāmeus. a. um. Col. lib. vj. Quędā partes eius regionis ſic in-
feſtantur euro quē incolę vulturnū appellāt: ⁊ niſi vites teg
minibus opacentur velut halitu flammeo fructus vratur.
Flāmiuomus. a. um. pe. coꝛ. quod flāmas vomit.
Flameū gn̄s veli rubri ſeu crocei qō geſtabat̄ a mulierib⁹ nup
nuptis ſic dictū q̄ eo aſſidue vtebatur flaminica. i. flaminis
vxoꝛ cui nō licebat facere diuoꝛtiū. Et eodē mō tegebat̄ nu
pta flameo vt ꝓpetuo cū viro maneret. Luc. de Martia itez
nubēte catoni. Lutea demiſſos velarūt flamea vultus. Dui⁹
diminutiuū ē flameolū. Iuue. Sedet illa parato flameolo.
Flammeum tegmen quo matronę capita tegebant.
Flaminica: ſacerdotula: ſiue flaminis dialis vxoꝛ.
Flaminia flaminis dom⁹? Et flaminia via romę a flaminio dcā
Flamearius. infector flamei coloris violę luteę quę flamea ap-
pellat̄: quę ⁊ leteola a noſtris dr ſicut Violārius: q̄ violaceo
tingit. Hinc Flamea appellabant veſtimenta lutei coloris:
q̄bus flaminica vocabatur a quo ⁊ veſtes q̄bus amicieban-
tur nouę nuptę: ſimiliter vocabatur flāminicę.
Flaminius. ſacroꝝ pręminiſter. Eſt etiā ꝓpriū nomē cuius ro
mani a quo via flaminia: arcus flaminius ⁊ fozū flaminiū.
Flamatica: arbor fulmine icta.
Flamen neu. gn̄e. flatus dr: ſiue voci ducta ſozamina muſicoꝝ
iſtfoꝝ. Hoz. Cur herecynthię ceſſant flamina tibię. Maſcu
lino ät facer dotez ſigt. Et flamines cognomē accipiūt ab eo
deo cui ſacra faciūt: vt flamen dialis a dio ione q̄ſi Jouialis
Martialis a marte ⁊ Quirinalis a romulo. Aug. li. ij. ci. dei.
ſcribit romanos tres tm̄ flamines inſtituiſſe trib⁹ numinib⁹
dialē ioui. Martialē marti. Quirinalez romulo. dicti flami-
nes ſacerdotes a filo quo cinctum caput habebant: vt docet
Uar. Seruius ſic hz. Flamines in capite habebant pileū: qō
cū per eſtus ferreno poſſent: filo tm̄ capita religare cęperūt.
Nā nudis penitus capitibus incedere nefas fuerat: vñ a filo
quo vtebantur flamines dicti ſunt quaſi filamines.
Flammo. as. flāmā ꝓduco. Uirg. lib. iij. geoꝛ. Exlit in ficū et
flāmantia lumina toꝛquens ſeui agris. Hinc cōponit̄ inflā-
mo: qō eſt valde vel intus flāmo. Li. Curioni. Non ſeci in-
flāmandi tui cauſa ſed teſtificandi amoris mei.
Flāmeſcere eſt flāmā fieri accēdi. Uñ in hymno dicimus. Flā
meſcat igne charitas: accendat ardoꝝ primos.
Flādria. germanię regio ad littoꝛa oceani ſeptētrionalis poſita
Uarios hz ppl̄os qui priſco noīe Limbi dicti ſunt.
Flatoꝛ. a flatus. vide in dictione Flo. as.
Flauus coloꝛ ex viridi ruſo ⁊ albo ꝯcretus: hoc eſt fuluo clari-
oꝛ q̄lis eſt coloꝛ auri. Et attribuit̄ q̄q; melli. Mar. Flaua
mella: q̄q; capillis. Ouid. li. ij. fa. Forma placet niueiſq; co
loꝛ flauiq; capilli. Q̄q; flauis maturis. Uirg. lib. j. ge. Neq;
illuz flaua ceres alto nec quicq̄ ſpectat olympo vbi Ser.
Flaua ceres dr ꝓpter ariſtarum maturitatem. Sic Flau-
am: fluas frondes olearū dicimus. Uirg. lib. iij. geoꝛ. Tur-
bidus ⁊ toꝛqueus flauentis biſter arenas.
Flaueo. es. flaui. fulgeo ⁊ auri coloꝛem reddo: a flāmo q̄ ſit co-
loꝛ non diſſimilis flamme: vel a flando q̄ flata metalla eum
coloꝛem habent. Col. lib. ij. Sed ęqualiter flauētibus iam ſa
tis anteq̄ ex toto grana indureſcant cum rubicundum colo
rem traxerunt: meſſis facienda eſt.
Flaueſcere eſt flauum fieri. Uirgil. Molli paulatim flaueſcet
campus ariſta.
Flecto. is. xi. xum. inclino voluo duco. Terē. in ecy. Jſtuc eſt ſa-
pere vbicūq; opus ſit poſſis aium flectere. Uirg. lib. ij. ge. Et
ipſa flectere luctantis iter vineta iuuencos. Ser. Cū quadā
moderatione ducere ne tenera adhuc virgulta cōcutiantur.
Huius cōpoſita ſūt circūflecto: circūplico circuo. Uirg. Pręſtat trinacrij metas luſtrare pachini ceſſantē longos ⁊ circū
flectere curſus. Deflecto de quo ſupza. Inflecto. Aug. li. viij.
ci. dei. Socrates primus vniuerſam philoſophiā ad coꝛrigē
dos componendoſq; mores inflexiſſe memoꝛatur. Reflecto
in idem flecto. Offlecto de quo infra.
Flexo. is. xi. xum. eiuſdem ſignificationis eſt cum flecto. Priſci.
Anecto tamen nexui: quod tamen etiam necto nexi dicētes
⁊ nexus: vt flexo xi. ⁊ flexus.
Flexile. penultima coꝛrepta quod flexum eſt: vt vitis flexilis q̄
flexa ſit: ⁊ lapſu erratico toꝛquetur.
Flegeton. vide phlegeton quia greꝯm eſt.
Flegma. vide in phlegma. Suidas. φλεγμα ουλεγεται
προτερον απο τροφης: πρωτον γο απο τροφης το

αἰλλα τοκαῖ φλεγμα πρώτοῦ του ἀπεπτόμ εξιδλε και αλλα ἀπεπτα ἀπο γαρφλεγματος μεξαβαλλεται οξυς χυλιος περι τον σομει χον εξι νουν ουχα πλωῖ πρωτομ αλλα ταυ ἀπεπτωμ.

Flema:ðr cum ex labore vię sanguis defluit circa talos.

Fleo.es.eui.etum.cū lachrymis plango. Jdeo tñ boūm est:ficut rideo. Hinc fletus participiū. Virg. Hic multū fleti ad superos belloq; caduci.i.nobiles ꝛ cōspicui quoꝝ mortes magna lamentatio sequit. Fletus substantiuum. Compositum est Defleo: quod est valde fleo. Li.li.j.tus. Nō exercitu amisso nudus in seruoꝝ ferrū ꝛ manus incidisset:nō liberi defleti: non fortunę omnes a victoribus possiderentur: grecū tamen est κλαιο.μ κλαυσω.

Flebile qð dignū ē vt fleat:a quo flebilꝛ aduerbiū:cū fletu.

Fligo.is.xi.ctū.affligo quo vſi sūt antiq:vñ ꝛ flictus ꝓ afflictus Siri⁹ galea horrida flictu aduerse ardescit galee. Luui. Ipse se in terrā fligit cadens. Huius cōposita sunt affligo cōfligo ifligo ꝛ profligo: quę habēt pe.pro. Est aūt affligere proprie prosternere ꝛ in terram extendere. Ply. At canis ille horrendus per totū corpus vilis ingenti primus latratu intonuit mox in cerniceꝫ assultans contraq; bęluam exurgens hunc et illunc artifici dimicatione qua maxime opus esset infestans atq; euitans donec assidua rotaꝝ vertigine afflixit:ad casuꝫ eius tellure concussa. Cęsar. Neq; si quo afflictę casu fuerint erigere sese atq; eleuare possunt. Per translationē ponit ꝓ perturbare vexare. Seneca. vt animum varijs curis afflictū oratione lenirem. Hinc afflicto.as.frequentatiuum: de quo ꝛ alijs compositis locis suis.

Flo.as.aui.atum.spiro. Hinc flatus:tus ꝓ spiritu: ꝛ flatus ventus qui ꝛ ipse spūs est. Et flatores antiquitus tibicines dicebant:q; flando tibias sonarent. Et flabellū aliqñ flare signare est:q; es siue aurū siue argentū flando hoc est flatu calefaciendo signet. Hinc flatū es:ꝛ flata pecunia ðr. Eius cōposita sūt afflo qð est aliq̄d spiro. Li.in Lato. Cū admiraret lysander ꝛ proceritates arborū ꝛ directos in quincunce ordines:ꝛ humū subactā atq; puram ꝛ suauitatē odorum qui afflarent e floribus. Et in hymno. Impleta gaudēt viscera afflata sancto spū. Per translationē. Lac.lib.vij. Non vidisse nec cōprendisse philosophos veritatē sed ita leuiter odoratos: vt tñ vnde eos odor ille sapientię tam suauis tam iucundus afflauerit:nullo modo senserit.i.attigerit vel aspexerit. Virg. Nāq; ipsa decorā Cęsarię nato genitrix lumęq; iuuēte purpureū ꝛ letos oculis efflarat honores.i.flando dederat. Diffio.flatu dispergo:disturbo. Plau. Luius tu legiōes difflauisti spiritu. Lucil.xxvj. Pars difflatur vento: pars āt obrigescit frigore. Deflo:deorsum vl valde flo. Var. Vas fictile eo q; est leuissimū ac sūmū deflatū vt traiciāt in alia vasa. Inflo Turgefacio q̄les sunt vtres vento distenti. Trāsferunturq; ad aīam. Lac.lib.vj. Si efferat ira superbia tumidus inflet. Tractuꝫ a folle qui flatu turgescit. Hinc inflare ꝓ pulsare:siue tibia canere. Virgil. tus. Calamos inflare leues ego dicere versus. Perflo valde flo:siue multum cōmoueo. Idē. Et terras turbine perflant. Reflo retro vel ō spiro. Li.li.j.tus. Sinautē reflantibus vētis reiiciemur tu eodez paulo tardius referamus necesse est. Idē lib.ij.of. Nā cum ꝓspero flatu eius vtimur ad exitus pueniimur optatos: ꝛ cū reflauerit affligimur. Sufflo subtus spiro:siue superflo ꝛ turgefacio. Nonius. Sufflatum ðr tumidū ꝛ quasi vento quodā latius factū. Et sufflare flatū facere. Augu.lib.xij.ci.dei. Quid est aliud sufflare q̄ flatum facere. Idem paulo ante. Et cum virum terreno formasset ex puluere eiq; aīam sufflando indisset siue potius sufflando fecisset. Conflo ꝛ efflo alibi. A sufflo ēt fiunt duo composita. Insufflo ꝛ exufflo.

Floces. vini vuaꝝ purgamēta hoc ē vinaceę sicut flaces oliuaꝝ fex a vinatijs expressa. Cęc. Aedepol ego neq; florē:neq; floces volo mihi vinū volo:Hel. Appludā edidit: ꝛ floces bibit.

Floci:lanaꝝ particulę diuisę a velleribus inutilꝛ euolantes:ꝛ ꝓ diminutionē floculi. Var. Diligentiores tegeticulis subiectis oues tondere solēt ne q̄ floci intereant. Ply. Nascunt in rore pilule nucibus nō absimiles ītus habētes floculos molles lucernarū luminibus aptos. Nā ꝛ sine oleo flagrant.

Flocifacio:ꝛ Flocipendo a floco pro contēto:ꝛ in nulla estimatione habeo. Plau. in episto. Dum tibi. Ego placeam atq; ob sequar meum tergum flocifacio.

Flora:dea quędam a romanis in honore habita.

Floralia:eius deę ludi seu festa. Floralia etiam dicūtur loca in quibus sunt flores. Var. lib.j. de re rus. Nec minus ea discerni munda in conserūdo quę sunt fructuosa ꝓpter voluptatem: vt quę pomaria ac floralia appellantur.

Flores dicti sunt qui ex arboribus vel herbis colliguntur. Luius diminutiuum flosculi.

Flores.a.um. quod est totum ex floribus.

Floridus.a.um. quod floribus abundat. Tibul. Cum postiflorida serta darem.

Floreo.es.rui. Florere:est floridū seu flores habere. Li.li.j.tus. Segetes largiri fruges florere oia fontes scatere. Per trāslationē Florere est splendere aut in aliq̄ prosperitate esse siue excellere. Li.in Lel. Magnāq; greciam quę nunc quidē delata est:tū florebat institutis ꝛ præceptis. Lact.lib.v. Iniusti ac deū nescientes ꝛ diuitijs ꝛ potentia ꝛ honoribus florent. Vier. Aliū iuuenili ętate florentez in amęnissimos horculos præcepit adduci. Huius cōposita defloreo. Efloreo:de q̄bus alibi:ꝛ Refloreo qð est rursus floreo. Est ꝛ Floro.as.vnde ꝛ præfloro. Hel. Et expectatio te spei suspensuꝫ fatigabit ꝛ futuri gaudij fructum spes tibi iam præflorauerit.

Florescere est floridū fieri. Col.lib.v. Uentiq; nebulam ꝛ rorē pestiferū celeriter assiccat:multumq; ad florescendum: ꝛ ad bonitatē vuī conferūt. Var.lib.j. de re rus. ꝓratum aqua defendi debet anteq; florescere incipiat.

Floridare idem qð florere:vſi ꝓpta floridantia dicunt.

Fluo.is.xi.xum. ꝑpzie decurro. Virg.lib.j.geor. Hęc argenti vivos erisq; metalla ostendit venis atq; auro plurima fluxit. Quñ vo ea q̄ fluunt latius diffundi vident fluere q̄q; capiť ꝓ latius atq; vberius excrescere. Idē li.ij.ge. Tū oura deinq; exercet ī peria ꝛ ramos cōpescit fluētes. Rursus q̄ decurrūt quodāmō minui vident. Fluere pro deficere sumit. Idē. Ex illo fluere ac retro sublapsa referi spes danaū: hinc fluxa dicimus quę īstabilia ac mōmētanea sūt ꝛ cito peritura. Et fluere ꝓcedere nasci. Lac.lib.ij. Ab hac gente primi q̄q; ꝑpli multitudine increscēte fluxerūt. Item transire. Piero. Jam altera fluxerat dies. Huius cōposita sūt. Affluo. Cōfluo. Defluo: de q̄bus supra. Circūfluo: de quo Li.in Lel. per trāslationem dixit. Et circūfluere oībus copijs atq; in omni rerū abūdantia viuere ꝑpzie. Ply. Jd oppidū circūfluit amnis. Aliqñ sigt cōcurrere. Idem postq̄ varię vndiq; gentes circūfluxere: hinc circūfluxus pro ocursu: ꝛ circūfluxus q̄ circū fluit. Diffluo varie fluo. Lac.lib.vij. Nam si terrenū ꝛ fragile corpus post secessum aīe non statim defluit in terram q̄ta bescit ex qua illi origo est: per trāslationē luxurio⁹ prodigus sum. Item ō sumo⁹ ac deficio. Terē. in beau. vt illius animū qui nūc luxuria ꝛ lasciuia diffluit retūdam ꝛ redigā. Influo intus fluo. Col.lib.j. Sed ampla stabula sic ordinent:ne q̄s humor influere possit. Cęsar. A lacu lemano:q̄ in flumē rhodanū influit. Li.in Lel. per translationē dixit. Quibus blādicijs. C. papirius cōsul nuper influebat in aures.i.facile ītrebat vel pſonabat. Interfluo in medio fluo. Perfluo ꝛ Trāsfluo per mediū fluo:spargo non otineo. Terē. plenus rimaꝝ sum huc atq; illuc pfluo. Profluo de quo alibi. Præfluo añ fluo. vñ præfluxus ꝛ præfluuiū pro fluore alicuius rei ante facto:præterfluo vltra vel ante fluo. Liui. li.j. Infima valle prę terfluit tybris. Quintil. per translationē li.xj. Ois disciplina memoria constat:frustraq; docemur si q̄quid audimus prę terfluat. Refluo retro siue rursus fluo. vñ fluxus ꝛ refluxus. Superfluo superabundo a quo superfluus.a.um. Col.li.iiij per medullaꝝ transmittit quicq̄d aquaꝝ cęlestiū superfluxit. Superfluo inferius fluo.

Fluito.as.pe.cor. frequentatiuū sigt sępe siue otinue fluo. Liui. lib.j. Tenet fama cū fluitatem in expositi erant pueri tenuis

in ficco aqua destituisset. Et fluitare est supnatare. Ply. Oēs pisces cum sunt extincti fluitant exceptis anguillis. Aliquando fluitare est solui ac relaxari.

Fluus.a.um. quasi fluens: sed in compositione magis in vsu vt mellifluus quasi fluens mel.

Fluidus.a.um.pe.cor.mō fluentē: mō humectum sigt.

Fluor fluxus: ↄ fluxio idem significant. i. prō fluuiū. Aug. li. vij. ci. dei. Sz ibi est dea Mena q̄ mēstruis fluxibus prēest.

Fluescere est fluidum fieri: resolui. Aug. lib. xxj. ci. dei. Agrigentinum Sicilię salem perbibent cum fuerit ad motus igni vt vt in aqua fluescere.

Fluxus.a.um. qō est istabile momentaneū ↄ cito periturū. Uñ fluxę res dīr. Uirg. Nos tibi ne fluxas phrygię res vertere fundo conamur. Sal. Nā diuitiaꝫ ↄ forma gl̄ia fluxa ↄ fragilis habet. Aliqñ capit prō largo ↄ minime adstricto. vñ par thor vestimēta flura fuisse Luca. scribit. Illic ↄ laxas vestes ↄ flura viror velamenta vides. Et fluxi dīr libidinosi molles effeminati. Sue. in Tybe. Dzusus aī fluxiorꝰ: remissiorꝰ q̄ vitę erat. Cypzianus. Ulq̄ ad hoc venimus vt in cōparatiōe fluxor de sanctor virtutibꝰ disputemus. Idez fluxuras libidines vocat: scribēs castitatē eē exarmaturā fluxurarū.

Fluuius.a fluo.is qō fluat semper. Idem qō flumen.

Fluuiale. quod ex fluuio est: vt aqua fluuialis.

Fluuiatile pe.co. qō in fluuio viuit: vt piscis fluuiatilis. Fluuiatilis auis. Fluuiatilis arena q̄ in fluuijs est. Ply. Arenę tria sunt genera: fossitia cui quarta pars calci addi debet: fluuiatili aut marinę tertia.

Fluuioz.aris.depo. sumit prō abūdo: vt apud Josephū. li. xviij Nihil inter eos an diues fluuiat: an pauper defraudat.

Flumen fīr a fluo, ppzie est aq̄ fluuij decurrens: ↄ maioz est q̄z riuus. Et flumina dīr quę perēna sūt: ↄ otinuę fluūt. Torrētes q̄ estate siccant. Sz qñ hoc nomen gtō iungit capit prō fluxu seu cursu. Ply. Ne flumini eiꝰ riui eēt ipedimēto: hinc flumētana porta romę quā tyberijs vrbē intrans in sinistra ripę parte reliqt: dicta qō tuberis qñq̄z in eam unfluxerit.

Fluentū: paruū flumē: siue decursus aq̄. Die. i Josue Trāsfluēta iordānis. Amb. li. hex. Itaq̄z cū tāta de terris erūpāt maxi moz fluēta aīus. Nullus effuso egyptū stagnās flumine.

Flumineus.a.um. vt aqua fluminea q̄ ex flumine colligit.

Fluminosus.a.um. qō fluminibꝰ abūdat: vt regio fluminosa.

Fluctio. Latarribus dicitur.

Fluctꝰ a fluo. ↄ est aq̄ mota in vnū collecta q̄ vnda dici solet.

Fluctiuagus. qui fluctuando vagatur.

Fluctuosus. vndosus. pcellosus inquietus. Et per translationē fluctuans anima dīr quemadmodū estuans cū ira aut curis aut libidine alioue morbo agitatur.

Fluctuare. iactari cōmoueri: in dubio esse: ↄ instar nauis fluctibus agitari. Uirg. lib. ij. geor. Ac late fluctuat oīs ęr reniteti tellus. Uñ fluctuatus prō iactato. Ply. Delos diu fluctuata vt prodit sola motū ternon sensit. Et lib. ix. fluctuatusq̄z animis. propie nero est fluctus. i. vndas facere. Plau. in ru. Ita fluctuare video vehementer mare. Item significat sup vndas esse. Ply. li. xxxvi. Lapidē ↄ scyro insula integrum fluctuare tradunt eundem cōmunitū mergi.

Flostrum. flatum maris cum fluctibus agitatur.

Fluctuatim aduerbium lactanter solute. Afra. volo fluctuatim ire ad illum.

Flutę anguillę siue murene dicebant in freto siculo: q̄ grece plotę q̄si nauigabiles dīr: qō in sūma aq̄ mergi non pñt. Macro. Accersebantur murenę ad piscinas abusq̄z freto siculo. Ille enī optime esse credunt pīsertim quę grece plotę: latine fultę dīr: qō in sūmo supernatantes sole torefactę ciruare se posse ↄ in aquā mergere desinūt.

Fluonia. Juno quā mulieres colebant: q̄ sanguinis fluxorem in concepta retinere putabantur.

Focus a fouēdo: vel a flāmis dicit id in quo ignis seruatur vel ipsa ignis fomēta. Ouid. lib. vj. fasto. At focus a flāmis ↄ qō fouet oīa dictus. Idē thure vacent aręstent sine igne foci. Tibullus. Dū meus assiduo luceat igne focus. Cato de re rust. folia subdito i foco calido: sub testa coḳto: leniter: ponit etiā q̄ñq̄z prō priuatis domibus sicut ara prō templo.

Foculus diminutiuū: q̄ etiā circūfert a testa testulę triuialī nomen adeptus. Hel. Tū illa foculū coraz rege cū ign̄ apposuit ↄ tres libros ex nouē deurit. Uale. max. li. j. Cū carbasus quē optimū habebat foculo imposuisset: subito ignis emicuit.

Focula dicuntur nutrimenta. Plau. in persa. Nam iam intus ventris fumant focula.

Foculo.as.pe.cor. putrio seu foueo. Nonius. Focula dicta sūt nutrimenta. vnde ↄ foculare dicit vt fouere.

Focillus. diminu. est a foculus: a quo focillo.

Focillo.as.ↄ focillor deponens significat nutrio. Uar. lib. ij. de vi. pa. Sed suum quiq̄z commodū focillantur: hinc componitur Refocillo quod est Recreo.

Focarius.a.um. qō ad focū pertinet. Dier. lib. j. Reg. Filias vestras faciet sibi vnguentarias ↄ focarias.

Focale. pe. p. gīs ligamnis ad fauces velut fascia q̄dam collū ambiēs: q̄ fauces pfringere nō fineret ↄ pronūciationi ꝺducere. Sene. li. iij. qōnū naturaliū. Uidebis quosdā graciles ↄ palliolo focaliq̄z circūdatos pallētes ↄ ęgros. Quinti. li. xj. palliolū sicut fascias q̄bus crura vestiunt: ↄ focalia ↄ ligamina auriū sola excusare pōt valitudo. Dictū focale a faucibus, au in o mutata. Quidā etiā accipiūt focale prō fero quo igni to crispant crines. Et sic habet primā cor. cū a foco descēdat Hor. in ser. fasciolas cubitale focalia: potus vel ille dicitur a collo furtim carpsisse coronas.

Focaneꝰ palmes ōr: q̄ in fauce vitis nascit: vt ē apō Columellā li. v. Uidet inqt focaneus palmes q̄ solet in bifurco medius prepere. Et idcirco cū p̄dicto vocabulo rustici appellāt: q̄ inter duo brachia sua se diuidit vitis enatus velut fauces obsidet: at vtriusq̄z duramē trahens alimenta prorepit. Et lib. vj. focaneꝰ ē q̄ iter duo brachia velut i vna de medio nascit.

Fodio. is. fodi fossum: cauo aro vt fodere nō valeo: mendicare erubesco. Uirg. lib. vi. seu spumantis cę foderet calcaribus armos. Dinc fouea. Et fodere fozare. Dier. ad helio. Lerne manus iudeę quas fixeras: cerne latus romanę qō foderas. Huius cōpōsita sūt. Confodio: qō est Cauo ferio: siue in totum foro. Plau. in aul. hic apud me ofodere hortū iussi. Sal. Inter confertissimos incurrit ibiq̄z pugnādo confodit. Circūfodio circūcauo. Col. lib. iij. Arborē quā deposueris sępi circumfodito. Defodio vide loco suo. Effodio. extra fodio. Plau. in aul. Oculos ego hercle istos improba effodiaz tibi ne me obseruare possis si qd rerū geram. Infodio intus fodio aut intus planto pono seu sepelio. Col. lib. iiij. Lāpestris locus alte duos pedes infodiendus est. Piero. in geñ. At ille infodit eas subter terebynthum. Uirg. lib. ij. geor. Ante supinatas aquiloni ostendere glebas q̄z letum infodias vitis genus. i. obruas. Perfodio valde cauo. rumpo ferio perforo. Plau. in asi. Ubi parietes perfoderis. Col. lib. xj. Tu grauibus rastris cunctātia perfode terga. Lac. lib. iiij. Sed tūmō latus eius perfoderūt. Hel. li. ij. Quadringenti oēs tum vna perfossi gladijs aut missilibus operti cadunt. Perfodio: ante fodio. Ply. lib. xvij. Pręfodere scrobes ante si fieri posset tanto donec pingui cespite obducantur. Refodio rursus fodio. Ply. mus marinus. in terras scrobe effossa parit oua: ↄ rursus obruit terra: tricesimo die refossa aperit: fętumq̄z in aquā ducit. Suffodio subter cauo. Col. lib. ij. Neq̄z suem velimus impasci quoniam rostro suffodiat ↄ cespites excitet. Trāsfodio trās. siue vltra ab vno latere ad aliud fodio. Ouid. Hemino transfodit vulnere pectus. Et hę omnia habent fo syllabam correptam.

Fodico.as.pe.cor. idē qō fodio. Li. lib. iij. tus. Nō est enī in potestate fodicantibus eis rebus quas malas opinamur dissimulatio vel obluuio. Hor. Emamus qui fodicet latus.

Fodina. pe. prō. locus vbi quid foditur: aut auri fodina vbi foditur aurum. Ply. Odor ex argenti fodinis inimicus omnibus animalibus: sed maxime canibus.

Fecundus.a.um.qō fructū facit a faciendo seu ferendo q̄ ferax sit ⁊ sepe fructus faciat. Ouid.lib.iiij.fast. Fede ferēs hos est fecūdaq; dicta ferendo. Hinc ēt fetus nomē habere putant. Interdū sumit̄ pro abūdanti ⁊ pleno. Hor. Fecundi calices quē nō fecere disertū: Huius ītium est infecūdus nō ferax. Virg.li.ij.ge. Spōte sua quę se tollūt in liminis auras infecūda q̄dem. Inde infecūditas pro sterilitate: sicut fecūditas pro abūdantia. Col. Sepenumero ciuitatis nostrę principes audio culpantes mō agroꝝ infecūditatem: mō cęli per multa iam tempora noxiam frugibus intemperiem.

Fecūdo.as.abūdantem seu fructiferū facio. Virg.lib.iiij.geor. Et viridem egyptū nigra fecūdat arena.

Fetus.tus.a ferēdo vt inq̄t. Ouid. seu a fouēdo: qm̄ ⁊ dū in vtero est: ⁊ postq̄ eductus fetus est a matre fouet̄. i. calefit. Est aūt fetus generale nomen ad oīa animalia etiā si sint oua ēt ad arbores. Virg.lib.j.geor. Hic segetes: illic veniūt felicius vuę arbores fetus alibi ideſt fructus vt poma.

Fetus.a.um.plenus. Virg. Loca fęta furentib⁹ haustris. Et fęta mulier ōr grauida. Idē non insueta graues tentabūt pascua fetas. Itē ōr partu liberata hoc est peperit: vt fecerat ⁊ viridi fętā mayortis ī antro. Enixā aūt fuisse lac q̄ pueris p̄bebat̄ oñdit. Col.li.viij. Nunc pecudi nocet estus ⁊ pcipue fętę q̄ gelicidio hyemis ꝺceptū fecit. Nu⁹ composita sūt cōfetus. Festus. Confetus sus dicebat̄ qui cū oī fetu adhibebat̄ ad sacrificiū. Defetus ⁊ Effetus de q̄bus alibi.

Fetuosus.a.um.qō est plenū fetu. Piero. otra Ioui. Lippientē iam deformē atq; fetuosam ſynagoge typū pretulisse: retinet hoc nomen.u.qm̄ fetus est q̄rtę declinationis: sic sumptuosus fructuosus luctuosus actuosus q̄stuosus. Quę veniunt ab alijs declinationibus non tenent.u. vt fabulosus dolosus vitiosus portentosus ⁊ huiusmodi.

Fetura.genitura ⁊ pariēdi tps. Var.li.ij.de re rus. Appello feturā: a ꝺceptu ad partū bi enī primi p̄gnationis ⁊ extremi fines. Vir ⁊ pro aīalū pcentu pronū. Virg. Si fetura gregez suppleuerit aureus esto. Ply. Optima fetura est post vernū equinoctiū. Transfert̄ ēt ad inaīata: vt fetura prator. Idem ad opus suū transtulit: cū in principio ait. Opus natuz apud me, prima fetura licentioze epistola narrare constitui.

Fetifico.as.fetū facio. pario. Ply.lib.x. Accipitres foztib⁹ massilię fetificant. vnde ⁊ fetificus.a.um.

Feto.as.fetū emitto. Col.li.ix. Circa paludes in q̄b⁹ plerūq; fetant. Aug.li.v.ci.dei. Cur alios eligūt dies accōmodatos pōnēdis vitibus alios pecoribus vel domādis vel admittēdis maribus q̄bus equaz vel boum fetent armenta.

Fędus.eris.a ferio vt q̄busdā placet: cū ce. vt.o. longa sit: qm̄ ferio.e. breuē habeat. Mos enī fuit antiq̄s vt ī fędere faciēdo porca. feriet̄. Vir.li.viij. Stabāt ⁊ cęsa firmabāt fędera porca. Quidā hoc nomē a fecialib⁹. i. sacerdotib⁹ deriuant: ⁊ per quos fiūt fędera. Alij a fide q; in fędere īterponebat̄ fides. Et pprię fędus ōr pax q̄ fit inter dimicātes. Accipit̄ ēt q̄nq; pro lege vt apud Vir. Aegemq; dedit qui fędere certo.

Fędero.as.pe.cor. fędus facio: vñ fęderati dīr ppli qui fędere icto cū pplo romano societatem coluerūt. Namq; inter ciuitates prouinciarū alium ciuū romanoꝝ: alię latinoꝝ veteꝝ. alię foderatorū: alię stipendarię dicebantur.

Fedifragus.pe.cor. qui fędera frangit.

Fędus.a.um. qō ē deforme. Ter. in eu. Nūc tibi vī fędus qz illam nō hz: ponit̄ q̄nq; pro. Execrando. Virg.lib.vij. Aduersusq; refugit fęda ministeria. Q̄nq; p Crudeli. Ter. in eu. O facinus fędū. Do. Fędū crudele. Ea enī q̄ crudelia sūt ⁊ nefaria ipsa crudelitate fęda ⁊ maculosa dici possūt.

Fedare polluere inq̄nare q̄si foras edere. i. manifestare. Nā fęda vel corporis vel animi foras edunt̄. Vñ fedare foras dare. Virg. impulerat ferro argolicas fędare latebras. Lac.li.v. per metaphorā. Sed fortasse non ipsius vitiū sed poetę fuit q̄ insignem pietate virū insigni scelere fędauerit. Et fędare lacerare cruentare. Sūt qui hoc verbū a fetu deriuari putent: quoniam fetando mares polluntur.

Felix a fenus q̄dam deducūt ouersione enī in.l. q̄si beatus: hoc est diues ⁊ fenere plenus. Et dicit̄ qui prosperitatē hz Virg. Viuite felices q̄bus est fortuna pergęta iam sua. Aliq̄n dicit̄ qui alios facit esse felices. Idem. Sis felix nostrumq; leues q̄nq; labozem. i. prosperā ⁊ benigna. Aliq̄n commodū vtile. Mar. Illa manus quondā studiozū fida meoꝝ. Et felix domino notaq; ęqaribus. Aliq̄n pingue fecūz. Unde felices arbores quę ferunt̄ ⁊ fructū ferūt. Huic contrariū est infelix: qō q̄nq; ponit̄ pro aduerso. Virg.lib.vij. Quę potui infelix i. aduersa troianis. Quandoq; pro non fecūdo. Idem. Infelix loliū ac steriles denominantur auenę.

Felicitas.prosperitas cuius contrariū est infelicitas. Interdū felicitas ponitur pro dea quā romani venerabant̄. Aug.lib. iiij.ci.dei. Quid felicitas dea est: ędem accępit: aram meruit: sacra ei congrua persoluta sunt.

Felicito.felicem facio. Cuius contrarium est infelicito: quod est destruo: quod tam de diuitijs q̄z de homine dicitur. Plau. in pe. Dij illum infelicitent omnes.

Femina.ę.mulier a feto.as. Hic femineus.a.um. ⁊ Femininus um. Diminutiua femella. Femenella ⁊ femunula. A femina etiam fit Effemino.

Fenus.oris. vsura. dicitur a fetu. Nihil enim aliud est fenus q̄z fetus hoc est partus pecunię. Quidam tamen a fundo: quod cum. o. non. u. apud antiquos scribebatur: q̄ prouētus sit ex naturali terrę fructu: postea vō ad vsuram translatū q̄si pecunia per se fructū producat sicut terra. Hic vsura vocat̄ aut dūcz in tempore. Plau. in asi. Nam si mutuo nō potero: certum est accipiam sumā fenore.

Fenusculū. diminutiuū. Plau. ad danistā addereſ fenusculū.

Fenebręs.pe.ad placitū quod ad fenus ptinet: vt lex fenebris de credita pecunia. Si quidē crediti nummi alios pariunt.

Fenero.as.pe.cor. cū actō: ⁊ feneror cū datiuo idē significant: q̄ tā pro dante q̄z accipiente sumunt̄. Nō est cōtra Laurentū vallā. Dicr. in ecclīastico. Qui facit misericordiā fenerat̄ proximo suo. Et postea. Fenerare proximo tuo in tępore necessitatis illius. Li. Ut enim bñfici liberalesq; simus non vt exigamus gr̄am: neq; enim bñficiū feneramur sed nā propria ad liberalitatē sumus. i. fenori damus. Mar. Hęc sapit hęc oīs fenerat vna deos. Aug. in ps. interpętatiōe. Audi scripturā quo feneres dñm fenerat dñm qui miserē pauperis. Feneror cū ablto: figt̄ ad vsuram accipio: vt est apud lib. oi gestoꝝ. xxxj. Si ā aliq̄s eoꝝ voluerit vędere partē suā vt fenerari super eā potestatē habeat vendere cohęredi suo: fenerari ab eo. Res fenerata quę ad fenus tradita est.

Feneratoꝝ qui dat ad fenus: grece danista vocatur.

Feneratus tus. Idē qō feneratio. i. mutuatio ad vsuram.

Feneraticius.a.um. quod datum est fenori: vel qō ad fenus pertinet. Feneraticia pecunia q̄ ex vsuris collecta est.

Fenum dictum est: q̄ sine cura fenus pębeat: vl q̄ herbe ędē manentes quot annis notas pariāt. Hinc fenile pro loco in quo seruatur fenum.

Fenus.a.um. qō ex fęno factū est. Aug.lib.iiij.con. Popularis glorię sectantes inanitatem vsq; ad theatricos plausus ⁊ cōtentiosa certamina ⁊ agonem coronaꝝ fenarum.

Fenarius.a.um. quod ad fenum pertinet: vt falces fenarie quibus fenum secamus: quę apte sunt.

Feniſex.cis. qui fenū secat. Ply.li.xviij. Igit̄ cornu pp oleū ad crus ligato feniſex icedebat. Idē feniſecia. ę. pe. cor. q̄ fenarijs falcibus fenū in pratis secat. Col.lib.ij. Ita necubi ferramentū feniſecis possit offendere. Var.li.j. de re rus. Herba in pratis ad spēm feniſecię nata non mō nen euellēda in nutricatu sz etiā non calcāda. Idē: non multo post. Siciliencia prata. i. falcibus ꝺsectanda quę feniſecie pęterierunt.

Feniſecium. ipsa fęni sectio ⁊ veluti messis fęni. Idem in eodē. Nec primo anno rigari nec pasci ante secunda feniſecia herbe vellantur: obtrituq; bebetentur.

Feniculū a fenore vt q̄dā existimant q̄si parū fenus: q̄ semen terrę mandatū magno fenore reddat fructū. Greci Marathron vocant: oculoꝝ claritati mire ꝺfert: angues per hyemē mębrana corpori obducta feniculi cibo impedimentuz illud

erunt. quod Senectus ⁊ Uernatio appellatur.
Fęteo.es. male oleo. fętid⁹ male olẽs. Fętor malus odor⁹ Plau. in asi. Dic amabo an fętet anima vxoris tue.
Folĭū: greci φυλλον dicũt. Sed ideo per simplex. l. scribitur ꝙ antiqui non geminabant consonantes. Est autẽ folĭū qđ in libris ponitur a palmarũ foliis in quibus olim scribi solebant ⁊ greca voce philura appellat. Cuius extremitas margo dicit̃ ⁊ pagina vtraq; pars folij. Nam folium duas pagi nas habet. Ueteres etiã quozũdã arborũ libris hoc est cortibus scribere solebãt. Ex quo libri ⁊ per diminutionẽ libelli: ⁊ codices a codice qui ⁊ caudex vocatur ex quo cortex extrabitur. Hinc componunt̃ trifolĭū quinq; folĭū: grece pentaphilon. Latifolium quod habet lata folia. Mille folĭū gręce Miriophillon: herba ⁊ huiusmodi multa.
Foliatus.a.um. qđ hz fŏlia. Unde foliatũ vnguentũ prędosum dictũ vnguentũ nardinũ: a nardi folio quo cõfectũ est. Hoc Ply. scribit constare omphatio balanino iunco nardo amomo myrrha balsamo. Plau. in Cur. greca dictiõe signare volunt: cũ dixit. Tupetalion. petalon enĩ greci vocãt folium.
Foliaceus.a.um. quod ex foliis factum est. Ply. lib. xix. paucis foliacea ⁊ lata vt A triplici sunt semina.
Follis mas. gĩis. Instrm quo attrahitur vetus atq; emittit̃ ad ignem excitandũ. Uirg. lib. viij. Alij ventosis follibus auras accipiunt reddunt̃q;. Dis vtunt̃ ferrarie argentarieq; officine. Unde ⁊ coqui iz paruulis ne opus sit ignẽ insufflare buccis. Qđ qui faciunt Suffitores vocant̃: primus Anacharsis philosoph⁹ folles ignis excitatores inuenit vt refert Stra. lib. vii. Et folĭs siue folliculus ŏr. vter. i. pellis flatu plena. Liui. lib. xx. Eques folliculis in castra frumentum veheret. Ibi accipe videt̃ pro sacculis ⁊ crumenis. Rursus follis: pile genus expelle atq; inflatione factũ: ⁊ pugno reddit̃: a flatu nomen habẽs: siue ꝙ veteres follem pellẽ dicebant: ⁊ per diminutionẽ folliculum. Mar. Item procul iuuenes mitis mihi conuenit ętas: folle decet pueros ludere folle senes. Sue. in Aug. in diminutiua forma dixit seperauitq; pilam a folliculo cum pila sit illa pusilla: folliculus sit illa vento tumescens: post bella ciuilia: ad pilam primo folliculumq; tranſit. Ubi vŏ follis pugno percutitur: pugillatorius follis quãdoq; vocatur. Plau. Ex templo hercle ego te follem pugillatorĭũ faciam: ⁊ pendentẽ curabo pugnis periurissime.
Folliculus. cũ sit diminutiuũ a follis: ponitur tñ qñq; pro vulua. Nã vt Ply. inquit antea vulua vocabat̃. Qñq; pro theca frumenti vel lini vel cuiuslibet alterius rei: quę granũ cõtinet inuolutũ. Uñ apud exodũ legimus linũ iam folliculos germinaret. Quandoq; pro corpore. Lucil. lib. xxvj. Et quo folliculo nunc sim indutus non queo.
Folliculare. pars remi quę folliculo tecta est. A quo vita follicularis dicta est.
Fomes. itis. a fouendo: hoc est nutriendo ignẽ ŏr. Est enĩ assula ex arbore excussa dum cędit̃: ponitur ⁊ pro oi materia ficca in qua facile ignis inflammat̃. Uirg. Ac primũ silicis scintillam excutit achates suscepitq; igne foliis atq; arida circũ nutrimenta dedit: rapuitq; in fomite flammã: per translationem fomes ŏr. q. quid excitat nos ⁊ accendit ad aliquid agendũ. Bel. Fomitem esse quendã dicens ⁊ incitabulũ ingenij virtutisq; si mens ⁊ corpus bois vino flagraret.
Fomentũ filr. a fouendo. i. calefaciendo vel nutriẽdo: vñ fomẽta dicuntur applicationes rer. calidar. seu humidarũ ad partes corporis lesas ⁊ medendi gratia: quę ⁊ fotus appellant̃. Ply. Decoctura eor. celiacos iuuat potione ⁊ fotu.
Fons a frendẽdo: ꝙ inde fundat aquã tam mas. qđ fg. gĩis. Inter fontẽ ⁊ puteũ hoc interesse. Aug. putat ꝙ ois puteus fons nõ ois fons puteus: vbi enĩ de terra aqua manat ⁊ vsui prębet haurientibus fons ŏr. Si ãt in alto ⁊ in pfundo sit ita puteus vocat̃ vt fontis nomen non amittat gręce fons πηγη κρηνη λεγεται. vñ pagus simul positę ville. i. rustica ręq; domus plures nomẽ acceperit: ꝙ circa fontes hę ponerent̃. Fonticulus diminutiuus paruus fons a quo fonticellus. Ply. vbicunq; moueris: humũ fonticuli scatent.
Fontanus.a.um. qđ ex fonte est vt aq̃ fontana. Ply. fontane aq̃ cyathos duos. Aug. lib. ij. ci. dei. Sub hoc tot deorum pśidio quos numerare ds põt. Numera itigenas ⁊ alienigenas celestes terrestres infernos marinos fontanos fluuiales.
Fontinalia: fontiũ sacra: fontinalis porta vrbis rome ob ꝓpinquitatẽ scaturentiũ fontiũ. Eadem capena vocabatur. Iuue. Substitit ad veteres arcus madidãq; capenã. Liui. Aediles alteram porticum ad portum fontinalem ad martis arã qua in campos iter esset perdurere.
Forago.pe.pro.a ferẽdo filĭū qđ a tertricibus fertur: vt diurnũ opus distinguãt. Qñq; ⁊ a forãdo ẽt dici posse videatur.
Foro.as. penetro q̃si foras do. Col. li. vi. Amygdala si paxerit forata arboze lapidẽ adijcito: ⁊ ita libzũ arboris ioleſcere finito. Hinc componit̃ perforo. pe. cor. qđ est multũ foro. Idẽ lib. v. Sz aliud est ferramentũ quo priores vitẽ perforabant. Liui. vna tamẽ perforata nauis. In foro: de quo alibi.
Foramen. pe. pro. q̃si diminutiuũ a foribus. Sisen. lib. iiij. histo. Neq; porta neq; foramẽ erat quo posset eruptio fieri.
Foratus.us. idem quod foramen. Iac. lib. de opi. Oculorum orbes concauis foraminibus conclusit: a quo foratu frontẽ nominatam varro existimauit.
Forum. neu. gĩe. a feren. dicit̃ ꝙ ꝛ trouersię ⁊ res venales illuc feratur. Et quattuor modis dicit̃: primo negociatiõis locus quo venalia ferunt̃: vt fori iulĭi: fori flaminĭ: fori sempronium: ab eorũ noĩbus qui ea fora custodienda curarunt. Qđ ẽt in vijs ⁊ locis prinatis ⁊ in agris fieri solet: ⁊ vbi res multę varięq; venduntur. Uñ forũ boariũ. in quo boues venduntur: fori holitorĭũ i quo herbe qđ erat antiquũ macellũ: qua pp nũc quoq; holeꝛ locũ lacedemonij macellũ vocãt. Forũ piscariũ in quo pisces. Lupidinis forũ in quo venduntur cupedia antiq; lautiores cibos noĩabãt. Altero in quo iudicia fierunt: cum pplo agi. ⁊ conciones haberi solẽt: ꝙ vbi iudicia ferruntur. Uñ causę forenses. Tertio cum is qui prouincię pest sotũ agere dicit̃ cum ciuitates vocat: ⁊ de ꝛ trouersijs cognoscit ac sniam fert. Quarto cũ id for. veteres appellabant: qđ nũc vestibulum sepulchri dici solet.
For. vinariũ de quo Var. li. j. rei ruſ. Itaq; lectius defertur in for. vinariũ: tñ in doliũ mane veniat electa in secretã corbulam inde in ollulas addat̃ ⁊ in dolia plena vinacior. Colu. li. xij. ait. Torcularia ⁊ fori diligenter emundata lotaq;.
Forulũ diminutiuũ: qđ ⁊ forticulũ apud Var. lib. de re ruſ. ŏr.
Forũliuium. regio italię quę quondã Japidia dicebatur. Uir. lib. iij. geor. Castella in tumulis ⁊ iapidis arua timaui. in ea sunt Aquileia. Utinum. Cimidale. ⁊ Tergestum.
Forũliuium ciuitas in hęmilia nobilis. Halli poetę ortu.
Forũcornelij filr vrbs hęmilię quę nũc Immola vocatur.
Forẽsia vestes q̃bus in foro vtunt̃: sicut Cęnatoria q̃bus domi vtebant̃ in cęna. Sue. de Aug. Forẽsia. a.um. ⁊ calceos nunq̃ nõ intra cubiculũ habuit. Alio noĩe dñr toge forenses.
Foratia. a foro ŏr mulier villatica q̃ fructꝰ villę vęnales: hoc est pullastros pipiones poma nuces ⁊ hmõi in forum defert.
Foras ⁊ foris: aduerbia primũ ad locũ: scõm in loco ⁊ de loco sigt̃: vt egredior foras tu morari foris. Ponit̃ qñq; foras loco ꝓpositionis. Piero. Foras portã sepelierunt corpora martyrũ. A foris fiunt composita. A foris ⁊ deforis pe. cor. vt est apud Heñ. Et inclusit eum dominus deforis.
Forẽsis duobꝰ modis itelligi põt. Uno cũ a foro descẽdit i quo iura reddunt̃: vt cãe forenses ⁊ forenses q̃i foro versant̃ quos greci paragmaticos dicũt. Alio cũ a foris aduerbio fit. Am. lib. j. offi. Nõ scõm forensem abundantiã estimandã beatitudinẽ singulor. sz scõm interiorẽ conscientiã. Idẽ lib. hexa. Quę signis forensibus internã exprimat volũtatẽ. Sic vestimenta forensia dñr a Col. q̃ foris nõ in domo gerunt̃. Et forensia neutro gĩe vestis quã ad forũ proficiscẽtes sumebãt. Apul. Forensi toga indutus accũbebat. Sue. de Aug. Forẽsia ⁊ calceos nunq̃ nõ intra cubiculum habuit.
Fori numero plu. sũt tabulãta nauiũ: vel locus in naui apertior qui iter nauẽ pambulantibus pbet: ab eo ꝙ per eos ferant̃ incessus. Li. in Cato. Cum alij malos scandant alij per foros

curſitent:alij ſentinam exhauriãt. Itẽ foꝛi oſſa. Circenſia ſpectacula.i.loca erecta vt ex his ſpectẽt. Liui.li.j.tũ primũ circo q̃ maximus ꝺr deſignatus eſt locus:diuiſa loca a pꝛibus eq̃tibus vbiq; ſibi ſpectacula q̃ſq; faceret foꝛi appellati. Ex his minoꝛes foꝛulos dicimus qui armariola q̃nq; figũt ſiue capſulas in q̃bus reponunt libꝛi. Sue.i Au.hos quoq; deluctu hĩto ꝺidit duob⁹ foꝛulis auratis ſublatum apollinis baſi. Iuue. Hic libꝛos dabit t foꝛulos mediãq; minerua. Apꝺ Uir. p oppidanis accipim⁹ foꝛulos.cũ li.vij.ait. Laſperiãq; colũt foꝛulos t flumẽ hymellę. Foꝛi ẽt i agris ſũt veluti pulſulci t oblõgi. Col. Anguſtoſq; foꝛos aduerſo limite ducẽs.

Foꝛuli diminutiuum a foꝛi de quo modo.

Foꝛes ꝓpꝛie inqt Ser. q̃ foꝛus aperiunt. Vñ Plutar. memoꝛat primũ Ualerio publicolę fratri cũ de Sabinis triumphaſſet domũ publicę poſitã: cuius foꝛes extra aperient cũ antea ceteraꝝ ędiũ ĩtro reſerãꝺo ĩpellerent vt ex hac ꝺceſſione bonoris appareret quotidie eã domũ aliq̃ꝺ publice admiſſuram. Ualuę quę intus reuoluunt: t ſe velant:hę p ꝺiminutionez foꝛulę appellant. Janua primus domi ĩgreſſus. Cętera ĩtra ianuã hoſtia ſiue valuę:ſiue foꝛes gñaliꝛ vocant: q̃uis vſus iſta coꝛruperit. Doc nomẽ ẽt ſingulariter ꝺeclinat. Oui.lib.j de amo. Difficile moto cardine pande foꝛem. Li.pꝛo Lorne. Aperuit foꝛẽ ſcalaruꝫ. Teren. Quid nam foꝛes crepuit: Ubi ꝺo. foꝛes ſingularis numeri nominatiui caſus.

Foꝛculus deus putabat q̃ foꝛibus pẽrat ſicut cardina ꝺea q̃ cardinibus pręerat. t Limentinus deus qui pręerat limini.

Foꝛiculę ꝺiminutiuũ a foꝛes. Uar.lib.j.de re ruſ. Et iõ oporthecas qui faciũt ad aquilonez vt feneſtras habeant atq; vt perflentur curant:neq; tamen ſine foꝛiculis: ne cum humorem amiſerint pertinaci vento vincta fiant.

Foꝛinſecus pe.coꝛ.figt qꝺ a foꝛis eſt:ſicut intrinſecus:quod eſt intus. Aug.lib.xxj.ci.ꝺei. De pomis terrę ſodomoꝝ foꝛinſecus quaſi maturis intrinſecus fumeis.

Foꝛia:ſtercoꝛa liquidioꝛa:ſic ꝺicta q; facile ferantur foꝛas.

Foꝛio.is.iiii.ventrem ꝺeonero:foꝛas eiꝺcio. Cuius cõpoſitũ eſt. Lõfoꝛio. Pompo.in Mago. Lõfoꝛiſti me diomedes.

Foꝛiolus cũ accentu in añpe.qui ventrẽ ſolutũ ꝺz: t foꝛia facile emittit. Laberibus. Foꝛiolus eẽ videris in coleos cacas.

Foꝛica pen.coꝛ.locus in quem aluis ſtercoꝛa ꝺeiꝺcimus. Iuue. Inde reuerſi conducunt foꝛicas. Et pꝛopꝛie de publicis ꝺicitur latrina de pꝛiuatis a latendo.

Foꝛẽ.es.t p eo qꝺ eſt eſſem.es.et.cętera ꝺeclinatõe ꝺeficit inqt Diom. Sal. in Jug. Nã ego quiꝺẽ vellẽ t hęc quę ſcribo et ea q̃ antea i ſenatu q̃ſtus ſum: vana foꝛẽt. Foꝛe vꝺ hz ſignificationẽ participii futuri vna cũ infinito eſſe. Jꝺẽ eſt enĩ foꝛe qꝺ futuꝝ eſſe. Jõ iungit cũ noĩe nõ cũ participio: vt ſpero te amicũ foꝛe:non amaturꝝ foꝛe. Li. Treba. Scribit ad me Cęſar ſe tibi nondũ familiarẽ eſſe ſatis pp occupatiões ſuas: ſz cito foꝛe. Q̃nq; ẽt cum participio pſentis: qꝺ eſt otra Uallã. Cęſar. Nonnulli ẽt ceſari nunciabant cũ caſtra moueri aut ſigna fieri iuſſiſſet nõ foꝛe ꝺicto audientes milites. Compoſita vꝺ ſine noĩe t ſine participio. Uirg. Eſſe quoq; infatis reminiſcit affoꝛe tẽpus. Eſt aũt affoꝛe affuturꝝ eſſe: affoꝛẽ adeſſem. Uirg. Atq; vtinã rex ipſe noto compulſus eoꝺẽ affoꝛet Aeneas. Li. Ser. ſupplicio. Maioꝛ mihi rõ affoꝛe nulla põt q̃ ꝺiunctio ꝺſuetuꝺinis ſermonũq; noſtroꝝ. Abfoꝛe ꝺe quo ſupra. Lõfoꝛe. Lõuenire t ꝺcoꝛdes eſſem. Ter. in an. Reſtat ehremes: qui mihi exoꝛandus eſt t ſpero cõfoꝛe.i.conuentuꝝ eſſe. Defoꝛe ꝺe eſſe. Li. contra Rul. Uerũ arbitrabantur non ꝺefoꝛe qui illã reſtituerẽt. Pꝛofoꝛe ,pfuturũ eſſe. Hoꝛa. Quę nocuere ſequar: fugiam quę pfoꝛe credã. Perfoꝛe: val ꝺe futurum eſſe. Li. Appio. pul. Tunc mihi ille ꝺixit q; claſſe tu velles ꝺecedere perfoꝛe accõmoꝺatum tibi ſi ad illã mari timã partem pꝛouincię nauibus acceſſiſſem.

Foꝛcipes pe.coꝛ.a foꝛuo t capio q̃ſi foꝛucapes ꝺictę ſunt q̃bus foꝛua.i.calida capiunt. Uirg.lib.viij. Uerſantq; tenaci foꝛcipe maſſam. Et eſt fm Pꝛiſ.tam maſ.q̃ fę.generis.

Foꝛfices.pe.coꝛ.q̃bus telã ſeu fila incidimus a ferro t filo ꝺicti Dulus ꝺiminutiuũ eſt foꝛficuli. Ply.lib.xxxv. Pꝛęterea mirum inuentũ eſt q; inciſum foꝛficulis vt ꝺiximus ſcribant.

Foꝛcipes.pe.coꝛ.quibus incidimus pilos:a ferro t pilo.

Foꝛcus nomen viri pꝛopꝛium qui tres filias habuit gorgonas Stemnio.ſ.Euryalem. t Meduſam quę nimis locupleres fuerunt t Horgones ꝺicuntur.i.terrę cultrices.

Foꝛda.bos pgnãs:a ferẽꝺo. Oui. Foꝛdã ferẽs bos eſt fecũdaq; ꝺicta ferendo. Piſ.hoꝛda ꝺicebant. Uñ t ſacra Foꝛꝺicalia q̃bus pgnantes boues:vt inquit Uar. imolabantur.

Foꝛma facies cuiuſq; rei q̃ ĩmobilis ẽ t nãlis. Uultus t mouetur t fingit. Ter. in an. Foꝛma t vultu ſoſia adeo modeſto. Q̃nq; tũ ſpãliter,p pulchꝛitudine ſumit. Hoꝛa.li.j.car. Forma captiuę ꝺũm tegmeſſę. Inde foꝛmoſus. Tranſſert ad architectos,p deſignatiõe. Li.li.j.of. Foꝛmã q̃ꝺẽ ipſaꝫ marce ſili t tãq; faciẽ honeſtatis vides. Dic cõpoſita fiũt. Lõfoꝛmis deſoꝛmis. Inſoꝛmis: vnifoꝛmis. Multifoꝛmis. Semifoꝛmis t hmõi adiectiua. Col.li.ix. Quę cuncta remedia creꝺunt eẽ aduerſus tonitrua q̃bus vtiant oua: pulliq; ſemifoꝛmes interimunt anteq̃ toti partibus ſuis conſumentur.

Foꝛmula.parua foꝛma: ꝺiminutiuũ eſt: t capit nõnunq̃ ,p lege t inſtõne. Li.li.iii.of. Nondũ Aquilius ,ptulerat de ꝺolo malo foꝛmulas. Et foꝛmulę ꝺicit quę nos inſtra vocamus.

Foꝛmella. ꝺiminutiuum a foꝛmula. Piero. lib. Reg. Accipe fratribus tuis ꝺecem foꝛmellas caſei.

Foꝛmoſus. pulcher a foꝛmo calido: q; ſanguine calidioꝛe foꝛma acquirit. Lõtra langueſcente coꝛpoꝛe foꝛma perit. Hic fit ꝺiminutiuũ foꝛmoſulus: quo vſus eſt. Hie. ꝺ Jouinianũ.

Foꝛmo.as.foꝛmã ipono. Lact.li.ij. Nã ſolis lunęq; ſimulachꝛa humanũ i modũ foꝛmat. Hui⁹ cõpoſita ſũt oſoꝛmo: ſil foꝛmo oſiguro. Hel.li.ij. Hippocrates in eo libꝛo de quo ſupꝛa ſcripſi cũ t numero ꝺiez q̃bus ꝺceptũ i vtero coagulũ oſoꝛmat. Li.lib.iij.ad berẽ. In pmo loco rei totius imaginẽ oſoꝛmabimus.i.in foꝛmã cõponem⁹. Aliq̃ſ oſoꝛmari eſt q̃ſi aſſimilari. Idem Lentulo. Uerũtñ me ipſe cõfoꝛmo ad eius voluntatẽ. Et apud apl'm. Nolite oſoꝛmari huic ſeculo. Hinc oſoꝛmatio: quę,p oſiguratiõe ponit. Li.li.j.tuſ. Quaſi vꝺ itelligãt q̃lis ſit in ipſo coꝛpoꝛe: q̃ oſoꝛmatio: q̃ magnitudo: qui locus Aliq̃ſ,p exoꝛnatiõe ꝛbetoꝛica q̃ fit cũ pſona fingit aut cũres mlta ſiue ĩfoꝛmis ſit eloquẽs t foꝛmata. Hręco vocabulo ꝺr pſopopeia. Deſoꝛmo deſtruo t quaſi ꝺe foꝛma deiicio. Lic. Qui ſũt qui italiã deſoꝛmauerũt: Carthaginẽſes. Q̃nq; maculo t turpẽ facio. Pier. Licet lõga macerẽt ieunia: abiecta t nigra veſtis deſoꝛmet lõga officioꝝ t opeꝝ texat' ſeries rẽ. Lact. li. de opifi. Quã mirabili q̃ ꝺiuina rõne molitus eſt vtũ hiatus ipe naſci oꝛis ſpẽm nõ ꝺeſoꝛmaret. Interꝺũ ꝺeſoꝛmare eſt pfecte foꝛmare figurare deſignare. Pier. li. numeri Turgẽtib⁹ gẽmis cruperãt flores: q̃ foliis ꝺilatat' i amygꝺalis ꝺeſoꝛmati ſũt. Uictru. Architect⁹ graphidis pitus vt ꝺeſoꝛmare poſſit lunei imitationẽ quã velit ędificioꝝ. Uar. lib. iii. ꝺe re ruſ. Inter quas locus ꝺelocus ꝺeformatus ad tabulę ſtarię ſpẽm. Infoꝛmo foꝛmã ꝺo t iſtruo. Amb. lib. offi. Et ſicut Tullius ad eruꝺiendũ filiũ ita ego quoq; ad vos inſoꝛmãꝺos filios meos. Lac. xps iſtructus venit in terrã vt eam ꝺoceret: hoĩemq; inſoꝛmaret. Reſoꝛmo in pꝛiorẽ foꝛmã pono. Lac. lib. j. Pedes quoq; claꝺoꝝ ad officiũ gradiendi reformauit. Trãſfoꝛmo in alterã foꝛmã foꝛmo. Idẽ lib. vii. Et transfoꝛmabit ꝺeus hoĩes in ſimilitudinẽ angeloꝝ.

Foꝛmię. latina vꝺs maritima iuxta Laietã quã lacones ꝺicẽ Strã. li. v. ſcribit oppidũ foꝛmias eẽ maritimũ vltra Taracinã q̃s pus hoꝛmias ab ορμης. i. ſtatiõis bõitate appellabãt.

Foꝛmica a ferẽꝺis micis ꝺr. Mica vꝺ ,ppꝛie eſt puluiſculus ille q̃ in arena q̃ſi argẽtũ fulget: a quo t panis t oũz rep⁹ mimetes micę ꝺicũ: q̃ſi minuti cadẽtes. Uel ꝺr ſimplr a ferendo: q; nullũ aĩal frequẽtius põdera ꝺuebat: neq; ſi meſuram coꝛpoꝛis reſpicias maioꝛa. Inde fit ꝺiminu. Foꝛmicula.

Foꝛmicinus.a.um.pe.p.qꝺ eſt foꝛmicę. Plau. Dõ foꝛmicinus.

Foꝛmicatio vitiũ coꝛpoꝛis cã parua tubercula rotũꝺa pinguia coꝛpus ſeſtãt. Ply. Linis muliebꝛiũ criniũ cũ fuerit cõbuſti addito melle ſanguinẽ ſiſtit ullico: t foꝛmicationẽ coꝛpoꝛum ꝺcã formicatio q; veluti ex eẽ carnẽ formicę videant. Et ꝺe

fornicarū ꝺz a fornicis ſubmerſum q̃ꝺ⁹ ꝺfoueri ſolitū erat
Formido.pe.p.patior a ferēdo vt quidam ſentiunt q̃ vehemẽ
tius in mouendo vt abſe abeat foras fertur. Lic. Formidinẽ
metum permanentem diffiniunt.
Formido.as.magnum timorẽ habeo. Pla. in cap. Nimiſq; ber
cle illum male formidabam. Huius cõpoſita ſunt Deformi
do ⁊ Reformido que ſignificant valde formido. Lol. lib. j.
Si vexationem vię non reformidet.
Formidoloſus ⁊ actiue ⁊ paſſiue ſumtur pro eo q̃ timet. Ter.
Ego formidoloſus. i. egone qui timeam. Et pro eo q̃ aliꝭ ti
morem infert. Sal. Regibus boni q̃ mali ſuſpectiores ſunt:
ſq; bis aliena virtus formidoloſa eſt. i. que formidatur.
Formidabile quod eſt formidandum.
Fornax a forno calido. vel a furno atro. Laminus vbi coquun
tur lapides. Cuius diminutiuum eſt fornacula.
Fornacalia: ſerię farris terendi gr̃a inſtitutę q; ad fornacez q̃ in
pſtruis erat ſacrificiū fieri ſolebat. Ouꝺ. li. ij. faſ. Facta dea
é fornax ḷẽ fornace colõi. ⁊ paulopoſt. Curio legitimis tũc
fornacalia verbis maximus indicit nec ſtata ſacra facit.
Fornix. icis. pe. coz. genc. maſ. Arcus in q̃dificijs ⁊ qꝺcũq; opus
concameratum. a furno atro. Loca aũt in arcũ q̃dificata ſub
obſcura ſunt. Lic. Uidet ad ipſum fornicem famanum. Qñ
vo meretrices in huiſmõi locis. i. ſub fornicib⁹ habitare cõ
ſueuerunt. Ponitur fornix pro lupanari ſeu meretricia cel
la. Seneca. lib. ij. cõtrouerſiarum Redoles adhuc fuliginem
fornicis. Et in priap. Nigri fornicis. oblitus fauilla Punc for
nicoz ⁊ fornicarius. Uñ fornicarię mulieres Iuue. Lęnonũ
pueri quocunq; in fornice nati.
Fornico.as.pe.coz. fornices facio: vl̃ ſpẽm fornicũ aſſumo. Ply
li. xj. Ruentes cęras fulciũt pilarum inſtar uteriꝭ a ſolo for
nicatis vt ſit aditus ad ſartiendum.
Fornicoz idem eſt quod: meretricoz. Eſt aũtẽ meretricari cum
meretricibus coire. Ply. li. xvj. populus contra cia inferio
ra panditur. palma econtrario fornicatur. Dictuz fornicari a
fornicibus in quibus meretrices eſſe conſueuerunt.
Fornicarius. a. um. quod fornicatur vt mulier. fornicaria. que
vt Piero. inquit ea dicitur quę copulatur cuz plurib⁹ Adul
tera quę vnum virum deſerens alteri iungitur.
Fortis. a ferendo dicit̃. q; equo animo fertur aduerſa. Uñ for
titudo ẽ q̃ cõſiderata piculoz ſuſceptio ⁊ laboz ppeſſio. Ue
lut alibi idẽ. Li. diffinit. Eſt ſcia rez pferendaz: vel affectio
aĩ pariẽdo ac pferẽdo ſũmę legi parẽs ſine timore. Aug. li.
j. de li. arb. fortitudo ẽ illa aĩe affectio q̃ oĩa ĩcõmoda ⁊ dam
na rez nõ in noſtra ptãte ꝺſtituaz ꝺtẽnꝰ. Macr. fortitu
dinis ẽ animũ ſupra piculi metũ agere. nihilq; niſi turpia ti
mere: tolerare fortiter vel aduerſa vel pſpa.
Fortitudo pſtat magnanimitatẽ. fiduciã. ſecuritatẽ. magnificẽ
tiã. ſtãtiã. tolerãtiã. firmitatẽ. fortis igit̃ ꝺz q̃ ifractũ hz ani
mũ. Qñq; q̃ validis viribꝰ pdit⁹ ẽ. qñq; celer. Uir. Si. femi
na forti fidis equo. qñq; formoſus. Plau. Ecq̃d fortis viſa
é. qñq; ouues. Idẽ ea ſozoꝛẽ ſpõdiciſſe ſuã ĩ tã fortẽ familiã.
Fortifico.as. fortem facio. Plau. Fortifica animum.
Fortefco.is. fortis fio. Nem⁹. Creſcit annis ⁊ fortefcunt vires.
Forticulus. diminu. a fortis. Li. Quãuis idem Epicurus forticu
lum ſe in hominibus ⁊ in ſtranguria ſua pzebeat.
Fortuna. a ferẽdo dicta eſt. q; temere ⁊ ſine rõne ferat̃. Eſt eniz
fortuna accidentium rez ſubitus atq; inopinatus euentus.
Dęc dea credita eſt. Iuue. Te facimus fortuna deã cęloq; lo
camus. fortunę vocabulũ mediũ ẽ. Sed cũ fortunã ſolã dici
mus: intelligimus felicitatẽ. Uñ fortunatos felices nomina
mus. infortunatos. infelices. ⁊ infortunium malam fortunaz
fortunę numero plurali dicuntur diuitię.
Fors fortuna eſt euentus bonus. Uirg. forte ſua libycis tempe
ſtas appulit oris. Ter. O fortuna o fors fortũa. Do. Aliud for
tuna eſt. aliud fors fortuna. fortuna dicta eſt incerta res. fors
fortuna euentus fortunę bonus. Nam fors fortuna eſt cuius
diẽ feſtũ colũt q̃ in arte aliq̃ viuunt. Aliq̃ fors pro fortitan.
Forſeat: fors fuerit Sido. Remigio.
Fortuno. as. eſt pro ſpo: in bonis augeoz. Li. Curioni. Tibi pa
trimonium diꝭ fortunent.
Fortunatus. a. um. quod eſt pro ſpez. q̃q; propitium. Afra. De
os ego omnes vt fortunati ſint precoz.
Fortunatę inſulę a fructuũ vbertate dictę ſunt. de q̃bus Stra
li. j. ſic inq̃t fortunatę inſulę ꝺtra mauritanię finẽ ad occiden
tem ſunt. Quam quidẽ ad partẽ ⁊ hiſpanię terminus cõcur
rit. Et ipſo aũt noĩe manifeſtum ẽ. q̃n ⁊ has ipſas felices exi
ſtimabant: q; huiuſmõi locis ꝓpinq̃ fozẽt. fuerũt aũt ſex nu
mero: q̃rũ pma. Ombzion. ſcda iunonia. tertia eodẽ noĩe. q̃r
ta Lapzaria. quinta Niuaria. a ppetua niue nebuloſa. Sex
ta canaria plena canibus ingentibus.
Fortunatim aduerbium ſignificat pro ſpe. Plau. Si dederit in
piter vt fortunatim omnia ſuccedant.
Forte ⁊ nomẽ ẽ ablti caſus. a fors q̃ capit̃ ꝓ fortuna. Poz. li. j.
ſer. Qui fit męcenas vt nemo quã ſibi ſortem: ſeu rõ dederit
ſeu fors obiecerit illa ꝺtentus viuat. Nec hz alios caſus niſi
ablatiuũ ſingularẽ. Uir. forte ſua lybicis tempeſtas appulit
oris. ⁊ aduerbiũ dubitãdi. vt forte ſub arguta ꝺſederat ilice
daphnis. In q̃ ſignificatione accipiunt̃ Fortaſſis. Fortaſſe
Forſan Forſitan ⁊ Forſit: quę aliq̃n accipiuntur pro teme
re: aliq̃n ſunt aduerbia dubitandi. Poz. lib. j. ſer. Diſſimulo
hoc illo eſt: q; nõ vt forſit honozẽ iure mihi inuideat quuis
Fortuitus. a. um. pe. pro. qõ caſu accidit. a forte ⁊ eũdo vt q̃dam
aiũt. Aug. li. v. ci. dei. Fortuita dicũt eẽ q̃ vl̃ nl̃as cãs bñt vl̃
nõ ex aliquo rõabili ordine veniũt. Hic fit aduerbiũ fortui
to. Eſt ⁊ fortuitus nomẽ q̃rti ozdis: vt apud eũdẽ li. xj. Et ſi
cut non eſt oñs vt fortuitu potius q̃ rõne diuina deus non
alio ſed iſto in quo eſt loco mundum conſtituerit.
Foſſa. locus vñ terrã fodiſſent ab effoſſa terra dcã. Lol. lib. iij.
Puſq; pomariũ ꝺſtituas q̃ magnũ bẽre voles circũmunito
macerie aut foſſa ita vt nõ ſolũ pecoꝛ ſz nec hoĩ trãſit⁹ fit niſi
p aditũ dũ adoleſcãt ſemia. Ulp. ſcribit foſſã eẽ receptaculũ
aq̃ manuſcũz vt ad caſtra ſeu vrbes oppidaue aut alia huiuſ
modi muniẽda. poteſt ẽt Foſſa eſſe participium. foſſa terra.
Foſſoz. qui fodit. Uirg. lib. ij. geoz. Et labefacta mouens robu
ſtus iugera foſſoz.
Foſſio. ipſa fodiendi actio. Lol. li. v. Deinde maleolo inter ozdi
nes poſito crebris foſſionibus paſtinatum reſoluere.
Foſſura: foſſio. Idem in eodem. banc planam foſſuram maxi
me nos pbamus numerus autẽ foſſionis aut idem debz eſſe
qui primi anni aut vna minus.
Foſſula. pe. coz. diminu. parua foſſa. Cato deinde foſſulas faci
to qua radices aſpergi dimittas.
Foſſarius clericus mortuos ſepeliẽs. Scribit Hic ꝑmũ ĩ cleri
cis q̃ꝺ foſſarioꝛ ozdinẽ eẽ: q̃ in filiitudine Tobię ſci ſepelire
mortuos admonent̃: vt exhibẽtes viſibiliũ rez curã ad iuiſi
biliũ feſtinẽt: ⁊ reſurrectionẽ carnis credẽtes ĩ domino totũ
quod faciunt deo ſe pręſtare non mortuis cognoſcant.
Foſſici⁹. a. uz. qõ fodit̃. Ply. li. xxxvj. arenę tria genera foſſicia.
cui q̃rta pars calcis addi debet. Fluuiatili aut marinę tertia
Foſſile pe. coz. qõ foditur: ſeu quod fodi poteſt Ply. lib. xxxvj.
Theophraſtus auctoz eſt: ⁊ ebur foſſile cãdido ⁊ nigro colo
re inueniri ⁊ oſſa e terra naſci. Et. lib. xxxiij. Tunc ſalem foſſi
lem adiſciunt ideſt qui fodatur.
Fot⁹. a. uz. pticipiũ a foueo: vt apõ Eſaiã. Ulnus ⁊ liuoꝛ ⁊ plã
ga tumẽs nõ ẽ circunligata: nec curata medicamĩe neq; fota
oleo. i. aſpſa. Fotus. us. ſubſtantiuũ. Ambzo. lib. j. offi. Radi
ces arbozum aut vrantur frigoze. aut fotu ſolis vireſcant.
Foueo. es. ui. uz. fiġt nutrio ſuſtineo. puebeo. Uir. li. iij. geo. pro
genię nidoſq; fouent. unterdũ Aſpgo madefacio. Idẽ lib. xij.
Fouit ea vulnus lympha longeuus iapyx. Interdũ ꝺſtruo.
Idẽ li. iiij. ge. Sub terra fouere larẽ. interdũ Tueri vt apud
eũdẽ li. ix. Nõ obuia ferre arma viros ſz caſtra foueꝛ. Inter
dum amplecti ſeu ĩ delicijs bẽre. Idẽ infelix o ſp̃ oues pecus
ipſe neq; dũ fouet ac ne me ſibi pferat illa vereꝛ. Huius ꝺpo
ſita ſũt Cõfoueo ſimꝰ nutrio. Circũfoueo. Am. Mater eum
Maria ſinu circũfouet. Refoueo rurſus foueo. Col. in pſa.
lib. ij. Sed ſi frequenti ⁊ tempeſtiua ⁊ modica ſtercoꝛatione
terra refoueatur. Et hęc bñt ſo. ſyllabam coꝛreptam.

Frenū cū ę dipht.a frāgēdo. Instr̄m. quo equus coercet.ocūm q equoꝝ ora frāgat. Sūt ēt q a ferendo deducant: q equos vertat ferataꝫ quo velit. Seneca. Hippolitus arctis ꝺtiet frę nis equos. frēa peletrōij iuenere q ꝛ strata equoꝝ p̄mi modo strauerūt ꝛ i singulari q̄dēneu. gūis. ē. i pl̄i. tā mas. cꝫ neu. Aug. li. x. cō. Itaqꝫ freni gutturis tēpata relaxatione ꝛ ostrictōe tenēdi sūt. hīc ꝓponunt. Effren⁹na. um. Et effrēnis ꝛ b effrēne: qō ē sine freno. Uir. li. uj. ge. Hēs effrēna virum rhipheo tūdit euro. Ser. i. ſeua rectorē recusans. Piero. Neq̄ cꝫ effreni lingua reperiaris. Infrēnus siue infrēnis. Eiusdē significationis vt illud. Numidę infreni cinguntur.

Frenū mozdere sig̃t ꝺtēnere. Trāsl̄atio ab equo. q cū sessorē cōtēnit frenū mozdet. Lic. cognifi. si frenū momozderis peam.

Freno: as cōtineo cohibeo. Uir. li. iiij. ge. Et glacie cursus frena ret aq̄z. huius ꝓposita. defrēo qō ē frenū depono: siue absq; freno rectoreue duco. Oui. li. j. me. Et defrenato volumine ꝛ equoꝝ cursu. Effreno idē sig̃t Li. li. iiij. Tus. Ut egritudo q̄ si morsum aliquē dolorꝫ efficiat met⁹ recessuꝫ q̄nda ai ꝛ fu gā lętitia, pfugā bilaritatē: libido effrenatā appetētia. nā effrenat⁹. ꝺr q cohiberi ꝛ p arbitrio nr̄o agi n̄ pōt. Refrēo q̄si retrabo. Lac. lib. vj. Utrus ē irā cohibere. cupiditatem ꝓpescere: libidinē refrenare Suffreno: Ply. li. xxxvj. Sz ad structuram infidel' nisi multa suffrenatione deiunctus.

Fretus. a. um. idem quod sustentatus confisusq;. Et est in certę originis. Licet a fruor quidā participū esse velint. Et scribitur cū diph. vt differat a fretū quod matre sig̃t. Ply. i am. Magnanimi viri freti virtute ꝛ viribus.

Frāgo, is. fregi. fractū. rūpo. Plau. i asi. Quis nostras sic frāgit foꝛes? Dicimus ēt fregit nauī fregit brachium. q̄si ipse fregerit ꝛ nō potius passus sit. Ter. in an. Is fregit nauē apud andrū. Li. Bregalesq; eū i cā punicū nō venisset reqrerēt excusauit vespa Terētius q eū brachiū fregisse diceret. b̄ est q ei brachiū eēt fractū. Frāgi vo i femina ē rē bēre cū femia Lypzia. ad Euagrū. Docet quēadmodum masculus frāgat i fęmina: ꝛ sexus arte mutet. huius ꝓpositi sūt Cōfringo simul seu in totū frāgo. Lac. li. iij. Ut videat iāpridē suis armis eē cōfracta. Defringo de quo alibi Diffringo diuersis mōis. siue in varia frusta rūpo. Plau. i asi. Crura bercle diffringēt. Effrīgo valde frāgo. Idē i cap. Neq; ieiuniosiorē neq; magis effractū fame vidi. Ter. i adel. foꝛes effregit. Et effringeꝛ ꝺr vt auctoꝛ ē Uar. cuꝫ glebę grādes pma aratione solent excitari. Infringo valde frāgo. Uide alibi. Offringo. pfringo valde siue i totū frāgo. Li. li. iij. off. Ego ēt cū Latōe meo dissensi nimis per fracte videbatur erarium vectigaliaq; defendere. Prefringo vide alibi. Reffrīgo Suffringo aliquā tulum seu per medium frango. Lactā. lib. iiij. Carnifices nō putauerunt ossa eius suffringere sicut mos eorum ferebat Plau. in Tru. Ut ego bisce suffringam talos.

Fragmen. ꝛ fragmentum accipi solent pro parte rei fractę.

Fragoꝛ sonitus qui ex erboꝛe: aut alia re fracta reddit. Uirg. li. j. ge. Et horridus altis mōtibus audiri fragoꝛ Ser. horrid⁹ fragoꝛ sonitus qualis solet fieri ex aridis cum frangūtur arboꝛes. Liui. lib. j. Jam fragoꝛ tectorum quę diruebantur vltimis vrbis patribus audiebatur.

Fragosus. a. um. a frango asp. atq; ꝓruptus. Col. lib. ii. Inculcum igitur locum consideremus siccus an humidus: nemorosus arboꝛibus: an lapidibus confragosus.

Frago. as. vigilias circumeo. q eo labore hō frangatur.

Frageo. es. a quo Fragesco. is. quod est frangoꝛ. Plau. Fragescit animus miserijs.

Fragile. pe. coꝛ. caducū debile. ꝛ qō facile frangi potest. A quo Fragilitas. debilitas inconstantia. Fragiliter. inconstanter.

Fracidus. a. um. pe. coꝛ. a frāgo. dicitur quod est plusq; maturū ꝛ iam putrescens. Cato. fractores volūt vt oliua in tabulato diu sit. vt fracida fit. quo facilius efficiant. Quidam fraciduꝫ a fraceo deducunt.

Fraceo. es. a quo fracesco qō ē q̄si frāgoꝛ resoluoꝛ ꝛ q̄si vetusta te putrefio. Col. li. j. Oleū qō min⁹ ꝓuenit si ꝺgelatur fracescet. i. putrescet. Uar. Hęc de q̄ fit oliū cōgeri solet aceruatim Dies singulos in tabulata vti ibi mediocriter fracescat.

Fragitides. pe. coꝛ. auctoꝛe Celso dr̄ venę grandes quę tumidę ab vtroqꝫ latere tolli apparent.

Fragra. moꝛa quę in terra nascuntur. Uir. Qui legitis flores ꝛ humi nascentia fragra.

Fragrare: odoꝛem emittere. a frāgēdo. qꝛ res fracte vehementius olent. Au. li. j. ci. dei. Nā pari motu exagitatum ꝛ crebrius horribiliter cęnū ꝛ suauiter fragat vnguētū. Dinc Fragrantia Die. in Heñ. vt sensit vestimentoꝛ eius fragrantiaꝫ.

Fragoꝛ. aris. non est in vsu. cum tn̄ cōposita Refragoꝛ ꝛ suffragoꝛ: habeantur. quoꝝ primum ꝓ repugno: secundum pro Adiuuo quasi sub fragoꝛ accipitur.

Framea. ę. pe. coꝛ. ab aliquib⁹ exponit̄ ꝓ lancea: siue basta. Tacitus de germanis. Ne ferrū quidē supest sicut ex gñe telorꝫ colligitur rari gladijs aut maioꝛibus lanceis vtuntur hastis vel ipsoꝝ vocabulo frameas gerunt angusto ꝛ brevi ferro sed ita acri ꝛ adversum habili vt eodē ꝓ vt ratio poscit vel cominus vel eminus pugnēt vt eques q̄dem scuto framea qꝫ contentus est. Aug. vero in octauum ps. ꝓ gladio accipit sic scribens. Gladium dei bis acutum hoc est frameaꝫ. Jun. Et martis frameam ꝛ tyrrhei spicula vatis.

Franosus qui fraudem commisit.

Frater. dicitur q sit fere alter vel a greco. greci enī φρατρίας coniunctos appellant. ꝛ φρατρίαν vocant contubernijꝫ Et quattuoꝝ modis in sacris ꝺr. Natura. s. gēte. cognatione ꝛ affectu. Natura sicut. xij. patriarchę filij. Iacob. Hēte q̄ oēs iudęi iter se fratres vocant̄: sicut habet̄ i Deuter. Nō poteris cōstituere sup te alienigenā q. nō est frater tuus. Cognatione fratres vocant̄ q̄ sunt de vna familia. i. patria quas latini paternitates interꝓtant̄ cuꝫ ex vna radice multa gñis turba diffunditur: vt i Heñ. Dixit abrahā ad Loth. Nō sit rixa inter me ꝛ te ꝛ inter pastoꝛes meos ꝛ pastoꝛes tuos: qꝛ fratres sumus. Affectu q̄ in duo diuidit̄ i speciale ꝛ i ꝺmune. In speciale quia oēs christiani fratres dr̄: vt Ecce qꝫ bonū ꝛ qꝫ iucunduꝫ habitare fratres in vnum. In cōmune q. oēs homines ex vno patre nati pari germanitate ꝺiungimur: sicut apls ad cozinthios. Sicꝫ frater nominat̄ fornicator aut auarus.

Fraterculus. diminutiuum ideſt parvus frater. Juu. Unde fit vt malim fraterculus esse gigantum.

Fratria. vroꝛ fratris. Nā fratrię dr̄ q̄si fratrū inter se vroꝛes

Fratrueles siue Fraterni appellantur duoꝝ fratrum filij: q ꝛ fratres patrueles dicuntur.

Frater patruelis: filius patrui. Fratres patrueles: soꝛoresq; patrueles dr̄ qui queue duobus ex fratribus ꝓgenerant̄ vt apud turiscōsultos traditum est. Sue. in Cęsa. Qui fratri patrueli suo Marco in consulatu successerat.

Fraternus subst̄antiuum appellatur fratris filius: inquit Die. quo vocabulo vsus est in li. canticarum.

Fraternus. a. um. possessium. vt fraternus amoꝛ. a quo fraterne aduerbium quod est ad similitudinem fratris: Augu. Cū eū a teneris annis ardentissimo illo puerili amoꝛe mihi coniunctum plusq; fraterne amarem.

Fratrarę pueroꝝ mammę q̄ velut fratres pares oriantur q̄ ēt in frumento spica facere videtur.

Fratilli vili sozdidi in tapetis q̄ per terram ferantur.

Fraus a ferendo deceptio quę alicui inferꝫ sicut i postura ab iponendo. Accipit̄ qñ ꝓ piculo. Uir. li. v. Quis deus in fraudem quę oꝛa potentia vestra egit: Et in iure lectū est. Erat illa res fraudi ideſt periculo. quoniam ꝓ pena Lic. lib. de oꝛa. Idcirco narrabo ꝛ fraude capitali esse. Virgi. li. xi. Jam noſces ventosa ferat cui glozia fraudem. Differunt tamen ffz Ulp. Pena ꝛ fraus q̄ fraus sine pena esse potest. Pena sine fraude esse non potest. Pena est noxe vindicta fraus ꝛ ipla noxa dicitur ꝛ quasi Pena quędā preparatio. ὁτι φρᾰξω το λεγω καὶ φρασίσο λογος εκωι κρουεμ τω λογο δολος δε εμ πραγμασι.

Fraudulosus qui fraudem facit q̄ magis a diminutiuo fraudula cꝫ e fraude videtur descendere.

Fraudulentus: Fraudis plen⁹ a quo frauduléter b̄ ē cū fraude

Fraudis erit: qui fraudem commiserit. Plau. in asi. Non placet metuo in commune ne quam fraudem fraudis sit.
Fraudo.as. decipio. Et dicimus fraudo te. Et fraudo te hac re. Uir. Quem regno hesperię fraudo ⁊ fatalibus aruis. Fraudare genium est non satisfacere necessitati nature ⁊ voluptati. Luus contrarium est curare genium ideſt laute vuere. Fraudare desiderium est non facere quod cupit ⁊ non esse voti compotem. Unde legimus. Non sunt fraudati a desiderio suo. Huic componitur Defraudo.
Fraxinus.pe.coꝛ. genus arboꝛis ꝙ in fragosis locis nascatur.
Fregella.olim ciuitas nunc vꝰ vicus non longe a Uiletre.
Fremo.is.mui.itum. tumultū facio vt fit ab undis maris. Uir. Talibus illoneus cūcti simul oꝛe fremebāt. Ser. Fremebāt hoc est consentiebant. Et bene oꝛe quia etiam armis possumus fremere. Unde Lactan. lib. vij. Frement vbiq; bella oēs gētes in armis erūt. Huius ꝓpositū est Infremo.pe.coꝛ. qꝫ est valde fremo. Idem lib. ij. Si belli terꝛoꝛ infremunt.
Fremitus.us.pen.coꝛ. pꝛopꝛie sonus fluctuū ⁊ in populo murmur indignante ⁊ pꝛę iracūdia humanam vocem imitante. Uir. Fluctibus ⁊ fretu exurgens bęnace marino. ¶ Festus. Fremitum dictum ferimentum.
Frendo.es.dū. fresum. figt frango. Unde fabafresa dicit mola leuiter fracta. Col. Licera bubus erui loco fresa daꝫ in hispania bętica. Et frendere est tū gemitu siue iracūdia vocem emittere. vt apud Esaiaꝫ. Rugiet vt catuli leonū ⁊ frendet ⁊ tenebit predā. Hiero. i paulo Eremita. At ille barbaꝛ nescio quid frendens ⁊ frangens potius verba qꝫ ꝓ loquens interꝛorrentia satis blandū quesiuit allocutū. Hinc componitur infrendo. quod est valde frendeo. Uirgi. lib. iij. Dentibus infrendens gemitu graditurq; per equoꝛ iam mędium.
Frequens. Uide in dictione Celebris.
Frequento.as. sępe vel cū multis adeo. Salu. iuuētutē quę domi Latine frequentabat. Ide frequentatio ⁊ Frequētia ꝓ Conuentione ⁊ cōcursu seu multitudine. Idē Reliquos cuꝫ custodib⁹ i ędē oꝛdię venire iubet. Eo senatū aduocat: magna frequēna eius oꝛdinis erat. Aliquādo frequētare ē frequēter facere. Aug. li. ij. ci. dei. Extruantur amplissime atq; ornatissime domus: vbi opipera conuiuia frequententur.
Frequentarius.a.um. veteres dixerūt ꝓ frequente.
Frequentatiuum: quod frequenter fieri aliquid significat.
Fretum.ab undarū fremitu dictū. vt Uar. inquit a similitudine feruentis aque. ꝙ in fretū sępe cōcurrat estus atq; feruescat. Et figt siue mare naturaliter mobile. Angustias eniꝫ q̄ bus atlanticum mare irrumpit terras greci πορθμον: latini fretum appellant. Abusiue ꝓ ipso mari. hinc Transfreto.as. penul. coꝛ. quod est trans fretum nauigo.
Fribolus.pe.coꝛ. quasi fere obolo dignus.
Frico.as. fricui. frictum. vnde Frictus ſm Prisciā. Iuuena. Si puerit frictus ocelli angulus. Gregorius tamē dixit Lon fricatus. Macer. vrticę follis reuocatur vulua fricata. Et aūt fricare. sicut sonat. Uirg. li. iij. geo. fricat arboꝛe costas. huiꝰ cōposita sunt Affrico. iuxta frico. Colu. lib. viij. pecudes aut moꝛsu scalpunt aut coꝛnu aut vngula tundunt: aut arboꝛi affricant parietibusue detergent. Plyni. Marathro herbę se affricat. Confrico simul frico: Plau. in asi. At qui pol boꝛdie nō feres ni genua cōfricēt. Col. lib. ij. Boues cuꝫ ab opere dimiserit subꝛictos cōfricet: manibusq; cōprimat: doꝛsum ꝓpellē reuellat. Defrico deoꝛsum frico. Lice. li. iiij. ad heren. Nam vt forte hic in balneas venit. Cepit postq; defusus est defricari. Col. li. ij. Solida i sole ficcetuꝫ ꝙ radice silphi trita cū aceto aspgat defricet. Infrico stus trico. Idē. li. vij. ma rime proderit fuligo ⁊ abeno vlceri ifricata. Col. li. vij. deinde nares perfricato vt boes discāt odorari. Ply. in ꝓlogo Perfricui faciem nec tū ꝓfeci. Mos est eoꝝ qui cum pudoꝛe aliq̄d agūt vt faciem pfricēt nā ipa ad id ipellēte. quasi ad abigēdū sanguinē q̄ ex pcoꝛdijs ad faciei supficiē cōfluꝫ pp quod cōfrit. Ari. cur pudoꝛe facies boīs erubescat metu paleſcat: cum pudoꝛ nihil aliud sit. qꝫ timoꝛ futuꝛę repꝛensionis. Hinc ergo oꝛtū est ꝓuerbium: vt quotiens dicere volumus nos pudoꝛē deponere dicam⁹ Perfricui faciem. hoc ē pudoꝛem expuli. Refrico rursus frico. Li. Ser. publij filio. Sinautem oſa quę sentio perscripserim: ne reficē meis lr̄is desiderium ac doloꝛem tuum. Et omnia habent pe. coꝛ.
Frigus.oꝛis.pe.coꝛ. ⁊ frigoꝛ.oꝛis. penul. pꝛo. boꝛoꝛe qui est cōtrarius caloꝛi. Uirg. li. j. geo. frigusq; calorem qꝫ inter Macer. pellet frigoꝛem reuocauit ⁊ ipsa calorē. Aliqñ sumitur ꝓ metu ab eo quod p̄ceditad id quod sequitur. Uir. Ex templo ęneę soluuntur frigore mēbꝛa. Ser. frigoꝛe. i. timoꝛe recipꝛoca: trāslatio. ⁊ timoꝛ ꝓ frigoꝛe ⁊ frigus ꝓ timoꝛe ponit vt in Ter. Uxoꝛē tuā pauitare aiunt non timere ſ laborare frigoꝛibus. Utrūq; enim in vnū exitū cadūt sicut ⁊ de calore ⁊ frigoꝛe verere dicimus vt ē Aut boꝛeę penetrabile frigus aburat. Rursus frigus dicitur ipsa aeris natura. Uirg. li. ij. ge. At sceleratum exquirere frigus difficile est.
Frigeo.es. frigui. ⁊ frixi scōm Diom. frigidus suꝫ Prisc. Syllaba vꝰ nāliter longa ante geo. mutant geo in xi vt lugeo luxi frigeo frixi. Uirgil. li. vj. coꝛpusq; lauant frigentis ⁊ vngunt. fit autem frigeo vt q̄busdam placet a frango: ꝙ tam caloꝛ q̄ꝫ boꝛoꝛ nimius coꝛpa frangant. Alij a gręco deducunt απο του φρυττο quod ē boꝛreo. vñ φρικη boꝛoꝛ siue frigus dicitur. Interdum frigere est segnem esse. Plau. fringēt oēs nemo se vomet. Huius compositum Refrigeo.
Frigesco.is. frigidus fio. Lac. li. vij. Quos autem moꝛbus interimit spūꝫ diutius exhalant: vt paulatim frigescentibus mēbꝛis aīa efflet: q̄ cū mā sanguinis ꝺtineaꝫ: sicut lumē oleo ea mā febꝛiū caloꝛe cōsūpta necesse mēbꝛoꝝ sūma quęq; frigescere. qñ venę exiliores i extrema coꝛpis poꝛriguntur: ⁊ extremi ⁊ tenuioꝛes riui deficiente vena fontis arescunt. Hinc Refrigesco cōpositū. Col. li. vij. Si bos aut ex lāgoꝛe aliquo ad maciem pductus est: aut sudaris in ope faciundo refrixit.
Frigidus.a.um. qꝺ hꝫ frigus. Oui. Frigidus glacie pect⁹ amātis erat. Qñq; frigidus ꝺr segnis. Uir. Largus opū ⁊ lingua melioꝛ ſ frigida bello dextra. Qñq; pnicios⁹ ⁊ nocēs eo ꝙ frigida nature moꝛtalium pnicios⁹ sūt. Idē Frigidus o puer i fugite hinc latet anguis in herba.
Frigidulus. diminutiuum est: qui est parum frigidus.
Frigorificus.a.um. qꝺ frigus iducit. sicut a caloꝛe Coloricus.
Frigefacio.a quo Frigefio notę significationis.
Frigero.as. pen. coꝛ. Frigefacio.a quo Refrigero qꝺ est rē aliquam calidā frigidiꝫ facio. Perfrigero valde frigero. Ply. Omnium earum ius eadem perfrigerare est astringere.
Frigutio.is. iui. Frigutire sursum saltare: vt est ex frigoꝛe tremere: vel caloꝛe frigere: ⁊ qꝺ nos vulgo dicimus sgrisolos hēre. Plau. i casi. Nā qd: frigutis qd istuc tā cupide cupis:
Frigila.auis dicta ꝙ frigoꝛe cantet ⁊ vigeat.
Frigo.is. xi. xū ⁊ gui. ctū. figt toꝛreo. quod vulgo dicit Frizere απο του φρυττειν ποιειν λεγεται φρικη. Fest⁹ frigere ⁊ frictū a gręco. Inde frictoziū ⁊ frixoziū i quo quid frigitur Hiero. in Esaia. Cōfrixa sūt ossa męa tāq; in frixozio. Coꝛ. Celsus. tū res eadē magis aūt i rulēta q̄ assa: magis assa: q̄ꝫ frixa. Hiero. ad furiā. pueri erāt nec dū ad sartaginē venerāt in q̄ rex babylonius senes iudices frixit. Hic fiunt cōpositā. Defrigo ⁊ perfrigo. Iuue. Et si perfrixit cantat bene.
Frixozium. a sono frixationis dicitur Sartago in qua quid frigitur quę ⁊ frictozium appellatur.
Fritilla cibus ex pulte factus qui frigitur.
Frit ꝺr illud in sūma spica iā matura ꝙ est minus q̄ꝫ granum:
Fritillus apud nos dicitur tabula lusoꝛia q̄ apud gręcos Pyrgus in quo tesserę cōiectę agitateq; mittunt inq̄t poꝛphirio er quo demōstrāt tesseras cōijci fritillo tanq; vasculo quo agitatę deiñ mittunt in alueolū. Iuue. Paruoq; eadem mouet arma frutillo Dictus fritillus vt quidam putant a crepitu ipso tesseraruꝫ. vel ꝙ super eo tesserę ferantur. hic et Alueolus ꝺr ⁊ fimus. Mar. Dum blanda vagus alea decembeꝛ i certus sonat hinc ⁊ hinc fritilis. Uar. Quales sunt tesserę quibus in alueolo luditur. Poꝛ. Mitteret in fimum.
Frio.as. figt tero. Ply. In ipsa qdē ethiopia friatur. Hęc tanta est ficcitas ⁊ farinę spissatur in panem. huiꝰ compositā sunt

Affrio. Infrio quod est terendo aliqd digitis leuiter inspergo. Suffrio paululum contero.

Friabile. quod facile friatur ⁊ quasi manibus minutim teritur. Ply. li. xxviij. Optima qz est que candidissima ⁊ friabilis minimeqz ponderosa cum teratur inter digitos.

Friuolus. a. uz. pe. coz. a frio. as. ōz qō ē iane leue nulliusqz momenti: sicut friuola dr̄ verba q̄ min⁹ fide sunt subnixa. Uñ friuola ꝓ nugatorijs q̄qz poni ꝝsueuerūt. Et vasa friuola q̄ vix attrectādo aliqd ꝛfringunt ⁊ in puluerem vertuntur.

Frons. frontis. ab occuloꝝ fozatu. vel a ferendo: q⁹ indicia aī p se ferat. A dextra ⁊ sinistra tpi⁹ a supiozi capilloꝝ radice: ab inferiozi vo pte supcilijs terminata cozrugat in tristiciaz ⁊ in lętitiam dilatatur. Est enī tristitię hilaritatis clementię seueritatis indiciuz. Et pudoze fingt. Persius. Exclamet meli certa pisse frōtē de reb⁹. ⁊ ob hāc cām frontē. Hēio p̄sci. cōsecrarunt. Dr̄ frōs ēt de reb⁹ laiatis. Uir. frōte sub aduersa scopul' pēdētib⁹ antrū. Et lz a grāmaticis gñe fę. ꝓferat tñ a Lecilio gñe mas. ponit bi sunt inquit inimicis pessimi fronte hilaro: tristum cozde. Hinc componitur Bifrons.

Frontale. quod ad frontē ponitur. Ply. xxxvij. Quandoqz tante magnitudinis fecere vt equies regum in oriente frontalia atqz pzo phalaris pensilia facerent.

Frōtati. vt est apud viet. id gñs laterū dicuntur quos greci diatonos appellant: quia per latitudinem totam pozrecti vtrāqz parietis frontem conficiant.

Frontosus. pzo Impudente capitur.

Fons. dis. gñis. fę. a fero. q⁹ frōdes arboꝝ huc atqz illuc a vento ferantur: pzopzie autem frondes arborum dicuntur. folia vo tam arborum q̄z herbaꝝ ⁊ floꝝ. Hinc frondifer. Lucre. fō diferasqz domos auium.

Frondeus. a. um. qō totū ex frondibus est. vt tozus frondeus.

Frondosus. a. um. q⁹ frondibus abundat: vt lucus frondosus.

Frondaris. a. um. q⁹ ad frondus pertinet: siue q⁹ ex frondibus est. Ply. lib. xviij. vnus frondatoz quattuoz frondarias fiscinas complere in diem iustum habet.

Frondeo. es. dui. frōdes bēo. Uir. Nūc frōdēt sylue. bic fronde scere. Col. li. v. Nihilominus enī paucis frōdescēt pampinis

Frondo. as. frondes emitto a quo frondatoz frondatio. et Defrondo. q⁹ est frondes deiscio.

Frondatoz qui arboꝝ ꝑputat: ⁊ q̄ frōdibus manipulos facit hyemis tpe aīalibus a pastū efferendos Et qui manibus vitium folia vallit quo ardoꝝ solis vuam maturioꝝ reddat.

Frondatio. Col. li. vj. Atqz in frōdatione cauendum ne aut pzo liriozes pollices fiant q̄ ex amputatis virgis relinquuntur.

Fruoꝝ. eris. fructū in supino fm⁹ Prīs. sicut struo structū. Lic. in horrē. Et amęnitate sūma p fructurus ē. Ulp. tñ ad Sabinū Fructū fruiturus nō fructurus. quō ortū oriturus. Erutum ruiturus. mortuū moritur⁹ dicit. q⁹ cū. i. in ꝑterito nō bēant id in futuro bñt. Hiero. vo ad principia. fruitū dixi. Sępe et multum flagitas virgo xpi p̄cipia. vt memoriā scē sęminę marcellę lris recolā: ⁊ bonū quo fruiti sum⁹ ēt cęteris nosce dū imitā dūqz describā. Lic. li. iij. tus. Zeno stoicoꝝ acutissimus cōtendere ⁊ magna voce dicere solebat. eū esse beatū q̄ ꝑsentibus voluptatib⁹ frueret cōfideretqz se fruiturū Ultra aūt sit verioꝝ sniā q⁹ fruoꝝ fructū vel fruitū faciat nō satis dignosci pōt: q⁹ raro huiusmōi exēpla reperiant ⁊ nōnūqz vitiata. puto tñ q⁹ fructus ⁊ fruitus a quo Fruitio nō frętus. faciat cū nō sit eiusdē significantię. Neqz a stipuloꝝ illis q̄ dicūt frui de humanis dici. Cū ⁊ in bonā ⁊ in malā partē accipiat Aug. li. xv. ci. dei. Boni ad hoc vtunt mūdo vt fruātur deo. Mali aūt otra vt fruant mūdo vti volūt deo Die. ad Julianū. Difficile imo ipossibile est: vt de ꝑsentib⁹ ⁊ futuris quis fruat bonis: ⁊ vētrē bic: ⁊ ibi mētē ipleat. Juue. Erul ab octa tua muri⁹ bibit ⁊ fruit dijs iratis Est itaqz frui q̄si delectatio nē ⁊ fructū cape. Ter. i adel. Est bic paululū qō locutas foris huic demus q̄ fruat. Lōpōsita huius verbi sunt Defruoꝝ: ⁊ p fruoꝝ. q̄ significāt in totum fruoꝝ seu omnem fructū percipio

Fruiscoꝝ. a fruoꝝ deducit. sicut a sateoꝝ satiscoꝝ. Metell⁹ ad domitios. illi vo ex iure atqz honestate iterdicti. ago neqz aqua neqz igni careo ſz summa gloria fruiscoꝝ. Celius li. ij. cū ædē vnxit Domos suas inquit qñ iubet ire ⁊ sua omnia fruisci.

Fruniscoꝝ. p fruor cato posuit ⁊ frunitū dixit prudentem. hoc est eum quo perfrui liceret. sicut econtrario infrunitum insipientem ac stolidum qui nulli vsui esset q̄uis alij fronitum q. o. greco φρονιμον enim greci prudentē dicunt a φρονεω vo dementem. vnde est illud in sacris litteris Et animo irreuerenti ⁊ in phronito ne tradas me.

Fructus. tus. ⁊ fructi ⁊ fruct⁹. Ter. i ade. Nūc exaucta ętate hoc fructil' ꝑ laboze illis fero. Uar. Quęro vtrū fructuis an dēctationis causa vendatis. Antiq ēt hęc fructa dicebāt. cuius loco oꝝ hęc fruges. Et a fruēdo oꝝ fruct⁹ vt inqt Uar. quibus fruimur. Quidā etiā a Ferendo fructus deriuant. ⁊ dicitur ille res quas fundus fert ⁊ quę in fundo sunt feruntur.

Fructifer. a. um. quod fert fructuz. hoc est pingue ⁊ fertile. ⁊ fructifere arboꝝ quę ferunt fructum.

Fructuarius oꝝ cuius fructus. fructuarius. a. um. qō fert fructū seu qō ad fructū ptinet. Col. li. j. pars aūt fructuaria diuidit i cellā olearia: tozcularia ⁊ cellaz vinatia. Idē. li. iij. cū vitē inserē voles optimi gñis sacramēta fructuaria cū gēmas agere ꝑcipiēt vēto haustro a matre ꝑcidito. Palla. Decisis malenatis omnibus ⁊ veteribus nouellos ⁊ fructuarios seruas.

Fructificus. a. um. idem quod fructuosus. qui fert fructuz id est vtilitatem ꝓestat.

Fruges. frugis. vel hęc frux. frugis fm⁹ Prīs. ⁊ vt notat var. de analis. frux legumē triticū a quo Frugi indeclinabile deriuatur. Sūt aūt frugi boīes q̄ in oī re motibus aī moderant. vñ ē ptsonis illius cognomē. Aluso. Añ eqdē cāpis q̄s spicia suppetet frux: Festus. pātices frux ventris. i. pinguitudo. Et a fructu seu fruēdo oꝝ. Nā idest qō segetes serunt. Et gñaliter fruges dr̄ q̄d ex fructu terrę i alimoniā vertimus. vñ frugiferę arboꝝ dictę sunt q̄ fructū ferūt qō redditū dicimus sicut docet vlp. Nō solū qō frumēris ⁊ leguminibus verū ēt qō ex vino vel ex sylua cęduis Lreti sodinus lapicidinis capiē. Festus. Ser. ⁊ Do. frugis vocabulū a frumine eminente sub mento gutturis seu gurgulionis pte q̄ cibus i aluū demitti a ferēdo cibo appellatū dicunt. Et alio nosēdi Rumē. Errant igit q̄ discernunt frumenta a frugib⁹. Nam Li. ait. Olei ⁊ frugum minutarū cum de leguminibus diceret: vt ostenderet ēt frumēta fruges vocari. Lun. Eam gentem traditur fama vulcedine frugum maxime vini noua ū voluptate captam. hinc Defrugo. as. de quo supra.

Frugi nomen a fruge denoīatū ois gñis: ⁊ īdeclinabile est: sicut nihil a nihilo ⁊ fm⁹ Prīs. lib. vj. cū oībus casibus iūgit. hinc Mar. Lentacula frugi dixit. Et tā frugi uno vellet bēre to uē. Quintil. tarat eos a q̄bus dicit frugalis ⁊ nō frugi tanq̄ frugalis sit dictio paz. ꝓba. Cum tñ qō mirū videri pōt frugalioꝝ ⁊ frugalissimus vsurpent. Dr̄ aūt Frugi boīes. Ter. in eu. frugi es. Ubi. Do. Frugi vtilis ⁊ necessarius a frugib⁹ q̄ q⁹ bis fruamur dictę sunt. Inde fructus ⁊ frumenta. Hęci frugi boīes ηρησιτους dicunt. i. vtiles. Uñ antiq seruū laudare volentes frugi dicebāt tanq̄ sobriū vtilez ⁊ necessariū. Plau. in am. Ita seruum par videt frugi sese instituere Li. li. iij. tus. Sed ḡa nec q̄ ꝓpter metū ꝑfidiū relinqt qō est ignauię: nec q̄ pp auaritiā clam depositū reddit qō est in iustię nec q̄ pp temeritatē male rez gessit. qō est stultię frugi appellari solet. Eas tres virtutes fortitudinē iustitiā ꝓudentiā frugalitas complexa est. Ergo frugi boiez bonū ⁊ virtutē ꝑditū intelligimus. Cui⁹ contrarium est nequā. Cuius significatio vna est: q⁹ sit libidinis intēperans. Altera q⁹ ad nihil bonus sit sed plane malus. Uñ Piso frugi appellat⁹ ē. Col. li. j. Eiusdē agilitatis bo frugi melius q̄s nequaz faciet Accipit ēt frugi ꝓ eo q̄ iuictu vestitu simulibusqz tēperans ē sicut ecōtrario Luxuriosus apō Sene. Quintilianusqz ō quosbus filijs frugi luxuriososqz Hoz. Parcius hic vnus frugi dicatur. Uñ Frugalitas auctoze Lice. ea virt⁹ dici pōt quā greci sopzosynen. latini tū tēperantiā tū moderationem appellare ꝝsueuerūt. Sene. Luxurioso frugalitas pena ē. Aug. libzo. j. de beata vita. Mertio virtutem omnium matrem

multi frugalitatē eē dixere. Quib⁹ cōsentiens Tulli⁹ etiaz in populari oratione ait. Ut volet quisqz accipiat. ego tamē frugalitatē. i. modestiā z tēperantiā virtutē maximā esse iudico. Ut enī inequitia ē mater vitioz omniū: ita frugalitas mater cūctarū virtutuz: z sicut illa a nihilo. i. sterilitate sic hec a fruge. i. a fructu ꝓpter quādā animozū fecūditatez est nomināta. sic Frugalioz ꝓ tēperātioz. Ter. in beau. vedo me pri nūc iā vt frugalioz sim q̄ vult. z frugalissimus q̄si expertus z prudēs Col. li. i. Magistratos pecoribus opozteret ꝓponere sedulos ac frugalissimos vñ z frugalitas ꝓ sufficiētia. Idez Minus ib⁹ ofō q̄ in ceteris agricolatio frugalitatē reqrit.

Frumē. summa pars gulę interior per quam cibū lingua demittit in ventrem. z a qua fruges dicta quibusdam putatur.

Frumētū dictū ē veluti ferimētū: vel a fruēdo. i. vescēdo vel q̄si frugamētū a frugib⁹. Frumēti gña vt scribit Ply. Hec vulgatissima sūt far quod Adozeū dixerūt. siligo. triticū. hordeū Frumēta dici putāt quęcūqz emittunt aristas inquit Ser.

Frumentaceus. a. um. quod ex frumento est. Piero. maioz turba hordeaceis panibus munoz frumentaceis pascitur.

Frumētarius a. um. qō ad frumētū ptinet: vt frumētari⁹ ager: frumētari⁹ negociator: frumētaria lex: q̄ tractat de frumētis

Frumentoz. aris. frumentū colligo: z Frumentatio frumēti collectio. z frumento qui frumentatum ꝓfectus est.

Frusus: gīs ruborum tenue spinis minozibus z non aduncis.

Fruter dicitur qui ad iustam magnitudinez arboris non assurgit z statura similis est multis herbis. sed non demozit neqz arescit vt herba. Nā tertiū est quod nec arborem nec frutecem ꝓprie dixeris vt est vitis. Aliqñ fruter ponit ꝓ stirpe. Sue. de vespa. singulos repente ramos a frutice vedit.

Frutetum seu fructicetū vbi multi frutices sunt.

Frutetosus locus fructicibus abundās. Ply. li. xix. Siccis hęc z fabulosis locis frutetosisqz nascuntur.

Frutico. as. pe. coz. pullulo z quasi fructices emitto. Ply. li. xvij. Quod supra terram est e matre radi iubet ne fruticet. Est z Fruticoz deponens. Li. ad Atticuz Excisa est enim arboz non exulsa: itaqz q̄ fruticetur vides.

Fruticescē ē fruticē fieri. ply. puniceę oleę qz celerię fruticescūt

Frustū. rei cuiuscūqz ꝑticula: sic dicū ꝙ facile ferat Uir. pars i frusta secāt. Cato. frusto panis conduci pōt vel vti taceat: vl vti loquat huius diminutiuum ē frustulum a quo frustillū.

Frustatim aduerbiū figt ꝓ frusta. frustillatim ꝓ frustilla. Pla. in Cur. Jam ego tesciā vt hic sozmicę te frustillatim differāt.

Frustra aduerbium. significat incassum.

Frustro. as. decipio. Cesar. Non frustrabo nos milites. Inuenitur z frustoz verbū cōe sm Prisc. Plau. in Am. Nescio q̄s prestigiator hanc frustratur mulierem. passiue. fenestella frustratus igitur a spe deiectus in castra se recepit. Et frustrari ē frustra agere. Col. i ꝑfa. Sępe magnā dominis afferūt iacturā cū ipsi deter facta opa frustrāt expēses. i. pisciunt siue frustra agūt. Idē ibi. Syderū oztus z occasus memoria repetat ne ib⁹ vētisqz imūnētib⁹ opa ichoet. laborēqz frustrēt

Frutinal. dictum est templum veneris frute.

Fucinus pe. coz. lacus in quarta regione italie ꝓpe Albenses. Marsozū populos. Quo ēt noie dictus est lacus volscozum

Mar. fucinus z pigri taceātur stagna neronis. Uir. lib. vij. Tenem⁹ Angitie vitrea te fucin⁹ vnda te liq̄du fleuer lacus.

Fucus gīs apis sine aculeo sed maioz ape q̄ non mellificat neqz operā aliquā ꝓbet in faciundo opere nisi q̄ ad fouendos fętus concalefaciendo adiuuat z consumit alimenta que apes cōgesserūt. Uir. Ignauum fucosqz pecus a ꝑsepibus arcēt. Dec alio noie oz fur vt inquit. Uar. Col. li. x. fucus gīs amassidis. De hoc Ply. li. xj. fuci sūt sine aculeo imperfecte apes

Ipsi seruitia vreaz apū q̄dozē imperāt his primosqz in opa expellit tardātes sine clemētia puniūt. Dictus fucus: vt inqt Ply. ꝺa furtim mella oquozat. Hoc etiam noie dicta est herba secundū Ser. qua tinguntur vestes. Et fucus colоr ipse ꝯeruleus q̄ viroze cōmendatur: z purpurissa seu ꝯerusat⁹ oz. Siue medicamētū. Pla. Uitia coꝛpis fuco occulūt. Siue vnguētū q̄le myrrha bolanū z Myrrha q̄b⁹ odozantis mulieres capillos pungebāt. Tibul. Quid fuco splēdēte comas: ornare q̄d vngues artificis docta subsecuisse manu. ꝓ trāslatione sumit ꝓ fraude astutia siue insidijs in q̄b⁹ veritas occultat. Teren. in Eu. per impluuium fucū factū mulieri. Qui dā tñ hoc nomen p. pb. scribunt tam ꝓ aīali. ꝙ φαγω dedu cant eo ꝙ apum labozes comedat q̄ ꝓ o berba q̄ γρεςουκος oz. Sed alij non φαγω sed a φηκη ꝓ deducunt.

Fuco. fucas. colozo. Unde fucate mulieres dīr quę vel medicamentis quibusdam colozantur: vel vitia coꝛporis inductis colozibus teguntur. Uir. li. ii. ge. Alba neqz assyrio fucatur lana veneno. Transferē ēt ad alia. Lac. li. ij. Sic veritas fucata mendacio est. Am. in Lucā. plebem dominus simplicem requisiuit que phalerare audita z fucare nesciret.

Fucilis pe. coz. falsus: vt res facilis. i. falsa z quasi fucata.

Fugo. as. expello z in fugam conuerto. Lac. lib. j. Saturnus cuz fugatus esset a filio.

Fugio. is. gi. itum cōtrariū ē fugo. Fugere enī ē cū cursu z celeriter discedere. Uir. Nos patriā fugimus Dicit ēt de nauicationib⁹. Uir. Tēdūt vela notbis fugimus spumātib⁹ vndis Plau. Remigio veloqz quantū potes festina z fuge. Aliqñ capit ꝓ facere. plau. in cap. At fuga fugitis scio quā rē agatis Aliqñ ꝓ decipe vel frustra facere. Teren. in beau. Uide ne ī mea vita tu tibi laudē is q̄situ scelus: vbi si paululū mō q̄d te fugerit ego pierī. Aliqñ ꝓ nescire seu non recozdari. Lac. li. primo. Qō illū ipm poetā minie fugit. Li. lib. i. tus. Nisi q̄me forte fugiūt. hę sunt fere oīuz de aīo snię. Aliqñ ꝓ cedere. ply. li. xxxvij. Ficticię sacrificationis cādicātiā fugiūt. Hoc est fictícias ad impssionem sacrificantis cedere. quod gemmarij bodieqz appellāt fugere. Hinc oztū vt vina q̄ annis cedunt. hoc est ętatē ferre nō possunt fugere dīr. vt Li. in offi. Dui⁹ cōpositā sunt. Aufugio. alio fugio. qō ex ab z fugio cōponit. b. in. u. mutata vt fieret vox ꝓnunciatu audituqz leuioz. Piero. ad Delio. Dominus nec a turbis rex cōstitueretur aut fugit. Confugio simul fugio cōcurro aut totum simul reduco. Lact. lib. ij. Constituit asylū: eo passim cōfugerunt ex finitimis locis pessimi. Liu. Inde Turnus rutuliqz diffisi rebus suis ad florentes etruscoꝛ opes Mezētiūqz regē eoꝛ cōfugiunt. Piero. Ad sanctoꝛ gratuitatē scripturaꝝ ꝙfugim⁹. Hinc Cōfugiū z ꝙfugela. Defugio. Diffugio. de q̄b⁹ alibi. Effugio extra fugio discedo deuito Lac. li. iiij. Neqz cultores deoruz penā sempiternę mortis effugient. Interdū celeriter trāseo. Uir. li. iij. Effugimus scopulos itace laertia regna. Interdū nō bñ scio. Aug. ad Piero. Satis nequeo admirari si aliq̄d adhuc in hebraicis lr̄is inueniat q̄ tot interptes illi⁹ linguę pitissimos effugerit. Interdū. Effugere ē ī totū fugere. Ter. in an. Nullū ego chremētis pacto affinitatē effugero potero Hinc Effugiū: z Effugia. ę. sicut Lana z lanitiuz. Perfugio. q̄ ē auxiliū gña ad aliquē fugio. Unde pfugiū. Et pfugere ē pfecte fugere. Unde pfuga q̄ ad hostes trāsit z perfugit. Refugio retrofugio. Plyn. lib. ix. Uenātes refugere scilicet pisces ipsos venantes in suas cauernas. Bel. Postea cū plio victo⁹ in vltima regione refugisset. Et Refugere ꝙfugere. vñ. Refugiū. Per trāslationē ponit ꝓ deuitare recusare z odio hēre. Lact. li. vj. Illos q̄ aut voluptates aut diuitias non refugiūt ab hac publica z celebri via modice segregat. Aug. li. j. ci. dei. Sed aliud ē ꝙ carnis sensus ifirmiter pauidus refugit. aliō q̄ mētis rō diligēter enuclata euincit. Col. li. iiij. Idq; adeo plurimi dubitēt vt mlti refugiāt z refozmidēter talē positionē rurisl. Profugio: lōge fugio a quo ꝓfugus. Subterfugio: secreto aut astute fugio vel veto. Li. ꝓ Lecilio. Qui volūt pęnam aliqua subterfugere aut calamitatē eo solū vertūt Suffugio. latenter fugio. Sue. vero ꝓ retro fugio in Tibe. posuit. Adulationes adeo auersatus est vt neminez senatoꝝ ad leticam suā admiserit: ꝙsularē non satisfacientez sibi ac ꝙ genua ozare conantem ita suffugerit vt caderet supin⁹ trans-

fugio trāseundo fugio ab vno ad aliū locū vñ Trāsfuga qui ad hostes fugit. Liu. li. j. Sextus filius eius q̄ minimus ex tribus erat trāsfugit ex cōposito gabio. Sal. Mō bax: mō illax ptium leuissime trāsfuga. Et ofa bñt. fu. syllabaz coꝛreptam.

Fugito.as.pe.coꝛ. sepe fugio: siue fugiendi consuetudinem habeo. Plau. in asi. Verum nosmet fugitare censes? Ter. i Eu. Fugitando fugi ne quis me cognosceret.

Fuga. ipse fugiēdi actꝰ. Uir. pro cursu posuit vel qualis equos thessa fatigat harpalice: volcremq; fuga puertit bebruz Et Quintil. nauigationez dixit fugā: siue naues fugientes q̄ velocē faciūt cursuz. Aliq̄n fuga ꝺꝛ Impetꝰ. Uir. Ille volat simul arua fuga simlʼ equoza vertit. Fuga ꝺo mas. gñe ꝺponit variis modis: vt p̄fuga trāsfuga lucifuga noctifuga: solifuga lucifuga. plau. Cū hos adhuc adij lucrifugas damni cupidos.

Fugia. lętitię dea a fugatis hostibus dicta.

Fugax. qui facile fugit. Sigt enix bituz t abundantiaz rei cuius est habitus vt edax bibax. aug. Terrena gaudia ꝺsectātes rebusq; fugacibus inhiantes. Q̄q; tñ ponit pro celeri t veloci. vñ fugacē equū dicimus velocē. Hinc Fugacioꝛ fugacissimus: fugacitas t diminutiuum fugaculus.

Fugitiuus seruꝰ ꝺꝛ q̄a dño ea mēte recedit ne ad eū redeat ēt si mutato ꝺsilio ad eū reuertat. Et fugitiuus est q̄ extra dñi domū fugę cā vt se a dño celaret māsit. Itē fugitiuꝰ ē q̄ eo se cōfert vnde eū dñs recupare nō possit: aut abduci. Qui aūt icē diū: ruinā: hostē aut p̄ceptoꝛē cui ī disciplinā tradit erat: q̄a immoderate eo vtebat aufugit non fugitiuus dicendus est.

Fugitiuariꝰ. a. um. qō libēter seu facile fugit. Uar. li. vij. Idoneus sub dio sumēdus ē locus cochlearijs quē totū circū aqua claudas ne q̄s ibi posueris ad partū nō liberos eaz ꝛ ipsas q̄ras. aquā ī quā fundēdę ne fugitiuariꝭ sit parandus locus.

Fugitiuę aquę oñr quibus ex publico riuo fluentibus furtim quis ac non suo iure vtitur.

Fugalia festa siue ludi. aug. li. ij. ci. dei. Sz ꝺmōstrēt loca talibus aliq̄n ꝺuenticulis ꝺsecrata nō vbi ludi agerent obscęnꝰ vocibꝰ t motibꝰ bistrionū: nec vbi fugalia celebrar ēt effusa oīuz licētia turpitudinū: t vere fugalia ꝛ pudoꝛis t hōestatis

Fulcio. is. si tum. munio sustēto fortifico. Juu. Nos vbē columnes tenui tibicine fultā. Huius ꝺpositū ē suffulcio. Uar. vt maioꝛibus perticis suffulte vites auras non pertimescant.

Fultura sustentatio. Ply. Ut existumantur trabes sine fulturis ac reponantur.

Fulcra a faciendo. i. sustinendo dicta sunt enī tabulę cōpactę seu sponde in q̄bus lecti imponunt. q; toꝛos fulciāt. Uir. fulgēt genialibus altis aurea fulcra toꝛis. Hel. Neq; apud eius lecti fulcrū capsaz esse cuz strue aut ferro oportet. Sue. in clau. Adhibebant oī cęne t libꝛos suos cum pueris puellisq; nobilibus qui moꝛe veteri ad fulcra lectoꝛū sedentes vescerentur. Sunt qui lecti pedes fulcra interpretentur. Alij summas lectoꝛum partes. Nec solum de lectis dicit sed etiam de alijs Amb. libꝛo hexa. Non ergo fundamentis suis vitia subsistit nec fulcris suis stabilis perseuerat sed domino statuit eam: t firmamento voluntatis suę continet.

Fulica. pe. coꝛ auis que t Fulix dicitur marina vel stagnensis vt inquit Aug. paulo supra magnitudinem columbę. t furno. i. nigro dicta. Uir. li. ij. geo. In sicco ludunt fulicę. q; autē quidam liber impressus dictionarium appellet φηνην male interpretatus est auctoꝛitate Aeliani in libꝛis de animalibus t Eustachij: t homerus quasi in fine lib. iij. odyss. ipsā φηνη auis egypti magna homerus ωσπαρα φωνησας ατεβη γαυκωπις αθηνη φηνη ει δομηνθαμβος δε λε παντας ιδοντος ꝛ suidas φηνι ει δος ορνεου ισον δετου inepta enim esset homeri comparatio. profulica.

Fuligo. pe. pro. similiter a furuo id est nigro.

Fulgor splendoꝛ.

Fulgidus. a. um. pe. coꝛ. clarus splendidus.

Fulgeo. es. si sum a φλοξ deducitur quod apud grecos flammam significat. Unde t pro Lucere t splendoꝛem emittere sumit. Luc. li. x. Fulget gemma toꝛis t iaspide fulua suppelex. Et fulgere vt inqt Festus p ferire p̄sci dicebāt. vñ Fulgur dictū ē. Hui? ꝺposita sūt Affulgeo ad aliq̄d fulgeo Lui Et nauiū spēm de cello affulsisse. Cōfulgeo simul totus fulgeo Plau. in Am. Ardere cēsui ędes ita tū ꝺfulgebāt. Effulgeo splēdoꝛe emitto pręfulgeo. vide loco suo. Refulgeo splēdoꝛe reddo. Persius. Q̄d si doloſi spes refulserit nummi.

Fulgo. is. si. sum tertie coniugationis in eadem significatione. Uirg. lib. vi. Ille etiā paribus quas fulgere cernis in armis. Idem li. ix. Auroq; effulgere fluctus.

Fulgur. uris. t Fulgus. uris. vel oꝛis pen. coꝛ. sicut Tergus oꝛis vel Fulgus eris. sicut Munus. eris. Et est lux illa t quasi vbratio luminis que ante cernitur q̄z tonitruum audiat. Cōstat autem fulmen t fulgur ędque ignem esse. Sed fulgur ait inquit Seneca nihil aliud est q̄z flamma futura fulmen si plus virium habuisset siue fulmen non perlatum vsq; terras. Fulmē est fulguratio perducta in terras t ipsum vita dicā telū. Ply. Fulmen est cū flautus in nube aut vapoꝛ erūpit ardens cū longioꝛe tractu: nitit fulgetra: hinc aūra turaliū causarū scrutatoꝛe quia fulgura ex nubiuz collisione generentur in moꝛē filicum duriozū quos cum complexis fibi medius ex his ignis extrictus elabitur atq; ita cietoꝛe pariter t tonitrua mugire tonitum scilice sonitum uicante t fulgura excussi luminis claritate.

Fulguritas splendoꝛ. Lucil. Lupozum aciem clarum t fulgoratem arbozum.

Fulgetrum. idem q; fulgur t fulguratio.

Fulguro. as. pe. coꝛ. fulgur ammitto: seu fulgure afflo: vñ Fulguratuz fulgure tactum vel exustum.

Fulguratoꝛ. fulgurum inspectoꝛ.

Fulgurio. ris. pe. coꝛ. fulgur iacio. Nevius. Sane a suo sonitu claro fulguriuit Jupiter. i. fulgure afflauit. Festus. Fulgurium. i. quod fulmine ictum. Qui locus statiz fieri religiosus putabatur: q; eum deus sibi dicasse videretur.

Fulmen. vapoꝛ ignitus ꝺpactus t solidus impetuose cadens e nubibus excitatur. Uir. li. ij. ge. Ipse pater media nymbos in nocte coꝛusca fulmina molitur dextra.

Fulminace. est fulmē iacere. Sena. Minoꝛe enim igne ad fulgurādum q̄z ad fulminādū opus ē. Et fulminatū flumīe cū

Fullones. qui curanda poliendaq; vestimenta accipiunt a ꝺtuendis aq̄ calida vestibus. Inde. Ars fullonia dicitur.

Fuluus coloꝛ ꝺꝛ qui ex rufo t viridi videt esse mixtus in alios plus rufi. Habens sicut poeta diligentissimus fuluā aquilā dicit t ia spidem fuluos baleros: fuluum aurum: t arenā fuluam t fuluum leonem: t fuluum es.

Fumus. a furuo. a quo Fumosus: fumo abundans. sumeus a fumo existens. Infumibulum per quod fumus erumpit.

Fumarium. locus vbi vina fumo condiebantur. Mar. Impoba massilię quicquid fumaria cogunt. Accipit ętatem qui quis ab igne cadus. Nam vina fumo pręcoquem trahūt maturitatem t celerius vetustescunt: vt docet Col.

Fumo. as. fumum educo. Uir. Et iam summa procul villarum culmina fumant. Huius compositum est. Infumo. pe. pro. quod est ad fumum sicco.

Fumigo. as. pe. coꝛ. ponitur p Suffio. t fumigato suffitu.

Fumico. as. idem quod fumigo. Plau. Liq; vt arabico fumicem odoꝛe.

Fundi. oꝛ. vrbs latinoꝛū mediterranea. Dꝛ t fundanus ager.

Fundus. ager: q; fundat quot annis multa Uel q; sit rei familaris fundamentum. Nam pecuniarum ratio labilis est. Uel ideo fundus ꝺcitur q; planus sit ad similitudinem fundi vasoꝛum. Et fundi appellatione inquit Florentin? iuriscō. Omne ędificium t omnis ager continetur. Sed in vsu vrbana ędificia ędes rustice ville ꝺcuntur.

Funda. qua lapides rotantur. Uirg. li. j. ge. Stuppea toꝛqueri balearis verbera funde. Est etiā funda rętis gñs quod i o bē spergit: quod t ręticulum dici solet. Ides in eode. fun iam verberat annē. Accipitur quādoq; pro sacculo seu supio in modum rętis facto in quo pecunię t alia geruntur. Macro. Lumq; accessisset ad sellam de missa infundam pauperem manu paucos danarios protulit quos pau

uiret. Quod sæculi genus etiam reticulum vocatur. Hora. Reticulū panis venales inter bonusto sarte vehas humero. Aliqñ pro Circulo ex auro siue alio metallo quo gemmę ita nectunt vt aurum non nisi margines amplectatur. Ply. fun da includuntur perspicue ceteris subijcitur auricalcum.

Funditores. qui funda dimicant. Sal. Ipse cū expeditis cohor tibus. adhuc funditorum ⁊ sagittariorum delecta manu.

Funditularij similiter qui funda dimicant.

Fundum. ima pars cuiusq rei q̄ aliqd liquoris i se otineat: vel ad cōtinēdū facta: vt olij nauis aluei flumnis: lacus: maris Dicfundamētū ⁊ profundū qō proprie imum significat vt profundum mare. dictum q̄ procul habeat fundum.

Fundus. pe. cor. aduerbiuz. figt a fundo. sicut Lelitus a celo.

Fundamen ⁊ fundamentum vtroq; modo dicitur pro eo super quo quid fundat. Aug. lib. xviij. ci. dei. A quibus tantuz prima cepta fundamina ⁊ altare constructum est.

Fundo. as. firmo: ⁊ quasi fundamentum facio: stabilio. Pro q̄ no ēt dicere solemus Jeci fundamentū Transferē ⁊ ad ĩcorporalia. Quinti. fundatā paternis auitisq opibus domū exhaurit. Li. Quātū i me fuit ieci fūdamēta pacis. Dui⁹ posita sūt. Effūdo. as qō ē a fūdo euerto. Lęcil. Res pubulica amisso ⁊ effundato pulcherrimo non parua fecerat iactura. Suffundo subijcio. Uar. Qui in domib⁹ lateritijs paululū mō la pidibus suffundatis vt humozem fugerent habitabant.

Fundo. is. fundi. fusum liquefacio. Unde matella dicuntur fusa. i. liquefacta. Ply. Fusō ac super iniecto plūbo. Dunc Fusile. Fusor. ⁊ Fusorius. Qñ vō q̄ fusa ac liquida sunt spargi solent: fundere pro spargere ponit. Claud. Et pessima fudit vinacadis. Lac. li. vj. Fundendus ad vltimū curoz oia deniq; amara ⁊ grauioza patientur ferenda. Aliqñ pro Prosternere Uirg. Nec prius absistit q̄ sternere septē ingentia victoz corpora fundat humo. Aliqñ p̄ pstigare quod vernacula lingua dicimus mettere in rotta. Liu. li. j. Exercitū fundit fusum persequitur. Aliqñ p̄ abūdāter pbere Uirg. Ipsa tibi blandos fundent cunabula flozes Aliqñ pro large loqui. Idē li. iij. Lalia fundebat lachrymās. Aliqñ pro Demittere vt apud eundē. Cristisq; auerrice flāma fundit. Huius cōposita sunt. Affundo: ad aliquid fundo. ply. Expzimitur foliis succ⁹ mollissimis in pila tusis affuso paulatum vino austero. Confundo pturbo oppzimo: siue oia in vnū misceo coniugo. Liu. lib. j. Alteris vbis duo populi in vnū ofusi sunt. Uirg. li. iij. Qui nūc oze aretbusa tuo siculis confunditur vndis. i. coniungitur Ply. Et si misceantur facilę confundunt colozem idest perturbant. Circumfundo. circum circa spargo. Apul. Atq; eo liquoze stabulum omnem circumfundit. Uir. Undiq; vi sendi studio troiana iuuentus circūfusa ruit. Defundo. Deoz sum fundo. Lic. lib. iiij. ad her̄. Nā vt forte hic i balneas venit cępit posq; defusus ē defricari. Diffūdo. effūdo de q̄b⁹ supza. Infundo ius fundo. Col. li. ij. Merumq; faucib⁹ si esta uerint boues infundet. Die. Lęlestis plane imber virgineū i vellus placido se infundit elapsu. Dic Infundibulū. Quandoq; infundere est supza fundere. Uir. li. j. ge. Certati largos humeris infundere rozes. Qñq; abūdāter fundere. Dier. li. ij. festina ⁊ veni qñ infunderūt philistum sup terrā. Interfundo: in medio fundo. Amb. de filio prodigo. Et q̄si interfuso luxurię estu secularis diuoztia habere sanctozū. Offundo pfundo: valde siue p oēs partes fūdo spargo. Oui. Perfudit q; genas lachzymis. Die. Uere plena p quā largo sācti spūs imbze perfusa est omnis creatura. profundo Refundo repēdo. Seneca. Jd erat non tam accipere beneficium q̄ refundere. Interdum restituo quod sparsum erat. Idem. Quicquid deerit ex meo refundam Interdum Reiscio. vt Oēm culpā in te refundā Interdū retrofundo euomo. Ply. Oō besterna crapula ingurgitauerat palā refudit. Suffundo est supza fundo. aut deoz suz inijcio. Col. li. vij. Lasse ⁊ estuanti mulę ad eos in fauces dimittit: verūq; i os suffundit. plau. in Uir. Mane suffundā aquulā. interdū fozinsecus spargo q̄ infundo potius de interioz parte dicaf. Uir. li. j. ge. At si virgineū suffuderit oze rubore vētus erit. Ser. Suffuderit fozinsecus habuerit. hic Suffusio q̄ morb⁹ ēoculoz vulgo Lataracta vocant. hęc pacentesi curatur. Est autem παρακεντησις quę manu fit a chirurgis dum curari aliter moz bi non possunt. inūgitur prius locus: deinde vel acus vl̄ hamulus infingitur. idq; pacentesis dicitur. interdum Suffundere est subijcere a quo suffundatū subiectum dicim⁹. Tractum a fundamento. Uar. Qui in domib⁹ lateritijs paululū modo lapidibus suffundatis vt humozez fugerēt habitabāt interdum Lōfūdo: siue ruboze perfundo. Die. Nec ⁊ huius Theophrastus differens quem non suffundat chzistianoz quoz cōuersatio ē in cęlis: Li. pro inspargo posuit ad Lētulū scribēs. Noui animū cū mihi amicissimū tū nulla in ceteros maliuolentia suffusum. Superfūdo. Lac. li. vj. Extinguitur ꝓtinus tāq; igni aquaz superfuderis. Trāsfundo de vno ad aliud fūdo spargo mittoue. Li. Dolobellę. Libētius oēs meas laudes si mō sunt aliq̄ meę laudes ad te trāsfuderim q̄ aliquam partē exhauserim ex tuis. Lato ō re rus. vbi dies. xxx. preterierint transfundito. ita relinquito.

Fundito. as. pe. cor. sępe fundo. plau. in am. Cum cruciatu tuo istęc bodie verna verba funditas.

Funus. tam mas. q̄ fę. gñis est: ⁊ a fundo. is: deduci videtur: q̄ dum trahit atq; attenuatur linum fundi videatur.

Funalia cęrei. q̄ ante vsum papiri funes cęra circundatos habere solebāt. funales vō equi sunt qui fune. i. reste iuncti currum pcedunt. Sue. i Tiberio. Hę hīc pubescens actiaco triū pbo currū augusti comitatus est sinisterioze funali equo.

Funus. eris. pompa q̄ fit in exequijs mozтuoz. Ennius. Nemo me lachzymis decoret nec funera fletu faxit. A funalibus dictū funus q̄ incensi funes mozтuis pferebant: qñ noctu esse rebant cadauera vel potiꝰ qñ φορος λεγεται και φουνος ιωνικως φενωγαρ και φονευωεσι τοαναι ρεο. Interdū sigt mōtē. Uir. Nec mozitura tenet crudelis funere dido. Interdū ponit p cadauere. Ter. Efferē funꝰ Interduz pro sepulchzo. Uir. Ergo instauramus polydozo funus.

Funereus. a. um. quod ad funꝰ pertinet vt funerę mulieres ad quas pertinet funus vtputa sozoz ⁊ mater.

Funerale dicitur quicquid ad exequias pertinet.

Funebze. pe. coz. similiter qō ad funus pertinet: vt funebzis pōpa. Quintil. Quid sibi velit ille funebziū lōgus ozdo pompaz Et funebzes tibię q̄bus in funere canebaf. Aliqñ ōz cędibus plenū vel mozтale. Hora. in Ser. funebze bellum dixit.

Funero. as. pe. coz. sepelio. Ply. lib. xxxiij. Qui funerari se iussit sestertijs vndecim milibus.

Funestus. a. um. quod est funere inquinatum. vnde funesto as. Et funestum mozтiferum cruentum. Sene. vox illa funesta reip. Item funestum quod funeribus adhibetur vt funesta tibia qua ad funera canebant.

Funesto. as. funere inquino. vnde domꝰ funestata: quę aliquo funere affecta est plau. paternam domuz funestati. Aliquādo funestare est cruentare.

Funabulus. pe. coz. q̄ graditur per funes. Dūc greci schenobata dicunt. Funabulus vō pro fune posuit Piero. de morte Paulę. Jactent alij pecunias ⁊ in cozbonam dei ęra conge sta: funabulisq; aureis dona pendentia.

Funepeus. idem quod funabulus. Apul. Comędus sermocinatur tragędus vociferaf: funepeus periclitatur.

Funiculus. cum sit diminutiū a fune: vt Funiculꝰ duplex difficile rumpif. ponit tū quandoq; pro mensura certi itineris: vt apud ps. Semitā meā ⁊ funiculū meuz iuestigasti. Juxta eni egyptios in ripis fluminū solent naues funibus trahere certa habentes spatia q̄ appellāt funiculos vt labozi defessorum recētia trahētiū cola succedat. nec mirum si vnaquęq; gēs certa viarū spatia suis appellet noibus. Cū ⁊ latini mille passus vocāt: ⁊ galli Leugas ⁊ rastas vniuersa germania Atq; in singulis nominibus diuersa mensura sit.

Fungus. a funere vt quidā aiūt descēdit. q̄ vescētibus periculosissimus sit cū vl̄ caligaris clauus. vel chalybis rubigo: aut pāni marcoz affuerit aut si serpēs pmo patescentē adhalauerit. Fūgoz diuersa sūt gña nā sunt boleti: pratēses albi qui i

ꝓzati nascunt Spongioli a similitudie spōgię vigitelli a vigitis
A pozrigine pozriginosi. Nascunt ꝛ in arborib⁹ fūgi: ꝛ ī spi-
nax radicibus Dic fungosus.a.um. qō ē rax ꝛ lene ad simili
tudinē fungi.ply. Dunc totum fungosa replet medulla.

Fungor.eris. functus. Fūgi figt vti seu officiū.aliq̄d aut digni
tatē bēre.agereqz: vt fūgor officio delegato.fungor p̄tura.fū
gor vita.qō ē fūgor officio vitę ꝛ munerę admīstrādi corp⁹.
inde defunctos mortuos dicim⁹ q̄ munia vitę pegerunt. Et
ostruit cū ablō. Lac. Ita enī delegato sibi officio fūcti sunt.
Aliqn cū actō. Ter.ī adel. Aeschin⁹ tu⁹ neqz bōi neqz liberal'
fūct⁹ ē officiū Uiri.pla.ī Mne. Nā pasit⁹ octo hoīum mu
nus facile fungit fungi quoqz finire ōr. Un vita funct⁹ ōr q̄
vitā vniuit. Lac.li.iiij. Et cū magisterio functus fuisset tra-
deret ī man⁹ ipsos. Hui⁹ cōpositа sūt Defūgor qō ē expedio
finē facio pago cesso ꝛ liberor:ab aliquo officio vel munere
Uir.O tādē magnis pelagi defuncte piclis.i.q̄ finisti ꝛ euasi
sti picula Liu.Defūcta morbis corpora salubriora eē cępe.i.
q̄ euaserūt morbos. Ter.ī adel. Utinā b⁹ sit mō defūctū.i. vti
nā b⁹ malū vltimū sit quo defungat'. ī quo finiat officiū suuz
.f.eschino talia ppetrandi refungor perfecte fungor. Li. Len
tulo. Cū ꝛ honorib⁹ amplissimis ꝛ laborib⁹ maximis per-
functi essemus. Idē. Perfuncto hoc misero fataliqz bello.

Fuo.is.fui.futū.figt aruo.plau.in am. Neqs tā audax fuat bō q̄
obuiam obsistat mihi.hinc Futo.as.de quo infra.

Furū obscurū.a quo Furn⁹ fornax.Fumus furie fuligo fulica.

Fur.generis cōis subtractor a fero q̄ ferat.i.auferat res alienas
Uel vt inqt Uar.li.xiiij.rex diui.a furno nigro q̄ furta clam
fiāt.ꝛ plerūqz ī nocte Sabinus a fraude. Alij a grēco φωρα
quo Furtū deducit'.Differt āt fur a Latrone sm Piero.q̄ fu
res insidientur ꝛ occulta fraude decipiāt Latrones audacter
aliena diripiāt.Qui enī furāt' nocte furāt' ꝛ ī tenebris.Un si
gnificāter ait Osee.q̄ fur clā ingressus sit:ꝛ latrūculus expo-
liet foris.sed plerūqz indifferenter ponūt'. Per trāslationez
qnqz fur capit' ꝓ seruo. Uir. Quid faciēt oēs:audēt cū talia
fures:Cōpositа sūt bifur ꝛ trifur. Plau. Uerberalissime ēt
rogitas nō fur.Sed trifur.i.sūme fur.Aurifur q̄ furat' aurū.

Furculus sm Prisc.diminutiuum est a fur.

Furunculus ēt diminutiuū a fur.Cic.in Piso. Olim furūculus
nūc ēt rapax.Accipit': ēt qnqz ꝓ mustella syluestri q̄ ī cauer
nis cuniculi capiunt'.Et furūculus ōr tuberculū acutū cū in
flāmatione ac dolore in carnosis maxime partib⁹ vt scribit
Halien⁹.Prouenit ex humorib⁹ crassis differtqz a phimatę
q⁹ b⁹ maius ē furūculo rotūdius atqz planius. Fit ēt furūcul⁹
ex capillamēto. Col.li.v. Plerūqz aūt germē decicatrice pro
cedit quod siue longū prosiluerit in flagellū submittitur:siue
breuius in pollicez:siue admodum exiguum in furūculum:is
ex quolibet ꝛ nimio capillamento fieri potest. Dictus furun
culus:q̄ quasi furtim nascatur.

Furtū.vt Pau.iurecō.diffinit.ē otrectatio rei fraudulosa lucri
faciēdi grā vel ipsius rei: vel ēt vsus eius possessionisue qō
lege nālī prohibitū est admittere. Ueteres tīn vocabāt furtū
quicqd clanz cōmitteret. Uirg.vulcani martisqz dolos:ꝛ dul
cia furta. Hinc furta ꝓ adulterijs legunt'. Tibul. Lellari vult
sua furta venus. Pro insidijs Uirg.lib.xj. Furta paro belli
cōnexe in tramite sylue armato vt binas obsidaz milite fau-
ces. Sal. li.i. historiarū metu gētis ad furta belli peridoneę.
Furta domestica vocātur quę serui dominis vel liberti pa-
tronis: vel mercenarij apud quos degunt surripuerunt.

Furtim aduerbium significat latenter. Uirg.lib.iij. Insęlix pa-
mus furtim mandaret alendum.

Furax.acis dicitur qui facile furatur.

Furtificus.a.um.quod furtum facere solet. Plau.in persa Ubi
illa altera est furtifica lena:

Furtiuus.a.um.pe.pro.quod furto raptū est:in figone passiua.
Plau.in pen. Quę furto:raptę erant furtiuas vendere ingen-
nuas collibertus meus qnqz furtiuū dicit' clandestinuz. Un
ꝛ furtiue litterę ꝛ furtiua scripta quę artificio quodam fiūt
ne legi possit ab alio q̄ ab eo ad quem scribuntur Hel. Res
quasdam occultas nunciare regi furtiuo scripto volebat.

Furor.aris.furtū facio: vt apō aplm. Qui furabat' iā nō furet.

Furfur:nomen auis: ꝛ purgamentū farinę.Un Furfureus.a.
um.quod est ex furfure. Et furfures: morbus capilloꝝ.

Furca a fero.instrumentum quo stramenta faruntur.Unde bi
furcus ꝛ bifurcatus:ꝛ bifurcatim. Huius diminutiuum est
Furcula a quo fit aliud diminutiuum Furcilla.

Furcilla.diminutiuum a diminutiuo furcula est: ꝛ significat in
strumentum quo frumenta cillentur.i.mouentur. Nam Cil
lire mouere est: ꝛ quo fenum: palea ꝛ id genus reliqua im
mentis ministrātur. Doc rustici in fęno colligendo vtuntur
Uar.lib.i.de re rus. Uerba cum crescere desint ꝛ ęstibus ar-
cit subsecari debet: ꝛ ꝙ perarescat furcillis versari.

Furcilis.pe.cor. Instrumentum bidentatum tridentatum vel
quo vtimur ad extrahendum fimum.

Furciferi dicebant' serui q̄ ob leue delictū cogebant' a domino
ignomine magis q̄z supplicij cā circa vicinos furcaz in collo
ferre subligatis ad eam manibus ꝛ pdicare peccatum suum
simulqz monere cętęros ne q̄d simile admitterent. Un Plu-
tar. in vita corriolani. Furcifer hīc nomen est q⁹ maxima pę
na apō antiquos seruo peccāti erat vt is plaustri lignum ad
temo affigit' spectāte vicinia ferens circūageret. Qō vbi fa-
ctū erat infidus a domesticis ꝛ vicinis existimat⁹ furcifer ap
pellabat'. Nā latini lignū illō furcā appellāt. Hic Trifurcifer
summe furcifer dicitur: sicut Triuenefica summenefica.

Furor furoris. Insania q̄uis iter se differāt: sicut Li.li.iii. Tul.
declarat. Itaqz nō ē scriptū si insanus sed si furiens esse inci-
pit. Insaniam enim esse censuerunt in constantiam sanitatę
vacātē q̄ tn posset tueri officioꝝ ꝛ vitę cōez cultū atqz vsitati
Furorē āt rati sūt mētis ad oīa cęcitatē. Qō cū maius ē vi-
deat' q̄z insania tn eiusmodi ē vt furor ī sapiētē cadere possit
nō possit insania. Fit enī furor aliquando vitio valitudinis
vt in his q̄ melancolici appellant': quos tamē Aristoteles ei-
suit habere aliquid in aīs pręsagiens atqz diuinū. Aliqn ac-
cipit' ꝓ mente vi quadā diuina concitata q̄lis est furor poe-
tarū. Negat quippe Democritus quēpiā poetā magnum ē
posse sine furore. Li. Inest igit' aīs plagitio extrinsecus im-
cta atqz iclusa diuinitus. Ea si exarsit acrius furor appellat'
cū a corpore animꝰ abstractus diuino instinctu ꝛcitat'. Inter
dū furor sumit' ꝓ nimia ira. Luc. Quis furor ciues: q̄ta hi-
cētia ferri:Sed iter irā ꝛ furorē. Piero. Doc interesse scribit
q⁹ furor sit vindicta irrationabilis cū fellis amaritudine. Ira
vō cōmotio aīę Dictus furor ꝙ huc atqz illuc temere feratur.

Furię dee furoris sunt dictę: ꝛ noctis acherontisqz filię fuisse
memorantur. Alecto. Tisiphone. ꝛ Megęra. Uir. Dicuntur
geminę pestes cognomię dirę: ꝛ quas tartarea nox ītępesta
megeram vno eodēqz partu tulit. Ficte sunt a poetis infer-
na loca furias habitare sed tormenta scelestę mentis esse ve-
teres voluerunt. Cic.pro Roscio. Nolite putare quemad-
modum fabulis sępenumero videtis eos qui aliquid impu
sceleratęqz cōmiserūt agitari ꝛ perterreri tędis ardentibus
sua quęqz fraus ꝛ suus terror maxime verāt: suū quęqz sce-
lus exagitat: amentiaqz afficit: suę malę cogitationes conscī
entięqz aī terreni. Dę sunt impijs assidue domesticęqz furię
quę dies noctesqz parentū pęnas a sceleratissimis filijs re-
periant. Tres etiā furię figt tres aī affectus qui hoies inoīa
facinora ꝓcipites agūt. Uidelicet. Ira: cupiditas: libido. Ira
vltiōez desiderat: cupiditas opes: libido voluptates. Desīs
Euripides ī Oreste tragedia: ꝛ aliud est parcę clotho lache-
sis atropos: de q̄bus cebetes thebanus in pictura vitę, ὁ δὲ
γερων οὗτος ἐστὶν ἀνωφελὴς ἐχων χάρτην τίνα ἐν τῇ χειρὶ
καὶ ἑτέρα ὥσπερ δλείκνυσι τὴν τύχην καὶ μοῦσα
καλεῖται προσαιτεῖ δὲ τοῖς εἰς πορφύραν ἠσκημένοις τὴν
δὲ αὐτοῖς τοῖς εἰνῶσαν εἰσὶ λεωσίν εἰς τὸν βίον
καὶ δείκνυσι ποίαν ὁδὸν αὐτοῖς δεῖ βαδίζειν εἰ
σωζεσθε με ἀκουσίμεν τὸν βίον.

Furiosus. dicitur a quo furor nunqz recedit.

Furo.is.insaniui.ira exagitor. Apul. Furit ensem corripit: ferf
in eum pręceps: nil tale timentem aggredit'. Quandoqz Fu
rere est insanire. Cice.lib.j. offi. Uersutum ꝛ calidum factum

Solonis qui

Solonis qui quo tutior vita eius esset ⁊ plus aliquãto reipub. prodesset furere se simulauit.

Furo.as.cum furore concito. Hor. lib. car. Quę solet matres furiare ęquarum.

Furiatus. qui ex causa furit. Uirg. Non tulit hanc mentem furiata mente coorebus.

Furibũdus q̃ vehemẽter furit. Sal. Tũ ille furibundus qñ q̃dẽ circũuentus inquit ager incendiũ meũ ruina extinguam.

Furnus. a furno. i. nigre colore pp fuliginem vel pp obscuritatẽ quã intus hz vt inq̃t porphirius. Locus in quo panis coquit. Differt q̃ a clybano q̃ clybanus nobilis est: ⁊ q̃n puus furnus: testuq̃ aliq̃n tegit: ꝫ fere e metallo fit. Interdũ ẽt ex lapide ẽstat: nõ tam pani q̃ alijs dapibus coquẽdis seruiẽs Furnus vo ex Lemento ⁊ calce cõstat magnusq; ⁊ ĩmobilis est. Ply. Lotrices quoq; decussi lini clybanis ⁊ furnis pbent vsum. Os furni prefurnium dicitur.

Furnaceus. a. um. quod ad furnum pertinet. Idem. Nam furnaceis panibus binas adiiciunt libras.

Furnaria absolute dr: sicut Lenacularia: ⁊ Sagaria. Dr autem quis furnariam exercere qui ex furno panisq; coctura quęstum facit: vel qui furnos locat ꝺuctorib⁹. Sueto. de Uitel. Luius filius sectionibus ⁊ futuris vberius compendiũ natus ex muliere vulgari antiochi cuiusdam furnariam exercentis filia equitem roma genuerit.

Furnarię mulieres vulgo dicuntur furno operantes.

Fuscina pe. cor. telũ tridẽs siue trisulcũ piscatorũ qõ fundo natãria capiat ĩsigne neptuni erat: vt apud Priapeiã. Neptuni fuscina telũ hoc ẽt Rhętarij i gladiatorij ludis vtebantur. Iuue. Uiderat hoc mõstrũ manicati fuscina gracchi.

Fuscinula diminutiuũ parua fuscina. Piero. lib. j. R. Habebat fuscinulam tridentem in manu: ⁊ mittebat eam in lebetem: ⁊ quod lenabat fuscinula sibi tollebat.

Fuscus. a. um. color subniger. i. non plene niger: qualis est Indorum meridionalium ⁊ ethiopum color.

Fusile pe. cor. qõ fũdi põt: seu qõ fusum est: vl qõ pnũ ẽ ad fundendũ. Hel. Qui sũt lenes ⁊ fusiles ⁊ ĩportuni locutores.

Fusorius. a. um. qõ ad fusionẽ hoc est liquefactionem pertinet: seu quod funditur: aut fundi potest: vt opus fusorium. Pier. in exo. Formauit opere fusorio: ⁊ fecit ex eis vitulum cõflatilem. Fusorium vas in quo metalla liquefiunt. Et ars fusoria ars fundendi miscendi transmutandiq; metalla.

Fusores qui fundunt. i. liquefaciunt.

Fusus. a. um. participiũ a fundo is. Fusus fusi instrm qõ mulieres nendo digitis voluunt: vt est illud. Et digiti eius appręhenderunt fusum. Fusim aduerbium sigt sparsim.

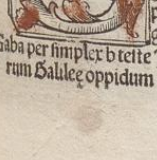
Fustigo. as. penul. produ. fuste stimulo.

Futo. as. redarguo a quo Confuto ⁊ Refuto. vide in dictiõe refuto. Cato. Futauit vsus est pro sępius fuit.

Futio. futis. effuo: a quo componit Effutio: de quo alibi.

Futile. pe. pro. qõ facile fundit. Uñ vas futile: qõ erat latissimi oris ex altera parte arctũ qõ statim positũ effundebat. Utebant eo in sacrificiis deę vestę: qrã q̃ ad sacra hausta in terrã põnit. Qõ si fiat piaculũ est. Uñ excogitatũ vas est qõ stare nõ posset: ꝫ positũ statim effunderetur. A quo Futiles dicti sũt qui continere tacenda non possunt sed ea effundũt Apul. Lenis homo ⁊ futilis ac rimarum plenus.

Futuo futuis futui fututũ. obscenũ verbũ: qõ a fucio deduci videtur. Cum nihil aliud sit futuere q̃ semen effundere.

Littera muta est

Quę in verborũ prędentis mutatur in ct. vt legor lectus. Agor actus. Aliqñ i. s. vt spargo sparsi: mergo mersi. Aliqñ in x. vt rego rexi. pingo pinxi. Apõ grecos: qõ illi per c. scribũt: qñq; nos per g. scribimus: vt κυκνος nos cygnus: illi κιβιος nos Gobi⁹ vl gobio

Gaba per simplex b tette Josepho lib. v. antiquitatum iudaicarum Galilee oppidum est.

Gabba per duplex bb. Syrię vrbs est.

Gabaon. olim metropolis ⁊ regalis ciuitas. Euheorũ: ⁊ nũc vt refert Hieron. ostendit villa eodem noie in quarto miliario Betelis cõtra occidentalẽ plagam iuxta rbama: vbi Salomon oblatis victimis diuinũ meruit oracul'um.

Gabanitę. pe. pro. sunt populi in Habaon habitantes.

Gabate. pe. cor. vasa concaua edulijs pulmentarijsq; aptissima Mar. Transcurrunt gabatę: volantq; lances. Et alibi. Sic implet gabatas parapsidesq;.

Gabalus. pe. pro. apud veteres crux siue patibulum dicebatur. Uar. Nos barbari q̃ innocẽtes in gabalum suffigimus homines: vos non barbari q̃ noxios absolutis.

Gabalum penul. cõmune oppidum Auernorum in gallia aquitana. Narbonẽsi terrę proximũ. Hinc gabalici populi apud quos olim fiebat optimus caseus.

Gabij. orum. Uolscor⁹ vrbs fuit. lxx. milibus passuũ ab vrbe distans: a Halacto ⁊ Bio fratribus siculis condita: sicut scribit Solinus. Ubi latomię plusq̃ reliqui lapides romę suppeditantes. Hinc gabani dicti sunt homines Habijs habitantes.

Gabinus. pe. pro. toga quę sicut docet Seruius sic in tergũ reiecta est: vt vna eius lacinia a tergo reuocata hominem cingat. Quo vestimenti genere vtebat consul bella indicturus.

Gabziel hebraicę. latine fortitudo dei dicitur.

Gaderes. ciuitas Syrię non longe ab Ascalone. Ex qua Theodorus rhetorice prędeptor: qui Strabonis ętate floruit Hadarens dictus est.

Gaddes. duę insulę sũt ⁊ vtranq; tã singulari numero gaddes q̃ plurali gaddes appellamus: ⁊ sũt in fine bethicę: puincię ⁊ in extremo nostri orbis versus occidentẽ vbi Europa ab africa dirimit. Uocabulũ penum est qõ septum indicat: eo q̃ in morẽ sepis circundet. Hadis maior insula quã alij Erythream qñ tyrij ab origine eor ozti ab Erythreo mari serabant. Alij approdisiam quidã Junonis insulã vocauere. Distat a culpe septingentor ąquaginta stad. iteruallo: parua quidẽ insula sed virorũ dignitate excellens in qua equestris ordinis gaditanos quingentos in vno censu numeratos alij qñ fuisse cõpertũ est in vno atq; perexiguo oppido qõ gaddũ vocabat. In hac ĩsula geryones habitauerũt: gadis mi nor insula hz oppidũ ciuiũ romanor⁹ qõ Julia appellabatur In gadeo erat templũ. Herculis honoratũ in quo quidã columnas illas esse existimant quę Herculis colũnę nuncupãtur. Sũt aũt ex ere cubitor⁹ octo. Inde gadditanus. a. um. pe. p. vt mare gadditanũ. Et gadditane puellę dñr libidinosę ꝓcaces. Mar. Tã tremulũ crissat tã blandũ pzurit vt ipsum Masturbatorẽ faceret hyppolitũ gadditani orũndi sunt a Tyrijs. vnde Luc. Tyrijsq; a gaddibus hospes.

Gaddir neutri gñis vrbs opulẽta in gaddibus: de q̃ Plin. li. v. ait. Ut alij tradiderũt Tartessum bispanię ciuitatẽ quã nũc tyrij mutato noie gaddir habẽt. Rufus festus in descriptiõe orbis gaddir ꝑma fretũ solida supminet arce tollitq; caput geminis inserta colũnis. Hęc otinuissa prius fuerat sub noie psico. Tartessumq; de hinc tyrij dixere coloni. Barbara q̃n etiã gaddes banc lingua frequẽtat. Pęnu quippe locũ gaddir vocat vndiq; septũ. Suidas, γαδειρατοποσκατα την σμεριαν μοιραν μεχρι τουτου λεγωνοη ρακλης και μηδυναι μενος διελθειν ηλασ παρα ουεγχωρι ωνλαβων ιδρισατο.

Gętulia. pars aphricę quę prorimos habet garamantes. Inde getulus pe. p. Uirg. lib. iiij. Destruat vt captã ducat gętulus biarbas. Juue. Lũ gętula ducez portaret bęlua luscũ. Ouid. Quid dubitas vinctam gętulo tradere biarbę: gętuli aphricę populi sunt aphricam initio libyes haberunt deinde aphri postea getuli: postremo Numidę.

Gagates nomen fluuij in sicilia: ⁊ nomẽ lapidis prędosi in eo pmũ reperti: q̃uis etiã in Anglia abundet. Dic lapis q̃uis rudis ⁊ rusticus videat: diuini tũ nescio quid in se hz. Ignẽ enim alit in lacticibus quem solo oleo licet extingui. Si q̃s autem aquã ⁊ eius lapidis frustula biberit: si carnis senserit maculas extemplo emingit: neq; cohibere vrinaz potest. Ut

si virgo non cogitur meiere.

Galaad.mons est:a quo ciuitas in eo condita:sortita est vocabulum:quam ⁊ accepit de amoreorum manu galaad filius Machir filij Manasse.

Galactopotę.pe.p.lac potantes.Lol.lib.viij.Quibusdā nationibus frumenti expertibus victum cōmodat ex quo nomadum getarumq; plurimi γαλακοτοπῶται dicuntur.

Galba vermiculus mirę exilitatis:qui nascitur i ęsculis a quo qui primus Sulpitiorum cognomen galbę tulit ab exilitate ita vocitatus est:q̄ alii econtrario:q; ppinguis fuerit nōia tum scribūt.Talē enī galli vocant galbam:alij q̄ō oppidum hispanię frustra diu oppugnatū illatis demū galbano facibus succenderit.Nōnulli q; in diuturna valitudine galbeo: hoc est remedijs lana inuolutis vteretur.

Galanthis idis.mustella:a qua piscis quidam dictus est:hęc ⁊ Hale dicitur: ⁊ Haleus.

Galbanus.pe.cor.feminini gn̄is:⁊ Halbanuz neutri.succus est siue lachryma cuiusdaz herbe filis ferulę quę in ipso frutice in estate prorumpit:⁊ multis est apta medicaminibus: greci χαλβανον dicūt:per ch nostri vōch in g cōuertunt.Vide. in ecclīastico.Et quasi styrax ⁊ galbanus ⁊ vngula ⁊ gutta. Lac.li.ix.Nic ebulū stridet:peregrinaq; galbana sudant galbanū in styria gigni testis est.Ply.li.xij.Qō sinceruz si vzak fugat nidore serpentes.Est ēt hoc noīe genus vestimēti delicatorū a colore albano ac sublucido quod nullos hz pilos. Iuue.Cerulea inductus scutulata ⁊ galbana rasa.Inde galbanatus nomē sīe participio formauit.Martial.qō est galbano indutus.Accipiturq; pro noīe molli ⁊ effeminato.

Galbin⁹a.um.pe.p.mollis ⁊ lasciu⁹.Mar.galbinos hz mores Tunica quoq; galbina a colore dcā ē.Flauius Uopisc⁹i au relião.Inter hęc fuit tetric⁹ chlamyde coccea:tūica galbina.

Galbuli:pilę cupressi.Uar.lib.i.de re rust.Quędā ad oziendū sūt vsq; adeo parua vt sint obscura vt cupressi.Nō enī galbuli qui nascunt.i.tanq̄ pilę paruę cozticę id semē bis intus primigenia semina dedit natura.

Galbeū ornamēti muliebris gn̄is.Galbaneus mali odoris.

Gale:mustella.Arist.li.de aīalibus.Galle quotiēs dimicatura cū serpente est.Ply.Mustellę cū anguibus visę sūt pugnare quotiēs fictę sunt rutę foliū morsu apprehendentes.

Galeus piscis qui a nostris etiam mustella dicitur.Ply.Pasti nacam piscem venenatum persequitur galeus.

Galea.cassis.a galero quo multi veteres vsi sunt:a qua galeati dicuntur qui galeis armati sunt.

Galeola cū accētu i aīpe.vas finuosum a galeę similitudine dictū

Galeote non mō stelliones appellant:sed ⁊ vates quidā in sicilia ⁊ attica a galeote apollinis filio qui frater Telmessi eius traditur qui Telmessum vrbem in Caria condiderit oraculo ex Dodone accepto.vnde Aelianus scribit Dionysiū tyrannum galeotas solitum consulere in Sicilia.

Galerus.⁊ galer.pe.p.peleus rotūdus q; in modū galeę cēt factus vt inq̄t Uar.Sta.Et tēperat astra galero:accipit̄ interdū pro coma aliena quā ad galeri effigiez formata capiti ita aptare solemus vt iternosci nō q̄at.Hoc apud.Sue.in cali. capillamentū noīatur.Huius diminutiuū est galericulus.

Galerita.pe.p.auis quę nūc a lauda ōra galeri similitudine Uarro galericū appellat q; plumā elatam in capite habet.

Galesus.pe.pro.fluuius iuxta Tarentū.Uirg.lib.v.Qui niger humectat fluentia culta galesus.

Gallus Cybelis sacerdos:a gallo phrygię fluuio cui⁹ aquā qui gustassent reddebant̄ insani.Et galbus galinaceus auis nocturnus vigil quē excitādis in opera mortalib⁹:rumpēdoq; somno genuisse putētia diuina vr̄.Est ⁊ nomē gētis:⁊ nomē viri.pprium ⁊ formā corpis sign̄t vt inq̄t Quintil.i.castratū.Nā tales erāt galli sacerdotes Cybeles:de q̄b⁹ Aug.li.vi ci.dei.refert:q; iō absciss⁹ mri deū seruirēt: vt figaret eos q̄ semine īdigeāt terrā sęq; oportere q̄ mater deū nominat.

Gallus.a.um.q; ex gallia est.Unde galli dicti sunt qui ex gallia originem habent.

Gallia:regio Europę a candore ppli dicta.Gala enim lac latine dr.Nā mōtes ⁊ rigor ęli ab ea parte solis ardorē excludūt vt nō eor corpora colorent:q̄ triplex est tonsa.s.sine togata. Lomata ⁊ brachata:gallia togata dr.Cisalpina:vt Ply.li.iij. scribit Mar.Gallia romane nomīe dicta togę.Lomata cognominant̄ ois trāsalpina gallia quā in tria pplor gn̄a histo rici diuiserūt.Belgicā.Celticā:⁊ aquitanicā q̄ remonica alī dicta est.Nā a scalde ad sequanā Belgica.Ab eo ad garum nā celtica:eadēq; lugdunensis.Inde ad pyrenei montis excursum.Aquitania:augustus q̄drifariā diuisit addita Lugdunēsi,puincia.Ammianus in multi ugas ,puincias diuisit vtpote q̄ primā ⁊ scdaz lugdunensez:⁊ primā ⁊ scdam aquitanicā faciat gallos celtas noīe regis dictos: ⁊ ab eius mris vocabulo galatas sermo grecus appellat.Narbonēsis vo puincia appellatur pars galliarū Bracata autē dicta est a genere vestium:a gallia fit gallus.a.um.de quo ante.

Gallicus.a.um.pe.cor.qō ex gallia est:vt arma gallica.

Gallicanus.a.um.idē qō gallicus:vt gallicanę vestes.

Gallius.a.um.sicut gallicus ⁊ gallicanus.Salu.lib.iiij.histor. Due gallię mulieres conuentum vitantes ad menstrua soluenda montem ascendunt.

Gallogręcia.galatia dicta est:a qua Gallogręci.Nā cum galli multitudine abūdantes relicto natali solo italiam inundassent gręciā impleuerunt Macedoniam occuparunt:in asiā transierunt duce Leonorio qui gallogręciam mixto et gallis gręcisq; vocabulo cognominauerunt.

Gallicia regio hispanię quę vt Justinia.refert a Teucro Thelamonis filio.

Galatia gręce γαλατια per simplex l regio minoris asię.Hęc ab oziēte.Cappadocia ⁊ halyz fluuiū ab occidēte bithynia ⁊ asia a meridie pāphilia a septētrioe pōtū euxinū:quā olī galli ex europa veniētes habitarūt:⁊ gallogręcia dicta est.

Galate.pe.cor.ppli qui gallaciā habitāt.Di pmo gomorite dicti sūt a gomer iapheth filio vt Josephus lib.j.refert:⁊ fratre aiacis q̄ ad ea loca veniēs ibi sedes posuit:nūcupata est.

Gallina auis nota:a quo noīe deducunt̄ hęc adiectiua.

Gallinaceus.a.um.quod ex gallinis est: vt pullus gallinaceus Uarro.Gallinaceis enim pullis bis deni dies opus sunt pauoninis ter noueni.

Gallinaceus substātiuū ipse gallus.Posceni⁹ niger ob vni⁹ gallinacei direptionē decē cōmanipulares.q̄ raptuz ab imo comederant:securi percuti iussit.Sic gallinacia:gallina.Uar. Si ouа gallinis pauonina subijcies cū iam decem dies fouere cepit gallinacia tū deniq; subijcere vt vna excludant.

Gallinarius ⁊ gallinaria qui ⁊ quę gallinas curat.Plyni.libro decimo.Traditur quędam ars gallinarij cuiusdam dicēis quid ex quaq; esset.Uarro.Inter duas hostium sit qua gallinarius curator earum ire possit.

Gallinaria insula est in mari tbusco ſm Italiam otra montes liguſticos:vintimilliū albuminganiū.Alijs ab his villaticis inuectis a nautis ibi feris factis inusitatis:vt inq̄t Uar.li.iij. de re rust.a gallinis rusticis appellata.Est ⁊ sylua gallinaria Cumis vicina:de qua Licero ad pętum.Q.Lęparius obuiā mihi fuit in sylua galinaria:de hac Stra. Item scribit.Hoc quoq; in finu fruticosis virgultis frequens ⁊ arboribus syl ua est multis porrecta stadiis a quarum indigna.

Gallinarū:locus in quo morant̄ gallinę.Lol.li.ix.Gallinaria ostitui debent parte villę quę hibernum spectat orientem.

Gallicinium:pars noctis appellata est qua galli cantāt:quę est quarta castrensis vigilia.

Gallo.as.insanio.Uar.Et deā gallātes vario furore retinebāt studio

Gallulo as.pe.cor.pubeo.a quo gallulascо:pubesco:q; pubescētes vocem grandiorē ad galli gallinacei similitudinē faciant Neuius Cuius vox gallulascit.

Galla fructus quercuū.Greci quoq; gallaz lac noīant vī ⁊ galli scōm aliquos dicti sunt quasi lactei:gallam bibere ac rugas conducere ventri quasi ait Lucil.parsimonia esse vtendum:neq; gulę indulgendum:ventremq; coarctandum.

Gallaici:siue galleci:hispanię populi sūt gallis finitimi.Mar. Ne quę gallaico linuntur auro.

Galilea.pe.p.nomẽ ouarũ regionũ:ex q̃bus vna galilea gẽtiũ vocaẽ vicina tyrioꝝ finibus vbi ⁊ Solomon viginti ciuitates donauit tyrã regi tyri in sorte tribꝰ neptalim:altera galilea ozerga Tyberiadẽ ⁊ stagnũ genesareth ĩ tribu Zabulõ galilea teste ply.syrię arabię atq; egypto diũgit̃.terra ferax.

Galenus.pe.p2o.nomen medici excellẽtissimi ex pergamo asię vbe qui vulgo Halienus dici solet barbare ⁊ inepte:nam ελληνίζ γαληνος λεγεται απο του γαλακτος ωστε γωοίωμαι τουτεζι λευκοτητος.Quo noie etiã dictus est imperator romanus.

Gallumbri populi qui nunc romandioli vocantur.

Gamma grece latine lr̃a γ quę apud nos significat g.

Gamale.pe.coz.vrbs in iudea.Josephꝰ.Syrię habitatio q̃daꝝ fuit gamale.Sue.in Tito gamales appellat.Tarichiã inquit ⁊ gamalẽ vrbes validissimas iudee in potestatẽ redegit.

Gammarus.pe.coz.aquaticũ animal simile Lancri:vel vt quidam putant ipse cancer cui buna brachia denticulatis forcipibus ad caput porriguntur concoctus fit rubeus.Mar.Lon coloz in nostra gãmare lance rubes.

Gamos grece:latine nuptię.Dinc composita fiũt agamus:monogamus:bigamus:digamus:trigamus: q̃drigamus:octogamus.Piero.contra Joui.Nõ damno digamos: imo nec trigamos ⁊ si dici potest octogamos.

Gamphasantes populi in libia sine vllis vestibus viuẽtes.qui sicuti scribit Pompo.a pręlijs abstinent:cum nec tela tacere aut vitare nosc̃ant.Ideoq; obuios fugiunt.

Ganea.e.⁊ ganeũ.Lupanar meretricũ:gulosoꝝ diuersoꝝ ⁊ popina g.l.sit in terra nõ vt cenacula superius.Est enĩ locꝰ abditus ⁊ velut subterraneꝰ vinolẽtię ⁊ libidini aptus.Ter.in adel.Ubi ego illũ quęrã:Credo abductũ in ganeũ.Col.in plo.Moꝝ deinde vt apti veniamus ad ganeas quotidianam laconicis cruditatez exco quimus.Ply.tũ videt̃ innuere popinas esse in quibus victoria edulia conficiebantur:⁊ pro ipsa iglutie cibaritsq; Aut enim de pozco lib.viij.Neq; alio ex animali numerosioz materia gancę.

Ganeones.Eluones qui ganea frequentant.Juuena.Sed laudem filiquas occultis ganeo pultes.

Ganges.is.⁊ gangetis.Indię fluuius maximus.Alio nomine physon a grecis dictus:de paradiso exiens:quem alij incertis fontibus vt mlum:rigantẽq; vicina eodem modo ferunt Alij in Scythicis nasci:ipsamq; idiam secare direrunt: fluere oq; ĩ eum.xxx.amnes.Minimas gangis latitudo per octo millia passuum:maxima per.xx.patet.Altitudo vbi vadosissimus est mensuram centum pedum implet.Dictus ganges a gãge ethiopum rege vt ait Suidas.Quid.lib.iiij.met.Decolor extremo qua cingitur india gange.Dinc.

Gangeticus.a.um.Col.lib.ix.Jam nunc gãgeticas ⁊ egyptias auis temulenter eructant.Arrianus lib.v.de gestis.Alexandri mag.αυταξι λα οαλεξανερος αφικετο ωολιμεγα λην και ευδαι μονα τιν μεγισιν του μεταξυ ινδεῦ τεποταμου και υδασπου και εκατ οπορος βασιλασος ορωον αλεξανδρον.

Gange es.est vbs Indię regia.

Gangaridę vtinq̃t Curtius populi inter assyrios ⁊ Indos iuxta gangem qui nouem hostijs effluit.

Gangrena.cũ.ę.diph.Caro est emoꝝtua ex vlcere vel inflãmatione ac roboze.Subalbescat autez primo:demũ atra fit sensu amisso in,pminentibus mẽbris.i.inter vngues ⁊ alas ⁊ inguina.Et in senibus fere atq; his quoꝝ coꝝpus mali bintus est.Lucil.lib.j.saty.Serpere vti gangręna malo.

Ganglion.siue ganglion genus morbi in capite cũ humoꝝ quidam includitur.De quo.Colu.lib.vij.Est ⁊ ganglion vt docet Paulus nerui alicuius vel extitu:vel ex lassitudine cõtortio.Multis quidẽ oĩno partibus coꝝporis sz pręcipue mollibus:vt in extremitate manuum atq; pedibus.

Gannio.is.nui.vl gannij.itũ.Hannire pprie canes dic̃r cũ murmure:vel quasi plozando oqueri videt̃.Inde gãnitio ⁊ gannitus.Luc.Longe alio pacto gannitu vocis adulant:⁊ cũ deserti baubant in ędibus aut cũ plozãtis fugiunt sumisso coꝝpore plagas.Inde ad boies translatũ.Ter.in adel.Quid ille gannit:q̃d vult:Huius cõpositũ est Ogãio de quo infra.

Garamantes.ppli libyę psyllis finitimi a garamante Apolluni filio cognominati q̃ ibi garãma oppidũ ex suo noie cõdidit. A quo garamantius.a.um.⁊ garamantis.Jdis.Fuit ⁊ alius garamantes rex cuius filiã garamãtida.Juppiter apud bzagadam fluuium compręssit ⁊ ex ea genuit Diarbam.

Garganus.pe.p2o.mons in apulia.Luc.li.v.Apulus adriacas exit garganus in vngas.

Gargara.pe.coz.mutatione lr̃ę a κὰρη̃ καρας.i.caput capitis i.altitudinis altitudo καρκαρα capita:vnus est ex collibus montis Jdę.Est ⁊ oppidũ huius noĩs positũ in imis radicibus idę montis.Et de fluentibus inde humoꝝibus Gargara irrigant̃:fiuntq; feracissima:apud hanc ciuitatem tanta erat frugum copia:vt qui magnũ cuiusq; rei numerũ valet exprimere pro multitudine ĩmensa nominaret.vnde Ouid. Gargara quot segetes quot hz me thymna racemos. Dicit̃ ⁊ gargarus numero singulari.Strab.li.xij.Gargarus in superioribus ide partibus locus ostenditur:a quo gargara dicunt̃ Aeolica ciuitas greci γαργαρων neutro genere dicũt.Sũt ⁊ gargara in Mysia fũt qui Gargarus dici velint απο του γαργαρίξειν τας ωηγας.ideſt ab emittendis fontibus. Ouid.Lreberrima fontibus ida.

Gargarisso.as.sicut sonat Ply.lib.xx.Sedat anginas cũ melle ac hysopo ex aceto gargarissatũ:apud grecos γαργαριξω Fit aũt Gargarizatio in sũmo gutture.Et gargarizare sępe ad gurgulionẽ.i.guttur reuocare.Et duplici mõ construit̃. Nã res qua sępe guttur alluit̃ in noxiatiuo plerũq; in ablõ ponitur Ply.lib.xx.Uoci succus sub certamine vtilis:⁊ qui gargarizaẽ vna tumẽte adiectamẽta. Loz.li.iiij. Jn vetusto capitis dolore cõmunia sũt sternutamẽta excitare inferioza vehementer refricare gargarizare bis q̃ saliuã mouent.

Garrio.is.garrui.vel garri.itum inepte loquoz.Lice.lib.ij.de oza.Nam ⁊ sęculis multis ante gymnasia inuenta sunt q̃s in his philosophi garrire cęperunt.

Gariophylũ flos garofolus nomen nec grece nec latine habet.

Garruli pe.coz.pprie dic̃r vt inq̃t Aug.q̃ vulgo vboſi appellãt accedẽte lętitia nec valẽtes nec volẽtes tacere.Et garrulę dicunt̃ aues canore ⁊ hilares.Uirg.Garrula quẽ tignis nidus suspẽdit hirũdo.Garrulus etiã dicit̃ Lozdatus.Uarro. In hac ciuitate cum regnabat Diony.homo garrulus ⁊ acer.

Garridito.as.pe. correpta. Idem quod Hario.Uarro.Quid nam garriditatis diceres o fortuna.

Garum apud Col.liquamen est ex pisce factum.

Garũna.fluuius per tribus amplificatis amnibus p bituriges ⁊ santones galicã vtrãq; gẽtẽ effluit.Est enĩ in gallia narbonẽsi terminans aquitanos.Distat a Narbone stad.octingentis.Delabitur ex pyreneo ⁊ in occeanum excurrit.

Gaster:seu gasteriũ.genꝰ vasis cuius formã alij aliter accipiũt.

Gastrimargia pe.p2o. nimia ingluuies: vt apud Arist. in eth. gastrimargus gulosus.

Gaudium est affectio animi alicuius pręsentis boni opinione concepta.Cuius diminutiuũ ẽ gaudiolũ:⁊ oppositũ gaudiloquus pe.coz.qui cũ gaudio loquit̃:vt apud Plau.Dictũ gaudium quasi gaudium.greci enim γαυρον lętum dicunt.

Gaudeo es.gausus.gauduim habeo de bono p2opzio:quando q; etiam de bono alterius:sed intrinsecus.Lętari vo extrinsecus Construitq; gaudeo diuersis modis. Nã quãdoq; sine apposito:vt gaude ⁊ lętare quandoq; cum dativo. Lice. Mihi gaudeo:tibi gratuloz. quãdoq; cum ablatiuo. Uirg. Numero deus impare gaudet.quandoq; cũ ablatiuo mediãte in.Li.Lętulo.Jn molestia gaudeo:quãdoq; mediãte de. Piero.ad Delio.gaudebo de ascensu: sed timebo de lapsu. aliquando gaudere est valde cũ delectatione q̃ vulgo dici solet godere:⁊ construit̃ cum accusatiuo. Piero. in p2olo. Job. Beatũ Job qui adhuc apud latinos iacebat in stercoze ⁊ vermibus scatebat errozum integrum imaculatũq; gaudete.i.cum gaudio pergustate.Tere.in adel.Nunc scio mea solide solum gausurum gaudia.i.pergustaturum.Li.pęto.

In theatrum Curionis. Hortensius itroist puto vt suū gaudium gauderemus. Aug. lib. viij. con. impersonale uter vsus est tantus auctor. Qñ inqt cū multis gaudetur ꝛ in singulis vberius gaudiū est: qz seruefaciūt se ꝛ flāmant in alterutro. Et alibi. Multū inter se hęc duo gaudia differūt: sūtqz oīno ꝺtraria. Qñ gaudeꝫ in seculo nō gaudeꝫ in deo. Duius ver bi cōposita sunt. Congaudeo qđ simul gaudeo. Amb. Congaudete mecū ꝛ congratulamini. Adgaudeo. Lactā. lib. iiij. Ego eram cui adgaudebat: hoc est quasi applaudebat.

Gaudere insinuꝫ: prouerbialis locutio quā ꝛ poetę vsurpant. Qđ figūt secum ꝛ cum suis lętari. Lice. lib. iij. tus. Qñ plausibilia non hęc sunt: vt in sinu gaudeant glorioſe loq̄ definant Tibul. Qui sapit in tacito gaudeat ille sinu. Proper. In tacito cohibe gaudia clausa sinu.

Gauleon teste Solino libyę obiacens in qua serpens neqz nascitur neqz inuectus viuit: paliusqz eius quocunqz gentium iactus angues ꝛ scorpiones perimit.

Gaulus nauis genus parui ꝛ rotundi.

Gaurus mons. Campanię.

Gausape. pe. coꝛ. militare stramentū vtrinqz villos habens vel vna tñ e parte qō pro lecto in castris sternebaꝫ. Ply. li. viij Antiquis torus e stramēto erat qualis nunc in castris gausape. Nunc ponit pro panno quo mēsa sternitur. Declinat aūt hoc gausape: antiquissimi hic Hausapes ꝛ hęc gausapa: ꝛ hoc gausapū: vnde in plurali gausapa. Persius. Jam chlamydes picti iam lutea gausapa captas. Lasius ad Mecęnatem. Hausapo purpureo salutatur. Inde gausapina.

Gausapina. pe. coꝛrepta genus vestis. Mar. Mense vel augusto sumere gausapinas.

Gaza dictio perfica: ꝛ numero singulari figūt oē qō possidemus Pompo. mela. Gazam perse ęrariū vocāt. Curtius. Igitur ꝗ parū munimentis oppidi fidens ante solis ortū pecuniaz regiā gazam perse vocāt: cū pręciosissimis reꝛ efferri iubet simulans fugā. Inde nomen est gaze ciuitati eo q̄ Cambyses illuc belli ꝛ opes ꝛ pecuniā intulerat: hęc est Euchoꝛ ciuitas in q̄ habitauere cappadoces pristinus cultoribus interfectis: apud veteres terminus erat cananeoꝛ iuxta egyptū: cecidit qz in sorte tribus. Jude: ꝛ est vsqz hodie insignis ciuitas palestinę vt scribit Hiero. a q̄ Gazeus. a. um. qđ et Gaza vbe Et gazeticus: gazetica um. Gaza vbe psica: vbi nobilissima vina vel vt Pompo. ait mella. Sidonius ad faustum. Uina mihi non sunt gazetica chia falerna. Suidas. γαξαγαρθηνος λεξισιηδικη και πολισαλλησι φοινικης οπολιτης γαξαιος.

Gazophylacū: cū c nomē cōpositū ex dictiōe psica ꝛ greca φυλαττο και φυλαξο λεγεται qđ ē custodio: q̄ñ locus ille dicat esse in quo opes recunduntꝫ. Aug. in ps. Gazophylacū arca vbi colligebantꝫ ea q̄ ad indigentiā seruoꝝ dei mittebāt. Amb. ad studiū. Quid ē Gazophylatū? Collatio fidelium: sumptus pauperꝝ requies egenoꝝ iuxta qđ sedens christus vt habes fm Lucam duo ęra mulieris viduę diuitum muneribus censuit pferenda. Sigīt ꝛ capsam q̄ res pciosiores ꝛ secretę in primis scripturę seruantꝫ: vñ scrinarij secretarij: quos ēt a secretis dicimus: vt scribas ab epistolis.

Gęomantia pe. p. diuinatio ex terra γαια και μαντεια.

Gęometer ꝛ gęometra pe. coꝛ. terrę mēsuratoꝛ. ḡci γεωμετρης μετροꝝ mensura. Hęometria terrę mensuratio ꝺr. Et gęometria quidē scientia est mathematica sicut astrologia musica ꝛ arithmetica quę in numeros ac formas diuisa est: quā oratoꝛi necessariam esse autumant eruditi.

Gęorgius nomē viri proprij quo apō nos colonus significat: gęorgia agricultura gęorgica q̄ ad agroꝝ cultū pertinent εργον opus. γαιαꝝ terrę. georgi ppli scythici agros i colētes.

Gębalena regio in finibus eleutheropoleos.

Gębuseus filius canaan: a quo gebusei dicti sunt qui hierusalem habitauerunt.

Gębenna: mons qui hodie dicitur mons geneuerę. Lucr. Laua pendentes rupe gebennas.

Gędaon: nomen proprium iudicis israel qui occidit Oreb. zeb. zebee ꝛ Salmana.

Gędrosia: regio maioris asię.

Gęenna hoc nomen ppriū inquit Hiero. a saluatoꝛe nr̄o ponit. Queramus quę sit sermonis huius occasio. Erat idolū Baal iuxta hierusalē ad radicē montis Moza in q̄bus Siloa fluit. Sed notandū est q̄ idolum producit penultimā contra consuetudinē ignari vulginam grȩce scribitur per ω mega ꝛ ει diphtongū in principio si quis aūt coꝛripiat idola dicta dei barbare loquiē ꝛ fatue ꝓnunciat. Hęc vallis ꝛ parua cāpi planicies irrigua erat ꝛ nemoroſa plenaqz delicijs ꝛ lucus in ea idolo ꝺsecratus. In tantā autez ppl's israel venerat dementiā vt deserta templa vicinia ibi hostias īmolaret vt virgozem religionis delicię vincerent: filiosqz suos incenderēt demonibus vel initiarent. Et appellabaꝫ locus ipse geennō i. vallis filioꝝ eennon hoc regū volumen ꝛ per alipomenon: ꝛ hieremias plenissime scribunt. Et cōminatur deus se locū ipsum impletuꝝ cadaueribus mortuoꝝ vt nequaqz topher ꝛ babal sed vocetur polyandrum. i. tumulus mortuoꝝ. Futura ergo supplicia ꝛ pęnę perpetuę quibus peccatoꝛes crucia di sūt huius loci vocabulo denotantꝫ. Dupliceꝫ aūt esse geennam nūis ignis ꝛ frigoris in Job plenissime legitur.

Gęla. fluuius in sicilia a quo ꝛ gela vrbs nomen hz. Virg. lib. iij Immanisqz gela fluuij cognomine dicta. Syrius. Uenit ab amne trahens nomen venit ꝛ hęsa. Suidas. γελαωολις σικελιαςκαλει ται δε αποποταμου γελα ενω παρανει ται ηωολις οδε ποταμος ονομαζετιου τως οτι πολλην γογυναυτην γαρτηοτι κωον φονι και σικελωον γελαν λεγεσθαι ἡ απογελωνος του αικς και ὑ μαιρου νο εφι κονγελαιος συγγελωος.

Gęlasini. pe. proꝛ. dentes anteriores quos ridendo ostendimus γελαωγελω est rideo. Et gelasini linęę quę ridendo efficunt. Martia. Nec grata est facies cui gelasinus abest. Et gelasini dicunt minimi qui gesticulatione faceta populū oblectant: vnde gelasinius ille plautinus risionibus ꝛ salsis dictis populuz proꝛlęctat. Et dum facit vt ab omnibus rideatur: irridetur. Unde est plautini illud. Laue ex gelasino fias catagelasinius hoc est deridiculus.

Gęloi campi in sicilia apud Helā fluuiū. Virg. Campiqz geloi.

Gęloni vel gelones: ppli scithici interius habitantes ꝛ agathyrsis proximi: a gelono herculis filio. Di solebant se pungere. Virg. Pictosqz gelonos. Luca. lib. iiij. Massageres quos fugit ęquo forteſqz geloni. Di nunc getę dñr siue Tartari qui Tartari coꝛrupto vocabulo vocantꝫ. Sanguinez equinū cū lacte mixtū bibunt. Virg. Bisaltę quo more solent: acer gelonus cum fugit in rhodopen atqz in diserta getarū ꝛ lac cōcretum cum sanguine potat ęquino.

Gęlboe: montes alienigenarum in sexto lapide a Sintopolitin quibus etiam est vicus grandis qui vocatur gelbos.

Gęlu, ppriē glacies: dictū απο του λυειν hoc ē a soluēdo terrā. Nā glacie pscissa terra resolunt. Aliqñ tñ ponitur pro frigore. Uñ geliduū frigidū dicimus. Dicit etiaz hoc gellū ꝛ hic gelus. Luc. lib. v. Assiduoqz gelli casus mortalibus auferet. Et lib. vj. Demittit quasi sepe gelū quod continet in se.

Gęlicidiū: iꝑm gelu. Col. Ut prius qualescant radices frumentoꝝ q̄ hibernis imbribus aut gelicidijs pruinisue infestent.

Gęlo. as. Ply. lib. xvij. Si protinus editis fructibus gelatio magno consecuta est etiaz paucis diebus necat. Inue. Pauidoqz gelantur pectore. Hinc componuntur Longelo ꝛ Regelo penultima coꝛrepta. Columella lib. j. Oleum quod minus pcuenit si congelatur fracescet.

Gęlascere est i gelu astringi. Hellius. Uina rarent ꝺgelascunt.

Gęlabile: quod gelu durari potest. Hellius. Cur fluunt ꝛ fontium aquę gelu durentur mare omne congelabile sit.

Gęllidus, gelida, geliduꝫ. pe. coꝛ. frigidus. Hinc componuntur pręgelidus: ꝛ egelidus quod significat id quod non est calidum neqz frigidum. Nam e qñqz pruatione denotat q̄ñis Ser. proꝛ valde frigido exposuerit. Sue. de Aug. Ungebat sępius: fudabat ad flāmam: deinde pfundebat egelida aqua

vel sole multo tepefacta. Ouid. Sed gelidum boream egeludumq; notum: vbi gelido egelidum opposuit.

Gelima. galimę. pe. coꝛ. fasciculus manibus genibus ligatis. gelimatum vo multitudo meta dicitur.

Gemma. oculus vitis quę primo emittit. Uirg. Turgẽt in palmite gẽmę. Ad huius gẽmę similitudine gẽma lapillus vocatur: quãuis generale nomen sit comprehendens proprię q̃ cunq; nec oblonga nec perforata. Auguſt. in dialec. Similiter ornamentorum diuersos lapides compendiose vocauit gemmas. Huius diminutiuum est gemmula: bigemmis: trigemmis: derivatiua sunt de quibus alibi.

Gemmare est gemmas in arboꝛibus emittere. Colu. Cum primũ vites incipiunt gemmare.

Gemmascere. in gemmas effici. Ply. Atq; vt gemmascere incipient ligetur calamus.

Gẽmatus. gẽmata. gẽmatũ. quod est gemmis ornatum.

Gemo. gemis gemui. gemitũ. vñ gemitus q̃ est pectoris cũ p̃ angustia in sonũ prumpit. vñ iumenta trinaſata cũ nimis onusta sũt gemere dicũr. Uirg. Hemit sub põdere cimba: greꝛcum tñ est γεμω. i. plenius sum forsan ab eo qõ sequit: vt videmus alternari ab scriptoribus: ſz in alia ẽt significatõe γεμι ξω figit enim impleo ip̃les. Q̃nq; tñ gemere tñ ponit pro flere: et q̃nq; pro canere de bis solũ auibus quę flebilẽ cantũ habent: vt Turtur et colũba. Uirgil. Nec gemere aeria cessabit turtur ab vlmo. Hinc fit Ingemo: de quo infra: ſz talia proficiscant ab methaphoris quibus scã: q̃bus greci pleni sunt.

Gemurſa turbeculum sub minimo pedis digito: q̃ gemere faciat eum qui id gerit inquit. Festus. Plynius ob litteratum id et nomen et malum ait.

Gemini ꝓprie dicũr duo. Uirg. lib. vi. Sũt geminę somni portę. Nã si tres sũt tergemini dicũr: si q̃ttuoꝛ: q̃tergemini. Col. li. iiij Albanas eq̃tię familię trigeminoꝛ mẽtes: q̃nq; gemini dicũr qui vno partu nascunt ẽt si tres vel q̃ttuoꝛ vel plures nascerent: q̃nq; geminus. p filii ponit. Pacu. par fortitudo: gemina ꝑfidentia. Et gemini cęleste signũ q̃ Castoꝛ et polluꝛ cõstituunt. Uar. li. ii. de re rus. geminos itelligit apollinẽ et berculẽ. De q̃bus Sene. In magna tẽpestate apparent q̃si stellę cęlo insidentes adiuuariq; si tunc periclitates existimãt pollucis et castoris numina. Et Columella oꝛ geminuꝛ astrũ q̃ xiij. kalẽdas Junij sol ingredit. Et Heminus fit compositus Logeminus q̃ cũ aliquo natus est. Aug. in ps. Dhares ꝛgemino suo ꝓlatus est. Sz postea q̃s de ꝑstellatione geminoꝛũ tetigimus dicamus totũ zodiacũ in. cccl x. gradus diuidi: rursusq; subdiuidi in. xij. signa: q̃ ab astronomis ẽt domus dicũr: est Aries Taurus Hemini Lancer Leo Uirgo Libra Scoꝛpius Sagittarius Capricoꝛnus Aquarius et Pisces: quę regiones cęloꝛ bñt denominatione ab aliquo aĩali ꝓp proportionẽ et quandã conuenientiaꝫ Aries est domus Martis nati sub tali signo ascendẽte sũt inclinati ad militiã: et rixosi: diuitesq; et de larificio se intromittẽtes: facit ẽt capillos crispos: et in negocijs suis agiles: et expediti: loquoꝛ enĩ quãtũ de nã est ipsius signi: nã aliud esset scõm fitũ et aspectũ planetaruꝫ. Taurus aũt facit nato collũ grossuꝫ: et q̃ est signũ vl domus veneris: iõ erit natus mulieribus deditus: et agriculturę: sed tardus in negocioꝛ et rex suaꝛ expeditione geminoꝛ signuꝫ est mercurij: natus sub tali ascendente erit deditus ſris et viris illustribus vel principibus: et totus affabilis: et semp cum societate alicuius erit pulcher. Lancer facit natũ longũ coꝛpus habentẽ: et bꝛeuibus cruribus: linguã non satis expeditam: et q̃ aliq̃n in statu suo augeat: aliq̃n vo depꝛimatur: modo ante ꝓficiet: mõ retrocedat et labꝛo alterum maius: erit tñ fortunę cito mutabilis: et agilis in rebus peragendis. Leo facit hoĩ nato sub tali signo crura retoꝛta habente vel signatum in crure et q̃ tardus sit ad ꝓsperitatẽ habendã tñ incluabitur esse curialis et habebit amicitiaꝫ oñoꝛ: erit iustus pius et habebit nobilẽ aĩum: sed inuidi eum semp agitabunt: virgo facit hoĩem sterilez qui nascetur oriente tali signo: erit tñ pulcher: et humanus: et doctus: et qui amicitiã habebit ꝓncipũ. Libra facit natum iustũ et humanũ: et qui a ꝑditoꝛibus patietur multa ꝓcula. Scoꝛpius signũ Martis: qui habuerit tale ascendens erit ꝑditoꝛ: nisi alicuius planetaꝫ vel Iouis vel Ueneris benignitate minuat talis malitia: vel faciet homines in iudicio dãnari: ſz si Mars fuerit in eo signo ascendente dabit diuitias multas: vel hęreditatẽ: vel militiaꝫ: vel accusatoꝛ erit. Sagittarius facit natum pugnacẽ humanuꝫ tenuem: et affabilem: et qui equis delectet. Capꝛicoꝛnus facit natũ sub tali signo esse doctũ. Quis non miraret: ꝓsertim in mathematicis facit ẽt i effeminatũ. Aquarius vo facit natum benignũ: et clementẽ. Piscium signũ facit natum mercatorem per maria: vel rerũ liquidaꝫ olei vel vini et taliũ rerum et qui linguã expeditã non habeat: sed balbus sit. Sed vnuꝫ admonemus vt q̃libet habitet vꝛbes ędificatas sub suo ascẽdente: vt diues sit: et plurimũ gratus: q̃cunq; enĩ signũ oppositũ habitauerit. i. vꝛbem ędificatam sub signo opposito: ſp anxius: erit pauper: odio oĩbus et infoꝛtunatus: iõ ꝓuerbiũ est vulgariũ q̃ mutat locũ mutat foꝛtunã: q̃n quandoq; vadit ad loca sui ascẽdẽtis: vbi bñ agit et ꝓsperatur. Dome. ât in hymnis. κα ζορα και πολυδλευκεα εισεο μοισα λιγει αθηναριδλας οι ζηνος ολυμπιου εξεγοριοντο τασυπο ταν βεταν κορυφης τεκε. πο τνια λιδια υπο δλιηθεισα κελαινεφε ι κρονιωνι.

Gemellus diminutiuum. Uirgilius. Modo namq; gemellos spem gregis ab silice in nuda conixa reliquit: gemellę vites a Columella dictę sunt ab vuis semper geminis. Nam duplices vuas vt inquit Col. exigunt.

Gemino. geminas. pe. coꝛ. duplico. Cuius cõposita sunt Cõgemino. Plau. in Amb. Nũc si patera paterã peperit: oẽs ꝛgeminauimus. Ingemino intus duplico. Uirg. lib. j. geo. Tum liq̃das coꝛui ꝑsso ter gutture voces aut quater ingeminant.

Gemonię scalę dicebant ad q̃s coꝛpoꝛa dãnatoꝛ tracta ꝑcipitabant. Loꝛ. Tacitus. Tũc oꝛsum collaceratũq; et abscisso capite truncũ coꝛp⁹ sabini in gemonias trahũt. Ply. li. viij. scribi canẽ a coꝛpe serui nõ recessisse abiecto i gradib⁹ gemonijs

Gena: ę vulgo palpebꝛa oꝛ: hoc est mẽbrana q̃ superius iferiusq; tegit oculũ. Teren. Hodie nõ cõꝑressi genã genę. Ply. Aq̃tilia doꝛmire existimant non oculoꝛ argumento: quia nõ bꝛ genas: sed ipsa quiete placita seu sopoꝛata. Extremus habitus Lilium oꝛ: vñ supercilia in quibus est aĩ pars. Nam ex bis negamus tannuimus. Pę genę pilos habent in moduꝫ valli: quos a palpitando palpebꝛas appellarũt. Genę et dicũr partes illę a cilicio ad vniuersam partem illam oculis ꝑbiectam quę barba vestit: quas radi in feminis. xij. tabularum interdicto antiq̃ vetuerũt pudoꝛis sedes esse arbitrati: q̃ ibi maxie oñdat ruboꝛ. Dictę genę q̃ in bis pili gignãt. Uirg. Tũ mihi p̃ma genas vestibat floꝛę iuuẽtus. Apul. in magia. purpuris ſfectas genas: et oculos illisos illices. Hęc quoniaꝫ in mali spẽm factę sunt rotundę: dictę sunt etiam male.

Genauius. uia. uium. idem q̃ gulosus. sa. sum. Uar. Pę nouissime in triclinijũ genauiũ introierũt e culina ꝓpter fastidium

Genus a greco γενος. ꝓprie ꝓncipiũ vniuscuiusq; gñationis vel ab eo qui genuit: vel a loco in quo genitus est vt horestes a Tantalo ducit genus. Et plato gñe athenienſis est: patria enim gñationis vniuscuiusq; principiũ est quẽadmodũ parentes. Dinc ꝓ translationẽ genus etiã vocamus multitudinẽ aliquoꝛ ad vnũ aliq̃d et ad se inuicẽ quodãmodo se habẽtiũ: vt romanoꝛ genus dicimus q̃ ad Romulũ refert et cognationes inter se habet per quã a ceteris distinguitur. Dinc rursus appellat genus cui supponit species et prędicatur de pluribus differentibus specie: q̃si ꝓncipiũ sit: oiuz quę sub ipso sunt specierũ. Item genus dicitur q̃cquid est p quod alicuius rei qualitas iudicat: vnde genus mortis: genus vitę: genus pęnę: genus marmoꝛis: genus coloꝛis: et buiusmodi. Sene. Summũ genus infelicitatis misero est fuisse aliq̃n felicem. Uirg. Q̃ genus hoc hoĩum: quę ve hunc tam barbara morẽ ꝑmittit patria. Nõnunq; sumit pro accidente partiũ oꝛonis: vt cũ dicimus: aĩal est gñis neutri. Et est sciendũ q̃ licet genus sit tertię declinationis in cõpositione tamẽ q̃nq; fit scõd et adiectiuũ: vt alienigen⁹: alienigena:

alienigenum. Multigenus: multigena: multigenū. Ply. li. x. Mita hęc ꝛ multigena terrestriū volucrūq; vita. Dicimus quoq; id genus ꝓ eius gñis: vt multa sūt id genus mōstra qō est fere silia ꝛ eiusdem generis monstra.

Generosus: gñosa: gñosum: qō est nobile ꝛ ex przeclaro genere. Virg. lib. j. geor. Continuo pecoris gñosi pullus in aruis audet ꝛ ignoto sese cōmittere ponto. Lic. in Lęl. Humilē sane relinquūt ꝛ minime gñosum vt ita dicā oztum amicitię: quā ex inopia atq; idigentia natā volūt. Interdū ōr. Forte. Lic. li. iij. offi. Lūcq; de iperio certatū eēt cū rege gñoso atq; poteti Et gñosum ōr qō gñarare facit: seu pducat. Lol. li. iiij. Atq; vbi multa inuitabūt regiōis cōmoda: vt nobilem vitē oseramus: gñosaq; reqremus. Idē li. iij. Uitē maxīe ppls alit: ꝛ postea vlmus quā latinam vocant rustici gñosissima est. Hinc gñositas nobilitas ꝛ q̄si ꝓo ducibilitas. Idē in eodē. Qui vineā vel arbustū ostituere volet seminaria ꝓius facere oz sic enī sciet cuius gñis vitē posituras sit. Nā quę przetio parata disponit certā generositatis fidem nō hz: cū dubiū est: an is qui vendidit legendis seminibus adhibuerit diligentiam.

Gñale qō ad oēs ptinet: a quo aduerbiuz gñaliter: qō sigt fil' q̄ sub gñe sunt amplectendo: vt amo gñaliter omnes boies.

Generatim per singula gña: seu magis per singulas species: si q̄ dem species gña vocamus vt quot sunt gña verboz. Virg. lib. ij. ge. Quare agite o ppzios generatim discite cultus agricolę. Uar. Nō in volucribus generatim seruatur analogia non ex aquilis aquilę: neq; ex turdis procreant turdi sic ex reliq̄s sui cuiusq; generis: aliquādo generatim dicitur non per singula genera sed generaliter ꝛ in vniuersum ꝛ vniuersaliter. Li. lib. ij. de ozatoze. Infinitū mihi videt id dicere in quo aliquid generatim quęreretur hoc modo expectāda ne esset eloquentia expectandiue honozes.

Genero. gñas notę significationis. Huius cōposita sunt ꝓgenero ꝓo adungo associo. Ennius. Quē mihi cōgenerat affinitas. Degenero de quo in degener. Ingñio qō mō gñio: modo intus genero. Lac. lib. vj. Deus itaq; cum boiem primū fingeret mirabili prudentia ingenerauit ei prius istas aī cōmotiones vt posset capere virtutē. Lic. lib. j. of. Eadēq; natura vi rationis boiem conciliat boi ꝛ ad ozationis ꝛ vitę societatem: ingeneratq; iprimis przcipuū quendā amozem in eos q̄ pereati sunt: ꝓgenero vltra gñationez ꝓduco. Col. Nam ꝛ humidę res ꝛ ficcę: q̄s terra, ꝓgenerat facile vitiant'. Hinc ꝓgenies ꝓgenere ꝛ familia. Regenero rursus genero. Lact. lib. iiij. Et eoz semine regenerari eum iussit.

Gener filię meę vir q; sit generis propagator. Adhibetur enim ad genus augendum: a quo ꝓgener. Hunc appellat auus neptis suę virum: videoz mihi videre solent virtutem ingredi nuptiarū: de qua volumen conficeret: de numero facularum: earūq; superstitionē: vnde etiam nomen vroz habuerit: de clauibus: de zona: de limine: de velamine: a quo nubo nubis quasi nube tegeret: de inuentione matrimonij: an cerops inuentoz ꝛ multa quę a grecis memozantur.

Genitor modo pater dicitur: modo ad honorez refertur. Similiter genitrix ꝛ ꝓo matre ꝛ ꝓo veneretionis gratia.

Genitus a gigno gignis idē quod natus: a quo vnigenitus primogenitus ꝛ progenitus.

Genitura quandoq; generationem significat Hellius ac multo etiam anteq̄ pater ipse ac mater nascerentur ex eozum genitura debuisse iam tunc prospici. Quandoq; semen hominis quod ꝛ semen genitale dicitur.

Genitalis ꝛ hoc genitale. Idem est quod natalis. vnde genitale solum ōr patria in qua nati sumus: qō ꝛ natale solū appellatur. Amb. Ranūculi circa genitales strepunt paludes. Et genitalem diem quo. s. geniti. i. in lucem proditi sumus. genitalia semina q̄bus aliq̄d procreatur ꝛ gignitur. Virg. lib. ij. ge. Uere tument terrę: ꝛ genitalia semina poscunt. Colu. lib. iiij. Adhibenda rō est subtilioz vt ex his partibus trunci sumantur quę ꝛ genitales sūt ꝛ maxīe fertiles. Idē lib. viij. Feminis quoq; vulue fero exulcerantur ꝛ cicatricibus claudunt' ne sint genitales. Une possint generare. Genitalia mębza siue genitales partes dicunt' pudenda tam in viro q̄ in femina. Aug. lib. xiiij. ciuitatis dei. Seminaret igitur prolem vir: susciperet femina genitalibus membzis quando id opus esset. Lol. lib. vij. Elicitur cupiditas odoze genitalū admoto naribus. Idem in eodē. Et ipsos neruos quos greci cremastras appellāt q; ex illis genitales partes depēdent cōpressos

Genituus genitua genituum: quod habet vim generādi. Unde genituus humoz ꝛ genituus casus. Et genituus dicitur q̄si genitalis a natura ingenitus ꝛ genuinus ꝛ originalis: ꝛ cū nascente congenitus: vt genitiuę notę: quę sunt maculę anatura ingenitę. Sueto. de Augu. Corpoze traditur maculoso disperfis per pectus atq; aluum genituis notis in modum et ozdinem ꝛ numerum stellarum cęlestium vsę.

Genethlius latine natalis dicitur: qui ꝛ deus nuptijs przfectus putabatur ab antiquis vt scribit Pier. Scribit aūt Suidas q; etiaz genethlius palestinus fuit ex petris sophista discipulus minutiam ꝛ agapeti: qui tandē viridi quo mozi' scripsit āt multa λαλίασητοϊδιᾳ λεείςκαὶ μελέτας: ꝛ milia alia vt mirabile sit dictu tā paucis annis vitę tāta scripsisse.

Genethliacus qui ex die natali fortunam hominis ꝛ successum pronunciat. ἀπο του γενεσθαι φῶς καὶ γενεθλιος ἀρχη γενεθλιος.

Genius vetez sinia dicit' vniuscuiusq; aīa rationalis. Idcoq; esse singulos singulozū. Fuere etiā qui dicerēt genios deos aquā terram ignem ꝛ aerē: quę rez semina sūt: elementaq; appellata duodecim quoq; signa. Lunāq; ꝛ solem inter hos deos putabant: ꝛ a gerendo q; multa gerere possent. Herulos deinde genios vocitarunt Lensozius scribit. Genios dictos q; vt gignamur curent: siue q; vna gignant' nobiscum: vel ēt q; nos genitos susciptant ac tueant'. Certe a gignēdo genius appellat'. Etmdē esse geniuz ꝛ larē multi veteres memozię pdiderunt. Euclides. Socraticus duplicē oibus ōno nobis genīū dicit appositū. Hoc est duos lares. Di etiā pzntes dici solent. Ab aliq̄bus genius ōr vis: ꝛ naturę benehospitalis: ꝛ ipsa voluptas. Scintra de antiquitate verborum lib. iij. Scis geniales boies ab antiquis appellatos q̄ adiuuitandū ꝛ largius apparandū cibū ꝓmptiozes essent. Iuuta qō etiam Seruius interpretat' ꝓo voluptuoso conuiuali Uirg. lib. j. geor. Inuitat genialis hyems. Nā quotiens voluptati operam damus. Genio operā dare dicimur: sicut cōtrario apud Terentiū. Suum defraudans genium cū parce viuimus ꝛ a voluptate cessamus. Lebetes thebanę in pictura mundi. τὰν τᾶωογν δικαλωος μηδοκειςεφηρ εξηγεῖσθαι ελλεκεινὸ οὐδλεπω ημιν δεδλη λοκας τι προς αιττει τοδλαῖμονίομ τοῖς εἰς πορευόμενομ οἷς εἰς τον βίομ ποιεῖμ. Proclus autem Platonicus in theurgicis diuinitus loquitur: eum legant qui curiosius talia quęrant ꝛ ꝓo Horatij loco ꝛ aliis auctoribus.

Genialis ꝛ hoc geniale quod ad genium pertinet. vnde genialis lectus qui in nuptijs sternitur in honorez genij. Genialis homo hospitalis atq; ad inuitandum ꝛ largius apparandū promptioz. Virg. Lucent genialibus altis.

Genuini dentes posteriozes: qui in extrema gingiua in hoie gignunt' nouissimi. Nā circiter vigesimū annuz: multis etiam octogesimū innascunt'. Dicti genuini q; a genis dependeāt: vel a gignēdo q; cū hoie generent': ꝛ cū ipso intereant. Lic. Dentibus in oze ostitutis mandit': atq; ab his extenuat' atq; mollit' cibus eozū aduersi acuti diuidūt escas: intimi āt cōficiunt q̄ genuini dīr. Nos satyroz instra esse ad morsum ostendit. Persius. Secuit lucillius vrbem te lupe temuti ꝛ geminū fregit in illis Piero. ad Marcellā. Inplerisq; pronuncijs familiare est vt genuino dente se lacerent. Nos autē genuinos greci κυνοδοντας nostri caninos dentes appellant.

Gentiles qui ex eadem familia sunt. Et qui eiusdem nois sunt q̄ ꝛ cognomines dīr ad morsum esculenti referens ait. Quę genuinum agitent non admittentia morsum: vnde Lincius. Gentiles mihi sunt: qui meo nomine appellantur. vnde Li. lib. j. Tuscu. Pherecydes syrus primū dixit aīos hoium esse sempiternos. Antiquus sane. Fuit enim in eo regnant gēti.

hoc est Sertio Tullio quia eiusdem nominis erat. Et hoc est quod ait Ply. Seruos dominoꝝ fuisse gentiles. i. eodem nomine appellatos quo oñi appellabantur: vt Marcipor & Publipor. Li. in Topicis. Gentiles sunt qui inter se eodē sūt nomine ab ingenuis oriundi quoꝝ maior nemo seruitutem seruiuit & qui capite diminuti nō sunt. Idem lib. j. ad herennium. Si paterfamilias intestatus moriē familia pecuniaqꝫ eius agnatoꝝ gentiliūqꝫ esto. Vis gentilitas peculiariter esse ꝺ cum neqꝫ seruoꝝ neqꝫ libertinoꝝ gentilitas vlla sit. Itē gētile dicitur quod est gentis proprii. i. familiare: vt apud Juuenalē. Gentilia tympana dixit. i. gentis ꝓpria. Sueto. de tyberio. Capillo pone occipitium sūmissioꝛe vt ceruicem etiaꝫ obtegeret: quod gentile in illo videbatur. Et gentiles dicuntur nationes. Virgil. Quas gentes italū: quas non oꝛaueris vꝛbes. Rursus gentiles dicti sunt idoloꝝ cultoꝛes qui aliter q̄ christiani de deo sentiunt. Diuersę enim gentes innumerabilia numina habuerunt: quia in gentiliū. i. maiorū suoꝝ fide persteterunt nec religionis cultum mutauere.

Gentilitia noīa dicunt: quę originem gentis vel familię declarant: vt Portius Cornelius Scipio. Vulgus aūt quos gentilicio vocabulo chaldeos dicere oporteat mathematicos dicit. Sic gentilitia nota a Liuio Gentilicia funera a Ply. nuncupantur. Aliqñ tamen gentilicū a gente. i. natione non a familia vsurpatur. Inde gentilicia sacra dicuntur a Liuio quę statuta sunt eidem genti. Gentilitiū sacerdotiuꝫ quod ad ius familię pertinet. Et nunc vulgo ius patronatus dicitur.

Gentilitas proprię multitudo ipsa vel familię vel gentis seu nationis alicuius & ipsi gentiles.

Genselia quę ex multis familijs conficitur.

Genesis. pen. cor. latine gñatio: nativitas Geneth genus. Inde Genethliaci ideſt natalitij: qui contemplantes hominum natiuitates de vita prędicunt: imo grȩcum est γενεσις.

Genearcha generis princeps.

Genealogia pe. pro. sermo de ozigine generationis γενεας generationis & λογος sermo. Hieronymus. Notandū in genealogia saluatoꝛis nullam sanctarum assumi mulieruꝫ: sed eas quas scriptura repꝛehendit.

Gentiana herba amarissima & medicinalis sic dicta q̄ eam rex Gentius inuenerit: vt inquit Ply. lib. xxv. Paulus aūtē egregia medicus excellentissimus ita scribit de simplicibus loquens. γεντιανην ωοαεσι ταυτης ριξα δραχη ιος ξιφικαις ματικη λιαν.

Genu genū & genus genus teste Prisciano declinari potest pro femoꝝ ac crurum cōmissione dicta genua: q̄ hęc duo infans est in vtero matris genis opposita sint. Siue a generando: q̄ in genibus est vitalitas. Hinc cōgenudare qō est genu replicato cadere: vel genibus flecti. Ingeniculatū qō est cęlestę signū. Uict. lib. ix. pes ingeniculari. Et genuinū eiusdē significationis. Ouid. lib. viij. metamoꝛphoseos. Consistūtqꝫ loco specie remanēte cozonę: q̄ medius nixiqꝫ genu anguēqꝫ tenentis. Dicit & genu de herbis: vide in dictione stipula.

Genesareth a grȩco vocabulo dictū est quasi generans auram Sz tū ego puto falsissimū esse nam noīa grȩca non ita cōponunt vt exeant in sonū barbarū: & ideo non est sic dicenduꝫ: neqꝫ possibile scōm rectam deductionē licet enim γενναω dicetur grȩcum verbum: & αρεω nihil significat: nec inde signū generaret dictū est eo q̄ flantibus ventis: crispātibus vndis auram ex se generare videat. Idē dicitur mare Tyberiadis a Tyberiade ciuitate. Et mare galileę ab adiacente galilęa prouincia. Tenet hoc mare siue stagnum centū quadraginta stadia in longitudine: quadraginta vero in latitudine. Non ppter hoc mare vocatur q̄ eius aquę sint amarę: ꝫ hebręę linguę consuetudo est omnes congregationes aquarū siue salsę sint siue dulces vocare mare sicut in geneſi scriptuꝫ est. Congregationes aquarum vocauit maria.

Geniculum diminutiuum. Ply. lib. xviij. Genicula autem tricosi sunt quaterna: farrisena: bozdeo octona. Quandoqꝫ geniculum accipitur ꝓ germine.

Geniculatim aduerbium significat per genicula.

Geniculatum dicitur quod frequentibus geniculis constat: vt heliotropium. Ob id genicularis herba vocatur.

Genimē pe. cor. a gigno gñatio ꝺr: vt ī eunucho genimia vipaꝝ Geneſte: arbuscule quędam.

Genua Ligusticū emporiū. Hinc inquit Apenninus mons distatqꝫa Sabbatijs stadijs ducentis & sexaginta. Est aūt extremū alobꝛogum oppidū proximū beluetioꝝ finibus. Ex eo oppido pons ad aluetios pertinet. Inter Varrū & genuam habitant Ligures. Dicta genua a genu: qz habet tanq̄ vnū genu recurnum a latere maris. Uel a genuo saturni filio: q̄ fertur eam ꝺidisse: vel vt quidā aiunt a genuino phaetōtis socio. Alij etiā a Jano Italoꝛū rege. Hanc Annibal penitus deleuit: sed Cornelius Seruilius ꝺsul īstauratit sicut Liuius refert. Hinc fiūt adiectiua genuensis & genuanus. Quidaꝫ ex imperitioꝛibus Januā hanc vꝛbem appellant q̄ a Jano conditā dicant. Cur aūt dicatur ligustica regio apparet non obscurum a lyge gigante: qui herculē prosligauit Marsiliam vsqꝫ post aduentum ab geryone defraudatis illi armētis: de quo ēt Eustathius in cōmentarijs Dionysij libꝛi multa discutit: & multa alij grȩci scriptoꝛes: & q̄d actū sit ꝺbi Juppiter venit in auxiliū herculi: aliter actū erat de hercule: grȩci scribunt: habitauit lygis prope chꝛysocolim. i. parmā: & Rhegiū Lingobardię: & Mutinam & Mantuam.

Gerrę crates viminęę. Athenięses enī cū syracusanis obsiderēt & crebꝛo gerras poscerēt irridētes siculi gerras clamitare cę perūt. Uñ factū est vt gerrę ꝓ nubis cōtemptuqꝫ accipiant.

Gerrones: nugatoꝛes a gerendis nugis. Festus. Gerrones leues & ineptia cratibus dicti q̄ siculi aduersus Athenienses cratibus prostratis vsi sunt: q̄s grȩci gerras appellāt. Ausonius ad Symachum. Misi itaqꝫ ad te friuola gerris siculis vani oza. Hinc fit congerro ꝓ cōuiuone. Plau. in Persa. Jam pol ille hic agerit credo congerro meus.

Gerra gerrę nomen trium vꝛbium quarum vna est in Syria alia prope Traconitas: alia in felici arabia.

Gerres. gñs locustaꝝ vt hz Ply. Mar. Teqꝫ iuuant gerres.

Gerrus fluuius Scythę septimus ab Jstro memoꝛia dignus.

Geron gerontis latine senex. Geronticus Senilis. Gerantia diminutiuum vetulus: quem latini Senecionem Sensiculūqꝫ dixere: geronticos aduerbium semiliter.

Gero geris gessi gestum ꝓprie significat poꝛto. Virgi. Bella manu lętūqꝫ gero. Interdum gerere est habere. Idem lib. ij. Et nos aliquod nomenqꝫ decusqꝫ gessimus. Interdū facere Idem lib. ix. Nec tecum talia gessi magnanimum gneam et phama extrema secutus. Interdū administrare. Cic. in Latone. Qui amplissimū magistratuꝫ gerunt. Hinc ꝺñr gesta et gestę res. Cū accusatuio reciꝓroco significat viuere. Amb. in Lucā. Si quis scōm chꝛisti pręcepta se gesserit: iā non lectus doloꝛis est ſz ḋetis. Huius cōposita sunt Aggero. Congero. Digero. De q̄bus locis suis. Egero extra poꝛto. Lactā. lib. j. Qui simum stabulo q̄ qui vitia de coꝛde egerit. Col. lib. ij. Auium primum habetur stercus quod ex columbarijs egeritur. Unde qñqꝫ ꝓ euomo vel ventrem exonero ponitur Ingero. vide alibi. Oggero intendo seu iniscio: & quod vernacula lingua dicit tener adosso. Plau. in Tru. Quando intro aduenunt vnus eoꝝ aliquis oculuꝫ amicę vsqꝫ oggerit dum illi agant. progero vltra seu foras gero. Col. lib. j. Jōqꝫ periti rustici quicq̄d ouilibus stabulisqꝫ cōuersum progesserunt superpositis virgis tegunt: nec arescere solis ĩcursu patiunt. Regero retro poꝛto reduco. Ply. Et quāuis assidua conuersione imensę celeritatis attollantur qñ haustū omnē lucis aduersa illo regerat vnde acceperit. Hinc Regestum. Col. li. v. Ut sit inferioꝛ tenera subiacens terra quę nō arce at nec duricia sua repellat nonas irrepētis radiculas. Istud quidē contingere pōt etiam si ager bipalio moueatur & deprimant scrobis in regesto quod est fermentatū plus dipondio se misse. Regere est euomere. Apul. Nam & regesta crapula vesti ĩquinauerat. Suggero sub ministro in coꝛ pone seu suppoꝛigo. Aug. lib. j. ciui. dei. Nam cum ei scriba suggessisset q̄d de signis deoꝝ quę multa capta fuerāt fieri iuberet

continentiam suam iocando conduit. Hiero. ad paulinum. Quicq̃d aliis exercitatio ꝛ quottidiana in lege meditatio tribuere solet: illis spiritus sanctus hoc suggerebat. Hinc suggestus. Sunt ꝛ alia composita vt belliger armiger moriger ꝛ multa hmõi quę oĩa habent penultimam correptam.

Gerulus pe. cor. portator: qui fert aliq̃ onus ꝛ pro baiulo accipitur. Baiulũ enim dicimus qui mercedis gratia onera ferre consueuit. Suet. in Calligula. Ex gerulorũ diurnis q̃stib⁹ pars octaua exigebaf. Hinc nugigerulus nugax appositor

Gerundiũ nomen participiale appellaf. Caret numeris ꝛ personis ꝛ sub vna voce actiuã ꝛ passiuam significationẽ gerit. Uñ a gerenda duplici significatione quidaꝫ gerundia dicta esse existimant. A parte post seruat constructionẽ sui verbi ꝛ habet q̃ttuor casus: genitiuũ datiuũ accusatiuũ ꝛ ablatiuũ. Genitiuus iungitur nõibus substantiuis in vtraq; significatione vt habeo voluntatẽ docẽdi te bonos mores. Uirg. Et q̃ tanta fuit Romaꝫ tibi causa viuendi. In passiua: vt habeo voluntatẽ docẽdi rhetoricã a pręceptore. Datiuus iungitur adiectiuis nõibus in vtraq; significatione: vt sum aptus discendo rhetoricã. Et sum aptus docendo rhetoricam a pręceptore. Inuenif soluendo non sum: qõ nunq̃ patitur ſecuꝫ substantiuũ ꝛ regit post se datiuũ licet non semp apponatur Li. Lentulo. Liuitatũ principes ad me detulerunt sumptus decerni legatis nimis magnos cũ soluẽdo ciuitates nõ eẽnt. Interdũ alium casum. Quintil. Maximi tũ viroꝝ ꝛ quibus artis suę soluendo non sit humanitas. Accusatiuus iungitur verbis significãtibus motũ ad locum: vt vado ad legendum Uirg. Et in significatione passiua. Salu. Cũ ipse ad imperandũ assidue vocaref. i. vt ei imperaref. Itẽ cũ verbis significantibus permanẽtiã vt maneo hic ad legendũ. Sũ paratus ad audiendũ: ꝛ sum idoneus ad intelligendũ. Ablatiuus tribus modis accipif: primo sine regimine: vt legendo disco: ꝛ currẽdo cecidi. Et ponif actiue ꝛ passiue. Uirg. Cantãdo tu illũ passiue. Frigidus in cãpis cantãdo rumpif anguis. Idẽ Aliter vitiũ crescitq; tegendo. i. oũ incantaf ꝛ oũ tegif. Scdo cũ prępositione. de. ex. a. ab. cũ. vel in. Li. Ex quo ardescit siue amor siue amicitia. Utrũq; enim dictũ ab amãdo. Idẽ. In defendẽdo maior labor est q̃ in accusando. Quint. Cũ ꝑcipere de apte loquẽdo cęperimus. Tertio cũ verbis significantibus nictuꝫ de loco: vt venio ab arando: redeo a spectando. Licet magis vsurpemus ab aratione: ꝛ a spectaculo. Quo ãt gerundiũ a participio differat. Uide in dictione participiuꝫ.

Geryon nomen regis hispani quem herculis interfecit. Qõ nomen etiam Heryones. one. ꝛ Heryones is. ꝛ Heryoneus fm Priscianũ declinari potest. Hinc geryonaceus. a. um. Plau. Qui mihi intromisisti in ędibus quingentos coquos cum senis manibus genere Heryonaceo Aristophanes. Βου λει διαμαχεσθαι γηρυονη τετραωτι λω σουιδας αντι του τετρακεφηλω ογαρ γηρυονης τρικεφαλος ωϳ πολυνα γωνα ωατεσχε ωῆρακλει.

Germen dicitur qõ ex arboum oculis nascitur surculus pręgnans a generando dicitur generationis principium.

Germino germinas. pe. cor. pululo: ꝛ germẽ emito. Cuius composita sunt. Cõgermino qõ est coalesco socio iungo. Uar. lib. iij. re. bu. postea cũ his vnã remp. iuncti ac cõgerminati tenuere. Egermino extra germino. Col. lib. v. Nã plurimũ interest non esse longũ sarmentuꝫ qõ inseratur ꝛ rursus pluris oculos quibus egerminet inesse: progermino vltra germinando eo. Idẽ in eodẽ: vt ꝛ radices deorsum agat: nec exꝑpinquo negligenter in sũma terra refecta progerminet.

Germinasco germinascis ꝛ eius compositũ congerminasco: significant coalesco cõiungor. Quadrigarius. Facite exempla eorum vt cum illis congerminascere sciatur.

Germani quasi ex eadẽ stirpe geniti. Differtq; germanus a fratre: q⁹ ille de eadem genitrice sit natus nõ vt multi dicunt de eodem germine natus: quos Uarro tantum fratres vocat. Hoc tamen confundit vsus. Innenitur enim germanus esse a parte patris: ꝛ frater qui ex solo patre vel ex sola matre natus sit. Femininum huius nominis est germana. Uirg. Inueni germana viam gratare sorori.

Germania regio: q̃a gallis Rhenis ac pannonijs Rheno ꝛ Danubio fluminib⁹ a Sarmatis Dacisq; metu mutuo ac montibus separaf. Hinc germanici ꝛ germanicani: q̃ inter se differunt: sicut hispaniẽses ab hispanis separanf siciliẽses a siculis. Nã germanici nr̃i milites romani in germania militantes: germanici q̃ ex germania sũt. Sueto. in Tybe. Flagitabant ambo exercitus multa extra ordinẽ ante oĩa vt equarent stipendio ꝓtoriani germanicanis. Idẽ infra. Neq; enim deteriores esse aut hispaniẽsi exercitu qui galbã aut germanicano qui viteliũ fecissent. Germanici ẽt dicti sunt quidã ꝑatores a deuictis germanis. Nr̃i ꝛ germani ipsi idigenę vt Strabo lib. vij. testatur pinde ac fratres: qñ ꝛ procerita te corꝑis ꝛ colore flauo ꝛ forma ꝛ moribus ꝛ viuendi ritib⁹ pares existimanf. Vi antea teutones appellabanf a Tautone eorum deo quẽ terra ortum existimabãt: postea alemanni dicti ꝛ huiusmodi dei filio Mãno.

Gergonia. oppidum in altissimo monte in regione Aruernoũ Luius meminit Sueto. in Cęsare.

Gerusia in grecis vbibus vocabant conuentũ senum: vt apud nos senatũ ꝛ senatulũ ab ętatis vocabulo. Ply. li. xxxv. Sic extruxere domum regiam atali trallibus item sardibus cręsi: quam gerusiam facere. Uictru. Cręsi domus quã sardiani ciuibus a requiescendũ ętatis ocio seniorum collegio gerusiam dedicauerunt. Uar. Senaculum vocatum vbi senatus aut vbi seniores consisterent dictum gerusia.

Gesto gestas sępe vel quasi continue gero. ꝛ Hieron. ad Delio. Hic ẽ ille operarij ꝛ quęstuarię filius: hic qui matris gestatus sinu hominem deus fugit in egyptum.

Gestito gestitas. pe. cor. frequentatiuum. Plautus in Cur. Rogita vnde istuc habeat anulum pater istum meus gestitaut

Gesta acta. vide in dictione acta.

Gestus gestus est id quo indicatur quid geratur.

Gestus gesta gestum participium a gero.

Gestuosus gestuosa gestuosum: qõ est plenũ actibus letitię.

Gestamen quicq̃d geritur: vt vestes arma sceptrum Uirg. lib. iij. Aere cauo clypeum magni gestamẽ abantis postibus auersis figo. i. quod geri solebat a magno abante.

Gestatoriũ: appellaf lectica sella siue carruca ꝛ oẽ id in quo gestamur. Hiero. in lib. ij. macha. in gestatorio torquebatur antiochus vt de corꝑe ipij vermes scaturirent. Sue. de claudio. Solitus etiã in gestatorio ludere. Dicimus etiã gestatorius. a. um. vt sella gestatoria. Sueto. in Nerone. Interdum quoq; clam gestatoria sella delatus in theatrum.

Gestio gestis gestiui vel gestij, ꝑtie figit gestus ĩducãtes ai affectus corꝑe facio. Ex motu enĩ corꝑis gestus fiunt. Qõ Li. lib. ij. ad herẽ. docet cũ ait. Motus corꝑis est ꝛ vultus moderatio q̃dã quę ꝓbabilioꝛa reddit ea q̃ pronũciane. Cũ ergo gestus sint quidaꝫ motus corꝑis dextra pedeue designati aut capitis ictu ꝛ hmõi, pfecto gestire est gestus facere

Gestimus autẽ qñq; letitię seu voluptatis nimie cã: vt in hymno. Enixa est puerpera quem gabriel prędixerat: quem matris aluo gestiens clausus Joannes sensĕrat. Lic. li. j. offi. aut voluptate nimia gestiunt quoꝝ omniũ vultus voces motus statusq; mutantur. Aliq̃ etiam mestitię causa: vt apud eundem lib. ij. ad heren. Sin vtemur amplificatiõe per conquestionem fęmineo plangore ꝛ capitis ictu nonnunq̃ fedato ꝛ inconstanti gestu mesto ꝛ conturbato vti oportebit. Interdum etiam quis gestit non pręletitia: neq; pręmeroe sꝑę concupiscentia. Plau. in amb. Hestiunt pugni ideſt gestus faciunt siue mouentur. Quod autem Don. in Teren. dicit non esse gestire quod lętum esse: verum dicit: qz quid est q̃ lętus sis? sequitur. Quid est quod sic gestis? Cherea enim gestus turpis amoris quosdam significabat. Sic Ply. lib. viij. letitiam a gestu diiunxit cum de panthera loqueretur his verbis: vt causam doloris intellexit: simulq; salutis suę mercedem exemit catulos: eaq; cum his prosequẽte vsq; extra solutudines deductus: lęta atq; gestiẽte vt facile appareret gratiam referre. Similiter Licero libro. ij. de finibus bonorum

Quidꝫ alter lętitia gestiat: alter dolore crucieť. Significat ēt qñqꝫ gestire desiderare: siue vehementer cupere: ſz ſp cū gestu aliquo: vt apud Ter. in phor. Ego illi succenſeā ipſuꝫ gestio mihi dari in ꝺſpectū nūc ſua vt ſciat culpa lenē patrē illum factū eē accerrimū. Qñqꝫ etiaꝫ lętari ſiue delectari: ſed tamen cōgestu. Perſius. Nō hic qui in crepidis gloziarū ludere geſtit. Aug. libꝛo ſecūdo conf. vbi me pater i balneis vidit pubeſcentē quaſi iam ex hoc in nepotes geſtiret gaudēs matri indicauit. Per tranſlationē. Lice. locutus ē pro Marcello. Parietes mediuſſidius vt mihi videť huius curię gratias agere geſtiūt ideſt qñ geſtu videtur mihi parietes gratias agere. Et hoc vt Ceſari gratularetur. Vnꝰ cōpoſitū ē prę gestio quod eſt valde gestio vt exponit Priſcia. Hoza. libꝛo primo. car. Iudere cum vitulis ſalicto prægeſtientis.

Gesticoloꝛ. aris. geſtum facio. Columella in prę. Nec minus corꝑum geſticulatorem ſcrupuloſiſſime requirant ſaltationis ac muſicę ſtudioſi.

Geſticularius. a. um. quod ad facientem actus lętitię pertinet.

Geſa baſta. vide in dictione Leſa.

Geſſus fluuius apud Jones.

Geſſuri. pe. pꝛo. regio in aſia.

Geſſemani. pe. coꝛ. villa pinguiſſima interpretatur.

Geſſen. locus ęgypti in quo habitauit Jacob.

Geth: allophyloꝝ ciuitas fuit. Dęc nunc appellatur zaph.

Gethę: ppli in ſcythia europea. q̄dā gethas dacos appellant: vt Aꝑianus. Stra. arbitratur eos eē gethas q̄ ad pontū in oriē tē ſpectāt. Velius Spartianꝰ gethas dici gothos. ō his. Oui. li. de ponto. Nulla getis toto gēs eſt truculētioꝝ oꝛbe. Vnꝰ nominis nominatiuus ſingularis eſt getha. vel gethes.

G ante J

Giarus pe. coꝛ. Inſula pua ex cycladibꝰ circuitu. xij. miliū paſſuū ad quā noxij damnabanť. Iuue. Pluraliter dixit aude aliq̄d breuibus giaris ꝛ carcere dignū vt alias etiaꝫ notaret.

Gibber: ꝛ gibboſus: ꝛ gibberoſus: q̄ gibbū ideſt tumoꝛē in dooſo hꝫ quāuis ꝛ pro alio quocūqꝫ tumoꝛe ſolido ponať Iuuenalis Attritus galea mediiſqꝫ in naribus inges gibbꝰ ꝛ acre malū ſemp ſtillantis ocelli. Gibbus ꝛ Gibba ipſe tumoꝛ. Plynius Gallinarū genus gibbarum vocat. Ipſe quoqꝫ gibbus nominať gibber. Iuuenalis. Attritus gibbere naſus. Julius firmicus tradit naſci giberoſos: qui in ſeptima parte arietis habuerint boꝛoſcopum. Loꝛ. Celſus tamen docet ſtrumam extantiam quandam intergo. Gibbum vero in pectoꝛe.

Gigas gigātis vir altiſſimę ſtaturę: ꝛ terrę fili⁹ a poetis fingiť. cū nihil aliū gigātes fuiſſe credēdū ſit q̄ hoīuꝫ q̄ndā ipiā gētē deos negātē: ꝛ Jō creditā deos e cęleſti ſede pellere voluiſſe. Vic gigāte⁹ a. uꝫ. nomē poſſeſſiuū. Joſeph⁹ vo lib. j. antiq. dicit gigantes fuiſſe ex ꝺemonib⁹ incubis ꝓgenitos. Idem Auguſt. li. xvj. cap. ꝺei. Et Euſebius de prępara. lib. vij.

Gigantomachia gigantum pugna.

Gigeria: vide in dictione Hingeria.

Gigno. is. genui. vel gignui. ſecundum. Diom. genitū ſignificat Bened. Lact. libꝛo. uij. Vac conditione gignimur. Vnꝰ cō poſitū eſt Ingigno q̄ eſt intus gigno Columella libꝛo q̄rto Tanquā naturali ꝛ ingenita ſceleritate laboꝛantibus. Vnde ingnis dictus eſt q⁹ in eo nihil gignatur ꝛ Pręgnans quę iaꝫ occupata eſt in generando quod conceperit. ꝛ benignus nomen compoſitum ex bono ꝛ gigneꝺo.

Gilonomen ciuitatis: a qua Hilonite penultima ꝓducta homines in ea habitantes dicuntur. Eſt ꝛ nomen viri. Juuenalis. Unciolam proculeius habet: ſed gilo deuncem.

Gilus coloꝛ. medius inter album ꝛ rufum. coloꝛ Mellinus.

Gindes: fluuius qui per ꝺardanos fluens ingreꝺitur tygrim.

Gingiuę. pe. p. in q̄bus dentes ſūt a gignēdis dētibus. Lactantius libꝛo ꝺe opi. Dentes aūt ipſos ne magis boꝛoꝛi quā oꝛ nameto eſſent gingiuis mollibꝰ q̄a gignendis dētibus nominaťac deinde labioꝝ tegminibus honeſtauit. Juuenalis. Frāgendus miſero pinguia panis inremi. Duus ꝺiminutiuū ē Ginginula. Apul. Complanatoꝛem tumidę gunginulę.

Gingrio. is. gingrij gingritum. Eſt autem Gingrire anſerū vocis pꝛopꝛiū. Unde genus quoꝺdam tibiarum exiguarum a voce anſerum. gingriue ꝺicuntur. A quibꝰ gingritoꝛ tibicē.

Gingreria: ex multis opſonijs decerpta appellāť. Quidā tamē gigeria ſine. n. ſcribūt. Eſſeqꝫ gallinarū iteſtina ꝛ q̄ cū bis coquebanť: Lucil. gigeria ſūt ſine alio his veſcamur alacriter.

Gion: fluuius q̄ apud ęgyptios nilus vocatur. In paraꝺiſo oriens vniuerſam circuit ęthiopiam Joſephus. Gion quoqꝫ p ęgyptum fluens oſtendit eum qui nobis ab oꝛiente reꝺꝺitur quem greci appellant nilum. Significatqꝫ hoc nomē terę hiatum. Quo nomine etiam vocatus eſt mons in iudęa. apud quem Salomon in regem vnctus fuit.

Girgillus inſtrumentum quo fili reuoluuntur.

Girim: mons apud garamantas in quo naſci gemmas vetuſtas teſtata eſt.

G ante L

Glaber. a. um. q⁹ eſt lęue. ꝛ ſine pilis Plau. in aul. Tu iſtum gallum ſi ſapis glabꝛioꝛem reꝺꝺes mihi quā voluſius ludi⁹ Nonius de doctoꝝ ꝺagine. Legiť q⁹ ludis p̄ſulis pueri eēnt glabꝛi ac ꝺe piles pp ętatē quos antiq ludios appellabāt. Auguſti. libꝛo ſexto ci. ꝺei. A q̄bus aūt ſpernenť glabꝛos. aut male barbatos videremus. Vnꝰ ꝺiminutiū ē glabellus glabꝛa ēt ſiue glabello vocať interſtitū ſupercilia ſupra naſum ꝺiſterminans. quia ſine pilis eſſe conſueuit. Martianus capella. libꝛo primo. Quarum vna ꝺeoſculata phiſologie frontez illic vbi pubenciliꝺoꝝ ꝺiſcriminat glabellę medietas.

Glabꝛiones iꝺē qꝺ galabꝛi. Et apꝺ romanos erat glabꝛionum familia. Ex qua Acciluus glabꝛio vir romanus fuit.

Glabꝛeta. a Columella ꝺicuntť loca q̄ nihil ferūt Dęc greci phalacras q̄ſi calueta appellant q̄ ſatis fructicibuſqꝫ nuꝺa ſunt.

Glabꝛeſco glaber fio. ppꝛie glabeſcere. eſt ſine pilis aut capillis aut plumis fieri. qꝺ euenit nōnūq̄ꝫ morbo aliquo Tranſferť ēt qñqꝫ ad herbas. Col. lib. ij. Nā ꝺū a pecuꝺibus legumina pꝛoculcantur: herbę etiam vnguis atterunť. Atqꝫ ita glabꝛeſcit: ꝛ fit idonea ſeminibus. area ideſt fit glabꝛa mundaqꝫ.

Glacies: aqua cōgelata a gelu. quaſi gelacies.

Glaciari eſt in glaciem conuerti. Plyn. Floꝛe eius aquam glaciari Pythagoꝛas tradit.

Glacitare. pꝛopꝛium eſt vocis anſerum. Ouid. Lacabat hinc p ꝺixt hinc glacitat impꝛobus anſer.

Gladius: enſis a clade ꝺici videť. quia ad cladē ſit innētus. Dť ꝛ gladū neutro gñe: vt ꝺocet Uarro. Vic Digladioꝛ. aris. ō quo alibi. Eſt ꝛ gladius genus piſcis marini.

Gladiolus: paruus gladius. Quo noie etiam ꝺicta ē berba quędam: quoꝺ ſit ſoliꝰ gladij ſimilis. Floꝛes habet purpureos.

Gladiatoꝛes ꝺimicatoꝛes ꝺicuntur. Lice. libꝛo tertio ad heren. Tā quā gladiatoꝛ habuerit. Inter gladiatoꝛes ſpecialiter ſūt retiarij q̄ aꝺuerſus mirmillonē pugnabāt oci a rę q̄ ſubſcuto gerebāt vt mirmillonē inuaꝺuerēt Mirmillones ꝺicebanť gladiatoꝛes q̄ genere quoꝺā gallicę armature vtebā tur: qꝺ mirmillonū ꝺicebať Uñ galli ante nō mirmillones vocabanť in quoꝝum galeis piſcis effigies erat. Solebant aūt ē retiarij aꝺuerſus mirmillonem pugnantes hęc verba cantare. Non te peto piſcem peto: quiꝺ me fugis galle.

Gladiatura. ę. ars ipſa gladiatoꝝum.

Gladiatoꝛius. a. um. qꝺ ad gladios ptinet. Uñ Spectacula gladiatoꝛia. Lyꝑianus ad ꝺonatū. Paratur gladiatoꝛius ludꝰ vt libiꝺinē cruꝺeliū luminū ſanguis oblectet Salu. Itē ex ſenatus ꝺſilio ꝺecreuere: vt gladiatoꝛię familię capuā ꝛ iter cętera municipia ꝺiſtribuenť. De gladiatoꝛū oꝛigine ac cā. Julius Capitolinus hꝫ hoc pacto. Multi ꝺicunt apud veteres hāc ꝺeuotionem cōtra hoſtes factā vt ciuiū ſanguine ligato ſpem pugnaꝫ foꝛtunā ſatiarēt. Alij hoc litteris tradūt. qꝺ veriſimillimus crędo Ituros ad bellū romanos ꝺebuiſſe pugnas videręꝛ vulneraꝛ ferrū ꝛ nuꝺos inter ſe coeuntes ne i bello armatos hoſtes timerent: aut vulnera ꝛ ſanguinē per hoꝛreſcerent. Nunc mos tractus videtur vt imperatoꝛes ad bellum pꝛoficiſcentes munus ꝺarēt gladiatoꝛium.

Glaneus nomen prozum viri Cbij qui primus omnium ferri compactionem fertur excogitasse.

Glaphyrus.penultima producta:festiu⁹ iucundus ornatus politus.concauus sulptus famosus astutus.

Glans glandis ⁊ glandis glandis dici potest pro fructu arboris quercus ⁊ aliarū arborū grādiferarū. Plyn. li. xvj. Dulcissima ē omniū glans phagi. Uir. Et cōcussa tantū pluit ilice glādis. Sed quia ex his homines quōdā viuebāt glādis. appellationē vt vlpianus sentit oēs fructus cōtinētur. Hinc glans plumbū quod est in modū glandis formatuz. Salu. in Jug. Pars eminus glāde aut lapidibus pugnare. Jtē glans pars summa colis dicitur quę perpetuo tegitur oculo similis. Pręputium enī pellis est qua glans tegitur. Coles ipse penis a quo Colei pendent. Rursus glandes seu glandulę ē morbus faucium ob quādā glandis similitudinem. Jbi enim est caro glandulosa:quę ab antiquis boni saporis putabat. Mar. Partitur apri glandulas palestritis. Apitius. Interpones pulpas pulli glandulas edonas. Hinc illa ps suis laudatissima:glandium dictum ē. Solens aūt hę glandulę intumescere adeo vt hominem graui morbo in festent. Hūc morbū etiā Tonsillas dicūt Plyn.lib.xxxvij.de Electro. Pado eo annexa fabula: euidente cā. Podieqz trāspadanozū agrestiū⁹ maxīe decoris cā sed ⁊ medicinę quoniā tōsillis credit resistere ⁊ faucium vitijs. Idem li.xj. Tonsille in hoīe in sue glandulę q̄ iter eas vuę noīe vltimo depēdet palato. A glās fiunt glandeus.a.um.glanduleus.a.um.glandifer.glandula diminutiuum. Juglans.⁊ Dijuglans.glandatio.

Glandatio.glandium collectio.⁊ pastio suum ex glandibus.

Glandiū pars quędā intestinozū ē vt inquit Prisc. Alij volunt esse partē Apri iuxta ceruicē vel ipsam ceruicē In hac enim glandulę positę sunt. Plau.in cap. Pertrūcauit trib⁹ tergoribus glandia. Jnde Caro glādionica. Jdē i Mene. glādionicā suillā:lardū pernā. Esse aūt suis hāc, peculiare ē laudem ostendit Col.q̄ pozcū laudat q̄ est amplę ⁊ glandulose cervicis. Dicunt etiā glandulę de homine. Celsus lib.iiij. Jtemqz arterię quas parotidas vocant sursum procedētes vltra aures feruntur ⁊ in ipsis ceruicibus glandulę positę sunt.

Glarea.pe.coz.fabulosa quę in fluuiozū ripis:vel maris littoribus reperit. Piero. In terra aurū quęritur ⁊ de fluuiozū alueis splendens prosertur glarea. Liui. Aut ipulsa leui turbatur glarea vena: Huius diminutiuum est Glareola cum accentu in antepenultima. Plau. Glareolaz manu effundens.

Glareosus.a.um.qō ē penū glarea. Ply.libzo xxvj. Silari⁹ nascit glareosis ⁊ perennibus riuis cubitalis apij similitudine

Glastum.herba similis plantagini qua brztanni se inficiunt vt auctor est Cesar:quo horridiozi sint aspectu in pugna. Efficit enim cęruleum colozem.

Glaux grece γλαυξ auis noctua a qua glaucus color.

Glaucus colorꝫ ti Placid⁹ gāmaticus docet iterdū ponit p viridi. Est enī q̄ admixtū hz virori albozē. Unī Uirg. Glaucas salices ⁊ oliuas dixit. Jtē in hominibus ⁊ equis glauci oculi p splendidis dicunt. Hūc colorē quidā Cesium vocāt. Legimus nōnūq̄ ⁊ maris colorē glaucū: sed tūc quādo canescit fluctibus. Unde Glaucus de⁹ marinus senior fingitur ex piscatore cōuersus in deū gramine gustato. Fuit ⁊ alius Glaucus qui primus ferri consolidaturam inuenit. Alius Hippoliti filius a quo Jones nati sunt reges. Multiq̄ hocnomine sunt vocati. Et Glaucus nomen piscis est.

Glaucū herbę genus syluestris ⁊ erraticę runagrum vocatur Alij paralaton dicunt. Nascuntur in afflatu maris: aut nitroso loco inde nomen assumpsit. Nam Glaucus cęruleum significat qui color est maris.

Glaucinum grece oz oleum mustum hoc est expressum anteq̄ oliuę premantur. Nam γλαυκος grece:latine mustum.

Glaucoma.atis.Glaucomatū.ati.⁊ Glaucoma.mę.vitiū humoris eius qui crystallinus appellat in colorē glaucū mutantis in oculo. Plau. in Mili. Glauconiā ad oculos obiiciemus. Serenus. Si vo horrendū ducēt glaucomata plumbū: spiritus alterius potest qui grana cymini pallentis madens visus exhalat in ipsos. Hypochysis vo siue quod idem est, Hypochymata quę nos suffiones vocamus oculozum fit ex humore inter coroneam ⁊ crystallinam partem concreto. Interdumq̄ hęc oculi potentię qua cerniter se opponit.

Glaucopis.pe.coz.idis.habens oculos cęsios:Quo nomine victa est pallas quę a latinis dicitur Cęlia. Diodo. scribit aerē nominatum esse palladā. ⁊ ideo dicit glaucopin quoniaz aer glauci hoc est viridis sit aspectus.

Glessaria insula in oceano germanico quę Solino teste crystallum dat succinum.

Gleba:cęspes terre.dicta q⁹ sit q̄si globus. Huius diminutiuū ē glebula. Col.li.j. Eadē euētilata mūdioza sūt lapillisq̄ carēt ⁊ glebutis quas per triturā fere terrena remittit area.

Glis: glissis generis fęminini.terra argyllosa. glis glitis etiam generis fem. Lardum dicitur glis gliris.generis masculini. animal muri simile.nutritur in arboribus. Mar. Somnum losos ille porrigit glires. Idem Tota mihi dormit hyems et pinguior illo tempore sum quo me nil nisi somnus alit. Hic glirarium.pro loco in quo nutriuntur glires. Uar. glirariuz dissimilū rōne hr̄.q⁹ aqua sed macerta locus serpitur.

Glisco.cresco. Liui.li.vj.glisscente in dies seditione. Idez pinguesco. Col.li.ij. Prius tamen q̄ exilem terrā iterem⁹ sterco rare oueniet. Nā eo q̄si pabulo glisscit. Idē lib.viij. Paleis q̄ pene omnibus regionibus abūdāt ēt glisscit. Casinus Jtē ardeo cupio: vt i hymno. Nā glisscit aīus pmere cātib⁹ vicioū genus optimū Huius cōpositū est Pergliscо. Columella li. ix. Que prima luna saginari cępta vicesima pergliscit.

Globus ⁊ globū vtroq̄ modo oz p corpoze solido vndiq̄ rotundo quē greci Sphęrā appellant. Uir. Lucentēq̄ globū. Ponit quandoq̄ pro multitudine hominum: siue aliozum animalium: aut alterius cuiusq̄ rei simul collecta ⁊ quasi cōglobata. Sal. Alij fiducia gnaritatis locozum occultam fugā sparsi: alij globis eruptionem tentauerūt. Scienduz q⁹ si globus ex filo aut alia simili re factus sit glomus dicitur. A globus fit globosus.a.um.pro rotundo spissatoq̄.

Globo globas.a ceruo aduno.a quo conglobo:de quo supra.

Glocido.as.pe.coz.prozū ē vocis gallinarū cū ouis incubitare sunt. Quod fit crebris singultibus interiecta voce acuta:

Glocio.is.idem qō glocido. Col.li.ix. Obseruare debet custos oū edāt ouа vt ea q̄ nata sūt recolligant: notenturq̄ quoq̄ die sint edita: ⁊ q̄z recentissima supponantur glocientibus.

Glomus glomi.⁊ glomus.eris.est globus ex filo factus.

Glomero.as.pe.coz. Implico ⁊ globi speciē formo:siue filū duco. Per trāslationē glomerare sumit p congregare accumulare. Uirg. Et fędā glomerāt tempestatē ibribus atris collecte ex alto nubes. Hinc fit cōpositus. Agglomero quod est applico adiungo. Uirg. Et lateri agglomerant nostro.

Gloria est frequens de aliquo fama cum laude. Quinti. Cōsentiens laus bonoꝝ gloria appellat. Hāc Aug. dixit ē iudicium hoium bñ de hoibus opinātiū. Et tū inanis gloria vitiozum plerunq̄ Laudatrix: que diffunditur q⁹ sit popularis fama ex honestatis simulatione prueniens. Li.li.off. Uir inuenitur q̄ laboribus susceptis: periculisq̄ aditis non quasi mercedem rerum gestarū desideret gloriam. Inter gloriam ⁊ claritatem hoc interest vt inquit Sene.li.xvij. epistolarum moralium Quod gloria multozum iudicijs constat. claritas bonozum.

Gloziola dimi.ē.Li.Luceio. Illa nos cupiditas incendit q⁹ alacres aīo sumus vt ceteri viuentibus nobis ex libris tuis nos cognoscant ⁊ nosmetipsi gloziola nostra perfruamur.

Glozios⁹.gloria plenus.vt.sus.hō.sus.dies.sus.triūphus.cuius contrarium est Inglozius: qui nulla laude aut gloria dignus est: ⁊ veluti ignobilis. Uir.lib.iiij.ge. Ille horridus alter desidia latamq̄ trahens inglozius aluū. Inter duz tū gloriosus affectionē figit ⁊ in malū: vt glozios⁹ dicatur q̄ se iniuriter iactat: vel alterius inani laudatione effertur. ⁊ laudari quęrit: vt miles glozios⁹ apud Ter.

Glozio aris.Struit mō cū ppositōe de. Lac.ō ira. apollodorus q̄dē vt de ciui ⁊ populari sua gloriat. Mō sinę ppositione.

Gloziabundus qui abunde gloziatur.

Glos.appellatur mariti sozor:atq; idem fr'is vxor.
Glossa.ę.p ouplex.ff.latine lingua dicitur. Unde glosse ⁊ glossaria p interptatiõib⁹ ponũt.q; vice linguę h̄ ẽ vice doctoris fungãt. Quintil.glosse sũt secretioris linguę expositiões.
Glossemata.significant vocem minus vsitatam.
Glossematici:qui glossas conficiunt.
Globo.as.contcẽ detrabo.vnde Et pecus glubi dicitur cũ pellis detrahitur. Lato de re rus.Salictum suo tpe cędito: glubito:arteq; alligato.libũ conseruato.Sue.de Tyber. Boni pastoris eẽ tondere pecus:non deglubere.
Gluma.folliculus grani frumẽtarii.a glubẽdo. q; eo folliculo deglubat granũ:hoc ẽ decorticet. Auctor Var..li.j.ỏ re rus.
Glucidatũ.suaue ⁊ iucũdũ a grẽco γλυκυ quod dulce figt.
Glutio.is.ui.itũ.deuoro. Iuue. quales tunc epulas ipsum glutisse putamus induperatorem. Hinc fit deglutio.
Gluto.gulosus.Amb. Sic amat diapolus filios suos vt pdat: sicut amat gluto porcellum vt comedat.
Gluten.⁊ glutinũ.pe.cor.colla.ỏr grẽce. Aug. li. iiij.cõ. Laudet te ex illis anima mea de⁹ creator oĩum: iʒ nõ infingat in eis glutino amoris p sensus corpis. Vic glutino sus.a.um. Ply. Priscis latis vt recẽs sit ⁊ lenis:linguęq; glutinosa. Lol. In asia myrtaq; densa etiam glutinosa terra maxime exuberat.
Glutino.as.pe.cor.conuingo ferrumino. Ply. Uis bitubinis q̄ sulpburis sistit discutit attrahit glutinat: Idem. Quo genere sistitur sanguis:⁊ vulnus glutinatur. Huius composita. Ag glutino Aug.li.iiij.cõ. Quia non ẽ vera amicicia nisi cum eã tu agglutinas inter hęrentes tibi charitate diffusa in cordib⁹ nr'is. Cõglutino Ply.li.xxiij. cortex vitiũ ⁊ folia arida vulnex sanguinem sistunt: ipsumq; vulnus conglutinant. Deglutino.a glutine libero.idem.li.xxv. Purgant vlcera oculoꝝ:explentq; ⁊ ad cicatricẽ pducunt.palpebras deglutinãt
Glutinamẽtũ:cõpactio:cõiunctio. Ply.li.xiij. Dephẽdit ⁊ lenti go.s.chartę oculis:sed medijs inserta glutina mentis.
Gluo.is.glui.distringo.valde strĩgo. Var.de re rus. Duricia est enim ea quę non solum stringit baccam.sed etiã ramis gluit ac relinquit ad gelicidium.

Gnarus.⁊ Narus.ỏr sciens ⁊ peritus. Gnaritas sciẽtia. Salu. Namq; alij fiducia gnaritatis locoꝝ occulta fuga sperſi:alij globis eruptionẽ tẽtauere. Hozũ otraria sũt Ignar⁹ ⁊ ignaritas. Gnare aduerbiũ.pite: q; q̄q; apte. Apul. Qui Gnare id nostris oculis cõtẽplati sumus. Uide in dictione Ignozo Antiq; gnariter.p gnare dixere a quo.pgnariter quod significat audacter strenue. Plau. Age iudica prognariter.
Gnarauit Liuius posuit: pro eo quod est narrauit.⁊ gnarauit se pro narrauisse.
Gnoro:as.scio.licet non sit in vsu.sed eius composita habẽtur Ignozo ⁊ Dignozo de quibus alibi.
Gnauus ⁊ Nauus.Industius.De q̄bus in dictione Ignauia.
Gnathos. latine gena maxillaue dicitur aut bucca. Inde apud Teren. gnatho parasitus.
Gneus corpozis insignę est. ⁊ prænomen.
Gnidus.ciuitas lycię: q̄ duos portus habuit ⁊ in fronte insulaz q̄ statia septẽ ambit⁹ complectebat. Theatralis ⁊ alta aggerib⁹ iucta otinẽti. Gnido viri memorabiles fuerunt. Eudoxus mathematicus Plat.sodalis.⁊ Agathar chides peripatetic⁹ historię cõditoris Teopõpus Julio cęsari familiaris. ⁊ Arthemidorus eius filius. Et bis antiquior Ctesias qui xerxez medicatus est:⁊ res syriacas phica sq; conscripsit.
Gnosis.latine Cognitio:scientia notitia.
Gnosos vrbs cretę in plano sita:q̄ alio noie Cerathus: vt scribit Stra.appellata fuit a fluuio. Ea fuit Minois regia Hinc gnosius.a.um.⁊ gnosidus.a.um. Suidas. κνωσιος ονομα κυρι ου και οτι αλι της ατοκνωσθου κνωσος γαρ πο λις ειτη κρητη.
Gnomones dĩr q̄rti dẽtes:q̄b⁹ equoꝝ ętas dignoscit. Alij gnomonẽ alr accipiũt. Aug.i diale. Si detracti loco addas gnomonẽ q̄ hemicycli.spẽ ponit: plus tetragono maiori qua detraxeras reddidisti. Herodo. vo sic Nã poluere ⁊ gnomonẽ: i. nomã ⁊.xij. diei partes a babylonijs grẽci didicerunt.

Gobius piscis:qui ⁊ gobio dicitur. Iune. Luz sit vbi gobio tm̃ in loculis. Martia. Principium cęne gobius esse solet.
Gomoz.ppe mẽsura vini ẽ: vt iterptat Amb.in epla ad Justũ.
Gomorra.⁊ gomozũ vtroq; modo ỏr. sicut Sodoma ⁊ sodomum. Solinus de situ Judeę. Ibi duo oppida. Unum sodomum.alterum gomorum appellatum.
Gonorhea. dici pot semen fluens seminis fluxus. Nam γονος semẽ. ⁊ ρου fluxus γονος item filius dicit quod patet per composita eius Antigonus Chrysogonus.
Gorgias.nomẽ propriũ rethoris celeberrimi: q̄ pulcherrimuz libũ de cõcordia grẽcis tunc inter se dissidentibus recitauit olympię. Fuit ⁊ alius gargias phus Leũtinus. qui ausus ẽ in cõuentu poscere q̄ de re quisq; vellet audire qui de omni re quecunq; in disceptationẽ questionemq; vocare tur se co piosissime dicturum esse profitebatur.
Grogones. pe. cor. dictę sunt Phorci filię. s. Scylla Medusa Stenio ⁊ Euriale. q̄ Dozcades: Insulas in oceano ęthiopico sitas habitasse dr̃ ỏ hesperidũ hortos q̄ ab agilitate nomen hr̃t γοργον enĩ agilẽ dicũt. scribit Diodo. fęminas fuisse in aphrica bellicosas aduersus q̄s Perseus bellũ gesserit:⁊ eaz reginã Medusaz debellauerit:ac interfecerit:ex cuius cruore vt ẽi fabulis mor nat⁹ ẽ pegasus alatus equus: ide ad helicone boetię mõtẽ euolãs ⁊ pede saxũ feriẽs πηγην h̄ ẽ fõtẽ apuit: a quo pegasus est noiatus: ⁊ ab eo fons ipse hippocrene siue pegaseus siue caballin⁹ dictus.a gorgone.eus.a.ũ. Quid gorgõeas tetigisse domos. Suid. τρεις γυναικες αι τος ουτον ειχον φοβερα ταπροσωπα ωςτοισοροντ ας θνησκειν. και τι φρασω ποταμος ητοπος λιβυ ης ενθαδι γοργονες διετριβον.
Gothia regia europe cõtermina dacię ⁊ nouergię:ex qua gothi immanes populi.qui olim Italiam armis subegerunt.

Grabatus pe.pro. lectus exiguus in quo meridiari solẽt.dict⁹ quasi Larabatus:q; in eo capite recũbamus καφαρ enĩ caput. Βατον parũ grẽci dicũt. Unde ⁊ pro lecticis pauperum ⁊ mendicantium grabati accipi solent: vt est illud in euangelio. Tolle grabatum tuũ ⁊ ambula. Li.ij. de diui. Diuersa facit lectos ⁊ grabatus ait enĩ Cõcursare oĩum mortalium q̄ vbiq; sunt non modo lectos verumetiam grabatos.
Gracchus nomẽ auis cornici similis nisi q; minoꝝ ẽ a voce quã facit vel a gerẽdo dicta q; iacta segetũ semina gerat vel q; ex oliuetis cubitũ se recipiẽs duas pedib⁹ baccas tertiã ore ferat. Sen. ẽt q; gregatiz volitet: siue a gracilitate pp prauitatẽ Est huic furãdi nã ex quo nõnulli Monedulã eã appellauere a furãdis monetis. Exprimit sermonẽ humanuz ⁊ cauea emissus reuertit. Hui⁹ diminutiuũ ẽ graccul⁹: Parũ auium tria sũt gña: Mainscule filiorez sũt cornicibus nisi q; nigriores. Minimę ⁊ iter eas mediç q̄bus rostra ⁊ pedes rubent.
Graccbus per ouplex cc.⁊ cũ aspiratione. cognomẽ fuit familię romanę. Duo ãt fuerũt gracchi fratres. Tiberius ⁊ caius ambo eloquentes quoꝝ eloquẽtię mr̃ Cornelia multum cõtulit. verum ⁊ doctioz ⁊ eloquentioz fuit Caius q̄ erat minoz natu: quo nemo plenioz nemo yberioz fuisse fertur grandis erat verbis: sapiens sententijs: genere toto grauis.
Gracile adiectiuũ.pe.cor.figt q̄ ỏ est tenue ac corpore macilentum. Turpil. Nosti:q̄ sit gracilli corpore. Qỏ ⁊ gracilẽs. tis ỏr ⁊ gracilentũ. Nenius. Uide gracilentis colorem. Interdum gracile ponit pro molli. Horat. Quis multa gracilis te puer in rosa. A gracilis fit gracilitas ⁊ gracilitudo.
Gradus sunt ex quibus scalę constant:⁊ quibus ad ędificioruz altiora cõscenditur.a gradiendo dicti q; per eos eatur. Uir. Aerea cui gradibus surgebant limina. gradus ẽt gradientiuz pedũ vicissitudo est vt apud eundẽ.gradibusq; sonare compositis. Interdũ gradus sumit p stãdi firmitate. Li.ij.offi.

Nec tumultuãtes de gradu deiiciũt. Hĩc gradũ facere ꝛ gradũ iacere dicimus. vt ſi in arborẽ tectũue ſcãdere veliz ex ſaxo aut ſcãno: aliquaue alia re gradũ facio. Li. otra Rul. Hũc q̃ſi gradũ quẽdã atq; aditũ ad cętera iactũ intelligetis. gradus quoq; cognationis dicti ſũt ad ſimilitudinẽ ſcalaꝝ loco rũue deeliuiũ quos ita igredimur vt a ꝓximo in ꝓximũ. i. in illũ q̃ q̃ſi ex illa naſcĩ veniam⁹. Quapropter graduꝫ hmõi alios ſuperioris ordinis eẽ Laiius ſcribit. vt ſũt pr̃ ꝛ mater q̃ ſũt i ꝓmo gradu. In ſcõ Auus ꝛ Auia. In tertio pau⁹ ꝛ patruia Alios inferioris. vt liberi: Alios ex trãſuerſo. ſiue later⁹: vt fratres ꝛ ſorores liberiq; eor̃. A gradus fiũt Tardigrad⁹ a. uꝫ. pe. cor. q̃ tarde gradiũt. vñ teſtudinẽ tardigradã dicim⁹. Spiſſigrad⁹. ꝓ frequẽti graduũ motu ĩcedẽte. Plau. Spiſſi gradiſſimos tardiores q̃ corbitę ſint in tranquillo mari.

Grador. aris q̃ſi per gradus eo a quo regrador de quo alibi.

Gradator. a magno gradu. Plau. in pe. Viceretis curſu ceruas ꝛ gradatorem gradu.

Gradarij equi qui ſine ſuccuſſatione molliter incedunt. Lucil. lib. xiiij. Ipſe equus non formoſus gradarius optimus.

Gradatio apud rhetores ór cum ex prima ſententia oritur ſecũda: ꝛ ex ſecunda tertia atq; ita deinceps.

Gradatim. aduerbium ſignificat per gradus ꝛ ordinate lẽteq;. Var. li. j. de. re. ruſ. Cato q̃dẽ inq̃t gradatim aluꝫ prępones alio agrũ meliorem dicit eſſe in nouem diſcriminibus.

Gradiuus. pe. pro. a gradiendo. vel q; gradatim ꝛ per ordines in bellum itur. Vñ Mars gradiuus dictus eſt. Sunt tñ q̃ gradiuum a gramine dcñ putẽt q; gramine ſit ornatus. Vñ ꝛ graminea corona in re militari maxime ẽ honoratiõis. Alij. a vibratione pp haſtas crebro in bello vibratas: qm̃ greci κραδαίνειν vibrare dr̃ũt. Alij. gradiuũ nõ latinũ nec grecus ſed thrax vocabulum eſſe ſignificare bellicoſum ꝛ fortem.

Gradior eris. greſſus. ſigt vado. Lact. li. iiij. Claudis vo ac pedũ vitio afflictis nõ mõ gradiendi: ſed ẽt currendi dabat facultatẽ. Huius cõpoſita ſũt Aggredior. Añgredior. Congredior. Digredior. Egredior de quib⁹ alibi. Ingredior. Intro gredior. Dicimuſq; igredior foruꝫ ꝛ in for. Aliq̃n ponit̃ pro ſimplici gradior ĩcedo. Vir. li. iij. Bo. Cõtinuo pecoris gñoſi pullus in aruis Altius ingredit̃. Li. ad. Atticũ ſi dormis exp giſcere: ſi ſtas ingredere: ſi ingrederis curre: ſi curris aduola Interdũ ingredi ꝛ puenire ꝛ ſe oſtendere. Plau. Nihil te putet ſceleſte in cõſpectu ingredi. Ingredi in mulierẽ ẽ mulieris perſonã aſſumere. Hiero. in Pſal. interp̃atione. Solet in theatris vnus hõ frequẽter diuerſas habere perſonas nõ ingredit̃ in mulierẽ: nũc in virũ nũc in regẽ. Et qui in regẽ ꝓceſſerat rurſus in ſeruũ, ꝓcedit Interdũ eſt quaſi incipere. Lact. li. vj. Juſtus ergo qm̃ duꝫ aſperũq; iter ingreſſus ẽ Introgredior. Vir. Poſtq̃ itrogreſſi ꝛ corã data copia fandi. Progredior vltra ꝓcedo. Li. in Lęl. Jd primũ videam⁹ ſi placet. q̃tenus amor ſam⁹ cicia ꝓgredi debeat. Hinc ꝓgreſſus ꝛ ꝓgreſſio Idem li. j. Luſ. Qui errantiuꝫ ſtellarũ motus ꝓgreſſiones ſtitutioneſq; notauit. hĩc ꝓgreſſus ꝛ ꝓgreſſio ꝓ ꝓceſſu. Aliq̃n ante gradior. Plau. Extremũ intra carcerẽ ipm ingredit̃ parthenopeum. Pręter gradior: vltra trãſeo. Li. apio pul. Currẽs Lepta venit: mihiq; nũciauit te iam caſtra pręter greſſũ eẽ. Apul. Cũq; ſtabulũ pręter greſſus fuiſſem recognita cępi retrocedere. Hiero. Donã ꝛ aliã expoſitionẽ neq; videar ꝑ greſſus. Regredior retro gradior reuertor. Plau. in Aul. Illuc regredere ab hoſtio Lact. lib. vj. Cũ vẽtũ fuerit ad extremũ vñ iam regredi nõ licet. Supergredior ſup ambulo ſupero vt ẽ illud. Sztu ſupgreſſa es vniuerſas. Subtergradior trãſgrediorꝛ vltra gradio. D. Brut⁹ Ciceroni. Ut alpes trãſgrederer. Lac. li. ij. Nemo tũc milleſimũ annũ trãſgreſſus ẽ. Tranſgreſſio apud rhetores ór cum ab ea ſnĩa quã ꝓpoſuimus cõuertimus ſermonẽ ad aliquã perſonã vtrẽ aut fortunã ꝛ tanq̃ ꝓſentẽ appellamus vt hęc mulier nuper fuit locuples ꝛ potẽs ĩ amore atq; deliciis neceſſariũ: ornatus opibus abundabat: magnum ancillaꝝ quę ſequebantur comitatus appellabatur. Nũc cõtra ſubito ꝛ graui caſu afflicta vix mediocris ancillę dignitatem retinet: Q fortuna q̃ vehementer te reꝝ varietas oblectat: ꝛ q̃ magno odio eſt tibi beatę vitę perpetuus ꝛ conſtans fructus

Graſſor aris. q̃ſi a gradior frequentatiuꝫ eſt. Feſtus. Graſſari ꝓprie dr̃ latrones vias obſidẽtes. Gradi ſiquidẽ ambulare ẽ. Vñ tractũ graſſari ab impetu gradiẽdi: Sed cũ q̃s graſſat. i. cũ impetu ſiue frequenti gradu vadit ĩ aliquez ꝛ bono ꝛ malo animo graſſari poteſt. Idẽ ꝛ in bonã ꝛ in malaꝫ partẽ accipi poteſt. In bonã. Salu. in Jug. Sz ouꝝ atq; imperator vitę mortaliũ animus ẽ q̃ vbiq; ad gloriã via graſſat. i. cũ frequẽti gradu vadit abũde potẽs polleq; ꝛ clarus eſt. Sirius. Graſſandũ ad clara periculis. In malam. Lac. lib. ij. Suis enĩ vitiis perditi ſeruiũt ꝛ graſſant̃: vt perdãt. i. cum frequẽti gradu vadũt. Ab hoc malo aio in hoc vbo graſſor ſequio ſignificatio naſcit̃. eo q; cũ quis graſſat̃. i. frequẽti gradu ſiue cũ impetu ꝓperat in aliquẽ vt ipſũ telo ſeu quouis alio mõ feriat: vel malo animo rapiat hoc ſequire ór. Lact. li. iij. Archipirata quiſpiaꝫ vel latronũ ductor ſi ſuos ad graſſãdũ cohortet̃ Cęſar. Graſſari in hoſtes vetat. Aliq̃n in bacſignificatione ita accipit̃: vt etiã in ꝓpriaꝫ ſignificationẽ redigat̃. Liu. li. ij. Trecenti cõiurauimus principes iuuẽtutis Romane vt in te hac via graſſaremur. Huius cõpoſitũ Oggraſſor. q̃ ẽ obuiã ſeu ore cũ ĩpetu aut frequẽter gradior. Plau. i Pen. Niſi cũ pedicis cõdiciſtis oggraſſari gradu

Graſſator. q̃ per vim inſidias latrocinat̃. Juue. Interdũ ꝛ ſero ſubitus graſſator agit rẽ Lalliſtratus graſſatores: quib⁹ de cauſa id faciunt ꝓximi latronibus habentur.

Grẽcus cũ ę diph. nomẽ viri ꝓpriũ: a quo grẽcia regio europę dicta ẽ. a qua grẽcus. a. um. quod et grẽcia ẽ. Nec ab iſthmi anguſtiis incipit ꝛ a septẽtrione in meridiem vecta: q̃ ſol egeis: qua occidit Joniis fluctibus obiacet. In ea athenę ꝛ Marathonij campi Litheron ꝛ parnaſus montes.

Grecoſtaſis pe. cor. q̃ſi grecoruꝫ ſtatio. locus de quo Varro ſic hꝫ. Añ curiã hoſtiliã roſtra ſub dextra a comitio locus ſubſtructas vbi nationũ ſubſisterẽt legati grẽcoſtaſis appellat⁹ a parte: vt multa ſenatum ſupra grẽcoſtaſim vbi ędis concordię baſilica opima.

Graungenę. pe. cor. greci dicti ſunt.

Grẽcari. pe. cor. ẽ cõuiuijs ꝛ libidinibus operam dare ab eo q; greci liberius ſe haberent in conuiuijs. Nam quandoq; verba trahuntur a moribus nationum.

Gralę fuſtes furculas hãtes ſũt q̃b⁹ nituntur. Hĩc grallatores dicunt̃ q̃ i perticis abiegnis paſſus ingẽtes faciũt Grallatorũ gradũ Plaut⁹ maximũ. ſicut ecõtrario minutulũ formicinũ a teſtudineũ. Plau. Viceritis ceruas curſu ꝛ grallatorũ gradu

Grãma atis. ꝛ grãmatũ ati. latine lr̃a dicit̃. Unde Epigramma ꝛ epigrammatum cum aliis a gramma compoſitis.

Grãmatica litteraria ór. Eſt enĩ vt lr̃ę ſuas cuſtodiãt voces: ꝛ q̃ſi depoſitũ reddãt. Eſt enĩ grãmatica recte loquelę: rectęq; ſcripturę ſcientia quę vſu ratione auctoritateq; conſtat.

Grãmaticus: litteratorius ſeu litterator q̃ grãmaticã docet quiꝛ grammatiſta dici poteſt ꝛ trivialis. Sed ꝛ poetarum interpretes grammatici dicunt̃ verſanturq; nõ ſolũ circa ſermonẽ: ſed etiã circa hiſtoria ꝛ carmina enarrantur Mar. de epi grãmat⁹ ſuis. Grãmaticis placẽt ꝛ ſic grãmaticis: grãmatici prius critici dicti ſunt auctore Dione Chryſoſtomo. Lor. nepos aut lr̃atos ꝓprie appellãdos eſſe poetarũ interpretes q̃ a grẽcis grãmatici nominãtur. eoſdẽ litteratores vocatos Meſſala Corui⁹ auctor ẽ. Sũt q̃ grãmaticũ a grãmatiſta diſtinguũt: vt litteratũ a litteratore tãq̃ grãmatic⁹ abſoluere ꝛ perfecte doctus ſit. ſicut litteratus. grãmatiſta ſicut litterator mediocriter eruditus. in malam partem accipitur.

Grãmaticus a. um. q̃ ad grammaticam pertinet.

Grãmatei dr̃ ſcribę qui rõnes publicas in tabulis ſcribunt. Apul. lib. xj. Cum ex his vnus quem cũcti grammatea dicebant. Di etiam ab epiſtolis ꝛ cancelarij dicuntur. Hunc archigrammateus princeps ſcribarum.

Grãmatophylacium locus vbi ſcripta publica ſeruantur.

Grãme lõgitudo ſine latitudine menſurę ſubiecta. Aug. ſi omiſſa latitudine ſolam q̃ longitudinem voluerit cuncti longi-

tudo sine latitudine mēsurę subiecta grāme ōz. nō q̄ sit longitudo aliqua quę careat lātitudine: sed q̄ solam quis metiēs longitudinē grāmen metiri ōz: Et hę linea a nostris ōz Laz ita diffinit Euclides. linea est lōgitudo illatabilis. Emē sa vero cum lōgitudine latitudo dicitur epiphania.

Gramię sunt oculoz pituitę: vñ gramiosi oculi. a quo q̄ tristes sunt in hodiernū quoquę gramiosi vulgo nominātur.

Gramē: herba vulgatissima sic dicta q̄ geniculatis ternodijs mirifice serpat a gradiendo: vel a gignēdi fęcunditate. Lrebro enī noxas spargit radices. Refert Plȳ. Sane herbā nasci vbi humanus sanguis ceciderit. Hramē capiti circūdatū sanguinis fluxiones e naribus fistit. Q̄nq̄ tū gramē ponitur gn̄aliter poi herba. Vñ graminea cozona dicta ē q̄ ab vniuerso exercitu seruato seruari debat vbi obsessos aliq̄s seruasset quodcunq̄ id genus herbę fozet ōcepto viridi gramine. Hraminosus plenus gramine Col. li. j. Quid syluester ager: q̄d humidus z graminosus quid siccus z spurcus recusaret

Grādo gutta aq̄ in aere congellata sic dicta q̄ solito grādioz sit Uel q̄ grauis cōtineat. Dic grādiosus a. um. vt grādinosa loca in quibus frequētes sūt grādines. Hrādo ēt ē quā greci χαλαζαν z χαλαξιον vocāt collectio est sub cute buboni z egyptie fabę similis vt inq̄t Pollux dolorē si tangat afferēs Dūr z i oculo grādines cū senis humoz circa palpebras coit ꝛ ita vt id tuberculū digito huc z illuc pelli possit.

Grandinosus a. um. quod abundat grādine. Col. li. iiij. post h̄ non ignorabit oēs loci plus esse posse qualitatem celi frigidam vel calidam siccam vel rosidā grandinosam ventosam q̄ vel placidam serenam vel nebulosam. i. sępe grandinem infert. Rosida quę siccitatibus laborant.

Grandinatus a. um. participium quod est grandine saucium. Augu. in Psal. grandinata est vinea.

Grandebale pili subarales quos Uolsellis tolli sepe molliores iubebant.

Grādis z hoc grāde apud veteres nō ad corpus ſz ad ętatē tm̄ referebat iā adultā. Ter. An sedere oportuit domi virginez tā grādē. Q̄ si natu addat puectiozē ętatē figt: z iam pene senilē. Plȳ. Junioz. Mulier natu grādioz z tot liberoꝝ partus. Nūc vo grādis sumit p magno z nōnūq̄ ad inaīata refert. Uer. grādes materias ingenia parua non sufferunt.

Grandiuscolus. a. um. diminutiuum. Ter. in An. Jam fere grā diuscula profecta est.

Granditer aduerbium. Lypria. ad Cornelium. Docuistis grāditer deum timere xpo firmiter adherere.

Grāditas dicta est maioz ętas. Sisen. lib. iiij. hist. Neq̄ ętatis granditatem: neq̄ ea merita neq̄ ordinis honestatez: aut dignitatem sibi esse excusationi.

Grandęuus a. um. quod est prouectioris ętatis hoc est grandis cui ideſt senex.

Grandiloquus pe. cor. eloquēs z q̄ cū q̄dā verboꝝ magnificētia loquit. Li. Nā z grādiloqui vt ita dicā fuerūt cū ampla sn̄a tā grauitate z maiestate verboꝝ Dic grādiloquentia.

Grandio is. iui. itū grandē facio. Plau. in aul. Si hodie hercle fustem cępero aut stimulum in manu testudineuz istum tibi ego grandibo gradum.

Grandesco cresco grandis fio seu granum fio. Plȳ. li. xviij. crescente luna frumenta grandescunt. Hinc ingrandesco quod est valde vel intus grandis fio. Col. quę lēs vt celeriter prodeat z ingrandescat anteq̄ serie fimo arido permiscere debet. Jdē. li. ij. Oē autē frumētū spicā a tertio ad q̄rtum nodū emittit z cū totā edidit. viij. diebus deflorescit ac deinī grandescit diebus. xl. q̄bus post florē ad maturitatem peruenit.

Granū fere frugum dicitur vt tritici hordei farris z hmōi q̄ ē intimū soliduꝫ a quo granariū. Alcini sunt ceterozū fructuū vt vuę baccharū z hmōi. granū ēt gn̄aliter ōz p oi eo q̄ greci vocant coccum. Unde coccum Ilicis granum vocamus

Granariū locus in horreis seruandis feminū granis paratus vel in quo grana frugū reponunt. Uar. At triticū cōdi opz in tuz regione ad q̄ nulla aura humida e ppinq̄s locis aspiret granaria q̄dā būt sub terris spelūcas q̄s vocant siros. Alij puteos. Persi. Jā nūc astringans: iam nunc granaria laxes. Nōnulli horreum ab horreo. Festus a farre farreum vocat

Granosus a. um. dicitur oē quod intus habet grana.

Graphis idis. ars. pingendi quę maxime lineis cōstat: z linearis vocat: quā Plȳ. li. xxxv. scribit eē inuentā a Sophocle. Dicta graphis a stilo quē greci graphion z graphida quoq̄ nominat. Plȳ. li. v. graphidis vestigia extāt i tabulis ac mēbranis ex q̄b⁹ pficere dicūt artifices. Jn quo sciēdū p graphidis vestigia picturę gn̄s accipiēdū eē. quod greci vocāt Jchnographiā Ea ē circini regulęq̄ modicę ōtinēs vsus: ex q̄ capiunt formarū in solis areaꝫ descriptiones vt inq̄t Uitruu. li. j. qui z orthographiam z sciographiam nominat.

Graphiū stilus ferreus seu penna argētea q̄ signant in tabellis lr̄e vt oli in cęra seu figurę. Ambro. li. Hexa. Neq̄ vo si ipse nō cōprēdas idcirco nō cępit: aut nequaq̄ desinet si ipse circuitū vel atramēto vel graphio ducas. Oui. q̄d opus ē digitos graphiū lassare tenēdo. Stilus aūt sicut docet Piero. i ex positiōe psalmoꝝ scribit in cęra. Calam⁹ i cartha mēbrana aut in q̄cūq̄ mā: q̄ apta sit ad scribēdū. graphus scriptus vel pict⁹. A graphus nō script⁹ vl ñ pictus. graphia scriptura vl pictura. Unde scribo pspigo etiam apud nos z picturas legere dicimus.

Graphariū thecā i q̄ stili reponūt q̄bus scribere simul pingere solebant anteq̄ penicilli z colores inuenirentur Dicitur et theca graphiaria.

Gratia inq̄t Aug. dicta ē q; gratis dat. quare gratis datis dat q; merita nō pcesserūt ſz beneficia dei te pzęuenerūt. Uñ recte gratia sumit p bñficio. Li. Cū pcertum ꝺideret nullā eē gr̄am quā vel nō capere animus meus in accipiendo vl remunerādo cumulādo q; illustrare posset. Oē enī q̄ bñt homines a deo gratia ē. Nihil enī ex debito habēt. q̄s enī prior dedit: z retribuet illi: Tres aūt scribūt fuisse gr̄as Aglaiam i. lętitiā. Thaliā. i. viridē: q; veneficiū semp virct. Euphrosinē quā delectationē nominat. Dęa grecis χαριτες vocēt απο της χαρας q̄ lętitiā figt. Merito enī lętari vident: z q̄ dāt z q̄ accipiūt bñficiū. Tris āt ō eē pdiderūt: q; z bñficia eē in alios debem⁹. aliozū bñficia suscipere: z his q̄ in nos liberales fuerūt retribuere. Dare āt z accipere z referre tres actus sunt iter se destincti. Dic gratiosus. Aliq̄n p pęna siue dāno. Jdē vt p iniuria parē ei gr̄am referret. Aliq̄n p mercede. Jdē. i Lęl. vt enī beneficī liberalesq; sum⁹ non exigamus gr̄am. i. mercedē vel vtilitatē neq; beneficium fęneramur: ſz nā ppensi ad liberalitatē sumus. Aliq̄n pro pace seu amore. Ter. i Ecy. Neq; alio pacto oponi potest iter eas gr̄a Et i eu. Adibo atq; ab eo gr̄az quā video velle inibo. aliq̄n p benignitate. Tibul. gratia magna ioui vetuit pater ipe valere. Aliq̄n p causa seu respectu Sal. Rē oēz apit cui⁹ gr̄a mittebāt. Aliq̄n p vtute seu efficacia vt frequēter apō Ambrosiū. Dēre aūt gratias vl agere vl referre. vide i dictiōe. Ago

Gratus qui gratiā pro beneficio refert: vel saltē memoz ē accepti beneficij. Unus ꝺtrariū ē ingratus: a quibus gratitudo z ingratitudo. grate z ingrate aduerbia z gratis z ingratis. Accipit etiā gratus p lęto z gratus pro tristi. Uirgi. libro septimo. Et Uneri ingrato supzema ferebant. Et gratus pro spontaneo. Et ingratus pro inuito z coacto legitur.

Gratiosus valde gratus. Nam plenū gr̄a significat z is est qui hz gratiā. i. qui in pplo acceptus est. Li. li. iij. offi. Tū pithius vt argētarius q̄ esset apud oēs ordines gratiosus. i. habens multā gratiam. Jdē. Lentulo: vehemēter ꝺfidit his nostris lr̄is apud te gratiosiz fore. i. valde gratū. Helius accipit gratiosum tam pro eo qui gratias adhibet q̄s qui admittit.

Gratis aduerbiū figt sine pmio sine merito q̄ vulgo ōz p gratiam. Piero. in genē. q; frater meus es non seruies mihi gratis. Amb. Jn omnis scripturis reus scribit qui non studuerit dare gratis q̄ ipse gratis acceperit. Alias significat spōte. Aug. lib. iiij. con. quoꝝ exempli gratia quędam gratis posuit: vel in ipso substātię genere innumerabilia reperiuntur Sic ingratis inuite nō ultro q; ultronea grata sūt. Ingrata

que ab inuitis ⁊ recusantibus fiũt. Plau. in Amb. Hec eri⁹ modestia coegit me q̃ hoc noctis ingratis excitauit. Teren. i Eu. Opus faciam vt defatiger vsq; ingratis vt dormiam.

Gratuitus.a.um.pe.p. qõ dat̃ gratis. i. sine pmio ⁊ qõ nõ est mercẽnariũ. Li. li. i. de legib⁹ Quid liberalitas gratuita ne est an mercẽnaria: si sine pmio benigna ẽ gratuita si cũ mercede ꝺducta. Aug. Gratuitã nobis ipendit de⁹ delectationẽ q̃bus gratis vnigenti sui misit redẽptionẽ. Hinc fit aduerbiũ gratuito. Sue. in Cesare: Omnibus vo circa eum atq; etiaz parte magna senatus gratuito: aut leui fenore obstrictis.

Grates numero tñ plurali ⁊ in hac tñ terminatione p gratijs que referri debent pro accepto beneficio. Virg. Grates persoluere dignas non opis est nostre dido.

Gratificor rẽ gratam facio consentio cõplaceo. Lice. Lentulo. qõ pompeio se gratificari putant. Differunt tñ Gratificari ⁊ gratum facere q⁹ gratificari in se contineat q̃dam maius. est enim bñficũ esse. Unde dicim⁹ Deũ gratificari hoibus: quasi sit beneficia ꝺferre. Gratuz vo facere sit obseq; ⁊ in seruire. Li. Si hũc inueris gratissimum mihi feceris hunc gratificus.

Grator aris. ꝺis gras ago: ⁊ q̃si supplico. Oui. li. iij. fas. Quisq; ades. castęq; colis penetralia veste. Gratare illiacis thuraq; pone focis. Interdum gratari est gaudere de bono pro pio vt apud Jdẽ. lib. ix. me. O superi totoq; libens mihi pectore grator. Q̃q; ẽt ẽ lętari de bono alterius. Virg. Inueni germana viam grata re sozori. Liui. li. vij. Tuum sequentes currum Jouis optimi maximi templũ gratãtes ouãtesq; adire.

Gratulari cuz datiuo ꝑsone ẽ ꝺijs siue hoibus q̃ nobis benefici fuerunt in successu aut nro aut aliozũ cũ laudibus festiuitatẽ ostendere. Oritur enĩ ex lętitia gratulatio vt ex doloze q̃rimonia. Lac. li. vj. Nihil ẽ q⁹ sibi aliq̃s gratuleť si has inanes virtutes adeptus est. Ennius i Peccuba. Jupiter tibi sume tãdẽ male re gesta gratuloz. Interdũ prętermittitur datiu⁹ cũ fuerit ꝓnomẽ. Ouid. Prisca iuuẽt alios ego me nunc deni q; natũ gratuloz: vbi intelligiť mihi. Quint. gratulemur iam q⁹ nulla ciuitas laborat: subintelligiť nobis Gratulari ẽt est gras agere siue supplicare. Liui. Triũphãtes in capitoliũ ascendebãt ioui optimo maximo ceteri sq; ꝺijs gratulari Nec miz si gratulari ꝺijs ꝺicimus q̃si ostendere nos illis aggaudere cũ salutare ẽt eos ꝺicamus q̃si salutẽ illis optare qõ nõ ꝺijs sed hoibus conuenit. Unde ꝺicimus Salue sancta parens. gratulari cum accusatiuo est gratũ habere. Ter. in Eu Salutant ad cenã vocãt aduẽtum gratulanť. Plau. in Lap. vbi quisq; videť eunt obuiam gratulanturq; eam rem. i. gratam habent. Huius compositum est congratuloz.

Graue suapte natura fiť pꝺerosuz vt graue saxũ qõ nos cuz molestia grauat in ferendo. Uir. Uomis ⁊ inflexi primũ graue robur aratri. Et per trãslationẽ ꝺz morbus grauis. senectus grauis. i. molesta q̃n qui molestia ex senectute morbo ceteri sq; hmõi sentũt q̃si onere intolerabili premunť qõ cupite velut graue onus a se vellẽt ꝺeponere. Li. in Lato. Qõ nunq; senectutẽ tibi grauẽ esse senserim. Jtaq; vnus mod⁹ ẽ q̃ corpori aut aĩa molesta sũt: ea grauia appellare eo q⁹ molestia a mole. i. a re magna vocata ẽ. Alter modus est: q⁹ quẽ admodũ grauia ⁊ grãdia saxa nõ facile loco mouenť sed ad oẽm tpoz mutabilitatẽ bręnt: ita homines cõstantes ac sapientia prędi ti merito graues ꝺnr: qui nec precibus nec minis ab equo ꝺimouenť vt hi faciunt quos leues vocamus: qui in similitudinẽ paleę ad oẽm aurã ventillanť. Dic gravitas ꝑ firmitate ac cõstantia aĩ ac i vultu morbus verbis rebus agendis quedã seueritas. Aliq̃ ꝑ molestia ⁊ magnitudine: vt grauitas odozis: grauitas dolozis: grauitas somni. Uariis aliis modis ꝺz graue sed ad hos reduci possũt. Nam ponitť ꝑ pnicioso acerbo nocente. Li. lib. iij. offi. Magnũ illud bellũ ⁊ grauẽ aduersariũ imperij sustulissent. Jdẽ facilius ⁊ in morbos incidunt adolescentes: grauius egrotãt Pro fozti ⁊ robusto. Uir. li. v. Prima pares ineũt grauibus certamina remis. Pro grãdeuo. Jdẽ. Dic grauis ventellus dictis castigat aceste. Pro vtilis solido firmo cõstãte. Li. lib. j. offi. Ut iam sint alia grauioza atq; melioza tñ nos studia nostra nature regula metimur. Pro Trist. Uir. li. viij. Grauiter me nũcius aures ne vulneret. Pro sapiẽti cũ auctoritate Liuius Dozten. Quid enĩ aut Herodoto vtilius aut Tucydide grauius. Pro ponderoso. vñ graue es ꝺz: q; ꝺeni asses singula põdo efficiebãt. Pro necessario Lucil. li. xxix. Habeasq; ãio mihi admodũ cãm grauẽ soze q̃ me ab vllo ꝺmodo abducat tuo Pro pleno. Uir. Tũ pietate grauẽ ac meritis si forte virquẽ ꝺsperere filẽt. Pro fecũdo ⁊ frugifero. Jdẽ. q̃d laborant bene facta iuuant: q̃d vomere terras inuertisse grauis: Pro multo. Uar. vbi graues pascãť atq; alanť pauonez greges: Sal. li. iij. histo Cępit p oẽm ꝓuinciã graue ptũ fructib⁹ ce. Pro amaro. Uar. i quinquatrib⁹. Absynthiũ vt bibam grue ⁊ castozeum. A graue fit aduerbium grauiter ⁊ graue.

Grauiter fiť multũ. Cęcili. Placere h̃ cępit grauiter Li. Nec vo audiẽdi grauiter q̃ inimicis irascendũ putãt Uir. grauiter spirãtis copia thymbre. Aliq̃ fiť aspe male. Jdẽ grate olẽtis auernu. Aliq̃ molestę. Li. grauiter ⁊ iniquo aĩo tuli. Aliq̃ sapiẽter. Jdẽ Si quid prudẽter si quid grauiter factũ ẽ: hoc est nõ leuiter ac insipienter: sed mature sapienterq;

Grauedo põderositas. q̃q; sumiť ꝑ morbo seu bũcro q̃ ex capite distillat: nares claudit: vocẽ obtũdit: tussim siccaz mouet sicuti docet Celsus li. iij. Latul. Sẽtire cesso qõ grauedinẽ e tussiz. Plau. i asi. qõ illa haud simulet q̃si grauedo profluat Docne sic faciat tu labellũ abstergas. g̃ci corizas vocãt Hypocrates distillationes oẽs ⁊ grauedinẽ nominat corizas.

Grauedinosus nõ solũ q̃ grauedine ifestať. Is ẽt q̃ad cũ morbũ ẽ ꝓclinioz. Li. li. iiij. tus. Jtaq; ꝺicim⁹ quosdã grauedinosos quosdã tozmiosos. ñ qz iã sint is qz sępe sint Plym⁹ appellat Eruũ grauedinosum qõ bobus i pabulo grauedinem facit.

Graueolẽtia malus odoz. Ply. Et ozis graueolentiam tollit.

Grauo as. ꝓmo onero molesto. Virg. Nec me labor iste grauabit Nu⁹ opposita. Aggrauo qõ ẽ sup seu plus grauo. Col. li. ij. Tũ ẽt rõ rustici aggrauať extinguo ꝑfectu opis. Degrauo ꝺozsuz grauo. Jdẽ. li. j. Et qõ prius extructũ iminebit tecẽti paulatim degrauatũ pondere suo ꝺceps attrahet. Uir. li. iii. Degrauat etna caput. Lyp. qũo celũ petũt ⁊ ad sublimia valta ꝺscẽdũt q̃ terrenis cupiditatib⁹ degrauãť. Ingrauo itas seu valde grauo. Hiero. in Exo. Ingrauatũ ẽ cor pharaõis. Pręgrauo valde grauo Jdẽ ad Marcellã. q̃ propter monco vt oũ mũdi hu⁹ viã currim⁹ nõ duab⁹ tunicis: nõ calciamẽtozũ pellibus pręgrauemur. ⁊ hec omnia habent pen. cor.

Grauate aduerbiũ significat cum labore siue cum molestia.

Grauesco is. grauis ⁊ oneratus fio. Uirg. lib. ij. gę. Nec minus interea fętu nem⁹ oẽ grauescit. i. onerať. Dic aggrauesco magis grauis fio. Ter. in ecy. Male metuo ne ꝓbilomenę magis morbus aggrauescat. Ingrauesco eiusdem significatiõis est. Aug. lib. ij. ci. dei. Nam ingrauescere pestilentia ludi scẽnici rome primitus instituti sunt.

Grauida mulier: que iã cõceptofętu grauať. Pregnans: q̃ iam occupata ẽ in generãdo qõ ꝺceperit: Aug. quo mõ fiet istud vt vtero grauida sim pudico ⁊ imunis sim a marito: Aliq̃ ponitť ꝑ plena. Inde grauido as. pro impleo veteres posuerũt. Cęcil⁹ Mysteria h̃ honeste grauidauit. pro. Leo papa virgo regia Dauidicę stirpis eligit. q̃ sacro gratudanda fetu diuinam humanamq; prolem prius cõciperet mente q̃s corpore. ⁊ inciens propinqua partui incitatus sit fętus eius.

Grauastellus senioz. Plau. quid est grauastellus iste qui aduenit vt puto a grauitate dictus.

Grex ꝺiffert ab armẽto q⁹ grex minoz̃ animaliũ fit ꝺgregatio vt ouiũ. porcoz̃: capraz. Armẽtũ maioz̃: vt Lameloz̃: bouum: equoz̃. Dicr. i ꝺeutero. Habueriq; armẽta boũ ⁊ ouiũ greges Ouid. Mille greges illi totidẽq; armenta p herbas pascebãt. Uir. Hec satis armentis superat pars altera curę Lanigeros agitare greges hirtaq; capellas. Inueniť tamẽ q̃q; grex de maioribus dici. s. bob⁹. Uir. Aut aliquã i magno sequiť grege. Tñ ad distinctionez addidit magno. sicut Poz. adiecit mugiẽtiũ. Aut i reduca valle mugiẽtiũ ꝑspectat errãtes greges: q̃si Grex generalius nomẽ sit: armẽtũ specialius Et illud sine appositio de pecoz̃b⁹ minutis itelligať: cuz

appositō possit ēt ad maiora transferri. Li. Fudit apothecas cecidit greges armētorū. Lol. li. j. Nec absint greges armēto rū cēteroūq; q̄drupedū culta ꝛ dumeta pascētiū. Dī ꝛ grex aubus. Aug. li. xij. ci. dei. Alias vō greges istituerit q̄ ogrega tę atq; in gregibus malunt viuere: vt sūt columbe: sturni: cer ui. damule: ꝛ cętera hmōi. Etiā bonorū vel malorū hominū ōr Grex. Li. In his bonis gregibus oēs aleatores: oēs impu ri impudiciq; versantur. Et est tam fę. quā masc. generis.

Gregarius. er grege vulgaris. Unde Gregarius miles ōr non electus sed tumultuarie vndecunq; collectus. Salu. Deīde multi memores. Syllanę victorie q̄ ex gregariis militibus alios senatores videbant alios ita diuites vt regio victu atq; cultu vitam agerēt. Lol. li. vij. gregariorūq; pastor velut minutā ꝓfessionis suę disciplinam ostātissime repudiasse.

Grego. as. de quo Prisc. Sunt ꝛ alie derivationes diuersas ter minationes hītes tā a noībus q̄ a verbis nascētiū verborū vt a greco grecisso ꝛ grecor. a grege gregor. a pho phor Dur tiū opposita magis i vsu sūt vt abgrego. q̄ est deduco. Aggre go. assocIO. adūgo. Lac. li. iiij. si nobis credēdū ē nō putant credāt homero q̄ sūmū illū iouē deorum aggreganit. con grego. Idē eodē aliūq; sibi populū fideliorē ex alienigenis congregaret. Segrego seorsū pono diuido. Fest. segregare ē ex plurib⁹ gregibus partes seducere. Et hęc oia hītpe. cor.

Gregalis. ꝛ hoc gregale. q̄ in grege viuit. Var. lib. ij. de re rus. Equi boni futuri signa sūt ficum. gregalibus in pabulo otē dit in currendo aliaue quare quotior sit.

Gregatim per diuersos greges. Var. Merula q̄ mera ideſt so la volitet. Contra ab eo graculi q̄ gregatim.

Gressus. a. um. participium a gradior. gressus us. incessus am bulatio: vt gressus meos dirige.

Gressibile quod est aptū ad gradiendū: vt hō ē gressibilis.

Gressuosa. um. pe. ꝓ. idem qō gressibile nō quod magnos habet pedes: vt q̄dam autumāt. Nam Aug. in dialec. sic scri bit. Socrates ꝛ hō est ꝛ gressuosum.

Gressus. a. um. nomen est quantitatem significans. Cuius di minutiuum est gressulus.

Grossi tīm pluraliter dīr ficus anteq̄ maturescant. Alij dicunt grossos esse ficus q̄ non maturescūt. Dimittuę ficus que p̄ coces seu p̄cocques ꝛ a neotericis. Flores appellant: apud grecos prodromos vocant. Lol. lib. iij. Si voles ficus q̄uis natura serā facere cū grossuli minuti erūt fructū decutito.

Grossipion siue xylon seu grossapinus frutex ē ex superiori par te egypti que in arabiā vergit allatus: nūc ēt in q̄busdam lo cis italie nascens: ex quo lina fiunt que gossipina siue xylina seu grossapina dicuntur. paruulus ē: simileq; barbatę nuci ō sert fructū plenū lanugine nec vllū genus lini in cādore moli tiaue p̄ferēbuic. Iurisconsulti inter lanas potius cōnume rant: dicuntq; lanā lineā a grecis appellari. Ex his fiunt ve stes cādidissimę ac subtilissimę que vulgo bōbicinę dicunt: cum xylinę seu grossipinę grossapinęue appellari debeant. Quidam huiusmodi lineum cotonum vocant q̄ fructices id ferentes quibusdam in locis folia habent vitium similia nisi q̄ minora sunt feruntq; rotonei mali similitudinem cucur bitas. que maturitate ruptę lanuginis pilas emittunt.

Grues aues minime soliagę que non se segregant siue cū vo lant: siue cum pascunt: Et a sono vocis excubias nocte diui dūt capite subter alam cōdito dormūt alternis pedibus insi stentes. Volantes aūt ordine quodā y litterā faciūt id quod palamedē deprendisse leginus Piero. ad Rusticu. grues vna sequūtur ordine litterato. Mar. Turbabis versus nec littera tota mānebit. vna pdideris si palamedis anē. De natu rabuttus auis Ambr. li. Hexa. sic habet. grues iniussi ꝛ volū tario vsu in nocte sollicitaz exercēt. custodiā dispositos vigi les seruant ꝛ cęteris consortibus generis quiescentibus alię circūeunt ꝛ explorant ne qua ex parte insidię tententur: atq; deferunt in pigno suo vigore tutelā: post vbi viliarū fuerit tempus impletū perfuncta munere in somnū se prēmisso clā more cōponit vt excitet dormientē cui vicē muneris traditū ra est. At illa volens suscipit sortē nec vsu nostro inuita ꝛ pi grior somno renūciat sed impigre suis excutitur est stratis: vicem exequitur ꝛ quam accepit gratiam pari custodia atq; officio repręsentat. Ideo nulla discretio q̄ deuotio naturalis iō tuta. custodia q̄ voluntas libera. Dūc ēt volūtates or dinē seruāt: ꝛ hac moderatione oēm laborē alleuiāt vt p vi ces fungāt⁹ duct⁹ sui munē. Prędcedit enī vna ꝛ pcurrit cęte ris deīde cōuertit ꝛ sequenti sortem ducendi agminis cedit.

Gruo is. grui. Festus gruere dicūtur grues vt Sues grunnire Hinc congruo ꝓ conuenio concordo. Ter. in Heau. Loncede hinc domū ne nos congrue sentiant ideſt concordare. Hinc congruum. Ingruo is. de quo alibi.

Grumus terrę collectio: minor tumulo. Apud Lol. ōr clinulus Unde libro secūdo ait. grumos quos aduersūram plerūq; tractę crates faciunt: despiciemus ita: necubi ferramentum senisecis possit offendere. Cuius diminutiuū est grumulus. Ply. li. xix. Quidā ꝛ aliū vlpicū in plano seri vetant: castella tiq; grumulis imponi distantibus inter se pedes ternos.

Grūma mę. mensera quędam qua fixa vię ad lineam dirigun tur. vt est agrimensorum ꝛ similium. Hinc degrumor aris. ꝓ dirigo. Lucil. viamq; degrumaris vt in castris mensor facit olim. Et Exgrumor. vnde exgrumantes apud varro nem legitur. li. iij. de re rus. quod est de mensura ꝛ recta via excedentes vel grumos eruentes.

Grūmię dicūt loca media iter q̄ directę quattuor cōuenūt vię

Grūnio is. grūniui ꝛ grūnitum. ꝓprium ē vocis porcorū. Li. li bro quinto. Tus. Aut grūnit cū mactat⁹ sus. Iuuena. Et cum remigibus grūnisse elpenora porcis. Hinc grunnitus tus.

Grundire veteres dicebāt quod nos grūnire dicim⁹. Plau. lib. annaliū. xv. grūdibat grauiter pecus suillū. Hinc grūdiles la res dictos accepim⁹ quos Romulus ostituisse ōr. i honorez scrophę q̄. xxx. peperaret porcos. Fassi⁹. femina. Sus parit porcos triginta cuius rei fanū fecerūt. Laribus grundilis.

Gryllus animas est magnitudine cicadę corpore longiore ge nus est locuste vndiq; per orbem terrarum pernicies agris pręterq̄ in parthia. Parthi gryllos commedunt vt testatur Piero. contra Ioui. Dictus gryllus a sono vocis. Suidas. γρυλλος ξενοφωρτος του σωκρατι κου υἱος γρ υλλος και διοδωρος και γρυλλος οχοιρος. Huic magnam auctoritatem perhibēt. Nigidius magiq; q̄ retro ambulet: terram terebret: noctibus stridat.

Grypes q̄ ꝛ gryphōes animalia pēnata ꝛ q̄drupedia: oī ex par te leones sūt: alis ꝛ facie aquilis similes eq̄s vehemēter infe stę. Nascunt i hyperboreis mōtib⁹. Et pōt declinari grypes is. Et gryps ꝛ grypus. Pier. i Leui. Aq̄lā ꝛ grypū. gryphi vō vt gelli⁹ inq̄t gnigmata sūt. gryphon. n. greci īsolubilę dicūt.

Gryphia grecis dicuntur nare curui. Quo nomine dictus est fi lius Demetrij vt auctor est Justinus.

Gryppos dicitur sermo implicitus. Hel. Aliosq; id genus gryp pos nemnem posse dicens nisi se dissoluere.

Grypus p simpler p nasus adūcus gibus seu aq̄lin⁹ a gryphis silitudīe deductū nomē: gci γρυπες nos gryphes dicimus

Gula anteriorpars colli q̄ cibus atq; potus deuorat. Nā collū tā cernicē posteriorē: q̄ gulā anteriorē hz ꝛ gula cū ossib⁹ in telligit Sal. Laqueo quā fregere. Aliq̄n accipit Gula p gulę vitio. Juue. Dū gula seuit. Hīc fiunt gulosus a. um. qō est de ditus gulę vitio. Degulo as. de quo alibi. Et ingluuies.

Gulioce nucum inglandium summa ꝛ viridantia putamina.

Gūmi ꝛ gūmis genere fę. Lol. Nostrorū tēporū agricole existi marunt noua dolia liq̄dā gummi perluere. Idē. Multi cuz semel noua dolia vl serias crassa gūmi liuerūt vna i ppetuū gūmitione otēti sūt. Ūn gūmitio. Lol. li. vltimo. Quā greci. κομμωσιν. Est aūt gūmi lachryma arborū q̄ est q̄si gutta. Hinc gūmatę arbores dīr q̄ gummi producunt. Palladius. In Lerasis hoc seruādū ē ꝛ in omnibus gūmatis: vt tūc inserant quādo bis vel nō est vel non desinit gūmen effluere.

Gurges tis. locus in flumine ꝓfundus in quo aqua vertitur. Et oīs aquaz cōgeries ōr gurges: licet quādoq; per tapino-

sim ponatur pro mari. Uir. Nantes in gurgite vasto.
Gurgito as. penul. cor. de uocabulo impleo. Dic fiunt opposita Egurgito as. et Ingurgito as.
Gurgulio propie ps gutturis a naribus ad pulmonem ostans cartilagine et carne per quā spiritus meat ac remeat. Et hec spiritalis fistula dicitur. Rursus gurgulio vermis quidam q̄ in horreis nascens frumentum absumit sic dictus q̄ totū sit guttur. Uirg. Populat ingentem farris acceruum.
Gurgustiū et diminutiuū gurgustiolum genus habitationis angustū a gurgulioe verne sic dictū Seruius docet: gurgustiū esse obscurā et latentē tabernā. Li. in Pisonē. Nescio quo e gurgustio te prodis. Ambro. lib. Vera. Nōne quo splendidior foris species loci eius effulgeat. hoc horrētis desup scenę gurgustiū eius intus obscurius fit Apul. Ergo. breuitatē gurgustioli nostri ne spernas petosis otentus lare paruulo.
Gustus us. Unus ex quinq̄ sensibus corporis.
Gusto as. quid significet declarat ex psalmo cll or. Gustate et videte q̄m suauis est dōs Lac. li. ij. Id autem precepti fuit vt ex arbore vna que fuerat in medio paradisi nō gustaret Dic Gustatus tus. Li. in cato. Aqua oriens vna se ostendit que et succo terre et calore solis augescens. Primo est per acerba gustatu. Huius composita sunt De gusto quod est multū bene gusto. Sal. Inde cum post execrationē omnes degustasset: sicut in sacris solennibus fieri consueuit aperuisse consilium suum. Pregusto ante gusto Piero. in exo. Carnem que a bestijs fuerit pregustata non comedetis.
Gustus poculi gñs quo in sacrificijs vtebantur. Ply. li. xvj. Curius iurauit se ex preda nihil attigisse: preter guttū phaginū quo sacrificaret. Uel in quod oleū mittit. dict⁹ q̄ guttā mittat. Nā eo vsi sunt Romāi in balneis ad vnguenda eorū corpora post lauationē. Hel. Puerū iubet Taurus oleū in ollaz indere. Erat is puer gñe atticus festiuissimus etatis et gētis argutijs scatēs: guttū samiū ozetenus imprudēs inanē tanq̄z ineset oleum affert: conuertitq̄z eū: et vt solutū est: circūegit per omnem partem ollę mānu nullū inde ibat oleū. Pōt et dici vas in quo odorifera vnguenta seruāt q̄ inde guttati sumant. Serenus p vase vinario sūpsit cū ait. Siue meri guttus seu frigoris efficit aura. Uar. de origi. Ut vinum minutatim funderet a guttis guttū appellarūt huius dimi. ē guttulus. Plau. Ut guttulam hauriret ex guttulo.
Gutta minima pars aquę vel alterius materię liquidę: hoc est stilla. Luius dimi. est guttula.
Guttatim per singulas guttas. Plau. Aedepol cor miseruz meum quidē guttati contabescit q̄si in aquā indideris salem.
Gutturnium: vas ex quo aqua guttatim in manū datur: ab eo q̄ propter angustias guttatim fluat.
Guttur: accipitur p ea parte que est a faucibus ad iugulum: siue exterior siue interior sit. Uñ Ply. guttur homini tantum et suibus intumescit aquaz que potant plerunq̄z vitio. Uir. in geor. Et lętę pecudes et ouantes gutture corni. Plau. in Aul. masc. gñe posuit pro ano cum inquit. etiam ne obturat inferiore gutture: ne quid anime emittat dormiens.
Gutturosi dōr quorū guttur tanq̄z spongia q̄dā intumescit. ita vt hoc malū nō morbū sed vitium sit. vlpi. de edilitio edicto. Si quis natura gutturosus fit. oculos eminentes habeat.

G ante Y

Gyges nomē viri propriū qui celi et terre filius fingitur. Alius fuit. Lydię rex. Quo ēt nomine dictus est lydię fluuius.
Gygeus cum ę diph. lacus lydię: Propter. Lydia gygęo tincta puella lacu.
Gymnos latine nudus dicitur. Inde fiunt gymnasia et Aphrodisiades insulę in mari illyrico: quas baleares vocant.
Gymnastes. pręceptor exercitiorum pueros exercens.
Gymnasiuz exercitium. Uñ et ponit pro loco in quo paleştritę exercebantur nudi et oleo uncti. Nam γυμνος latine nudū significat. vel dicitur gymnasium a γυμναξω exerceo. vnde gymnastica appellat disciplina exercitationis. Ari. li. viij politi. monet adolescētes gymnasticę tradēdos esse vt ita fiant exercitatiores firmioresq̄z. verum postea gymnasiuz pro ludo litterario: et pro omni loco in quo fiat aliquod genus exercitationis sumi cepit: cum philosophi gymnasia tenuerint et in illis disputauerint q̄ et schole et diatribę vocitatę sint vnde apud rhetores pręgymnasmata pręexercitamenta dicuntur. i. exercitationes quędam in dicendo: añq̄z ad veras actiones descendant Aphthonius in rhetoricis συμπεφωνα αρχη του αφεονι ουρη τορος προγυμνασματες.
Gymnastica ars seu doctrina q̄ pueri exercent. vñ Ari. pręcepti. viij. poli. adolescentes gymnastice et pedo triuice eē trahendos. Pla. li. vij. de leg. gymnastice nōie exercitatiōes oēs bellicas. contineri docet: eāq̄z diuidit in saltatiōem et luctatiōem.
Gymnasiarches. gymnasij siue exercitationis princeps: et ludi magister.
Gymnosophistę nudi sapientes philosophi indoctu sic dicti q̄ nudi incederent. Nam σοφιστης sapiētes dr. Aug. lib. viij. ci. dei. Cum q̄dā nudi philosophent. vnde gymnosophiste nominant. Et li. xv. Indoctu gymnosophistę q̄ nudi peribentur philosophari in solitudinibus Indię a generando se cohibent. Piero. contra Ioui. Apud gymnosophistas indię gñs per manus huius opinionis auctoritas traditur q̄ Buddam principem dogmatis eoz e latere suo virgo generarit. Di ab exortu ad occasum perstare dōr solē contientes immobilibus oculis feruētibus barentis toto die altemis pedibus insistentes. Di frigoza nimium et estus flāmę citra dolorē perferunt. Ferē. Alexandrū macedonez ad eos accessisse dixisseq̄z petite quodcūq̄z vultis. Qui respondert da nobis immortalitatē quā pręceteris optamus. Quibus ille air. Li ego suz mortalis immortalitatē nemini prestare possum. Si ergo inquiunt mortalem te esse cognoscis cur non contentus patrijs sedibus omnibus infestus totuz orbem subiecere conaris. Suidas. γυμνοσοφιστ̄αι παρα βαβυλωνιοις οι φιλοσοφοι και παρα αονυριοις.
Gymnici Indi dicti sunt quia in his se nudi atq̄z uncti exercebant in athleticis et palestricis certaminib⁹. Nero edidit certamen gymnicum.
Gyne γυνη apud grecos et mulieres et vxores significat.
Gynęcium: locus secretior in ędibus vbi solę mulieres habitant: qui et grece γυνεικωμ a mulierib⁹ ōs gci. γυνεικεια vocant. Plau. in Mus. dare vult vxorē filio quantū pōt ad eam rē facere vult nouū gynęciū. Dicitur et hec gynęconitis syllaba p mulierū vt ita dicā senatulus et i domo pars vt apud Uictru. Probas Aemilius Nec sedet nisi in interiore parte ędium q̄ gyneconitis dicitur απο του οικω habito Unde οεχως dicit domus a quo œconomus administrator rei familiaris: et œconomica q̄ ad rē domesticaz pertinent. Oeconomia administratio. œconomo villicez. Andronitis vero locus vbi viri frequenter in domo sunt.
Gypsus: genus crete q̄ facile conglutinat et īdurescit quo tectoria parietibus inducunt: et facile formantur signa. Uñ et pipo signo q̄q̄z ponit. Iuue. Quāq̄z plena oīa gypso chrysippus inuenias multis in locis ex lapide coquit alibi e terra fodit vt in cypro. Dinc formant gypseus. a. um. quod ex gypso ē. Gypsatus a. um. quod est gypso ifectū vel gypso tectum.
Gypso as. gypso. inficio seu tego. Tibul. Nota loquor: regnum ipse tenet quem sępe coegit barbara gypsatos ferre cataphractos pedes. Et gypsare est gypso obturare. Col. Lū deinde modice aruerint in vasa noua. fine pice operculata et gypsata fideli loco reponito. Rursus gypsare est medicaminibus perfundere. Unde Li. Trebatio scribit medęam gypsatis manibus fuisse.
Gyrus latine circulus vel ambitus dici potest.
Gyro as. circundo. Unde regyro pe. pro. quod est retro gyro. Uar. Quidam quę non solum a lateribus per fenestras: sed etiam subtus a solo ventus regyrare possit.
Gyrtheum: oppidum quod hercules et apollo depositis eo loci simultatibus cōi ope ędiderunt. De hoc Liui. in Mace. bello. Gytheū inquit oīum maritimaz rerū lacędemonis receptaculum. Dinc Gytheates dicti sunt in eo habitantes.

Non pō

Nō potest esse fi
nalis Syllaba pter ab ꝛ vah iterie-
ctiones: ſz per apocopen dicta ſunt: cū
cōpleta ſint aba ꝛ vaha: vel qz abſcon
dita voce ſolent pferri interiectiones
Jungit aūt vocalibus oibus ꝛ q̄ttuoꝛ
conſonantibus. ſ. L vt Lhremes. P.
vt Philupp⁹ R vt pyrrh⁹. T vt Thra
ſo: ꝛ hoc vt valentius ſonet dictio.

Habeo.es.ui.itū. in vſitatioꝛi ſignificatione. Plau. in Aul. Uir-
ginē habeo grandē dote caſſam atq; illocabilē. Et hec eius
ppria ſignificatio qō greci dicūt εχειν p trāſlationē ponit
bere p tenere. Sal. Tale periculū reip. haud occultū habuit:
p facere. Jdē igitur comitijs habitis ꝺſules declarant. M.
Tullius ꝛ L. Antonius: pro tolerare idē. Neq; cuiq; mortali
ū iniurie ſue partę videnť: miti eas grauius equo habue-
re: p poſſidere tenere occupare. Ter. in an. At mihi vnus ſcru
pulus ēt reſtat qui me hz male. Sal. in Jugur. Aius incoꝛru
ptus eternus rectoꝛ humani gn̄is agit atq; hz cūcta nec ipſe
habeť. Uirg. Poſtis hz muros: pro credere exiſtimare. Ter.
in an. ſemp eius dicta atq; habita eſt ſoꝛoꝛ: pro dicere. Salu.
Jareſum biſpanię ciuitatē quā nūc tyrij mutato noīe Gadi-
rim habent p habitare. Plau. in Tri. hę ſunt ędes: hic habet
Sal. Credo falſa exiſtimans ea q̄ de inferis memoꝛantur di
uerſo itinere malos a bonis loca tetra occulta fęda atq; foꝛ
midoloſa habere: pro intelligere. Nō enim tenemus coꝛpoꝛe
habemus quoq; itē aīo. Terē. in heau. hz oēm rē: pergā quo
cepi hoc iter. Solet in hac ſignificatiōe in extremo materię
eleganter poni. Li. hęc habui de amicitia quę dicerē, p acci-
pere. Jdē in eu. hic pro illo tibi munere bonos ē habitus ab
eo. pro ſcire. Salu., pſus neq; dicere neq; facere quicq; pēſi
habebat: pro Deludere decipere. Plau. in Am. Js aduenien
tis ſeruum ac oīm fruſtra hz pro tractare. Teren. in Eçyra.
Nunq; ſecus habui illam: ac ſi ex menata eſſet: pro valere ꝛ
incolumē ēē in tertia pſona q̄q; ſine ſuppoſito: vt bene ſeu
male habet. i. bñ vel male ſe res hz: hoc eſt bene ſeu male res
ſe ſuſtentant: male ſe hz hoc eſt ęgrotat aut bene vel male p-
cedit res. Lac. lib. vij. Bene hz iacta ſunt fundamenta vt ait
eximius oratoꝛ. Liui. lib. viij. Bene hz inq; ąrites vicit diſci
plina militaris. Res male habet me. i. male ſollicitat afficit.
Si res ita ſeſe haberēt quō ſe ꝛ rēp. habuerint. i. gubernaue
rint ꝛ geſſerint. Male vel bñ a te habitus ſum. i. acceptus ſi-
ue tractatus ſum. Li. Tullia nr̄a valet Terentia minus belle
habuit. i. minus bñ valuit. Jtē hz per ſe poſitū fig̃t pcuſſus ē:
vt Donatus inq;t. Et ppie de gladiatoꝛibus ꝺr q̄ prius alij
videant q̄ illi ſentiant ſe pcuſſos eſſe. Teren. in an. Certe ca
ptus eſt hz. Orationem habuit hmōi. i. ſic elocutus eſt: ſat ha
beo. i. ſufficit. Nunq̄d habes qō contēnas: ideſt nunq̄d iue-
niſti. Q̄q; habere ē ſeruare detinere: vt eſt illud ſaluſtij. In
cuſtodijs haberenť. Q̄q; p̄bere exhibere: vt apud eundem
in Ciceroné. Jta largitionibus coꝛruptus eſt: vt ſeſe ac foꝛ
tunas ſuas venales habeat. Q̄q; debere: vt cū dicimus ha-
beo tibi gr̄am: hēre iter eſt, pficiſci: hēre verba eſt loqui: ha-
bere fidē verbis eſt credere. Terē. in an. nā perpetuo vō ha-
beo tibi iā fidem. Et in beautō. ſenī nr̄o fidei nihil habeo: ha
bere rōnem ſalutis honoꝛis: rei familiaris: eſt habere reſpe
ctum: ſi ſi cum ablto conſtruať mediante cū vt hz rōnem cū
terra idē eſt ac ſi diceret hz negociū ꝛ cōmerciū. Li. in Cato
Rem hz cū terra quę nunq̄ recuſat imperium. Idem in tuſ.
Quis eſt hoīum qui mō cū muſis. i. cū humanitate ꝛ doctri-
na hz aliq̄ō cōmerciū qui ſe non hunc matheſmaticū malit q̄
illū tyrannū. Et ad atticū. Cū in oibus muſis rationē habe-
recogito. habere rē eſt coire. habere rem cū aduerſario eſt li
tigare. habeo ꝺuenire. hēo polliceri. habeo audire. Pro con
ueniendū eſt mihi pollicendū: audiendū. Cic. Lentu. Tantū
habeo polliceri. idē in Cato: neq; eos ꝺuenire habeo quos
vidi: ſed ēt quos audiui ꝛ legi. Et lib. de oꝛa. Audire habeo
q̄d hic ſentiat. Quidā tñ nō ꝺtēnendę auctoꝛitatis interprętant. habeo polliceri. i. debeo ſiue poſſum polliceri. habeo cō
uenire audire. i. decreui ſiue credo cōuenire audire. Aſpirať
hoc verbū vt differat ab Abeo abis cū ſuis cōpoſitis in qui-
bus a vſa eſt in i niſi in debabeo: ꝛ poſthabeo: huius vbi cō-
poſita ſunt. Adhibeo cohibeo debabeo exhibeo inhibeo: p-
bibeo phibeo poſthabeo ꝛ rehibeo de quibus locis ſuis.

Habitus q̄litas ꝛ forma coꝛpoꝛis ꝛ cuiuſcunq; rei. Plau. Qua-
lis habitus oꝛis? Lolu. lib. j. Uineę non ſic altos ꝛ lacertoſos
exigunt: nam his habitus foſſuris magis aptus. Uirg. lib. j.
geoꝛ. Cultuſq; habituſq; locoꝛ. Accipiť etiā pro cultu coꝛpo
ris ꝛ veſtimento. vñ habitus ſcenicus: habitus militaris: ha
bitus religioſus ꝺiciť. Plau. Quis habitus iſte tam plixus.
Ply. Quid ad nos lugubri habitu venerat ꝛ capillatioꝛ ſoli
to. Et habitus eſt qui fit ex frequētatis actibus ꝛ a phis diſ-
finiť q̄ fit alicuius rei ſiue in aīo ſiue in coꝛpoꝛe a natura con
cepta ſed vſu coꝛroborata ꝛ plena perfectio.

Habitioꝛ apud veteres ſumitur pro pinguioꝛi.

Habitudo ipſe coꝛpoꝛis habitus. Li. lib. iiij. ad heren. nā vt coꝛ-
poꝛis bonā habitudinē tumoꝛ imitatur ſępe ita grauis oꝛa-
tio ſępe imperitis videatur: ea quę turget ꝛ inflata eſt.

Habētia ab habeo ficuta ſapio ſapiētia fig̃t ip̄m hēre ꝛ diuitez
eſſe. Enni. Uerebar enim ne animos coꝛ inflaret habentia.

Habilis. pro viribus aptus. Uirg. Nāq; humeris de moꝛe ha-
bilem ſuſpenderat arcū venatrix: huius contrariū eſt inha-
bilis ineptus: debilis infirmus quaſi parum habilis hoc eſt
malę habitudinis: habilitas aptitudo.

Habena. pe., p. retinaculū equi: q̄ ea equus habeať. i. retineať.

Habito. as. pe. coꝛ. De quo Ser. Habitare accuſatiuo iungitur.
Atq; humiles habitare caſas: qz hēo domū ꝺicimus. vñ eſt
habito frequētatuū qō eſt ēt frequēter hēo. Uar. h mō anti
quos ſecūdis reb⁹ comas habitaſſe. Cuius paſſiuū i tertia p.
ſona, ptulit. Uirg. li. iij. Effuge cuncta malis habitanť męnia
grais. hic habitaculū habitatio. Cohabito adhabito ihabito.

Habzaam nomen viri pꝛopꝛium apud hebꝛeos.

Habzonichus nomen viri pꝛopꝛium: ꝛ eſt grecum.

Hactenus. pe. coꝛ. ex hac aduerbio: ꝛ tenus cōpoſitū hac ſine ſi-
ue huc vſq; quaſi vſq; ad finē ſicut Quatenus. Aliq̄ ſignifi-
cat. Intantū ſiue adeo. Sue. in Nero. Cenę quoq; tpe iter-
pellatus tumultuoſioꝛibus litteris hactenus excāduit vt ma
lum his qui deſciſſent minaretur. Li. Domum ſuā cū abſolu
tam dedicaret hactenus compꝛobauit.

Hadris greece. latine carens aꝛboꝛib⁹ ꝺr: hadros. Robuber.

Hadrianus nomen pꝛopꝛium imperatoꝛis romani.

Hadria maſ. gn̄is pro ſinu maris: ſeu pro ipſo mari hadriatico.
Luc. lib. v. ſonat ionio vagus hadriaponto. Generę ſę. p op-
pido, ppe Ferrariam nunc demerſo ad. xxxv. lapideꝫ ari ꝺr
vulgo quę hadriatico mari nomen indidit. A quo fiunt ha-
drianus. a. um. hadriacus. a. um. hadriaticus. a. um. ꝛ hadriē
ſis. Fuit hadria romanoꝛ colonia arduo i colle ſita. Ex qua
hadrianus iperatoꝛ oꝛiginē ꝺuxit qui in omni doctrinę gn̄ie
pſtantiſſimus fuit: ſunt tñ qui hoc nomen non aſpirant.

Hębudes pe. pro. inſulę ſunt. Solinus. A calidonię promontoꝛ-
rio Thylem petentibus bidui naungatio: inde excipiunt hę-
budes quinq; numero. Et paulo poſt: ſecunda continentiaz
ſtationem Oꝛcades pębent quę ab hębudibus poꝛro ſūt ſe
ptem ꝺierum noctium q; totidem curſu.

Hęc pli numero in gn̄e neutro. de fę. ꝺr. veteribus enī mos fuit
vt neutra femininis iungerenť. Ter. in eu. Hęc adoꝛnant vt
lauēt: cum de ancillis tardis loq̄reť. Et ſi cōponať cū ad. fig̃t
pterea. Sal. Cognouerā parcus copijs bella geſta cū opulē-
tis regibus ad hęc ſcięntia belli gallos aſi romanos fuiſſe.

Hędui populi auernis finitimi trans ararim habitantes inter
burgundos nominati.

Hędus. cū ꝺiph. vt ab edo differat. dictus q̄ſi fędus ligua ſabi-
na vbi. f. in aſpiratiōnē vertiť aſal ex capra genitum. Uirg.
Sic canibus catulos ſimiles: ſic matribus hędos noꝛam: vel
απο των αιδοι ωρι. La teſticulis. Theocriti⁹ hō cū. ę. i pn.
Manil. lib. iiij. Jncipient ędui tremulū, pducere mētū. Hic
fiūt ꝺiminutiua. Hędulus hędillus ꝛ hędiculus. Plau. i aſi.

Hagnellam me tuum dic esse hędillum. Iuue. Et tyburtino venet pinguissimus hędulus. hędinus. a. um. nomen possessiuum: vt caro hędina: sicut ab Agno. agninus.

Hędilia sūt hędoꝝ stabula: qua rône ēt dñr. Lapzilia ouilia pozcilia: ęqlia ꝛ bis silia: q in bis ea aialia contineantur.

Hędera. pe. coz. sp virens per se stare nō pōt hęret ergo arbozibus hęret ꝛ muris quos sępicule rūpit: quā Theophrastus oīum marie viuacē scribit. Huius tres sūt spēs: nigra: candida: ꝛ q̄ helix vocaſ. Dicta hędera q hęreat sp ꝛ sequaſ q̄d primū est: q̄uis per diphtongū nō scribaſ. Virg. Atq; hāc fine tpa circū iter victrices hederā tibi serpere lauros. Quidā ab Edo deducāt q parietes edat atq; ꝛsumat: vl q edita i. alta petat ꝛ sic fine diph. scribiſ: huius racemus corymbus dicitur: hinc hederaceus. a. um. vt corona hederacea.

Hęluolę vtę insignes sunt colore inter purpureas nigrasq; medio sępius variante: ꝛ ob id Variane appellatę seu varię.

Hęmatites. pe. pro. genus lapidis rubozis sanguinei.

Hęmus. mons thratię: fic dictus ab hęmo bozę ꝛ ozithyię filio: callimachus ὅλεν τὼ θεὸν ἡπτεῖροὶ ὁ ἡνεμος υψηλης κορυφης επι ὀρηικος αἰμου.

Hęmonia regio quę postea dicta est Thessalia.

Hęmozrhois latine sanguinaria ὸz αἱμα sanguis νόι ς fluoz serpētis gñs pestifez: a fluxu sanguinis. Hui⁹ enī mozsu sanguis oīs ꝛ corpe fluit: nec sisti pt. Luc. Impſsit oētes hęmorrhois aspa tullo. Dī ēt hęmozrhoia. Ply. Mustu serpētib⁹ aduersaſ marie hęmozrhoię ꝛ salamādrę. Hęmozrhois ēt gñs mozbi q̄ ītra sedē nascīt imaturi mozi spē iterī fine tuberculo scisſuras hz vñ sanguis effluit iterī lęuis rubęsq; tumoz ē: nec sanguinē remittēs: pp q̄ hęmozrhois cęca ὸz.

Hęreo. es. si. sum. vñ hęsito. as. Scribiſ cū. h. ad dī iaz hui⁹ noīs ęs ęris. q̄ ī ablō facit ęre fine. h. ꝛ hui⁹ noīs herus q̄ ī vocatiuo facit here fine diph. Est āt hęrere ꝓprie arcte rei isidē Virg. Hęrēt parietib⁹ scalę. Et vox faucib⁹ hęsit. Q̄n vo q̄ in aliq̄ re dubitāt: nō mouēt. Iō q̄ hęrere ac suspēsi eē videnť ponť q̄nq; ꝓ dubitare ꝛ ancipitē ēē. Ter. in eu. Hęreo q̄d facta. Q̄nq; figť Figere: vñ dicum⁹. Hęrere radices alti⁹. Ter. in adel. Laue nūc oculos a meis oculis quoq̄ simoueas tuos ne moza sit si in numero iā q̄n pignus in malā ōtinuo hęreat. i. figaſ vel ipzimaſ. Q̄nq; simplr sedere vel stare vel ēē vt apō eundē in ecy. In te hęret oīs culpa. Virg. li. iiij. Multa viri virtus aīo: multusq; recusat: gētis bonos hęrent infixi pectoze vultus: huius vbi cōposita sūt. Adhęreo adhęrēs to appzorimo. Lac. li. v. Quib⁹ postea electis oēs q̄ resanati fuerint adhęrēt religioni cui⁹ potentiā senserūt. Cohęreo sit hęreo ꝛiungoꝛ ꝛuento. Lac. lib. ij. Ea enī quę est solis colere flagrātioꝛ prima ē ꝛ cohęret oziēti: hinc cohęresco. Boe. sup li. ij. op. hęc talia sūt: vt sępius q̄dē adiunctis sibi cohęrescāt. Inhęreo a quo ihęresco de q̄bus alibi. Superhęreo vñ de diuo Anastasio scribiť. Hemū bullā accipiētes quę vicinis superhęserat imperatoꝛi secum deuexerunt.

Hęresco. hęrens fio. infigoꝛ. Liui. lib. ii. vndiq; in vnū hostē tela ꝛiciunt: q̄ cū in obiecto scuto hęsissent neq; ille minus obstinatus ingenti pontē obtineret gradu. i. infixa fuissent.

Hęsito. as. pe. coz. frequētatiuū. Ter: in phoz. In eodē luto hęsitas versuram solues. Vier. Aut pariter in luto hęsitabimus aut pariter expediemur. Pro dubitare accipiť illud apostolicum. Postulet in fide nihil hęsitans.

Hęres. gñis cō. ab hęreo. q̄ q̄ hęres ē: heret hoc est primus est illi cuius est hęres. Quidā tñ hoc noīeab herus deriuāt: q̄ dñs fiat bonoꝛ q̄ ad eū puenūt. Sūt aūt hęredes pmi: ꝛ hęredes secūdi. Secūdus hęres ὸz q̄ hęredi īstituto substituiť vt inąt Boeti⁹ ī oīe. top. puta si ille hęres nō erit ille: heres esto: hīc Bihęres q̄ bis factⁿ ē hęres. Cohęres: q̄ sil hęres īstitutus ē. Exhęres: qui exī hęreditatem est. i. qui hęreditate priuatus est. Est ꝛ hęres nomen deę cui veteres post acceptā hęreditatem rem diuinam faciebant.

Hęreditas successio ē in vniuersū ius q̄ defuncti hębat tpe mortis vel q̄ supereſt deducto ęre eo alieno. Et apud antiquos q̄dē diuidebaſ in. xij. vncias q̄ assis noīe continetur.

Hęreditari⁹ a. um. q̄ ad hęreditatē ptinet. Vier. ī veutro. vt hę pplīm hęreditariū: hinc bona hęreditaria apud Amb. legiť Et morbos vocamus qui parentum vitio nobis obtingunt.

Hęredipeta. pen. coz. q̄ blandiciis muneribus ꝛ aliis hmōi artibus suboznant mozituros vt ab illis hęredes īstituantur.

Hęredū paruū pędiū q̄ nobis ex hęreditate puenit q̄ Var. scribit duo iugera q̄ a romulo pzimū diuisa viritim hęredē sequerentur hęredium appellauerunt.

Hęrediolū. cū accētu in antepe. significat paruū pdiū q̄ nobis ex hęreditate puenit. Colu. in pfa. Ex qua cincinatus obsessi ꝛsulis: ꝛ exercitus liberatoꝛ ab aratro vocatus ad dictatūrā venerit ac rursus fascibus depositis: quos festinanti⁹ victor reddiderat q̄s ſumſerat imperatoꝛ ad eosdem iuuencos et quattuoꝛ iugerum auitum hęrediolum redierit.

Hęresis. pe. coz. grēca dictio ē q̄ apud nos optio vl electio secta significaſ ab αἱρῶ vel ατο του αἱρουμαι. q̄ fit eligo q̄ est eligo capio vel volo: vñ sumiť pro opinione tenaci ꝛ sñia in qua pſistamus electa. Li. in parado. Lato in ea est hęresi q̄ nullū sequiť flozē ozationis. Hinc componunť dibęresis diuisio. Aphęresis ablatio synhęresis coniunctio: hęsiotes. hęreticus. hęresiarches. hęreticozum pzinceps. Theologi hęreticū vocant qui sectam aliquā vel instituit: vel sequitur aduersus fundamenta religionis.

Hęrba ab hęrendo dicta est: q̄ terrę fixa hęreat. Est aūt ꝓpie viride pecūdū pabulū. Virg. lib. j. ge. Et sulcis frumēti quę reret hęrbaz. Apud veteres ēt hęrba ponť pro victoria: vñ hęrbā dare significat victuz fateri: q̄ est antiquę ꝛ pastoralis vitę iudiciū: nā qui ꝓzata cursu aut viribus ꝛtendebant: cū superati erāt ex eo solo in quo certamen erat decertā hęrbam aduersario tradebant. Ab hęrba fit diminutiuū hęrbula. Li. lib. uj. de natura. Lerue paulo ante partum perpurgāt se quadam hęrbula quę Seselis dicitur.

Hęrbilisander a veteribus dictus est hęrba pastus quasi gradioꝛ q̄s pastus frumento.

Hęrbosus. a. um. quod hęrbis abundat.

Hęrbaceus. a. um. quod est ex hęrbis: vt Betaceus. Maluaceus ꝛ huiusmodi.

Hęrbidus. a. um. idē q̄ hęrbosus. Col. lib. ij. Montē sublimē ꝛ asperū sz nemozosum ꝛ hęrbidum maxime pbauerunt.

Hęrbarius. qui vim hęrbarum nouit ꝛ discutit ꝛ medicamenta ex his componit. Ply. lib. xxj. Scelus hęrbariozū aperiętur in hac mentione partem eius sertantium ꝛ quarundam aliarum hęrbarum sicuti plantaginis substituentium.

Hęrbarius. a. um. q̄ ad hęrbas ptinet: vt Ara hęrbaria q̄ hębaz nā cognoscitur. Ply. hęrbariā ꝛ medicamentariā artę ꝛ a chirone Saturni ꝛ phyllirę filio: ęs conflare.

Hęrbo. as. hęrbas. pducere figť. Cuius compositū est. Exherbo q̄ est hęrbas extrabo. Col. lib. v. Et cū germinauit: pticalis salix ad vnam pertică sūmittitur: crebzo foditur atq; exhęrbatur: nec minus q̄s vinea pampinatur.

Hęrbescere ē hęrbā effici. Li. in Cato. Et elicit hęrbescētē ex eo viriditatē q̄ nixa fibzis stirpiū sensim adolescit: hui⁹ cōposita sūt. Adhęrbesco: ꝛ Obhęrbesco. Ply. Quin ꝛ quillo simo vti q̄n adhęrbesceret. Festus. Obhęrbescere: hęrbā icrescē

Hagnos: latine purus ꝛ castus: q̄ sit hostia pura et īmolationi apta: hinc deducit hagnes nomē mulieris ꝓpriū. Diminutiuū hagnellus. Plau. in asi. Dic igitur me tuum passerculiz gallinam cotburnicē hagnellum: hagnellidū dic esse vel vitellum. hagnitus. a. um. q̄ est hagni: vt caro hagnina.

Hagios grēce. latine sanctus: vnde Agiographa sancta scriptura: hagiagraphus sancta scribens.

Halec tā sę. q̄s neu. gñis: caret q̄z numero pl'is: gñs pisciś q̄ sola aqua nutriť. Mar. Lui portat gaudēs ancilla paropside rubza: halecē ſz quā ptinus illa vozat. Plau. ī aul. Qui mihi bolera cruda ponūt: haleę aiūt. Sumit ēt ꝓ quodā ligamine exintestinis pisciū. Ply. Halec iperfecta. Alecus fluui⁹ tenuaſ.

Halesus. fluuius ꝛ mons non longe ab ęthna. Col. Et quę sicanij flozes legistis halesi.

Halo. as. spiro vel odoꝛē emitto. Virg. Inuitent croceis halan-

tes flozibus horti. Et aspirat᷑ vt differat ab alo.is. vl᷑ potius a natura: quippe cui ꝺuenat ꝺenſitas illa quã ſignificat. Eſt enim exhalatio vapoꝝ groſſioꝛ umoꝝ vt ſic loquar ſpirituoſa ꝺenſitudo. Lucerę halitũ ſpirationeꝫ vocat: huius cõpoſita ſunt Adhalo. Exhalo oꝝ ꝗbus ſupra: inhalo. Lac. de ira ꝺei. Num ęt in aqua ignẽ eſſe credendũ eſt. Ait qui de ſole ignis ne eſtate quidẽ accendi poteſt ſi cęrę inbalueris.

Halium. genus oleris. ab halando dictum.

Halius. genus ſcaphę.

Halicarnaſſus. pe. p. vrbs carię principũ regia circa initiũ Tauri ſita maritima in minoꝛi aſia: argiuoꝝ colonia in ꝙ Mauſoleũ quondã nobiliſſimum opus extabat ⁊ Salmacis fons hęc⁹ zephira dicebat. Ex halicarnaſo fuit Herodotus hiſtoꝛicus. Itẽ Heraclitus poeta: ⁊ Diony. ſcriptoꝛ antiquitatũ: a qua halicarnaſeus deducit᷑ ab ἅλος marinus.

Halieuticon. eſt cõmentatio de piſcatu qualis eſt Oppiano qui opus illud Antonino Leſari dicauit. Scripſit ⁊ Apicius: ſed halieuſin appellauit.

Halofis latine captiuitas dicitur. Sueto. in Nero. hoc incendiũ e turre mecenatica proſpectans lętuſq; flammę pulchritudine halofin illi decantauit.

Haltactes nomen perſicum.

Haliro. as. pe. coꝛ. ſępe ſpiritũ emitto. Enni. Sublime iter quadrupedantes flammam halitantes.

Halitus. us. pe. coꝛ. nomẽ ptꝛicipiale ab halo ſicut Spũs a ſpiro.

Hala. vide in dictione Ala.

Halalcomenę ⁊ halalcomenęꝫ tã ſingulari ꝙ plũ numero. Siue halalcomenũ ciuitas in bęotia. Uñ munerua halalcomeneꝫda cognominata eſt: qꝝ in eo loco coli ſolita ſit.

Hals ꝑ mari. Uñ ⁊ nos ſalẽ dicim᷒ a ſalũ: in ꝙb᷒ placuit maioꝛibus. s. ponere magis ꝙ acceptã a grecis aſpirationẽ retinẽ.

Halophanta boꝛum gñs neꝙ: qꝝ obſuẽda mẽdacia miſerrima mercede conducit᷑. Feſtus. Halophanta oia mentiens.

Halys. fluuius ex Tauri montis radicibus profluẽs per cappadociam: ⁊ a meridie ſyros ac paphlagones interfluens contra ventum aquilonem in euxinum mare euoluitur.

Helones. inſula ęgei.

Haliartus nomen vꝛbis.

Haliſca nomen mulieris.

Haliſones populi.

Haliꝛon fluuius.

Halyrus. pe. p. a ꝗbuſdã oꝛ Falco: ſiue accipiter: ſiue Niſus.

Hallur. Pollex digitus ſcandens proximũ. Nã ἁλλομαι ex eo dictus qꝝ ſuper primũ digitũ ſaliat. Nã ꝛſtricta manu ſolus primũ digitus ſcandit: in qua uoce maioꝛis nꝛi locos. s. aſpirationẽ poſuerũt. Quidã a ꝯco ἁλλω ſiue ἁλλομαι trahunt: qꝺ latine ſcandere ſeu ſalire ſignificat.

Hamadriades. pe. coꝛ. nymphę ſyluarum ſiue ſyluaruꝫ numina ἁμα enim aduerbiũ ſignificat vna ⁊ ſimul. ὅρυς quęrcus boc eſt nympha quę cum arboꝛibus naſcitur ⁊ perit.

Hamus catenã figt. Uirg. Hamis auroꝙ trilices: boc ẽ hamis aureis. Uñ ęt ponit᷑ ꝑ curuo vnco ad capiendos piſces. Lui prima pꝺuc᷑. Lucrip᷑ autẽ cũ inſtrm ferreũ ſignificat quo ꝺimitũ arcęnũmatię obſcpiunt᷑: ne res faculi apertu ſurripiatur. Iuue. Diſpoſitis pꝺuies hamis vigilare coboꝛtez: hami ęt oſſr inſtra ęrea ſiue lignea ĩ cubiculis ꝗbus capitis tegmina ⁊ alię res meli᷒ appenſę ꝓ iacẽtes ſeruant᷑: verbo a piſca torio hamo trãſlato: boc nomẽ quidã a greco deducũt. Nã greci ἅμματα dicunt ligamenta: vnde amentum.

Halicinoꝛ. Lol. lib. viij. Luſtodis offiñ ſublimęq; cęliſſimam oculoꝝ veluti ſpeculã deſiderat: vt neq; tardioꝛes grauidas cũcunctant᷑: neq; agiles ⁊ fętas oũ pcurrũt ſeparari a ceteris finat: ne fur aut beſtia alliciñtẽ paſtoꝛe decipiat. Aſpiratur vtiq; Bel. qñ ex ipſa aſpiratione intendit᷑ exꝛoꝛatio.

Hamo. as. curuo. a quo Hamatus curuatus ſiue hamis ornat᷒ Piero. lib. x. Loꝛica humata induebaꝫ: hinc Adhamo. as. pe. coꝛ. qꝺ eſt obligo. Li. lib. ij. acad. Qui enim ſeruis honoꝛes adhamauerunt: vix admittuntur ad eos.

Hamioꝙ alias hamoꝙ piſcatoꝛes ab hamis ꝙ hamo ad piſcandum vtuntur. Plau. in ru. Saluete fures maritimi conchite atq; hamoꝙ famelica hominum natio. Uarro. Loboꝛtis eo quoꝛum atq; hamotarum aucupumq;.

Hamotrabones. dicti ſunt qꝝ vel piſces vel cadauera traberẽt hamo: nam vt eſt apud Sue. Eoꝝ qui ſupplicio afficiebantur cadauera iuſſu pꝛincipium vnco ſępe trahębantur in locum quem tum gemonias dicebant.

Hamatilis ⁊ boc hamatile. pen. coꝛ. quod ad hamum pertinet. Plau. in ru. Piſcatũ hamatilẽ ſeratilẽq; aggredimur.

Hamoniũ. apud Lol. lib. iij. coloꝛis genus tendẽtis in ſubꝛuſum

Haphę. Inſperſio puluꝛis qua inſpergebant᷑ obluctatim: vbi cęroma illuti fuiſſent. Mar. Et flaueſcit aphe: nã puluere perfuſa obluctantium coꝛpoꝛa quodãmodo flaueſcebãt lepꝛas patientibus ſi᷑lia. Aphę enim gręce ⁊ tactum ſignificat ⁊ notas quibus lepꝛa coꝛpus maculat. Iul. Pollux aphen accipit pꝛimam inſecturam quotiens veſtes imbuunt᷑ coloꝛibus.

Hapalon tenerum ⁊ molle greci aſpirant.

Hara. vide in dictione Ara.

Harena. vide in dictione Arena.

Hammon per ſupler. mm. a nꝛis arena ꝺr.nã gręce ἄμμος. ſcribit᷑. i. arena. vñ Iuppiter hãmon boc eſt arenarius dict᷒ eſt. Ply. Ergo ęthiopię ſubiecta aphꝛica hãmoniaci lachꝛymã ſtillat in harenis ſuis. Inde etiã noſe hãmonis oꝛaculo. Nã cũ liber pr᷑ per extrema libyę cũ exercitu gradiens ſiti laꝺoꝛaret ⁊ ioui ſupplicaſſet: vt in boc caſu ſe patrẽ oſtẽderet. Cui cũ ſubueniſſet. Ferũ᷑ eni ei ex tẽploarietẽ aperuiſſe quez ꝺum fugientẽ ſequereꝫ pueniſſe illo ꝺuce ad fonte amęniſſimũ. Quapꝛopter deſiderio potus exiſtimaſſe arietẽ illũ fuiſſe Iouẽ eiq; templũ ibi ſumptuoſiſſimũ in arena conſtruxit qꝺ ionis hãmonis cognominauit in quo. ſ. ſimulachꝝ arietis forma pſtabat: ⁊ deum vocauit hãmonẽ: boc eſt ioueꝫ arenarũ. Herodotus. Annũ iuppiter lingua egyptia dicebatur. Unde coꝛrupto noſe hãmonẽ dixerunt aphꝛi. ꝙ apud Naſamones libyę pplos templũ ei dicauere. Pauſanias autẽ hãmonẽ dictũ ab Amone paſtoꝛe qui pꝛimus ⁊ illic templũ erexit. Suidas. ἄμμον υνομάσθου ελληνι κου αριζόφανης ορνισι νεσμὲν δλυμιν πελφοι φόιβος απολλων ταντα παντει αλόοτες γὸι πρωτονες αρνις ουτι προς εργά τραντεσθε.

Haringa apud pꝛiſcos ſignificat boſtiam quę ide dicta erat qꝝ eius adhęrentia inſpicerentur.

Hariolus cum accentu in antepe. qui ꝺiuina mente fatur: quę ventura ſunt. Dictus hariolus: quaſi foꝛiolus ſicut hanula ꝙ ſi famula. boc eſt parua faua: aſpiratione vt plęrũq; fieri ſolet pꝛo. f. littera poſita.

Harmonia. pe. coꝛ. latine cõpoſitio ꝺcoꝛꝺia ꝺuenientia ꝺcentus Aug. harmonia cõcentus eſt ex diſſimilarũ vocum moderatione: ſicut ex ſũmis ⁊ mediis ⁊ infimis interiectis oꝛdinib᷒ vt ſonis ciuitas ꝺcinit moderata conſenſu plurimoꝝ: huius noſis. pe. coꝛ. eſt Lucr. Harmoniaꝫ graiſ quã ꝺicunt: hęc alio noſe oꝛ Symphonia. Quo noſe etiam Helonis filia Themiſti vxoꝛ appellata eſt ab ἁρμόζω coapto.

Harpe nomen gręcum enſis falcatus quo vſum fuiſſe perſeuz poetę tradiderunt. Luc. Arpen. alterius mõſtri iam cęde rubentem ἀπο του ἁρπαξειν.

Harpago. as. penultima pꝛoducta. rapio. Plau. Dei miſeromi hꝛaurum mihi intus harpagatum eſt.

Harpago telũ in ſũmitate aduncũ: quo nauigia capiunt᷑. Hunc ferũt Anacharſim inuenisſe: vel inſtrm cũ pluribus vncinis quo vaſa ⁊ alia cõplura ꝙ vel in flumĩe vel in puteis ceciderint exꝛimus. Dici põt ⁊ harpax iter nauũ vtẽfilia numeratus ⁊ ab Anacharſe ſcytha pbo vt oꝛ iuẽtus. A grecis ꝺeducte ꝺictiões. Nã apud illos ἁρπαξειν rape. Triuiales a lupo qꝝ rapax ſit lupũ appellãt. Eſt ⁊ harpago ferramẽti gñs qꝺ nõnulli canẽ vocãt quo ferramẽto circi vaſis vinariis aptãt᷑

Harpocrates. pen. coꝛ. ſimulachꝝ in ſacris iſidis ⁊ ſerapidis erat quod digito labijs impꝛeſſo admonere videbatur vt ſilentium fieret quod ſignificat vt Augu. inquit vt boſes eos fuiſſe taceretur. hic ꝺicebatur ſilentij ꝺeus. Unde catullianũ

est illud. Factum me esse putat harpocratem.
Harpalus.pe.co2.nomen viri p2opriu.
Harpalice.pe.co2.nomen mulieris harpali thracum regis filię quę patrem a Getis captum liberauit.
Harpasa.penultima co2repta.oppidum Asię oppositum fluuio harpaso: vt scribit Ply.lib.v. vbi cautes bo2rēda digito mouetur: sed non toto co2po2e.
Harpyię.monstra fuerunt q̄lia describūt. Uirg. Tristius haud illis monstrū nec sęuio2 vlla pestis & ira deum stygijs sese extulit vndis virginei volucrum vultus fędissima ventris ingluuies vncęq; manus & pallida semper o2a fame. Dictę harpyię. ἀπο τοῦ ἁρπάξειν hoc est diripiendo. Suidas. ἁρπυῖαι διαρπακτικαὶ δαίμονες εἰσιν.
Heruspex vt inq̄t Ser. ex hara & specio cōponit hara vo auis est cui vaticinātes haruspices intēdebāt. Do. ab haruga deriuat q̄ é hostia: ab hara in q̄ ocludit & seruat. Et sic cū aspiratione scribit. Pōt ēt dici ab ara: hoc est a victimis in ara aspiciēdis. Uñ q̄dā non aspirandū censent qm̄ haruspices vt inq̄t Aug. extra ispiciāt ex eis futura p̄dicant: idē o2. Extiper solēt ēt Haruspices dici bo2aꝝ inspectores. Nā dies & bo2as in agēdis operib⁹ custodiūt: & q̄d p singula tpa obseruare debeat hō intendūt. Ab haruspex fit haruspicina. ę. pe. p. p arte ipsa: haruspiciū p2o actu hoc p extoxum inspectione.
Haspis. idis. curuatura e circulis & camerę & rotę: ἡ ασπις sine aspiratione dicitur scutum.
Hasta. q̄nis ab sto dicat̄ sm Uar. q̄ stāte ferri solet. aspiratur tm̄ ad diam p2imę p̄sonę iperatiui verbi Asto. hęc apud veteres subiici solebat rebus quas publice venūdabāt. Quidā hastā ab hauriendo deriuari existimant. Luuus diminutiuū est hastula: hinc subhasto a quo subbastatio.
Hastati dicti sūt q̄ p̄mi in acie cū hastis constitui solebant.
Hastile. pe. p2o. dicitur q̄ ad Astilis formā factus est: & de quacunq; re dici potest. Uñ p2o stipite candelabri posuit Pier. in Ero. hoc erit inquit opus sex calamoꝝ qui ducendi sunt de hastili. Idē lib. x. hastile hastę eius erat quasi liciatoriuꝫ texentium. Et ibi p2o stipite hastę posuit.
Hastarium. ii. venditio auctionaria. Unde Tertul. in apologe. Inbastario vectigales sumus.
Haud aduerbium negandi. Haud quaq̄ a nulla parte seu nullo modo. Hel. haud quaq̄ mihi displicebant.
Haue verbum defectiuum quo salutare solemus aspirationeꝫ recipit vt differat a sexto casu huius nominis auis.
Haurio. is. hausi. haustuꝫ. Inuenit̄ hauriui & hauri: scribit̄ cū h. solo vsu nō rōne. Nā si nālis eēt aspiratio vbo haurio deriuata ab eo aspirationē retineret vt sunt auris auritus auster: nō enī in his vicit vsus vt in haurio. Idcirco aiunt aspirandū q̄dā existimāt: vt differat p2ima p̄sona p̄fecti a ntō plī nois ausus: & secūda p̄sona p̄ntis indicatiui a nōie auris. Ab auris nōie. Et figt accipio extraho: vocē his auribus hausi. Tractū ab Aura q̄ humozē oēz extrahit atq; exiccat. Et haurire est audire. Uirg. lib. iiii. vocemq; his auribus hausi. Itē Aspicere vt apud eundē. hausit celū: mentemq; recepit texit. Itē Aut de sumere. Ci. Cū in explebili cupiditate quo fluentius voluptates vndiq; exhauriret: eo grauius ardētiusq; sitientē. Itē vulnerare: vt Latus haurit apertum. Itē tenere. Uirg. lib. iiii. geo2. Et mediū sol igneus o2bem hauserat. Itē defatigare. Idē Exultātiaq; haurit co2da pauo2 pulsans Itē vacuare. Lucil. Qui haurire ais musarū & fo2tia gestit. Item Luere. Uirg. Spero eq̄dē mediis hīdē pia numīa pēnt: supplicia hausūꝫ scopulis. Itē Cōsumare. Lui. lib. v. Tā lōgi tpis opus incendiū hausit: huius cōpositū est Exhaurio.
Hausto. as. frequētatiuū ab haurio. Festus. Exhaustāt efferāt
Haustus. us. sozbitio. Col. li. j. Si deerit fluēs vnda putealis q̄rat i vicino a q̄ nō sit haustus. pfūdi: haustus. a. um. pticipiuꝫ inuenit̄ apud veteres haustū facere: p2o eo q̄ est potare.
Hazome apud latinos significat Ueneo2 & colo.
Heautontimo2umenon. octo syllabaꝝ figt seipsum cruciantez. Componit̄ enī ex εαυτον quę apud gręcos aspirat̄ & figt seipm τιμωρουμενος crucians. Quo nōie dicta est comedia Terentij. in qua inducit̄ Menedemus semetipsum crucians dum in fundo fodit arat aut aliquid facit sine laxamēto ob filium: qui fugerat in militiam.
Hebdoas. adis. septenarius: ab ἑπτα septem. p. in. b. conuersa Hieron. ad Paulinum. Hoc mysterio hebdoadis & ogdoadis futurus gentium p2ędicato2 erat instruendus.
Hebdomas. adis. & hebdomada. ę. latine septimana spatium septem dieꝫ: & numerus septenarius. Non solū enī de diebus o2 sed ēt de annis: & q̄busc unq; rebus q̄ septēnario numero cōp2ehendunt̄. Hel. Tū ibi addit se quoq; iā duodecimā annozū hebdomadā ingressuꝫ eē: & ad eū diē septuaginta libro2um hebdomadas scripsisse. Et in Hī. Imple hebdomadas dieꝫ huius copulę. Et hanc quoq; dabo tibi p2o opere quo seruiturus es mihi septē annis alijs. Et ī Leui. Numerabas quoq; tibi septē hebdomadas annos. i. septies septeꝫ quę sūt faciunt quadraginta nouē hinc hebdomadarius.
Hebdomicōtapēte εβδομηκονταπεντε. i. septuagitaq̄nq;
Hebes. obtusus. piger. tardus. & acumine carent. Lic. lib. iii. ac. Alias bebetio2a alias acutio2a videant̄ co2nua. Uñ p trans̄lationem. Ingeniū bebes o2 sicut etiam obtusum.
Hebe nomē p2opis herculis & Junonis filię q̄ pocillatrix & ministra poculo2 Jouialiū esse tradit̄ & dea iuuēturis putabatur ηβη greece pubertas noīatur. Suidas. ηβη νεοτης ακμη δε και ονομασεσ ηβητηριον το ταισ παρθενοις και ηβη τρωτη εκφυσις του τριχωμ.
Hebeo. es. bebes sum. Dinc Erhebeo: q̄ō. ptulit. Amb. in significatiōe actiua. Uigoꝛē inq̄t mētes erhebuit: hoc é debilē facit hesco hebes fio. Li. li. j. tus. Sic mētis acies seipsa ituens nōnūq̄ bebescit. i. obtusa fit. Sal. post q̄ diuitię honoꝛi eē cępere & eas glia iperū potētia sequebat̄: hebescere virtus cepit
Hebeto. as. penultima co2repta. obtundo obscuro. Ply. lib. xi. Namq; & speculi nitoꝛem ex aduerso madati hebetāt. Amb. Qui recedit a sapientia hebetatur.
Hebetudo rei alicuius carentis acumine vel mentis ingenij visus similiumq; obtusitas.
Hebiones. a veteribus pauperes dicuntur quę vox indicat cōtemptum quendam.
Hebꝛus fluuius in thracia. qui ab Oeagro flumine oꝛtū habet. Unde Oeagrius dictus. Uirg. Tu quoq; marmo2ea caput a ceruice reuulsum. Hurgite cū medio po2tans oeagrius hebꝛus. habet arenas ex quibus aurum colligitur.
Hebꝛęi dicti sūt Judęi. ab Heber q̄ fuit abnepos Sem filij Noe p2ius hebꝛęi cognominati ac deinde vna detracta lra hebręi sicut docet Aug. lib. xv. ci. dei. Et q2 in eius familia remansit lingua quę p2ius humano gñi creditur fuisse cōis cū gentes linguaꝝ diuersitate sūt diuisę: deinceps hebꝛea est nuncupata. Ab hebꝛęus fit hebꝛaicus. a. um. vt lingua hebꝛaica.
Hecaton pe. co2. latine centū o2. Inde p cōpositionē deducunt̄.
Hecatōpylos. oppidū cētū po2taꝝ. πυλαι. n. po2taꝝ designat.
Hecatonpolis. pe. co2. habens centum ciuitates.
Hecatombe. sacrificij gñis in quo ritus hic seruabat̄ vt centę sui gñis mactar ēt̄: victimę cētū sues: cētū hędi. Jul. Capito Uñ sane letitię in balbino q̄ plus timebat vt Hecatōben faceret q̄ō tale sacrificiū ē cētū arę vno loco ostruūt̄ ex cespite ad eas cētū sues: cētū aues mactent̄. Jā si iperatozis sacrificiū fit: cētū leones cētū aq̄lę &c. hmōi aialia feriunt̄ q̄ō ꝺ̄ęs greci quōdā fecisse dn̄r cū pestilentia laboraret: vel a numero victimaꝝ: vel q2 centū pelopōnesij vrbes id faciebant: & a numero sacrificantium composita est dictio.
Hecatonchiros. pe. co2. centimanus latine dicitur.
Hecatontarchus. centurio.
Hecatompus qui centum pedes habet.
Hecate pe. co2. triū potestatū nomē. Ipsa ē enī luna diana p2serpina: q̄ō significatū: vt eius mirabilis potentia oñdat̄: vel q centū hostijs placet̄. Sue. q̄ cētū annos errare facit in sepultos. Hecate ēt fuit nomē filię perses de qua in dictiōe Oeta.
Hecamada arsinoi filia quę dona nestoꝛi data ē dum ab achille diriperetur.
Hecta. res minimi p̄cij quasi bicta. i. biatus boꝛs atq; oscitatio.

Alij pustulā dicunt quę in coquēdo pane solet assurgere a q̄ accipitur res nullius pręcij. Pōpo. Vic hō hectę me facit.
Hectica febris nō a ꝺsuetudine: ꝫ ab habitu nomē hz. Dęc non in humore trī atq; pū ꝫ in ipsis plane coit ossibus ꝛ ſolescit Jō non ethica appellari debet: ꝫ habitualis εχωεξο.
Hemorroides, genus morbi: hęma enim sanguis dicitur recipitq; oiph. Inde hęmorroeo quod significat fluxu sanguinis laboro: ꝛ pro fluuium patior.
Hedone, apud nos voluptatem significat.
Hedra, sedes latine dicitur. vnde fit Cathedra.
Hęcyros, latine Socer. hecyra socrus, penultimā correptā habet. Sunt ꝛ qui sine h scribant.
Hedui, populi gallię post heluectios ꝛ sequanos in occasuꝫ vergentes iuxta quos ex alpibus fluit araris.
Hedysmos apud grecos suauitatem odoris significat.
Hegesias cyrenaicus phs fuit q̄ tāta fuit eloquentia ficut. Val. mari. scribit vt sic mala vitę repręsentaret: vt eor miserāda imagine audientium pectoribus inserta multis voluntarię mortis oppetende cupiditatē ingeneraret. Jdeoq; a rege ptolomęo vlterius hac de re dixere pro habitus.
Hegesippus nomen historici proprium.
Hei interiectio ingemiscentis datiuo iungitur pronoīs vt hei mihi qualis erat. Li. Hei mihi non possum: hoc sine lachrymis commemorare. Aspiratur iam natura q; is animi affectus aspiratione melius declaretur.
Heiulo, as, pe. cor. ab ei fit ꝛ significat sublata voce fleo. Hiero. in Job. Propter multitudinem calumniatorum clamabunt ꝛ heiulabunt propter vim tyrannorum. Plau. in aul. Qui nā hic homo ante ędes nostras: heiulans conqueritur męrens Jnuenitur ꝛ beiloꝛ deponens.
Helei, pe, p. ppli in peloponesso clarissimi, ppter delubrū iouis olympii. Ludosq; olympicos quorum pręfecturam helei habuerunt, vnde helei equi ꝛ heleus carcer sępe legūtur. Luc. Quantum clamore iuuatur heleus sonipes.
Helios, grece ηλιος latine sol. Jnde heliacus: solaris.
Heliocaminus, pe, pro. vaporariū quoddā solare non ad ignis vsum sed ad solis velut id quod vulgo. Lumina dicitur: et in padana gallia Lucerio. Vlp. Jn seruitutibus vrbanis. Si arbor inquit in heliocamino vel solario solem admat dicendum erit quia vmbram facit in loco cui sol fuit necessarius contra seruitutem impositam fieri.
Heliochrysos: herba est aureum florem producens.
Heliopolis, penultima correpta. ciuitas egypti inter Alexādriā ꝛ Coptum a grecis Thebe dicta: quasi ciuitas solis. Altera est in Lilicia Chrisippi stoici patria.
Heleotropiū, herba solaris dicta q; secū sole circūagat ēt nubilo die ꝛ nocte. Var. Nec minus admirāduꝫ qō fit in florib⁹ quos vocāt heleotropia ab eo q; solis ortū mane spectāt: et eius iter ita sequunt ad occasum vt ad eum semp spectent.
Heliogabalus, pe, cor. Antonini Caracellę filius qui ad imperium assumptus fuit matris ingenio apud Antiochiam.
Heliodorus nomen viri proprium.
Heliocopis nomen nymphę.
Heliades, patronymicum femininum ab helios qui est sol. Nā sorores dicuntur Phętontis.
Helle, es, nomē Athamātis thebarū regis filię: a q̄ Hellespōt⁹.
Hellespontus: frętū angustū ab Aegeo in ꝓpontida: ꝛ vbi sunt ille angustię septē tantum stadijs Asiam ab Europa diuidētes. Jbi enim helle in pontum decidit. Unde qui prius pontus dicebatur: helles pontus vocatus est.
Hellas nomē fluminis: ꝛ regiōis achaię: vt inquit Ptol. a nris Hręcia appellata a greco q̄ primus ibi ea regnauit. A cui⁹ filia vocata ē Attis. Deide ab hellene deucalionis filio dicta fuit hellas. Jncipit ab isthmo corinthio siue strictura peloponesi ꝛ ad littora ęgei maris porrecta vsq; in macedoniā ꝛ thessaliam quā cum oi boetia intra suū nomen includit: extendit.
Helleborus ꝛ helleboꝛ, pe, cor. ōr herba purgatoria optimū qō in anticyra circa helleboꝛ fluuiū gignit atq; ide a grecis helleborus appellat. Hora. Expulit helleboꝛe morbū: bilęq; meraco. Hāc herbā romani alio noīe Ueratrū dīt: ꝓ eo q; sūptum motā mentē in sanitatē reducit. Duo sunt eius genera Albū. ſ. ꝛ nigrū. Album qō vomitione causas morboruꝫ extrahit. Nigrū qō purgat per inferioꝛa. Scribit ꝫ Apul. per h. Sed apud grecos non aspirat. Melāpus medicus Amythaonis filius helleboꝛū inuenit qō Melampodiū vocant. Alij dīt pastoꝛem eiusdē noīs inuenisse cum capras pasceret. Col. Sed negat helleboꝛos ꝛ noxia galbana succo.
Helice vrbs arcadię quā mare absoꝛbuit de cuius noīe vsę fidus fortasse vocatū est a poetis q; calisto Lycaonis regis filia quę ex vrsa cum filio in stellas versa est: arcas fuerit.
Helicon, pe, coꝛ. mons Bęotię iuxta thebas: atq; vt Stra. li. ix. scribit phocydi vicinius est non, pcul a parnaso eiq; æmulus ꝛ altitudine ꝛ circuitu: qui ꝛ ipse apollini quoq; sacer ꝛ musis est. Unde heliconiades muse sunt appellatę. Dictus Helicon ab helicone qui ibi cum Lytheroe fratre singulari certamine pugnauit vt quidam tradunt.
Helciū: ōr qō est añ pectus equoruꝫ ꝛ id gñs aīaliū: ab armis. i. humeris pendēs instrm quo ꝛ molę illi ꝓ machinulā inexę versant: ꝛ curricula per temonē trahunt. Uñ ꝛ nomen accepit. Helco enim grece traho latine ōr. Hinc helciarius.
Helciarius: qui fune canabino nauem trahit aduersus vndas vt est apud Mar. De helcio meminit Apul. lib. ix. me. Defectum alioquin me helcio sparteo dimoto nexu machinę liberatum applicant pręsepio. Et paulopost. Helcio tandem absolutus: refectuiq; secure redditus.
Helena, ę, siue helene, es, pe, coꝛ. Castoris ꝛ pollucis soꝛoꝛ ꝛ menelai lacedęmoniꝛ regis vxoꝛ a q̄ Helene ĩsula vocata ē ꝓ in ea primū Paris cū Helena ōr ꝛcubuisse: multi fuerūt qui scripserūt de laudibus helenę: ꝫ ĩ primis mihi videtur demetrius moschus excellere qui de ipa ita scribit ꝓ pulchritudo helenę nō fuit caduca: sed semp florens ꝛ ꝓ Uenus fecit nutriri helenā a gratijs suis vñ ait και μεν τερδλε θεοι τωρ εθαμβεον ει στοθεωντες τι κτομεν ην μεγαλουκού ρην δι οσπ δλε φι λαν το αυ τικα δε χαρι τι ων μετηυδα τοια αφροδι την γαυ τεφι λαι την μοι ατί τα λεινώς εωσοικεν οι ονε μον πολυχαρ τον ετρε ψατε αμβρωτο νολλοι.
Hellenes deucalionis filius: a quo grecos hellenes nōnulli credunt fuisse nominatos.
Heleniū. fruter seu herba q̄ ex helenę lachrymis fingit natus in helene ĩsula Fauere credit formę ꝛ cutē nutrire incoꝛruptā venerē conciliare ꝛ hilaritatem inducere in vino potam.
Helicteres: laures sūt sicut docet Jul. pol. q̄ ꝛ helicę dīr a clauiculis quas helicas vocant. Qō aūt Hręci vocant helicez nos clauicula ꝛ pampinum ꝛ Campolū vt in vite dicimus.
Hellanodices. latine iudex certaminis dicitur.
Heluo, voraꝝ: insatiabilis ꝛ ĩmoderate sua bona ingurgitans q̄ si oia luens. Ter. in heau. Hero fraus heluo iners ganeo dānosus. Li. per translationez heluo libroꝛ dixit q̄si gulosus. i. nimis auidus libroꝛum. Et aspiratur vt ab Eluo suo primitiuo differat: siue vt auiditas illa magis exproꝛbretur vt inquit Festus. Fit enim voꝛ incitatioꝛ.
Helꝛus, pe, pro. sicilię fluuius. Fuit etiam nomine istri fluminis filius qui ab aiace occisus est in ea pugna quā greci cum telopho rege mysoꝛum habuerūt.
Heluacia genus ornamenti lydij dictum ꝛ coloꝛe boum qui est inter rufum ꝛ album appellabaturq; heluus q̄q̄ hęc eadez voꝛ apud veteres saburram significaret.
Heluela sunt bolera minuta: vt inquit Festus. quoniam helus ꝛ heluſa veteres dicebant pro holus ꝛ holera.
Heluetii, populi Hermanię iuxta lacum Ercinię sylue.
Heluolū apud Catonē est coloꝛ iter rufum ꝛ albū. Uñ heluolę Col. lib. iiij. Sūt ꝛ heluolę quas nōnulli varias appellant ne q̄ purpureę: neq; nigrę ab helbo: nisi fallo: coloꝛe vocitate.
Hem. interiectio corripientis seipsum vel indignantis vel admirantis vt hem nos homunculi. Apul. hem hoīs audaciaz. Quandoq; demonstrantis est. Terē. in an. hem puer hercle puer est. Et aspiratur propter maioꝛem sonum.

Hemis apud nos traducitur semis. Grece ἡμισος dimidius.
Hemicyclium sede seu cathedra semirotunda grece ἡμικυκλον hemicyclus medius circulus. Nam cyclus circulus. Est enim facta in medij circuli forma. Lic. in Lel. Tum memini domi in hemicyclo sedentem.
Hemina. penultima pro. mensure genus qua vinum vel frumentum metiebatur et dimidium sextarij continet quasi semisextaria. Hel. lib. iij. Si ex sextario hemina fusa est: sed dimidius tertio inde heminaria quasi mediocris.
Hemodes insule septem in oceano germanico.
Hemiplexia. penultima producta. paralypsis hoc est semiapoplexia: cum in alteram tantum partem corporis malum id incubuit. Nam cum totum afficitur Apoplexia nominatur: nunc vtruncunq; inquit Celsius paralypsin appellari video.
Hemicranici. sunt qui dimidia parte capitis laborant: quemadmodum Cephalea quo totum caput infestatur. Dicti hemicranici ab hemicrania que et hemicrania dicitur.
Hemiolus. quedam arithmetica proportio continens aliquem totum numerum atq; eius dimidium. vt se habent tres ad duo. et quindecim ad decem.
Hemorobios. significat diarij victum: quo noie dictus est Diogenes cynicus plus. Est et hemorobius vermiculus q; vitaz diei habeat ἡμερα enim greci diem dicunt βιον.
Hemistichion. dimidius versus. Nam στιχος versus dicitur.
Hemitogium dimidia toga.
Hemitriteus. semitertiana febris: sic dicta q; parte aliqua tertia nam presentet tertio die vt illa repetens nō tū vt illa diez vnū pstat integrū sed inter horas. xxxvj. plus vel minus prorigit Piero. in duo hilarione. Ibi siue ob correptum aerem siue propter gloriam hilarionis serui dei hemitriteo pariter arrepti comes a medicis desperati sunt.
Hemisphærium dimidia sphæra: hoc est celi dimidium.
Hepta apud nos septem et aspiratur cum suis deriuatis.
Heptapylos. penul. cor. latine dicitur septem portas habens.
Heptapacus. pe. cor. mensura septem cubitorum. Unde Achilles heptapachys est appellatus.
Hendeca syllabus. versus vndecim syllabarum qualis ille Catullianus. Passer delicie mee puelle.
Heptememeris. Cesura est cū syllaba naliter correpta producit: qō fieri solet in principio quarti pedis vel septime syllabe si tres spondei precedant qsi septimana dicatur diuisa pars: ab επτα septem et μερις diuido. Uide in dictione Cesura.
Heptaphorus: nomen viri proprium.
Heptaporus troie fluuius.
Hephestos proprium viri et nomen vulcani.
Heraclea dicebat q̄nūc Calpe in finib⁹ et olī peritbus vocabat Europe ciuitas hosphorana a qua Dionysius plus zenonis discipulus herecleotes a Cicerone in tusculanis appellatus est: vbi fuit amphitheatrum vnum e septem spectaculis. Fuit et alia heraclea in radicibus octe montis quā Asaris fluuius abluit. Alia in ponto. Alia iuxta bostia rhodiani. Alia in campania que et herculeanum dicta est.
Heraclee oppidum proximū Neapoli incumbens mari.
Heracleopolis. nomen trium ciuitatum: vna in egypto ex qua Theophanes physicus. Altera nō longe a pelusio. Tertia secundum nili bostium quod Canopicum.
Heracleon. herba ab hercule inuenta: quā alij Origanum heracleaticū syluestre dicunt: qm est origano simile. Alij Timalū dicunt. Nascit in aquosis solijs magnis et in sūma aqua flore lilio simili: et cū defluerit capiti papaueris. Est et alia herba heracleon caule tenui digitorum. iiij. altitudine floze puniceo solijs coziandri iuxta amnes et lacus nascēs et oia vulnera ferro illata efficacissime sanans.
Heracleota nux. Quere in dictione Nux.
Heraclitus. pe. pro. nomē proprij philosophi ephesij grece ἡρακλειτος p ei diph. Lucr. Heracli inuit quozuz dux agmina primus. hic est ille qui quotiēs domo egrediebatur. Flebat sicut Democritus ridebat alteri oia que agimus miserie: alteri ineptie videbant. Cognominatus est scotinos: qsi tenebricosus. De industria enim obscurabat stilum. Ideoq; eius volumina philosophi sudantes vix intelligit. Fuerunt alij quattuor heracliti. Primus poeta lyricus. Secundus balicarnaseus sume elegantie. Tertius lesbius: qui macedonum scripsit historiam. Quartus vir ridiculus.
Heraclites. pe. cor. nomē phi: qui heracleotes fuit ex ponto: hic opulentus athenas venit deditq; se in disciplinā Speusippo Pythagoreor auditor fuit Platonis studiosus. Fuerūt igenij illius monumēta pclara. Nam dialogos et tragedias scripsit. Fuerūt et alij multi heraclidę igenio et doctrina insignes
Herceus dictus est iuppiter quem etiam penetralem vocabant qui intra conspectum domus cuiusq; colebatur. Grece enim hercos septum clastrumq; nominatur. Ouid. Cui nil hercei profuit ara Iouis.
Hercules cognomē vel fortasse potius agnomē. Iouis et Alcmene filij q̄ ob fortitudinē et gloriā creditus fuit q; iter deos sit relatus. Fuisse aūt tres hercules scribit Diod. Alij ser. autumant. Primus q̄ certauit cū Apolline de tripode. Alter nilo natus egyptus: quē aiunt phrygias ires scripsisse. Tertius ex idęis dactylis cui sferias afferūt. Quartus Iouis filius ex Asterię Latonę sorore q̄ tyri colit: filiāq; habuit carthaginē Quintus in india q̄ et belus dr. Sextus thebanus ex Alcmena et Ioue tertio genitus: cui alior gesta assignant. Herodotus scribit herculē vnū esse ex. xij. diis egyptiorum: grecosq; egyptijs hoc nomē mutuatos idcirco filio Amphitryonis. Var. xliij. hercules noīat. Uerūtn oēs q̄ robore pstiterunt nomine ab hercule Alcmene filio appellatos fuisse affirmat Macro. asserit herculē eē solē qsi heraclē idq; ex noie clare scere. hercules enī nihil aliud est q̄ heras. i. iunonis. i. aeris cleos. i. glia vl laus. Quę poro alia est aeris glia q̄ solis illuminatio. Idē dictus est. xij. labores perfecisse: q; solam uno cursu. xij. signa zodiaci lustrat et confecit. Ab hercules hercule et hercle. Mehercules et mehercle aduerbia iurandi.
Herculanus. a. um. nomen possessiuuz. Est et herculanus nomē proprium ab hercule deriuatum. Hel. lib. j. adiectiuum posuit. Cōprehensa inq̄t mensura herculani pedis scōm debitaz mēbror oium inter se cōpetentiam modificatus est.
Herculanum fuit campanię oppidum.
Herculeus. a. um. apud poetas dr quoniā breuē inter duas longas heroicus versus nō admittit: vt At sinus herculei si vera est fama tarenti. Et modo possessiuū est: mō accipitur pro forti vt herculeanis: herculeus hō: modo pro imenso: vt herculeum opus: herculeus et morbus dicitur cōmitialis: quoniā hunc morbum passus sit hercules: vnde et sacer est appellatus et maior morbus propter grauitatem.
Herebus. pe. cor. profunditas inferor dr. vide in dictione Erebus
Hermes. is. et hermetis dicitur latine quasi interpres. Mercurius dictus est ab ερμονια. i. sermone. Prestabat enim loqui: quem effigiabant alas in capite et pedibus habentem: q; sermo hominum per aera volutet.
Herma. e. et Mercurius dr: q̄uis et qlibet sumatur pro statuis et figillis pcipue q; truncis et quor capita pmutari pfit. Li. ad Atticū. li. vj. Perme illi tui pentelici cū capitib⁹ eneis de qb⁹ ad me scripsisti iā nunc ad modū me delectāt. Probus enī. i. Alcibiade. Id cū appareret primū q̄ classis exiret accidit vt vna nocte oēs hermę q̄ in oppido erāt athenis deiicerentur pter vnā que anī ianuā erat. Suidas dicit hermas statuas octas q; plurimū Mercurij statuę deliniarent. Ue enim hermę viriles statue ad ppagādā defuncti memoriā sepulchris erigebant. Solebant aūt romani Mercurij ac minerue statuas iungere hymnasijs dicariq̄: qs hermathenas Cicero noīat. Qō ad me de hermathena inquit scribis per mihi gratū est ornamētū academię pprium meę q; hermes cōe oium et minerua singulare insigne eius gymnasij. Quidā hermas accipiūt p lapidibus q̄dratis quos athenienses solebāt ponere tum in priuatar: tū in sacrarū edium vestibulis vt significaret rōnē et veritatē perinde vt forma quadrata recta sp stare. Dicti hermę a mercurio qui est deus rōnis et veritatis.
Hermoglyphus. marmorius: et statuarius.

Hermopolium officina vbi offinatores statuarum habitant.
Hermopolis pe.co2.nomen vrbis quã hermes condidit.
Hermophroditus.pe.p.mercurij ⁊ Veneris filius compositũ nomen ab hermete: ⁊ aphrodite quod Venerem significat: a quo hermaphroditi dicti sunt vtrũq; sexum habentes: hi etiam androgyni dicunt: qui vtrunq; sexum habent.
Hermodotus.pen.p.fuit ꝓs ephesius quẽ in ira exultantem. Ꝓponius iurecõsultus tradit auctore fuisse.xij.tabularũ ferẽdarũ decẽ viris. Ply. dicit hũc fuisse interptẽ legũ decẽuirali: eiq; ob id statuã publice dicataz. De hoc Stra.li.xiiij. In epheso fuere viri memoratu digni ex antiq; heraclitus. Itẽ hermodotus. De quo hic idẽ inqt dignos esse oẽs ephesios strangulari q̃ hermodor virũ inter eos frugi electerunt dicẽtes. Nemo nostrũ frugi esto. alioq̃n cum alijs efficiatur.
Hermenia latine. Interpretatio. Unde periermenias Aristo. liber de interpretatione.
Hericius.aial sic dictũ: q̃ setis horreat: hic ⁊ herix dicit in sepibus vmosis ⁊ vineis ꝑ autũnũ ꝓcipue diuersat. Lõdit ĩ arbores breme ⁊ cibis per estatẽ paratis vescit. Ubi senserit venatores otractis ore ⁊ pedibus auoluit in formã pilẽ nequit cõprẽdi possit prẽter aculeos. Sunt e gñe eorũ maiores bistrices q̃bus longiores aculei: de quibus infra.
Heri ab hẽrẽdo q̃daz dici putãt q̃ hestern⁹ dies hodierno diei cohereat: sine diei alterius interpellatione. Dr ẽt here pp cognationẽ litterarũ. i. r. e. vt vespere ⁊ vesperi. Ab heri fit hesternus.a.um. sicut a Eras Crastinus. Et accipit hesternus pro pridiano. Ter. Iure. besterno panem atrum vorent.
Hermias eunuchus trapezite cuidam famulus athenas profectus Platonem Aristotelemq; audiuit ⁊ domum reuersus cum domino suo Atarnẽses ⁊ Assenses aggressus eos subegit illis simul cum domino imperauit.
Hermogenes.pe.co2.nomẽ proprij: latine dicit mercurio gentus. Contra quem cauillatus Cratillus: cũ hermogenez non recte dici. q̃ doctrinẽ. s. atq; eloquentię nihil sapiat.
Hernia cõe est nomẽ tribus morbis. s. Enterocele Epiplocele. ⁊ hygrocele. Enterocela enĩ or cũ intestina dilabunt in Serotũ. Epiplocela cũ omentũ. Hygrocela: cũ in alteruz e testibus humor defluit. Has spẽs nri vocant hernias vt inqt Cel sus a duricie pellis q̃ fit post intestinor descensum: herniz enim durũ ⁊ asperũ or. Tractũ a sabinor lingua qui hernia saxũ vocant. Mar. Derisor Fabianus herniaz oẽs quẽ mõ colei timebant dicentẽ tumidas in hygrocelas. Ramices vo bas spẽs sub se otinet. Porocelã q̃ est cũ ex abscessu aliquo circa secretũ mã subduruit. Sarcocelã cũ in ipo scroto ocreuit caro. Cirsocelã cũ venę intumuerunt: tunicis testiũ integris vel in ipso scroto: vel cũ bubonocela or in inguine. Est tñ vbi Ply. enterocelã dixerit tamicẽ: vt in medicinis cupsi. Differt ab his bronchoceola q̃ppe q̃ ĩ ceruice fit q̃si tumor magnus ⁊ rotũdus inter cotẽ ⁊ asperã arteriã qua mõ caro bebes: mõ humor aliquis includitur. Interdũ etiaz minutis ossibus pili ĩmixti: vt in Celso lib.vij. perperã scribat bronchocele. Sunt etiã qui berniã interpretentur pro testiũ theca vt illud Mar. Ingens iratis apparuit bernia sacris.
Herniosus. qui berniam patitur. Hier. in Leui. Si cęcus fuerit vel herniosus non accedet offerre hostias domino.
Hernici populi in campania saxa incolentes: hos tamen hernicos appellatos volunt. Macro. qui hernum adducit a nomine hernici pelasgi qui eorum fuit dux.
Herodi⁹ ⁊ herodiõ: auis. Falco vlgo ocã. ĩmo ẽ ardea la garza
Herus. ois aspirat vt differat a verbo futuri temporis. Ero.
Heros a Junone or inqt Aug. lib.x.ci. dei. Nã grẽce Juno era appellat. Et iõ nescio q̃s filius eius scõm grẽcor fabulas heros fuerit appellat⁹. Poc videlicet velut mysticũ significãte fabula q̃ aer iunoni deputet: vbi volunt cũ dęmonibus heroas habitare. Quo noie appellãt alicui⁹ meriti aias defunctor. Et li. vij. Inter lunę gyrũ ⁊ nymbor ac ventor cacumina grias eẽ aias q̃s eas aio non oculis videri ⁊ vocari heroas ⁊ lares ⁊ genios. Mar. Capella in nuptijs philologię dicit heroas ab hera q̃ terra or nũcupatos. Dic Heroic⁹ a.um. ⁊ Herois. idis. michalus ãt ethymo. ἥρως ἀναρσείος ἐξ ὑλίσεος γενναῖος λεγεται δὲ ἀπο του ἐρωτος τῆ ἀρετης ἡς αἰτίας κηνδικυους καὶ πονους ἀνω τους ἀνθρωπων αἰρουμενος ἀγαθος αἱρεται.
Herpes. aial sic dictũ: q̃ eo ꝓcipue sanent eaq̃ serpunt.
Heroidas. veteres feminas clariores dixerunt: quales sunt heroum vxores: ⁊ filię. Papi. li. iij. Syluarum. Qua veteres latias graias q̃z heroidas equas.
Hersilia. nomẽ vxoris romuli: q̃ in horã versa tẽpla cũ quirino tenuit. Est aũt herse apud grẽcos q̃ apud nos est ros.
Hanula. parua delubra in q̃ loco. f. ponit aspiratio q̃si fanula.
Hesperus. pe.co2. Athlãtis frater a quo hesperia. Scribit Dio. hũc hesperz discẽdisse cacumẽ mõtis athlãtis at cursus astrorũ obseruãdos ⁊ nunq̃ deinceps cõparuisse cui vulgus honores diuinos exhibuit: astrãq; lucidissimũ eius noie appellauit. De quo Uir. Ite domũ saturę venit hesper⁹ ite capellę: hęc ẽt serotina stella vesper or vt apud eũdẽ li. j. ge. Quid vesper serus vehat. Silr vesperugo noiat. Plau. Nec vesperugo nec vergilię occidũt. Rursus ⁊ illa eadẽ excogitata stella a pythagora primũ fuit q̃ añ solẽ oriri ospicit: tũc quoq; lucifer noiatur qui grẽce φοσφορος or. Uirg. in Damone. Nascere pręq; diẽ veniẽs age luciser almũ. Qñq; ẽt a nobis Jubar trãsfert: eo q̃ eius splendor in modũ iubę leonis diffundat. Silr ⁊ venus appellat siue in die: siue nocte.
Hesperię due sũt. Una q̃ in gispania or: altera Italia quę sic discernunt. Aut enĩ hesperiã solã dicimus ⁊ figit italiã. Uirg. Est locus italiã graii cognomĩe dixit. Aut addis vltimã ⁊ figit hispaniã: q̃ in occidẽtis est fine. Hor. Qui nũc hesperia victo ab vltima. Et hęc ab hespero occidẽtali stella dicta est. Italia vo ab hespero Athlantis frẽ q̃ a germano pulsus italiã tenuit ⁊ ei nomẽ vl ꝓpriũ vl suę ꝑstinę regiõis ꝓposuit. Mac. tñ voluit hesperiã dictã esse italiã q̃ occasui subiecta sit.
Hesione nomen Laomedontis filię.
Hesaias. nomen prophete proprium.
Hesperides. pe.co2. appellatę sunt hesperi fratris athlãtis filię Aegle Erethusa ⁊ herspertusa. De his est fabula q̃ habuerũt hortos nemore aurifero ꝓciosos vbi erat draco custos perui gil mala aurea vigilãter obseruans quẽ interfecit Hercules pomaq; aurea retulit ad euristea. Ply. ⁊ Solinus interpretant fuisse estuariũ maris meatu flexuoso ĩstar draconis q̃ hortos hesperidũ amplectebat vbi ꝑter oleastrũ aliud nihil ex narrato illo aurifero nemore extare. pdiderũt. Uar. ꝓ mala aurea oues singulari dicit quas hercules ex africa in grẽciam exportauerit. Ea enim sua voce grẽci appellant mala apud quos μῆλον. i. malum significat ouem ⁊ pomũ. Hinc Melotę dictę vestes ex pellibus ouium confectę. Aliter tradit Diod. lib. v. bibliothecę quem videre potes.
Hesperum promontorium in aphrica est nauigatione decẽ dierum ab Oenothema monte.
Hesternus.a.um. Uide in dictione heri.
Heram alias hectaz prisci dixerunt q̃si hietã rẽ nũmi ꝑtij vt est ocitatio ⁊ bois halitus. Alij volũt esse pustulã illã quę in coquendo assurgit vt videmus in abenis dum feruent.
Heteron grẽce latine: alterum seu reliquum dicitur.
Heteroclitũ: q̃si alẽne ꝺclinatũ. Nã ꝓpoit ab ἕτερος ⁊ κλίτο
Heterogenus.a.um. penultima correpta. quod est alterius generis. Dicitur ⁊ heterogeneus.a.um.
Heteromaschala: quę ex altera tantũ parte villosa sunt ⁊ seruitijs dedicata: sicut Amphimaschala ⁊ amphimalla: q̃ abutra q̃z parte villosa ⁊ ingenuis dedicata sunt.
Heu iteriectio dolẽtis iungit actio. pnois. Ter. iheu me miserũ Nã per exprobationẽ iungit cũ noie. Uirg. heu stirpe Iuliaz Et cũ noiatiuo. Idẽ heu pietas heu prisca fides. Interdũ geminat ⁊ nulli casui seruit. Uirg. heu heu q̃d volui. Aliq̃n ẽt dicitur heu heu. Aspiratur sicut ⁊ hei eadem ratione.
Heteronyma. vide in dictione homonyma.
Heus aduerbiũ vocãtis. Uirg. At prior heus inqt iuuenes mõstrate meaz vidistis: si quã hic errãtẽ forte sororũ. Aliq̃n duplicat heus heus. Nonunq̃ iteriectio dolẽtis ẽ: vt heus ẽt

mensas cōsumimus inḋt aspiraturq; magis vsu cū ꝛ Fes.a
greco ai trahere videaṫ q̄ vox dolozis ē. vñ ꝛ egritudinē de
ducta eē tradit. Eu vo greca dictio q̄ multoꝝ nouē cōpositio
nē init aspiratione non bz vt Eusebius Eustachi⁹ Eugeni⁹
Heuoe. interiectio metuentis. Ouid. heuoe bacche sonat.
Heterocraneas vocant mozbum capitis cum caput in equali
ter dolet tumetq; ꝛ inter pilos rotunda ꝛ humida vlcuscula
surgunt ꝛ pus mali odozis.
Hexaclinum vocatur stibadium hoc est cenatio sex conuiuas
capiens. Mar. Et testudineum mensus quater exaclinon.
Ingemuit atrio non satis esse seruo.
Hexameron. pe. coz. apud nos sex diez. Cōponiṫ eniz ab εξ sex
ꝛ ημιερωμ. diez vbi interponitur a causa euphonię.
Hexametrum. pe. coz. sex pedum. μετρον enim mensura.
Hexagonū. pe. .p. sex angulozum. Amb. lib. hexa. Quis architectus
eas docuit hexagona illa cellaꝝ indiscreta laterū equalitate
componere. απο του εξ και γωνια συντιθεται.
Hexaplum: vel hexapla. ozum. exemplaria ab εξ sex ꝛ πλοϊς
plica. Piero. in prologo libri. Josue. vt pro greco⁹ hexa
plis editionem nostram habeant.
Hiarbas iouis filius ex garamante nympha fuit getullozū rex:
quem Uirg. scribit in connubiū petisse Didonem.
Hiato. as. frequentatiuum verbi bio. as. significat sepe aperiꝛ
scindozue. Plau. Si qua forte concio est: vbi eū hiatare non
dum in mentē venit. Laberius passiuo vsus est: hiatantur
fozes inquit pro eo quod est hiatant. i. patent.
Hiatus. us. apertio. Claud. de rap. quod conata nefas: aut cu
ius cōscia culpę. Exul ad manes herebi detrudoꝛ hiatus. Est
autem trium sȳllabarum ab hia factum.
Hibiscus. hȩrba nō dissimilis maluę vt inḋt Theophrastus fo
lio maioꝛi q̄ż maluę: pilosioꝛiq; caule. vsus ei⁹ ad rupta ꝛ tus
ses. Ply. scribit hibiscū a pastinaca distare: dānatū ī cibis ꝛ
medicinę vtile. Uirg. Accipit p iunci siue viminis genere.
Hic ꝛ iste sic differūt: q̄ hic circa psonā loquentē: iste circa pso
nā audientē: ac si a pma psona ad scdaz haberet oꝛo: vt huic
amico meo cū tuo isto familiari magna est ntētio. Eodē mō
cū tu ī pnūia fis Flozētię ego vo Bononię q̄ż rectissime dicek
si ad te ita scripsero. Maturioꝛē sane futurū suspicoꝛ tuū in
hanc vrbē aduētū q̄ż in istā meū. Eadē quoq; rō est eoꝛ ad
uerbioꝝ q̄ localia noiata ab hisdē p noibus formanṫ: vt hic
noui habemus nihil. Nō si quid istic nobis acciderit scire cu
pio. Et regis hispanoꝛū oratores q̄ diebus superioꝛibus hac
iter habuerūt ad q̄ tps istuc puenerint facito me certioꝛem
Li. Curioni. Putares ne vnq̄ż accidere posse vt mihi verba
deessent: neq; solū ista nr̄a oratoria: ꝛ hęc etiā lewa nostra
tia. Idē Ualerio Ibi malis eē vbi aliquo numero sis q̄ż istic
vbi solus sapere videare. Istec vo ꝛ istāc non pratoꝛ sed co
micoꝛū fuit. Ille vo cū aduerbiis ab eo formatis fiḋt rem seu
locū ab vtroq; remotū. Plau. Quis est quē videmus veniē
tem pānosuż ac squalidū: Ille ne est nr̄ syrus: Ply. Hęc oia
ad vos ex illa puincia cōportanṫ. Illinc fuci: illinc odozes:
illinc extremo oꝛbe q̄sitę luxurię opes. Duobus autē modis
construunṫ demonstratiue ꝛ relatiue. Terē. Uides tu illum
thais: Sene. Et qui hoc facit sane prudens appellandus est
Et tunc hic eandē significationē bz quā bis. Et in ntō plī nu
meri ac mas. ꝛ fe. gn̄is sola scriptura distinguitur. Di enim ꝛ
hę cū aspiratiōe ꝛ vna vocali ab eo qō est hic ꝛ hęc descēdūt
ij vo ꝛ eę cum duabus vocalibus sine aspiratiōe fiunt ab iis
ea id. Sciendū quoq; est q̄ hic cum pnomen est coꝛripitur:
vt solus hic istoꝛis sensus. Et q̄nq; sumitur pro talis: vt hic
pietatis honos. Et hūc ego te euryale aspicio: Qui vo aduer
biū producit: vt hic illius arma. Et mō pro tunc. Uirg. Dic
regina graue gemis auroq; poposcit. Li. Apio. Dic ego mul
ta simul cogitaui. Mō pro tali loco. Plau. hic ne esse opoꝛ
tuit q̄ frugi essent: hoc est in tali loco ꝛ tā sordido. Accipitur
q̄nq; iste p hic. Cic. Cū isto tpe stent cum gladijs armati. Et
ille proꝛis: vt apud aplm. Nō enī qui seipsuż cōmendat: ille p
batus est. Dic ꝛ is alio mō vsurpari solent ab auctoꝛibus: vt
Alexander paruis copijs fretus supauit uariū cū infinito ex
ercitu: ꝛ id vel hoc in adolescentia. Ab hic tam p noie q̄ ad
uerbio: fiunt Hicce ꝛ biccine illud eiusdē significationis cū
hic. Hoc semp interrogatiue ponitur: quasi hicne dicitur et
hęcce hocce. Unde apud Ter. Hisce plī numero dicitur pro
eo qō est hi: cū ait hisce arbitrantur: nunc hoc munere suam
esse thaidē. Plau. in cap. hisce aūt inter se ofixerunt dolum.
Hicce ab hic fit ꝛ idē fiḋt: biccine ponit̄ ī terrogatiue: q̄si hicne.
Hiera. ĩsula inter siciliā ꝛ liparim Uulcano sacra vna ex eolis.
Fuit ꝛ via fic dicta: q̄ ea irent sacerdotes ad Eleusinā cere
rem: hoc noie etiam appellata est vxoꝛ Telephi regis Mysoꝛ quę a Nereo interfecta oꝛ cū marito ferret opem: qui ab
achille vulneratus fuerat. Ea vt fabulę tradunt tātę pulchri
tudinis vt etiam helenam superaret. Et hiera apud nos oꝛ.
Sacra cū qua dictione fiunt multa cōposita: de q̄bus infra.
Hierarchia. penultima producta. latine sacer principatus. Hęc
ci ιερα sacrum dicunt αρχη principatus.
Hiera picra: aduerbiū oꝛ: sacra amara. Nā πικρος amarū oꝛ.
Medicinę gn̄s q̄dā ad soluēdū aluū. vide ī dictiōe picra.
Hierapolis. pe. coz. latine sacra ciuitas oꝛ. Quo noie dicta est ci
uitas Asię contra Laodiceā vbi aquę calidę scaturiebant: q̄
in tophū ad modū facile durabant. Et os plutonii in parua
quadā montis supercilio ita cōmensuratū vt boiem suscipe
posset mira, pfūditate cui vallū ppositū erat quadratū ambi
tu semiūgero nebulosa ꝛ crassa caligine plenū vt vir solū oi
sceri posset. Exterius tranqllo cęlo aer innoxius: aīal si q̄d
ingrederet statim moziebat ꝛ taūri ītroducti moꝛ cadebāt
educebāturq; moꝛtui. Strabo se passeres imisisse ait q̄ statio
expirauerint. Apud hierapolym aq̄ quędaz adeo tingendis
lanis idonea fuit vt ex radicibus tincta cū his decertarent q̄
ex fermiculo purpuraq; tingebant: a qua hierapolitę dicūt
Hieronymus ppriū nomen ecclesiasticī disertissimiq; vir
cuius opera in prętio hūr: ꝛ latine oꝛ sacra lex seu sacrum no
men. Componiṫ enim ex ιερος τονομα. sed o mutat in. y.
Fuit et hoc noie pbs ex rhodo insula qui finē sūmi bonoꝝ
fuit in idolentia: quę grece dicitur αναλγησια.
Hieronicas vocamus victoꝛes sacroꝝ certaminuż. Quę sint sa
cra certamina. vide in dictiōe sacra certamina. Quę aut fie
rent in sacris certaminibus docet Quintil. li. ij. cum ait. Quo
palestricus ille curſoꝛē faciat aut pugilē aut luctatoꝛē aliudue
q̄d ex his quę sunt sacroꝝ certaminum.
Hierosolyma. ę. ꝛ hierosolyma. oꝛ. ꝛ hierosolymę. aruż. tū plr
vrbs iudeę seu palestinę q̄ ꝛ hierusalē vocabaṫ: vñ legimus
apud Joannē. Facta sūt Encęnia hierosolymis. Dūr autez
hierosolyma vt scribit Egesippus quę primo solyma dice
baṫ. Sed cū rex cananeus cognomento iustus q̄ fuit ꝺditoꝛ
solymoꝝ tēplū addidisset inde hierosolyma nūcupauit. Hęc
ci eni ιερειον tēplū vocāt. Eusebius li. ix. euā. pparatiōis au
hierosolyma appellari q̄si hiero solomonis hoc est ędē So
lomonis a tēplo q̄ solomon hierosolymis pulcherrimū ma
gnificētissimūq; ostruxit. Hīc hierosolymita. pe. .p. hieroso
lymitanus ꝛ hierosolymus. Hier. li. ii. macha. Et q̄ pmiserat
romanis se tributū restituere de captiuitate hierosolymoꝝ
pdicabat nūc ptectoꝛē deū hēre iudęos. Sue. in Nero. Sipo
pōderūt tū q̄dā destituto ei ornationē ozētis. nōnulli noiaṫ
regnū hierosolymoꝝ. Hęc ēt hierlm appellaṫ: q̄ vrbs trima
nia a Hier. vocaṫ Jebus salē: hierusalē q̄ ab helio postea ha
driano de ruinis ꝛ cineribus ciuitatis in beliam suscitata est
Hierotheus. nomē viri propriū ꝛ interpretaṫ sacer deus.
Hieroceps. insula in Lypra prope papbum: qua voce significa
tur Sacer oꝛtus.
Hieroduli. pe. .p. sacroꝝ ministri. Ju. Firmic⁹ li. viii. matheseos
scribiṫ futuros ędituos aut hierodulos q̄ habuerīt herosco
pū ī. xxvi. pte geminoꝝ greci νεοκοροι vocāt ędituum.
Hierophantę.
Hiero. contrā Jouī. hierophantas quoq; atheniēsium vigz ho
die cicutę sorbitione castrari: ꝛ postq̄ in pontificatum fue
runt electi viros esse desinere.
Hiero. Syracusanoꝝ tyrānus in quo pulchritudo coꝛpis ꝛ vi
res fuerunt admirabiles: de quo multa apud iustinū legimꝰ

Hierocomon.locus est quo leprosi aluntur.biera enim grece lepra latine τ κωμη villa.

Hierico.seu biericus.ontis.τ bieric⁹.bierici ciuitas magna fuit muralibus septa parietibus:quę non ferro quia nec parieti possit esse penetrabilis.Piero.ad alga.Et imperabo de bierusalem descendentis biericum samaritanus loquitur.

Hila.intestinū tenue ab bira: siue ab bilū vt inquit Uar. qō est minimum.vñ qñq; bilę ꝓ salsis ītestinis: vel sartis salsitijs: aut lucanicijs accipi solent.Plau. Atq; bilas e famulatas et sumē.Hor. Perna magis an magis bilis flagitat in morsus refici.Qñq; ponit ꝓ eo ītestino qō in anū resoluit.Laber. Neue aliter hunc pedicabis qūo video adolescēti nostro cedis.Ab bila veteres diminutiuum protulerūt billa.

Hilū.paruū illud nigrū qō in sūmitate fabę adhęret.vnde τ ꝓ bzeui eriguoq; qñq; sumit.Li.lib.j.tus.Tū illud quod filiū pbus versat sarū sudās nīl ēdo nec ꝓficit bilū.i.quicq; tantillū minimumq;.Ab hoc noīe fit nibilū ꝓ non aliquid: qua fine bilū quidez τ gꝓpocopen nibil τ ꝓ syncopen. nil. Lucr. Exnihilo nihil ī nibilū nil posse reuerti.Uar.li.vlti.de anal. Itaq; vt eū quem putamus eē non bili dicimus nibili.sic in quo putamus esse ne quicq; dicimus neq;.Prisc.lib.vj. Nihil τ nibilū a non τ bilū est compositum quod sine dubio est nomen.Dilum enim pro vllū vetustissimi proferebant.

Hilaris.τ bilarus pe.cor.iucūdus lętusq;.Plau. in asi. Credaz istucsi esse te bilarū videro.Hinc hilaritas.τ bilaritudo.Luce.Dolobe.Sed tū bilaritas illa nostra τ suauitas quę te prę ter ceteros delectabat erupta mihi omnis est.

Hilaro.as.lętiam iucūditatem q; do.lętifico.Li.lib.ij. de fini. Oēm iucūdū motū quo sensus hilarē.η Δουνη latine vo luptatē vocāt.Palladius.Quę māsiones hyemi parātur ita sint cōstitutę vt possit eas hyberni solis totus prope modum cursus bilarare.Huius cōpositū est exhilaro.Col.li.vij. Sacietate verni pabuli pecudes exhilaritate lasciuunt.

Hilarescobilaris fio.Augu.li.v.cō. Et delectabat suauitate sermonis quamēq; eruditionis minus tamē bilarescentis atq; mulcentis q̄ fuisti erat.

Hilari⁹ nomē viri ꝓpriū ab ι λαρος latīe bilari⁹.Sic hilariō.

Hilarodus.pe.pro.lasciui τ delicati carminis cantor ab ι λαροσωδη quod cantum significat.

Hilaria tantū plr τ gñis neu.sicut saturnalia antiqui diez equinoctij verni colētes appellarunt vt inquit macro. quo exordiū lętitię celebrebat.quo primū tpe sol diē longiorē nocte protendit.Erat aūt ad octauū kalē.aprilis.De hilaribus meminit Flauius vopiscus in Aureliano.

Hinio.is.ui.itū.pe.ꝑ.ppriū ē vocis equoꝝ.vñ hinnitus.tus.

Hinnuli.pe.cor.sunt ceruoꝝ capreaꝝ capriolorꝝ damatū τ similiū filij.hinnuli.ēt vocant muli ex equo τ asina geniti cum le gitimis mulis ex eq̄ τ asino nascat vt inquit Uar.bos.Col. li.vij.ēt binos appellat.qō est primitiuū. Nam huius diminutiuum facit hinulus.τ adiectiuum possessiuum hinuleus.

Hio.as.duaꝝ syllabaꝝ.proprię os apio.vnde hiatus τ hiatio. Scribitur cū.h.qz hiādo maior fit spūs. Nam ab ozis sono apit os tractū vī.vñ τ ꝓ spōte:vel aliqua in externa apiri sic ut scidi ponit hiare:vt ligna hiant ariditate: tell⁹ estu. Sal. li.iiij. Itaq; hiauit humus multa vasta τ pfunda.Et hiare flores dīr cū apiunt.Propert.lib. iiij. Nec flos vllus hiat pratis dn ille decēter ipositus frōti lāgueat ante meę.Per trāslationē hiare figt mirari.Uir.li.vj.Incertus clamor fruſtatur hiātis.Inde formāt hisco.is.ĩchoatiuū sed hiasco facere debuit:τ hiato iteratiuū τ ꝓpositū.Inhio de quo alibi.Est τ hyo.cuz.y.grece υω pluo a quo quidam nymber deducunt.

Hin.gñis mēsurę duos choros atticos ꝛtinētis inąt Piero.duos.s.sextarios italicos: vt hin mēsura sit iudaici sextanti:no striq; castrēsis cui⁹ sexta pars facit tertiā ptē sextarij italici.

Hippos ꝓ oupler.pp.latine ōr equus:a quo multa deducūtur.

Hippago.inis.gñs nauigij conuehendis equis aptuz. Quod a Jul.polluce hippagon dicitur Hypagogeus legitur pro instrumento quo lapides expoluuntur.

Hippagum.equorum vectio.

Hippaco.as.pe.ꝑ.significat aīam celeriter duco:vt inquit Fest. ab equi halitu qui est supra modum acutus.

Hippopodes.ppli in oceano scythico qui teste Solino hūanaz vsq; vestigium formā tenēt sed in equinos pedes desinunt.

Hippobatos equorum pastor.

Hipponomos.pe.cor.equorum pastor: quia lex equorum. Ita hippopborbos equorum pastor.

Hippoconij.māgones ab equis cōpotiendis colorem fuco:robur inani sagina vt ait Quintil.mentientes.

Hippocētaurus eq̄ stimulator.Quidā volūt hippocētauros filios eē cētauroꝝ.Qō τ Diodo.ait Fabula ex eo nata q̄ primi eq̄tare ausi sūt:veluti hippos.i.equ⁹ τ hō opulati eēnt. Claudius Cęsar scribit hyppocētauꝝ ī thessalia natū eodē die interisse.Ply.refert se vidisse hippocētaurū ī melle allatū claudio principi ex ęgypto. De hoc etiam in dictione Centauri.

Hipparchus.magister equitum. Quo nomine dictus est quidam celebris astrologus qui vt Col.auctor est prodidisse fertur tps fore quo cardines mundi loco moverentur.

Hippacen vocant caseum equinum.

Hippiades.statuę mulierum equestres appellabātur:cuiusmodi fuisse videntur Amazonū:quas mortalium primas equū scandere ausas lysyę oratori creditur.

Hippocāpę equi marini effigie in piscium caudas desinentes a fieru caudaꝝ quę piscosę sunt.Ply.hippocampi⁹ cinis alopecias tollit por enim fierus dicitur.

Hippocrene.pe.ꝑ. fons in boetia iuxta quaz ē Aganippe.quem Cadmus cęsiri explorationē inquirit q̄ nā loca isedisset cāz dedit poetis vt diuulgarent hippocrenem vngula volantis equi natum fuisse.Nam hippi equi.Crene fons ōr.Et inde equus pegasus a fonte qui grece πηγη dicitur vocatur.

Hippodamus.pe.cor.bellicosus equorum domitor.

Hippodame.es.pe.cor.τ hippodamia.ę.pe.pro. nomen mulieris de q̄ Ouid.li.Heroi. Venit vt in phrygios hippodamia sinus Virg.lib.iij.geo.Hippodameq; humeroq; pelops insignis eburno.

Hippodromus.pe.cor.via lata per quam etiam multi equi possunt vna currere.Δρομος greci cursum dicunt.

Hippomanes pe.cor.gñs neu.fm Prisc.componit ab ιππος equ⁹ τ μαρια furia vel īsania.Et aduersis diuerse exponit q̄dā.n.dicūt eē fructicē seu herbā quā si eq̄ comedūt īsaniūt τ in furorē vertunt.Ser.scribit eē virus ex eārū īguinibus defluēs quo tpe feruntˢ ī amoris furorē qō ihumana viscera descēdēs furorē facit.Virg.li.iij.geo.Dic demū hippomanes vo qō noīe dicūt pastores lētū distillat ab inguine vir⁹. Sic.Col.li.vij.q̄ scribit. Maxime itaq; curādū ē vt tā fęminis q̄ admissarijs desiderātibus coeūdi fiat ptās:qñ id ꝓcipue amētū si ꝓhibeas libidinis extimulat furijs. Vñ ēt veneno iditū est nomē ιππομανες qō equinę cupidini similē mortalib⁹ amorē accēdat.Ply.vo asserit eē carūculā ī frōte pulli equini catyce magnitudine:colore nigro quā statim edito partu mater τ frōte dētibus duellit.Qō si quis pri⁹ obstulerit ipm pullū mater amplius nō amaturaꝝ: nec ad verba eū admittit.Virg.Querit τ nascētis eq̄ de fronte revulsus τ matri ꝓreptus amor. Hac carūcula mulieres medicamenta componentes vertere homines feruntur in furorem.

Hippomachia.pe.pro.pugna equestris.

Hippolytus.pen.cor.nomen viri απο του ιππους equus τ λυω dissoluo hīc theseī τ hippolytę amazonis filius Virbius dict⁹ fuit: q̄ dū celibē ducēs vitā sese venatu exerceret et cōstāti aīo spneret mulieres in phedra nouerca absētē patre amatus ē. Cuius turpi desiderio cū obtēpare noluisset rediunte patre adulterij ei crimē nouerca obiecit. Quamobrem Theseˢ ī furorē vsus in filij nece cogitauit:qō memores hippolitus ꝺ sēsu curru fugā arripuit. Sz dū phocę q̄ cū forte ī litt⁹ exierāt equoris equoꝝ ac rotaꝝ strepitu pterritę sese ī mare ꝓcipitarūt.vñ exterrit eq̄ p scopulos ac saxa traxe tāto ipetu vt opagib⁹ dissolutis fęlicē iuuenē loris implicitū discerpserint.hūc postea ęsculapius revocauit ab iferis τ pristinę in columitati restituit.hippolytus vo relicta terra attica italiaz

venit ne patris irā rursus expirēt ⁊ se Uirbiū appellari iussit q̄ bis vir fuisset: ac nō lōge a roma oppidū ędificauit qō a noīe acceptę cōitigis Ariciaz appellauit. Sed hāc fabulā eē constat vt inquit Plato in li. qui Hatillus iscribitur.

Hippopotamus. pe. coz. q̄si equus fluuialis seu aq̄ticus aīal in nilo p̄cipue nascēs binis vngulis q̄les sunt sub bobus. dorso equi ⁊ iuba ⁊ būitu cauda obtozta: dentibus aprozū adū eius. Suidas ἱππόλυτος ὁ τοξεγράψεις τὰς ὀρασεῖς τοῦ Δανιὴλ ὑποψηφία καὶ εἰς τὰς παροιμίας σολομῶντος. Amb. Equi fluuiales quos hippopotamos vocant eo q̄ hi generentur in nilo flumine.

Hippotele. pulli asinozum. vide in dictione Equuleus.

Hippotoxotę. dci ff eq̄stres sagittarij: vt est apud Lęsa. con. iij.

Hippo. gñis mas. nomē duaz vbiū. Unus aquis circundatus ⁊ madēs palustri solo. Alter basiliscus. i. regulus de quo Sir. Et vaga ⁊ antiquis dilectus regibus hippo. Ab equitio nomē vbi datū videt. Nā ⁊ stabuli deam. Apul. hipponē vocari tradit lib. iij. metamozphoseos.

Hippona erat quam stabularij maxime colebant: cuiusq̄ effigies in stabulis locabatur. Apul. libzo. ij. Respicio pilę medio quę stabuli trabes sustinebat. In ipso vo meditulio hipponę deę simulachrū residens ędiculę quod accurate cozollis roseis equidem recentibus fuerat ornatum.

Hiopion Argos. quod Achaicuz dicebatur peloponesſi vbs: ⁊ ab equis deduci videtur.

Hippias phs grecus qui audiente pene tota grecia gloziatus ē nihil esse vlla in arte rerum omnium quod ipse nesciret.

Hippopodion latini suspendaneum ⁊ scabellum appellant.

Hir iris. fm Charisium sed indeclinabile scōm Probum. signi ficat volam manus. i. palmā ab hgreo. quoniam palmis aliquid capientes maxime illi rei inbgreamus.

Hira intestinum quod ieiunum vocant.

Hircus. p. c. Laper capzaruz admissarius. Et nō ōz hircus nisi postq̄ coiere fętereq̄ ceperit. hinc hircinus. a. um. pe. p. nomē possessiuum. Apul. hō sozdidus ⁊ hircina libidine fętens hircosus. a. um. quod hircinū. odozē olet. perfius. hic aliqs ōbentes hircosa cēturionum. birci cynipbi dicunt a flumine africę est cyniphis siue cyniphos vocatur.

Hircquus. p. c. ⁊ q. est angulus oculi. Uirg. Nouimus ⁊ quite trāsuersa tuētibus hircqs. Interdū ponitur p eo qui in obliquū respicit: vt strabus ab hircus oculoz angulus propterea q̄ libidinis appetitu sępe aciem ad hircquos capzi retozquebant. Interdum hircquus ponitur pro fętore qui sub alis fit

Hirquitali. pe. coz. pueri ad libidinem accedētes a libidine hircoz dicti. Nā auctore Lensozino hoc fit in scōa annoz hebdomade vel incipiente tertia vox crassioz fit ⁊ inęqualis qō antiq̄ latini dicūt hirquitallere: ⁊ ide ipsos putāt hirquitallos appellari q̄ tūc corpus hircū olere incipiat. Hic fętoz ēt cap ⁊ trobos ōz Latul. Ualle sub alarum trux habitare caper. Mar. inde tragos celeresq̄ pili mirādaq̄ matri barba fętorē alaz hircū vocamus: quę oīum ptiū nr̄i corpozis male olēt, ppterea q̄ īmobiles hīr. Uñ Hoza. Lubabat hircus i alis. Hoc Aristoteles li. viij. de animalibus appellat τραγιξειρ quā in latinum verteris Lapare dixit.

Hircipili. pe. coz. dicuntur homines qui pilos duros habent.

Hirrire. prozsum est vocis canis rabiosę.

Hirsutus. pe. pro. ab horreo ⁊ seta dicit q̄si horrens setis.

Hirtus. idē qō birsutus. Uirg. li. iij. geo. Hirtasq̄ capellas.

Hirrudo. pe. p. Sāguisuga. ab hęrendo carni dicta. Hoza. Nō missura cutem nisi plena cruoris hirudo. Ply. Hyrudinum quas sanguisugas vocāt ad extrahēdū sanguinem vsus est

Hirūdo. auis notissima grece χελιδων dicitur. Dicta hirundo q̄ vere ad nos transeat.

Hisco. is. inchoatuū a hio as. Et est hiscere ppzie oris humani cum videlicet pręsomno aut tędio os aperiunt hoies quod ⁊ oscito ōz. Sed inter hiare ⁊ hiscere hoc interesse puto q̄ hiare sit patētē esse: hiscere patescere: hoc est patefieri. Quid Hiscere nāq̄ tibi terra negāda fozet. Q̄nq̄ ēt hiscere est sūmisse loqui: siue os apirę. ad loquēdū aperire. Plau. Ne hiscere q̄dē audet. i. os apire. Uirg. li. iij. Uix pauca fureti subiicio: ⁊ raris turbatus vocibus hisco. i. loquoz. Q̄nq̄ mirari ⁊ dubitare. Neuius. Hiscit dubius est quid agat Uirg. lib. ij. ge. Nunc plausus biātem per cuneos geminatus ensiple hisq̄ patrūq̄: Huius composita sunt debisco ⁊ fatbisco.

Hisciacus qui minimum oscitat. Cato de re rus. Uinū ad hiatiacos sic facito de imperio materiam semipede crassam cōcidito minutim tum feruefacito cum congio vini veteris.

Hispalis. pe. coz. ciuitas hispanię quę nunc Sibilia vocatur Ex hac ferunt Auicēnaz medicum oziginem traxisse.

Hispania. regio Europę quę a mōtibus pyreneis incipiens q̄ colūnas herculis circuiens vsq̄ in bozealē oceanū ptendit. Ita vt oīa in eo circuitu ad hispaniā spectēt. Decem milibus stadiis vt Appianus scribit eius latitudo commensuratur. Lōgitudo pzsus eadez esse videt. Terra frumenti vini olei auri gēmarū metallozūq̄ ferax. Ex qua ēt bellicosissimi viri ac velocissimi equi pcreant. Refert Uar. i hispaniis equas ex vēto cōcipere: q̄ cursu tā veloces existāt: vt merito ex vētis cōcepti equi ferant. Sūt q̄ hispaniā diuidāt in vlteriozez s. ⁊ citeriozē. Literioz eadem Taraconensis ad pyrenea vsq̄ iuga ptendit. Ulterioz in duas p lōgitudinē puincias diuidit: boc ē bętbicā ⁊ lusitaniā. Alij dicūt hispaniaz ser habere puincias Taraconēsem Cartaginēsez. Lusitaniā Calathiā Bętbicā. ⁊ Tingitanā. In ea quattuoz magna flumina sunt Bethys Mincus. Iberus ⁊ Tagus qui auruz trahit. Dę regio primo Iberia ab Ibero fluuio. Postea ab hespero atlantis fratre hesperia. Ultimo ab hispali quę hodie Sibilia ōz hispania dicta ē. Ab hispania hispanus ⁊ hispaniēsis fuit sic a Sicilia siculus ⁊ siciliēsis. A Roma romanus ⁊ romanēsis. a sardis sardus ⁊ sardēsis. a Corintho corīthius ⁊ corinthiensis. Sed hispanus dicitur qui in hispania natus est hispaniensis qui alibi oztus. in hispania versatur. hoc est qui licet in hispania sit nō tamen ex hispania est. vnde hispanienses vocamus negociatozes q̄ in hispania negociantur. Liui. Exercitus hispanienses appellat romanos qui erant in hispania cum pretoribus. Ply. li. xiiij. Lęsar hispaniensi triumphochium ⁊ falernum dedit: cum in hispania bellum aduersus romanos non hispanos gesserit.

Hispidus. pe. coz. fetosus ōz ridus: Uirg. Cui lateraz tenus hispida nantis frons hominem pręfert.

Hister etrusco vocabulo ludio vocabatur. vñ histriones artifices ludiones qui personatus in scena comędias tragędiasq̄ voce ⁊ corpis gestu agunt eustachius in Dionysio libyco ἀρχεται δὲ κκε λτῶν ρεει δὲ διαπασᾶς ευρω τῶν καὶ οὗτος ωεντασομον τοῦ τομίσορει et Stephanus bizantius multa.

Histriones ab histria regione ex primum venisse: indeq̄ nomen sortitos esse asserit Festus. Cui refragant Liuius Ualeriusq̄ scribentes nomen histrionibus fuisse inditum quia hister tusco verbo Ludio vocabatur.

Histricus. a. um. pe. coz. qō ex histria est: sicut ⁊ histrio. Plau. in pe. Pro impio histrico. idem. Impator histricus histrio. Dinc formauit diminutiuum. Hiero. contra rufi. Si histriculę ⁊ linidę mentis hoiem a me submoueo: ⁊ ad vnum stipitem cūcta iacula dirigo q̄d vulnera sua ptitur in multos.

Histrionicus. a. um. quod est histrionis: seu qō ad histrionez pertinet: vt ars histrionica.

Histrix. icis. pe. coz. aīal ex herinaceoz genere sicut docet Ply. lib. ix. Calphur. Uenit ⁊ birsuta spinosioz histrice barba: habet tergus spinis hispidum quas tensa cute plerūq̄ laxatas voluntaria iaculatione iacit.

Historia. latine narratio. ab ἱστορεῖν q.. od spectare vel cognoscere significat. vide in dictione annales.

Hoc quandoq̄ pro hic ponitur. Li. in ver. Et si hoc nescio quid est nugatozem sciebam idesse hunc. Ter. in phoz. Hoc nihil ē phędria ilucet. i. hic. Quandoq̄ pro huc. Uirg. li. iiij. Hoc tūc omnipotens cęlo demittit ab alto.

Hodęđocus.latro ɣ viarium obsessor.ab ὁδός quãdo vim significat ὁδοι λοκος λεχομαι τὸ λαυ βανω.
Hodęporus viator.hodęporicum.liber aliqõ iter describens. Hiero.in vita Paulę.hoc ɣ itinerarium latine dicitur.
Holos grẽce.latine totus dicitur.hinc deducuntur.
Holographũ.pe.cor.Totum scriptũ.Testamentũ qõ totum testatoris manu scriptum est.hiero.ɔtra ruf. Quę epistola bolographia tenetur ab his ad quos perlata est.
Holocaustũ ꝓprie hostia que detractis extis integra arę ĩpone batur quasi ὁλοκαυσον .i.totũ cõbustũ:aut totũ igne ab sumptũ.Causis enĩ incensio bolon totũ.Dicitur ɣ holoncautoma.atis Hręce ὁλοκαυτωμα ɣ holocaumatus ꝑ sacrificio.scribit Josephus.li.iij.anti. Qñ tota victima quę ĩmolatur incenditur:id sacrificium nomen holocaustomatis hz.
Hololampus:totus flammeus.
Holopachion:integer cubitus Hręce ὁλοπαχιον.
Holosathron.undiqz quassatum.
Holosiheon.hęrba q̃ ὅr tota ossea cum tñ careat omni duritia.
Holoserica pe.cor.tota serica:vt vestis holoserica apud Lampridium que a serica ɣ subserica distinguitur.
Holor:ḍam a greco deducunt:q̃si ὁλος ωραιος. Hoc est totus cãdidus auis est alba:anseremaior vocem argutã hñs. hãc cygnum dicunt greci.hinc holozinus.a.um.pe. ꝓ.vnde vox holozina.De holozibus. Uir. Sed argutos interstrepe anser holores.Ouid. Ad vada Męandri concinit albus holor.Scribitur etiam sine diph.
Homerus.pe.ꝓ.nomẽ poetę greci excellẽtissimi:q̃ fuit ante romã cõdutã annis circiter cẽtũ.lx.vt Cor.nepos in libris chronicorũ tradit.Dic fuit cęcus:ɣ ob id. Homeri nomẽ sortitus ẽ cũ pri⁹ Melesigenes diceret.Lumęi nãqz ɣ iones captos oculis homeros appellant:q homeris.i. itineris ducib⁹ egeant.Dicęcutiẽs meonius nũcupat a Martiano.li.j.ō nup. philologię cęcutientis męonij suauiloq̃ senectus.Petrarcha in hoc.Lęũqz senem sed multa videntem.Ab hoc homeride familia apud chios illustris fuit vt inquit bellanicus.
Homeromastix:ὅr homeri flagellum cognomentũ quo zoilus ḍã homeri oblocutor cognominatus ẽ q̃ scripta sua cõtra Iliadẽ ɣ Odysseã homeri ꝓparata in alexãdriã veniens ptolomęo regi obtulit.Sic virgilio mastix virgilij ęmul⁹. Mastix enĩ latine flagellũ ὅr. vñ Lomici verberones mastigias idẽtidẽ appellãt.Qõ plane nomẽ oĩbus detractoribus accõmodatũ ẽ Ply.Ut obiter caueã istos homeromasticas. Ita enĩ carptores suos noĩat.Et oẽs obtrectatores Masticę dicuntur addito noĩe eius cui obloquunt: vt Licero mastix.
Homilia grẽce ὁμιλια dici põt colloquiũ vel sermo ad populũ ὁμιλεω sermocinor colloquor ɔuersor.Et hz pe.cor. Hiero.ad heracliũ.Dum supplere cupimus ea quę ab origine operata sunt:sicut in homelijs vel ozatiunculis in genesiz in exodum fecimus.
Homeliaticus.a.um.idẽ.ibi. Quẽ laborem idcirco suscepimus ne pulsatę ąstiones ɣ relictę qõ homeliatico dicendi gñe ab illo sępe fieri solet latino lectori fastidium generarent.
Homo trium litterarum appellatur fur.
Homicida.pe.p1o.qui hominez necat:homicidiũ hoĩs necatio.
Homos grẽce ὁμος latine simul:vel similiter dicitur.
Homopathes.simul patiens.
Homogenes pe.cor.ɔsanguine⁹:eiusdẽ gñis.vñ ɣ homogeniũ
Homogalactos collactaneus.
Homogastrios: vterinus. eadem matre natus. homo patrios eodem patre natus.
Homographia ęqualis vel similis scriptura vel pictura.
Homoglossus eiusdem linguę.
Homotechnos eiusdem artis.
Homotopus.eiusdem moris.
Homophylus pe.cor.eiusdem generis ɣ tribus.
Homophanos.pe. ꝓ.grẽce ὁμοφωνος cõcors eiusdẽ linguę
Homologia:confessio pactum assensus.
Homonymon.pe.cor.eiusdẽ noĩs vt inqt Aug.Qõ fit cum res quidẽ plures cõe nomẽ accipiũt: iterptatione vo eiusdez rei sepant:vt homo pictus ɣ verus. In hoc nãqz idẽ nomẽ est. Sed si ad diffinitionẽ vel ad iterptationẽ hoĩs redeas inuenunt ista disparia. Cum enĩ dixeris verũ hoĩem aĩal eẽ qõ risum capiat:ɣ vim rõnis admittat cũ de picto idẽ nõ possis dicere necessario inueniunt disparia. Regulariter aũt accipe debemus oẽ nomẽ licet ꝓpriũ qõ possit esse cõe cętęris homonymõ vocari:vt Lice.nõ vnus sed plures synonyma sunt res q̃ ɣ noĩe ɣ sui interptatione ungunt vt aĩal. id enĩ de hoĩe ɣ de equo ɣ de fera ɣ de auibus dici põt. Aĩal est qõ cibũ capiat qõ mortale sit.qõ sensu moueatur. Polyonyma sunt cũ multa noĩa vnã rẽ significãt:neqz vlla differẽtia noĩum reddit rõ:vt ensis mucro gladius.hęc enĩz cur vnaz rem tot significẽt nec discerni nec diffiniri põt. Eteronyma a multis ęque noĩbus res singulas tenẽt vęr in his hz rõnez diuersitas noĩum vt hõ terrenus mortalis:hõ ab humanitate terrenus a terra in qua cũcta gignunt Mortalis a necessitate mortis.Diuidunt autẽ homonyma in duas ptes. Aut enim fortuitu:aut hoĩum volũtate. Fortuitu fiunt cum quodam casu simile quis alteri nomen accepit. Uoluntate cum similitudo nominis ex industria imponentis affigitur.
Homonea ꝓpriuz mulieris:quo significat concordia.De q̃ extat epigrãma.Tu qui secura ꝓcedis mente parũp Sistegradũ quęso:verbaqz pauca lege. Illa ego quę claris fueraz ꝓlata puellis.hoc bomonea bzeui cõdita sum tumulo Cui formã paphię charites tribuere decorem.Quã pallas cũctis artibus erudijt. Nõdũ bisdenos ętas mea viderat annos. Iniecere manus inuida fata mihi. Nec ꝓ me quęror:hoc morte ẽ mihi tristior ipsa. Męmor athimeti ɔiugis ille mei. Sic tibi terra leuis mulier dignissima vita.Quęqz tuis olim perfruere bonis.Si pensare animas sinerent crudelia facta. Et posset redimi morte aliena salus.Quãtulacũqz meę debent tpa vitę.Pẽsarẽ ꝓ te chara homonea libens.Ąt nunc quod possum fugiã lucẽqz deosqz Ut te matura ꝑstyrga morte sequar.parce tuã ɔiunx fletu quassare inuẽtã Factaqz męrendo solicitare mea. Nil possũt lachrymę:nec possũt fata moueri.Uirtu⁹ hoĩs exitus vn⁹ hz.Parce ita nõ vnq̃ filez expiare dolorẽ.Et faueãt votis numina cũcta tuis.Qõqz mihi eripuit mors ĩmatura inuẽtę. Jd tibi victuro ꝓroget vlterius.
Homoeosis tropus q̃ similitudo interptat cũ ex similitudine alicuius cogniti deuenimus in similitudinem incogniti. huius tres sunt species Jcon. Parabola ɣ paradigma.
Homoetopton:similiũ casuũ vel vt inquit Li.Similiter cadẽs ὁμοιοτὸς similiter τωσις casus.Qõ fit cũ diuersę dictões in simules casus exeũt.Dr homoptotõ:q̃si similiũ casuũ vel similiter cadens. Est enĩ oratio vno similiqz casu cõpacta vt apud Sal. Maximis ducibus fortibus cõstrenuisqz ministris. Ennius. Męrentes flentes lachrymãtes ɣ miserantes
Homoeoteleuton ɣ homoteleuton.Silr desinens τε λευτοῖ finitum teleo finio. Figura cum plura verba in eandem vocem finiunt: vt Abijt:discessit:euasit erupit.
Homoousios.ɔsubstantialis.ab ὁμος et οὐσια quę significat essentiam. vnde latini doctores theologi.homousion dicunt christum q̃ sit vnius cum patrę substantię.
Homomeria similitudo partium:Lucr. Vinc ɣ anaxozę scrutemur homoziam. Fit ab homios idest similis.
Homopsycus pe.cor.vnanimus.
Homoleum.pilei gñs quo veteres vtebantur.
Holus alias Homelus.pe.cor.mons thessalię.
Honor ɣ bonos in ntõ ɣ aspiratur secundum Apul. vt differat ab onos.Asinus.Dictus bonos ab honesto onere vt inquit Uar.Et honestus q̃ onus sustineat reipu. Ex quibus verbis constat bonus ɣ honustus aspirationem exigere.cum tamen eruditorum vsus hodie non aspiret. Est autem honor reuerentia quam alicui exhibemus in virtutis testimoniuz Aliquando etiam dicitur dignitas.Li. lib. j. ad Lęsa. iuni. Tu cum ea quę es e senatu summo cum honore tuo consecutus.Et honor Administratio magistratus.Unde Consolatus ɣ prętura honores dicuntur: ɣ ius honorarium ius ꝓtoris.Ouid.lib.j.fas. Uerbaqz honoratus libera prętor habz

Reliqui tamē magistratus largo mō honores dicunt & cursus honor gradus ōr cū honor honori succedit: vt edilitati p̄tura ꝓsolatui cēsura. Aliqñ accipit honor ꝑ pulchritudine. Uir. lib. j. Et lętos oculis afflarat honores. Et alibi Frigid⁹ & syluis aquilo decussit honorē. Aliqñ ꝑ cultura obseruātia qz. idē li. vi. Semp honore meo semp celebrabere donis Aliqñ ꝑ pudicitia. idē. Et rapti ganymedis honores. Aliquando ꝓ hostia: vt & Meritos aris ponet honores. Aliqñ ꝑ p̄mio vt apō eūdē. Ipsis p̄cipue victorib⁹ addit honores. Aliqñ ꝑ sepultura. vt Cernit ibi mestos & mortis honore carētes. Aliqñ ꝑ amore. Idē Per. Si qs amatę tāgit bonos aūz

Honor prędandus est: & honorem prędari cum dicimus est loqui cum reuerentia eius qui audit. Quod fieri solet cum est locutio de aliqua re turpi.

Honorarius.a.um. quod ad honorē pertinet: vt ius honorariū i. prozū. ab honore prętorū. Honorarius arbiter dicit quem honoris cā vtraq; pars summa facit suę causę & otrouersię iudicē. Li. li. v. Tus. Quorū cōtrouersiaz solebat tanq; honorarius arbiter iudicare Carneades: & lidi honorarij quos antiqui liberalia dicebāt: vt inquit Festus. Dicti honorarij. ab honore videlicet eorum qui munera ea populo edebant. Honorarium quoq; idem fere ē quod munus premij cuiusdam loco datum vt est apud Ulp. & iurisperitos.

Honoraria.ludi quia romanis fiebant in honorez liberi patris qui & liberaria dicebantur.

Honorus.a.um. quod cum honore ē. vnde Inhonorus sine honore. Amb. lib. j. offi. Loculos pecuniaruz quas pauperibus erogabat commissos habebat: ne videatur quasi inhonorus aut quasi egenus dominum prodisse.

Honoro.as.pe. ꝑ honore afficio. vnde honoratus qui in honore habet. Li. li. j. offi. Dicendū est & qualem hoīs honorati & principis domū placeat esse. Huius cōposita sunt Exhonoro et inhonoro: quę sūt significationis contrarię suo simplici Leo. pap. Vic est qui in Abel occisus est. in dauid persecut⁹ & in prophetis exhonoratus. i. sine honore habitus vituperatusq;. Et in Eunu. Uos autem inhonoraſtis me.

Honorificus.a.um. quod honorem cōfert. Li. Lęlio. Honorificus ī mę consul fuit & suauis amicus. Dier. Schedulę quas misistis honorifica me affecere contumelia: sic ingenuuz prędicantes vt fides tollerent veritatem.

Honorifico.as.honorem facio. Lact. li. vij. Ut adorent & honorificent regem magnum.

Honorificentia: ę. ab honorificens fit: vnde & honorificentissimus. Li. Aulo. Lęci. In quo admirari soleo grauitatem & iustitiam & sapientiam Lęsaris nunq; nisi honorificentissime pumpeium appellat.

Honorabile. quod est honore dignum.

Honestum. est qō virtutez ꝓbitatēq; significat quo cauetur te quid idecoze effeminate libidinose turpiter fiat. cogiteturue Iuue. Participē ą te secreti fecit honesti. Sal. Lalūnia paucoz̄ quibus oīa honesta atq; inhonesta vendere mos erat. Et honestus ōr honoratus qui bonus reipub. sustinet. Itez pulcher Ter. in Eunu. Ducit secū vnā virginem dono huic pape facie honesta. Sic inhonestus turpis. Idem in eadem. Illum de obsecro inhonestum senem: & muliebrem.

Honestissimus valde honorabilis. Lice. Lentulo. Post tuum decessum is dies nobis honestissimus fuit in senatu idest habebatur in magno honore.

Honestas & honestitudo: accipitur ꝓ ipsa virtute.

Honesto.as. sępe vel qsi cōtinue honoro honorificoue. Sal. Sz q indignos hoīes honore honestatos videbam: Huius cōposita sunt Lohonesto: quod est simul vel oēs honesto. Li. Bruto. Quos cohonestaris in primisq; me si respu. municipum tuo studio diligentia bene administrata erit. Dehonesto: quod ē cōtrariū suo simplici. Aug. lib. v. cō. Quid necuerunt tibi: aut in quo imperium tuum dehonestauerūt.

Hopisthographi.pe.coz. sed vertēdo tenuē in aspiratā nam sine h scribi debeē non specie libellari: sed voluminis habiles tozqueri a tergo videnē appellati: qñ vtraq; pagina scripti eēnt aduersa & auersa minutis lr̄is & lituris pleni. A quo fortasse liturarios Ausoni⁹ poeta eos dixerit. Ply. Junior. Electozūq; ꝺmētarios. clr. mihi reliąt opistographos. Alii accipiūt opistographū ꝑ eo qō ita scriptū ē vt legi postea nō possit nisi liberarijs describēdū mādeē. Alij ꝑ charta ōletili siue palimpsesto posse capi existimāt. qz Ulpian⁹ ō bonoz sedm tabulas possessiōes differēs. Chartę inq̄t appellatio ēt adnuā chartā refertur: & ad deletitiā. Ꝓinde q̄ si in hopistographo quis testatus sit hinc peti potest bonorum possessio.

Hopisthocomę.pe.coz. dicebantur Euboici qui comam pertinga fusam alerent. sicut Acrocomę thraces qui antras in frontem muliebriter dimitterent.

Hopisthophylaces vocabant q̄ in p̄lijs terga custodiebant.

Hopisthocrepides.pe.coz. Calciamentum quoddā femineum.

Hopisthotenus dicitur cum caput scapulis annectitur.

Hora.tps significat.i. quācūq; ęternitatis ptē siue annum: siue diurnū siue nocturnū spacū significet. Hinc quattuor anni tpa hoc est hyems: ver: ęstas & autūnus siue dęq̄ quattuor anni tēporibus p̄sunt vt Homero placet aulę horę dicunt plurali numero. Item partes ipsę in quas distinctus ē dies horę vocant. Hę principio duodecim fuere. Dicta hora ob ὡρος quo verbo vsus significatur. Ferur enīz quodā tpe hermes Trimegistus cū eēt i ęgypto sacrū quoddā ad Serapi dicatū q̄ in toto die duodecies vsinā fecisset pari semp interposito tempore ꝑ. xij. horas diem diuidi debere cōiecit. Postea i. xxiiij. horas diuisus ē vl dcā ē hora. ἀπο τοῦ ὁρι ξέι ὑι qō ētermiare. Nā extremitas cuiuscūq; re terminus ē & horę terminat tpa. Quidā ab horo. hoc est Appolline ą ęgyptiaca lingua sol ōr qz solē iouis oculū dicūt. Hora etiaz iuuentus dea dicta ē Ennius. Te quirinę pater venerez horamq; quirini. Et hora grece significat pulchritudinē vnde horęos adolescens formosus.

Horula.pe.co. diminu. hora pua. Piero. Post aliquā horulam iuxta exigentiam tpis ad ecclesiaz sozores campanula vocet.

Horūcula aliud diminutiuū. Idē ad eusto. Post aliquam horūculā in qua legēdum ē post cibū vel ozādū liceat volentib⁹ paulisp. quiete potius q̄ somno corpus refocillare.

Horarium.horę spacium. Sue. in domi. Inter initia p̄cipatus quottidie secretum sibi horariū sumere solebat: nec q̄q̄ amplius q̄ muscas captare ac stilo pzeacuto configere. Est & ozarium sine. h. de quo alibi.

Horologiū. instrumētū quo horę designant: qō olim solariū dicebat: qñ in sole tātū horarū rō ꝺspicere. Sz excogitatū ē: vt ēt sine sole vl ꝺpo sonitu denūcient horę. Apud antiquos enī erat cūcha hemicyclea lineis debita ꝓportione distincta cui pzelōgus ex ęre aut ligno baculus soli oppositus supere minebat: & eius vmbza ī lineas ꝺcidēs horas ostēdebat. Quā q̄ & alia habuerūt prisci & horologia vasa enea aquis plena: quātūq; in aliud vas cecidisset aquaz cū ad insticta ꝺperissent signa: q̄d tpis elapsuz fuisset itelligebant easq; a phozarum vasis silitudine clepsydras appellarūt: vt plynium oratoz & Loz. Tacitū sępe videam⁹ scribere tribus aut q̄tuoz clepsydris dicēdi tps ꝓrogatoz⁹ fuisse. Et ꝟ duo horologiorum. Li. li. ij. ō na. de. sic idicat. Aut cū solariū vl descriptū aut ex aq̄ ꝺtēplari itelligere ōclarari horas arte ñ casu aq̄ salientes qñq; ex viuo fonte: qñq; ex vasis supne pēdētib⁹ fistulis deductę q̄ magis cohortant: eo seruētius ꝓuolāt in sublime.

Horoscophus: pe.coz. ab hora seu horos & σκοπεω ꝓspectio figūt eā cęli partē q̄ hora q̄lib⁹ ab inferiozi hemispherio surgit ab oriente. Astrologi ascēdēs appellant. Significat ēt instrumētū quoddā ad horas oīdēdas. Au. li. v. ci. dei. Ac p hoc si tā celeriter alter post alterū nascit vt eadez pars horoscopi maneat paria cūcta quęro q̄ in nullis possint geminis inueniri. Si aūt sequētis tarditas horoscopū mutat parentes oriundos quęro quos gemini habere non possunt. Quādo ho adiectiuū est significat omne id in quo horę notantur. Ply. Uasa horoscopinon vbiq; eidem sunt vsu trecentis stadijs aut lōgissime ēt quingentis mutantibus semet vmbras.

Horizon pe.ꝓ. finitio vel terminatio ōr. Nā circulus est vel

celi terminus quodã circo designatus q̃ super terram videt quem sibi vniuscuiusq; circũscribit aspectus. Centũ t octuaginta stadia non excedit acies contra videntis. Ubicũq; terrarum steteris videris tibi quãdam celi conclusionem videre horizontem vocauerunt. Fit autem ab horos: qui est terminus t finis contra tamen istas vulgi parabolas est procli⁹ lyceus platonicus. qui ita scribit ορίζων δὲ ἐστὶν κύκλος διορίζων ἡμῖν τότε φανερὸν καὶ τὸ ἀφανὲς μέρος τοῦ κόσμου καὶ διχοτομῶν τὴν ὅλην σφαῖραν τοῦ κόσμου ἄνω καὶ κάτω dicitur ergo horizon circulus diuidens hemisperium superius ab hemisperio inferiori in contactu celi t terre nostri visus non autez horizon terminans: quia grece nesciunt qui sic loquuntur.

Horia.nauis piscatoria. Pla.in ru. Saluete: horia mari fluctuoso. Idem mea opera laboratur t rectę t horia: huius diminutiuum est horiola.

Horda.ór vacca ꝓgnans.nã q̃ sterilis ẽ. Taura appellatur. Ab horda hordicalia dicta sunt dies in fastis q⁹ tunc hordę boues imolarẽtur recentiores. Fordus forda fordum dixerũt. Dui. Forda ferens bos est fęcunda qz dicta ferendo.

Horor tremor ꝓprie cũ totũ corpus vel frigore vel pauore intremiscit. Col.li. iij. Febres alie ꝑtinus incipiũt a caloꝛe. alie a frigore. Frigus voco vbi extreme ptes mẽbrorũ inalescũt hororẽ vbi totũ corpus itremit. Uirg. Mihi frigidus horror mẽbra quit. Quis hic horor ẽ: q̃d pauitas: Referẽ etiaz q̃q; ad tormentatẽ aspectus. Apul. Quẽ cũ aspexisset horroꝛe bois deterritus statiz retrocessit. Oñq; ad abominationem. Uar. Ira odiũ horor eos ab incepto retrahit. Quãdoq; ad venerationem. Uirg. Arboribusq; suis horor inest.

Horiditas:ipe horor.neui⁹. Oĩa mihi horiditati erãt maxię

Horridus da.dũ.hispid⁹ Asp. Uir.li.iij. Et glacie rigei horrida barba. Et horridus timendus. Idem horridus in iaculis.

Horridulus dimi.quo tremens significatur Persius. Scis comitem horridulum trita donare lacerna.

Horrisonus a.um.pe.coꝛ. quod cum horroꝛe sonat: siue quod horridum sonum habet.

Horribilis formidabilis. Lice. Et quod dictu quoq; horribile videtur viuẽtis sanguine hausto. Itẽ. Leter deformis Uarro. Fedaq; atq; horribili.

Horrificus a.um.quod horrorem facit.

Horreo horres horrui horrorem habeo ꝓprie cum pili setęue in altante eriguntꝫ. Uerũ q̃n hoc ex frigore fit dicim⁹ horrere frigere. Iuue. Et horrẽti tunicã nõ reddere seruo. Et qz frigus in corpe ꝑpe a timoꝛe ẽ: dicimus horrere timere. Uir. li.iij.geo. Nec vario horret strepitus t horrere est aspeꝛ esse q̃n corpa q̃ horrẽt aspera reddunt. Idẽ Tũ late ferreus hastis horret ager. Col.li.j. Sũt q̃dã loca q̃ solstitijs munus cõcalescũt: sed hyemis itolerabiliter horrẽt: sicut thebas serũt boetias. Similiter horrere est stupere mirari. idẽ li.iij. Horrendũ video mirabile mõstrũ. Lõstruit hoc verbũ mõ absolute. Ter. in Eunu. Totus horreo. Mõ cũ datiuo. Lact. li. v. Cui enĩ talia sacrificia nõ horreãt. Mõ cũ ablatiuo medi ante ꝑpositione: vt apud eundẽ li.vj. Nã de mortis generibus horret animus recordari cũ inanũ bestiaꝝ vltra ipsaz mortẽ carnificina ꝙi erit. Mõ cũ ablatiuo fine ꝑpositõe. Pier. horrebãt sacco mẽbra deformia. Mõ cũ accusatiuo. Uir. li. iij.geo. Nũq; custodib⁹ illis nocturnũ stabulis furẽ incursusq; labor: aut ipacatos a tergo horrebis iberos. huius vbi ꝓpsita sũt abhorreo cohorreo exhorreo ihorreo t phorreo

Horresco horridus fio vt cũ q̃s itrinsecus algoꝛẽ seu tremoꝛez in se citari t crescere sentit pauoꝛe stupoꝛe aut febri inalescẽte t hmõi. Uir.li.vj. horrescit visu subito causasq; requirit. Passiue sumit similiter. Plau. in asi. horrescet saxo lena leges cũ auctet.i.expauescet. Et horrescere itremescere. Uir. li.iij.geo. Tũ segetes altę cãpiq; natãtes Lenibus horrescũt flabris. Aliq̃n actiue capit. Idẽ.li.iij.ene. Nec tu mẽsaz moꝛ sus horrescere futuros.i.expauesce: Sic et⁹ ꝓpsita.abhorreo.exhorresco.ihõrresco t phorresco.actiue t passiue sumũt

Horreũ ab horroꝛe q̃si horridũ ꝓpter aspitatẽ aristaꝝ: quoniã prisci fruges in suis spicis cum aristis in granarijs conderẽt. Uel q̃n in eminẽtioꝛi pte villę siue domus esse debz: t oppositũ septẽtrioni. Septẽtrio vo q̃ est frigidus facit horroꝛẽ Vic horrea qz frigida esse debent t sicca ne fruges putrescãt Uar. ab horde ũ tractũ existimat q⁹ antiq̃ farreuna farre dicebãt: q⁹ in eo horde ũ seruaret: sicut a grano granariũ. Non solũ aũt horreũ accipit ꝓ loco ad custodiã frugũ sed reꝛ alia rũ ꝓciosaz sepositaz a quotidiano vsu: vt apud Apul. in meta. Demõstrat horreũ vbi vespera sagaciter argentũ copiosum recõdi viderat. Et iuriscõsulti horrea frequenter vsurpant ꝓ repositoꝛij mercium t rerũ ꝓcioꝛarum: Horeum ꝓ simplex r t cum diph. dicitur mel ęstuum ab hora.

Horrearius dicitur qui est custos vel exercitoꝛ horrei.

Horde ũ ab horroꝛe quoniã licet calam⁹ altioꝛ frumẽto q̃ hordeo sit arista tñ ẽ mordatioꝛ hordeo. Uel ór hordeũ ab oriẽdi celeritate q⁹ ante oĩa frumẽta sit aridũ. Uel óz a noie fordus a.um.ac loco f fuerit aspiratio posita. Prisci tamẽ illi dixerũt hordus a.um.cũ h cuius loco posteriores f posuerũt atq; inde aspiratio manfit: vt sit hordeum quasi fordeum idest grauidum t pregnãs. Dinc hordeaceus.a.um. quod ex materia hordei est: vt panis hordeaceus.

Hordearius a.um.quod ad hordeũ spectat. Uñ es hordeariuz veteres dicebant quod ꝓ hordeo equiti dabatur.

Hordeacia dicta sunt ab antiquis sacra in quibus bostię hordę.idest pregnantes immolabantur.

Hordeia:genus piscis.

Hormum:genus saltatiõis armatę apud lacedemonios: quod lycurgum inuenisse scribit Lucianus.

Hornus a.um.aspirat vt differat ab arboꝛe orno: vl⁹ q⁹ fiat ab eo q̃ ẽ hoc t annus. vñ hornã frugẽ dixerũt q̃ h̃ anno ꝓuenit. Acron vo hornũ q̃ ẽ vnius anni dixit: vt res horna.i.annua vel noua. Et hor. Hornã frugẽ appellat. Ꝓper li.iiij. Illa dies agnis cędẽ denũciat hornis.i.anniculis. Ait Porphirio hornũ huius anni exposuit. Uñ super illud horatij in Epo. Et horna dulci vina ꝓmens dolio. ait horno vina dicunt huius anni. Nonius vo illius anni iterꝑtatus ẽ. Et tidu cit Lucilliũ li.xxviij. ita scribentẽ. Utrũ anno an horno te abstuleris. Dinc hornotibus penul.coꝛ. sicut a diu diutius. Lato. Hornotinę nuces virides. Col.li.iij. Plãtas hornotinas scropibus pedalibus factis ante kaleñ. Mar. disposĩtas habeas. Idem li.vj. Ꝓcipites palmites dicuntur qui de hornotinis virgis enati in duro alligantur ideſt vnius anni.

Horno aduerbium significat hoc anno.

Horsum sursum significat infra sursum. Ter. in ecy. Tace trepidari sentio t cursari horsum sursum.

Hortoꝛ quasi oꝛe psuadeo: t aspiraꝫ ne frequentatiuuz ab oriꝛ putetur. Et differt a moneo: q⁹ monemus auctoꝛitate t consilio: hortamur rõnibus t ꝑcibus etiã plęrũq; blandiendo. Ter. Ego ꝓptereа te sedulo t moneo t hortoꝛ: ne cuiusq̃ te misereat. Huius cõposita sũ Adhortoꝛ. Ter. in beau. Syrus est apꝑhendendus atq; adhortãdus mihi. Cohortoꝛ. Lact. li. v. Et antistites religionũ cõuocent nos ad contentionem exhortentur: ad suscipiendos cultus deoꝛ persuadeant. Dehortoꝛ dissuadeo. Ter. in pho. Dic dehortatus est me: ne illã tibi darem: Exhortoꝛ valde hortoꝛ. Lac. li. vij. Superest vt exhortemur ad suscipiendam cũ vera religione sapientiam.

Hortus us. vide infra in dictione Ortus.

Hortẽsius romanus retoꝛ q̃ in foro romano causaz rexit ob eloquentiam dictus est: licet eius scripta ĩtra phamam fuerint. De quo Li. in Bruto sic refert. Primũ memoria tãta: quantam in viro cognouisse me arbitroꝛ vt q̃ secũ commẽtatus eẽt: ea sine scripto verbis eiusdẽ redoleret q̃bus cogitauisset De quo ẽt ferẽ q⁹ sedẽs olim totũz diem in auctione oẽs res venales t ꝓcia t emptoꝛes ordine suo recensuit argentarijs recognoscentibus: ita vt in nullo fallerentur.

Hosimi pe.coꝛ. dicti sunt: qui sine naribus nasciuntur habentes tantum formam ꝓ naribus. Hi etiam simones appellãtur: vt inquit Ply. li.xj.

Hospes quasi hostium nostruz petens generis communis ẽm

Prisci. Hospes tamē dictus ē q hostiū nostrū petat: vel q ore.i. osculo adueniēs nos petat ac mutuo petat. Luca. Hospes in externis audiuit curia tectis. Alij volūt eē generis omnis nā neutrū plurale hz hospita: cū tamē hospita dici deberet: sicut dines diuitia. Ouidi. libro. xv. me. Nec inhospita tecta crotonis. Dicunt aūt hospites amici diuersarū patriarū qui se mutuo recipiūt cū alter in alterius patria peregrinus ē Oui. Nō hospes ab hospite tutus. Li. per dextrā istā: quaz hospes hospiti porrexisti. Talisq amicitia hospitalitas dicitur: siue hospicū. Li. Fuit mihi cū illo vetus hospicū. Et eor dom?: q gratis liberaliterq veniēti hospiti patent hospitia dicunt. Idē. ex hac vita discedo tāq ex hospitio nō tanq e domo. Quapropter ædes q publice parant ad egenos recipiēdos hospitia t hospitalia appellāt. Nā illa q viatoribus pegrinisq mercede patēt Lauponę diuersoriaq vocāt. Hic appellam? locū hospitalē quo fine piculo non venimus aut moramur. Sunt tamen qui nec hospes nec hostum aspirent

Hospita tę. t hospita neutro gīe t nūero plurali q facile suscipiūt. Piero. in ero. Postulabit mulier a vicina sua t ab hospita vasa argētea. Ter. in an. Nū illi molesto q̄pta hę sunt nuptię pp huiusce hospitę osuetudinē. Sic hospita terra dr i q facile suscipimur. Et hospita equora seu hospita flumia p q nauigari aut trāsiri pōt. Statius li. iij. the. Accipies fessisq libens itę hospita pandas flumina. Virg. li. iij. Pauca tibi e multis quo tutior hospita lustres equora. Seruius. Hospita equora vicina. Nihil enī nobis hospitio vicinius eē constat

Hospitale seu hospitium domus hospitum. Liui. li. ij. Ibi benigne excepti diuisq in hospitia curatis vulneribus. Significat etiam hospitium amicitiam t familiaritatem: quā hospes erga hospitem habet.

Hospitalis. p liberali t facili ad suscipiēdum hospites hospitio aptoq ad seruiendum hospiti. Hopitale adiectiuū quod est hospitis: siue qō ad hospitem ptinet. Liui. lib. j. Exceptus benigne ab ignaris cōsilij cū post cenā in hospitale cubiculum deductus eēt. Et lib. ij. Alij. pfecti domos nūcij hospitalū beneficiorum multos Romę hospitū: yrbisq charitas tenuit.

Hospitalitas ipsa facilitas t in recipiendo benignitas.

Hospitor hospitaris amice in hospitiū recipio vel recipior.

Hostum inquit Varro vocant quod ex vno facto olei reficit. Factum dicunt quod vno tempore conficiunt. quem alij cētum quadraginta aiunt esse modiorum.

Hostio is. equaliter eo: .pcedo: equo: t vicem reddo. Plau. in Asi. Quin .pmitto inq hostire ē vt meruerit. i. eq reddere. Quisq oprimo: coherceo: dictū ab hostia. Pacu. Nisi cohercuero .pteritate atq hostiero ferociā. Quisq offendo cędo Idē. Nūc id mihi molestū ē: q hostit volūtate tuaz. Huius cōpositus est Rehostio q ē vicem refero vt inquit Festus.

Hostimētū eqmētū vt cū qs .p bñficio cōpensationem accipit. a Plau. in asi. Par pari oatū hostimentū est: opa .p pecunia.

Hostis cōis gīis ab hostio is. qō est equo: quū in hostum conflictu soleat fieri q̄dā equatio ordinum seu q ex aqua cā pugnā adeāt. vñ apud antiquos hostis pegrinus dicebatur q suis legib? vitiēs nobis equus videretur. Nūc dicūt eū quē tunc dicebāt pduellē: q nobis: aut cū nos bellum publice decreuimus. Inimicus cū quo puatas exercemus inimicicias.

Hostile pe. .p. qō est hostis. Vir. Indutosq iubet truncos hostilibus armis. Hic hostiliter aduerbium ad modū hostium

Hosticus. a. um. pe. coz. idē qō hostile. Hoz. in Ser. būc neq dira venena nec hosticus auferet ensis. Lol. in prefa. Quamq inter ferrum t ignes hosticis incursionibus vastatas fruges largius tū cōdidere eę nos quibus diuturna permutente pace prolatare licuit rem rusticam.

Hosticus substantiuum nomen poetę fuit.

Hosticapax pe. coz. qui hostes capit.

Hostia ab hostis deducit significatq sacrificium qō ab his fit q in hostē pgūt ob victoriaz. i. .p victis hostibus. vñ ēt lares hostiolos dixerūt q hostes ab eis pellerentur: hęc t victima ōr. Piero. hostia ōr. q .p ptes diuidit t sanguis circa altare effundit: t ipa hostia foris oburit: Sacrificiū ōr vinū t oleū t mediū aīal. holocaustū totū cōbustū. Et victima anteq occidat. Festus. hostia sacrificiū qō laridus imolabāt: q ab illis hostes arceri putabāt. Oui. hostibus a domitis hostia nomen hz. In q̄ significatione ēt ōr victima a deuictis hostib? vt apud eundē. Victima quę dextra cecidit victrice vocatur Alij hostiā ab hostio scrio deriuāt. Placid? grāmaticus ab hostimēto ideſt equamēto. Hel. scribit hostiā a quolibet sacerdote Victimā eius q vicerit manibus debere immolari. Hostia etiā ciuitas: de qua in dictiōe Ostia. Et hostia nomē puellę quā a se amatā .ppertius cynthiam vocauit.

Hostium hostiarius. vide infra in dictione Ostium.

Hostoziū: lignū equatoziū: baculus cum quo modius t cęteri mensurę equantur t alio nomine radius dicitur.

H ante A

Huber fm Apul. cū h ab vco Pli no. Alij magis ab humeo. Loca enī arida infecūda sunt: otra quę humecta sunt feracia: t mulierū huberā si humore careāt: carebūt t lacte. Hīis communis vel ois .p abūdāti t fecūdo. Cato. lib. ij. Orig. Ita res huber fuit. Amb. lib. hexa. Quacūq ex cā soli uberis sterilitate mulctat. Palladius. pratis recēta sterczora .pficient ad huber herbax. Huius otrariū ē inuber. Hel. Inuberes t multę q̄dē macręq eūt Uber vo neu. grīe māma ē. Virg. Binos alit vbere fętus. Ab huber .p fecūdo fit hubertas hubertum t huberrime aduerbia: pro fęcunde copiose.

Hubero as. huberem t fecundum facio. Palla. li. iiij. hoc velut cortu steriles arbozes huberantur.

Hubertus. a. um. abundans. Hel. Bedea ipsa genera dicēdi iaz antiquitus tradita ab humero sūt tria in trib?: Magnificū in Ulysse t hubertū. Subtile in Menelao: t Lohabitum Mistum moderatumq in Nestoze.

Hui: interiectio est dolentis ironiam significans.

Huic otūs pnois monosyllabum est: vt huic comun Sichęus erat. Quandoq per dihęresim bisyllabū efficitur. Sta. lib. j. rbe. Lętus huic domino videas dare iura nepotes.

Hululo as. pe. coz. prozium est vocis tum lupozum tum canum hinc hululatus.

Huiula pe. coz. auis buboni similis q̄ cātu suo nomen accepit.

Humus terra būefacta a quo humeus a. um. qō ex humo ē. Dicta humus q humozem contineat. licet nō conueniat tpe.

Humoz ab humus fit: qz aquę terris incluse sunt.

Humidus a. um. pe. coz. quod extrinsecus humozem habet.

Humeo es humui humectum. madidus sum. Col. li. iiij. Uerum est in ope difficilioz q neq̄ humentē fodere possis q sit glutinosa: nec nimiū sicca: qz vltra modum pduratur. Aug. lib. xiij. ci. de. Erat enim puluis humectus.

Humesco humidus fio. Virg. li. iij. geo. humescūt spumis flatuq sequentes. Amb. per translationem. Pulchrum est vt oium arum scripturarum humescamus eloquio: t quasi rosfic in nos dei verba descendant.

Humecto as. frequentatiuum sępe humidū facio. Uir. li. iiij. ge. Qui niger humectat flauentia culta galesus. Col. lib. vij. Agnus cum est editus erigi oz atq buberibus admoueri: tum eius deductuz os pressis humectere papillis: vt cōdiscat maternum trahere alimentum.

Humarium sacrificij genus.

Humo as. humo cōtego sepelio. Li. li. tu. Magroz est mos nō būare corpa suoz nisi a feris sint añ laniata. idē in eodem In terrā enim cadentibus corpibus bisq humo tetis: a quo otū ē būari. humatus ergo humo otectus sepultus quoquo mō cōditus. Quandoq tamē humatus .p sepultus ponitur. Hel. In sui pueri sepulchro humatus ē. huius compositum est Exhumo qō est e terra extrabo. Inhumo terre iniscio. Ply. li. xvij. Nō ihumare taleas aut ficcare prius q̄ serant vilius compertū q̄uis ihumatus quādoq insepultus dicatur.

Humanus a. um. ab hō: sicut a fera ferinus: mutata o in u. Ueteres enim homanus dixere: t ppriq ōr qō ē hois: vel qō ad hoiem spectat. Plau. in Am. Nō minus q̄ vestruz q̄uis formidat malum humana matre natus humano patre. Teren.

homo sum humani nihil a me alienum puto.

Humanę res dicuntur res hoium vt argentuz:nummi fundus postremo etiam ipsa cogitatio.

Humanitas ppie nām humanā figt. vñ apud apostolū scriptū est:vt būanitas subiiciat diuinitati. Deinde sumit p eo qō greci παιδειαν dicūt nos eruditionē z institutionē i bonas artes quas q̄ syncerius cupiunt atqz assequūtur:hi sunt vel maxime būani. Huius scientie cura z disciplina ex vniuersis aialibus vni hoi data est idcirco humanitas appellata. Var. Pariteles inqt ppter artificiū egregiū nemini est paululū humaniozi ignotus. Humaniozi dixit:pro eruditozi Dic studia būanitatis.i.eruditionis appellant:qbus artes liberales intelligunt. sed qz hō inter oīa aialia maxime mitis est. Idcirco humanus p facili z miti ponit:z būanitas p facilitate tractabilitate māsuetudine clemētia beniuolentiaqz quā greci φιλανθρωπιαν vocant q̄si amozem in hoies φιλος amioz ανθρωπος hō. Li.li.j.offi. Non mō id virtutis nōē:sz ē potius imanitatis oēm būanitatē repellētis. Amb. li.iii.offi. Cōsidera hō vñ nomē sūpseris. Ab humo vtiqz q̄ nihil cuiq̄ eripit:sed oīa largit oibus:z diuersos in vsus oīum aiantiuz fructus ministrat. Inde appellata būanitas specialis z domestica virtus hominis q̄ consortem adiuuat.

Humaniter aduerbiū significat cum humanitate.

Humanitus:similiter aduerbiū significat ab hominibus: sicut diuinitus a deo z cęlitus a cęlo.

Humile pe.coz.ōr qō est humi decline. vñ z p paruo abiecto z submisso ponit. Uir. atqz būiles habitare casas. Lol.lib.iiij. Bos būmilis iquit. Dic būilitas breuitas abiectio. Li.li.j.offi. Quoz aūt prima ętas ppter humilitatē z obscuritatē i bominum ignoratione versatur. Humilio as.humilem facio.

Humerus pe.coz.ab humo fieri quidaz existimant. quia instar humi sufferēdis onerib⁹ apti sūt hūeri. sūt aūt humeri a qb⁹ dependēt brachia. Quoz q̄dē humeroz̄ latitudo fortitudiné ac prudētiā idicat. Uirg.lib.vj. Nęc fatus latos humeros subiectaqz colla.bi ēt armi diunt:a qb⁹ arma vt inqt Fest⁹ hic humerosus a.um. Lol.li.iiij. Itaqz custodiem⁹ vt a pdictis locis quos humerosos rustici vocant semina legamus.

Hunni ppli sūt quōdā in scythia Europę sup męotida paludē incolūere:deīde mutatis sedib⁹ ingēti multitudine profecti i pānoniā deuenerūt. De bis Vier. ad Ocea. Ab vltima męotide inter glatialem tanaim z massagetarum immanes populos vbi caucasi rupibus feras gentes alexandri claustra cohibent erupisse hunnoz examina: que pnicibus equis huc illuc qz volitātia cędis pariter ac terroris cuncta complerunt.

Hyacinthus flos viola z gēma in qua fulgoz violaceus dilutus est vt inquit Ply. Uñ hyacinthinus.a.um.pe.coz. coloz aeri us. Piero. in eo.scribit pelles hyacinthinas appellari a coloze. Et vellūt hyacintho cocco byssoq purpuraqz contexti. In quo hyacinthus aeri deputabat: sicut coccus etheri: byssus terrę purpura mari: vt idē cū Josepho asserit. Ouid. li.x.me. Annua plata redeūt hyacinthina pōpa. sūt autē hyacinthi albi z cęrulei z rubei siue purpurei. vñ z hyacinthina. Uir. Et siaue rubens hyacincthus.est āt hyacinthus ruber flos er herba eiusdē noīs nascēs. A cuius similitudine rubrę vestes hyacinthinę vestes noiant:hoc est hyacintho floze tinctę. Per. Vnicalię cui circa hūeros hyacinthina lena ē. vñ iter gēmas q̄ beryllī dicunt hyacinthizōtes vocant q̄ ruboze quodā suffusi sūt. z hyacinthus p se gēma ē amethysto similis. Hyacinthinus coloz bisginus ēt ōr a genere herbę q̄ bisge ōr. De hyacintho aūt floze duplex extat fabula. Nam z hyacinthū puerū dilectū ab Appolline:quē ipzudēs interfecit in hūc flozē mutatū tradūt. vñ in eo ouę pmę lr̄ę iscriptę cernunt aū q̄ vox dolentis ē. et Aiacē i eūdē flozē ouer suz aiūt ob impatiētia plati sibi vlyssis seipm iteremit:cuius nomen similiter in principio at litteras hz. Oui. Littera cōis mediis pueroqz viroqz. Inscripta ē foliis hęc noīs illa querelę. sūt qui hyacinthos vacuna interpretentur latinę. Ply. Italię in quit vacinia in aucupijs fata. Halie vo etiam purpurea tingendi causa ad seruozum vestes.

Hyacinthina substantiuum vt auctoz est Piero. contra Joui. dicebantur quedam sacra nocturna. hyacinthina vo adiecti uum est a hyacinthus sicut modo ostensum est.

Hyades stellę septē i coznib⁹ z oze tauri q̄ quotiēs nascunt vt occidunt pluuias creant. απο του ὑω pluo suidas να δεσοι εωι των κερατων του ταυρου αστερες. Ouidi. Ait simul iducēt obscura crepuscula noctē. Pars hyadū toto ō grege nulla latet. Oze micāt tauri septē radiātia flāmis. Nauita q̄s hyadas grauis ab vbe vocat. Ul dictę sunt hyades q̄ in septē y lr̄ę positę sint in cęlo. Alij dicunt q̄ hę bacchinu trites fuerūt:q̄ dodonides nymphę vocant a dodona ciuitate Epiri:z cū Junonis irā vererētur fugerentqz lycurgi regis seuitiā:iupiter eas i cęlo itulerit:z stellas eē iusserit. Alij tradūt Atlātē ex ętra vroze hyaz filiū suscepisse: quē a leone deuoratū cū sozores miserabili lamētatiōe psequerēt:z męroze vitā finirēt:iupiter illas miserat⁹ in stellas verterit: vt eaz pietatis ppetuū boc eēt testimoniū:q̄ de fratris noīe hyades ab hoib⁹ dicte sunt. Fuerūt aūt septē sozores quę z Atlantides appellant. Latini eas suculas vocant:qz sues gaudent luto quod fit ex pluuia aqua. Vaz noia Ambrosia: Eudoza: Pzisithoe. Lozonis: Plexaura: pitho: tythe.

Hyena cū diph.z pe. p.aīal fer atqz agreste. qō alternis masculum esse z fęminā tradit Ply. Sermonē quoqz humanū assimulare in cuius spina articulus siue nodus ē ad medicamia efficax. Piero. Fel hyene oculoz restituit claritatem. De hoc aīali. Ouid.li.xv.et q̄ modo fęmina tergo passa marem:nūc esse marem miramur hyenam.

Hyalus pe.coz.vitrę. Et p viridi coloze sumit. Uir.li.iiij.geo. Milesia vellera nymphę carpebāt hyali saturo fucata colore ideft vitri q̄ fit naturāliter colozis viridis. Inde fit hyalinus pro vitreo. Hyalurgus pro vitreario.

Hybernia: Insula inter septentrionem z occidētē solem dimidio minoz q̄ britānia:cui ppinqua est ab hyberno tpe vt q̄dam putant sic appellata propter hyemis magnitudinē. Dic hybernicus a.um. vt mare hybernicum.

Hybernus a.um. qō ē hyemis: vt glacies hyberna: qō nomen ab hymbre deduci aspiratio idicio est. Quidā tñ magis per i latinū scribūt hibernus: sicut z biems z himber. Fit autez hybernus ab himber.remota m. sicut a patre paternus. Sz vtrunqz scripseris puto culpandus non eris.

Hyberna numero plī oñr loca in qbus milites hyeme stationē faciunt Aestiua in qbus ęstiuo tpe cōmorant. Uarro appellat hybernacula. Cęsar. Post hęc legionibus in hyberna deductis in italiam profectus est.

Hybernacula.loca ad hybernandū parata. Liui. In eo loco milites hybernacula sibi constituerunt.

Hyberno.as.hyemo. seu in hyeme stationez facio. Liui. Legionesqz placentię hybernabant.

Hyble vel hybles: ciuitas Sicilię in q̄ thymi z salicuz copia ab hyblone rege dicta. Dāc Stra.a doziensibus ditam scribit Est ēt huius noīs mōs primus thymo abūdās: vñ apes pastę mel optimū ꝺficiunt. hinc hybleus a.um. vt Apes hyblee z mel hybleuz. Uirg. Hybleis apibus florem depasta salicti. Mar. Cum dederis ficulis medię de collibus hyblę. Lecropios dicas tu licet esse fauos. Dic mons ēt megara vocatur.

Hybridę pe.coz. vocāt canes q̄ in paīb⁹ parentibus nati sunt inqt Porphirio hoc est ex venatico: z gregario. Ply. lib. viij scribit hybridas vocari sues ex ferro z domestico siue progenitos. Que appellatio ad boies quoqz trāslata est: vt qui patre Romano z matre pegrina natus est vel ecōtrario hybrida appellat υβρις enī cōtumelia υβρι ξω contumelioz cōticioz: vt sint hybridę q̄si p contumeliam nati. Sue. in Aug. Themasini epicadi ex gēte parthica hybridę. Hora.li.j. Ser Hybrida quo pacto sit persius vltus opinor.

Hybris: auis ex accipitrū genere q̄ die minus apparet: qz non clare videt sed nocte venat more aquilę. Pugnat ēt cū aquila adeo acriter vt sępius ambę implexę deferantur in terra.

Hydaspes: fluuius indie: de quo Luc. libro sexto. Qua rapid⁹ ganges: ⁊ qua niseus hydaspes. Dictus ab hydaspe antiquissimo medorum rege.

Hydor: latine aqua. vnde fiunt que sequuntur.

Hydria vrna ad capiendam aquam.

Hydrus ⁊ hydra genus anguiū in aqua degentium ἀπὸ τοῦ ὕδατος sed hydrus mas hydra femina hydram finxerunt poete esse multorum capitū in Lerna palude Hydrus ontis: vrbs in littore adriatici maris. hydruntum oppidū quoruz aliquot excisis: totidem cōtinuo renascebantur: tandem ab hercule ⁊ sagittis ⁊ inni interfecta est.

Hydromeli: aque mulse seu aque mellite.

Hydromātia. pe. p. diuinatio q̄ fit in aq̄. Aug. lib. vij. ci. dei. scribit Numaz pompiliū hydromātiā fecisse vt in aqua videret imagines deoz vel ludificationes demonū a q̄bus audiret q̄d in sacris constituere atqz obseruare deberet. Qō genus diuinationis Uar. a persis dixit illatū quo ⁊ ipsum Numaz ⁊ pythagoram philosophum fuisse vsum commemorat.

Hydropotes aque potator. vnde scribitur De Lyro apō xenophontem q̄ moneat suos vt consuescant aquam bibere vt fiant hydropite idest aque potores.

Hydrochous signum celeste. i. aquarius. Interpres nicophori ἀπὸ τοῦ ὕδατος καὶ τὸ χέω λέγεται καὶ ηρο γανυμηδης τοῦ πρι ἄμου.

Hyderon genus morbi est vt inquit. Solum. li. viij. cum distenditur aqua cutis. Greci.

Hydrocephalea: morbus capitis vbi humor cutem inflat. Naz cephalia acutus ac pestifer morbus est.

Hydrocele: gñs hernie de quo in dictione hernia.

Hydragogus pe. p. adā quator ōz. i. ductor riuorum ἀπὸ τοῦ ὕδατος καὶ ἀγω συντίθεται ydrargyriū: pigmēti genꝰ iuicem argenti viui aliq̄n dilatūquo argētū optime inaurat.

Hydrolapaton lapatis genus quod in qua nascitur. Est autem lapatum herba nota.

Hydrops generis mas. morbum denotat ⁊ latine dicit aqua intercus subcutaneus morbus quoniam subcute aqua fit qua venter turgescit. Hor. Crescit indulgens sibi dirus hydrops nec finem pellit nisi cā morbi. Fugerit venis ⁊ aquosus albo Corpore languor. Huius tria sūt genera Tympanites spiritu inflāte a forma ventris atqz sono ōz. vñ tympanici. Ascites a figura vtris quoniā in vnū a qua ītrahit. Leucoplegmatias siue hyposarca tertiuz corpore ineq̄li tumoribus: sed hydropicū Cato veterosum appellauit cū inq̄t veternosus q̄plurimuz bibit. Hor. Funestro corꝑ arcere veterno. Do. veternosus morbo vetere ōfert⁹: q̄les sūt q̄ hydropē patiūt. Hydrops generis cōis q̄ vel q̄ eo morbo laborat q̄ ⁊ hydropicus dicit. Hor. Si noles sanus cures hydropicus ⁊ ni.

Hydrophobos formido ⁊ pauor aq̄ ōz ī bis quos canis ī rabie pcusserit. vñ hydrophobi ⁊ hydrophobici q̄ expauēt aquaz

Hydrusa vna ex cycladibus ob aquarum abundantiam.

Hydraula dicitur: qui peritus est organorum hydraulicorum:

Hyella gnotrie oppidum a phocensibus conditum.

Hyems ἀπο τοῦ νω pluo q̄ id tps anni pluuiosuz sit Uarro. Ab biando deriuat: q̄ aīa q̄ a nobis fiat tum appareat. Spiritus enī noster cū spiramus hyeme q̄si in nebulaz cōcretus cernit. Dicta hyems q̄si hyans q̄ nō solū aīa nr̄a vt ait Uar. sed ⁊ aer ipse biet. Vic bimber q̄si biember detracta littera. hieme enī eristūt freq̄ntiores bimbres: ab ipo aūt bimbre fit bibern⁹. Et fiūt q̄nq̄z quartā partē anni q̄ est inter autumnum ⁊ ver. Uir. Atqz hyemes optate serenas. Agricole. Interdū vim vēti: vt Sepe illos aspera ponti: iter clusit hyems Vinc hyemalis ⁊ hoc hyemale: vt hyemale tempus.

Hyemo as. significat hyeme station em facio q̄ō ⁊ hyberno dicitur hyematio hyemis traductio.

Hygremplastra liq̄da emplastra: sic̄ xeria q̄ sūt arida ex galeno

Hyle es. sylua magna. Amb. li. Hexa. Deū non tanq̄z creatorem materie: sed tanq̄z artificem ad exemplar hoc est ideam in tē dentem fecisse mūdū de materia quam vocant hylen: que gignendi cās rebus oīb⁹ dedisse asserat. Hyllus nomē ꝓpriū.

Hyllax hyllactis nomē propriuz comitis herculis qui fingitur a poetis fuisse raptus a nymphis ascanij fluuij.

Hylea cū diph. regio ē. A qua hyleum mare quo alluit. Vero. Traiecto borysthene a mari imprimis est hylea regio.

Hymber. vide in dictione Imber.

Hymen tenuis virginalis pellis: que primo coitu ab.

Hymeneus pe. pro. deus nuptiorꝫ patratus ē ἀπο τῆς ηυεινος. i. a mēbrana: q̄ cū sit clausturū virginitatis in nuptijs rūpit. Dic veneris ⁊ Liberi filius dict⁹ ē: vel vt q̄daz aiūt ex vrania ꝓgenit⁹: q̄ primus certas nuptias instituerit. Iō p laudem cāt̄ virginalibus nuptijs ob hmōi meritū: ⁊ ob hmōi meritū nuptialē vocē hāc factā apud grecos: sicut apud Romanos nuptiaz deꝰ Thalassio vocat. Alij dicūt hymeneū quēdam fuisse iuuenē q̄ die nuptiaz ruina oppressus interiit. vñ postea institutū vt expiationis gratia noīaret̄ ī nuptijs. Alii virū fortē atticū asserūt q̄ raptas a pdonibꝰ virgines oppressis latronibus intactas patrie restituerit. alij q⁹ hymeneꝰ dicat̄ mēbrana q̄ est munita virginitas: q̄ primo diffrūpit coitu. Alij hymnū vocari nuptiaz virginalium existimant: vt apud. Ter. in adel. verū hoc mihi moza est tibicina ⁊ hymeneū q̄ canant. Ergo sic accipe hymeū in nuptijs quēadmodū epitaphiū in funere ⁊ in sacris hymnuz υμεναιωγαμμκωρ υμνωρ υμεναιος γαρεκινωρ λυδιος αδει τον χοει εντα αλημανα τον ὕμνη τηρα ὑμεναιον κῶκνον τον μουσωναξια. μεγαμειον.

Hymera pe. cor. nomen fluuij de quo Sir. libro quarto. Arma uere suos qua mergitur hymera ponto.

Hymeridion latine diurnale: vl quod paruū diem durat ἡμερα enim dies est.

Hymettus p duplex tt. Mons attice clarissimus semp florens Luius mel. Ply. scribit fuisse pciosiuz. vñ hymetti⁹. a. um. p molli ponit. Mar Hoc tibi thesei populatrix misit hymetti pallados ⁊ a syluis nobile nectar apis. Et hoc mōte marmora pulcherrima fodiebant. Ply. Lucius Crassus orator primus peregrini marmoris columnas habuit hymettias.

Hymn⁹ grece. υμνος latine laus: canticū. Hymnetes cantor.

Hyoscyamos genus herbe est: q̄ ⁊ hyusq̄amus dicit faba porcina. Col. li. vij. Est υοσκυαμος cuius semen detritū ⁊ cum vino datuz pdicto vitio medetur. huius multa sunt genera.

Hypagogeus instrumentum quo lapides expoliuntur grece υπαγωγευς

Hypallage subalternatio siue submutatio ab ὑπο sub αλλαγη mutatio. Figura cū verba per aduersum intelliguntur vt Trade rati ventos date classibus equor.

Hypanis pe. cor. fluuiꝰ scythie ex magna palude profluēs. huic misceretur fonticulus qui tua amaritudine totum corrumpit hypanim. Prop. Quantū hypanis veneto dissidet eridano. Alter est in India qui intrat Indum fluuium.

Hypacaruus similiter scythie fluuius.

Hyparchus latine primas: nomen phi q̄ desideribus ⁊ de temporibus anni sicut Eudoxus ⁊ Meton scripsit.

Hypatus penultima correpta latine consul. hipaticus consularis. hypata consulatus.

Hyper prepositio greca apud nos figūt p super supra vltra.

Hyperaspistes latine protector ab ὑπερ ⁊ ασπις Dicr. in Pisa. penta. Cum Aristeus eiusdem ptolomei hyperhaspistes ⁊ Josephus non multo post nihil tale retulerint.

Hyperbasis siue hyperbaton pe. cor. latine trangressio verbi fm Quintilia. li. viij. quā frequēter ratio ꝓparationis ⁊ decor poscit. Fit enim frequentissime aspera ⁊ dura ⁊ dissoluta ⁊ bians oro si ad necessitatē ordinis sui verba rediant. Longius ergo verbuz propie hyperbaton est: vt animaduerti iudices oēm accusationis oratione in duas diuisaz esse partes. Nā ī duas partes diuisā eē rectū erat: sz duz ⁊ incōptū Dictū hyperbato ab hyperbeno q̄ō trāscēdo vl trāsgredior denotat. hiperballo extendo supero hyperbasia vel hyperbasis trangressio.

Hyperbole pe. cor. dici pōt. eminentia vel vt ait Lice. suplatio a Quintil. superiectio interpretatur a quibusdam vo Excel-

sus. Nam

sus. Nam ὑπερ super βολη iactus. Piero. in epistola contra origenistas. Tollite amoris ὑπερβολην ꝛ nos tollimus odii magnitudinē. Et est figura cū dictio excedens fidē ponitur augendi vel minuendi gratia. Augendi: vt niue cādidior ꝛ fulminis ocyor alis. Minuendi: vt volātis te soliꝰ sonitus te terret ꝛ vix ossibus hęrent: vel tardior testudine: hinc hyperbolicus. a. um. quod est excessiuum.

Hyperborei pe. p. mōres ꝛ ppli scythię sic dicti q supra. i. vltra eos flat boreas. Fes. docet hyperboreos eē supra aquilonis flatū habitātes qñ humanę vitę modū excedāt viuendo vltra centesimū annū. Ferūt magnā bis de cęlo clementiā concessam esse auras spirare salubres: nihil nocriꝰ flatus habere domos esse nemora: victū arbores ministrare: discordiā nescire. egritudine non inquietari: ad innocentiam oībus equale votum esse morem accersere: ꝛ voluntario interitu obeunt ditatem castigare. Sed hęc fabulosa sunt. Diodo. Oppositam celtis iuxta oceanum esse insulam scribit: haud multo sicilia minorē habitariq; ab his qui hyperborei appellantur: eo q vento boreę sunt expositi insulam valde fertilē in qua fructus annui bis nascuntur.

Hypercatalecticum metrū dr cui vna syllaba vel duę superant Virg. Alloquiē venus o qui res hoīumq; deozūq;. Et horā. Sylvę laborātes gellucq;. Illud dactilicū: hypercatalecticum est: hoc do iambicum hypercatalecticum.

Hyperiona: alii solis patrē: alij ipm solē q ea sup terras appellatū putant: poetę p sole vsurpant. Ouid. lib. i. fa. placet equo persis radiis hyperiona cinctū. Diod. scribit hyperiona saturni fratrē fuisse Lęli ꝛ Thithee filiū: qui solis ac lunę aliorumq; astrorū motus horasq; primū sūma cura obseruationeq; a se peepta cęteris noscēda tradidit. Jōq; horę parēs noiaē velut ipsorū nāę ꝛ emplatos. Et declinaē hyperionis officit ozbis.

Hypermeter ꝛ hypermetrus abundās syllaba vt hominumq; locorumq;. Et debet sequens a vocali incipere nisi fiat synresis: vt cura peculi.

Hypactę ambulationes latinę dicuntur subdiales quę sub dio sunt ypsia dicunt greci paradromidas Victru.

Hypben subunio iterptaē. Ex hypo ꝛ ben vnū. Qō fit cū plures dictiones pferunē sub vno accētu: vt quādoquidā simulat.

Hypoprępō greca ꝛ modo ab modo sub significat.

Hypocaustū locus ad sudandū q ꝛ vaporariū dr. Nā vaporandis cubiculis balneis q; pparaē. Li. ad. Q. Fratrē, ppterea q ita erant posita vt eor vaporariū ex quo ignis erumpit esset subtectū cubiculi. Idē. In balnearijs hypocaustra in alterū hypocyterij angulū pmoui. Amb. li. hexa. De hyeme foꝛsitan quęreris q nulla tibi hypocausta anhelātibꝰ ignibus vaporent: sḥabes solis calorē qui tibi ozbem terrarū temperet ꝛ hyberno te defendat a frigore. Papi. in Sil. vbi languidus ignis inerat ędibus ꝛ tenuē voluunt hypocausta vaporem. Ply. ad gallū. Applicitū est cubiculo hypocaustū perexiguū qđ angusta fenestra suppositū calorem vt rō exigit aut effundit aut retinet victru. appellat hypocasim cum scribit facienda esse gnea supra hypocausim tria caldarium: tepidariū: frigidarium: hodie hypocaustis vtuntur germani. Ipsi stuffas vocant ad vaporanda cubicula.

Hypocastus: latine subterratus dicitur.

Hypochysis ꝛ hypochymata. Uide in dictione glaucoma.

Hypocrysis: simulatio q̄si subtectio iudicij ab ὑπο ꝛ κρισις iudicū. Hypocrita simulatus q̄ i spectaculo psonā subit alienā: vt seruus psonā erii. Hęc hypocritē vocāt simulatores. Uāi ꝛ minus hypocrita dictus qr imitator est et simulator. Quinti. lib. ii. scribit. Aeschinem hypocritem fuisse oratorem.

Hypotiticos apud latinos diminutiuum dicitur.

Hypodesis siue hypodema hypodematis calceus seu calceamentum dicitur.

Hypodoche: susceptio: receptaculum.

Hypodiastole distinctio.

Hypodytes interior vestis.

Hypodisalus dici pōt repetitor ab ὑπο sub διδασκαλος magister.

Hypogea: loca subterranea dr̄a a grecis quę dictio frequens ē apud Josephum ꝛ Egesippum.

Hypopodon latine suppedaneum.

Hypopyrgium locus sub turri ex ὑπο ꝛ πυργος turris.

Hyponnema atis. ꝛ hypomnematum sumitur pro interpretatione ꝛ cōmentarijs. Li. Tironi. Multum mihi eripitur operę in exscribendis hypomnematis.

Hypostasis ſubsistētia siue substātia: a theologis p persona capitur: vt [illegible] ostases personę subsistētes appellantur. Nam στασις [illegible] o dr. Pierony. ad Dama. Uota secularium litterarum schola nihil aliud hypostasim nisi vsiam nouit.

Hypotheca. penultima producta. latine pignus suppositio: documentum. Hypotheticus suppositiuus.

Hypothesis pe. cor. argumentū siue mā cā thema propositum.

Hypothichos subucula ꝛ propie pontificū est vt inqt Piero.

Hypothyra siue hypothyrides apud Victru. pro valuarum caruitate ꝛ inanitate.

Hyposeusis. subcōiunctio. Figura cū singulis sensibꝰ datur pria clausula. vt regē adijt: regi memorat nomenq; decusq;.

Hypotyposeon. i. disputationum vel informationum.

Hyrcania regio asiatica: magna ex pte plana ꝛ pclarissimis vribꝰ adornata: quaꝝ Talebrotā: ꝛ Samariā ꝛ Lartā ꝛ Lapē Et adeo opulēta vt vitis vna vini metretam efferat: ꝛ ficus sexaginta modios ficor. Frumētū ex semīe nascaē: qō ertollunt. Dicta hyrcania ab hyrcana sylua q̄ scythię subiacet. Hz ab oriēte mare Laspiū. A meridie armeniā. A septentriōe albaniā. Ab occasu iberiā. In ea regiōe pātherę pardi ꝛ tigres abūdāt cū syluis aspa fit. Dic hyrcanꝰ vt maꝛ hyrcanū: boues hyrcani. Hier. hyrcani volucribꝰ ꝛ canibꝰ semiuiuos piciūt.

Hysginū color silis coccineo: vñ greci vestes υσγινο βαφεις appellant. hoc est hysgino tinctas. Ply. lib. xxii. hyacinthus in galea maxīe puenit: hoc ibi pro cocco hysginū tingit.

Hysopus sę. gñis ꝛ hysopū neutri cū y fm Apul. Uerba pulmoni valde vtilis cuius penultima, pducitē cū apud grecos scriba p ω mega: q̄uis macer coꝛripuit. Et hysopū siccū calidū q; tertius illi ē in vtroq; gradus. Piero. in psal. interpretatione. Sicut enī hysopū terrenū curandis pulmonibus aptū est vt auertat inflationē: ita hō celesti quis respersus hysopo. i. humilitate coꝛdis ab oī superbię malignitate purgatur. Sūt etiam qui hyssopum per duplex ss scribant.

Hysteria. grece latine secundę folliculi sunt continentes fętum in matris vtero cum menstruis.

Hysterologia: locutio ꝑpostera figura eadē cū histeron, pteron

Hysteron vltimū vel nouissime. vñ hysteron, pteron eius figura cū suīa ozdine cōmutaē: vt postq̄ altos tetigit fluctus: et ad equoza venit. Nā pus ad equoza venit q̄ tangeret fluctꝰ

Littera vocalis ē

quę ēt ꝺsonans fieri ꝺsueuit ꝛ modo p simplici mō, p duplici accipiē. Pro simplici tunc habeē qñ ab ea incipit syllaba in principio dictionis posita subsequente vocali in eadē syllaba vt Juno Juppiter. Pro duplici autē qñ in medio dictionis ab ea syllaba incipit post vocalem ante se positā: subsequente quoq; vocali in eadem syllaba: vt maius peius maia. Nōnunq; tñ reperitur i littera, p simplici ꝺsonante in medio dictionis posita: sed in compositis vt Reijce Reiectus. Notandū i lr̄az pro ꝺsonante positam aspirari nō posse cū nulla ꝺsonans añ se aspirationē accipere valeat: vnde hieroſolyma sex syllabaꝝ est. Diulcustrium. Ac per derivationes quidē transit i in alias vocales. In a vt genus generis generatim. Paulus pauli paulatim. In e Fortis forte. In o Pater is. patronus. Est etiam i imperatiuus modus ab eo is. Teren. Jpse sequar.

Ia fuit nomen minoris filię athlantis ꝛ latine vox dicitur. Itez ia gręci vocant violas: vnde iantbina vestis. idest violacea. Rursus Ja exultantis interiectio est.

Iacchus nomen bacchi ἀπὸ τοῦ ἰάχω. Clamo canto vocifero. Nã qui baccho sacrificabãt clamare solebant. Et duplici cc scribit̃ q̃uis in verbo ἰάχω sit simplex c qđ ió fit vt in iaccho secunda, pducatur: quę in verbo iacho corripit. Vir. Hatissima vitis iaccho: ponit̃ q̃q3 pro vino.

Iaceo.es.iacui. Scõm notã significationẽ. Virgi. dixit. Strata iacẽt passim sua q̃q3 sub arboze poma. Plau. i ambzo. Quis hic est senex qui ante ędes nr̃as sic iacet? Dicimus q3 iaceo in strato iaceo bumi. Luci. li. ij. de bel. puni. Dum iacentẽ inter custodias statiõesq3 militũ circũspexerũt. Q̃q3 iacere figt extare eẽ. Sal. In medio cãpus iacet aquis vndiq3 scatens. Q̃q3 plenũ esse. Virg. lib. iij. ge. Sic iacet a gregibus niueis informis & alto terra gelu. Q̃q3 per plurimũ pozrigi. Idẽ in eodẽ. Tantũ cãpi iacet. Q̃q3 squallere. Lucil. li. xxx. Et sua pręcipue retro relicta iacere. Q̃q3 moztuũ eẽ: q9 iaceat nec ampliꝰ cadauera moueant. Luc. Ille iacet paci quẽ ptulit ozbis. Q̃q3 sepultũ esse. Mar. Non aliter cineres mãdo iacere meos: huius vbi cõposita sunt. Adiaceo iuxta iaceo. Interiaceo in medio iaceo. Liui. Descendũt in planicię quę iter capuã tiphatãq3 iteriacet: subiaceo subtus iaceo & subditus sum. Lac. lib. iij. Q̃n igit̃ vtriq3 subiacet fortitudo. Obiacet de quo alibi. Et hęc habent pe. cor. in trisyllabis.

Iacio is ieci iactũ. figt emitto. Apul. Mltis in eũ lapidib⁹ iactis vñ iacere ad certũ est dirigere in id in qđ intendit. Piero. in lib. ludi. Sic fundis lapides ad certũ iaciẽtes: vt capillũ quo q3 possent pcutere. Et iacere est ponere. Translatio sumpta ab ędificijs: maxie a cothonibus. i. pozrubus manu factis q̃bus magna iaci fundamẽta necesse est. Li. in philip. In quo templo quantũ tu me fuit ieci fundamẽta pacis: huius cõposita sunt: abijcio adijcio: cõijcio circũijcio. vnde circũiecta ipe dimẽta dicimus. Dijcio. Dijcio. Eijcio. Inijcio. Interiaceo. Obijcio. pozrijcio. pręiaceo. proijcio. Reijcio. Subijcio. Trajecto & Superiacio. Piero. in Ezech. Et superiacient puluerem capitibus suis & cinere conspergentur.

Iacto.as. Frequẽter iacio. Sene. Dũ lapillos iactaret in puteũ Virg. lib. i. geor. Deucalion vacuũ lapides iactauit in orbez. Aliqñ iactare est sępe voluere. Idẽ. Atq3 illũ tales iactantez pectoze curas: aliqñ fatigare vexare concutere: vt Iactatos equoze toto Troas reliq̃as. Lac. li. v. q̃ patrez regno: expulit bello psecutus est. exulẽ toto orbe iactauit. Ex quo apparet nõ esse verã dr̃iam quã Seruius ponit dicens iactamur in mari fatigamur in terris. Aliqñ figt plagis sternere. Lice. in ver. acti. ij. Jactatur domi suę vir primarius & hõ honestissimus, p se q̃sq3 manus affert. Aliqñ temere laudare: siue ambitiosius gloriari. Virg. Quẽ iuxta sequit̃ iactantior ancus. Piero. ad Julianũ. Diues ille oia quę in lege pręcepta sũt se impleſſe iactabãt. Hinc iactantia. Aliqñ ianiter loqui. Virg. Talia iactanti stridens aq̃lone procella Celtz aduersa ferit. Aliqñ frequenter emittere. Idem lib. ij. geor. Et si non alium eat iactaret odorem Laurus erat. Et alibi. Ipsi lętitia voces ad sydera iactant. i. crebzo emittunt. Aliquando frequenter ducere vt apud eundem. Dauid vnc̃ manibus iactata fatiscit. i. ductata. Quidaz etiam iactatum pro primitiuo & pro ex cusso. Alij pro dependenti accipiunt: vt lib. iiij. geor. Et dextro iacta ta recumbit in armo.

Iactantia quę & iactatio: a Lice. diffunitur lib. iiij. tus. q9 sit voluptas gestiens & se efferens insolentius.

Iactanter aduerbium a participio iactãs formatur significat cũ iactantia. Piero. Ne iactanter de se quererę videretur.

Iactuose filr̃ dr̃ cũ iactantia. Li. Cũ sint multa iactuose dicta.

Iactito.as.pe.cor. frequentatiuũ a iacto. Piero. ad Ebesi. Urbicum. Et hocte iuxta scripturã facere iactitas. Et ad pãmachium. Et q9 vnus Romę amicus obiecerat: a mltis in toto orbe inimicis dicerem iactitatum.

Iactura. penultima producta dicitur propzie damnum de mari quãdo quis magnas in naui merces habet: & tempestate cogitur eas in mari iacere ne nauis obruatur.

Iaculũ. pe. cor. dr̃ q̃d̃q̃d iaci in longum põt. Nã fit vt iaciatur.

Iaculor. pe. cor. deponẽs figt in longũ iacio. Iuue. Quãtas iaculetur monychus orbis. Colu. lib. ij. Faba q̃ longius emittẽ pura eo pueniet quo ventilator eam iaculabitur.

Iaculo.as. eiusdez significatiõis. Clau. Latis iaculatus in armis Aug. in. ps. interpretatione per translationẽ dixit iaculabit in ora interrogantiũ se sagittas dei. Hinc Eiaculo qđ est extra iaculo proijcio. Hel. Arionem cum fidibus & vtensilibus cum q̃bus se in salum eiaculauerat extulisse.

Iaculatio iaculamen & iaculamentum pro eodem.

Iaculus. pe. cor. serpẽtis genus qui subit arbores e q̃bus viuit ima vibrat penetrat quodcũq3 aĩal obuium fecerit fortius Luca. Et vatrix violator aq̃ę iaculiq3 volucres.

Iacobus. pe. pronomẽ ppriũ trium syllabar. Clau. Quid lacerat versus our Jacobe meos. Nota enim ppria ficuti Prisciano cet in fine acutũ accentũ hñt q̃ more latino declinata eundẽ retinẽt & pe. pducunt: vt Adã adamus Joseph Josephus.

Iam aduerbiũ tpis qđ pene est idẽ qđ tũc. Quintil. Qđ si satis prudenter ea viderint: eã ppe consumata fuerit pcipientis opera. Interdũ hortantis est: & veluti morã increpantis. Virg. Jã diua pręcor. Interdũ festinantis. Ter. Ego iam prospicio mihi. Interdũ pomẽ p nũc. Virg. li. iij. ge. Jamq3 dos cariis iã pterijt illos. Interdũ pro pterea & q̃si modus est quidã coniungens sñias: vt apud eundẽ. Jã maris imensi prolem & genus oẽ natantũ: iam varias pelagi volucres: hoc idez efficit coniunctũ cum vo. Li. Jam vo vzibus constitutis.

Iamiam significat repente: & iamiã aderit. Et cũ pręsenti ponit licet ad futurũ refoluat. Virg. Jamiamq3 manu tenet & premit hasta: q̃si mox tenebit & nunc videt tenere. Plerunq3 figurate p indignationẽ accipitur. Idem. Jamiãnec maxima Juno. Nec saturnius hęc oculis pr̃ aspicit equis. Et per miserationez. Sal. Jamiam ab eo meo charissime frater q̃q3 tibi immaturo & vñ minime decuit: vita erepta tñ lętandũ magis q̃ dolendũ puto casum tuũ. Et per exhortationẽ. Quintilia. Jamiam cõmilito qcunq3 canus manet & si imperator dr̃ naturus est: habes solatiũ satuis est: q̃ a patre occidi.

Iamdiu significat olim. Jãdiu q̃q3 pro longo tpe ponitur.

Iãdudũ ex iã & dudũ cõponit̃. Et aliqñ de paruo tpe dr̃: vt iamdudũ te expecto. Aliqñ de lõgiori. Ply. li. xix. Jãdudũ ex eadẽ hispania zoelitos venti i Italiã plagis vtilissimũ. Mox Jamdudũ hęc q̃stio ab Ax. & pposita est & soluta. Ponit̃ & pro continuo vel q̃pzimũ. Virg. Jamdudũ sum ite penas.

Iamolim figt iamdudũ. Li. Jamolim a principio illud statueram Sumit̃ & pro aliqñ. Virg. At iamolim seras posuit cũ vinea frondes. Olim iã pro iãpridẽ. Quintil. Olim iã iperatoz iter fulgentes vtutes tuas liuoz locũ querit. i. a longo tpe.

Jampridẽ significat de paruo tẽpoze. Sene. Jampridẽ te expectantes ibi sederamus. De longiori. Ply. quod maiores nostros iampridẽ fecisse manifestũ est qđ genus nuper & patrii fere nostroꝝ memoria inuentũ est: pro continuo Luca. Colli te iampridem victricia tollite signa.

Iamtũ figt ex eo tpe. Plau. Jamtũ accepit virginẽ amare: verres ẽt iamtũ pro tantũ vsi fuere. Et iam pro tam.

Iambus pes constans ex prima breui vltima longa ab inuentore vel quidã putãt dictus: quidã iambũ deducũt ἀπὸ τοῦ ἰάπτειν q̃ est otumeliari inuebi. Fes. Iambi dicebant qui singuli ex proscenio loquebantur: triambi qui terni.

Ianus ab hiatu dictus est detracta aspiratiõe quẽ q̃dã solẽ putant. Jõ geminũ qz vtriusq3 ianuę cęlestis potentem q̃ exoriens aperiat: occidẽs claudat. Alij ianũ mundũ. i. cęlũ intelligunt: q̃si Eanũ ab eundo: vt inq̃t Li. li. ij. de natu. qz mundus spẽat dũ in orbẽ volui & ex se iniciũ faciens in se referẽ. Dicit & bifrons pingit̃: duas enim facies añ & retro bẽe diterminatus annus ex se initiũ faciens fini occurrat: vel q9 pterita sciens & futura puiderit: seu q9 superoz & inferoz ianitoz exteritu. Huius tẽplũ erat Romę qđ tpe belli patebat: tpe pacis claudebat: vñ patultius & cluſius cognominabat. Duc ẽt q̃dã fontẽ fecerũt: ob q̃ttuoz orbis partes & Janũ geminũ vocitarunt. Et iunoniũ qz calendaz princeps. Caleđe enim sunt Junoni dicatę. Et ianus erat locus romę vbi feneratores sibi banc in regione basilicę: qñ in eo iani simulachza collocata

visebant. Ouid. qui putealia nunq̃ timet: celeresq; calẽdas. iani quoq; periq̃ trãsitiões fozesq; p̃fanax ẽdiũ ianuę vocabant. Sue. in Domi. ianos inquit arcusq; cũ q̃drigis t insignibus triumphox per regiones vrbis extruxit.

Ianualis porta romę a iano dicta vbi t positũ fuit eius signum Pacnuma instituit vt eẽt clausa sp̃nificũ bellũ fozet.

Ianua p̃mus ingressus ad interiora domus a iano dicta q; huic deo ɔsecratũ erat oẽ p̃cipiũ t p̃prie domus ẽ ianua hostiũ vo partũ vt cubiculox: lz ofundant. Nã t ianua a q̃ ianitor p hostio ponit t hostiũ a quo hostiarius p̃o ianua.

Ianitor. pe. coz. cui ianuę custodia est cõmissa.

Ianuarius p̃mus mẽsiũ a p̃ncipe deo appellatus a numa q̃ p̃mũ anni eẽ voluit tanq̃ bicipitis dei mensem respicientem t p̃spicientem transacti anni finem futuriq; p̃incipia.

Ianiculũ: oppidũ nõ, pcul a roma dictũ qz p eũ Po. ro. transire ceperat in agrũ etruscũ: seu q; ianus illud ɔdiderit. Soli. q̃s dubitat ianiculũ a iano non fuisse conditum:

Ianthina. pe. coz. vestis colozis purpurei ιοη enĩ viola και το ανθος του ανθος flos q; violaceus flos. Mar. Loccina formose donas t ianthina mẽchę. Ply. Ex his violis q̃ sponte apricis ac macris locis p̃oueniunt purpureę latioze folio statim ab radice carnosa exeunt solęq; greco noie a cęteris discernuntur appellatę ita vt ab his Ianthina vestis.

Iantha fuit nympha oceani t tethyos filia vt auctor ẽ hesiodus

Ianira. pe. p̃o. fuit oceani t thetyos filia.

Iapis. idis nomẽ p̃priũ ętholi q̃ cũ ad regionẽ Uenetię venisset oppidũ de suo noie cõdidit: a quo ea ps vbi Timauus fluui⁹ est iapidis nomen sumpsit. Uirg. Lastella in tumulis t iapidis arma timaui. Nam dicta est iapidia.

Iapetus pe. coz. cęli t terrę filius: vt inquit Hesiodus. Hũc q̃dã p̃methei patrem fuisse asserunt. De quo Ouid. Siue recens tellus seductaq; nuper ab alto Aethere cognati retinebat semina cęli. Quã satus iapeto mixtam fluuialibus vndis. Finxit in effigiem moderantum cuncta deozum.

Iapix gis. penultima correpta. Uentus ex Apulia p̃ficiscens qui quasi aduersus eurum flare videtur. De hoc Lucr. li. vi. Excipit aduersus zephyros t iapyga pindus. Est t iapyx nomen dedali filij.

Iapygia Apulia dicta est a iapyge Dędali filio vt Herod. t Soli. scripsere. iapygiũ vo Salentinox promontoriũ est. Uirg. lib. xi. victor gargani ɔdebat iapygis agris: vnde Ser. Japygiam partem esse apulię dixit in qua est mons Garganus q̃ ysq; in Adriaticũ pelagus tendit. Hui⁹ metropolis est bundusium t tarentũ ciuitas: hanc regionem Messapiam t iapigyam t calabriam t salentinam multi nominant.

Iason nomẽ p̃priũ ęsonis filij fratris pelię Thessalię regis: qui colchos p̃fectus vellus aureum abstulit. De hoc Justinus t Diodo. siculus latius scripserũt. Huius noĩs p̃ima vocalis est. Ouid. Quẽ nisi crudelem non tangit Jasonis ętas.

Iasius vnus fuit ex primis argiuozum regibus a quo argiui iasidę dicti sunt.

Iapida nunc foz iuliũ regio Italię a iapide Aetholi filio quiadeas ozas veniẽs: oppidũ de suo noie cõdidit. A quo ea pars vbi fluuius est Timauus iapida cognominata fuit. Uirg. li. ii. geoz. Lastella in tumulis t iapidis arma timaui.

Iasium insula Carię: quę ɔtinenti adiacet: cuius icolę magna ex parte victũ ex mari captabãt cũ sterilẽ regionẽ haberent. A qua iasius sinus: cuius municeps Cęrillus fuit. Ex iaso fuit Diodozus dialecticus cognomento Chronus.

Iaspis lapis p̃ciosus: quẽ Ply. de ẽco i latinũ viridis gẽma iterpretat ιας q̃ppe viride τω νασις gẽma. Est enim viridis sicut smaragdus: sed crassi colozis. Sũt qui cõponant ex ιον viola t πας totus: quasi totus sit violaceus.

Iatralepte latinę reuinctozes medicozum.

Iazyges methanastę populi in europa qui sicut Ptolo. li. iii. scribit ab oriente habent Daciam: ab occasu t bausto germanię partem a septentrione Sarmathiam.

Iazartes fluuius qui vt Martianus docet illam terrę partem secat qui Tanais putabatur: quem Demodamas dux transcendit t aliam esse perdocuit.

Ante B

Iberus. pe. p. fluuius hispanię: q̃ apud cãtabzos oziẽs p. xl. passuũ milia fluit: t in mare balnearicũ erit Eustathius ιβηρ δε ο ποταμος καταδε τιναζ ειτω βασιλεος ομωνυμος υπο την εγχαταν λοχημα οεζι γονιατος ευρωτος αγχου του ζηλων του πογαρι τα γαδλειρα και αλλα πολλα λεγειο αυτος ευζαδιος. Luca. li. iiij. Qui p̃stat terris iſert tibi nomẽ iberus. Qõ t iberus declinari põt p̃sertim qñ sequit flumẽ. Et iber eris. pe. p. vt Prisc. ait. Poza. iberi rhodanuq; poto. Luc. Occurrat iberib⁹ alter. Inde ibetia dicta est pars hispanię q̃ intra iber ɔtinet q̃uis gñali vocabulo p hispania capiat: t iberiã q̃dẽ partez vnã exteriozẽ: alterã interiozem dixerũt. Hanc regionẽ celtę galloz ppli relictis sedibus suis habitauere. vñ cõposito ex vtraq; gente noie Celtiberi appellati sũt: t regio eoz celtiberia. Ab iberia vo iberi t iberes vocati sũt ppli hispani: est et alia regio hocnoie iuxta pontũ intra colchida t armeniã venenoz ferax: q̃ caucasis mõtibus circũdat: cui⁹ filr ppli iberi t iberes dicti sũt: a q̃bus vt varro scribit venerũt q̃ in hispania habitauerunt: t a q̃bus hispania iberica t fluuius hispanię iberus: t iberus. a. um. Uirg. li. ix. pictus acu chlamyde t ferrugine clarus ibera. Scribit. Diony. iberes ppl̃os a pyreneis mõtibus, pfectos i asiã sedes posuisse. vñ ea pars asię iberia nuncupat: iberiã regionẽ mulier captiua sub ɔstantino Belenę filio duxerit ad chr̃istianã fidem eam pudicã traducente vitam t in oratione iugiter persistente.

Iberia regio. vide in dictione iberus de qua modo.

Iber: vel ibix cis. syluestris capręę genus perniciſſimũ: vt Ply. lib. viii. scribit. De quo t aliud scribitur. Nunq̃d nostri tempus ibicũ partus? Quidam tamen hoc nomen aspirant.

Ibi aduerbium loci figit in hoc loco: t p̃prie ɔz cum semel locus monstrat ibidẽ cũ sepius. Uirg. Ter fluctus ibidem tozquet agens. Ab ibi fiunt composita inibi t alibi.

Ibis auis ęgypti, q̃ sicut Pero. scribit duplex ẽ. Altera nigra tota est. alia Liconię non absilis diuersa tñ a Liconia. Nęc rostri aduncitate p se partẽ pluit q̃ reddi cibox onera cõsueuerũt: t serpẽtibus vescit. De hac Li. li. ij. de na. velut ibes maxima vim serpentiũ ɔficiũt cũ sint aues excelsę rigidis cruribus cozneo pceroq; rostro: auertũt pestem ab ęgypto cũ voluceres angues ex vastitate Libyę vẽto aphzico inuectas interficiunt atq; ɔsumunt ex quo fit vt illę viuę nec mozsu noceant: nec odoze mortuę: ab huius auis filitudine: ibis pro inuido ponitur. vnde Ouid. lib. in ibim scripsit.

Ibicus pe. coz. nomẽ poetę lyrici rbegini apõ grecos p̃clari a quo gñs metri dictũ ẽ ibicũ sicut alterũ ab alceo alcaicum.

Ibernia insula in oceano septentrionali versus occasum, prima britanię sed q̃z britannia angustioz ab aphzico in bozeã pozrigit cuius ptes põzes. Iberiã, pspectãt. vñ t Ibernia dicta. In ea nullus anguis videtur: nulla apis.

Ante C

Icarus. pe. coz. Oebali laconũ regis fili⁹ fuit: p̃ pelopes. Prop. li. ii. Icare cecropiis merito iugulate colonis. Dic ẽt Icariotus dictus est: vñ Icariotis forma patronymica. Ouid. li. iii. de pon. Morte nihil opus est nihil Icariotide tela. Icarus ẽt dictus fuit Dędali fili⁹ q̃ vna cũ patre e creta fugiẽs fretus alaruz fiducia cum vltra patris iussa altius euolasset: solisq; ardoze cęra qua pẽnę continebant liquefacta esset: ita vt ab alis defluęret: decidit in mare q̃ est inter myconẽ t gyarũ a quo postea Icareum mare dictũ fuit: dicente Ouid. lib. uj. de tris. Icarus imensas nomine fecit aquas. Pręterea Icarus vt Ply. lib. iiij. auctor est: mons est in attica regione.

Icaria insula in Icareo mari ab Icaro Dędali filio dicta quę trecentozum stadiozũ ambitũ hz. Et in ea diane templo Tauropolium appellatum. Nęc t Icaros dicta est: ante doliche vocata est inter Sardum t Siculum mare.

Icarion fuit nomen sęuissime piratę.

Icos a Lice. in rhetoricis ponitur breuis complexio.
Iconium oppidum cappadocie: optime olim habitatum: fortunatiozem habens regionem. Alterum est in asia pontica regione apud Trogetem lacum vt inquit Strabo.
Icon siue econ latine effigies in mago ꝛ statua ex mẽbris ipsis a pictozib⁹ seu statuarijs exꝑssa. Ply. li. xxxiiij. Eozꝫ vo q̃ ter ibi supauissent imagines ex mẽbris ipsoꝝ filitudine expꝛessa: q̃s economos vocãt. Nonulli etiã hec Icona ę. ꝛ hoc iconisma atis. declinãt. Cui⁹ dimi. e Icũcula. Est ꝛ icon tesie Lice. ad here. figura cum. s. fozme ad fozmã cũ q̃da filitudine fit collatio aut laudis aut vituperatiõis cã: vt si diceret Ibat in pꝛelium cozpoze tauri validissimi: impetu leonis acerrimi.
Iconicus. a. um. ꝛ iconius. a. um. qõ ita est pictũ siue fozmatũ: vt ex eis mẽbris fit exꝑssa filitudo. Sue. in cali. Simulacrũ stabat i tẽplo aureũ iconiũ amiciebaturq̃ quotidie veste q̃li ipe vteret. Ply. Adeo iã color vsus increuerat: adeoq̃ ars pfecta erat: vt i eo pꝛio iconicos duces pirusse tradat athenieñsiũ Melcia de callimachũ cynegiꝝ barbaroꝝ darijũ tyssapherne
Ico is. ici. ictũ pcutio ꝛ passiũ Icoz. Ply. Arboꝝ manu satozũ receptarũq̃ i domos i fulmine laurus sola nõ icit. Liui. li. j. Ibi in turba ictus Remus cecidit. Hinc fit ictus us. ꝑ pcussione. Li. li. iij. offi. Ictu fulminis deflagrauit. Pꝛia hui⁹ vbi in pꝛsenti vt inq̃t Pꝛis. corripit: ꝛ ꝑducit in ꝑterito ꝛ mutat o finale i i. Lucr. tri ꝑduxit i pꝛiti. Ex i corpus ꝑpellit ꝛ icit.
Iconisimos. Sene. lib. xv. epistolaꝝ appellat descriptiones aitq̃ id verbum esse publicanozum.
Ictbis idis. inq̃t Aꝛ. syluestris mustellę genus est magnitudine melitenses catelli sed pilo facie albedine partis inferiozis et moꝝ astutia mustellę silẽ est. Mã siluescit maiozẽ imodũ: officit alueariboꝫ. Melius enim auida est: aues etiam petit vt felis: hanc Martem speciali vocabulo ꝛ marturelum: seu Fouinum vocant. Hemitale ei ossęum est.
Ichthys cum y pſilon latine piscis dicitur: a quo fiunt.
Ichthyobolis piscatoz.
Ichthyopolion locus vbi pisces venduntur.
Ichthyophagi. pe. coz. q̃ ex piscibus viuũt: quo noie dicti sũt q̃dam ppli de q̃bus Dier. cõ. Ioui. Pozro ichthyophagi gẽs errans in littoꝛe maris rubri sup petras solis caloꝛe feruentes assant pisces: ꝛ hoc solo alimento victitant.
Ichthyotrophia apõ Col. loca in q̃bus alunt pisces q̃ ꝛ piscinę ꝛ viuaria latine dñr. Nã lib. ix. sic ait ἰχθυοτροφια sedula cura exercentur. Ea sũt oĩa vt latine potius loquamur sicut auiũ coboꝛtalium stabula: nec minus earum quę oclaubus septę saginantur: vel aquatilium aĩalium receptacula.
Ichthyocolla glutem ex piscibus. Est ẽt nomẽ piscis. Celsus vo quotiens vult glutinũ itelligi nõ piscẽ: adijcere solet glutem.
Icteros. pe. coz. mozb⁹ cũ p totũ coꝛp⁹ bilis suffudit: q̃ iterdũ nigra: iterdũ flaua ẽ. Et Ictericus q̃ eo mozbo laboꝛat: ab icteroaue quã nos Galbulã vocam⁹ auctoꝛe Ply. q̃ aut Auis icterus vocat a coloꝛe: q̃si spectet sanari id malũ tradunt. ꝛ auẽ moꝛi: hãc puto latine vocari Galbulã. De hac aue sic legim⁹. Galbula decipit calamis ꝛ retibus ales Turget adhuc viridi cum rudis vua mero. Hęc ẽt Ficedula ꝺr: quę est crocei coloꝛis: hunc moꝛbũ. Ply. ꝛ Var. regiũ appellant q̃ mulso p̃ cipue curaret. Coꝛ. ꝛ Apul. Auriginẽ ꝛ auriginosum boiem dicunt. Marcel. Arquatũ a caloꝛe celestis arcus.
Ichnusa pe. pꝛo. insula sardinia dicta est: qñ ad filitudinem vestigij facta sit quod grẽce ichnos dicitur. Syri. lib. xij. Inde ichnusa pijs grais memoꝛata colonis.
Ichneumon: aĩal est magnitudine felis: spẽ muris vulgo: nunc murẽ indicũ vocant. Nascit in egypto ꝛ cum aspide pugnat Ichneumona egyptijs adozant qñ oua crocodilloꝝ conterat ꝛ luto conuolutus cũ os aperiunt ita in ventres eozũ insilire soleat: vt exesis intestinis eos interimat. Plyn. etiam scribit Ichneumones esse vespas minoꝛes q̃ aliq̃ quę vnuq̃ genus perimunt ex aranais phalangium appellatum.
Ichnographia est circini regulę modicę continens vsus ex qua capiuntur fozmarum in solis areaꝝ descriptiones. Auctoꝛ Victru. libꝛo pꝛimo.
Id variſs modis vsurpat ab auctoꝛibus. Cũ eni ꝺr id qõ res est Idẽ est ac si diceremus qõ verũ est. Terẽ. in adel. Uex cogito id qõ res est. Id ętatis sum. i. in ea ętate sum. Aliquando ornatus tantuq̃ causa dicit: vt id quod. i. qõ. Idipsum. i. hoc Lic. Lentulo. Multi rogabantur: atq̃ idipsum consulibus inuitis. Ab id fit idcirco coniunctio: ꝛ ideo.
Ida idę. mons altissimus q̃ ad troiadẽ spectat habetq̃ multos pedes. Latus eius septentrionale ex angustijs aby diuisq̃ ad Esapũ ꝛ Lizycenũ ad. ppontidẽ ptinet: occidentale ad hellespontũ respicit: australe. pmoꝛozũ facit: qõ lectũ appellatur: oziẽtalia idę ad Mysos declinãt: abũdatq̃ mõs aq̃s: ꝛ multa flumina ex eo descendũt: in cuius sũmitate locus fuit gargarus appellat⁹ a quo gargara ęolica ciuitas dicta ẽ. Ouid. lib. iiij. fast. Dindymon ꝛ cybelen ꝛ amęnam fontibus idam. Ida etiam appellata fuit Dardani scythiarum regis filia.
Idęus. a. um. nomẽ ab ida deductũ. Pꝛop. Cedite ẽt diuę q̃s pastoꝛ viderat olim. Idęis tunicã ponere verticibus. Est ꝛ nomen ppriũ viri quẽ troianoꝝ pconẽ dixit Homerus.
Idalus mons est ꝛ nemus in Cypꝛo quondã Veneri sacer vbi ꝛ bꝛeue oppidũ fuisse traditꝫ: vñ ꝛ venus idalia appellata.
Idaspes fluui⁹ insignis magnitudine in quo aureę barenę ꝛ gẽme bephẽdunt. Fluit p pthos ꝛ Indiã ꝛ amplo pfundoq̃ aluo crebꝛas facit insulas. Postremo q̃ttuoꝛ suscepti⁹ fluminibus ido flumiũ admiscet. Dict⁹ Idaspes ab idaspo medoꝝ rege
Idea pe. pꝛo. ἀπο του εἰδεσθαι. Ideas inq̃t Aug. li. lxxx. qõũ latine possumus vel foꝛmas vel spẽs dicere vt verbũ e verbo transferre videamur. Ideas pmus Plato appellasse phibet Sũt aũt ideę exẽplaria ęterna coꝝ q̃ naturalꝛ fiunt immoꝛtales immutabiles. Et res apertioꝛ fiat: opus est pꝛeter oes boes itelligere quendã boem. Et pꝛeter oes equos equũ. Et pꝛeter aĩalia: aĩal ingenitum. Et quẽadmoduꝫ ex vno sigillo cõplures fiũt impꝛessiões sic ex vno boe sexcenta milia boũ. Et hęc ẽ platõis Idea. A quo Aꝛ. dissẽtiẽs nullas putat eẽ Ideas. Fuse. li. pparatiõis. Ideã sic diffinit. Ideę est ꝑpetua subsẽtia cã ꝛ pncipiũ vt singularia talia sint qualis est ipsa ꝛ quẽadmodũ sensibiliũ exẽplaria, ad hęc coꝝa pcedit sic q̃ oĩa in se ipsa cõtinet pulcherrima atq̃ pfectissima hui⁹ mundi exemplar est ad quã a creatoꝛe Deo ab vniuersa substantia mundus simillime formatus est.
Ideo coniunctio est: ꝛ significat ob eam causam.
Idcirco pꝛopter hoc similiter coniunctio est.
Idẽ componit ex is ꝛ demũ. i. utęis. Et tam in gẽe masc. q̃ neutro noiatiuus necnõ actus mas. ꝛ fęmin. gẽis mutãt m in n ante d euphonie cã: vt eundẽ eandẽ. Ceteri vo casus ex integro ꝛ coꝛrupto cõpositi inueniũt vt eãdẽ eiusdẽ eidẽ eodẽ. Iidẽ eędez eisdẽ eosdẽ. Itaq̃ per duo. ij. vel p e ꝛ i regula exigit scribi tam noiatiuum pluralem masculinũ q̃ datiuum ꝛ ablatiuũ plurales. Solent tñ auctoꝛes ꝛ p synęresim vnã p duab⁹ ponere. Et in neutro q̃dẽ geminat cõpositio: ꝛ dicim⁹ idẽtidem. Sz cũ idẽ est gẽis masculi. pducit. i. in neutro vero coꝛripit. Utr. li. iij. idez ambas ferro doloꝛ atq̃ eadẽ oꝛa tulisset iuuena. Si fecisset idẽ caderet sub iudice moꝝ ponit interdũ idem ꝑ ẽt. Lice. Et huic ꝺiuncta bñficẽtia quã eandẽ vel benignitatẽ vel liberalitatẽ appellare licet. q̃ ẽt. Quin. Si cãm veneficij dicat adultera: nõ. M. Catonis dãnata iudicio videt: q̃ nullã adulteram nõ eandẽ eẽ maleficã dixit. ab idem fit itidem quod est quasi item idem quod significat similiter eodem modo.
Idẽtidẽ pe. coꝛ. cõponit ex idem ꝛ idẽ sed m in n mutat: ꝛ iterponit euphõie cã. Cui⁹ oblici deficũt: q̃tq̃ frequenter ꝛ eodẽ mõ siue illud idẽ per eũdẽ modũ. Liui. li. j. vnã lõge aĩ aliasinsignẽ spẽ ꝛ pulchꝛitudine a globo thalassi cuiusdã rapta ferunt: multisq̃ sciscitatib⁹ cuinã eã ferent: idẽtidẽ ne q̃s violaret thalasso ferri clamitatũ. ply. Cetũ milia nũmoꝝ pro domo eius idẽtidẽ pꝛomittes. Sue. in Cęsa. Cũ. M. Cato idẽtidẽ nec sine iureiurando denũciaret delatuꝝ se nomẽ eius simulac pmum exercituꝫ dimisisset. i. frequenter.
Idios gce propꝰ. vñ Idiota Idos vo latine fozma a q̃ Idolũ.
Idiographũ pe. coꝛ. latine ꝑuata scriptura.

Idioma.atis.proprietas sermonis vt sunt quinq idiomata.i. vialectici grecorum.

Idiotes sine idiota indoctus ⁊ litteratus quo vocabulo. Cic.in pisonem ⁊ alij frequenter vtuntur. Dicit ēt inutilis q̄si si tā tūmodo ⁊ non plurib⁹ vtilis priuatus plebeius. Lucil. Quidni ⁊ tu idem illiteratum me atq; idiotam diceres.

Idolum.pe.pro.dicitur simulachrum. Nam apud grecos scribitur εἰδωλον. Nam εἶδος forma dicitur.

Idolum diminutiuum est.

Idolatra vl' idolatres seu idololatra vl' idololatres Idoloꝝ cultor. Idolatria seu Idololatria simulacroꝝ cultura. Nā λατρευω a quo latria deducit apō nos colo iterpretat. Est.n. cōposita dictio ex idolo ⁊ latria cultura. Hier. ō Jo. Nec mirū si oē qō in marcello vendit apl's emi iubeat ⁊ comedi cū idolatris ⁊ adhuc in tēplis idoloꝝ q̄si idolothyta vescentib⁹ p̄ suma abstinēta fuerit cibi tantū abstinere gentilium.

Idolothytum penultima ꝓducta. dici potest imolatum idolo vt est apud apostolum. Nōne conscientia eius cum sit infirma edificabitur ad comedendum idolothyta.

Idolothysia cum accentu in pe. imolatio quę fit idolis.

Idothea nomen proprium filię pręti argiuorum regis.

Idomeneus Deucalionis filius cretensium rex qui contra Troianos strenue dimicauit: ⁊ petiliam vrbez super Salentinuz montem calabrie condidit.

Idoneus.a.um.qō est ad oīa aptum tam mala q̄z bona. Ter.in an. Adeon videmur vobis idonei in quibus illudatis.

Idas idē nomē ꝓprium mariti marpisse: q̄ oīuz formosissim⁹ fuit.

Idumęa cū dipb.regio syrię q̄ teste Ply.lib.v.a meridię arabiā hyra septētrione phenicię. In qua est vrbs Idume pe.pro. finitima phenicię palmis abundans. Luca.lib.iij. Hazaqz ⁊ arbusto palmaz diues idumę. Inde fit idumęus a.um. Virg. lib.iij.geor. Primus idumęas referam tibi mantua palmas. Hier.ad Darda. Idumeos quoqz a meridiana plaga vir virginiquinqz ab Hierosolyma milibus separatos.

Idus.fe.gnis ⁊ nū plr dici pōt diuisio. vñ ꝓprie existimant dies q̄ diuidūt mēsem? Diuidūt enī mēses pcipue nonas a calēdis. Iduare siquidē etrusca lingua diuidere est. Sūt ēt q̄ dicant Idus q̄si vidus u lra detracta q̄ tūc plena luna videat. Alij απο του εἰδους hoc est a spē deducūt q̄ ea die luna plenissimā spēm ostēdat. Alij ab ioue q̄si iduli quoniā apud tuscos oībus idibus ioui imolabatur a flumine.

Iebus ciuitas metropolis q̄ postea Salē tertio hierosolyma ⁊ nunc helia ꝺr. A iebus dicti sunt iebusei: de quibus Hier. ad Darda. scribit q̄ a iudeis expelli nequiuerint sed remanserint cū eis in scandalū exemplūq; vicinoꝝ: intrō vt vbi tempium conditum est: areę oznę fuerunt iebusei.

Iecur iecoris ⁊ iecinoris: q̄ gentiuus vt inq̄t Prisc. videt a noīatiuo iecinis qō nō est ī vsu. Ply. Sex victimaz iecinora replicata ītrinsecus reperta sūt. Dr ⁊ iecinus eris: sicut munus eris. Et figit hepar. vñ ⁊ fibras iecinerū dicimus ī hoc irę ⁊ īsanię cāz eē volūt fīē pauoris in corde: ī splene lętitię. Jecur cōnectit cordi p venas q̄ sanguinis alimēta iecinori p̄stant. Et hęc eadē ab ipso iecore distribuunt in venas vñ colorē accipit. Habet enī iecur sanguinis ꝺcreti colorē ⁊ in eo amoris est sedes vt tradūt sapientes: diuiditur qz in q̄ttuor fibras.

Iecusculū di. paruū iecur. Ply. Muruz iecusculis fibrę ad numerū lunę pierum imense congruere dicuntur.

Ientaculū cibus qui a prandiū sumit: q̄ prādiolū seu prādiculum ⁊ vulgo collatio dicit. Sue. in vite. Epulas trifariā semper iterdū q̄drifariā dispertiebat in ientacula ⁊ prandia ⁊ cęnas comessatiōesq;. Mar. Surgite iam vendit pueri ientacula pistor. Lrisiateqz sonant vndiqz lucis aues.

Iento as. aliquid ante prandium gusto. Var. in mar. vt cant acremp. adminis trent quod populi ientent afra. Dum ex eo domum ientare nulla inuitat.

Iesen oppidum Heroum vocant quo ioseph in occursum patris iacob in egyptum processit.

Ieiunium tempus: quo a cibis abstinemus: ieiuno a cibis abstineo. ieiunus qui a cibis abstinet.

Ieiunū pe.p. ītestinū sic dctū qz nūq̄ qō accipit ꝺtinet: q̄z ptinus ad ſeriora trāsmittit. Hoc maiores nr̄i birā ⁊ p diminutionē billam dixerūt vt inq̄t Festus ⁊ billum neutro genere.

Igit collectiua vl' rōnalis ꝺiūctio ē. Colligit enī supradicta illatiōe h̄ ē rōne ꝺfirmat. Li. p Liga. Hēs igit tubero qō accusatoꝝ maxie optādū ꝺfitētis reum. Dr ⁊ illatiua: q̄ ꝓpositis aliis ifozmat: ponit ītrdū p deide siue postea. Ter. ī Eu. q̄d igit faciā? Plau. in am. Si aliter erūt aīati neq; oz petāt sese igitur sūma vi: armisq; oppidū eoꝝ oppugnaturos.

Ignis a gignēdo. i. nascēdo ꝺr q̄ in eo nihil nascat: ⁊ oē qō nascit eū amittit ⁊ frigescit: vel q̄ seipm pariat ⁊ puis scintillis crescat ī imēsuz. Sumit q̄nq; p meretrice vl' q̄ amatoꝝ vrit Vir. Ast mihi sese offert ultro me⁹ ignis amyntbas. vl' q̄ me retrix auida ē vt ignis aliūtoꝝ. Dicigne⁹ a. uz. vt caloꝝ igne⁹

Ignis sacer morb⁹ ē a Ply. dict⁹ q̄ a Dioscoride vocat Erysipelas. Sūt ⁊ morbi q̄dā Erysipe latodes vocati quotiēs accēsio ītrna cū doloꝝ vehementi circū viscera pcipit. Sz cū in cerebrū subit id malū refrigerant ⁊ ipalescūt ora. Erysipelas ⁊ ī vulneri⁹ quoqz ꝺr cū sup ifāmatōez ruboꝝ vleus ambit isqz cū doloꝝ pcedit: vt ait celsus. Idē auctor ignē sacrū ab Erysipelate diuersū facit li. v. Hīa ignis sacri duo reddēs. Alter ī altitudie pustulis ꝺtinuis. Alter ī sūmę cutis exulceratiōe latū ręqle. Erysipelas galeno, pē is tumoꝝ est q̄ ex tenui sanguīe iterim ⁊ cū bilis parte incēso ac feruēte constitit.

Ignio is ini itū. inflāmo. Hier. Eloquiū dñi igniuit eū. vñ ignitus p candēte: idem vox boīs mulieri sagitta ignita diaboli. Et apuleius ignitam esse martis stellam dixit.

Igneo es. A quo ignesco is. ⁊ est ignescere ignē fieri: quo Ply. vtitur non ignire.

Ignefacio ignem accendo: siue ignitum reddo: a quo ignificus sator discordię.

Ignipotens dictus est Vlcanus: q̄ ignis potestatez habeat: habet accentum in antepenultima.

Ignuomus. penultima correpta. ignem vomens. Lact. Altius igni vomum solem cęli orbita ducit.

Ignitabulum ignis receptaculum.

Ignarius lapis dicitur ex quo ignis excutitur.

Ignia quadam vasoꝝ fictiliū vitia quę coquēdo ꝺtrahuntur.

Ignauia ab ignauus fit ⁊ ē ꝺria fortitudini cum qō rō aggredi fortiter suadet: id nos formido aggredi dissuadet ⁊ ab audēdo retinet. Li. ī Lęl. vt bonitas malicię tēperātia libidinem ignauię fortitudo: idē ignauię pusillū ⁊ abiectū aiuz eē ondit ad Lęliū scribēs. etenī ē hoc gñe gliari solitū eē familiarem nr̄z Portēsiū q̄ nūq̄ bello ciuili iterfuisset hęc nr̄a laus erit illustrioꝝ q̄ illi tribuebat ignauię de nobis id existimari nō posse arbitroꝝ. Nec me ista terrerēt q̄ mihi a te ad timorē fidissime atq; amātissime pponunt. Quid āt sit fortitudo idē lib. iiij. ad her. ē. ondit. ista nō ē fortitudo inquit sz temeritas ppea q̄ fortitudo ꝺtētio ē laborīs ⁊ piculi cū rōne vtilitatis ⁊ cōpēsatiōe cōmodoꝝ. Temeritas ē cū incōsiderata doloꝝ ppessiōe gladiatoria picloꝝ susceptio. Sal. de ignauo ⁊ ignauia sic scribit. Lōpertū ego hēo milites vba virtutē nō neqz ex ignauo strenuū: nec fortē extimo exercitū oīone iperatoris fieri. Et paulopost: Scitis q̄quidez milites socordia atqz ignauia lētuli quātā ipsi nobis q̄z cladē attulerit. Et his colligi pōt q̄ gnauus sit is q̄ idustri⁹ est ⁊ strenu⁹ siue fortis. Cui⁹ ꝺriū ē ignau⁹: q̄ nō ē idustri⁹. i. q̄ negligit aut formidat se exercere ī aliq̄ arte pp laborē. Vir. Ignauū fucos pec⁹ a pęsepibus arcēt: aut q̄ formidat piculū aggredi qō fortis ⁊ sapiens formidare nō ꝺr: vt Li. Portēsio dicit tributuz eē ignauię q̄ nūq̄ bello ciuili iterfuisset. Differt tñ quātū itelligo iter gnauum ⁊ idustriū: q̄ gnau⁹ pē is sit q̄ ad subeūda picula ac labores tolerādos sapiēs ⁊ fortis ē. Industrius: q̄ ingenio cū multū valeat vt artifex bonus aliq̄d struere ⁊ negociari non ociari studet. Li. p Pōpeio iter gnauos ⁊ idustrios distare

ondit vicēs.ceteris ordib⁹ hoies gnaui ⁊ industrij pti i asiā ne gociāt: qb⁹ abūtib⁹ vos ꝺ sulē obetis: pti eoꝝ i ea pucia pecu nias magnas collatas hūt. Lōpoīt qꝫ ignau⁹ ex i ⁊ gnau⁹ siue ex i ⁊ nau|n i g mutata. a nauis.n. ⁊ gnau⁹ ꝺr ꝫ ꝑpe nau⁹. gna u⁹ vo p assūptōez g. Dict⁹ nau⁹ celer ⁊ strēu⁹ a nauiū celeritate

Ignaui ignauꝫ fecit. Afra. In parte inferiori hic iplicabit caput fateor: sed sepe ignauit fortem in spe expectatio.

Ignoro as.pe.p. nescio ⁊ ab ignarus fit: qō ab i ⁊ gnarus cōpo nit: ꝟ ē nesci⁹. Gnarus vo idē ē qō sciens ac pitus. Lol. in psa. Armoꝝ ac militie gnaros. De ignarus. Ter. i Eu. Impudēs harū rex ignarusqꝫ oium. Li. Neqꝫ enī tāte difficultatis erā ignarus. Uirg. p memor posuit. O socij neqꝫ ignari sumus añ malorꝝ. Et alibi p eo qō ē alr dispōnēs: aut qsnā ignaruꝫ nris deus appulit oris? Ab ignoro fit ignoratio ⁊ ignorātia. Sꝫ ignoratio ad actū ⁊ rē ptinet q̄ penu⁹ nesciē: nec sciri pōt nisi ꝑdaī: vt Li. li. iij. of. Quotus enī qsqꝫ repiet q̄ ipunitate ⁊ ignoratiōe oīuꝫ ꝓposita abstinere possit iuuria. Ignorantia vo ad ingenij humani vitiū ptinere pōt qñ qs p ignorātiaꝫ nō satis itelligi quid faciat vl dicat. Aliqñ ēt sine humani ingenij vitio eē pōt ignorātia: vt si qs nesciat ea q̄ ad se non attinent Dic tū hanc rex ignorās erit: ⁊ ignorantia hanc rex hēre dicet ⁊ p ignorātiā eam dicet aut faciet iterdū ea q̄ si sciret nō dice ret neqꝫ faceret. Quo qdē mō acceꝑisse puto. Li. i Leſ. cū di rit: vt i fabulis q̄ aliquādiu p ignorātiā stirpis gnīs i famula tu fuerunt. Ignorantiā nō ignoratoēz dixisse reor magis ꝓ hoies q̄ ignorātes erāt stirpis illoꝝ q̄s ꝓ ipm genus stirpis qō ignorabat qsi si hoies id rescuissent nō illos i famulatu eē pmisissent. Dec ātē ōria fit: qñ ignoro variē sumit: vt si di cam ꝟ ignoro: ⁊ cā sit: qꝫ id nō ꝓdit mihi. Cūc qꝫ hmōi cā nō ex me, puenit: ꝫ ex re q̄ nō ꝓdit mihi: recte ignoratio ꝺr Alio mō hoc ignoro ⁊ cā sit: qꝫ nolo aut nequeo id apꝑhende re ēt si ꝓdat mihi. Aut iō hoc ignoro q̄ ad me id non attin net ꝓpea nō id q̄ro scire. tūc hec ignorātia dicēda ē nō igno ratio: qñ ad hoīs personaꝫ: q̄ id ignorauit hoc magis ptinet q̄ ad rē q̄ sciri penitus nō posset. vñ Do. Imprudens per se. Ignarus p alios. Ita ⁊ nos dicimus. Ignorās per se. Ignarus per alios. Et ignorātia per se: ignoratio per alios.

Ignorabilis: qui non cognoscitur. Plau. Quis hic est qui oculis obuiam ignorabilis obiscitur.

Ignobilis ꝺr gnotus. Uirg. li. vij. Solus ibi ⁊ syluis italis igno bilis cuū. Eriget. Aliqñ ꝺr stultus: vt ignobile vulgus.

Ignominies. qui laude ⁊ gloria carent qsi inglorij illaudati.

Ignominia nois nota. Li. li. iiij. de repu. Itaqꝫ cū ois ea iudica tio verset tūmō in nōie aīaduersio illa ignominia dicta est. Lōponit enī ex i ⁊ nomē g iterposita qsi ꝺ nomē. Nā nomē ⁊ ignominia ꝺria sūt q̄uis sit ⁊ bonū nomē ⁊ malū nomē: tū nomē simplr ꝓ bonore ēt sumit: vt Li. īdicare vī sic scribēs Thermo. Osidi graues te susceptuꝫ inimicitias si adolescēs potēs ⁊ nobilis ignominia affectus eēt. Et hercle sine dubio erit ignominia. Habes enī neminē gradu superiorem.

Ignosco is. gnoui tū. valde nosco ⁊ disco. Auget enī hic in Uar. Uos q̄ in theatrū voluptatē auriꝫ aucupatū ocurristis do mo adeste: ⁊ a me q̄rā ignoscite domū vt feratis a theatro ītas. Aliqñ ignoscere ē veniā dare ⁊ excusatū hēre: vbi in p tiatiua ē qsi nō agnosco errorē. Li. ad Lesa. iiiui. Nā ⁊ ꝑteri tis ignoscis ⁊ ꝓcedis futura. Lac. li. v. posuit p nō cognosco ⁊ nō itelligo. Tū qd legerint ignouerūt. Hel. li. j. Lōtra ꝑtiaꝫ inqt Li. arma p amico sumēda nō sūt: ꝟ ꝑfecto nemo igno uit. i. nesciuit. Dꝫ hoc vbū participia ignotus ⁊ ignotur⁹ Lic. in Lato. Ignoturū alteri q̄ ptē: alteri q̄ tutorē secutus esset. Lato li. v. ozig. Qō eoꝝ nemo mihi ignoturus est. Quidā tū ꝺ regulā a pīti tpe ꝟ deriuatū, ptulerūt ignoscituꝫ. Piso fru gi. li. ij. annal. Quocūq; deliq̄sset ignoscituꝫ affirmabat.

Ignotus incognitus. i. qui ignoratur. Interdum ponitur ꝓ in scio hoc est ꝓ eo qui ignorat. Quinti. Ne quis tamen erret ignotus non est filij mei nouerca sed mater. i. ignorans.

I ante H

Ihesus pe. p. ē. sūt ātē tres syllabe grece ι ϲωτηρ. Hebreū nomē est qō apud nos. Saluator noster ꝺr: qō conuenit regibus ⁊ ducibus qui salutem sequentibus se pplis darent. vnde legi mus in libris moysi q̄ Auses Naue filius cum electus esset dux populi cōmutato nōie de Ause Ihesus cognominatus est: qui adductum de terra egypti pplm ⁊ de erroribus bere mi liberatum in terram repromissionis induxit.

I ante L

Ilba vel Ilua īsula in mari thusco distās a cōtinenti decē milli bus passuū. De q̄ Ply. refert hoc eē mirū q̄ in alijs regioni bus effossis metallis terrę sunt vacuę: apud Ilbā sublatare nascunt: ⁊ rursum de eisdē locis effodiunt. De q̄ Uirg. li. x. insula inexhaustis chalybem gignosa metallis.

Ille cū emphasi dicit per eminentiā. Ter. in an. Hic ille est. Sic dicimus. Archytas ille terrentinus. Aliqñ ponit ad maiorē expressionē. Uirg. Ille ego qui quōdā gracili modulatus aue na Carmē. Aliqñ ponit p is: vt apud aplm. Nō qui semp suꝫ cōmēdat ille, pbatus est: aliqñ pro adnerbio loci. Uirg. Illi mea tristia fata. Degenere rēq; neoptolemū narrare memento i. illic, aliquando pro ibi. Terē. in pbor. Dum sedemus illi in tertienit. vide etiam in dictione is.

Ile p simplex l figit id qō in sūma pte collatū est in hoīe ⁊ colum grece ꝺr. vñ colici dolores in crassioribus intestinis.

Ilia oꝝ sumunt pro ea parte quā greci ab inanitate κενεωνα ⁊ q̄ flacida sit ēt λαγονα vocāt. Celsus li. iiij. Ipsa ilia ter coras ⁊ pubē in imo vētre posita sūt. Lactes sunt graciliora intestina: q̄ tria sūt. Tenue Ieiunū. Piluros. Id qō ieiunū ꝺr. Uarro ilā siue hirā vocauit. Sꝫ hoc de ilibus interioribus intelligit q̄ sūt arteriq; q̄dā. Ply. lib. xj. Inter eas ⁊ aluū arte rię ad pubē rēdētes q̄ ilia appellant. Sꝫ exteriora ilia latius patent. Nā ea pars q̄ maxime respiratiōe in lateribus con cutitur: hoc nōie cōprehendit. Persi. Ilia subter cecum vulnus habes sed lato baltheus auro protegit. Et est hoc no men tam secundę q̄ tertię declinationis. Celsus lib. iiij. De inde super rectum intestinū progressa ilijs feminę latera sua conuertit. Iuue. Uis frater ab ipsis ilibus. Ab ilijs ilios⁹ di citur qui iliorꝫ dolore laborat quę a grecis lagononponon qui est alius: q̄ laterum hoc est pleuritus.

Ilia. e. dicta est Romuli ⁊ Remi mater.

Ila ab Ina fit quo nomine vt est apud Festuz tenuissima pars rei siue pellicula significatur. Uarr. scribit ilam esse farcimi nis genus ab ilo dicta. i. minima.

Ileos grece ει λεος morbus graciliorꝫ intestini. Unde Ileosi qui laborant eo morbo.

Ilū regia ꝑami fuit q̄ a Troia a nōie regiōis miorꝫ asię cogno mīata ab Ilo Troi regis filio. Dcā ē ēt Ilios. Ouī. li. iiij. me. Postq̄ alta cremata e ilios ⁊ danaas pauerꝫ pgama flāmas

Ilias. adis Homeri opus clarissimū. Iliade Troiani ōnr.

Iliacus. a. um. pen. coꝝ. qō est ex Ilio. ⁊ ꝓpie Iliacus qui in ilio natus est. Iliensis q̄ alibi ortus in Ilio negociatur. Et Ilia cus qui ex ilijs laborat: qui ⁊ ilios⁹ vocatur.

Ilione nomen ꝓprium filię Priami.

Ilioneus nomen ꝓprium viri troiani apud Uirgilium.

Iller generis cōis qui sine lege vel extra legem viuit. Plau. in persa. Impure inhoneste viuit iller.

Iler ilicis per simplex l ⁊ generis feminini, arboris genus. Uirg. Talis erat species auri frondentis opaca ilice sic leui crepi tabat bractea vento.

Iliceus. a. um. quod est materiatum ex ilice. Sta. lib. vj. the. Om niq; iliceęq; trabes metuendaq; succo.

Illigneus: siue ilignus. a. um. idem quod iliceus. Teren. in adel. Lectulos ilignis pedibus faciundos.

Iliberis ciuitas prouincię narbonensis vt Ply. ⁊ Pompo. scri bunt. Hanc quidam esse aiunt quę nunc granata dicitur lōge clarissima vrbium occidentis erepta nouiter mauritanis regibus auspicijs regum hispanię.

Illatebro as. pe. coꝝ. quasi intus abscondo. Lecil. Arma plerigꝫ abiciunt atqꝫ inermes illatebrant sese.

Illętabile quod non est lętum Uirg. lib. iij.

Illaudatus dicitur: qui ne noīari quidē dignus est: hōc est illaudabilis nec vnq̄ noīandus cū sit oīuz pessimus. Sicut quōdam a cōi sīlio asię decretū fuit vt nomen eius qui templū Dianę Ephesi incēderat ne q̄s vllo tpe noīaret: ita hoc verbum illaudati idoneū est ad exprimendā sceleratissimi hois detestationē. Virg. Quis aut eurystea durū. Aut illaudati nescit busiridis aras. Et est participiū pro noīe vt sit illaudabilis nō qui laudatus nō sit sz q̄si laudari nō meruit vt ē li. vij. ene. Dines iaccessus vbi solis filia lucos p iaccessibiles: non ad quos nullus accessit: sz ad quos nullus accedere debeat.

Illicio.is.pe.co2. attrabo z quasi inesco: ex in z lacio. Ter. in an. Tunc hic heres adolescentulos imperitos rerum eductos libere in fraudē illicis. Unde illectus attractus inuitatus. Li. lib. iiij. tus. Libido ad id q̄ vī bonum illecta z inflāmata rapiat. Alias illectū dicitur non lectū. Ouid. Illectūq; remittat

Illecto as frequenter illicio. Aug. Quos ad peccata illectant.

Illiciū ab illiciēdo dictū, p incitamēto. Uar. li. iij. Sz si transiture sunt apes apiastro perfricandū q̄ illicium hoc illis.

Illex licis, gēnis oīs ab illicio idē q̄ illiciū: vt illex aī venus z illices oculi apud apuleiū q̄ incitent z attrahant.

Illecebre. pe. co2. dictę sūt blāditię ab illiciēdo vt sūt diuitię voluptates q̄ aīum attrahunt ad ea cōplectēda. Amb. Utte dulcis illecebra ostantē quoq; mulcet aīum. Aug. lib. ij. con. Uita hec qua viuimus hz illecebram propter quendā modum decoris sui: z conuenientiā cū his hoībus infimis pulchris. Dine illecebrosus. a. um. quod blandimentis hoīem allicit. Idem ibi. Arbor erat pyrus in vicinia vineę nostrę pomis onusta nec forma nec sapore illecebrosis.

Ilicet. pe. co. per syncopam dictum est quasi ire licet: veluti iam finis rei sit sicut actū est. Plau. Ilicet hoc curato samio. Aliq̄s etiaz ponit pro statim. Uirgi. Ilicet ignis edax summa ad fastigia tecti volvitur.

Ilico pe. co2. aduerbiū est z ppzie significat in eo loco. Enni. Et q̄ quo iret nesciebāt ilico māserūt. Ter. in adel. Ociose nūc iam ilico ōsiste. Do. Ilico mō locū non tēpus figit: plerūq; ponitur pro statim. Plau. Ilico hic ante hostiū eramus.

Illiberaliter apud veteres dicebaī factū si q̄s excessisset oē gēnis maleficii. Ter. in adel. Factum a vobis duriter z īmisericorditer ac etiam si dicendum est magis aperte illiberaliter.

Illibatus participiū figit non tactus q̄uis illibo non legatur.

Illido is. pe. p. si. sum. īpello. Ual. max. li. j. Coactis locrensibus ex thesauro eius magnā illi pecuniā dare cū onustus nefaria pręda nauigaret vi subitę tēpestatis tota cum classe vicinus Idę littoribus illisus est. i. intus vel valde fractus.

Illudo is. pe. p. derideo. Et dicim⁹ illudo tibi illudo te: et illudo in te. i. īsulto. Uirg. Aut q̄ sopitos ludūt īsomnia sensus. Idē Certātęq; illudere capto. Ter. in an. Adeo videmur vobis eē idonei in q̄bus sic illudatis. Significat interdū per ludū nocēo. Uirg. Neu varię illudāt pestes. Interdum vitupero et graue ornamēliā sero. Lactā. lib. vj. Quibus nō sufficit sexus adeo datus nisi ēt suū sexū, pfane ac petulanter ludant.

Illuuies vide in dictione Alluo.

Illinio is. valde seu suplinio īungo. Col. lib. vij. p dictoq; medicamīto defricaī z illiniī: hz si ex toto pp cernicis tumorē iugū recusset paucis diebꝰ reges ab ope dāda ē: tū ceruix aq̄ frigida defricāda z spuma argētea illiniēda est. i. iungenda.

Illino is. pe. co2. illeui illitū: quartę coniugatiōis figit intus siue vehementer vngo inspergo maculo: vñ fit illitus. a. um. pe. co2. Uirg. Illita tela dolis nec martem cominus vsq̄ Ausa pati virtus. Liui. lib. ij. Ita in vadis hęsitantes frumenti acervos sedisse ilitos limo ferunt.

Illuceo. es. pe. p. z illucesco. vide infra in dictione Luceo es.

Illustris clarꝰ nobilis: notitię. n. nō meriti nomē ē. vñ illustres viri z illustres meretrices. Col. li. j. Balnearia occidenti ęsti uo aduertāt vt sint postea z vsq; ī vesperę illustria. i. clara.

Illustro as. illumino cognitū reddo seu pbamā reddo. Li. in Pentulo. Illustrabit mihi crede tuam amplitudinem hoīuz iniuria. Col. lib. j. Uinctis q̄ saluberrimū subterraneū ergastulum plurimis z is angustis illustratum fenestris.

Illissus nomen amnis in attica regione musis dicati quas illissidas vocant. Papi. Dirts z furijs consecrauit anfractu riparum incurvus illissos sęuus honos fluuio stygias lustrare sueteris Eumenides perhibetur aquis.

Illyrium siue illyris Illyriaue regio. Epiri determina: ppinqua italię ab illyrio vt apianus inquit Polyphemi filio: siue vt Eustathio plz Cadmi filio denoīata. Huius fines sūt latissimi. Dine Italiā: illine Hermaniā: inde Macedoniā thraciā z Epirū habēs. Dine Padriaticum qui sinum colphus sinus Uenetię appellaī. Inde Danubiuz flumen. Proper. An tibi sum gelida vilior illyrica. In ea sunt ciuitates Jadera Epidaurus: nunc Ragusiū Salonia z alię multę. Dine illiricus a. um. Poz. lib. car. Illyricis comes obzuit vndis.

Imago, pprie ōz cuius gēnatio est per imitationez. Unī filius ōz imago pris q̄ est illi per oīa ęq̄lis filius z ab illo: quę tria requirunī ad perfectā imaginis rationē: ponit tñ q̄ñq; p qua cunq; similitudine. Virg. O mihi sola mei sup astianactis imago. Etenī similitudo ōz q̄si imitatio. Nā vt inq̄t Uar. ab imitatione deducit: z per allusionē ad aliud ōz Econ imago vocis Poza. lib. j. car. Jocosa nomē imago. Aliq̄n ponit p vagina q̄ veluti imago sit eius rei quā claudit. Virg. lib. vij. Curuā seruās sub imagine falcē. Rhetores imaginē vocāt quandā ozationis figurā cū res nō gesta indicaī: sed vt gesta sit ostenditur: vt est illud. Ipse inflāmatus scelere ac furoze in forum venit: ardebant oculi: toto ex ore crudelitas emicabat.

Imagunecula diminutiuum parua imago.

Imaginosus imaginosa imaginosum. In quo sunt plures imagines: Unde speculum imaginosum: a Catullo dicit ab imaginibus quę in speculo numerosę visuntur.

Imaginarius a. um. q̄d distinguit a vero z solū in imaginatione sit nō in re. Dieron. de diuersis lepzaz generibus. Alius imaginarium legis opus quasi sub veritatis colore depinxit Alius corpus ipsius veritatis declarauit.

Imaginarij dicti sunt: qui ferebant signa militaria: in quibus īperatorum imagines erant.

Imagino imaginas imagines facio seu repręsento Helius lib. xv. vt speculum in loco certo positum nihil imaginet aliorsum translatum facit imagines.

Imagino: figit rei alicuiꝰ q̄facta fit vel fieri possit ēt q̄ fieri non possit similitudine mente concipio. Aug. lib. iiij. confe. Et imaginabar formas corporeas. Dine imaginatio pro hmōi conceptu. Imaginabile quod mente concipi potest.

Imbellis z hoc ībelle quod nihil bellicum sonat. Poza. lib. carminū. Imbelli carmine diuides. Propzie tñ imbelle capitur pro timido ignauo infirmo q̄si bello minime apto. Ouid. li. Heroiduz. Tres sumus imbelles numero sine viribus vxor Laertesq; senex thelemacusq; puer.

Imbellia ībellię quasi inertia non habens belli scientiam. Macrobius lib. iij. saturnaliū. Tunc penus eludens ignauiā: imbelliamq; militū eius pzetiose armatorum. Plane inquit satis esse credo Romanis hec: z si amarissimi sint.

Imbecillis z hoc ībecille: z ībecillus ībecilla ībecillū. Ex in z bacillum: q̄si baculo digens: ponit pro debili vñ imbecillitas.

Imber gēnis mas. in ablō imbze vel imbri. Virg. z ventis pulsatus z imbzi: est aūt imber: vt Apuleius lib. de mundo inquit agmen aquarū largius ex concretis effusum nubibus. Nimbus vero repentinioz z vehemētioz pluuia: z quāto est ipso nisioz: tanto est pręcipitatioz: z breuioze astringit casu. z non solum cęlestium agmen aquaruz sed ēt oēm humorē aqueū significat. Virg. Accipiunt inimicum imbzem. Lucretius. ex igni terraq; animę nascuntur z imbzi. Sunt tñ qui hoc nomen cū h z y philo scribant. Alij cū h z i latino: vt supza in dictiōe hyems. Sz ei⁹ cōpōsita p i scribi debere facile demonstrant: vt September october cē. Sz vt puto greece nescīūt. ὄμβρος enī ab illis ōz: noīa vo greece in poς latine ī rus vt in er ocertunt vt alexander alexandrus. Leander z leādrus

Non ergo est metathesis tamen ymbria dicitur.
Imbrifer penultima correpta.qui imbres idest aquas fert. vnde Nilus a poetis imbrifer dicitur.
Imbrex imbricis pe.cor.canale curuū atq; abtortuz qō in tecto ponitur:vt per id defluat aqua. Dictus q imbrem recipiat. Ponitur tamen quandoq; pro toto tecto. Plau. Fregisti imbrices meas dum te dignam sectaris simiam. Quidam dicūt imbrices esse quadras formaces coctiles ex acerato cretaceo q; confectas:ad tectum scandulare seriatim tegendum munimento q; accommodo imbribus arcendis:a quibus amoliedis imbrices dici videntur.
Imbricium idez qō imbrex. Martia. Cū sint crura tibi similēt quę cornua lunę. Imbricio poteras serte lauare pedes.
Imbricosus imbricosa imbricosum.scaber ad modū imbris.
Imbrico.pe.cor.īmodum imbricis facio:t quasi imbricibus tego. Ply. Superne tñ imbricatis flexibiliū vertebris. Sidonius Tegulis imbricarentur imbricatū. Victru.lib.ij. videt intelligere mos vinculis denticulatis pectinatim deiunctū Incerta vō cęmenta alia super alia sedentia iter se ibricata: nō speciosam ꝫ firmiorē q; ticulata pstāt structurā.
Imberbis t hoc imberbe:t Imberbus.a.um.qō nō est barbatum. Vñ Imberbes iuuenes dixit. Lice.pro domo sua. Quę maior calūnia est q; inuenire imberbem iuuenem?
Imbibo.is.pe.cor.insumo:intus cōcipio Licero in ver. Nisi de vobis malam opinionem imbibisset.
Imbuo.is.bui.utū inficio seu imergo. Lol.lib.x. Quibus liquoribus mundā lanam ibuere oportebit vt insistentes apes q; si per syphonē succū euocent. Per translationē imbuere sumitur pro initiare instituere erudire. t plerunq; ablō post accusatiuū construit fiue quid intinguatur aut ficiatur:siue quoquo mō ispergat. Unde imbutū litteris: imbutū bonis moribus dicimus prędictū t ornatū ac perfusum. Imbutum vitiis. Hoc est inquinatū. Sal. Auaricia pecunie studium hz quā nemo sapiens concupiuit ea quasi malis venenis imbuta corpus aiumq; virilem effeminat. Li.lib.j.offi. Plerūq; aūt parentū pceptis imbuti ad eorū consuetudinē moresq; deducimur. Aug.lib.j.con. Quid autez erat causę cur grecas litteras oderam quibus puerulus imbuebar ne nunc quidē mihi satis exploratū est Bel. Farinam fermento imbutaz.i. conditam. Aliq̄ fine ablō. Cato de re rus. Dolia olearia nouia sic imbuito amurca impleto.i.inficito vel illinito. Virg. Sępe tener nostris ab ouilibus imbuet agnus.i.insparget.
Immanis t h̄ īmane pe.pro.significat crudele ac minime bonū Et īmania saxa aspera siue horrēda dr. A quo īmanitas sęuitia. Li.lib.j.of. quo detestabilior illoz īmanitas qui lacerauerunt oi scelere patriā. Aliq̄ īmanis ponitur pro ingenti. Virg.lib.vj. Posuitq; īmania templa. Ambro.lib.j.offi. Aduersus Holiam īmanem mole corporis virū singulari certamine dimicaturus arma q̄bus oneraretur respuit.
Immineo.es.penultima correpta.significat insto. Ouid. Imminet exitio. Virg. coniugis illa mariti.
Imitor.pe.cor.per simplex.m.significat alioz exēpla sequor sed ad mores tñ dicta factaq; ptinet. Sequor t ad corpus t ad mores spectat. Neq; enī recte dixeris. Tu pcedis:ego te imitor. Dicimus tamen tu non sequeris pręcepta patris.
Immitto.is.ītromitto:vt īmisit in os meū canticū nouū. Aliq̄ Immittere est ad plurimū dimittē. Virg. Respicio dira illa ues:īmissaq; barba. Aliq̄ ēmittere. Lac.li.iij. Hoc futurus eē dixerūt vt post breue tps īmitteret deus regē q̄ expugnaret iudęos. Salu. Alii Tarquinū a Licerone īmissus aiebāt ne crassus suscepto malor patrocinio remp.turbaret.
Immolo.īmolas pe.cor.sacrificio t q̄si molā spargo:ex in t mola. Festus. Immolare ē mola.i.farre molito t sale hostiā fiam sacrificare. Virg. lib.xij. Pallas te hoc vulnere pallas īmolat t pēnā scelerato ex sanguine sumit.
Immola pe.cor.vrbs in Aemilia.q̄ oli foz cornelū dicebat.
Imus.ima.umum.per simplex.m.significat infimū. Sz quoniā in multis in pectore quę infima sunt etiam intima dicuntur Imum plerunq; pro intimo poni consuevit.
Immo per duplex.mm.apud veteres significabat: q̄si ex īmo nunc vō significat q̄n potius. Uar. Non humanitas:imo seuitia est ledere innocentē. Jungitur iterduz.q̄n cū imo:vt est apud euang. Quinimo beati qui audiūt verbū dei.
Immunis.pe.pro.qui est liber ab onere publico qui nullo fingitur offō qui vel ętate vel alio priuilegio prędare munia nō tenetur. Unde Immunitas exemptio t vacatio munerū et onerū. Virg.lib.iiij. Bene. Immunisq; sedens aliena ad pabula succus.i.piger vitiosus t sine officio.
Immunitus.non munitus. q̄uis Immunio non legatur. Vier. in ge. Immunita terrę huius considerare venistis.
Impago.impagis.t impaginis.significat id genus marginis ac regulę quo tympanū.i.quadratū vel alterius figurę spatiuz inualuis alioue opere intestino per ambitū includitur vt fere sint quę vulgo quoq; suppages appellant. Sunt etiā qui dicant impages vocari quę a fabris in tabulis figūtur quo firmius cohęreant:a pagendo idest figendo. Unde agricole pagere plantas dicuntur.
Impancro.impancras:inuado a grēco quasi παγκρέας hoc ē omnem carnem consumo.
Impeccabilis.qui non peccat. Bellius. Is erit plerunq; impeccabilis: vitamq; viuet tranquillissimam.
Impeditus pe.pro.ppie ōr qui ita pedes ligatos hz: vt pgredi nequeat. Impedire eni implicare est t ītuoluere Virg.lib.v. Haud aliter teucrū nati vestigia curru ipediunt. Transfert tñ ad negocia. Teren. Uiden me tuis consiliis impeditū esse q̄nq; ipedire est pedamentis firmare. Lol.lib.v. Posita vinea cū mensem tricesimū excessit: vehementioribus statuminibus statim īpedienda est. Est t ipedire sordidare t ad prorum ducere. Plau. in Amb. Immo age hūc thebani ciues qui domi vxorem meam in pudicitia impediunt.
Impedimentū. ōr quo quis ipeditur vt non pficiat q̄ cupit. Lice. Cū primū ipedimenta nature diligentia illustriaq; superarit. Et in exercitu ipedimenta dicuntur res quę aducūtur in expeditione necessarię: t non solū sarcinę ꝫ etiā iumenta ipedimenta dr vt docet Frontinus in libro stratogematicon scribens fuisse interfecta a Petreio ipedimenta in magna aquaz pabuli inopia. Curtius. Magno consilio iacturam sarcinarum impedimentorum q; contempsit.
Impedo.as.pe.cor.intus seu prope pede aliquo firmo. Lol.lib. vij. Postea vinea.i.tertio autūno vehementioribus statuminibus statim impedanda est.
Impēdo.is.di.sum.actiuū figt in rē aliquā expēdo. Vñ Impēsa t ipendiū. Et p translationē ipendere operā ipendere laborē dicimus q̄si exponere t in totū expēdere. Dicimusq; ipēdo huic rei t in hāc rē. Itē ipendere est cōmittere ponere ad aliq̄d faciēdū. Sal. post vbi eoz famā atq; pudorē attriuerat maiora alia ipendebat.i.ponebat. Lac.li.vj. Dedignādum est de bis qui pplari leuitate ducti vel magnis vtilibus suffecturas opes exhibendis muneribus impendunt.
Impensa. dicuntur beneficia. Mar. Impensis vitam principis annumeres. Impensa.ę.ponitur pro expensa.
Impendiū. ōr ipensa ab ipendendo ere. Piero. ad Ocea. Multis medicaminū ipendiis vnū vulnus sanare cupiebat. Et ipendiū vt inqt Uar. ōr pecunia quę in fenore sorti accedit: hoc est vsura ipsa: q̄ inter se iungat vnūq; fiat quasi cōpendium. Li. ad Atticum. Fenus inquit t impendium.
Impēdio aduerbiū figt valde vl magis. Ter. i eu. Quare ofilez luserat iā ille ludū ipēdio magis aius gaudebat mihi do. ipēdio.i.magl Die. trāq̄lino. Scūs fr tacian? ipēdio te resa lutat.
Impense. valde vl minus. Plau. in epi. Est ipēse iprob?. Ter. in adel. Sed si id vultis q̄ vos pp adolescentiā minus videtis: magis ipense cupitis: consulitis paru. Inde ipensius pro multo magis. Lol. Sed cuiusq; disciplinę pudentem delectant ipensius ea quę pprijs generibus distinguntur q̄ quę passim velut abiecta t quodam aceruo confusa sunt.
Impensibilis:idem quod inconsiderabilis. Bel. Oium q; rerum fidem veritatemq; mixtis cōfusisq; signis veri atq; falsi ita impensibilem videri aiunt vt quisquis homo est.

Impēdo.es.di.sum neutrū ē ⁊ significat impēdere. supra caput aliquid veluti casurū pēdere: qđ vulgo dr spēzolare. vt Hladus supra dionysij cōuiue caput imminens ipendebat. Lac. lib.vij. Sęuiet ferrū ignis fames morbus ⁊ super oīa metus super impēdens. Dicimus quoq; Impēdent te mala. i. pendent in te hoc in Phor. Subito tanta te ipendent mala. i. pendent in te hoc est extant contra te. Li. Plancio. agitur q; preclare si nosmet ipsos regere possumus vt ea que partum iam adsunt: partiz impendent moderate feramus. i. ppe vel parata sunt.

Impero.as.pe.cor.ex.in.⁊ paro. significat iubeo. Nam in intentium est. quasi statum vel ꝓsius paro. Quīt. Nam q̄uis in festum latronibus mare iussus intrauī neq; dissimulauerim magnas fuisse causas pr̄i cur hoc mihi impetraret. vnde imperatum iussum. idem. Mihi ⁊ semel imperata non feci.

Imperito.as.penultima cor. frequentatiuum est. Imperitabundus idem quod impetitans.

Imperator appellari a senatu solitus est vt Li. in phil. indicat q̄ mille aut duo millia externorum hostium occidisset. Sed zonaras historicus grēcus admirandus imperatorez appellat αυτοκρατορα αυτος και κρατεω ου α λετινι αναμ δεσποτιαν ος συνκρατειν και λησε και στρατιοτατις αξετισεν. Aprianus vō scribit nomē imperatoris vendicari solere ab his ꝓtoribus q̄ in maximis belli operibus versati sunt cum laude: nūc autem inq̄t sub quo decem millia in bello cecidissent hac appellatiōe dignos dr̄i audio. Preterea ductores exercitum ⁊ prefecti copiarū militarium imperatores vocant apud historicos. itē q̄ ꝓuincias administrabant imperatores dicebant q̄uis postea in tyrannidem versus sit hic magistratus ⁊ iperatoris mitissimum nomen in eum translatum sit q̄ romani imperij gubernacula tenet.

Imperiū figt iussum. Virg. imperio lęti parēt. Aliq̄n dr dnium regnum vt apud eūdē. iperiū oceano famā q̄ terminet astris Aliq̄n ptās Vlp. Meruz est iperiū habere gladij ptātem ad aīaduertendū i facinorosos hoies quod ēt ptās appellatur.

Imperiosus q̄ iperiū bēt. itē q̄ nimis seuere iperat: q̄si ostentator imperij: q̄lis Torquatus apud Liu. qui filium lz victorē q; contra imperiū suū pugnauerat securi pcussit. Vic aduerbiū imperiose quod est seuere ⁊ cum ostentatione imperij.

Impello.is.instanter persuadeo induco cōmoueo. Sal. Aliter. haud facile eos ad tīn negocium impelli posse. Teren. in eu. Me impulsore hoc nō facit. idem Dū in dubio ē aīus paulo momento huc vel illuc ipellitur. Itē ipellere ē vrgere. Vir. Ferte citi flammas date tela: ipellite remos. Vnc impulsor quod fere in mala re vsurpatur. sicut Adiutor in bona. ipulso.as. frequentatiuum: ⁊ impulsus.us.pro impetu.

Impeto.is.pe.cor. innado. Apul. iurgijs me oppido impetēs.

Impes.etis.⁊ impetus.us. idē significant. Lucr. li.j. Quālibet in partem tradunt res ante ruuntq; impetib⁹ crebris. Sta. li. vij. the. Transiliunt campos aurigamq; impete vasto.

Impetigo.pe.p. fędatio cutis serpēs cū pruritu. quā alij scabiez siccā asperā ⁊ pminētē intelligūt: alij morbū similez scabiei squamosiz corpusq; dehonestatē. ab ipetu nomē deductum Seren⁹ fīvo vtiū ē qō ducit ab ipete nomē lr̄ matutina poteris cohibere saliua. ⁊ apud columellā li. v. scribit q; impetigines ⁊ scabies aceto ⁊ alumīe defricant in equis. Alij putāt eē volaticam. vez hmōi. fędatiōis cutis ⁊ ipetiginis. Lelsus scribit eē q̄uor gña. Ply. vitis albę viridis tusę succo ⁊ thure impetigines tollūtur Dicebat ⁊ impetix vt ait Festus. Et petigo q; vicina petat sese late summa cute dissundens.

Impetro.as.pe.cor. ex.in ⁊ patro. significat obtineo ⁊ quasi id quod cupio facio. vñ ⁊ perpetro. perficeo Ter. in ecy. videndum est ne minus pp iram hanc impetrez quod possim: aut ne faciam plus quod post minus me feciss satius sit.

Impiger. pe. cor. non piger sed strenuus ⁊ diligens. Tibul. impiger ęnea volitantis frater amoris. Li. Quis est tam impiger in scribendo q̄ ego:

Impsonale verbū dr qō non hz personas. cuius due sunt spēs. Nā q̄dā sūt ipersonalia vocis actiuę q̄dā passiuę. Ipersonaliū actiuę vocis q̄nq; gña esse dr̄: q̄ ini ⁊ finiūt. ⁊ a tertia persona quoz̄ūdā neutroz̄ū formant: vt a placeo fit placet ipersonale. Pzimę spēi sūt Benefit male fit: satisfit q̄ semp sunt ī personalia ⁊ ante exigunt ablatiū cū ꝓpositione ⁊ post dati uū vt adeo bñfit bōis. Secūde spēi sūt interest ⁊ refert quę añ gtūm ⁊ post infinitū bñt exceptis mei tui sui nr̄i ⁊ vestri. loco quoz̄ dicim⁹ mea tua sua nr̄a ⁊ vr̄a. ⁊ cuius a.um. ī quo tā ablto q̄ gto vti possumus: vt cuius vel cui⁹ interest dzare Tertię spēi sūt: libet plz liquet pz accidit euenit otingit suppetit cōstat ⁊ restat ⁊ vacat: q̄ bñt ante otūm: ⁊ post infinitū: vt mihi libet mori. Et lz q̄dā ex his ꝓsonalia sint tñ raro sūt in vsu nisi in tertijs psonis. Nō enī dicim⁹ Accido tibi: ⁊ tu accidis mihi: sed hoc accidit otingit euenit tibi. Quartę spēi sūt Decet dedecet iuuat deleetat opz: q̄ bñt añ actūz: ⁊ p⁹ infinitū vt religiosiz decet caste viuere. Quintę spēi. sūt Pgnitet tędet miseret piget pudet ⁊ semp sūt ipersonalia apō inniozes: ⁊ añ volūt actūm ⁊ post gtūm vel infinitū: vt me tędet peccator vl pecasse. Pzeter miseret qō vult post se gtūz tīn. Impsonale passiue vocis. formaf a tertia psona iuncta ur. vt legit legif. Et tā ab actiuis oīb⁹ q̄z a neutris acq̄sitiuis trāsitiuis ⁊ absolutis formaf: nec aliquē casum exigit ante: vt Itur staf Nam p primū Impersonalis est nullam certam psonam significare. Nec vllum casum hz post nisi qō a neutris acq̄siti uis: ⁊ absolutis descendunt vt Itur in antiquam syluam.

Impingo.is.egi. ipactū. ex in ⁊ pango significat impello ⁊ illido Li. li. iij. tus. qđ huic calix mulsi impingēdus ē vt plozare desinat. Impingendus dixit q̄si illidēdus ⁊ nolēti in gerēdus. Denotat. enī vim aliquā: vt apō Viero. Impegi nouissime ī danielē. Et apud Vir. Exanimata sequēs ipingeret agmina muris. Et in Ysaia. Impegim⁹ meridie q̄si i tenebzis Aliq̄n oponit ex in. ⁊ pingo. Plau. in cap. p ipono vsurpauit. Jubete huic crassas opedes ipigier. Aliq̄n ponit p Designo Vier. ad eusto. Ad oēm actū ad oēm incessuz manus ipingat crucē Aliq̄n p Inscribo. Ter. ī phor. Si tu illā attigeris sec⁹ q̄z dignū est liberam dicā tibi impingam iam grandem dixi de nipho. Lac. lib. vj. pro transfiguro posuit. Vis vero q̄ sapientiam querunt phiam in oculis impingit vti specie lucis exercet nequis comprehendat ac teneat veritatem.

Impinguo.as.pinguē.facio. Unde impinguatus legitur.

Impleo.es.cōstruit cū ablto vel gto. Vir. Impleuit q̄z mero pateram. Jdē implent veterisq̄z bacchi pinguisq̄z ferinę. q̄nq̄z additur ꝓpositio dicimus Impleui nauem de oī gñe frumēti. Lac. li. iiij. ⁊ insuper duodecim cophini dr̄ residuis fragmi nibus impleti. Huius compositum est Adimpleo.

Implexus inuolutus inexus. Ambr. Requirat. Jd vez sit non fabula p veris dicere: nō obscuris vera inuoluere: nō superfluis vel implexis atq̄z ambiguis occupare animum.

Implozo.as.pe.pro. auxilium posco. ⁊ prozie dr cum quis ī malis positus est. ⁊ cum miseratione auxiliari postulat.

Implano.a.pe.p. decipio. Lyzianus. si q̄s inq̄t putat se aliquid esse cū nō sit seipm iplanat. Hinc Implanator pro seductore

Impluo. Vide in dictione Pluo.

Impluuiū. inq̄t Var. locus in medio dom⁹ relictus vt recipiat lucez deorsum quo impluere solet. Alco. Impluuium locus sub cęlo in mediis ędibus vbi pluuia accipit. Festus impluuiū quo aqua impluit collecta de tecto. Ter. in Phor. Mōstra euenerunt mihi introijt in ędes alter alienus canis anguis per impluuium decidit de tegulis.

Impluuiam vestis erat qua sacerdotes per imbzem vtebantur Pluuiale nunc vulgo appellatur. Var. Salium quoq; sereno tempore impluuia amictum fuisse criminabant.

Impluuiatus colox pullus quasi fumato stillicidio implut⁹. impplutus vero pluuia madefactus dicitur.

Implico.as.pe.cor vide in dictione Plico.

Impolitia.ę. q̄si incuria. Hel. li. iiij. Si q̄s equestrem equū bēret gracilentum aut parum nitidum: visus ipolitię notabatur.

Impos. Vide in dictione compos.

Impono.pe.p supra pono. Vir. Moleq; ⁊ mōtes isup altos posuit. Et li. iiij. Vidit turicremis cū dona iponeret aris. Interdum iponere ē dare. Jdē. li. vij. Finēq; imponere curis,

Interdū inūgere vt Impono tibi hoc onus. ⁊ his modis cō
struīt cū actō. Cū otō vō sīgt decipere. Quintil. Fefellit me i
genit⁹ honestis causis glorie amor ꝑ spes tibi perpetuę laudis
ꝑposuit. Viero. in gñ. ⁊re inḋt ꝑposuisti mihi: Cū aūt dicim⁹
ꝑpono manū. sīgt pficio. Do. Imponīt manus rebus cū pfici
tur: id qō cęperit relinq̄tur cū ꝑfecte dimittīt. Uir. Impo
nit regina manū. ⁊ alibi. Atq̄ opere in medio defessa relinq̄t
Impostores oñr q̄ alios verbis pollicētibus decipiūt vel q̄ sup
ponendo malas merces hoies fallunt. ⁊ q̄ ita decipiūt impo
sturā facere oñr. Augu. in ꝑs. interꝑtatione. Nō pōt ars sine
ꝑpostura esse nō potest negocium sine fraude. Ulp. Digestis
de crīe stellionatus. Si quis imposturam fecerit aut colluſio
nem in necem alterius. stellionatus pōt appellari.
Impozco.as.pozcas in agro facio. Col. lib.ii. ⁊ similiter cū semē
crudo solo ingressērimus inarabimus: impozcatumq̄ occa
bimus Impozcator qui pozcas facit. est autem pozca quan
tum ad hoc terra eminens inter duos sulcos.
Impoztunus a.um.pen.pro. quod caret poztu. i. quiete vbi nul
lus poztus est. Uir. li. xi. Bellum impoztunum ciues cū gēte
deoz̄ inuictisq̄ viris gerimus. Hinc impoztunitas quę vt
Do. inquit neq̄ loci neq̄ tempozis habet commoditatem.
Impotens.pe.co. qui ab appetitibus vincīt. Li. Lepido. sin ista
par perditum hoīem in possessionem impotentissimi domi
natus restituta est. i. superbissimi ⁊ incontinentissimi.
Impotentia. plerūq̄ ibecillitatē significat. Interdum validaz
immoderatāq̄ potētiā. Li. li. v. tuſ. qui nihil metuant. nihil
agant: nil concupiscant: nulla impotentia efferātur. Nam in
qñq̄ auget. vnde tyrānus impotentissimus ꝺz a Quintil. de
cem viri quoz̄ p̄incipatus erat imoderatus. A Luuio impo
tentes oñi nūcupāt. ⁊ a Sene. ipotentiā fortune abscribitur
Sue. scribit Cęsarem edere solitū voces impotentię. Sisen
na. Lętitia nimia atq̄ impotentia animi commotus.
Impzecoz. pe. coz. ⁊ in bonum ⁊ in malum accipi solet. De quo i
dictione Pzecoz.
Impzimo. is. penultima coz. premendo īmitto: intus calco ob si
gno. vnde Impzessę littere obsignatę dicūtur. Li. li. j. tuſ. an
impzimi quasi cęram putamus animum.
Impzobus. pe. co. indignus. vnde ipzobitas. Li. ad Lęsa. li. j. De
bes odisse impzobitatē eius q̄ impudentissimum nomē de
legerit. interdum ꝺz petulās ptinax. Uirg. ⁊ plena coznix plu
uias vocat impzoba vocē. interdū Turpis. Plau. impzobio
rem non vidi faciem mulieris interdū lasciuus: ꝓteruꝰ astu
tus. Pacu. Nēo hoc puero impzobioz q̄cūq̄ vult suadet.
Impzolis. ⁊ ipzolis. pe. p. q̄ nondum in ciuitate ascriptus est.
Impzopero. as. pe. coz. vide in dictione Pzopero. impzoperuz
criminis expzobzatio.
Impzudens. non pzudens. aliquando etiā valde pzudens. Uir.
Nocuit nūq̄ impzudentibus imber.
Impudicus. pe. p. q̄ nō ē pudicus. i. castus a quo ipudicitia. Po
nīt qñq̄ etiā ꝓ temerario ⁊ ꝓ eo qui nullo pudoze ducitur.
Impudens. pe. coz. qui nullo pudoze ducitur. impudenter teme
re petulanter. inuerecunde.
Impudozatus qui est sine pudoze. Vier. ad eusto. Facies mere
tricis facta est tibi. impudozata es tu.
Impune. pe. p. aduerbiū est ⁊ fīgt sine pena vel sine dāno Aug.
lib. v. con. Impune se facere arbitrāt cū ipsa faciendi cecita
te puniant. Uir. lib. ii. ge. Et sepe alterius ramo ipune vide
mus vertere in alterius mutatāq̄ insita mala ferre pyrum.
Aliquando refert ad oēm effectū ⁊ significat sine vi: ⁊ effe
ctu: hoc est frustra. Apuleg. Impūe capitoliū ascēdi cum ne
mo esset. Ter. in Ecy. Impune istud optare tibi liz. Hoza. Ob
turem patulas impune legentibus aures.
Impunitas. quasi non punitio. Sal. Si quis indicasset de cōiu
ratione que cōtra rēp. facta erat ꝓmiū decreuere: seruo liber
tatem: ⁊ libero impunitatē eius rei ⁊ sestertioz ducēta millia
Imputo.as.pe.coz. Uide in dictione puto.
Imputatus. a.um. quod non est putatū hoc est amputatū. q̄uis
imputo in hac significatione non legatur. Ply. lib. xiiij. La
dez lege ex imputata vite libarij vina vijs nefas statuit rōne
excogitata vt putare cogerentur.
Impurus pe. pzo. gñaliter ꝓ improbo poni solet. Terē. in adel.
O hoīem ipurū. Et ipurus q̄ alieno vitio notat⁹ ē Li. lib. iiij.
de repub. Sz iuuētuti nr̄ę minīe audiēdus. q̄ppe si ita sensit
vt loquīt ē hō impurus. Itē ꝺz sordidus cōtaminatus. Idē
quā multis illuz ingenuis: q̄z multis mr̄ibus familias in illa
tętra atq̄ impura legatione vim attulisse existimatis.

In ꝓpositio ē q̄ ⁊ separi ⁊ poni solet. Seperata tam actō q̄z ab
latō deseruit. Sz cū actō iūgīt sīgt ꝓ vt erga vt bñ sentio in
rēp. Li. Lētulo. Nā b̄ senatus cōsulto i meā sn̄iaz facto. Uir.
Accipit i teucros aūz mētēq̄z bēignā. Qñq̄z aduersus vel cō
tra: vt i paricidū dico: ⁊ in tyrānū pugno. Ply. Cū mihi ser
mo in adulterū eēt. Uir. Quid meus eneas i te comittere tuꝰ
q̄d troes potuere: Qñq̄z itra. vt In nauem ingressus es. ⁊ in
domū pficiscor. Qñq̄z Ad. Uir. Impulit i latus. Qñq̄z sicut
sicuti. Aug. docet: vt sedet in amicū. i. sicut amic⁹. qñq̄z vsq̄
ad hūi. Bellū in tricesimū diē idixerāt. i. vsq̄z ad triginta di
es. Denotat qñq̄z q̄litatē ordinatiuā. vt Opus in dies crescit
Uir. Inq̄z dies auidū caput altius offert. qñq̄z idicat ꝑtinz
tpale: vt a mane i noctē. Idē. In lucē q̄z tulisset Jūgīt actō ꝓ
ablatō vt Uereor te i os laudare ꝓ i ore. Ter. in adel. In quē
exēpla fiēt. i. i quo. Jūgīt ēt actō cā ornatus. ⁊ verbū cū quo
ꝑponi deberet remanet sine ꝓpositiōe: vt iuado hostē. ⁊ mi
gratitudinis crimē incurristi Lic. vō dixit: Inodia hoīz in
currūt. Viero. Et īmisit i os meū cāticū nouū. Cū aūt iungīt
ablatō tūc hz eādē vtz quā apō grecos ꝺpi vt i vbe in tpe Et
aliqñ sīgt Inter. Uir. Pāthesilea furēs mediisq̄z i milib⁹ ar
det. aliqñ sīgt ꝓ vel ad vt hoc ē in re tua: hoc ē ꝓ vtilitate tua
vel ad vtilitatē tuā. Uir. in magno munere eyseus eē sui de
derat monumētū ⁊ pignus amoz̄is. i. ꝓ magno munere. Ali
qñ sīgt ꝓ vt apō apl'm. In quo gratificauit nos i dilecto fi
lio suo. i. ꝓ dilectū. Et illud. Locutus ē nobis i filio. Lōposita
quoq̄ variīs capitī modis. Nā mō ponīt ꝓ intra vel intro:
vt Ingredioz̄ iduco. Mō ō. vt iclamo insulto ipugno. Mō
intentiua ē. vt increpuit insonuit Uir. Turnus vt infractos
aduersō marte latinos. mō negatiua: seu primitiua vt igna
rus: iutilis. Mō sīgt supra vt imineo ipēdeo. Mō sine: vt i
ussu meo. Mō solēnitatē quādā importat. vt indico. is. qō
sīgt ritū solēni q̄cq̄ ꝓmulgo aut iubeo. Mō simplicis sui si
gnificationē seruat: ⁊ fīgt in loco. vt isum ipono. Mō ad lo
cū. vt ifero ipozto. Aliqñ ponīt ꝓ ptícula supuacua. vt No
sco crines incanaq̄z mēta. hz nōnūq̄z q̄litatē ad pel⁹ deterui
q̄z pendētē. vt quā semel iformes vidisse cyclopas. Nēmo enim
nullus forme iz male formę sīgt. Lōponīt q̄z i cū oibus liris
tā vocalib⁹ q̄z ꝺsonātibus. Sz qñ vocalibus iūgīt. vel o. d. f.
g. h. n. q. s. t. spremanet. n. vt iauris. ieo: iniicio. iops iuoco ico
do. induco. infero. ingero. inbibeo. innuo. ingro. insisto. intue
oz. qñ vō cū. b. m. ⁊. p. mutat. n. in. m. vt imbibo. imunis. ipo
no. Cum. l. ⁊. r. mutatur in. l. vel in. r. vt illudo. irruo.
Inachus pe. coz. ionis pater fuit ⁊ primꝰ q̄ apō argiuos regna
uit. A quo inachius a.um. vir. li. ii. ge. inachię uno pestē me
ditate iuuēce. Est ⁊ Iachus nomē fluuij achaię. Iachus ipa io
inachi filia ꝓnymicū femininū inachia regio q̄ io vocabaf
Inanis. pe. pzo. vacuus. Aug. lib. iij. cō. Pęc oīa non recedebāt
de oze eoz̄ sed sonotenus ⁊ strepitu linguę: cetez coz inane
veri. Ponīt qñq̄z inane ꝓ aere. Lac. Longum p inanere so
luit. qñq̄z ꝓ ocioso. Hoz. in Ser. in medio q̄ scripta foro reci
tent sunt multi q̄z̄q̄z laudantes suaue locus voci resonat con
clusus inanes. Sic ⁊ vacuus pro ocioso dicitur a Uirg. Le
tera que vacuas tenuissent carmina mentes.
Inanitas ⁊ inanitio ꝓ vacuitate. Plau. in Lif. mihi inanitate iā
dū itestia murmurāt. itē ꝓ vanitate. Si quidē ⁊ tunc ꝓ leui
qñq̄z sumīt. Uir. instabiles animos ludo prohibebis inani.
Inanio. is. iui. itū. vñ inanitus pe. p. q̄ō ē vacua Ply. li. xxv. coz
tex remāet hoc inanito medulla cadit. huius ꝓpositū ē crinā
nio. vñ Exinanire exinanite vsq̄z ad sūdamētū i ea inḋpo.
Inanesco. is. ianis fio. qō ab inanco. es. fieri certū est. Aug. lib.

ꝓ.cō.ē aliud tentatiōis malū quo ianeſcūt q̄ placēt ſibi de ſe.
Inanimus.a.um. q̄ nō hz aīam. Li.li.ij. of. que ergo ad vitam hoīum tuēdam ꝓtinent: ptim ſunt inanima vt aur̄ z argētū
Inareſco.is. vide in dictione Areſco.
Inauris ornamētum quod ab aure pendet. Nam in oriente de eis eſtimatur geſtare aurum in auribus.
Inaudio.is. vide ſupra in dictione Audio.
Inauro.as.er.in. z auro. Auro vō ab aurum fit z ſignificat Auro impleo vel oito.
Inauſpicato aduerbiū vſurpatum a veteribus cum aliquid eueniſſet alr q̄ q̄s veller. z inauſpicato ōz nō captatis auſpiciis Ter. in An. Vaud inauſpicato huc me appuli.
Inarime.pe.coz. inſula ē in mari tbuſco ab Arimis ſiue ppls ſue beluis. Scribit Ply. inarime mōtē fuiſſe q̄ terremotū paſſus alterā fudit ī ſitlā q̄. pchyta ab effuſiōe dicta ē. Ouid. inarimē pchytāq̄ legit. Siri⁹. Nō pchyte nō ardētē ſoztita typhoea inarime. z a ſtatione nauū ẽnee ēt ẽnaria dicta eſt.
Incero.as. aliquid cera tego. Perſius. Genua incerare deoꝛuꝫ.
Incāndeſcois. incandui. vide ſupra in dictione Candeo.
Incanto.as. figt verbis ſolis vel ēt rebus q̄buſdam adiunctis aliquid ſupra naturā molliоz. Ply. qui mala carmina incantaſſet. Dine incantatio z icātamētū. idē li. xx viij. valeant ne aliquid verba z incātamēta carminū. Pōt ēt incāto frequētatiuū ab incino. Sed quo ad ꝓmā ſignificationē huic verbo incanto contraria ſunt excanto z Recanto.
Incallidus per. oupler. ll. nō aſtutus Li. in arte veteri. ſed cum a ſummis viris maxime res adminiſtrarētur: arbitroꝛ alios fuiſſe non incallidos hoies q̄ ad paruas controuerſias ꝓmaꝛtoꝛum accederent. z li. iij. offi. in his tribus gñibus quoquo modo poſſunt non incallide tergi verſantur.
Incaleſco.is. incalui. valde calidus fio. Dierony. in lib. Peſter itaq̄ die ſeptimo cum rex bilarioꝛ z poſt nimiam potationē incaluiſſet mero.
Incaſſum. per oupler. ſſ. figt fruſtra. vide in dictione caſſes.
Incaſum per ſimpler. ſ. ſupinum eſt verbi incido cuꝫ a cado cōponitur de quo paulopoſt.
Incautus. vide ſupra in dictione Cautus.
Incido.is.pe.ꝑ. incidi ſum. ex in. z cedo quod eſt ferio ſeu ſeco. Vir. Atq̄ mala vites icidere falce nouellas. vñ Iciſus a.um. q̄ō mō figt ꝑ inciſionē ſcriptū. z dicimus Iciſę ſunt leges in ere vel in ęs. q̄ō ē otra vallā z eius ſequaces. Li. in oratione de ſignis. id nō modo cōſcripſerūt vez ēt in ere inciſum nobis tradiderūt. Ply. in pane. quę vos patres cōſcripti ne q̄ intercipere obliuio. z i publica acta mittēda z incidenda i ere cēſuiſtis. Siue. in Leſa. cū actō. Ac mox lege ī ęs inciſa. Mō Inciſum figt amiſſuꝫ Liui. li. uij. Itaq̄ ſpe ineiſa ꝓmiſſāq̄ ꝑdita dies adeſſet Appius moꝛtem ſibi conſciuit.
Inciſio. q̄ō inciſum eſt. Col. li. iij. Infra icīſionē z alligaturaꝫ falce acuta leuiter vitē vulnerato ex vtraq̄ ꝑte vt ex his poſt plagis humoꝛ defluat q̄ ex inciſione abundet.
Inciſura ipſa inciſio. inciſuꝛę ēt ōſr imanibus quę vulgo lineę vocantur. Ply. lib. vi. Contra longę eſſe vitę incuruos hūeri z in manu vna duas inſciſuras longas habentes.
Inciſuꝫ q̄ō oratores vocāt ſenſu nō expleto numero ꝛclūſū q̄ō pleriſq̄ pars mēbꝛi eē videt: vt Dom⁹ tibi deerat: at habebas. pecunia ſuparabat: at agebas. ſiūt aūt ſingulis ẽbis icīſa
Inciſim aduerbiū. ſignificat per inciſiones. Li. Hęc quidē duo binis pedibus inciſim: unde membratim dicere ſolebas.
Inciles. pe. pro. foſſę ad deducendam aquam de cōi riuo factę. Sūt. n. loca depreſſa ad latus fluminis q̄ z icilia ōñr. Et q̄ō incidant. Scidit enī lapis vel terra vñ ꝓmū aq̄ ex flumīe agi poſſit: quę admodū in ꝓſtinis frumētariis fieri videm⁹ Quod āt ad icile opponit aq̄ derivāde cōpillendęue ex flumine cauſa vulgo clauſa ōz: ſiue id ligneū ſit ſiue lapideum ſiue ex q̄libus alia mā ad cōtinendā trāſmittēdāq̄ aquā erogatiū deducat. Et latine Ulp. teſte ſeptū ōz. Itē Incile ōz loc⁹ ꝑ quod ꝓmū deducit ex quocūq̄ riuo aqua irrigādi cā.
Incilo.as.pe.pro. increpo vel improbo. Plau. Melius tū ē ita viuere ne quis noſtra incilet facta.
Incęduus. a. um. cū diph. q̄ō non cędit ur ex in z Lędus. Cato de re ruſ. Secundo loco hoꝛtus irriguus. Tertio ſalictum. Quarto oletū. Quinto pratū Sexto cāp⁹ frumētari⁹. Septimo ſylua cędua. Ser. Intonſi mōtes intonſi ſyluoſi incędui.
Incido. i. pe. coz. incidi incaſum. ex in z cado. Dia enī a cado cōpoſita ꝓferūt ſpinū cū a. ſicut cado. Quę vō a Ledo. ꝑ ferio mutāt. e. in. i. vt inſciſum reciſum. Vñ ab incido Icaſuꝫ icaſu rus. Ply. li. j. Sed ea accidiſſe nō q̄ hęc facta ſūt arbitroꝛ. verū ēt hęc ideo facta q̄ icaſura erāt illa. Eſt āt icidere q̄ſi caſu venire aut de ſpꝛouiſo labi ꝑſertim q̄ō ſtruīt cū actō mediāte in. vt incidit in latrones: incidi ī errozem. Li. Curioni. Nō in id reip. tēpoꝛis nō ſcideris ſz veneris. Incidere ergo a caſu vēire ē. Uenire vō certo iudicio z ſnia z ꝛſulto. q̄ō ipe Lice. ſubſequēs imediate declarat Iudicio enī tuo nō caſu in ipſuꝫ diſcrimen rerū ꝛtuliſti tribunatū tuū. Jungit q̄ō cum otō vt mihi incidit ſuſpitio. q̄ō Abſolute ponit: vt incidūt ſępe multę cauſę obiurgationes ēt nōnunq̄ incidunt neceſſarię. Et incidit. de vꝛoribus mētio. Inde incidit q̄ſtio Aliud ex alio icidit. In quib⁹ tñ intelligit datiuus. ſilr q̄ ex ponunt ſicut ſi datiuū haberēt. vt ſit icidit mētio caſu venit: vel oꝛta ē. ponit iterdū Incidere ꝑ Inſidere. Col. li. ij. iugū q̄ melius aptū cerucibus icidat. Liui. de. ij. bel. pu. Sagunti ruinę vtinā falſus vates ſim vt is capitibus incident.
Incedo. i. pe. ꝑ. ſi. ſſum. Ingredioꝛ. ſubeo: vt ſcribendi libido me iceſſit. Interdū icedere ē mature moze grauis viri: ſiue magnifice moze regū ire. Uir. Aſt ego q̄ diuum icedo regina iouiſq̄. Liu. li. ij. Ipſe en ille nr̄is decoꝛatus iſignib⁹ magnifice icedit. Sene. Tenero ac molli paſſu ſuſpēdim⁹ graduꝫ: nec ambulam⁹ ſz icedimus. Aliq̄ō figt ſimplr ire. Col. lib. vi. Trāſiuerſus rurſus laxioꝛa ſpatia faciāt q̄ vl foſſoꝛ vl aratoꝛ icedat. Liui. de. ij. bel. pu. Cū ignis ꝓma luce motis ſegnib⁹ agmē incederet. Dine iceſſus quo ad poſterioꝛa ſignificata.
Inceſſo. is. ſſi. vel iui. a ſupino verbi incedo formatū figt Accuſo moleſto: ad irā cōcito ōſi laceſſo. z cōſtruīt cū actō. Lact. in iij. q̄d ergo te magiſtra illa vitę docuit an vt potētiſſimuꝫ cōſulē maledictis inceſſare. eūq̄ hoſtē patrię venenatis oratiōnib⁹ faceres. Hiero. Aliquo mō vel aliq̄ō expugnaē q̄ de vndiq̄ inceſſiē. i. ꝑetiē. Uer diſtinguendū de inceſſit q̄ō ab Incedo z q̄ō ab inceſſo ſit: Nā ab Incedo. Inceſſit me cupiditas ſicut z mihi inceſſit cupiditas dicere licet z tūc ſignificat ingredioꝛ ſiue inuado. Liuius. lib. primo. Timoꝛ deinde pres iceſſit ne ciuitatę ſine impio vis aliq̄ externa adoꝛeret. Et iterū perfectis pr̄is mādatis cupito inceſſit aīo iuuenū ſcitandi ad quē eoꝛ regnū romanū eſſet venturū. Val. max. otō uiꝛit. Nec mihi cūcta cōplectendi cupido iceſſit. Ter. i adel. cū actō mediāte in. Noua inquit nūc religio ī te iſtęc inceſſit. Aliq̄ō ponit ſine otō vel actō. exꝛeſſo z figt ingruuo Col. li. ij. Si vō ꝓcellę ventoꝛ aut turbines inceſſerit maioꝛ pars terrā defluit. Idē cū otō poſuit cū inq̄t: Fame ſi ſterilitas annoꝛū inceſſit hoibus cōmode ꝓpulſat. interdū ſignificat ingredioꝛ Idē libꝛo. iij. Et cum autūnus inceſſerit anteq̄ frigus cacumina adurat oīa folio decerpere expediet.
Incertus. dubius. Plau. i pſeu. Certa amittim⁹ oū ĩcerta petim⁹
Incerto. as. incretum ſeu dubiū reddo. Idem i epid. Longa dies meum ĩcertat animum. Cōponit enī ex ī z certo: quod ē in aīo certo nam cū quis dubitat ſecum animo certat.
Incerno. is. ſicut z cerno ſignificat cribꝛo. Unde incerniculum.
Incernicula cribꝛi q̄bus frumēta purgantur anteq̄ molantur. Ply. li. viij. Decretum fecere quo caueret ne frumentarii negociatoꝛes ab incerniculis eum arcerent Ca. Cribꝛum vnū incerniculum: ſecurim vnam: ſcānum vnum.
Inceſtus. us. z iceſtū vſu ōz flagitiū i affines admiſſuꝫ. ex ī z ceſtus q̄ſi ſine ceſto. i. vinculo. vt Lac. grāmatic⁹ ſup. li. ij. the. teſtat. Leſt⁹ aūt ē cingulū veneris quo vtebat ad honeſtas nuptias q̄ſi cui ceſtos ñ fuerit adhīta. Ideo iceſtū q̄ō a ſacrato illo veneris cīgulo nō ferē. Hac enī cinctura cōiuges deuinciri putarūt vt cōcoꝛdes inuita viuerēt. Mar. Sume cytheriaco medicatū nectare ceſton iuſſit amatoꝛem baltheus iſte iouem. Ser. docet inceſtum eſſe quācūq̄ pollutionem.

Incestu s.a.um. idem est qđ pollutus ꝓper. Scilicet incesti retrix regina canopi.
Incestuosus qui incestum commisit.
Incesto.as.polluo.Sue. in Tibe. Triplici serte cõnexi inuicem incestarent.Uirg.Totamq incestat funere classem.
Incuno.is.pe.coꝛ.significat super siue inter cano.ꝓper. Seu varios incinit oze modos.Hel. Creditum hoc est a plerisq Ischiadici cũ maxime doleant tum si modulis leuibus tibicen incinat minui dolozes. Dinc fit frequentatiuum Jneanto.as.de quo supza.
Incentio.onis,cantio seu cantilena.Hel. docet plurimis hominum mozbis medicinam fuisse incentiones tibiarum.
Incentiuus. a. um. vt Tibia incentiua apud Uarronem que a dextra canit: sicut succentiua que a sinistra succinit.
Incito as. pe. coꝛ.frequentatiuum est verbi incio is. Cio vo cõmoueo significat.incitare ergo est frequenter : seu valde: in tusue citare. vnde ꝛ ꝓ o irritare ꝓuocare sumitur.
Incitabulum incitamen ꝛ Incitamentum. idem significãt Hel. Fomes atq incitabulum virtutis.
Inciens.dicitur ꝓpinqua partui.q fętus eius sit incitatus.
Incitas.pe.coꝛ.quasi paupertas ꝛ indigitas.ꝓlau.ꝓfecto ad incitatem lenonem rediget si eas adduxerit.
Incitega.pe. ꝓo.machinula in quam amphoza vini cõstitueba tur vnde vina subinde in conuiuia subministrarentur.
Includo.is.pe,.p.intus claudo.Uir.Inclusos vtero danaos
Incipio.is.pe.coꝛ.ex in.ꝛ capio.figt inchoo. vñ inceptũ qđ ꝛ ceptũ ꝺz.vocat qz verbũ famulariũ: qz infinitis cũ ꝺbus iungi tur famulari videat Seruat enĩ eoꝝ cõstructionez vt incipio timere deum.Tu incipis eẽ ꝑbus. Ille incipit doceri a ꝑcepto re.Illum incipit tedere labozis. ꝓt tũ eẽ fine ĩfinito. ꝓlau. in ca. quãdiu id scĩn ẽ hic annus incipit vigesimus. Aliqñ cuz ablto ponit.ꝓly.li.xiiij.vñ aũt potius incipiemus q̃ a vitibus.Sũt ꝛ alia famularia.s.desino volo. possuz debeo queo soleo consuesco audeo quę etiam fine infinito eẽ pñt: vt audeo magnum facinus.possum multa ꝛ hmõi.iuue. Aude ali quid brenius giaris ꝛ carcere dignum si vis esse aliquid.
Incito.as.frequentatiuum est ab incipio.
Inclamo as.pe.ꝓo.ꝺtra clamo.ꝓlau.in afia.Nimia egre risuz cõtinui vbi hospitẽ inclamauit q̃ se absente mihi fidẽ habe re noluisse.aliqñ inclamare ẽ maledictis ꝛ cõuicijs insectari reprehendere. Jdẽ i Sti.Tuos ĩclama: tui delinquunt Oui. li.ij.fas.Fit sontis inclamat comites ꝛ lumina poscit.Aliqñ i trouocare.Ual.max.li.j.ꝓterritus deinde tam tętro viso ꝛ noie bozrẽdo seruos inclamauit: scisciatusq ẽ si quẽ talis habitus aut intrantem cubiculum: aut exeuntez vidissent.
Inclęmentia.ouritas.Uir. Uez inclęmentia diuum bas euertit opes.Huius contraria est clęmentia.
Inclęmẽter ourę aspere:ꝓlau.i Amb. Iterũ hic iã ĩmo iclemẽ ter dicit atq id fine malo.Liui.li.iij. Queso inqt Api ꝓmũ ignosce patrio doloꝛi si qđ inclęmẽtius in te sum inuectus.
Inclino.as.pe,.p.inflecto.Juue.atq ipsos ẽt inclinare maritos Uñ inclinatus ꝓo ꝑfundo ponit.Ambr.Dũ iclinatissimos aquarum gurgites scrutoz aerios non respeꝛi volatus.
Inclytus.pe.coꝛ.cum.y. ꝑsilon. idem est quod glozioſus.Componit enĩ ex ευ ꝛ κλύτος qđ clarũ significat ꝛ glozioſum.
Incoctile.pe.coꝛ.gneũ vas:in quo stãnũ liquefactum delibutuz est.vt ędulijs sapozem gratozem reddat ꝓly.Albũ conquirtur ęris operibus galliarũ inuentio: ita vt vix discerni queat ab argento:eaq incoctilia vocant.
Incęnatus non cęnatus q̃uis inceno.as.non legatoz.Cato ꝺ re rus.. Bibat aquam mulsam: cubet incęnatus:postea manebat succum.ꝓlau.in ꝓseu.Jt incęnatus cubitum.
Incogitans temerarius imꝑobus non cogitans.Ter.in ꝓhoz Quod nisi fuissem incogitans ita expectarez vt par fuit. ꝛ uterum.Adeon te esse incogitantem atq imꝑudentez phędria vt phaleratis dictis seducas mę?
Incogitabilis: qui nõ solet cogitare cũ qđ rerũ gerit.ꝓlau.i mili.Te obsecro ꝑ deos atq boies.Et ifra. Nũc demũ scio ne fuisse excoꝛdẽ cęcũ incogitabilẽ.Lact.li.j.Qui deos colunt interdũ videri solent tam cęci:tam incogitabiles tam ercondes
Incognitus non cognitus.Sal.in.Jug. Ne quid de absente incognita causa statuatis.
Incolo.is.pe.coꝛ.intus bito.Li. lib.j. tuſ.Ubi sunt ergo ij quos miseros dicis:aut quẽ locũ incolit?Hic incola,ę,sicut ab Accolo.Accola q̃ sic ab iuicẽ seperant q Accola sit qđ aliqđ locũ idest iuxta aliqđ locũ habitat Liui.lib.j.Pastoz accola eius loci nomine Lacus ferox viribus. Nec refert in suo an in alieno.vt Accola vulturni:accola padi.Uir.li.vij. Amnis qz vadosi accola vulturni. Incola vo qđ in aliena vel vrbe rephabitat q̃si ciuis aut municeps.ꝓly.Quod eoꝝ montiũ incolę facere consueuerunt.Li.li.of.Peregrini ꝛ incolę officiũ est nihil ꝑter negociũ suũ agere nec eẽ i aliena rep.curiosiz Aug. in ꝑs.expositione.Jncoloze peregrinari est. Incolę vsiz qui habitant in patria nõ sua.Põpo.iureco.scribit.Incolã eẽ q in aliq regione domicilijũ cõtulit qđ greci paręcon appellant nec tñ q i oppido mozant incolę sũt: sed q ẽt in alicuius oppidi finib? ita agrũ hñt: vt intra eũ se q̃si in aliquã sedẽ recipiant.iđlirnus q̃si aduena ẽ ꝛ peregrinus qui in alienas edes aliẽq ꝑdia ex ꝺducto habitat siue i vrbe siue ruri.Li.in phil. at vo te inquilino nõ dño personabãt oĩa vocibus ebziozz. Uñ inquilinus ꝑbri vel odij cã q̃s appellat q̃si domũ ꝑpriaz nõ hẽat.Sal.M.tullius inquilin? ciuis vrbis rome Qui ãt inqlin? cęnacula locãt a iurisco.dñr facere cęnaculariã. Do nit tñ qñq ꝑ habitatoze.Aug.li.v.cõ.Lõgregatis inqlinis foꝛi tanq furẽ mãifestũ se cõꝓhẽdisse gloriant.Mar.vicinus nouio vel inqlinus fit si q̃s nouium videre non vult.
Inchoo.as.a Lohũ qđ mũduz significat. vñ subtractũ ẽ inchoare,ꝑ incipere Uir.Te fine nil altũ mens inchoat.qđq perficere.Jdẽ.li.vj.Tũc stygio regi nocturnas inchoat aras.Ab i choo fit inchoatuus.a.um. vñ ĩchoatiua verba vel a cabos
Inchoatiua verba vulgo dicta sũt q̃ in sco desinũt.Sz hęc vt a ꝓisc. dissẽtiã augmentatiua magis appellare libet. qñ augmẽtũ nõ inchoationẽ significẽt: vt calesco: frigesco:quoꝝ alterfigt calidus fio:alter frigidus. Aliqñ tñ cõpatiue.i.maioꝛi ci augmẽtatione sumunt.vt q̃ sozdet sozdescat adhuc.i. sozdioꝛ fiat.Uir. Sin in processu cepit crudescere mozbus.vbi Ser.exponit crudescere validioꝛ fieri.Jdẽ egrescitq medẽdo.Exponit inter medendũ fit egrioz.ẽ illud Lac. Nesira ĩualuerit.i.validioza fiat.aliqñ cõparatio apponit.Terẽ. in beau. Nam mihi quotidie augescit magis ꝺ filio egritudo. Uir.li.vij.quã magis effuso crudescũt sanguine pugnę.qđ aũt significẽt incremẽtũ interptũ auctoꝛũqz idoneoꝛũ auctoritate fit ꝛ rõne pbãdũ duxi. Nonius in ꝓiscis dictionib? albicat cãdicat exalbescit.ꝓpurascit:purpureũ fit.Lice.li. ij.acad.qđ mare nõne cęruleũ:aut eius vnda cuz ẽ pulsa remis purpurascit. Nigidius.Dicemus q̃ vetustate deterioza fiũt vetustescere inueterescere q̃ melioza.Do. in Eyrę prologo. Nouas q exactas feci vt in veteresceret ait.Inueteresceret in cõsuetudinẽ veniret spectarec. amarẽt. Et in anvab.perij.boc malũ integrascit exponit. Integrat qđ ĩstaurat.Silr apud Uir.li.ij.He.eiaqz dissiliũt vuldo vetesqz rigescũt.Seruius. Rigescũt:durãt.Festus. Re mozbescat: in mozbũ recidat.ꝛ obberbescere herbã icrescere.Li.li.iiij.tuſ. deferuescere ꝑ decrescere expõit.aut rogãdi. inqt ozandus sunt vt si quã hñt vlcisscẽdi vi differant in tps dum deferuescat ira deferuescere ãt decrescere figt ardoꝛẽ ai ĩuita rõe excitatũ.ex quo illud laudat archytę qui cũ villico factus esset iratioꝛ.quo te mõ inqt accepissez ni irat? esses. Jdẽ ꝑ Marcello.Nisil ope ꝛ manu factũ qđ nõ aliqñ cõficiat ꝛ ꝺsumat vetustas.at vo ĥ tua iustitia ꝛ lenitas flozescet quotidie magis.quis interptet vt florescit incipit florida fieri cũ quotidie Cesaris lenitas magis flozida fieret:Si quotidie magis id fiebat ꝑfecto ista ꝺtinuatio dierũ dũ hoc fieret iazab initio rez inchoatã semel fuisse nõ quotidie incipi apte demonstrat.Similiter.Ter.i beau. Nã mihi quotidie augescit magis de filio egritudo. Li.etiã in Cato. Jta sensim sine sensu ętas senescit nec subito frągit sz diurnitate extinguit:si ętas sensim senescit.an sensim incipit semp senescere;si ita est: er

go plus mulies ista inchoatio fiet. ⁊ sic totiens definet fieri sẽ nex quotiẽs sensim senescet. sed qñ ab initio quo cepit senex fieri nũq̃ oio desiit fieri senex pz q̃ senesco figt senex fio nõ incipio fieri senex. simile est illud Lac. li. vij. quos aũt morb⁹ interimit spũs diutius exhalant vt paulatim frigescentibus mẽbris aĩa effletur. Ambr. libro. Dera. phœnice aue sic inq̃t. De cuius carnis humore vermis exurgit paulatim q̃z adolescit. ac processu statuti tẽporis induit alarũ remigia. Ply. lib. quoq̃z. xvj. de otru rose paulatim inq̃t rubescẽs debiscit. quo pacto rubescẽs significare potest incipiens fieri vel esse rubra: si paulatim rubescit: nunquid totiens incipit esse vel fieri rubra: quotiens paulatim rubescit: si ita est: q̃ tñ nõ ẽ totiens quoq̃z necesse erit eam desinere fieri vel eẽ rubram vt possit incipere fieri vel eẽ rubra. sed non recte dicere possumus Incipit eẽ vel fieri rubra cũ iam mediocriter vel paruz rubra facta sit. quapropter in huc. sepe tener nr̃is ab ouilib⁹ suet agnus. dicit ser. Nemo vnq̃ ⁊ eandem rẽ sepe inchoat. hoc ẽ nõ dr̃ ichoare qñ id ꝑsequẽdo sepe facit. q̃ idẽ Ply. li. xxij. ostẽdit. In sicilia q̃dem circa Messanã ⁊ Milas hyeme in totũ arescũt fontes. estate exundat: Si in totuz hyeme arescunt certe nõ partĩ siccanť vt ichoatio acrescẽdit ex parte ꝛtelligi possit. ꝓterea si ista v̄ba inchoationem significarẽt q̃d opus eẽt poetas oratores historiacosq̃z illis vel cepit vel incipio addere: nõ enĩ putãdũ ẽ tã excellẽtes viros temere ꝛ cõsulto id effecisse nulla eos ꝓsertĩ vrgẽte cã iũgimus autem hec duo verba istis verbis in sco terminatis sicut ⁊ aliis cuz aliq̃d inchoari significare volumus q̃ ex hoc potissimũ inuẽta eẽ intelligim⁹ vt ꝓdictis verbis ⁊ oibus aliis iũgi possent cũ eis inchoationẽ designari necesse foret. q̃ nõ fieret siex se inchoationẽ significarẽt. quare Uir. dixit. Sin ĩ ꝓcessu cẽpit crudescere morbus. Col. li. vij. Decimo tamẽ anno tẽpora cauerĩ incipiũt ⁊ supercilia: nõnũq̃z canescere ⁊ dẽtes prominere. Et li. vj. Lytiuz cũ aridũ facere voles circa mensem septẽbrẽ: vbi semẽ eĩ⁹ gradescẽ incipiet cedito pauciscz horis dũ frescat in sole hẽto. Et li. xij. Oleũ fit optimuz ex varia oliua cũ incipit nigrescere. Jtez ibi. Atq̃z vbi cõualescere cẽperũt adiecta humo ieremẽta eoz ꝓsequẽda sunt. Et rursus. Nõ añ legẽdũ ẽ q̃z cum maturescere ceperit. Cato de re rus. Et vbi pumũ incipiũt hiscere tũ legi oportet. Ply. li. xj. Et cũ mella ceperint maturescere abigũt eos. Idẽ li. vij. Samara colligẽda ẽ circa martias calẽdas cũ flauescere ĩcipit. Cęsar in cõ. Cũ maturescere frumẽta inciperent. Lac. li. iij. Cũ pzmũ adolescere cepit. Et li. vij. de roma loquẽs. Cũq̃z eẽ adolescentia eĩ⁹ fine punici belli terminata: tũ demũq̃ ꝑfirmatis viribꝰ cepisse iuuenescere. Piero. li. j. ℟. Et cũ de nocte surrexeritis ⁊ cęperit illucescẽ pgite. Hel. Jã enĩ fama virtusq̃z felicitatis romanę apũd exteras gentes enitescere inceptabat Li. de na. deoꝝ. Jn his aĩantibus q̃ lacte alunť oĩs fere cibꝰ matrũ lactescere incipit. Et alibi dixit oratione suã canescere cepisse. Salustius ⁊ in ugur. Sz vbi dies clarescere cepit. Idẽ in Latil. postq̃z diuitie bonoꝝ eẽ cępere: ⁊ eas gloria imperiũ potẽtia sequebať: bebescẽť virtus pauptas. pbro babere inocẽtia ꝑ maliuolẽtia duci cepit Hec extrema a me posita sũt q̃ nonnullos q̃ĩter doctissimos habiti sũt asserẽtis verba in sco finita raro ⁊ ilicẽtia latini sermonis iungi cũ v̄bo ĩcipio cũ ⁊ alia pmulta reperianť quę ꝓtermittẽda duxi ne in manus q̃ par sit volumẽ excrescęret. Quiescãt igiť oẽs qui ea verba inchoatiua appellari qñ tot tantozũq̃z interꝓtuz atq̃z auctoꝝ snĩs refragari nõ licet. Formanť hec verba vt plurimũ a verbis neutris secũdę ꝛiugationis a secũda psona iuncta co syllaba vt Albeo es. albesco caleo. es. calesco. Quędaz tñ ab actiuis vel neutris trãsitiuis deducunť q̃ passiuã nihilominus significationẽ innatã hñt sicut illa q̃ a neutris secũdę coniugationis sunt: vt augesco ab Augeo. Integrasco ab Jntegro. Sanesco a sano a in e mutata. Siccesco. Luruesco. Mollesco Macesco Maturesco Dilaresco Hrauesco Hrãdesco: quę tametsi a noĩbus venire posse videanť tñ a verbis eoꝝ vel actiuis vel neutris trãsitiuis ferme. Dia magis crepo. Quędã vo questionib⁹ formari cõuenit vt Mitesco Dulcesco Crudesco ⁊ Sterilesco Lapidesco Rarefco Crebrescо. Sunt ẽt quędã ambigua: ⁊ varia quę significationẽ passiuaz habentinnatã ⁊ a neutris veniũt. Nihilominꝰ etiaz actiuam habere reperiunť: vt Horresco perhorresco. Virg. Nec tumenseraruz morsus horresce futuros. Alia sunt quę pzmitiuoꝝ significationẽ hñt. Ut labasco Extimesco. pertimesco Abhorresco. Dormisco. Presentisco. Lõticesco. Prę scisco Recisisco. Assisco. ⁊ Lõscisco ⁊ si qua sunt alia. Alia terminanť in sco licet nõ sint derivatiua vt posco disco glisco offusco ineſco. Sciẽdũ ẽt q̃ hęc verba de q̃bus agimus hñt ꝑteritũ perfectũ q̃uis multi negẽt. sed fallunť qñ cũ pzmitiuis eoꝝ aut ea ꝛmunia hñt aut certe mutuo ab illis accipiunt q̃ vsi. in verbis Assisco ⁊ desisco nõ dissimulauit. Assisco inq̃t assciui. itũ. Ubi Liuij exẽplũ ponit. Desitũ ab romanis Postea vo subit. ⁊ notãdũ q̃ ab ichoatiuo. Scisco Assisco ⁊ desisco cõposita pzmitiui. i. scio habuerũt ꝑteritũ. Secũdũ vo rectã ꝓportionẽ debẽt eoꝝ quoq̃z ꝑterita assisco ⁊ desisco eẽ. ecce Pisciarius dedit ꝑteritũ pzmitiui assisco ⁊ desisco. Jnchoatiuũ Scisco appellãs cũ tñ ichoatiuuz nõ sit neq̃z hẽat figãtionẽ vbor in sco definentiũ. Diomedes q̃z ꝑteritũ oĩdit adolesco. Adolesco inq̃t adoleui facit. Uir. Mox cũ matura adoleuerit ętas. Col. li. ij. Sz hoc idẽ semẽ cilicię syrięq̃z regionib⁹ ipse vidi mẽse iuno iulioq̃z conseri ⁊ pauctũnũ cũ pmaturuit colligi. A pmaturesco ẽ. Sigt enĩz pmaturũ factũ ẽ ⁊. li. x. At circa calẽdas martias locis aprĩcis licet porrũ si iaz ingrãduit trãsferre. Ab ingrãdesco ẽ nõ ab ĩ grãdeo q̃ nescio si iueniať: nec si inueniret ab eo eẽt: q̃z Ingrãduit grãde factũ ẽ figt nõ aũt grãde fuit: q̃ significaret si ab Ingrandeo esset. sz sensui nõ occurret. Sal. Di postq̃z cõuenerunt in vna mœnia dispari gñe dissimili lingua alij alio more viuẽtis ĩcredibile memoratu ẽ q̃z facile coaluerũt. Dic coaluerũt nõ ẽ ꝑteritũ coalo neq̃z coalco: q̃ nõ puto reperiri A coalo eẽ ñ pot q̃ significatio actĩa repugnaret sensui orõnis ergo ĩ ea ẽ q̃: coalesco q̃ cõcrescо figt. Lac. lib. v. Quin ĩmo si q̃ illis fiducia ẽ vel i pbia vel in eloquẽtia armentse: ac refellãt hęc nr̃a si pñt: cõgrediant omnus ⁊ singula quę q̃z discutiãt. decet eos suscipere defensionẽ deoꝝ suoꝝ: ne si nr̃a inualuerint vti quotidie inalescũt cũ delubris suis ac lubdibriis deserant. Jnualuerint validiora fiant ab Jnualesco. qñ subdiť: vt quotidie inualescunt. Quinti. lib. v. Jnsti. ora. Jã illa flamma q̃ magna ogerie conualuerat diductis q̃bus alebať cõcidet. figt. cõcreuerat siue valida fcã erat nõ valida fuerat. a cõualesco ẽ: nõ a cõualeo. Peccauit interꝑs nr̃i tpis cũ inquit. Surdaster q̃ pax audit. Dic obsurdeo. Lice. li. vj. de rep. Doc sonitu oĩs fere cõpletę aures boiuz obsurduerũt Dic obsurduerũt figt surdę factę sunt ab obsurdesco. nõ aũt surdę fuerũt ab absurdeo q̃si nõ ãpli⁹ surdę tũc fozet. Hmodo oĩa ꝑterita pfecta eiusmõi iterꝑtãda sũt. Et si ambigua videbunť disquirẽdũ erit an a pmitiuis: vel derivatiuis veniant q̃ figo ⁊ res de q̃ tractabit ꝛmonebũt. Pñt nihilominꝰ sic discerni. Ut si dicã Canui ꝑ canus factꝰ sum tũc a caneſco erit. Si vo dixero hęc vestis canuit ꝑ cana fuit. q̃ ampliꝰ cana nõ fit. vt si eã pullã fecerit. tunc a caneo erit. Silr hęc arbor flouit si de tpe quo flozida fuit loq̃r tũc a flozeo erit. Sin eã flozidaz factã eẽ itelligi voluero. a flozesco sumeť. Doc. n. flozida facta est significabit. Illud vo flozida fuit. Nã q̃ ipsa pmitiua q̃si rẽ pfectã in se hñt: vt flozeo: q̃ flozidus sum siue in floze sum figt tõ in ꝑterito eius flozui illa eiusmodi pfectione caret. q̃m ꝑterita ẽ: eo q̃ tũc flozui in floze fui figt ⁊ nõ est amplius flozidus: Derivatiua vo vt Flozesco rem impfectã demonstrant q̃uis augumentatiuam habeãt. i. flozidus fio ideo illã in ꝓterito pfecto pficiũt: vt flozui. i. flozidus factꝰ sum: ⁊ eam tum perfectam in se habere declarant.

Incolatus. us. ipsa habitatio seu tempus quo quis in aliquo loco habitat vt inde discessurus sit vt Deus mihi quia incolatꝰ meus prolongatus est.

Incolumis. pe. co. Uide in dictione Columis. Usi Incolumitas que est vt Li. iquit salutis tuta atq̃z integra conseruatio.

Incomitatus. participium compositum: ex in ⁊ comitatus lz in-

comitor non legatur. Amb. Est itaq; fortitudo velut excellior ceteris sed nunq; incomitata virtus.

Incommodo.as. pe. cor. noceo seu damnum infero. vide in dictione. Commodo.

Incommune. equaliter. in equali. Teren. in an. Id te ozo in cõmune. vt consulas.

Incongelabile: quod non põt congelari: Hel. Cur fluuior & fontium aque gelu durentur: mare omne incongelabile fit.

Incõprehẽsus non comphẽsus. Lac. lib. iij. Intellexit nulla humano studio posse ad sapiẽtiã pueniri: & iõ non oportere in comprehensę atq; imperfecte rei perfectum nomen imponi.

Incõciliari. accusari in concilium vocari plautina dictio quem admodum Inforari. i. in forum vocari.

Incõcussus q̃ nõ ocutiẽ. Lac. li. de ira dei. Pronus est lapsus et facilis ad ruinam nisi pedes inconcussa stabilitate frigantur.

Inconcinnus per duplex. nn. incongruus. Cinnus. enim plurimorum commixtio est.

Inconditus. pe. cor. ex in & cõditus qõ a cõdio. fit. idez ẽ qõ insipidus.

Inconsultus nomẽ sumit ꝑ imprudẽti & q̃si nullius cõsilij. Li. pro Deiotaro. Nõ inconsultus & temerarius hęc nõ videbat Quintil. O inconsultã & muliebrẽ semp amentiã. i. imprudẽtem & inconsideratã. Sal. Inconsulte ac veluti per demẽtiaz cuncta simul agebãt. Q̃n vo participiũ est. & accipitur ꝑ eo a quo cõsilium nõ est petitum Var. Eteni inscio atq; incõsulto dño serui sępe ex agro discedunt. Sic dicimus Inconsultus medicus ad egrotum venit. i. a quo consiliũ nemo petijt.

Interdũ accipitur ꝑ eo q̃ cum quereret cõsilium nõ accepit. q̃si pro indigno habitus. Uir. Inconsulti abeunt: sedẽq; odore sibyllę. Dr & inconsultus. tus. Plau. in Tri. Quia rure dum sum ego vno sex dies me absente atq; inscienter inconsultu meo ędes vęnales base inscribit litteris.

Incõsultus. pe. pro. non consultus. Piero. ad Eusto. Consuant tunicas qui inconsutam desur sum tunicã perdiderũt: quos vagitus delectat infantium.

Inconsutilis penultima correpta non consutilis vt vestis in cõsutilis que simul sui non potest.

Inconsideratus qui non considerat. Lac. li. j. Nemo est tã incõsideratus qui non intelligat fuisse mortales.

Incoro. as. in coram sedeo. Pacu. Adeo incoranti mihi pes obstupuerat.

Incredibile: non credibile. Terẽ. in phor. Incredibile est quantum herum anteo sapientia. Et incredibile dicit̃ maximum quod vir credi possit. Idem in eadẽ. Quia pręter spem atq; incredibile hoc mihi obtigit.

Increpo. as. pe. cor. pui. itũ. figt sono. Uir. lib. viij. At turba terribilẽ sonitũ ꝑcul ere canor increpuit. Piero. in li. numerorũ si ne actõ dixit. Lũcq; increpueris tubis cõgregabitur ad te ois turba. Idez sine aliquo casu a parte post. Si aũt plixior atq; cõcisus clãgor increpuerit mouebũt castra ꝑmi. Dicim⁹ ergo Tuba increpuit sonũ. Tuba siue sonus increpuit. & Ego increpui tuba. Per trãslationẽ increpare ponit̃ ꝑ repndere: sed cũ crepitu & verbor pedũe strepitu. Hoc ẽ ꝺ aliquẽ crepãdo & strepẽdo isurgere. q; tũc increpui & increpaui. pteritũ facit. Piero. i gen. Et increpauit eũ pr eius. Idẽ increpuerũt me renes mei. Itẽ pro incitare. Turpil. Agetu hymenęum increpa.

Increpito. as. penultima correpta frequentatiuum. Uirg. lib. x. Hostis amare quid increpitas?

Increatus non creatus. Lact. li. j. Unus ꝺeus qui solus principatur: isq; amplissimus increatus.

Incresco. is. valde siue magis cresco. Liui. li. j. Carcer ad terrẽ increscentis audacię media vrbe iminens foro edificatur Quin. lib. viij. Hoc gñs increscit ac fit manifestus si amplioza verba cũ ipsis noib⁹ ꝑ q̃b⁹ ea posituri sumus oserãt. vt Li. in ver. Non enĩ furẽ sed raptorẽ: nõ adulterũ q; expugnatorẽ pudicitię: nõ sacrilegũ q; hostẽ sacror religionũq;. Nõ scarũ sed crudelissimũ carnificẽ cuiũ sociorũq; in vim inducẽ adduxim⁹. Illo. n. mõ vt fit multũ hoc ẽt plus vt efficit.

Incrementum. ab Incresco. Quin. quattuor tñ maxime generibus video constare amplificationem. incremento comparatione rõcinatione: cõgeries incrementũ est potentissimũ eaz magna etiam videntur que inferiora sunt.

Incubo. as. pe. cor. & Incũbo. is. ambo a cubo. componunt̃. Primũ seruat analogiã sui simplicis vt fit semp primę cõiugationis. Alter recipit. m. & trãsit ad tertiã ambo tñ incubui & supinũ incubitũ faciũt. & significatione cõueniũt. Est ãt incubare instare inniti insidere inhęrere: & otõ semp iũgit̃. Uir. Ponto nox incubat atra. Quin. li. x. qui ãt sciuerit quo queq; sint mõ dicẽda nisi tanq; in ꝓcintu paratã q̃dẽ ad oẽs casus habuerit eloquẽtiã velut thesauris clausis icubabit̃. Li. in Timeũ Platõis. q̃ ois aiantes oplectit̃: id nõ ꝓt cẽ cũ alio. Rursus. n. alĩ⁹ aians q̃ eũ cõtineat sit: necesse ẽ. Incubamus ensi terrę mari pellib⁹ spõgię cardini simulibus quę subiectę aut obiectę rei ꝓportionem bñt. Papi. Et festinãtia sistens fata salutifero mitis deus incubat angui. Incubere ẽt queq; ioui dicim⁹ ꝑ eo ẽ apud iouẽ. Plau. in Cur. Namq; te incubare sati⁹ fuerit ioui q̃ tibi auxilio in iureiurãdo fuit. Simile huic fere verbũ vr incũbere inutiq;. Ply. Cęlũ inq̃t cardini suo. i. terrę incũbit. Aliubi terre ait oia initi. q̃q; incubare ex vi ꝓpositionis in figt intus siue sup cubare. Cubare enĩ dormire siue ꝺesscere stare ꝺsisterq; figt. Unĩ Plau. i Laf. Est ei q̃daz seruus q̃ in morbo imo vo in lecto ne q̃d mẽtiar icubat. & iterũ. q̃n ego eã mecũ rus vrorẽ adduxero ruri incubabo vsq; i ꝓfectura mea. Cato de re rus. Prim⁹ cubitu surgat: postremus cubitũ eat. Col. li. viij. Ut semp q̃ aridissimis silicibus vel culmis stabula ꝺstrata quo purius & molli⁹ icubẽt. i. sup cubẽt dormiãt aut ꝺescãt Lactã. lib. de opi.. Nidos aut luto ędificant aut virgultis & frodibus ostruũt & taboũ expertes icubãt ouis. Ply. li. x. Oua incubati infra. x. dies edita vkissimũ vetera aut recentiora infecũda. Var. q̃ velis incubet: negant plus vigintiq̃nq; oua icubare. Dic cũ actõ iurit. Ply. li. ij. Aut si vna oẽs incubarent. vel Aut si vna oẽs icubaret. Hoc est si natura vna tñ esset q̃ mundos illos oẽs incubaret. i. occuparet possideret: amplecteret foueret vt gallinę ouа. Macro. quoq; de Dionisio. Siculę inq̃t incubator aulę. Ab incubo. fit incubitus. us. & incubatio. Ply. Quędã aũt cura i cubitum sponte natura gignit. Idem. Rara icubatio noxia.

Incubones dñt q̃ thesauris inuigilant. cum tñ mediocritas i rebus humanis sit optima vnde theognis megareus μηδεν αγαμόπε νδειμ παμ τωῦ μεσ αρίζα και ου τως κυρη εξεις αρετην τε λεβιιμχαλεπον.

Incũbo. is. otõ similiter iungit̃: & duo figt. i. obnixe operã do. alicui rei: vt Incũbo studijs Et Inhęreo. Uirg. icũbens tereti damõ sic cępit oliuę. Ply. li. j. Nãq; in illo cana in se cõueritas vergit & cardini suo hoc ẽ vndiq; terrę incũbit. Frequẽter ẽt actõ mediãte ad. vel in. vt a Ciceronе fere semp vsurpat̃. Pergite inq̃t adolescentes: & in hęc studia in q̃bus estis incũbite. & Alibi. Quare incũbam⁹ ad illa ꝑclara studia. Nã eus operi alicui faciũdo incũbimus toto pectore significat oi ligẽtia & conatus. Silr cũ acuratius q̃d mẽte agim⁹ incũbere dicimur. pl⁹ tñ inesse videt̃ actõ cũ in q̃ otõ. q̃si sit inniti. vel insistere otra siue sup in quo designat̃ q̃d arduũ vl mirabile vel onerosum. Et hoc ex vi ꝓpositionis in actõ iunctę. vt Li. pro Cor. balbo mirabiliter se factũ fuisse declarat cum ait. Hoc siue meũ siue reip. factum: vt ẽt in me vnum ois illa inclinatio cõuum temporũ icũberet. Onerosiz seu arduũ: vt Idem Corfinicio. Te tñ hortor vt oĩ cura in remp. incũbas hoc ẽ sustentãdum siue tuendam qõ difficillimum erat. quare si dixero: icumbo in remos maior nixus in illos designa-

tur: q̃ incumbo remis: vt sit incumbo in remos q̃si totis viribus brachijs innitor cõtra siue sup remos. Uñ Piero. vsus est prepositione sup ad Dama. papam. incubuit super colluz Aliq̃ vo in huiusmodi forma. significat irruo. Li. pro Plãcio Polus q̃ ab ipsis qui in te ipsum incubuerunt te depulsum putas. Quintil. lib. v. z fluctus esse cum magna vis venti in mare incubuit. Uirg. tñ dõ iunxit. incubuere mari cum tamen irruo actũm poscat cum prepositione in. Ter. in adel. Fores effregit atq; in ẽdes irruit alienas: incumbo autez ad studia significat aĩo et opera intendo siue innitor ad studia: vt Li. pro pompeio. quare videte ne dubitandum vobis sit oĩ studio ad bellum incumbere. Aliq̃ post actũ adhibetur adectiuum vt effectus rei q̃ desiderat demõstret: vt idẽ pro. L. Silla Neminẽ esse ex illo honoris gradu qui nõ oĩ studio virtute auctoritate incubuerit ad rempu. cõseruãdã. Si vero non ponit adiectiuum tũc subintelligit: vt sit incumbere ad bellũ. s. suscipiendũ incumbere. Et ad eius pernicẽ incumbunt hoc est exequẽdã. Simile erit si dixero. Remiges incũbunt ad remos subintelligitur emendos si emere velint: vel bñdos si ꝓhibeant: aut detineant vel obnixe tenẽdos ne sibi rapiant: aut e manib⁹ elabãtur z hmõi: lz Ualla. i remos vel ad remos icũbere dici posse neget: sed remis tãtũ. Et ꝓtea q̃ incũbere significat subire: siue supuenire. Lact. lib. ij. Si morbor pestifera vis incubuit. Amb. Uesper icubuit populi sequebantur: stagnum occurrit: turbe vrgebãt. Itez supiacere. Uirg. li. iiij. Incubuitq; toto dixitq; nouissima verba. Et lib. vij. Pellibus incubuit stratis somnoq; petiuit.

Incubi. pe. coz. dicti sũt syluani z fauni quos ipzobos q̃nq; fuisse mulierib⁹ opertũ ẽ: ac earũ appetisse peregisseq; dcubitũ.

Inculco. as. cadẽ sepius iterando ingero inspisso. Ex in z calco.

Incultus. a. cultus participio cõpositũ est z in negatiue sumitur Liui. li. ij. Charitas primũ annonę ex incultis p secessionem plebis agris. Piero. ad Pelio. Squallida capitis horret inculta cesaries. Et in hac tãtũ significatione repiri puto: hoc ẽ nõ cultus: non exercitatus: vel non ornatus: vel nõ bitat⁹ adiectiuũ. Et nõ ab incolo est: vt sit eius pticipiũ sed ei⁹ sonet pro bitatus caperẽ quod nusq̃ legi. Piero. ad Dama. papaz Non ambigo quin inculta nostrę paruitatis ofo videatur.

Incunacula. Uide in dictione Cunę.

Incurro. is. contra aliquem curro q̃ vernacula lingua ỏr cozrer adosso. Liui. li. j. Eo plio pcipua eẽtum gloria fuit vtrinq; a cornibus positos cũ iã pelleret media peditũ suoz acies ita incurrisse a latoribus ferũt. Aliq̃ Incurrere ẽ intro currere: seu vltro se inijcere. Sal. Postq̃ Catilina fusas copias seq; cũ paucis relictũ videt memor gñis atq; pristinę dignitatis iter ỏsertissimos hostes incurrit ibiq; pugnãdo ofoditur Lac. p trãslationẽ dixit. Aut oblitus esse ꝓpositi videar: aut loquacitatis crimẽ incurrã. Aliq̃ icursiões q̃s currarias vulgo dicũt facere: q̃ fiũt pdãdo loca. D. Brutus Ciceroni. Aut apẽnino alpibusq; se teneat z decursionib⁹ p equites quos habet multos vastet ea loca q̃ incurret. Dinc Incursus us. p incursione. Lol. Postitis incursionibus vastatas fruges.

Incuria z incuriosus. Uide supza in dictione Curiosus.

Incuruus. valde curuus. Terẽ. in Eu. Cõtinuo accurrit ad me q̃ longe quidem incuruus: tremulus: labijs demissis.

Incuruo. as. incuruum facio.

Incurusco. is. incuruus fio. Li. li. j. tus. Uic aũt vbi habitamus non intermittit cęlum nitescere: arbozes frondescere: ramos baccarum vbertate incuruescere.

Incus. udis. pe. p. gñis semi. Instrm in quo aliquid cudimus: Doza. Et male tozuatos incudi reddere versus.

Incudo. onis. qui in incude siue super incudẽ quicq̃ fabzefacit Piero. contra Ioui. Et in naubus piscatozũ caput eius stat sicut incudo infatigabilis reputat ferrum vt paleas.

Incuso. as. pe. pzo. Uide in dictione Accuso.

Incutio. is. pe. coz. ssi. ssum. ex in z quatio. q. in. c. z. a. in. u. mutatis. vt cętera cõposita. Concutio discutio excutio pcutio Est autez incutere inijcere. Uirgi. Incute vim vẽtis: submersas obrue puppes. Aug. li. viij. cõ. Quanto ꝓprius amouebatur tanto ampliozem incutiebat horrozem.

Indago. as. pe. p. inquiro. Li. lib. j. offi. Inest indagatio atq; inuenti. Et de optimo genere dicendi. Aut reprehendent q⁹ inusitatas vias indagemus tritas relinquamus.

Indago. inis. z indages inis. pzo inquisitione. Uirg. Saltusq; indagine cingunt.

Inde aduerbium significat ex eo loco. Liui. li. j. Primo in macedoniam venisse: inde in sicilią q̃rẽtẽ sedes delatuz. Aliq̃n ỏr nõ de loco: sed de rebus. Idez in eodem. Oĩs te exẽpli documenta in illustri posita monumẽto intueri. Inde tibi tuezq; reip. qõ initeris capias. Aliq̃n ponitur pro deinde: vt apud eũdẽ. Crimini maxime oabant inumitoris agros ab his impetũ fieri inde eos collecta iuuenũ manu hostilem immodũ pdas agere. Dinc fiunt composita. Deinde Exinde Perinde z pzoinde que bñt accentum in antepe.

Indidẽ. pe. coz. aduerbium cõpositũ ab inde z idem qõ ẽ ex eo dẽ loco. Plau. Indidem vnde ozitur facito. vti facias stultitiam sepelibilẽ. Apud Cato. ponitur pro idem mor.

India regio oziẽtalis: asię terminus q̃ tã vasta ꝓhibeẽ: vt eam tradãt esse tertiã ptẽ oium terrarz. Põpo. scribit tãtũ spaciũ littoris occupare quãtũ p. lx. dies noctesq; velificãtib⁹ cursus ẽ. Tradũt in ea fuisse quinq; millia oppidoruz. ab Indo flumine sic appellata in quẽ ab occidẽtali plaga desinit. qui solus post nilũ crocodillos creat. Nęc a merid. mari icipiẽs adusq; solis occasuz porrigit z a septẽtrionib⁹ vsq; ad curnusuz mõtẽ puenit Hẽmis abũdat Lapzi canes z elephãtos pcreat arbozes bz semp frõdẽtes. Tellus bis fruges i anno ad maturitatẽ pducit. Piper: calamũ aromaticum z cynnama ad nos mittit. Indi ꝓpe gẽtiũ soli nũquã emigrauere finib⁹ suis. Illic binę estates: leues aurę tẽperi⁹ cęli vbertas soli: aquarz abũdãtia: q̃ oia faciũt vt maioza i idia q̃ i cęteris regiõib⁹ nascãt aialia. Ab idia fiũt adiectiua idus. z idicus. li. v. ỏ gestis Alexãdri arrian⁹ ΘΑΕΙΗ ΔΟΣ ΠΟΤΑΜΟΣ ΕΣΤΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΣΙΑΝ ΑΥΤΗ ΚΑΙ ΑΥ ΡΩΤΗΝ ΩΛΗΝ ΓΑΓΓΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥΤΟΥ ΤΟΥ ΙΝΔΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΚΑΙ ΟΤΙ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΕΙΣΙΝ ΑΥΤΩΝ ΕΤΙ ΤΑ ΔΕΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΠΑΡΑΜΕΙΞΟΥΝ ΚΑΥΚΑΣΟΥ.

Indus fluuius. a quo india nominata est quem in iugo caucasi montis quod vocatur paropanysus aduersus solis ozum effusum aiunt: in seq; xix. amnes recipere.

Index. generis cõ. p co vel ea q̃ vel q̃ aliquid indicat z accusat. Asco. scribit: indicẽ eẽ q̃ facinoris cuius ipse est conscius latebras indicit impunitate ꝓposita. Sal. Plerisq; crasso ex negotijs ꝑuatis obnoxij conclamãt indicẽ falsum eẽ. Mar. Indicẽ nõ op⁹ ẽ nisi nec indice libris. Inde indiciũ dictum qõ alio noie idicina vocat pro detectione z accusatõe. Apul. Ob indicine pmiũ occupasse dño tiũ suo. Sal. Itaq; consulẽte Ciceroẽ frequens senatus decreuit Tarquinij indiciũ falsum videri. Index vo mas. gñis accipitur p digito ppe pollicem: vel pro lapide quo auri vel argenti gradus cognoscit.

Indico. as. pe. coz. significat mãifesto z palaz facio. Plau. in asi. Egone hęc patiar aut taceã? Emozi me malim q̃ hęc eius vroxi nõ indicẽ. Aliq̃n demõstro. Lact. li. vij. Ipsa ergo virtutis ppetuitas indicat hũanũ aĩum si virtute cepit pmanere quia z virtutis ppetua est z solus hũanus aĩus virtutẽ capit Aliq̃n Accuso. Ulp. scribit Indicasse rerũ est detulisse arguisse accusasse cõiecisse. Sed hę significatiões in idem recidũt Aliq̃n indicare ponitur p addicere. hoc est rem emptam liberare. Li. li. iij. offi. Scęuola publij filius cum postulauisset vt sibi fundus cuius emptor esset semel indicaretur.

Indicum. vide in dictione Index.

Indicatura. estimatio. Ply. in pfatiõe. Hęc fiducia operis. hęc indicatura.

Indicatiuus. a. um. ỏr id quo aliquid indicatur. Uñ indicatiu⁹ modus dictus est q⁹ eo indicamus. i. oñdimus quid agatur.

Indico. is. pe. p. ri. ctum multa significat. Nam indicere est denunciare: quãuis inter se differant q⁹ maiorez viz bẽat idicere q̃ denũciare. Nã denũciare ꝓpe ẽ significare: z simplr sumi põt: vt vẽtus denũciat pluuiã. Et denuncio me tibi prope

die affutuꝝ. Li. ꝓ Plan. Denũciasti hõ adolescens q̃d de re pu. sentires. Indicare vo licꝫ significet denũciare nõ tñ ꝓprie qm̃ dico aliud significat q̃ nuncio: ⁊ in aliud q̃ de. In enũcta verbo dico maius incremẽtũ demõstrat: ⁊ sigt maxie quãuis ⁊ significationẽ otra nõ omittat. Indico ergo maxĩe dico: hoc ẽ soleniter dicẽdo denũcio. vt si dicã. Bellũ tibi indico. nõ est sicut bellũ tibi denũcio. i. bellũ me tibi illatuꝝ signifco: sz bellũ me tibi iure illatuꝝ dico. Aut bellũ tibi a me inferẽdũ eẽ indico. Qõ Li. lib. j. offi. apte docuit: qui vtrũq; verbũ sic posuit. Ac belli q̃dẽ eq̃tas feciali populi ro. iure perscripta ẽ: ex quo intelligi põt: nullũ bellũ esse iustũ nisi quod aut reb⁹ petitis gerat. aut denũciatũ ante sit ⁊ idictũ. In his verbis duo gña belli gerẽdi fuisse sigt. Primũ rebus petitis q̃si negabant reddi. ⁊ bellũ cũ illis gestũ fuisset iustũ bẽbat. Alterꝫ honestius iustiusq; erat: eo q̃ petitis reb⁹ nisi reddite fuissent bellũ gerendũ eẽ maturo decernebat. ꝺfilio: tũ ad fines hostiũ denũciatis belli suscipiendi cãis bellũ indicebat. Sz quo pacto indiceret. Liui. li. j. declarat his verbis. Q̃nq; ps maioꝝ eoꝝ q̃ aderãt in eandẽ sniaz ibat bellũ erat ꝺsensu fieri solitũ: vt fecialis hastã ferratã aut sanguineã pustã ad fines eoꝝ ferret: ⁊ nõ minus tribus puberibus pñtib⁹ diceret: q̃ ppl's priscoꝝ latinoꝝ hominesue prisci latini aduersus populũ ro. quiritiũ fecerũt deliquerũt. Ob q̃ ppl's ro. q̃ritũ bellũ cũ priscis latinis iussit eẽ senatusue populi roma. quiritium cẽsuit cõsensit cõsciuit vt bellũ cũ priscis fieret. ob eam rem ego populusq; roma. populis priscoꝝ latinoꝝ hoibusq; priscis latinis bellũ indico facio. Id vbi dixisset hastã i fines eoꝝ emittebat. Doc tũ mõ a latinis repetitę res: ac bellũ indictũ mozẽq; eoꝝ posteri acceperũt. Põt tñ in significare otra: vt si dicã bellũ ĩdico voluptatibus tũc otra voluptates bellũ me gesturũ dico hoc est soleñter ꝓfiteoꝝ. Nec solũ indicere ptinet ad bellũ gerẽdũ: sed ẽt ad funus. Unde Fest⁹ ait. Indictiũ funus ad q̃ꝫ p pconem euocabant. Sue. in Ces. Funere in dicto rogus extructus ẽ. Pręterea ad cõciliũ tributũ spectaculũ ⁊ hmõi q̃ nõ nisi ritu soleni fieri ꝺsueuerũt. Sic⁹ sacerdotes festa ieiuniaq; pplo ĩdicere solẽt. Aliq̃n ẽt i dicere ẽ q̃si ꝓcipere. vt apd Liuiũ li. j. Lõge a domo pfib⁹ exercitis ipz q̃ ꝺcilũ ĩdixerat nõ adesse. Aliq̃n iponere. Jdẽ li. iiij. Unde enĩ eã pecuniã ꝺfici posse nisi tributo populo ĩdicto. Li. in ver. acti. v. Legẽ fibi indicũt innocẽtię continẽtię virtutũ oĩum qui ab altero rõnem vitę reposcunt. Aliq̃n significare Liui. lib. ij. Indici deinde finitimis spectaculum iubet.

Indictum ꝺz qõ est soleñiter ꝓmulgatũ: vt indictũ bellũ denũciatũ ꝺz. indictũ funus denunciatę exequię. Et indictuꝝ non dictũ. Tere. in phoꝝ. Qõ dictũ indictũ est: qõ mõ erat ratum: id irritũ ẽ. Et hoc mõ nõ ab indico: sz a pncipio dictus cõpositum esse cẽseo. Liui. li. v. itaq; q̃ tum cecinerit diuino spũ instructus ea se nec vt dicta sint reuocare posse. Sic ẽt dicit in dicta cã. i. non dicta ⁊ non defensa. Li. qui rabi. Sed indicta causa ciuem romanam capitis condẽnari coegit.

Indictiuus. a. um. quod indictũ ẽ. vt fun⁹ indictiuũ de quo paloante. Et indictiuę ferię quas cõsules vel ptores indicunt.

Indictio. spaciũ. xv. an. quod indicebat vt cribus lustris tributa toto ozbe romanę rei soluta essent.

Indeprecabilis. apud quem non valent pręces. Bel. Et pena indeprecabilis subeunda esset.

Indefensus. sine defensiõe. Liu. li. iiij. Suos increpans clara voce, Hic prębituri inquit vos telis hostuꝝ estis indefensi multi. i. sine defensione. sine vindicta.

Indẽnis. indemnatus. Uide in dictione Damno.

Indies significat quottidie: sz ꝓprie cũ increméto, iõ plęrũq; iũgit cõparatiuo. Li. Lũ id maluꝝ serperet in dies magis. Reperit ẽt sine cõparatiuo sed tñ cũ verbo significãte incremẽtũ. Liui. Crescente in dies multitudine. in die vo iungit plęrũq; cuꝝ verbo Uino. Quintil. Non vt fere volucres pñtis mõ cibi memores in die viuũt. Aliq̃n cũ alio vbo. Sal. Panẽ in die mercari q̃si pñtis diei rõnẽ bẽre in die addicere est rẽ venalẽ ita vẽdere vt nisi alius ad certũ pstitutũ die maꝑ ptiũ obtulerit illius sit q̃ ꝑmo obtulit. in dies singulos. i. per quoslibet dies. Li. Metello Meę rões atq; eius mei ꝺsilij maiozem in dies singulos fructum voluptatemq; capio.

Indigeo. es. pe. coz. Uide in dictiõe Careo. Huius impersonale Pli. li. x. posuit. Nunq̃ conspectis nisi cũ pręfideo earum indigetur. Ab indigens fit indigenantia. ę. ꝑo inopia.

Indignus. a. um. pe. coz. quod indiget. Augu. Sed sicut eum vidimus infirmum iacentem indigum opis alienę

Indigena. pe. coz. ꝺz inde genitus nec aliunde prouenies.

Indipisco. is vsurpo. assequoꝝ adipiscoꝝ Qõ ⁊ indipiscoꝝ: eris ideptus dicitur. Plau. in aul. Neq; ptem tibi eo cui sit indipisces neq; surẽ excipies. Hel. lib. j. Si enim acheos Pomer⁹ pugnã adipisci ait non fidicularum tibiarũq; cõcẽtu ꝺspirata tam. Hinc indepto. as. frequentatiuum. Uar. Nec ptem aliquam indeptauit bẽ reditatis.

Indigito. as. pe. coz. q̃si indicito ab indico vel a digitis deducit. Et sigt Uoco noio ⁊ quasi p nomẽ ostẽdo. Macro. Namq; virgines vestales ita apollinem indigitant. Apollo medicꝫ apollo pean. idem. Nam ita ab incolis indigitantur.

Indigitameta: libri pontificales qui ⁊ nomina deorum ⁊ rões ipsoꝝ numinum continent.

Indigetes pe. coz. dij ex hoibus facti Quo noie dictus est eneas cũ pugnãs cũ Mezẽtio nusq; apparuisset. Alij indigetes dicunt esse deos tutelares quoꝝ noĩa vulgari non licet.

Indigestio. cum cibus nõ digerit. Piero. ad Eusto. Ad orationem tibi surgenti non indigestio ructum faciat sed inanitas.

Indigeste aduerbium. significat inordinate.

Indignus. nõ dignus. Ter. in eu. Nã si ego dignus ꝺtumelia hac fuꝝ marie: aut indignus q̃ faceres tamẽ. interdũ ponit ꝓ miserabili. idem indignis cum egomet sim acceptus modis.

Indignoz ⁊ indignitas vide supza in dictione Dignoz.

Indiscriminatim indifferenter.

Indisertus. non eloquens. Bel. non indiserti viri.

Indocilis: qui penitus nõ põt discere. ĩdoctus q̃ nondũ didicit.

Indo. is. indidi. itũ. impono. Plau. in cap. Decimum vocitatus est. post vos indidistis Tindaro. Q̃nq; significat intus do. immitto. idẽ in caſ. Dem me ⁊ te infelicem si ego in os meum vini guttã indidi interduꝝ impzimo. idem in afi. Qui sępe ante te in nostras scapulas cicatrices indiderunt.

Indoles. pe. coz. ab indolesco fit ꝓ interpretationẽ d. Et in pueris q̃dẽ atq; adolescẽtibus ẽ significatio q̃daꝫ futurę ꝓbitatis. Li. vt enĩ adolescẽtib⁹ bona indoles pditis sapiẽtes senes delectant. in viris vo signũ ẽ pñtis virtutis. idẽ Domines i q̃b⁹ ẽ virtutis indoles cõmouent. vñ ⁊ ꝓ prestãtia seu generositate q̃dã virtutis atq; aĩ ponit. Liui. de Latinia iã matre inq̃t. Tãta in ea virtutis indoles fuit, Luca. idole si dignũ latia si sanguine prisco robur inest ais. Aliq̃n ẽt in malũ ꝺz: vt apud Liuiũ. de Hãnibale. Lũ hac indole virtutũ ac vitioũ sub asdrubale meruit. Trãsfert quoq; ad muta atq; inanimata idẽ. Sicut i frugib⁹ pecudibusq; nõ tãtũ semina ad seruãdã i dole valẽt quãtũ terre ꝓprietas cęliq; sub quo aluntur.

Indolentia quasi nõ doloꝝ. cũ nihil dolet. Lact. lib. iij. nã corpis bone. i. incolumitas indolẽtia valitudo nõ minus sũt mutis q̃ hoi necessaria: ac nescio an ẽt magis qz hõ ⁊ medelis ⁊ ministerijs subleuari põt: muta nõ pñt. Hec etiã indoloria dicitur vt Sidonius a Licerone dicta perscribitur.

Indomitus. pe. coz. q̃ domari nõ põt. vñ dicimus equũ indomitũ. aliq̃n ponit ꝓ feroci. vñ dicun⁹ gẽtes indomitas aliq̃n ꝓ magno. Uir. nate q̃s indomitas tantus doloꝝ excitat iras?

Indubitatus. non dubitatus. Lactan. lib. ij. ꝑo confesso ⁊ indubitato habitum est.

Induco. is. pe. p. ꝓprie introduco. Plau. induc eam in domum Q̃nq; inducere ẽ persuadere illicere decipere inclinare. Lucil. Duitis ego aĩum si induco vt amoze meretricis desistat. idem Miserũ senẽ sirenũ cantu inductuꝝ. Quandoq; abolere cãzellare. Sue. in Cesa. amplissimis verbis collaudatũ in integrum restituit inducto priori decreto. Et alibi. Multa inquit ⁊ deleta ⁊ inducta ⁊ superscripta inerant. verbum id iuris est. Origo ea q̃ inducto chartis attramento velut tectorio deleri quę scripta prius erãt cõtingit. Quandoq; fingere. Li.

gere. Lice. lib. iij. offi. Hinc ille Gyges inducitur a Platone. Quandoq; ingredi facere: vt vide quo me inducas. Quãdo q; affirmare: vt fic animũ induco meũ. Quandoq; imponere vt foleę ligneę pedibus inductę funt. Quandoq; infigere vt ita induxi in animum.

Inductio genus argumẽti. Eſt enĩ oro per quã fit a particularibus ad vniuerſalia pgreſſus. Vel ĩductio eſt oratio q̃ rebus nõ dubijs captat aſſenſionẽ eius rei quę inſtituta eſt.

Indicię, par in paucos dies fic dicte: q̃ in diem dentur vel q̃ in dies ocũ pbeant. Aurelius opilius inducias dici exiſtimat ab initu & introitu qñ tpe iudiciarũ hoſtes iter ſeſe vtrinq; vltro citroq; alteri ad alteros impune inire ſolent & introire. Vas Lycaon primus inuenit: fędera Theſeus.

Indulgeo. es. ſi ſum. & ſum. fs. Prif. ſignificat obſequor. ſentio inſeruio & facile ocedo. Li. in Lel. Sz obſequiũ multo molſtius q̃ peccatis indulgens. i. ſentiens pręcipitẽ amicũ fieri ſinit. Idẽ Tyroni. Indulge valitudini tuę. i. molliter vaca: & q̃ lingua vernacula dicimus ſa carecie. Terẽ. in heau. Nimiũ illi indulges. Vñ indulgẽtia mollis & pmiſſio q̃ ſeueritati opponit. Quintil. Mollis illa educatio quã indulgẽtiaz vocamus neruos oĩs & mẽtis & corporis frangit. Et ĩdulgere eſt facilẽ & clementũ eſſe. Li. lib. iij. offi. Magnus vir ĩprimis & q̃ pindulgens in patrẽ idẽ ſeuerus in filiũ. i. clemẽs ac facilis: & indulgẽtia clemẽtia. Stati. Vultus & egregie tanta indulgẽtia fomę. Indulgẽtiſſimi ĩperatores dicti q̃ ſint bñ fici, ppẽſig; ad gratificãdũ. Itẽ indulgere eſt delicate intẽdere & ſpaciũ mains dare. Virg. Indulge hoſpitio cauſaſq; innecte moãdi. Idẽ. Sin tumulis accliue ſolũ colleſq; ſupini indulge orabnib⁹. Itẽ indulgere parcere. Amb. Vide q̃ bonus de⁹ & facilis ĩdulgere peccatis. Idẽ. Nã dñs ieſus Xps crucifigẽtibus ſe nõ maledixit ſz potius vt eis ĩdulgereť ora uit. Iter. cũ actõ ũrit. Miſericordia inq̃t eſt q̃ ĩdulget nr̃a peccata. Itẽ ĩdulgere tribuẽ. Amb. Laudabũt ẽt deũ q̃ tanta nobis remedia ĩdulſerit vitãdę mortis. Itẽ augere. Luci. li. iij. Tu q̃ irã idulges nimis manus abſtinẽ a muliere meli⁹ ẽ.

Indulgitas pro indulgentia. Siſenna. Baſſus aſſidua indulgitate victus.

Induo. is. indui inductum. ex in & duo. is. Cuius origo a grẽco δύω q̃ ingredior figũt trahit. Vñ ενδύω induo. Duo. is. Plau. ĩ Caſ. Mea pda eſt illa, pinde tu te in laqueũ ne duas. De vbo aũt dio. Ter. in phor. Diſ tibi oẽs q̃ dignũ eſt diunt. Coſtruũ ãt induo variis modis. Nã qñq; bz duos actos ſz in paſſiua tñ ſignificatione & hoc apud poetas & hiſtoricos nõ apud oratores quos imitãdos ĩprimis cẽſeo. Plau. ĩ epi. Quid erat ĩduta: an rigillã ĩduculã: an mẽdiculã ĩplumatã. Virg. li. ij. Deĩde comãtẽ androgei galeã clypeiq; iſigne decor inducit. Curtius. Jãq; nox apparebit cũ thoracẽ indutus pcedit ad milites. Aliq̃ vno tñ actõ oſtruit: & tũc idẽ e q̃ aſſumo Quintil. li. vj. Orbũ agimus & naufragũ & pericli tantẽ quoriz induere pſonas q̃d attinet niſi affectus aſſumimus. Ubi vbũ difficile: facile declarauit. Sic curtius. Lorica tĩ quã raro ĩduebat amicis orãtibus ſumpſit. Li. li. iij. of. deponit enĩ pſonã amici cũ induit iudicis. Pic ex Ẽnio deponit ĩduit ſignificare oñdit. Sue. in Nero. Nullã bis induit. Alt qñ poſtulat vt id quo q̃s ĩduit in actõ ponat: & is q̃ ĩduit in otõ: figũq; ipono ĩmitto aſſumo. Plau. in Caſ. Oryſſim⁹ ſuz oium q̃ viuũt. Loricã ĩduã mihi optimũ eẽ arbitror. Li. li. ij. de fi. Ex eius ſpoliis ſibi & torquẽ cognomen induit. Ply. li. xxxiij. peſſimũ vitę ſcelus fecit q̃ annulũ pmus ĩduit digitis. Sue. ĩ Aug. Si mane ſibi calce⁹ pperã ac finiſter p dextro ĩdueret p trãſlationẽ ad aũm dixit. Liui. li. iij. Adeoq; nouũ ſibi ingenũ ĩduerat vt plebicola repẽte oĩſq; aure pplaris catus enaderet. Aliq̃ vltra nãlẽ actũ bz aliũ actũm cũ i. Et itẽ cũ ſe nux plurima ſyluis ĩduet i florẽ. Lic. de diui. loquẽs ambelutib⁹ terrę. Cũ ãt ſe i nubẽ ĩduerit. Sil⁹ cũ hmõi actõ figũt iniicio ſeu ĩmitto. Li. i hor. Et vt vocuit antioch⁹ ĩ idipz ſe ĩduit quod timebat. Hel. Aeſopus ille e phrygia fabulator haud imerito ſapiẽs exiſtimatus ẽ cũ q̃ vtilia monitu ſuaſuq; erãt nõ ſeuere nõ ĩperioſe pcepit & cẽſuit vt phis mos eſt: ſz feſtiuos delectabileſq; apologos cõmentus res ſalubriter ac pſpicuẽter aĩaduerſas in mẽtes aĩaſq; boĩum cũ audiẽdi q̃dã illecebra induit. Deniq; cum p veſtio capiť vltra actũm oſtruiť cũ abltõ ſine ppoſitiõe eius rei qua q̃s ĩduiť. Curti⁹. Depoſita velle quã hẽbat arabica induiť. Li. lib. iiij. ad her. Palla ĩaurata ĩdutus: qñq; ẽt in hac oſtructione p illino ſumiť. Plau. in muſ. Jd eis vitiũ nocet: atq; ẽt nunc ſatis boni ſũt ſi ſũt ĩduti pice. Col. ad vites tranſtulit, p onero cũ dixit Nã ita ſe ĩduũt vuis vt neq̃ant cape maturitatẽ. Sumiť ẽt p ferio cũ abltõ inſtrumẽtali. Ceſar. li. vij. q̃n ordines iuncti iter ſe atq; ĩpliciti quo q̃ intrauerãt ſeipſi acutiſſimis vallis induebãt: hoc cippos appellant. Et iterũ. Aut ſe ſtimulis in opinantes induebãt aut in ſcrobes delati tranſfodiebantur.

Induuię ab induendo. indumentum quibus quis induitur: ſicut exuuię ab exuendo.

Induſium. genus veſtis quaſi intuſium quod mor ſupra ſubucula ſumebatur ſicut pallium & palla vocata & foris ſupra induſium. A quo ĩduſiatus dicitur qui huiuſmodi veſte eſt indutus. Plau. induſiata patagiata.

Induſtria eſt ingenium ſeu ars q̃ aliquid ſtruere ſumus idonei q̃uis pro ingenij ſiue artis exercitatione quandoq; ſumatur. Utrunq; complexus eſt. Li. cum inquit: vt induſtria noſtra tuę morem geramus voluntati.

Induſtrius. nõ ĩduſtrioſus or qõ antiq̃ ĩduſtrius dicebãt p ingenioſo & p eo q̃ multę ĩduſtrię ẽ & aliq̃d ſtruere ſp nitiť Li. ad her. Nimirũ hęc cã ẽ hmõi quã nec ĩduſtrius nec miſeri cors: nec officioſus deſerere põt. Hęc aũt duo noĩa cõpoſita cẽſeo: derivata tñ ab iſtruo. vñ Feſ. induſtrũ antiq̃ dicebãt indoſtriũ: q̃ſi q̃cq̃d ageret intro ſtruerẽt domi. Ab induſtri⁹ fit aduerbiũ induſtrie. Col. Higinius vet⁹ auctorũ placita ſecretis diſperſa monumentis induſtrie collegit.

Ineb. rior. aris. vide in dictione Ebrius.

Ineffigiatus. a. um. ĩformę: qõ nõ ẽ factũ ad aliquã effigiẽ. Hel. Nãq; vt illa beſtia fętũ ederet ineffigiatũ ĩformęq; labendoq; id poſtea qõ ita ędidiſſet cõformaret & fingeret.

Ineo. is. inium. vel inij. itũ. pe. cor. ex in. & eo. ſignificat ĩcipio. Sal. quapp vos moneo vt fortiatq; parato aĩo ſitis & plũ cũ inibitis memineritis vos diuitias decus gloriã pterea libertatẽ atq; patriã ĩ dextris vr̃is portare. Et inire ẽ igredi. Plau. in caſ. Tu mõ pſpicito q̃d ĩtus agãt: ſi tu iubes inibiť tecũ. i. ĩtrabiť. Idẽ iniſt te vnq̃ febris. Itẽ mereri aſſeq̃ lucrari obtinere cõparare. Terẽ. vt gratiã in eã fine diſpẽdio. Hoc aũt fit cũ nouis & ignotis fauorẽ & amicitiã alicui⁹ adipiſcimur. Et dicimus in eu. gr̃am tecũ in eo gr̃am tuã: & in eo gratiã ate. Ter. in eu. ab eo gr̃am iubeo: qñq; tractare ocſulare: vt in eo pacẽ tecũ in eo bellũ: in eo fędus: in eo rõnẽ: in eo viã. i. uenio: cui⁹ participiũ abſolute poſitũ maiorib⁹ reb⁹ adhibeť: vt ieunte adoleſcẽtia: ineunte vere: ãno: mẽſe: ſęculo: luſtro: bello. i. ingrediẽte. Rurſus inire eſt ocubere. Ply. Sz afini q̃ equas ineant optimi legẽdi ſũt. Vinc initor pe. cor. p ocubitore: & initiũ p coitu poni oſuevit. Itẽ capere vt in eo fugam Virg. Sępe leui ſomnũ ſuadebit inire ſuſurro. Item facere. Plau. in cap. qui oſiliũ inere quo nos victũ & vita phibeãt. Item oſiderare intelligere. Ter. in phor. Hęc cũ rõne ineas q̃ ſint ſuauia & q̃ chara ſint ea q̃ pbeat. Do. ineas intelligas eſtimes. Ab ineo fit initium. initio. as. & initiarius.

Inito. as. frequentatiuum, ab ineo. Diome. ineo. is. inito dicimus: vt pacu. loca arida initas.

Ineptus. ex in & aptus. Li. li. ij. de ora. ineptus nomẽ hẽre vi q̃ nõ fit aptus. idq; ſermonis nr̃i oſuetudine p late pz nã q̃ aut tps q̃ poſtulet non videt: aut plura loquiť: aut ſe oñtat: aut eor q̃bus cũ eſt vel dignitatis vel cõmodi rõnẽ nõ bz: aut denigz in aliquo gñe aut incõcinnus: aut multus eſt. Js ieptus or. A quo ineptia: ineptitudo ineptulus.

Ineptio. is. tui. itũ. ieptias facio. Lac. ó opi. Uereor ne hmõi por tẽta & ridicula refutare nõ minus ieptũ eẽ videat. Sz libet ineptire: qñ cũ inepto agimus ne ſe ille nimis argutũ putet.

Iners. ex in & ars, ſignificat eum qui ſine arte eſt. Li. li. iij. de fi.

Sed lustremus aĩo has maximas artes q̃bus qui carebant inertes a maioribus noiabant. Q̃uiq̃ ẽt iners capit̃ p otioso z ignauo q̃ nihil artis opat̃: vel q̃si nesciat opari. Virg. li. iiij. ge. In medijs seu stabit iners: seu pfluet humor. Do. in adel. Intelligamus aliter dici nõ inerte socratẽ: aliter nõ inertem seruũ. Ab iners fit diminutiuũ iertulus. Inertia iertis vitũ q̃ sic sumi põt i sua significatiõe vt de ierte dictũ ẽ licet ꝓprie fit artis ignoratio. Lol. i psa. li. ij. Nõ ergo fatigatiõe quẽadmodũ plurimi crediderũt nec senio: ꝛ nr̃a. s. iertia nimis benigne. Li. li. j. ad. Q. Fratr̃. Duo illa relinq̃mus inertię nr̃ę.

Inerticula. gñs vitis apõ Lol. boni vini z inoxię ẽt nomẽ hz q̃ iers habeat itentãdis neruis q̃uis i gustu nõ sit habilis. Sola ẽt tumulentiã non facit. Vñ rectius sobria dici deberet.

Inesco as. vide in dictione Obesco.

Inexplorato. aduerbiũ significat sine exploratione z inquisitiõe Luu. lib. vj. In explorato pabulatũ coborates misere.

Inexputabile: quod numerari non potest. Lol. lib. x. Nam inexputabilis erat numerus.

Infabre. pe. ꝓ. aduerbiũ significat fẽde: sicut Affabre pulchre.

Infamia. mala fama. Viero. Quod illum testimonio martyris ab infamia vindicaretur.

Infamis z hoc ifame. pe. ꝓ. qõ hz malã famã. Viero. ad Pãma Quis p ifame opus seipz voluit ifamari? Infamis dictus ẽ ab antiquis digitus medius pp ignauiaz q̃n̄ idigere videat alioꝝ defensiõe. Persi. Infami digito lustralibus añ salutis expiat. Iuue. Mediũq̃ ostẽderet vnguẽ. Nã olim q̃ medio tanq̃ per indicẽ monstrabat: arguebatur insanię.

Infamo. as. pe. ꝓ. infamia afficio. Viero. Si originẽ nunq̃ secutus sum: fruitra infamare me cupitis. Quinti. Deĩde cum se iactaret eodem modo dicere senecam infamauit.

Infans substantiuũ oꝝ puer: q̃ nondũ fari cepit. Qõ ẽt de bestiis z auibus oꝝ. Ply. Quadrupedes infantes suos cognoscunt. Idẽ vespertilio volucrũ sola lacte nutrit vba admouens geminos volitat amplexa ifantes. Adiectiuũ vo capitur. quasi pro paruo. idẽ de boleto. Nec tunc̃ minor gratia in cibo infantis boleti. i. parui z nõdũ adulti interdũ oꝝ infans nõ facũdus. Li. in Bel. ipsum scipionem accepimus nõ infantẽ fuisse. Per trãslationẽ sumit̃ ꝓ stulto z q̃si loq̃ nesciẽte. Ex quo infantior z infantissimus. i. stultior z stultissimus.

Infantia. ę. ętas infantilis z quandoq̃ stultitia dicitur.

Infantile. adiectiuũ q̃ est infantis. Aug. lib. j. cõ. Imbecillitas membrorũ infantilũ innocens est: non aĩus infantium.

Infandũ a fando sumit̃: qõ vix fari q̃s possit. Virg. infandũ regina iubes renouare dolorẽ. Ponitur nõnunq̃ pro interiectiõe. Virg. li. j. ge. ifandũ sistunt amnes terrę q̃ debiscunt.

Infarcio. is. ipleo. Ply. lib. xxxiij. Quid non in africa hispaniaq̃ ex terra parietes quos appellãt fornaceos q̃n̄ fornacum modo circũdati vtringz duab' tabulis vernus ifarciũt q̃ istruunt.

Infatuo. as. fatuũ fine sole. i. sapiẽtia facio. Fit enĩ a fatu⁹ vbi in aut auget: vt supflua ẽ. Vier. ad rus. Quid salomone sapiẽt⁹ attñ amozib⁹ femina⁹ ifatuat: ifatuę mulieres dictę sũt q̃ fatuoꝝ ludibrijs attingant. Et silr infatuati viri quos nũc vulgus spũ plenos noiat: quidã etiam demoniacos.

Infensus qui ita in alium elatus est z odium gerit.

Infero. pe. coꝝ. itus pono seu itus põo. Plau. i am. neq̃ meũ pedẽ huc ituli. Lac. li. ij. Nõ placebat pẽo q̃ aurea vasa tẽplis iferãt. Interdũ iferre ponit̃ ꝓ inijcere. Idẽ li. iiij. Nefandas manus deo suo intulerũt. Luu. li. ij. Adeo occipato ipetu se iturat etrusci vt funderẽt ipso icursu aricinos: interdũ ꝓ facere: vt iutili dãnũ. Lac. li. v. patiẽtia ẽ maloꝝ q̃ inferunt: aut accidũt cũ ęq̃nimitate platio. interdũ subijcere seu apponere itẽ li. j. Qõ clarꝝ fiet exẽplo qõ iferemus: interdũ ꝓ introducere Luu. li. j. lucus erat quẽ mediũ ex opaco specu fons penne rigabat aq̃: quo qz se prępe. Numa sine arbitris velut ad congressuz deę iferebat camęnis eũ lucũ sacrauit: iterdũ ꝓ igere re. Li. li. j. of. Turpe ẽ z valde vitiosuz in re seuera iocuno ingnũ aut delicatũ aliquẽ iferre sermonẽ. Interdũ ꝓ ocludere Sene. Cũ his argumẽtis qõ ꝓposuerat itulisset: interdũ ꝓ õ ferre. Lęsa. li. j. romani ouersa signa bipartito intulerũt: iferre arma est bellũ gerere. Li. Octa. q̃bus cogitas arma iferre. Inferre crimẽ est iputare seu obijcere: idẽ in leli. Addenduz eodẽ est vt ne in criminibus aut inferẽdis delectet̃ amicus: aut credat oblatis. Stuprum inferre est̃ iimittere seu infigere

Inferię. sacrificia quę inferis soluuntur. Virgil. viuentes rapit inferias quos immolet vmbris.

Infernus. ꝓ infernoꝝ loco: in singulari gñs mas. in plurali neutri. Vier. ipera. Deglutiamus eũ sicut ifernus viuentẽ. Et iob ducunt in bonis dies suos z in puncto ad iferna descẽdunt. Est z ifernus. a. um. qõ est infra sicut supnus. a. um. qõ est supra. A quo inferne aduerbiũ. Et infernas atis sicut supernas atis. Ply. Et ideo romę infernas abies supernati pręferẽ.

Infernalis et hoc infernale ab infernus fit cum est substantiuũ vnde infernales furię.

Inferus. a. um. pe. coꝝ. ab infra dictũ est. vñ inferi q̃bus inferius nihil est: inferũ mare tyrrhenũ sicut supernum adriaticũ: q̃ ex vrbe roma versus adriaticũ euntes fere semper ascendunt. Contra ad vrbem z mare thuscum venientes descendunt.

Infestus qui alicui malũ iferre z est plusq̃ inimicus: tãq̃ aduersus eum ferẽ. Et infestus oꝝ cui alunde malũ ipendet. Lice. Dolebã iudices z acerbe ferebã si huius salus ob eam: ipsiz cãm eẽt infestioꝝ q̃ is meã salutẽ atq̃ vitã sua beniuolentia pfidio custodiaq̃ terisset. Nigidius. infestũ a festinando dici putat: qui enim instat alicui: eumq̃ pperans vrget z opprimere eũ studet atq̃ festinat: vel õ de alicuius periculo z exitio festinatur is vterq̃ infestus dicitur ab instantia fraudis quã vel facturus alicui: vel passurus est.

Infesta signa dicuntur quę aduersum tendũt hoc est vexilla in hostem euntia vt molestiam inferant.

Infestũ mare bẽre. fiẽt latrocinãdo mare ifestare. Lic. lib. iii. de rep. Nã cum quęreret ex eo quo scelere ipulsus mare bẽret infestũ vno myõ parone eodẽ inquit quo tu orbem terrę.

Infesto. as. crebris cursib⁹ molestiã ifero. vñ ifestatõ molestatõ

Infestiuus. qui nescit vel non est idoneus ad dicendas vbanitates. Hel. Domo sub agresti ingenio z infestiuo.

Infibulo. as. pe. coꝝ. vide in dictione Fibula.

Inficio. is. pe. coꝝ. ex i. z facio: fiẽt itinguo. Vier. q̃si ipsa ea deniq̃ lana cũ ificiẽt sanguine ꝺchylij vl' muricis vtiẽ i purpurã: p trãslationẽ sumit̃ pro vitio seu maculo. Luui. Doc luxu et pegrinus ifecti morib⁹. Et inficẽ venenare. Virg. li. ij. ge. quo nõ pñtius vllũ pocula si q̃n̄ leuę infecere nouercę. Ply. li. xi. Nimio fumo inficiunt̃ apes. Hoc vbi Diome. a fuco cõponi existimat: dicit enĩ Facio ꝺficio fuco inficio. Sz aspera nimis vt cõpositio lz a significatiõe nõ adhoream. Sz cur nõ a facio: q̃n̄ quidẽ inficio q̃si intus facio significare potest:

Infect⁹ ab ificio: idẽ ẽ qõ itinct⁹ maculat⁹ venenat⁹. Sue. de cali. inuẽta z arca ingẽs varioꝝ venenoꝝ plena q̃b⁹ mor a claudio demersis ifecta maria tradũt nõ sine piscium exitio. Sene. Diu i istis vitijs iacuim⁹: elui difficile ẽ. Nõ. n. inq̃nati sum⁹ sz infecti. Lic. li. v. tus. Sz nõ ibris delitijs ocio lãgore defidia aĩuz infecim⁹. i. polluim⁹ coꝝpim⁹: cũ aũt fiẽt nõ factus cõponit̃ ex in z fact⁹ vt ifreta pace ifecto negocio. Plau. i capi. qõ malefeci crucioꝝ mõ: si infectum fieri posset.

Infectus. us. accipitur pro tinctura. Ply. lib. viij. De lanarũ infectu suo loco dicemus.

Infectores: qui alienum colorem in lanam coniiciunt. Plau. incedunt infectores crocotarij offectores. Offectores sunt qui proprio colorinouum efficiunt.

Inficioꝝ aris. õponẽs fiẽt nego. Vñ inficiatões q̃ sũt debitę rei negatiões cũ p creditorẽ a debitore deposcit̃. Quid. li. xi. me. stabat opus ꝑciũ res inficiat̃. Et ꝓprie inficiari est̃ vbo q̃q̃ negare factũ: q̃si infectũ. Vñ ad facta nõ ad dicta ptinet. Nã si q̃s aliq̃d se dixisse fateat nõ sic ouenire videt̃ vt ad aduersario inficioꝝ: vel inficias eo ita vt inquis esse: ꝛ nego.

Inficias tiñ accusatiui casus z pluralis numeri z solum cum eo is. iungitur z sine prępositione: vt hic inficias iturus est: seu ibit. Componitur enim ex in z non z facio.

Inficiator: qui negat se vel debere q̃ actoꝝ petit: vel cõmisisse q̃ accusatoꝝ obijcit. Li. li. j. de oꝛa. Nonne intelligebat vt si

inficiator probasset iudici ante petitam esse pecuniam q̃z eẽt deberi cepta. Unde statuas cõiecturalis dicitur inficialis in quo semper reus inficiatur.

Infidus.a.um.pe.pro. vide supra in dictione Fidelis.

Infimus.a.um.pe.cor.ab ifra seu ab inferus superlatiuũ est.

Infimates.pe.pro.dicti sunt sicut summates quę sunt opposita Plau.in Sti.Summa viri atq; infimates.

Infinitiuus modus sine alterius verbi ad diminiculo poni solet vbi subintelligit. Vere ne ita est? vt me ne ĩcepto desistere vitã. Plus enĩ põt infinitũ tps ad significãdũ q̃z finitum. Teren.in eu. Inuidere oẽs mihi,p inuidebãt. Jõaũt ðr infinitus:q; alĩ modi definiũt psonas primã scdaz ⁊ tertiã. Vic aũt sine psonis est:⁊ hz solũ præfinitũ tps p̃sens ꝓteritũ ⁊ futurũ:vt amare p̃sens. Amasse ꝓteritũ. Amatũ ire futur. Ecce vides designare tñ tpa nõ psonas. Amare enĩz nescit' psona nisi velis iungere. Et amare ðz ille. Tũc q̃si sit finitũ. Si autẽ non subiungas ille vel iste vel ipse fit infinitus modus. Nã ⁊ numero singulari vel plurali infinitus est. Cum enim dico amare nec finitum est vtrum de vno an de duobus dicam.

Infirmus.nõ firmus. Unĩ ifirmitas inualiditas nõ ęgrotatio si cut pleriq; male vsurpant:cũ q̃s nondũ firmus vel ętate vel egrotatõe ẽ. Li. Ut enĩ ifirmitas pueroꝝ ⁊ ferocitas iuuenũ

Infligo.is.pe.pro.infero incutio. Aug.li.ij.de ci.dei. Ita ne tãdẽ scipio laudas hanc poetis romanis negatam esse licentiam: vt cuiq̃ opprobrium infligerent romanoꝝ cum vides eos nulli deorum peperciss̃e nostrorum.

Inforo infozas.pe.cor.a foro compositũ significat dico seu in foro diuulgo seu infor voco. Plau.in Cur. Licet ne infozare si incomiciare non licet. Non infozalis me quidez:nec mihi placens tuũ profecto nec fozũ nec comitiũ. Aliq̃n cõponit' er in ⁊ fozo.as.quod est intus foro. Ply.lib.vij. Timebant pisci truncũ findere:mox infozare ausi medio ipsiq; medullę calamum imprimebant vnum inserentes.

Infra ab in nasciv' cuius significatio nota est. Et sine causalib' quidẽ aduerbiũ est adiuncta vo prępositio:vt ego te esse infra oẽs infimos puto:facitq; ex se inferus.a.um.inferior infimus infernus. Nã aduerbia hmõi localia prępositionũ locoponunt:⁊ e diuerso:vt intra viscera,p inuiscera. Abstq; lesione,p extra lesionẽ ⁊ in adulteriũ dixit:p extra adulterium Docet Laurẽ. Ualla infra ad dignitatẽ ⁊ locũ referri:vt ifra dignitatẽ meã est:⁊ infra tectũ:intra ad numerũ ⁊ spaciũ vt intra viginti dies ⁊ intra muros non aũt infra:sed hãc ðr iaz minus seruatã video:q; infra ẽt ad numerũ pertineat. Ply. lib.xi. Ova incubari infra decẽ dies edita vtilissimuz vetera aut recentioza insecũda. Aug.de petri cathedra. Tamẽ cum infra quadragesimę dies hęc solẽnitas venerit facere eã nobis debet sanctoꝝ dierũ reuerentia gratiozem. Habet autez infra relatiuum supra sicut intra extra super subter.

Infringo.is. Ualde frango. Unde infractus. Interdum infringere est illidere ⁊ infligere. Teren.in Adel. Plus quingẽtos colaphos infregit mihi.

Infractus valde fractus. Uirgil. Turnus vt infractos aduerso marte latinos. Et infractus nõ fractus vt Uirg. infracti animi.i.qui nullis rebus aduersis frangitur.

Infractio nõ mõ pro nõ fractiõe:hz etiã,p tozpore ponit'. Li. In quẽ cadit egritudo:cadere in eũ timorẽ infractionẽq; ai.

Infrio.as.vide in dictione Frio.

Infumo.as.pe.pro.ad fumum ficco:sicut in solo ad solem ficco. Plau. Atq; bilas infumatas ⁊ fumen.

Infumibulũ spiraculum per quod fumus exit.

Infulę pe.cor. fascię sũt in modũ diadematũ vt inąt Ser. super li.x.ęne.a q̃bus depẽdẽt vitę ab vtraq; pte. Festus ifulas sacerdotũ filamẽtũ vocabãt. Alij scribũt ifulas filamẽta alba ẽ q̃bus tẽpla ornabãt ⁊ mozis fuisse vt nubẽtes priusq̃ maritꝰ domũ igrederẽt ifulis postes ornarẽt. Juxta primũ sensum. Amb.li.of. supfisse vt cũ inąt. Ego raptus de tribunali qđ ipse nõ dixi. Dic ifulatus.a.um.qđ est infula ornatum.

Infundo.is. vide in dictione fundo.

Infundibulũ instrm quo in vasa liquores ifundimus. Cato. In cella ollearia hęc opus sũt dolia olearia ⁊ opercula sestariuz olearĩ vnũ:labellũ vnum:infundibula duo. Rustici nr'ates lurã vocitãt. Antiq̃tes aũt os vtris lurã dicebant:vñ lurcones capacis gulę boĩes vt lemargi nomen acceperunt.

Infunibulum pala qua panes in furno disponunt.

Ingeniũ a gignẽdo,ppriẽnã ðr cuiq; ingenita. Salu.lib.iij.hist. Lastriseq; collatis pugnatũ ingenio loci,phibebat'. Ter. Nã qui cũ ingeniis cõflictat' eiusmodi.i.cũ boĩbus eiusdẽ nature. Est ẽt ingeniũ vis quędã nãlis nobis insita suis viribus prędualens ad inueniendũ qđ rõne iudicari possit. Cic.lib.v. de fi. vna ingenij appellat' docilitas ⁊ memoria:eaq; virtutes qui habẽt ingeniosi vocãt:vñ pclara ingenia ⁊ obtusa ingenia dicimus.i.acuta ⁊ rudia. Hinc ingeniosus qui naturalem vim ad aliquid agendum accomodatam non habet.

Ingenuus qui in libertate natus est:⁊ ab ingenuoꝝ antiquitate vt Boe.in topi.inąt gentilitas ducit'. Et est relatiuũ libertini Est enĩ libertinus qui iuxta seruitute manumissus est. vñ interrogare hoc mõ solemus ingenuus ne an libertinus est.i. liber natus an seruitute liberatus siue ex libertoꝝ gñe ortus Hinc ingenuitas:q̃ðzia est libertinitati. Dic de Agatha martyre scribit'. Summa igenuitas ista est:in qua seruitus xpi cõprobatur. Ingenue aduerbiũ libere ⁊ simpliciter. Sic ingenue loqui dicimus eum qui ita loquitur vt liberum hoĩem decet:nihil timidum:nihil habens seruile.

Ingemo.is.pe.cor. valde gemo. Uirgil. Daphni tuum pęnos ẽt ingemuisse leones interitum.

Ingero.is.pe.cor.ĩmisceo ĩmitto introgero. Leo papa:nouit cui adhibeat estus cupiditatis:cui illecebras gulę ĩgerat cui apponat incitamẽta luxurię. Aug. Quid facio ego mõ cũ loquoꝝ strepitum verboꝝ ingero auribus vestris.

Ingloxius.a.um.quod est sine gloria. Cui ðzium est inclytum ⁊ gloriosum. Hier.ad Mar. Sed anima habitante in corpore fiat inclytum quod ante ingloxium fuit.

Ingluuies vẽtris rapacitas. Et p gula sumit'. Col.lib.ix.p cibo posuit:nã nisi vacua est ingluuies cruditatem significat.

Ingrãdesco.is.dui.grãdis fio. Col.lib.x. At circa kalẽdas martias locis apricis hz pozrum si iam ingranduit transferre.

Ingrauesco is. valde grauis.i.molestus fio ⁊ q̃si oppmo. Hier. in lib.gene.nõ est hęrba gregibus seruozum tuozum ingrauescente fame in terra Chanaan. Aug.lib.v.con. Et ingrauescentibus febzibus tam ibam ⁊ peribam.

Ingredioꝝ eris.ssus. vide in dictione gradioꝝ.

Ingruo.is.nõ,ppzie sz p trãslationẽ figũt inuado ĩmineo ⁊ ipetũ facio a gruũ,ppzietate duplici.prima q; more agminis cõuolant. Altera q; clamore sibĩ vtunt' vt milites in plio ineundo. Plau.in am. Nri ð ingruunt vicinus vi feroces. Lac.lib.ij. Si seua tẽpestas:si grãdo ingruat ad deũ cõfugit'. Col.li.ij. Etiam ingruente hyeme frumenta iacimus. Dicitur enim de bello de pluuia de tempestate de ruina ⁊ hmõi.

Ingurgito.as.pe.cor.cũ vehementia glutio:gulam redimpleo. Plau.in Cur. Uide in gurgitat impura in se merum auariter plenis faucibus. Li.in anto. Idẽ cum secibis ingurgitasset. Lac.lib.iiij.aliter sicut sus:quę se ingurgitat cęno.

Inguina.penul.cor. sunt genitalia tam fęminarum q̃ virorum. Mar. Accessi quotiens ad opus mixtisq; mouemur inguinibus. Sueto.in nero. Uirorum ac fęminarum ad stipitem deligatorum inguina inuaderet.s.ore.

Inhalo.as.pe.pro. vide in dictione halo.

Inhęreo es.inhęrens vel fixus sto. Col.lib.iij. Lacumina deinde oliuę sicut matri inhęrent vtraq; parte adradito:⁊ ita fissurę fici aptato:cuneumq; eximito.

Inhęresco inhęrẽs fio. Idẽ li.ij. Perexigua conspergit' aq̃ gleba manuq; subigit' ac sic glutinosa est q̃uis leuissimo tactu inhęrescit ⁊ picis in morẽ ad digitis lentescit habẽdo. Lice. lib.iij.de na.deo. Prouisum est vt si q̃ minima bestiola conarer irrũpere in fozdibus auriũ tanq̃ in visco inhęresceret.

Inhibeo es.pe.cor.ex in ⁊ habeo. vide in dictione prohibeo.

Inhio as.,ppzie significat valde os aperio. Per translationem

vero ponitur,p vehementer cupio. Plau. in aul. Credo illũ iam audisse mihi eẽ thesaurũ domi id inbiat. Hel. lib. j. Dum eius mortẽ inbio egomet viuo mortuus inter viuos. Aug. lib. iij. ci. dei. patiuo iunxit vt sit inbiare ꝙsi desideriũ aut cor apponere. Dic inquit aliquid agerent dij beluones atq; nebulones sacrificiorum adipibus inbiantes.

Inbonores qui ignobiles sunt ⁊ sine bonore. Amb. lib. j. officio. Contra autem iustos inopes degere inbonores sine libris. Et Ply. lib. v. inbonores ciuitates dixit.

Inborreo valde borridus sũ a quo iborresco valde borridus fio. Ply. li. x. iborrescũt edito ouo: excutiũtq; sese ⁊ circũactę purificãt. Aliqñ iborrescere ẽ ĩtus borrescere. Virg. lib. j. ge. Spicea iã cãpis cũ messis iborruit: ⁊ cũ frumẽta ĩ viridi stipula lactẽtia turgẽt. i. borrida facta ẽ ⁊ itus formata. Piero. in dia. Attici vel frigore inborrescimus: vel febri exardescim⁹.

Inibi pe. cor. ex in ⁊ ibi ꝙsi intus ibi: vel in hoc siue in eodẽ loco Apul. Multa inibi dicta sunt quę cõmemorare nõ est opus. Plau. Nos domũ properamus vos inibi adeste. Aliqñ figit Mor. Legal. Liber ne es: nõ sum. Vex inibi est.

Inunde figit ex eo loco. Liui. Itẽ exercit⁹ inunde domos abducti

Inicio is. pe. cor. ppriẽ ĩtro iacio ĩmitto inecto. Plau. Añq; hęc in domũ inijcias. Ter. in an. Quę sese in ignẽ inijcere voluit phibui. Aliqñ ĩ aliq̃d iacio: vt apud eũdẽ. Inijcią in eũ manũ. Vñ manus iniectio ỏr vẽdicatio rei nobis debite: nulla iudicũ auctoritate expectata. Quintil. patri in filiũ patrono in libertũ manus iniectio. Pau. Si titius seruũ vẽdidit ea le ge vt si romę morarus eẽt manus inijcere liceret: emptor alij eadem lege vẽdidit ⁊ seruus fugit a secũdo emptore ⁊ romę morat⁹. Quęro an sit manus iniectio ⁊ cui. Virg. Iniecere manũ parcę: hoc est traxerũt debitum sibi. Aliqñ inijcere est cũ ĩpetu iacere: seu ĩpetũ facere. Ouid. Qua centũ ꝙsq; parabat inijcere anguipedũ captiua brachia cęlo. Aliqñ simplr iacere. Plau. in epi. Tragulã in te inijcere adornat. Idẽ ĩ cap. Inijcite huic manicas mastigię. i. innectite. Et in cas. iam pol ego huic aliquẽ in pectus inijciã metũ. i. ĩmittam. Liui. lib. j. Iniectę turno catenę. i. ĩpositę. Huius compositũ est. Super inijcio. Virg. lib. iiij. geo. Et raras super inijce frondes.

Inijciũ: ceptũ: ab initio is. Et inicia cereris sacra dñr. Var. li. ij. de re rus. Asinullo pecore ĩmolãdi initiũ primũ sũptũ vt cuius vestigia ꝙ initijs cereris porci ĩmolant: ⁊ ꝙ initijs pacis fędus cũ ferit porcus occidit: alio nõe initiatiões nuncupant Quę vt ait Tertu. sp arcent pfanos ⁊ arbitris carent.

Inicio as. sacris imbuo. vñ inciatus sacris ibutus Vier. in exo. postq; iniciaueris manus eor. i. consecraueris: ⁊ sacris addicaueris. Et initiari dñr pueri cũ a lacte ⁊ a cunis trãseunt vt cibo firmiori alant. Nã apud Var. legit initiari pueros edulię ⁊ potię ⁊ cupedinis edendi ⁊ potandi ⁊ cubandi: reperitur etiam initior deponens: vt in ps. Et initiati sunt Belphegor. Est ⁊ initiare incipere.

Initiarius. a. um. pe. p. ad initium pertinet. Quintil. lib. j. Neq; enim est sanctius sacris ijsdem q̃s studijs initiarijs.

Iniquus ab ĩ ⁊ equus. ę. in i. pducta ꝟsa ⁊ idẽ ẽ qđ nõ plan⁹ vñ loci iniq̃tatẽ dicimus. Per trãslationẽ vo de boibus impijs seu iprobis ỏr: ⁊ iniq̃tas p iniustitia sumit: aliqñ capit p magno. Virg. iniquo põdere rastri: aliqñ p angusto. Idẽ verũ hęc ipse quidẽ spatijs exclusus iniquis prętereo.

Inimicus q̃ nõ est amicus ⁊ priuatus est hostis publicus. Sue. in Sue. Scribit etiam ad ipsũ hoc familiariter ne dum plane inimicus aut hostis.

Inimicor aris. depo. inimicitias exerceo datiuo iungitur.

Inimico. as. cum accusatiuo significat inimicũ facio. Hora. Et miseras inimicat vrbes.

Inimicitia singulari numero dixit. Lice. lib. iiij. tus. Inimicitia ira vlciscendi tẽpus obseruans. Lęsa. lib. de ana. plurali semper numero dicendas putat inimicitias.

Iniũgo is. ĩpono demãdo: vt iniũgo tibi hoc onus: ppriẽ tĩ iungẽ ẽ it⁹ vl supra iũgẽ. Lol. li. vij. Jugũq; q̃rto die accipiũt cui ram⁹ illigat⁹ temonis vice traiicit. Interdũ ⁊ põdus aliqđ iniũgit vt maiore nisu laboris explodeẽt patiẽtia. Idẽ lib. v. Itaq; pigui terra singul' brachijs licebit bina iniũgẽ flagella

Iniuges hostię vocabãt q̃ nũq; domitę aut iugo subditę fuerãt

Iniuria ex eo dicta est q̃ nõ iure fiat. Oẽ enĩ qđ nõ iure fit iniuria ỏr siue ẽbis siue re. Re cũ manus inferunt: ẽbis cũ sit cõuitiũ. Specialr vo iniuria ỏr ꝟtumelia q̃uis vt quidã volũt ab iniuię differãt ꝙ iniuria sit in ẽbis ⁊ tõ leuior ꝟtumelia in factis. Pacu. patior facile iniuriã si est vacua a cõtumelia. Qñq; iniuriã dicimus dãnum culpa datũ: qñq; iniquitatẽ vt cũ qs iniquę sñiam dixit ꝙ iure ⁊ iusticia careat: q̃si non iniuriam. Nõnunq; aduerbialr sumitur pro imerito. Iniuriosus qui iniuriã facit. Iniuriosus. a. um. iniuria plenum.

Iniurius. a. um. qđ est iniquũ. Plau. in aul. Si mihi dat operam me illi irasci iniuriũ est: aliqñ iniuriũ aduerbiũ ponit. Terẽ. in ecy. Iniuriũ aũt est vlcisci aduersarios: vbi Do. Iniurius iniquũ indignãtis mõ significatio est: ⁊ vim aduerbij hz.

In manu vel in manibus est ỏr, p eo qđ ẽ in prãte vel in promptu ⁊ in facili vt victoria in manibus est. i. q̃si iã tenet. Et in manibus ꝙ inter manus. Li. in Lato. Septimus mihi liber organũ est in manib⁹. i. operi nõduz sũma ẽ ĩposita manus. In manu aq̃s poscimus: veteres ãt aq̃s manib⁹ pedibusq; dixerũt. In manũ daẽ ei q̃ separati accipit fine arbitris: aut iterp te: vt puaricator aut inder corruptus. Terẽ. in pbo. Soli sumus nũc inq; hic ebo dic quid velis tibi dari in manum.

In mentem venire non tantum est reminisci: sed etiam recogitare ⁊ considerare. Lice. in mentem tibi non venit causa publicam sustinere. i. non cogitas.

Innitor. penultima producta. vide in dictione nitor.

Ino nomẽ cadmi ⁊ hermionis filię vroriq; athamãtis thebarũ regis: ⁊ liberi pris nutricis. Eadẽ Licerone teste ẽ q̃ Leucothea. i. alba dea a nobis vo matuta q̃ ⁊ auroza ỏr, vñ Ouid. in fas. Leucothoe grais matuta vocabẽr nris. Fabulã inonis Ouid. li. iiij. me. refert quẽadmodũ ino cũ meliceta filio pp timorẽ de scopło se pcipitẽ misit ĩ mare: amboq; fcã sũt dij marini. Illa leucothea melicertes palęmõ q̃ ⁊ portunus vocati sũt. De q̃bus Cyprianus Melicertes et Leucothea pcipitãt in maria ⁊ fiunt postmodum maris numina.

Inno as. per duplex nn ex in ⁊ no. quasi intus no a quo innato as. frequentatiuum.

Innocuus actiue accipit, p eo q̃ nocet. Ply. li. viij. eosdẽ pestiferos ferũt ĩ gręcia: ĩnocuos eẽ ĩ Sicilia: passiue vo, p eo cui nõ nocet. Virg. Et sedere carinę oẽs innocuę. i. sine detrimẽto.

Inocco as. figit cooperio: qđ fit cũ semẽ in agro seminatus est et glebas sarculis aut cratib⁹ dissoluim⁹ vt semẽ humo otegat. Col. lib. ij. Nã semẽ qđ sicco solo igestũ ⁊ iã inoccatũ est pinde ac si repositũ in horreo non corrupit. Componit autez et in ⁊ occo as. qđ est cõmuno. sed de occo alibi.

Inoculo as. pe. cor. figit oculũ vnius arboris alteri adhibeo: seu oculũ in arboze aperio. Col. lib. xij. Dis q̃dẽ diebus arbores ficor inoculant. Qđ genus ĩsitionis emplastratio vocatur. Ply. lib. xvij. Ificis aũt ⁊ malis hęc fuit inoculatio antiqua.

Inolesco is. inolevi inolui etũ: ⁊ itũ figit cresco grãdis fio. Aug. Miror apud quosdã infideles. vñ tã pnitiosus error molverit vt sup tumulos defunctor cibos ⁊ vina conferant.

Innotesco is. notus fio. Lac. li. j. Deniq; a doctis huius sęculi q̃ bus forte scripta eius: innotuerunt deridere solent.

In numerũ significat ĩ ordinez. In numerum ludere est saltare. Virg. Tum vero in numeruz fauno sq; feraq; videres. Ludere tamen rigidas motare cacumina quercus.

Innuo is. signo aliq̃ capiti volũtatẽ oñdo: siue affirmẽ siue negẽ

In ordinẽ redactus: ⁊ in ordinez coactus. i. iter viles ⁊ abiectos numerat⁹. Liu. lib. xij. Tribuni plebis ĩ ordinẽ redacti. i. orẽ ptui habiti. Sue. in clau. In ordinem se coactum conscriberet. Vnde etiam extra ordinem pro egregie dicitur.

Inops pauper. vñ iopia: pauptas. Aliqñ ỏr sine ope sine auxilio Vñ inopẽ ai: inopẽ prudentię dicimus. i. sine ope ai: sine ope prudẽtię. Aug. li. iiij. cõ. Ardor iops prudẽtię. Jungit enĩ cũ gtis oiuz rez. Aliqñ iops ỏr i sepultus. Virg. li. vj. Dęc oĩs et quã cernis iops ihumataq; turba. Ex iure. n. põtificio terra iniciebaẽ ⁊ circa cadauera ⁊ circa absentiũ corpa qbusdam

solēnibus sacris additis. Inops igitur sine terra quę ops ōr qui nullius possessor est: pauper cui suę res nō sufficiunt.

Inopiosus.a.um. fine ope. Plau. Sepe ego res mltas tibi mandaui ubias egenas inopiosas consilij.

Imprimitus.pe.p. vide supra in dictione Frunisco.

Imprimis.pe.p. ouę partes sunt ꝛ est aduerbiū significatq; ante oēs: vel ante oīa: vel vnū ex primis. Sal. Quę quidem res iprimis mihi vī fuisse cā facinoris maturādi: imprimis cum mante b ab iprimo verbo est habetq; pe.cor.

In posterum.pe.cor. vide in dictione postremo.

Inquies etis. pro iquietus.a.um. generis oīs: vel figurate iungitur neu. generi. Sal. lib. j. hist. Humanum genus inquies atq; idomitum. Vinc iquieto as.pe.pro. Piero. lib. j. R. ds es tu q̄ clamas ꝛ inquietas regem. Lolu. lib. ix. Ne incubantes matrices ab alijs auribus inquietentur.

Inquilinus.pe.pro. ex in ꝛ colo p habito. vide in dictione colo.

Inclino.as. habito: a quo inclinatus us. pro icolatu. Aug. in expositione ps. Quo migrandum est ex hoc inclinatu.

Inquio is. defectiuū est: ꝛ significat dico. Li. tñ lib. ij. de ora. Attendere ꝛ aucupari verba oportebit inquio: vt ea quę sunt frigidiora vitemus. Idē in eodē. Tu inquisti molestus non eris. ꝛ lib. iiij. ad herē. Quid tibi vis aliquis inquiat.

Inquino as.pe.p. maculo deturpo. Lact. lib. vj. Pecudū sanguis effusus quo aras inquināt. Li. li. j. tu. Quib⁹ cęcati velut domesticis vitijs atq; flagitijs sese inquinassent. Fit ār a cunio is: vt inquit Festus. Lunire vo est stercus facere. Huius cōpositū ē coinquino. Lol. li. viij. Totā pgenē coinquinat siquidē celeriter cum alia pecora: tū pręcipue oues ꝺtagione vexentur.

Insanus.pe.p. nō sanus: q̄ non est sani ꝺfilij ꝛ q̄ non hz mentez integrā. Vñ īsania stultitia quę ꝛ īsanitas ōr. Li. insapientia aūt quasi īsanitas: eadēq; dementia. Item insanus magnus ōr. Unde īsani feriant sine littora fluctus. Per. Insani dicta catonis: inde insane aduerbium vehemēter propterea q̄ īsani oīa vehementer faciūt inq̄t Uar. Item valde sanus. i. doctus. Persi. Et insano multum laudanda magistro.

Insanio is. iui. itū. a sanus cōpositū ꝛ deriuatū putaſ p īsanias facio siue īsanus sum: qñq; ꝛ insanire est carmen cōponere. Virg. insanire libet. Nā insani enthei dicuntur. i. deo pleni.

Insequor.pe.cor. sequor vel insequendo sequor. Virg. Insequitur clamorq; virum stridorq; rudentum. Et insequi psequi. Quintil. Cum eum maledictis insequeretur.

Inseruio is. vide in dictione Seruio.

Insecta aīalia sūt partim terrestria: vt scolopēdrię stelliōes: partim volucria vt apes vespę: partim cū vtroq; participantia vt formicę: partim pennis ꝛ pedibus carentia: vt tineę: quę in homine nascuntur. Dicta insecta ab incisuris quę hūc cer uicum loco: nunc pectorum sunt atq; alui.

Insero is.pe.cor. inserui īsertū significat īmitto siue vnio. qñq; facit īseni īsitum de arbore ōr: qñ. s. scisso trunco surculus fę cidę arboris īferitur in sterili: siue cū oculus vnius arboris adhibeſ: quod q̄dā inoculationē vocant vel qñ seminaſ aut plantaſ. Virg. īserenunc melibeę pyros pone ordine vites. Col. lib. iij. Utē quā īsiturus es: resecato ꝛ plagā leuato atq; ita findito ꝛ paratos surculos in fissurū dimitto eatenus qua adrasi sūt. Idē īsita est fructuosior q̄ quę īsita non est. i. q̄ quę cū ramis aut plantis ponit per trāslationē. Lac. li. v. Odiū ꝛ inuidiā ꝛ dolū hoībus inseuit vt tā essent q̄ serpentes venenatu: tā rapaces q̄ lupi. Leo papa p vnire exēplū posuit: qñ inq̄t fili⁹ dei venit soluere opa diaboli: ꝛ ita se in nobis nosq; īserunt sibi vt dei ad humanā naturā descensio fieret hoī ad diuinā. puectio. Vier. ad pāma q̄d necesse fuit me latentem īserere cōni opponere īuidię plurimor. i. īmittere. Lolu. Nausea discutiē si itegrū gallinaceū crudū ouū ieiuni faucibus īseras. Diome. īsertor īsertus ꝛ īsitus facit. Et tradūt q̄dam īsitas arbores arborum esse: īsertus hoīs vel alicuius rei. Ser. lib. x. penna per transuersas īserta nares.

Insertō as. frequentatiuum ab insertum formatum. Virgil. Dic ferro accingor rursus clypeoq; sinistram insertabaz aptans: meq; extra tecta ferebam.

Insitio ipse inserendi actus. Col. lib. iij. Tria autem genera insitionum antiqui tradiderunt.

Insitium lignum q̄ insitum est. Col. lib. iij. Terram circa arborem aggerato vsq; ad ipsum insitiuz. Et item. Paleato luto bene subacto oblinito totam plagam ꝛ spacium q̄ est inter surculos vsq; eo vt duobus digitis insitia extent.

Insitiuus.a.um. q̄ inseriē. Hel. corpusq; ꝛ aīaz bñ initiatus pri mordijs īsitiuo degeneriq; alimento lactis aliem corrūpere.

Insideo es.pe.cor. sedeo seu sup maneo sto. Lac. li. v. Et iustus ille nactus fuerit aliquē sauciū equo īsidentē. Aliqñ ītus sedeo seu sto. Li. lib. iiij. tus. cū āt hic seruor citatioq; aī inuetauerit ꝛ tanq̄ ī venis medullisq; īsederit. Aliqñ dolose quēpiā expecto. vñ insidię ꝛ īsidior. Aliqñ obsidere ꝛ mō cū actō ostruiē. Liui. lib. ij. de bel. puni. Mago locum monstrabit quē insedebatis. Mō otō. Virg. lib. xj. Arripuitq; locuz ꝛ syluis insedit iniquis. Liui. lib. ix. īsessis oībus vijs per q̄s cōmeatus ex sammio subuehebatur.

Insido is.pe.cor. significat ad ītus habitandū īgrediendūue vado. Lac. lib. vj. vitanda ergo spectacula oīa nō solū ne q̄d vitiorum pectoribus insidat. i. ingrediatur ad standum. Sta. lib. tbe. passuum protulit. Summis insiditur astris: cōstruit ꝛ cum actō. Virg. lib. x. viam insidere.

Insidię fallacię. Cice. lib. iij. offi. sunt ne igiē insidie tendere plagas. Propie dolosa expectatio ad aliquē aggrediendum insidię dicuntur quę clam insidet vt hostes fallant.

Insidior aris. insidias tendo. Salu. in ing. Atherbalem vitę suę dolis insidiatum esse.

Insidiosus qui sępe insidiatur a quo insidiose quod est cum insidijs. Cice. lib. iij. offi. Ratio ergo postulant ne quid insidiose: ne quid simulate: ne quid fallaciter.

Inscitia ignorantia ab inscitus.a.um. participio.

Inscius ꝛ consciꝰ ꝺria sunt: ꝛ a scius cōposita īsciens. vñ īsciēter ꝛ inscientia quę ꝺria sunt scientię. Li. lib. acad. Sed inter scientiam ꝛ inscientiam comprehensionem illaz collocabat.

Aliqñ insciens capitur pro stulto ꝛ aliqñ pro ignaro.

Inscribo pe.p. ītus siue supra scribo. Li. lib. j. tu. q̄d nr̄i phi: nōne in his ipsis libris quos scribūt de otinenda gl'ia sua noīa inscribūt. Itē casio. In statua quā posuit in rostris inscripsit parenti optime merito. Interdū īscribere significat noīare siue intitulare. Lac. lib. j. Minutius felix in eo libro qui octauius inscribitur: sic argumentatus est. Interdum dilacerare Virg. ꝛ versa puluis inscribitur hasta. Plau. Corpus tuum virgis vlneis inscribam. i. infigimbo.

Inscriptus qñq; pro non scripto sumitur: vt apud Uar. lib. ij. Itaq; greges ouium longe abiguntur ex apulia in samnium estiuatū atq; ad publicanuz profitentur ne si inscriptum pecus pauerit lege censoria committant mulctos.

Insignis ꝛ hoc īsigne ex in ꝛ signū siue signis cōponiē. ελλίνι ϛιδλε λεγουϛι περι ϲημοvεκ του περι και ϲημαῖ-ρω. Et ppie ōr excellēs q̄ in aliq̄bus cernit eē signis q̄bus noscit vel nosci pōt vt in coloris ꝛ vestiū rerumq; varietate noscit siue nosci pōt eē eū, pbū vel improbum. Seu q; signa cū sint ꝺdicia rez sp eminēt manifestaq; sūt. Sic viri vtute ex cellētes oībus sūt noti. Li. li. iij. ad Heren. Idē fit in imaginibus: vt q̄nobis diligēter notę sūt hę parum videanē īsignes alijs. Dic Li. eo q̄ prius dixit notę aperuit īsignes significare notę siue notabiles. Uir. li. iij. g. Nec mihi displiceat maculis īsignis ꝛ albo. Liui. li. j. Flaminē iouī assiduū sacerdotem creauit insigniq; eū veste ꝛ curuli regia sella adornauit. Virg. lib. iiij. Ostroq; īsignis ꝛ auro Stat sonipes. Hoc loco īsignis īstratus q̄si īgnitus. Ad facinus trāstulit. Ter. in eu. Jādiu aliquā cām q̄rebat senex q̄obrē aliq̄d īsigne faceret. Do. īsigne aliq̄d magnū ꝛ nobile facinus. Ad virtutē. Virg. insignē pietate virū. i. illustrē magnū siue nobilē p̄clarūq; ac p̄stātē aliqñ ad vitiū. Et latrones vocamus q̄ maiore manu maioreq; audacia grassant: vt ī eu. Uēbāt āt vinctū quēdā īsignē: cū de seditioso ꝛ homicida dicaſ. Et īsignia scelera a tacito dñr. Dē enī q̄ excellit siue illud q̄ sit vitiū seu virtus

insigne ōr: vñ ēt qñq; simplr̄ p magno sumit. Lucil. Locus nō curat caudā insigne eē mō piguis fiet. Ab insignis fit insignitas p claritate. Insignitē clare sūme. Apul. Nō insignitē malus

Insignia oñr ea q̄ in vest lib⁹ vexillis ⁊ hmōi insignita sūt: aut ipse vestes vexilla ⁊ alia q̄ fiūt aut seruntē ita ab alijs discreta vt nosci possint cui⁹ sint ⁊ ad quos ptineāt: vt vestes militares ⁊ insignia militaria regalia ꝛsularia ue quibus acies ab acie eques ab eq̄te rex ⁊ ꝛsul a viro ꝓuato cognosci ꝺz. Virg. li. ij. Danaūq; insignia nobis aptemus clypeos. Liui. lib. ij. Ipse en ille nr̄is decoratus insignibus magnifice incedit. Sal. cū scibus atq; alijs iperij insignibus ad manlū in castra tendit. Mos enī fuit antiquoꝝ vt bñ meritis insignia tribuerēt magistratuū. vñ scribit Tacitus decreta fuisse narciso q̄storia insignia a Claudio cęsare. Ab eodē insignia ꝑturę Crispino decreta fuerūt. Et nō solū sunt signa ⁊ ornamenta ob virtutem adepta. Unī insignia laudis ⁊ insignia glorię dicimus: vt Lice. Apio. Insignia enī virtutis multi ēt sine vtute assecuti sunt. Aug. li. viij. cō. Qui ēt ob insigne p̄clari magisterij statuaz in foro romano meruerat verūetiā dęq̄d aliq̄d oñdit insigne ōr Ambro. Desponsata ne temeratę virginitatis adureret infamia cui grauis aluus corruptelę videret insigne p̄ferre.

Insignio is. ui. itum. signis noto seu distinguo vt apō Claudianū. lib. j. Dic ęlementoꝝ seriē: sedesq; paternas insignibat acu. Luc. lib. iiij. ad heren. Si quā rem deformabimus turpem: aut cruentam aut cęno oblitam aut rubrica delibutam iudicemus quo magis insignita sit forma.

Insignite pe. p. aduerbiū figt cū notę iudicio. Li. Nec ip̄robū notari aut vituperari insignite posset insigniter ēt aduerbiū significat sume clare aperte. Apul. Domo insigniter malus.

Insimulo as. pe. cor. Accuso: crimen ingero. Lice. Treba. Dic tu me etiā insimulas nec satisfactionē accipis. Jungitur ēt q̄ñq; gtō. Terē. in phor. Si herū insimulabis auaritię male audies. vnde insimulatio: q̄ vt inq̄t Do. est falsi vel veri criminis inculsatio. Est ⁊ insimulare fingere. Li. lib. iij. offi. Solus ne glexit fidē: furere insimulauit: nec coiret instituit.

Insinuo. as. vide in dictione Sinuo.

Insisto is. q̄si firmo. Virg. lib. xj. vtq; pedū p̄mis ifans vestigia plantis īsteterat iaculo palmas armauit acuto. Et insistere est operā dare Piero. in plo. Tob. Sed melius eē iudicās phariseoꝝ displicere iudicio: ⁊ ep̄oꝝ iussionibus deseruire: īstiti vt potui. Itē solicitare vrgere. Ply. Frequensq; vt id agerem insistebat. Li. ad herē. aliter. Nūc idētidē nosmetipsi nobis insistemus: res enim cōis agitur. i. vim faciemus.

Insilio. is. pe. cor. insilui insiliui vel insilij insultum: vnde insulto significat intro aut sursum salio. Sta. lib. ix. the. insiliere vadis magnoq; fragore solutus. Agger. Luc. lib. iij. Insiluitq; solo nociturus pondere puppim.

Insolēs pe. cor. ex in ⁊ solēs siue ab īsoleo ls nusq̄ legaf: ⁊ significat insuetū ⁊ insolitū: vñ īsolētia. Li. ꝓo Deiota. Moueor ⁊ insolētia loci. Sal. īsolens vera audiendi. Hel. lib. j. Atq; id q̄ō a. L. Lęsare excellētis īgenij ac p̄udētię viro in p̄mo de anali. scriptū est. Habe sp in memoria atq; in pectore vt tanq̄ scopulū fugias mauditū atq; īsulens verbum: per translationē ponitur p superbo ⁊ arrogāte qui p̄ter legē agit humana atq; nālem. Et quē audacē vel p̄ęsumptuosum dicere solemus. Q̄ō est cū q̄s audet facere vel dicere quod ipse nō solet. vel quod ab alijs modestis viris fieri aut dici non solet. Lic. ꝓo Marcel. Et victoria quę sui natura insolēs est Inde insolentia arrogantia insolenter arroganter.

Insolum veteres p īsolitū dixerūt. Afra. Orbitatē senectuti tuę malū metui: q̄ō insolū non venit cęco ac dementi.

Insolitus non suetus. Aliquando p̄ęter solitum. Hel. intempestiue ac insolite differebat.

Insolo. as. pe. p. ad solē ficco. vñ īsolatus: i sole seu ad solē siccatus vl penitus tactus aut calefact⁹. Col. li. v. sup hoc materię q̄ fructū hñt: melius ualescūt ⁊ vnę cōmodius īsolatę ꝓcquunt. Insolare quoq; puellę crines oñr. dū faciē tectę possessos ad solē tenēt cādicandi gra. Et ipsi crines īsolati oñr. Ply. Lęrā vinaceo crate sub dio siccāt sole lunaq;. Hoc enī candoꝛē facit: si sic siccaf. Et ne liquefaciant ptegūt tenūi linteo. Candidissima vo fit post insolationem humi recocta.

Insomnia. ę. vigilia. Insomniū phāta sma. vide i dictio. somn⁹

In spē venio sperare incipio. Li. lib. ij. de ora. Nonullam in spē veneram posse me aliquid ex istis discere.

Inspicio cis. pe. cor. intus spicio seu valde intueor. Ter. in adel. Denīq; inspicere tanq̄ in speculum vitas hominum iubeo: atq; ab alijs exemplum sumere sibi.

Inspecto as cōtinue seu attente intueor. Hel. lib. j. Ibidem in stadio inspectante ppl'o in oculis atq; in manibus filioꝝ animam exflauit. vnde ⁊ inspectare ꝓ custodire ponitur. Sue. in Lę sa. sunt qui putent confisum eum nouissimo illo senatusconsulto ac iureiurando etiam custodias hispanorum cum gladijs inspectantium se remouisse.

Inspectus aduerbium significat minus inconsiderate.

Inspicio as. pe. ꝓo. in modum spice vel spici acuo. Virgil. lib. j. ge. Ferroq; faces inspicat acuto. Ser. acuto ferro incidit ad speciem ⁊ imaginem aristarum.

Inspiro as. pe. ꝓo. significat diuino quodaz spiritu in mentem iniscio. Unde dicimus sanctos dei hoīes inspiratos fuisse locutos. Et inspirare intus spirare: hoc est spiritum seu ventū infundere. Col. lib. j. Sed granaria scalis adeantur: ⁊ modicis fenestellis aquilonibus inspirentur.

Instar ideclinabile ls pbus instar is gtūs dixerit. Q̄ō ⁊ sine ppositiōe ⁊ cū ppositiōe iueniē. Et mō figt ad eq̄parationē. Col. lib. iij. Uineā nouellā gēmas agere finito: sil'q; atq; palmitus īstar q̄ttuoꝝ digitoꝝ erit: dū oēmū pampinato. Mō ad mēsurā: vt apud eundē lib. j. In cāpo rarius: in colle spissius acerui stercoris īstar q̄nq; modioꝝ disponenē. Mō ad silitudinē: vt illud Li. accipi pōt. Amant aūt quę fiūt nō vici: ls vrbis instar. Et in Disonē. Unus ille dies mihi q̄dē īmortalitatis īstar fuit cū senatū egressum vidi pplm romanū vniuersum. Sue. in Ies. Luius ēt. l. eq̄ instar, p ędę veneris genitricis postea dedicauit. i. effigiē cōsimilē. Soli. cū ppositio ne mesopotamiā opinat annuę fundatiōis excessibus ad īstar amnis egyptij terris superfusus fuecta soli fęcunditate. Sil'r Piero. in Job. ⁊ gaudium hypocritę ad instar puncti Idē in iosue. Steterūtq; aquę descendētes in vno loco ⁊ ad īstar mōtis itumescētes apparebāt, pcul ab vrbe. Aug. Et iō hodie vt vitale lauacrū resurgēs dei ppl's ad instar resurrectionis ecclesiā nostrā splendoꝛe niueo illuminat.

Instauro as. nō ab īstar descēdit: vt q̄dā putauere: ls cōpositū ē ab in ⁊ stauro. Unī ⁊ restauro. Nā integro q̄ō instauro sile est in significatiōe cōpositū quidē est quia integro habet. Et vñ cōpositū est integro: īde ⁊ integro. Unī ꝺtamino inde ⁊ attamino: ⁊ multa hmōi. Sic vñ īstauro: vñ ⁊ restauro quoꝝ simplicia cū non sint in vsu cōposita hñt q̄ ppositiones cū q̄bus iunguntē aperte declarāt. Pręterea cū integrare idē sit q̄ō instaurare: nimirū īstaurare integrare est. In quo quantū ad īstar distet aīaduertere ls. Terē. in an. Amantiū irę amoris integratio est: vbi Do. Integratio īstauratio. Integrare vo vt inq̄t festus est in statū redigere nō ad silitudinē pristinī status dixit: ls simplr̄ in statū redigere vtcunq; sit status: silr̄ instaurare dicemus in statū redigere: nō ad silitudinē pristinī status facere. vñ Virg. per translationē dixit. Instaurati aī regis succurrere tectis. i. q̄si recreati: siue validi facti: super Ser. ait. Hinc ostendit eos superius defecisse: ⁊ nō dicit ad silitudinē antiquā qualuisse. Et raro euenit vt euersa ędificia ad silitudinē pristinā instaurentē. Liui. lib. iiij. Nā phalisci perpelli ad instaurandū bellū: neq; clade romanoꝝ: neq; socioꝝ pcibus potuere. Instaurandū non ad silitudinē pristini gerendū: ls integrandū ⁊ denuo inferendū: sic Li. de puincijs ꝛsularibus in pisonē ⁊ Galbiniū bellū affectum videmus ⁊ vere vt ita dicā confectū periculum sit ne instauratas maximi belli reliquias ac renouatas audiamus. Virg. li. iij. Ergo instauramus polydoꝛo funus. i. integramus supplemus ⁊ facimus funus: q̄ō fieri p loco ⁊ tpe ꝺdecebat. Idē lib. vij. Certatim instaurant epulas. i. denuo ponunt. Lū ergo instauronibil in significato ueniat cū īstar: nullo pacto ab īstar.

formari dicendū est: pręsertim cū nec ad analogiā ptineat: q instauro non instauro facere deberet. Restauro autez q̄uis pene absoluerit z pro eo instauro sępe positū fit. Lac. lib. vij. vsus est p reduco seu reformo renuo refricioue. Uer ille cū deleuerit iniusticiā iudicūq; maximū fecerit: ac iustos qui a principio fuerunt ad vitam restauraueritmille annis inter hoīes versabitur. Non enim ad antiq̄ simplicitudinē reformauerit intelligendum est cum longe elegantiori forma sint iustorum corpora reficienda q̄ ea quā prius habuerant.

Insterno is. sup sterno operio extēdo: vñ instrata equor ornamēta dīr. Et istratus lect⁹ ōr veste stragula excult⁹. Ulpia. instratū figt oēm vestē stragulā isternendi causa paratam.

Instigo as. pe. p. ex in z stigo cōponit̄: vt sit stigo stimulo z in stigo instimulo z tā in bonū q̄ in malū sumit. Piero. de diuo. Luca. Obijt plen⁹ spū scō quo instāte in achaię partibus grecis fidelibus dñi incarnationē fideli narratione ostendit Hoc modo componuntur castigo quasi ad id quod castum est stimulo. Fustigo fuste stimulo vel ferio.

Instingo is. xi. ctū. ītus cōmoueo. Lac. lib. vj. Ego vo eos q̄ vera ipudētes loquūt sic habēdos puto tāq; diuinēt spū aliquo instincti. Ual. max. li. j. samij pzienensib⁹ auxiliū aduersus carasiplorātibus: arrogātia īstincti, p classe z exercitu lenibulā eis derisus gra miserūt. Hinc īstinctus us. ipsa cōmotio. vñ dicimus aliq̄d spiritus sancti instinctu factū esse.

Instita pe. co. tenuis fascio la inq̄t Acron: q̄ stolę imā partē ambit. Hor. Nil mediū est sūt q̄ nolūt tetigisse nisi illas q̄rū sub suta talos tegit instita veste Salius nullā nisi olenti in fornice stantē. Ouid. in arte. Este pcul vite tenues insigne pudoris. Queq; tegis medios instita longa pedes. vñ z in euang. legimus de lazaro q̄ erat ligatus institis. i. fasciis.

Institor pe. co. negociator ex eo dictus vt Ulpia. inquit q̄ negocio gerēdo īstet nec multū refert tabernę sit ꝓpositus an cuilibet alij negociatiōi cū interdū et ad hoīes honestos afferāt merces z ibi vendāt. Hier. sup lib. puerbi. Institor negociator q̄ ab eo sic ōr q̄ p acq̄rendis multiplicādisq; mercib⁹ sedulus insistat. Idē Ioui. Anus z aurifices z hariolos z institores gēmarū sericarūq; vestiū si itromiseris periculū pudicitię est. Poetę fere sp accipiūt īstitorē p eo qui venditor est mercū delicatar: cuiq; vestiarij z litterarij dant vestem circūferendā z distrahendā quē vulgo Circitorē appellam⁹ Ouid. Institor ad dñam veniet discinctus emacē. Plautus an cillā pro dña negociantē īstitricē vocat: vergiliarus quoq; sydus. Institor vestis ōr q̄ mēse nouēbri cū eam occasus est ex hoc sydere iectura faciunt hyemis: nam si nubilus fuerit eam occasus pluuiosam hyemē denunciat. Ideoq; negociatores statim augent lacernam pcia q̄bus pluuio tpe vtimur: si vo sereno tempore occiderint asperitas hyemis denuncia tur. Idcirco reliquarū vestitum pretia accedunt.

Institoria⁹. um. q̄ ad īstitorē ptinet: vt ars īstitoria. Piero. cō. beluidum. Que īstitorias exercet artes nescio an corpore q̄ scio spū virgo nō pmanet: īstitoria actio ōr q̄ dñs īstitorē cōuenit pelp īstitorē conuenīt: nā si libitinari⁹ polinctorē habuerit: isq; mortuū spoliauerit dādū in eū īstitoriā actionē q̄uis furti z iniuriar actio cōpeteret inquit iureconsultus.

Instituo ere. in z statuo significat decerno. Apul. solon aut Lycurgus īstituit: hinc īstituta z īstitutiōes. Aliq̄n icipio. Ply. Pausq; id opus īstituerē. Aliq̄n doceo īstruo. Sene. sūt enī non mō lr is sz et bonis moribus instruēdi adolescētes. Qō z de malis ōr. Iuue. Institutaq; rudes melior locuta, ppinq̄s t. docet eas venefica. Aliquādo ordino. Et prozpie de ludis de oratoribus z de moribus hoīum dicit. Terē. Optime vi tam īstituit. Sal. La familia ornum ita se ab adolescētia vitam īstituit: se vt oīa bona in spe haberent.

Institutū bonū morē ꝓsilio z rōne sumptū figt z domesticā disciplinā: quę lr is nō mandant: sed obseruant cōi opinione bonorū virorum per quādā ꝓsuetudinē. Quintil. nā is q̄q; nu tricibus triennū dederit tū iam tum formari optimis institutis mentē infantū iudicat: vñ de īstitutis apud Ual. max. l. de moribus. Aliq̄n ōr propositus inceptū: vt faciā pro meo instituto. Ply. hęc sunt rerum principia z instituta naturę. Aliq̄n dicit decretū z sanctio: vñ Justinianus opus suū institutam inscripsit sed barbare q̄ dicuntur institutiones: z ita indocilis fuit: vt analphabetus diceretur teste suida.

Institutiones sunt pręcepta quibus instituuntur homines atq; docentur: vt libri a Quintil. de institutione editi. Quandoq; institutio vocatur ipsa instructio.

Instо as. q̄n dativo iungit significat instantiā z vim quādā facio sollicito. Li. p Quintio. Verū q̄n tibi instat hortensius: vt eas in cōsiliū a me postulat ne dicēdo tps absumā: interduz incūbo. Ulr. Talis erat dido talē se lęta ferebat per medios īstans opi: regnisq; futuris: idē in Buc. sine casu posuit. Desine plura puer: z q̄n nūc instat agamus. Interdū insectationē facio q̄n vernacula lingua dicimus dar la caza. Liui. lib. j. ita incurrisse a lateribus fuerūt vt nō sisterēt mō sabinas legiones ferociter īstantes cedētibus sz subito in fugā auerterēt. Q̄n vo actum hz figt vrgeo z q̄si ōsto. Plau. in Cur. Si magis me īstabūt ad prorē sufferā. Itē supsto. Idem in Asi. Recta instas viā ea res est. i. igressus es siue obtines: stasue super rectā viā. Et in hymno. Sz pręmiū mortis sacrę pennis īstet glia. Inuenit et sine aliquo pdictor casuū lz possit intelligi. Sal. Ueterani virtutis pstinę memores cōminus acriter īstare: illi haud timidi resistūt. Instare p instabant: q̄si ōstabāt. i. pugnabāt. Ter. in an. Ego illud sedulo negare factū: ille īstat factū. i. otendit factū. Aliq̄n i sequor aduerto. Sal. optimū factu ratus nocte q̄ istabat an̄ capere ne q̄d eo spatio noua ret. i. prima erat vel seq̄bat. Cęsar. lib. j. Cęsar vbi se ditius duci intellexit z die instare quo die frumentū militibus metiri oporteret. Huius verbi frequentatiuus est instito as.

Instito as. pe. cor. sępe contrasto pugno Cęsar lib. j. Id conspicati beluetij qui in montem sese receperant rursus instistare z prelium redintegrare ceperunt.

Instans nomen substantiuū ōr munimū tęporis momētū q̄n īminet z psens ē. Unī etiā apud dialecticos tępus instans ōr q̄n est psens. Li. lib. iiij. tus. Que enī vemētia metuunt eadē efficiunt egritudinē. Instantia. i. pręsentia vrgentia q;.

Instantia. sedulitas. Piero. Mirari non desino exactionis vestrę instantiam. Exigitis enim vt libzum chaldęo sermone conscriptum ad latinum traham.

Instanter aduerbium significat sedulo.

Instruo is. xi. ctū. ordino z tā de malis q̄ de bonis intelligi pōt. Virg. Dolis īstructus z arte pelasga. Silr ōr de acie de classe de cā ac etiā de mēte alicuius. Plau. i am. Nos nr̄as moren̄o z mō īstruximus legiones. Lac. lib. j. Q̄n malū a grecis ortū ē: quor lenitas īstructa dicēdi facultate z copia incredibile ē q̄ntas mēdacior nebulas excitauerit. Idē lib. iij. Apparet falsaz z inanē eē oēs phias: q; nec īstruit ad iustitię munera: nec offīn hoīs rōnēq; ꝓsumat. Col. li. v. Nōnulli strenue fabricāt nauigia nec ꝓsumata pinde īstruūt armamētis ministrisq;. i. armāt: vl munūt. Hel. li. j. Uerba leliį hęc sūt q̄n̄ hędū q̄ ad epulas fuit allegat⁹ dimissuz cęnāq; ita vt lex sanxisset pomis boleribusq; īstructā. i. paratā. Hier. ad rus. Quasi doctus nauta rudē conor īstituere vectorē. i. docere.

Instr̄m ab instruo fit cui⁹ noīe significat oē illō quo q̄s ad operādū vtit. Sic dicim⁹ arma instr̄a belli eē. Legiōes manarę sarcula instr̄a agricolatiōis. Et instr̄m ōr id quo q̄s docetur Un̄ dicimus instr̄m vetus: z instr̄m nouum pro lege veteri z lege noua. Ex his enī hō instruit q̄d agere aut vitiare debeat. Aliq̄n sumit p apparatu quo fundus taberna z id gn̄s alia īstruunt. Sue. de Aug. Et alexādria capta nihil sibi pręter murinū calicē ex instr̄o regio retinuerit. Sic apud iurecōsultos titulus est de fundo īstructo z instr̄o legato. Aliq̄n instr̄i noīe intelligit monumentū scripturarū ad res gestas pertinentiū q̄le ferme est reptorū q̄n vulgo inuentariū appellat. Sue. in vespa. Undiq; iuestigatis exēplaribus īstrumentor iperij pulcherrimū ac vetustissimū confecit.

Insucco as. ībuo: seu ificio: q̄si in succo balneo. Col. li. viij. Fracta pecudū nō alr q̄n hoīuz crura sanant̄ inuoluta lanis oleo atq; vino insuccatis atq; mox circūdatis ferulis colligata.

Insuesco is. Uide in dictione suesco.
Insula pe.co2.ō2 terra q̄ vndiq; aq̄s claudit: ꝑprie aūt in mari. Uñ q̄dā a salo appellatas ī sulas volūt q; in salo. i. in mari sitę sint. Hīc peninsula: q̄ q̄si ī sula est: ⁊ vndiq; fere aq̄s clausa tñ angustia quę ō2 Istḥmos ꝺtinenti annectit. Mediānis vocāt quā amnis circuit. Insulę etiā dr̄ domus in vrbe ab alijs separatę ⁊ vicos vndiq; habētes q; sicut insulę sunt in mari loca vndiq; ambita vndis discreta a ꝺtinēti: ita dom⁹ nullis ꝺnexę ędificijs cohęrentibus insulę noiant. vñ Spartianus scribit trecētas. xxxv. insulas olim rome incēdio absumptas fuisse. Ulpia. titu. de v̄bo. ob. Plane si insulā fulciri quis stipulatus sit nō est expectandū vt insula ruat.
Insulatus.a.um.qō factum est insula. August. lib. iiij. ciui. dei. Illas etiam quę ꝓius fuerant continentes hospitibus atq; aduenis fluctibus ī sulatas aliasq; desidia maris peruias factas ac ꝓcellis euersas esse ciuitates.
Insularis ⁊ hoc insulare quod est insulę. Ply. Qui ꝓimus insularem morbum in vrbem inuexit.
Insularius.a.um. ponitur ꝓ vili. Unde iurisconsulti viles seruos insularios appellant: qui sine ciuitate sūt in opus publicum perpetuo dati ⁊ in insulam deportati siue in insulas ad effodienda metalla demandantur.
Insulto as. frequentatiuū ab īsilio ex in: ⁊ salto cōpositū ē: a in u mutata. Et ꝺstruit cum ōtō ⁊ aliq̄n cum accusatiuo. Et mō ꝓ īsilio ponit. Uirg. insultare solo ⁊ gressus glomerare superbos. Mō ꝓ irrideo ⁊ ꝺtumeliosius in aliquem aliq̄d vel dico vel facio. Sal. multos tñ ab adolescētia bonos īsultauit. Ter. in eu. Ne tu istas fax o calcibus insultabis frustra. Sue. scribit Cęsarē dixisse se insultaturę capitibus aduersariorū.
Insultura ꝓ insultatione. Plau. Nam ego istam insulturam desulturam nihil hic morōr.
Insum in aliq̄ re sum. Lact. lib. ij. inest ergo syderibus ratio ad peragendos meatus suos apta: sed dei est illa ratio.
Insummo as. finio. Aug. Omnis opera insūmata est: doloꝝ remansit. Insummo is. pe. ꝓ. consumo. Piero. ad Pāma deliciarum quodam suppellectilem virtus insumit.
Insuper pe.co2. significat ꝓterea: a quo fit deinsuper.
Insusurro as. Macro. lib. ij. satur. Uale dicenti doctō insusurrauit: non putabam me tibi tantum familiarem.
Insubres populi cisalpinę Hallię: cuius ciuitates sunt: mediolanum Papia Lauda Nouaria Uercellę ⁊ Comum.
Integer.a.um.pe.co2. ī de ętate ō2: intelligit ea q̄ in flore ꝺsistit s. iuuētute: in q̄ roboꝝ vīuidū ⁊ sanguis adhuc iteger ē: q̄ ętate in senīū vergēte minuit. Ter. in an. Egregia forma ętate integra. Integra res quę ē pfecta de qua nihil ē ūminutū: vt integrū coꝝpus cui nihil deest: integer vir q̄ ē castus: ⁊ qui oī virtutę ꝓditus ē. Hinc fit aduerbium abintegro qō significat rursus: quasi res perfecta rursus inchoetur.
Integrum mihi ē: significat vtile ē: nam illa res ꝺcitur integra quę intacta ⁊ nondum tracta ē. Rursus integrum ē: significat in arbitrio ē ⁊ potestate. Lice. lib. iij. de oꝛato. sed quoniā hęc iam neq; in integro esse possunt.
Integro as. pe.co2. pficio ꝓprie tñ significat rursus īcoho īstauro siue innouo. Uirg. Romaq; sedēs miserabile carmē integrat. Liui. lib. v. fil' vt ab religione aīos remiserūt integrant seditionē tribuniplebis. Ab hoc fit deintegro ⁊ redintegro.
Integrasco is. idem quod integroꝝ. Teren. Hoc malum integrascit. vbi Do. integrascit. i. integratur.
Intelligo is. pe. p. ex iter ⁊ lego q̄si in iteriꝝbus lego vñ intelligentia. Li. lib. iij. of. Explica atq; excute intelligentiā tuaz vt videas quę sit in eis species ⁊ notio boni viri. Duus cōpositum ē subintelligo qō ē mediocriter itelligo. Pier. ad exuperam. Hoc autem dico non quo te auarum ꝺdicerim: ſ subintelligam idcirco adhuc militię operā dare vt impleas sacculum quem euacuare dominus ꝓcipit.
In tēpoꝛe significat opoꝛtune. Sallustius. Maxime ferocia regis mitridatis in tēpoꝛe bellaturi. Ter. in an. veni in tēpoꝛe.
Intempesta noꝛ ō2 obscurissima tacita ac silens vt ē fere media noꝛ: q; careat tēpestatib⁹ ⁊ tumultu cū tps agendi ē nullū qō alij concubinuz ꝺcunt q; fere tunc omnes cubent. Li. in ver. Affertur nocte intempesta grauis huiusce mali nuncius.
Intēpestiuus.a.um. Qō ꝓter tps fit. Boe. intempestiui fruuntur vertice cani. Hel. intēpestiue atq; insolute disserebat.
Intendo is. significat extendo. Tractū a venatoꝛibus q̄ retia intendūt ad captandas feras. Uel a sagittarijs. Lice. de suppli. Tabernacula carbaseis intenta velis collocabant. Idem in Cato. Intentū aīum tanq̄ arcū habebat: nec languens succūbebat senectuti. Et intendere est aīa duertere diligenterq; intueri. Uirg. intenti expectāt signū. Itē dirigere. Sal. in Jug. In regnū Ātherbalis aīuz intēdit. Itē inectere illigare. Uir. Et stupea vincula collo intendūt. Li. in Poꝛtē. p trāslatiōez ꝺcit. Quęro nō q̄b⁹ intēdā rebus aīuz. ſ q̄bus relarē. Item ꝺconari ꝺtēdere oī conatu. Li. lib. ij. Tus. Quid qui volūt exclamare maius num satis habent latera fauces linguam intendere e quibus elici vocem ⁊ fundi videmus.
Intentus.a.um. ⁊ participium ⁊ nomen esse potest vnde intentioꝝ ⁊ intentissimus.
Intētio nō accipit ꝑ volūtate aut ꝓposito ſ ꝓ actu q̄ dirigitur ⁊ exercet seu fit a volūtate boīs vt sit ītērio volūtatis seu ꝓpositi operatio q̄ moꝛe arcus aut choꝛdaꝝ cū tendunt aliq̄n recte aliq̄n magis aliq̄n minus q̄ꝫ opoꝛtet se exercet.
Intento.as.ab intendo significat minoꝝ. Uirg. Pręsentem qui viris intentant omnia moꝛtem.
Intētatus ī expertus.ab intētoꝝ aris. Li. in Lęl. Nemo ē qui nō quo cū ꝺsueuit libētius vtatur q̄ꝫ intentato ⁊ nouo.
Inter ꝓpositio ē ab in deducta q̄ separat ⁊ cōponit. Separata figūt μεταξυ Hel. iter os ⁊ officia multa ītervenire pōt. Aliq̄n in medio quoꝝūdā: vt iter reges: iter vicinos. Aliq̄n i eū locū vbi. Li. Dico te ꝓre nocte vt vēisse iter falcarios. i. illuc vbi sūt falcarij. Aliq̄n pp seu post. Uirg. Hunc iter fluuio tyberin⁹ amęno. Cōposita vo mō figūt de medio: aut de medio vt itercipio. Mō totū vt īterbibo. Mō facti ꝑuatōez siue destructionē: vt iterficio iterimo. Et in hac significatiōe multitudinē totā fil' peremptā siue in totū fil' cōplectit: vt interneco. Mō significat maxime vt interdico iter minoꝝ. Cōponitur autē fere cū oībus lr̄is ⁊ integra manet. A vt interarescо B vt interbibo C vt itercedo D vt interdico E vt intereo. F vt interficio. I vt interiaceo. L vt interlino. Notanť intelligo vbi r mutat in l. M vt iterminoꝝ. N vt interneco. P vt interpello. R vt interregnū. S vt intersum. T vt iturbo. U vt interuenio. Ab inter fiunt interea ⁊ interim.
Interaneus.a.um. ab intra fit: sicut exneus ab ex: ⁊ significat intestinū. Ply. medellę sūt inumerę ad īteranea. Col. lib. r. Quidā exemptis interraneis occisas vel intus ꝺcludunt q̄ꝫ ꝺtę hyberno pluuijs delitescētibus apibus ꝓbent tepoꝛem.
Interarescere est penitus arescere hoc est aridum fieri ⁊ languens sicut interbibere.
Interrasile pe.co2. qō est interpolatum cęlatura seu sculptura ⁊ plano. Planū eni iter cęlaturas q̄si rasum vr. Pier. in Exo. Et ipsi labio coꝛonā interrasilem altam q̄ttuoꝝ digitis.
Interamna v̄bs vmbrię q; iter duos amnes sit constituta.
Interbibo penultima coꝛrepta. totum bibo. Plau. in Aul. Pręterea tibicinam quę mihi interbibere sola si vino scatet corinthiensem fontem ⁊ pyreneum potest.
Intercalo as. pe.co2. intersero seu īteruoco. Liui. lib. ir. Ut intercalatę pęnę vsurā habeāt. vñ ītercalaris mēsis: dictus ē quo iter serebantur dies q̄ deerāt ad cōplendū annū. Diuersis q̄dē rōnib⁹ diuerso tpe. Is āt mēsis erat febzuari⁹ qn̄ erat vltim⁹ anni: nō tñ intercalabant in fine mēsis ſ post vigesimū ⁊ tertiū terminalib⁹ iā peractis deīde reliquos februarij dies q̄ erāt q̄nq; post intercalationē subiungebāt vetere religionis suę moꝛe vt februariū oīno martius sequeret: intercalares kalēdę dr̄ kalēdę mēsis ītercalaris. i. februarij. Alij intelligūt kalēdas martias nō q; eo mēse intercalarent dies: sed q; essent primę diebus intercalatis. i. q; statim sequerentur intercalationē quinq; tantū diebus interpositis: ītercalares dies greci embolismos siue pyperbolicos nominant: ītercalares versus qui frequenter iter aliquos versus interponť

vt est apud Virg. Incipe mę nalios mecũ mea tibia versus.
Intercalaris ꝛ hoc intercalare seu intercalarius a.um. quod interseritur. vide in dictione intercalo de qua modo.
Intercapedo pe.pro.interstitium temporis: mora in medio alicuius rei posita: siue tempus de medio eius captum ꝛ diuisio. Festus. Intercapedo tempus interceptum com.s. mora est ad capiendum. Lice. filio Tiro. Itaqꝫ iam me non pęnitebit intercapedinem scribendi feciſſe.
Intercedo is.pe.pro.ſſi.ſſum. Interueni cõciliãdi gratia: vt itercessi apud regẽ ꝓ tua salute. Apul. Dũ ꝓ inopę ac calamitoso intercederẽ. Aliqñ intercedere sigt mediũ esse. siue de loco: siue de tẽpore dicat. Lęsar. li.i. nõ se hostẽ vereri: sed angustias itineris ꝛ magnitudinẽ sylvarꝫ quę inter eos atqꝫ aciouistũ intercederent. Li. lib.ij. de oza. Uix annus intercesserat. De verbis quoꝫ ỏz q̃si in mediũ opponere: vt Tribuni itercesserunt hoc ẽ opposuerunt se et rẽ impediuerunt contradixerunt. Lęsar. lib.viij. Quod si ad articinoi spectat nihil itercedi quo minus samniti populo pacis belliꝫ arbitrium sit. Ter. in An. Si nulla ęgritudo huic gaudio intercesserit. Dicimus etiã intercedit mihi tecũ amicicia. intercedit tibi cũ illo affinitas. Hoc ẽ media est: quę me tibi: ꝛ te illi ociliat. Bel. ꝓhibere ac coercere posuit. ne sibi inḋt intercedam⁹: quominus suapte potestate vti liceat. Similiter Sue. i Lęsa. Lęterũ Cecilio metello tribunople. turbulẽtiſſimas leges aduersus collegarũ intercessionez ferenti auctozẽ ꝓpugnatozẽqꝫ se pertinaciſſime prębstitit. Et propie iterceſſio tribunozũ erat quibus vis fuit intercedendi hoc est vetandi ꝓhibendiqꝫ. nam vt Bel. docet Tribunople. antiquitus creati videnꝫ nõ iuri dicendo sed intercessionibus faciẽdis vt iniuria quę coram fieret arceretur: ꝛ vt vim fieri vetarent.
Intercido is.pe.ꝑ.intercidi interciſum ex inter ꝛ cędo ę diph. i i producias mutata figt in medio seco. Lęsar. li. ij. Ut si possent castellũ cui prębrat Titurius quintus legatus expugnarẽt pontẽqꝫ interciderent. Dinc interceſa hostia ỏz ꝛ porrecta. macro. li.j. satur. Interciſozũ dierũ quibuſdã horis fas ẽ quibuſdam fas nõ est. Interceſa ꝛ porrecta fari licet. Quib⁹ verbis significat post immolatam hostiam: ꝛ ipſius exta in aram focumqꝫ porrecta ꝛ data in die interciſo fas esse ꝓtori ius dicere ꝛ fari verba illa do dico addico. Et ita dies intercisi ex parte festi: ꝛ ex parte profesti sunt Tic. ad Atticum ne quid interceſa ꝛ porrecta vt aiunt oneris mihi addat aut temporis. Et quo datur intelligi vt tempore finito statim redire possit sine vlla prozogatione sicut interceſa ꝛ porrecta victima e vestigio ꝓtor poterat ius dicere ꝛ fari.
Intercisi dies erant deozum hominumqꝫ cõmunes. Di inter se non in alia diuidebantur. Illozũ enĩ dierum quibuſdã horis fas erat: quibuſdã fas nõ erat ius dicere. nã cum hostia cędebatur fari nefas erat interceſa ꝛ porrecta fari licebat.
Intercido is.pe.coz.a cado componitur ꝛ ꝓteritum intercidi: supinum interciſum facit: significatqꝫ inter hęc siue inter illa aut ista siue inter ea deficio ac pereo. Luius lib. ij. Credo quia nulla gesta res insignez fecerit consulatum memoriam interciſſe. Hel. Certe quidẽ maiore nunc copia populi oppręsse interciſſem. Ply. lib.xxxv. siue extant intercidere.
Intercino is.pe.coz.i medio cano. Hoz. i epistolis ꝑ trãslationẽ dixit neqḋ medios itercinat actus. qḋ nõ ꝓposito conducat.
Intercipio is.pe.coz.de medio vel inter hęc capio: vel aliquẽ inter aliquid agendũ occupo. Plau. in Aſi. Tum protine redimes me ſi me hostes interceperint. i. de medio alioꝝ. vel iter ea quę gerebanꝫ: vel iterum: in medio: siue dum irẽ ꝛ similia qñqꝫ tamen significare potest totũ capio sicut exponit Do. illud Teren. in Eu. quod nos capere oportet hęc intercipit.
Intercludo is.pe.ꝑ.iter claudo in quo n euphonię cã interiectũ est: cum sit idẽ quod intersępio. Uar. subterra quę hñt frumentũ in his quos vocãt ſyros ꝙ cũ periculo introĩ recenti apertione ita vt in ḋbuſdaz sit intercluſa aĩa. Pro ỉpedio tñ sumiẽ Virg. Sępe illos aspera põti. Intercluſit hyems: ꝛ terruit hauſter euntes. Li. ad Teren. Ut ille qui ad diem commeatus non venit ꝙ eũ aquę intercluſiſſent. Introcludo vỏ est in ỉterio⁹ claudo. Sene. Qui domi ỉtroclusus ociabat.
Intercolumnium. Uide in dictione columna.
Intercus cutis.pe. pro. morbus intra cutem existens. Quando adiectiuum ponitur pro inteſtinus. Lato. Intercutibus stupris obstinatis. Hel. intercutibus vitiſs madentes.
Intercutaneus a.um. quod intra cutem est.
Interdico pe.pro.maxime prohibeo. interdicit aũt locus hõ res Et cõstruit cũ ablatiuo. Lice. in Lato. Male rẽ gerẽtib⁹ patriſs bonis ỉterdici solet. Aliqñ tñ res quę prohibet ꝛ is cui fit ꝓhibitio in noiatiuo passiue poni solet. Liui. li. viij. Interdictũqꝫ mare antiati populo ẽ. Metellus. Illi vỏ oĩ iure atqꝫ honestate ỉterdicti sũt: ego neqꝫ aq̃ neqꝫ igni careo. Li. pro domo sua. Ut. M. Tullio aq̃ ꝛ ignis ỉterdicat. Lac. vỏ. li. vi. eũ ablrõ dixit. Nec tñ q̃sq̃ ỉterdictũ sibi putet aut cõione cuz amicis aut charitate cũ ꝓrimis. Sũt ẽt q̃ accusatiuũ ꝓferãt Sueto. ỏ Nero. Et cũ interdixisset vsuz amethistini ac tyrij colozis ꝓclusit cũctos negociatozes. Sene. li. iij. de ira. Si iubes Lęsar statim illi domũ meã ỉterdicã. Qỏ ẽ otra Sipõtinũ q̃ negat posse cõstrui cũ accusatiuo. Sz frequẽtioz vsus ẽ vt post datiuũ iungat ablatiu⁹. Significat tñ qñqꝫ obstare: ꝛ tũc dũtaxat datiuo ỏstruit. Lice. in Uer. actiõe. iiij. Nemo nostrũ posset ędes suas: nemo fundũ: nemo bona patria obtinere: si cũ hęc a quopiã vestrũ petita sunt pater improbus cui nemo interdicere possit: oet quem velit iudicem.
Interdictũ participiũ ꝛ nomẽ est. Naz interdicta vt est nomen sunt formę ꝛ conceptiones verboꝝ q̃bus prętor aut iubebat aliquid fieri aut prohibebat quod tunc maxime faciebat cuz de possessione inter aliquos contendebatur.
Interdũ ex inter ꝛ dũ: quod antiq̃ interduatim dicebant. Uirg. lib.ij. Hę. interdum anthę de rę pandunt vestigia nigrę.
Interdiu aduerbiũ tpis significat per diez cui ỏtrariũ est noctu Cato de re rus. Canes ỉterdiu clausos esse oportet: vt noctu acriozes ꝛ vigilãtiozes sint. Ply. li. xviij. Malum patremfamilias q̃sq̃s interdiu faceret qỏ noctu posset: nisi intempestate cęli. Dicit ꝛ interdius. Plautus. in Muſ. sed quid hoc oclusa ianua est interdius Et in Aul. nescio pol: quę illũc hoiez intemperię tenent vel peruigilat noctes totas tum autem interdius quasi claudus sutoz domi sedet totos dies.
Interea pỏt esse aduerbiũ tpis ꝛ loci ꝓpositũ ex integris duob⁹ Inter ꝛ ea. Qỏ cũ sit nentrũ plurale debuit corripi. Sz qz factũ est aduerbiũ producit a sicut ꝓterea antea postea. Pỏt tñ ꝛ ablatiu⁹ singularis ỉtelligi q̃ ỉ ꝓpositione solet hmõi inueniri vt q̃pp: quo circa. Sigt aũt inter. Ter. in Ecy. Quid interea. Do. Exultãtis ꝛ gestientis audire. Interdum significat tamen. Virg. nec nulla interea est inanatę gratia terrę.
Interea loci duę partes sunt: quę cum coniunctę vnam fecerint murant accentum. Interea loci inquit. Teren. in Eu. ad macellum vbi aduentamus.
Intereo is.interij. in totum mozior: destruoz ideſt aĩa ꝛ corpore. Lac. li. vij. Sed ꝛ genus oẽ impiozũ radicitus ỉteribit. Ter. Periſ interij. Dinc interitus us. ꝑ morte cũ sit separatio quędam ex eo dictus ꝙ eat medius ỉter aĩam ꝛ corpus. Lic. lib.i. tus. Est enĩ interitus q̃si discessus ꝛ secretio ac direptio earũ partium q̃ añ ỉteritũ iunctiõe aliq̃ tenebant ỉteritus vỏ participiũ repit in passiua significatione vt exẽplum Claudij demõstrat. Pugna acriter cõmiſſa ꝛ multis vtrinqꝫ interitis.
Interest cõponit ex in ꝛ re ꝛ est: vt sit q̃si in re ẽ. Uis mea interest in re mea est. Hoc est in mea vtilitate. Jõqꝫ cõstruit cum his ablatuis mea tua ſua nr̃a vr̃a ꝛ cuia siue sit psonale siue impersonale cũ in aliſs noibus gtõ iungat: vt socratis interest. i. in re socratis est. interdũ separatim iũgunt. Liu. Quid enĩ in re est aliud ſi plebeiã pr̃icius duxerit. q̃d iuris tãdem mutat. Plau. ſi tuã ẽ ꝓpiã in rẽ. i. ſi tua ỉterest. Idẽ. vtrũ Uenias nec ne nihil in re ẽ mea. Ponitur qñqꝫ sine aliquo casu. Ply. li. ix. seri ẽt radices illita simo ỉterest sic dicim⁹ Interest vñ q̃s gaudeat. i. multũ facit vel ỏria ẽ. Ual. max. nihil interest an humi vel sublime putrescã. Li. genitiuũ iunxit cuz ait. Per magni ỉterest quo tpe hęc epla tibi reddita sit. silr. Li. ſi nihil interest regis peto vt dum dico vinculis liberer. nam

hęc nosa magni parui tanti cẽsti ⁊ aduerbia facile multũ plus plurimũ parũ paulũ paululũ paurillũ nihil nõ cd aliqd magis minus maxie minime iungunt cũ his verbis interest et refert vt minime itereſt minime refert. Lõponit et ex iter ⁊ ẽ ſignificatq; iterdũ ꝓſentẽ eẽ: ⁊ ſic oſtruit cũ otõ. Ual. mar. Quo facilius laboꝛibꝰ ⁊ piculis itereſſet. Interduz in medio eẽ. Liui. de scõo bel. puni. Id mozari victoziã rati q; itereſſet amnis. Col. Arbozes q̃ itereũt ablaqueabunt. Interdũ differẽtiã ſpoꝛtat ⁊ oſtruit cũ duobus accuſatiuis mediãte inter. Ci. inter hoꝛez ⁊ beluã hoc maxie itereſt. Dicimus quoq; ſapiens itereſt a ſtulto ⁊ ſtulto. Ter. Voi hõ cd ꝓſtat. ſtulto intelligens cd intereſt idẽ alio mõ ꝓtulit in Adel. Hoc pater hõs oẽs itereſt. iterdũ ſpoꝛtat diſtantiaz ⁊ oſtruit cũ ablõ loci vbi ſcipit diſtãtia: vl aduerbia localia: vt ex foꝛo ad ꝓtoziũ iterſũt. xx. paſſus ⁊ x. milia iterſũt hĩc illuc. fit tñ meliꝰ q̃ diſto

Intereẽto as. in medio eẽto. Ceſar. li. vj. Oꝛdines iterequitãs.

Interfemineũ. Apul. appellat genitalia muliebꝛia eo q; inter fẽmina ſint collocata. Femina vo ſũt partes femozũ iteꝛioꝛes.

Interficio is. pe. coꝛ. figẽ facti pzinationẽ. Ci. Dolobellę ablatiuo iunxit. Eadẽ mulier virũ ⁊ filiũ eodẽ tẽpoze veneñis claz datis vita interfecerat. Qõ ẽt de inimatis dicit Uir. Ter. ſtabulis inimicum ignem atq; iterfice meſſes. i. perde ⁊ cremare.

Interfluo q; mediũ fluo Ply. Flumine mediũ oppidũ iterfluẽte

Interfundo per medium fundo. Ply. lib. j. idẽ oceanus interfuſus intrat per tot maria q̃bus Africã: europã: Aſiam diſptit.

Interiaceo es. pe. coꝛ. vide in dictione iaceo.

Interiacio is. pe. coꝛ. inter aliqd iacio: interpono: intermitto: intermiſceo. Augu. li. viij. cõ. Tũc interiecto aut digito aut neſcio quo alio ſigno codicẽ clauſi. Col. li. j. vt ſi q̃ interiecta ſint ſtramẽtis aut paleis ſpinarũ vel germinũ ſemina intereant. Liui. li. j. Aliaſq; interiectas collibus valles. idẽ ibi paucis interiectis diebus. Ceſar. li. vij. Halli iter equites raros ſagittarios expeditoſq; leuis armaturę interiecerãt q̃ ſuis cedentibus auxilio ſuccurreꝛẽt. hinc interiectio ꝑs oꝛationis quę in oꝛatione interponit. De q̃ Aug. ſic loquitur. interiectio non pars oꝛonis eſt: ſz ſignũ affectionis erũpẽtis aĩ vocem. Et ſignificat aut lęticiam vt euax: aut amaritudinẽ vt Deu. Ergo quot ſunt ꝑturbati aĩ motus tot voces reddũt ⁊ vocantur interiectiones q; interrumpant oꝛationem vt illud. Vic interdenſas cozylos: vbi in mediuz oꝛationis iterecta ẽ a littera.

Interiicio is. pe. coꝛ. idem qõ iteriaceo. Uar. Et inter ſingulas a pzeſepibus interſcere longurios: qui eas diſcernant.

Interibi pen. coꝛ. in medio eius loci. Hel. lib. ij. Conſul interibi dum ea pugna ſe in locos tutos ſubducit.

Interim pen. coꝛ. aduerbiũ tẽpoꝛis ſigẽ itra hoc tempus. Ponit ⁊ pro aliqñ. Quintilia. Prima barbaris mi ac ſolęciſmi fedi tas abſit. ſed quia interim excuſant hęc vitia: aut cõſuetudine: aut auctoꝛitate: aut vetuſtate: aut deniq; vicinitate virtutũ acriter ſe i illud tenue diſcrimen grãmaticus intẽdat. Aliqñ ꝓ prepẽte. Ter. in Ecy. Primũ dies cõpluſculos bñ cõuenibat ſane inter eas interiz miris modis odiſſe cępit ſoſtratã. Do. interim diſcretio eſt rei quę ad narrationem pertinet vt apud Teren. in An. interim nonnunq; collachrymabat.

Interimo is. pe. coꝛ. interficio. Plau. in Ciſ. Accurrite ne ſe interimat. Interdum ponitur pro priuo. Idem ibi. Nam duduz vt concurrimus alcheſimarchus ne ſe vita interimeret.

Interimentum. Uide in dictione detrimentum.

Interiungo ſubſisto. Tractum a curru cuius rote interiecto ſude iungitur vt queſcat. Mar. Et cum currere debeas boues las interiungere queris ad camenas.

Interlino is. pe. coꝛ. in medio ſiue per medium maculo. Piero. Quibus lamentis: quo doloꝛe: quo gemitu ſe abeuntem pro ſecutus ſim iſte quoq; teſtes ſunt quas cernis interlitas. Ci. pro Cluentio. Qui tabulas plubicas municipijs vi coꝛripuiſſe iudicatus ſit qui teſtamentum interleuerit.

Interloquoꝛ pe. coꝛ. in medio loquoꝛ: ſiue loquendo impedio. Ter. in Heau. Siccine me interloquere. Qñq; ſignificat iter aliquid agẽdũ definio. Uñ interlocutoꝛia ſnĩa vocat q̃ non definit cõtrouerſiã ſz aliquid obiter ad cãm ptinẽs decernit

Interluceo es. pe. pzo. in medio luceo.

Interluco as. pe. pzo. a lucus ſit vbi cũ cedit lux ingredit. Ply. li. xvij. interlucatio aboꝛibus ꝓdeſt: ſz otium annoꝛ tricida tio inutiliſſima. Eadem dicitur Collucatio apud Catonem.

Interluo is. interfluo. Clau. li. j. Trinacria quondaz italię pars vna fuit ſz põtus ⁊ eſtus mutauere ſitũ: rapuit oſinia nereus victoꝛ ⁊ abſciſſos iterluit equoꝛe mõtes. Aliqñ iterluẽ lauare ẽ. Cato. õ re ruſ. Manus iterluito: poſtea vinum ſumito.

Interlunium dicitur id ſpatium tempoꝛis in quo nec amplꝰ luna vetus apparet: nec adhuc noua videtur quia radijs ſolaribus operta ſit ſupza non autem e regione.

Interlumina ſpatiũ qõ inter columnas relinquitur.

Intermeſtris luna dicit interluniũ ⁊ coitus lunę. Ply. lib. xvj. Idẽq; moꝛ intermeſtri luna atq; dimidiata. intermeſtrium Uar. lib. j. de re ruſ. Qõ a noua luna creſcit ad plenaz ⁊ inde rurſus ad nouam lunam decreſcit quo ad veniat ad interme ſtrium equo die õz luna eẽ extrema ⁊ prima a quo Athenis eam diem appellant ενᾶμ καὶ νεαμ Τριακαδος.

Interminus a. um. qõ nõ hz terminũ. Sido. ad Fontelũ. Dominis ſimplicio ⁊ apollinari intermina ĩtercęſſione vos cõperi

Intero is. pe. coꝛ. intus tero. Teren. in Phoꝛ. Tu te tibi hoc intriſti: tibi oẽ eſt exedendum. Poc autem iter ruſtico de alea to moꝛtario dici ſolet: pzopzie enim hmõi cibus intrita dicit: q̃uis etiam de alijs rebus dicaẽ quę teruñt. Ply. lib. xxxvi. Ruinaruz vrbis ea maxime cã q; furto calcis ſine ferumine ſuo cęmenta componuntur. Intrita quoq; quo veuſtioꝛ eo molliꝛ. Intrita ergo vt eſſe calx ſed illa maxime quę non e gleba ſtatim ad opus conſertur ſed tempoze maceratur atq; fermenteſcit. Utuntur hoc vocabulo. Uar. Col. Uitru. vt i trita pzopzie tectoziis nobilibus calx e gleba: vulgaribꝰ ⁊ vilibus albarijs fere dicata ſit. Legitur ⁊ intritum apud Ply. lib. xxxv. pzo terra ipſa vnde lateres figuntur. Intritum inquit ipſum eoꝛum pzituſq; fingantur macerari oꝛtet.

Intermico as. penul. coꝛ. in medio ſplendeo. Clau. li. j. Rutilum ſquãmis intermicat aurum. poteſt etiam intelligi in ſquammis vehementer micat.

Intermitto ad tps omitto ceſſo. Ci. Et ſi ego id tps intermiſeraz potius q̃ omiſeram. Liui. Cum iter non intermitteret.

Interminoꝛ pen. coꝛ. maxime minoꝛ. Plau. in Aſi. Mihi tibiq; iterminatus ẽ nos futuros vlmeos ni hodie argyrippo eẽt viginti minę. Teren. in An. interminatus ſum ne faceres.

Intermoziꝛ penitus moziꝛ: ſeu intra hęc moziꝛ. Bithynicus peto a te vt abſcentẽ me q̃buſcũq; in rebus opus fuerit tuearis ſi nullũ officiũ tuũ apõ me itermoziturꝝ exiſtimas. Intermoꝛtuũ vo latini dicũt eũ q̃ inter moꝛtẽ vitãq; ex doloꝛe pũbit ſimilis expirãti. Ply. li. xxxij. Uituli marini adeps iſtillatꝝ naribus inter moꝛtuaꝝ vuluę vitio. Sue. de Nero. poſtq; deide Balbã ⁊ Diſpanias deſciuiſſe cognouit: collapſus aio q; male fracto diu ⁊ ſine voce ⁊ ꝓpe intermoꝛtuus iacuit.

Internaſcoꝛ in medio naſcoꝛ.

Interneco pe. coꝛ. ſimul iterficio ⁊ multitudinẽ totã ferme cõpleciẽ. Plau. in Am. Legiones reueniũt domũ duello extincto maximo atq; ĩternectis hoſtibꝰ. Dic internectio vitę pzinatio. Liui. li. ix. Lucerini ac ſamnites ad internitionem ceſi.

Internectiuus a. um. qõ ad internicionẽ pertinet. Uñ internectiuũ teſtamentũ õz ꝓpter qõ oñs eius necatus eſt. Interne ctiuũ bellũ: qõ ad deſtructionẽ fit. Liui. li. ix. Nullus modꝰ fuit cędibus: delectaq; auſonũ gens vix certo defectionis crimine perinde ac ſi internectiuo bello certaſſet. Ply. habet: deinde internectiuum bellum cum ichneumone.

Internodium: ſpatium inter modum ⁊ nodum. Col. li. iij. Uirgam mallearem non amplius q̃ ſex gemmarum eſſe conuenit: ita tamen ſi bzeuia internodia habet.

Internoſco inter alios ſiue alia noſco.

Internuncius: qui inter aliquos medius eſt: ad aliqd tractandum: ⁊ mõ huic: mõ illi per vices nũciat. Plau. in Am. Seu per ſcriptas litteras ſiue qui ipſe ambiſſet ſibi: ſeu per internuncium. Duius femininum eſt internuncia.

Interopus ſignificat dum operatur. Tibul. Crura ſonant fer-

ro sed canit interoptis.
Interordo spatium quod est inter ordines. Col.lib. vj. vt iacẽs non excedat interordinis spatiuꝫ. Idem macro solo quinis pedibus interordines omissis mediocri sensis.
Interordinium idem significat. Idem. minimum est quinq; pedum interordinium septem maximum. Hinc interordinarius a.um. Idem. Cõsitis pluribus interordinaria semina malleolis: quos posteaq; cõualuerint crudo solo quod emissuꝫ est: transuersis scrobibus propagent.
Interpellare est loquentem vel aliquid agẽtez iterrumpere. Lice.lib.i.tus. Sed nihil te iterpellabo continentem orationem audire malo. Ply.i epistolis. interdum lasso mihi opportuna interpellatione subueniunt. hinc interpellatores dicti. Li. in litteris sine iterpellatore versor. Aliquando iterpellere ẽ dicere. Lucil. lib. xxx. verum tu quid agis. interpella me vt sciã. Aliquãdo. Rogare. Uale. mar. li. iij. Cato vt socios apũ auunculum adiuuarunt cõstanti vultu non facturum rñdit.
Interdum deinde ac sepius interpellatus ī proposito pristu.
Interpollare īmittere īterponere. Ambro. Illi naturalia captãt secreta r vltra orbis terrarũ terminos mare nozũt qõ nullę iterpellant insulę: nec terra aliq̃ interiacet. Aliqñ significat noua re mãgonizare r quasi nouã formã a veteri fingere: q̃si interpolire: tractuꝫ ab arte fullonia qui poliendo vellera quęq; in nouam speciem mutãt. vnde vestes interpollate et mancipia interpollata in iure ciuili: quę cum sint veterana lenocinio r arte faciem mutant pro recentibusq; ac nouicijs licenter. Ply. At hercle alexandrię vbi thura interpollantur ideſt rudia cum sunt poliuntur. Conuehebatur enim illius tbus rude aspectu simile cortici. Plau. in Am. Illic me homo interpollabit: meumq; os finget denuo.
Interpolla noua inuenta r renouationes artium r aliarum rerum. Ply. mutatur ars quotidie quotiens interpollis r ingenuozum grecię flatu impellimur.
Interpollatrix: mulier quę antiquas vestes renouat vt eas facilius vendat. pompo. interpollatricem accersire oportet q̃ huic vestes abducat. Et mulieres vitia deformitatis arte occultantes interpollę dicuntur.
Interpres ex inter r prẽs: quod non est in vsu: licet pres pro fideiussore inueniat. Et ẽ qui in aliqua re agenda medius ẽ r veluti sciliator r auctor. Uir. li. iiij. Hę. Tuq; harũ interpres curarũ r cõscia iuno. Interpretes ab Asconio dicuntur per quos indicit pactio. Quoniã vo huiusmodi homines aios eorum quibus dati sunt interpretes scisciantur r inuicem illis exponũt: factũ ẽ vt interpres p eo accipiat q̃ obscura exponit. Virgi. Troiugena interpres diuum. vbi Ser. Interpres vaticinator qui mentem deorum mortalibus publicat.
Interpretor.pe.cor. expono. Hiero. ad Helio. interpretare vocabulum monachi hoc ẽ nomẽ tuũ q̃d facis in turba qui solus.
Interpretamentum. interpretatio. Hel. Ex quibus diuersa latinę linguę interpretamenta collegimus.
Interpremo pe.cor. intercludo. Plau. in Ru. Aedepol infortunio hominem prędicat donabilem qui sacerdotis scelestus fauces interpresserit.
Interputo as.pe.cor. inter aliq̃d r aliq̃d decido. Col. li. iii. Rosaz fruticib⁹ ac surculis disponi p sucolos pedales quenit p idez tẽpus quo r viola: sed oibus annis fodi ante calẽdas Martias r iterputari oportet: hoc modo multis annis perennat.
Interrumpo per medium seu in medio rumpo. Plancus. Põtes: quos feceram interrupi.
Interreges ppue dicti sunt cẽtũ patres q̃ mortuo Romulo donec alius rex crearet rempu. gubernabãt. Ex his enĩ auctore Fenestella decernebat cuius q̃nq; dierũ spatio finiret: et ita p totũ annum omnes finiebant imperium. Sic inter regnum regni interuallum r spatium temporis quousq; in loco mortui alius ordinatur: Uide in dictione Reges.
Interscapiliũ. vallecula q̃dã a fine colli icipiẽs iter scapulas iacet. Virg. i descriptiõe Ursę. i humero clarã vnã in pede posteriozibus nouissimo duas i summo interscapilio vnam
Interscindo in medio siue per medium scindo. Liui. Pontem q; interscinderent. Lactan. de opi. Labra ipsa: quę quasi antea cohęrebant q̃ decenter interscindit.
Intersepio is.pe, p. intercludo vel intermedio. Lact. lib. de opi. Ad id velut pariete per medium ducto intersepsit.
Intersero pe.cor. interseui intersitum: in medio planto semino inseroue. Hel. lib. j. Eadem rõne qua secundi quattuor interſiti sunt. Col. lib. iiij. deinceps pastinatur malleolus ordinariis vitibus interserendus. interseró vero pro interpono interserui intersertum facit. Hiero. in prolo. Salo. Ea quę minus habebantur interserens.
Interſono as.pe.cor. significat in medio sono.
Interspiro as.pe.pro. de medio seu per mediũ spiro Cato. Manu cõprimito acina vt cõbibant aquã marinã: vbi impleueris doliũ operculo operito relinquito qua interspiret.
Intersterno is. in medio sterno. Iusti. lib. j. Nec Babyloniam condidit: murumq; vrbis cocto latere circundedit arena pice bitumine interstrato.
Interstinguo is. interualla aliqua extinguo. Festus. Ignis vestę si quando interstinctus esset virgines verberibus afficiebantur a pontifice.
Interſto as. iter aliq̃d sto: ītercedo. Uñ īterstãtia r interstitium
Interstitiũ: spatiũ r distãtia iter aliq̃. Macro. Cũ quattuor sint elemẽta ex q̃bus cõstãt corpora: terra aqua aer r ignis trib⁹ sine dubio interstitijs separant: quorũ vnũ ẽ a terra vsq; ad aquã. Ab aq̃ vsq; ad aerem sequens. Tertium ab aere vsq; ad ignez. Virg. Quod ab eo sydere paruo interstitio differt.
Intertextum quod in medio textũ aliquid hz: vt chlamis intertexta auro: quę vulgo brocata ex auro dicitur. Picturata vt acu picta vel phrygiata dicitur recamata.
Intertrabo de medio trabo. Plau. Ni ego illi puteo si occepso animam omnem intertraxero.
Intertrigo pe. p. nomẽ ab interterẽdo deductũ. Et ẽ id malũ cũ simul mẽbra interterunt: r africant accedẽte sudore. Vulgo ór Trafregatio. Tũc enĩ femina atteruntur adurũturq;. Paratrima a grecis appellat. Col. lib. vij. intertrigo bis die solnit: aq̃ calida mox decocto agrico sale cũ adipe defricat.
Interturbo valde turbo. Danus iterturbat oĩa inqt Ter. in An. Ubi Do. Dic iter auctiua particula ẽ adeo vt nõ p medio significatione sit: ſz q̃ maiorẽ habere nõ potest: vt interfectus.
Interuello is. de medio vello: quod fit cum malas herbas a bonis extirpam⁹. Palladius. Si spissa sunt interuelles aliqua vt cętera roborentur. Plau. in am. Ut ego infelix homo fui qui non alas interuelli.
Interula pe.cor. camisia. Hinc illud. Quem vestire debuit interula vestiuit interitu.
Interuaco as.pe.cor. in medio vacuus maneo. Colu. lib. v. Bubus tripedaneis interiacentibus spatijs obtutus anno celerius maturam perticam prębet.
Interuenio is.pe.cor. in medio negocio quasi ex īsidijs superuenio r opprimo in ipso actu q̃ rem cellatam vellent. Terẽ. in Adel. interuenit homo de improuiso. Et interuenire ẽ interesse. Lice. Quod non esset factum si ipse interuenissem. intercedere quod ab ecclesiasticis sępissime vsurpatur.
Interuenium: quo est inter venas. Victr. lib. viij. Sed non per interuenia dilabantur: r decrescant.
Interuerto calide surripio qõ plerũq; fit cuz rem cõmodatam aut creditam dolo ne dño restituatur officio. Li. in Uer. Cã delabrum qõ rex ęgypti ioui Capitolino dono tulerat a Uerre q̃ illud cõmodato a rege acceperat interuersum esse dixerunt. Plau. in Asi. Dem istuc ago quo mõ argentũ interuertam. inuerto vo est ãſi in ſrium verto vt vestem aut pellem seu etiam verba prępostere pronuncio vt lauo vola.
Interuiso is. pen. pro. quasi interim viso. Li. Martio. Teq; et istam rationem ocij tui r laudo r vehementer probo: qõq; minus interuisis hoc fero animo equidem.
Intestatus ór nõ solũ q̃ mortuus ẽ nullo cõfecto testõ: ſz etiam cuius ex testõ adita nõ est hereditas: vt inqt Pau. Item intestatus est cuius verbis non adhibet fides quiue testis eẽ nõ põt. Põpo. Ipse cuz vno seruo senex intestatus proficiscitur.

Intestabilis qui iure testiꝫ facere non pōt: ꝛ cuius testimonium non accipiť. Laius de testamētis Intestabilis cuꝫ lege quis esse iubetur eo pertinet ne eius testimoniū recipiať: ꝛ eo amplius vt quidā putant neue ipſi dicatur testimoniū. Gellius pro detestabili posuit. Eos tiꝫ qui ad Annibalem non rediſſent vſqꝫ adeo intestabiles inuiſoſqꝫ fuisse vt tędium vitę ceperint: necemqꝫ sibi conſciuerint.

Intestinus a.um. pe. p. qđ ē intimū. Uſi illa intestina dicunť: q̄ interiora corporis parte claudunť. Intestinū odiū ōr vel occultū vel magnū hoc est cor ꝛ animū premēs. Intestinū opꝰ qđ factū est ex ligno fabrorū. Uar. li. iij. de re ruſ. Cum villaꝫ haberes opere tectorio ꝛ intestino ac pauimentis nobilibus lithoſtrotis ſpectandā parum putasses eē ni tuis quoqꝫ lr̄is exornati parietes eſſent. Sciendū q̄ intestina corporis ſex eſ se perhibent. Duodenū. ſ. qđ a longitudine. xij. digitorum nomen accepit ſicut Auicēna teſtatur. Jeiunum ſic dictuꝫ quia nunq̄ quod accipit continet ſed protinus in inferiores partes tranſmittit. Uocatur ꝛ Villa. Inde farcimina villę dicūtur. Hor. perna magis ac magis billas. Longum ꝛ alio nomine tenuius q̄ est inſinus vehementer implicitū. hoc Uar. Longanonem appellat quia longius e intestinuꝫ hoc q̄ duo tenuia. Monaculum quod ꝛ cęcū nominatur: quia in dexteriorem partem peruium non est. Colon a noſtris alius dicitur vbi magna dolorem cauſa est. Nouiſſimum est rectum ita nominatum quia in ima parte dirigitur qua excernitur. hęc autem intestina ab omēto cōtegūtur. Et dicitur neutro gn̄e ꝛ intestinus maſculino. Ply. li. xj. intestinus quibuſdam ab ore icipiēs quadā via eodē inflectit̄ vt sępie ꝛ polypo. in hoīe annexus īfimo ſtomacho ſimilis cauino. Differūt tn̄ intestina a viſceribus. Illa enī īferiora sūt hęc superiora. Celſus lib. iiij. A viſceribus ad intestina veniendū est. Alionoīe dicuntur interanea. Ply. Medele sunt īnumerę ad interanea.

Intingo is. ere in ꝛ tingo. Tingere vo inficere ꝛ madefacere. vn̄ intinctum quod nos ſapore in cibis dicimus. Greci embēmata. Col. hoc ſinapi ad embēmata non ſolum idoneo ſz ēt ſpacioſo veteris ε.μ.βα.τω. Tei μ enī tingere est. Ply. laudat intinctum ex myrto. Oui. lib. ij. faſ. Nutriat intinctos miſſa patella cibos: ideſt aliquo ſapore reſperſos.

Intorqueo es. contra seu intus torqueo iaceo. virgilius. ſacrum qui cuſpide robur Lęſerit ꝛ tergo ſceleratam intorſerit haſtam. Item intorqueo circum torqueo. Col. lib. iij. Cum iam matura mala fuerint anteq̄ rumpantur peciolos quibus pēdent intorqueto eo modo ſeruabunt.

Intra ꝓpoſitio ab in deriuať. Luca. Intra caſtrorū timuit tentoria ductor. Intra cubiculum: intra oppidū ſignificat in tentoriis: in cubiculo: in oppido. Aliq̄n ſignificat citra. Cice. Sed tn̄ q̄n effugi eius occaſionē qui fortaſſe arbitraretur me hāc rēpu. nō putare ſi ꝓpetuo tacerē modice hoc faciam: aut etiā intra modū vt ꝛ illius voluntati ꝛ meis ſtudijs ſeruiā. Modice. i. cū mō. intra modum. i. citra modum. Hoc ē minus q̄ modice. i. Cuius contrarium ē vltra modū. Sic dicimus in. Intra famā. i. citra opinionē. vltra famaꝫ qđ est per q̄ multum Quintl. Dortenſij ſcripta tamen ītra famā sunt. Quo autem ad ſpacium ꝛ numerū referať vide in dictione infra. Ab ītra fit interius. a quo interior intimus intern⁹ interaneus itrinſecus introrſum intrarius intestinus intro as.

Intrari⁹: q̄ ītim⁹ ē. Plau. Charos mihi atqꝫ ītrarios amicos.

Intro aduerbiū proximū est voce ꝛ ſignificatione iter. Et ſicut inter ꝛ intra ab in deſcendūt: ſic ītus ꝛ ītro. Sed ītus in loco intro ad locum ſignificat. Et cōponitur cum D vt introduco. E vt introeo. G vt introgredior. M vt intromitto. R vt introrumpo. U vt introuoco. S vt introſpicio.

Intro as. ingredior intro vado.

Intrico as. pe. pro. implico. Unde extrico eius contrarium. Trico vero a tricis quę sunt implicatōes. Plau. Quod argentuꝫ tu mihi: quas mihi tricas narras.

Intrinſecus ꝛ extrinſecus pe. cor. aduerbia sunt compoſita. ab ītra ꝛ extra ꝛ ſecus cum ſignificat iuxta. Hieron. ad iulianum ea cōplexus est. Callidiſſimus inquit aduerſarius ꝛ iuetera tus dierꝫ malorꝫ nouit alia quę extrinſecus sūt ꝛ a phis quoq̄ mūdi adiaphora hoc est indifferētia vocanť: in eorumq̄ amiſſione atqꝫ cōtēptu perfectam non esse virtutē: alia quę intrinſecus ꝛ de ſe data cogant dolere perdentem. Inuenīmur tamen hęc nomina apud recentiores.

Intritū pe. pro. nomē ab ītero deductum de quo pauloan̄. Libus in mortario tritus vt est alleatū. Mar. Circumlata vna menſis ītrita ſecundis. Est ꝛ participium intriſtus a. um.

Introduco is. pe. pro. ſignificat ītra aliqnem locum duco. Sal. Ulturtium cū legatis introducit. Per translationem est inſtruo doceo. Unde introductio eruditionis principium quaꝫ greci ει σατω τει μ vocant.

Introeo is. notū. Li. i Lęl. fuerat equius vt prius introieraꝫ ſic prius de vita exire. Inde fit introitus us. pro ingreſſu.

Introgredior eris. ſicut ſonat. Uirg. Poſtq̄ introgreſſi ē coram data copia fandi.

Intromitto is. Ter. Uereor ne illud grauius phędria tulerit: ne ue aliorſum atqꝫ ego feci accepit q̄ heri intromiſſus nō eſt.

Introrumpo is. quaſi cum impetu introeo. Hel. Lerua emiſſa i cubiculum ſertorij introrupit bellanicus.

Introſpicio is. pe. cor. Ambro. lib. j. offi. introſpice vlcera ꝛ vbices animę eius ꝛ cordis męſtudinem.

Introuoco pe. cor. Liui. lib. x. Fabius nihil pcatus populum q̄ vt priuſq̄ introuocarenť ad ſuffragiū tribus Appij Clauđij pretorijs allatus ex etruria litteras audirent.

Introrſus aduerbium qđ ſignificet declarat Cęſar. li. iij. Abeo flumine pari accliuitate collis naſcebať aduerſus huic ꝛ cōtrarius paſſibus circiter ducētis inferius apertus a ſuperioreparte ſyluestris vt non facile introrſus pſpici poſſet. Quidā volunt intelligi introrſus a leua pte: ꝛ interiorē a ſiniſtra.

Intybus pe. cor. g̃nis feminini. In plurali intyba neutri. ꝛ intybi maſculini. Uirg. Et amaris intyba fibris. Ply. lib. xx. intybi quoq̄ nō extera remedia sunt: ſuccus eor cū roſaceo et aceto capitis dolores lenit. Herba est capilloſa ꝛ amara cuius tenues capilli ſegetes ambiunt ꝛ enecant. Intybum erraticum antiqui cicoream vocant.

Intueor eris. Uide in dictione Tueor.

Intutus ta. tum. pe. pro. non ſecurus. Liui. lib. v. Caſtra gallorū intuta neglectaq̄ ab omni parte nacti inuadunt.

Inuado is. pe. pro. inceſſo. ꝛ tam datiuo q̄ accuſatiuo iungitur Uar. de. vi. pa. Tāta poro inuaſit cupiditas bonorū pleriſq̄. Et inuadere est repēte ꝛ cū impetu aliquem ingredi. Uir. inuadunt vrbem ſomno vinoq̄ ſepultā: Saly. Priuſq̄ hoſtes inuaderet. Item īgredi ſiue incipere. Li. Nō potui magis in arcem illius cauſę inuadere. Uirg. lib. vj. Nunc inde viam: vaginaq̄ eripe ferrum.

Iualeſco is. robur ac firmitatē acquiro. vnde inualuiſſe conſuetudinē: inualuiſſe mores dicim⁹. inualitudo imbecillitas. Li. in Lęl. Qđ aūt in his nonis in collegio nr̄o non affuiſſes inualitudinem reſpondeo cām non męſtitiam fuiſſe.

Inuebo is. ſumiť mō. p ſimplici. Uir. Cętauro inuehiť magna Quādoq̄ ītro vehо. Liui. li. vj. Quātuq̄ romana ſe inuerit acies tantū hoſtes gradu demoti. inuehor deponens ſignificat maledictis aggredior: ꝛ veluti quodā impetu ſermonis i aliquem feror. Li. in eam itaqꝫ panſa vehementer inuectus.

Inuectuę orationes sunt aduerſus aliquem ſcriptę q̄ in illius mores inuehamur.

Inuenio is. pe. cor. cōperio q̄ſi i aliq̄d venio. Uirg. Inueni germana viam. Dinc inuentiones ꝛ inuenta. Differuntq̄ ſecundū aliquos īuenio ꝛ reperio: q̄ īuenire ſit rē quęſitā offendere. Reperire a caſu. Oui. Tu non inuenta reperta es.

Inuerto quaſi in cōtrarium verto. vide in dictione interuerto.

Inuerſum i numerū. Uir. ille ēt ſeras inuerſuꝫ diſtulit vlmos.

Inueſtigo as. pe. p. ſignificat quęrendo īuenio. Tractū a venatoribus q̄ per veſtigia feras quęrēdo inueniunt. Ter. Nihil tā difficile est q̄n quęrēdo īueſtigari poſſit. Cic. p Liga. Sz q̄n diligentia amici īueſtigatū est qđ latebat: cōfitēdum est vt opinor. Interdum tn̄ ſignificat veſtigo ideſt quęro. Ter. in Eu. vbi quęram: vbi inueſtigem: quem percuncter: qua

insistā via icertus sum. Li.li.j.offi. Imprimisq; est bois propria veri inq̄sitio atq; inuestigatio. Sz qñ in quādoq; negatione innuit sumit ēt pro nō inuenio: vt est illud apostolicū. O altitudo diuitiarum sapientię ⁊ scientię dei q̄ incomprehensibilia sunt iudicia eius ⁊ inuestigabiles vię eius.

Inuestire est quasi ornare. Ply.lib. xxxv. publicas porticus inuestiuit pictura.

Inuetereſco ex in ⁊ veteresco. veteresco āt a vetero as fit. vetero a vetus. vetero nō reperiri sed tantū veteresco: quoz ꝓterita nusq̄ legi: sz veterauī ambo facere opz si iueniant. Naz vetero ⁊ veteresco eodē modo in significatione sua ꝓcedere puto quo integro ⁊ itegrasco. In formatione vō etiā similiter nisi q̄ inueteresco mutat a in e sicut Consano osanesco. Resano resanesco. Hilaro hilaresco Incuruo incuruesco. ⁊ alia huiusmodi. Sic inuetero ⁊ inueteresco inueteraui. Lactan.lib.ij.in actiua significatione posuit. Hac versutia ⁊ his artibus noticiā dei veri ac singularis apud oēs gentes inueterauerūt. idest in desuetudinem posuerūt. inueteresco passiue. Ter.in Ecy.prolo. dixit. Nouas qui exactas feci vt inueterescerent ne cū poeta scriptura euanesceret. Do. inueterescerent in desuetudinem venirent spectarentur amarētur. Lol. pō vsus.lib.vij.in passiua significatione: ⁊ proprie de morbo dicens. sed si iam inueterauit: vehementioribus est opus remedijs. Licero quoq; in Lato. iam omnis conglutinatio recens egre inueterata facillime euellitur.

Inueterati etiam dicuntur qui in malis insenuerūt vt in sacris litteris. inueterate dierum malorum.

Inuicem pe.co. Er in ⁊ vicem: proprie significat mutuo. Quintilia. Qui se ardentissimo amore inuicem dilexerunt. Aliquādo sumitur pro secūdo loco. Plynius. iunio. Habes res vrbanas. inuicem rusticas scribe.

Inuideo es.pe.co. ex in ⁊ video significat iuidiā habeo: hoc est ex alicuius rebus scōis doloze afficioz. Tractū a nimis videndo q̄ oculos ⁊ animū in eos quibus inuidemus cōtinue intentos teneamus. vñ etiā cū accusatiuo constructuz inuenit. Oui. Troades inuideo. Uir. Inuidet imperiū. Idē post accusatiuū ponit datiuum. Liber pampineas inuidet collibus vuas. Sic enī decenter dicim⁹ inuideo tibi doctrinas. Fortuna mihi inidet diuitias. Ply. Neq; ego vt multi iuideo alijs bonū quo ipse careo. Apul. Mihi fortuna diuitias inuidit. Li.li.iij.tul. Ut nobis optimā naturā inuidisse videant. Pusci.añ innegatiue exponit dicēs. Inuideo tibi q̄si nō videś tibi fio hoc ē nō ferēs te bñ agentē videre. Aliquādo inuidere significat interius vel penitus videre. Lice.lib.de ora. Itaq; ne hoc possiz dicere me oino ignorare q̄d possideat: neq; plane nosce atq; inuidisse. Piero. de vera circūcisiōe. Quis inuidet oñi verbū de corde patris eructatū: Sciēdū q̄ sz iuideo actiuū sit: tñ consuetudine datiuo iungitur: imo vt Diomed. docet vltra datiuū pōt regere genitiuū accusatiuū ⁊ ablatiuū vt inuideo tibi glorię gloriam ⁊ gloria. Eius passiuū est inuideor. vt Ego inuideo tibi: ⁊ tu inuideris a me. Doz. Cur ego acquirere pauca. Si possum inuideor. Plau. in Tru. Mauelim mihi inimicos inuidere q̄ me inimicis meis. Nā inuidere alij bene eē: tibi male eē miserū ē. Qui inuidēt egēt illi quibus inuidet rem bñt. Et quando inuidere ponit pro odisse q̄ contra votū numiū videmus. Oui. Troia iacet certe danais inuisa puellis. Lice. Diis hominibusq; inuisus.

Inuidia ab inuideo fit ⁊ fit actū ipsuz iuidēdi: qui ē doloz alieną felicitatis. Aliq̄n pro odio ⁊ malivolētia sumit. Est enim vel dicto vel facto in alterū maluolētię ociliatio: vt si q̄s calamitates suas referat: ostēdatue auctoz calamitatū concitet odiū ceteroz: qō ōz inuidiā facere vel vocare vel adducere ad iuidiā. Quinti. Nec ei tot scelerū omemoratione cōcitare ē inuidiā. Ter. Ita vt fine iuidia laudē inuenias: ⁊ amicos pares. Inuide inuidiosa res ōr quę facti atrocitatē augēs inuisuz illud vel illius auctoz facit. Dui⁹ diminutiuū ē inuidiola. Idē. Cū nescio q̄d inter eos inuidiolę exortum fuisset.

Inuidentia est egritudo aī quę pp res secundas alterius suscipitur: quę nullā iacturā afferant inuidenti. Lice. in tertia Tus. Ab inuidēdo iuidentia recte dici pōt: vt effugiamus ambiguū nomē iuidię. Cadit enī in vtrūq; ⁊ in euz q̄ inuidet ⁊ in eū cui inidet. Uñ potētia ⁊ opes iuidiose dicunt qō verbuz ductū est a nimis videndo fortunā alterius. Ubi inuidiam q̄z inuidētiā dicere maluit tanq̄ inuidētia inuidi sit: inuidia eius cui inuidet. Sed in frequenti vsu est inuidia magis q̄z inuidentia apud doctos indoctosq; indiscriminatim. Inuidia distat ab odio q⁹ iuidemus fortunato: odimus vitiosum q⁹ inuidiā pfiteri erubescimus odisse palā decozum est: q⁹ in uidia boūm tantum est odium reliquarum tantuz animātium vt inquit Plutar. in lib. de inuidia ⁊ odio.

Inuidus qui actu alicui inuidet. Doz. Inuidus alterius macrescit rebus opimis.

Inuidiosus qui morbo inuidentię laborat. Oui. Tēpus edax rerum tuq; inuidiosa vetustas. Oia destruitis. Interdū sumitur pro eo cui habet inuidia. Idē. Pactolonq; petit q̄z nō aureus illi. Tēpoze: nec charis erat inuidiosus barenis. Sic potentia opes inuidiosę dicunt. Lice. Dolobelle. Contingit enī tibi quod haud scio an neminī vt summa seueritas aīaduersionis non mō inuidiosa sed etiā popularis. Et inuidiosus odiosus atq; iuisus ōz. Uñ iuidiosa res dicitur quę facti atrocitatē augens: inuisum illud vel illius auctozem facit.

Inuide facere dicitur qui per inuidiam aliquid agit. inuidiose vel qui per inuidiam: vel qui in aliquem excitat odium eum q̄z inuisum facit.

Inuigilo as.pe.cozre. supra: sitie intus vigilo: sollicitus suz. Lac. lib.iiij. Uel custodiendis domibus inuigilat.

Inuito as.pe.pro. manifestā hz significationem quē ponit Lice. Ad quē fruēdū nō mō non retrahit: verūetiā inuitat atq; allectat senectus. i. puocat. Et iuitare ē delectari. Uir. lib.j. Hę. Inuitat genialis hyems: curasq; resoluit. Item replere. Plau. in am. Mira sunt nisi inuitant sese plusculum.

Inuitatus us. inuitamētū: ⁊ inuitatio ꝓ eodē sumunt. Lic. Lęsari. Mitto ad te Trebatiū atq; ita mitto ⁊ initio mea spōte post aūt iuitatu tuo mittēdū duxerim. Idē in Dorte. Uolūtates aūt nulla ad necessarias inuitamenta afferunt senibus.

Inuitus ta.um. qō nō libēter fit. Ter. in An. Feci hodie vt et fierent ispirāte atq; iuito. Pamphilo. Li.li.ij.ad Herē. Sin est ꝓbus cur talē in vitā iuitū cogis relinquere. Idē oparatiuū posuit cū ait. Quē ego paulo sciebam vel ipudentius vel inuitus nolo enim dicere de tam suaui homine fastidiosius.

Inunco as. q̄si vnco iuado ⁊ arripio. Lucil. Aut q̄ nūmos triftis inncat. Lo.li.viij. Tū ēt quotidie minuit lana q̄ quāto ꝓlixi oz in pecoze cōcrescit tanto magis obnoxiū est rubis quib⁹ velut hamis inuncata a pacescentium tergoribus auellitur.

Inundo as. quandoq; absolute ponitur ⁊ significat cresco ⁊ extra alueum versoz. Ply. Antequā nilus ūndaret. Qñq; actiue ⁊ pro ambulo ponitur. idem. Agros ⁊ sata omnia inunda uit. Dinc fit inundatio pro diluuio.

Inunguem ⁊ ad vnguem significat ad perfectionem. Uirg. lib. ij. Hę. Nec secius omnis in vnguem. Arboribus positis secto via limite quadret Trāslatio a lapicidis qui vngue marmoris leuitatem experiuntur.

Inuius a.um. quod est sine via ⁊ per quod iri non potest.

Ionia regio minoris asię media inter Lariam ⁊ eoliam a ionio athenienſium duce cognominata q̄ eā regionez subegit. Uel ab iano iaphet filio vt Iosephus inquit. in ea Miletum ciuitas. Priennis Ephesus. ⁊ Clazomene.

Iordanis fluuius in iudea eximie suauitatis. Oritur ad radices libani duobus fontibus surgit: alteri nomen ior: alteri dan: q̄ simul iuncti iordanis nomen efficiunt.

Ipse a.um. ꝓnomē demonstratiuū qñ scilicet cū alijs ꝓnominibus iunctū eoz accipit significationem vt ego ipse: tu ipse. ille ipse. inueniunt tñ sępe absq; alijs per eclypsim prolatum ⁊ tñ eoz habens significationem: quę cuz eo subauduntur.

Uir. Quęqz ipse miserrima vidi. Aliqñ relatiuū ē. idē. Ipse arduus altaqz pulsat. Sydera. Aliqñ emphasim. i. expressionem alicuius rei latentis hz: vt si dicam. ipse pater de quo minus credēdū eēt q̄ hoc fecit. Qō si ei addaē particula met vt ipemet discretio signaē. Hoc ē ipse solus ꝛ nō cū alijs: vel ip se per se ꝛ nō p alios. Aliqñ significat similē: vñ ꝛ oparatiuū hz ipsiōz. ꝛ superlatiuum ipsissimus: idest similiōz simillimus Apud veteres ipsus pro ipse dicebaē. Terē. ipsus est.

Ipsippe. idest ipsi neqz alij.

Ips vermiculus est: q̄ coccua vitesqz prodit: vt cis frumenta: tripis ligna: sis vestes: is vitra: midas fabam. Declinatio autez huius nois nō facilis est vnde docet sic Suidas. ἰψοσκω λήξκαι λιγέται ἰωοςκαὶτο ϖλησυτικορίψι

Ipsulces bracteę dicebaē in muliebrē virilēue speciē expressę

It neutri generis ꝛ indeclinabile proprie manus concauitas: licet quandoqz pro ipsa manu ponatur.

I ante R

Ira dicta est ab eo q̄ est ire. Nā a se it q̄ irascit ꝛ furit. Unde et qui iram deponit ad se redire dicitur. Terē. in Adel. Tandē reprime iracundiam ꝛ ad te redi. Est autem ira lidido puniendi eius a quo iniuria offensi sumus.

Iratus dicitur qui ex aliq̄ re lacessitus exarduit etiam si natura non sit iracundus. irate aduerbium significat per iram.

Iracūdus q̄ ex parua vel nulla cā q̄q̄ natura ad irā ꝓclius ē. ēt si tūc nulla moueaē ira. Dic iracūdia dicta auctore. Festo q̄ ira ꝯcendat. Dona. ira de cā est: iracundia de vitio multū irascentis. Sene. lib. de ira. ira quo distet ab iracundia apparet quo ebrius ab ebrioso: ꝛ timēs a timido. trat⁹ pōt esse nō iracundus. iracundus pōt aliquando non iratus esse. Usurpatiue tamen iracundia ponit pro ira. Li. li. iij. tus. iracundia est vlciscendi libido.

Irascor irasceris iratus construit cū dativo. Plau. noli amabo amphitrio irasci sosię cā mea. Huius composita sunt. Sub irascor quod est pauluz irascor. Obirascor ꝺtra irascor. Liu: lib. j. Fortunę vt fit obirati cultum reliquerant deum.

Ire pedibus in sniam quid significet. Uide supra in eo is.

Irenarches siue irenarcha dicitur qui ad tollendas discordias ꝛ pacandos ciuiū animo in ciuitate pficitur. Apud iurisco sultos tñ ōz: qui disciplinę publicę ꝛ corrigendis moribus pficitur Greci enī εἰ ρήνην pacem vocant ἀρχων.

Iris is. vel iridis arcus celestis ab εἰ ρεῖν q̄ē nunciare. Nam poetę deor nunciā fingūt. Uirg. Irim de cęlo misit saturnia iuno. Huius arcus causa ē radius solis cauę nubi immissus: q̄ repulsa acie in solē refringit. Nubes enī formaz arcus discoloris efficiunt: qz aliq̄ partes eaz tumidiores sunt: aliq̄ su missiores: ꝛ quędā crassiores q̄z vt solē trāsmittāt: aliq̄ ibecilliores q̄z vt excludant. Hęc inęqualitas alteri⁹ lucē ymbrāqz cōmiscet ꝛ exprimit illā mirabilem arcus veritatē. Est ꝛ iris herba suauissimi odoris: vt Ply. li. xxi. testis ē: cuius radicē dixit in vnguēnis ꝛ medicinis cōmēdari. Caulem habet cubitalem ꝛ rectum: radicē raphano similem quę sternutamenta mouet. Florez aduersoz colorum specie quasi arcus celestis a quo nomen habet vulgo lilium ceruleum.

Ironia cū accētu i pe. dici potest simulatio vel illusio εἰρωνεία ab εἰρω dico ꝛ inde εἰρωνεύομαι i voce passiui q̄ē cauilloz. Figura cū aliq̄d per cōtrarium dicitur ꝛ illusionem.

Iretio is. a rete fit ꝛ significat retineo rete quasi capio. Unde iretitus ōz qui aliqua fraude vel blandicijs aut dolo quasi rę tē captus. Lac. li. iij. Eos aūt qui deum sciunt dolis ꝛ astu aggreditur vt cupiditate aut libidine irrętiat aut peccatis blandientis deprauatos impellat ad mortem.

Irraucio. is. irrausi. sum. ex in ꝛ raucio q̄ō a raucus descendit ꝛ significat raucus fio. Dicit ꝛ irraceo. es. irracui. Cice. lib. de oza. At ęsopum si paulum irracuerit explodi.

Irrices. pe. coz. genus rastrozum ferreozū seu regulę cū pluribꝰ dentibus quos item vt plaustra boues trabūt vt vruant glebas ꝛ extirpent hęrbas in agris.

Irrepo. is. pe. p. psi. ptum. significat passim ꝛ latenter mozere-

ptilium intro eo. Cuius frequentatiuum est irrepto. Dor. verum opere in longo fas est irrepere somnum.

Irripio. is. pe. coz. Intus rapio. Cice. Irripiunt in ędes subito.

Irrigo. as. pe. coz. ex in ꝛ rigo. significat quasi riuos in agruz deduco. Rigo autem a riguus.

Irriguus a. um. q̄ō irrigat: vel facile irrigari pōt Cato. Uinea ē prima vel si vino multo ē. Secūdo loco hortus irriguus. Accipit ꝛ q̄ñq̄z i significatiōe actiua vt aq̄ irrigua quę irrigat. vir. Irriguūq̄z bibāt violaria fōtē. Tibul. Tūc bibit irriguas fertilis hort⁹ aq̄s Ambr. substāciuo vsus ē. Magna ē elemo syna q̄ ardētiū criminū globos beniuolę suę fōtę refrigerat ꝛ quodā irriguo largitatis obruit īcēdia delictoz. Et li. Dera. Qō si irriguis aquaz plerūq̄z ꝛ segetes lętiores sunt.

Irrito. as. pe. coz. ꝺponit ex in ꝛ rato. as. quo veteres vtebaē pro ratū facio approbo ꝛ figt nō ratū cē volo vel ostēdo vel facio ꝛ irritū iprobatū nō ratū: ꝛ p trāslatōez i nihilū redactū Uir. Irrita perpetua soluet formidine terras. Terē. in phor. Quod dictū in dictum ē. quod erat ratū id irritum est

Irrito. as. pe. p. figt. puoco. irāqz icēdo. Frequētatiuū ab irruo p mutationē. u. in. i. euphonię cā. Tactū a canib⁹: q̄ cū puocā tur irruūt: vel vt Do. ait q̄ restrictis dētib⁹ hāc litterā. r. imitaē. Uir. li. x. Irritat qz virū telis ꝛ voce lacessit. Oui. lib. ij. fas. Tū ficco pmas irritat coztice flāmas. i. suscitat. Plau. in am. Irritabis crabrones. Est ꝛ p rito as. pe. p. Nā sicut irrito p lasceſſo ab irruo ē. ita pritoa pruo. Nec mltū i significatiōe differūt. Nā prito idē ē q̄ō puoco. Col. li. ij. Uini semen nisi magnus est ei⁹ in ea regiōe quā colis prouentus et ptiū pritat serēdū nō ē Agris enī pcipue noxiū ē. Dic i bonā ptē sumiē. Irrito vō magis freqntatū ē q̄ pozito. Et fermi semp acris maleqz vehemētie. Pozito nō sic ſz in bonā ꝛ in malam partē vt puoco capi posset Irrito semper in malaz.

Irrigo. as. pe. coz. infero infligo. Plau. in cap. Qui cōciliū inere quo nos victu ꝛ vita phibebāt bis diē dicā irrogabo multā vt mihi cęnas decē meo arbitratu dent cum cara annona fit Aug. li. iiij. ci. dei. Nā iustus dcd malozū ab iniquis omi nis irrogaē non est pena criminis: sed virtutis examen.

Irruo cū ipetu feroz. Sal. Cū forte in eū irruerēt facile repulsi. Do. Irruere ꝓprie dicūt q̄ cū furoze pliū ineūt. Qñqz ratione ꝓpositionis i. figt introzuo imitto igero. Aug. vidistis mulierem in ciuitate famosaz non inuitatam irruisse cōuiuio.

Irrugio. is. valde rugio. Piero. in geñ. Auditis esau sermonibus patris irrugit clamoze.

Irrūpo violēter ꝛ cū impetu īgredioz. Ply. li. xxxv. L. hostilius mancinus q̄ primus carthaginē irruperat. Lac. li. ii. Nā cuz ab alexandro capta ciuitas eēt ac milites ad eam spoliandaz irrupissent. Et ferme semper i hac significatione hoc verbo auctores. Lactā. ꝓprie sumpsit li. vi. pro penitus frango. Sūmū inter se hominuz vinculum est humanitas quod qui irruperit nefarius ꝛ parricida existimandus est.

Irrumo. as. pe. coz. a ruma māma. vide in dictione fello. as.

I ante S

Is. ea. id. eandē significationem hz quam hic ꝛ eundem locum retinet vt qui diuitias cupit. is vel hic vel ille: vel idem aurus est. Ab is fit isce sicut ab hic hicce.

Is vrbs a babylone itinere dierum octo distās: apud quam est is fluuius quo bitumen totius babylonis sūministrabatur.

Iseus cū ę diph. nomē rhętoris pariter ꝛ phi quē philostratus in vitis sophistarū assyriū tradit. Cuius hoc fuit inuentum: oēm materiam in breue conijcere. Est ꝛ nomen fluminis.

Isagoge pe. p. latine introductio ōz ex εἰς q̄ō in indicat. ꝛ ογω duco. vnde ἀγογη ductio. Isagogicon introductoriū. Grāmato isagogus litterarum introductoz vel inductor: q̄ eas iducat. i. introducat quodam modo in cozda discentium.

Isapis. pe. p. fluuius ꝓpinquus Cęsennę: vt Stra. lib. v. scribit

Isara. pe. coz. fluuius rhodano se iungēs. vbi cemen⁹ mōs rhodono applicat vsqz buc ad vrbētiā effert ī adriaticum sinū

Isaurū ciuitas pāphilię a qua isauricus Seruilius roman⁹ victus est qui isaurum cepit. Oui. africa victozem de se vocat

alter isaurus. Vic adeo pauper fuit vt publico funere rome latus fuerit. Ammian⁹. Isaura populi numero dixit. Claudiopolis quam deduxit coloniā. Claudius cesar. Isaura antē. Alii isauriam fe. genere protulerunt. Sunt qui dicāt isauriam regionem minozis asie: dictam q⁹ vndiqz aurarum fluminibus pateat. eiusqz metropolim esse seleuciam.

Ischia scribit iulius pollux carnosas post lūbos vtrinqz eminentias appellari: que vo post h̄ increscūt γλουτοί hoc est lationes nates. Duo illa ossa circa q̄ versura fit ita distinguūtur: vt dicaī concauū illō superius κοτυλι latine acceptabulus inferius vo ἰσχία qđ nostri coxēdicē dicūt. Quo ēt nomine z neruus ille nominaī qui coxēdicē femori commit. Erit ergo coxendix vertebra cotyle infixa quā pyxidem appellāt nerius quibusdam ita illigata vt facilis coxarū motus atqz fierus fiat. vnde qui coxendice laborāt ischiadici vel ischiaci dicuntur. Ply. Mox aquā bibere catillo mire id prodesse ischiadicis recentiozes medici sciaticam dicunt.

Ischyros cum accentu in prima. latine fortis dicitur ἰσχύς enī fortitudo est.

Ischomache pe. coz. nomē cōpositū ex ἰσχω habeo μαχη pugna. Quo nomine dicta ē hippodamia q̄ habuit in nuptijs suis pugnā centaurozū. Hęc fuit attibracij filia q̄ nupsit perithoo.

Isis. is. z idis. actūm facit usim. Inachi filia. Jo prius dicta que olim pererrās cuz ad nili fines puenisset iouis amatozis opeformam vaccę immutauit. Estqz ab egyptijs p dea celebzata. de qua Luc. lib. vj. Nos in templa tuaz romana recipim⁹ usim. Doctiā nomine dicta est insula ī sinu arabico Suidas ἰσις αὐτη λεγεται ιωηλ ηρωασεμοζουζξαργους καιτηνηραν φοβουμενος αὐτην μεταβαλλε τό τε μυρεις λουκην βουν ωοτεδε εις μελλαιναν ωοτε δεις γαζουσαν μεθης ωλαμωμενος ηλεφειςαι γυωτον.

Ismarus. pe. coz. gñis mas. in plurali neutri. Mons thracię asper z incultus ex pte ex alia fertilis vinetis z oliuetis quez orpheus incoluit vbi Ismara vbs ciconum fuit. Virgi. Nec tantum rhodope miratur z ismarus orphea.

Ismenius. pe. pzo. fluui⁹ Boeotię ab ismeno pelasgi filio cognominatus. Stati⁹. Dozuit ingēti veniētē ismenion acerno.

Isocrates. pe. coz. nomē maximi ozatozis gręci q̄ pfectus magister z scripsit multa p̄clare z docuit alios. cuius domus cunctę grecię q̄si ludus quidam patuit atqz officina dicendi.

Isonymia cū accētu ī pe. latine iuris equalitas dicitur.

Ispellū ciuitas ī vmbria ex altera montiuz parte qua camertes.

Israel interptaī vir videns deū. qđ nomen impositū fuit Jacob patriarchę a quo israelite pe. p. q̄ de israelis stirpe sūt. q̄ pri⁹ hebręi dicebāī. Sz postqz in duo regna populus hebzeozum diuisus ē. tūc duę trib⁹ q̄ de stirpe iuda reges habebant iudeozū nomē sortitę sūt relq̄. x. trib⁹ israelis nomē tenuerūt. Et ab israel filio isaach regio maiozis asię samaria determina dicta ē israel. Dicūt z israelitidę a noīatiuo singulari israelitis. idis. z israelitis. Viero. in li. numeri. Arrepto pugione ī gressus est post virū israelitidē Sic Madian: madianitidis z madianitis. Moab: moabitis z moabitidis.

Issa. insula in mari ariatico adiacens dalmatię. vt Ptol. lib. ij. scribit in qua fuit issa non ignobilis ciuitas a qua isseus a. um. Issius vbs cilicię z syrie fluuius.

Ister. istri fluuius Europę per magnus. quod z istrum oz. quādo. s. flumē sequitur: vt inquit Probus. Hoc z abdubanum z danubium vocatur. Vide in dictione Danubius.

Istria italię regio illyrio determina quę in latitudine. xl. pas. milia ī circuitu. cxxv. millia oplectit a formiane nūc Lisana fluuio ad fanaticū sinū in quo arsia amnis decurrēs istriā ab illyrio dirimit. Istriozū gētē fama ē: oziginē a colchis dixisse missis ab oeta rege argonautas psequndos q̄ vta pōto itraue rūt istrū nec raptores inuenissent siue metu regis: siue tędio lōge nauigationis iuxta Aquilegiā fęderūt: istrūqz ex amnis nomine: quo a mari concesserāt sunt appellati. In ea est instinopolis vrbs quā iustinus imperator extruxit a q̄ Paulus Uergerius vir eloquentissimus oziginem duxit.

Isthmus. ea. terre structura ē quę inter duo maria iter porrigit Oui. Qua duo porrectus lōge freta ōtinet isthmos. Sūt aūt duo isthmi achaicus seu corinthiacus: z thraci⁹ isthmos corinthiacus angusta ē z breuis terra. De quo pōpo. scribit. h̄ tō isthmo cognomē eē: qz. iiij. milliū spatio egęū mare ab Jonio submouens angusto tramite helladi peloponesum annectit. Sup hoc isthmo fuit vrbs corinthi. Thracius isthmus inqt solinus ī thracia est similibus angustijs z pari latitudine arcti maris cuius littora vrbes vtrinqz secus ostentant propōtidis ozam insignit pactyę melana sinum cardia. Ply. lib. iiij. Super hoc isthmo scribit fuisse cardiam ciuitatem.

Ita aduerbiū similitudinis geminū suplatiuū expositum siue nois siue aduerbii. Li. lib. de ora. Ut quisqz grece optime sciret ita eē nequissimū Uel hz verbū vim suplatiui habēs. Jdē ī cato. Ut q̄sqz etate antecedit: ita sinię pincipatuz obtinet. Inter dū cū oparatiuo significatqz sic Quinqz valde. Ter. in an. Nō ita dissimili sūt oratione ac stilo. Quinqz optantis. Pacu. ita te dis amēt: ita tibi p voto secūdent oia. Quinqz illatiua diuctio ē p igit. Li. Ita nobilissima ciuitas grecię z olim potētissima sepulchrū ciuis sui ignorasset nisi ab homine arpinate. didicisset. Sisr qñ cōponit cūqz. semp ē cōiunctio causalis z hz accentū in prima z dicimus Itaqz. Si aūt duę partes sūt: habet accētū in penultima z dicimus itaqz. Terē. in an. Immo ita volo: itaqz postulo vt fiat. Plau. in am. Ueruz ita anima tus fui: itaqz sum nunc vt ea te patera donem.

Ithaca insula ante epirum in qua regnauit ulysses. Jn ea etiam vbs eiusdem nominis: vt inquit Ptol. lib. tertio. Jbi etiam mons neritos a quo tota insula quandoqz dicta neritos fuit Virg. Neritos ardua saxis.

Italia Europę regio. prius hesperia ab hespero atlantis fratre: q̄ a fratre pulsus z hispanię z italię dedit nomē: siue vt Macro. inquit ab hespero stellā q⁹ occasu subiecta sit. Inde Oenotria vel a bonitate vini qō ī italia nascit. Nā greci οἰνος vinū dicūt. vel ab enotrio sabinozū rege. postea italia ab italo siculozū rege q̄ agriculturaz italos docuit z leges posuit. Nā ad eā partē venit ī q̄ postea Turn⁹ regnauit z suo noie appellauit. Uir. Est locus hesperiā graij cognomine dicunt. Terra antiq potēs armis atqz vbere glebę enotrij coluē viri nūc fama minozis italiā dixisse ducis de nomie gētem. Tymęus z Var. a bobus vocatā dixerūt: qñ tauri gręca veteri lingua ita vocati sūt a quoz multitudine z pulchritudine italiā dixerūt. Latiū vo pars italię est. Est ēt dicta ausonia vt Aristoteles inqt pars ad tyrrhenū versa. Estqz in forma cruris iter Adriaticū z thusciz mare: z a iugis alpium dorsaqz apēnini porrecta se paulatiz attollēs vsqz ad rhegynū verticē z littora bruttioz extēdit ī vltimo sui scindit ī duo cornua quoz alterz ioniū spectat mare: alterū siculuz in extremitate rhegyū oppidū habēs. Eius lōgitudo ab augusta ptozia q̄ ī alpineo fine sita ē z p romā capuāqz porrigit vsqz ad oppidū rhegyū Solino teste decies cētena z viginti milia passuū colligit. latitudo vo q̄drigēta decez vbi maior latitudo: vbi vo minor cētū triginta ser. bētqz vmbilicū in agro reatino q̄ dudū ex latere maris superi rubiconē fluuiū p finibus habuit. Diuidit aūt in. xvj. regiones. s. Liguriā. Etruriā. Latium. Lāpaniā. Lucaniā Lalabziā. Apuliā. Sānium siue Apzutiū Picenū. Flāminiā z emiliam seu romādiolam. Umbziam nunc ducatū spoletanū. Halliā cisalpinā Uenetiā nūc marcham tarui sanam. iapidiaz z carniam nunc forziulum z istria Ab italia fiunt italus. a. um. z italicus. a. um.

Italica vbs in italia. quę alio nomine confiniuz ōz vt aūt Stra. alia in hispania patria syrij italj.

Italicū. phię genus quoddam nuncupatum ex ea parte italię q̄ quōdam magna grecia dicta. Quod vt docet Aug. lib. viij. ci. dei. actorem habuit pythagoram famium a quo etiam serunt ipsum phię nomen exortum.

Item aduerbium significat similiter: quasi iterum idem.

Iter: iteris fm prus. Itiner vero itineris pro actu eundi. licet iti-

ner nũcnon sit in vsu.cũ obliqui nõis iter ab vsu discesserit. Plau.in mer. Ergo itiner exequi meũ me fines. Uar. Expectãt itiner lõgo sermone leuare. Lucre.li.v. Concussos itere ⁊ labefactos itere multo. Dictũ iter q⁹ vehẽdo q̃d teritur. vl̃ ab eũdo.cui⁹ supinũ ẽ itũ.siue ab ito frequentatiuo. Sg̃t qñ qz viã. Piero.i li.numeri. Auertit se de itinere ⁊ ibat p agrũ De mari ẽt ꝺz. Ter. A in tu tibi hoc incõmodũ eueniſſe iter. nõ hercle parmeno verbis dici potest quãtũ re ipsa nauiga re icõmodũ ẽ. Iter facere ẽ ire. qõ ⁊ iter tenere dicim⁹. Uir. Quoue tenetis iter. Habere iter. idẽ qõ iturũ eẽ vt iter. Habeo ad cęsarẽ. i. opz me ire: vel iturus sum ad cęsarẽ. At viam facere nõ est iter facere: sed locum vbi non erat via aperire.

Itinerꝺz.aris.iter facio.

Itinerarium. viatorum. Unde itineraria dr̃ commentarij ea rum rerum quę in itinere acciderunt.

Iterũ aduerbiũ fig̃t rursus. vt atqz iterũ ad troiaz magnus mit tetur achilles. Interdũ fig̃t secũdo. Li. i arte. veteri. Primo quidem decipi incõmodum est iterum stultũ. Tertio turpe.

Itero.as.pe.coꝛ.rursus aliquid ago ⁊ q̃si per iter factum reuer toꝛ Hel.lib.j. posuit pro eo. Sed eo senatores qui magistratũ curulem nõdum ceperant pedibus iterauisse in curiaz. Sed hoc ab iter fit. In alia significatione ab iterum. Liu.li.j. Resi stere atqz iterare pugnam iubet.

Itidẽ pe.coꝛ. significat silr eodem modo: quasi iterũ idẽ. Teren. Ibo ad eum: atqz hęc eadez quę tibi dixi dicam itidem illa. Sue. de Aug. Centuriones statione deserta itidem vt mani pulares capitali animaduersione puniuit.

Ithyra.pe.coꝛ. vrbs ī tauro mõte parthiã versus. A q̃ ithyreus a.uz. Est aũt ithyre⁹ epytheto arcus. vñ dicim⁹ ithyreos ar cus ⁊ ithyreas sagittas. i. parthicos arc⁹ ⁊ parthicas sagittas q⁹ parthi p̃cipue arcub⁹ ⁊ sagittis vtãt ī plio. Uir. ithyreos taxi toꝛquent in arcus. Luc. ithyreis cursus fuit ide sagittis

Ithome. oppidum in peloponeso: itemqz in thessalia. Unde itho meus. iupiter.

Ithonia ciuitas in bocotia ab ithonio amphictyonis filio quã alij ithonem vocant. A qua ⁊ pallas ithonia est appellata.

Itho.as. frequẽtatiuum est verbi eo.is. vnde iter dicitur.

Ithyphallus prop̃rie membrum virile erectum. Dr̃ ⁊ ithyphal li curatores bacchi qui in orchestra saltabant. Hoc nomine dictus est priapus ἰθύφαλλος.

Iturea regio est a qua iturei populi.

J ante E

Iubę. crines aialiũ a collo pendentes. vnde iubati leones dr̃ q̃ iubas hñt ad differentiam eorum qui iubas nõ habent.

Iubar ꝓprie stella q̃ ante solẽ oꝛtũ luciferꝺ. post solis occasum ves per appellat⁹ q⁹ iubata appareat: vel q⁹ splendor eius diffun dat ī modũ iubę leonis radios. Uir. lib. iiij. Id poꝛtis iubare exoꝛto. Sepe tñ ꝓ ipso splẽdore ponit. Ouid. Et tremulũ sũ ma spergit ī ęde iubar. Et nõ tñ de solis seu stellę: sed ẽt de cuiuscũq; rei splẽdore vt auri argenti gẽmarũ a lucifero dici volũt. vnde ⁊ ad maiestatez hominis trãsfertur. Claud. Per fratris regale iubar. Et aliquando ponitur pro auroꝛa.

Iubeo.iubes.iussi.iussum. Impero. Quintil. Nã quamuis inse stũ latronib⁹ mare iussus itraui neqz dissimulauerī magnas fuisse causas patri cur hoc mihi ꝑaret. Interdũ iubere po nit ꝓ rogare. Uir. Infandũ regina iubes renouere doloꝛem Interdũ ꝓ aperte dicere: q̃si exhoꝛtari aptareqz: vt iubeo te saluere. iubes me bene sperare. Teren. Jubeo chremẽtẽ sal uere. interdũ pro decernere: vt populus iussit. i. decreuit. In uenitur hoc verbũ cũ accusatiuo. Quinti. Pater me iussit. A iubeo fit iussio. Silr iussus us. ⁊ iussa. q̃q; ⁊ iussuz legat⁹ Si sen. lib. iij. Tamẽ Tudertibus senatus cõsulto ⁊ populi iusso dat ciuitatẽ. A iussus fit componitur iniussus. Teren. in ecy. Quãobrẽ incendoꝛ ira te esse aussam facere in iussu meo.

Iubilũ. ꝺz id qõ ex gaudio voce: nec tñ verbis explicatur. Sy rius li. xiiij. Et lętus scopulis audiuit iubila cyclops.

Iubilo.as.pe. coꝛ. De quo Aug. Jubilare ꝓprie est gaudium verbis nõ posse explicare: ⁊ tñ voce testari qõ coꝛde conce ptũ ẽ ⁊ verbis explicari nõ põt. Nõ enī verbis iubilatur: sed solus gaudẽtiũ sonitus reddit q̃si pturientis ⁊ parientis coꝛ dis lętitiã in vocẽ rei ꝺcepte q̃ verbis explicari non possit.

Iucũdus a iuuo.as.q⁹ mentem ⁊ sensum iuuat: ⁊ bis ꝺz q̃ cã stit alteri vt ille gaudeat. Unde iucunde lr̃ę: iucunda quato iucũdus aspect⁹. Cic. ad atticũ: Fuit mihi sępe ⁊ laudis nr̃ę gratulatio tua iucũda ⁊ timoris cõsolatio grata. Qñqz iucun dũ ꝺz qõ est lętitię plenũ: vt apud cũdẽ lib. iij. inuect. Est mi hi iucunda in malis ⁊ grata in doloꝛe vestra erga me volun tas. i. lętitię plena ⁊ voluptuosa q̃lis est in prosperis. Grata q̃ si plena effectus ⁊ fructus. In iucũdo enī quędã gr̃a ẽ delec tationis: in grato ẽt cõmodi. Quippe aspectus rosarũ iucun dus est. aspectus plenę messis gratus. Dinc iucũditas quasi amenitas quędam ex qua nascitur voluptas.

Iucũdoꝛ.aris voluptatẽ gaudiũ ⁊ delectationẽ affero. Lact. lib. iiij. Quotidie aũt iucũdabar ante faciẽ eius cũ lętaret⁹ oꝛbe p fecto. Sz hic sumit⁹ ꝓ gaudio affici. sicut ⁊ Piero. Nulli ou biũ ẽ oẽm illã celestẽ hierusalẽ: tũc exultasse in effabili lętitia tũc iucũdatã eẽ ī estimabili charitate: tũcq; cũ oi gratulatiõe iubilasse qñ festiuitas hęc q̃ nobis hodie renoluit annua il lis oĩbus facta ẽ cõtinua. Innenit⁹ ẽt iucũdo.as. Aug. li. xvii. ci. dei. Exaltasti dexteram iucundasti oẽs inimicos eius.

Iudei a iuda filio Jacob dicti sunt q̃ fuit vn⁹ ex. xij. patriarchis Nã lz fuerit. xiij. trib⁹ q̃ a. xij. filijs iacob. descenderũt a iuda. tñ iudei sũt appellati: qz vt Aug. inqt de stirpe eius regnũ ve niebat iudęis. Prophetauerat. n. Jacob dicẽs Non deficiet pnceps de iuda nec dux de femoꝛibus ei⁹ donec veniat cui re promissuz ẽ. De tribu aũt iuda: venit dr̃s noster iesus Xps.

Iudęa.ę. iudeoꝛ regio dicta ẽ. siue iuda ideclinabile. a q̃ iudaic⁹ a.um. ꝓ iudeus. a. um. sicut hebraic⁹. achaic⁹. euboicus. p he bręo achęo euboęo. iuue. iudaicũ ediscũt. Duidit aũt iudea in duas ptes ī citerioꝛẽ ⁊ ulterioꝛẽ. Hęc perea vocat: qz vt in qt Ply. a cęteris iudęis ioꝛdane sit amne discreta. Nã ⁊ re gio q̃ trans euphraten ẽ perea noĩatur. vt docet Stra ficenti transpadani q̃ trãspadũ habitant Sic Ply. li. vi. citarioꝛem galliã vocat q̃si pęa. boc ẽ ulterioꝛ sit aliq̃. Et ī sacris litteris Secutę sũt eum turbę de gallilea decapoli hieroſolymis iu dęa. ⁊ trãsioꝛdane. iudea tñ toto paleſtina dicta ẽ: q̃ppius Lanaan a filio cam. Terra diues opuz frugibus fertilis opima balsamis. vñ ob singularẽ aeris tpie vt elemẽtoꝛ gratiã eri stimauerũt iudęi eã ꝓmissã ꝓib⁹ terrã lacte ⁊ melle manãtẽ

Iudex ꝺz q̃si ius dicẽs ppl'o: siue q⁹ ī iure desseptet. iure aũt disse ptare ẽ iuste iudicare Et iudex ẽ q̃ ex iurisdictiõe ꝓpria aut sibi delegata ⁊ cõmissa ius hz sup causas litigioꝛũ cognoscen di. Et q̃ ex ꝓpria iurisdictione illud hz dicit⁹ iudex ordinari⁹ Qui vo ex delegata dicitur delegatus extra ordinarius.

Iudicium. vt Hel. inqt diuinatio dicitur: qñ diuinare quodam mõ iudicẽ opz quam sniam sese ferre par sit. iudicioꝝ duo ge nera ponit Aug. Dinationis. s. ⁊ discretionis. vñ scriptũ est. iudica me deus ⁊ discerne cãm meã. Apud iurisconsultos va riis modis ꝺz iudiciũ. Sz illud in ꝑmis accipit qõ ꝓ ordina tione causę discutiendę in iure coram iudice Et est actus le gittimus triũ personarum. s. iudicis actoris ⁊ rei.

Iudico.as. q̃si ius dico discerno. vt recte iudicate filij hoĩuz Aliq̃n existimo: vt illud recte iudicasti. Aliq̃n alicuius cãm au dio ⁊ ꝓ illo sniam fero Et sic cũ otõ cõstruit⁹. Aliq̃n condẽno ⁊ tũc actõ. Aug. iudicare alicui ẽ ferre sniam pro illo: siue au dire eius cãm: vt iudica pupillo ⁊ viduę. iudicare aliquem est ipsum cõdẽnare: vt lingnis suis doloſe agebãt iudica il los. Construit⁹ ẽt q̃nq; cũ gtõ vel ablto. Hel. Quanteqz pecu nię iudicati essent ꝓdicabatur. Huius composita sunt ab iu dico. adiudico. diiudico ⁊ prę iudico.

Iudicialis ⁊ b̃ iudiciale fig̃t quõ ꝺ est iudicis vt iudicialis sn̄ia.

Iudiciarius. a. um. qõ ad iudicẽ pt̃net: siue vt iudicetur. Hel. a poetarũ ⁊ a rhetoꝛ epilogis ad iudicandas lites vocatus rez iudiciariam: quoniaz vocis vt ꝺicitur viuę penuria erat qõ aiunt magistris cognoscerem.

Iugerũ pe.coꝛ. ī plurali iugera ⁊ iugeris. Uar. li. j. de. re rus. ī hi spania vlterioꝛe metiunt⁹ iugis in cãpania versib⁹ apud nos

in argo

in agro romano ac latino iugeris. Prisc. tñ iugus iugeris ab hoc iugere: iugera hozũ iugerũz: bus iugeribus. Põpo. mel. Sed vltra q̃ canalẽ hz euehat plus iugeris spatio sublimis. Tibul. Ut multo inumerã iugere pascat ouẽ. Iuue. Jugeribus paucis lũbos donare cliẽtis. Est ãt mẽsura quã Vero. mathematicꝰ ducẽtis pedibus otineri scribit. Quinti. ccxl. pedibꝰ lõgitudinẽ: dimidij ĩ latitudinẽ: q̃ tñ spatij arari vno die ab vno pari boũ osueuit. Ply. lib. viij. Jugerũ vocat q̃ vno iugo boũ ĩ die arari possit. Var. li. i. Jugeꝝ qõ q̃dratos duos actus hẽat. Actus q̃dratus q̃ ccxx. latus ẽ pedes. cxx. lõgus totidẽ. Js modius ac mina latiẽ appellat. Jugeri ps minima ozscrupulũ. i. occẽ pedes ĩ lõgitudiẽ ĩ latitudiẽ q̃dratũ. Dictũ iugeꝝ ab eo q̃ erat iunctũ. vñ col. li. vi. Hoc duplicatũ facit iugeꝝ ab eo q̃ erat iunctũ nomẽ iugeri vsurpauit.

Iugeratim per singula iugera. Columella lib. iiij. Ut prime vineę centenas amphoras iugeratim przeberent.

Iugũ. dictũ ẽ q̃ iũgat ĩ acutũ arctat. Est enĩ mõtis cacumen. Virg. Dũ iuga montis aper fluuios dũ piscis amabit. Est ĩ iugũ ligneũ instrm quo iungant boues ĩ ad iuicẽ arctantur q̃uis ĩ ad boies trãsferr q̃ eo colla iungant. Itẽ iugũ oz lignũ quo textores telã ouoluũt Ouid. li. i. me. Tela iugo ẽ iuxta Et iugũ dicebat sub quo ignominię gra victi gostes mittebãt. Nã fixis ĩ terra duabꝰ hastis sup eas ligabat tertia tũc victi hostes discingebãt: ĩ sub illa trãsire cogebãt inermes. Dic subiugare p debellare ac subijcere. Itẽ iugus ĩ vinea oz cũ duabꝰ aut pluribꝰ pticis fixis alię supra eas alligãt in q̃bꝰ vites iũgũt: ĩ q̃si iugũ. i. sũmitatẽ quãdã faciũt. A quo vites ipę seu vineę iugatę dñr. Qõ si hastilibꝰ ĩ terra defixis singulę trãsuersę pticę ĩ vnã trã ptẽ ordinis annectant vnijuge vinęę dñr. Et gñs ipz iugi cãteriũ rustici vocãt. Ply. Salices q̃dã in pceritatẽ magnã emittũt iugis vineas pticas. Idem. Simplici iugo ostat vnijuga porrecto ordie canteriũ appellant. Dic iugari vineę dñr q̃ ĩ iugũ ostituũt. Col. Sequi iam adminiculãdę iugãdęq; vineę cura. Itẽ. Jugũ vt Var. inqt lib. i. vocat qõ iuncti boues vno die erarare pñt. Itẽ iugum oz vñ lances depẽdent. Rursus iuga sunt tabulę nauium in q̃bus sedent quę transtra vocant. Virg. Inde alias quę per iuga longa sedebat deturbat laratq; sozos.

Iugata vitis a iugo quod ad similitudinem militaris iugi fiebat vt pauloante dictum est.

Iugo. as. iugo. a iugo: q̃si ad vnũ iugũ alligo. Lic. li. ij. tus. Hoc q̃dẽ est cõe virtutũ. Oẽs enĩ iter se nexę ĩ iugate sũt. Pui. cõposita sunt. Abiugo. Adiugo. Cõiugo. Deiugo. Deozsum iugo diuido. Pacu. Perq; nostram vnanimitatez quã memoria deiugat. Subiugo quę habent pe. coz.

Iugosus. a. um. quod in iugum acuitur ĩ est przcliue.

Iugantinus deus dictus est qui iuges przesse putabatur.

Iugulum diminutiuum est a iugum.

Iugulus pe. coz. a iũgo anteriozcolli ps vñ vox halitusq; pcedit q̃ per eã pectoz caput iungat. Et duplicẽ eẽ ostat. Ply. lib. xi. Vni hoĩ sũt duo iuguli dextrũ ĩ sinistrũ Apul. Per iugulũ sinistrũ capulo tenus gladiũ totũ ei demergit. Loz. Lel. li. viij. A dextro iugulo si id fractũ est: ad alã sinistrã a sinistro ad dextrã. Et q̃ locus ille maxime letalis est: ĩ penetrabilis Jnde iugulatio ĩ iugulare deducunt. Et iugulũ ferire dixerunt, p eo quod est iter ficere. In agẽdis causis iugulũ petere tunc oz orator quando quod est potentissimum id iuadit ac przmit validissime aduersarium: videturq; illum iugulare argumentis perinde ac vibratis telis.

Iugula stella orion. vl signi cęlestis ps de q̃ Var. Jugula signũ qõ actus appellat orionã ait citius orion patefit. Pui. signi caput ducit ex tribus stellis q̃s infra duę clarę q̃s appellant hiulos inter q̃s qõ videt iugus iugula dicta. Plau. in amph. Neq; iugule neq; vesperugo neq; vergilię occidunt.

Iugulo. as. iugulũ cędo seu iugulũ soluo. Lac. li. iij. Qui cũ timent ne ab hoste iugulent ipsi se iugulant vt mortẽ morte deuitent. Et nõ solũ de gladio sz etiã de morbo oz. Lelius li. iij Quartana neminẽ iugulat. Transfertur interdũ ad animata Mar. Scelus est iugulare falernum.

Iugalis q̃ iugũ hz. Vier. ĩ li. R. Et subneruauit iugales curuum iugale vinculũ copula mrimõij. Vir. Cui vincla iugalia curę

Iugarius vicus romę dictus: qz ibi iuuenis iugę ara erat: quã putabant matrimonij coniungere. Liui. Jugarium equime lio ĩ fortunę templo vicinum statuit.

Iuges dñr eiusdẽ iugi pares. A quo iniuges boues qui nunq̃ iugo adhibiti sunt. Coniuges vir ĩ vxor. Bijuges siue bijugi: quadrijuges q̃drijugi eq̃ bigas vel q̃drigas trahentes.

Iugis assiduus continuus: quasi semper iugo affixus a quo iugiter aduerbium continue.

Iuglãs ẽ q̃ cõi noie nux appellat: ĩ iter nuces pmũ locũ obtinet a iuuãdo ĩ glãde dicta vel q̃si iouis glans q̃si ioui dicata ob egregiũ fructũ. Pec. n. arboz nuces hz suauiozi sapoze q̃ glãdes. vñ Floatius diuglãdẽ pmo vocatã scribit: q̃si διος βαλανος. postea detractiõe pmę lrę iuglãdẽ. Cõstat sane apõ antiq̃ssimos maxio in honoze fuisse glandẽ anteq̃ mortales ad delicias se conuerterẽt: vt q̃ sola simplici vitę atq; innocuę alimẽta przbebat. Quapp cum hũc fructũ. s. nucẽ veteres illi egregiũ existimarẽt decozare eũ digna appellatiõe volẽtes. Juglãdẽ q̃si iouis cibũ nũcupauere. Hãc nucẽ ob excellẽtiaz greci basilicã appellãt q̃si iter nuces regalẽ. Ply. Et iuglãdes e pside a regibꝰ trãslatas ĩdicio sũt greca noia. Optima earũ gña sũt q̃ pfica atq; basilica vocãt. Persica q̃dẽ intñ augent vt putamẽ rũpãs. Jõq; moluscę nuces a putaminis mollitie vocitant. Est ĩ aliud nucis iuglãdis genus q̃ tarẽtina oz fragili putamine ĩ ita mollis vt vix attrectata frangat. vñ q̃dã tarentũ appellatũ putant q̃ nuces iuglãdes ĩ pineas molles hẽat ac silr oues. Tarentũ aũt sabini vocant molle. Hoz. Et molle tarentũ. A iuglande iuglã veteres dixerunt stellã quę alio noie appellat Orion q̃ amplioz sit cęter q̃si nux iuglãs Scoz iter nuces locũ obtinet pinea exiles nucleos hñs q̃uis toti coz pis magnitudiẽ alias supet. Est gñs earũ qõ tarẽtinũ vocat putamẽ hñs fragile digitis ĩ auiũ surto sp exposituum Dec syluestris pinus oz ad oriam alterius q̃ vrbana vocat. Est ĩ tertiũ gñs q̃ pinus picea appellat q̃ pice poti q̃ pino silis sit. Idcirco ẽt apinã vocãt q̃si minime pinũ. Nucleũ cutẽ veri q̃ putamẽ adeo mollẽ hz: vt silmãdant: nuces quoq; eius apinę a veteribus noiabant: q̃rtũ genus apinastruz vocant. Tertio loco numerant auellanę q̃s antea abellinas patrio noie ostat vocitatas ab abellino cãpanię oppido vbi abundat cęteris minozes. Vñ a satyrico poeta numę nuces vocant. Przpziũ arboris nomẽ ẽ coz lus. Eędẽ ĩ pnestinę dñr q̃ his pnestini abũdent. Et põtice q̃ ĩ afiam greciamq; pzio e põto venere inqt Ply. Hinc illud Papini. ex endecasyllabo. Quicq̃d nobile põticis nucetis. Quidã p diminutionem nuculas pnestinas dictas existimant vel q̃ exigua sint: vel q̃ iclusi oli a pgnis prznestini famẽ nucibus tolerauerũt. De hinc sequit amygdala nucleũ hñs dissimilem latitudine Dec ĩ nux greca vocatur ĩ thasia a thaso ĩsula thracię olim Etria. Cuius ppli thasij vocantur. Postea nux castanea armata echinato calice q̃ ĩ hereacleotica. Sunt ĩ castaneę triã gulari forma que in aqua nascuntur ĩ coctiuę vocantur.

Iulius dictus ẽ cęsar q̃ hoc mẽse ad q̃rtũ idus q̃nriles ,pcretatus sit dictator seu q̃ eo mẽse natus dicatur: Dic iulianus. a. um. Vñ iuliani milites apud Sue. dicti sunt Cęsariani. Et iuliani anni quos idem ordinauit. Silr iuliana vectigalia apõ Li. li. xiij. antoniarũ. Est ĩ iulianus nomen przpziũ.

Iulus cognomẽ Ascanij filij ęneę. Et iulus nomẽ flos ,ppzie arboz sed qui antecedit: vt in fico grossuli q̃uis ĩ p lanugine ponat. Theophrast. Ferũt arbores nõnullę iullos suos hz ẽ lanugies. Ply. Ferũt ĩ auellanę iulos cõpacti callo ad nihil vtiles. Itẽ iulus piscis qui balenis cetisq; dux est itineris.

Iumẽtũ a iuuãdo. i. pbẽdo. cuius appellatione cõtinent aialia q̃ vel salmas gerũt: vel currus trahũt vel terrã excolũt vt equi muli asini camęli boues. Col. li. vij. nec tñ vlla regio ẽ i q̃ mõ frumẽta gignãt q̃ nõ vt ouiũ ita armẽtoz adiumento iuuet: vñ ẽt iumẽta nomẽa re traxere q̃ nr̃m laboze vl onera sub uectãdo vl arãdo iuuarẽt. Est ĩ iuuamẽto vehiculi gñs qñ adiũctis pecoz ibꝰ tarbebat: qõ a iũgẽdo q̃dã dictũ existimãt.

Iungo.is.xi.ctum cumulo ⁊ quasi in vnū ago. Cuius composita sunt. Abiungo. Adiungo. Cōiungo. Disiungo. Deiungo: qō est separo. Plau. in asi. Ne nos deiunge amantis. Iniungo. interiungo subiungo: ⁊ seiungo.

Iunctim. aduerbium significat sine interuallo. Sue. Magistratus ⁊ maturius inchoauit ⁊ pene iunctim percurrit.

Iuncus. a. um. gendo qñ vsus eius adiuncturas vtilis est. Cui⁹ multę sūt spēs. A quo iunceus. a. um. qō est ex iunco.

Iuniperus. pe. co⁊. arbuscula q̄ in arenosis frequēs nascit̄ coma virēs ppetua: vñ ⁊ topiario opi idonea ⁊ cariosam senectaꝫ nō sentit: pducit ex se vernicē quo vtunt̄ scriptores pennarij ad papirū ex asperādā. Medici sandaracā vocant.

Iuno vt inq̄t Ci. de na. deoꝝ. aer vt stoici disputant interiectus inter mare ⁊ cēlū iunonis noīe ꝺsecratus: quę est sozor ⁊ cōiunx Iouis q⁹ similitudo est ętheris: ⁊ cum eo sūma coniunctio effeminauerunt: cū iunonięꝫ tribuerunt q⁹ nihil est mollius. Sēd iunonem a iuuando credo esse nominatam.

Iunius mēsis a iunone putat̄ dictus quē iunonialē ⁊ iunonuꝫ dicebāt. Sꝫ postea ve tritis q̄busdā lr̄is ex iunonio iunius ē dictus. Sūt q̄ putāt a iunio bruto dictū iuniū: q̄ ꝑmus romę factus ē ꝺsul: q⁹ hoc mēse. s. calidis iunijs pulso Tarq̄nio socrū carneę deę in cęlio mōte voti reus fecerit. Alij a iunioribus deriuāt: sicut maiū a maiorib⁹. Ouid. li. vi. fas. Sic statuit mēsęꝫ nota secreuit eadē. Iuno ē iuuenū q̄ fuit ante senuꝫ.

Iunices. pe. co⁊. tenerę ętatis boues fęminę quę iā cessarunt vitulę eē nec vū tñ ad sūmā magnitudinē puenerunt dictę q̄si iuuenicę a iuniore ętate. Per. tot tibi cū iflāmas iunicū omēta liquęscant. Nā mauiscli iuuenici dicunt̄.

Iungauni ligures incolę alpigi oppidi distant a monoeci portu stadijs. cccl xxx.

Iuppiter. tris. ⁊ teris ſꝫ Pris. nō iouis: q̄ gtūs a iuppiter ſꝫ a ntō iouis nā a pncipio iouis appellat⁹ ē a iuuādo postea adiūcto altero vocabulo dict⁹ ē iuppiter q̄si iouis pater. sic Neptunus pr̄: Saturn⁹ pater dicē solem⁹. Ecōtrario veteres ve iouē appellarūt deū cui dēpta eēt iuuādi facultas. Celebrabāt n. quosdā deo vt pdesset: quosdā ne obeēnt placabāt. plau. i. Las. Repete vt emoriant humani ioues. Et a iuuando filr dr̄. Nā cū pigne ponat̄ nulla res sic fouet oīa quēadmodū calor. A poetis dr̄ diuus atq̄ hoīus rex. A maiorib⁹ aūt optimus maximus. Et q̄dē añ optimus. i. bñficētissimus q̄s maxim⁹: qz maius certeꝫ grati⁹ pdesse oīb⁹ q̄s opes magnas hēre. Li. otra Clodiū. Quo circa te capitolie quē pp bñficia pplūs ro. optimū: pp vim maximū appellauit. Pomp̄ qñq̄ p aere. Hor. manet sub ioue frigido venator tenerę cōiugis īmemor. Iuue. Fremeret sęua cū grādine vernus iuppiter Vñ ⁊ sub dio ꝺicimus. cū Δια iouē vocēt greci quē oīa eē voluerunt. vt Ual. soranus. Iuppiter oīpotens regū rerūq̄ deūq̄ progenitor genitrixq̄ deū deus vnus ⁊ omnes. Alibi pro anima mundi. Est ⁊ iuppiter nomen stellę.

Iurgo. as. q̄si iure ꝺ aliquē ago: verba ꝺtentiosa facio. Terē. in an. Cū dauo egomet vidi iurgantē ancillā. vñ iurgatio vt sestus ait iurisactio. Et differt iurgare a litigare: ⁊ iurgiū a lite: qm̄ iurgiū leuior res ē: fiq̄dē iter beniuolos aut ppīquos dissensio vel ꝺcertatio iurgiū ꝺr: inter inimicos dissensio lis appellat̄. Li. li. iiij. de rep. Si iurgāt inq̄t beniuolor ꝺcertatō lis inimicor nō iurgiū ꝺr. Idē ergo lex putat iter se vicinos nō litigare. Est ⁊ iurgor deponēs. Hor. in Ser. Jurgat̄ vbis Ab bis fiunt cōposita obiurgo: ⁊ obiurgo: de quibus alibi.

Iurgum dissensio. Uide in dictione iurgo.

Iurgiosus. a. um. quod est contentiosuꝫ seu ꝺtumeliosum. Hel. Mlr mozosa admodum ⁊ iurgiosa.

Iuro. as. a iure fit. Nā iurare ppīe est quēpiā pmittere adhibitis ēt testibus ita seruaturꝫ ac si ius eēt. Pui⁹ cōposita sūt. Ab iuro. Adiuro. Coniuro. Deiuro. ⁊ Exiuro qō est multū vel valde iuro. Nonius de prisc̄is dictionib⁹. Exiurare ⁊ Deiurare. i. valde iurare. Plau. in am. Exiurasti mihi te dicere p iocū. Deiero ⁊ Peiero: de q̄bus alibi Obiuro. Pręiuro. añ alios iuro. Eiuro qō significat id qō desiderat̄: nō posse pręstari. Plau. Eiurauit militiam. Et hęc habente pe. pro.

Iurat⁹ pticipiū tā actiuę q̄m passiuę accipit̄. Ci. ad herē. Et eo q⁹ ait se nō potuisse adesse ita vt iurat⁹ fuerat. i. vt iurauit. Sic iuratus q̄ nō iurauit. Idē in Uerrē. Malo ei iurato suā q̄m iniurato alior⁹ rabellas cōmittere. Passiue ptulit. Luc. li. viij Mihi p latiū iurata tonantē. Idē lib. v. posuit verbū in passiua significatione. Et letę iurantur aues bubone sinistro.

Iuramētū ē affirmatio vl negatio sacre rei attestatiōe firmata.

Ius iuris. q̄dā a iusticia deducūt: q̄dā a iussum p apocopen. Nihil enī aliud ē ius q̄m qō vel nā vel ciuitas aut ppls vl gens vel ꝺsuetudo iubet. Et differt a lege: qō ius gñale ē ler uris spēs. Et ius ad nō scripta ēt ptinet: lex ad ius scriptū. Diuiditur ius ī nāle: gētiū ⁊ ciuile. Nāle qō est cōe oī nationi eo q⁹ vbiq̄ īstinctū nature habet̄: nō aliq̄ ꝺstitutiōe facta ab hoīe sꝫ ab ipso nature ꝺditore: vt maris ⁊ femine ꝺiunctio: liberorū successio ī bonis puētū: puer oꝝ educatio cōis oīum possessio: qz iure naturali oīa sūt cōia. i. cōicāda tpe necessitatis rei depositę vel cōmodatę restitutio. Uiolētię p vim repulsio. Qō tibi ius fieri alteri facias ⁊ eꝫzo. Jus gentiū quo gētes humanę vtunt̄ qō a naturali, pcedere facile ītelligere licuit: qz illud oībus aīalib⁹ ꝟ solis hoībus inter se ouenit: vt deo religioni vt pr̄ię ⁊ parētibus pareamus: vt vim atq̄ iniuriā ppulsemus. Jus ciuile cū aliq̄d cōi iuri vel addit̄ vel detrahit̄: hoc est cū ppl's sibi ꝺstituit q̄si ,ppriuꝫ eius ciuitatis: hoc aūt scripto ꝺstat vt sūt leges: plebescita: senatusc̄ōsulta: pnci pū decreta. Aut sine scripto vt ea q̄ auctoritate pudētiū fuerit. Et hęc pprię est iterptatio iuris ⁊ eoꝝ oīuꝫ quę supra diximus. Uñ q̄ hoc, pfitent̄: interptes iuris: ⁊ iurisc̄ōsulti ⁊ iuris pudētes dr̄. Et q̄ iter eos excellūt iuris antistites noīant̄. In ciuili iure ptoriū ius otinet̄ qō ptores supplēdi vel corrigēdi iuris ciuilis gr̄a introduxerūt ob publicā vtilitatē. Hoc a ptoris honore: honorariū appellat̄. Est ēt ius singulare qō ꝺ tenorē rōnis ob aliquā vtilitatē auctoritate ꝺstituētiū ītroductū est. Jus ꝺsuetudinis qō in morē vetustas vulgi approbatione ,pduxit. Jus militare quo soli milites sūt astricti: vt belli inferendi solēnitas: fęderis faciendi nexus signo vato egressio in hostes ⁊ pugnę commissio. Signo dato receptio Stipēdior⁹ modus: dignitatū gradus: pmior⁹ honor: pdę dimissio p pson̄ q̄litatib⁹. Juris pcepta tria sūt: honeste viuere: alter̄ nō ledere: ius suū cuiq̄ tribuere. In nr̄a ēt religiōe est ius diuinū in quo diuina oracula comprehendunt̄: ⁊ ius pōtificiū qō romani pōtifices sanxerunt. Aliq̄ ius ponitur ,p auctoritate siue libertate q̄dā atq̄ licētia. Lice. Quare suo iure noster ille. Ennius sanctos appellat poetas. i. sua licentia qz sūmus erat poeta. Idē. Pro meo iure dico: q̄si ꝺsidenter. Aliq̄n ,p merito. Quintil. Quis eū nō id mermisse: q̄s non iure passum affirmet: Aliq̄n ,p necessitudine: vt est mihi cū illo ius cognatiōis vel amicitię. Aliq̄n ,p loco in quo ius redit̄ appellatione collata ab eo qō fit in id in quo fit quē locum definiūt. Ubicūq̄ ptor salua maiestate īperij sui saluoq̄ more maiorū dicere ius cōstituit. Et ius est liquor eoruꝫ quę coquunt̄. Terē. in eu. Parū videre ingluuiē sordes inopiam q̄s inhoneste solę sint domi atq̄ auidę cibi quo pacto ex iure besterno panem atrum vorent.

Iurisdictio. Facultas atq̄ ptās iurisdicendi. Nā ius dicere est posse iurisdicūdo ⁊ legib⁹ gubernare: ac iustitiā ministrare. Ser. sul. Postero die cū ab eo digressus esset eo ꝺsilio vt ab athenis in boeotiā irem. reliquāq̄ iurisdictionē absolueret.

Iuridicus. a. um. pe. co⁊. qō scōz ius est. Uñ iuridicus dies quo rite ius dici pōt. Et iuridica actio quę scōm ius est.

Iustitiū q̄si iuris statio ꝺr iuris dicēdi intermissio qō fieri solet publico luctu in rep. calamitatib⁹. Liui. Dictator cū iustitiuꝫ edidisset oēs iuniores sacramēto adegit. Idē. Justitiū edicit claudi tabernas tota iube: vetat q̄q̄ priuate q̄dā rei agere.

Iusiurandū est affirmatio religiosa: vt inq̄t Cic. li. iij. offi. Qō ät affirmante q̄si deo teste, pmiseris id tenendum est.

Iustus a iure ꝺr ⁊ est is q̄ iura seruat. Interdū ponit̄ ,p mediocri cū ⁊ ius ipm mediocritas quędā sit. Uñ iustā magnitudinē alicuius rei dicimus cū nec debita minor est nec modum excedit. Dinc iusti dies dicebant̄. xxx. dies cū exercitus esset

imperatus ꝛ verillum in arce positum. Interdū pro magno Uñ dicimus iustā rem: hoc est magnā quēadmodū vt bonā partē ꝛ iustā partē: magnā partē. Et bñ doctus valde doctꝰ Ply. Opere iusto tēporꝝ nostrorꝝ historiā ozfi. Sic iustū plū iustū exercitū historici dicūt magnum. Asco. Justas inimicitias p magnas apud Lice. exposuit. Interdū p vero. Unde apud iurisc̄sultos. Qui filū adoptat interrogat an velit eū quē adoptat iustū sibi filiū esse. i. vez filiū. A iustis fit cōpositum iniustus: qui contra ius facit: ꝛ qui iustaꝫ magnitudinē excedit. Uirg. Iniusto sub fasce viandum carpit.

Iustitia. inḡt Li. est habitus aī cōi vtilitate seruata suā cuiqꝫ tribuens dignitatē. Differt āt iustitia a iudicio ꝛ ab eḡtate: qrvt docet Piero. iusticia actio recta. Judiciū discretio boni ꝛ mali eḡtas rectitudo mētis itelligitē. Justitia ē i bis q̄ fm regulā veritatis bñ operant: iudiciū nullis q̄ recta descriptiōe cū primis agimus eḡtas in eo cū sincera intētiōe deo soli i bis quę recte gerimus vel iudicamus placere contendimus.

Iusta. sacrificia quę mortuis ꝑpendunt: qꝫ iure fierent bis qui de nobis viuentes bene meriti fuerāt. Sal. in iug. More regio iusta magnifice fecerant. Ouid. Banc quia iusta ferūt di xere faralia lucem. Col. lib. vj. Hoc condimento illectę pecudes fortius iusta cibariorum conficient.

Iusculum. siue iusculum. cibarium liquidius quod constat vitellis ouorum: omphatio iure pingui croco ꝛ cynnamo.

Iurulētus. a. um. qō ē iuris plenū. Lor. Celsus. Tū res eadē magis alit iurulēta q̄ assa: magis assa q̄ fixa. Uar. Ubi pultem aut iurulēti q̄d ponebāt a capiēdo catinū noīarūt. Apul. vō i magię apol. Jussulētū nō iurulētū formauit sic de ennio dicēs: oīdit q̄liter q̄sqꝫ pisciū assius aut iussulētus optie sapiat.

Iuuo. as. iuui. iutū. opē fero. Lac. lib. v. Si eloquētiā si virtutez ingenij: diuinarūqꝫ rez doctrina iuuasset. Dine iuuēcus ꝛ iumētū. Interdū iuuare est delectare. Uirg. Juuat arua videre. Huius cōpositus est. Adiuuo qō est iuxta vel valde iuuo. Pier. Orationū itaqꝫ vestraꝝ adiutus auxilio. Dic fit aliud cōpositū Coadiuuo. Frequentatiuū ē iuto. as. a quo aduto Ter. in an. At te adiutare oportet adolescentuli causam.

Iuuamen: iuuatio: ꝛ iuuamentū. idē significant. f. auxilium.

Iuuencus ꝛ iuuēca nō tñ de boue: sꝫ de boīe quoqꝫ iuuene intelligunt. Uñ fit per diminutionē iuuenculus ꝛ iuuencula. Hor. Te suis matres metuūt iuuencis: te seues proci miserę qꝫ nuper virgines nuptę. Ouid. Haia iuuenca venit.

Iuuenis a iuuādo qꝫ ea ętas maxīe fit apta ad laborē tolerāduꝫ Et a iurisc̄sultis iuuenes dīr q̄ a adolescētiū excesserunt ętatē quoad icipiāt iter seniores numerari. Dinc formaī cōparatiuū iunior. Col. tñ dixit. Juueniori examini solet accidere

Iuuenile adiectiuū. fit qō ē iuuenis: vt ętas iuuenilis: a quo iuueniliter aduerbiū qō est more iuuenuꝫ. Li. in cato. Et annibalem iuueniliter exultantem patientia sua molliebat.

Iuuenilis ēt adiectiuū a iuuene Ply. Sulpitius galla iuuenalē famam apud principē popinaꝝ penis aucuparet iuuenalem appellauit diē quasi a iuuenili ętate peculiariter celebrandū Sueto. de cali. Adiecit diem saturnalibus appellauitqꝫ iuuenalem. Est ꝛ iuuenalis nomen proprium.

Iuuenalia: erāt ludi q̄pro salute iuuenū celebrabant Sidonius Jam vō iuuenalibus peractis quē te p̄bueris sequēte in quo chartis posteriorib⁹ loquemur. Erāt ꝛ solemne iuuenalia cum dianę simulacra ꝛ imagunculę dicebantur.

Iuuentus ętas iuuenilis. q̄ ꝛ iuuenilitas ꝛ iuuēta dr. Sal. Jbiqꝫ iuuentutē suā exercuit. Aliqñ fit multitudinē iuuenū. Ser. Sulpicius. Licitū est tibi credo pro tua dignitate ex hac iuuētute generū eligere. Aliqñ ponit pro dea quę p̄esse putabatur huic ętati. Dęc est hebe iunonis filia ꝛ Herculis vxor: q̄ etiā iuuentas a nōnullis dr: quēadmodū libertas.

Iuuenesco. iuuenis fio. Lactan. lib. vij. Deniqꝫ confirmatis viribus cepisset iuuenescere.

Iuxta: qñ ꝑpositio est: sp seperat ꝛ significat apud: ppe. Uirg. lib. iij. Humilis volat equora iuxta. Plau. Juxta te sum: tu pie tuearis opz. Aliqñ fit fil' nuictim. Uar. de vi. pa. Cū interea lucubrādo faceret iuxta ancillas lanā. i. fil' cum ancillis

Qñ vō aduerbium significat ęque similiter: eodē mō. Plau. dixi tibi mater: iuxta mecuꝫ rem tenes. i. ęque mecum. Sal. in iug. Dyemē atqꝫ ętatem iuxta pati.

Iuxtim aduerbium significat ppe. Sue. in Tibe. Magistratibꝰ p tribunali cognoscētibꝰ plerūqꝫ se offerebat consiliarium: assidebatqꝫ iuxtim vel ex aduerso in parte primoꝝ.

Ixion nomen proprium fratris phlegię. Ixion auis deuulturis genere alba ꝛ minor vulture. Suidas ἰξος ωχρωτατις εις αγευσιν ωτηνωμι.

Yrieleison. i. dñe miserere sunt duę dictiones Nā κυριος ωκυριε in vocatiuo. i. o dñe: sed p k sonus grecus est. pnūciādus: qō per c latini nō potuerūt. tō in abecedario k inseruerunt necessitate: altera pars est verbuꝫ ελεεω και κανονηζεται ουτως μελλον ελεησω αυριζος δλεησα καϊ ωρος ακτικως ελεεησον ελεησατω ß ne tot vocaliū fiat collisio: excludit ꝛ p apostrophon dr κυρι ꝛ ελεησον: et iō sacerdotes ad missam debēt pnunciare per k grecū: ꝛ nō per c latinū: ne maiestati diuinę derogent: qō si ante principem seculi facerent: quanto infinitius ante deū: quē tangentes deberent vsqꝫ ad vngues pedum contremiscere.

Labor opera defatigatio. Uir. Nec me labor iste grauabit. Dr etiam labos: sicut lepos: arbos: honos. Laboro as. pe. pro. fatigor ꝛ cū labore ago. Sene. Jugiter fodiendo laborat. Iñ ꝛ p translationē laborare p male bēre sumitur pp qō laborare febre: laborare podagra dicimꝰ Ply. Succus eius podagra laborantibus pdest. Aliqñ p angi ꝛ sollicitū eē. Li. D. bruto. Senatū pplmqꝫ ro. de te laborare non solū salutis suę cā: sꝫ ēt dignitatis tuę. Aliqñ pro conari sicut eius cōpositū. Elaboro. Aliqñ p cōponere colere. Uirg. Arte laboratę vestes. i. compositę. Et laborantus ager dr cultus. Huius cōposita sūt elaboro: qō figt conor. Li. Nihil mihi ita elaborādū ē: q̄ vt filia nemo itelligat. Illaboro labore vaco. vñ illaboratū qō ita secernit ab ielaboratū: qꝫ ielaboratū dr qō nō satis artificio excultū est. Illaborātū vō qō sine labore factū vr: illud vitio dari solet: hoc laudi. Quintil. de Lic. Cum interim hęc oīa quę vir singula q̄sq̄ itentissima cura conseq̄ posset fluūt illaborata: ꝛ illa qua nihil pulchrius auditu oratio est pręfert tam felicissimam facultatem.

Laboriosus hō dr laboris sustinēs. Li. pro Celio. Uos laboriosos existimet q̄bus ociosis nec in cōi quidē ocio liceat eē. Laboriosus ager in quo laborat: qꝫ in eo laborē capiamus necesse est. Cecil. Durum rus fugite laboriosum. Laboriosum opus difficile: ꝛ qō nō sine labore perficit. Dinc laboriosior simus. Et aduerbiū laboriosissime. qō est cū maximo labore. Piero. Sic plato egyptum laboriosissime peragrauit.

Laborię. ar. Italię pars illa q̄ vulgo. Terra laboris dr. Et laborinus cāpus nobilis in cāpania: in quo adeo pinguis terra ē vt stipulā tātę crassitudinis faciat qꝫ ea icolę p lignū vtant: sic dictus qꝫ igens labor fit in eo colēdo q̄ppe solum bēat arduū ope difficile cultu bonis suis. Ply. li. xviij. Quantū autē vnuersas terras cāpus cāpanus añcedit tñ ipsuꝫ pars eius quę laborię vocantur. Finiunt laborię via ab vtroqꝫ latere ꝺsulari quę a puteolis ꝛ quę a cumis capuam ducunt.

Labo. as. ruo. ꝛ repente cado. Trāslatio ab arbore succisa quę multis ferri ictibus succisa tandē incipit in casuꝫ ruinamqꝫ minitari. Ouid. li. xj. me. Jāqꝫ labant cunei ꝑpulataqꝫ tegmina cęre. Uirg. labat ariete crebro ianua.

Labasco. is. labās fio. Ter. in eu. Labascit. victus vno vbo q̄s cito. Reperit ꝛ labascor deponēs p primitiuo. Uar. li. rer. di. Postq̄ vidi minima labasci mentē infirmā populi.

Labor eris. lapsus figt leniter sensimqꝫ deorsuꝫ eo. ruo. deficio morior. fallor. Li. nō q̄si vnū ex hac vrbe missum: sꝫ q̄si de cęlo delapsum in hanc vrbem intuent. Lact. lib. vj. Aut hostili

aliquo impetu diruuntur: aut certe vetustate ipsa dissoluta labunt. Piero. Multi pp ignorantiã hystorię labunt errore Liui. li. j. Labẽte deide paulatim disciplina. i. deficiẽte. Labi ẽt dicũt di q̃ i lubrico figẽtes vestigia i terra ruũt. vñ lapsus huius cõposita sũt. Allabor. Collabor. Dulabor deorsum labor. Dilabor. Ellabor. Illabor. Introlabor. Col. lib. ij. Ne pclu dat humoris illapsus atq; exitus. Inter labor i medio labor Przelabor añ labor. Col. lib. xij. Przelabentis vo tẽporis fuga q̃ fit irreperabilis quis dubitet? Prolabor: vltra labor. Lac. lib. vij. Hinc ẽt plapsi sunt ad deliramẽta. Perlabor per medi labor. Relabor rursus labor. Aug. li. viij. cõ. Nec relabebar tñ in pristina. Sublabor: latenter: aut quasi labor. Virg. lib. j. ge. Sic oĩa fatis in peius ruere ac retro sublapsa referri Et hęc habent penultimam produ.

Lapsus. us. ruina. Transfert quoq; adeo q̃nimia ifirmitate vl ipruidentia deliquerunt. Itẽ lapsus serpentiũ, pgressus dicit Virg. At gemini lapsu delubra ad sũma dracones effugiunt Et lapsus currus vocatur. Idem pedibusq; rotaruq; subiici unt lapsus. Lapsus. a. um. participium est.

Lapso. idẽ qõ lapsus, p ruina. Amb. Pierico figura istius mũdi in quã de paradiso hoc est hierusalem illa celesti eiectus adam pro lapsione przuaricationis descendit.

Lapso. as. frequẽtatiuũ. Aug. li. iiij. cõ. Uidisti de lõginquo lapsantem in rubrico et in multo fumo scintillantẽ fidẽ meam.

Labile: quod facile labitur.

Labes ruina seu dedec' a lapsu. Uir. Dic mihi pma mali labes Quãq; dr macla q̃ casu subito lenia fecit. Tractũ ab oleo alio liquore cp in vestẽ lapsa eã sedet. Trãsfert in hoies vitupera tiõe dignos. Oui. Lata q̃ sit virę labe nouerca tuę. Li. lib. iij. offi. Hunc tu quas scientię labes in aĩo censes habuisse: q̃ vulnera: Huius diminutiuum est labecula.

Labefacio rumpo destruo. Terẽ. in adel. Oẽs dentes labefecit mihi przterea colaphis tuber est totum caput.

Labefacto. as. frequẽtatiuũ. Col. lib. ij. Igit in ope boues arcte iuncos hẽre uenit quo speciosius igrediant sublimes et alis capitib' ac minus colla eor labefactẽt. Li. i Cato. Qõ si legere vl audire velletis externas maxias resp. ab adolescentibus labefactatas: a senibus sustentatas et restitutas repietis

Labicanũ. dr villa labicana. Sic ager labican' dr q̃ ẽ i italia Hic ppli labici dicti sũt de qb' Uir. li. vij. Et picti scuta labici. Li ui. li. ij. Labicos pedũ vi cepit. Glauc' minois fili' labic' dict' ẽ a scuto militari qõ oñdit in italia ἀπὸ τῆς λαβῆς quaz latine ansam vocamus et manubriũ. a Suetonio in Cęsare: dictũ est absolute in labicano: sicuti i fozmiano in tusculono

Labia et labra, p eodẽ accipiunt. Persi. Nec fonte labra, prius ca ballino. Ter. i eu. Labijs demissis. Hic labeones et labrones q̃ labra maiora hũt. Accipiũt iterdũ p marginib' et extremis oris fluminis lacus fontis et hmõi: q̃ leni aq̃ motu pluuntur. Hinc labra oris vuarũ et aliarũ rez extremitates vocamus. Piero. in exo. Faciesq; illi labrũ aureũ per circuitũ. Est et labrũ seu labiũ genus vasi qõ vulgo Linaciolum dicimus ad lauandũ aptũ quasi lauabrũ. Li. Terẽtię. Labrũ si in balneo nõ est: fac vt sit. Virg. Sicut aquę tremulũ labris vbi lumẽ ahenis sole repercussum aut radiantis imaginę lunę. Pier. in exo. Facies et labiũ eneũ cũ basi sua ad lauandũ. Hinc labra seu labia vinaria lupinaria et olearia dicunt in qbus lupini condunt: et in quę vina in lacu: oleum in coztina transferuntur. Cato. Oleũ in labrũ primũ idito. Przterea labra plagarum vulnerũ fistularũq; extremitates appellantur. A labrum in primo significato fit sublabro de quo infra.

Labellũ diminutiuũ a labro. Ply. Lineremq; in labellis aqua addita confricant manu: et considere patiuntur.

Labiolum cũ accentu in antepe. diminutiuum est a labium.

Labeo. nomẽ iurisconsulti a labioz magnitudine sic dict'. Quicũq; ẽt magna labia hũt labeones et labrones cognominant

Labrusca genus vitis agrestis quę erratica dicitur cp in terrę marginibus et sepibus nascatur.

Labina. pe, p. lubrici dr. Pier. ad amicũ egrotũ. Sicuti aliquẽ securis icessibus gradientẽ repẽtuno casu: aut marmoris le-

uitas aut labina patiminti subuersa pedũ tutela storsit. Est etiã hoc noie vicus inter Cremonã et Ueronam duabus clarissimis romanoz notus: qui antea bebryacus dicebatur.

Labyrinth' p. y. et p th. Nã grece λαβύρινθος dr locus viarũ ambagib' iflexus. Fuerũt aũt ẽttuoz labyrinthi in. uij. mũdi prib' in egypto primũ i heliopoli. vñ exẽplar sũpsit ei' quẽ i creta fecit dedalus. Tertio in Leno. Quartus in italia quẽ sibi extruxit porsena rex etrurię sepulchri cã. Formosioz creticus pplexis parietibus: vbi minotaurus inclusus fuit. Fuit structura p magna sui parte subterranea ambagibus adeo implexa vt nemo qui intrasset posse inde exire diceretur.

Lac succus maternus quo animalia nutriuntur: dictum a lacẽdo. q̃ ad motis mãmis infantes allicũtur. Uirg. Et lac subducitur agnis: vel quia γάλακ grece.

Lactes pli tñ numero. gñe fe. fm probũ. Prisc. vo hęc lactis declinat. Titi. In ferentina craticula cerebellum lactis agnina. Sũt ãt lactes graciliora intestina q̃ tria sũt tenue ieiumũ pilurus q̃ innoluunt mesenterio: vt a spinę tactu duro munito res magisq; septos reddat. Dictę lactes aut pp mollitiẽ: aut pp candoẽ pinguedinis. Nã a lacte denoiant. Probus. Lactes sũt loca in laterib' sub vmbilico pubetenus adeo delicata: vt plagã ferre nõ possint. Ply. vt sentire lactes tñ in oubus et boibus eẽ. Sic enĩ li. xv. scribit. Ab hoc ventriculo lactes i oue et boie p qs labit cib' Sũt ẽt q̃ dicãt eẽ mẽbranas q̃ et omẽta qbus coberene iter se itestina. Et bi moti sunt pp pinguedinẽ cũ omentũ nõ sine pinguedine fit. Ply. li. xi. Ventriculi atq; itestina pingui atq; tenui omento integunt. Quidã, p itestinis pinguib' accipiũt. vñ Persi. Emeris auriculas pulmone et lactib' vnctis. Plau. in Cur. accepisse vt, p itestinis graciliozibus per quę labit cibus cp cibum alliciant. Ita tibi inquit vacuitate venio laxis lactibus.

Lactiaci sũt q̃ circa vmbilicũ calce pcussi sũt: qz ea pars delicata et mollis est: aut qz intestina circa vmbilicũ esse noscuntur.

Lactarius. a. um. qõ ex lacte est confectũ: vulgo lacticinũ dr: vt opus lactariũ. Quãq; lactariũ dr qõ ex se lac pducit. Ply. Lithymallũ et herbã lactariã vocãt: alij lactucam capznam. Uar. Dandũ bubus lupinũ et lactarijs medica et cytisum.

Lactarius. rii. q̃ cibos ex lacte ofício. Spartianus in heliogabalo. Dulciarios et lactarios tales habuit: vt q̃cunq; coq̃ de diuersis edulijs exhibuissent: vel structores vl pomarij illi modo de dulcibus modo de lactarijs exhiberent.

Lacteus. a. um. qõ ex lacte est: qñq; candidum suauem succulẽtumq; significat: vt colla lactea. Et lacteus qui lacte alitur.

Lacticinia. cibi ex lacte facti.

Lacti phagi q̃dã scythię ppli qui et Galactophagi dñr.

Lacteo es. lac fugo. qõ ppzie filioz est. Piero. in Deutero. Iuuenem fil' ac virginẽ lactentẽ cũ boie sene. Hinc lacteſco. is.

Lactescere ẽ in lac uerti: seu lacte ipleri. Li. li. iij. de nã. Oisere cib' matrũ lactescẽ icipit. Ply. li. xi. Asinę pgnates otinuo lactescũt. Virg. li. j. ge. frumẽta lactẽtia dixit. i. lacte plena.

Lacto. as. lac pbeo. qõ propzie matrũ est: per translationẽ significat aliquem per blandicias allicio atq; decipio. Ter. in an. Nisi me lactasses amantem et falsa spe producens. Hinc ablacto quod est a lacte remoueo.

Lactuca a lactis copia dicta est: q̃ abundantia lactis eruberet. Ply. li. xix. Quę miconis vocat a copia sopziferi: q̃q; oẽs somnũ parere credant apud antiquos italię hoc solũ genus chaz fuit: et iõ lactucę nomẽ adeptę. Lactucaz plura sũt gña Sũt enim lactucę cecilię: cappadoces: thateſiacę: paphia siue cypria: et sessilis. Lactucaz crispas cappadocas vocant. Sessiles quę lacte per terram diffundũtur.

Lactucula quãuis videatur diminutiuuz a lactuca: tamen alia est herba habens lac.

Lactucinij. sũt cognomia romanoz pcerũ: a lactucis deducta.

Lacio. is. lacui et lexi fm Prisc. Lacitũ et lectũ figt in fraudẽ ducoa lar qua fraus dr. Huius cõposita sũt. Allicio. delicio. elicio. illicio. oblicio. pellicio. ex qbus fiũt frequẽtatiua: allecto. delecto. electo. illecto. oblecto. pellecto. Et primitiua qdẽ hñt duo pterita et duo supina quẽadmodum lacio q̃us nõnulli

ab elicio elicui solū velint formatū esse. Nam electo as.a supino electū q̄ ab elexi formaf cū alias a p̄terito elicui fiat supinū elicitū a quo elicito.as. Plau.in afi. Ibi aduersum at q̄ electabo quicq̄d illud sit. Terē.in phor. Is senem per epistolas pellexit modo non montē auri pollicens. Liu.in laudatia. De illo asiatico ornatu fluens pellicuit.

Lacer ꝛ lacer⁹a.um.pe.cor.dilaniat⁹. Lacer a veterib⁹ dicebaf q̄ aurib⁹ curtatus erat ilacerū q̄dcūq; corpore iminutum.

Lacero.as.dilanio. sepius vulnero ꝛ q̄si p mēbra discido. Tracta a lanijs q̄ discindēdo corpora dilaniāt. Uir. Quid miser ego mea laceras: Huius vbi cōposita sūt. Delacero. q̄ ē deorsū lacero. Plau.i cap. Qui me meaq; rem q̄ in te vno fuit tuis scelestis fallacijs fallacijs delacerauisti. Dilacero varie lacero. Lac.li.i. In q̄bus ipse postea dilaceratus ꝛ captus est.

Lacerna. virilis vestis fimbriata ꝛ fere militaris quę greccę chlamis noīaf. dicta q̄ capitio minor fit a lacerādo. Lacerū enim dicimus quicq̄d corpore iminutū est. Nec vtrinq; indui poterat ꝛ ex vtraq; parte reici. Iuue. Crispinus tyrias humero reuocāte lacernas. Erant apud veteres lacernę albę quibus vtebantur in spectaculis: erant coccinię erāt militares. Et a lacerna fit lacernatus: sicut a tunica tunicatus.

Lacęna etiam genus vestimenti.

Lacerta serpētis gīs cuius duo sūt gīa. Altera ē maior ꝛ lacerta viridis dr. Altera minor: hāc zygnida q̄dā: alij calciden vocāt. Invtroq; gīe mas. lacert⁹ dr: dictus q̄ pedes bēat ad filitudinē nostror lacertor. Virg. Nunc virides etiaz occultāt spineta lacertos. Ply. lib. viij. Lacerbi arabię cubitales.

Lacert⁹ serpētis gīs: de quo mō. Itē gīs piscis idoneus ad salsamēta. de quo Mar. Lū saxetani ponit tibi cauda lacerti. Erunose brachiū dr a cubito ad manus vertebra. Ouid.li. j.me. Laudat digitosq; manusq; brachiaq; ꝛ nudos media plus parte lacertos. Et q̄n lacerti musculosi sūt ꝛ compacti pulpasq; habent duras ex se lacertus formauit a iectuum. Lacertosus.a.um. pro torosо rubusto acyalido. Col. lib. vij. Feminibus lacertosis: cruribus compactis. i. dura carne et torosa neruorumq; collecta catenis.

Lacedęmon. cum diph. in pen. Iouis filius. a quo hęc lacedęmon vel lacedęmonia fm latinos peloponēsi vrbs Menelai regia: cuius ciues lacedęmones ꝛ lacedęmonij dicuntur. Uege. lib. iij. Athenienses ꝛ lacedęmones ac macedonas rerum potitos. Virg. lib. vij. At non sic phrygius penetret lacedęmona pastor. Nec alio nomine spara dicta est.

Laconia. puincia in peloponeso q̄ ꝛ Oebalia ꝛ lacedęmonia ab aliq̄bus dr. Dinc lacon. mas. gīis. ꝛ lacęna fęmi. Nec inuenik lacenus p laconico: habet q; lacęna diph. in pen. Virg. Nec tibi tyndaridis facies inuisa lacęnę. Sta. lib. vj. the. Tandez inseratus mida de plebe laconum. Dinc ꝛ laconicus. a.um. vt ager laconicus. Silr laconus. a.um. Virg. lib. iiij. Virgunibus bacchata lacęnis. Pausonias aūt li. ij. στασιν δὲ συγγαθηρ τοῦ ευρώπου ενθεν ονομα ωλεωσε λαων ναπου αμυκλας δὲ ην υιος του λακεδαιμονος γενομενων δὲ αμυκλαται δωνυσικλεος μεν νεοτατον τον τοῦ εἰδος καλλιστον.

Laconicū. substantiuū ponik p loco orbiculari ambitu in se recuruo in balneis in q̄bus sudor elicik sicco calore: vt docet Celsus li. ij. ꝛ Uitr. li. v. Scipit laconicū sudatiōesq; iungi debere repidario. Est enī fornacula ex terra ꝛ tegulis māmatis addito tormēto ꝛcinnata q̄ iclusо igne p spiracula parua calefit per pręfurniū. Hāc sub noīe hypocausti multi signauere. Nā hypocaustū vaporariū interpretamur. Frequentabatur laconicū a crudis vt per desudationē extruderetur q̄cq̄d excremētitij ꝛ sudorifici humoris. Unde col. in plogo. Mor deinde vt apti veniamus ad ganeas quotidianā cruditatem laconicis excoquimus ꝛ exuto sudore sitim q̄rimus Dictū laconicū q̄ eo lacones peculiariter vterentur.

Lacon. onis. pe. p. q̄ ex laconia est. Hręce λακων. Quo noīe ēt significatur celer. Et lacęna fęminini generis.

Lacrdes. pen. cor. phs cyrenęus qui athenas pfectus nouę academię princeps extitit. Arcesilęq; successor appellatus est Oeconomicus q̄ rei familiaris curā magnā habebat.

Lacesso is. lacessiui: ꝛ lacessi p syncopen: ꝛ lacessisse p lacessiuisse: ꝛ lacesserūt p lacessiuerūt. Li. Nos ego sermones q̄ ꝛ multi sūt ꝛ tuā existimationē vt sentio nō offendūt: lacessiui vnq̄. Lac. li. v. Omitto eos q̄ priorib⁹ eam tēporibus ne q̄cq̄ lacesserūt. Sigt āt lacessere lacerare: siue ad lacerādū ire. Sal. Pridie legiōes ī mōte positas lacessiuit. Hīatim tñ puocare ad q̄cq̄ faciendū vel ad irā vel ad certamen sigt: vt sit cū q̄s laceraf pulsatur vel tangitur: siue īpellitur scripto voce verbo facto. Lice. Lomisi. Sic igitur facies: meq; amabis ꝛ scripto aliquo lacesse. Ego enī rīdere facilius possem q̄, puocare. Virg. Efficiam postbac ne quē q̄ voce lacessas. Sal. Postremo dissimulandi cā: ꝛ sine expurgandi sicut turgio lassitus forzet in senatum venit. Col. lib. ij. Nunq̄ stimulo lacessat iuuencū: quē reste tractū calcitrosum etiam reddit.

Lachanum. penultima correpta. dictio greca λαχανον. qua omne genus oleris comprehenditur. Hora. ad pozri et ceris refero lacaniq; catinum.

Lacanopoles. penultima producta. holerum venditor. Lachanopolion. locus vbi venduntur holera.

Laganū vo p.g. aliud sigt. Sūt enī lagana vt inqt Acron q̄dam q̄si mēbranulę ea farina ꝛ aqua quę iure pingui cocte ꝛ caseo pipere croco cynnamomoq; ꝛ dite in cibis dantur.

Lachesis pe. cor. vna ex parcis est q̄ de nobis sortitur. Nam sortiens latine interpretari pōt. De hac in dictione Atropos dictum est. Michalus aūt grāmaticus λαχεσις δὲ λεγεται απο του λαγχανειν φυεται γαρ ανηρ συμποκληρωενχερσιν πραξομενων.

Lacinię sūt in vestimēto partes extremę ꝛ cesurę particulatim dicte decoris cā vulgo frappe dīr. Uñ laciniata vestis: ꝛ ad uerbiū lacinatim q̄ significat particulatim ꝛ per flexuras. Apul. Nō laciniatim dispersо: sed cuneatim stipato cuneatu difficultates illas trās abiremus. Col. lib. viij. iubet pecus egrotū distribui in lacinias. i. in particulas separari vt facilius conualescant. Nam discreta aīalia ꝛ in partes diuisa in lacinias segregata dicuntur. Item lacinia genus fungorum qui sub rusi circa castanearum radices erumpunt.

Laciniosus. a.um. accipik p fluctuoso sinuosoq; Hier. ad Theophilū. Laciniosus ō nos sermo, ptractus est. Ab eodē dispu tatio laciniosa dr pro tortuosa ꝛ iplicata ab Apulеo. Conualis laciniosa ꝛ alexandria fuit laciniosa anguloso procursu.

Lacinium: promontorium italię inter adriaticuz ꝛ ionium a quodam latrone ibi ab Hercule interempto qui lacinius vocabatur quia boues fuerat prędatus.

Lachryma a greco q̄ illi δακρυον vocant. d. in. l. mutata. sicut r. l. in. d. mutaf vt Medius fidius. i. p Iouis filiū: ꝛ meditor pro melitor. Sūt tñ qui negent hoc nomen greccū esse sed latinum tñ: vt sint lacrimę dictę quasi lacerimę: q̄n ex animi laceratione lacrimę citantur. Usus tamen obtinuit: vt cum h. scribatur. Cuius diminutiuum est lachrymula. Teren. in eu. Una me hercle falsa lachrymula.

Lachrymabile dignū lachrymis: cuius ō nō est illachrymabile.

Lachrymo. lachrymas effūdo. q̄ ꝛ dvites ēt āsserf. Lac. Laudice desecto lachrymat sua gaudia palmes. Hui⁹ cōposita sūt Collachrymo. Ter. i an. Tristis interim nōnunq̄ collachrymabat. Delachrymo deorsum lachrymo. Col. li. v. Ut in terrā poti⁹ deuera q̄ ī germie delachrymet. Illachrymo: valde lachrymo. Uir. li. i. ge. Et mestū illachrymat tēplis ebur. Sup lachrymo. Col. li. v. Optimū ē igif medio fere iternodio subfidiariū tōdere palmitē deuerā q; resectionē facere post gēmā ne suplachrymet ꝛ germinantē cęcet oculū. Est ꝛ lachrymor deponēs: significationis actiuę. Hier. Mihi narrare ante pręsepiū vbi plurimū lachrymata es non debueras.

Lacus. scdę ꝛ ārtę declinationis. Locus pfundus cū aquis perpetuis ibidē natis qui efficit riuos ꝛ flumina. Stagnū tēporalem ibi aquā stagnantē hz quę plerunq; hyeme colligi solet estate ficcari. Item lacus dr locus qui tinet mustū pręlo ex vinaceis expręssum ꝛ transmittit vt in dolia condaf. Nā pręlum propie trabs est qua calcantur uuę. Col. Anteq̄ plo

vinaceo subijciant de lacu q̄ recentissimū addito mustu in amphorā nouam: eāq̄ oblinto ꝛ iplicato diligenter. Oui. j. fas. Premia de lacubus prima musta tuis. Ply. Ipse vindemias colligo si tñ colligere est nōnunq̄ decerpere vuā torcularium inuisere gustare de lacu mustū grece λακκος latine lacus. Uñ leneus bacchus ꝛ lenobates vuę calcator. Itē lacus in ędificijs plana trabs vel tabulatū quo rector ac camerarū superiora ornant. Lucil. Resultantq̄ ędesq̄ lacusq̄. Silr lacus carcer. Pier. in ge. Innocens in lacum missus sum. A lacus fit diminutiuum lacusculus. Col. Oportet habere lacusculos tam multos q̄ postulabit modus.

Lacuna. pe. p. a lacu fit ꝛ est aquę collectio quā alij lamā: alij lustram nōiant. Uirg. li. j. ge. Pręsertim incertis si mēsibus annis abundās exit ꝛ obducto late tenet oīa limo. vñ cauę tepido sudāt humorę lacunę. Ubi Ser. Lacunę sūt fosse in qb⁹ collecta aqua stare ꝛsueuit. Lacuna ēt ꝺr fossa ad siccandos agros parata. Idē ꝛ rotę solidā in glacię vertere lacunę. Itē vallecula superiorīs labi per silitudinē lacuna vocatur a lacuantio. Huius diminutiuum est lacunula.

Lacunar. pe. p. diminutiuū a lacus: ꝛ accipitur pro trabe. Sue. in nero. Lacunaria quę noctu sup dormientē laxata machina deciderent parauit. Hoc etiā laquear ꝛ laquęarū per antistichon. Uirg. Dependēt lychni laquearibus aureis.

Ladon. fluuius arcadię: de quo Ouid. lib. j. me. Donec arenosi placidum ladonis ad amnē venerat Aphithonius in rhetoricis δλαφνης δε θυγατερα φησι του λαδωνος ποταμου και καλλιςηνοτι.

Ladanum est quoddam pingue ladę herbę insidens. Hęc autē herba nascitur in cypro.

Lędo. is. si. sum. cū. ę. diph. significat ꝺtumelia afficio. sumptum a grecis qui lędoriam ꝺtumeliam vocant: sed per oe. Transfertur tñ ad omne genus offensionis. Et ꝺstruitur modo cū accusatiuo. Uirgi. Ab te ne frigora ledant. Mō cum datiuo Terē. ille clemens placidus nulli lędere: arridere omnibus. Huius composita sunt. Allido. Collido. Elido. Illido. Oblido. quę habent pe. pro. de quibus locis suis.

Laertes. nomen patris ulyssis. Sed tamen laertius non autem laertes. ę. possęz multos auctores citare: sed sufficiat Sophocles in tragędia illa quę mastigaphoros ꝺscribitur. ἀει μεν ωναι λαερτίου λεόλορκασε πειραντιν εχθρων αρπασαι θηρωμενον.

Laerte. es. nomen ꝺbis cilicię.

Laertius nomen hꝺstorici qui de phꝺs vita scripsit.

Lęmargia cū accētu ī pē. a nris ęliuuies ꝺr. Lęmarg⁹ gulosus.

Lęna. vestis lanea: vt Uarro ait habitus duplicis ꝛ auguralis amictus quę super cętera vestimenta imponebat. Non ius docet esse vestem militarem. Uirg. Tyrioq̄ ardebat murice lęna. Hręci clęnam dicunt vbi. ch. abijcitur.

Lętus hō: qui hilaritatē quā intus habet etiam vultu ostendit a latitudine mentis vt quidā putant. Nam qui gaudiū aspectu, pmunt dilatare quodā modo faciem ꝺdētur. Uirg. Imperio lęti parent: Lętas ouęs dicimus quę bona sunt corporis habitudine atq̄ pinguedine. Inanimata vō lęta dicunt quę aspectu homines lętificant vel quę pinguia sunt. Uirg. Quid faciat lętas segetes: Et lętum legumen: ideſt fertile. Idem. Unde prius lętum siliqua quassante legumen. Lęta vero prata: lęta domus quę lętos nos faciunt. Lętum fine diph. significat mortem.

Lętor. gaudeo delectationē capio: ꝫ extrinsecus cū gaudere sit intrinsecus: q̄uis sępe ꝺfundant. Terē. in beau. Ego nō tam meapte cā lętor q̄ illius quā ego scio bonore quouis dignā. Constituitur mō cū ablatiuo mō cum gentiuo. Uirg. lib. xj. Nec veterum memini lętorue malorū. Mō cum datiuo: vt mihi gaudeo: tibi lętor. Modo absolute. Amb. Fides ꝺnica lętabatur. Hinc fit compositum collętor simul lętor.

Leto. as. lętum facio. Actius. Et te vt triplici lętarem bono. Est ꝛ lęto. as. fine. b. in alio significato.

Lętifico. as. lętū facio. Plau. Ita meū cor ℏ anus lętificauit mō

Lętisco. is. lętus fio. Sisen li. iij. Utrū ne dij cultu erga se mortalium lętiscant: an supernę gentes humana negligant.

Lętitia est exultatio animi gaudio efferuentiore propter eventum rerum expetitarum. Li. Lętitia opinio recens boni pręsentis in quo efferri rectum videatur.

Lętitudo idē quod lętitia. Actius. Quanta in venando affectus est lętitudine.

Lętabilis. idem quod lętus a quo illętabilis nō lętus tristis.

Lętamē: fimus q̄ p agros iacit. q̄ lętas. i. pingues segetes facit

Lęuis ꝛ hoc lęue cū diph. figit qō tactu asperū nō est idq̄ auctores dicūt ꝺoffensū lubricū ꝛ tenex: vt sūt oua volucrū. Persi. Troſulus exultat tibi p subsellia lęuis. Pier. in ge. Nosti q̄ Esau hō pilosus sit ꝛ ego lęnis. Lęnis fine diph. aliud figt.

Lęuitas ē aspitati ꝺria. Mar. Lunarē circulū ingressa vgo conspicat globosum q̄dā tenerūq̄ corpus e superni errorīs lęuitate cōpactū ĩstar speculi pnitentis. Apul. de Socratis demonio lęuorē siue lęuitatem cū dixisset adiecit lubricam.

Lęuor idē qō lęuitas hoc est cōplanatio ꝛ terſitudo. Ply. Spectantur in chartis tenuitas densitas candor: lęuor.

Lęuigo. a. pe. cor. cōplano polio quasi lęuę ago. Ply. Sunt quidam in eo genere molliores qui ꝛ cōte lęuigant. Idem li. xiij. Scabricia charta lęuigatur dente.

Lęuo. as. idem quod lęuigo. Sta. lib. j. tbe. Pars teretes lęuare manu ac disponere mensas.

Lagari versus dicūtur qui medio claudicant pede sicut Myrrim qui postremo ꝛ accipbali qui a brevi syllaba incipiunt.

Lageos vua quę ꝛ lęporaria dicitur. Uirg. lib. j. geor. Et passo pstia vtilior tenuisq̄ lageos.

Lagois pe. pro. genus auis quę lęporinas habet carnes. Nam λαγος apud grecos lepus est. Est ꝛ genus piscis. Poza. in Ser. Nec scarus aut poterit peregrina iuuare.

Lagotrophia: lęporaria loca ī qb⁹ lępores alunt: vt ē apō Col.

Lagęna. cū. oe. diph. gñs vasis testacei non tā ad aquā q̄ ad vinū ꝛ alios vsus accōmodatū. Pier. in li. R. Ali⁹ portās lagenā vini. Col. Ois spurcitia cū spumis eximat q̄ decocta cum iā crassa fuerit q̄ detrutū refrigeret ꝛ bñ picatis lagenis cōdat. Et li. iudicū. Leperūt bucinis clangere ꝛ cōplodere iter se lagenas. Fiebāt lagenę ope figulina vt ostēdit Esaias cāpit. Et cōminuunt sicut ꝺterit lagena figuli ꝺtritione pualida: ꝛ inuenietur de fragmentis. Ut ista in qua portet ignicu lus de incendio: aut hauriantur parum aquę de fouea.

Lagunicula diminutiuum partia lagena. Piero. in Esaia. Decē iugera vinearum facient lagunculam vnā qui a triginta modij sementis facient modios tres.

Lagophthalmos ꝺr in oculis cū superior palpebra nō descēdet Cui vitio contrarium est. Ectropiū cum inferior palpebra parum sursum attollitur: nec cū superiore cōmittit. Dictum a lepozibus quę apertis oculis dormire consueuerunt.

Lagonomponos iliox dolor: q̄ sane alius est quā laterū boc est pleuritis. Ilia enim greci vocant λαγονας κενεονας.

Lais. idis. nomē ppriū famosissimę meretricis q̄ a scriptoribus corinthia dicta ē: qz corinthi habitant. Ad quā pp pulchritudinē ditiores hoies ex oi ḡcia ueniebāt: nec q̄spiā admittebat nisi q̄ dabat qō poposcerat. Oui. Multa lais amata viri.

Laicus. a. um. pe. cor. qō cōe est ꝛ nō sanctū. Piero. li. R. Nō habeo laicos panes ad manū sed tñ panem sanctum.

Lallare q̄dā dicūt eē more ifantiū blādius culis vocib⁹ loq̄. Alij lallare, ppzie ꝺñr ifantes q̄ irati matrū māmas suggē renuit

Lamę. rupium fracturę.

Latmius. mons ionię notus fama. Endymionis a quo ꝛ ipse Endymion latmius est dictus. Ouid. lib. iij. de arte. Latmius endymion non est tibi luna rubori.

Lamię. mulieres q̄ strigū ĩstar ifantiū sanguinē suggūt: siue ipę strigis. Poz. Neu pzāsę lamię puerx vinū ēbat aluo. Apul. li. j. de asi. At ille oloze spurcissimi humoris pessis quo me lamię ille ifecer āt aspernat. Itē lamię dicebant nobili familia ortę. Erat enim rome quędā familia nobilis helioza Lamo antiphatis patre ꝛ Lestrygonū rege q̄ fozmijs regnauit ortū bñs: a quo lamiacus. a. um. vt bellum lamiacū: vt apud Piero. lib. ō Joui. vñ ꝛ lamię cognomen nobilibus indītē

quod vulgo lamiũ genus vocabaf. Hor. Veli vetuſto nobilis ab lamo. Iuue. Hoc nocuit lamiarũ cęde: lamia ẽt iſignis meretricis nomẽ fuit. Et lamia aĩal eſt faciem ptendens mulieb̃em ab inferiori parte pedes equinos. Uñ apud Viere. ppham. Sed ⁊ lamię nudauerũt mãmas: lactauerunt catulos ſuos. Et in Eſaia. Ibi cubauit lamia ⁊ iuenit ſibi requiẽ.

Lamina pe.cor. Uide in dictione bractea.

Lambrus. fluuius in ciſalpina gallia: quẽ padus defert in mare adriaticũ: vt ait Ply. A quo lambrani dicti ſũt eius accolę Sue. in ceſa. Per lambranos ⁊ tranſpadanos duxit.

Lăbo.is. lăbi. lăbitũ fin. Priſ. Lucil. li. xiij. Jocũda ſcz puer qui lamberat ore placẽtas. Vier. ꝓteritũ lăbui poſuit li. Judicuꝫ. Inter cẽtis viris q̃ lambuerũt aq̃s liberabo vos. Eſt ãt lambere lingere hoc ẽ ligua aliq̃d ſuauiter tãgere canes bibẽtes Vier. ad Julianũ. Diuitẽ purpuratũ gebẽne flãma ſuſcepit: lazarus paup ⁊ plenus vlceribꝰ cuiꝰ carnes putridas lăbebãt canes. i. lingebãt. Idẽ li. Judi. Qui manu ⁊ lingua lăbuerint aq̃s ſicut ſolẽt canes lăbere ſeperabis eos ſeorſum. i. bibere. Uirg. ꝓ tangere poſuit. lib. iij. Attollitq̃ globos flãmaruꝫ et ſydera lambit. Interdum ſumitur ꝓ leniter fluere. Hora. lib. j. car. Uel quę loca fabuloſus lambit idaſpes.

Lamentor voce q̃rula triſticq̃ oꝛone damnũ ac dolorem teſtor. Ter. in an. Quę tũ mihi lamentari ꝑter cęteras viſa eſt. Idẽ in phor. Mõ vidi quandã virginẽ huic vicinię miſerã ſuã matrẽ lamẽtari moꝛtuã. Li. li. tuſ. ꝓ lamentatõe dignũ aliq̃d mõſtrare poſuit cũ inq̃t. Nã hęc quidã vita moꝛs eſt quã lamentari poſſem ſi liberet. Eſt ⁊ lamento as. Vier. in Eſdra. Et qui pręſidebant cũ vꝛoribus lamentabãt eũ. Vnc lamẽtatio quę en vt Li. lib. iiij. tuſ. ęgritudo cum heiulatu.

Lamentabile quod eſt dignum multa lamentatiõe. Uirg. Troianas vt opes ⁊ lamentabile dignum.

Lampas greca dictio ẽ cuiꝰ actũm, ptulit. Uirg. Princeps ardẽtẽ iecit lãpada turnus. Ab hoc actũ formaf noiatiuus lampada. e. Vier. in ezech. Quaſi aſpectus lampadaꝝ. Eſt autem lampas ignis aut ſolis ſplẽdoꝛ λαμπω ſplẽdeo. Frequenter tñ ſumitur ꝓ inſtꝛo in quo ignis in oleo lucet.

Lampſacus. pe.cor. nomẽ vꝛbis in littoꝛe belleſpõti in oꝛa aſiatica. Dic lãpſacenꝰ a. um. Uñ caron hiſtoꝛicus ⁊ adimãtbus ⁊ anaximenes ⁊ metrodoꝛ epicurij ſodalis lãpſaceni fuere. ipm ẽt epicurũ lampſacenũ dicũt diu lampſaci verſatum.

Lana q̃ de ouibus dedicif: ŏꝛ ⁊ lanitiũ: vt inq̃t Ser. ſicut fuga ⁊ effugiũ. Uirg. lib. iij. Sit tibi lanitiũ curę ꝓmũ aſpera ſylua Vnc langus. a. um. qŏ ex lana eſt: vt pannus langus.

Lanarius qui lanam curat. Plau. in aul. Stat fullo: phrygio. aurifex lanarius.

Lanificus. qui lanę artẽ exercet: ⁊ lanificiũ: lanę opificium.

Lanaris ⁊ hoc lanare. quod habet lanam. Uar. lib. ij. de re ruſ. Nos qui pecus paſcimus lanare.

Lano. as. itus lanã ponã: ſeu lanã habeo. Unde lanatus. a. um. Col. li. vii. Cãnabiniſq̃ funibꝰ coꝛnua iuuencoꝝ ligato: ſ̃ laquei q̃bus cõplurãq̃ lanatis pellibus inuoluti ſint ne tenera frõte ſub coꝛnua ledãf. Idẽ li. viii. Jõ niſi lanatas oues emi non oꝛ. Et lanatus dictus fuit capitolinus magiſter equitũ Silꝰ lanatę vuę aĩę dictę ſunt qŏ caneſcunt lanugine.

Lanerum veſtimenti genus ex lana ſucida confectum.

Lanugo. pe. ꝓ. tenera pilatio a lanę ſilitudine q̃lis ĩ adoleſcẽtiũ genis ⁊ in pomis q̃buſdã cernif. Col. li. iiij. Lanatam quoq̃ amineã q̃dã maxime, pbant q̃ hoc vocabulũ non iõ vſurpat q̃ ſola ex oĩbus amneis verũ q̃ ꝓcipuę caneſcit lanugine

Lanoculus qui lana tegit oculi vitium.

Lanius ſeu lanio. q̃ carnes in carnario vendit ppꝛ̃o a laniandis pecoꝛibus q̃ eas ꝛcitat lanietq̃. Pla. in cap. Diij immoꝛtales vt ego collos ptruncabo tergoꝛibus: quãta pnis peſtis veneꝛ: quãta labes larido: quãta ſumini ab ſumendo: quãto calo calamitas: quanta laniis laſſitudo quanta poꝛcinariis.

Lanium carnarium. hoc eſt locus vbi carnes venduntur.

Laniena. officina in qua fiunt ac vendũtur carnes ⁊ vulgo macellum dicitur. Plau. Per myꝛopolia ⁊ lanienas circũq̃ argentarias rogitando ſum raucus factus. Accipitur etiam laniena ꝓ ipſa laceratione a laniando.

Lanionius. a. um. qŏ ad lanũ ſpectat. Unde lanionię menſę: in quibus ſcinditur caro. Sue. in Clau. Carnificem ſtatim acciri cum machęra menſaq̃ lanionia flagitauit.

Lanio. as. ſcindo. Uirg. li. iij. ge. Jpſiq̃ ſuos iã moꝛte ſub ęgra diſciſſos nudis laniabãt dẽtibus artus. Per trãſlationẽ ſumiſ ꝓ infamo. Vier. in ꝓlogo Eſdrę. Quid interpꝛętem laniant. Duius compoſitũ eſt. Dilanio ꝓ diſcindo.

Laniſtę dicti ſũt q̃ laniãdis ꝑſunt gladiatoꝛibꝰ. Di familias domi ad gladiaturã exercẽdã hẽbãt inſtitueret ⁊ moꝛ parare: vendẽ ſolebãt munerariis. Iuue. Dic plaudat nitidi ꝓconis filiꝰ iter pinnirapi cultos iuuenes iuueniſq̃ laniſtę. Dic laniſtę auiũ dicti ſũt a col. q̃ aues certaminibus pꝛeparabant.

Lancera a latitudine ferri dicta eſt: vel quia gręce dicitur ηλογχη του λογχης teli genus longiſſimum: Diſpanica dictio non latina vt Hel. teſtatur. Hanc olim luculli lucilleam appellarunt. Duius diminutiuum eſt lanceola cum accentu in antepe. Viero. lib. iij. Ꝛ. Prophę lucoꝛum incidebant ſe lanceolis donec ſanguine perfunderentur.

Lanceatus. a. um. qŏ eſt lãcea armatũ. Vier. lib. ij. Ꝛ. Si q̃s tangere eas voluerit armabiſ ferro ⁊ ligno lãceato. Lãceati ẽt diſi qui ictu lanceę necanf. Jul. Firmicus. Quicũq̃ habuerint hoꝛoſcopum in. xj. parte tauri lanceati moꝛientur.

Lancearius qui lanceam gerit: gręce loncophoꝛus.

Lancino. as. pe.coꝛ. ferio lacero. Ply. Eſt ⁊ volucra canibꝰ peculiare malũ aures maxie lancinãs quę defendi nõ queunt.

Lances: vaſa lata ⁊ rotũda minus excauata q̃s patinę ⁊ rebꝰ diuinis apta vt docet auſo. illo vſu. Turibula ⁊ patere q̃ tertia vaſa deũ lanx. Iuue. ſumpſit, p vaſe eſcario in quo caro tam toſta q̃s elixa ꝛditur męſeq̃ infertur. Aſpice q̃s magno diſtẽdat pectoꝛe lancẽ. Hoꝛ. in ſer. J ligna nutritus glandẽ rotundas: curuat aper lances. Et lances ſtateras dici nemo ignoꝛat. Unde bilances dictę ſunt quę duas lances habent.

Langoꝛ ꝓpie eſt defectio viriũ ⁊ ſucci nãlis. Dinc languere dicunf herbę quę incipiũt areſcere. Sed ad aĩum: qñq̃ tranſfertur ⁊ ꝓ debilitate defectũ toꝛpere inertiaq̃ vſurpari ſolet. Li. li. j. of. Nihil aũt magis cauendũ eſt ſenectuti q̃s ne lãgoꝛi ſe defidięq̃ dedat. Plau. in aſi. ꝓ laſſitudine poſuit cũ ait. Ubi ſępe a languoꝛem tua duritia dederis octo validos lictoꝛes vlneis affectos lentis virgis.

Langueo. es. gui. deficio. ifirmus ſum diſſoluoꝛ. Vier. aĩaduertimus pariter oĩa verba illius aiq̃ languẽtis eẽ medicinam. Uirg. li. ix. Purpureus veluti cũ flos ſucciſus aratro lãgueſcit moꝛiẽs iterdũ lãguere ẽ timidũ eẽ. Sal. Quãto vos attẽtius ea agetis: tãto illius firmioꝛ erit aĩus. Si paulũ mõ vos languere viderint iã oẽs feroces aderũt: interdũ ocioſum eẽ Idẽ. Seq̃ſi pauci adiuuarẽt: lãguẽtibus aliis ĩcuriã ipetuꝫ facturũ. Duius vbi cõpoſita ſunt elangueo a quo elangueſco qŏ eſt valde ifirmus fio. Hel. lib. ij. Negociis ſe plerũq̃ ymbiaticis ⁊ variis quęſtibus intẽtos habẽt in q̃bus oĩs eoꝛuꝫ vigoꝛ aĩ coꝛpoꝛiſq̃ elangueſcit ⁊ qŏ Saluſtius ait effeminatur. Relanguo a quo relangueſco rurſus ad varitudinẽ redeo. Ouid. lib. vj. me. impoſito fratri moꝛibunda relanguit oꝛe. Claud. lib. j. languere ꝓ re miſſum eſſe poſuit. Uix ille pepercit: erubuitq̃ pręces animuſq̃ relanguit atroꝛ.

Langueſco inualidus tepidus ſeu ocioſus fio. Li. in Lato. Oraꝛ metuo ne langueſcat ſenectute.

Languidus. a. um. quod languet. Ouid. lib. v. faſ. Uiolas arere videres: filaq̃ purpurei languida facta croci.

Laodicea vꝛbs celeberrima ĩ aſia lyco fluminι ipoſita. Primo diоſpolis appellata deiũ Rhos. poſtea laodicea a lyco flumine. Uãc vꝛbẽ loci vtus ⁊ ciues q̃dã foꝛtunati valde magnificarũt. Primũ Vier. q̃ hereditatẽ ppꝛ̃o diuiſit ſupꝛa duo milia talẽtoꝝ: ⁊ ml'tis donis ciuitatẽ exoꝛnauit: poſtea zeno oraꝛtoꝛ ⁊ polemoꝛ filiꝰ q̃ ob res foꝛtiter geſtas ꝑus ab antonio poſtea ab auguſto ad regię dignitatis faſtigiũ eꝛectus eſt.

Laodomia cũ accentu in pe. nomẽ ꝓpꝛiũ a caſti filię ⁊ vꝛoris ptefilai de qua Viero. laodomia quoq̃ poetaꝝ oꝛe cantatur occiſo apud troiam ꝓtefilao noluiſſe ſuperuiuere. Fuit et

alia laodomia bellerophontis filia mater sarpedonis.

Laomedon.pe.co2.nomẽ ꝓpriũ ꝓris ꝑami troianę regis a quo ꝓnymicũ fozmaſ laomedontiades vbi addiť.a.vt in multis alijs ſicut Anchiſiades Telamoniades. Aliqñ ſubtrahiť ſyllaba vt athemidus ꝓo athemonides. Deucalides ꝓo deucalionides. Ab laomedũ fit poſſeſſiuũ laomedonteus.a.um.

Lapathos.pe.co2.ſeu lapathiũ:herba eſt. Col. Lubrica iã lapathos:tã ramni ſpõte vireſcũt. Ply.li.xx. Nec lapathiũ diſſimiles effectus hz ſui. λαπαθοσ ορυγμα εις θρεσσ ενε δραμ και λαχανοσ κενωτικώτ γαστρος.

Lapathes.pe.co2.gñis oleris a lapathio dictũ ſorte idẽ qõ lapathos. Ter. Sepe chelidoniã cũ ſucco lapathis addes. Dęc et lapa ỏz cuius tria ſũt gña. Nã qdaz ỏz Canaria q̃ eſt exigua canigus adherẽs. Altera maioz aliquãto eſt z philantropos appellaſ: q̃ veſtibus hoĩum adherẽs eos amare videatur. Eadẽ vocaſ apatine. Tertia appellaſ ꝓſonata z maxima eſt naſciturq; iuxta riuos z flumina. Hęc eã αρτιον vocant: folia hz ampliozа cucurbitis z ꝓp foliozum amplitudinẽ ea vtebantur veteres ad perſonatus faciendos.

Lapa.ę.vide in dictione lapathes.

Lapithę.pen.co2.ppli fuerunt quoz rex fuit perithous. Vi pindon z othryn theſſalię montes habitarunt z cũ centauris ꝓximis populis bella geſſerunt. Virg. Frena peletbonij lapithę gyroſq; dedere. A grecis ſcribitur λαπιται. Ideo lapithę non lapithę dici debent. Virg. lib.ij.geozgi. Et magno ileum lapithis cratere minantem.

Lapithos vrbs in cypro inſula.

Lapis.ꝓprię eſt quẽ greci λιθοσ vocãt z mitioz minoziq; ac tenacioz eſt: ſaxũ maius aſperius duriuſq;. Vñ gẽmę lapides nõ ſaxa dñr. Ply. Nuſq; hic vtilioz q̃ i italia gigniť lapiſq; nõ ſaxũ eſt. Idẽ. Eſt z viridis lapis vehemẽter igni reſiſtẽs ſz nuſq; copioſus z vbi inueniť lapis non ſaxum eſt. Et qñ apud veteres lapidibus milliaria ſignabanť. ponit quando q; lapis ꝓo milliario. Vñ legimus ad tertiũ ad quartũ lapidem. a lapis fit lapideus.a.um. qõ ex lapidibus materia conſtat. Lapidoſus.a.um. qõ lapidibus abundat.

Lapidarius.a.um. qõ ad lapides pertinet. Plau. in cap. Tindarus in latonias lapidarias ab egeone dãnatur.

Lapillus diminutiuũ paruus lapis. Et lapilli:lapides ꝑcioſi: vt ſũt gẽme margaritę. Curtius lapilli auribus pendent. Hoza. Nec magis huic intra niueos viridesq; lapillos.

Lapidicida.pe.ꝓo.dicitur ille qui lapides cędit.

Lapidicina.pe.ꝑ.loc⁹ vbi lapides excidunť latomię a grecis dictę. Vñ z carcerẽ latomias vocam⁹ ſiue q̃ dãnati ad lapides excidẽdos mittebãť ſiue q̃ ſinueſſani cãpanię ppli latomias babebãť inſtar carceris excauatas ex q̃bus exciſi lapides fuerant ad vbẽ extruendã: hiſq; ꝓo carcere vtebantur.

Lapido.as.pe.co2.lapidibus cędo. vñ ſcribit Macro. lapidatũ a pplo romano fuiſſe. Uatiniuz ſignificare volẽs lapidibus iactis fuiſſe impetitum. Transferť et ad inanimata z ſignificat percutio pulſoq; ſine lapidibus. Macro. Notantes eius impotentia has dicacitate lapidatã. Huius compoſita ſunt. Delapido qõ eſt lapidibus ſterno. Vñ delapidata loca quę lapidibus ſtrata ſũt. Dilapido diſperdo conſumo. Li. Octauio publicã dilapidabat pecuniã: ęrarium exhauriebat.

Lapio.is.iui.itum.durũ efficio z q̃ſi in lapidem conuerto. Pacu. Lapit co2 cura ęrumna: co2pus conficit.

Lapideſcere apud Ply. legitur ꝓo in lapidem conuerti: quod vel a lapido vel lapis fit.

Lapſana pe.co2.holus ſyluеſtre triũ foliozũ. vñ apud Ply. lib. xix. ſcribitur milites cęſari exprobraſſe q̃ lapſana virtiſſent apud Dyrrachium. Quidam accipiunt lapſanam ꝓo braſſica ſyluеſtri. Eſt enim braſſica alio nomine caulis.

Laqueus: vinculum. Unde dicimus laqueo vitam finiuit.

Laqueatus.a.um. qõ eſt laqueis irretitũ. Col. lib. vij. Ceterum co2pus laqueatũ z diſtentũ remonibus obligať imotiq; mentis arbitrio eſt expoſitũ: z laqueatuz dicitur connexum. Unde laqueata tecta. Li. lib.j. legum. Magnificas villas: et pauimenta marmozea: z laqueata tecta contemno.

Laqueare z per apocopen laquear: z laquariũ: ỏz camerа: hoc eſt pars ſuperioz cubiculi z cęnationis parum conuexa quę variis adoznari ſolet colozibus. Quidã etiam laquearia accipiunt ꝓo trabibus planis: quę z lacus z lacunar dicuntur.

Lar nympha fuit q̃ iunoni furta iouis cũ iuturna patefecit: quã Mercuri⁹ cõpręſſit: z ide geminos ſuſtulit q̃ a mire lares appellati ſũt. Sũt q̃ credãt lares genioſq; eoſdẽ eẽ exiſtimantes vnicuiq; duos eẽ: alterꝫ bonũ: alterꝫ malũ: vt ꝓpiani et duos angelos bonũ malũq; adeo i cuſtodiã datos dicũt ſz non natos nobiſcũ: vt illi de genio fiue lare dicũt. Colebãť domi focuſq; illis ſacer erat. Unde vulgus focũ foculare appellat q̃ſi laris focũ. Vi putati ſũt diĳ domeſtici q̃ ad vrbis cõmoda vigilare dñr iter cõpoſita. Oui. i faſ. Lucifero ſubeũte lares deluбra tulerũt. Ab aliq⁹ diĳ agroꝫ vocati ſũt. Tibul. Uos quoq; felices quõdã nũc paupis agri cuſtodes ferti munera vꝛa lares. Qñ ãt lares ſiue penates et puatoꝫ domib⁹ eſſe credebãť factũ ẽ vt vtrũq; vocabulũ, p ipſis domib⁹ vſurpet Mar. O mihi curaꝫ ꝓtiũ nõ vile meaꝫ flacce antenozi ſpes z alũne laris. Hoz. Qui patriũ numę donat fudũq; laremq;.

Lararii sacrariũ. domeſticũ in quo lares z diĳ peculiares adorabanť. Scribit Lampridius Alexandrum ſeuerum in larariozem duinam matutinis hozis factitaſſe ad effigies deoz in quibus habebat Habraamum z chriſtum. In ſecundo lario ſimulachrum habuit Uirgili z Ciceronis.

Laranda ciuitas lychaonię. vnde Ptolomęus. Municipiuz laranda in lychaonię parte antiochiana dicta collocat.

Lardũ dictũ: q̃ſi late aridũ. Vñ z laridũ lectum eſt. Ouid. lib. vj faſ. pinguia cur illis guſtanť larda kalendis. Eſt autem lardum caro ſuilla quo quomodo ſaluta. Unde Ply. dixit lardum pingue hoc vnctum quaſi z macrum dici poſſit.

Larius lacus comẽſis ab addua fluuio q̃ i illũ cadit augeť: q̃ fluuius poſtea i padũ nõ lõge a Cremona influit. Dict⁹ larius a fulicaꝫ multitudĩe. Gci enĩ λαρος fulicã vocãt auis ẽ nigra aq̃tica. Hic fit lari⁹ a.ũ. Latu. veronã veniat nomẽ reliquęs comi męnia lariũq; litt⁹ qõ tñ negat ſuidas ait. n. λαρος κεχηνος ετι τον αρπακτικον και κλεπτον ετι και ολαρος ορνεον εξ ινδ ορπακτικον και οδοληφαγον

Larodii ppli fuerunt in ſcythia aſię: vt lib. iiij. ſcribit Herodo.

Larix arboris genus. Luc. lib. ix. z larices fumoq; grauem ſerpentibus vrunt.

Larg⁹.a.um. qõ nõ ẽ ſtrictũ: z larg⁹ ỏz q̃ largiť. Li. li. vi. of. Omnia ſũt duo gña largoꝫ quoꝫ alteri pdigi: alteri liberales. Hinc large aduerbiũ liberaliť abũdanter. Hoz. li. car. Ligna ſuper foco large reponẽs. Df ẽt largiter q̃ntis non ita in vſu ſit.

Largioz.profuſe dono. Cuius compoſita ſunt Dilargioz varie largioz. Sal. lib. j. hiſto. Igitur venditis ꝓo ſcriptorum bonis aut dilargitis: elargioz valde largioz.

Largitas z largitio iter ſe differũt: q̃ largitas vt Agreti⁹ auctor ẽ humanitatis ſit largitio ambitiõis: ẽ enĩ largitas rõnabilis z definitus liberalitatis effect⁹ largitio exp̃ſa q̃ fit ad aucupandũ fauoꝛẽ in petitione magiſtratuũ: ponit tñ qñq; largitas p largitiõe. Ter. in adel. Quę iſthęc ſubita eſt largitas.

Lariſa nomẽ ẽ multaꝫ ciuitatũ. Una eſt in plaga theſſalica: a q̃ achilles Lariſeus dict⁹ ẽ. Alia penſilis in creta. Alia in peloponeſo arr argiuoꝫ. Alia i agro attico. Ad tralles et aſię eſt lariſa: vt Stra. ſcribit a q̃ lariſeus iuppiter dictus ẽ. Lariſa quoq; in italia quã vt Diod. li.j. ſcribit pelaſgi condidere.

Larus auis parua z nigra habitãs iuxta aquas: z tam in aqua q̃ in terra degit: vide in larius.

Laruę dici putanť a lare: hoc ẽ malo genio q̃ ſũt noxię inferoũ vmbrię. Vñ laruati dñr furioſi z mente moti q̃ſi a larius et territi quales ſũt quos vulgo demoniacos appellãt. Plau. Laruatus ędepol hoĩem miſerũ mẽdicũ q̃ritat. Vi ẽt ceriti dñr a Cerere: q̃ſi cereris ira aĩo vexati. Plau. Certe laruat⁹ aut ceritus. Larua ẽt perſona ỏz: z laruatũ perſonatuz. Hoz. in Ser. Nil illi larua aut tragicis opus eſt cothurnis.

Laſanum penul. co2re. vaſculum ad euacuandum ventrẽ. Hoz. Te pueri laſanum portantes ęnophoꝛumq;.

Laſciuus.pe.ꝓo.eſt tum in vita: tum in ſermone molliculus ac

plus teneri ꝙ robusti ac virilis habēs. Uir. Malo me gala
bea petit lascīua puella. Lascīuia mollicies petulātia neꝙtia
Lascīuio.is.figt qđ vernacula lingua dicim⁹ smozbezare. Col.
li.vii. Sacietate verni pabuli pecudes exhilaratę lascīuiunt.
Laserpitiuz. virgultū herbidū quod greci Silpion appellant:
ex cuius culmo exudāt succus rosidus quē vocant laser ma
gnificū in medicamentis. z in Cyrenaica puincia laudatissi
mū. Pinc a catullo dictū laserpiciferis iacet cyrenis. Caulem
laserpitij maguderim vocant qđ tenerius est z minus vehe
mens. Ā laserpitio. Lato formauit laserpitiatus. a. um.
Lassus per oupler. ss. dicit tam animo ꝙ corpore fatigatus. i. la
bore affectus: nomen est: nō pticipiū. Dinc lassitudo pro mo
lestia quā ex laboze susципimus. Sal. Non famē aut sitim ne
ꝙ frigus. neqz lassitudinem operiri.
Lasso. lassas. fatigo. a quo lassatus. Iuue. Et lassata viris nōdū
saciata recessit. Duius cōpositū ē delasso vehementer lasso.
Plau. in asi. Eum etiā hominem in senatu dare operam aut
clientibus ibi laboze delassatū noctem totam stertere.
Lasseo. es. lassui. sum. a quo lassesco. is. lassus fio.
Lateo es. latui in occulto sum. Et construit cū actō. Uirg. Nec
latuere doli fratrē iunonis z ire. Quandoqz cū oatiuo. Lu.
Tu mihi cā lates. Sed cū de loco dicit cōstruit cū ablō me
diāte prepositione: vt latet anguis in herba. Interdū latere
significat late patere. Uir. Et scuta latentia odūt. Duius ver
bi composita sūt deliteo de quo supza. Obliteo quod ē oīno
vel circunquaqz lateo. Sene. Qui velut timidum atqz iners
animal metu oblituit: ille sibi nō viuis: sed qđ est turpissimū
ventri sōno libidini. Dic oblitesco. Uar. Ne estu perrimosa
in rimis eius grana oblitescant z recipiant aquam.
Latito as. pe. coz. sepe aut fere semper lateo. Lac. li. iij. Latitan
tem atqz ignotā sibi veritatem disserendo eruere voluerunt
Lato tñ latitauerūt dixit pro frequenter tulerunt. Dic fit cō
po. illatito quod est intus latito.
Latebra e. pen. coz. z latebrę arum. loca vbi boues se occultant.
Lac. li. j. Ledēdū est bellis quoz tibi tuta latebra. Quintil. Et
ꝙis odio euersoris nostri euocatus z latebris suis popul⁹
subselia non impler. Dicit z de feris. Liu. lib. xlvi. Inter ve
pres z latebras ferarū noctē vnaz delituit. Ponit interdum
latebra pro excusatiōe. Ci. Uideāt ne quęratur latebra periu
rio. i. excusatio qua lateat. i. videatur periurium.
Latebrosus locus in quo frequentes latebrę sunt. Plau. Nam
huic etatinon conducit mulier latebrosus locus.
Latebro. as. abscondo: ꝙis non sit in vsu: a quo fit compositū
illatebro de quo supza.
Latibulū proprie ferarum ꝙis ēt de hominibus dicatur.
Latibulo. as. neutrum z latibulor deponens significant lateo.
Uar. Uide ne seruus dñi latibulet. Acti⁹. Progredere z ne
quis latibuletur prospice.
Laterna a lateo lz lateo bēat pmā coz. laterna vo. p. Mar. Dux
laternauię clausis feroz area flāmis. Et tuta ē gremio par
ua lucerna meo. Dicta laterna q lūme habeat iclusuz. Fit ex
laminis comeis i q cādela icludit ne a vēto extīguat. Plau. i
am. Quo ambulas tu q vulcanuz in cornu conclusum geris.
Later ois bumoz oz ab eo q intra ali quid lateat. Unde aq vi
no z ceteris oz. Hier. ad Terētiā. Rōne digessit vt terra hęc
eēt sup quā reliqua mouerent imobilis vt aquaruz venę al
tioribus mōtibus conderent: a qbus ozta flumina dū p mul
ta spatia decurrūt late potādi vsuz poēm tractum cursus sui
animātib⁹ exhiberēt vt ipm mare aqs influētibus nō excre
scat: sz vt velut vēter qdā laticū aquas sitire videatur: ne vel
fontib⁹ in eternū manantib⁹ vl fluminib⁹ sine fine currenti
bus vel pluuiis assidue ruētib⁹ ppetuo terra diluuio tegere
tur. Uir. Regales iter mēsas laticēq lyeū. Oui. palladios la
tices cū oleū dicere vellet. Et Lucre. Absinthij laticem.
Latus spatiosus: vt lata est via quę ducit ad pernitionez. Dinc
aduerbium late quod significat in multis locis: vt late patet
detractionis vitium. Dinc latitudo pro spatiositate.
Latesco is. latus fio: z in latum extendoz. Col. li. ij. Jugerū agri
non amplius quattuoz sextarijs rapozū seminis obserenduz
est quarta parte amplius napis spargendum q non in ven
trem latescunt sed tenuem radicem deozsum agunt.
Lato as. latum facio: ꝙis non sit in vsu: pro quo compositum
dilato vsurpamus de quo supza.
Latifoliū qđ lata folia bz. Uñ grc⁹ gñs ex argumēto latifolia oz
Latifundū qđ bz latū fundū z magnū. Ply. li. xvij. Latifundijs
non legitima naturę festinatio. i. nō pōt vna certa rō pscribi
putādę vineę i magnis pdijs: q alię serius id alię maturius
desiderant. Idem li. xviii. Latifundia prodidere italiam.
Latus eris. qđ est infra alā. Uirgi. Lateriqz argutū accōmodat
ensem. Dic lateris dolor quē greci pleuresin vocant. Et late
ro as. vt inqt Prisi. sicut ab holus eris. holero as. interdū la
tus ponit quasi ꝑ pte: vt ē illud. Fundat exultatione vniuer
sę terrę mōs syon latera aqlonis ciuitas regis magni.
Laterani dicī satellites q principis alicuius latus tuent: qui ēt
latrones quasi laterones vocātur. Di ēt a stipe quam merce
dis nomine accipiunt stipatores appellantur. Greci vocāt so
matophylacas quasi corporis custodes.
Lateranus nomē ꝑpriū ocsulis rome. a quo lateranense palatiū
Iuue. Egregias lateranorū obsidet edes tota coborz Uñ ēt
lateranēsis basilica sci ioānis vocata ē: qz in lateranēsiū no
bilissime gētis edib⁹ extructa fuit. Hier. ad marcel. Quis cre
dat mulierē nobilē z potētē i domo laterani ocsulis ōsignati
Latusclauus vestis senatoria dictus a textura de qua Mar. in
bēdeca syllabo. Et lato variata mappa clauo. Hor. li. j. Ser.
describēs senatorē dixit. Et latū demisit pectore clauum. Ab
Ouidio Clauus simplr oz pro senatoria dignitate illo versu.
Curia restabat claui mēsura coacta est. Latiore clauo. Tul.
Postilius primus e regibus romanis vsus est: quem purpu
ra contextum fuisse docet Plynius.
Laticlauij senatores appellati sunt a lato clauo. Sue. i Aug. Ac
ne expers castrorum esset binos plerunqz laticlauios prepo
suit singulis alis.
Later laterem latere z lateres tñ inuenitur pro terra cocta z in
lapidē durata. Uictr. Sue filer siue cementum: aut coct⁹ la
ter siue crudus bis erit vtēdū. Plau. Latere firmior. Laterū
tria genera sunt. Lydorom longum serquipede: latum pede
Tetradoron e palmis quattuor. Pentadoron e quinqz Do
ron enim greci palmum dicunt.
Laterē lauas: magis ē augere malū rei cui dare remediū velles
Latericius. a. um. qđ est materiatū ex latere. Ply. Lapide duro
ac silice equo cōstruunt veluti lateritios parietes.
Laterculus dimi. paruus later. Ply. Crudis laterculis ad for
mam camini. Curtius scribit laterculo coctili structos fuis
se muros babylonis.
Latiuz ea ps italię est vbi hostia tyberina a latitudine vt putat
Prisci. dictū: vel vt alij sentūt a latēdo: q iter alpes latitet:
seu q illic latuerit Saturn⁹ dū iouē fugeret. Oui. li. j. fas. Dic
ta quoqz ē latiū terra latētē deo. Uir. li. vij. Latiūqz vocari
maluit his: qm̄ latuit saturnus i oris. Uar. Latiuz a latino re
ge dici asserit. Est aūt duplex latium vt docet Ser. Unum a
Tyberi vsqz ad fundos. Aliud inde vsqz ad vulturnum.
Latius. a. um. quod ex latio est.
Latialis z hoc latiale quod ex latio est. vt iupiter latialis dicit.
non tñ sermo latialis. Uirg. Et residens celsa latialis iuppi
ter alba. Li. in Miloniana. Sicut vtiqz ferias non latiales
latiare sue sed latinas dixeris aut latias.
Latiaris z hoc latiare idem quod latialis.
Latinus a. um. nomē deriuatū a latio. Uir. Hīs vñ latinū. Sal.
Prio italiā tenuisse quosdaz q appellabant aborigines hos
postea aduētu eneę phrygis uictos latios vno noīe nūcupa
tos. Et latia porta q i latiū duc. Hesiodus tñ i theogonia scri
bit latinū fuisse filiū circes z vlyssis q tenuerit loca italię: νῖ
ait. κυρκη δ᾽ ἐν λιουὸυγατηρ υτωεριονι δαο γεινά
το δυσσηος τα δασι φρονος ενφι λοτητι αγρι ουη
δε λατινον αμυμονατε κρατερομτε
Latinus nomē ꝑpriū soceri eneę a quo latiū qđā ōduci volūt
Latina porta Romę sic dicta q ea in latinū ducebat.
Latinę ax. sacrificia quędā ioui constituta a latinis populis oi

ctę q̄bus ex albano mōte ex sacris carnē petere fuit ius cum romanis: vt inquit Uarro. Li. pro Plancio. Quibus municipijs vix iam qui carnem latinis petant inueniuntur.

Lathomus pe. cor. lapicida q̄ lapides cędit ꝛ quasi fundamenta ędificiorū ꝓparat. Vier. i lib. ꝟx. Et erāt latho mor. lxx. milia

Lathomię lapicidinę locꝰ vbi cędunt lapides. Liui. li. vj. ō bel. puni. Lōprehēsa postea priuata ędificia: oprehēsę lathomię forū q̄z piscariū. Ad has lathomias dānari solebāt bi q̄ i opꝰ metalli dānabant. Plau. i Lap. Tindarus i lathomias lapidarias ab egione dānat. Erat ꝛ lathomia locꝰ rome i carcere ꝓpe Tullianū. Liui. li. xxx. Triūuiri carceris lathomiarum intētiorē custodiā habere iussi. Lathomię ēt carcer ē syracusis lingua siculor i quas sicuti scribit Li. ō suppli. Si q̄ publice custodiēdi erāt ex oībꝰ oppidis sicilię deduci ꝓperabant. In lathomias Uerres multos ciues romanos coniecerat.

Latona pe. p. Apollinis ꝛ Dianę mater. Ūn ꝛ latonia dicta est Diana. Uir. Astrorū decus ꝛ nemorū latonia custos. Similiter Delos īsula est dicta latonia q̄ ea latona enixa fit apollinem ꝛ dianam: vt scribit Seruius.

Latria pe. p. latine cultus obsequꝫ seruitus. Aug. li. x. ci. dei. Latriam nostri vbicūq̄z sanctaꝝ scripturaꝝ positū ē: iterpretati sunt seruitutē: sed ea seruitus q̄ debet hoībus secūdū quam ꝑcepit apostolus seruos dominis suis subditos esse debere alio noīe grece nūcupari solet. Latria vō secūdum cōsuetudinem qua locuti sunt qui nobis diuina eloquia condiderunt aut semper aut tam frequenter vt pene semper ea dicatur seruitus quę pertinet ad colendum deum.

Latres latine seruus.

Latrina pe. pro. locus priuatarū sordiū ꝛ ad exonerandū ventrem accōmodatus a latendo. Apul. de asi. li. ix. Omnia prorsus vt in quandam cęnosam latrinam in eius aium confluxerant vitia. Foruce vero loca publica i q̄bus lꝫ oībus ventrem exonerare. Cloaca locus cauus nūcupat quo publicę sordes eluūtur. Antiqui balneū domesticū appellare consueuerunt sicuti docet Uar. lib. ij. de analogia. Deinde cū breuitatis cā noīa ꝓtraherent quo essent aptiora ꝓ lauatrina latrinā nominauerūt: sicut ex maxillis axillis ꝛ vexillis malęale ꝛ vela diminuta sūt. Plau. i cur. Latrinā ꝓ balneo accepisse videt cū ait. Istas tuas magnas minas non pluris facio q̄z ancillam meam quę latrinā lauat. Vinc latrinas quoq̄z vulgo colluuiaria hoc ē receptacula colluuionis stercoris ꝛ sordium. Uidenturq̄z latrine differre a cloacis tanq̄z priuatę a publicis Lol. Immundis quacunq̄z vomit latrina cloacis.

Latro. as. proprię ē canis cū vocē edit. Uirg. Multū latrante lyciſca. Vic latratus us. ipsa vox canū. Hoc verbū inuenitur cōstructū cū accusatiuo. Hiero. Canū ꝓprię ē vt oīm suum cōgaudeāt: latroné latret. Canes iudei intelliguntur q̄ latrauerūt christū. ꝛ latronē cōgauisi sūt. Hui⁹ verbi cōposita sūt Adlatro q̄ est valde vel ad aliq̄d latro. Colu. per translationem dixit. Sed ne cauinū q̄dē sicut dixere veteres studium prędātius locupletissimum quęq̄z adlatrandi. Oblatro circū aut cōtra latro. Lac. li. v. Qua demetrianū sicut ipse ait oblatrantem atq̄z obstrepentem veritati redarguere conatur.

Latrones greca dictio est: qua significantur viaꝝ obsessores q̄ publice vēl p vim furant q̄ a latere adoriant: vel a latendo q̄ latēter insidient. Uirg. li. xii. Fixūq̄z latronis ipauidus frāgit tellū. cū supius dixisset. Saucius ille graui venaꝝ vulnere pectus. De hꝭ vide i dictione fur apō antiquos ēt latrones dicebāt oducti milites a λατρουω iseruio. Nā seruiebant mercede. Moris aūt erat vt hos iperator ꝛ circa se haberet: ꝛ primos mitteret ad omne discrimen. Dicti quasi laterones inquit Uar. qm̄ circa latera esse soleāt: quos nunc satellitas vocant. qui principis alicuius latꝰ tuent: q̄ ꝛ stipatores ꝛ somatophylaces vocant. Plau. i mil. Nā ego hodie ad seleucum regem nisi parasitum meum. vt latrones quod conduxi hinc ad Seleucum duceret qui eius regem tutarentur.

Latrocinor pen. cor. latronum more prędor: ꝛ mercede milito. Plau. i Lozni. Latrocinatꝰ annos in Tiberino qui apud regem in latrocinio. fuisti stipendium accepisti.

Latrociniū ipse latrocinādi actus. Lol. Et ipso foro latrocinium.

Latrunculator qui rerum capitalium iudex siue quęstor appellatur ꝛ vulgo iudex maleficiorū. Ulp. Latrunculator de re pecuniaria iudicare non potest.

Laudo as. vbis extollo. Uirg. Laudato ingentia rura. Probare ē re. Li. Et laudo ꝛ probo. aliqñ laudare ē nominare. Plau. in cap. Id scias iouē supremū testē laudo. Hui⁹ cōposita sūt elaudo q̄ veteres vsurparunt ꝓ eo q̄ est plus q̄z nomino. Uar. Elaudat nomēq̄z ei⁹ miles repetit. Collaudo simul laudo. Li. Tetulo. Si rē istā ex sentētia gesseris soze vt absens a multis cū redieris ab oībus collaudere. Perlaudo valde laudo. Lact. li. vj. Eas res: q̄s ēt hō si otiosus perscrit iure plaudat

Laus ꝓprie vtus ē nō aliūde ꝓueniēs: sed suis nixa radicibus Uirg. Primam merui qui laude coronam. Dicta laus ἀπὸ τοῦ λαοῦ hoc ē a populo q̄ proprie laus fit populi de aliquo recta loquentis.

Laudatio: est ipsa laudantis oratio: quamuis quādoq̄z laus ꝓ laudatione ponatur.

Laudabile quod merito laudari potest.

Laudatiuꝰ a. um. qō laudat. vñ laudatiuū gñs ōr demōstratiuū

Lauerna dea fuit quā romani colunere a qua lauerniones dicti sunt fures q̄ sub tutela deę lauernę essent in cuius loco obscuro soliti erāt inter se furta diuidere. Vinc lauernalis porta romę dicta est ab ędę lauernę propinqua.

Lauo. as. lauaui. atum. Ter. in eu. Abeunt lauatū pstrepūt. Hor. i Ser. Ast vbi me fessum sol acrior ire lauatū Admōuit. Qui. li. iij. fa. Sacra lauaturas mane ꝑbebat aq̄s. Inde lauatio et lauator. Li. Uarroni. Si minus psequar incumanū ꝛ ante te certiorē faciā vt lauatio para sit. Hoc ē balneū Declinat ēt ꝛ magis i vsu ē Lauo is. lau. lotū. vl' lautū. Uir. li. x. viscerib⁹ sup ifūdēda lauti ꝓpria teter ora cruor. Hor. i ser. Ora manusq̄z tua lauim⁹ ferōia nympha Quor pria cū sit breuis pōt eē pītis tpis. Est aūt lauare abluere: ꝛ aq̄ q̄z sordida purgare. Plau. Sedim⁹: manus lauim⁹. Uir. lumis effossi fluuiū lauit īde cruorē. Interdū figūt made facē humectare. Pla. i pseu. Hestas tabellas: eas lachrymis lauit. vñ lotū ablutum mūdatū. Interdū auferre. Lol. lib. iiij. Ea res seminio lauit acorē malor Hui⁹ ꝓposita sūt Abluo q̄ ē lauo mūdo. Lol. li. iij. Tū ēt cluosis locis q̄ terra q̄ i eū ogesta ē pluuiis nō ablui. Lac. li. iiij. vñ appet indeos nullā aliā spē bēre nisi se abluerīt sāguīe. Alluo colluo fit lauo purgoq̄z. Ply. pdest ēt gingiuis si eo sepi⁹ colluat. circūluo circūfluo. Pōp. Lū vndiq̄z stagnū circūluit: ꝛ militi i accessū facit. deluo diluo eluo illuo itus lauo. iterluo pluo ꝓluo pluo reluo rursus lauo. ꝛ q̄s q̄z soluo repignero. Plau. Repignerat reluit vendit. Subluo subt⁹ lauo Lol. li. vij. In ęgo bis i die subluit aq̄ calida mox decocto agrico ꝛ sale cū adipe defricat oū saniei vis emanat

Lautus a. um. mō figt lotū. Ter. Te ne ad symbolus venire vncū atq̄z lautū e balneis: Mō figt mūdū Apul. Uir. pb⁹ purus laut⁹ simpler. vñ lauta cęna: ꝛ laur⁹ hō ab elegātia ꝛ nitore dīr. Mō elegās. Li. cōites istius atq̄z amici boies lauti atq̄z vbāi. Mō diuitē nitidū i veste ꝛ victu delicato Mar. Ista q̄dē lauta ē: dapibusq̄z istructa supbis. Qō tractum est a lauatione. hui⁹ dimi. é. lautulus a quo aduerbium lautulę.

Lautulę a lauando dictę sunt quas greci thermas nominant.

Lauticia epulaꝝ magnificentia a lauatione dicta: q̄ apud antiquos elegātię quę nunc sunt nō erant ꝛ raro q̄s lauabat. lauti a munera dicebānt quę romani p questores legatis exterarum nationum mittebant: vt inquit Plutar. in problematis. vnde scribit Ply. Lautia atalo fuisse decreta.

Lautitia mūdicia quę in vestitu pariter ꝛ cibo fit. Et antiquitus dicebatur farina ex tritico aqua consperso.

Lauacrū. pe. p. a lauo as. balneū in quo q̄s lauari cōmode potest gel. Lucorū vmbra ingentiū longis ambulacris ꝛ mollibus ędium posticum refrigerantibus lauachris.

Lauatrinę dīr in q̄s lotura proicitur quę ꝛ aquaria ꝛ aquario la vocant. Nec inculina tīn: sed in triclinijs quoq̄z ꝛ cubiculis ꝛ cęnationibus cum dignitate ꝛ elegantia fiunt.

Lautrices dicuntur duorum fratrum vxores

Laurus scde z ārtę declinations: sed rectius scōm scōam inflectiť: qz melius sonat. Est aūt genus arboris q̄ grece Δαφνὴ daphne ōr. Petronius in Saty. Et baccis redimita daphne. Hęc arbor apollinis ē pp daphnē quā amauit ea deformatā: siue q̄ spectatissima nascit ī parnaso. Eusebi⁹ scribit eam soli dicatā: qñ ignea ē: vñ odio maxīe a demonib⁹ habet sine q̄ plurimū sonat si vrak q̄ pdicendi artem designat. Diui nationis aūt deus. Apollo existimat. Janitrix quoqz cęsarū z pōtificū: triūphisqz dicata sola arborū fulmine nō tangitur huo eius gnia tradit cato delphicā z cypriā. Delphica laurus dicta q̄ victores delphis. ea cozonarent z ē viridior laurus cypriā folio brevi nigro subcrispā. Quidā mustaceꝫ addiderūt: qñ mustaceis subiicerent. Hāc eē folio maximo cōstat flaccidoqz z albicāte. Alij cinū quā sylvestrē laurū tradunt. Illi nōnulli sui generis arborē: differt colore. Est. n. cęrulea bacca. Alia ēt numerant genera quę apud sipontinum habent.

Laurea ppie vt sentit Ply. lauri foliū appellat ppetuo virens z topiario operi accedens. aliqñ ponit p laulo. Voz. Tū spissa ramis laurea feruidis. aliqñ pro cozona ex lauro facta q̄ in triūphis adhibebat. Lato vo li. de re ru. lauream z laurum mutata diphthōgo lozeā p eadem accipit. ab hac arboze nomen impositum est hominibus. Nam laurea Tulius cicero nis liberti⁹ victus fuit. Laura etiam ppriū nomen mulieris.

Laureola cum accentu in antepe. dimi. a Laurea z pro cozona triumphali capitur: z laureus proprium nomen.

Laureus.a.um. qđ est ex mā lauri. Quo roseus: myrteus.

Laureti loc⁹ ī q̄ laurorū copia ē: veluti rosetū myrtetū spinetū.

Laureo as. a laurea fit: z figť laureā ī capite pono. Hinc laurea ti qui laureis cozonati sunt. vñ Li. laureatos fasces dixit.

Laurētū nomen cuitatis solis idigēs quod ibi sepultus sit Tacius rex q̄ a laurentib⁹ occisus fuit vel a sylua laurea q̄ exci sa ędificatus est vicus. vel vt inq̄t Prisc. a lauro ibi inuenta dum picus cā conderet. hinc laurentes populi dicti sunt.

Laurens tis. z hic z hęc laurentis q̄ ex laurento ciuitate ē. Uir. Laurentis regia picti.

Lauro lauinium vbs latij proxima laurento.

Laurenti⁹: laureolus: laura z laurētia. Faustuli romuli z remi nutrix. Nomina virorū ac mulierū ppria a lauro deducta.

Laurentalia festa quę in laurentię nomine fiebant.

Lauce insula in ponto boristhenis hostio obiecta dicta achillea quoniam achilles ibi situs sit.

Laxus a.um. largus z spatij maioris. Uir. Et primum laxos tenui devimine cyclos ceruici subiectę. Col. li. j. Nec dubiū q̄n minus reddat laxus ager non recte cultus q̄z angustus eximie. Aliqñ ponit p molli remisso languido. Uir. Et premere z laxas sciret dare iussus habens. vnde laxi funes dicunt languidi semicōsumpti. Et vela laxa qñ venti nō flant. Hic prolixum quasi porro laxum. Inuenit laxum aduerbium p late. Mar. Et adhuc superat centies tibi laxum.

Laxo.as. latū facio aperio. z quasi libero. Uir. Laxat claustra simon. Li. in cato. Qui si ex libidinū vinculis laxatos eē nō moleste ferunt. Hinc cōponit Relaxo qđ est rursus laxo recreo remitto. Li. lib. j. offi. Atqz etiā cum relaxare animos voluerint caueant intemperantiam.

Laxitas z laxamētū idē qđ remissio. Liu. li. ij. Nihil laxamenti nec venię habere si modū excesseris. Li. Et admittenda bominum cuiusqz modi multitudo adhibenda ē cura laxitatis.

Lea quię z legna dicit. Lucil. Irritata leę iaciebāt corpora saltu Uir. Tonia legna lupū. sequitur lupus ipse capellam. Leę insula est iuxta. Cyrenaicā aphricę regionē. Scribit Apr. li. de aīalibus legnā primo fetu quinqz parere: secūdo quattuor ac p singulos vno minus: postqz vo vnum tantum pepererit sterilescere ac fętus ipsos inutio informes ac nisi bimestres mouerī semestres vix ingredi posse.

Lebes etis. pe. pro. vas cneū in quo res bulliunt vt docet porphi. super li. ix. iliados. Et est generis masculini z femininī. Qui vigiti fuluos operoso ex ere lebetes. In ezechiele. Hęc ē lebes: vos āt carnes. Inuenit ēt lebeta ę. Vier. ī li. paralip. Pacificas hostias coxerunt in lebetis z cacabis z ollis.

Lebedus pe. p. ciuitas: quę a colophone cētum z viginti stad. distat. Hic scenicorum histrionum collegium fuit qui ludos ac certamina libero patri quotannis celebrabant.

Lechęum alterius maris portū appellari tradit liuius in bello macedo. greci λεχη portus ipsos vocant. Papi. Curua palęmonio secluditur vnda lechęo.

Lectus dictus est vt Var. inąt q̄ lectis herbis z frondib⁹ stramenta facerent: vel vt alij putant ab alliciendo q̄ fatigatos ad q̄scēdū alliciat. nisi sit qđ antiqui greci λεκτροι lectuz dicūt. Aliqñ sumit pro męsa cōuiuaz qui z discubitorius z triclinarius dr. Huius dimi. est lectulus. legitur z lecticulus. lectum vero promontorium est in asia.

Lectisternium: cum sacrorum gratia lecti in templis sternebantur ad discumbendū siue pernoctandum.

Lectisternator qui lectum sternit. Plau. in pseu. Tu esto lectisterniator: tu argentum eluito.

Lectica. pe. pro. cathedra z sedes qua ferebantur diuites z potētes: in q̄ puluinar z lectulus stratus erat. Hręce berapho rum q̄ a ser⁹ seruis portarent. Iuue. Namqz facit somnū clausa lectica fenestra. Huius dimi. ē lecticula. Sue. Ad cęna in lecticulam se lucubratoriam recipiebat. Li. Martio. vtinā as villas obire z mecum simul lecticulam concursare possis.

Lecticari⁹ q̄ lectica deferebat. Ser. sul. Coactus sui ī eadē illa lectica q̄ ipe delat⁹ erā: meisqz lecticariis ī vrbē eum referre

Lectipes. pe. coz. herba spillo filis surculosa: palmi altitudine.

Lecythus. pe. coz. grece ληκυθος ampulla olearia. Vier. li. iij. Hydria farinę non deficiet z lecythus olei non est imminutus. Pro lecytho Cyprianus capsacem vsurpauit.

Lego as. in legationem mitto. Plau. in am. Eos legat telebois. Hinc legati. legatio legatorū missio. Quandoqz legare est legatū facere: vt Cęsar casiū sibi legauit. Quandoqz cōmittere Plau. in casi. Quin curies in prefectura tua q̄n pori⁹ qđ legatum ē tibi negociū id cura: Quando decernere deliberare et testamēto relinquere vt testator liberto suo argēti pōdo de cē legauit hoc ē decreuit ex hereditate sua decē argēti pōdo liberto suo oferri. Liui. li. j. Numitori q̄ stirpis maxim⁹ erat regnū vetustatū sylvię gentis. Huius verbi composita sunt Allego Ablego Delego a quo subdelego. Relego Sublego quę habent pe. pro. Derivata sunt collega z collegium.

Legatus qui legatione fungitur. Uir. legati responsa ferunt. Et legatus qui imperatoris vicem tenet.

Legatū deliberatio q̄dā hereditatis q̄ testator ex eo quod vniuersum heredis foret alicui qđ collatum vellit. Modesti. legatum est donatio q̄dā testamento relicta Et legati appellatione fideicōmissum z mortis cā donatio continentur.

Legatarius vel legataria or. cui ex testamento aliqđ legatuz est.

Legator q̄ aliquid legat. Sue. in Tibe. Iterum eo censente vt trebianis legatam in opus noui theatri pecuniam admonitionem viętransferre concederetur obtinere nō potuit quia rata voluntas legatoris esset.

Legaticius a um. quod ad legatum pertinet. Unde legaticium viaticum dicitur quod interdum accipere legati solent qui ad sacrarium principis mittuntur.

Lego. is. gi. lectū. ppie colligo. Col. li. ij. Optimā quāqz spicam legere opz separatimqz ex ea semē reponere. Hinc tractum ē vt legere ēt sit oculis scripta pcurrere: qñ litterę oculis legi ideſt colligi videant. Virg. Ut simul heroum laudes z facta parētis iam legere. Propter qđ ea quoqz quę picta sunt legere dicimur. Idē li. vj. Quin protinus oēm perlegerent oculis picturam. Tractū a grecis qui γραφειν scribere z pingere dicunt. Itē q̄ ad qđ accedimus melius oculis cernim⁹ factum est vt legere p adhibere z accedere ponat. Liui. Ipe compositis sicilie rebus ozam italię legens Aruminū peruenit. Item qñ nautę dum aspera loca prętereunt legere. i. colligere vella consueuerūt qñqz prętirire figūt. Virg. littoraqz Epiri legimus. Est qñ p eligere ponat: vt ipse cana legā tenera lanugine mala. Aliquādo p surripere q̄ ea quę furamur

colligimus. Idem vel q̄ sub legi tacitus tibi carmina nuper. hinc sacri legiū. Quāq; p̄ ꝓcutere. Plau. Quo te lęgā hoc scipione: huius verbi composita sunt Allego Colligo Deligo Diligo Eligo. Intelligo: a quo subintelligo. Negligo perlego relego sublego seligo ⁊ translego quę habent pe. coz.

Legus a. um. nō nisi in ꝯpositione inuenit̄ ꝑ eo quod colligit vt Apes mellilegę dicunt̄: quoniā mel legant idest colligant.

Legulus pen. coz. qui uuas aut oleas colligit. Cato. leguloș qō opus erit prębeto. i. collectoȝes.

Legumen. pe. ꝑ. dictū ē qō manu legatur. Uar. li. j. de re rus. de Licere. hoc enī quoq; legumē vt cętera quę euellunt̄ e terrā nō subsecant̄ vt fruges quę q; ita leguntur legumina dicta. Uir. li. j. geoz. vñ ꝑius lętū siliqua quassante legumē in qua significatione etiam accipitur legumentum ⁊ legarium.

Legumentum idem qō legumen Silr ⁊ legarium: vt Uar. li. j.

Legē dictā putāt q; publice legat̄ vt oībus nota sit: ⁊ ab oībus obseruet̄. Dāc quidā diffiniūt eē generale iussus populi aut plebis rogāte magistratu: ⁊ h̄ oūtarat i libera ciuitate. Alioqn ēt regū ⁊ p̄ncipū iussa leges dicunt̄ ꝑsertimq; iperatoȝis postq̄ i eū populi romani maiestas translata fuit. Rogabat magistrat⁹ populū qō ꝓstituēdū eēt: popul⁹ iubebat. Jd iussus si generale ē ⁊ ad oēs ptinēs lex ꝺz. Si ad singulos ciues spectat ꝓilegiū ē. Li. sic. legē diffinit q; sit certa rō e mēte di uinia manās q̄ recta suadeat, phibeatq; ꝯtraria. Legū appel latiōe leges. xij. tabularū: senatuscōsulta plębescita: legitimę actiones: interpretationes ꝓudērū: ⁊ alia id genus continen tur. Legis virtus est imperare: vetare: permittere punire.

Legislatoz qui legem tulit qui ⁊ legifer dicitur qualis apō athe nienses solon.

Leguleius q̄ legū studia sectat̄ seu versat̄ i legibus. Li. Jta ⁊ ti bi iurisconsultus per se nihil nisi leguleius q̄dā cautus ⁊ acu tus prędo actionum cautoȝ formularum auceps syllabaruq;.

Legulę sunt vittę parue: siue ligulę fimbriatę reticulatis cancel latis plagulis oꝛbicularibus a legendo dictę.

Lectito penultima coz. frequenter lego. Li. Peto. Pyrrbi te vi deo libȝos lectitasse.

Lecturio. is. oꝺesidero legere.

Legio a delectu militū dicta ē: q; legunt̄ milites in delectu. Diuiditurq; legio i decē cohoꝛtes. cohoꝛs in q̄nquaginta manipulos. Manipul⁹ i. xxv. milites ꝑ vno quoq;. Legiones romanę a numero atq; oꝛdine dicunt̄: vt ꝑmani secūdani decumani milites vocantur ꝑime secundę ⁊ decimę legiones.

Legiūcula diminu. parua legio. Liu. li. xxxvj. Uideretis duaruq; male plenarū legiuncularum instar in castris regis.

Legionarius. a. um. qō est legionis vel quod ad legionem perti net. Afinius pollio. ciceroni. Militem non modo legionari um sed ne auxiliarium quidem vllum quoq; misi.

Leleges siue lelegę pe. coz. populi errabūdi q̄ quōdā thessaliā ⁊ diuersa alia loca tenuerūt. Piero. li. j. scribit maritimos fuisse q̄ postea cares dicti fuerūt. Alij tradūt cares ⁊ leleges esse cōterminos. Oui. li. ix. me. Laras ⁊ armiferos leleges lyciāq; pererat. Scribit Ply. li. v. Miletū ionię caput lelegeidaȝ fuisse nominatā. Eustathius docet leleges dictus quasi λέλεγμενους. idest collectos eoq; ꝑius errarent ⁊ gens col lectitia esset. Alij leleges a lege duce apellatos asserunt.

Lema ę. apud grecos lachꝛyma dicitur. vnde lemosi.

Lemanus pe. ꝑ. lacus Bebēnę vicinus qui in rhodanum fluit

Lembus nauicula bꝛeuis ⁊ velocissima. Plau. Dum hęc aguntur lembo aduebitur tuus pater pauxillulo. Dic ⁊ lenūculus ꝺz grędce tī ὀ τὸ λεμβος fuidas. ω λοιου μικρου και τω λεμβειεν λοτικηου λετερωςκλινε ται.

Lemnos insula q̄ ⁊ hypsipbilea ꝺz ab hypsipbila Thoanris fi lia q̄ in ea regnauit. Dęc est in egeo mari ab oꝛiente troiā ab occasu Athon spectans a Bozea Thraciā: ab austro sed lō go tractu cretę opposita ē. Urbes habȝ myrinā maritimā ⁊ ephestiā mediterraneā. In ea colebat̄ Uulcan⁹ deus ignis vñ ⁊ lemnius ardoꝛ ꝺz a poetis. Nā vt i fabulis ferт cū iuno eū peperisset: eūq; turpē oꝺsperisset e cęlo in eā insulā deiecit. A lemno teterruna quędā facinoꝛa apud grecos lemnia ap pellantur. Et lemnia terra exsiccandi vim habens in eaq; ꝓ prinus sanguis miscetur: ⁊ idcirco Rubꝛica appellatur.

Lemures. pe. coz. larue nocturne ⁊ terrificationes imaginum.

Lemuscatū pręmium quod repoꝛtabant: qui ex gladiatura vi ctoꝛes extitissent.

Lemnisci fasciolę coloꝛiscę dependentes ex coꝛonis. Inde lēnis catę coꝛonę dictę quę lemniscis erant oꝛnatę. Ply. li. xxj. scri psit lemniscos adici solitos coꝛonis aureos.

Lenęus scribit̄ cū diph. Quo nomine dict⁹ ē Bacc⁹ ἀπὸ τοῦ ληνου qō lacū figit: hoc ē vas i quo vuę exprimunt̄. Uir. li. ij. Hę. Vic pater o leneę tuis hic omnia plena Muneribus.

Lenobates vuę calcatoȝ.

Lenis ⁊ hoc lene idē fere figt qō leue hoc ē qō tactu nullā aspe ritatē hꝫ. Transfert̄ tamē ad animū ⁊ ꝑ miti modestoq; accipit̄. Ter. un Ecy. Ego suū animo leniuatus nō possuꝫ auer sari meis. Hinc lenitas lenitudo ⁊ lenimentū quę idē signifi cant. s. mansuetudinē suauitatē placationemq;. ci. Lenitudo oꝛationis mollitudo coꝛporis leniter aduerbium moderā te suauiter qō ⁊ lene dicitur. Mar. Tepida natabis lene co.

Lenio is. ui. vel lenij. itum. mulceo placo ⁊ minuo: polioue Sal. In tali tēpoꝛe tāta vis hoīs magis leniūda q̄ exagitanda vi debat̄. Jdē. Nōnulli ficta ⁊ hęc ⁊ multa prętereа existima bant ab his: qui ciceronis iuuidiā quę postea oꝛta ē lenir cre debāt atrocitate sceleris q̄ pęnas oederāt. i. ⁊minui. col. li. iij. cū deide trūcū reddideris acuto ferramēto plagā lenito. i. po lito. Interdū. lenire ē cōsolari ci. Treba. Tuaȝ profectionem amoꝛe prosequar: reditū spe expectabo: absentē memoria co lā: omne desideriū litteris mittendis accipiendisq; leniam. Hoc verbū etiā lenibo in futuro facit. Prοper. lenibunt taci to vulnera nostra sono. Huius compositum est delenio.

Leno generis cōmunis q̄uis habent femininū lena vt inquit. Prisc. Quo nemine significatur is qui scoꝛtoꝛū pductoꝛ est ēt inuitarū personarum qui legibus vindicatur ab alliciendo q; adolescentulos alliciat vel a leniendo dictus.

Lenas appellat Ulp. q̄ mulieres q̄stuarias ꝓstituūt. Itē eas: q̄ alterius nomine h̄ vitę genus exercent: vt si q̄ cauponā exer cens in ea coꝛpoꝛa quęstauria habet ꝓstitutas mulieres ha bere dicendum: est hanc quoq; lenę appellatione contineri.

Lenul⁹ di. Plau. i Penu. Jta vt accepi dicē lenule ꝺ illa pugna

Lenunculus aliud dimi. Idem in eadē. Si de deo militari teti gero lenunculum. Est ēt lenunculus nauigium piscatoꝛium. Sal. li. j. histo. indicit foꝛte per noctes lenunculo piscandum.

Lenonius a. um. quod ad lenonē pertinet. Plau. in Mene. Ab bis locis lenonijs.

Lenociniū lenociādi actus. vlp. lenociniū facere nō minus ē q̄ coꝛpoꝛe quęstum exercere. Quandoq; lenocinum sumitur pro exquisitoꝛe elegantia. Sue. de Augu. Forma fuit eximia ⁊ per omnes ętatis gradus venustissima q̄q̄ ⁊ omnis leno cinij negligens ⁊ in capite cōmendo incuriosus.

Lenocinoꝛ pe. coz. lenociniū facio. Per. translationez lenocina ri ꝑ blādiri ponitur siue allicere qō lenones facere solent. ci. Tibi seruiet tibi lenocinabitur: minus aliquādo cōtendet q̄ potest. Ambꝛo. li. de Laim q̄si pro adulterari posuit. Etenim qꝛ verū decoꝛē naturę habere no[illegible]ēt adulterinis fucis af fectatę pulchꝛitudinis lenocinatur speciem non veritatem.

Lens dis. a lędo capitis animal ex quo foꝛmatur pediculus ⁊ ē feminini generis. Sere. vnda maris [illegible]piti lędes diducit ini quas. hinc lendinosi dicti sunt lendibus sufferti. lens tis. ge nus leguminis a lenis nomē deductū q; qui ea vescuntur le nes ac moderati fiunt. Ply. inuenio apud veteres auctoꝛes equanumitatem fieri vescentibus lente.

Lenticula genus leguminis lenti simile sed diuersum Quin et cocta quoq; lens a plynio cęterisq; lēticula vocat̄. lenticula etiaq; genus vasis ē a figura dictū ēt ait Ply. ⁊ meminit cel sus. videturq; id esse quod discus appellatur apud Dio sco. Unde ⁊ lenticularis figura. Quidam hoc nomen a li niendo deducunt: auunt q; esse vas olearium ex quo reges ⁊ sa cerdotes liniebant̄: de quo in libȝis. Ꝛ. fit mentio. Rursus lenticulę maculę in coꝛpoꝛe sunt quę lentigines dici solent.

Lentigo pe.pro.macula subrufa ⁊ interdū nigra in facie ad lētis filitudinē.vnde ⁊ lentiginosus.Ply.li.xix.de atriplice Ac ni si mutata sepe aq̄ coquēdū stomacho otrariū eē lētigines et papulas gignere.Et li.xx. Cū seuo vitulino vel melle suggil latis illinitur cum mellę ⁊ vua passa ⁊ aceto lentigini nigrę.

Lentus ppie tener flexuosa sq̄z.Uir.Lenta salix q̄tū pallēti cę dit oliuę.Sed trāslatū ad animū ꝓ leni ac placido capit.Li. in Vatin.Qui cū publicas iniurias lente tulisset. suaz nō tu lit.Interdū ꝓ facili.Lucil.Lotta senex Crassi. pater magn⁹ tritico fuit nummarius soluere nulli lentus interdum pro tardo:a quo lentitia ⁊ Lentitudo tarditas. Interdum ꝓ se curo ⁊ ocioso.Uir.Nos prīam fugim⁹ tu tytire lentus i vm bra.Interdū ꝓ tenaci.Plau.in Mene. Quā lentū ⁊ viscō si mile.Interdum pro remisso ⁊ frigido.Uir.lib.j. Hę.Noctis lentus non deficit humor.Lic.Neq; enī est facile pficere vt irascatur ei cui tu vel iudex situ ipe id lente ferre videare In compositione vo significat plenum vt somnolentus temulē tus opulentus ⁊ huiusmodi Lento as.Uir.li.iij. Ante ⁊ tri nacria lentandus remus in vnda.Ubi Ser. Lentandus aut lente tibi nauiganduz est:nam totam siciliam circumijt aut flectendus.Unde lentum vimen dicimus.i.flexibile.

Lento es.a quo Lentesco is.qō fit lentū seu tenex ac molle fie ri.Uir.li.ij.Hę.Sed picis in mozē ad digitos lentescit habē do.i.cobercet vt exponit Ser.Lucil. Lētet op⁹ dixit A Lēte sco fit compositum inlēteſco.Col.li.ij.paulum aqua macera tur dum inlentescat.i.intus tener fiat.

Lentini seu lentuli Romani quidam cognominati sunt a lente: vt Ciceronesa Cicero.

Lentiscus arboz q̄ masticben gūmi mō sudat ⁊ est trifera.Ply. lib.xxiiij.vsum lacte caprarum quas lentisco pascebat.

Leo les.leui.nō ē in vsu ⁊ fit ꝓximo ⁊ fozmo: hz eius cōposita vsurpant q̄ sūt Deleo:⁊ Releo. Delere aūt otrariū ē suo sim plici.Nā est qō fozmatum iam ⁊ impzessum remouere.

Leo animal feroz ⁊ omniū aialiū generosissimus tū ꝑcipue cū colla armosq; vestiunt iubę.qō ętate accidit. Leones tm̄ ex feris clementia vtunt in supplices:.pstratis parcūt.Eozum animi inder est cauda:sicut equozū aures. vim summam in pectoze habēt sociati innoxij sunt.Tumēt rotaz orbes circūa ctos ⁊ currus inanes:⁊ cristas:cantusq; gallinaceozum: sed maxime ignes. A leo fit Leoninus a.um. Est ⁊ Leo marin⁹ et cancrozum gne. Item leo cęleste signum.ferunt hunc leo nē Theumesiuz ab hercule occisum: in cęlū a ioue translatū Dictus est Theumesius a theumeso Boętię monte.

Leopardus aial q̄ ex leone ⁊ panthera natus ē : vel ex pardo et lena nigris maculis leoninā pellē distinguentib⁹ ⁊ iubis ca ret.Nascit in africa vbi pp penuriā aquarū ad paucos am nes multitudo ferarū diuenit:ideo multiformes ibi anima liū part⁹ mutuo sese miscētib⁹ diuersozū generū aialib⁹. vñ ortū ē ꝓuerbiū Semper aliquid noui Africam afferre.

Leonina herba est quę nascitur in montibus Luius flozes cuz emittuntur similes sunt ozi leonino aperto.

Leontopetalon herba folio brassicę caule semipedali leni:cui⁹ semē in cacumine in filiqs ciceris mō:radix rapę silis grādis nigra:nascit in armis radix aduersat oīum serpentum gn̄ibus ex vino pota:nec alia res celerius pficit.

Leontophon exiguus vermis esse dicitur:nec alibi nascitur q̄z vbi leo nascitur.

Leosthenes pe.coz.nomine viri q̄ cū spōsus esset ⁊ lamiacū bellū cōcitasset interfectus ē:ob cuius amorē sponsa Demotionis Areopagitarū principis filia se interfecit.sicut Dier.cō.Jou testat.Sui. Λεωσθενης Σπαρτιατου αθηναιων τρος τους μακεδονας λεωπληγεις τρος τὴν κεφα λὴν ἀφυλακτως κατὰ τὴς παρατάξεος πίπτει.

Leonides nobilis sparta:deinde lacedemoniozum rex:qui ad uersus xerxem pene incredibilia egit. Fuit ⁊ alius leonides alexandri pedagogus.

Leocrates nomen sculptozis insignis.

Leoncopodion herba quam ⁊ lithozon ⁊ dozipetron ⁊ torope tron vocāt caulibus veluti rosę capita sustinens.nascitur in campestri cuius semen lymphatica somnia facere dicitur.

Leochares:leocrates:leocritus:leostratus:leodamus:leontius leogorus.omnia nomina ꝓpria a leo deducta.

Lepadusa siue lopadusa insula sicilie a patellis ostreozum ge nere dicta quasi patellaria.

Lepus animal a celeritate dictū q̄ leuipes sit qñ ambulās non sentit.Ponitur qñq; pro infamia q̄ magis posteriozi parte hoc est armis pulpamētū de se ꝓbeat cū in cōuiuio carpa tur appositus Hora.Fecūdi lepozis sapiēs sectabit armos. Aut q̄ venant illū ⁊ prosectant canes quos pro amatozib⁹ puerozū intelligimus vt apud Ter.Lerua videre fugere sectari canes.Aut q̄ a physicis dicatur incerti sexus. Tradunt enī vtrāq; vim singulis inesse ac sine maris coitu gignere fi cut et hyena.Teren.in Eu.lepus tute es:⁊ pulpamentū quę ris:idest quod in te habes hoc quęris in altero.

Lepusculus dimi.quo ēt nomine dictus ē piscis q̄dā maritim⁹ Ambro.lepusculus timidū aīal i terris:in mari formidabile.

Lepozinus a.um.pe.pro.quod est ex lepoze vt pes lepozinus.

Lepozariū nō tm̄ ꝓ loco vbi lepozes sunt:sed ēt ꝓ oībus septis ⁊ q̄ sunt villę affixa accipit:⁊ habent inclusa aīalia q̄ pascun tur.Hel.viuaria veteres q̄q; lepozaria dixere i q̄b⁹ oīa clau derent animalia.Uar.lepozaria te accipere volo,non ea q̄ tritaui nostri dicebāt vbi soli lepozes sint:sed oīa ędificia se pta villas quę inclusa habent animalia q̄ pascunt. Hęc anti quiozes robozarea ēt appellari voluerunt a tabulis robo reis quibus scepta erant anteq̄z mēnibus cingerentur.

Lepoz ⁊ lepos vtroq; mō oz.ꝓ sermone nitido ⁊ absterso:⁊ q̄si lauticia quadā sermonis q̄ sicut lepus a leuitate pedum:ita lepoz ozationis a pedum suozum leuitate dici putatur.Est et lepos gratia ⁊ voluptatis cuiuscūq; amēnitas.

Lepidus a.um.pe.coz.in quo lepozis ē plurimuz.Et tā de boie q̄z de oīone oz:vt lepidus hō:⁊ lepida ozatio .Ter.in An.O lepidū caput.Hinc lepiditas ⁊ compositum illepidus.

Lepza morbus:qui alio nomine dicitur elephantia. Et duplex est.vna quę incurabilis est quam malam scabiem Hora.no minat.Aut mala quaz scabies aut morb⁹ regius vrget. Alia quę pōt curari.Ply.li.xxiij.lachryma vitium veluti gemma lepzas ⁊ lichenas ⁊ psoras nitro añ ꝓparatas sanat.

Lepzium:ciuitas in achaia a lepzio heroe quem occidit Hercu les:siue a lepza qua curabantur ibi quodam se flumine mer gentes. Hinc lepziatę populi.Est ⁊ alterum in arcadia lepzi um vt testis est Li.ad Atticum.

Leptum nomen vrbis de qua Hiero.In lepti vrbe semi barba ra ⁊ posita in solitudine mozis est.vt nurus altera die socrū ollam mutuo postulet.

Lepteacra ꝓmontozium gracile Solinus. A ꝓmontozio In dię quod alij leptenacram alij Drepanum vocitarunt.

Lerne argiui ⁊ mycenei agri locus est supra quē fuit argos op pidum.vñ lerneus.a.um.vt palus lernea vbi fuit hydra q̄n quaginta capitū ab herculę interfecta. Sunt q̄ scribant ler nam regiunculam esse arcadie a lerno rege cognominata.

Leros q̄ ⁊ leria.Insula est i Icario mari vt inquit Strabo.

Lesbos insula in ęgeo eolicaz vrbium metropolis ⁊ vniuerse troadis ꝑiū obtinuit.Ambitus eius stad.centū supra mil le a bozea in haustrū ,ptensa quingenta ⁊ seraginta stad.lon gitudinis habens feraci agro ⁊ multa materia ad classes cōfi ciēdas idonea.vrbes in ea fuere me mozatu digne Mithy lene ⁊ ab ea nūc īsula vocat:⁊ Pyrrha in occidentali littoze sita.Fuit ⁊ Lressus ⁊ Antissa cū portu ⁊ methimna.Dicta le sbos ab vrbis nomine quę i ea potentissima fuit:siue a lesbo Iapithi filio:q̄ in eā insulā nauigauit.Ex hac pittacus vn⁹ ex septē sapiētibus.Alceus:Sappho. Theophrastus philo soph⁹ ⁊ alij viri scientia clarissimi orti fuere.Hic lesbius a.uz. ⁊ lesbous.a.um.pe.p.Hoz.lesbouz refugit tēdere barbiton.

Lestrygones penultima.coz.populi extremo Italie quos vlyf ses apud Alcinoum narrat humana carne vesci vt cyclo pas ⁊ Homerus scribit lestrygones socios vlyssis. verubus trāsfixos atq; igni assos comedisse. Acrō. Lestrigonia fozmiana seu sicula in quibus Cyclopes fuerunt q̄ lestrygones

vocabantur. Plyn. Laieta portus oppidum formie dictum vt existimauerunt lestrygonū sedes. Ueruz ita appellati fuere q; latrones erant in eo sinu ατο του λησει ας quod est latrocinū. Pozum rex Antiphates fuisse scribitur.

Lestozū regio indię extra gāgē cuius icolę syluestres eē dicūt ī specubus habitare. Ferūt ī ea eē cozuos ꝛ psitacos albos

Lessus us. lugubris heiulatio. Li. in legibus. Mulieres genas ne radunto neue lessuz funeris ergo habēto. Dis enī verbis significat lamentationē lugubrē in funeribus prohiberi.

Letania seu litania cum accentu in pe. latine supplicatio dicitur λιτανευω supplico rogo.

Lethes fluuius quē apud inferos esse poetę tradiderunt: cuius latices si quis gustauerit oīum pręteritarū rex obliuiscit. Id circo ατο του ληθης. i. ab obliuione nomē habet. Datus est huic fabulę locus quia mozientes omniū rez obliuio surripit. Cōstat aūt hūc amnē ī Africa circa extremū syrtiū coznu berenicē vrbē alluere: ꝫ eū apud oēs fama est ad ea loca inferna inundatione prorumpere. De quo Luca. lib. viij. Quam iuxta lethes tacitus perlabitur amnis. Infernis vt fama trahens obliuia venis. Inde letheus a. um. Idem. Non me letheę coniunx obliuia ripę Immemozem fecere tui.

Lethargus ē marcoz ꝛ ierpugnabilis pene somni necessitas cū alienatione mentis. Boe. li. j. de cōsula. Lethargū patit cōmunē illusarū mentiū mozbū sui paulisp oblitus ē. Ply. lib. xxiij. Grauedinē enī mozbūq; lethargicū patitur Est ꝛ spēs phrenetidis vt Celsus ait. Unī lethargic⁹ ab ozatio sumit̄ p furioso vt letargicus hic cū fit pugil ꝛ medicū vzget. Dictus lethargus vt quidam putāt ατο του ληθης hoc ē ab obliuione. Nam in eo mozbo accidit obliuio oīum rerum.

Letum ꝑ morte secundum Priscianum a Leo fit quo veteres vsi sūt ꝑ deleo qñ mozs oīa delet Apul. A luo deducit ideo q; per ę scribi pręcepit. Uar. ꝛ Festus ab ληθης fieri putāt Unde ꝛ th aspiratū sine diph. scribūt letbū. Quidam ēt lętus per antiphrasim dici volunt quasi minime letum. Nam epibeton mortis est tristis quod est cōtrarium lęto.

Letalis ꝛ hoc leta le mortiferū Ply. Letalis inedia homini ou rasse ꝛ vltra vndecimum. s. diem plęrosq; certum est.

Letificus a. um. pe. co. quod mozrem inducit.

Leto as. morte afficio. Unde letata cozpora apud Ouidiuz pro morte multata ꝛ interempta.

Leuana vocabatur dea quę pueris pręerat de terra leuādis vt inquit Augustinus.

Leucon latine album dicitur. Et leucon auis est quę ardea vocatur. leucasmos latine candoz. Hręce λακασμος.

Leucargyllon: genus argyllę albe

Leucosia. Insula contra pestanū sinum in mari tyrrheno lucanię adiacens vt Strabo lib. vj. refert parum ad continentez habens cursum. Dicta leucosia ab vna sirenum que boc ī loco periit cum in profundum sese abiecisset.

Leucates pe. pro. mons seu promontoziū in Epiro mare intrans Uir. Mox ꝛ leucate nimbosa cacumina montis. Dictus leucates a petra eiusdē nominis colozis albi in pelagus pozrecta in q̄ ē apollinis fanū. Unī ꝛ leucadius apollo q; illic habet tēplū. Ouid. An quia leucadio sp amata deo. Est etiā leucas insula q̄ superioribus ānis vt Stra. auctoz est: littus extitit quę insula effecta est. De q̄ laertem dixisse aiunt. Muniram solus vi cępi neriton littus erat terrę hoc quidē in loco manu factę excisiōes fuerūt. Et li. x. legim⁹ cozithios cheronnesi terra iuxta effossa leucadē in insulę formā redegerūt: ꝛ in eū locū trāsportata nerito q̄ fuerat isthm⁹ nūc fretū ꝛ euripus ē ponte iugabilis mutato nomine dixere leucadem sum pro vt reoza leucate vocabulo. Ply. deīde leucadia ipsa peninsula quōdā neritis appellat opera accolarū absciss̄a a cōtinenti. Oppidum ī ea leucas quondam neritum dictum.

Leucothea: matuta dicta est hoc est auroza quasi alba dea λευκον enim album.

Leucophęus cū diphtongo. Nā greci λευκοφαιος dicūt colozatiuus ex albo ꝛ nigro nomē trahens λευκον album φαιον mediū inter albū ꝛ nigrū. i. fuscū ꝛ pene nigruz. Ply. Jecur rubete vel coz adalligatur in pāno leucophęo ꝛ quartanis prodest. Uictr. de bis colozibus scribens ait. Fontes ꝛ flumina sūt quoz potu pecoza ex̄uis alba sint aliis locis procreāt vellera leucophea Aliis locis pulla aliis locis cozacino coloze. Idē. In campis troianis ꝓme flumē armēta rusa ꝛ pecoza leucophęa nascunt̄. Quidā scribūt Leucopū p coloze albo natiuo a quo leucopeatus q̄ rudiozi ac vili alba veste indutus est ex̄uis ꝛ leucopheatus legat̄. Sunt ꝛ medicamēta certi gñis hoc nomine q̄si suffusca siue subcandida.

Leucoma pe. p. albū oz hoc ē tabula illa ī qua iudicum descripta erant nomina. ꝛ in qua singulozum annorum acta litteris mandabantur a pontifice maximo.

Leuce paruum oppidum non longe a Smyrna.

Leuctra per c ante t plurali numero. Singulari leuctrum ꝛ genere fęminino Leuctra. Soluuis ēt leuctras videt̄ vsurpasse: oppidū ē Boęotie. De quo Piero. con. Joui. Quo ozelau dande sunt Scedasi filie in leuctris Boęotię quas traditū ē absente pr̄e duos iuuenes ptereūtes iure hospitii suscepisse q̄ multū ī dulgētes vino viz p noctē itulere vginib⁹ q̄ amisse pudicitie nolētes supuenire mutuis cōciderūt vulneribus.

Leuiathan vt inquit Piero. Judęi dicūt ozaconē magnū fecit deus q̄ oz leuiathan ꝛ ē in mari: ꝛ aiūt vt qñ recedit ocean⁹ draco vertic̄. De hoc apud Esaiaz In die illa visitabit oīs ī gladio suo super leuiathan serpētē nectem: ꝛ super leuithan serpentem tozтuosum occidet cetum qui in mari est.

Leuir leuiri pe. coz. dicitur mariti frater quasi leuis Uir.

Leue fiḡ tid qō ē sine pōdere. Unī leuis stipula. Uir. li. xii. Loryq; leues humeris ꝛ letifer arcus. Trāsferē adaium. Unī leues boies vocāt icōstātes viles ꝛ nullo honoze digni quem admodū ecōtrario graues dicim⁹ ostātes seueros prudētes Dic leuitas q̄ mō oz de re nō pōderosa: mō de incōstāti: vilis q;. Cū ī Antonio gñs quoddā sozdidissimū vitę demōstrare vellet q; ī caupona ōlitescret q; ad vespez pōtaret q; ozeiuoluto iter faceret ne cognosceret̄. Uidete ī q̄t hois leuitatē tā q; prorsus ista dedecoza hoc vitio notarent̄. Leuia vina q̄ sint. Uide in dictione loza. lęuę cum diph. aliud significat.

Leuiculus dimi. a leuis. Lic. li. v. Tus. leuiculus sane noster Demosthenes qui illo susurro delectari se dicebat aquam ferētis muliercule vt mos in grecia est.

Leuo as. pe. coz. ī aliū tollo velut leue q̄ddā. Liui. Moraq; leuata vento cū sup gelida mōtiū cacumina cōcreta esset. Interdū leuare ē auferre. Uir. atq; arcta leuari Uincla iubet p annus. Interdū exonerare ꝛ q̄si releuare. Idē. Ego b⁹ te fasce leuabo. Interdū extenuare ꝛ leue facere. Idez. Nostroziq; leues quēcūq; laborē. i. leuē facias vt exponit Ser. Lōposita huius verbi sunt. Alleuo. Lolleuo simul leuo. Lol. li. vii. Pastinaceq; agrestis semina ꝛ succus amoraceę cum melle colleuant: oculoz sedāt dolorē. Deleuo deozsum leuo. Idem li. iij. Et si fieri pōt ixta aliquem noduz ferula desecato ꝛ plagā acutissimo ferro deleuato Eleuo. Releuo rursus leuo q̄ si idē quod alleuo. Ter. in adel. Nam ꝛ illi animum iam releuabis q̄ doloze ac miseria tabesc̄at. Subleuo adiuuo. Et omnia habent penultimam correptam.

Leua: manus sinistra. quam greci σκεαρ dicunt. Unde tractū est cognomen sceuola. Alii leuam cum diphtongo scribunt qp greci λαιαρ leuam dicunt a quo fit leuus.

Leuus a. um. cū de humanis loquimur significat otrariū. Uir. Si mens nō leua fuisset. Cū vō de celestibus prosperum denotat q̄a sinistra numinū dextra sunt intuētibus. Idē li. iiij. Hę. Numina leua sinunt auditq; vocatus apollo. Etrusci ęq; lū ī. xvj. partes diuiserūt e q̄bus octo ab exoztu sinistras: totidē ecōtrario appellauere dextras. Hinc omnia fulmina leua existimant̄ esse prospera qñ a leua parte mūdi oztus est sicut scribit Ply. Et vt auctoz est Lice. li. ij. de diu. Optimuz auspicium habebatur apud romanos quod sinistrum fuerat. Unde Virgi. antiquitatis consultissim⁹ dixit. Intonuit leuum. quod felicitatem portendere credebatur.

Leui nomē patriarchę a quo leuita seu leuites pe. pro. eo q̄ est de tribu leui. Dier. in li. Exo. Aarō frater tuus leuites scio q;

eloquens fit. Hinc leuiticus a.um possessiuum.
Leui ꝓteritu3 a leo significat aperui ꝓtotuli. Hoz. li. j. car. Hrę ca quod ego ipse testa conditum leui. Luius compositum re leui ꝓtulit. Ter. Releui omnia volia.
Laudēsa auctoze Seruio gñs vestis sic dictuz qñ filo ad modum raro ꝛ leuiter densato ac texto sit ꝓtenuiqz. Lic. Dolobelle. Sed ego hospiti veteri ꝛ amico munusculum mittere volui leudense Lrassi filio.
Leucotrota bestia in idia: quę velocitate ceteras feras superat Hec asini fere magnitudine voce loquentium hominum sonos emulatur.

L ante I

Lie sunt foramina quę in summo mali recipiunt funes.
Libū genus dulciariī cibi ex farre ꝛ melle ꝛ oleo sic dictum q̄ libādi cā fiat. Uir. li. vij. Et adozea liba p herbam Subiciūt epulis. Uela libo verbo greco qō apud illos λειβω scribitur. Uel a libero pfe. Ouid. in Ibi. Liba deo fiūt succis quia dulcib⁹ ille Haudet ꝛ a baccho mella reperta ferūt. Et post Melle pater fruntur liboqz infusa calenti Jure repertoꝛi cā dida mella damus. Huius diminutiuū ē libellū. Nā libellus a liber ē. Ati epul' libū sic fieri ꝺsueuisse a Latōe lib. de agricultura scribit his vbis. Libū sit sacito. Laseū bñ disterat in mortario: vbi bene triueris farinę siliginee libā: aut si voles tenerus esse se libam similaginis solū eodē indito permiscetoqz cū caseo bene ouum vnum addito ꝛ permiscето vna bene. Inde panem facito folia subdito in foco calido sub testa ea coquito leniter. Liba e. insula in mari indico.
Libo as. leuiter degusto ꝛ quasi primis labzis attingo. Dictum libare q̄si labiare. Uir. Purpureoscz metūt flozes ꝛ flumina libāt. Sz latini mirabilia dicūt ē enī greco λει βω λει ψω Dier. de Paulo. Denicz paululū aquę ꝓno in frōte oze libarūt. Per trāslationē quādoqz libare ponitur ꝓ leuiter tāgere. Uir. Obscura libauit natę. Quādoqz ꝓ sacrificare. Lactā li. v. Nihil enī sancta ꝛ singularis illa maiestas aliud ab homine desiderat q̄z solaz innocentiā quā si quis obtulerit deo: satis pie: satis religiose libabit. Tibul. Et quodcūqz mihi pomum nouus educat annus Libatum agricole ponit ante deum. Quādoqz ꝓo recipere sumere haurire. Li. li. iiij. ad Veren. Uide ne facias impudenter qui tuo noīe velis ex aliozū laboribus libare laudem. Huius verbi composita sunt. Delibo. Prelibo: prolibo. Ply. li. xxxv. In sacris quidem ēt iterbas opes non myrrhinis crystalinisue sed fictilibus ꝓliba tur simpulis innocentius. Et habent pe. co. Illibatus etiam dicitur ꝓ non libatus non tactus.
Libamen libamentum ꝛ libatio: ꝓo eodem sumuntur: significantqz quicquid in sacris libatur: a libero patre qui primus Jou libauit. Ouid. li. iij. fas. Nomine ab auctoris ducunt liba mina nomen. Liber enī qui bacchus dictus est cum victoz de scythis extitisset aliisqz nationib⁹. rerū primitias magno ioui obtulit. Die. in Leui. Qui offert victimam pacificozum domino offerat simul ꝛ sacrificium. i. libamenta eius.
Libanus pe. coz. mons inter arabes ꝛ phenices excelsas arbores habens. ꝛ interpretat' Candidatio. Ex eo Ozōtes fluui⁹ oritur. Libanus etiam arboz est quę thus ꝓducit tam masculū q̄ femi. gñis. Hiero. in ecclę. Et quasi libanus nō incisus vaporauit habitationem meaz. vnde ꝛ pro thure accipit' quod ꝛ libanum dicitur. Libanicus thureus.
Libanotis pe. ꝓo. latine thurea dici potest. Est enim libera odorem thuris hās ꝛ ros marinus appellatur. Ply. Libanotis radicem habet olisatri nihil a thure differentem.
Liber liberi Dionysius siue Bacchus vini repertoꝛ. Multos aūt fuisse liberos siue bacchos dionysio siue oñdit Diodorus. Celebratioꝛ vō q̄ ex Semele ꝛ Joue genitus ferē quē tertū fuisse autumāt: ꝛ thebis boętijs natū q̄ liber pater apellatus ē a liberādo. nā libertatis deus ē siue q̄ Boęotię vbes liberas fecerit. ipse enī vt inquit Plau. ꝓ. Boęotię libertate pugnauit. vt q̄z vinū curas soluat ꝛ mentē ab illis liberet. Seu q̄ vino vsi libere oīa loq̄nt' Fiūt āt plęriqz ebrietate petulātiozes. Sene. li. de trāquillitate vitę. liberū dicit nō ob licentiā linguę: sed q̄z liberat seruitio curaz aiuz ꝛ tristitię medet Uar. a labēdo deducit q̄ lubrica mēs quo lubet ꝓlabitur. Aug. docet liberū vocari q̄ mares ī cueūdo ꝓ eius beneficiū emissis seminib⁹ liberē't. interdū liber ponit' ꝓ ipso vino sicut ceres ꝓ frumēto. Ter. Sine cerere ꝛ baccho friget ven⁹. Et liber ꝺz sol q̄z libere paerez vaget. Uir. vos o clarissima mundi lumina labētē cęlo q̄ ducitis annū liber ꝛ alma ceres
Liber adiectiuū ꝺz q̄ nullius bito respecto qō sentit dicit ꝛ facit Et liber vocat' q̄ nulli subiectus ē: cui⁹ relatiuū ē seruus itē q̄ curis ac negocijs oībus solutus ē. Mar. vno dictō duo eius ꝓprehēdit figata. Liber hō es nimiū dicis mihi cheryle Hoc ē nimiū libere loq̄ris. In te q̄ dicit cheryle liber hō est. Hoc ē vacuus negocijs ꝛ q̄d agat nō habēs. Liber ēt ponit' ꝓ eminēti: ꝛ extāti. Uar. in Lume. iter tragici ꝓdeāt cuz ea capite libero cū antiq̄ frōte. itē ꝓ magno seu valido. Ouid. p fruoꝛ infelix liberioze malo. vñ cāpus liberioꝛ ꝺz maioꝛ ad dicendū ratione Et in his significationibus ꝓma producitur
Liber bri substantiuū. ꝓprie pars corticis interioꝛ. q̄ ligno adheret. vñ ꝛ deliberare qō ē corticē detrahere: habetqz ꝓmaz coꝛ. Uir. Hęc situ mozēs alta liber arcet ī vlmo. vñ ꝛ liber dictus ē ī quo scribim⁹. q̄z añ vsuz carthę delibris. i. corticibus arboꝛū volumina ꝓagiabāt'. vñ ꝛ codex ab arboꝛe trūco appellat⁹ ē. ponit' qñqz liber ꝓ ipso opere integro q̄z libet fit magnus ēt si cōtineat eneida bucolica ꝛ geoꝛgica. Qñqz ꝓ certa parte operis. vt virgilij eneis in xij. libꝛos distincta est.
Libellus dimi. paru⁹ liber. Aliqñ ēt ponit' ꝓ epistola siue tabella. libelliones dicti sūt. libelli ēt oñr quos vulgus sub plicationes appellat quos Mar. supplices libellos nominauit illo hēdeca syllabo. idē supplicib⁹ vacat libellis tales enī ꝓncipibus dari solēt ad negocia explicāda a subditis in q̄bus petitiones ꝺtinent'. Sue. ī Iesa. tñ libellos dixit. Libellūqz in dicē ifidiaz ab obtio quodā poꝛrectū libellis ceteris quos sinistra tenebat q̄z moꝛ lecturus ꝺmiscuit. Apō leguleios libellus diuersis modis ꝺz. Nā ē libellus accusationis: quētionis: repudij: ꝛ hmōi libellū vō gñe neutro dimi. ē a libū vt. L de epist. audiē. l. iudices. incarceratis debet victualis substantia ministrari vel tradi libellis duobus aut tribus diurnis.
Libellul⁹ diminutiuū a libellus. Dier. ī ꝑsenti libellulo edoceat
Libelliones a veteribus tabelliones dicebantur. Uar. Tum ad me fuerunt q̄ libellionem esse scribant.
Librarius rij. q̄ libꝛos transcribit. Hiero. ad Niciam. Nā ꝛ rudes illi italię boies quos Lascos Ennius appellat q̄ sibi ritu ferino victū req̄rebant ante chartę ꝛ mębzanarū vsum aut ī dedolatis e ligno codicillis: aut ī corticibus arboꝛuz mutuo epistolaz alloq̄a militabant. vnde ꝛ poꝛtiozes eaz tabellarios ꝛ scriptoꝛes a libꝛis arboꝛū librarios vocauere. Bibliopola vō q̄ libꝛos vēdit. Libraꝛi⁹ ēt dici potest q̄ libꝛos ocinat: aut venales in taberna tenet. Item librarius a libra fit ꝛ is est qui partiendis pensis ꝓficitur.
Libꝛarius a.um. qō ad libꝛos ptinet. Ply. li. xxxv. Oē aūt atramentū sole ꝓficit: libꝛarium ꝛ tectoꝛium glutino admixto. i. quo libꝛi escribuntur ꝛ materia aliqua tegit. Et libꝛarius a um. a libra fit Col. li. vltimo. Laro ī libꝛaria frustra cōcidit'.
Libꝛaria ę. vbi reponuntur libꝛi. grece biblioteca. Hel. In libraria ego ꝛ. L. Paulus consederamus.
Libꝛi oñr filij q̄z vt ait Do. liberalitate a parētib⁹ regēdi sūt. Et liberoꝛ appellatione ēt vnus filius ꝛ vna filia itelligit'. Ter. cui tu liberos cōmittas tuos. Itē liberoꝛū appellatione cōtinent' nepotes ꝛ ꝓnepotes ceteriqz ex his descendentes.
Liberalia oꝛū liberi festa que apud grecos oñr Dionysia. Neuius. Libera lingua loquuntur ludis liberalibus.
Liberalis: benignus munificus. Uñ liberalitas: munificentia: liberaliter large munifice. Cuius cōtrarium est illiberaliter. quod veteres de eo dicebant qui omne maleficij gñs excessisset. Ter. in Adel. Factū a nobis ouriter īmisericoꝛditer at q̄z si equū est dicere magis aperte illiberaliter. Do. Illiberaliter iniuste inclementer non bñ q̄a liberalis bonus dicitur. Differt tñ liberalis a munifico q̄z liberalis ꝺz q̄ rogat⁹: mu-

nificus q̃ spōte beneficiū ꝺtulit. Li. li. de ora. Quid tā prro regium tam liberale tā munificū q̃z opem ferre supplicibus. Sunt ēt qui sic distinguant vt liberalis sit q̃ paruis ꝛ priuatis hoibus bñficia præstat munificus q̃ magnis ꝛ in magnis rebus vt q̃ magna ꝓ dignitate muneret sit munificus vl' magnidecens: q̃ vō ī paruis munerib⁹ liberalē sese præstat is liberalis. Sic liberalitas naturę benignitas q̃ maxie ī pstāda opa amicis pspicit: ꝛ versat inter priuatos ꝛ paruos homines. Munificētia iter magnos Cō nomē a libero patre vt Vale. maxi. docet deductū ē: hētq; liberalitas duo extrema. Nā si deficias: nec tñ q̃tū oportet tribuas: auaritia ꝺcit: si aūt excedas in dando: desq; plus q̃z oportet: ꝛ cui nō oportet ꝛ qñ ꝛ q̃ cā nō oportet ī vitiū laberis q̃ ꝑdigalitas appellat. Accipit qñ liberali pro pulchro ꝛ ingenuę formę homine.

Liberales artes ꝺcīr q̃ ingenio colunt: ꝛ ꝓpterea digne sunt liberis hominibus. Illiberales vō mechanicę quę in manuū opera consistunt. Habent enim seruile ministerium.

Libertas a libe fit quę seruituti opposita ē. Itē libertas ꝺr deo q̃ libere ꝛ sine respectu loquit facitq; q̃libz. Capiturq; in bonū cū sit potētia ingenua q̃ fica iurisc̄sultis diffinit q̃z sit naturalis facultas ei⁹ qō cuiq; facere libet nisi qō vi aut iure ꝓ hibetur. Licētia āt in malū cū q̃s libertate abutit. vsq; ad temeritatē ꝛ ꝓcipitatē Est enī licētia impunita q̃daꝫ facultas agendi: q̃cq̃d velis. Quintil. Quę ī alijs libertas ē. in alijs licētia vocat. Ter. Deteriores oēs sumus licētia. Pomp. tñ q̃ñq; licētia pro libertate vt apud Sal. Romā legatos ire iubet agendarū rerū ac quocūq; mō ꝺponēdi belli licētiā ipsis p̄mittit. Libertas etiā libertatis dea dicebat cuius templum in Auentino constitutum fuisse narrant histor.

Libertas a libertate ꝺcitur. ꝛ is est qui cum esset seruus factus est liber. Vlp. eum esse libertum diffinit quem quis seruitute ad ciuitatem romam perduxit.

Libertinus. relatū est ingenui: sicut libertus patroni l; vnū idē q; fit libertinus ꝛ libertus. ꝓ libertinū significam⁹ ꝺditionez hoīs sicut ingenuum per libertum priuatum quēdam respectum sicut ꝓ patronū. Sunt aūt libertini q̃ iurta seruitutē manumissi sūt quēadmodū e Trio ingenui sūt q̃ libera mre nati nec postea serui facti sūt aliq̃ etiā libertini vt Sue. in Clau. scribit oīr q̃ ex libertis creati sunt Ait enī Ignarus tēporibus Apij ꝛ Deinceps aliquādiu libertinos ꝺctos nō ipsos qui manu mitterentur sed ingenuos ex his procreatos.

Libero as mō particulare est ꝛ significat manu mitto ideſt libertatē ꝺo. Modo velle ꝛ significat absoluo Li. Nihil anti quis fuit q̃z vt te a sceleratoū hominū calumnijs liberarem Ter. in an. Obsecro te q̃z primū hoc me miserum libera metu. hinc liberatio quę ꝺr cū patefacta securitas est. huius verbi cōposita sunt Delibero. Sublibero quod est quasi de sub leuo. Col. li. iiij. Cū sola ea res oēm impensam terreni precio subisset si modo non prouincialis sed italicus ager est.

Libra est quę ꝛ As. ꝛ mina seu Mna ꝛ pondo ꝺr. xii. cōstat vncijs. Libra tñ vncior varietatē accepit: pondo sp idem fuit. Prorie āt libra instrumētū ē quo res pōderant. cū lācib⁹ alio noīe bilācē vocāt. Li. Critola⁹ libra ostituebat ī cui⁹ alterā lancē aī bona ponebat ī alterā corporis ꝛ externa: tantūq; pēdere illā aī bonor lancē putabat vt terrā ꝛ maria de primeret. Ambro. li. j. off. Sermones pferat libra examinatos: vt sit grauitas ī sensu: ī sermōe pōdus atq; ī verbis modus. Statera vō instrumētū quo res siue lancib⁹ pōderant. Est ꝛ libra cęleste signum qō octauo kalendas octobris seu vt q̃dā existimāt. xiij. sol p illud transiens equinoctiū facit.

Libella ꝺminutiuum a libra que erat de argento parua et eris libra valebat. hoc est asse.

Librari⁹. a. um. qō ē libre. Cato. Caro in libraria frustra ocidit Librarius ꝛ libraria q̃ ꝛ q̃ pficit ptendis pēsis. Vlp. si librariū rus mittat ꝛ q̃lū ꝛ calcē portare cogat: vel bistrionem baleatorē faciat: vel ō symphoniaco attriēsem vel de palestra stercorādis latinis ꝓponat: abuti videbit ꝓpetatis. Librarius ēt a libris excribendis vel cōcinandis ꝺr de quo supra.

Libralis ꝛ hoc librale quod est vnius libre.

Librile pe. pro. scapus libre. Librilla diuersum ē. vt paulo ītra.

Libripens dis. a pendendo secūdū. Pris. q̃ libram eneam tenet Boe. itop. Mācipi res veteres appellabant q̃ta ab aliena bank: vt ea ab alienatio ꝓ quādam nexus fieret solēnitatem Nexus vō est iuris solēnitas q̃ fiebat eo mō quo institutionibus Laius exponit ad hītis nō minus quinq; testibus romanis ciuibus puberib⁹. Et preterea alio eiusdem ꝺditionis qui libram eneā teneat q̃ appellet libripēs is. qui mācipium accipit es tenens ita ꝺcit. hunc ego hoīez q̃ mihi emptus est hoc ere eneaq; libra ex iure q̃ritū meum esse aio. Deinde ere percutit libraꝫ. idq; es ꝺat ei a quo mancipium accipit ōfi loco pretij potest ēt ꝺci libripēs stipis ponderandę pensator.

Libro. as pōdero. trutino ęstimo examino Apul. oia pziusq; ali quid statuas librāda sunt. Am. sup luc. Vide q̃z figurantur scriptura simbulor⁹ librent momenta verbor. Aliq̃n librare ē graue facere Ply. Apes si oriat ꝓcella appbensis pedusculo lapillis se librāt. i. grauiores faciūt. Aliq̃n suspendere ꝛ leuiter sua vi sustinere. Ouid. Et iā finitima corpus librabat in herba. Aliq̃n Aeq̃re. Col. li. iiij. Sic pmensum ꝛ libratū op⁹ in similitudinē veruacti sp ꝓcedit. Inde Libramentuꝫ ꝛ q̃ libriū Huius vbi cōposita sunt Delibro q̃ō est optie pōdero Hel. Quid reliquitur nisi deliberari sibi cęnas iubāt ne edēdo defatigentur. Per libro valde libro Col. lib. iiij. Pariter ime fosse solum metitur atq; ver librat. Et bñt pe. pro.

Libramentū ęq̃mētū. Col. li. j. Nam eius mōi positio medium libramentū tpamētūq; verboū hyemaliū ꝛ estiuoū tenet.

Librilla alias libella instrumenta bellica saxa. s. ad brachij grossitudinē in modum flagelloruꝫ lorīs deuincta. q̃ librari manu ideſt ponderari videantur.

Libethrus apud lycophronē poetā videt q̃ ē mōs macedonię hīs ad radices pimpleā fontem. vñ muse oīr libethrides. Strabo scribit libethrū eē locū thracię ex quo cū nōnulli in boeotię partem migrassent vbi parnassius eodem nomine libethrum ꝺcarunt.

Libet placet a labendo vt Varro inquit. q̃ quę placent ī mentem pro labantur. Hinc fit. Collubet pe. coz. Sal. Matres familiarum pati que victoribus collibuissent.

Libens volens. facilis a quo libētia voluptas gratia. Macro. Cui libentię gratieq; omnes conuiuoꝝ incognite. Libenter aduerbium quod est grato animo.

Libido. pe. p. si Nonio Credimus ꝛ turpidū ꝛ honestarū rerū esse ꝺr vt oē qō libuerit libido ꝺci possit Sed Aug. li. cōtra pelagiānos de malis tñ ꝺci oñdit. cū ait. Sine dubio a libendo: hoc est a libitu ꝓ deriuationē libido est nūcupata. Sz nō oē q̃d libet libido ē. In bono enī libitū: libido ꝺci nō pōt; volūtas de rōne. s. mētis nālis exoriens. In malo vō libitus nō volūtas sz voluptas quā fecit trāsgrediēs ꝓplasti volūtas. Et. li. xiiij. ci. dei scri. libidinē eē gñale vocabulū oīs cupiditatis. cū ipaz trā nihil eē q̃z vlciscēdi libidinē veteres diffinierūt Et Auaritia ē libidi hīdi pecuniā. pertinacia ē libido quomodocūq; vincendi iactātia libido gloriandi nuncupat Et cū multaꝝ rerū libidines sint: tñ cū libido ꝺcitur neq; cuius rei libido sit additur: non fore solet animo occurrere nisi illa qua obscene partes corporis excitantur.

Libidinosus qui in libidinē ꝓpensus est. Li. in cato. Libidinosa enī ꝛ intemperans adolescentia effetū corpus tradit senectuti. Sal. pronumis appetenter posuit. Post vbi paulatuꝫ lītia creuit iurta bonos ꝛ malos libidinose interficere.

Libentina dea venus seu proserpina Augu. lib. iiij. ci. dei. neq; enī audent alique partes sub nomine deoū vel dearum dęcloacine tribuere aut voluptę quę a voluptate appellata est aut libentine cui nomen est a libidine.

Libitina. pe. p. dea quā alij ꝓserpinā: alij venerē ꝺcūt in cuius templo vēdebant ꝛ locabant ea q̃ ad sepulturā ptinēt sicut docet Plau. in ꝑble. a libendo libitina ꝺcā: vt inquit Var. Vñ q̃libz ponit ꝓ ipa exequaꝝ exp̄sa. Sue. ī Nero. Qua. xxx. funerū milia ī rōnē libitię venerūt. Lun. li. xl. In vrbe tāta fuit pestilētia: vt vix tūc libitina sufficeret ad suppeditāda. s. funeribus necessaria. Aliq̃n pro ipsa sepeliendi arte seu vēdi ea q̃

di ea q̃ ad sepulturã ptinent. Ual. max. Qui tunc libitinã exercebãt: tũ rex suax vsum: tũ ministeriũ suũ gratuitũ polliciti sunt. Sz qñ in ẽde libitinę pararent necessaria ad funebrẽ apparatũ. hĩc factũ ẽ vt libidĩa aliqñ p mortẽ seu p lecto quo mortui ferebãt. Vo. li. ca. mlraq; ps mei vitabit libitinã

Libitinarius qui libitine pest: z actiõez libitinariã exercet q̃stui inseruiẽs: z q̃ necessaria funerib⁹ vẽditat: seu q̃ cõducit funera aut q̃ curã sepeliẽdox cadauex habeẽ. Ulp. de instito. acti. si libitinari⁹ seruũ polinctorẽ habuerit: isq; mortuũ spoliauerit vandã in eũ q̃si ĩstitoriã actionẽ. Ex q̃bus vbis patet libitinariũ eẽ curatorẽ funeris: polinctorẽ q̃ cadauera tractat ac sepelit. Hic z designator ỏ. Sene. de benefi. An tu aruntiũ z Ateiũ z cęteros q̃ captandox testamentox artem pfessi sunt nõ putas eadẽ habeẽ que designatores z libitinarios vota?

Libs ventus aphricus qui flat aduersus vulturnum.

Libya. ę. z Libye. es. aphrica: q̃ inde libs vẽtus flare soleat: seu q̃ pluuia indigeat pp nimiã siccitatem ατοτου λειτειμ ηλιβυκς ἐπαφου. Sal. Cęlo terraq; penuria aquarũ vel ẽt a libya filia epaphi Jouis filij. Aug. lib. de pastoribꝰ docet libyã duob⁹ modis dici: vl istã q̃ ppzie aphzica ẽ vel illã oziẽ talẽ partẽ q̃ otigua ẽ aphzicę z oĩno collimitanea. Est ẽt hoc nõe fluuius in mauritania. Libys hõ z libyssa mulier: ex libya ozti. Uñ libyssinus. z libyssis. idis. Uirg. Et pelle libyssidis vsę. Martian⁹. Hzaui ac libyssino caloze exutus. Libyx aũt Libycis facit a quo genitiuo fit libycus. a. um. Uñ libycum mare. Libycus campus: dictus magistro. Argo q̃ in eo pzimum fruges ex libya allatę sunt: vnde et Ceres abargis libyssa vocata est vt inquit Festus.

Libycis. adis. vbs iudeę ab ozientali parte Jordanis quam Herodes extruxit.

Liburnia regio inter illyriam z dalmatiam: seu vt quidã aiunt pars dalmatię: in qua sunt Salome vbs visionis: cuius populi liburni vocitati sunt: de quibus Luc. Pugnaceq; mari graiarum classe liburnos.

Liburni ppli ex liburnia regione: z Liburni viatores dicti sũt q̃ ex agris iussu magistratuũ sępe vocarenẽ ciues freduẽsq; eox via esset abagris ad vrbem. Iuue. Primus elamante liburno currite iam sedit rapta pzoparabit abolla.

Liburnũ. z liburna. ę. z liburnica. ę. gñs nauis bellicę velocissimę a liburnis ppl⁹ is in illirico q̃ oli nauib⁹ velocib⁹ vsi ionũ mare ĩsulasq; pdabant. Qua ex cã romani naues leuitate celeritateq; pstates appellauere liburnicas sicut refert Appianus. Ad cui⁹ filitudinẽ vehiculũ quoq; ostructũ fuit quo romani principes vebi solebãt. Iuue. Diues z ingẽti curret sup ora liburno: p naui Voz. in cpo. ibis liburnis sup alta nauiũ amicę ppugnacula. Sue. i Aug. Utrobiq; pte liburnicax demersa fsq; eius qua vehebat fusis armamentis z gubernaculo difracto. Luc. ozdine contentę gemino ceruisse liburno. Firmicus liburni cum imperium vsurpat pzo nauali.

Liceo. es. cui. licitũ. fcõz analogiã facere debeat sz nusq; legi: vt ei⁹ cõpositũ pollicitus. Deponens transitiuũ est q̃ vltra actiuũ si pretiũ expaimaẽ illud i genitiuo vel ablto ponik: fiẽtq; pretium defero. Q̃ fit eũ vestis vel domus z hmõi venditur plus pollicenti. Persius. Et centũ grecos vno centusse licebit. Spq; huic vbo pretiũ subintelligit si non apponik. Plau. in Sti. Locos ridiculos vẽdo agelicenũ. Li. li. iij. offi. Tollẽdũ igit ex rebus ẽndis oẽ mendaciũ non licitatorẽ venditor nec otra se qui liceatur emptor apponet vterq; si ad loquendum venerit non plusq; semel eloquatur.

Licitor q̃si frequẽtatum est. nã fiẽt sepe appzetio: siue sępe emẽdone p auctõez sicut dictũ ẽ in liceo: tãetsi secreto id fieri posit vt apud Curtiũ. Cũ bẽatis arma licitamini bostiũ capita. Ply. lib. vij. Aristidis thebani pectoris vnã tabulã centũ talẽtis rex atalus licitatus ẽ. Et licitari ogredi z pugnare fiẽt. Cęcil. in hymnide. Quin machęra licitari aduersum eũ cępisti sciẽs. Enni⁹. pars ludicre saxa iactãt z iter se licitant. Festus docet eũ licitari qui decipiendo inducit.

Licitator: q̃ crebzo licek: q̃ pzo re emenda oducendaue ptiũ alio maius pollicek: vl q̃ pugnãdo sepe otẽdit. Qui ẽt p proneta ponik a Licerone cũ inq̃t tollẽdũ zẽ. Uide in dictione liceor. Quid enĩ ẽ aliud, pronetax hoc est licitatox officiũ quantuz emptorẽ tũ vẽditorẽ z otendẽdo z decipiẽdo inducere vt et vendat ille z hic emat idq; nõ minus minuẽdi q̃ augendi ptij rõne. Siue igik in rebus priuatis: siue in publicis vendendo emendo locãdo oducẽdo ỗbendoq; licitator interfit aut suo dolose: aut alterius nose hũc esse eundẽ q̃, proneta a grẽcis ỏz manifestũ est. Recte ergo pcepit Licerone a vẽditorẽ licitatorẽ: nec itẽ ab emptore apponi debere sz ipsos potius si ad loquẽdũ venerint nõ plusq̃: semel loq̃ oportere vt nulli licitatoris mẽdacio: nulli dolo relinquatur locus.

Licet ipersonale. mõ fiẽt fas ẽ. Li. Neq; eniz licebat locũ numi osecratũ turpi flagitio otaminare. Uirg. Q̃ q̃dez ausonius oiungi federa teucris haud licitũ: nec vra capit discordia finẽ. Dicim⁹ ãt. Mihi lz eẽ bonũ virũ z bono viro. Cęsar. Tenuẽ sectanũ pdã q̃bus eã lz eẽ fortunatissimos. Li. lib. j. tus. licuit enĩ esse ocioso themistocli: licuit epaminundę. Mõ fiẽt pole ẽ fiue ocedik: aut ptãs dak. Mar. piscinã peto nõ lz natare. Li. li. j. tus. Idq; cũ multis alijs rebus: tũ e pontificio in re z cerimonijs sepulchrox itelligi lz. Et est ornatus dicendi modus: hõ lz mihi p te hĩc abire. i. tu nõ vis seu pateris me hinc abire. Luc. vo li. vij. Qĩa maiox vertamus busta licebit p eo q̃ ẽ: si licẽtia erit. Mõ fiẽt facile est. Lac. lib. iij. Ipe ille romanę lingue sũmus auctore q̃tũ fallak: lz ex illa sñia puidere. Li. li. j. offi. lz enĩ ora ipsa cernere iratox aut eox q̃ aut libidine aut metu cõmoti sũt: aut voluptate: nimia gestiunt. i. facile est. Mõ aduerbiũ ocedentis est: sicut Esto. Uirg. lz ingens ianitor antro ęternũ latrans exangues terreat vmbras Modo est oiunctio aduersatiua: pzo quãuis.

Licentia. a licet deducik: q̃tuis in malã partẽ plerũq; capiak cũ s. id nobis arrogamus qõ nõ lz. Libertas vo cũ non deterremur q̃n ea q̃ honesta apte agam⁹. Uide in dictione libertas. Licentioz epla in qua nimis libere scribimus. Ply. Licẽtiore epistola narrare constitui. Licentioza mancipia dicuntur nequioza quasi multa per licentiam facientia.

Licenter aduerbiũ fiẽt per licentiã: a quo. Hel. formauit cõposi tũ. Pzelicenter qõ est quasi nimis licentioz. Quam verba in quit finxit pzelicenter. Et est licenter a licens participio.

Licite. aduerbium a licitus formatum significat iuste.

Licentiosus qui nimia vtitur licentia.

Lictus. tus. Uide in dictione lingo.

Licia. sunt fila q̃bus in telis textrices ĩplicant stamina. Uñ Trilicẽ dicimus vestẽ q̃ ex tribus licijs ostat. Et testiuliciũ fila de tela decidẽtia. Plau. in Las. Non ego hoc verbũ expzessi testiuilicio. i. re admodũ vilissima lycia. ę. cũ. y. regio est.

Liciatoriũ lignũ circa qõ licia involuunt. Piero. lib. x. hastile hastę eius erat quasi liciatorium terentium.

Lichẽ. is. gñis mas. morbi gñs quẽ latini Mentagrã appellant qñ a mento incipit. Mar. Non vlcus a crepustulę ve lucẽtes nec triste mentum sordidiue lichenes.

Lictor q̃ carnificis offõ fungebak: minister osulis p osulis z similiũ. Sz duodẽ lictores osulis erãt alioz seni tũ portantes virgarũ fasciculos cũ securib⁹ ligatos: magistratusq; pibãt: ac q̃tiẽs vissi erãt fasciclos soluẽtes pmo vgis cędebant reũ: mox securi feribãt. Liui. Missiq; lictores ad sumẽdũ supplicium nudatos vgis cędũt securiq; feriũt. Vos pzim⁹ ĩstituit romulus Dicti a ligãdo lictores: q̃ virgax fasces ligatos gerebant. Hel. Lictor nomen verbale q̃si ligatora a ligando. Tiro Ciceronis libertus a licio quo cincti erant dictos existimat. Licio enĩ transuerso qui magistratibus pręministrabãt cincti erãt. At Plutar. quasi λειτὸς litos. i. publicus quasi publicus minister. Et ficabsq;. c. scribendum est.

Lictorius.a.um.qđ ad lictorem pertinet. Ply. Fasces lictorios ianuę sūmi fit cui se oriens occidensq; sūmiserat.
Lido.is.verbum antiquum significat confringo deleo. Cuius composita sunt Collido. Illido.
Liens gñis mas. grece splen. Dr t Lienis in ntō. Col. lib. iij. Si iecur aut lienis est effectus. Huius magnitudine intēperantiam risus fieri affirmāt phisici. Persius. Sz sunt petulanti splene cachinno. Intumescit qñq; lien vt cingere hominez videat. Plau. in cur. Nā qñ zona lięne cinctus ambulo: geminos in ventre bēre video2 filios nihil metuo nisi medius disrumpar miser: hic lienosi: q̄ liene laborāt. Qui fiūt vt inq̄t Ar. lib. iij. de partib9 aīaliū quotiēs ex cremēti plus in lienez diuertit q̄z calor eius viscera possit cōficere. Ply. lib. vij. De pyrrho cuius pedis pollex lienosis medebatur.
Liger. eri. nomē viri. ppriū de quo. Virg. lib. x. Dicta vocāt ligeri necnō t troius heros. Liger. eris. Hallię fluuius q̄ t ligeris i ntō 02. Uñ t ligeri i actō. lectū ē. hic delat9 in oceanū influit maximi cursus t pari cū Parūna interuallo a pyrene distat t duob9 stadioz milibus vtriusq; nauigatio est.
Ligyes populi asiatici qui cū xerxe cōtra greços militarunt.
Ligo.as.qđā a Lino deducūt q̄si lino ago q lino oia ligēter. pp qđ greci λινον vocatū putāt απο του λινεω antiquo vbo qđ est teneo qz lino oia tenent: huius cōposita sūt alligo qđ ad aliq̄d vl iuxta ligo. Colligo. Circūligo. Ply. id ficut in pilo quadratū stupa circūligabant. Deligo valde vel perfecte ligo. Col. lib. vj. Melius binus q̄z anniculus castratur. id facere vel autūno lima decrescēte pcipit: vitulūq; ad machinā deligare. Illigo itus ligo. Obligo circūligo. pligo añ ligo. Liu. Fascesq; virgaz atq; arida sarmēta pligāt cozib9 boū. Religo qđ aliq̄n ē soluo qđ ē ligatū sicut Resero. Aliq̄n bz significationē simplicis. Ouid. Nox erat t q̄ tuo religant i stipite funē. Col. li. iij. Diutiusq; perēnat q̄ firmis truncozū t idoneis locis religata ē. Aliq̄n retro ligo. Li. lib. j. tus. Trahit hectorē ad currū religatū achilles. Aliq̄n itez ligo. Lact. lib. iiij. hoc vinculo petatis obstricti deo ac religati sumus. Subligo a quo Subligaculum: t habent pe. coz.
Ligamē. ligaculū ligamētū. Ligatura fit id quo aliq̄d ligatur.
Ligones. rustica istra sic dicta q̄ a radicib9 q̄ sub terra sūt ligēt vel dicti sūt q̄n Legiones qz per latitudinē sub terra faciuus legunt: Luc. Uomere q̄ antiquos curionū passa ligones.
Ligellum breue domicilium t tuguriolum. Plau. Tu a ligello fuisti qua exis foras.
Lignum a legendo īquit. Var. q̄ ligna caduca in agris legebā tur quibus ad focum vterentur: hinc ligneus. a. um. quod ex ligno est vt ligneum simulachrum.
Ligneolus. a. um. diminutiū a ligneo. Aug. lib. xj. con. Sed nec ego dixerim circuitum illius ligneolę rotę diem: esse nec tamen ideo tempus non esse ille dixerit.
Lignarius. a. um. quod ad lignum pertinet vt faber lignarius qui ligna dolat.
Lignosus. a. um. quod instar lignum durum est.
Lignile pe. pro. dictum est vbi ligna in domo ad comburenduz parata sunt: sicut fenile vbi est vl esse solet fenum. Sic bouile. Equile. Lapzile t huiusmodi.
Lignari est ad capienda ligna ire. Liui. lib. x. Redeuntibusq; lignatum se ire hinc.
Lignatores dicti sunt milites. q̄ lignatū vadūt. Idē in eodē paucis citra milibus lignatores ei cum pręsidio occurrunt.
Ligustrum similiter a lego q̄si legustrum arbor ex cuius ligno tesserę fiunt aptissimę.
Liguria italię regio pro maiore parte montuosa inter amnes. Varrum t Macram ab altero latere habens apenninuz ab altero padum tbusciam attingens cuius caput est genua: aq̄ ligustica ora: t mare ligusticum. Dicta liguria a legysto phętontis filio conuersione. y. in. u.
Ligusticum mare vt refert Solinus coralium procreat quod fulminibus resistit.
Ligus liguris fm Prisc. pōt esse. ppriū nomē t tūc est gñis mas. Et nomē gētile. Et fic ē cōis: ꝑbus. declinat hic t hęc ligur t hic t hęc t hoc ligus. p incola ligurię. Luc. lib. j. Et nūc tonse liger quondā p colla decora. Virg. lib. xj. Uane ligus frustraq; ais elate supbis: idem Assuetūq; malis ligurem.
Ligusticus. a. um. pe. coz. nomen possessiuum. Iuue. Nam si p cubuit qui sara ligustica portat.
Ligurio. is. pe. coz. iui. vl ligurij itū figt multa auide consumo t suauiora edulia carpo t p beluationē pr̄imoniū vozo lz; pcu. boz. Tractauit calicē manibus oū furta ligurit. Uñ ligurito res oñr gulosi t vozatores edulioz dulcioz q̄ osumptis dapi bus catillos ēt lingūt t q̄ bona deuozat. Est ēt ligurire paulatim t cū q̄dā moza atq; elegātia comedere q̄si finēdo vt pscib9 i stomachū liq̄fiat. Ter. i eu. Quę cū amatore suo coenāt liguriūt. Dictū ligurire. απο του λυγιρου qđ greci sue dicūt vt inq̄t Do. p trāslatōez. Li. D. Bruto scribēs ad sup pilationē rez vsus est. Cā quidā inq̄t de collegis nr̄is agrariam liguriret curationē: disturbaui rem: totāq; nobis integrā reseruari. Et ab Ausonio dictū est Inguinū liguritor
Ligula pe. coz. diminutiuū a lingua. vide in dictione lingua.
Lilium: genus hęrbe: de qua apud rei rusticę scriptores fit mētio quomodo seratur.
Lilietum: locus in quo liliozum copia est. Palladius lilieta canneta ponenda sunt.
Lilybeum promontorium sicilię: t vrbs eiusdez nominis. Syl. lib. xiiij. Cernit deueras lilybeum nomine chelas. Scribitur cum diph. Nam greçe λιλυβαιον dicunt.
Lima instrm fabrile quę ferrū aut aliquid aliud teritur.
Limo.as.polio t superflua detrabo. Vier. ad Dama. Sepecatus sum excoli nō posse sermonē nisi quez propria manus limauerit. Aliquando limare est coniungere. Plau. Nō pater tuus nunq̄z cum illa limabit caput. huius composita sunt Delimo t Elimo quę habent pe. pro.
Limatulus. diminutiuū a limatus. Cic. Volūnio. Opus est hoc declimatulo t polito tuo iudicio.
Limatura. scobs. hoc est puluisculus limando detractus.
Limax ōz qui ex q̄rit vt aliq̄d auferat. Plau. in bac. limaces viri q̄ atterant t osumant. Et limax testudo cochlea terrestris q̄ t limaca a limo ōz in quo p hyemē delitescit t viuit vere p diens. Col. li. xj. iplicitus conchę limax hirsutaq; campe.
Limus. gñis vestis ab vmbilico ad pedes. Virg. lib. xij. velati limo t vbena tpa victi. Et limus lętamē est seu cenū illō mollius qđ ab aq̄s deferti solet. vñ limosus. a. um. Virg. limoso q̄ lacu p noctē obscurus i vlua delitui. Huic illimis t billime. pe., p. qđ est sine limo. defętatū syncez. Sidoni9: ad bero nū. Nusq̄z aquę ductū liquoz iteger vl cisterna defęcabilis vel fons irriguus vl puteus illi9 hic t oblimo: de quo alibi.
Limus. a. um. obliquus. i. trāsuersus obtozus qđ t limis ternę oculi. ōz. vñ qui obliquę aspicit limis oculis spectare ōz. Ter. in eu. Ego limis specto sic p flabellū clanculū. Do. pōt esse nti casus vt limis specto vel ab vltimi pluris: t deest oculis. Cū igitur dissimilant se boies videre qđ vident t nō recta facie sed transuersa intuentur: limi dicuntur aspicere.
Limen ōz qđ ex trāsuerso in ianua ē a limo obliquo q̄ ingredientibus exeuntibusq; trāsuersus fit: vt apud Do. Festūq;. Nec solū iferiorē ptē figt q̄ sub pedib9 calcari solet in egressu; ꝺ superiorē. Iuue. pēdētia liquit vela domus t adhuc viridis in limine lauros. Neuius vo limē superū t inferū dixit. Exime limen superū qđ mihi misero sępe ofregit cap. Inferum quoq; vbi ego oīs defręgi digitos: limē superū supliminare ēt vocat: a grecis hyperthyron ponit. Interdū p ingressu. Uir. limen erat cęcęq; t paruus vsus. Interdū pro interiore parte lonius. Idē penetrāt aulas t limina regū: interdū p loco standi. Idē. Corripuit spatio audito limēq; relinquunt. Interdū p principio: vt in limine vitę extinctus est. Interdū p amicitia: vt testat. Ser. enarrans illud de Turno. Se limine pelli. Iuue. limine submoueoz. i. repelloz ab amicitia. A limē fit Elimino. as. luminare post liminiū: liminaris t hoc liminare qđ ad limen pertinet: vt lapis liminaris qui est in domus ingressu. Aug. ad Piero. posuit p principio. Non hoc codex ipse vt assolet in liminari pagina pretendebat. i. in principio

seu ingressu libri: hinc superliminare.

Limes.itis.mō trāsinersaz viā figit: mō terminū. Lol.li.j. Semitas nouosq; limites in agro fieri nō patiaē. In agris limites duo maxīmi sūt. Cardo ⁊ Decumanus: limes decumanꝰ ē q̄ ab oriēte i occidētē spectat. Cardo a meridie ad septētrionē. Reliq; limites angustiores distātq; iter sese paribꝰ iter vallis

Limito.as.pe.cor. ⁊ limitor figit termino seu restringo: sicut a semitis. semito.as. ⁊ semitor. vñ limitatus ager ōr in centurias diuisus. Ply. lib. xvij. Aut si maior modus sit totidez pedum cardinē quo decumano limitari. Semp vō q̄ntanis semitaribꝰ est in q̄nto quoq; palo singule ingo paginę includūr. Li. Apio. pul. De tua plixa beneficiaq; natura limitabit aliq̄d posteriorannus pp quandā tristiciam.

Limentius putabatur deus qui leminibus pręesset.

Limbus muliebre vestimentū erat purpuram in imo consutaz habens: seu quodlibet aliud ornamentum vestiū extremitatem ambiens. Virg. Sidoniam picto chlamydem circūdata limbo. Huius diminutiuū est limbolus. a quo limbellus.

Limbozari?q̄ limbū vestē consuit. Plau. Textores limbozarij.

Linus nomen viri proprium ex mercurio: seu vt quidā putant ex Apolline ⁊ vrania geniti alter phs thebanus. Junior ē ēt linus spēs hymni: suidas āt. Λινος χαλκιδευς απολλωνος και τερψιχορης οἱδε αμφιμαρου και ουρανιας λεγεται δε πρωτος αυτος απο φοι νικης γραμματα εις ελληνας αγαγειν γενεσθαι δε και ηρακλεους διδασκαλος γραμματων και της λυρικης μουσης πρωτος γενεσθαι ηγεμων.

Linum απο του λινεο antiquo verbo q̄ō est teneo: q: lino oia tenent. hinc lineus. a. um. q̄ō ex lino est vt vestis linea.

Linari?q̄ liniarte exercet: a grēcis λινοτωλοκις: linoplocis.

Linamēnū filū q̄ō ex lino voluēdo trahit. Ply. Delphini liniamenta accēsa excitāt vulnę strangulatu oppręssas.

Linteū.pānus lineus ⁊ sudariū quo in balneis vtimur. Mar. Nō tā sępe teret lintea fullo tibi. Itē litea sūt vela q̄b?vtunt naute. Virg. Certū ē dare lintea retro. Itē litea q̄ sūt idonea ad spectātiū vmbracla. vñ legim? Cęsarē totū foꝝ līteis ad umbrasse. Itē litea linei amict?. Inde liteat?linis ēdutus. i. lineis vestibus q̄si bītu ferē fuisse Apollonius phs: qm̄ hmōi habitus videbat mūdioꝝ q̄s q̄ ab aīalibus deglubebat. Sidonius ad Leonē. Lupidū sciētię cōtemnentē pecunię. Inter epulas absthemiū inter purpuratos linteatus.

Linteolum diminutiuū. Ply. pro peti a panni linei vulneribus in linteolis imponitur scilicet amurca.

Linterarius qui lintea vendit.

Linteones qui texunt linteamina pro officiēdis vestibus. vt docet Ser. lib. vij. ene. Firmicus lib. ii. math. scribit venerez in quadrupedibus occurrentem faciet linteones. aut plumarios atq; colozum tinctores.

Linea.ę. ppie figit filū illō q̄ fabri materiarij vtūt ad signādā mā'q; ex lino fiat. Et q̄n̄ ab hac si rubrica vl' alio color ītincta fuerit figura designat lōga sine latitudie atq; altitudine: ea quoq; figura linea vocat. Itē ea q̄nō coloze sz aīo imaginant geometrę lineę vocāt. Et lineā ōr filū oē ex lino ⁊ q̄cūq; tenuis funiculus. Lol. Ligato pede lōga linea gallina custodit. Ply. Murenę denotāt hamū admouētq; dētibus lineas: atq; ita erodūt. Idē. Stēmata vō lineis discurrebāt ad imagines pictas. Et linea ōr q̄ ē in supficie. Nā supficies ex lineis ē vt punctū q̄ō ē p̄n̄ in geometria. Dicit āt punctū q̄ō dividi nō pōt. linea quę ab vno puncto ad aliud deducitur.

Linearis ⁊ hoc lineare q̄ō ad lineā pertinet: vñ linearis pictura vocata est lineis circū vmbrā hoīs deductis. Primi hāc picturā exercuerūt Ardices corinthius ⁊ Telephanes sicyonius sine vllo colorē spargentes tm̄ lineas itus vnde ⁊ latim linearem picturam graphidem appellauerunt.

Liniamentū a linea: ⁊ ipsa extremitas ⁊ q̄si linea q̄dā corporis p quā hois forma dignoscit a lineari pictura tracta in qua per solas lineas effigies hoīs cognoscebat. Justi. lib. j. Liniamentoꝝ equalitas matri ⁊ filio per filis. Ply. Nec succederet operi ad prescripta liniamenta iuuentus est.

Lino.is. ⁊ linio is. ⁊ lenio is. diuersa sūt. Nam linio ⁊ lenio ōrte ōing. sūt lino tertię. Et lino linioq; būt pe. coz. lenio p Vir. Seruata q; mella thesauris relines. Sedulius. Illiniēs hoīez veteri de semine supplet. Est āt linire crassea liquid aliquo instro supinducere. Col. lib. vij. Sz illius sanaē nozа fibula aena si locū lęsuz compungas creta q; cymomia ⁊ aceto linas. Aliq̄n ēt nō crasse sz leuiter aliq̄d īducere ⁊ q̄si lineā ducere. Vñ iter linire dicim? sup īducto atramento aut alio liquoze scripturā aliquā picturāue obstruere. Sic lr̄ę dñr inter litę: ⁊ talis īductio linira ōr. Aliq̄n obturare. Virg. li. iiij. ge. Neq; ille ne q̄q̄z ī tectis certati tenuia cęra spiramēta linunt: vt ēt a ōzia significatiōe ei? cōpositū sit. Relino īdicat vt apō eundē. Seruata q; mella thesaur] relines: hz h̄ vbū lino tria pťa lini liui ⁊ leui: de p̄mo. Quin. i declamatōe. Lęci. Et ne q̄d seculi iperio deesset mariti tui cruorē parietē linisti. De sedeo. Col. li. vlti. Multi cū semel noua dolia vl' seria crassa gūmi linerūt: vna ī perpetuū gūmitiōe eē ntēti sūt. De tertio Lato de re rus. Postea doliū calefacito min? q̄ si picare velis tepeat satis ē lignis lenib? facito calescat. Ubi tpate tepebit: cumi nū indito: postea linito. Si rectę leueris in doliū q̄nq̄genatū pedū q̄ttuoz satis erit. Supinū vnū tm̄ hz litū. Vñ lit?. a. um. p obturato maculato īsperso. Virg. lib. iiij. ge. Et lucēt alię ⁊ fulgoze coruscāt ardētes auro ⁊ parib? lita corpa guttis. i. īspersa seu distincta. Quale ē illud Hier. ad Saluinā Tu vō q̄ in tumulo mariti sepelisti oēs pariter voluptates quę litā purpurisso ⁊ ceruſa faciē sup feretrū eius lachrymis diluisti. Ei? cōpōsita sūt Adlino: ad aliq̄d lino. Ply. Sūt q̄ leporino coagulo mel addāt ⁊ h̄ sępe adlināt dētē. Palladi?. Si stercus pmogeniti vituli adlinam? ozib? vasculoꝝ: collino. Hel. Postea tabulas cęra colleuisse circūlino. Li. li. j. tus. Lōdum ęgyptij mortuos ⁊ eos seruāt domi. pse ēt cęra circūlitos cō diūt vt q̄s maxīe pmaneāt diuturna corpa. Delino Illino interlino. obluno. vide alibi. Elino exī lino fędo. Lucil. li. vj. Si h̄ vestimēta eleuit luto: plino valde lino. Col. lib. viij. Mox vlcera lauanē aceto: ⁊ tūc pice liq̄da cū adipe suilla plinunt. Reluno q̄ō obturatū erat apio. Ter. i beau. Releui oīa dolia oēs serias. Sublino mediocriē fędo illudo: ⁊ p ridiculo hēo Plau. i epi. Senex tibi os sublitū ē plane ⁊ pbe. i. verisus es. Et in cap. Quāto in pectoze hāc meā magis rē voluto tanto mihi ęgritudo: auctioꝝ est aīo ad illum modū sublitū esse os mihi idest substercoratum vel maculatum.

Limo.is.iui.itum. ppriū figit vngo vel frico aut q̄d silę q̄ō digito aut aliquo instro alicui rei supinducit fricaē vel ipsumit sz tenuiē nō crasse. Col. li. viij. Fere āt p estatē fic musćis aures canū erulceranē sępe vt totas amittāt. Q̄ō ne fiat amar] nucibus otritis liniędę sūt. Hier. in tob. Statiq; limes super oculos eius exfelle istō piscis. Fateoz tm̄ adeo iterdū h̄ duo verba lino ⁊ linio in significatiōe ppinqua eē vt vix discerni possint. A linio cōponit. Circūlunio. Lac. li. v. Circūliniatur mō poculū cęlesti melle sapientię vt possint ab imprudentibus amara remedia sine offensione potari.

Lingones sunt populi Gallię supra beluetios et sequanos in occasum vergentes.

Lintern?cāpanię fluui? baud lōge a vulturno fluuio ⁊ oppido.

Lingo.is.xi.ctū. Lingē ē aliq̄d lingua molliter tāgere. Plau. in Casi. Mel mihi videoz lingē hic linguā q̄dā deduci voluerūt. Rursus lingere dicimur dū aliq̄d ī ozе tenētes guttatim id defluere in stomachū sinimus. Quę res linctus ōr: q̄ vō in hāc vsum fiūt eclegmata grece dīr. Ply. telicos gēma est q̄ olę nucleo sil'is vī ⁊ lingentiū calculos frangit. Idem multi tussim veterē linctu salis discussere. Idē. Esemine lini fiunt. Eclegmata hinc sit cōpositus. Elingo q̄ō est exī lingo. Plau. in cur. Hic hodie apud me nunq̄z elinges salem.

Lingua a ligādo dicta est q; liget cibū. Nā cibos in sua ꝛglobat ac depmit in vētrēq; trāsmittit: seu q; ipsa dētium septis q̄si muro vallata ac ligata sit. Est ⁊ lingua minoꝝ q̄ ⁊ sublinguiū a q̄busdā ōr opaculū cartillaginosuz q̄ō phystulā spiritalē in gutture claudit cū phystula cibali cibus deferē: h̄ cū ridem? attollit q; risus oīa ꝛcutit. Quapp piculosuz est ne nos risus

inuadat cū deglutimus. Hoc enī operculū nā instituit ne qd esculēti potulēti ve ad pulmonē feratur. Qō si accideret nisi reijceret boiez strāgularet. Accipit' qnq; lin. p dr̄ia sermonū Uir dicimus linguā latinā linguā greca. Ut est apud actus aplicos. Audiuimus eos loquētes nostris linguis magnalia dei. Quinetiam in vna lingua sermonis diuersitas lingua dr̄ vt in greca lingua ē attica: dorica. Ionica ligua. Scribit strabo trecētas natiōes q̄ dissimilibus linguis vterent' descēdisse in dioscuriadem vrbem colchorum clarissimam.

Linguarū diuersitas inq̄t. Aug. lib. xix. ci. dei. boiem alienat ab boīe. Nā si duo sibimet inuicē fiant obuiā neq; pterire sz fil' esse aliq̄ necessitate cogant' quoz neuter nouit linguā alteri' facili' sibi aīalia muta ēt diuersi gñis q̄ boies sociant'. Rursus lingua appellet' gñs pmōtorij nō excellētis sz molliter in planū deuexi. Sil'r inst'm planuz et oblongū in spēm lingue factū lingua dr̄: q̄le est illud quo vtunt' Aromatarij ad e'xhēda e vasis vinguēta. Cui' dimi. fm' Prīs. est lingula eiusdē significatiōis z p ocisionē ligula festus. ligula p diminutionez dicta alias a filitudine exertę linguę vt in calceis alias īsertę i. intra dētes coercitę vt in tibijs. Pro ea q̄ calceoz ē. Mar. Nō extrema sedet linia lingula plāta. Iuue. abiecit enī z lib. coz ripuit. Et ligula dimittere solicitus ne tota saluatrix iam turba pegerit orbē. Mar. Quāuis me ligulā dicāt equites q; patres q; dicoz ab indoctis lingula grāmaticis: p ea q̄ instar lingue facta ē. Ply. Cera punica fit hoc mō. Uētilat' sub dio sępius cera fulua deīde feruet in aq̄ marina ex alto petita ad dito nitro. Inde ligulis eligūt floz ē. Col. ligulā vocat inst'm ad purgandū eua se spumā. Deinde inq̄t vbi linquatū mel in subiectū alutū defluxit: trāsfer in vasa fictilia q̄paucis aīs diebus aperta sūt dū musteus fructus efferuescat: idq; sepius ligula purgandus. Ply. Sūt qui comitialib' morbis danduz putāt luna: q̄rta septima septima linguę mensura. i. cochlearis. Ueteres etiā gladiolū ob longum in speciē linguę factum ligulam vocitauere: lingua itē vt Ply. testatur Uerba est quę circa fontes nascitur: cuius radix combusta z trita a lopecias emendat. Sil'r lingua bubula genus herbe quā greci buglosson dicunt boum linguę silis. Lingua canina alia herba quę cynoglossos vocatur a grecis. Lingua petrea genus lapilli q̄ inter gēmas cōnumerat'. A lingua fiunt. E linguis sine lingua z qui loqui non potest etiā si linguaz habeat. E lingua. as. Bilinguis trilinguis z huiusmodi.

Linguax siue lingulax lingulaca ve verbosus: multū loquens: qui nimū z stulte loquit'. Hel. lib. j. Hoc gñs bois in verba puectos locutuleios z blateroneś z linguaces dixerunt.

Lingulaca mulier multiloqua. Plau. in cas'. Lingulaca est nam numq; tacet. Accipitur quandoq; pro muliere auguratrice. Quandoq; pro pisce qui solea aut ei similis a nonnullis creditur. De quo apud Uarronem z Plautum.

Linquo linq̄s liq̄ lictū fm' Prīs. figt relinquo dimitto: habetq; syllabā indifferentē in pterito. Uirg. Nec tū indecorem tua te regina reliqui. Idem. Namq; sua patriam liquerat tellure sepultam. Huius compositum est delinquo.

Lipara pen. coz. Insula ex eolijs a liparo rege Ausonis regis filio cui successit eolus. Piero. Unę e lipara ficiliam nauigant finistra est. Hinc lipareus liparea lipareum.

Liparus. Ausonius regis filius a quo lipara denoīata est īsula

Liparis. Licię fluuius: ἀπὸ τοῦ λιπαροῦ. quoniā vt scribit Uictr. natātes in hoc flumine: aut se lauantes non aliter vngi ab ipsa aqua q̄s si oleo aut adipe lauarentur.

Lipsana. pen. coz. tantum pluraliter declinatum nomen est quo apud nos reliquię significatur.

Lippus qui oculos habet lachrymātes cum putredo ab his defluat. Lippitudo ipsum vitium. Coz. Cel. Si frons pzurit lippitudinis metus est.

Lippio. is. ui. itū. lipp' fio b̄ est marcoz ē in oculis ꝺbo' Ply. lib. xxviij. Oculoz vitia fieri negant nec lippire eos q̄ cū pedes lauant a qua inde ter oculos tangāt. Plau. in cur. ad fauces transtulit: pscipio parū: os amarū habeo dentes plenos lippiunt fauces fame ita cibi vacuitare veneo lassis lactibus.

Liquentia. fluuius gallię cisalpinę seu venetię: post Tarusinū agrū. Oritur q; in opiterginis z in mare adriaticū cadit.

Liquidus. da. dū. pe coz. molle flurū. Uir. Aut cū liquētia mella stipāt. Aliq̄n ponit' pro puro. Idē li. iiij. Dulcia bella pzemes nec tīn dulcia quatū z liq̄da. i. defecata et sine sordib'. Aliq̄s p. pspero. Plau. i pse. Ab finistra auspicio liq̄do atq; ex sinistra ꝺfidentia est inimicos meos me posse pdere. Hinc fit aduerbiū liq̄do q̄ figt pure z manifeste. Ter. in an. Ut liq̄do possum iurare. Dicimus ēt ad liquidum: quod est manifeste.

Liquido. as. aperio, manifesto.

Liquo liquas lit. syllaba cozrepta figt liquidū facio cū. s. aurum vel plumbū dissoluit'. Luc. lib. vij. Ereptaq; tela liquant: buius passiuū loquoz. Composita sunt Eliquo. quod est extra seu valde liquo. Lac. lib. ij. Unde autem vel quomodo deus hęc duo principalia ignem z aquā vel accenderit vel eliquerit solus pōt scire qui fecit. Aug. lib. ix. con. per translationem dixit. Uoces igit' inter luebant auribus meis z eliquebatur tua in coz meū. Reliquo. idem q̄ liquo. Unde legim' de sanctis primo z Feliciano q̄ iussit' pses reliquari plumbum z bulliens in oze fundi.

Liquatū siue liquamen: pinguitudo aīalis ad ignē liquefacta z in vsum coquinariū seruata ad cōdiendos cibos. Licet z de alijs dici possit quę non comedunt': vt est apud Col. lib. viij. Succus excolati lupinis veteris vini fex z amurca paremsura miscentur: coq; liquamine tonsa ouis imbuitur.

Liquasco. is. liquidus fio.

Liqueo liques licui. li. syllaba cozrepta. Est aūt liquere liquidū seu molle esse: q̄ō īstar olei discurrit. Pier. in leui. Dē liquēs q̄ bibit' de vniuersō vase in mundū erit. hinc liquesco: liq̄dus fio. Perfl. Tot tibi cū inflāmas iunicū omenta liquescāt Uirg. Limus z hic durescit z hic vt cera liquescit: bui' cōposita sūt. Colliqueo: a quo Colliquesco. Deliqueo. a quo Deliquesco q̄ō est totū resoluoz. Oui. li. vij. me. Protinus ibutuz cęlesti nectare corpus delicuit stagnūq; suo de nōe fecit.

Liquet impersonale significat. Constans manifestum et certum est: quoniam quę resoluuntur certa constantia et manifesta fiunt. Terē. in eu. Illum liquet mihi deierare bis mensibus sex non vidisse proximis.

Liquefacio. a quo liquefio eiusdē cū liquesco significatiōis. Aliquefacio cōpositū. Illiquefacio q̄ō est valde seu intus liquefacio. Li. lib. iiij. tul. Quę sunt oēs vnius gñis ad pfundendū animum tanq; illiquefactę voluptates.

Liquo. is. licui resoluoz defluo. Cuius passiuū est liquoz liq̄ris. quoz lit. syllaba. produci'. Uirg. Uere nouo gelidas canis cū montibus humoz liquit'. i. paulatim dissoluitur. Idez lib. iiij. Nanq; prima solo ruptis radicibus arbos vellit' bicatro linquuntur sanguine gutte. i. defluunt. Luc. lib. ix. loquitur z nigra distillāt inguina tabe: hinc etiā fit liquesco liquescis pma. Ouid. lib. j. depō. Sic mea ppetuis liquescūt pectora curis. A liquo fit compositū. Colu. liquo. Uarronem. Qō aurum cum colliquisset in fozma fuit infusum.

Lira pma syllaba, pde. sulcuz figt. Col. lib. ij. liras rustici vocant easdē pozcas cū sic aratū est vt iter duos latius distantis sulcos medius cumulus siccā sedē frumētis pbeat: hinc lirare: a quo delirare z delirus. Deliramentuz, lirare dr̄ agricolę cū crate dētata vl tabula aratro annexa operiūt semina. Primo enī arat' terra q̄ō dr̄ pscindere: deinde scōa aratione excitatę grādiozes glebę fraguntur q̄ō vocāt effringere. Tertia aratiōe iacto semine boues lirare dr̄: qui tabellis z nomen fil' z satū frumentū operiunt in pozcis z sulcāt in fossas quo pluuia aqua dilabat' hinc delirare aliquē dicimus cū nō recto sulco regendo semen incedit deinde per metaphoram ad īsaniam hoc vocabulū translatuz est. Unde z deliri īsani dr̄: z delirare īsanire. Hoza. in epistolis. Quicquid delirāt reges plectuntur achiui. Deliramentum ipsa deliratio. Quidam tamen delirare a greco trahunt. Nam ληρεῖν inepti re est. Nostri etiam liras gerras z nugas vocitauere. Plau. Nam tuę blandicię mihi sūt quod dici solet gerre germanę ędepol lyrę. lyra per y aliud significat.

Liro.as.liras facio. Lol. lirantur iugera duo opera vna.
Liratim aduerbiū p liras. Lol. Eęq cū sint liratim seri debent
Liris. fluuius campanę oztus in apēnino z minturnas pręterlabens. Mar. Leruleus mons liris amat quē filua mirice protegit. Uirg. Et vmbrosę liris per regna miricę.
Lis. controuersia a limite. i. termino dicta: q primę inter homines lites de limitibus fuerunt.
Litigo.as.pe.coz. q̄si litem ago discepto otendo. Mar. Ah miser z demēs viginti litigat annos q̄sq̄: cui vinci gargaliane licet Plau. in ru. Qua de re nunc litigatis iter vos: litigū lis actio. Idē in Laſ. Nā ego q̄d ꝺbere cupio litigij iter eos: Litigiosum dicitur de quo lis est. Litigiosus qui frequēs in litibus versatur: litigator z litigatrix qui z quę litigat.
Litbos grece: lapis latine dicitur.
Litbargyriū: spuma argēti q̄si q̄ sit in lapidē cōpacta argenteū
Litbocolla. glutinum quo lapides coniunguntur. Fit enim ex lapide pario aut marmoze cum taurino glutino.
Litboglyphus. pe. coz. sculptoz lapidum.
Litbotomia. pe. pzo. lapidicina: litbodomus: architectus.
Litbologema. pe. pzo. atis strues lapidum.
Litbostrotos. pe. p. masc. gīis: z boc litibus strotū: dictio cōpositi ex λίθος lapis z στρωτος stratus appelletur locus lapidibus stratus si verbum grecum ppzie interpzetari volumus. Uerum litbostrota ex paruulis cruſtis ꝺstabant quibus solum pauimenti incruſtabatur. Uñ legimus in euang. Joannis. Et sedit pzo tribunali in loco qui dicitur litbostrotos. Var. li. iii. de re ruſ. Cum villā baberes opere tectorio atq in testino ac pauimentis nobilibus litbostrotis spectanda. Doc a nostris dicitur Sectile.
Litbiasis: morbus calcularis.
Littera q̄nis scōm suā analogiā per simplex. t. scribi debeat: tñ q pzima syllaba eius pzodit̄ per duplex. tt. scribi solet. Dicta ꝛa quasi legitera eo q legenti pzębeat iter: vel q in legendo iteretur vt inq̄t Ser. Uel a lituris q scripta deleri possit q plerūq in ceratis tabulis antiq scribere solebant z inde delebant. Uel a lino. is. qō in scribendo illiniter. i. leuiter induitur atramentū. Uel a linea quoniaz grece γραμμη linea dicitur z inde grāma littera z grāmatica litteratura. Et litterę que notę quoq appellant̄ ex lineis ꝺstant z significat pn cipaliter litteras induiduas: vt. a. b. c. Sicq diffinitur q sit minima pars vocis compositę ex litteris quę scribi potest induidua. Dinc accidit nomen. s. quo appellatur figura q̄ pinguitur: z potestas qua valet. Aliq̄n littera capitur pro scribētis manu. Ci. ad Atticum. Nam alexidis manū amabam q tam pzope accedebat ad fili studinem tuę litterę. Plurali numero littere epistolā designant nisi apud poetas: apud quos legitur pro epistola. Ouid. Quam legis ab rapta bziseide lra venit. Uocantur pręterea litterę disciplinę quę litteraz monumentis continentur. Unde dare litteris operam dicimus boc est incumbere artibus quę scriptę sūt. A littera fit diminutiuum litterula: quod Hiero. posuit pro bzeui epistola cū inquit. Minuscula omnia z suspectas litterulas vobis iterdico sub anathemate. Litteratus qui lris pditus est. Luius ꝺuus est. Illitteratus pro rudi z idocto. Litteratus diminutiuum est. Hier. otra Rufi. videris qui tibi lratulus z rabi.
Litterosus idē qō litteratus. Lasius. Dō litterosus me re.
Litterarius litteraria litterarium: quod ad litteram vel ad litteras pertinet. Unde dicitur ludus litterarius.
Litterator. qui litteras nosci vel docet.
Litteratura. ars q̄ de lris tractat: vt est grāmatica. Aug. lib. viij. con. Imperatoris Juliani tēporibus lege data: prohibiti sūt christiani docere litteraturam z oratoziam.
Litus. a. um. participium a lino. Uide in dictione lino.
Litus per duplex. tt. terra quę ab aqua tangitur: vel q alluit vel q aqua ad id alludat: vel q ibi aquā eliditur seu q fluctibus oblimatur. Et pzopzie de mari dicitur ripa de fluminibus. Ouid. Lampoq receptu liberiozis aquę pzo ripis littora pulsant. Sueto. in nero. Disposite per litto za z ripas diuersozię tabernę. Quandoq etiam litus dicitur de fluminibus Uirg. in diris. littoziscq dulcis auras diffundetis agris: cum de Mincio loqueretur. Sumitur interdum pro terra mari vicina. Idem cui littus arandū dederat. Interdum pro spatio circa aram a litando quia ibi litabantur hostię. Nam sicut docet. Do. nauigantis eundo z redeundo in littoze sacrificabant propter quod z vsus obtinuit vt duplici. tt. scribatur lito primā corripiat. Lice. tamen in top. a ledo deducere videtur. Quod cum primam producat: vnico. t. scribendum erit. A litus fiunt littozeus littozea littozeum z littozalis actiuum vt Arena littozea: z plaga littozalis.
Lito litas sacrificio facto deos placo: votumq impetro. Sue. in Ięsa. Deide pluribus hostijs cęsis cum littare non posset introist curiam. Huius compositum est perlito quod est pfecte lito. Hel. Si bęres diuinę factę reteq perlitate essent haruspices direrunt omnia ex snīa processurum esse.
Litura liturę super iductio: z complanatio: a lino linis vt fit cū super inducto atramento alioue liquoze scripturam vel picturam destruimus.
Lituro lituras. pe. p. cancello expungo Sidonius apol. Tūc vt certius te pbasse reliqua gaudeo si lituraſſe aliq cognouero.
Lituus baculus incuruus quo sedentes augures: auibus tępla designabant. Hel. Lituus est virga bzeuis in parte qua robustioz est in curua. Dicit̄ interduz regale sceptrum: boc est ille romuli baculus qui post romulū a litibus dirimēdis in medio incendio integer mansit vt apud Ual. mari. Nibil in eo pręter lituū romuli integrum repertū est. Et. Plu. in Romulo. Lituus cōuersatus est in palatino colle vsq ad Celtaruz tēpoza a quibus capta vrbs incensa fuit. Sed postea expulsis a Camillo hostibus inter altissimas fauillas illęsus cum omnia ignis ꝺsumpsisset inuentus est. Festus scribit lituum est gīs buccinę curuę. vñ vox gracilioz exiret: q̄z q cecinerit liticen ꝺz. Uirg. lib. vj. Et lituo pugas obibat z basta.
Liticen. pe. coz. qui lituo canit.
Liuius nomen bistozici patauini q̄ res romanas miro artificio luculētoq sermone pscripsit. De hꝰ Hier. ad paulinū. Ad titū liuiū lacteo eloquētię manantē de vltimis bispanię galliarū q finibus quosdā venisse nobiles legimus. Et quos ad cōtēplatōez sui roma nō traxerat vnius bois fama pduxit. Habuit illa ętas iauditū oībus seculis celebzādūq miraculū vt tantā vrbē igressi: aliud extra vrbē quęrerent. Fuit z alius.
Liuius poeta Lomicus cognominatus Andronicus. De quo Diome. Lōstat inq̄t apud romanos. Primū latino sermone comędiā. Liuiū Andronicum scripsisse. Hel. li. xvj. Primus oīum. L. Liui. poeta. Fabulas docere Romę cępit post Sophoclis z Euripidis mortē annis plus fere. L. z. lx.
Liuoz. vestiū z nota quę fit ex flagello. Unde in ecclesiastico legimus: q flagelli plaga liuozem facit. Aliq̄n significat colozē nigriozē. Uar. Sic paulatim liuoz in candoze vertitur: z oīs macies e cozpoze abscedit. Et quoniā talis est coloz inuidio rum ideo liuoz accipitur pro inuidia. Luca. Liuoz edax tibi cuncta negat. Claud. lib. iij. Rabiem liuozis acerbi nulla poteſt placare quies.
Liuidus ppzie ꝺz qui ex percussu carnē nigrā bz fluxione cruoris ad eū locū qui pcussus est Ply. Tapliq succus suggillatis ac liuidis pdest. Dinc liuidus p nigro. Uirg. Quid ve petūt aię vel quo discrimine ripas: bę linquūt illę remi vada liuida verrūt. Quā vo q inuidia labozāt exedētes se doloze bunc colozē ꝺbunt: liuidus sępe pro inuido ponitur Mar. Oibus inuideas liuide nemo tibi. Huius diminutiuuz est liuidulus. Juue. Quibus inuideas si liuidulus sis.
Liueo. es. ater sum. Ply. lib. xxij. Loztex vo. s. beliostrophi liuētibus colozem reddit. Et aliq̄n liuideo. Pompe. Malignus homo z foztunis aliozum semper liuens.
Liuesco. liuidus fio. Lau. li. iij. Haud ęq̄dē liuideo nec eni liuescere fas est vel nocuisse deos. Huius cōpositū est adliuesco.
Lix ꝺz in quē materię rediguntur cū fuerint exustę. Ply. li. xxxvj. allegat Uarronem dicentem: lix cinis est foci. Et lix vocatur aqua cineri imixta. Unde lixiuium. Et lix. a qua. a lica qui secutus est berculem deflecti quidam aiunt.

Lixiuium aqua in qua lauandi gra decoctus est cinis per n ante i Lol.lib.xiij. Sunt qui culmos fabę exurant: t ex eo quod cremauerint cinere lixiuium faciunt. Idem lib.vlti. Lixiuiū vsurpat. In olla inquit fictili ampla pręparatā lixiuiaz cineris sarmenti calefieri conuenit.

Lixę dicti sunt qui vilioris quęstus gra exercitum sequunt: vt puta lauandi aut coquendi gra. Syl.lib.v.punicoz. Inutile marti lixarū vulgus. Scipio apud liuiū actium vmbrum appellat semilixam ḡsi semimancipiū noīe ignominioso. Var. lixulas t semilixulas vocabulo sabino scribit dici circulos ex farina caseo t aqua cōmixtos t inter cibaria numerant. Appellatiq; sunt a cinere: q; lixcinis foci sit. Uñ elixus. a. um qō coctuz est cinere olle suppōsito: t Aulicocum: quod olla coctum est. Nam veteres pro olla: aulam dicebant.

Lixo lixas lixū facio. t vernacula lingua dicimus lissare: a quo fiunt cōpōsita. Elixo t plixo: qō est lixū facio seu in longum acuo. Lol.li.v. Quare magnopere monēdus putaor ē vt pli ret aciem feramēti t quantū possit nouaculę similem reddat

Loba. ę. milij vel panici racemus vt est apud Var.

Locus ꝓprie dr ḡcḡd aliquid dtinet. Virg. Dic locus vbs erit ponitur q; a dialecticis inter accidētia subst̄atię t est vna de septē circūstantijs quę ita numerant: psona qualitas negocium: facultas cā modus tēpozis quę hoc versu cōtinentur. Quis ḡd vbi ḡbus auxilijs cur qūo qñ. Q̃q; locus dr gñs. Sal. Natus haud obscuro loco. Q̃q; distributio temporuz quę cui in spectaculū vēturo tribuunt ab ędilibus. Uñ motus loco dr qui suas hozas non obtinuerit inter precedentes t secutores. Et Lice. loco motus est cū ex vbe pulsus. Ter. Noster grex per tumultū cōmotus ē loco. Lū autē dicimus loco patris te habeo: significamus ea eē charitate qua pater est vel esse debet. Terē. Si te in germani fratris dileri loco: loco vo solatij loco voluptatis: loco honozis ꝓ iucundū voluptuosum t honorificū dr. Jn locū substitutus. i. in alterius vicē. Quintil. Et in locū inuenis amissi substituit de vanitate solatiū. Jn plū loci t loca: loci sedes argumentoz sunt quę intra se continēt argumenta t ex ḡbus ipsa argumēta petenda sunt. ab Aristotele topica vocati sunt loca sūt in ḡbus aliquid locatur q̃q; etiam locos in eodē significato dicamus. Virg. De venere locos vbi nunc ingentia cernis. Silr locos pluralr dūtaxat mulieris vulnā seu vterū t vulgo matricez appellamus. Var. in ozig. Sic loci muliebres in ḡbus nascendi intra dsistunt. Ply. lib.xi. Fęminis eadē oīa pręter vesicam t intus vtriculus: vñ dictus vterus quod alio noīe locos appellant hoc in reliquis aīalibus vuluam tñ dicimus.

Loculus diminutiuū a locus sigt cnī parū locū. Var. lib.iii. de re rus. Dotēsius familiaris noster cū piscinas hēret magna pecunia ędificatas ac loculos ita sępe cū eo ad villā fui: ponitur ēt interdū ꝓ sacculo in quo pecunia seruat q̃ alio noīe vulga t bulga t marsupiū t capsula siue sit lignea siue ebornea. Mar. Nos nisi deflaua loculos īplere moneta nō decet Interdū pro feretro quo mortui efferūtur: quod alias capulum t libitinam vocant. Et loculi pro vulua.

Locellus diminutiuū a loculus. Mar. Si q̃d adhuc supereſt in nostri fęce locelli. Est munus nihil est ipse locellus erit.

Loculatus. a. um. quod hz diuersos locos. Var. Nam vt pausanias t ceteri pictores eiusdē gñis loculatas magnos habent areolas vbi discolores sint certas sic hi loculatas habent piscinas vbi dispares diseclusos habent pisces.

Loculamēta loca distincta siue capsulę in ḡbus aues t filia nidificare seu habitare solent: t a loculis deduci vr. Lolu. Uel si non ita cōpetit paxillis adactis tabulę supponant q̃ę vel loculamenta ḡbus nidificent aues: vel fictilia colūbaria reciant t lib.x. de apibus dicit. Crepitaculis ḡreis aut testaruz plerūq; vulgo iacentiū terreaī fugiens iuuentus: eaq; q̃ vel pauida cū reperierit alueum maternū: t in eius aditu glomerata pependerit: vel statim se ad prozimā frondē otulerit, ptinus custos nouū locubamētū in hoc ꝓparatū plineat itrum secus: ꝓdictis hęrbis: deīde guttis mellis respsuz admoneatum manibus autem etiam trulla cōgregatas apes recōdat.

Locuples pe. coz. gñis oīs fm Prisc. t tam in. i. q̃ in. e. ablatiuz finit. Li. in frumētaria. Jn puincia locupleti t refercta. Dor. Jn locuplete domo. Dictus locuples a lata humo boc est locoruz plenus: qui pleraq; loca. i. qui multas possessiones hz; quēadmodū pecoruū copia. Assiduus ab asse dādo cognominatur. Ply. li. xviij. Cognomina etiā prima ide pilumni qui pistrinis inuenerūt. Pisones a pinsendo. Dinc t locupletes dicebant loci: hoc est agri plenos. Et non mō pro diuite: t loca multa possidenti: verū etiā pro firmo certoq; ad quālibet rem ponit. Li. li. iij. offi. Accedit eos testis locuples possidonius. Posset tñ ꝓ bono t magnę auctozitatis capi t fortere ctius quēadmodū: t illud in eodē lib. comparatiuę positum Quem enī locupletiozē quęrimus q̃s principes ppli romani qui retinendi officij causa cruciatum subierit vltro:

Locupleto locupletas. pe. coz. locis t possessioibus quempiam diuitē facio q̃uis etiam ad oīa ficut dito capi possit: vt cū q̃s opibus rebusq; ēt incozpozeis ditatur. Lol. lib.iij. Ut rāi pensum t explorati habeamus vt locupletet patrem familię vinearū cultus. Plau. Usus est paterna hereditate locuplētarier. Huius compositū est collocupleto: qō figt valde dito. Ter. in heau. Ubi nā est fides dū ego pp te errans patria careo demens tu inter ea loci collocupletasti antiphilate.

Loco locas pono cōstituo. Liui. li. j. Castra ab vbe haud plus quinq; millia passuū locant. Virg. Dic alta theatri fundamēta locant. Interdū locare est reponere. Plau. Dū aulā domi locatā pquirit. ablatā reperit. Interdū nuptui tradere. Ter. in phor. Quęso q; si filiā suam vnicā locaret. Dinc illocabilis: quę tradi viro non pōt. Plau. Uirginē habeo grandem vote cassam atq; illocabilē. Interdū affictare: ad appensionē dare vel ad vecturā seu ad operā faciendam. Et tunc cui q̃d locaī in datiuo ponit t prętiū in ablto: vt ser nūmis aureis operā vel domū tibi meā locaui: vel ęquū annū totum. Aliq̃n etiam in accusatiuo cū prępositione ad si rei nō boī locatio fiat. Plau. in tri. Ego huic diei nomē trinūmo faciam: nam operam meam tribus nūmis ego locaui ad artes nugatorias. Sine prętio aūt expręsso sed cum datiuo boi. Lice. in Uer. Senonis Menoni nobilissimi hois vxor fundus erat colono locatus Sulp. Liceroni. Postea q; curauim⁹ vt ideę athenienses in eodē loco monumentū ei marmoreū faciendum locarent. i. concederint: pro loco. Huius verbi compesta sunt. Abloco: qō est alijs loco affecto. Sue. in Uitel. Satis cōstat exituro viaticum defuisse tanta egestate rei familaris vt vxore ac libris quos romę relinquebat meritorio cenaculo abditis domū in reliquā partem anni ablocaret. Lol loco simul loco. Eloco extra loco: vt cū iumentuz vel boues extra locare solent agricolę t agrum frumentariū inde male curant. Quod Lolu. lib.j. tangit eum inquit. Et maxime vexant scōm qui boues elocant: eosq; vt cętera male pascūt nec industria terram vertunt. Et habent pe. coz.

Locito locitas. pe. coz. frequentatiuū fozmatum: a supino. a. in. i. mutata. Ter. in adel. Agelli est hic sub vbe paululum quod locitas huic demus qui fruatur.

Locatarius: q̃ domū aut fundū aliudue fil' in locatiōez cōducit.

Locustę sūt aīalia parua īfirmas habētia alas vt inq̃t Piero. q̃ quidē de terra dsurgentia altius non valent auolare vt plus sint q̃ reptilia t tñ auibus non ęquent. Dictę locustę a locis vzendis ob iacturā quā merībus afferunt tactu multa vrentes: morsu vo oīa erodētes vel a loco t sto. as. vel a lōgis bastis tibiarū t crurū q̃si grēci ἀπὸ τοῦ ἑστάναι vocent. Pas parthi in cibo sumunt. Et diuus dū prędicat sozioannes locustis vsus se scribitur sed ꝺ obstinatos licet sciam magnos viros aliter scribere: hoc nō me fallit: q; locustis pratoq; vescerē: audiant ēt grāmaticos. Nic. perottus. grandi vir auctozitate longam facit disputationē: sz carptim dicit in india nasci lōgitudine triū pedū: quaz cruribus cū aruerint vtuntur ꝓ ferris in cyrenaica lex est: vt ter in anno debellent: in syria quoq; eas necari militari imperio mos est: nefas est credere diuum

Joannem: quē regis nr̄i dei p̄cursorem merito vocāt: bui⁹ cibi impuritate vsum in eremo fuisse: crudeli cibo: ⁊ venenoso: ſ̄ de grecis ſūt iſti auctores celeberrimi Eudemus rhetor: belladius. Eugenius. Zoſimus. Lecilius. Longinus. Lupercus. Juſtinus. Pachatus. Pamphilus. Zopyrion: tandem ⁊ Suidas oium congregator ita ſcribit grece ακρίς ει δος ζωυφιου ηδοιε δε ακρί δαστωροδρὸμος και με λι αγριοῦ οωερ ατω τωμ δενδρομ επισυναγομενομ μαννατο ισωλλοις τροσα γορευετει. Jſaacius ēt interp̄es profusius. Nicādri dicit aīal esse venenosum. Ply. lib. ix. dicit locustas esse piſces: atq; beatus Aug. li. x. confeſſionū ait ioannē aſalibus hoc est locustis in eſcā edentibus nō fuisse pollutū: ſed q̄d rīdebūt ſcē matri eccliē: iſurgent ne tanq̄ cozybantes: q̄ cantat: ⁊ publice ſolēnizat. P̄ebuit birtū tegimē camelus artubus ſacris tropheū bidētes: cui later hauſtū ſatiata paſtum mella locuſtis: vbi illud locuſtis intelligendū eſt: vt ait ibi. Suidas: iō concludendum est non ſolū mō mānā intelligi oportere. verum etiaz ſūmitates oium germinantiū: vt ſunt ēt cozalia roſarū ſylueſtriū: ⁊ ſpinaz ſ̄cā iſtius errozis fuit: qm̄ iſta dictio: ακρίς ακρί δος duo ſignificet ⁊ locuſtā vermē venenoſuz: qm̄ ſūmitates corodat: quē deus aliq̄n iratus mittit cōtra pp̄los: ⁊ nationes ſignificet ēt cozculū germinantiū. i. ipſa germina. An igitur fas dicere virū tam ſanctū: tā gratuz deo comedere vermes miſſos ꝺ inimicos dei ⁊ q̄re non comedit ēt muſcas: ⁊ tabanos miſſos ꝺ pharaonē: ſ̄ tpe hyemis vbi erat locuſtę: ſaliuerat ne? Immo aliq̄ medici interp̄etant esse rapunculos: ⁊ alii doctiſſimi poma ſylueſtria. Sz tam ſcō hoī pium est credere mannā p libito eę̄lū fluere: vt tā p̄tioſum: ⁊ tā diuinū corpus ſuſtentaret: q̄uis Ply. li. xi. cap. xxix. ait parthis ⁊ bę in cibo grate. Sz talia mōſtroſa ſūt: q; ēt indi comedāt: non est mirū: fiḋē comedūt ēt hoīes: quos ex finitimis regionibus venanť. Locuſta quoq; venefica neroni grata ex Gallis uocata: de qua apud Juuenalē Dion greçus hiſtoricus. λοκουςαμτίνα φαρμακίδα περιβοητον αγριωτινα μετεπεμψατο και φαρμακοντι αφυκτον τρόφα τασκευασασα εστινατῶρ καλουμενομ μυκητωμ αν εβαλε και μεγαυτη εκτωνάλλωμ ηδοιεγ. Locuſta etiam piſcis est ex genere cruſtaceozum cozpore longo cozpua ante oculos bina longa et aſpera habet: dictus a ſimilitudine terreſtris.

Locutule: ſunt hoīes in verba p̄nuecti ⁊ blaterones ⁊ linguaces: quoꝝ lingua tam p̄rodiga infreniſq; est vt teterrima q̄ꝺam colluuione verboꝝ fluat ſemper ⁊ eſtuet.

Locrus. vbs ab Aiace oileo ⁊ naritijs qui eū ſecuti ſunt ꝺdita apud locrinū montē qui est in bzutijs ad extremū italię oppoſitus peloꝛo. Uirg. Jllic nariciꝺ poſuerūt mēnia locri. Inde locrēſes quoq; rex fuit ipe. Aiax oileus hi. Epizephyrij cognominati ſūt a zephyrio p mōtorio cui iminent. Auctor est Ply. a locris icipere italię frontē q̄ magna greçia appellata eſt. Alii ſūt locri in greçia cognominati ozolę a malo odoꝛe. Alii opontij bęotijs finitimi qui ⁊ Epicnudi dicti ſunt.

Loder. icis. pe. p. lecti veſtis ⁊ operimētū ſiue linteolus quo i lecto vtimur ⁊ frequēter lauāť. vñ apolluēdo lodices appellatos nōnulli putāt. Juue. Mō ſub lodice relictis vteris ī turba hui⁹ ꝺiminu. eſt lodicula. Sue. in Aug. Jta vt in extremis ſpatijs ſubſultim decurreret ſeſtertio vel lodicula inuolutū.

Logos apud greços mō ſermonē ſigt mō verbū mō rationem Dier. ad paulinū: logos greçe multa ſigt. Nā ⁊ verbum est ⁊ rō: ⁊ ſuppurātio ⁊ cā vniuſcuiuſq; rei p̄ q̄s ſūt ſingula q̄ ſubſiſtūt. Aug. li. ꝺ dī ſes: hermes q̄ latine ꝺz. Mercurius ſcripſit libzū q̄ logos τελειος. appelleť. i. verbuz pfectū. Apud nos q̄q; p dicto ridiculo ac contēnendo ſumit. Lice. p̄o Hallo. Ego te certo ſcio oēs logos qui ludi dicti ſunt aīa duertiſſe. A logos fiunt Catalogus. Epilogus dialogus elogium: analogia ⁊ prope infinita alia: ⁊ Logica.

Logica latine rōnalis. Nā greci λογικον. rōnale dicunt. Dę rōnalis pbia ꝺz q̄ p̄rietates verboꝝ exigit ⁊ ſtructurā ⁊ argumentationes: ne p̄o vo falſum ſurrepat. Boe. in cōmen. top. Dę est inquit diſciplina q̄ſi diſſerendi quędā magiſtra quā logicen veteres perhipatetici appellauerunt continens in ſe inueniendi iudicandiq; peritiam.

Logiſtoricus. ⁊ exēs rōnes, cōputus ⁊ modos hiſtoriaꝝ: ſiue hiſtoꝛice ſermocinās de liberalib⁹ ſciētiis. Quo noīe dictus est q̄ꝺā liber Uarronis. vñ Sidonius ad namatiū: varronē logiſtoricū ſicut poposceras ⁊ Euſebiū chronographū miſi.

Loligo. pe. p. gñs piſcis q̄ſi voligo fm Uar. Uolitat enī hic piſcis ex aquā ſe efferēs: hic caput iter pedes ⁊ ventrē ħz quez nuncvulgo Calamarium vocāta thecę calamarię ſil'itudine ħz enī oſſicula duo q̄ſi cultrū ⁊ calēmū ⁊ cruoꝛē nigrū atramenti mō cū externe albus: ⁊ cū a volo as: habēte pe. coꝛ. descendat loligo āt p̄ductā habeat: in metro p̄ vupler. ll. ſcribendū puto. Hoza. in ſer. hic nigrę ſuccus lolligenis. Huius diminu. ē Lolligūcula. Plau. Emitto ſepiolas lolliguncula s.

Loliū. herbe gñs. alio noīe zizania. Hoza. Eſſet adoꝛ loliūq; melioza relinquēs. Hinc loliarius. a. um. Lol. li. ix. Lribzo vicario vel loliario qui iam fuerit in vſu pulli ſuperponatur.

Lomētū: greci λει ωμα: vocāt q̄ꝺ triū p̄pe ſigt Ply. li. xxxiij. ſubtiliſſimū gñs lomēti q̄ꝺā tritū vocāt q̄nis aſſib⁹ eſtimatū

Lombardia. regio italię a lōgobardis ꝺicta quę ciſalpina gallia vocabať. Ei⁹ fines ſūt apēninus ⁊ alpes ḃenacūq; atq; Mintiū amnē continek: cuius metropolis est Mediolanū a pp̄lis qui lingones germanię ⁊ bardi galliaꝝ ſūt ſil' mixti: nō āt a lōgis barbis: vt ſolēt viri docti ridere.

Longus, p̄rie poꝛrectus. Uirg. Stāt longis innixi haſtis ⁊ ſcuta tenētes: p̄ trāſlationē q̄ntq; ponit p̄ diuturno. Jdē. Et lōgū andromache teſtanť amoꝛē. Q̄n̄q; p magno. Uñ longiores ꝺies maioꝛes ꝺicim⁹. Q̄n̄q; p p̄nicioſo. Jdē. Jnfelix ꝺido longū q; bibebat amoꝛē. Et longū aduerbialr: q̄ꝺ sigt longo tpe. Mar. Utq; tuis longū oñſq; puerq; fruanť muneribus. A longus fiunt cōpoſita oblongus: ⁊ p̄elongus.

Lōge aduerbiū, p lōgitudine tā tpis q̄s loci: vt cū ꝺicim⁹ lōge labeq; diſcurrit. Interdū ſigt valde. Sal. lōge mihi aliena mēs est. Interdū p̄cipue. Li. illud hoī lōge optimū eē. Hui⁹ cōpoſita ſūt alonge ⁊ delonge q̄ habent accentū in primo. Longe gentiū: ſignificať longe. ſicut nuſq; gentiū nuſq; locoꝝ.

Lōgeuus. a. um. cū diph. q̄ꝺ ē lōgi ęui. Uirg. Quē tibi lōgeuo ſerū latinia cōiunx educet filius. Li. in Cato. O miſerū ſenem qui mortē contēnendā in tā longęua ętate non viderit. Dic longeuitas. ελινιςι δε αι ωρ ωνος λεγεται.

Longanimis. pe. coꝛ. qui est p̄ſeuerātis aī q̄nimiter tolerās. A quo lōganimitas p̄o tolerantia. Die. lōganimitas q̄ alibi ſuſtentatio ꝺz: vī a patiētia ꝺifferre q̄ ī firmitatę magna q̄q; p̄poſitio ꝺelinquūt ſuſtētari p lōganimitatē oñr. Qui vo p̄tinaci mente exultant in ꝺelictis ſuis ferri patienť ꝺicēꝺi ſūt patientia ergo est qua p ſuperbiā ⁊ p̄ocaci mente peccantez non ſtatim punit ꝺeus longanimitas est: q̄ per infirmitatez ⁊ non ꝺeliberati animi maliciam peccantis ꝺiu poꝛrat.

Longitudo: p̄olixitas: vt longitudo ꝺierū in ꝺextra illius.

Lōginquus. a. um. q̄ꝺ est remotū diſtans. Lic. M. Latom. Nō ꝺubito quod p̄ſentes cenſeant: nos quidem longinqui ⁊ a teipſo miſſi in vltimas gentes.

Longo as q̄uis nō ſit in vſu: ħz tñ cōpoſita in frequenti vſurpatione habita: quę ſunt elongo: ⁊ p̄olōgo quod est p̄otrabo. Plau. Quę mihi anus p̄olongat p̄omiſſa.

Longiſco longuſſio. Ennius. Neq; coꝛpa firma lōgiſcūt q̄q;.

Lōgurio: idē q̄ꝺ lōgus. Uar. Dic q̄ añ me ē neſcio q̄s lōgurio.

Longurius apud Uar. pertica longioꝛ. Quinti. li. j. de re ruſ. ait. Scōa ſepes est ex agreſti ligno ſed non vitit. Fit autē palis ſtatutis crebris ac virgultis implicitis aut latis p̄ſoratis et p ea foꝛamina traiectis lōgurijs ferreis binis aut ternis aut ex arboꝛibus truncis demiſſis in terrā ꝺeinceps ſtitutis. Jdē lib. ij. itaq; in ſtabulis opz clauſa habere hoſtia ac feneſtras ⁊ inter ſingulas a p̄ſepibus interjicere longurios qui ea diſcernant ne inter ſe pugnare poſſint.

Longanon: rectū inteſtinū ꝺz quo aluū purgamus: ſic ꝺictū q̄ in longū p̄otenditur ⁊ non est ita oꝛbibus implicitū: ſicut inteſtinū tenue. Apicius. lōganones poꝛcinos ex ture tarētino

farsos cunctos concisos in cinere pullozum.

Longobardi ppli germanię quos a longis barbis cognomina tos ferūt ꝛ ab oceano germanięq; vltimis ozis venisse nouas sedes q̄retes hi. Albuino duce italiā itrauere bzeuiq; oēs pę ne citeriozis gallię vrbes cepere: ibi cū ducētis annis regnas sent: a carolo magno supati fuerūt: ꝫ tñ vt diximus vt celti beri ex celtis ꝛ iberis fuit vna natio: ita lingones ppli germa nię ꝛ bardi galliaq; ppli facta vnione gentē vnam ꝛ vnū no men admiscuerunt: ꝛ ſ̄ ponticus vir doctus nostri tpis lin gabardos appellat nō aūt longobardos, quantis aūt proba tionibus prodeat ille vir scrupulosus alij viderint.

Lopades: genus conchę marinę. Plau. in para. Medico addi te lopades ethmos ostreas.

Loquoz. eris. locut⁹. p.c. fm⁹ Priſ. ppzie figt vba, pfero. Differūt āt ab inicē: loq ꝛ dicere q; loq fit a nā dicere elegāter ꝛ facun de. Cōposita vbi loquoz sūt. Alloquoz ad aliquē loquoz. Li. Cū pridie eius diei cū allocutus fuissem. Alloquimur etiā ea quę aut sūmo affectu: aut extremo piculo narramus. Virgil. Extremū q̄ te alloquoz. Ouid. Nec q; te nra sperem pzęce posse moueri alloquoz. Hinc alloquiū. Amb. lib. hexa. Dixit deus non vt p vocis ozgana q̄dā ſonus sermonis exiret: nec vt linguę motus cęleste formaret alloquiū. Colloquoz fil' lo quoz: a quo colloquiū, p ꝛfabulatiōe: cū venūt in vnū locuz loquēdi cā: ꝛ collocutozes qui fil' loquunt'. Circūloquoz per circuitū quedā declaro: a quo circūlocutio quā greci piodō vocāt: vt ſi elephanti dentē, p eboze dicam⁹. Eloquoz a quo eloquium. Deloquoz q̄ est de aliquo loco deputato loquoz Var. Hinc dñr eloquiū ac reliq in fanis sabinis e cella dei q̄ deloquunt'. Interloquoz. Obloquoz. pzeloquoz anteloquoz Lac. lib. iiii. Daniel quoq; filia pzelocutus est: perloquoz pfe cte loquoz ꝛ sermonem perficio. Et habent pe. coz.

Locutoz seu loquutoz. qui nimiū loquitur. Hel. Qui sunt leues ꝛ futiles ꝛ importuni loquutozes.

Loquela: verbum quod in loquendo proferimus.

Loquētia ꝛ loquiū q̄ius a loquoz deducant' non tñ eis vtimur nisi in cōpositione vt bzeuiloquētia bzeuiloquium: multilo quētia multiloquiū magniloquētia: magniloquiū. Sic' ma gniloquus multiloquus ſtultiloquus blandiloquus ꝛ hmōi quę habēt pe. coz. Anteloquiū: primus loquēdi locus: seu p̄n cipatus loquēdi. Soliloquium quod significat illius qui cō templando solus ipse secum loquitur.

Loquax verbosus garrulus. vñ cozui: ꝛ alię aues quę humanā vocē imitant': loquaces dicuntur: hinc comperatiuū loquacioz ꝛ superlatiuum loquacissimus: loquacitas naturalis lo quendi abundantia. Lice. Torquato. Facit autem nō loqua citas mea sed benuolentia longiozes epistolas. Accipitur ēt pro stulta ꝛ inani loquendi copia.

Loquacito as. multū loquoz. Vier. ſi qñ mulierculę de diuitijs prophetis: de filijs: de vestibus: de mundi vanitatibus garru lando loquacitent: vt mozis est eis frangantur.

Loza siue lozea gñs potionis est quā greci. Deuteriā appellant q̄si secundariā veluti apud nos tertiaria p vini caritatē. Nā λευτερον apud grecos scōz ōz. Fit ex maceratis aqua vi naceis post mustū acinis expressum. Non pōt iure vocari vi num q̄ius inter vina operaria numeret'. Tria coz gña. Pzi mū decima parte aquę q̄si musti expressa sit: ꝛ ita nocte ꝛ die madefactis vinaceis: rursus plo subiectis. Scōz tertia par te eius q̄ expressum sit addita aq̄ expressoq; decocto ad ter tias partes. Tertiū fecib⁹ vini expressum q̄ fecatū. Lato ap pellat. Var. de vi. pa. Antiquę mulieres maiozes natu bibe bant lozam. Dicta loza quasi lota acina. Nec etiā leuia tenuia vina dicunt'. Ply. lib. xxiij. ait leuissimum vinū celerrime in tueterati. Idem scribit tenue vinum minus alere magis sto machum nutrire. Lato secatum appellat quod fecibus vini expressum est. Unum aqua misceri Staphilius primus in uenit. Dilutum quoq; vinū dicitur aquatum.

Lozū prima pzo. Nam loza bz o coz., pprie figt corrigiā ex corio ꝛ grecū est. διωρον. Uñ ponit' pro cingulo. Poetę balteū veneris, q̄ cestus ōz lozū appellant. Loza etiā habenas voca mus ꝛ retinācula iumentoz: zonas quoq; ac volumina ex co rio bubalo q̄bus pugiles vtebant'. Preterea quęcūq; ligami na loza dici possunt ꝛ lozamēta ligamēta ēt quę ex tabulis fi unt. Hel. Postea videbamus Androdū ꝛ leonē lozo tenu re uinctū vrbe tota circuz tabernas ire. Vier. Lozamēto ligneo circūdatū edificij fundamētū nō dissoluet' ab hoc loz etiam pro corrigia accipit' q̄ boues verberant'. Do. loza apud vete res laura dicebant': a laura triumphoz sub q̄ mos erat capti uos vinciri duciq; p pompā. Jō āt vt additiōis reminiscant' lozis cędunt'. Uñ lozarij dicebant': q̄ in scęnicis fabulis pare bāt bis q̄ ludis erāt p̄fecti ꝛ vel vincebāt vel cędebant quos iussi erāt vincire vel cędē. Lozozes quoq; lozario vocatos inuenimus. Hel. Itaq; bi sequebant' magistratus tanq; in scę nicis fabulis q̄ dicebant' lozari. Itē loza dñr corrigię q̄b⁹ le ti ꝛ sellę istruunt' super q̄bus tomēta vel culcitrę imponūt Var. Nouis linteis loziscq;. Hinc ēt funiculus aureus argē teusue qui collo gestari solet lozum appellatur.

Lozarij. vide in dictione lozum.

Lozica. pe. p. a lozo fit ꝛ ē munimentū corpis: q̄le in iperatoz antiqs statuis videmus qz lozis alligata sit. Qō si sit in numi ne. Aegis idis ōz. Habetq; in medio caput meduse. Nam vt interpretat' Var. E lozis de corio crudo pectoralia antiq faciebāt. Propzię vulgariter dñr bardę vt sūt equozū: ꝛ scuta greco; nō aūt sūt quas vulgo panzerias vocant: qñ postea Galli succuderūt e ferro sub id vocabulam ex annulis ferreā tunicam. Lozica in edificijs est quoddā quasi sepimentuz et veluti peribolus quē nos tuetur a lapsu.

Lozico. as. lozicā iduco. Uñ lozicatus lozica idutus. Ply. Moz vbi pluribus eodē mō se cozis lozicauit in dimicationē per git. Lozicatio apud iurisc̄sultos accipit' pro ornatu omnis specioso ac veluti tectorio quę ipensę sūt voluptarię. Hinc verbi compositū est dilozico de quo alibi.

Loricula dim. a lozica qō ēt in re militari figt p̄sidiū obsistēiū Solent enī obsessozes vltra teli iactū fossam facere quā non solū vallo ꝛ sudibus sed etiam turriculis instruunt: vt eum pentibus ex ciuitate possint obsistere. Quod opus lozicam vocant vt est apud Vegetium ꝛ Lesarem.

Lozipes edis. pe. coz. qui pedē in modū lozi tardū hz. Iuue. Lo ripedē rectus derideat ethiopem albus. i. qui quasi lozo pe dem ligatum habet claudus natura vel casu factus.

Lotiū: vzina: a diluendis corporibus appellatū. Est enim totius corporis lotio sicut vzina ab vzinor verbo descēdit. Sue. re prehendenti filio tito q; ꝛ vzinę vectigal cōmentus eēt pecu niā ex prima pensione admonuit ad nares sciscitās nō odo re offenderet'. At illo negante. At qui inq̄t e lotio est.

Lotos ꝛ lotis idis. pprium nomē nymphę neptuni filię: quę pria pum fugiēs in arborē sui nois uersa est. Ouid. lib. v. metha. Amnicoleq; fil' salices ꝛ aquatica lotos. Nec arbor vt scribit Ply. ifignis est in Africa quā vocant celtim tā dulci cibo: nā myrti mō baccas fert: vt nomē ēt gēti terreq; dederit nimis hospitali aduenaz obliuiōe patrię. Ligno colos niger ad ti biarū cātus expetit'. Quare ꝛ a poetis, p tibia ponit'. Quidā arbitrant' eē eā arborē quā romani Uisciulū dicunt. Est ēt eodē nōie herba in egypto: quā Homerus iter herbas sub nascentes deoz voluptati primā noīauit. Nec recedentibus aq̄s nili, puenit filius fabę: in cuius capite fructus est papaueri filis intus grana ceu milū er quo incole faciūt panem, vnde Ply. lib. xxij. Qui arborē tñ lotū putāt Homero auctore ar gui possūt. Ab hac sata fit latometra ex cuius semine simili mo pozri fiūt panes in egypto a pastozibus: maxime aq̄ vel lacte subacto. Est ꝛ alia lotos agrestis in libya hasta duob⁹ cubitis longa ramos plurimos pferens. Quidā ēt loton milū vocant.

Lotophagi ppli in aphrica apud Syrtes a loto nomen sortiti q̄ ex loto arboze victitant cuius fructus sūt magnitudine fabę coloze croci quoz cibus tā dulcis est vt aduenis icutiat prię oblitionē, vñ cū Ulyssis socij delati fuissent in aphricā ꝛ gu stassent vix inde abducti sūt. Home. lib. viij. odis. οὐ διαφα λωτοφαγοι μηδον θεταροισι μολεσομεν ηδε νεεσθαι

ἰςαλλασσφί λοσαν λωτοιο παγά δεδι τῶν Λ' οσ-
τις λωτοιο φαγοι μελιηδέα καρπον ουκετι α-
παγγει λαί παλιμηθέα νεεσθαι αλλαυ-
τοῦ βούλοντο μετανδρασ ιλοτοφαγοισι δω-
τομενοι μενεμεν νοσουτε λαθεσθε.

L ante A

Lubricus a.um.pe.coꝛ. ḡſi labꝛicꝰ: ꝓꝓꝛie lubꝛicus locꝰ ỏꝛ ī quo ḡs nequit ſiſtere ḡlis ē terra glaciata. Uir. Lubꝛica cõnolunt ſublato pectoꝛe terga. Et ſeſe oppoſuit ſalio per lubꝛica ſurgẽs. Jñ figuꝛate adoleſcẽtia lubꝛica ỏꝛ q̄ facile labit. Lubꝛicos oculos dixit Ciceꝛo. i. mobiles ſicut pes lubꝛicus q̄ eſt in lubꝛico piſcis lubꝛicus dicit qui labitur dum tenetuꝛ.

Lubꝛico as. lubꝛicum facio. Juu. Qui lacedemonio pitiſmate lubꝛicat oꝛbem.

Lucę boues. ſiue lucanę boues dicti ſunt Elephanti. Uide in dictione Elephas.

Lucaꝛinitas thuſcię: a qua lucẽſes dicuntuꝛ qui in ea habitant: aut qui in ea oꝛti ſunt.

Lucani populi dicti ſunt q̄ ea ꝛegio ſita eſt ad paꝛtem ſtelle lucifeꝛę: vel q̄ loca ętheꝛa ſint. i. multe lucis. Uel a Lucilio duce vel q̄ pꝛimitus in luco cõſideꝛit. Di ĩteꝛ calabꝛos ⁊ apulos ſiti ſũt ⁊ a ſabinis oꝛti. Eoꝛ ꝛegio lucania: q̄ nũc pꝛicipatus ỏꝛ Inea ē peſtũ oppidũ ⁊ Elea vꝛbs. lucania ⁊ petilia metropolis. Hoꝛ. lucãtus an apulus anceps Eſt ⁊ lucanꝰ a.um. q̄ ad lucẽ pꝛtinet: a quo antelucanus a.um. Anteluco ⁊ antelucoꝛ.

Lucanus nomen pꝛopꝛium poetę.

Lucania genus farciminis ex poꝛcinis carnibus a lucanis populis pꝛimuꝫ inuenta. Mar. Filia picenę venio lucania poꝛce. pultibus hinc nineis gꝛata coꝛona datuꝛ.

Lucẽ claꝛitatẽ eſſe nemo eſt q̄ dubitet. Qñ ãt dies clara ē quẽadmodũ noꝛ obſcuꝛa. ponit q̄ñq; lux ꝓ die ⁊ noꝛ pꝛo tenebꝛis: q̄uis pꝛima luce ⁊ pꝛmis tenebꝛis: nõ pꝛmã ptẽ diei ac noctis ſigt. pꝛma vo die ꝓ tota nõ pꝛo diei pte. Bel. alia luce oꝛta auuis i paꝺũ pfecta ē. Jnuenit ẽt luci aduerbia liter poſitũ ſic Uelgi. Li. ĩ Anto. Quis enĩ audeat luci ⁊ ĩmilitari. via. grę cũ eſt λυξ λυκος ενθεν και λυκος λεγεται ὁ τι εν τη νυκτι λυκος ουκεν λει τοι Ā luce fit lucanus a.um. et antelucanus a.um. q̄ eſt añ lucis tps ⁊ ſublucanꝰ ſub lucis tpe. Ply. li. xi. nec oſo pus virgiliaruꝫ ex oꝛtu ſublucanis tpib⁹. lux ãt απο του λυκυς dicta ē λυκυ enĩ veteꝛes gꝛeci appellant pꝛimam lucem q̄ pꝛecedit ſolis exoꝛtum.

Luceo. es. ꝛi ſplẽdeo. Cuius cõpoſitã ſunt. Alluceo ad aliquid ſeu iuxta aliquid luceo. Colluceo ſimul ſeu totus luceo. Ply. li. x. Jnuſitata gña alitũ accepimus quaꝛũ plumę igniũ mõ colluceant noctib⁹. Diluceo diſtincte luceo. Bel. lib. ii. Cõtra vo q̄ ſeꝛ boꝛis poſteꝛioꝛib⁹ naſcit eo die videꝛi natũ q̄ poſt eã noctẽ diluxeꝛit. Elucẽo extra ſiue mltũ luceo. Lac. lib. vij. Quis tã cęcus vt eꝛiſtimet ſine eã eẽ facta ĩ q̄bus miꝛa diſpoſito ꝓuidentiſſimq; ꝛationis elucet. Aug. li. j. cõ. Dic ſatis elucet maioꝛẽ hẽꝛe vim ad viſcendũ liberã curioſitatẽ q̄ meticuloſaꝫ neceſſitatẽ. i. claꝛe ẽ. illuceo lucidus ſuꝫ: Sed ad diem pertinet. Liui. vbi illuxit recepere claſſes. Sed hic magis eſt ab illucẽſco. Plau. in Lap. At pol te ſi hic ſapiat ſenex atra pꝛ agitet apꝰ carnificẽ tuo q̄ capiti illuceat. idẽ ĩ Am. Nũc te inq̄t q̄ manſiſti mitto vt cedas diei vt moꝛtalib⁹ illuceſcas clara ⁊ cãdida. inteꝛ dũ illuceſcere eſt illuminare ⁊ ſplendẽtẽ facere. Lac. li. vij. Qui ſolẽ cũ cęteris ſideꝛib⁹ illuxit inteꝛ luceo in medio luceo. Li. li. iij. ad Neꝛen. ꝓterea diſſimiles foꝛma atq; natuꝛa loci cõpaꝛãdi ſunt vt diſtincti ĩteꝛ lucere poſſint. Sed hic inteꝛ lucere q̄ſi inteꝛnoſci ẽ per luceo p medium tꝛãſluceo. Quint. Sꝛ vt ĩteꝛ ſe vincti atq; ita coeũtes ne omiſſuꝛa peꝛlucea⁹. huius figonis ē peꝛluceo: ⁊ tꝛãſluceo. Sene. ỏ tranquillitate. Quid placentius ad vnũ aq̄s ⁊ circũfluẽtes cõuiuia. Li. li. ii. off. Quaſi plucet eꝛ his quas cõmemoꝛaui viꝛtutibus. Col. li. v. vt nullo loco tꝛãſluceat. polluceo de quo alibi pꝛeluceo anteluceo. Cic. Ego meis maioꝛibus viꝛtute pꝛeluꝛi. Reluceo. Uiꝛ. li. ii. Sigęa igni freta lata relucẽt. Subluceo aliquantũ luceo. Oui. de meꝛidie. Qualia ſublucent fugiente cꝛepuſcula phebo: aut vbi noꝛ abiit nec tſ oꝛta dies.

Lucesꝫcere eſt claꝛum fieꝛi. Plau. in Am. Tempus eſt exiꝛe ex vꝛbe. pꝛinſq̄ luceſcat volo.

Lucidus. a.um. quod eſt claꝛum ſpicuum: a quo peꝛlucidus et Tranſlucidus. Quint. li. viij. Similiteꝛ illa tranſlucida ⁊ veꝛſicoloꝛ quoꝛundam elocutio ꝛes ipſas effeminat.

Lucido. as. lucidũ facio illuſtꝛo a quo Dilucido. quod eſt declaꝛo. ſeu diuerſis modis claꝛum facio. Li. li. iij. ad Deꝛẽ. Nam quod in dicendo ꝛei dulcidandę magnificandę cauſa doluꝫ appellauimus id in dicendo honeſtius conſilium appellabimus. Elucido. extꝛa ſeu multum lucido.

Lucifico. as. pe. coꝛ. idem q̄ lucido. a quo Elucifico Nonius. Elucificaꝛe lucidaꝛe dictum a luce. laberius. Si cito fulgẽtis ſplendoꝛe pecunię volo elucificaꝛe exitum ętatis meę.

Lucifuga. pe. coꝛ. qui fugit lucem.

Lucifeꝛ pe. coꝛ. ſtella veneꝛis cum ante gꝛaditur ſolem cuꝫ ſub ſequitur heſpeꝛus.

Lucerna. a luceo. Gꝛęce lychnus vocat: cuius pꝛima coꝛripitur cum tamen in luceo pꝛoducatuꝛ Juue. Diſponite pinguez nebulam vomuere lucernę. lucernaꝛum vſum pꝛimi ęgyptij monſtꝛauere: vt auctoꝛ eſt Euſe. lib. x. pꝛeparationis.

Lucernaꝛius qui lucernam feꝛt. lucernula diminu.

Lucens quod aliunde lucem habet. Uiꝛgi. lucentemq; globuꝫ lunę. lucibile quod peꝛ ſe lucet.

Lucetius dictꝰ ẽ iuppiteꝛ a luce quam pꝛiſtare hoĩb⁹ putabatuꝛ.

Lucina. pe. coꝛ. pꝛo. q̄ paꝛtui pꝛeeſt q̄ paꝛtũ feꝛat ĩ lucẽ Ply. putat lucinã dici q̄ oculis pꝛeſit ⁊ luci. Sũt q̄ a luco deducãt q̄ romę innoni ſacer ẽ ĩ exq̄lij. Ouid. li. ij. faſ. Gꝛatia lucinę dedit hęc tibi noſia luc⁹ Aut qui pꝛincipium tu dea lucis habes:

Lucius pꝛenomen eius qui pꝛimus ita vocatus: q̄ oꝛiente luce natus eſt. Sic lucia nomen mulieꝛis. pe. coꝛ. pꝛo ferri debet contꝛa communem vſum.

Lucilius ⁊ lucullus nomina pꝛopꝛia a luce deducta.

Luculentus. a.um. q̄ ẽ luce plenũ ſplendẽs. Plau. in coꝛ. Pulchꝛũ ⁊ luculẽtũ hoc nobis hodie euenit pꝛeliũ. Sal. Tũ. M. Tulliꝰ oꝛationẽ habuit luculẽtã ⁊ vtile ꝛeip. Dic aduerbiuꝫ luculẽteꝛ clare ⁊ ſplẽdide. Hieꝛ. De quoꝛuꝫ vitiis moꝛibuſq; amiꝛificis q̄ luculenteꝛ ipſe conſpexi libellum ipſe compegi

Lucubꝛo. as. pe. coꝛ. vigilo: ⁊ ad lucernã aliq̄d cõpono. vñ lucubꝛatio vigilia ⁊ opꝰ q̄ lucubꝛãdo fit. Uaꝛ. de Oꝛig. Non ſolum ad Aꝛiſtophanis lucernã ſꝛ etiã ad cleãtis lucubꝛaui. Li ui. li. j. Sed nocte Sozã vedità lanę inteꝛ lucubꝛantes ancillas in medio ędũ ſedentẽ inuenit. Hieꝛo. in pꝛologo Judith Huic vnã lucubꝛatiunculã dedi. Sũt ⁊ lucubꝛationes ruſticanę veſpeꝛtina ⁊ antelucana: q̄ñ a veſpeꝛe ⁊ ante lucẽ ỏficiunt intꝛa villaꝫ opeꝛa ꝛei villaticę cõducibilia Col. li. xij. Jtẽ ad lucubꝛationẽ veſpeꝛtinam palos deceꝫ: vel ꝛidicas quinq; conficeꝛe. totidẽq; peꝛ antelucanam lucubꝛationem.

Lucus nemus aꝛboꝛibus denſuꝫ deo ſacrũ: a luceo ꝓantipꝛaſim dictũ eo q̄ nõ luceat q̄ñ cũ nullę illic aꝛboꝛes ꝓp ꝛeligionẽ cederent opacus ⁊ ſine luce eꝛat. Sunt alij qui nõ ꝓ contꝛariũ deducãt ꝓpteꝛ lumina cꝛebꝛa ſacꝛificioꝛ q̄ ibi noctuꝛno tẽpoꝛe fiebãt. Dr ẽt Luc⁹. us. ꝓ luce. Ter. Cũ primo lucu. i. pꝛima luce ⁊ cũ pꝛimũ ſol illuceſcet Lucus maꝛtis dictus ẽ in quo Maꝛs illam veſtalẽ viꝛginẽ compꝛeſſit: vt eſt apud iuſtinum. ⁊ plutaꝛ. Luculus ⁊ Lucellus diminutiua ſunt.

Luco. as. licet non ſit in vſu: a luco ſiue a. luce fieꝛi puto. Cuius compoſita ſunt colluco: q̄ eſt ramos ſylue decido. inteꝛluco idem ſignificat Subluco ſuccidendo illumino.

Lucaꝛ ꝓtiũ q̄ ex lucis captaꝫ: vel eꝛogatio q̄ę in lucis fiebat.

Lucaꝛia feſta q̄ę in luco ꝛomani faciebant q̄ pꝛmagnus eꝛat inteꝛ viam ſalaꝛiam ⁊ tyꝛbeꝛim pꝛo eo q̄ victi a gallis fugientes e pꝛelio. ibi ſeſe occultauꝛant.

Luceꝛia: vꝛbs Apulię: q̄ę ⁊ Auſonum colonia fuit.

Luceꝛes ſiue lucenſes: tꝛtia paꝛs populi ꝛomani diſtributa a Tacio ⁊ Romulo ſic appellati a lucumone ſiue a luceꝛio ſiue a luco q̄ę Aſylum Romulus vocauꝛat.

Lucꝛius Aꝛdeę ꝛeꝛ q̄ auxilio fuit Romulo aduerſus Tacium.

Lucumo ꝓpꝛiũ viꝛi nomẽ. a quo lucomedi appellati: q̄ poſtea

lucerēses sūt dicti. Vi fuerūt Thusci. Var. Dimicātē Romulum cōtra. T. Taciū a lucomonibus. i. thuscis auxilia petisse.

Lucrū a luendo si amplius q̄ exolueret quanti esset emptus. A quo lucrosus. a. um. plenū lucro. Ply. lib. xviij. Et auctionibus eam adhiberi lucrosum putant.

Lucellum diminutiuum paruum lucrum. Hor. in. Ser. De fine gustarit tecum partita lucellum.

Lucriones: dicti sunt qui vndiq; lucrari cupiunt.

Lucrinus. pe. pro. lacus campanię in sinu baiano contra puteos propinquus Auerno lacui adeo vt in maximis q̄q; tēpestatibus conungi soleat. Dictus a lucro propter multitudinem piscium qui ibi capiebantur De vtroq; Mar. Dum modo lucrino modo se permittit auerno.

Lucretilis mons in sabinis.

Lucta conflictus.

Lucto. as. apud antiquos z luctor deponens. significat cōtra aduersarii oī adhīta vinitor conligo. q̄ i huiusmodi conatu mēbra soluunt. Vir. lucātes ventos. Ser. hoc ē egredi laborantes. Aliq̄n luctari ē lucta ludere Lac. Ne quādo i laqueos z fraudes illius aduersarij nostri cū quo nos deus luctari voluit inciderem⁹. Ter. in ecy. Dicitq; illi annulū sese duz luctat detraxisse. Vnc luctatio ludus quo alius aliū nititur in terrā pſternere Lōpositā sūt Lolluctor. Lac. de opi. Naz z ille colluctator z aduersari⁹ noster scis q̄ sit astutus: z ideż ipse violētus. Obluctor acrius cōtra aliquē nitor. Lol. li. vij. Sepe etiam vel grauitate longioris: vel cum in proscindendo aut ouriori solo aut obuię radici obluctatus conuellit armos. Reluctor. p repugno. idē li. j. Nā cū veteri astruitur recens ędificiū q̄si assurgenti reluctans oneri cedit. Quintil. Cum a me quidam familiariter postularēt vt aliquid de oratione dicendi componerem diu sum equidem reluctatus.

Luctitor frequentatiuum. Unde Prisicia. ponit apud vetustissimos luctito. p luctitor inueniri.

Lugeo es. xi. ctum. quasi luce egeo pp cōtinuuz luctum. vel ōr a luo q. luctus vitā hominis soluat. Est enī lugere valde flere lac. li. iiij. Quis taz fecundus z tanta rerū verborūq; copia instructus existet: quę oratio tāta affluentie vbertate decurrens: vt illam crucez merito deploret quam mundus ipse z tota mūdi elimemēta luxerunt: Est z lugere i luctu hoc est in lugubri habitu esse ex obitu charę necessarieq; persone: Uñ luctus vt Lic. li. iiij. Tus. inquit est egritudo ex eius qui charus fuerat interitu acerbo. Scribit Dionisius hali lib. v. Romanas matronas Ualerium publicolā: Brutūq; luxisse annuū tempus depositione auri z purpure vt est illis luctus cōsuetudo in necessariorum cognatorum q̄ funeribus. Huius verbi cōposita. Prolugeo de quo alibi. Elugeo quod ē luctū depono: Unde Agretius. Eluxit qui luctum deposuit. Illuxit cū lumen apparuit. Iuui. Quid aliud in luctu q̄ purpuram aut aurum deponunt femine: Quid aliud cum eluxerunt: sumunt: Aliq̄n Elugere est lugendo deflere. Li. patriaz eluxiam z grauius z diutius q̄ vlla mater vnicum filium.

Luctus us. nō solū ploratio ōr sed ēt insigne indicioq; mērētis sicut ē vestitus niger z pullus. Sepe enī ipse habit⁹: vultusq; z vestis luctus ōr. Nā in luctu attracti sunt purpura auroq; depositis: cū eluxerūt nigram vestem exuunt. purpuramq; resumunt. Antiqui etiaz declinabant luctus lucti. Actius Lesso hinc ire: z rape lucti vestem in lecto coniugis.

Luctuosus. a. um. luctu plenum. Sal. Uirorum more pugnantes cruentam atq; luctuosam victoriam hostibus relinquatis. Et luctuosus dicitur qui est in luctu.

Luctificus. a. um. pe. cor. quod luctum inducit.

Lugubris z hoc lugubre pe. cor. quod ad luctum pertinet: vt vestis lugubris quę defertur pro morte alicuius chari.

Ludus ōr in factis: iocus in verbis. Et ludus in singulari est de priuatis z de exercitatione gymnastica cū multorū cōuētus ab vno eruditur pręceptore Uñ z p schola z loco sumitur in quo exercentur docēturue. Sic dicimus ludū palęstre: ludū pile: ludū gladiatoriū: ludū musicū: ludū litterarium. Sue. in Ląsa. Formā qua ludū gladiatorū erat: Edificaturus considerauit. Asco. Omnem scholā ludū dixere romani. Quinti. Quia diuitē illū promiserā patrē in ludum vendiderunt tanq; decepti: hoc est gladiatorū. Li. de ora. Tū hoc in ludo non pręcipit. Faciles enī causę ad pueros deferūt. Et statiz post Dęc ē i ludo causaz fere formula. Ubi de grammatices ludo locutus est. Sene. Dionysius tyrānus de regno eiectus ludi magist er factus est. De ludo musices itellexit. Lusus vō z lusio ad voluptatē magis pertinēt sine vlla arte z puerorum pręlusio dīr. Quint. Nihil me offenderit. Et paulopost Sunt ēt nōnulli acuēdis igeniis nō tiñ iutiles lusus. Li. Ex multis lusionibus nobis senibus talos relinquant z tessaras. Ubi de voluptate senili locutus est. Ponit tiñ quandoq; lusus pro ludo: z ludus pro lusu. Similiter lusus pro ioco opponitur q; serio: quēadmodū z iocus Ply. iunior aristoni. Quos ēgo q; auctores sequar facile impetrari posse confido vt errare me sed cum illis finant quorū nō seria modo: verum lusus etiaz exprimere laudabile est. Eodem modo ludus. Hora. Sed tū amoto queramus seria ludo. Ludi vero tiñ plurali numero spectacula publica significant. Lice. in Uer. Inter bonos ludos. Fuerunt q; apud grecos quattuor ludorum gña precipua scilicet olympici: phthij: isthmi: z nemei. de quibus dictum ē in dictione certamen. Ludi apud romanos etiā quattuor erant. Megalenses funebres plebei z appollinares.

Ludius z ludio pro ioculatore histrione z ludia pro ioculatrice Mar. Hermes cura laboraq; ludiarū. Liui. Acciti ex etruria Romā ludiones qui ad tibicinis modū saltabant. Ouid. Ludius equatanter pede pulsat humum.

Ludo is. si. sum ludum exerceo z cōstruitur cū ablatiuo. Interdum etiam cum accusatiuo. Sue. de Aug. Aliquando vt vincat ludit assidue aleam. Ter. in adel. ita vita est hominum q̄si cū ludas tesseris. Interdū ludere est deridere. Plau. i Asi. Nec me cur ludatis scire possum. Interdū decipere. Ter. in Adel. Cur non ludo hūc aliquantisper melius est quandoq; hocnunq̄ mihi voluit credere. Interdum iocari vulgo scirzare solazare. Ply. ad Fabiū. Ludere me putas: serio peto. Intellexit enī se nō ioco agere sed serio. Ter. in Adel. Congruū istū maximum in aqua finito ludere pauliſper. Interdū canere pulsare. Hel. Is optime ludere a magistro eius oī dicerat. Interdū versibus scribere. Uir. Ludere quę vellem calamo permisit agresti. Interdum amittere. Ter. in Phor. In illis fructus ē: in illis opera ludit. Ubi notandū ludo mō actionum: modo neutrū esse vt ex his quę scripta sunt intelligi licet. Lōpositā sunt Alludo: Colludo. Unde Collusor socius in ludo. Li. Lenticulam de alea cōdēnatū collusorē suum restituit. Uir. li. j. Ge. posuit. p simul mouere Sepe alueq; palęa z frondes volitare caducas. Aut sūma nātes in aqua colludere plumas. Iureconsulti Colludere dicūtur aliquos: cū diuersam partē adiuuant: prodita causa sua. Sic enī clientē suū simul cū aduersario ludūt. i. fallunt ac decipiunt. Deludo derideo decipio Plau. in Asi Furciser ēt me delusisti. Idez Quid me deluditis z nocte excluditis foras: Eludo. Illudo pręludo ante ludo Ambro. li. j. offici. Qui disciplinam bellicā vult asserui quottidie exercetur armis: z tanq; in procincta positus pręludit pręliū. Dic pręludiū quod propzie significat pręcentionē hoc est quod ante inchoationē causatus pręmitti solet fauoris gratia. Et hęc habent pe. pro.

Ludifico as. derideo seu per iocum z ludum fallo pla. i Las. iam hic est lepide ludificatus. inuenitur etiam ludifico deponēs Ter. in Phor. Ergo sic me ludificamini.

Ludibrium ,ppzie quod ludimus deridemusq; z quod ludendi causa expetim⁹. Uir. Ne turbata volent rapidis ludibria ventis. Unde haberi aliquid ludibrio dicimus. i. derisui et cōtemptui. Ter. i Ecy. Nō sic ludibrio tuis factis habitus esſem. Ambr. de agnete ,p coitus peccato posuit cum ait. Cum quibus libidis suę se posse credebat ludibrium exercere.

Ludicrum substantiuū dicit potest quodcūq; lusoriū ac ioculare, Liui. li. j. Et cū bis crescēte i dies grege iuuenum seria ac iocos celebrare: iaz tū in palatino monte lupercal hoc fuisse lidicrū ferunt z a palanteo vrbe arcbadica palatium deinde

palatinū mōtē appellatū. ibi Euandrū q̄ ex eo gñe archadū multis ante tēpestatib⁹ tenerūt loca solēne allatū ex archadia istituisse vt nudi iuuenes lyceū pana venerātes p luxū at q̄ lasciuiaz currerēt: quē Romāi deide vocauerūt inuū huic deditis ludicro ꝛ. Ludicr⁹a.uz lusozius iocularis leuis Uir. negz leuia aut ludicra petūt ꝓmia. vñ ars ludicra ars histrionica ꝛ scenica dr. Paul. Dic ꝛ hec ludicris ꝛ hoc lodicre decl nat: cum tamē sic declinando ludicria: non ludicra faceret.

Lues ōzū in vrbe aut ī agro febris aliudue mozbi gñs boīes vl pecoza siue vtrūq̄z corripit: interduz arbozes ꝛ sata. pestis q̄ aut cito occidit aut cito abit ab eo quem inuasit.

Lugdunū ciuitas Galliē apud aq̄tanā quā plācus cū Galliā comatā regeret tradit ꝺidisse. in ea fluuij Liger ꝛ Harumna.

Luma gñs spinę quę ī pratis nascit ꝛ locis vliginosis: sic dicta q̄ agricolę eā e terra luunt idest soluunt. Dinc lumeta loca lumis plena ꝛ lumaria falx qua lumeta secantur.

Lumbrici vermes terreni a lubzicitate dicti.

Lumbus pars cozporis qua libido designat. Sūt enī lūbi a cinctura adnates: a quibus venereus liquoz defluit. vñ ꝛ apud poetas sumit q̄nq̄z ꝑ mēbzo pudēdo. Plau. Exporgite lumbos ꝛ tollite. Et in pas. Crissabit tibi fluctuā te lūbo. Dicitur & lumbis de bzutis. Hoz. lib. j. Ser. Curto ire licet mulo vel si libet vsq̄z tarentū mātica cui lumbos onere vleeret ac eques armos. Dinc fiunt elumbus vel elumbes ꝛ delumbe.

Lumbare tegmen quo pudenda teguntur: vt apud Dieremiaz Sicut tu posuisti lumbare istud ad lumbos tuos.

Lumbago: vitium ꝛ debilitas lumbozum.

Lumen. quasi lucimen. a quo Luminosus. a.uz. qō ē clarū. Lic. Cū sint maxime luminosę partes duę ꝛ q̄si iactuosę. Dinc ēt Lumino. a quo Illumino. as. ꝛ Relumino qō ē lumē reddo

Luminare quod lumen hz Dic. in Hī. Fecit deos duo lumināria magna: vnum vt pēēt diei alterū vt pręesset nocti.

Luna a lucendo dicta q̄ noctu sola luceat. Alij luna q̄si lucē alie nā dicūt q̄ lumen a sole recipiat. Lic. Tū illa quę luce lucet aliena. Uel luna ꝺr q̄ fit luminū vna. vt cūq̄z ē per grecozum imitationē est ελλινες γοφασι λεγεσθαι οτι σελας το φως και ανω οτι υπο ηλιου λυκα λαμβανει σε λην η. Dinc pleniluniū qō ē cū luna quinta decima ꝛ rotunda est. Uel pleniluniū dicit lunę oppositio. Ply. li. xviij. Cum ꝺo occidēte sole oziet. ſ. luna ex aduerſo ita vt pariter aspiciant tūc erit Pleniluniū. Interlunū cū appere desierit ꝛ noua fit. ꝛ coeunte vel silenti luna vndę lunę cōiunctio dicitur dies silentis lunę. Diminutiuum a luna est lunula.

Lunaris ꝛ hoc lunare quod ad lunam pertinet: vt lunaris ratio. lunaris annus qui mēse vno suum efficit cursum.

Lunaticus mozbus dictus est q̄ eum q̄ inter lunio natus ē hunc mozbū fere pati comptū ē. Qui ꝛ comitialis a q̄busdā ēt appellr. Sz diuersuz eē ostendit Firmicus li. iiij. math. cū iquit Etsi luna male fuerint collocata aut spaticos: aut lunaticos aut caducos facit. Est autē ꝓpzie lunaticus: qui aut ab īsania vexatur certis lunę tempozibus: aut grauatur mozbo.

Lunatus. a.um. quod est ād lune similitudinē factum: vel quod hz spēm lunę. Tres enī sūt figurę crescentis lunę. Nam mō curuatur ī coznua: mōī ozbem circūacta: vt cum est plena et soli aduersa. Modo dimidio ozbe cęsa. hoc est cum equa. p pozrionē diuidit. Et ob id a nostris diuidua vocatur.

Luo. is. lui figt persoluo. Liui. vt tandē debito supplicio scelus luerēt. i. soluerent seu purgaret. Tractū a pecunia: q̄ antiquo penę pecuniarię fuerūt sed grecū λῦω λυεις λυει. Interdū luere ē sustinere pati. Justin. lib. primo. Quicūq̄z capi potuerūt supplicia crucibus luerūt. dicimus etiā luo capite: sicut Muleto. ꝛ punio. Liui. li. viij. Obsides ēt secēti impati capite luerūt. Dic cōponit. Reluo ꝓ soluo seu repignero. Nā i alia significatiōe ꝓponit. a lauo. sicut Deluo ꝛ proluo.

Lupus: grece λυκος. animal rapax. cuius fę. ē lupa. Et pupus gñs piscis pręcioſi q̄ varolus a quibusdā Sturio ꝺr. Et sub bestia fluuiozū captus ēt laneus: lanatus ue appellat. Mar. laneus euganei lupus ercipit oza timaui equozeo dulces cū sale pastus aquas Sūt illi cum mugilo nāles inimicicię. Ité lupus genus ē freni asperrimi a lupinis dentibus dictis q̄a in equales sūt. siue quia duriciā hñt lupini dētes: ꝛ ꝓpterea mozsus eaz asperrim⁹ Dis frenis vtebant galli. Oui. lib. de trist. Et placido duros accipit oze lupos. Ité lupus est instrumētū adūcū quo vasa q̄ in puteū forte ceciderūt extrahūtur: harpax greco vocabulo ꝛ parpago noīat. ité lupus Aranei gñs. quo noīe ēt dicta est herba q̄ asparagi vice mādi solet: q̄ ꝛ lupus salictarius q⁹ salices ad filitudinem vitis ascēdat. ité lupus vt Palladius auctoz ē serrula manubziata vocat.

Lupus ē in fabula. prouerbiū natū ē qō pȳci affirmant eum a voce deseri quē ꝓz lupus viderit. Qō eē ferē cū ille supuenit de quo loquimur: ꝛ nobis sua pōtia amputat facultatem loquēdi. Uir. Uoz quoq̄z merum iā fugit ipa meriz videre prozes. lupū aurib⁹ tenere ꝓuerbiū ē qō ī re ancipiti periculosaq̄z dici solet. Nā q̄ auribus lupū tenet: nec eū dimittere audet nec retinere pōt sine piculo. Die. cōtra. io. ozigenistam nūc vo q̄si aurib⁹ lupū apȳhēderis: nec tenēr potes: nec audes dimittere. Sue. ī tibe. Lūctādi cā erat met⁹ vndiq̄z īminētū discriminum vt sepe lupum se auribus tenere diceret.

Lupa: cū sit sę. a lupus. ponitur tū q̄nq̄z ꝑ meritrice: q⁹ vt illa cibi: ita hęc vel libidinis vel quęstus appetens sit.

Lupanar pe. p. sumitur ꝑ turpi meretricū loco. Aug. li. xviij. ci. dei. Meretrices aūt lupas vocabāt. vñ ēt nūc turpia loca earū lupanaria nūcupāt. Amb. adiectiuū posuit cū ait. Lū meretricib⁹ scoztaberis. ī ȝtubernio lupanari. Dr ꝛ Lupanariū Ulp. ō petitione hereditatis. licet a lupanario pcepte sūt naz ꝛ in multozū honestoz virox p̄dijs lupanaria exercentur.

Lupari scoztari meretricari. actius. Qui cum meretrice per vias habitu nostro lupantur.

Lupatum idē qō lupus ꝑ freno asprimo. Uir. Pressiq̄z negabunt verbera dura pati ꝛ duris parere lupatis. Dicta lupata vt Ser. inquit a lupinis dentibus qui in equales sunt. Unde ꝛ eozum mozsus vehementer obest.

Lupinus. a.um. qō ē lupi. Ply. Massurius palmam lupino adipi dediſſe antiquos tradit. lupinus substantiuum gñs leguminis q⁹ non mitius terram appetat oznq̄z illius sit q̄s lupus. ꝛ tellurem adeo amat vt q̄uis fruteroſo solo conuectus interſolia vepzesq̄z ad terrā tū radice peruenīat.

Lupcal a lupa ꝺr locus sub palatino mōte sacratus ab euādro pam deo Arcadię qui lyceus vocatur q̄uis quidam ita appellatū velint q⁹ lupa ibi rerum ꝛ romuluz nutriuerit. Ouid. in fas. Illa loco nomen fecit: loc⁹ ille lupcal Magna dari nutrix pręmia lactis habet. Uel dicitur a luendo. q⁹ ibi per capzum luebatur hoc est sacrificabatur: vt fit dictio ex tribus ozationis partibus compoſita quasi luere per capzum.

Lupercalia etiam sacra quę in eo loco fiebant mense febzuario greci lycea vocant.

Luperci dicti sunt quasi ex illozū mysteriozū semine exozti: siue vt Uar. putat. q⁹ supcalibus in lupercali sacra facerent nudi in bonozum panos. Lic. insectatur M. Anto. q⁹ ī lupercalibus in quibus sedebat. Cęsar amictus toga purpurea insella aurea cozonatus se lupcum exhibuerit. Nā nudi sacerdotes luperci currendo lustrabant ciuitatē ꝛ verberabant pręgnantium manus mulierum vt facilioris essent part⁹ zōa ex cozio capzi. De his Oui. Quis vetat arcadico dictos a monte lupercos faunus in arcadia templa lyceus habz.

Lura os. culei siue vt ris ab antiquis dicta est.

Lurcones dicti sunt guloſi ꝛ bonozū suozū ȝsumptozes. Plau. in persa. perennis herbę lurco edax. furax. fugax. lucil. Edite lurcones comędones viuite ventris.

Lurco. as. cibum cum auiditate nimia sumo. Pomponi. larduz lurcabat lubens.

Luridus. a.um pe. coz. quod est supra modum pallidum: quasi lozidum: quasi lozo percussum ꝛ liuiduz factum. Hoz. li. car. Doletq̄z partus fulmine lurdum missos ad ozcum. Pię. ad Oceanum: lurida oza sparsum crinem: squalidas manus: sozdida colla sūmittere.

Lusernia: auis dicta q⁹ lugens canat. Hanc philomelam greci vocant: quę puigil custos cū oua quodam sinu cozpis et gre-

mio fouet insomnē lōgę noctis laborē cātilenę suauitate solatur. Dęc auis a poetis qñq3 dicitur Attbis. quasi Attica. mar. Sic vbi multisona feruet. sacer attbide lucus.

Luscus proprie q̄ altero captus ē oculo. qualis fuit Annibal. de quo Iuue. Portaret belua luscum. Qñq3 tñ dicitur q̄ ē bebetioris visus. Aluscus fit Eluscо as. qō ē luscum facio ꝛ oculū eruo. Scribit Julianus iureconsultus Aquilia lege teneri q̄ eluscauerit discipulum in disciplina.

Luscitus pe. p. q̄ bebeti visu ē: ꝛ q̄ melius noctu q̄ die videt.

Lusciosus: siue luscitosus: ꝛ luscirosus dicitur qui propter vitiū oculorū parū videt. q. s. luscos imitet q̄ dari⁹ vesperi q̄ meridie cernit vt inq̄t Fel. Plau. in mili. ędepol tu q̄dē cęc⁹ nō lusciosus es. Ply. Sanguine birci sanari lusciosos putat Pos greci myopes ꝛ nyctilopas vocāt: mozb⁹ ipse lucio vocatur. Sunt qui ita discernant. vt luscioſi dicant qui ad lucernam non vident myopes qui minutius cernunt.

Lusitania: pars vlteriozis hispanię q̄ nūc portugalliam appellant. Scribi. Ply. Lusum liberi patris ac lysam cum eo bacchantē nomen dedisse lusitanię. Dęc oceano occidentali alluitur: in qua est ciuitas emerita: ꝛ portugallię regnum. Lusitanum littus pollet gemma ceraunio. quod indicis prędferunt. Aduersus vim fulgurum creditur opitulari.

Lusito as. pe. coz. frequentatiuū ē verbi ludo. Plau. in cap. Nā vbi Illo aduenі quasi patricijs pueris: aut monerulę: aut anthes aut cothurnices dantur qui cum lusitent.

Lusori⁹ a. um. qō ad ludū spectat: vt tabla lusoria q̄ tesserі ludit.

Lustrū ferarū habitaculū i syluis a luto q⁹ fit lutosa lacuna Uir. Nō absūt illis saltus aclustra ferarū. Aq̄ similitudine ij q̄ in locis abditis ac sozdidis desidię ꝛ ventri indulgēt in lustris vitaꝫ agere dīr. propter qō ꝛ lustra dīr popinę ꝛ lupanaria vbi habitāt lupę. i. meretrices. Cic. li. ij. phil. Lū oēs ipuritates ipudica in domo quottidie susceperis vino lustriscq̄ cōfectus. Idez Lasio. Quę aūt in lustris ꝛ in vino cōmentatio potuit ēē: Et lustrū ōz spatū q̄nq3 annoꝝ. a luēdo. Doc ē soluendo. q⁹ quinto quoq3 anno vectigalia ꝛ tributa soluebantur ꝛ vrbs lustrabat. i. sacris purgabat q̄ purgatio vrbis ēt lustrū dicebat. Liui. li. ij. Omnis cēturię ꝛ ędites in campum martiū cōuocati siue ouę tauro cęsis immolarūt: qō lustrum est dictū: ficq̄ a sacrificio illo census obtinuit nomen lustri. Quia vō cēsus ipse siue lustrū singulis q̄nq3 annis habeatur censorū magistratus inualuit consuetudo: vt lustri appellatione spacia quinq3 annoꝝ appellent: binc Armilustrum.

Lustro as. circūdo Lact. li. ij. Sed luna que ozbē illuz significrū xxx. diez spatio lustrat. Interdū lustrare significat expiare. Liui. li. iij. Ibi instructū exercitū oēm siue tauris trib⁹ lustrauit. Interdū aspicere agnoscere. Licer. lib. iij. offi. Sed cum omnia ratione atq3 ato lustraueris. iterdū seq̄. Uir. At mecū raucis tua dū vestigia lustro. Interdū patefacere clarificare vt idē postera phębea lustrabat lampade terras. Interdum Inumbrare. vñ lūstra ferarū cubilia ꝛ lupanaria p cōtrariū dicimus q3 parū illustrant. Interdū circūspicere. Uir. li. iij. Omnia collustrās hanc primū ab littore classem cōspexi venientē. Et lustrare: qō vulgo ōz monstrā facere. Luus snię duo sunt verba Recognosco. s. ꝛ recenseo. Huius verbi cōposita sunt Collustro qō est circūspicio. Li. li. v. tus. Ego aūt omnia collustrarē oculis aſaduerti colūnella. Illustro. plustro: qō est pfecte circūreuideo. Liui. li. j. Hercules ad primā auroram exercitus cū gregem perlustrasset oculis.

Lustroz. straris deponens significat scoztoz a lustris abditis locis. Plau. in pseu. Lustrant luxant comedunt quod bīt.

Lustralis ꝛ hoc lustrale: quod ad lustrū ptinet. Liui. li. j. Sacrificium lustrale in diem posterum parat. Lustralia extra veteres dixerunt przpinguia eo q⁹ lustralis idest q̄nquennalis bos dicitur esse perfectę ętatis.

Lustricus. a. um. vñ lustrici dies infantiū appellant puellarum octauus puerorꝫ nonus: q3 his infantes lustrant: ꝛ noīa eis imponunt. Et q̄ eos lustrant lustratores vocant: ꝛ fęminę lustratrices: ꝛ qui lustrantur lustrati nominantur.

Luter: vas quo vinum diluit idest aqua miscet. Nam ꝛ luto ꝛ loto. pro diluo a veteribus vsurpatum est.

Lutū: cenū siue sozdes: hz primā cozreptā. Iuue. compositiq̄ lto nullos habere patentes. Dinc luteus lutea luteum q̄d est ex luto. Tibu. sed nimius luteo cozpoza tingit amoz. Fit aūt Lutuz aluo. is. αλλα απαντα ταυτα απο του λυειν ως ανω λελεχαμεν

Luto. as. luto inficio. vñ lutatus luto infectus. A luto fiunt ppositа. Deluto ꝛ Eluto. de q̄b⁹ supra in dictione De luo dictū ē.

Lutescere significat lutum fieri.

Luteus coloz rubeus sanguinolēt⁹. nā ē sanguini ꝺsimilis αλυρον q̄ ē cruoz. Bel. latinū putat: ꝛ a luce deduci Aut enī lute⁹ cōtra rufus coloz ē dilucidioz. vñ nomē quoq3 factū videt. Alij a luo q⁹ fit q̄si dilutus hoc ē solutus ꝛ decoloratus rufus Est enī luteus coloz dilutioz rutilus q̄lis ē coloz auri. vñ vię eius coloris luteolę dīr. Et lutea herba q̄ chrysocola tingit: q̄ nāz lini seu lanę hz ad succū bibendū. Et vitellū in ouo ouiluteū vocam⁹. Idē coloz cęrinus appellet a Cerę colore Idē ꝛ flāme⁹ ōz. Ply. Lutei video honorē antiq̄ssimū in nuptialib⁹. flāmeis totū fęminis cōcessiz. Dinc flamea appellabāt vestimēta lutei coloris q̄bus flaminica vrebatur. Luc. Lutea demissos vellarūt flāmea vultus. Dui⁹ nois prima producit. pfius. Jā chlamydes regū iā lutea gausapa captis Jue. vō primā cozripuit. Incude ꝛ luteo vulcano ad rbetoza mittit. Luteol⁹. dimi. Uir. Mollia luteola pingit vaccinia calta

Luxo as. soluo. Ply. li. xvij. Aut circūfossoz: vel ēt subaratoz imprudens luxauit radices. vñ luxa siue luxata membra dicuntur locis suis mota ꝛ soluta. Et luxati dīr quoꝝ mēbra suis locis mota sūt. Idē. Altheę radix decocta luxatis pdest. Dic luxurioſi dicti sunt q̄ in re familiari profusi atq3 soluti sunt.

Luxus us. luxuria ꝛ luxuries nō solū p re veneream ſz ēt ꝛ fere sp ppzieq3 p oī superfluitate ꝛ nimia pfusione ꝛ sumptuosiore cibi vestitus ꝛ aliarū rerū cura dici solent. Li. li. j. off. Intelligim⁹ quā sit turpe defluere luxuria delicate ac molliter viuere. Idē i Uer. act. j. Quas res luxuries i flagitijs: crudelitas in supplitijs: auaritia i rapinis cē. Uir. li. j. ge. Luxurię segetū tenera depascit i herba. Idē At domus interioz regali splēdida luxu. Instruit. Luxus ēt p splēdoze ponit. Cland. li. ij. Sub tua purpurei veniēt vestigia reges ōposito Luxu

Luxurioſus. osa. osum ponit pro nimiū abūdāti. Li. de oza. Hę mare. sitire agros lętas segetes: luxurioſa frumenta. Tūc enī in segetes solent imitti oues vt eas pascant.

Luxurio rias. ꝛ rioz. aris. ſi Diomedi credimus hanc habent distantiā. q⁹ luxurio sit in laude: luxurioz i crimine. Sīgt luxurio nō lasciuią mētis ſz habitudinē cozporis. Uir. li. iij. ge. luxuriatq3 tozis animosum pectus Loz. Seuerus. Luxuriant opes atq3 odia longa grauant. Utrūq3 tamē p superabūdare profundere ꝛ lascuire ſmozbięzare ponit. Ply. lib. xviij. Aliqui in frigidis ab eqnoctio autūni: in calidis seri⁹ ne ante hyemē luxurient Tibul. Luxuriant aī rebus plērūq3 secūdis. Liui. li. j. positus externoꝝ periculoꝝ curis ne luxuriarent ocio animi quos mot⁹ hostium disciplinaq3 militaris continuerat. Columel. li. iij. cacumina virgarum ne luxurientur diutius amputato. A luxurioz fit cōpositus. Luxurioz: quod est extra luxurioz. Idem in eodem. Qui ſi pingui agro validis vites deposueris pampinis magis eluxuriabuntur.

L ante Y

Lyęus cū diph. dictus est bactus λυω soluo eo q⁹ mentem ꝛ membra vinū dissoluat vnde sequitur paralysis. Uir. Regales intermensas laticem q3 lyęum.

Lycus nomen proprium viri quo nomine multi vocati sunt: Unus troianus. de quo Uir. Fata lyci. Alter thebān⁹ ignobilis q̄ regē thebanū occupauit. Itē alius thebān⁹ rer. Āl⁹ pardionis filius q̄ a se lyceā nominauit Alius lychaon Callistoos pater arcadię rex qui cum solitus esset hospites necare: in lupum a Ioue conuersus est. Fuit ꝛ alius lycus pximi filius. Itē Lycus fluu⁹ assyrioz q̄ Tygri immisceꝫ. Ouid lib. iiij. de pon. Duc lycus huc sagaris peneusq3 hypanisq3 cratisq3. Et lycus grece: lupus latine dicit ab λυκος idest a

prima luce q̄ id tempus maxime aptum sit rapiendo pecori
Lychaonia: regio asię quę totius Asię medium quodaz modo locum ꝛ arcem occupat. Sunt qui scribant lychaoniam esse ptem Archadię quę in peloponneso sita est: a lychaone rege Arcadię cognominatā. A lychaonia fit lychaonius onia onium. Ouid. de trist. Quęqz lychaonio terra sub axe iacet.
Lychaones populi sunt in asia minore prope lyciam vt ptolome. lib. quinto scribit.
Lycius Apollo dictus est a lyco lupo: q̄ sicut lupi pecora rapiūt ita ipe humore haurit radijs. Psci grecorū primā lucē q̄ręce dit solis ortū λυκην appellarūt απο της λυκος ideoqz tē pora bodieqz lycophos cognomināt. Lycij appollinis ozaculū qz i lycia maxime claritatis fuit ob lupoz interfectionem
Lyceus cū diph. mons arcadie q̄ pan deo sacer ē ꝛ vbi tēplum bicornis faun. a quo lycea ludicra illi sacrata: a nobis lupercalia sūt dicta a lupis q̄ ad expiandos manes fiebāt. Ouid. li. ii. fast. Faunus i arcadia templa lyceus habet. Dictus lyceus απο των λυκων. idest a lupis quibus propter frequentiam pecudum abundabat.
Lyceum fuit athenis schola Aristotelis sicut Academia platonis q̄ περιπατων. idest deambulās philosophabat. vnde peripatheticorū nomē effulsit. Fuit ꝛ lyceū gymnasiū Ciceronis i tusculano a noīe scholę aristotelice. de quo li. j. ō di ui. sic refert. Nuper cū oēm cū. Q̄ fratre ituisculano disputatū ē. Nā cū ambulādi cā in lyceū venissemus. id. n. superiori gymnasio nomen est. Huius nois. penultima producit a Ciceronе in illo versu. Inqz academia vmbrifera nitidoqz lyceo suderunt claras secundi pectoris artes: qz dicbzona.
Lycia prouincia seu regio i minori asia: finis pamphilię ex parte orientali sic cognominata a lyco pandionis filio hęc Termile primum dicebatur sicut Hero. li. j. scribit. In ea patera vrbs xanthus fluuius ꝛ chimera mons. Ibi regnauit Rhadamantus Iouis ex europa filius. Vnde lycius lycia lycium Virg. vnamq; lycios fidūq; vehebat ozontem.
Lycon nomen pbi pythagorici. Fuit ꝛ alius lycon socraticus. siue paripatheticus eloq̄ns ꝛ in dicēdo suauis adeo vt pro lycon glycon nominaretur: qđ significat dulcedinem. Hoc fuit cultu ꝛ vestium mollicie nitidissimus: Lucta ꝛ pilari lusione exercebatur: pijt podagrę morbo annos natus. lxxiiij. Tertius lycon: fuit poeta. Quartus. Epigrammatū scriptor.
Lycastus: vrbs Cretę: a lupoz multitudine q̄ ibi esse ꝓhibetur
Lychnus: latine lucerna. Var. Lucerna a luce dicta ē aut ab eo qđ vocāt greci λυχνον. Plau. Lychnū emūge pax p vt videat anus vbi pedes ponat. Vnde Ellychnium qđ lucernis ad bibef: ad lumē pstandū. Est enī funiculus ille q̄ i cēsus flāmā nutrit. Lychnus pensilis est quē vulgo lāpadē vocāt. vñ scribit Ply. li. xxxiiij. Lychnos pensiles in delubris placuisse q̄dā ex ere delabris oricalceis dici possit lacunaribus appensis sicut veteres lychnū pensilē dixerūt Dī ēt hęc lychnia Ser. vō oñdit lychnus dici nō lychnus cū primā corripi dicat. quod fieri non posset nisi post ch. sequeretur. i ꝛ trisyllabum fieret. Virg. Dependent lychni laquearibus aureis.
Lychnites pe. pro. marmor. album quod in paro insula effodiebatur sic cognominatū q̄ ad lucernam in cuniculis cęderet. ficut. Ply. lib. xxxvj. testatur. Est ēt hoc nomine gēma ardēs a lucernarum accensarum precipua gratia.
Lychnuchi q̄ce nominātē q̄cq̄d lucernas sustinet: q̄si lucernifer.
Lychnobij dicti sunt q̄ loco diez noctibus vtunt: ꝛ ad lucernas vsuit quasi lucernarij: vt Seneca in vltima epistola. Nihil consumebat nisi noctem. Itaqz credo dicentibus illum q̄busdam auarū ꝛ sordidū. vos inquit ꝛ lychnobium dicetis.
Lycisca: canis natus ex lupo ꝛ cane. hūc Ply. Crocutaz vocat.
Lyciska: canis est nomen a lyco lupo. vel quasi lacessa idest ex lacessa qz inde veniunt optimi canes.
Lycophos. qđ nos primū tps lucis nominamus.
Lycophron. periandri corynthioꝝ tyrānni filius. Est ꝛ nomen poetę greci. Sui. Λυκοφρων χαλκιδευς ὁ εβοιας υἱος σοκλεους θεσπιεὶ δὲ λυκου του ῥηγινου γραμματικος καὶ ποιητης τραγῳδιων.
Lycopolis: vrbs egypti: a lupis dicta: q̄ ethiopes egyptū incursantes lupi facta acie vsqz ad vrbē elephātinā reppulerūt Ibi egyptij lycopoliz ꝺ dederūt a bestijs illis ei nomē ponentes.
Lycomedes Creontis filius.
Lyctos: oppidū Cretę sub Idomenei ꝑio. A quo Idomeneus lyctius est appellatus.
Lycurgus nomē ꝓpriū lacedemonū regis q̄ fuit philosophus lacędemonijs leges sanctissimas cōdidit. Astrictisqz ciuib⁹ iuramēto qđ tādiu eas intemerate obseruarēt donec ipe rediret. Et e patria nūquā rediturus emigrauit. vide Plutarchū. Fuit ꝛ alius Nemeę regionis rex ꝛ alius rex thracum.
Lychaon. Calistonis pater ꝛ titani ac terrę filius arcadię rex q̄ vt infabulis fertur a Ioue in lupum conuersus fuit q̄ Ioue hospitem necare moliretur.
Lydus herculis filius ex Iole. Alter filij⁹ Athijs ꝛ frater tyrrheni: a quo lydia regio ē appellata. Nā cū ꝓpter terrę sterilitatē fratres simul ferenō possent Tyrrhenus sorte iacta discedēs cū ingēti multitudine ad italiaz venies eā tenuit partem q̄ ad mare inferū versa ē: ꝛ a se Tyrrheniam nominauit. Lydus vō remanens. Meoniam de suo nomine vocitauit.
Lydia: regio in maiori Asia ꝛ Lydo Athis Męonię regis filio ꝛ Tyrrheni fratre cognominata. q̄ fluxuosis męandri amnis recursibus perfusa super Ioniam procedit. phrygię ab exortu solis vicīa: ad septentrionez missię meridiana parte cariam amplectens. Hęc antea męonia vocabatur. i hac sūt vrbes Ephesus Colophon Clazomene ꝛ phara.
Lynteria: intestinorū dissolutio λυω enim dissoluo. εντερον intestinum hanc nostri ꝛquitatē intestinorum vocāt cū cib⁹ non perficitur sed in coctus egeritur.
Lympha a nostris aqua. permutationem eniz in. L. quasi nympha Nam ꝓprie dicitur nympha.
Lymphare: furore vexare: vt apud Val. Flaccū. Lymphauerat vrbez. Sta. Jt lymphante deo vñ lymphati siue lymphatici dñr furiosi vesani bacchabūdi q̄ vitiū ex aq̄ contraxerūt: qđ ē bucatq; illuc discurrere. Ply. medeē insanientib⁹ lymphaticis. Nam creditū est ab antiq̄s q̄ in fonte imaginem nymphę vidisset furore percipi quos greci νυμφολητους. latini lymphatos vocant. Horati. li. ꝓmo car. mentemqz lymphatam mareotio redegit in veros timores. A virgilio dicitur lympha regina ꝓ mente commota ꝛ furiata. A lympha etiam vt Priscianus inquit fit lymphor. aris.
Lymphidus. da. dum. pe. cor. plan⁹ politus. Clarus. Piero. i li. R. Elegit sibi quinqz lympidissimos lapides de torrente.
Lynx: ꝓpriū nomē regis scythię: q̄ cū cogitasset occidere Triptolemū a cerere in lyncem animal cōuersus fuit. Est autem lynx. seu lynca ex lupoz ceruarioz genę vario collo ꝛ maculoso tergore ꝛ acutissimo visu. Virg. maculosę tegmine lyncis. Hui⁹ vrina ꝛ calculi in auriciem vertit ꝛ ea fit gemma
Lyncurium. gēma: q̄ e lyncis vrina coacta est. Ouid. Equibus vt memorant quicquid vesicca remisit vertitur in lapides ꝛ congelat aere tacta.
Lynceus cea. ceum. adiectiuum a lynce. vnde qui acute vident lanceos oculos habere dicuntur Hora. in Sermo. Ne corporis optima lynceis contemplare oculis.
Lynceus nomē ꝓpriū eius qui fuit vnus ex argonautis acutissima oculoz acie ꝓditus qui dicebat videre vltra parietez Et vt historici tradūt conspexit nouissimam lunā primam q̄ eodem die in signo Arietę quod paucis mortalium contigit vidisse. Unde Horatius Solus nubila lynceus.
Lyndus: ciuitas rhodi vbi sacra herculis maledictis ꝛ exercrationibus solebant celebrare. A qua lyndij dicti sunt. Fuit et altera lyndus in dorica regione.
Lynter generis fęmi. gen⁹ partię nauiculę e canata arboze facte ab λουτροῦ. teste Prisci. ꝓma diph. abiecta o: ꝛ n interposita. Cōstāt aūt lyntres ex singulis arboribus q̄ vulgo caue dicūtur ad traiciēdas flumīe trabes Virg. lib. j. ge. Cauat arboze lyntres. Dę. n. nō i pelago sz in fluuius stagnisq; palo aut cōto agunt. ponitur etiaz quandoqz ꝓ quondam dolij genere vt ostendit Caron. Tibul. ꝓ nauia q̄ est lignū cauatum vt na-

uis posuit q̄ ī vindemiis rustici vti solent. aut mihi seruabit plenis in lynt̄ibus vuas: pssaq̄ veloci candida musta pede

Lyptote dici potest apud nos defectiua. Nam ab λειπω q̄ deficio est deducitur. Figura est cum minus dicitur: ꝛ plus intelligitur: vt apud Virg. Quid prodest q̄ me ipsenō sperni amyntha ideſt libentissime amas.

Lyra instrumēt̄ musicū vbi quot sunt fides: tot resonant voces. απο του λυρειν. q̄ō ē canere. Vnde poetę lyrici dicti q̄ ad lyrā sua carmina cātabāt: statuebatur q̄ eis chorus quin quaginta virorū ac tauro donabant. Et carmē ipsuz lyricuz. Hāc eādē poetę chelym vocāt. Et lyra signuz celeste ē. Var. li. ij. de re rusti. Hoc fm astri exortū facio q̄ greci vocant lyram fidē nostri. Lyra cedit quarto nonas februarias: vel secū dū aliquos kalendis februarius ꝛ noctu quādo occidūt tergaleonis vt Higinus ait. Ouid. Illa nocte aliquis tollēs ad sydera vultū dicet vbi ē bodie quę lyra fuit heri. Hāc lyram effecit. mercyrius in mitulenō mōte arcadię īde Orpheo tradita dicūt. alij autumāt cōcessaz orpheo ab appolline post repta cythara īterfecto orpheo musę in celo lyraz collocauere. alij dicūt eē lyrā Arionis Citharędi q̄ fuit tēpore Lipselli tyranni corynthiaci q̄ primus fuit omniū citharistaꝝ. a lyra etiam cuius prima corripitur fit. Delyrus. a. um. pe. cor.

Lyricen pe. cor. q̄ lyra canit: cuius fītionis ē et lyristes. Sidonius. alceo potior lyristes ipso. Sic. n. ōr lyristes: vt psaltes.

Lysander lacedęmon homo factiosus qui odium totius grecię in lacedęmonios concitauit: ꝛ a thebanis occisus fuit: qui lycaonem regno expulit.

Lysanias orator grec⁹ alter fuit Arcas q̄ lycaonē regno expulit

Lysias: orator iucundissimus de quo Quinti. Lysius arcadicę fluuius ad cuius radices est ęsculapij tumulus.

Lysimacus macedo clarus Callisthenis discipul⁹. alter fuit vn⁹ ex Alexandri principibus. Lysimachiam vrbs bellesponti q̄ terrę motu corruit.

Lysippus clarissimus statuarius qui ad sexcenta decem opera fecisse traditur: quę singula arti claritatem dare potuissent. Hic teste Quint. ad veritatem optime accessit. Prop. Historia lysippo est animose fingere signa.

Lytta: gn̄s vermiculi qui nascitur in lingua canum. Hic si infantibus catulis eximāt nec rabidi fiunt: nec fastidium sentiunt.

Transit per deri

uationes in. n. d. vel t. vel. c. vel. q. secn̄tib⁹ vt tātū tādūdē. Idē idētidē. Eor corūdē. Nū nūcupi nūqs nūq̄ circumquaq̄ tanq̄ nanq̄. q̄q̄ quēq̄ quāq̄ q̄cūq̄. Similiter Am prępositio secn̄tib⁹. f. vel. c. vl. q. mutat. m. in. n. vt Anfractus ꝛc. Vide ī dictiōe Anfractus.

Macarius nomen viri proprium: ꝛ latine dici potest Beatus macarius mos beatitudo.

Macedonia: regio a Macedone Osyridis Iouis filio dicta ē. Habz macedonia ab oriente traciū limitē. Ab occasu ioniuz pelag⁹ a meridię epiro terminet̄ a septentrione hz dalmatię partem. Hęc teste plynio. lib. xxxij. ollim centum quinquaginta populoꝝ duobus inclyta regibus. philippo. f. ꝛ Alexandro. quendamq̄ terrarum imperio.

Macedo: pe. cor. Qui macedoniam habitat. Luc. lib. vj. Cum tibi sacrato macedo seruetur in antro.

Macedonicus. nica. nicū. possessiuū a macedonia. vñ mare macedonicū q̄ō ē ęgei pars: ꝛ incipit a pallene mōte q̄ thracię finē facit. Extēdit vsq̄ megarā quo isthmos interposit⁹ misceri ęgeū ionio ñ pmittit. Cui⁹ littora a ciuitatib⁹ nomē accipiūt.

Macellū loc⁹ quo venalia oia q̄ ad victū humanū ptinebāt cōtrahebāt. Plau. in aul. Uenio ad macellū rogito pisces: indicāt caros: agninā carā: carā babulā: vitulinā: cetū: porcinam cara oia. Lice. Si epicuri de voluptate liber corrosus eēt putarē annonā in macello cariorē fore. Dictū macellū a Macello quodā viro q̄ in vrbe latrociniū exercebat quo damnato cēsores hęmilius ꝛ Fuluius statuerūt vt in domo eius opsonia venderent̄ redactis in fiscū eius bonis. Alij macellū dicunt q̄ ibi fuerit horrus quē macellū a lacedęmonijs appellatū ferūt. Et Jones hostia horrorum macellotas vocabāt. Donat⁹ a mactādis pecoribus deriuat. Sūt ꝛ q̄ a macerādo dici existimēt q̄ pecora dū eo ducunt̄ ibiq̄ tenent̄ macerant̄. vñ ꝛ macellū diminutiuū p macilento ponit̄. Lucil. li. vj. Si nostri nō magnus homo est nasutus macellus.

Macellarius q̄ macellū exercet nō solū carnū sz oīum opsoniorū: quin ēt panis ꝛ frumēti venditor: q̄ppe hęc oia in macello venū dabant̄. Var. Duo sūt ornithonis gn̄a. Unū delectationis cā alterū fructus causa quo genere macellarij ꝛ in vrbe quidam habent loca clausa ꝛ rure maxime conducta.

Macer macra macrū a męrore fit: ꝛ exile extenuatūq̄ figūt. Virgilius heu beu q̄ pinguis macer ē mihi taurus ī aruo: Colu. li. ij. secūdo. Nā vel pinguissima vel macerrima humo iacit

Macies: macritudo ꝛ macor. extenuationē figant Apul. vñ ista tā subita macies ꝛ tāt⁹ pallor: pla. Ossa atq̄ pellis: vt miser macritudię. pac. cōpulsaq̄ meū tali męror error macor sonet

Macilētus plenus macie. Festus Macilēti macie attenuati.

Macreo macres: macer sum. a quo Macresco. macer fio. Col. li. vj. Dabimusq̄ operā ne penuria cibi macrescat pec⁹. Var. Qui eaꝝ aspect⁹ ad desideriū macrescē facit volucres iclusas

Maceo maces macui idē q̄ō macro: a quo Macesco macescis macer fio. Colu. li. ij. Cōstat arua segestib⁹ eius scilicet ordei macescere. Varro. Tū ppter laborez asperant̄ ꝛ macescunt.

Macio macias macrum facio. Cuius cōpositum est Emacio: quod est valde macio. Columella libro quinto. At certe ī ordinarijs vitibus vtiq̄ obtundendum est: ne pluribus flagellis emacientur nisi si futuris ppaginibus prospiciemus.

Macero maceras cā ad corpus referr̄ figūt attenuo. Otero. ab eo q̄ō ē macer. Horā. li. j. car. Quī penit⁹ lētis macerer ignibus. Pla. ī ca. Multos iste morbus boues macerat: Cum aūt ad aīuz figūt affligo. Lact. li. vij. Nec ad oculos somnos accedet sz aīas hominū solicitudo ac vigilia macerabit. ppzie tamen macerare ē mollificare vt fit cū q̄ppiā tamdiu ī aq̄ tenet̄ do nec tenerescat. Ter. ī adel. Salsamenta hō stephanio fac vt macerēt̄ pulchre. Col. li. j. piscinas duas alterū q̄ anseribus pecoribusq̄ seruiat: alteraz in qua lupinum: vlmi vimina ꝛ virgas: atq̄ alia q̄ sunt vsibus nostris apta maceremus.

Macerescō maceratus fio. Cato de re rusti. Frumēto curgulio ne noceat neumures tangant lutum de amurca facio. palearum paulum addito finito macerescant.

Macro macras cui⁹ opositū ē Emacro: q̄ō ē valde macer fio. Ply. li. xviij. Terram emacrari. hoc satu. s. milij existimātes.

Maceria: ꝛ maceries paries siue mur⁹ vel ogeries lapidū ī vnū opactoꝝ sine cemēto aut alio gn̄e ferruginis quo vinez claudi solēt. Ter. ī adel. Jube hāc macerię dirui. Var. tñ aliter li. iij. Quis ignorat septa emacerijs ita eē oporterei leporarios vt tectorio tecta sint ꝛ fit alta. Cato. ō re rusti. Macerias ex calce cemētis silice vti dn̄s oīa ad opus pbeat. Q̄ñq̄ Maceria ōr membrana secundinarū quā alio nomine Steram appellāt. Hiero. in Hō. Quare diuisa est ppter te maceria: Et maceries dicitur macilēta. A fra. Si ille hoc nunc sentit facere illi satis vis quanta illius mors sit maceries tibi.

Macto mactas iterficio. Lact. li. ij. Mactant̄ greges hostiarū. Plau. ī Am. At ego certe crure excruciatū mactabo. Tractū ē a sacris vbi mactari oues dicunt̄ q̄ īmolant̄. Virg. Et nigrā mactabis ouē. lucūq̄z reuises. Dictū ē aūt Macto: quasi magna auctoritas hoc ē augeo. Nā priusq̄ victimā imolarēt thus aut vinū sup eā fundebāt. Unī mactū eē taurū dicebāt thure vl vino cumulatā hostiā ꝛ magis auctā. Hic Mactare magna augere veteres vsurparūt. Li. Ferūt laudibus mactāt honorib⁹ p trālationē q̄ñq̄ mactare ponit̄ p malo afficere seu male tractare. Plau. ī aul. Dotatę mactāt malo ꝛ damno viros. Q̄ñq̄ p pcipitare. Acc⁹. Aut illoꝝ copias fundā ī campo: aut nauis vestras mactabo ī mare. Q̄ñq̄ p honorare. Plau. Tamē honeste mactatū reducā domū. Q̄ñq̄ p verberare. vnde legimus de martyribus primo ꝛ feliciano. Extenderūt eos milites ꝛ virgis foziter mactauerunt.

Mactus.cta.ctum.tam genitiuo q̄z ablatiuo ꝺstruit᷑ ⁊ vocatiuo semp: vt mactę virtutis ⁊ virtute: ideſt magis auctę cumulatę. Eſt aũ dictio quę laudet ſimul ⁊ adhortet᷑: puerũ quez pbitate creſcere videat Sanguinolentis etiã ex acie redeũtibus ꝺz. Mar. macte aĩ quẽ rar⁹ hz mozũq; tuoz. Syl. lib 20. quinto. Lelius affat᷑ macte o venerãde pudici ductoz macte animi. Licẽ. macte virtute eſto. Viero. Macte virtute: macte zelo fidei. Ply. in laudẽ aſtrologozuz. macti aut ingenio et celi interpretes rerũq; naturę capaces. Sta. lib. vij. tb. macte alio inuenis ideſt pfecte idolus vt exponit lutatius interpres.

Machaon. eſculapij filius frater podalirij medicus clariſſimus adhę latine pugna.

Machęra. cũ ꝺiph. Naz greçe μαχαίρα: latine ficca: gladius cultur q̄ nomẽ impoſitũ ẽ a greçis qz multo ſanguine ꝺmaculet᷑: Juu. Ames nomẽ victũq; macherę. Inſtrumentũ eſt ad ſcindendũ ſimul ⁊ vulnerandũ. Apul. li. ix. de aſi. Lominabatur ſeſe conciſurum eum machera fruſtatim. Quo ſermone eius cõmonefactus hoztulanus eripit ei ſpatham.

Macheropios: faber gladioz quo nomĩe dictus eſt Demoſthenis pater ab officina gladiozũ quã athenis egregiam multiſq; artificibus ſeruis inſtructam habebat.

Machęrophozus ficcarius gladium ferens. Li. ad. Q. frẽm. macherophozus centũ ſequentib⁹ miros riſus nobis edidere.

Mactę oĩr pciosa edulia. Sue. de Lali. mlt᷑ venenatas mactęas miſit. Mar. mactea neu. gñe ptulit. ſz te mactea ſola iuuãt

Machalaũ nomẽ greçũ compoſitũ ex mache quod pugnam ſignificat ⁊ λαος cęcum ⁊ errantem. Oppidum in bizriano agro inſubrium clade nobile.

Maccabęus cũ duplici cc ⁊ ꝺiph. nomẽ barbarũ quo vocati ſũt illi viri fortiſſimi apud ſacras litteras celebratiſſimi.

Machina. pe. coz. greçe. μαχανη. mollitio inuentio. vnde mechanicus faber: ſeu opifex eozũ operũ q̄ ingenio ſimul ⁊ manibus fiũt. ⁊ mechanica ars fabrilis. vñ artes diuidũt᷑ i liberales ⁊ mechanicas. Aſco. machina ꝺz vbi nõ tam matriç rõ q̄ manus atq; ducitur: machina etiam dicitur inſtrumentũ quo moles aliq̄ facile quocũq; volueris ſpelli poteſt. Et machinas bellicas vocam⁹ opa fabrilia q̄bus i bello vtimur. Jtẽ ipa ſimilia q̄b⁹ decipere hoſtẽ conamur. machine vocãt᷑.

Machinoz imagino: cogito ad reperiendum ⁊ fabzicandũ taz bonũ q̄ malũ. Lac. li. ij. Nimiz de⁹ vniuerſi artifex ſic illa diſpoſuit: ſic machinatus eſt vt per ſpacia celi diuina ⁊ admirabili ratione decurrerent ad efficiendas ſuccedentiũ ſibi tẽpoz varietates. An Archimedes ficulus cõcauo ere ſimilitudiné mũdi ac figurã potuit machinari in quo ita ſolem lunã q; compoſuit vt in equales motus ⁊ celeſtibus ſimiles diuerſionibus ſingulis q̄ſi diebus efficerent. Lui. lib. j. Confeſtim tumo decem machinatur. Sal. Jam tum non conſulibus ſz pleriſq; ſenatozibus perniciem machinabantur. Dicitur aut machinari: ab μηχαομαι᷑ quod eſt inuenio. vnde μηχανημα᷑ inuentum ⁊ molimen ꝺicitur.

Macra fluuius in appenino inter ligurum montes per lunaz ciuitatem in tyrrhenum mare influit.

Macri campi inter Bononiã ⁊ rauẽnã per quos romam itur.

Macros greçe latine longus a quo multa fiunt compoſita.

Macrocola pe. pzo. a longitudine ꝺicuntur. Sunt enim eo nomine maiozes ⁊ longiozes chartę quas modo regias vocamus. Nam ⁊ catullus regina chartam vocat. Et eadez ozigine ſunt protocola quę formularij conficiunt.

Macrocoſmus. lõgus mũdus: microcoſmus paruus mundus.

Macrochir: longa manus.

Macrochera: tunica municata. Lampzidius. macrocheras ex purpura ad vſum ſuum reuocauit.

Macroceni: montes ab Jſtro flumine non longinqui.

Macrobius nomẽ viri ppriũ latine lõgęu⁹ ꝺz. Nã μακρος lõgus ⁊ βιος vita ꝺz macrobiſ etiã populi ęthiopię ſunt vltra meroen vt inq̄t Solinus q̄bus ꝺimidio ptenſioz eſt vita q̄z noſtra iuſtitiã colũt: amãt equitatẽ: plurimũ valent roboze: ⁊ forma pulcherrimi vltra hos populos deſertę inhũanęq; ſolitudines ſũt. Apud eos locus ẽ quo pfuſa corpora q̄ſi vncta niteſcunt: adeoq; liquidus vt ne folia quidem ſuſtineat.

Macrologia longus ſermo. macrologeo multa loquoz.

Macrocatalectos: dictio in longam deſinens.

Macrothymia: longanimitas. macrothymos longanimis.

Macrobronius: diuturnus.

Macula: turpitudo ac ſozdes. Plyni. Fullones: eas maculas e veſtibus tollũt. Q̄ñq; ponit᷑ pro nota ſeu ſigno. vñ genituę notę in corpore notę dicunt᷑. Plau. in Lap. videnſ illi maculari corpus totũ maculis luridis. Q̄ñq; p Jnfamia. Licero. cuius vt adoleſcentię maculas ignominiaſq; pęterea. Q̄ñq; pro rętis foramine ſeu plaga quã vernaculo ſermone dicimus la magia. Jdẽ in ver. act. ſeptimo. Reticulũ ad nares ſibi admouebat tenuiſſimo lino: minutis maculis plenũ roſę. Uaro. li. tertio pro rętu poſuit. Septũ totũ grãdibus maculis integitur ne eo inuolare aquila poſſit: neue ex ea euolare aues. Q̄ñq; maculę oñr ſigna in marmore. Seneca epiſtola. cxvj. Delectant nos ingentium maculę columnarum.

Maculoſus: ſozdidus imundus. Plau. Sozdida ac maculoſa facie. Item ꝺicitur Uarius ac notis plenus. Uirg. Succinctam pharetra ac maculoſę tegmine lyncis.

Maculo maculas ſignificat ſędo turpo. Lact. libro q̄nto Jnno centium cruore maculantur. Hinc Lommaculo maculas et Jmmaculatus: qui eſt ſine macula.

Macticus: q̄ hz magnas malas ⁊ hos patens. quaſi malucticus.

Madeo mades. madidus ſum. Ply. lib. viij. tergoziſ galea ſq; i penetrabilis pręterq̄ ſi humoze madeat.

Madeſco. is. hz ſignificationẽ paſſiuã inaz caloze intrinſecus ſumpto: vt ppzie medeſcere ſit cũ q̄s febzi vel laboze ſeu potione prępotẽtis vini eſtuat: aut alter ſudoze emittit. licet ẽt extrinſecus ꝺici poſſit. Llau. li. iij. Largis tũc ibzibus oza madeſcũt. Colu. li. vij. Stabulenſ ſic eo loco ne humoze madeſcãt vngule. Hic cõponit᷑ pmadeſco. qõ eſt valde madidus fio. Jdẽ li. ij. in id tempus cõuenit inter peritus rei ruſtice nõ eſſe arandum niſi ſi magnis vt ſit nonunquam ſubitaneis ibzibus quaſi hibernis pluuijs terra permaduerit.

Madefacio is. balneo. Lact. lib. vj. Si focos odozati ac veteris vini pfuſione madefacerint: madefio. hz ſignificationẽ paſſiuam extrinſecus: vt cuz q̄s aq̄ alioue liquore balneaſ. Sue. Lum decidiſſet in mare per ducentos paſſus euaſit ad prozimã nauem elata leua ne libelli quos tenebat madefierent.

Madidus. a. um. qõ ẽ aliquo liquoze reſperſum hinc ſemimadidus. Colu. li. ij. Sed quãdocũq; arabit᷑ obſeruabimus ne lutoſus ager tractet᷑: neue exiguis nimbis ſemimadidus.

Madido. as. madidũ ſeu balneaz facio. Cla. li. ij. Jlle nouo madidãtes nectare pẽnas ꝺcutit: ⁊ glebas fęcũdo roze maritat.

Madifico. as. idẽ q̄ madefacio. Ply. lib. xxviij. Et ſi cõtra epiphoras feruentes oculoz anguli ſubindę madefiunt᷑ efficacius ſi cibo vinoq; ſi pridie ea abſtinuerit.

Madoz infuſio ipſa. Sal. li. tertio hiſt. Quaſi par in oppido feſtinantia ⁊ ingeſterroz erat ne ex latere noua. munimenta madore infirmarentur. Nam omnia oppida ſtagnabant redũdantibus cloacis aduerſo eſtu maris.

Madaura: ciuitas in collimitio ſita gętulie ⁊ numidię. A qua Apuleius madaurenſis eſt appellatus. Ad hanc vbem. ſcribit Aug. li. con. ſe contuliſſe cum adoleſcens eſſet diſcendaz ingenuarum litterarum gratia flozente ibi gymnaſio.

Madulſa. ebuus quia madidus ſatis vino ſit.

Madian: vzbs quędã ab vno filiozũ abzaam ex cetbura ſic vocata q̄ teſte Viero. ẽ trans arabiã ad meridiẽ in deſerto ſarracenozũ ꝺtra oziẽtẽ maris rubri. vñ vocant᷑ Madianęi: ⁊ madianea regio. Legum⁹ ⁊ filias ioab ſoceris moyſi filias madian. Sz hęc alia ciuitas homonyma eius iuxta Arnonez ⁊ Ariopolim cuius ruinę nunc tantũmodo demonſtrantur.

Męander cũ ꝺiph. q̄ ⁊ Męandrus. fluuius phrygię ſiue Meonię ita ſinuoſus flexibus: vt ſępe credaſ ad fõtẽ reuerti. Per phrygiã currit lydiãq; diſterminat a caria. vnde Quid. li. ix. meta. eũ phrygiũ appellat. Nõ ſecus ac liq̄dis phrygius męãder in vndis. Stra. ſcribit quoniam multum accipiat limi. ⁊ vario impetu: modo ad hanc modo ad aliam adiciat

ripam. vñ obliquitates oēs meandros veteres appellarunt. Lice. i Piso: Scio quos tu mēādros q̄siuisti. Est ēt picturę gen⁹: qō festus neu. gñe. Mēādrū declinat a similitudie amnis mēādri. Uir. q̄pluria circum purpura meandro duplici me libēa cucurrit. Hoc ēt nomine dictus est mons Indię.

Mēnas cū diph. genus piscis. vide in dictione mena.

Mēnas.adis. furiosa siue insana ōr ab μαι νόμαι. qō ē furere Fuerūt aūt menades mulieres q̄ liberū patrē sp secute bacchi sacra celebrāt passis capillis furentiū more huc atq; illuc cursitantes. Iuue. Crinēq; rotāt vlulāte priapo menades.

Mēnala pe. coz. itellectu singulare voce aūt plure i quit prisci a. Ad diom. docet i singulare esse generis masc. in plurali neu. Mons arcadię celsus. Uir. Pinifer illū etiā sola sub rupe iacētē menalus. Luc. li. tertio. Sicanias alpheus aquas tūc menala liquit. Est z nomē vrbis. menali⁹. a. um. qō ē ex menalo. vñ a bacchus dict⁹ ē menalios. ατο του μαινομαι qō est furere i sanire. siue a menalo lycaonis filio. Et Apermenalius: quē hercules Eury. detulit. Stepha. byzanti⁹ μαι να λος πολις αρκα Διας ἀπο μαιναλου του λυ καονος και ορος εστι και εν τῃ γα λατια κτισμα.

Mēotis. pe. p. Hręce μαι ωτις. palus scythica in regione septē trionali iuxta phasidis ostiū frigore congelascens Ouid. lib. tertio. de trist. Lōgior antiquis vzia meotis hyems. hinc pisces mēotides seu mēotici dicti qui in mēoti capiuntur.

Mēonia lydia ē regio minoris asię. vñ mēones populi hoc vocatur regia exusta. Nā sicut scribit Strabo. Linerulēta ē in superficie z tota arboribus caret prēter vitē Dionysius scribit hanc regionē eē sub altissima moli montis rupe sitā ex q̄ pactolus amni se fluit hic mēonius a. um. vñ homer⁹ dictus ē mēonius. Mar. p lege mēonio cātatas carmine ranas. Dictus z meonides a patre qui meon appellabatur.

Mēroz. inquit Li. li. iiij. tus. est. egritudo flebilis.

Mēreo. es mestus vide i dictione. mereo. es. Laper. mestus animo sed tristis vultu.

Mestitia. z mestitudo idē qō mēroz Quintilia. Doloze atq; animi mestitia languens. Plau. Cur tanta mestitudo obtigit?

Mesto. as. z mestifico. as. mestū facio. Ambz. li. j. offi. Cur non ego ēt dicā i qb⁹ eū mestificare possum? ab μοιρα ideo p ę.

Mēro. as. mērentem z tristem facio. Non mēraret mērentem faceret vetus verbum.

Magar: pgnozum lingua villā significat. Unde z magalia villę dicunt quāuis magaria fm Ser. dici debeat. cuius prima p ducit. Uir. mirat moles ęneas magalia quondam.

Magidę mense seu coquinarij instrumenti gen⁹ habetur: z panis seu osse genus quod magida quoq; apellant.

Magia: fons sicilię in agro syracusano. Quo etiam nomine incantatio dici latine potest.

Maginoz. aris. quasi tarde conoz nugoz inquit festus.

Magirus. pen. pzo. latine coquus dicitur. vnde Archimagirus princeps coquozum.

Magis aduerbiū significat plus deducturq; a magnus z prēter naturā aliozū habet neutrū nā comparatiua neutra vim aduerbij habent: vt validius sanctius: maius vo nō loco cuius dicimus magis a quo fit compositum. De magis: quod significat valde magis: z pro nimis a veteribus ponebatur.

Magistri a magis. z propzie artiū pceptozes sunt quāuis etiam ad omnes transferri possint q̄bus pcipua cura rerū incōbit. Dicti magistri q⁹ magis ceteris possint: vel q⁹ magis q̄ ceteri diligēriā reb⁹ q̄bus pſunt habere debent. hic magistri pagozū societatū vicozū collegiozū dicūt: q̄ pagis societatibus vicis collegijs prefūt: magister ęquum ōr cui summa potestas erat in equites: addebaturq; semper dictatoz cui summa potestas in populum a quo z magister populi dicebat ponitur quādoq; etiā magister p custode. Terē. me filijs relinquunt quasi magistrum. Et magister pecoris custos vocat. Huius diminutiuum est magistellus. i. paruus magister.

Magisteriū: magri dignitas seu offiū. Nā magisteria sic a magistro videt deduci. quo mō a ministro ministeria. Sue. de Aug. Uuus munipalib⁹ magisterijs cōtētus abundante patrimonio tranquillissime sentit. idest officijs municipij sui.

Magistro. as. moderoz guberno.

Magistratus. tus. p deriuationē a magistris cognominat q̄ peria potentiozes sūt q̄ priuati. Et modo significat eos q̄ in potestate aliqua sunt cōstituti vt sūt cōsules proconsules pretozes propzetozes z alijs q̄ ciuitates z prouincias regūt modo ipsam potestatē seu officiuz. Lice. Nā istū in vbe magistratum gerebat. Et magistratuum alij maiozes: vt consules censozes pretozes. Alij preter hos dicebantur minozes

Magmata pe. coz. pastilli z masse factę ex vnguētoz⁹ fecib⁹ odoris gra ατο του ματειν qō ē terere z miscē. vt inqt ply.

Magmētū veteres direrūt q̄si mai⁹ augmētū z auxiliū: qñ augebāt numerū bi q̄ accedebāt alienigenę vt adiumēto eēnt.

Magus dictio psica q̄ apō eos significat sapiēs. Sic enī plę magis vocāt vt greci philosophos: latini sapientes: galli drudas: egyptij, ppbetas siue sacerdotes. Indi gymnosophistas z assyrij caldęos a caldea asię regione. Apō nos vo mag⁹ icātatoz ex officio vocari pōt: nā cū magi apud psas potissimuz deoz cultui vacare solerēt: ītātā postea aucta ē eoz vanitas vt nō solū observatiōe syderū futura pdicere sz artub⁹ q̄bus dā z maleficijs: z scire se oīa z facere posse profiterent. Hinc magicus. a. um. qō ad magum pertinet: vt Ars magica Suidas μαγεια και αςρολογια ευτω μαγους αι ων ηρξα το οι γοι τοι περσαι μαγω υτω των εγχωριων ονομαξονται και μαγους αι οι οιαυτοι.

Magnus grandis cuius comparatiuum est maioz: superlatiuū Maximus: a quo multa componuntur.

Magna gręcia dicta est ea ps italię quę a Tarento vsq; ad cumas est vl' vt Ply. li. iij. refert a locris italię fronte ad tarentū vsq; protēditur: sic dicta q⁹ multę magnęq; ciuitates in ea fuerint a gręcis conditę. auctoz Justi. lib. xx. Virgili. Effuge cuncta malis habitantur mœnia grais in ea habitauerūt. Architas pythagoras parmenides z zeno pythagorici philosophi z Ennius poeta. A q̄busdam tota italia dicta est maioz gręcia. Oui. in fa. italia nam tellus gręcia maioz erat.

Magnū socrū: z magnā socram appellabat: vir vxoris sue auū auiāq; maioz socer z maioz socrus vxoris proauus proauia q; appellabatur z sic per singulos gradus.

Magnalia sunt ingentia facta z admiratione digna. Piero. in li. Exo. State z videte magnalia dñi quę facturus est hodie.

Magnificus q̄ magna facit Scribit Aristoteles. li. iiij. eth. magnificū dici illū q̄ i magnis p dignitate sumptū facit qui circa publicā magnificentiā ipensas facit honorificas veluti i ludis in rebus dijs sacrificatis. i edificijs. i epulo publico: nō q̄ i se ipsuz sumptuosus ē. Est z magnificēs a quo magnificētia: q̄ ē vt Li. inqt rerū magnarū z excelsarū cū aī ampla quadam z splendida propositione cogitatio atq; administratio.

Magnifico. as. extollo. Ply. magnificat z vituli qui nundum herbam gustauerint fimum.

Magnas. atis. z magnatus. ati. qui in populo magnus habetur.

Magnata: vrbs hibernię: a qua magnatę populi vocati sunt.

Magnes. etis. generis mas. genus lapidis ad se ferrū attrahētis Dictus magnes ab inuentoze in ida primū repertus. de quo plyni. lib. xxxvj. Orpheus αυταρ ἐγωγε σησαλοχου κελομαι σελαη μεναι ει ερεναγνην ανδρος απο αλλοθριοιο λεχος και δωματα λαοῖσι.

Magnesia macedonię regio: thessalię annexa. Abest ab Epheso. sicut Ply. lib. v. scribit. xv. mil. pas. A qua magnetes qui z magnesij populi vocati sunt Luc. lib. vj. Et magnetis aquis minyę gēs cognita remis. Est z magnesia vbs i asia apō q̄ Scipio asiaticus. Antiochū regē magna clade affecit.

Magog. nomē viri filij apher prozniū a quo vt iosephus ait lib. i. magogę dicti sunt: qui a gręcis Scythę dicuntur.

Maguderis vt plin. lib. vij. inquit frugis. i. caulis genus q̄ nascitur ex ea parte cuius radix sirpis auellit hāc caulez laserpitij quidā existimāt. Plau. in ru. Seu tibi confidis soze multam maguderim. Laserpitiū aūt herbā eē nōnulla arbitrantur vt Ply. liber decimonono testat. Legit z maguderis. Col. lib. vij. Facit z radix quam greci vocant μαγδου Δαφνη vulgus aūt

vulgus autem nostra consuetudine laserpitium appellat.
Maiestas a magnitudine dicta est. Est enī decus amplitudo et dignitas vel plī vel senatus vel principis īperatoriśue: aut etiā priuati magni viri: vñ maiestas crimē iurisconsulti diffiniunt qō aduersus plīz ro. vel aduersus securitatē eius cō mittī. Et rei maiestatis dīr qui eiusmodi crimē cōmittunt maiestas quoqz dea credita ē honoris ⁊ reuerētię filia: de q̄ Ouid. Donec honor placidoqz decē reuerētia vultu corpa legitimis ipositere toris: hinc sacra maiestas q̄ mundū tēperat oēm. Quaqz diu partu ē edita magna fuit. Nec moza sedit medio sublimis olympo aurea purpureo spicienda sinu.
Maiales: porci castrati. Uar. verres cōmodissime anniculi vtiqne minores q̄z semestres. Quo facto nomen mutant atqz e verribus dicuntur maiales.
Maiores. intelligi pñt q̄cunqz aui abaui paui: ataui tritaui ⁊ añ nos in īfinitū: sicut minores q̄ etiā post trineputes futuri sūt Li. Ego meis maioribus vtute plurimi: vt si prius noti nō fuerint: a me incipiāt bēre initiū memorię suę. Uirg. Nūc lętū cyrilliqz diē troiaqz pfectus esse velis nīrosqz huius meminisse minores. Nō solū minores hi dīr sed etiaz posteriores et posteri ⁊ nepotes: sicut hi: qui añ nos fuerūt maiores ⁊ superiores ⁊ patres ⁊ aui appellanē. Et tā maiores q̄z minores in hac significatio tñ pluralr declinanē: maiores magistratus sunt sulles penes quos fasces sūt vel qui priores facti sunt: maior prior ōr vrbanus: minores ceteri: maiores flamines dicebant patricij gñis minores plebei: maior auunculus: aui ⁊ auię auunculus. Sic maior patruus: maior amica.
Maius mēsis a maioribus dictus est: qz vt inquit Macro. maioribus sacrat⁹ erat quoz cōsilio resp. gerebaē: sicut iunius a iunioribus q̄ rē armis gerebant. Post q̄z enī romulus plīz romanū in maiores numerosqz diuisit: vt altera pars cōsilio altera armis tueret in honorē vtriusqz partis hunc maiū sequentē iunū vocauit. Ouid. Hinc sua maiores tribuere vocabla maio. iunius a iuuenū noīe dict⁹ adest. Sūt ⁊ q̄ maiū a maiestate dea denoīatā velīt: q̄ flamē vulcanalis lr̄is maijs huic deę rē diuinā fac̄. alij a maia mercurij mr̄e: ppea b̄ mēse mercatores oēs maię parit ⁊ mercurio sacrificare soliti erāt
Malus. fe. gñis arboz: cuius fructus est malū. i. pomū. Tractum nomē a greco qui malū μῆλον dicunt: vñ melimela: ⁊ bñt pe. pro. Hinc malinus. a. um. qō est materiatū ex malo. Lol. lib. viii. Est etiam non ingrati saporis muria prędduratus: at qz ita malinis lignis: vel culmi fumo coloratus.
Malus. mas. gñis: arbor nauis: qz instar mali sit in sūmitate: vel quia cingitur quasi quibusdam malis: quorum volubilitate faciliūs leuantur vela ⁊ simīliter primā producit. Lucre. li. ij. Anteas proram malos tonsaqz natantes.
Malus. a. um. prima coz. ōr qō opponiē bono. Est enī gñale nomen turpia fil⁹ ⁊ detrimentosa cōplectens: vñ dicimus malū culpę qō male agendo cōmittiē: q̄le est homicidiū furtum et hmōi: malū pene qō deus ob mala cōmissa īmittit vt ē illud ppheticī: ego dñs creans malū. Dicimus etiā malū militem qui est ibellis: malū īperatorē qui est īprudens malū grammaticū qui est rudis malū iudicē qui ē iniquus: malā faciē q̄ est deformis. Preterea malū sumiē p labore afflictione ⁊ angustia. Uirg. Assuetūqz malo ligurem. Et in psalmis. Lętati sumus p dieb⁹ qbus nos humiliasti: annis qbus vidimus mala. vbi Piero. Quāto magis in hoc seculo paupertate: inimicoz psecutionibus vel morboz cruciatibus fuerimus afflicti: tāto post resurrectionē in futuro maiora pmia consequemur. Itē sumiē pro malignitate. Sene. Imbecillū in sontēqz vānare sūmū est malū. Itē pro interiectione: pinde ac si dicerem⁹ propb nefas. Qui loquēdo mos p̄terrogatōez ⁊ bonestus ⁊ vsitatus est. Bel. Quę malū rō ista est: Ply. lib. vii. Quę malū ista demētia est iterari vitā morte: Terē. in adel. Qō hoc malū ifelicitatis. In eundē sensum. Li. ad Atticū dicit. Qui mali? Aliqñ malū pro paruo: sicut bonū pro magno
Male aduerbiū mō ponit pro valde sp in malā partē. Li. addebat ēt idqz ad rē ptinere credebat scriptores illos male mulctatos. i. magna pena affectos: mō pro pax. Uirg. Deu male tū mites defendit pāpinus vuas mō p incōmode: sicut bñ p cōmode: vt male habito. vñ habito: in cōpositione hz vim negatōis: vt male san⁹: male fortis. Oui. li. iij. fa. Nōdū tradiderat victas victorib⁹ artes grecia facūdū sz malefactoze gens
Male audio figt alicuius maledicta sustineo seu īfamor: vituperor culpor: sicut bñ audio: laudor vt si qs de me male dixerit tūc recte dixero. Male vt de me audio. Cic. li. ij. In quo ego nō quo libēter male audiā: sz qz ego cām nō libēter reliquo. Idē ad atticū. Pāc nōnulli amici. Apij ridicule interpretanē qui me idcirco putēt bñ audire velle: vt ille male audiat.
Male cogito de te. idest male affectus sum erga te: ⁊ malam habeo de te opinionē. Ouid. Non tñ eneam q̄z male cogitet odi. Lelius. Et ipse facile animaduerterem male eum de me cogitare: huic contrarium est bene cogito.
Maledico tibi: ⁊ maledico te a quo maledictū ⁊ maledicentissimus qui male dicit quantum potest ⁊ scit.
Malefacio tibi. Inde maleficus. fica. ficum. p pernicioso. Sic maleficę mulieres incantatrices dicuntur ⁊ veneficę. Male ficę herbę: maleficę serpentes pro venenosis.
Maleficētia ⁊ maleficiū dānū iniuria facin⁹ Cęsar. Finitimis imperauit vt ab iniuria ⁊ maleficio se suosqz prohiberent.
Male iudico. male cēseo. male opinor declarat erroz meus.
Male mereor de te male tracto te: cuius ōniū est bñ mereor.
Male opto tibi. male pręcor intelligit vitium eius de quo agit male volo tibi: odi te hinc maliuolus: ⁊ maliuolentia quę est voluptas ex malo alterius sine emolumento suo.
Male vertere est in pernitiem vertere.
Malitia. puer sitas q̄ vtuti seu bonitati ō est. Sene. In hoc sūma bonitas: in illo extrema malitia. Frequēter ā sumit p versutia. Li. virtutis ōzia est vitiositas: fic enī malo q̄z malitiam appellare quā greci κακίαν appellāt nā malicia certi cuiusdā vitij nomē ē vitiositas oīuz. Apō veteres ēt in bonū accipiebat. Plau. Te cinē sūma oī malicia. Est ⁊ alia malicia ex nā. pueniēs. Ply. qō mō celi: mō terrę malicia facit. Uarro. Id sępe accidit malicia soli iteruz malicia ōr labor afflictio ⁊ angustia sęculi vt ē in euāgelio. Sufficit diei malicia sua.
Malignus a malus fit ⁊ is ē q̄ difficultatē sui oñdit: b̄ ē q̄ asper difficilis inuidus auarus ē. Ply. bō malignus ⁊ inuidus: hic maligna via q̄ angusta ⁊ ardua est. Uirg. Aditusqz maligni maligna lux q̄ subobscura est idē q̄le sub incertā lunā sub lucē maligna. malignus ager: agricolis illiberalis ac minime ferax. Idē. Difficiles primū terrę collesqz maligni. Et malignus cōsuetudine ōr maliuolus ⁊ malus: a quo malignitas.
Maligno. as. ⁊ malignor depo. Hier. in ps. Sup pplm tuū malignauerūt cōsilū. Et iterū. qui malignanē exterminabuntur.
Mala. e. faciei pars q̄ ⁊ gena dicta q⁹ rotūdā spēz mali p se ferat Nā ē q̄ peminet iter nasum oculos ⁊ buccā. Ply. ifra oculos malę hoī tñ q̄s prisci genas vocabāt. Ibi oñdit. pudor. Et primā. pducit. Uirg. tñ lib. iij. ge. eq̄no gñi malis tribuit cum ait: quo tpe glauci potbmia dę malis mębra absūpsere q̄dri ge. Et mala latine ōr ouis. vñ ⁊ malonomos. i. pastor ouium.
Malicorium. putamen mali granati. Ply. li. xxiiij. huius aridis foliis vt malicorio coria perficiuntur.
Malobatra. vnguenta quę ex assyria afferebantur. vnde Hor. inquit Tinctos malobatro assyrio capillos. Hinc malobatratus hoc est malobatro capillos delibutus: vt est apud Sidonium appollinarem ad leonem.
Malacus: latine molis. ελληνιστὶ μάλακος.
Malacia. e. mollicia cū maris fluctus oīno q̄escūt ⁊ languēt neq̄z vlla aura cōmouenē: qō vulgus vitādi mali hois gra bonaciā vocat. Luc. pellaciā a pelliciēdo appellat. Subdola cū ridet placidi pellacia ponti. Silr. malacia est in grauidis ille languor ⁊ mollicies dissoluti ⁊ cuncta fastidientis stomachi. Ply. li. xxiij. malicoziū expetiē i grauidaz malacia: ⁊ qñ gustatu moueat īsantē. Id greci κισσαν appellāt et κιττα qō est vt Theodorus Gaza vertit picare a pica dictū: quoniā eiusmodi aues varia solent appetere cū sunt prægnantes.
Malacisso. as. mollio subigo. Plau. Ah nimium ferus es malacissandus es.

Malasso.as.a quo cõmalasso quod est exerceo mature facio. Varro in doloze adiaphozon esse quod philosophia cõmo lasset eam partem quę concuti cupiditatibus solet.

Malagma.atis.fomẽtũ cũ res dura p alterius admixtionẽ mol lescit sicut emplastrũ. Nã malagmata ꝺtusa ⁊ sup cutẽ iniecta abunde mollificãt a μαλαττο mollio:bis molliũt apo stemata ⁊ mature fiũt. Col.li.vij. Luminũ ꝺterit:eiqꝫ adijcit exiguũ picis liq̃dę ⁊ axungię vt lentozẽ malagmatis habeat. Amb.li.).of. Alliga sensum tuũ nõ sit remissus ac defluus ne dicaꝫ de te. Nõ ẽ malagma apponere neqꝫ oleũ:neqꝫ alligaturam. Differũt aũt emplastra a malagmatis ⁊ pastillis. Emplastra ꝑponunt vulneribus malagmata integrã cutẽ inijciunt. Pastilli aut illinunt aut alicui molliozi ceratiõe miscẽt.

Malua hẽrba quã greci μαλαχην vocãt ab emolliẽdo vẽtre Mar. vetere lactucis ⁊ mollibus vtere maluis: duo ei gña posuit Ply. q̃ folioꝝ amplitudie discernũt: ĩ satiuis maiozes greci malope alterã ab emolliẽdo aluo malachen dixere fyl uestrem cuius soliũ grãdiusculũ est ⁊ albę radices. Althęam ⁊ ab excellentia effectus Aristalthęaꝫ ἀριστον greci optimuꝫ dicunt. καὶ αλθαία malua. Dicitur etiam maluac maluacium:a malua fit maluaceus.a.um.

Malaca.ciuitas in hispania. Mar. Siga oppidũ e regione mal lacam vrbem hispanię contemplatur.

Maleapte idifferẽter ꝓmontoziũ laconię qõ p q̃nquaginta milia passus in mare ptẽdit vbi piculosa ẽ nauigatio ꝓp aduersos vẽtoꝝ flatus:hĩc ẽ illud puerbiũ. Cũ ad maleã deflexeris domesticos obliuiscẽ. Virg.li.v. Ioniqꝫ mari:maleęqꝫ secẽ cibus vndis. Prop. ꝑbeat hospitio sęua malea suo. Dicta malea a maleo argumentoꝝ regẽ q̃ ĩ ea tẽplũ plchꝝ ostruxit:qõ maleoticũ appellauit. A malea fit maleat⁹a.um. vt finus maleac⁹

Malica vrbs thessalię a q̃ ppli malices ⁊ maꝛ vicinũ maliacũ ꝺr

Malta calx cũ arena ⁊ aq̃ vl pix cũ cera mixta ⁊ bmõi ελιγσι μαλθη λεγεται καὶ μαλθακιξο τομαλακον τοιεω

Malleus.fabrile instrm:qꝫ res durat molliat:quasi molleus. Ea enim quę dura molliuntur ad ignem vt malleis flagellent.

Malleolus ꝺimi.a malleus.i.paruus malleus. Et malleolus teste. Col.lib.iiij.ꝺr nouus palmes vitis ĩnatus ꝓzis anni flagello sic dictus ab ipsius mallei similitudine: vel qꝫ in ea pte q̃ decidit ex vetẽ sarmẽto ꝓminẽs vtriqꝫ malleoli spẽz ꝑbet ⁊ plãtatiõi apt⁹ẽ:vl qꝫ vt ait⁹ Ply. solebat capitular⁹ vtriqꝫ duo surculat⁹ seri. Et malleoli sũt sarmẽta illa q̃ ĩ aggerib⁹ ponũt Sz ⁊ manipuli pte pice ꝺtecti q̃ ĩcensi aut in muros aut in testudines ad incẽdiũ faciendũ iacunt malleoli vocantur.

Malleolaris ⁊ hoc malleolare a malleolus fit. Col.li.iij. virgaz malleolarẽ non amplius q̃ss ser gẽmaꝝ esse conuenit.

Malleo.as.q̃si malle operoꝝ vñ ⁊ malleatoꝝ. Aug.lib.xv.ci.dei. Tabul cain erat ęrari⁹ ⁊ malleatoꝝ ęramẽti ⁊ ferri. Malleatus.a.um.qõ malleo factũ est.vñ malleati libri oñr vulgo stãpati. Ulp.xxij.ff.inq̃t. Sz per scripti scripti nõdũ malleati vl ornati vel quia paginę malleantur repaginande.

Maluuiũ.vas quo lauant manus:⁊ feminino gñe malluuię sicut pelluuiũ ⁊ pelluuię quo lauant pedes. Noni⁹ ẽt Trulleũ appellat:cui⁹ꝺrcolus aq̃ manalis vocat qꝫ eo aq̃ manãs in trulleũ effundat. At Ser. lebetẽ vasculũ ĩterptatus ẽ in quo aq̃ cadit cũ manus lauant ab alijs pollubzũ etiam noiatur.

Malanomus.pe.coz.pastoz ouiũ μαλα ouis νομος pascuum

Mambre:mons ĩmta hebzon.

Mamers ligua oscoꝝ dictus est mars detractiõe syllabę. Qui ⁊ manoꝝ ẽt appellet:mamertus ꝓnomẽ oscũ ab eo qꝫ bi martẽ mamertẽ appellãt. Apud Liuiũ. Mamert⁹ Aemylius dictatoꝝ ex gente mamerta. Quidã dicũt Aemyliã gentẽ amamerto appellatã cui pp humanitatẽ ciuicã cognomen fuerit emylio. Hzęci.n.emyliã vocãt fmõis lepiditatẽ atqꝫ facũdiã

Mamertini.ppli cãpani:bi cum messanã colonos misissent:ipsi quoqꝫ mamertini potius q̃ messanẽses sũt vocati: ⁊ cũ ager eoꝝ vini feracissimus sit:mamertinũ vinũ nõ messanẽse appellatũ est. Mar. Amphoza nestozea tibi mamertina senecta. Si deꝫ qõ vis nomẽ hẽre põt. Dicti mamertini a ciuitate mamertia q̃ a lacedęmonijs subuersa fuit:qꝫ messenij q̃n quaginta virgines lacedęmones violare tentassent:⁊ nõ cõsentientibus eas occidissent. Auctoꝝ. Hiero.cõtra. Ioui.

Mamma.papilla qua ⁊ vber ꝺr. Iuue. Et nuda teneat venabula mãma:mãma quoqꝫ grẽca dictio est:qua significatur nutrix:seu vt quidã aiunt auia.i.patris seu matris mater: sicut tata pater. Mar. mãmas atqꝫ tatas habet.

Mamilla ꝺminutiuum licet per simplex.m.scribatur. Iuuena. Illa recta facie strictisqꝫ mamillis.

Mãmula.similiter ꝺminutiuum.a mãma.

Mammosus.a.um. quod habz magnas mãmas. Mar. mãmosas metuo:tenere me trade puellę.

Mãmeatus.a.um.idem quod mãmosus. Plau. Luius amicaꝫ mãmeatam vidimus.

Mãmare ẽ mãmas ad suggẽdũ ꝑbere. Aug. ĩ ps. interptatione ve ꝑgnãtib⁹ ⁊ mãmantib⁹ illis dieb⁹. Vnde mãmatus.a.um. vñ mãmatę tegulę ⁊ laxitate dictę fiũt q̃ balneis adhibentur.

Mamillare:amiculi gñs:quo mulieres mãmas tegẽ ꝺsueuerũt

Mãmotreptus.qõ significet. Aug. in interptatione psalmoꝝ declarat. Si eũ inq̃t queris imitari ⁊ ex illo pẽdere adhuc lacte vis nutriri ⁊ fies mãmotreptus q̃les oñr pueri qui diu fugunt qõ non decet. Et paulo post. Faciunt hoc nutrices mãmotreptis vt aliqua amara ponãt in papilis suis quibus offensi paruuli abubere refiliant:⁊ ad mensam inbient.

Mamilia prozium nomen mulieris Telogeni filię:a qua mamiliozum familia est vocata.

Mamona nõ hẽbzeoꝝ sz syroꝝ lingua:vt Hier. ait diuitię nuncupant q̃ de iniq̃tate collectę sũt. Ide in psalmoꝝ expõne: videtis qꝫ iniquus mamona ĩ isto sęc'o deficit. Aug. ꝺ sic: mamona vbũ latinũ nõ ẽ: sz hẽbzeũ cognatũ ligue punicę. Iste enĩ linguę sibi significatõis q̃dã vicinitate sociant. Qõ punici dicũt mamon: latini lucrũ vocãt: qõ hẽbzei oñt mamona latię diuitię vocãt. Suidas tñ. μαμωνας χρυσος γηινος πλουτος ꝺυχι οεκταυ σατανα αλλι οωερίττός καὶ υωερτημ χρείαμ. Qre penultima lõga ẽ: qz ẽ omega.

Mamurius faber ęrarius laudatissimus.

Mamurrę:senatozia familia romę erãt sz fozmijs oũnda.

Manceps qui aliq̃d a ppl'o emit ꝺducitue: qz sublata manu figit se auctozẽ emptiõis cẽ: q̃ idẽ prędz ꝺr qz tã ꝺz pstare ppl'o qõ ꝓmisit q̃z is qui ꝑ eo prędz factus est: ⁊ emptio mãcupi q̃ solẽnitate quadã fiebat a ꝺhibitis nõ minus q̃nqꝫ testibus romanis ciuibus puberib⁹ ⁊ alio eiusmõi ꝺditõis q̃ libzã eneã teneret:emptoꝝ ita ꝺcebat: hoc ego ex iure q̃ritũ meũ ẽ aio bqõ emptũ est hoc ęre eneaq̃ libza. Deide libza ęre percutiebat idqꝫ ea ꝺbat a quo rẽ emptã accipiebat: ⁊ hęc mãcipatio vocabaꝫ. Hinc seruus equus ouis aliaqꝫ bmõi. Mãcipia oñr qꝫ manu capiant: siue mãcupi emptione acquirant: cum cętera neu. mãcupi dicant vt rez oñia iuraqꝫ mancupes. Li. appellat romanos publicanoꝝ ꝓncipes qui q̃stus sui cã vectigalia redimũt a pplo ro. vñ a Suetonio dictũ est. Nõ negauerim iactatũ a q̃busdã petroniũ patrẽ ⁊ regione trã spadana fuisse mancupẽ operaꝝ q̃ ex vmbzia in sabinos ad culturã agroꝝ quot annis cõmeare solet. i. redẽptoꝝ ꝺductoꝝq; seruoꝝ et operarioꝝ. Sciendũ est qꝫ mancipi siue mãcupi ĩdeclinabile est ꝑ oẽs casus ⁊ gña q̃q̃ alij figurate dici velint in casu ꝺdi. Et mancipi ꝺr ad nos pertinere qõ ex sub hastatione emimus estqꝫ ius. Li. pro murena. Qui fi in his repetundis quę mãcipi sũt bis piculũ ĩdicit pstare debet qui se nexu obligat.

Mancipio.as.pe.coz. q̃si manu capio: vt mõ ꝺctũ est qõ est obligo sũmitto ⁊ seruũ facio q̃uis sine libza ⁊ vbis supza positis Lac.li.ij. Spiritib⁹ ĩmũdis puris aĩas suas mãcipiãt. Plau. in cur. Alienos mãcipatis: alienos manumittitis: alienis ipe ratis nec vobis auctoꝝ vllus ẽ: nec vos met estis vlli. Dier.i. plo. tobię. Libzũ vtiqꝫ tobię qñ hẽbzei de catalogo diuinarũ scripturarũ secantes bis quę agrographa memoãt manciparunt.i. subtiderunt. Huius compositiũ est emancipo.

Manfisterna aquę vna.i. vxeus. Plau. in Bac. Effer manasi sternam cum aqua fozas.

Mancus ꝓprie manu eneruatus quasi manu carens licet quandoqꝫ pro debili ponatur ⁊ ad res etiã inanimatas trãsferaꝫ.

Li. de fi. bono. Sed etiam alterius tribus qui mancam fore putauerunt fine aliqua acceſſione virtutem.

Mancinius nomẽ viri: a quo mancinatus pro dãnato q̃ manci nus inſignem domũ habuit: quę eo interfecto publicata eſt.

Mãdra ſpelunce cubile ⁊ receptaculũ omniũ boũ aliorũq; hmõi.

Iuue. Et ſtãtis iniuicia mãdre eripuit ſõnũ oriuſę: pbus ſcri bit mandrã eẽ vici hoſtiũ vel flerũ vel arectũ aut breue ⁊ vil le ędificiũ q̃ anguſtet latitudinẽ vici: vel ingens vehiculum quo trabes portant. μανδραις λεγουσιν ελληνες.

Mandragorę duo ſunt gña: candidus qui mas: ⁊ niger qui fę mina exiſtimant. Ferunt malla auellanaq; nucum magnitu dine. Mandragoram foſſuri ab auerſante vento cauent: et occaſum ſpectant: vis eius in poculo ſomnifera eſt: ac etiã ol fam. Col. mandragorę pariat flores.

Mando. as. cõmitto: vt cũ q̃d memorię mandaſ: ſiue ĩponiſ cõ mittiue vt memoriter teneaſ ſiue ex ꝓpria memoria id fi at cũ quit reperiſ vel auditur ſiue ex ſcripto: memoria ꝓpria Li. li. iii. ad her. Q̃n nuperrime dictũ facile memorię manda tur vtile eſt cũ dicere deſinamus recentẽ aliquã relinquere in aĩs auditor firmã argumentationem. Ex ſcripto. Hel. me morię mandatũ. Platonẽ pẽm tenui admodũ pecunia fami liari fuiſſe. Et hoc mõ mando ſignificat manu ſcribendo me morię do: vt Li. pro Ser. Dęc pbama celebrant monumen tis annaliũ mandãtur poſteritati ꝓpagant aliq̃ ⁊ litteris ⁊ memorię fiũ q̃d mandaſ. Idẽ lib. xij. phili. Quid huic facias qui hoc litteris memorięq; mandauit. Lac. lib. vi. O ingenia hoĩbus indigna quę has ineptias protulerunt: miſeros atq; miſerabiles q̃ ſtultitiã ſuã lr̃is memorięq; mãdauerũt. Lr̃is ⁊ memorię capere licet nõ ſolũ ſcripto id mandatũ eſſe vt rẽ ordine geſtã ipſi ſcriptores haberent ſz ẽt vt memorię poſte ritati darent. Nã nõ intelligi par eſſe cẽſeo accipi lr̃is ⁊ me morię dictũ ex abundantia ſed ex diuerſitate rei. Aliter etiaz quid mandare põt: vt Col. lib. iij. Semina q̃ recẽtiſſima ter rę mandare iuenit. Interdũ mandare cõmittere: vt cũ quid faciendũ datur q̃ iniungere ſeu ĩponere ſeu cõmendare di citur. Plau. in Cur. mandatũ eſt mihi vt has tabellas ad eũ ferrem. Terẽ. in adel. Huic mandes ſi quid recte curatum ve lis. Compoſita huius verbi ſunt. Amando. Admando. Cõ mando. Demando. Prędmando. ⁊ Remando.

Mandatum ⁊ participium ⁊ nomen eſſe poteſt: participium: vt mandatum eſt mihi apud Plau. Nomen vt apud Quintili. mandata nr̃ua fili perago. Et eſt proprię mandatũ cõmiſ ſio hoc eſt quod cõmittitur. Sal. C. malius ex ſuo numero le gato ad martiũ regẽ mittit cum mandatis hmõi.

Mandatarius cui dantur mandata peragenda.

Mando. is. mandi. ſcõm mandui: ⁊ ſcõz alios mãdidi manſum fiġ dẽtibus ꝺficio. Vier. in gen. Tolles tecũ ex oĩb⁹ q̃ mandi pſi. Virg. li. iiij. nõ ad effectũ ſz ad actũ retulit. Stat ſonipes ⁊ frena feror ſpumãtia mãdit. Serenus vo ad effectũ. Pur gaſ cerebr̃ mãſa radice piretri. Dictũ mãdo a manu dando q̃ manu cibus ori admouet. quẽadmodũ a manu ducenda dicim⁹ mãduco. Hui⁹ cõpoſitũ ẽ remãdo q̃ ẽ rurſus mãdo rumino. Ply. li. x. Põtici quoq; mures fili mõ remandũt.

Mando onis. edax. qui aſſiduę mandit. Lucillus. Atq; omnes mandonum gulę.

Manduco. as. idem quod mando. Luius compoſitũ eſt cõman duco. Ply. lib. xx. Huius cucurbitę cõmanducatę ſuccus ſto macho admodum prodeſt.

Manduco. onis. edacẽ fiġt. Dęc eniz oĩa fere idẽ denotãt. Mã dones: manducones: manduci: manſucij: comedones: come di. Edaces. Epulones. Turcones. Turguliones. Ba neones. Veluones. Scirrę. Paraſciti. Bulones. Phagones Ligriones. Nepotes. Catillones.

Manducus idẽ q̃ manduco. Plau. Quid ſi ad lupos me man duco locẽ: mãduci effigies in põpa antiquor iter cęteras ri diculas ⁊ formidoloſas imagines ire ſolebat magnis malis ac late debiſcens ⁊ ingentẽ dentibus ſonitum faciens.

Manſutius a mandendo edacẽ ſignificat vt inquit Feſtus.

Mandibula ĩ q̃ dẽtes ſũt fiti: q̃ ⁊ maxillas or. Sũt aũt duę mãdi bulę ſuperior. ſ. ⁊ iferior: a mandẽdo. Quo etiaz noĩe vocatur gens in gallia aquitana auernis finitima ſicut ſtrabo ſcribit.

Manſum dentib⁹ tritum ⁊ ꝓprie or. de cibo comeſto q̃ pueris dat. Li. li. iij. o ora. Qui oẽs tenuiſſimas pticulas: atq; oĩa te nuiſſima mãſa vt aiunt nutrices ĩfantib⁹ pueris in os iferãt.

Manna. ros melleus matutinus.

Mane diei principiũ cũ dies clarus eſt: ab hoĩe boni noĩs. Ma nũ enĩ veteres bonũ dicebant. Vñ diĩ manes. i. boni quẽad modũ eorio ĩmanes crudeles dicim⁹: ac minime bonos. Vt ſicut ait Macro. q̃ ab inferioribus locis. i. a manibus exor diũ lucis emergat. Var. a manãdo deriuat q̃ cũ ſole manat dies ab oriẽte. Vñ manij ⁊ Lucij qui nati ſunt mane et luce. Vel q̃ diĩ manes per oĩa manare exiſtimabantur.

Manes boni dr̃. Acron. Diĩ manes diĩ boni a manũ q̃ ẽſt bo nũ eſt. Antiq; aĩum a corpore ſeparatũ manẽ deũ nũcupabãt Apul. de Socratis demonio dicit. Manes aiẽ dr̃ meliorꝭ meriti q̃ in corpe nr̃o genij dr̃: corpi renunciãtes lemures: cũ domos ĩcurſionibus iſeſtarẽt laruę appellabant. Cõtra ſi bonę fuerĩt lares fam iliares. Ser. p antiphraſim ait manes eẽ deos iferos: qz nõ ſint boni. Idẽ dicit alibi eſſe aĩas corpo ribus exutas quę nondũ in alia corpora migrauerint. Q̃nq; manes dr̃ pęnę. Virg. Quiſq; ſuos patimur manes.

Manię. deformes pſonę. Et manias laruas q̃s nutrices pueris imputari ſolẽt appellant. Medici maniacos vocant furoꝛis morbo laborãtes q̃n mania or̃ inſania ⁊ furia. Latini meli⁹ qui inſanã in furore diſtinguunt q̃n aliud eſt furere aliud in ſanire. Idẽ mania dea larium mr̃ cui olim ſacrificabant. Et manię dicebant ficta quędã ⁊ farina in boĩuz figuras q̃ de formes ſint quas ẽt maniolas appellabant.

Maniolę inſulę ex aduerſo indie extra Gangẽ in quibus tradũt nauigia quę clauos ferreos hr̃t detineri nec vlterius pgredi ſinunt ne q̃n lapis herculeus qui circa ipſas gignitur illa ad ſe trabat. Eas tenent Antropophagi manioli dicti ſicuti ſcri bit Ptolomeus libro ſeptimo.

Manus. ꝑnomẽ eſt eius q̃ mane natus ẽ: ſicut Lucius qui luce

Manlius. ꝓpriũ nomẽ viri q̃ manu ꝓmptus eẽt. Neminẽ aũt patricię familię hoc noĩe vocari licuit: poſt eũ manlium qui gallos a capitolio depulit: q̃ is regnũ occupare conatus ne catuſq; ſit. Fuit ⁊ cognomẽ eius qui carthaginẽ vicit.

Manare, ꝓprie or̃ cũ aliquid ex integro ſed non ſatis ſolido per minutiſſimas partes ſtillat. Tractũ a grẽcis q̃ μανον raruz ⁊ ſine denſitate appellant. Vnde manalẽ fontẽ dici exiſtimãt q̃ aqua ex eo perpetuo manet: ⁊ manalẽ lapidẽ q̃ ex eo ma nare aquę videant. Alij manare a mane deducunt: ⁊ de ſole ꝓprie dici volũt cũ orientis radij ſplẽdorẽ iactare incipiunt. Sz frequẽtius ad aquã ⁊ ad humores referr. Per trãſlatio nẽ ponitur pro deſcendere fluere, pcedere: ⁊ hmõi: ⁊ res quę manat q̃q; in ntõ ponit. Virgil. Tũ gelidus toto manabat corpore ſudor. Lact. lib. i. Quid mirũ ſi ab hac gẽte vniuerſa flagitia manauerũt. i. pceſſerũt. Q̃q; in actõ. Ply. lib. xiiij. Arborũ ſucco manantiũ picem refinãq; alię orte in oriente: alię in europa feruntur. Q̃q; in ablto. Liui. lib. j. Cultrũ ex vulnere Lucretię extractũ manantẽ cruore prędę tenẽs. i. flu entem. Piero. in lib. numeri. Tradet humũ lacte ⁊ melle ma nantem. Huius compoſita ſunt Emaneo ⁊ Permano.

Manus a manãdo dicta ẽ q̃ ex brachijs manet: vel q̃ ex ea ma nẽt digiti. Et manus inſtrim ⁊ telũ nauale or̃ quo naues bar pagonib⁹ raptę tenent: a manus humanę ſilitudine quã pe ricles athenienſis (vt ferr) inuenit. Pier. Ferres manus ⁊ vn cos ꝓparant. Liui. lib. j. in manib⁹ vr̃is q̃tus ſit Cęſar hẽtis. Itẽ manus multitudo vocat. Virg. Pic man⁹ ob priam pu gnãdo vulnera paſſi. Itẽ ptãs vt cũ dicim⁹. Res in manu ẽ: q̃ non mõ fiġt in, pmptu eſt: ſz ẽt in ptãte. Inde Ulpia. teſte manumiſſio dicta eſt datio libertatis. Nã q̃diu q̃s in ſeruitute eſt: manui hoc ẽptãti ſubditus ẽ: ⁊ manumiſſus a ptãte liberatus. Itẽ manus capiſ ꝓ pboſcide elephanti. Nã hanc manũ vocant latini q̃ ea in decerpẽdo pabulo ꝓ manu vtaẽ elephãtus. Cur lib. iiij. de elephanto loquiſ. Prędpuę terri bilis illa facies erat cũ manu arma viroſq; corripẽrẽt ⁊ ſup

se regentib⁹ traderēt. Idē ī eodē. Lopidas vocabāt gladios leniter curuatos falcibus simles quibus appetebāt beluarū manus. Nōnunq̄ pro scriptura manuū. Quintil. lib. j. Causa cassus. Li. ⁊ Virg. scripserunt se manus eorū docent.

Manicula diminu. idest parua manus. Plau. in rub. Duę conixę maniculę ⁊ sucula.

Manum oserere est prelio incipere ⁊ otendere. Sz apud iureconsultos cū de aliqua re disceptatur in iure psente pretore siue ager seu q̄d aliud sit manū oserere dr cū manu appbendit rē de qua agit. Qō manus corrreptio ⁊ vindicatio ⁊ vindicia appellat. Ad manus venire simil⁹ est prelium seu contentionē incipere. Plu. Jtur ad manus: arma sumuntur.

Manica pen. cor. pars vestis q̄ manus tegunt. Virg. Et tunicę manicas ⁊ hūt redimicula mitrę. Vnc manicata vestis quę manicas hz: quas velut pbrosas ⁊ femineas criminari dñr a poeta q⁹ priscī romani breues ⁊ citra humer⁹ definētes primo portauerunt. Manicę etiā dñr manuū vincula: vt apud eundē. Manicas atq̄ arcta leuari. Vincla iubet pamus. Sic cō pedes vocant q̄bus pedes colligant. Vnc per translationē dñr vincula nauiū. Luc. Ast alias manicę ligant tereteśq̄ catenę. Itē manicę, thecę sunt ex ferro q̄bus brachia et manus 5 hostiū iniurias muniunt. Juue. Quale decus rex si diugis auctio fiat. Balthcus ⁊ manicę cristę crurisq̄ sinistri dimidiū tegmē. Et manicę dñr q̄bus aduersuz vim frigoris manus muniunt. Ply. iunior: ad macrū: ad latus notarius cum libro ⁊ pugillarib⁹ cuius manus hyeme manicis muniebant vt ne cęli quidē asperitas vllū studij tempus eriperet.

Manuarius. a. um. quod ad manum pertinet. Hel. Voc ęre quasi manuario collecto cęnula parabatur.

Manuarię tunicę quę manicas habent.

Manuor. aris. fur or. Acti. manuatus vestem amicę.

Manibus pedibusq̄. puerbiale est: boc ē oībus viribus. Terē. in An. Quem scio manibus pedibusq̄ oia facturum.

Manuleatus. a. uz. idē q̄ manicatus. Plau. ī Pseu. manuleatā tunicā hoiez here addecet. Et manulęatā tunicā dicim⁹ manicas pliriores hūtē: manicatū hoiez idutū tunicis manicatis.

Manubiū a manu capulus appellat q⁹ manu teneatur.

Manipulus a manu fit: ⁊ ppie figt manualē herbar fasciculū quē manu q̄s appbendit metendo: vt in ps. Venientes āt venient cū exultatiōe portātes manipulos suos. Interdū ponitur p exigua militū manu q̄ vnū sequit signū. Erat enī pars cēturię ita dicta q⁹ sub romulo pauper adhuc Romanus exercitus manipulos hastis alligatos p signis gerebat: ⁊ in legione quidē erant. xxx. manipli. Dictus maniplus vt inquit Var. ab eo q⁹ plures militū manus iungunt. Ser. docet manipulos eē signiferos qō iperante Romulo cū Romani ⁊ latini sub vno centuriōe bellū aggressuri essent maniplo herbe hastę illigato p signi vterent. Vñ maniplaris dr qui fert vexillum. Ouid. lib. fas. pertica suspensos portabat lōga maniplos. Vñ maniplaris noīa miles hz. Ait Vege. lib. ij. scribit maniplū vocari contubernīū decē tūmō militū sub vno papilione degentiū: ab eo q⁹ coniunctis manibus dimicabant. Jnde Lomanipulones qui in eodem maniplo sūt ⁊ Lōmanipulatio quibus vtitur Spartianus.

Maniplatim aduerbium: significat per maniplos.

Manifestum dicitur quod est clarum ⁊ apertum quasi ad manus foris stans. Manifesto as palam facio.

Manifestarius. a. um. quod est notorium. i. quod manifestatur Plau. Capio fustē obtrunco gallū furem manifestarium.

Mānsuetus mitis q̄si manu assuetus: q⁹ oia q̄ sūt nā fera: manuū pmulsione mitescāt. Virg. ille manu patiēs mēsęq̄ assuetus herili. Festus. Mansuetus neq̄ misericordia męstus: neq̄ crudelitate sęcuus: sz modestia tēperatus. Bestię mansuetę etiā placidę ⁊ cicures dñr. Ply. Trifariā diuidit aiates ī placido fera ⁊ itermedia. Nā byrūdines apes delphini nec placida sunt nec fera sed medię inter vtrunq̄ naturę.

Mansuetarij q̄ feras māsuefaciunt. Lapidius in belio. Habuit leones ⁊ leopardos quos edoctos per mansuetarios subito ad scēaz mēsaz iubebat accūbare. Jul. firmicus. lib. viij. mathescos. Septētrione oziēte nati erunt māsuetarij ferarū.

Māsuesco. is. māsuetus fio. mitesco. Col. li. vij. Nā p̄ blandimēta triduo fere māsuescūt. Var. lib. ij. de re ru. p mansuefacio posuit cū inq̄t. Sic ex aīalib⁹ cū pp eandē vtilitatez q̄ pūt syluestria deprehenderēt ac ocluderent ⁊ mansuescerent.

Magones. dicti sūt q̄si manu agones erāt enī magri forme pueror ⁊ mētiēdi colorīs, pbe cullētes q̄ boies vendebāt. Solebāt enī pueros puellasq̄ quo facilius vēdi possent artificio quodā cōponere colorē. vt Quintil. inq̄t suco ac verū robur iani sagina mētiētes. Ita mācipia vēdibiliora ⁊ pciosa efficiūt. Mar. Milia, p puero cētū me māgo poposcit. Sue. ī dom. Castrari mares vetuit: spadonū q̄ residui apd māgones erāt ptia moderat⁹ ē. Ply. Thymni sanguīe oblitos pueros pubescē negāt māgones. Aliaz q̄q̄z rex māgones dr q̄ merces polūt atq̄z iterpollāt vt plis vendāt. vñ Ply. Decus si fragmēti paululū qō in lamina ferrea terat efficacissimuz experimentū excusant māgones gēmaz. Nec mares tñ sz et femine māgones vocant. Ply. Mango obstetrix erat.

Māgonizo. as. ozno. cōpono. rē ad alliciendos emptores. Ply. li. xxiij. Succus radicis vitis nigre cū eruo lętioze quodā coloze ⁊ cutis teneritate māgonizata corpa. Trāsserē et ad alia Sic enīz oro māgonizata ⁊ fozma ⁊ dom⁹ ⁊ reliq̄ dici pōt vt lenocinijs ⁊ fuco potiusq̄z vitate allectēt hodie et māgonizātē pāni siue linei siue lanei. Quin ⁊ equos māgonizatos venire videmus: hos greci ab eqs cōponēdis hippoconios vocant.

Māgonicus. a. um. qō ad māgonē ptinet. Ply. radix biacynthi bulbacea ē ⁊ ī māgonicis venaliciis pli: bze nota q̄si vino oui ci illita pubertatē coercet nec sinit erūpere. Sue. Necessario q̄z ad māgonicos q̄stus sustinendę dignitatis cā descendit.

Mangonium. artificiū qō ad res facilius vēdēdas adhibetur. Ply. Nec tñ in boc māgonio quicq̄z totum placet bic elunc alibi pectore tantū gallinarū laudans.

Manubię dictę sūt q⁹ manu capiant ab hostibus. Est enīz pda ab hostibus capta. Asco scribit manubias pdas iperatorū p portione de hostib⁹ capta. Spolia quoq̄z q̄sita de boste nobili p deditionē manubias veteres dicebāt de qb⁹ qō vellēt facerēt. Nā pda dr corpa ipsa rex q̄ capta sūt manubię appellatę sūt pecunię q̄ a q̄storę ex vēditiōe pdę redactę sūt. Dicit tū quosdā nō ignobiles scriptores aut temere aut īcuriose pdā, p manubijs ⁊ manubias p pda posuisse: sz q̄, ppzie locuti sūt sicut. Li. i oronē de lege agraria manubias pecuniā dirīse. Est q̄nq̄z vt iactus fulminū manubię dicāt. vñ ait Sene. lib. ij. qōnum. Jouī tres manubias dari quaz prima monet. Scōa prodest. Tertia adhibitis consilio diis remittitur.

Manumitto de seruo liberū facio: manumissus liberatus a potestate. Nā quādiu q̄s in seruitute est: manui hoc est potestati subditus est. Erāt aūt mos in manumissione: vt dñs caput aut aliud membrū serui tenens diceret: hūc hoīem liberum esse volo ⁊ mittebat eum e manu.

Mātelū ⁊ mātelium: ⁊ mātele. is. cōposita dictio ex manus ⁊ tela q̄si mappa a manib⁹ tergēdis. Est. n. linteolū quo manus tergere solem⁹. Oui. li. iij. fa. Dixerat ad dextrā villis mātele solutis. Plau. Nec bis sycophātijs: nec fucis vllū mantelū obuiā ē. Dr ⁊ mātile ⁊ in plurimi mātilia. ę. diph. in. i, pductaz mutata ficut q̄ro inq̄ro. Virg. Tonsisq̄z ferūt mantilia villis. Nā vt Ser. inq̄t. Cōstat maiores mappas habuisse villosas mantilia vō a manibus aī lotis dicta: quō Thoalea thoro. Sūt et mātilia q⁹ mēsę tegūt. Mar. Nobili⁹ villosa tegūt tibi lintea citrū ozbib⁹ ī nīs circul⁹ eē pōt. Rursus mātelia seu mātela accipiunt, p pennulę gñe quo se vt lorica muniunt.

Mantica. pe. cor. nūmor⁹ receptaculū q⁹ manu gerat. ponit qīq̄z p perula viatoria vt porphyr. ait cuius diminutiuū ēmāticula: cuius pars aī pectus: pars post tergū degerit pendet

Manticularius qui manticulas attractat vt furetur.

Manticularia dicuntur ea quę in frequenti vsu habentur ⁊ q̄si manu tractant. Frequens enim ad manus tergendas vtus fuit mantęlozum: vnde hęc trabitur similitudo.

Manticulor dolose ago. Pacu. Ad manticulandum astu aggredit⁹: manticulatio astus ⁊ fraus.

Manticora bestia in india q̄ triplicē dentiū ordinē: ꝛ hoīs faciē vna cū corpore leonino bz: humanas carnes maxīe affectās.

Mātua vrbs clarissima ꝛ maronis Virgilij pria ab ocno filio Tyberis ꝛ mātus tyresię thebani vatis filię q̄ post pris iteri tū ad italiā venit ꝛdita fuit ꝛa matris noīe mātuā appellauit vñ Virg. li. x. Ille et pris agmē ciet ocnus ab ozis fatidicę mātus ꝛ tusci filius amnis q̄ muros mris q̄z dedit tibi mantua nomē: ſz an vex sit q̄ vnq̄z in italiaz venerit nolo nūc citare pausaniā: bellanicū: ꝛ greco; multitudinē magnā.

Mantissa additamētū q̄ manu fit rei q̄ vendit. i. pauxillū illō q̄ adicit ponderi. Lucil. mantissa opsoniū vincit.

Miteū loc⁹ oracl⁹ dicat⁹. Li. li. ii. de fi. Ut ā̄si de māteo pmant medicamēta illa epicurea dolor si grauis: breuis si lōg⁹ leuis

Mantinea: vrbs q̄ postea Antigonia dicta fuit in adulationem Antigoni eius q̄ philippo pſę pri curator regi fuit: ſz postea badriā iperatoris iussu rursus mātinea fuit appellata.

Mātia ελλιvος λεγεται μεντεια και μαντυομαι diuinatio vaticiniū: mātis diuinus vl' vates a māto Tyresię vat⁹ thebani: q̄ post thebanor cladē ꝛ fuit ute pmo sub creō te lebedon ꝛ clarij appollinis tēplū i asia struxit. Inde i italia mātuā q̄er Tyberīo rege thuscię ocnū pepit q̄ ꝛ biāor q̄ op pidū murs circūdedit. A mātia ꝛ opositioz fiūt Necromātia hydromātia pyromātia ꝛ alia hmōi quoz pe. producit.

Maneo. es. si. sum. sigt me otineo: loco ilisto. Li. lib. offi. Cyrillū quēdā suadēte vt in vrbe maneret: q̄nq̄ manere figt pstare. Virg. manet impterritus ipse hostē magnaniml operiēs q̄nq̄ expectare. Plau. Ego hic te manebo. Virg. lib. iii. Te tamen nefas te triste manebit suppliciū q̄nq̄ futuz esse. Lice. cuius te factū sicut curionē manet: hoc ē cuius factū tibi futu rū est sicut fuit Curioni. q̄nq̄ inhęrere fixuz eē. Virg Manet alta mēte repostū iudiciū paridis q̄nq̄ durare persistere Ter. in ecy. Manere affinitatē hāc inter nos volo si vllo mō vt possit q̄ spero foze: huius cōposita sūt: cōmaneo fil' habito. Vier. ad dama. Monachoz circa cōmanētiū antiq̄ in me surgit auctoritas. Emaneo. ex maneo a quo Emansor: Emineo: a quo pmineo ꝛ prēmineo imineo. Remaneo retro maneo pfisto. Justi. li. ii. Interea rex velut spectator pugnę cum gte nauiū in littore remanet. Li. li. i. tus. Sz fac vt isti volunt aios non remanere post mortē. Et in Lato. Tñ remanet q̄ virtute ꝛ recte factis sis osecutus. Sz hoc p translationē magis. Permaneo pseueranter maneo. Obmaneo diu maneo.

Mantiscinor. significat furor. Terē. in eu. In re perdita cum de alio mantiscinor atq̄ impendo.

Mansur. lignum rotundum loco circūuolutum: quod circum agunt fabri in operibus tornandis.

Mappa. q̄ sup mēsam sternit: q̄ manibus pēdeat dū sumus in mēsa. Ply. li. xix. Ardētes i focis ouiuioz vidimus mappas sordibus erustis splēdescentes igni magisq̄z possent aquis. Ullose ātapud veteres fuerūt in pūto. vñ Mar. Nobilius ullosa tegūt tibi lintea citrū. Legit ēt Mappū neutro gñe. A mappa vo fit diminutiuū Mappula.

Mapalia punica lingua: agrestes case ꝛ furnozū fil'es: vt inquit Piero. in q̄bus q̄ nihil ē secreti solet id vocabulū solute uētibus obij. Sūt enī q̄si rotundę cortes vt inquit Festus.

Marathon cāpus atticę: seu ciuitas distans ab athenis circiter decē milia. Et morte icari regis iterfecti insignis necnō ꝛ victoria Thesei ex tauro suparo: filī ꝛ Miltiadis gl'ia q̄rētum milia ex darij persaꝛ regis exercitu profligauit. Dic Marathonius. a. um. vñ Taurus marathonius dictus est q̄ apō marathonem a theseo interfectus est. Dic est Taurus amatus a pasiphę quem hercules ex creta eo abegit. Est ꝛ oppidum hoc noīe iuxta Tricozythum ꝛ Rhamnē vrbem in qua clarum nemesis templum fuisse memoratur.

Marathzon. συντω. ὁ. ὁτι τομαρατροp λεγομεν τηp- ωδαp λατινοι φηνικυλοp a nris fęniculus appelletur.

Marathusa ſsula quędam: a copia fęniculi sic dicta quę ꝛ Lamenia dicitur.

Marceo. es. marcui putreo a quo marcescо putresco. a macie qñ quę macię attenuata sunt: facile putrescunt: huius cōpositum est. Emarceo. q̄ est valde marceo a quo Emarcesco Piero. in geñ. Tetigit neruum eius ꝛ statim emarcuit.

Marcor putredo. Ply. Si ferri vel chalybis aliqua rubigo vel panni marcor affuerit.

Marcellus nomen viri clarissimi romani: propzium. Cuius gesta ꝛ a plutarcho ꝛ ab alijs scripta sunt.

Marcella: nomen mulieris romanę q̄ cū a mre rogata eēt gauderet ne se nupsisse. Ita valde rīdit: vt amplius nolim.

Marcipor. marci puer. Ꝟ ē famlus. Sic pulipor lucipor ꝛ hmōi.

Marcōmani populi Hermanię quos Cęsar: cum ariouisto germanorum rege superauit.

Mareotis idis. lacus in ęgypto: vt auctor est strabo. Ply. etiaz asserit Mareotida partē lybię ęgypto otermināt appellari: ꝛ Mareotas ppls in ea habitantes. Et mareotis pars epiri in qua vinum optimum nascitur. Unde mareotites vuę dictę sunt. Virg. Sunt ꝛ mareotides albę.

Margęa. nomē fontis apō Ply. Quo noīe dicta ē vrbs in belide

Margarita. ę. ꝛ Margarites ꝛ margaritū in ntō declinari pōt Pier. i pab. Inauris aurea ꝛ margaritū fulgēs. Ser. declinat margaris. idis. ꝛ idos. a cui⁹ gtō greco latię sozmat margarita Ply. li. ix. scribit margaritas nasci i britānia puas ꝛ decolozes. Tacit⁹ de vita Julij agricolę. Fere britānia aurū ꝛ argētū ꝛ alia metalla gignit: ꝛ ocean⁹ margarita ſz suffusca ꝛ liuētia. Romāi margaritas appellauerūt vniōes ab eo q̄ nulli duo idiscreti repiāt: margaritā ꝛ lapillū gñali noīe vocam⁹ Nā lapillus gēmaz ꝛ margaritaz cōe ē nomē subitelligitur qz pcious. Q̄ō si maiusculi fuerint pętiosi lapides dīr.

Margaritarij. negociatores mangones q̄z margaritarum.

Mare. aquarū ogregatio gñaliter oz. Et multę collectiōes aquaz vocant maria sicuti. Amb. li. hexa. inq̄t. Sicut enī multę terrę vt affrica hispania: thracia: macedonia: syria: ęgyptus: gallia atq̄z italia, p regionū appellant vocabulis ꝛ vna ē terra. Ita multa dīt, p locoz appellatiōib⁹ maria ꝛ vnū est mare sicut ait ppha dicēs. Tui sūt cęli ꝛ tua ē terra: orbē terraz ꝛ pleni tudinē ei⁹ tu fūdasti: aq̄lonē ꝛ mare tu creasti. Nā ꝛ oceanuz mare dicimus ꝛ tyrrhenū: ꝛ Adriaticū ꝛ Indicū ꝛ ęgyptiū ꝛ pōticū ꝛ ppōtidē: ꝛ bellespontū ꝛ euxinū: ęgeū: Ionicū: athlāticū. Uide in victōe Oceanus. Una igit gñalis collectio oz mare eo q̄ iugis vnda atq̄z continua abundico mari vsq̄z ad Baditani ozā littoris: ꝛ i mare rubrū extrema circūfuso orbe terraz icludit oceano ꝛ multe collectiōes maria nūcupantur qñ in diuersis locis diuersa sūt noīa: qz vocabula aq̄s ex regionum vocabulis adhęserūt: phacellus aūt in epigrāmate. φευγε θαλασσια εργα βοωp δλε εστι βαλευεχετλη ειτι τοι ηδυ μακρις τει ρατοι δλειvβιοτης ηπειρο γαρι ενεσι μακροs βιοs ειμ αλιδλεο υτοs ευμαρες εις τωλιην ανδλροs ιδλειp κεφαλην.

Marinus. a. um. q̄ mare incolit: vel quod est a mari: vt piscis marinus. Transmarinum aūt dicimus quod transmare est vt transmarinę merces: ꝛ transmarinus triumphus.

Maritimus. a. um. pe. coz. q̄ ad mare incolit: vel q̄ ad mare ē vel ad mare fit: vt oza maritima genus maritima: bellū maritimū. Maritimū ēt oz q̄ ex mari: siue q̄ maris ē Plau. in ru. Fluctus maritimos. ꝛ Amb. pisces maritimos dixit.

Maris fluui⁹ Agathyrsaz i bistrū fluēs: marus mons thracię.

Maritus vrozis vir. ab eo q̄ fit mas. Marito as viro trado: seu associo. Nā non solum de boibus sed etiā de alijs oz. Colu. lib. iij. Sexto anno si iaz videbitur firma maritabis hoc modo. s. ipsa arbor: ꝛ lib. v. ꝛ ideo maritandis arboribus nemo minozem pedanea scrobem vitibus comparat.

Maritę dīr mulieres nuptę. Ouid. lib. ij. fas. Dura cū sorte maritę reddebāt vteri pignora rara sui. Pier. Tunica eius varia atq̄z distincta in vginib⁹ viduis otinētib⁹ ac maritis: silr ꝛ de arboribus oz. Ply. li. xiiij. Iā in cāpano agro pplis nubunt vites: maritaq̄z cōplexę atq̄z p ramos earuz, pcacibus brachijs geniculato cursu scandentes cacumina ęquant.

Mariscus. gñs Junci: quē holoschoenon greci vocant hoc est totum uncum: ex eo fiunt tegetes et marinę nassę.

Mariscę ficus insipidę. Mar. Infanti meli mela data fatuasq̄z

mariscas: nã mihi q̃ nouit pungere dicta sapit. Ply.lib.xvij. Cato de ficis serẽdis ita meminit. Ficos mariscas i loco cretoso ⁊ apto serito. Quidã dicũt mariscas eẽ ficus q̃ ꝑpingue dũe aperiant: semẽq; ostẽdãt. Col. Purpureeq; cẽlidonię pungues q; mariscę. Mar. Donasti lupe rus subĩde nobis legit nec boletus biare: nec mariscа ridere. Uñ ꝑ obscenę libidinis morbo: q̃q; ponit. Mariscę enĩz tubercula dr̃ q̃ cũ vlcere ex turpi ofricatiõe circa sedẽ nascuntur q̃ sũt morbo filia quẽ celsus sycosen. Iulⁱ⁹ sycon greçe vocãt ⁊ latine ficꝰ dr. Iuue. Leduntꝫ tumidę medico ridente mariscę.

Margo filij extremitas q̃uis ẽt ꝑ cuiuslibet rei extremitate. Dicat: vt ꝑ ripa agri nõ culti. ⁊ ẽ gñis mas. apud Ouid. li. j. met. Lõgo margine dicẽtẽ fęminini apud Iuue. Plena iã margine libri. Nunc margineus. a. um. quod est in margine.

Mariandynorum regio in asia sita est bithynię cõtermina vbi hercules cerberum canem tricipitem deuicit quem ferunt virus euomuisse eamq; regionem infecisse.

Margiana regio asię maiorũ: iclytę apcitatis vt inq̃t Soli. ambitu stadiorꝫ mille q̃ngẽtorꝫ: difficilis aditu pp arenosas soli tudies: ĩ q̃ antiochꝰ antiochiã extruxit: vt li. xj. scribit strabo.

Marius qui septies apud romanos ꝺsul fuit. Hũc arpinatẽ fuisse aiunt humili loco natũ nouũ hoiez aratorẽ q̃ in villa Liuernate vt inq̃t Plu. vitã diu vixit rusticã plana ⁊ agrestem ꝑcul ab vrbanis mũdicijs: hic ꝑ ordinẽ primus honorib⁹ fructus legatⁱ⁹ Metello ĩ numidia: criminãdo ꝺsulatũ adeptus: iugurthã captũ añ currũ egit: i primũ annũ ꝺsul vltro factꝰ Cimbros in gallia apd aq̃s sextias: theutonias ĩ italia vicit: decꝫ bis triũphauit. Uictⁱ⁹ a Silla myturnis ĩ palude latuit iuẽtus ⁊ ĩ carcerẽ dectⁱ⁹ imissuꝫ pcussorẽ gallũ vultⁱ⁹ auctate deterruit. Acceptaq; nauicula ĩ africã traiecit: ibi diu exultauit. Mox cuiana dñatiõe reuocatⁱ⁹ ceśis inimicis septiõ ꝺsulatu vt q̃dã ferũt volũtaria morte decessit. Dic cũ in crurib⁹ varices hẽret ꝑbuit varicosũ crus medico secãdũ ⁊ dũ secrarẽt neq; suspirans neq; supcilia ꝺbens ptulit sectõez fixisq; oculis spectauit cruciabilẽ curatõez. Cumq; medicⁱ⁹ altex crus secare vellet minime assẽsũ ꝑbuit dicẽs. Curatõez tãto dolor dignã esse non arbitror: habuit filiũ mariũ noie qui cũ esset. xx vij. annorũ consulatũ inuasit quẽ honorẽ mater tam imaturũ fleuit. Dic patri scuitia filis curiã armatus obsedit: ⁊ inimicos trucidauit tandẽ se iugulandũ prębuit.

Marmor gñis lapidis cuⁱ⁹ diuersa sũt gña. Quoddã. n. albũ parium dr a paro ĩsula. Sile ex liguria vehit q̃ a loco carię se vocat. Tale liguscicũ: oli lunẽsiũ lapidicinię dederũt. Aliꝺ laconicũ q̃ ẽ viride ⁊ cũcti hilari⁹. Aliꝺ luculeũ q̃ fere atrũ erat: quo delectatⁱ⁹ luculus illi nomẽ ĩdidit. Aliud ophites a maculis serpẽtiũ q̃b⁹ distinguit nomẽ accepit. Aliꝺ porphyrites q̃ ẽ rubeũ cãdidis ĩterueniẽtib⁹ pũctis leucostictos vocat Bassaltẽ ferrei color ⁊ duriciei vñ nomẽ mutuat. Onychites ex arabię mõtib⁹ ẽ ex quo vasa potoria ĩ germaniã ꝑducunt. Alabastritẽ quoq; cãdidũ cauare solẽt admyrothecia: q̃s inguẽta icorrupta seruare credit. Sũt ⁊ alia marmoris gña q̃ brevitatis cã omitto. μαρμαρον δε λεγαμεν.

Marmoreus. a. um. q̃ ex marmore ẽ: vt sepulchrũ marmoreũ.

Marmoratus. a. um. q̃ supficiẽ tiñ ex marmore hz. Aug. ꝑs. interpatiõe. Nã plerũq; audis diuitẽ dicẽtẽ: hẽo marmoratã domũ quã relictur⁹ sum. Uar. li. iij. de re rus. substatiuũ vsurpauit. Intrinsecus q̃si leuissimo marmorato toti parietes ac camerę oblinuntur: ⁊ extrinsecus circũfenestras ne mus aut lacerta ad repere ad columbaria possit.

Marra ferreũ istr̃m q̃ vulgo marracius dr. Col. li. xj. Otundat marrę vl fracti dẽte ligonis. Iuue. ne marrę ⁊ sarcula desint

Marpesius. pe. p. mons in paro ĩsula. a quo marpesius. a. um.

Mars apd gẽtiles deⁱ⁹ crediⁱ⁹ dictⁱ⁹ q̃ maribⁱ⁹ ĩ bello ꝑsit siue q̃ a sabinis acceptⁱ⁹ ẽ apd quos mamers vocat a poetis mauors dr ꝑ epẽthesiz q̃ magna vtat. Ul a greco q̃ ẽ αρης ponit iterdũ ꝑ bello. Liu. Aliq̃diu ibi marte ĩcerto varia victoria pugnatũ fuit. Est ⁊ mars nomẽ stellę deũ dicũt antiq: q̃d ãt eẽt deⁱ⁹ ita scri. Iuliⁱ⁹ pollux θε ονδε εἰναι δοξαζουσι νε λληνες ζωον αθανατον λογικον τε λειον ον νοερον

ευδε δαιμονια κακου παντος ανεπιδεκτον πο οἰτικον κοσμουντε και τον ενκοσμιο και τα λοἰπα

Martius. a. um. q̃ ad martẽ ptinet: vt martia auis interdũ belicũ vt martia arma. Aug. li. iij. ci. dei. Nullo martio impetu territi sedarent inimici. Interdũ bellicosum: vt martⁱ⁹ ppls Est ⁊ martius nomẽ ꝑpriũ vt in. q. martio qui iussus a senatu aquarũ ductus anienis reficere nouã a nomine suo aquã martiã appellatã cuniculis per montem actis adduxit.

Martius mẽsis dictus est primus anni mẽsis: qñ romulus primũ anni mẽsem genitori suo dicauit. Ouid. A te principium romano dicimus anno primus de patrio noie mensis erit.

Martius cãpus romę dictus est: q̃ marti ꝺsecratus esset. Liui. ager tarquiniozum: qui inter vrbem ⁊ Tyberim erat consecratus marti martius deinde campus fuit.

Martia catonis filia munor fuit. Quę cum q̃reret ab ea cur post amissum maritũ denuo nõ nuberet. Rñdit nõ se inuenire virũ qui se magis vellet q̃ sua. Quo dicto ostendit diuitias magna in vrozibus eligi solere q̃ pudicitiam.

Martius qui ancus cognominatus est q̃rtus romanoꝝ rex eq̃tate ⁊ religione auo filius: latinos bello domuit. Auentinum ⁊ martiũ montes vrbi addidit: nouam mẽnia oppido circũdedit: syluas ad vsum nauiũ publicauit. Salinarũ vectigal istituit. Carcerẽ ꝑimus ędificauit. Hostiã coloniam maritimis cõmeatibus opportunã in ostio Tyberis deduxit.

Martiacus. a. um. quod ad martem pertinet: hoc est ad bellum vnde stipendia militum martiaca dicuntur.

Martialis ⁊ hoc martiale quod est natus sub marte stella martialis vero subiectum est nomen viri ꝓprium.

Marspiter. pe. coꝛ. q̃si martis pr̃. sicut diespiter dicit pater.

Marsia. regiuncula italię vltra piceni samnites vsus a marso circes filio a quo originẽ duxerũt dicta: cuⁱ⁹ ppli marsi sunt vocati nõ lõge ab vrbe. vñ marsica vina: nam massica sunt e massicis mõtib⁹ sũt: ⁊ marsi alij ppli in scythia aut ait herod.

Marsupium: sacculus nũmoꝝ: greçe μαρσυπιον. Cato de liberis. Et quod perspicuum est maiorem curã habere marsupij nostri q̃s vitę nostrę.

Martyr: latinę testis dicitur: martyrium testimonium.

Marubij. marsorum populi circa facinum lacum dicti quasi circa mare habitantes.

Marrubium herba satis nota quę exulcerare vessicam putatur. Hręci ꝓpation. Alij linostrophon: quidam philopeda nõ nulli philocharen appellant.

Marrucini populi in regione marsorum. Syl. lib. viij. marruci na simul frentanis cimula pubes.

Marmarica regio africę q̃ vt ptol. li. iiij. scribit ab occasu terminat cyrenaica: a septẽtriõe ęgyptiaco pelago: ab oriẽte egypto a meridie pte libyes ĩ ea sũt nasamões ⁊ libyarchę ppli.

Mas: dr qui nõ est fęmina q̃uis ꝓ zozti ⁊ magnanimo cuius diminutiuũ est masculus. Uar. Si nõ plus testiculoꝝ offerẽ dis q̃ in castrato pecore in apulia vincor nõ esse masculũ adrẽ. A masculus fit masculinus. a. um. vt masculinũ genus.

Masculescere est masculũ fieri. Ply. lib. xviij. Densiore enĩz satu masculescere hoc est de rapis napos fieri.

Massagetes. ę. pe. coꝛ. massagetę ppli scythici in asia vltra mare caspiũ. Luc. lib. iij. massagetes: quo fugit ęquo volucresq; geloni. Qui cũ p deserta discurrunt ęquozũ suozũ sanguine cum lacte bibunt apud hos senio confecti in frustra cędũtur qui vero morbo intereunt feris deuorandi abiciuntur.

Massanissa. ⁊ masinissa vtroq; mõ dicitur numidarũ regis nomen qui primo romanis hostis fuit: deinde amicissimus. De quo. Ouid. lib. vj. Postera lux melior superat masinissa siphacem. Et cędit telis bascrubal ipse suis.

Massicus pe. coꝛ. mõs cãpanię optimi vini ferax: q̃ ẽt massicũ dr. syl. li. vij. massicus vniferis addebat noia glebis. Dr. li. j. car. Et q̃ nec veteris pocula massici. Docet ser. massicⁱ⁹ in pli facere massica. Uirg. lib. vij. vertũt felicia bacco massica.

Massilia vrbs in narbonẽsi puincia. Cõstat ĩperãte macedonibus Astyage: hebreis vo sedechia circa scoaz ⁊ q̃dragesimã olympiadẽ hãc fuisse ꝺdita: ãnis añq̃ vgo pareret. ccccxij.

post obitum dauid regis annis. cccclxxxiiij. Diruta deiceps aphocēsib⁹ īstaurata ē ꝙ cyri tyrānidē fugiētes destituta grē cia in hūc sinū nauigarūt. Olī massiliē studia īgenuaꝝ doctri narū adeo floruerūt vt romani p attica pegrinatione massi lioticū peterēt gymnasiū ad disciplinas capessendas. Plau. i Las. massiliēses mores tāq optimos ⁊ probatissimos dixit. Ubi tuos ꝙ colore mores massiliēsis postulas: hęc vini opti mi ferax fuit. vñ Mar. Tu me massilię ponere vina potes. A massilia fiunt massilienſis massilitanus. massileoticus. vñ massilienses viri: massilitana vina: ⁊ massilioticū. hosticum.

Massylia cū y. ḡco apō ḡcos p simpler. s. scribere. Sz qz latinis sima pducit nō absurde p duplex. ss. exarari pōt: in hac syllaba. sy. pducit: i supiori corripit. Luc. li. iiij. Et gēs q̄ nudo re fidēs massylia dorso. Uir. li. iij. hīc mihi massylię gētis mon strata sacerdos puincia ē quā q̄dā Hętulię ⁊ numidię mauris vicinā dicūt: nec lōge abesse abhoritis hesperidū. Huius gens neqꝫ ephippijs vtit nec frenis sz sola vga ōtēta ē q̄ agi tet equos ⁊ moderet. Ab hac massyli: ⁊ massylei ppli oci sūt ꝙ poetis mō p mauris: mō p gētulis ponunt. Mar. audit gētū massyla p auia murmur. Idē. Et massyleū virga guber nat equū. Sūt ēt ꝙ eos massulos vocitent.

Mastiche. es. pe. co. teste. Ply. li. xii. lachryma ē quā lētiscus ar bor gūm mō sudat Sere. Rugaꝝ sulcos lētisci mastiche ten des. Idē pulleiū abrotonū nitide cū mastiche coctum.

Mastix. icis. pe. c. gñis fę. flagellū scutica μαστιγο flagello. vñ bōeromastix: vōgiliomastix διαμαστιγοσις diflagellatō

Mastigophor⁹ flagelifer seru⁹ ab alijs sępi⁹ cęsus vel cędi dign⁹

Mastigias dici pōt Uerbero: hoc est verberibus dignus Pla.

Ructor lapidē nō bēre vt illi mastigię cerebrū excutiam.

Mastrucę. vestes quibus Sardi vtebantur. Plau. Mastruca tus ⁊ plenus puluere.

Mastos ελληνικως μαζος αλλαχυρως τωνξεωων latine mamma. vñ bumastbos vua de quo supra hinc Tubuli māmati seu māmę in balneis ⁊ fontib⁹ intelligunt: q̄s Uict. li. vii. mastbos grēca voce noīauit. Athenis inq̄t ex eiusmōi locis ⁊ fontib⁹ mastbi vsqꝫ ad pozū pyrrēū ducti sunt salientes. Eas. Uar. lib. de re rus. papillas suertit. Lassiodo. bubera: quāto inq̄t pulchrius est Claudiā aquā p tot sic ea mon tiū iuga lauachris ⁊ donib⁹ liquores purissimos fistulaꝝ buberibus emisisse. Erat ⁊ masthos genus peculi.

Mastuprari significat manu tractando virilia rem veneream peragere. Inde mastuprātores dicti. Quo verbo vtit Mar. mastuprabantur phrygij post hostia serui: hoc est pręputia ducebant. Nam e manu ⁊ stupro deriuatur.

Materia seu materies ē q̄ aliq̄d fit: vt mā libri mēbrana ⁊ atramētū. Itē mā libri est hypothesis ipa. Hor. Sumite materiā vris q̄ scribitis equā viribus: materia domus lapides calx li gna tegulę. Quapp nō īmerito materię appellatiōe ligna oīa cōprehēdunt. qō grēci υλην pariter ⁊ sylua ⁊ materiā vo cēt. cū ligna dicāt solū ea materia q̄ ędificijs apta ē. Liu. mul tā materiā ceciderat miles. Col. li. iij. vocat materię lignū qō ē intra corticē. Quasi cuneū ferreū inąt vel osseum inter cortī cē ⁊ materię lente dimitto ne lędas aut rūpas corticē. Idem li. vi. materiā vocat palmitē q̄ de nouella nascit ⁊ in tenero alligatus dependet. Itē materia fabrica lignaria dicitur.

Materiari⁹ faber lignarius: vel q̄ materiā pstat a materia cui⁹ noīe ligna ad fulciendū ędificandūq̄ necessaria idoneaue si gnificant. Plau. in mil. si non nos materiarius remouat ad opus. Materiari significat Lignari: a quo materiatio.

Materiale qō est materiā a quo mäliter aduerbiū: vñ mäl⁹ ali q̄ fami dr cū non forma rei sed materia significatur.

Mater a mā dici vr: q⁹ in fętu materiā pbeat. Nā semen pris, p artifice est ⁊ formā pbet: mr sanguinē ex se pręstat. ex quo fę tus format. Aliq̄n trī mr, p nutrice ponit. Plau. vtrā cōple set que māmā dabat neqꝫ adeo mr ipsa quę pepererat.

Mater familias. gtis ḡcus ad imitationē grecoꝝ q̄ femininoū in a: purā definētiū gtōs in as. mittūt. Dicimus trī ⁊ mr fami lię ⁊ mr familiarū. Est aūt mr familias vt docet. Hel. ea sola q̄ in mariti manu mācipioq̄ ē: qn̄ nō in matrimoniū trī: sed in familiā quoq; mariti ⁊ in sui hęredis locū venerit. F estus scribit nō aī matrē familię dici q̄z vi eius pr familias appellet. Nec posse hoc noie plures ī vna familia appellari sz vnā trī matrē familias dici. At turecōsultus: matrē familias inq̄t accipe debemus eā q̄ nō inhoneste vicit. matrē enī familias a ceteris femininis mores discernūt atq; separāt. pīde nihil interest nupta sit an vidua: īgenua an libertina. Nā neqꝫ nuptię neqꝫ natales faciūt matrē familias sed boni mores.

Matrona dr q̄ ī mr imoniū cū viro uenit: vt ī eo maneat ēt si liberi n sē adhuc suscepti. Quippe appellatōez hr e a mr is noīe nō tā adepto sz cū spe ⁊ hoīe mox adipiscendi: vñ ipm quoq; mr imoniū vocatū est qn̄ ea spe vir ⁊ vxor iungunt vt illa mr fiat. Hinc matronalia quę erant dies matronis festi.

Matrimoniū est maris ⁊ femine iugatio. Hinc matrimoniale adiectiuū qō ad matrimonium pertinet Aug. lib. xiij. ci. dei. Quid concubitus iugalis q̄ secundū matrimonialiū pręscripta tabularum procreandorum sit causa liberorum.

Mater matrima illa dr q̄ cum mr sit adhuc hr e matrē viuentęz sicut primi ⁊ patrimes quorum patres viuunt.

Matercula. diminutiuum a mater. Hor. in epistolis. Dum pueris omnis pater ⁊ patercula pallat.

Matertera: matris sor: quasi mater altera.

Matruelis idē qō mr tera. Et matrueles dīr filij ⁊ filię mr terę

Matrescere est matris similē fieri. Pacu. Utinam nūc matrescam ingenio vt meum patrem vlciscī queam.

Matrix: femina quę fętus gr a tenet. Colu. Sint ergo matrices robusti corporis quadratę pectoroseę magnis capitibus: me dici tamen accipiunt matricem pro vtriculo qui in femininis iunctus est vesicę quę ad progenerandū apta est.

Matralia, matris matutę festa.

Mateola. apud Plynium ⁊ Catonem. genus est marculi.

Mattheus: grece ματθαῖος nomen viri proprium.

Matta: storea ⁊ teges. q̄ fit cānabi lio iūco palma sirpo aut spto Oui. plaustroq; mozātes sustlit ī plaustro sirpea matta fuit.

Mathesis vl mathema. atis. pe., p. οτιτο μανθανω ρημα αυ της ες ι θαλλο τετο δλει κνυμι ως απο λλονιος και σουιδας οθεν και μαθηματι και λεγονται latine discīplina dr. Inde mathematicus mathematica mathematicū qō ē disciplinabile: mathematici dīr q̄ mathemata siue mathematicas disciplias nozūt. Ad disciplinā. n. spectāt geometria: musica: arithmetica astrologia. et e mathematicę scię: disciplie dīr: eo q⁹ discāt plāe ⁊ p demōstratōez q̄dā pcipiāt. phia vō logica cū alijs nō dīr disciplię: qz nō firmissima demōstratōe vt ille sz rōne q̄dā ⁊ studij ꝟuestigatiōe percipiūt. Als mathematici vocāt geneatlici astrologiq; ⁊ q̄ caldei vocant quoꝝ ars est vt nās boiuz ex vult⁹ īspectiōe pnuncient.

Matella: a matula fit: ⁊ est aquarū vel vrme vas. Plau. in am. Nec tu postulas matellā vnā tibi aq̄ infundi in caput Mar. dispaream si tu pyladi pstare matellam dignus es. Greci scabium q̄uis ēt ad vētris excrementa accipi possit.

Matellio. diminutiuū. a matula siue matella. Uar. de vi. pa. Postularet trulleum matellionem pelum.

Matiate: pilę saponis a matiacis germanię populis Mar. accipe: matiacas quo tibi calua pilas.

Matur⁹ a. um. p. p., pprię de frugib⁹ dr qō neqꝫ crudū: neqꝫ mite: neqꝫ caducū: neqꝫ nimū coctū sz in tpe tpatū, puenit vt poma matura p trāslationē ponit q̄nq; p sene: vt maturus bō i. senex: ⁊ pfecta ętatē bñs. Urg. cui maturus acestes.

Matura ętas. senilis: q̄si oīno pfecta ⁊ tps ōbitū assecuta: q̄nq; p grauī ac ostāti. Et b mō nō oponit. In alijs sigtiōib⁹ hz cōposita īmatur⁹ nō matur⁹. Aug. li. xxi. ci. dei. q̄s palea: ōdit tā seruidā vi vt poma īmatura matureſ. Pzematur⁹ ō quo alibi: mature aduerbiū celeriter siue tēpestiuē. Hiro. i ge. Lūq; mature surrexisset tulit duas vrozes suas. Aliq̄n sigt grauit Hic maturitas: qō mō fructuū coctionē sigt. Colu. Nos q̄q medicatā fabā sic operim⁹ cū ad maturitatē pducta sit min⁹ a curgulioē infestari. Li. Sulp. Tn b studiū quotidie: quotidie īgraescit: credo ⁊ ętatis ac prudētia: mō grauitatē modera-

tionēq̄. Idem iam ostantis etatis ꝛ senectutis maturitas.

Maturo.as.matur̄ facio pficio. Quintil. Nā ipse eos nōdū opinabar satis maturauisse q̄b⁹ oponēdis vt scis paulo plusq̄ biēnū ipēdi. Sz h̄ p trāslatōez ppzie. Li.i cato. Pzio ē pacer ba gustatu oēde maturata dulcescit. Interdū maturare est accelerare ita vt adhibeat̄ idustriē celeritas: ꝛ diligētiē tarditas ex q̄b⁹ uob⁹ ꝛiis fit maturitas: vt neq̄ aliq̄d citi⁹ neq̄ seri⁹ fiat: h̄ vbū ou⁹ Augustus uob⁹ ḡcis vocabul' exp̄mē solebat σπεύδε βραδέως. quę significāt accelera tarde vñ Uirg. q̄si ꝛia separauit maturare ꝛ pperare cū ait. Frigidus agricolā si qñ ꝺtinet imber multa fozēt q̄ moz cęlo ꝓperanda sereno maturare yat. vñ Mature fit q̄ tēpestiue fit. Idē. Maturare fugā: q̄ est q̄si cū maturitate. i. cū tranq̄llitate ꝛ lētitudine discedite. Q̄uo dicimus matura iracundiā i. mitiga. Sal. videt simplr posuisse pzo pperare cū ait. Antonius Catilinam cū exercitu psequi maturet. Sic Liu. lib. x. Inde comitiozum causa romā pzofecturus maturauit.

Matureſco.is.a matureo eē ouenit. Matureſcere āt est matur̄ fieri. Ply. li. xj. Cū mella ceperint matureſcere abigūt fucos. Col. li. iiij. Nā ꝛ q̄ matureſcere icipiunt tēpestiue legunt̄: ꝛ q̄ nōdū maturitatē ceperūt vuę siue diſpēdio differūt̄. Hier. j. Joel. Mittite falces q̄ maturuit messis. i. matura scā ē hinc fūt cōposita. Ematureſco: ꝛ pmatureſco q̄ pfectionē act⁹ idicāt. Hel. li. j. Dñs postea fegetū illar̄ filiū adoleſcentē vocat: ꝛ vides ne iā ḋt hęc ematuruisse ꝛ man⁹ iā postulare. Col. li. ij Sz hoc idē femē cilicię syrięq̄ regiōib⁹ ipsi vidi mēse iunio iulioq̄ cōseri ꝛ p auctūnum cum per maturuit colligi.

Matureſcere ꝺz hō cū nōdū grauis est ſz iā incipit esse grauis. Et apostema matureſcere ꝺz cum non diſcutiē ſz perducit ad maturitatē: vt vel frāgi p se: vl' feramēto aperiri possit.

Matura.pe.,p.a nr̄is auroza Leucothea a grēcis ꝺr: hoc est alba dea marina: dcā q̄ matutino tpi p̄sit. Hęc fuit filia cadmi noie Ino Athamātis vxoz. Vinc matutinus.a.um. vñ matutinū tp̄s q̄ mane fit: ꝛ tūc matuta aurozam figūt.

Mauoꝛs.q̄ ꝛ mars: q̄ magna vtat. Unū Mauoꝛtius.a.um.

Mauritania.africę regio extrema⁹ sus Baditanū fretū ꝛ occidētalē oceanū. In ea Anthe⁹ gigas regnasse ꝺr ab hercle victo⁹. Est āt duplex. Ceſariēſis a Ceſarea ꝛ Tigitana a ciuitate Tigi dictaq̄ ē maturitania αμαυρόν q̄ ē nigrū: euq̄ nigros hēat colonos. Hignit sinuas ꝺracōes struchiōes ꝛ elephātes ei⁹ icolę mauri dñr. Maur⁹. n. nomē gētile est vt Gallus q̄ e gallia ꝛiginē habeat. Mauritanus ꝺo possessiuū vt gallicus Dicimus ergo virum Maurum: ꝛ bellum mauritanum.

Mauſolus.pe.,p. dictio triſyllaba nomē pzopriū Carię regis: a quo mausolū dictū ē sicut in Li. Ply. ꝛ Hellio lectū ē. Mar. li. x. Repit marmoza pua q̄dē ſz nō cessura viator Mausoli saxis pyramidūq̄ lege ꝛ mausoleū: tetraſyllabū nō mauseo leū. Pzop. Nec mausolei diues fortuna sepl'chzi. Doc sepulchzū arthemiſia mausoli vxoz: ędificauit ita egregiis opib⁹ vt iter septē ozb⁹ miracl'a numerēt̄. Attollit̄ i altitudinē. xxv cubitis cingit̄ colūnis. xxxvi. Ab h̄ sepl'chzo ꝺa ptiosa sepulchza ex noie ei⁹ mausolea ꝺr. vñ Sue. sepulchzū Ceſarū appellauit mausoleū q̄ ꝺ extruxit Augustus. Suidas āt μαυσόλος ἀρχων καρων φησι δε αὐτον θεοπομπος μη δενὸς ἀπὸ χεθαι πραγματος χρημάτων ενεκα ꝺ auaritia fi tūc vnius p̄incipis nunc ꝺña nostri seculi.

Maxilla nō ē ꝺimi.a mala vt putauit Pziſ. ſz mala a maxilla fit p detractionē medię lr̄ę vl' poti⁹ ſyllabę: sicut ꝺocet. Li. li. de ꝛa. ad bzutū. Est āt maxilla i q̄ fixi sūt ꝺētes: q̄uis ēt de pte exteriozę qñq̄ ꝺicat̄ q̄ barbā emittit. Perſi. Tu cū maxillis balaniatū gausape pectas iguinib⁹ q̄re ꝺetonsus gurgulio ext tat. Hic maxillaris: ꝛ h̄ maxillare: vt ꝺens maxillaris q̄ ē molar⁹. Ply. li. xxxii. maxillareſq̄ ita sanari ꝺētes p̄cipue putāt.

Maximus. ſuplatiuū a magn⁹: a quo fit aꝺuerbiū maxie: q̄ ꝺ qñq̄ ēt p̄cipue qñq̄ sepiſſime figūt. Li. lentulo: vel ēt id q̄ mihi maxie libet maxia vestal'ea ꝺicebat̄ q̄ ꝺignitate reliq̄s anteibat: q̄les nūc vulgo abbatiſſas appellamus: maximus pontifex q̄ rex q̄ ad sacra ꝛ religionē p̄tinent cura hēbat: vinꝺex q̄z erat ꝺumacię p̄uatoz magiſtratuumq̄z: maximus curio: cuius auctoꝛitate curię oēs curioneſq̄z regebāt̄: maxime annales q̄ eos pōtifex: maximus ꝺsecraret: maxima hostia ouilis pecoꝛis non ab amplitudine coꝛpoꝛis: sed ab aio placidiore: maxima multa erat triū miliū assium ꝛ viginti.

Maximates ꝺicuntur p̄mariį ciuitatis qui ꝛ summates: ꝛ p̄mates ꝛ optimates vocantur.

Mazonomū. pe. coꝛ. grēca ꝺictio qua lanx ſignificatur ad ferenda opsonia in mensam. Uar. lib. iij. de re rus. Alios videret turdos in mazonomo: positos coctos alios volitare circa fenestras captos grēce. μαξονομον λεγεται.

Meatus.us. vide in ꝺictione meo.as.

Meapte. i. mea pzopria. Teren. in heau. Ita mediį ament vt ego nūc non tam meapte causa lętor q̄z illius quam ego scio eē honoze quo vis ꝺignam.

Mecaſtoꝛ: iusturandum. quasi ita me caſtoꝛ aꝺiuuet.

Mechanicus.pe.coꝛ. faber opifex eoꝛ opex q̄ ingenio fil' ac manib⁹ fiūt. ἀποτης μηκανης q̄ ꝺ iūtōez figūt. Et mechanica ars ꝺabilis. Uñ artes ꝺiuiduntur in liberales ꝛ mechanicas.

Mecęnas cū. ę. diph., pzię nomē thusci eq̄tis clarissimi ꝛ apud Augustū potētissimi ad quē Uirg. ꝛ Hoꝛ. opera scripserunt

Mecū. i. cū me vbi p̄positio euphonie cā post ponit̄: mecū viuit i. familiaris me⁹ est. Interdū mecū figūt̄ iframe. Ter. in Eq. haud ꝓpterea te rogo vt hęc p̄ferā sed vt tacita mecum gaudeam. Sic secum tecum nobiscum ꝛ vobiscum.

Mediſcuticus nomen est magꝛatus magni apud campanos.

Medęa nomē colchoꝛ regię crudelitate insignis Oetę regis filię ꝛ Jasonis vxoꝛ. Hoꝛ. nec pueros coꝛā. pplo medęa trucidet

Media regio i asia a medo medeę ꝛ egei athenienſū regis filio fic noīata: vt Solinus refert: qua medi ppli ꝺicti sūt. Dos tū Josephus scribit a medeo taphet filio: ꝺictos fuisse hęc regio: vt Ptol. inḋt a septentrione hyrcano mari terminat̄: ab occasu maioꝛi armenię ꝛ assyrię a meridie pside: ab oriente hyrcania: ac parthia q̄ mōtib⁹ excludit̄. Sūt q̄ mediā in duas partes ꝺiuidāt: quaꝛ alterā maioꝛā vocauere: alterā antropatiā. Maioꝛis ecbatana fuere metropolis magna ciuitas. In media sūt mōtes Caspis meliꝛi armenię ꝺtermini.

Meduſa. fuit filia phoꝛci ex cetho cōiuge q̄ vna cū ꝺnab⁹ soꝛoꝛibus. Eurȳale ꝛ stenone Hoꝛgades insulas i oceano ęthiopico tenuisse ferūt̄. vñ Hoꝛgōis appellāt̄. Ei⁹ capilli i angues a minerua imutati sūt: ꝛ q̄ illā aspiciebāt i lapides vtebant̄. Qua pseus pemit ex cui⁹ cruoze nat⁹ ē pegasus nr̄ āt sui. μεδουσα καὶ γαργονη καλήσεις α περσὶς οὐλαναῖς καὶ ὠκὺ υἱὸς δι ἀλαχθεὶς πασας τας μυξικας φαντασιᾶς ἰδιαν βουλόμενος ἑαυτῶ κατασῆσαι βασιλείαν κατα φρονησε της τοῦ μιδρωπ ꝛ subdit εκαλεσε δε γοργονη δι ἀντην ὀξυτη τα της ενεργειας qui antuelit audire res nouas ꝛ insolitas hoībus latinis: legat reliqua insuida ꝛ alijs scriptoꝛibus grēcis.

Medius.a.um. q̄ mēsuratū eq̄liter ꝺistat ab extremis q̄uis ē mediū ꝺicat̄ ḋcq̄d iter duo extrema ē ēt finō eq̄liter ꝺistet. Uirg. Jā mediū tenuere rates. Q̄ñq̄z medū ꝺr cōi: vt in medium venit. In medio sūt. e medio ꝺiscesserunt. Q̄ñq̄z manifestū Uirg. medioq̄z er hoste recepi. Q̄ñq̄z itercedēs: idēne ḋs scire ꝺolos medi⁹ ve occurrere possit: ꝛ ꝺr modius fm Pau. a mō hoc est a mēsura. vñ ꝛ modius ꝛ ꝺrię cā medius mutauit. o. in. e. Uel ꝺr a grēco μεσος medius. Hic ꝺimidius. a. um. q̄si per mediū ꝺiuisus: medietas media pars.

Medi⁹ fidi⁹ ꝓpositū ē ꝛ figare vt Jonis fili⁹. i. hercules: q. ꝺlia grēce: nos ioue ꝺicim⁹ fidū p filiū: q. sępe p. l. lra. d. vtebant̄. Quidā existimāt iusturādū eē: vt sit p ꝺiui fidez: q̄si p ꝺiuini tpis. i. ꝺiei fidē. Alij sic exponūt: scīs fidius ꝛ semi pr ꝺij fiunt sabinoꝛ quos domo ꝺemigrātes in collē q̄rinalē cū cętera suppellectile ꝺetulerūt: idq̄z numē ꝺbis trinū: re vnici eē ꝺixerūt. Uñ lz tribus ipsis tēplū esset in q̄rinali colle ꝺicatū vnius tū sci vocabulo appellabat̄: obtinuit q̄z bui⁹ nois opimo sanctitatis magnū vim hēre iusturandum quo in trino ꝛ vnico numine medium esse quis fidium affirmaret.

Media vocabula dicunt quę ꝛ in bonā ꝛ in malam partē accipiunt. Messa a grecis dicta q̄lia sūt tempestas valitudo faciens dolus gr̄a industria periculum venenum contagium. Et apud veteres bonor: quo significabatur iniuria.

Mediocris ꝛ hoc mediocre mediū tenēs: modestus Lucil. lib. xvii. Paulo hoc melius q̄ mediocre hoc minus: malūq; et pessimū: ſz tñ oīa hęc mediocriter. hīc Mediocritas Li. li. j. offi. Eadē ratio ē habēda vestitus ī quo sicut ī plerisq; reb⁹ mediocritas optima Col. li. iiii. Mediocritas ī electione loci maxime probat. quoniam in cōfinio boni maliq; posita est.

Medianus. a. um. qō in medio est. Unde Medianas colūnas vitr. dixit vt ab anguliaribus q̄ crassiores sunt distigueret.

Mediastinus pe. p. q̄ in medio lauātiuz stat in balneis inquit. Plin. Nonius mediastinos ꝓ balneatoribus. Itēq; ꝓ ministris ꝛ cruciatoribus ędū accipit. q̄ ī medio stēt vt oībus ministrent. Sed vilissima q̄q; mācipia in agro marīe. mediastinos eos accipere debem⁹ q̄ ab iectissima quecq; inter seruos officia obeūt cuiusmodi sūt bodie in p̄incipiuz domibus cognomine lignarij: baculacularisq; quorū vna illa functio est vt oīb⁹ pareāt: nec vllius ī perīū detractent. in medio semper ac ꝓpatulo adnutus oēs excubēt. Li. in cati. magnopere contemno exercitū collectū ex senibus desperatis: ex agresti luxuria ex rusticis mediastinis decoctoziḃ⁹ ex his q̄ vadimonia deserere q̄ illū exercitū maluerūt. Col. li. j. mediastin⁹ q̄li cūq; statu possit eē mō ꝓptiē do laboꝛi sit idone⁹. Idē Sepe rādi sūt aratores a vinitoziḃ⁹ atq; a mediastinis. Hoꝛ. ī epistolis. Tu mediastin⁹ tacita p̄cetura petebas Lucil. Villicuz aristocratē mediastinū atq; bubulcū. Ulpi. Qui medioſtina apa fugit: nō otinet vt Pur. Atriarij ꝛ focarij ꝛ his similes.

Mediterraneus. a. um. quod est a mari remotum quasi ī media terra. mediterraneum marę. quod per medias funditur terras cum in ambitu terrę circūfluat oceanus ab Abila mauritanię ꝛ calpe bispanię p̄montoziis.

Mediorimus vel mediorumus. pe. coꝛ. mediocrē siue medium sīgt. Uñ mediorimi dii vocant ptātis medię. Ser. li. viii. gñ. vīc derculē cōez deū vtriusq; naturę mediū ꝛ iter mortalita tē ꝛ diuinatē sūt numīa aliq; tiñ terrestria: aliq; tantū cęlestia aliqua media. quos deos Apul. mediorumos vocat. Plau. in Laſ. At ita mediꝰ decq; superi inseri ꝛ mediorimi.

Mediolaniū: vrbs ꝛ cisalpinę gallię metropolis populi multitudine refectissima dicta a sue mediarum lanata. Ilam apud Amb. legit in q̄dā epistola. Cū a gallicanis populis initū cō silīū foret p̄stituēda vrbe effoso solo inuenisse suē dimidiatim lanatā a quo poztēto. mediolaniū eē nūcupatū. ab eo. ſ. a porc media pte lanato Ferūt hāc vrbē a gallis senonēsib⁹ annꝰ ante xp̄i aduētū annis. cclix. Instauratā seu conditā fuisse hīc Stacius cęcili⁹ comicus oztus fuit stephanus byzantius excellētissimus chorographus μεδιολανον πολις ακουιτανιας και οι οι κοῦν Τεςμεδιολανεοι καὶ πολις αλλη του Ιταλιας λαμπρο Τατη.

Meditullū nō mediū terrę. ſz ꝓcul amari q̄si meditelliū ab eo q̄ ē tellus Vier. Et quō diuitie ꝛ honores ꝛ corꝑoꝝ sanitates ē aq̄ differētia noīam⁹ nec bona nec mala sūt ſz velut ī medio posita vsu ꝛ euētu vl bona vel mala fiūt. Sūt q̄ḃ nomē a medioꝛ deducāt vt sit locꝰ meditationis ꝛ exercitij.

Meditrinalia: sacra q̄ poturi mustum faciebāt hoc ꝓfamie Uetus nouū vinū bibo veteri nouo morbo medeor.

Medimnus gr̄is mensure sex modios cōtinentis. methimna vero, etolię oppidum.

Medeor. eris. a medius fieri vł. nā medijs q̄busdā hoc ē tpatis rebus hoc fieri oz. Et ostruit q̄ñq; cuz gtō. Vie. in biere. q̄s medebit tui: q̄ñq; cū otō qō ē in frequentioze vsu. Lact. lib. vi. Circūspice cōsciam tuā ꝛ iniq̄tatem medere vulneribus. q̄ñq; cū actō. Ter. in phoꝛ. quas. cū res aduersę sint minus mederi possis. Innenitur ēt medeſ ip̄sonale. ply. li. xxvii. Ex eo medeſ oris vlceribus punctis h̄ succo solijs pusillis Dui⁹ verbi cōposita sunt Immedeor qō est intus medeor. Col. li. vi. Si oportebit palorū capita ꝛ imas ptes mixto fimo cum cinere oblinire ꝛ ita totos eos imediri. Remedioꝛ. aris remedium p̄beo. Plin. medeoꝛ. eris remedioꝛ aris. teste capro.

Medico. aſ. ꝛ medicoꝛ idē sīgnt qō medioꝛ. Uir. li. j. Ge. Semiavidi eq̄dē multos medicare serētes. sed medicari frequentiſ sime oꝛ. Et mō cū otō iungit. Idez ſenibus medicantur anbelis. mō cum actō vt Idem lib. vj. gn. sed non dardanię medicari cuspidis ictum eualuit.

Medicus. qui mederi solet. Offiñ medici vt inq̄t Asclepiades ē vt tuto: vt celeriter. vt iucunde curet.

Medicus. a. um. quod est medici. Uirg. lib. iij. Ge. Dum medicas adhibere manus adubera pastor abnegat.

Medica: herba q̄ ꝓcipue nutrit equos eoq; in media abundet. Ser. scribit medicā a medis ī grecā trāslata quo tpe eaz in ua serūt q̄ semel sata decē ānis durat. Dui⁹ plena venetia est triū folioꝝ ꝛ spvirēs ē scōz Diony. Lui⁹ nā ē vt vno āno frequēter serat. ꝛ postea aliquot annis spōte ꝓcreat. Et vulgo oꝛ sylla. Col. li. vij. Ad maciē nulla res tiñ quātū medica pōt

Medicum: velum quod in proza ponitur.

Medicina medicamē. medicamētū ꝛ medela. idē significāt. ſ. id quo q̄s curat mirū aūt ē qō scribit theophil⁹ ὁ pulsib⁹ ꝛ vrinis ὁτι οι τω κρατῆς θεις ἱη τρος ουκεσχε γνωσίν τερι τωρ σφυγμων αλλατα τ λευρα και μετ ὥπον χειρ συνηψε sumit tñ q̄ñq; medicamētū ꝓ veneno: sicut venenū ꝓ medicamēto. q̄ñ greci vtrūq; pharmacon vocāt. Cuius iurisconsul. q̄ venenū dicit adūcere debet bonū vł malū. nā ꝛ medicamēta venena sunt. qz eo noīe oē cōtinet qō adhibitū naturā eius cui adhibitū ē mutat: Cū id qō nos venenū appellamus greci pharmacū dicūt. ꝛ apud illos quoq; tā medicamēta q̄ ñocēt hoc noīe continent. galenus aūt medicinā ampliauit: q̄ cūq; scripserit si memoꝛarez esset incredibile: sed inter alia miranda supza. xvii. lib. περι τῶν ανα το μικρω quoꝝ magnā partē bz illustris Antonius Uicecomes musarū amantissimus galenus autez quo tpe fuerit ita scribit li. j. magnę anotomię ανο τομικας εγχειρησεις εγραψα μὲν καὶ προσθεν ηνικα τοτρω τορ εισ ρωμην αφ̄ον αρχειν ηρξαμενου του και νυν ημιν αρχον τος αντωνινου ꝛ multa alia que scribit de seipso ibidem Galenus: non autem Galenus.

Medicinale adiectiuū q̄ ad medicinā ptinet vt herba medicinalis. medicinalis vō digitus dictus est minimo proximus vt inquit macro. q̄ñ neruus quidam de cozde natus pergit vsq; ad digitū manus sinistrę. Ob quā cām nouus nuptus digito huic tā q̄ cozdis vicario sue sponse imponit annulum.

Medicabile cui adhiberi medicina pōt. Ouid. heu. mihi q̄ nullis amoꝛ est medicabilis herbis.

Medibile idem qō medicabile. Festus. medibile: medicabile.

Medicamentarius. q̄ medeſ Ply. lib. xix. sectiui duo gña. boc herbacium folio ī cisturis eius euidentibus quo vtunt medicamētarii. mendicamētarius. a. um. qō ad medicamentum ptinet. Idem. li. xvii. herbariam ꝛ medicamentariam. ſ. artem

Meditrina. pe. ꝓ. medicamentoꝛ dea: cuius sacra etiā meditrinalia dicebantur de quibus paulo supza.

Medipontus instrūm funarium apud Catonem.

Medulla dcā est q̄ in ossibus media sit. Dic Emedullo. as. qō est medullam extrabo. Ply. de limonio. Item graueolentiā alarū emēdat rudices emedullatę vncia ī vini falerni heminis trib⁹ decocta. per translationē sīgt declaro. Plau. Narra iam rem nobis oēm atq; emedulla.

Medullitus pe. ꝓ. adverbium est ꝛ sīgt ex intimo vel intime. Var. medullitus aquiloniam seruat frigedinem.

Meduacꝰ ventoꝛ fluuius q̄ nūc vulgo. Brēta oꝛ Nā hostia padi. Ply. scribēs h̄ ait primū poztū facit Brōdulū sicut Edronē medauci duo ꝛ fossa clodia. Stra. Scri. meduacū vocari ꝛ poztū ꝛ fluuiū. Idē supra venetos carnoꝝ ꝛ medoacoꝝ fuisse gētē tradit. Uide Plyniū. in mitio primi voluminis.

Meditoꝛ pe. coꝛ. q̄si medio aīo verſo. hoc ē cogito. Piero. Et h̄ loco intelligimus nō solum hęrodē sed sacerdotes ꝛ scribas eodē tempoze necem dñi fuisse meditatos inter dū Meditari ē cogitando inuenire. Teren. in and. Uenit meditatus alicunde ex solo loco. Interdum Exercere. Uir. Agrestē tenui

meditabor harũdine musaz. Inde meditationes romanozuz dicte sũt ꝺflictus sine sanguine z oẽs artes auctoze vegetio i meditatione cõsistunt. Interdũ Tẽdere. Uir. Nec lupus insidias pecori: nec rẽtia cernis vlla dolũ meditanꝫ amat bonꝰ ocia daphnis. Dr z meditoz q̃si melitoz nã greci με λέταο meditoz dicũt. L.n. p.d. iuicẽ sibi cedũt: vt sella p seda. Uir. Syluestrẽ tenui musaz meditaris auena. qõ ẽ q̃si melitaris: q̃si dulce canis. Reperiꝫ ẽt hoc verbũ in passiua significatione. Ter. in phor. Meditata sunt mihi oĩa mea incommoda. Piero. i ps Anni tui sicut aranea meditabũtur. Huius ꝺpositа sũt Premeditoz. Inde mẽditatus participiũ siue verba ri meditatus. Li. li. ij. off. Id se un fozo optime iam imeditatuz facere quod etiam tum poterat domi cum laude meditari.

Meditatozius. a. um. qõ meditari solet. Piero. Quale illud ieiuniũ ẽ aut q̃lis illa refectio post ieiuniũ cũ pridianis epulis distendimur z guttur nostrum meditatozium fit latrinarum.

Mega grẽce: latine magnum. vnde Megaron domus ampla

Megalophzon: magna sapiens magnanimus.

Megalopsych⁹ a magnanim⁹. Megalopsychia magnanimitas

Megalopzepeia. magnidecentia vel munificentia que inter magnos viros versatur: magnusq̃ in rebus ab indoctis magnificentia que species est fortitudinis. Megalopzepes q̃ magna pro dignitate munerat.

Megalesia. dies qui dicatus erat magnę matri deozũ cerimoniis dictus: Ludi quoq; q̃ celebrantur ante templum in ipso magne matris conspectu etiam Megalesia dicebantur z ludi megalenses. Liui. M. Junius brutus ẽdem magnę matris deum in palatio dedicauit z ludos ob eam dedicationẽ factos megalesia appellauit. μεγα eni magnum dicitur.

Megistanes: dicunt proceres pmatesq̃. Nã μεγίσοσ latie ꝺr marim⁹. Loz. Tacit⁹. Simul ꝺfilio terrozẽ adducere z megistanas armẽtos q̃ primi a nobis defecerant pepulit sedibus.

Megara. pe. coz. oppidũ ẽ Attice: cuius meminit Uir. pantagiã magaroscq; sinus. tapsũq; iacẽtẽ. Est z nomẽ mulieris Creõtis filię z berculis vxoris. Quo ẽt nomine dictus ẽ modos i sicilia vbi apes multę licet z Megara ozum legatur.

Megaris. idis regio in achaia aqua bulbi megarici quos celebrat La. Col. Jam megaris veniãt genitalia semĩa bulbi.

Megęra cum diph. in pe. furia infernalis. Nam megero odi siue inuideo latine denotat. Clau. Impzoba mox surgit tristi de sede megęra.

Megabizi siue Megalobyci dicebãt ephesię dianę sacerdotes quos eunuchos eẽ oportebat. vñ z p in bellib⁹ ac mollib⁹ poni cõsueuerũt q̃les sunt spadones. Quintil. li. v. Artifices clarissimi cũ corpora q̃ speciosissime pingẽdo fingẽdoue effingere cuperẽt: nũq̃ tũ i hũc ceciderũt errorẽ vt bagoũ aut megabizũ aliquẽ i exẽplũ operis assumẽtes sibi. sed dozyphozũ illũ aptũ vel militię vel palestrę aliozũ quoq; iuuenũ bellicorum z athletarum corpora decozate existimarint.

Mebercle. tusiurandum significat per herculem. Li. in ozatore magis probat Mebercle q̃z mehercules.

Meio. as. tertię cõ. i quo. i. ponit loco ꝺsonãtis figt vrinã emitto. Juuena. Luius ad effigiẽ non tantum meiere fas est.

Mel. a greco sit μελι: Sunt qui dicant mel esse cęli sudorem: alij fiderũ saliuã: alij purgantis se: aeris succũ. Constat sane ex aere decidere siderũ maxime exortu sublucanis tẽporibꝰ itaq; cũ prima aurora folia arborũ melle roscida inueniunt. Mel. vernũ dicitur Anthinum. Mel ęstinum vocatur horęum. Mel quod per se fluxit. Tacitum. Mel syluestre Ericeum ab Erica frutice quam z Sisarum nominant. Folia hz Tamarici similia Acraton mel purum atq; integrum. qõ neq; acescere cepit: nec vllum passum est vitium.

Melculum diminutiuum. quo vtimur blandiendo. Plau. meũ cozculum meum melculum.

Mellarius. q̃ mellis opus exercet. Uar. Ad extrema qua mellaris fauum eximere possint opercula imponunt. aluis.

Mellarius. a. um. quod ad mel ptinet Ply. vasa mellaria aut fauos lauari aqua precipiũt. Hęc etiam apiaria dicuntur.

Melliturgus: idẽ quod mellarius. qui mellaria exercet. Sic. n. interpretatur. Uar. lib. iij. de re rus.

Mellificum: mellis factio. Uar. sed vt hoc aptissimum ad sanitatem apium sic ad mellificum thymũ. Idem. Quod ad mellificum bonum vehementer prodest.

Mellatio: mellis vindemia cũ mel eximitur. Ply. hęc ergo mellatio sine vindemię z vergiliarum. Idem estiua mellatione decimam partem apibus relinqui placet.

Mellatiũ mustum quam sappã appellamus. vt inquit nonius.

Melleus. a. um. quod ex melle est vt melleus sapor. Aliqñ sumitur pro dulci. vt vox mellea.

Mellitus. a. um. pe. pro. quod est melle conditum. Uar. Et faui meliti intus ponendi a faucibus longe.

Melliflu⁹ a. um. ex quo fluit Mel. vel fluere videtur. hoc ẽ dulce iucundum: vt melliflua oratio.

Melliloquus. pe. coz. qui dulce loquitur Lic. Ex cuius ore mel le dulcior fluebat oratio.

Melligo. pe. p. succus e lachrymis arborũ sine florę quẽ apes ꝺ uorãt. postea ad alueos regresse euomũt operãq; ꝺponunt. Ply. Primũ itaq; fauos ꝺstruũt: cęrã fingũt deide sobolem postea mella. Cęra ex florib⁹ melligine e lachrymis arborũ q̃ glutinũ pariũt salicis vlmi harundinis succo gũmi resina. ponit z p q̃cũq; succo florescẽtis fruct⁹ adhuc atq; imaturi.

Mellonia: mellis dea a Romanis putabatur.

Mellifico. mel facio a quo Mellificus z Mellificatio. Col. lib. x. vt ab opere mellifico euocatę apes fętibus expleant.

Melliũ: collare canũ. Hoc ẽ cingulũ circum collum ex corio firmo. Melum verum cotoneum malum a veretibus dicitur

Melia arbor quę fructum suauissimum producit.

Meli. latine mel. a quo per compositionem descendunt.

Melimela vtrobiq; per simplex. l. dicuntur poma mustea siue dulcia q̃si mel z pomũ. Nã μελι melz μηλον malũ. g: mel lis saporẽ habeãt: siue a celeritate nascẽdi denoiata sũt Uar. Quę antea mustea vocabãt: nũc melimela appellant. eadem vulgo nana vocanꝫ a paruitate arborũ i q̃bus producuntur Ply. li. xiiij. Quę nũc melimela dicunꝫ a sapore melleo ozbiculata ex figura ozbis. Mar. Infanti melimela data fatuasq; mariscas. nam mihi que nouit pugnare echia sapit.

Melomeli. vt Col. li. vlti. inꝺt vocaꝫ cũ mala maturissima inte gra sine macula in lagoena in melle submerguntur.

Melitetes. pe. p. gñs potiõis dulcis ex melle z musto distans a mulso. Fit. n. ex melle z musto. h ẽ ex ꝺgio mellis: z q̃nq; cõ gis austeri musti: z cyatho salis feruefactis. quo noie ẽt dictus est lapis q̃ succũ remittit dulcẽ mellitum q̃z tofus z cęre mixtus eruptionibus pituitę maculis corporis medetur.

Melictaton. pe. coz. mulsum vinum coctũ cum melle μελι eni mel κρατοὺν potẽs. quasi potens vinum dicitur.

Meliceris. idis. z Meliceria cũ diph. a cera z melle nomen accepit. tuberculũ mellis crassitudie i cubitis z gẽib⁹ iterdum aliis quoq; ptib⁹ z i ore ipo z i capite qõ ita noiaꝫ q: humor in eo melli similis includit: nec pfluz renitit vt id qõ sagili on siue Sagilion appellãt in eadẽ pte ꝛ molle cedẽsq; Ply. Melilotus defruefactus in vino dulci peculiariter contra melliceridas efficax hoc ẽt noie Faunus est appellatus.

Melilotos. pe. p. Grẽce. n. μελι λωτος q̃si dulcis z mellea lotos. Est aũt lotos herba in egypto siue arbor. de qua supra Ouidi. Pars tyma: ps rozes: ps meliloton amant.

Melitonas. pe. p. vbi apes nutriunt. Uar. Melitonas ita facere oz quos alij Melitrophia appellãt. eadẽ q̃dã Mellaria.

Melisones. qui z mellarij z melliturgi. opus mellis exercentes

Melissus p̃prium nomẽ regis cretensis antiquissimi qui primus ꝺis sacrificauit. cuius filię melissa z Amalthea fuerunt.

Melissa: filia Melissi. q̃ cũ Amathea sorore Jouẽ lacte caprio ac melle nutriunt. Col. li. x. Nec sane rustico dignũ ẽ scisciteri fuit ne mulier pulcherrima spẽ melissa quã iuppiter i apẽ ꝺuertit. Aelian⁹ libro ε ὁ ῥ̃ρ̃ιετατιb⁹ aĩaliũ τωρβασι λεα αυτων αι μελίττα ἰατρον ὀντα καὶ η μερου καί ου οὐτι καὶ ἀκεν ἦρον ο ἶαν αυτας ατωλειτων με ταθε ουσί τε καὶ Διὼκουσι φυγα δα του αρχης ὀν τα.

Melicerta. Inonis z Athamãtis thebarũ regis filius qui in pe-

lagus merfit: ꝛ miſeratione deoꝝ impoꝛtunū cōuerſus ē ꝙ ꝛ palemon ēt ỏꝛ pro deoꝝ a gentibus habitus eſt.
Melite.es.ſiue melita.ę.pe. coꝛ. iſula iter italiā Epirūq; poſita. Et vt ſcribit Stra. añ pachynū ſita. Vñ melitei canes puuli oliꝫ in delitiis fęminaꝝ. De hac Ouꝫ. de faſ. Fertilis ē melite. Eſt ꝛ vꝛbs bñ noīe carthaginēſiū colonia Diod. refert i meli ta iſula priſcaꝫ tenuitate ac mollitie telaꝫ fieri. Li. in verinis Act.iiii. veſtē ꝛ teſtrinū melitēſe nominauit. Igit̃ a melite fit meliteus.a.um. ꝛ melitēſis. vt canes melitei ꝛ melitenſes.
Melo.nomen fluuiſ qui ꝛ Nilus ꝛ Heon appellatus ē.
Melos gñis neu. ꝛ tñ declinabile: ỏꝛ cātus ſuauitas: vel dulcis modulatio. Perſ. Cantare credas pegaſeū melos. Vnde mul ta deriuantur. de quibus mox. Melos gñis ſę. Inſula eſt Cręte adiacēs necnō ꝛ vꝛbes in eadē inſula. Stra. melos ſi ta a peloponneſo ꝓmōtoꝛiū ſcylleū a creta Dictineū habens.
Melodia cū accētu in pe. dulcis cantus ſiue melleus.
Melodes accipiť ꝓ mellico dulcia carmina cātante. Sidonius Dꝛoculus melodes inſanare pulſibus. Augu. li. meditatio num melodam oꝛationem dixit ꝓ harmonicis cōcentibus.
Melicus.pe.coꝛ. a melos idē ꝙ muſicus. Vñ poetę lyrici. meli ci dicti ſunt. Auſo. Tu melicos lyricoſq; modos. Cenſoꝛin⁹ de natali die poeticā cognominat medicam cum poetica ve lut legitima muſica licentioꝛ magiſq; modulata inualuerit vt oēs poetas gñali epitheto melicos appellaꝛ poſſimus.
Melinus colꝛm floꝛibus luteum ſignificat. Nā a melo inſula melinum ꝓ candido accipiť quod eſt pigmentum cādidum quod ibi fiebat laudatiſſimum. Plau. in muſ. Neq; ceruſaꝫ neq; melinum opꝫ attingere. Quidam tamen melinum colo rem volunt eſſe medium inter album ꝛ fuſcum ꝙ ỏꝛ giluus.
Melius.pe.pro.nomen fuit accuſatoꝛis Socratis.
Melęę:oppidum in arcadia a melęo Lychaonis filio ĩter beream ꝛ megalopolim.
Melan.latine nigrum: quo in compoſitione vtimur: Melon vero ouis dicitur.
Melancolia cū accētu in penul. latine dicitur nigra colera. hoc eſt atrabilis quę ſepe in furoꝛem agit boies gręce με λαγ χο λια. Hinc melancholicus qui nigram bilem habet.
Melampodion: gñis nigri helleboꝛi a melampode quodā ꝙ eo vti i diuinationib⁹ ſolebat: vt a paſtoꝛe eiuſdē nominis ꝙ pri mus hāc hęrbā ĩueniſſe dum capꝛas eo purgari aīaduertit.
Mellamphylon hęrba vrbana ꝛ topiaria crepidines marginū veſtiens.
Melāphyllis iſula ſamothracia: ꝛ ſamos ipa dicta ē melāphylos
Melāchion: nigella hęrba. melanthius nomen viri qui cū goꝛ gię inimicus eſſet dixit. Vic nobis de concoꝛdia pꝛecipit qui tres in vna domo concoꝛdare non potuit.
Melancoꝛyphus auis quę ꝛ ficedula. ſed ficedula ỏꝛ tñ in au tumno ab edendis ficis. Alijs tpibus melancoꝛyphus ꝙ κορυφην με λαν. Doceſt verticem nigrum habeat. latine atricapillam dicere poſſumus. mutat enim foꝛmam ꝛ coloꝛē
Melampus eſt in tertio europę ſinu. Et eſt nomen viri ꝓpriuꝫ
Meleagꝛ ꝛ meleagrus. fuit Oenei Aetholię regis filius.
Meliſphylon. hęrba de qua Virg. lib. iiii. Geo. Trita meliſphi la cerinthe ignobile gramē. Quidam apiaſtrum dicunt.
Melas. ę. fluuius mygdonię. Alius ſicilię. Alius Liticię. Alius Thracię. Alius Boeotię. Itē modⁿ ſęlicis arabię melas ỏꝛ
Meles.is. ꝛ etis fluuius pꝛope Smyrnam.
Melis. ſeu melius animal ꝙ ꝛ taxus ſiue taxo. ꝙ ſi mellis auidiſ ſimum ꝛ alueaꝛibus ſemper infeſtum. in cauernis viuens aſ perum moꝛdaꝛq; magnitudine vulpis coloꝛę felis ex cuius pelle pbaꝛetras ꝛ canum collaria obtegunt Var. Ne vulne rentur canes a beſtijs imponunť collaria quę vocantur me lium. i. cingulum circa collum ex coꝛio firmo cū clauis capi tatis. Ply. hanc eſſe melibus in metu ſolertiaꝫ vt ſufflata cu te diſtincte ictus hominum ꝛ moꝛſus canum arceant.
Meleagrides gallinę africanę. Ply. lib. x. ſimili mō pugnāt me leagrides ĩ boeotia aſ: icę. bñ ē gallinaꝝ gen⁹ gibbeꝛ vaꝛijs ſperſuꝫ pluinis. Alij aūt meleagridis a numidicis ſperant.
Melęina inſula in mari adriatico adiacens Dalmatię. vt pto lome. libꝛo ſecundo refert.
Melibęus cū diph. ę. nomē paſtoꝛis dict⁹ ꝙ bonū curā habeat.
Melibęa: littoꝛalis vꝛbes magneſię vel ſm aliquos Theſſalię patria pbilotetę pęantbis filij. a qua melibęus.a. um. Eſt ēt boc nomine vicus in mari laconico.
Melota. ę. ꝛ melotę. es. pe. p. dici pōt pellis ouina. oi σ. n. ouis ỏꝛ: vt ē apō apoſtolū. circuierūt ĩ melotis ꝛ pellib⁹ capꝛinis.
Meliozeſco. melioꝛ fio. Col. lib. ii. Napus deueꝛam amat ꝛ fic cam tenuiꝫq; pꝛopioꝛeꝫ terram atq; glareoſis fabuloſiſq; aꝛ uis meliozeſcit.
Moloeſſa inſula ex ſyrenis vna non tam a pomoꝝ ꝙ a pe coꝛis abundantia dicta.
Melpomene.pe.coꝛ. vna ex muſis.
Mēbꝛū ꝓpꝛie ỏꝛ caro artus tegens. Vñ mēbꝛana ſupeꝛioꝛ mē bꝛi ps. hoc eſt pellis ipſa ꝙuis ꝛ ꝓ ſingularis coꝛpoꝛis ꝑtib⁹ ponať: vt man⁹ pes auris mēbꝛū ỏꝛ. mēbꝛū ſi abſolute poni tur ꝓ virili mēbꝛo. ſumiť ēt ꝓ pte cū ad inanimata tranſfer tur. Vnde quę gręci cola: latini membꝛa dicunt. Quomodo autem differat membꝛum ab artu. vide in dictione Artus. a membꝛum fiunt adiectiua. Bimembꝛis Trimembꝛis. qua drimembꝛis: hoc eſt duaꝛum trium quattuoꝛ partium.
Membꝛatim aduerbium ſignificat per membꝛa ſingula.
Membꝛane⁹. a. um. qō ex mēbꝛanis ē Vlpia. ỏ lega. Qō ſi in co dicibus ſint membꝛaneis vel chaꝛtaceis vel ēt eboreis.
Membꝛana. ę. pellis ſupioꝛ: quę ꝛ pgamena chaꝛta dicta ꝙ tra cta ſit de mēbꝛis aīaliū in quoꝛū teꝛgoꝛibus pꝛimū ab vno la tere ſcꝛibi cęptū: deinde ab vtroq; de raſis pilis. Eaꝛū vſus pergami regnante Eumene inchoauit poſtea pgamena vo cata vbi pgami reꝛ atalus romā miſit multitudinē membꝛa naꝝ vt penuria chaꝛtę pellibus penſaꝛeť. Vñ pergamena rū nomē ad hanc vſq; diem tradente ſibi inuicē poſteritate ſeruatū eſt. Differt aūt chaꝛta a membꝛana. Nam vt inquit Victoꝛinus. Foliozū alia de chaꝛtis ſūt: alia de membꝛanis Ergo membꝛanę pellicę ſunt: ꝛ pergami pꝛimū inuentę. vñ ꝛ pergamenę. Chaꝛtę autem ex papyꝛo olim in ęgypto fie bant: vt Ply. oſtendit. apud nos de centonib⁹ certo quodaꝫ modo maceratis ꝛ glutino concretis foꝛmantur. Chaꝛtā ex papyꝛo in victoꝛia magni alexandri inuentaꝫ ſcꝛibit varro antea palmaꝝ foliis ſcꝛiptitatuꝫ fuiſſe: deinde quaꝛundam aꝛboꝛum libꝛis poſtea publica monumenta plumbeis volu minibus moꝛ ꝛ pꝛiuata linteis ꝛ ſchedis confici cępta. Pto lomęus autem chaꝛtas: eumenes vꝛo membꝛanos cum vter qꝫ eoꝝ maximas haberent bibliothecas inuenerunt qui fuerūt reges pergami. Sꝫ contra Vaꝛꝛonis ſnīam de chaꝛ tis ait Laſſius hemina. Maꝛ. Terentium ſcꝛibam agꝛū ſu tum in ianiculo repaſtinantem inueniſſe ait aꝛcam in qua nu ma reꝛ ſitus eēt: ꝛ in ea libꝛos eius e chaꝛta ſcꝛiptos. Sꝫ Nu mam pluꝛibus ętatibus ante alexandꝛum fuiſſe conſtat.
Membꝛari ſigt ꝓ membꝛa foꝛmaꝛi: quo veꝛbo vtiť Cenſoꝛin⁹
Membꝛatura: eſt membꝛoꝝ poſitura.
Membꝛoſus. qui magnum bꝫ membꝛum: vt illud in pꝛiapea. ſi uber oꝛtoꝝ cuſtos membꝛoſioꝛ equo.
Memoꝛ gñis oīs ſm Pꝛiſ. ꝛ a memini fit. Cui⁹ ꝫriū ē ĩmemoꝛ dicimuſq; memoꝛē ꝙ recoꝛdať: vt memoꝛiuꝫ tui ĩ me officij. cū aūt de alijs reb⁹ ỏꝛ: vt cū dicim⁹ rē memoꝛē: ſigt cui⁹ nos memores ſumus. Vir. Scęne memoꝛē iunonis ob iꝛā. Vo ra. li. car. Siue puer furens ĩpreſſit memoꝛē dēte labꝛis notā boc eſt tā vehementem vt non facile excidat memoria.
Memoꝛia vt inqt Li. li. j. ad berē. Eſt firma aī reꝛ ꝛ verboꝝ diſpōnis pceptio. Cer. in An. In memoꝛia habeo. Ubi Do. Plus eſt ſi dixiſſet ſcio. Nam ꝙ ſcimus poſſumus obliuiſci Quę vo memoꝛie cōmēdamus nunq; amittimus Aliqñ me moꝛia ꝓ antiquitate ponit. Pacuuius. Perq; nr̄aꝫ egregiā humanitatem quam memoꝛia firmauit.
Memoꝛiter aduerbium. ſignificat quo imperiti dicūt mente te nus. Li. Q. Muti⁹ augur Scęuola multa narrare de. L. Lę lio ſocro ſuo memoꝛiter ꝛ iucunde ſolebat.
Memoꝛabile quod eſt dignum memoꝛia. Col. in pꝛefa. Luꝫ tot alios romani generis intuear memoꝛabile duces. Li. Cum

accepissemus a patribus maxime memorabilem Li.Lelij.r Pub.Scipionis familiaritatem fuisse.

Memoriale quod in memoria haberi dz.

Memorios⁹.a.um.qđ est multę memorię.

Memoro.as.pe.cor.ad memoriā reduco.Qđ r memoror depo. sigt vt ē illud memorare nouissima tua r ī eternū non pecca bis.Aug.grō iunxit.Sz memoraberis dñi dei tui.qz ipse tibi dat fortitudinē. Interdū memorare ē dicere narrare seu ex ponē recitare.Liu.li.j.Herculē ī ea loca geryone ītērepto bo ues mira spē abegisse memorāt.i.dicūt Virgil.Musa mihi cās memora.i.dic expone. Interdū numerare. Pla. in Am. Ibi nūc me⁹ pater legiōes hostiū memorat.Hui⁹ opposita sūt memoro r remēoro qđ est ī memoriā reduco Pier. Reme moror vsus ē apud aplm. Rememoramini pristinos dies.

Memorat⁹us.idē qđ memoratio.Sal.incredibile memoratu ē

Memini.a Meno antiquo verbo fit quo veteres vsi sunt pro recordor r in mētē reuoco a quo prima syllaba geminata fit pteritū memini sicut a pūgo pupugi.reḡritq; gtūm vel actūz Ter.faciā vt meiq; r hui⁹ diei ac loci semp memineris. Li. oia q̄ curāt senes meminerūt.Sēd cū sigt mentionē facio re cusat actūm.postulatq; ablatūm cū ppositione de.vel gtūm. Quinti.de quibus multi meminerunt. Jdē.Neq; oīno hui⁹ rei meminit poeta ipse.Jungiturq; tā cū ptō infinitiui. q̄ cū pīti. Vir.Nāq; suboebalie memini me turribus altis cory cium vidisse senem Idem.Cantando puerū memini me cō dere soles.Lice.Apio.Ad me adire quosdam memini.Hui⁹ compositum est.Commemini.Hel.li.ij.Sic multo ante.Pa cuuius a quam flauam dixit r fulauum puluerem. cuius ver sus qñ sunt iucundissimi libens commemini.

Memphis:vrbs egypti regia:magna r populosa.secunda post Alexādriā vbi fuerāt pyramides regū sepulture ab Ogdoo rege ędificata ambit⁹ stad.cl. Cuius filia mēphis ei nomē ō dit cū q̄ Nilus cōcubuit sub imagine tauri. Hęc opportuissi ma ē vbi nilus scindit ī plures ptes r deletę formam faciat Dic mēphitis r hoc mēphite.pe.p q̄si pronymicuz.Tybul. Barbara memphitē plāgere docta boue. Inuenit etiā mē phitides. Iuue. Anne aliam terra memphitide sicca inuidiā facerent nolenti surgere nilo. Inde etiaz mēphiticus. a. um. Mar.Dat chartis agiles calamos memphitica tellus.

Mena apud Romanos fuit dea quę menstruis floribus posse putabatur.Quo etiā noīe dictus est piscis quidam bzenis q̄ hyeme cādidus estate nigrior fit.Li. de fi. Qui voluptatem cōtēnūt eis lz dicere se accepisse rē menę anteponere.Mar. r caudem cibij bzeuesq; menas.Nunc piscem etiam alecem dici posse quidam putauerūt.Nonnulli tamen boc nomen cum diphtongo scribi debere preciperunt.

Menalippus Tidei fuit interfector cui caput ante obitum cor rosit.Tideus ex rabię q̄ apō Sta.ita vociferat caput o mihi si quis apportet menalippe tuū fuit r alter menalippus Ti dei frater quem Tideus in venatu fertur pimisse ob idq; fra tricidium erulasse.Fuit r alter menalippus troianus qui p virtute prisci arei a priamo filij loco amatus fuit.

Menalippa Amazonum regina.quaz vicit Hercules eiq; abla to baltheo:salutem dedit.Est r menalippa fabula greca me nalippa deductum nomen.De qua Juuena.Syrma vel anti gones seu personam menalippes.

Menapij populi qui ad vtramq; rheni ripā habitant iuxta ner nios:sed ad mare primi qui hodie vocantur geliberenses.

Menceps.mente captus.

Menda.r Mendū.p errore.Li.cecinę.Nā cū mēdū scripturę litura tollat.Qui.Mēda nocte fatēt.Vic Mendosus.a.uz. qđ ē errorib⁹ plenū.Vic r emēdo as.ō quo supra r remēdo as.qđ est rursus mendā tollo.Col.li.iiij. quidā flagellum to tum sicut erat matri detractuz crediderūt sationi conuenire idq; per gēmas quas vel etiam senes partiti compluris tale oleaster remendauerunt quod ego minime probo.

Μέν Ἰοας ὁ Ταλλος de hoc Eustathius ita scribit in Diony sio libyco ΙΣΕΟΜ ΟΤΙ ΟΙ ΣΡΟΣ ὁ Τε ΜΕΤΟΑΣ ΕΛΕΓΕ ΤΟ ΚΑΙΤΙ ΤΗΝ ΑΥΤΩΝΥ ΓΩΔΑΝ ΟΝΥΝ ΚΑΙ ΔΑΝΟΥΒΙΟΣ ΕΛΕΓΕΤΑΙ ΩΑΝΝΟΝ ΙΔΙΩΣ ΜΕΓΙΣΤΟΣ ὁ Τ ΑΛΛΟΣ.

Mendacium.error: cuius diminutiuum est mendaculum. Li ce.de ora.quod tñ est mendaculis aspergendum.

Mendax:qui frequenter dicit mendacium.quod nomē Augu. lib.ij.soli.a mentiendo deriuat. Illud aūt qđ mendax voca lax appetit fallere.non autem omnis vult fallere qui menti tur. Nam r mimi r comedię r multa poemata mendaciū plena sunt delectādi potius q̄z fallēdi vo'ūtate. Et oēs fere q̄ iocant mentiunt:sed fallax fallens is recte dr:cuius negociū est vt q̄sq; fallat. Illi aūt q̄ nō id agunt vt decipiant sed tamē aliquid fingunt vel mendaces tantū: vel sine boc quidē men tientes tñ vocari nemo ābigit.r vt dicā qđ sentio mendax ē mala dictio pessima vō fallacis.qđ his vbis āplectit̄ pbala ris ī epl'is.ΟΥ Ἰως ΟΙ Δ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΩΡΟΥΟΜ ΜΕΓΕΓ ΩΑΙΣΙ ΛΑΓΝΩΜΔΕΝ ΝΕΟΙΣ ΜΟΙ ΧΟΝΔΕ.ΕΝΥΝΕΞΙΝΑΚ Ο ΛΑΖΟΜ ΔΕ ΕΝ ΝΟΜΟΙΣ ΑΣΤΕ ΛΓΗ ΔΕ ΕΡΝ ΔΟΝΑΙΖΑΡ ΓΟΝ ΔΕ ΕΝ ΕΙΡΗΝΗ ΛΕΙΩΤΑΤ ΚΤΗΝ ΔΕ ΕΝ ΤΟ ΛΕΜΟΙΣ. Ad mēdax fit oparatiuū Mendatior ssimus r mendaciter.

Mens dicta est q̄si Eminēs.Est enim mens altior animi pars qua etiā diuina percipimus.Ouidius mente deos adit:r qđ natura negabat visib⁹ humanis oculis ea pectoris hausit vt poti⁹ ΑΠΟΤΗΣ ΜΕΥΜΗΝΗΣ ΤΟΣΕΛΗΝΗΣ quoniā mens etiam si dormimus nunquam ḋsicit.Quid sit mens.Lactan li.vij.docet hoc modo.Primū non idem est mens r anima. Aliud est enim quo viuimus.aliud quo cogitamus. Nā dor mientium mens nō aīa sopit̄ r infuriosus mens extinguitur aīa manet.Et iō nō ercordes sed demētes appellat̄.Mens ergo.i.itelligentia vel auget̄ vel minuit̄ p etate aīa in statu suo semp est.Et ex quo tpe spirādi accepit facultatē eodem vsq; ad vltimū durat dōec emissa corporis claustro ad suā sedē reuolet.Tales milesius Telocissimū inḡt oīum que sūt est mens Nā tātę celeritatis ē vt vno tpis pūcto celū oē col lustret maria peruolet terras r vrbes pageret. Qui igit mē tē r aīum idē eē dicūt fallunt̄.cū mens sit cogitationis r cōsi lij subtilitas q̄dā certę rōni ɔsentanea. Jō amentes r demē tes dicunt̄ q̄ nullo cōsilio vtunt̄.Animus vō est vitę r volū tatis fundamētū.hīc exanimes r exanimati.Pla. ī Lif.Exa nimor feror distrahor diripior.ita nullā mentem aī hēo.Et vbi sum ibi nō sum.vbi nō sum ibi aīus est. idē in epi. Pastor territat mētē aī neq; vbi meas colliceē spes.Vir. Accipit in teucros aīum mētēq; benignā Li.lib.iiij.Tus.humanis aūt aīs decerptus est ex mente diuina cū alio nullo nisi cum ipo deo si hoc est fas dicti cōparari pōt.Hic igit si est exculsus r si eius acies ita curata vt nec necet errorib⁹ fit pfecta mēs i.absoluta rō qđ ē id qđ virtus.Ter.mala mens:malus aīus Et quibus declaratur aīum ac mētem differre. Ponitur tñ qñq; mens p cōsilio.Vir.Nostrā nunc accipe mentē.Hui⁹ composita sunt Amens.demens vehemens.

Mente captus p amente accipit̄ quēadmodū oculis captus p cęco.Fest⁹.Mēte captus dr cū mens ex hominū ptāte abit Demens q̄ sua mente decesserit.Amens q̄ a mente aberit.

Mentior:ō id qđ in mēte ē loquor.Qui.n.mētit̄ nō ipe fallit̄ q̄ alterū fallere conat̄ in eius detrimentū.Qui vō mēdaciū di cit:tum ēr vō fallit̄ cū credat se vera dicere. Vñ nigidius vir bonus pstare dz ne mētiat̄: prudēs ne mēdaciū dicat.Pus. vltra hoc verbū eē cōe.Vñ Li.in Anto.in passiua significa tione dixit.Quē ipse emētis auspitijs vitiosum fecerat.Sta. li.j.tho.Mētitis ignosco thozie.Interdū mentiri est fingere r mōstrare id qđ nō ē.Lact.li.ij. Nec pōt vnq̄ veri nomen assumere qđ veritatē fuco r mutatione mentitur.Est li.vij. Vic ē q̄ appellat̄ antichzūs:sed se ipse chrīm mentiet̄.r verū dimicabit.Huius oppositū est emētior qđ est aperte seu publi ce oīdo q̄ non est.Piero.ad damasuz. Quia tnos facile po tuimus aliqua ementiri qđ ex vna voce solueret qōnes sicut r ceteros fecisse monstrauimus.Sz magis cōdecet ob verita tem laborem paulisp r peregrino aurez accōmodare sermo ni q̄ de aliena lingua factam alibi falsam referre sniam.

Mendicus.pen.pro.a mente q̄ mentem eius fefellerit fortuna.

Uel a medendo. q2 ꝑceꝑ oēs vt vitę ſuę medeātur cibo vel q manu indicet. Vnc mendicitas ⁊ mendicimonium. Labe rius ꝓ inopia ⁊ mendiciter per inopiam.

Mendico as. pe. p2o. vitę alimenta poſtulo. Iuue. Arcanam iu dęa tremens medicat in aurem.

Mēdicabulū: mēdicatio. Pla. memozaꝝ nolo hoīuz mēdicabla

Menecis pe. p. vrbs phocēſiū vltima q̄ ad occaſuz veregit. me necina vrbs. in oenotria aq̄ menecinei ⁊ menecinij populi.

Menechin⁹. apō plautū comędia: i q̄ Menechinus introducit

Menin: nomen inſulę ex aduerſo minozis africę. vt lib. v. docet Ply. quę in longitudinē pz. xxxv. miliū paſ. i latitudinē. xxv.

Mendeſium: vnguētū dictum a mendeſo ęgypti vrbe.

Menſa: ē ſuper q̄z ſedere ſo'em⁹: ſiue ligneū: ſiue lapideū. Uir. Pars epulis onerāt menſas ⁊ plena reponunt pocula. Duo aūt fuerūt apō romanos. ꝑcioſiſſimā mēſaruz gña. Litrea. ſ. acerna. qñq3 mēſa pōit ,p prādio vel cęna. Iuue. Cū de tot orbib⁹ ⁊ tā antiq̄s vna comedūt p2imonia mēſa. Uñ ⁊ ꝓme ⁊ ſcēmēſę. i. p2imi ⁊ ſcōi cibi. Uirg. Nō ego te vis ⁊ mēſis accepta ſcēis trāſierint rhodia. Mēſa ēt trapeza ōz. i. tabula q̄ argētarij vtūt. Antiq̄ mēſaz vaſoz q̄dratū habuerūt. vo carunt3 Urnariū. Fuit ⁊ mēſa vinaria rotunda noīe Lili bantum a calice poculo grece calicę. Altera erat vinaria mē ſa quadrata vna columella ſubnixa cartibulum vocabatur.

Menſarius: campſoz pecuniarum argentarius: a latinis dicit: a grecis trapem ita. ſed nummularij ⁊ menſarij ſunt minu tiozes nontenentes libzos in quibus data acceptaq3 ſcribun tur quos greci collyniſtas dicunt.

Menſis. a. mentioz deducit. q̄ſi res nūero diez mēſa. Li. li. ij. de na. de. Qui q2 menſa ſpacia conficiunt menſes nominātur. Macro μηνη. i. a luna trahit: Nam lune curriculo menſis cōficit. Vnc trimenſis trium mēſiuz. Aug. li. xv. ci. dei. Arca des. quoū anni trimēſes fuerunt. Bimeſtris. duoū mēſiū.

Mēſtruus. a. um. qō fit ſingulo mēſe. vñ mēſtruis fluoz q̄ mu lieribus ſingulis menſibus accidere ſolet. Piero. in Leui. Quę poſt mēſtruū ſanguinē fluere nō ceſſat. Luc. lib. v. mē ſtruis infaſtos diſtinguit ſęcula cōſul. binc fit intermens.

Menſtruum. ſubiectū mulierū ,p fluuiū ē qō non multi ſed vi ioſi humozis indiciū eſt. indigeſtū eſt enī ⁊ crudū qō egeri tur ⁊ quaſi infirmū effluit: nec hz ſedē ſz natura quaſi noxiuz ⁊ magis frigidum pellet. qō maxime ꝓbat q2 mulieribus cū purgant algere contingit. vñ intelligere frigiduz eſſe quod effluit. Etiō in viuo coꝛpoze non manere q̄ſi inopia caloris extinctū mēſtrui vir⁹ diſcripſit. Ply. li. vij. bis verbis. Sed nihil facile repit mulierū ꝓ fluuio magna monſtrifex. Ac ſcunt ſuquentu muſta oꝛta ſterileſcunt: fruges moꝛiunt: oꝛ toū germina ⁊ fructus arboꝛ q̄bus inſidere decidūt. ſpeculo rūfulgoꝛ aſpectu ipſo bebebatur: acres ferri pꝛeſtringit ebo riſq3 nitoꝛ aluei apium moꝛiuntur: ęs ēt atq3 ferruz rubigo protinus coꝛrūpit odoꝛq3 dirus aera ⁊ in rabiē aguntur gu ſtato eo canes: atq3 inſanabilis veneno moꝛſus infigitur.

Menſtrualis idem quod menſtruus. Plau. in ca. quibus ſole bam menſtrualis epulas ante adipiſcere.

Mēſtruat⁹. a. ū. qō mēſtruū patit. vñ dicim⁹ mēſtruata mulierē

Menſurnus. a. um. a menſę: ſicut diurnus a die. Lice. ad beren. pare q̄dam ęternitatis cum alicuius animi menſurni diur ni nocturni veſpertini certa ſignificatio hz.

Menſura: inſtrm quo vtimur. quam quidam a membzis. bu manis dictam putant. Vnc menſuro. as.

Meniana ędificia ſunt poꝛrecta exterius ſic dicta q̄ primo me nio. q̄ prunus in foꝛo vltra colūnas ,piecit tigna quo amplia rentur ſupioꝛa ſpectacula: vulgo nūc podioli. ⁊ lobie dicunt Scribit pozphyrio. Meniū ſcurrilitate notiſſimū poſt ab roſuz p2imoniū vendidiſſe domū q̄ būerat ad foꝛ ſpectātez ma ſibi excepta colūna vñ gladiatoꝛes ſpectaret. Quę ex eo Menti colūna noīabaꝝ. Pier. vo i pſalmoꝛ iterꝓtatione ſic hz. In paleſtina ⁊ ęgypto ñ hñt itectis culmina ſz domata q̄ rome vl ſolaria vel menana vocāt plana. tecta q̄ trāſuerſis trabib⁹ ſuſtētāt. Fortaſſis ab hō menio dicta ſūt ſolaria illa q̄ domata nūcupāt. Nā meni⁹ ſup colūna cui⁹ ius ſibi ex cepat tectū ,piecit ⁊ tabulata vñ iꝑe ⁊ poſteri ei⁹ ſpectare mu nus gladiatoꝛ poſſēt. Sue. patri e ,primis mēian⁹ ſpectabāt

Mentha. cū. h. herba vulgo nota dicta q̄ grato odoꝛe menſas ꝓcurrat. Apō greꝯos mintha dicebaꝯ a noīe minthes quam ferunt felicem plutonis a proſerpina deprehenſam in men tham deformatam fuiſſe.

Menthaſtrū. ſyluestre olus dictum q̄ mentham imitetur.

Menta: genitale mēbꝝ. Cuius diminutiuū ē mētula a quo mē tulat⁹: vt i priap. Deus papo mētulatioz nō ē Dī ⁊ mēbꝝ per excellētiā. qñ ipz ſolū gñat. Uocat ꝓterea Muto. Doz. li. j. Ser. hīc ſi mutonis vbis mala tāta videti diceret hęc aius. Dic mutoniat⁹ vt illō. Dormis cū pueris mutoniat⁹. Et apō veteres mutunus quoq3 ⁊ Tutunus ōz priapus q̄ mēbꝝ de⁹ mēbꝝ quoq3 ſigt. Lac. li. i. Et tutunus in cuius ſinu pudēdo nubētes ꝓſidēt: vt illaꝝ pudicitiam priaꝛ deus delibaſſe vi deatur: Appelletur ⁊ verpa ab inuerſa pellicula.

Mentū. ab eminēdo Agula. n. eminet. Et q̄uis Ply. dicat men tuz nulli ꝓter boīez eē. tū Pier. li. &. ſcribit Dauid apꝑhēdiſ ſe mētū leonis ⁊ vrſi: ⁊ eos ſuffocaſſe. Et Pla. i Mene. Blādionicā ſuillā: lardū: pnā itidē aūt ſyncipuꝫ: aut mēta porcia

Mentagra: moꝛbus dictus a mento a quo incipit ⁊ faciem q̄dez collum pectus manuſq3 fędo quodam furfure occupat alio nomine dicitur lichena.

Mentoꝛ. oꝛis. pe. coꝛ. Artifex in vaſis cęlandis nurus. Iuue. Ra rę fine mentoꝛe menſę: De hoc Ply. li. xxxiij. binc mentoꝛe⁹. a. um. Pꝛoper. Leſbia montoꝛeo vina bibas ope.

Mentigo: pe. ,p. genus moꝛbi. Lo. li. viij. Eſt aūt mētigo quā pa ſtores oſtigenē vocāt moꝛtifera lactētib⁹. Ea plerūq3 fit ſi p īpꝛudētiā paſtoꝛ⁹ īmiſſi agni vl ēt hędi roſcidas herbas de pauerūt. Sz cū ifectū ē os atq3 labza ſędis bulcerib⁹ obſidet

Menus. germanię fluuius. vbi filurus equū tranātē demergit.

Meo meas vado La. li. iij. videbāt ſydeꝛ curſ⁹ i occaſū meātū Et meare fluere manere. vñ Meatus quos greci poꝛos vo cāt. Ply. Succ⁹ maluę ōcoctę poꝛos h⁹ ē meat⁹ ſuaues facit. Huius cōpoſita ſunt. Cōmeo: permeo remeo. ⁊ tranſmeo.

Meoma. Uide ſupra.

Mephitis pe. ,p. terrę puto: ex aq̄s maxime ſulphurat⁹ atq3 coꝛ ruptis ,puenięs. Uir. li. vij. Sequāq3 exhalat opaca mephitis Alij mephitiz deū eē volūt leucotheę cōnexū ſicut eſt veneri Adonis. diane Urbius. Alij iunonē ītelligunt: quā non niſi ex coꝛruptione aeris naſci. ſicut bonū odoꝛez de aere incoꝛ rupto: vt ſit mephitis dea odoꝛis grauiſſimi. Vnc mephiti cus mephitica mephiticum apud Sidoniū ꝓ ſęculento.

Merac⁹ meraca meracū pe. ,p. ſz vt puto fallūt nōnulli. nā Uir. oſtitui meracas edilicię notas vbi penul. bꝛeuis ē: nec rōnē video q̄ ,pducere penultimā debeat. Uide ī dictione Mer⁹

Merces. is. q̄d emīt vendituꝛue lucri cā. Aug. inuenit viles merces terrenas ⁊ terres trib⁹ attulit pegrinas ⁊ cęlestes Et mercis noīe otinēt res tū mobiles nō tū boīes. cū ob eā rē mangones ⁊ mercatoꝛes ſz venaliciarios appellarit vt mel la. Dic ꝏmerciū. Merces vo mercedis a merendo ęre inḡt. Uar. Iuue. Scire volunt oēs mercedem ſoluere nemo. Eſt enim merces primum quod daꝯ ꝓ laboꝛe ſeu ſtipendio.

Mercenarius q̄ mercedis gratia opam pſtat. Lol. Siue media rum facultatum dīs ex mercēnarijs aliquē recuſātē iā quot tidianum illud tributum. qui vectigalis eē nō poſſit ignarū rei cui pręfuturus eſt magiſtrum fieri iubet.

Mercēnarius mercēnaria mercenariū qō ad marcedez ptinet. Lac. li. vi. Ipſe plurib⁹ locis clamas mercēnariā ñ eē vtutē.

Mercimoniū. ⁊ ꝏmerciū ē cōtrectatio q̄dā mercium ſicut a pa tre patrimonium Plau. Ut vos in nr̄is mercimonijs emun dis vendūdiſq3 volutis me letū lucris afficere. Idem in cur Sed quid agit meum mercimonium apud te:

Mercor. aris. lucri cā mercaturam exerceo: vel ēt ſimpl'r emo. Et q̄ſq3 actō ſolo cōtentū ē. Ter. in heu. Agrū in ,primo hic mercatus es. q̄ſq3 cū ablto ptū denotāte ūgitur ſicut fit in Emo. Sel. libzos tris reliquos mercaꝯ nihilo minoꝛi pꝛecio q̄ſq3 ablatiuo a vel ab mediāte. ſiue ꝑcio exꝑſſo. Li. lib. of. Sozdidi ēt putādi q̄ mercanꝯ a mercatoꝛibus q̄ ſtatim vē-

dant.qñq; dtõ.Ter.Quidã eunuchus quẽ mercat⁹ fuerat fr thaidi.qñq; cũ dtõ ꝛ ablto ɔstruiť.Aug.li.ix. cõ. Et placuit mihi ĩ ɔspectu tuo nõ tumultuose abripe me ſz leniť ſubtrahere miniſteriũ linguę meę nũdinis loc̃citatis ne vlterius pueri meditãtes ĩſanias mẽdaces ꝛ bella fozẽſia mercarent ex oze meo arma ſuo furoꝛi.Et bis colligiť nõ ſolũ mercoꝛ ſz ꝛ alia ỹba ẽptõez vel acq̃ſitiõez figurãtia vti poſſe hmõi cõſtructiõe ſi eũ a quo vel vñ ꝛ cui id eminus exp̃imere volue rimus.Lõpoſita ſunt Lõmercoꝛ.Plau.ĩ cap.Pater ego captiuos cõmercatur alios.pz̃mercoꝛ.ante alios mercoꝛ.

Mercatoꝛ qui emit ſiue vt teneat ſeu vt alteri vendat.Et qui mercaturam exercet.

Mercatura.ars.ſeu actus mercãdi.Li.li.j.offi.Mercatura ãt ſi tenuis eſt ſozdida putanda eſt.qui magna ꝛ copioſa multa vndiq; appoꝛtans multiſq; ſine vanitate impertiens nõ eſt admodum vituperanda.

Mercatus.tuſ.idem qõ mercãdi actus.Liui.li.j.Tullus ad Feronię fanum mercatu frequẽti negociatoꝛes romanos com pzehenſos quęrebatur.

Mercatus:ti.locus ĩ quo res vendũť:q̃ ꝛ empoꝛiũ.ɔz.Li.lib.j. off. Quo tũ tãq; ad mercatũ bonaꝛ artiũ ꝓfect⁹ ſis inanẽ re dire turpiſſimũ ẽ.Ter.ĩ adel.Empte mulieres ɔplures ꝛ itez hĩc alia q̃ poꝛto in cypꝛũ niſi eo ad mercatuz venio damnum maximum eſt.Do.Mercatus locũ tempuſq; ſignificat

Mercatus.a.um.ptcipiuz.vt agrum in pꝛoximo mercatus eſt.

Mercalis.quaſi vendibilis.Col.li.viij.Et gñs ſingula capita q̃ videntur eſſe robuſtioza in ſupplementum gręgis ſeruan tur:cętera mercalibus traduntur.i.vendibilibus. Vinc com ponitur.Pꝛomercalis de quo infra.

Mercuri⁹ q̃ſi medi⁹ iter boũes currẽs q⁹ ſmo currat ĩter boũes medius.Jõ hermes ḡcę qõ ſermo vel iterꝓtatio q̃ vitiq; ad ſmonẽ ꝓtinet hermenia ɔz.vñ ꝛ mercib⁹ ꝓeſt.q; iter vẽdẽtes ꝛ emẽtes ſmo fit medi⁹.Jõ ei alas ĩ capite ꝛ pedib⁹ ponũt vo lẽtes ſignare volucrẽ ferri ꝑ aera ſmonẽ.Jõ nũciũ dictũ.qñ ꝑ ſermonẽ oĩa cogitata enũciãť.Dict⁹ ẽ deus facũdię.Nam boĩb⁹ loq̃ ꝓſtare dicebať Dict⁹ ẽ deus mercatoꝛ paleſtrę:fur nũciuſq; ꝛ iterꝑs deoꝛ.Lyrã iuenit. Vermaphꝛoditũ ex ſo rore venẽ genuit.Martẽ e duris carceribꝰ liberi:Argũ in teremit,pmetheũ ĩ caucaſo religauit. Jouis filiꝰ fuit ex maia athlãtis filia.Dic dict⁹ ẽ hermes ſtriſmegiſt⁹ bẽ ẽ ter maxim⁹

Mercurialis bẽrba q̃ greci linozoſtin vocant. cuius duo ſunt genera:maſculus ꝛ fęmina.

Merda a meros.qõ ẽ ps:ꝛ edo comedo. Eſt.n.cibi excremẽtũ hoc ẽ ps eoꝛ q̃ comedim⁹.Poza.li.j.ſer.Mẽtioꝛ at ſi q̃d mer dis caput ĩquinoꝛ albis cozuoꝛ ꝛ ĩ me veniãt mictũ atq; ca catũ.Dic fit merdo.aſ.a quo pmerdo qõ ẽ fędo ꝛ cõſpurco. Albius.Ut faciũt pueri q̃ oĩa permingunt atq; permerdant

Merẽda. cibus q̃ datur poſt meridiem. Unde ꝛ merendo.as. Lalphur.in buc.Sęreq; videbitur hoza merendę. Plau.in muſ. viſis ne forte ad merendam quopiam diuozteris atq; ibi melius q̃ ſatis fuerit biberis:

Mereo.eſ.ꝛ mereoꝛ.eris pepo.a mercede fiũt:ꝛ ãbo merui itũ faciũt.Et tria ſignificãt.pzio aliq̃d mercedis pzo laboze paro vl̃ ſumo ſeu dign⁹ ſuꝫ Uernaculo ſermone dicim⁹ meritare Quid.li.iiij.me.Quã merui pęnã ſolus digeſſit ĩ oẽs. Jn bo nũ:vt meruit q̃ laude cozonã.Et cũ dicim⁹ nihil mereť.figť nihil mercedis dign⁹ ẽ accipe.Ter.Ego charine neuti q̃ of ficiũ liberi hoĩs eẽ puto cuꝫ his nihil ꝓmereať poſtulare id gratię apponi ſibi Plau.ĩ cap.Uale atq; ſalue ꝛ ſilꝛ vt dicaꝫ meres.Q̃q; ẽt de turpi lucro ɔz vt ſit merere ſozdidũ q̃ſtuꝫ facere.Uar.ĩ eu.Pzimũ iſte q̃ meret ſeſtertio vicenos.vñ ꝛ meretrix ꝛ meretricia taberna ꝛ meritoziĩ pueri dõr.Scõ figť ɔfero inſeruio ſeu tracto. Et nõ ɔſtruiť cũ ablatiuo me diãte ɔ:vt mereoꝛ de te.i.aliq̃d in te ɔfero.Et boc ĩ ambiguũ Si de bñficio itelligim⁹.bñ mereoꝛ de te.dicim⁹.Uir.li.iiij Si bñ q̃d de te merui.i.ſi in aliquo tibi bñficiũ ɔtuli. Si aũt de offenſione male mereoꝛ de te.Li. Nãq; quo ĩ hoĩez petu lãtẽ ꝛ male ɔ nobis meritũ eẽ debuim⁹?:In bonũ tñ ſiue bñ vſus ẽ.Uir.li.vſ.q̃q; ſui memozes alios facere merẽdo. Nõ nũq̃ ꝑ ambiguũ ſenſuꝫ ſiue vtroq; dicim⁹.vt q̃d ɔ te ſuſme rit⁹ Et aliq̃ ꝓnegatione.vt hoĩes nihil de me meriti ſũt.bñ ẽ nec bñ mihi nec male fecerũt. Tertio figť ſtipẽdia facio in militia.bñ ẽ ſtipẽdij gꝛa milito ꝛ dimico. Et tũc otũm aut ab lutũ req̃rit vl̃ abſolute poniť.Luc.ęre merẽt quo.Stra.li.iiij th.Nõ bi tibi ſolũ amphiarę merẽt Luc.li.vi.Seua viro no mẽ caſtroꝛ ĩ plebe merebat.Oui.de faſ.totidẽ pilan⁹ bẽbat coꝛpa legitimo q̃q; merebat equo. Aliq̃ ẽt actõ iũgitur vt apõ Sue. ꝓma ſtipendia meruit.Et ĩ hac ſigťione fit mereo ĩ pſonale vt auctoꝛ ẽ.Ser.lib.viij.ęne.Dic ẽt emeriti milites ꝛ emeriti ſtipẽdia dicũť q̃ militia pfuncti ſũt.i. q̃ pfecte meriti ꝛ exẽpti ſenio a laboze efficiũť Ply.li.vj. Nouiſſimeq; feſtis ꝛ iam emeritis inchoatę. Nonũq̃ ẽt paſſiue ſumiť: vt apud Quin.emeris huic bello ſtipẽdijs.Et ꝑ trãſlatõez emeriti bo nes dicunť ꝛ q̃dã alia.Emeriti vo ſenes ſolẽt hr̃e eos q̃ pro ſe laboꝛẽt q̃ dicũť ꝓ alio op⁹ agere Lõpoſita ſũt omereoꝛ de mereoꝛ:emereoꝛ ꝓmereoꝛ ſiue omereo ômereo emereo ꝛ ꝑ mereo. Męreo.es.męſtus cũ ę.diphť.ſm Uar.a marceo ſit vñ ꝛ ꝓmã vocalẽ accipit:q; coꝛp⁹ ẽt marceſcere facit męroꝛ. Alij cũ ę diph.ſcribũt Eſt aũt męrere triſtari ꝛ doloze afſici vñ ꝛ cũ actõ q̃q; ɔſtruiť.Li.Terẽtię. A te q̃dẽ oĩa fieri ſo tiſſime ꝛ amãtiſſime video nec miroꝛ ſz mereo caſũ eiuſmo di:vt tãt ſ tuis miſeriis meę miſerię ſubleueť.i.doleo. Itẽ de plozare vt apõ eũdẽ li.j. tuſ. At illa ſiĉ acerbiſſima zrẽ mereret Et itez. Lũ grauiť filij mozte mereret. Jnueniť ẽt mere tip ſonale cũ ſignificato ſui verbi. A mereo fit męreoꝛ Męſti tia.męſtitudo:Męſto męſtas ꝛ męſtifico męſtificas ꝛ mero męras:merẽte facio.Pacu. Qui multis męrauit modis.

Meritũ:ꝑtitũ ɔz.Et q̃n tã de malo q̃ de bono dici pôt: ꝓ loco itelligẽdũ ẽ.De bono Plancus.q̃d.n.tibi ꝓ maximis tuis ac pene ĩmoꝛtalib⁹ ĩ me meritis ꝑſtare ampli⁹ poſſiz.De ma lo Uatini⁹.Scis meã foꝛtunã neſcio quõ facile obtectatoꝛes iuenire nõ meo mehcle merito.i.culpa. Unũ Aug.li.ỏ gꝛa.ꝛ li bero arbitrio.bonũ meritũ ꝛ malũ meritũ appellat. Jſta vti q; ĩq̃t iã merita ſua bona cõmemoꝛat: vt poſt pauca merita cõſequať coꝛonã q̃ poſt mala merita cõſecutus eſt gratiam.

Meritus.a.um.q̃ eſt cõgruũ ꝛ cõueniẽs.Uir.meritos aris ĩponis honozes.Duius ɔrium eſt ĩmeritus. a q̃bus meritiſſimus ꝛ immeritiſſimus.Ter.in pboꝛ. Jãdudũ te oẽs nos ac cuſare audio ĩmerito. ꝛ me oĩum boꝛ ĩmeritiſſimo.merito aduerbiũ ſignificat digne.vt in gene. Merito hęc patimur q; peccauimus in fratrem noſtrum.

Meritus ſubñ.mons eſt in tertio Europe ſinu.

Merito.as.a ſupino verbi Męreo figť dignus ſum ꝛ milito

Meritoꝛius.a.um.q̃ q̃ſtũ facit coꝛpe ſuo. Unũ equi meritorij ꝛ meritozie rhedę q̃ q̃ſtus gꝛa locãtur aut cõducuntur.Et ſcor ta maſcula puer meritoꝛij qui lucri cã ꝓſtituunť. Nam puel le non vocantur meritozie ſed meretrices. Meritoꝛij nam q; vt meretrices ꝓcio merent.Li.in anto.Jngenui pueri caꝛ meritoꝛijs:ſcoꝛta cũ matribus familias verſabãť. Taberna meritozia.diuerſoꝛium:atq; boſpiciũ mercẽnarium vbi cui q; introire ſz oãti mercedez. Nõ vo meritozia quaſi vilis et male coempta Aliq̃ meritozia abſolute ɔz.ꝑ tabernis mer cede cõductis. Jnue. Nam q̃ meritozia ſomnuz admittunt.

Meretrix a merendo.nã mercede ſua exerceť militiã.q̃ copiam ſui tãtũmõ facit.Jõ honeſtiozis loci eſt ꝛ q̃ſtus. Pꝛoſtibu lũ qõ ꝑ ſtabulo.i.añ ſtabulũ ſtet.Unũ ꝛ Pla.in ciſ.Intro ad bonam meretricem:in via ſola pꝛoſtibula ſane eſt.

Meretricium:ipſa meretricandi ars.Meretricius a.um.qõ ẽ meretricis:vel quod ad meretricem ꝓtinet vt ars meretri cea.Teren.in heau.Ignaram artis meretricię.

Meretricoꝛpe.ꝑ.ſcoꝛtoꝛ.Bel. Thais meretricando magnaꝛpe cuniam demerebat.

Meridies medius dies quaſi medidies. Nã vt inq̃t Uar. anti qui non r.in hoc dicebant.Et ſemp maſculinũ ẽ.q; certuz oi ei tẽs ſignificat.hinc Meridianus.a.um.quod ad meridiez ſpectat.ꝛ pomeridianus de quo infra.

Meridio as.ꝛ meridioꝛ.ɔpo.figť cibũ meridianũ capio. Plau. Jentãdo:meridiãdo:comeſtãdo ꝓgręcãdo vitã ducere Vic

merēda dicta est. Aliqū figt somnū meridianum capio Coz. Lel. Lōgis diebus meridiani oz potius añ cibū vtile est: sin minus post eū: per hyemē potius totis noctibus conḡscere Sue. de Nero. Missos a Messallina vxore Claudij q eum meridiantē q̄si britanici ęmulū strangularent. Dunc meridiatio ḡes meridiana. Li. li. ij. de diui. tūc ꝛ lucubrationes detrahi ꝛ meridiationes addidi q̄bus antea vti nō consueueram.

Mergo.is.si.sum. sub aq̄ pono. Cuius ꝓposita sūt demergo qō est deorsū; mergo qō fit cū aliq̄d sub aq̄ vl sub terra ꝛ bmōi figit. Lactā. li. iiij. Nō vt poete arionē mētiunt in pelago in cedentē: qui demersa corpis pte humeris supeminet vndas Col. li. ij. Neq; pecori maiora nisi cū ficcissimū ē q̄n demergunt vngulas ꝛ atterūt. scindūtq; radices herbarū. Demergo diuerse mergo. Lact. lib. vj. Que aūt ab illo altero id bñt officiū vt celestib⁹ auocātū. terrenisq; diuersū ad penā itericiāt sempiternā qō ē sūmū malū. Emergo exī mergo. ꝛ q̄si ex loco vbi submersus fuerā ex eo ꝛ in lucē ꝑdeo Li. li. j. Primū ex profunda emersus palude. Ter. p trāslationē in An. dixit facile ex illis sese emersurū malis. Immergo itus mergo. Uir. li. iij. Uastoq; ī mergire pōro. Submergo subt⁹ mergo

Merso.as. sepe mergo. Col. li. viij. Quarto die si est vicina maris ad littus deducta mersatur ouis. Aug. li. ij. con. per trāslationem. estuabat imbellicam ętatez abrupta cupiditatum atq; mersabat gurgite flagitiozem.

Merto.as. idē qō merso. Actius. Uel hic q̄ in ea pte effrenata impudentia presentem presens dictis mertare instituit.

Merge: furcale q̄b⁹ acerui frugū fiūt dicte a mergis volucrib⁹ qz vt illi in aquā mergūt oū pisces persequuntur sic messores eas infruges mergunt vt eleuare possint manipulos.

Mergus. gi. auis dicta q; se in aquā cibū captās assidue immergat. quē alij mergonē appellāt Uir. li. j. ge. Lū medio celeres revolāt ex equore mergi. Huius auis natura est vt sepe mergēs auras; signa colligat ꝛ puidēs tēpestatē futurā ꝓpe medio revolat ex equore: ꝛ ad littoz tota cū clamore otēdit. Est ꝛ merg⁹ ī vite vt docet. Col. lib. v. q̄ ait. mergi gen⁹ ē vbi supra terrā iuxta suū adminiculū vitis curuat atq; ex alto scrobe submersus ꝓducit ad vacātē palū. Palludi⁹. mergū dicimus q̄tiēs velut arc⁹ supra terrā relinq̄t alia pte vitis ifossa.

Mergus. oris. genus vasis q̄; nōnulli Situlam appellant.

Mergulus: instrumentum quo lampadis Ellychnus continet Alio noīe emunctozium: vt apud Piero. in leui.

Mergites pe. coz. spicaz manipuli a mergēdo dicti. Uir. li. ij. ge. Aut fetu pecorū: aut cerealis mergite culmi ꝓnētuq; oneret

Meroe. es. dictio trisyllaba. Insulę nili metropolis. a q̄ ꝛ tota insula meroe oz. Hāc Lamby ses ꝺdidit a noīe sozoris meroe. Lū. n. egyptū oēm occupasset. meroē secū vsq; ad egyptios tuces ꝓcessit. q̄ cū ibi mortē obijsset. vrbi nomē indidit Foz ma ī sulę scuto p similis. De q̄ Luc. li. x. Surgite rupto ambit nigris meroe fecūda colonis. Patet lōgitudine stad. tribus milibus. latitudine mille. Effodiūt in ea aurū argētū ęs: ferrūq; eam. Preterea fert ꝛ lapidū multiplex genus. distatq; a Syene quinq; milibus stad. vltra quam est ad tozridam zonam. Exuperat omnes alias nili insulas quas circuter septingentas esse scribit Diodozus.

Merops. apiastra auis q̄ apes comedit. Uir. li. iiij. ge. meropes aliq; volucres. ꝛ meropes diuersarū linguarū boies dicūt ab μερ ꝙ. q̄ō est diuido ꝛ ὀψ. per o. breue qō figt vocem.

Meropus: pe. coz. mōs grecię iuxta thessaliam variis prerupt⁹ anfractibus.

Merope. pe. pro. insula dicta vt quidam existimant a merope terrigena Triopę filio.

Meros. mōs indie sub cuius radicibus ē nysa ciuitas cōstituta

Merus. a. um. qō est solū. Teren. in pho. Nihil hz nisi spem meam. vñ merula auis. p translationē ponit ꝑ puro. Li. lib. ij. de oza. Ecce tibi exoztus est Isocrates magr istozū oīum cuius e ludo tanq̄ ex equo troiano meri principes exierunt.

Merum subiectū ponitur pro vino solo siue aqua.

Merax. ꝛ meracus a. um. pe. p. eo quod est soluz ꝛ purū. Prop. Ab pereat quicūq; meracas reperit vuas. Uñ vnū meracū dicim⁹ qō mez ē nulla aq̄ admixta. Hic fit ꝓparatiuū Meratior: ꝛ superlatiuū Meracissimus. vñ meraci⁹ bibere dicunt q̄ min⁹ aq̄ vino miscēt. sicut ecōtrario lympha⁹ diluit ue qui plus aquę adhibent Celsus precipit hyeme meraci⁹ bibendum esse ęstate dilutius. Piero. in Deutro. Et sanguinem vue bibuerint meracissimum.

Meribibul⁹ q̄ vinū sine aq̄ bibit. Aug. Cum temeti auidioz eēt q̄dā die ab irata ancilla p cōuiciū appellata ē meribibula q̄ res tātū ei pudoꝛē iniecit vt postmoduz sobzia ꝓrsus fuerit

Merula: auis sic dicta q; sola volet ꝛ solitaria pascat quasi mera volans. Quo nomine etiam dictus est fluui⁹ in Albo vimilio oppido.

Mesa flu. oūmō Leopiū fluēs ꝛ p barbatiā ꝛ diūgit se cū rheno Est ꝛ mesa ps ī domo apiū Uic. latie dici mediānā auctoz ē.

Mesos. greece medius latine: Meson voderatum. Mesonyction media nox.

Mesopotamia regio iter Euphratē ꝛ tigrim ī maiozi asia. Nā μέσος medius ποτα μος fluuius Ambz. li. de paradiso. Mesopotamia oz q̄ō tigris ꝛ Euphrates meluerint eā. eo q; iter duo flumina ꝺstituta sit q̄ō ēt lōge positis nomē ipm ꝛ opinio cōis exꝑsit. hz. n. Trigiz ab oziēte ꝛ Euphratem ab occidēte. a meridie babyloniā. Mesopotaniam ipinguat eu phrates. vt inq̄t Solinus. annuę inūdationis excessib⁹ terris supfusus. hęc regio ēt dicta est Seleutia vt li. vj. refert Ply.

Mesapia: apulia a Mesapo rege sic appellata.

Mesana. pe. ꝓ. ciuitas Sicilię: a qua Messanenses dicti sunt. Syl. li. xv. Incūbēs messana freto ni qz reuulsa.

Hāc vrbē ꝺdidere Messenij ī peloꝛ finu vbi ad oziētē maxime flectit. Postea cū mamertini natio cāpana eo colonos misissēt. ipi quoq; mamertini poti⁹ q̄z messanēses sūt vocati

Messene ciuitas grecię messenię in peloponeso a qua messenij. De qua Piero. cōtra Joui. spartiatę ꝛ messenij diu intrasse babuere amicitias in tantum vt ob q̄ędam sacra etiaz virgines ad se mutuo mitterent.

Mesochozus pe. coz. fistulator citharista in medio saltationum Sido. Nullus ibi lyristes chozaules mesochozus tympanistria psaltria canit.

Messalla dictus est Uale. Lozninus qui messanā in sicilia vicit ꝛ vrbes captę in se translato noīe messana ꝑmo appellatus ē paulatimq; vulgo permutante litteras messala dictus ē. vñ ꝛ messalarum familia rome florentissima ex qua messala coruinus ozator nobilis ortum habuit.

Messallina nomē filię barbati messalę cōsobzini Claudij imperatoris quę cū adolescentula eēt ipsi claudio seni nupta fuit summe libidinis mulier: ita vt innumeris adulteris se summiserit: ꝛ mutata vesta lupanaria celebrauit. Quin ēt cū scoꝛto famoso aliq̄n certauit: ꝛ supatā a se meretricē gloziata ē inter diē ꝛ noctē. xxv. passa ꝺcubit⁹ affirmauit. Preterea sese laboꝛe potius fessam q̄ cōcubitu sacratā destitisse. Tandem ab ipso claudio supplico affecta est cum. L. filio nupsisset.

Mespilus. pen. coz. gn̄s arboris cuius fructus. mespilum. Pallad. mespilus admisso germine tuta subit. Idem mespila qz exarmat pugnacibus boꝛrida membris.

Messias hebraice. Greece xp̄s. latine Unctus dicitur.

Messis duo figt: tps. s. metendi ꝛ rem. Pro tpe. s. q̄n fruges metuūt. Uirg. Aū socū si frigus erit. si messis in vmbza. Pro re hoc est ꝓ segete ipsa iam matura. Idem ī Ge. Atq; interfice messes. Hec solū de frugibus: hz ēt oz de vua. Dicta messis a metēdo. vel a medio vt inq̄t Uar. li. j. de re rusti. metit. n. vt stramētū mediū subsecet. nā q̄ metunt manu sinistra sumuz p̄hēdūt. ifra manū stramētū q̄ō terrę hęret postea subsecat

Messozius. a. um. qō ad messozem ptinet. Lic. messoza se cozbe cōterit. messoz q̄ metit. messio ipsa metendi. i. secādi actio. ꝛ opaz messoziā dicim⁹ q̄ q̄s metit. messia ꝓuincia q̄ pannonię iūgit ad pōtū vsq; cū danubio decurrēs. Sue. ō Tibe. Armeniā a parthis occupari. mesiam a dacis sarmatisq; Hallias a Hermanis vastari neglexit. sūt q̄ hāc nomē cū ę. scribāt męsia

Met syllaba piam: pie ornatus cā ponunt ꝛ aduerbia sunt. vt egomet q̄spiam. tute. sed met iungit casib⁹ oibus pnoiuz pri-

mę psonę taz pluralis ꝯ singularis numeri absqz gtō plr: vt egomet: memet: nosmet ⁊ reliqua scdę vō psonę obliquis tā tū casibus vt tuimet tibimet ntō nō addūt ne vbū putet. Tu met a tumeo: sz tute tutemet, pfert. Et q̄dē sic iūcta discretionē figūt: vt ipsemet. i. ipse solus ⁊ nō cū alijs vl ipse p se ⁊ nō p alios. Pte cū q̄nqz ablīs iūgit vt mea pte tuapte suapte nostrapte vestrapte. Tesīr cū p nosīe scdę psonę idē efficit: vt tute id fecisti. i. tu ipse p te ⁊ nō p aliū. Tete vtraqz, pducta vt meme sese ꝓposita oñdunt accentu acuto. Le. vō addit fere bis q̄. L. definūt, h̄ hęc h̄ apud antiquos casus: vt bocce hoc cine. vñ hoc q̄si duabus psonātibus, pducit. Uir. hoc erat alma parens qō me p tela p hostes eripis. Ter. boccine ē credibile aut memorabile factū. Dicce seu hiccine, ficce siue ficcine, hęccine hanccine. Illice istucce, illāccine. Ter. illanccine mulierem dixit, p illā ne. Apud inniozes vō per eos casus tātum qui in s definunt euphonię cā: vt huiusce hisce hosce.

Meta congeries seu strues ī acutū tēdēs: seu turbo iuersus conos a grecis appellata qz eēt posita in diměso spatio: vel qz eam metiant quadrigę circūcurrētes. mozis enī erat septies metā lustrare. Proper. Aut pius efercto deposcit premia cursu: septima q̄ metā triuerat ante rota. Cū enī iam carceribus emisse ad metā venissent q̄drigę erat op⁹ vt circū ipsaz flecterent. Uir. Hac viridē eneas frondētē ex ilice metam cōstituit signū nautis pater vnde reuerti: sciret ⁊ longos vbi circūflectere cursus. Per trāslationē vō qñ auriga qñcūqz p̄muz metā superauerat iā ad finez certamīs peruenisse videbat nō solū p agrozū termino ponit q̄ pyramidali forma effigiari mos fuit Usī ⁊ meta fęni vernaculo sermone Lamda. Lo. li. ij. Certe q̄cūd ad eū modū quo dz siccatū erit in meta extrui cōueniet: easqz ipsas in angustissimos vertices exacui. Sic enī cōmodissime fenū defendit a pluuiis. sed p quo cūqz termino ac fine. Uirgi. Dis ego nec metas rer nec tempora pono. Syr. Tozmētis finē metāqz laboribus erat. Dic peruenisse ad metā dicimus q̄ iter aut aliquid aliud op⁹ perfecerunt: Accipit ēt q̄ncqz p inferioza parte mole: sicut Catillus p superiozi. Est ⁊ meta ꝑpō greca ⁊ ī fine acuit. ⁊ mō cuz modo trās. modo post significat: a qua multa componuntur

Meta lactis. ōz caseus qui factus ē ad formā metę. Mar. Fert ille cęris cana cū suis mella: metāqz lactis fastinate de sylua.

Metapsicosis. pe. pro. scribit enim μετεμψύχωσις subditus transitus ad diuersa corpora.

Metępsycosis. pe. p. latine trāsmigratio. cū. s. de alijs corporib⁹ in alia corpora transeunt aię. vñ Oui. Pythagozeum dogma. lib. xv. explicās ait. morte carent aię semperqz priore relicta sede nouis habitant domibus viuuntqz recepte. ex hoc pythagozę dogmate inducta est ab esu aiāliū abstinentia ne forte vt festiuiter ait tertul. bubulā quis de aliquos pro auo suo opsonet. Dire. Probabo non empedoclis ⁊ pythagozę nos dogma sectari. qui propter μετεμψυχωσιν. i. transmigrationem oē quod mouetur ⁊ viuit edendum non putant.

Metabasis: latine transitus: Metabole. mutatio.

Metapontum: transpontum quo nomine dictum est oppidum italię in sinu tarentino. a quo metapontini populi.

Metaplasmus. dici pōt transformatio. Est aūt trāslatio recti soliticqz sermonis in alteram speciē vel metri: vel ornatus vel necessitatis gratia μετάπλασμα: figmentum.

Metaphora. pe. cor. translatio a Licerone ōr: fitqz cum nomen aut verbū ex ꝓprio loco ī eū trāsfert. ī quo aut ꝓpriū deest: aut trāslatū ꝓprio melius est: vt classicqz immittit habenas.

Metamorphosis. pe. p. transfiguratio: seu transformatio latine dicitur. μορφωσις enim mutatio transfertur.

Metalepsis. figura q̄ modo translatiuam. modo transumptiuam modo transpositiuaz dicimus μετα transl. λῆψις acceptio. Fit aūt cū aliqua dictio aliud a proprio sua significatione ex his q̄ pcesserūt denotat vt apud Uir. Post aliquot mea regna videns mirabor aristas. i. segetes.

Metaphysica. ozū tantum pluraliter super naturalia dicuntur.

Metathesis. pe. cor. latine trāspositio cuz vna littera necessitatis causa ex vno dictionis loco in alium transponitur: vt Tymbre pro tymber. θέσις posito dicitur.

Methodus. pe. cor. ex μετα. ⁊ bodos aspirato cōponitur ⁊ accipitur, p via breui ⁊ disciplina dū, p rōne capit. Uir. li. ij. Ignarosqz vię mecum miseratus agrestes. i. rōnis.

Metonymia. cū accētu ī pe. latine trāsnoiatio: siue denoiatio vt bacchus pro vino. Sil⁹ cum dicimus pigrum frigus.

Metaurus ⁊ motaux: vmbrię fluuius inflaminam decurrens quę regis gallia dicebatur: vbi Claudius vō consul cum Hannibale hasdrubalem interfecit.

Meteoros. pe. p. suspensus sublimis subleuatus ad aliquam rē. Hręce. μετεωρος Inde meteora Aris. q̄ corrupto vocabulo dicitur Metaura. In his enī de rebus sublimib⁹ tractat meteoria. sublimitas: speculatioqz sublimiū. Aliqñ Meteoros dicitur stolidus ⁊ meteoria stoliditas vñ aristoteles.

Meteorologus. qui sublimia tractat. habet pe. cor.

Meteoroscopus pe. cor. qui sublimia respicit.

Metoposcopus. q̄ frōtem cōsiderat. i. q̄ diuinat ex facie hoīm quiqz priuatim ex inspectione frontis q̄d cui euēturū sit p̄dicit. με τωπον. frons σκοπος. inspector. Ply. Alexander imaginū filitudines adeo indiscrete pinxit vt incredibile dictu apion grāmaticus scriptum reliquerit quēdam ex facie hominum ad diuinantē quos metoposcopos vocant ex his dixisse aut future mortis annos: aut preteritę.

Metagoniū: promontozium africam a numidia diuidens.

Metallū dici pōt pscrutatū απο του μεταλλαω. quod pscrutor significat q̄ metalla intra terrę venas scrutentur homines.

Metona. pe. pro. vrbs peloponesi littoralis.

Methymna vel Methymne: vrbs lesbi apud q̄ nascit bonuz vinū. Oui. Hargara quot segetes quot hētur methymna racemos. Dic methymneus. a. uz. Idē li. xj. Me Et metymnęi portunt littora lesbi. Ab hac vbe ozū būit Arion citharędus nobilis quez herodotus scribit a p̄donibus in mari obruptum ⁊ adelphine incolumen deuectum in portum ad tenarum fabulatur. quem cythare q̄dum fuisse constat.

Metoz. aris, ppie figit metas ī agris terminandi gra disponit ⁊ mensuro quo ad locū. Li. li. j. Hęc tibi victor romul⁹ rex regia arma fero tēplūq bis regionibus quas mō aio metatus sum vedico. Hel. li. j. Nā cū fere ostaret curriculū stadiq̄ ē pisis apud iouē olympiū herculem pedib⁹ suis metatū. idqz fecisse lōgum pedes sexcētos. Dinc vsus inualuit. vt metari simplr. p disponere ac parare vsurpet. Uir. li. ii. ge. si piguis agros metabere cāpi dēsa sere. vñ dicimus castra ppe vbe rię metat⁹ ē. hīc metator. Luc. Audax bespios venā metator ī agros. Ply. li. xviij. hūc olueti metatoz vergiliarū q̄rtiduo hūc caueat ifitoz calamis gēisqz ioculatoz. ōz aūt metor actiue ⁊ passiue. Do. li. ij. car. Nulla ōcē pedis metata p̄atis opa cā poztic⁹ excipiebat arctō. Inuenit ēt meto. as. Uir. inculi. Metabat sese circū loca Lōpositⁿ a metor ē emetor pe. p. q̄ ē pfecte mēsuro. Lac. ō opi. nā si pitus Architect⁹ cū magnū aliqd ędificiū facere ostitut. prio oīuz cogitat q̄ sūma pfecti ędificij futura sit ⁊ ante emetat quē locū letię pōd⁹ expectet.

Metioz. iris. mēsus figt mēsuro taxo. vñ mensores appellantur agroz definitores: ⁊ demēsuz estimatū vel equatū mensura tūue. Dic mēsura. ⁊ mēsuro as. Curti. li. iij. Ex pecūia diū babylōię macedōib⁹ eqtib⁹ sexcēti denarij tributi pegrin⁹ eōs q̄ngenos accepit ducenis pedestriū stipēdiū mēsuz est. Sil⁹ Li. ī Cato. Neqz. n. ipoz quiquiozū delectatiōes corpis voluptatib⁹ magna q̄ cętna sacroz ⁊ fmōib⁹ metiebar. i. estimabā qñqz metiri pōit, p trāsmeare. Uir. Inicto bipedū cursu metitur equozū. qñqz pro Uagari. Dier. ad helio Filius hominis non bz vbi caput reclinet: ⁊ tu amplas porticus ⁊ ingēta tectoz spatia metiris. Repit ēt in significatiōe passiua Idez in biere. Sicut enumerari non pōt stelle celi ⁊ metiri arena maris. sic mīltiplicabo semen. qō scōz mei. Et apō amos pro pbaz. Dumus tua funiculo metiet. Futurū indicatiui ē metias ⁊ metibor supmū mēsuz ⁊ metitū. Mēsio. a mēsuz. q̄ est mēsura. Li. de oza. Aures. n. vel aīus auriū nūcionāle q̄daz in se cōtinet vocē oīuz mēsionē. Uir. Nos tumidū sūbre pmesi classibus equoz. i. euecti vt inqt Ser. Remetioz. rursus metior.

metior. Idē. Arma deos q̄ parāt comites pelagoq̄ remēso.
Meto.is.messui.ssum.sig̃t seco. Et tā de vua ⁊ aliis reb⁹ q̄s de segetibus ꝺr Virgi. Postremo metito.i. vindemiato. Vier. ad helio. Ecce bis acut⁹ gladius ex ore regis pcedēs obuia q̄q̄ metit. Lac. li. v. ꝺ virilia sua ferro metat. Hui⁹ cōposita sunt. Demeto q̄ ē deorsuz meto. Col. li. ij. Illō deiceps p̄cipienduz hēto vt demessis segetib⁹ iā i area futuro semi ꝺsolam⁹ Lat. Sole sub ardēti flauētia demetit arua. Emeto extra vel valde meto. Hora. in epīs. Emetit ocrus grādia cū paruis non erosabilis auro. Pręmeto ante seco. Festus pręmetiuz qō pęlibationis causa pręmetitur. Et habent pe. cor.

Marys purgamētū cęręx quo prē aluei priorē apes illinunt.

Matropolis. pe. cor. quasi mater ciuitas. Nam μητηρ mr̄ πολις ciuitas: hoc est ceterarum vrbium caput. Metropolitani qui er ea ciuitate oriundi sunt.

Metropolites. pe. p̄o. metropolitanę ciuitatis pontifex.

Metrum: mēsura. Et qñ mensuranē versus. a nostris dr̄ metra diffinitur metrū q̄ sit ꝺnerio quędā atq̄ ordinatio pedū ad delectationē auriū inuenta. Hinc fiūt per cōpositionē menometrū: quod duobus pedibus constat Dimetrum: quod quattuor. Trimetrum quod sex. Tetrametrum q̄ octo: pentametrum q̄ decem hexametrum q̄. xij.

Matricus. a. um. pe. cor. qō ad metrū ptinet vt ars metricabilis

Matreta. pe. p̄o. genus vasis: q̄ conficitur ex duobus.

Metrodorus. pe. p. mensurę donum: vel mensuratum donum Quo nosce dictus ē pictor: ⁊ philosophus athenien sis.

Metuo. is. metui a quodā motu ai ꝺr vt inq̄t Uar. cū id qō malū casurū putat mens refugit: cūq̄ vehemētius i mouēdo vt a se abeat forās ferē: formido appellat. Et ppie metuere seruoū est: vereri liberor. Li. in Lato. Metuebāt eū serui: verebant liberi: eaq̄ oēs hēbāt: q̄rit Arist. in pblematis cur tremūt qui metuūt: An pp refrigeratōez. Deficit. n. calor atq̄ ꝺbitur. Hinc illud Virgilianū Heliduq̄ p ima cucurrit ossa tremor. Metuētibus aluus funditur: algor ⁊ fitis prouocat. Testiculi ꝺtrahuntur: dentes crepitant ⁊ arietantur.

Metus. tus. Timor: ⁊ ē sic Ulp. scribit de īstāti vl̄ futuro piculo mēlis trepidatio. Et tā actiue q̄s pas. sumit: nā metus hostū recte ꝺr: ⁊ cū timēt hostes: ⁊ cū timent. Lapit iterdū metus p religiōe: qui vt docet Ser. nata ē ex timore. Virg. lib. vij. multosq̄ metu seruata p annos. Hui⁹ ꝺmi. est meticulus.

Meticulosus a meticulo diminutiuo significat timidū. Plau. in mus. Nesciq̄ meticulosa res sit ire ad iudicem.

Metuēa ciuitas vmbrię celyta, pptio a' ūno: a q̄ metuanates ppli

Meus. a. um, pnomē possessiuū: vt me⁹ ager. Cū vo vico. Me⁹ sum: pinde ē ac si diceres: meę ptātis sum. Persi. Postq̄ me⁹ a ptore recessi. Aliq̄n eni me⁹ tu⁹ substātiua sūt. Virg. lib. iiij. Dulcesq̄ meor reliqas. Et li. ij. Cape dona extrema tuozū. Tere. in phor. Ego meor solus sum meus: meus carnifex. i. q̄ me torsit. Idē in an. meus carnifex. Meum est: hoc est mei officij est. Sic tuum suum nostrum ⁊ vestrum officiū est.

Mica puluisculus ille qui i arena q̄si argentū fulget a quo ⁊ panis ⁊ olim rex frustula quę tractantibus nobis aliquā rem inde emicant. Ergo minutias rerum micas ꝺcimus quasi minuti cadentes. Unde est illud. Nam ⁊ catelli comedūt de micis quę cadunt de mensa dominorum suorum.

Micare, ppie sig̃t subīde ⁊ p iterualla vt micę faciūt fulgē. Uir. Micat ignib⁹ ęther. Et qñ talis q̄dā variatio oū digitis sor timur apper: p trāslatōez micare capit̄ p digitis sortiri. Uar. Medicādū erit cū greco vtrū ego illi⁹ num an ille meū seq̄t ⁊ Li. cū vir bonū appellat q̄ cū possis i tenebr⁹ micare. Et qr splēdor tremulus ē: ⁊ crebro salit factū ē: vt qñq̄ p salire posse. Virg. Emicat eur yalus. Quia vo b pvices fit micare cacuminis, p eo q̄ ē p vices mouere ⁊ fine ordie. Idē lib. iij. ge. ⁊ linguis micat ore trisulcis. Hui⁹ cōposita sūt Dimico. Emico ex splēdeo Pla. Ex oculis q̄si radij emicāt solis: aliq̄n ex sanguine: vt emicat eur yalus. Intermico inter vel in medio mico. Virg. lib. xi. ci. dei. Id quoq̄ velut in altissimis tenebris rapi dissimo corruscamine lumē cādidum itermicare. Promico extēdo vl̄ lōge iacio splēdeoq̄. Nouius. Si q̄d loqui vis nō per docere multa lōge, pmicanda oro est. Et in hymno pellant emin⁹ somnia ab ęthere xp̄s, pmicat. Et habēt pe. cor.

Micturio. is. pe. cor. Silr ⁊ mictito. as. vide in dictiōe mingo.

Micros latine paruus ꝺcitur: a quo multa fiunt composita.

Microcosmus: paruus mūdus κοσμος enī mundus ꝺcitur.

Micrologus. pe. cor. puus sermo: vl̄ pua rō. virūq̄ enim logos sig̃t micrologia sedulitas quouis mō acq̄rēdi cura rer⁹ viliū

Micropsychos pe. cor. pusillanimus. Nam ψυχη aīa. Micropsychia pusillanimitas.

Midas nomen regis phrygum qui cunctorum pene regū opes pecunia abundantia antecessit.

Migale gñs aialis rapacis ⁊ īglutiosi de quo in leuitico.

Migro. as. adhītādū eo. Li. iii. li. j. Et roma īde sequēter migratū ē a pentib⁹ maxie ⁊ ppinq̄s raptar. Interdū sine appō. Li. li. vj. de rep. Aliq̄ ex hac vita migro ꝺspicio in meo regno ⁊ bis tect⁹ pub. cor. Scipionē. Hui⁹ cōposita sūt. Cōmigro. qō ē i totū migro. Vier. ad Dama. Et qr, p facinor⁹ meis ad eā solitudinē cōmigraui q̄ syriā ūcto barbarię fine determīat nō possū scīs dñi tot iteriacēt⁹ spatijs a sanctimonia tua sp expetē. Ter. in an. Ex andro cōmigrauit huic vicinię. Demigro. de loco discedo. Li. iii. li. j. Cū hostes adessent, p se q̄sq̄ in vrbē ex agr⁹ ꝺmigrāt: vrbē ipaz sepiūt p̄sidijs. Emigro. exeo cęsar vt domo emigrēt aliō auxiliū: als sedes remotas a germanis petāt. Immigro. eo ad itus hītādū. Li. li. j. tu neq̄s ea plane videt aīus cū tā repēte i tā īsolitū tāq̄s pturbatū domicilū īmigrauit. Remigro. i pstinū dōiciliū reuerto. Idē ibi. In nr̄az domū remigrem⁹. Trāsmigro: vltra ad hītādū eo: b ē i lōgiores loci hitationē muto. Vier. sup Mat. Expellētes de iudea: vt ad gētiū, prius trāsmigrarēt. Et hīt pe. cor.

Miles gñs cō. ppe q̄ pedes militat a militia. i. a duritia: q̄s, p resustinet dict⁹ aut a multitudie: aut a malo q̄ arcet: aut a mollitię p̄ziū eo qō nihil molle s̄q̄ poti⁹ aspex qō gerat: vl̄ a mille q̄si millesimus q̄sq̄ p triū milū pus legio fiebat: ⁊ singulę trib⁹ taciēsiū ramniū luceriū mille milites mittebāt. Tria āt sūt militū gña vt inq̄t Ser. Euocati q̄ non milites s̄q̄ p milite erāt Virg. Mittit ad magni venulus diomedis ad vrbem. Sal. Ab his oēs euocatos cēturiones. Tumultuarijq̄ necessitate aliq̄ electi ad vnū dūtaxat bellū militāt. Virg. Sumul oē tumultu ꝺrat trepido latiū. Sacramēto religati. q̄ post electionē in rēp. iurabāt: qō militare sacr̄z dicebat: hi plenaz militiā hēbāt erantq̄ quinq̄ ⁊ viginti annis obligati: vt est apud eundem. Fas mihi graiozum sacrata re soluere iura.

Milito. idem quod miles. vnde ⁊ Cōmilito qui sil̄ militat: hoc ē socius in bello hinc Cōmilitiū ipsa belli societas.

Milito. as. militiā exerceo: neutrū ē vt hic sub cęsare militauit Et ablō tm̄ ostruit̄ cū pręciū exprimit̄. Curti. Gręcis merce de apud persas militantibus. Inuenit̄ ⁊ militor deponens.

Militia. ę. q̄q̄z bellū q̄q̄z rem militarem significat.

Militaris: ⁊ hoc militare qō ad milites ptinet: vt militaria dona res militaris: militaris ars. Sal. pmittit illis hoies militares. Militaris via q̄ vulgo cōis ꝺr. Alio noie Regia seu ꝺsularis: ptoria: plateaue. Uide in dictione publica via.

Militariter aduerbiū figūt more militū: vel more militię.

Miletus. pe, p. vbs fuit i finib⁹ Ionię ⁊ carię: auctore herodoto a neleo ędificata. Hāc gñosa vellera nobilitarūt. vñ puer biū māsit. Milesia stragula. Mar. nec miletos erat vellere digna tuo: hec antea anactoria notata sup octogita vrbium p cuncta maria genitrix vbi ocraculū fuit antiq⁹ Brāciday appellatū postea apollis didymei. Ab hac milesij ppli ꝺci sūt: q̄ cū pus potētes eēnt ⁊ opulēti delicijs dediti ⁊ opes ⁊ potentiā amiserūt. Ex mileto fuere viri memoratu digni. Thales vnus ex septē sapiētibus q̄ primus phy sologię ac mathematicę auctor iter grecos ē habitus. Et Anaximāder eius discipulus anaximenes: hecateus q̄ scripsit historiam: ⁊ Aeschines oratōr: nō ille q̄ cū demosth bene ꝺtēdit: s alter q̄ assumpta nomia erga pompeiū licētia pariter in exiliū missus est. Hinc ⁊ Thimotheū musicū oriū fuerunt ⁊ pittacum plm.

Mille substātiuū ꝛ neu. gñis. Declinaturq; hoc mille hui⁹ millę hęc millia: horū milliū. Hoq; gtō iungit. Li. in Anto. q̄ vnq; in illo iuentus est qui. L. Antonio mille nūmū ferret expensum q̄drigarius li. iij. aīalium. Ibi occidit mille boūz Var. li. vij. rex humanor: plus mille ꝛ cētū annor ē. Reperit apō Lucil. li. ix. Tū milli nūmū potes mille nūmis acq̄rere centū. Uno milli, p mille: ac si diceret: potes mille nūmis acq̄rere centū millia. Plau. in mili. q̄ mille annor perpetuo viuunt: hoc est q̄ greci. χιλιάς vocāt. aliq̄n mille adiectū est: ꝛ tūc dicim⁹ mille boies ꝛ mille, ppugnacula: nec ly millia boies: q; substātiua nō coberēt sine copula. Dicimus tm. decē millia ꝛ ducēti boies: qō ita itelligit. Decē millia hoium ꝛ ducenti boies.

Milliarius. ij. mille libraꝛ. Un̄ apri milliari apō Col. dicebant mille libraꝛ q̄ apponebant in cęnis romanoꝛ. Sene. lib. xxj. epl̄aꝛ. Non magnā rē facis q; viuere sine recto apparatu potes q; nō desideras milliarios apros nec lingua phenicopteroꝛ ꝛ alia portentia luxurię iam tota aīalia fastidientis.

Milliariū. mille passuū spaciū: qō ꝛ milliū ōr huius octaua ps stadium vocat: passus ex q̄nq; pedibus ꝛ singuli pedes ex sedecim uncijs ostant: milliariū etiā dicit vas ad coquendum accomodatū. Cato de re rus. inter ozbem ꝛ milliariū vnum digitum ītereſſe opz: palladius li. v. vas ęneum. milliario simile. i. alīū ꝛ angustum vespere inter aluearia collocemus ꝛ in fundo eius ponamus lumen accensuz. Et miliariū colūna aurea in capite fori romani in qua icise oēs vię italię terminabantur: ꝛ hoc millarium plynij. Tranquilli⁹ Plutarchi atq; Taciti monumentis celebratur: in alio significatu accipitur: milliarensis porticus: ꝛ porticus milliarię.

Millepedia: vel millepeda: genus vermiculi qui multo pedum agminę scatet. inquit Piero. contra Joui. Loge syrum aphri cum ꝛ arabem vt vermes pontificos glutiat: ita eos aspiciet vt mulscas: millepedas: ꝛ lacertos.

Millies aduerbiū ē: vt millies te vidi. sic decies: centies ꝛ hmōi

Miliū gñs frugis a mille dictuz pp multitudinē acinoꝛ. Mar. frumentū miliū ptisaramq; fabāq; solebas ꝛ milliū: siue miliarium milliare dicitur. Liui. lib. x. alio itinere ad stationez nauium: milia autem quattuordecim ab oppido aberant.

Milium indicum est quod indocti milicham vocant quod cōstat ex india aduectum: huius culmos lobas vocant.

Millearia auis dicta est q; milio pinguescat. M.

Millus. collare canū venaticoꝛ fcm̄ ex corio mlt̄ clauis ferreis eminētib⁹ aduersus ipetū lupoꝛ Scipio hęmylian⁹ ad pplm Nobis inq̄t reiq; publicę pſidio eritis q̄si millus cant. Dict⁹ millus a multitudie clauoꝛ: h ē a mille clauis: vel q̄si melin⁹ q; expelle aīalis melis fere hęc collaria fiāt. Var. ne vulnerent canes a bestijs ponunt his collaria quę vocant Meliuz. i. cingulū circū collū ex corio firmo cū clauis capitatis.

Milo ppriū nomē viri romani a quo miloniana. a. uz. vt oro miloniana. Fuit alius hoc noīe atleta crotoniēſis q̄ tauruz in olympico certamie ictu nude dextrę occidisse dr: ꝛ sine fatigatione stadi spatiū supza humeros portasse: totūq; eo die comedisse. Est ꝛ milo nomē mōtis Indię i q̄ boies aduersis plātis nascūt octonos digitos i singulis pedibus habentes.

Miluus ꝛ Miluius vtroq; mō ōr auis rapacissima a molli volatu vt q̄busdā placet. Ul factitio noīe a voce quā facit. Oui. li. iij. fas. Juppiter a litīb⁹ rapere iperat: attuli illa Miluius ꝛ meritis venit in astra suis ab huius auis silitudie piscis miluī⁹ ōr subiēs i sūma maria: ꝛ vadādo alioꝛ piscū pdā agēs Pōit ꝛ p stella inq; uersus ōr. vñ Oui. eodē li. stella lychaonā vgit decliuis ad arcton miluī⁹ h illa nocte videda venit.

Mimas. mons minoꝛis asię: vbi sacra ꝛ certamina quot annis fieri baccho consueuerunt. Suidas. μίμας ορος θράκης τεκλίνεται μίμαντος τέως περὶ τοῦτου καλλίμαχος ἐν τοῖς υμνοῖς.

Mimalones. Bacchę mulieres a mima Jonie mōte vl mimeo me verbo greco q̄ imitor significat: q; liberū patrē imitarē tur: ꝛ ad eius imitationē cornua ferrēt. Huic mimaloneus a. um. Perſius. torua mimaloneis implerunt cornua bombis. De quoq; bassarides: ꝛ thyades ꝛ ogygides vocate sunt.

Mimus. effictor latine q̄ vel ītra: vel extra scenā gesticulatiōes exercet: imitaturq; dicta factaq; moꝛesue hoium ꝛ naturas q̄si solus imitet. μιμεῖσθαι: vt diomedes inq̄t q̄ figūi toꝛ. Histrio vo psonatus iscena cōmędias ꝛ tragedias voce ꝛ coꝛpis gestu agit. Mimi et dīr poemata sine reuerētia lasciuiā imitātia: nā cū ꝛ alia poemata idē faciāt solus tā laberi⁹ poeta q̄si quodā priuilegio q̄ fuit cōe possedit hāc fabularū spēm latini vocāt plani pediā. Oui. Scribē si fas ē imitātes turpia mimos. Hui⁹ poemata scriptoꝛes dīr Mimographi: vt phylistio: vt publi⁹: vt laberi⁹ Sue. i Ięsa. Deci⁹ laberius ęques romanus mimū suū egit. A mimus fit mimicus. a. uz. ficut a Satyrus. satyricus. Aug. lib. v. ci. dei. Et quasi satyrica vel mimica lenitate cohibeant suas nugas.

Mina: greece mina libza genus ponderis ficulos. lx. hōs qui faciunt obolos mille ducētos. Et habet mina libzam vnā ꝛ semunciā: ꝛ sunt solidi. lxxv. Plin. Libza vel mna graia drachmas hz. lxxv. Accipe pręterea patrio quā nomine graꝛ: mnaz vocitant: nostriq; minam dixere pozes. Item mina dicitur ouis q̄ habet ventrem glabrum.

Minę arum. cōminationes ꝛ metus incussiones per verba aut signa: ꝛ primā coꝛripit. Sed pro pondere primā producit: q̄nq; etiā dīr eminentię quas pminas vocant. Uirg. Pendent opera interrupta minęq; murozum ingentes.

Minoꝛ aris. minas ifero. Et plerūq; actō iungit. Li. intus. Lui cū Lisymachus rex crucē minaretur. Et minari eminere est Uirg. Eminiq; minant in cęlū scopuli. Cōposita huius verbi sunt. Cōminoꝛ ꝛ interminoꝛ: q̄ę habent pe. coꝛ.

Mino. as. duco. Festus Agasones equos agētes. i. hōs minātes Piero. Minant gregē in interioza deserti. Apud antiquos etiā pro minoꝛ ponit: a quo minito as. vt docet Pris.

Minitoꝛ. sępe vel impetuose minoꝛ. Plau. in asi. Cur ergo minitaris te tibi vitam esse amissurum.

Minaꝛ q̄ frequēter minat. Uirg. lib. iij. ge. Primus ire viam ꝛ fluuios tentare minaces audet ꝛ ignoto sese cōmittere pōto. Dinc minaciter. Liui. lib. ij. Minaciter fremunt.

Minerua disciplinaꝛ dea: q̄ greece pallas ōr. Et a minando ōr q̄ si vim mineꝛ. Aut a muniendo vt inq̄t Lic. Uel q; bene moneat. Hāc pagani, p sapiētia ponebāt. Lomificus q; fingat pingaturq; militaribus armis. Hęc Ogygij tēpoꝛibus ad locū qui Tritonis dicitur vt scribit Aug. virginali fertur apparuisse ętate. De hac etiam in dictione Pallas.

Minos cretēſis rex q̄ pmus cretēſibus legē dedit. Hic cū bēret vxoꝛē pasiphaen: ꝛ illa ex tauro genuisset minotauꝛ: dedalū q; bouē ligneā fabricasset sub qua latēs cū Tauro vxoꝛ ꝛa buerat pſecutus ficiliā puenit vbi a Locali regis filiab⁹ interfectus fuit vt Arist. refert iuxta Camerinā vbē ꝛ apud inferos iudex aīaꝛ factus ē. Uirg. Quęsitoꝛ minos vrnā mouet Æminos fit minoius minoia minoiū possessiuuz vt minoia regna: quo pacto ātiudex hīr iferoꝛ pp iustitiā nō videoꝛ cū violatoꝛ fuerit hospicij: ꝛ raptoꝛ ganymedis ꝛ multa. vñ Iudas. καὶ τοῦ γανυμήδην θεασάμενος ερωτι αυτο εσχετο ἐγκέλευσαμενος δὲ τοῖς κρησὶν ἁρπάσαι τον παῖδα ἐνεθετο εἰς τὴν αυλ.

Minotaurus ex minoe ꝛ tauro dictio compositа.

Mini⁹ fluui⁹ hispanię a coloꝛ pigmēti: quo plurimū erundat.

Minci⁹. venetoꝛ fluui⁹ ex benaco lacu defluēs aliū ppe Mantuā lacū efficit: ide effluit i padū tozrētib⁹ maxim⁹ efficitur.

Mingo. is. xi. ctum. vrinam facio. vñ ꝛ pmingo. Poꝛ. Dunc per minxerunt calones atq; caballi Mar. incipit in medios mei cere verpa pedes. Dinc micturio ꝛ mictito as. quod est sępe mingo. Pris. mictum micturio ꝛ mictito.

Minus. q̄nq; cōparatiuū ē a paruū neu. gñis sicut minoꝛ maꝛ. ꝛ sę. vt plus minusue. Aliq̄n a parū: fit nō a puū vt hēo min⁹ pecunię: q̄nq; aduerbiū ē q; si positio iungat̄ sūz figūationis cōparatiuū demōstrat: vt min⁹ stult⁹. i. puddētioꝛ: minus prudēs. i. stultioꝛ. Ter. i eu. Hoc nemo fuit min⁹ ieptus. i. aptioꝛ. Frequēter ēt accipit̄ p nō: pśertim diunctū cū sui: ꝛ cū quo q̄n significat vt: vt sui minus. i. si nō: quo minus vt nō. A minus noie fit suplatiuū minumū. A min⁹ aduerbio fit minime

Minusculum diminutiuum a minus. Uar. Ex hoc auiario vt sumantur idonee excludantur: iminusculum auiarium.

Minutum aduerbium a minus: quo modo a paulum paulatiz Auguſt. interpretatione pſal. Deus vltionum minuatim ponas ſed cumulum inuenies.

Minimũ ſuperlatiuũ aduerbiũ eſt: minime vo negacio eſt qua ſi nequaq̃: vt minimũ doctus qui paurillũ e doctus. At minime doctus qui prius indoctus eſt. Li. lib. j. offi. minimeq̃ artes hę probandę quę miniſtrę ſunt voluptatũ. Aliq̃n habet vim ſuperlationis non negociationis. Li. lib. j. offic. Ois adhibenda erit cura vt ea: minimum etiam pro aduerbio ponatur: vt ſit quaſi adminus. Uarro. Uarum ſingula gña minimũ in binas ſpecies diuidi poſſunt. Sic minime ſumitur. Col. lib. j. Lata bubilia eſſe oportebit pedes decem vel minime nouem: quę menſura ꝛ ad procumbendum pecori ꝛ iugario ad circuendum laxa miniſteria prębeat.

Minime gentiũ. aduerbiũ pro eo q̃ eſt oĩum gentiũ iudico minime eſſe faciendum. Alias ponitur pro minime vt ſit ſupernacua adiectio gentium ſicut vbiq; gentium quod eſt vbiq; nuſq̃ gentium hoc eſt nuſq̃ ſiue nequaq̃.

Minuo. is. nui. utum. minorẽ reddo. Ply. Radix cõmanducata dentiũ dolorem minuit. Huius cõpoſita ſũt Cõminuo: qõ eſt ſimul in fruſta diuido. Lac. Frangebat ipſe panez minutatim: carnemq; piſciũ cõminuebat ꝛ vtraq; i manibus eius augebantur. Diminuo diuerſę minuo. Terẽ. in eu. Diminuã ego bodie caput tuum niſi abiſ. Imminuo.

Minutũ participiũ ꝛ nomẽ eſſe põt. Participiũ fit cõminutũ: hoc eſt minus factũ. Nomen idem eſt qõ breue. Li. Reticulum ad nares admouebat tenuiſſimo lino: minutis maculis plenum roſę. Aliquãdo ponitur pro obſcuro.

Minutatim ſignificat iminutiſſimas partes. Lac. Panẽ minutatim frangebat. Uar. p paulatim dixit li. j. de re ruſ. Cũ ita ad ſubigendũ vt minutatim aſſueſaciant ꝛ vt tironem cũ vetereno adiungunt. Imitando enim facilius domantur.

Minutim etiã aduerbiũ. iminutas partes ſignificat. Col. lib. v. Inſequitur deinde foſſor qui crebris bidentibus ęqualiter ꝛ minutim ſoli terga cõminuat.

Minutia. Nemptibilis paruitas cuiuſcũq; rei Lact. de ira dei. Dę inquit per inane requietis motibus volitant ꝛ huc atq; illuc ferant ſicut pulueris minutias videmus i ſole cum per feneſtram radios ac lumen imiſerit.

Minutia etiam dicta eſt porta Rome a minutio: quod minutij ſacello proxima eſſet. Et minutia virgo veſtalis quę propter ſuſpitionem ſtupri viua defoſſa eſt.

Minutal. gñs edulij qõ ex cõciſis minutatim oleribus fit.

Miniſtro. as. ſeruio porrigo pparo. Plau. i cur. Tu tabellas cõſignato hic miniſtrabit. i. ſeruiet: ego edã. Hel. li. ij. Idq; facile factu dixit qñ filij ſua pocula in conuiuio regi miniſtrarent. Dui cõpoſita ſũt adminiſtro: qõ vario mõ ponit. Col. i pf. Ut bis triũmõ diebus vbanę res agerẽt: reliqs adminiſtrarent ruſticę. i. curarent idẽ li. iiij. Quia maior pars putatõis p id ipſe adminiſtrat. i. agit quo vitis neq; ſoliũ notabile gerit. Aug. li. vij. cõ. Sapientia mẽtes i digẽtes illuminans nullo indigens lumine q̃ mundus adminiſtrat vſq; ad arboũ volatica ſolia. i. gubernat. Hier. ad minores artes veniam ꝛ quę nõ tam lingua q̃ manu adminiſtrant. i. exercẽtur. Sub miniſtro ſubſeruio ſubporrigo. Lac. lib. v. Uictum ſubminiſtrat: quietem ſomni dulciſſimã tribuit.

Miniſter qui ſeruit. a quo miniſterium fit.

Miniſteriũ propie miniſtri opera eſt q̃uis ꝛ pro oĩ operatione ponit cõſueuerit: vt de rege latino. Uirg. Meſtuſq; refugit feda miniſteria aliq̃n ponitur pro miniſtris: ſicut ſeruitia pro ſeruis. Plau. iurecõſultus ait: vxbica miniſteria dicimus etiam quę extra vxbem nobis miniſtrare conſueuerunt.

Minthos: ſtercus ſimumq; ſignificat.

Minthe. mons vt ſcribit Stra. dictus a Plutar. pellice q̃ proſerpina in herbam Minthan mutauit. Hinc pluto domuz amoris petenti virile membrũ tradit q. a ſe mentulaz nominauit. Sed vt Ply. inquit minthe nomẽ ſuauitas odoris dedit greci minthan nominauerunt.

Minturnę oppidum in cãpania habens ꝓpinquas paludes in quibus marius delituit fugiens perſecutionem ſillę.

Minyium dicitur id qõ a multis Cinnabaris vocat cum ꝓprie Cinnabaris ſit ſanies draconis morientiũ elephantoz pondere eliſi vtriuſq; aialis ſanguine permixto. Noſtri rubicaz dicunt minyium. Ci. ad Atticũ. Cera iquit ꝛ minyio: ſiue qõ idem eſt cera minyiatula notare. Foditur minyium ex gleba ſubruſo coloze: ꝛ vitiatur admixta calce.

Minyiarię: loca ęqbus fodit minyiũ: ſicut aurarię ꝛ argẽtarię. Et minyiaria dñr metalla venęq; in q̃bus conficit minyiũ.

Minyiacius. a. um. qõ eſt ex minyio. Uictr. lib. vij. parietes paſſim expolitione minyiacia expoliebantur.

Minyio. as. minyio tingo. Ply. A cenſoribus in primis iouem minyiandum locari. Unde ꝛ minyiari libri dicuntur cũ lrę maiores verſicoloribus fiunt.

Miror. aris. ꝓprie figr re aliq̃ tanq̃ noua obſtupeſio. Uirg. Artificũq; manus iter ſe operũq; laborẽ mirat. Et mirari ẽ cũ voluptate ituri. Idẽ. Seu q̃s olympiacę miratus pmia pugnę. Itẽ mirari ẽ neſcire: qz vt Do. inqt admiratio ab ignorãtia deſcẽdit. Plau. Ne q̃s mirẽt q̃ ſim paucis eloq̃r. Ter. i an. Miror vñ ſit. Sz cũ dicim⁹ ego miror me: miraris te mirat ſe. Tũc mirari figr placẽ: ꝛ de ſe magnifice ſentire. mar. Qui ſe mirãt i illos. Cõſtruit h̃ vbũ cũ actõ: cũ otõ ꝛ cũ gtõ. Uirg. li. ij. Juſtitie ne põr mirer belli ne labor: qñq; abſolute ponit. Oui. li. xiij. me. Dũq; moror miror q; ſil fugit oĩs inundas. Dui⁹ cõpoſita ſũt admiror: qõ eſt ſtupore afficior: ſeu fixe aſpicio. Lac. lib. vj. Qui ad alienã felicitatem nõ attollat oculos opes nõ admiret. Aliq̃n admirari e venerari. Uirg. Ille operũ cuſtos illũ admirant: ꝛ oẽs circũſtant. Demiror. Emiror valde miror. Ter. in heau. Jd emirari te ſimulator. Immiror iſpecto ſeu vehemẽter miror vl magnificatio. Li. lib. j. offi. Cũ perſuaſum ſit nihil hoiem niſi honeſtũ decorũq; ſit: aut imirari: aut optare: aut expetere oportere.

Miror. as. eiuſdem ſignificationis. Uar. in eume. hoſpes quod miras. Amb. ſuper luc. Non vocabulo ſectę deſpicias quem verbi interpretatione miraueris.

Mira dñr miratiõe digna. Plau. i am. Enim vo illud pter alia mira miror marie ſi hęc hz paterã illã Dic pmirus. a. um. pe. p. Li. Apio pul. Illud vo mihi permirũ accedit tiñ temerita tẽ fuiſſe in eo adoleſcẽte: apud veteres mira p mõſtris atq; horrẽdis ſumit. Plau. in am. Nimia memoras mira. Uirg. Oia cõmutat ſeſe imiracula rerũ. Hinc mirus antiqui dixerunt pro magna mirum. Uar. Nunquid hoc mirus.

Mirum in modicũ: ꝛ mirandũ in modũ. i. in maiorẽ moduz q̃ſi infra rationẽ. Plau. in am. vterq; deludit dolis mirũ in modũ. Ci. metello. Marcellũ tuum conſulem factum: teq; ea lętitia eſſe affectum mirandũ in modum gaudeo.

Mirificus. a. um. qõ eſt mirabile. Cic. in Lato. mirificos fructz afferunt. Dic ſuplatiuũ mirificiſſimus. Terẽ. in phor. Quid nã arbitraris: neſcio. At qui mirificiſſimũ. ſ. facinus.

Mirifico. as. mirabilẽ facio. Plau. in am. Quanq̃ adeo thebani ciues modo miro mirificant probani.

Miraculũ or q̃dq̃ admirationẽ afferre põt: q̃ſi fit extra naturã pp qõ veteres miracula p monſtris poſuere. Liui. lib. ij. Aiunt miracula huic pugne ſilẽtio proxime noctis ex ſylua arſia ingentẽ aditã vocem. Hinc actius perſonas diſtortas oribus deformes miriones appellat.

Mirabile: q̃ eſt admiratione dignum. Cice. lib. offic. Quare ex multis mirabilibus exẽplis haud facile quis dixerit hoc exẽplo aut laudabilius: aut pręſtantius: hinc Mirabilitas, p ſtupore. Idem in eodem. Ergo ꝛ hęc animi deſpicientia mirabilitate magnam facit.

Mirmillones erãt pugilles ſe ad duellũ puocantes. Nã digladiantiũ alter Retiarius: alter mirmillo appellabat. Feſtus. Retiario inqt pugnanti aduerſus mirmillonẽ cantat: non te peto piſcez peto q̃d me fugis galle: Quia mirmillonicũ gñs armaturę gallicũ eſt ipſiq; mirmillões añ galli appellabant: vt quor galleis piſcis effigies inerat. Qõ gñs pugnę iſtitutũ

est apittaco ex septem sapientibus qui aduersus phrynonez dimicaturus ppter controuersias furiū quę erāt iter atticos ⁊ Metylenęos ręte occulte latum impediunt phrynonem.

Misantropos pe.pro.osor hominum: qui homines odit qui fugit hoium congressus. μίσος enim odium significat καὶ ἀνθρώπους Misogyneia odium mulierum quale fuit in Euripide tragędiarū scriptore qui mulieres fere omnes in malorem modum exosus fuisse dicitur.

Misceo.es.miscui.mixtū per.s.non aūt per.x.ofundo ⁊ fine rōne pturbateq; facio. Virgi. Interea magno misceri turbine potū. Q̄q; miscere est potū ministrare: tractū a cōmixtione calidę ⁊ frigidę. Iuue. Nescit tot milibus emptus pauperibus miscere puer. Huius cōposita sunt admisceo qđ est ad aliq̄d misceo. Lac.li.vj. Idē etiā mares maribus admiscuit: ⁊ nefandos coitus contra nām: contraq; institutū dei machinatus est. Cōmisceo simul misceo. Piero. Quo aperto dum in mutos cōmiscentur amplexus propriis se salutauere noībus. Emisceo. Colu.lib.viij. Nam facillime pozci euaserint baram emiscēt se. Immisceo: intus misceo. Col.lib.ij. Scōz deinde q̄ boies faciunt si ⁊ alijs vitę purgamētis imisceat cum per se naturę est fertentiozis. Et idcirco terrā perurit. Intermisceo in medio misceo. Aug. Nulla porro doctrina falsa est q̄ nō aliq̄ vera intermiscere. Permisceo: valde misceo. Idē. Vera ergo filis in ordinate pmixta in vna disputatione hois tanq̄ in vnius coloze corporis apparentia significant lepram. Promisceo. Ūñ pronuncius.a.um. Sal. Diuina atq; humana habere nihil pensi atq; moderati habere.

Miscellinia.a mixtura in discreta rerū dici significare videtur Gel.lib.vlti.cū ait. Quia variam ⁊ miscellā ⁊ quasi confusaneam doctrinam conquisiuerunt: eo titulos quoq; ad eam sniam exquisitionis indiderunt. Apul.tū in meta. Miscelliniam turbā confusam velut ex colluuione oīum gentiū bis verbis accipit. Nec mora cū varia irruptione parefactis ędibus magistratibus eozum qui ministris turbę miscellanię cuncta completa. Hinc quidam opera sua miscellaneas iscripserunt in q̄bus variis de rebus tractatur. Var. Miscellus vocat columbaz genus qō nec agreste est nec domesticum sz ex vtroq; temperatum. Et has colūbas Bergomates nri cognarolos appellant. Itē miscellę vites: quę in oī agro conueniunt: q̄ cęteris vbiq; vtiliter misceantur.

Misach vn⁹ ex trib⁹ pueris de q̄bus daniel in pphetia att: εἰσὶ οὖν ἀνδρες Ιουδαῖοι οὓς κατεστησας ἐπὶ τα ἐργα τοι Χορας Βαβυλῶνος Σαδραχ Μισαχ Ἀβδεναγο

Miser.flebilis calamitosus. Li. O miserū atq; infelicē hūc diez. Interdū ōz egrotus: Nam egritudo genus est infelicitatis. Plau. Miserā eē pdicat buccā sibi fortasse medicos non eē putat. Interdū innocens. Li. pro Milone. Miseros interdū ciues optime de rep. meritos. Inuenit etiam pro interiectione dolētis positum: ac si diceremus nefas. Virg. Lecropidę iussi miserum septena quod annis corpora natozum.

Misere aduerbium. ifelicter. Lic. Neq; moueri eius desiderio non possum qui tam misere periit. Quandoq; significat valde. Teren. Eam misere amat.

Miserabiliter eiusdem: significantię est. Piero. ad Augustini ⁊ Alepium neptis vestra paula miserabiliter pręcatur vt memozes eius sitis ⁊ multum vos salutat.

Miseritur idem quod miserabiliter. Laberius. Mens incozrupta miseritur corrumpitur.

Misellus: diminutiuum est a miser. Plau. Censen misello mali aliquid facturum.

Miseria.ifelicitas. Aug.li.iij.cō. miseria ōz cū q̄s patit vl egestatē vel damnū. Cū alijs compatit misericordia dici solet.

Miseritudo idem quod miseria. Actius. Qui felix miseritudine factus est aliena.

Miseroz misereris.misertus. construitur cum genitiuo. Et est misereri ex alicuius miseria corde anxium esse. Habet enim passiuum affectum. Lactan.lib.vj. Si misertus laborantium fueris. Ueteres etiā misero vsurpabant. Ennius. Cogebant hostes lachrymantes vt misereri.

Miseret iperiale silī mō passiuū affectū hz sicut misereoz. Idem est enī miseret me illius ⁊ misereoz illi⁹ qz vtrūq; figit ex illa⁹ miseria angozem suscipere. Lic. miseret me infelicis familię. Virg. Si te lapsoz miseret quę munera nyso digna dabis.

Miserek.iperiale moueoz misericordia. Li. p Liga. Lauete frē pro fratris salute precantiū vos misereak. Lucius crasile gis silē suasione. Neq; minus vī q̄ mei miserebitur.

Miserescо.is.moueoz misericordia: ⁊ tam actō q̄ gtō iungitur. Apul. cōmodū oēs miserescim⁹. Sta.li.j.tb. Et gñis miserescetui. Cic. Et miserescim⁹ vltro. Hui⁹ cōpositū ē cōmiserescо. Ter. i ecy. Demū tā egretulit vt ipsaz baccbidē si adesset credo cōmiseresceret. Hinc miserescit iperiale cū significato sui verbi. Ter. in beau. Atq; in opis te miserescat mei.

Misericordia inq̄t Aug. qđ est nisi alienę miserię quędā in nro cozde cōpassio: qua si vtiq; possimus subuenire cōpellimur. Stoici misericordiā inter vitia aī cōputant. vñ Sene. qui se stoicoz sectę addixit. Uitiū inq̄t aī est misericordia: nec misebit sapiens ſz succurret. Aug. lib. ix. ci. dei. Stoicoz est misericordiā solere culpare. vñ Li. i tertia tus. tanq̄ stoicus dixit. Si sapiēs in egritudinē cadere posset: posset ⁊ misericordiā: posset ⁊ in inuidentiā. Uerū oratione pro ligario in laudem Cęsaris tanq̄ peripateticus dixit. Nulla de tuis virtutibus plurimis nec gratioz nec admirabilioz misericordia ē.

Miseroz aris. ⁊ misero as. apud antiquos affectū actiuū habēt: significāt q̄z vbis aut lachrymis aut ope dolorē quē ex alicui⁹ miseria habemus ostēdere ⁊ ostruit cum actō. Sal. in Iug. Eos multa pollicēdo ac miserādo ad casuz suū ofirmat. i. lamētando. Cęsar. Abditi in tabernaculis aut suū factū querebātur: aut cū familiarib⁹ suis cōe periculū miserabant. i. deplorabant. Hinc Cōmiseroz a quo cōmiseratio q̄ est figūatio misericordię qua ex alicuius ifelicitate mouemur: cū. s. vl aspectu alicuius vel oīone: vl ēt cogitatione adducimur: vt eius miseremur. Liui. lib. j. Agmen migrantiū impleuerat vias et ospectus aliozū mutua miseratione integrabat lachrymas. Li. lib. ij. ad herē. Cōmiserationē brenem esse oportet.

Miseratoz q̄ opus aliq̄ō misericordię exhibet in eū cuius miseret: misericoz q̄ ex alicuius calamitate dolorem aīo suscipit vñ est illud misericoz ⁊ miseratoz dīs escā dedit timētib⁹ se: misericordia ipa cordis egritudo ex miseria alicui⁹ iniuste laborātī suscepta: misericordię aduerbiū figit cū misericordia

Miserabilis.miseratione dignus. i. pp quē alij misericordia cōmouent. Ouid. in Ibin. Siq; miser sp nec sis miserabilis. Liui. lib. j. Euentus tū belli minus miserabilē dimicationez fecit: qō nec acie certatū est: ⁊ tectis modo diruptis alterius vrbis duo populi in vnum confusi sunt. Idem voces etiam miserabiles exaudiebantur mulierum pręcipue.

Miserandus.miseratione prosequendus.

Missenus.pen.pro.mons cāpanię a misseno Aeneę comitę vbi sepulto Virg. Qui nunc missenus ab illo dicitur.

Missus.sa.sum. participiū es significatōes hz q̄s mitto: missus vo nomē q̄rti ordinis. missionē ferax: siue ludoz aut gladiatoz in arenā figt Sue. in Domi. In his circēsiū die quo facilius cētū missus pagerent singulos a septenis spatijs ad q̄na corripuit. Idē. Circēses frequēter et inuaticano cōmisit nōnunq̄; iteriecta p quos missus venatiōe. Aliq̄n sumit p missione ferculoz. vñ lāpridius scribit heliogabalū celebrasse tale conuiuiū vt apud amicos singulos singuli missus apparētur: ⁊ aliq̄n oēs missus sola carne phasianoz struxisse.

Missile.pe.coz.telum quod manumittitur. vnde ⁊ lapides missilia dicuntur. Et missilia dicebantur numera quę a principibus populo semper gebantur: vtputa veleria linea odores: vnguenta. Sue. in cal. sparsit et missilia variarum rerum et panaria cum opsonio diuisit viritim.

Missio.nō solū figt ipm mittēdi actū sed etiā dimittendi. Sue. in Cęsa. missionē cōtinuo. efflagitauit. Hmōi missionū in re militari multa sūt gña. Est enī honesta q̄ emeritis stipēdiis ab iperatore indulget. Est causaria quę ppter valitudinis a laboribus militię soluit. vnde causarij milites dīr a Liuio. Est ignominiosa cum quis propter delictū sacro soluitur.

Misito misitas.pe.coz.frequentatiuum sepe mitto. Plau. in epistolis. Empta est ancilla: quod tute litteras ad me misitabas
Mitto mittis misi missum sm notaz significationē greci πεμπειν. mittere dicunt. Li. in Lato. Nunc libz ad te de senectute misimus. Interdū mittere significat excludere. Uirg. męstumq timorem mittite. Interdū omittere. deponere. Ter. in adel. Vera lachrymas mitte. Interdū donare. Uirg. Dos illi quod nec bū vertat mittimus hędos. Huius cōposita sūt admitto Amitto. Lōmitto. Circūmitto demitto. dimitto immitto. Intermitto intromitto. Omitto. permitto. p̄mitto. prętermitto. promitto. Remitto. Minumitto. Sūmitto. z transmitto. Mitti sanguinis dicitur cum fit phlebotomia. Similiter sanguinis missio fit quando quis iugulatur. Loz. Lelius lib.ii. Mitti sanguis debet ex brachio. Idem sanguinez incisa vena mitti nouum non est.
Mites teste Aug. dr̄r qui improbitatibus cędunt z nō resistunt malo sz vincūt in bono malū. Ūñ z p leni clemēte ac mānsueto accipit mitis. Cuius ꝛrium ē. Immitis. i. asper sęuus crudelis. Uirg. Immitis achilli. Q̄ñq ponit p tranq̄llo: z imitis procellosо z inquieto. Idē lib. ix. Mitis vt imoz stagni placidęq paludis. Apul. Erat. n. turbidū atq imite pelagus Q̄ñq pro maturo. Uirg. Sunt nobis mitia poma castaneę moles. Ply. imitia adhuc z cruda poma.
Mitesco.is.mansuesco. Ply. Ut ferę domi educatę mitescunt. Aliq̄n tranquilloz. Apul. Conflaccescunt fluctus: mare mitescit. Aliquando matureſco. Ply. reliquorum pomorum velocitas cito mitescentium transuolat.
Mitigo mitigas. pe.coz. placo q̄si mitē ago. Lact. lib. iiij. Donec rursus p̄mia ppli mitigatus liberaret eos seruitute. Et mitigare maturare ē. Li. li. iiij. de rep. Lūcq autūno terras ad oci pędas fruges relaxarit a fistula maturitate alia mitigauerit alia torruerit: huius cōpositū est cōmitigo de quo supza.
Mitra dictio barbara: q̄ significat quoddaz capitis ornamentū gis p̄mo apud Meonios: deīde egyptij syrij phrygij z lydij eo vsi sūt. Erat eni pileus icuruus q̄uis z p muliebri corona ad ornatū capitis adolescētulaz accipiat ex q̄ pędebāt fascię q̄ philtra dicebāt q̄n filioz ista depęderēt Dier. i Esaia. In die illa auferet dr̄s ornamētū calciamētorum z lunulas z torq̄s z monilia z armillas z mitras z discriminalia z paricelides z. Nri quoq pōtifices mitris vtunt cū rei diuinę operā dant. Et apō gręcos nō solū p ornatu capitis sz ēt p fascia ilorez modū oꝛta ad latera ōfendēda sunt: mitra ēt apō psas sol. Sta. li. i. tb. Indignata seq torq̄ntē corona mitrā
Mitella diminutiuum. parua mitra. Uirgil. Lopa firisca caput graia redimita mitella.
Mithylene.es.pe.pro. z Mithylenę: arum vrbs in lesbo. iuxta Metymnam. a cuius noīe nūc oīs ī sula mithylenę appellat in qua olim duę fuere nobilissimę ciuitates. Hęc videlicet z metyma: hāc eādē ī sulā pridē lesbon dictā ab vrbis noīe: q̄ ea potentissima fuit. Mar. Lū tibi ephesoe: nec sit rhodos aut mithylene. Dicta mithylene vt Diodo. li. v. scribit a mithylene machari filia: hęc nūc metallinū oz vrbs clara pytta coęt septē sapiētibus vno z Alceo poeta: z Antimenide fratre eius. z Diophane oratoꝛe z Theophane rerū scriptoꝛe: q̄ magno pōpeio admodū familiaris fuit. De hac scribit. Uict. lib. i. q̄ magnificenter z eleganter ędificata fuerit: sz non pu denter posita in qua hauster cū flat hoies egrotant: cū cozus tussiunt: cum septentrio restituuntur in salubritatem.
Mitterin: insula vltra britanniā sex dieruz nauigatione: vt lib. iiij. Ply. scribit in ea candidum plumbum prouenit.
Mitridates. pe.coz. rex pōti fuit vi. magna z corporis vt sex iuges equos regeret q̄dq̄ginta gentiū oꝛe loqueret: hic dissidētibus romanis sociali bello Nicomedē bithynnia Ariobarzanē cappadocia expulit. Sręciā ī sulasq oēs excepta: hodo occupauit sz postea a Silla apō Dardanū fusus: z a pōpeio victus tandē a pharnace filio ī turre obsessus venenū sumpsit. Cuiq id tardius biberet: q: aduersum venena multis antea medicaminibus corpus firmauerat ī missum pcussoꝛe gallū cito eū auctoritate vultus territū reuocauit z in ędem suam manū trepidantis adiuuit: alius etiā mitridates: q̄ regi mitridati bzuni epl̄as collegit. vnde ait. τας βρουτου επι σολας εθευμασα μαλλακις ουμονομδειν οτητος τεσυντομιας χαριμαλλα και ος ηγεμονικου φρονηματος εχουσας χαρακτηρα.
Mitridaticum vnguentum Antidotum: qō ex rebus. liiij. conficitur z nunc vulgo auctoris noīe vocant mitridatem.
Mistarius. vas quo vinū a qua miscem⁹. Lucil. Urceus aut gemina longus mistarius ansa.
Mna gręce mina latine. vide in dictione mina.
Mnemosyne. pe.coz. memoziam significat. Catul. Mnemosynon mei sodalis ideſt monumentum.

Moab. arabię ciuitas quę z Arepolis noīat. Quo ēt noīe vocatus est filius Loth: a quo moabitę. Uocat autem moab ex nōīe vzbis z regio pozro ipsa ciuitas: quasi prozriū vocabulum possidet Rabbat moab. i. grandis moab.
Mobilis qui facile mouetur a quo mobilitas. Uirg. Quo non aliud velocius vllum mobilitate viget. Quozum otraria sūt immobilis z immobilitas.
Modus ppzie rōnē sigt. i. mēsuram siue formā. Rō vo iubet ne q̄d numis sz oīa cū moderatiōe fiāt. vñ qūo z quēadmodum dicimus. i. q̄ rōne. Et admodū p satis q̄si sm rōnē z ppe modū fere q̄si parū abſit a mō hoc est a rōne. Et mirū imodū maioꝛē imodū q̄si vltra rōnē. Lōmodū aptū conueniēs q̄si cū mō z rōne. Col. lib. ij. Est aūt modus inficcādo fęno vt neq̄z per aridū neq̄z rursus viride colligat. i. forma. Idē lib. iij. in quo scribe destinaueris nuces serere: terrā minuitā imoduz semipedis ponito. i. mēsura. Et modus oꝛ quātitas: vt apud eundē lib. ij. Atq̄z rursus in sole siccata z mox refrigerata recondūtur si maioꝛ est modus in horreo si minoꝛ in vasis oleariis salsamētariisq̄z. Interdū modus dicit finis seu euentus Iuue. Imponitq̄z modū sapiens z reb⁹ agendis. Uirg. li. iiij Si quis erit modus. Interdum dicitur Tonus qui a gręcis φθογγος pthangos dicitur.
Modo. q̄ñ bz. o finalē. coz. figt tps p̄sens vel mox potestatū: vel nondū potestatū vel statim futurū: vt mō id ago. Teren. mō ait: mō negat: mō dicebā: mō veni: mō faciaz. Aliq̄n ponit p longo tpe ante. Ter. in eu. Quādudū mō. Ubi oo. Nota modo aperte pro tēpore pō dictū esse. i. quādudū. Nam qui vitiauerat virginē non mō sz longe vestē mutauit cū eunucho phedrię. Hinc fit. Quo mō. A mō. post mō. Ponit item pro dūtaxat tñmodo. Liui. Euentus belli minus miserabilē dimicatio finem fecit: q̄ necacie certatum est z tectis mō diruptis alterius vzbis duo ppli in vnum confusi sunt. i. solū. Itē significat qō lingua vernacula dicimus purch. Ter. ī phoz. Si des mō vt tacere possis. Uirg. lib. iiij. Si mō qō memoras factū fortuna sequat. Hic z solūmō: tñmodo: z āmodo quod significat post hac. Apul. vt nemo me amodo tā mane egredientem solum videbit. Qō si producta vltima syllaba proferatur dativus vel ablativus casus est a modus.
Modicum. paruum ac pusillum. Apul. modico labore fatigatur Sic imodicū pro maximo ponit. Colu. L. Licinius dānatus est quē in magistratu rogatiōe tribunitia p mulgauerat imodica possidēdi libidine trāscēdisset. Et modici pauci. Plau. In angiportu turba est domū modici introierūt. Sic in modicos dicimus plures. Mar. Atria q̄z imodicis arctat imaginibus. Proprie tñ modicū oꝛ non qō cui aliq̄d sit iminutum sed qō non excedat modū z modestū est z temperatū. Plau. Cui animus modicus otiens expers ambitionis. Hinc modicū aduerbium significat parum. Idem ędepol id modicū curat modice vo temperate. Idem modice sapis. Immodice nimis vel intemperate. Col. lib. ij. magisq̄z cōducere agricolę frequenter id potiusq̄z imodice facere.
Modulus diminutiuum. a modus: z ponitur pro ipsa compositione z cantu qui etiam modulamen dicitur.
Modestus a modico. i. tēperato. Uñ modeste cū mō z tēperate Terē. in phoz. Animus qui modeste istęc ferat. Uar. Non

eos optime vixisse qui diutissime vixerūt ꝙ q̄ modestissime.
Moderor aris. rego modū pono. Et tā actō q̄z otō iungit Sal. Fortuna cui⁹ libido gētib⁹ moderat'. Plau. i cur. Ligue moderādū ē mihi hui⁹ cōpositū est ꝓmoderor: añ moderor. Dr̄ modero. as. i eadē sigatiōe. Sal. Ubi h exēplo ꝙ senat⁹ decretū ꝛsul gladiū adduxerit ds illi finē statuet: aut ds moderabit. Moderator rector gubernator. Li. li. j. tus. Si hęc nata sūt vt platoni vr: vl'si sp fuerūt vt Aristoteli placet moderator tāti opis ꝛ muneris sicut mēte bois q̄uis eā non videas vt deū nō videa: tñ ꝛ deū cognoscis ex operibus eius.
Modestia ꝛ moderatio hūc habent ordinē ꝙ modestia fundamentū soliditas ꝛ basis ipsa virtutis est ex qua gignit moderatio quę temperat aurigatq̄z modos in factis ꝛ dictis ꝛ ceteris talibus q̄ agēdi offō vtunt. Li. li. ad berē. Sic modestiaz diffinit ꝙ sit in aīo ōtinens moderatio cupiditatū.
Modificor mēsurā ꝛ modū capio. Bel. li. j. cōprehēsa āt mēsura herculani pedis fm nālē mēbror oī iter se cōpetentiā modificat⁹ ē: atq̄z ita h collegit qō erat ꝛsequēs tāto fuisse herculē corpe excelsiorē q̄ ceteros alios q̄to olympicū studiū ceteris par numero scis anteiret. Hic modificatio ꝙ tēperātia.
Modulor. pe. cor. mēsuro siue cū mensura ꝛ numeror rōne cōpono. Bel. Scite subtiliterq̄z rōcinatū pythagorā phm dicit inreperiēda modulādaq̄z status lōgitudinisq̄z eius p̄stantia. Virg. Carmina descripsi ꝛ modulās alterna notaui.
Modi⁹ mēsurę gñs duo ꝛ vigiti sestertia ōtinēs hic semodius bimodius trimodius: ꝛ hmōi. Col. li. ij. Eadē q̄ttuor modijs nōnunq̄z tribus ēt duobus ac semodio iugerum occupat.
Modiolus cū accentu in añpe. dimi. Et est q̄rta pars modij quo ēt noīe dictū est parui⁹ vas q̄dratū ad hauriēdū ex puteo aut lacu aut flumine aquā: horū āt modiolor vt est apud Frontinū de aqueductib⁹ alius erogatorius alius acceptorius vt multis in locis intueri licz. Victru. Ita cū rota a calcantibus versabit modioli pleni ad sūmū elati ꝛ rursus ad imū reuertentes infundent in castellum ipsi per se quod extulerunt.
Mœchus adulter greci enī μοίχος mœchā hoc est adulterā dicunt. Plau. in am. illa illum censet virum suū esse quę cū mœcho est. Ponit' tñ pro quocunq̄z inhoneste per libidinē peccante: a quo formatū est verbū mœchor. aris.
Mœnia. a munīēdo dcā sūt veteres. n. oe. ꝛ. u. idifferēt ponebāt. Et ppie oñr quę vbē cingunt. Virg. Et mœnia pandimus vrbis. Nec vrbis tñ sunt etiā munitionū castrorū ꝛ aliorū ędificiorū. Plau. Prohibērq̄z mœnia alia vnde ego fungar mea hinc fit sub mœnium quod est sub mœnibus.
Mœreo. es. mœstus. Vide in Mœreo.
Mœsia prouincia scribere cū oe. diph. in ea sunt oardani.
Mœsi ꝛ triballi pōtoq̄z ōtermi scythę. De hac supra dictō mesia
Moga primū dicebatur: quę postea Cappadocia: nunc autem Cęsarea a cęsare: vt refert iosephus.
Moguntia: oppidum Cisalpinę gallię.
Mola. ę. dicta est q̄ veluti mole q̄dā frumentū legumina alięq̄z res terunt': ꝙ eaz motu eo iecta molunt'. Vñ molę frumentarię: molę fabarię: molę olearię oñr. Præcipuus ei⁹ vsus est in molerina. Molas antiq̄ ab asinis asinarias: alias a manu manuarias. a trudēdo Trusatiles appellabāt. Et latine q̄dez mola grece μυλος vñ Amylū sine mola factū ex tritico. In molēdinis superiorē metā: iferiorē catillū vocāt. Et mola mādibla ōr: siue maxilla Pier. i ps. Molas leonū ofringet oñs Itē mola caro ifozmis ꝛ inaīa in vtero mulieris ferri ictu et aciem respuēs appellare q̄ fistit mēstrua vt partus. Fit enīz q̄q̄z i mulierib⁹ tumor pter nām ꝛ semē cū sanguine mixtuz idurescit in carnē q̄uis aliq̄n ex solo spū fit mola q̄ moueā tentāte eā expellere. De hoc Arist. li. iiij. de gñatiōe aīaliū cum ex humore crudo ꝛceptus stetit: tūc mola gignit. idq̄z in mulieribus merito aut solis aut maxīe pterea Mola a molito farre ōr far tostū ꝛ sale sparsum: ꝙ eo molito bostię asperguntur apud antiquos post glādes ꝛ arbuta vsus farris in bo noze fuit seruatū in tantū vt sacrificium non fieret fine sale ꝛ farre. Virg. Sparge molā: hinc imolo as.
Molaris substātiuū gñis mas. ꝛens maxillaris ē a mola ꝙ maxilla deductū nomē ꝙ cibū a ceteris dētibus ofractū ipsi molūt. Et molaris lapis q̄ ē molę fragmē. Oui. li. iiij. me. aut comes inq̄t ero dixit: dextraq̄z molarē sustulit. Sta. li. v. th. Vastęq̄z sudes fractiq̄z molares. Molaris vō adiectiuum: vt lapis molaris ex quo mola fit: hūc q̄dā pyriten vocāt ꝙ ei ifit plurim⁹ ignis quē pyr. greci dicūt: vel a frumento q̄ pyron noīant: est ꝛ aliud pyritarū gñs ἀπὸ τοῦ πυρος: hoc est ab igne nīi viuum: vel ignarium lapidem appellāt quoniaz clauo vel altero lapide percussum scintillaz edit quę sulphure excepte aut soliis mira celeritate ignem trahunt.
Molarius. a. um. q̄ ad molā pertinet: vt asinus molarius quo vtimur ad molam. Cato molarium asinum vnum.
Molo. is. molui multū ꝛ molitum figt mola tero. Cęsar li. vii. Triū mensiū molita cibaria sibi vnūquēq̄z domo efferre iubēt: molere ēt subagitare: vt i li. Iudicū. Sampsonē clausū in carcere molere fecerūt. i. vt tradūt hebrei cū robustis mulieribus eū coire fecerūt: vt ex illo robustā plem susciperent. Amb. li. hexa. Discite o viri q̄ aliena ꝓmolere q̄rit vxorē cui⁹ serpēti sit Doza. in ser. ꝓmolere vxores molē laudarier inq̄t. Trāslatio sumpta a mola. Nā cū frumentū demolit': mola q̄ sup catyllū est circūuoluit': sic i patranda re venerea vir mulieri incūbit. Huius cōposita sūt cōmolo. sīl' molo. Lactā. de opi. Contritos ꝛ cōmolitos dētibus cibos colligit: ꝛ conglobatos in sua deprimit ꝛ trāsmittit ad ventrē. Emolo plecte molo. Amb. Cogitationes inquirere ꝛ quasi emolere muneris habēt: permolo de quo paulo añ. Et hęc pe. cor. habent.
Molitor. pe. cor. qui molit: vulgo molēdinarius dicit' molitura apud Ply. lib. xv. sumitur pro ipso molendi actu.
Molēdinarius molēdini opifer molēdinarius a. um. q̄ ad molendinū ptinet: vt mola molēdinaria. Pau. iureconsultus negat asinam molendinariā ea appellatione contineri.
Moletrina. pe. pro. a molendo pistrinum olim dicebatur quo tempore tundebantur frumenta non molebantur.
Molucrū pe. cor. lignū q̄dratū quo veteres imolabāt. Et molucrum quo mole verrunt' q̄ greci μολακων dicunt. Itē tumor vētris q̄ ēt virginib⁹ accidere solet molucrum vocatur Afra virgini tā crescit vterus q̄z grauidę mulieri molucruz.
Moles. res magna ꝛ magni pōderis. Vir. Totāq̄z ilusa partus mens agitat molē. i. magnitudinē mūdi. Col. li. iiij. India p̄bibet' molib⁹ ferax mirabilis. Quī vō q̄ magna sūt: difficilia ēe ꝛsuerūt: capit' q̄nq̄z moles ꝓ difficultate. Virg. Tantę molis erat romanā ꝛdere gentē. Et in mari moles ōr quotiens excludit' aqua accipit' ꝛ ꝓ motu. Idē idegyan ipsamq̄z ingēti mol chymerā ꝛsequitur. Et a mouendo ōr moles.
Molest⁹ ōr q̄ alicui grauis ē: nec finit eū q̄escē. A quo molestia sollicitudo ꝛ grauitas. Ter. i an. Multū molestus ei certe fuero atq̄z aīo morē gessero. A molestia fit cōpositū. Præmolestia. Li. li. iiij. tus. Alij metū ꝓmolestiā appellabāt. i. anticipationē molestię q̄si metus fit p̄euius duraq̄z molestię future.
Molesto. as. molestia officio: ꝛ quasi molē affero. Modesti. ab Aurelio sempronio: fratre meo neminē molestari volo.
Molior. iris. a mouendo vel moribus figt moueo. Luc. lib. ir. Num montes moliri sua sede paramus. Et moliri est vel ingenio vel corpore ad aliq̄d agēda moueri. Et pro varietate appositi exponi solet. Nam moliri classem est parare Virg. Classemq̄z sub ipa antādro ꝛ phrygię molimur montib⁹ idę moliri iter ē pagere: idē datūq̄z molitis iter. moliri habenas ē gubernare. idē ꝛ manib⁹ molir habenas: moliri ifidias est meditari aut tēdere vt li. j. ge. Insidias auib⁹ moliri icendere vepres. Apud dū mihi moliunt' ifidias: moliri arcē ē extrue re: vt moliriq̄z arcē. Cuius ōrū est demoliri: moliri morā: ē morā facere: vt moliri remorā aut veniēdi poscere causas: moliri iacula ē iaculari. Idē ipse pr̄ media nimbor in nocte coruscā fulmia molit' dextra: moliri bellū ē belligerare. Col. i ps. Qui bella moliri armor ꝛ militię gnaros adhibeat. moliri ēt simplr positū figt iuenire. Plau. aliq̄d moliar quo me hoc discrimine liberem. Qō ēt machinari ōr aliq̄n conari. Aug. li. j. ci. dei. Virg. optimus caueā theatri senatū ostruere

molietē ab hac dispōne ⁊ cupiditate cōpescuit. Aliqñ opari pl'facere. Li.li.j.tnf. Quaꝝ altera q̄ nos icolim⁹ sub expōsita ad stellas septē vñ horrifer aq̄lonis stridor gelidas molitur nites. Lol.li.ij.⁊ iō mīorib⁹ aratris molīūt .i. operāt. Aliqñ passiue moliri ꝓ retardari. Lu.li.vii. Mutilamur molimur subdicimur. Vnd⁹ cōpōsita sunt A molior recedo. Admolior supramolior: siue supapono. Plau. i Asi. Ubi sacro manus sis admolitus Demolior destruo. Remolior remoueo ⁊ a conatu reuoco Sueto. de Aug. Quidā ꝓfessus eo se i habitū ac remolitū quo minus vt destinaret in p̄cipitiuꝫ ꝓpolleret. Molimen pe. p. qō ⁊ molimētū ōr: id ē qō molimur ⁊ conatus Piero. cōtra ioui. Utile ratus suꝫ cūcta molimina eius quasi instructā aciē ostra me ꝓponere Sisen. Magno tā molimē to ac ꝑpetuo sono ꝓcedunt. Hinc emolumētū ꝓ vtilitate. Mollis: tener nō durus a mouēdo q̄si mobilis. q⁹ quācūq⁹ partē facile trahi ac moueri possit. Quīti. de signis loquēs illius opa dura: mollioza huius. Uir. Quid memora ethiopū molli canētia lana. Inde fit q⁹ cū boue vinctū mō vituperationem mō laudē denotet: vt molle ingeniū qō facile discit. at mollis bō. effeminat⁹ nō seuerus nō fortis: nō cōstātis aī: p trāslationē ꝓ qñ ea q̄ tenera sūt ꝓ volūtate nr̄a facile tractamus ⁊ quocūq⁹ iubet ducimus mollis qñq⁹ ꝓ domito sumitur. Uir. Belgica vel molli melius feret esseda collo. Qñq⁹ ꝓ facili. Idē iunat ire iugis qua nulla p̄iozū castaliū molli diuertit orbita cliuo. Qñq⁹ ꝓ maturo: vt sūt nobis mitia pomacastaneę molles. Uñ mollia vina dīr. i. defęcata ⁊ asperitate carētia. Qñq⁹ ꝓ flexibili. Idē ē mollis flamma medullas. Qñq⁹ ꝓ opportuno ac tēpestiuo. Idē sola viri molle aditus ⁊ tēpora noras. Qñq⁹ ꝓ remisso ⁊ cōtēnēdo Idē tua mecęnas haud mollia iussa. Qñq⁹ ꝓ suaui ac iucūdo. idē mollesq⁹ sub arboꝛe somni. Qñq⁹ ꝓ placido. vñ ⁊ mollio mollitudo mollicies. Cōpositū ē p̄cmollis qō est valde mollis. Ter. i adel. Paulatim plebem p̄emollem facio meaꝫ. i. mihi fauentem. Mollitudo placiditas. Li. lenitudo oꝛonis. mollitudo corporis Mollicies q̄ ⁊ mollicia idē qō mollitudo q̄uis ⁊ in malum ꝓ effeminatione quādoq⁹ capiatur. Salu. Sed inertia ⁊ mollitia animi alius alium expectantes cunctamini. Molliter. placide: ęquo animo. Li. quod ferendum est molliter sapienti. Aliquando significat delicate. Ter. ē. in adel. ędepol strisse te curasti molliter. Mollīculus diminutiuum. Amb. lib. j. offi. Sed vt mollīculum ⁊ infractum aut vocis sonum: aut gestum corporis non ꝓbo: ita neq⁹ agrestem aut rusticam naturā imitemur. Plau. ꝓ tenello ⁊ delicato posuit cū inquit mollicula es. Mollio is. molliui vl' mollij mollītū: placo molle reddo. Hel. Sz postea cū bīduūsiū aduentarem⁹ mollitiq⁹ eēnt vēti maris: pēnctatus eū ego sū q̄ nā illa rō eēt pauciozis sui. Sal. Loca amęna voluptuosa facile i ocio feroces milītū aīos molluerāt. effeminauerāt. hui⁹ ꝓpositū ē emollio qō ē valde mollio. Plī. quęcūq⁹ emolliri opus. fit anserino adipe curantur. Mollifico as. ⁊ mollefacio is. eiusdem significationes sunt. Mollesco is. mollis aut placat⁹ fio. Llau. li. j. Ditisq⁹ seueri ferrea lasciuis mollescant corda sagittis. hinc ꝓponit. Remollesco. Ouī. li. j. Me. ꝓcęcib⁹ si numīa iustis victa remolescūt si flectit ira deoꝛ. Lęsar. Unū ad se omno iperatoꝛi nō finūt q⁹ ea re ad laboꝛē ferēdū remollescere atq⁹ effęminari arbitrār. Mollestra. pellis ouina. Mollicina. pe. ꝓ. vestis a mollicie. Mollusca nux. a mollicie dcā ē. q⁹ cęteris oīb⁹ nucibus mollioꝛ sit. Plī. mollusce putamen rumpentes. Fertur mollusca nucem ep̄sidē fuisse translatam. Fallitur macrobius estimās pomum esse quod vulgo persicum nominatur. Molossa regio pars epiri a molosso pyrrhi ⁊ Andromaches filio nōata. hīc molossus a. um. scribit Theopōp⁹ fuisse. xiij. epirotaꝝ gētes e q̄b⁹ celeberrime fuerūt chaones ⁊ molossi. Ouī. li. j. me. Nec ꝺetus eo ē missi de gēte molossa. In ea na scebāt boni canes. Uir. nec tibi cura canū fuerit postrema sꝫ pigui Molossus pes. dict⁹ ē ab ei⁹ p̄riq⁹ saltatōe vl' q⁹ eo metri gīe ocias i tēplo iouis laudē canere ꝺsueuerūt i memoriā molossi filij pyrrhi ⁊ andromaches a quo postea festa molossia sūt dicta Molochinus color qui in purpuram inclinat q⁹ maluꝫ florī similis sit quasi malachinus greci enī μαλαχη maluaꝫ dicunt. Hinc malochinarius. molochini coloris infector vt est apud plautum Lęcil. Larcasina molochina. Momētū ꝑpe figūt exiguā q̄dā mutatōez ⁊ pene idiuisibilē qō greci atomō vocāt. Uar. momento tpis vterq⁹ discessit. hoc apud veteres ēt momē dicebat. Luc. momie si a puo possūt impulsa moueri. Hinc quodcūq⁹ minimū potest momentuꝫ appellari. Plī. prosunt ⁊ cōbuste vt cinis earum bibatur in vino addito refinę momento. Momētaneus a. um. qō est caducū ⁊ qō facile mutat⁹ ac deficit Momētarius a. um. qō in momēto fit. Amb. Syros vō beliseus quos obsidentes in ciuitatē idurerat momētaria ęcitate percussos cum quo ingrederentur videre non poterat. Monina. insula Anglię seu britānię q̄ teste cornelio tacito in collis est valida ⁊ receptaculū pfugarū. Est ⁊ eiusdē noīs īsula in rheno fluuio frisię p̄ria dion historicus ετυχον γο αν αρχαιον τες δλιατοπαν λιπον τον ηγημονα σφων εις ρης ον τι να μη ναμγχου του βρε ταν ιας κειμενη μ̄ ετι ζρατευσαι δια του το πολεις δεδυο ρωμαι καζεξε πορθησε και δι'ηρπασε. Monos: latię sol⁹ mōas. adis vnitas. Amb. ad iussū. vñ nec numerū mōada sꝫ elemētū nūeri q̄bus ea cura est appellauerūt Monachus: latine. soletarius. Monasterium solitudo. Monarcha vel monarches: vnicus omniū p̄inceps monarchia cum accentu in pe. vnius p̄incipatus. Monoceros. otis. ⁊ Monoceron: ontis ce. sylla. cor. aīal vnicuꝫ cornu gerens: qui ⁊ vnicornis appellet equinum corpus: caput cerninum mugitu horrido. Monoculus qui vnum tantum habet oculum. Monoculo in īdia nasci tradunt singulis cruribus qui a calore defendunt plantarum magnitudine. Monopodium dicit⁹ mensa vnico tantum pede subnixa. Monogamus pe. cor. vnius vxoris. Uir. vnde ⁊ monogamia Piero. Quā sancta sit monogamia. hinc ostenditur q⁹ digamus in clerum elegi non potest. Monogrāmi dcī sūt boues macri ptenues ac decolores. Tractū a pictura quę p̄iusq̄ coloribus corporetur fingitur lineis. p̄orzie enim monogrāmos dicitur pictura linearis. Monodos pe. cor. p̄usię filius q̄ dentiū loco os vnū cōtinuum habuit οδους enix dens. vnde monodos q̄si vnicus dens quēadmodū pyrrhū epirotarū regem habuisse. Plī. refert. Monodia cum accentu in pe. lugubris cantus q̄ fit a p̄fica in defunctoꝝ funeribus: q̄si vnius cantus. Nā cęteris flentib⁹ sola p̄fica canit. hmōi cantus etiam nęnia dicitur. Monomachia. singulariter certamē. μονος solus μαχια pugna monomachus: gladiator q̄ solus cum solo pugnat. Monopoliū ōr cū pence vnū aliquem vēdēdi p̄as ē απο τα μονος ⁊ πωλεομαι vēdo. h̄ fit cū vn⁹ sol⁹ aliqō gñs mercature vniuersū emit vt solus vēdat ptiū suo mō statuēs qō gñs bodie i multis reb⁹ seruat⁹ vt i corallis aphricę apō hipponē alumie i sicilia ⁊ etruria. vnis passis i achaia bitumie i iudea qō qz ḡcę asphaltō vocāt oē monopoliō vulgo asphaltū ōr. plau. bēs murrinā ⁊ calamū potes monopoliū īstituer Legimus apō Justinianū monopolia ñ ee ītromittēda qñ nō ad cōmodū reipub. sed ad labem detrimentaq⁹ pertinēt. Monophagia: victus ex vna re. Monophthalmus lusc⁹ q̄ vnū hz oculū grece μονοφθαλμος Monoptoton pe. cor. vnius casus. habet enī vnam vocem per oēs casus Aptotis sine casu. habet enim solum rectum. Monostylō pe. cor. vni⁹ colūne στυλον. n. colūnā greci dicunt Monologion sermo vnius rei. Monosceli. boues indici singulis cruribus σκελος. enix crus ōr. Qui ⁊ sciapodes vocant q⁹ in maiori estu humi iacentes σκια ποδιον. hoc est vmbra pedis se protegant. Monostropos. solitarius. vnius moris solus. Monoxilon: nauigium ex ligno integro. grece. μονοξυλον.

Monycus pe.cor.vnus fuit cẽtaurozũ.de quo Iuue. quãtas ia culeſ monyc⁹ oznos. Lõponiť ex monos.τονυξ. hoc eſt solus vnguis.q pedẽ ĩstar eą habuerit. Eſt enĩ epithetõ equorũ ą solidas vngulas bñt. munych⁹ vo athenarũ portus eſt.

Monacris arcadię mõs: q̃ſi solus vertex: siue sola summitas.

Monęcus cũ ę oiph.portus ⁊ statio q̃dam Ligurię ab Albĩga oppido distãs stad. q̃dringẽtis ⁊ octagĩta Amonoeci portu vſqz ĩ thusciã vniuersum littus cõcinuũ oĩno sine portu est exceptis q̃busdã paruis stationibus ad iactandas anchoras nec ẽ mł̃ax aut magnax capax nauiũ cõponiť ex μονος et οἶκος domus q̃ſi sola domus. Et ỏz portus herculis: qz teſte sertio. pulſis alijs illic hercules solus habitauit vel q̃ in eius templo alius deozum non colitur.

Moneo.es.monui itũ figť scientem seu memozẽ facio. Plau. in pſeu. Ad hoc volo monere te menẽdus ne me moneat. inde monitoz q̃ monet q̃d sit agẽdum vt oz bona ⁊ vera amicitia: vñ xenophõ de miſeria tyrãnoz ουμὲν δη λε λησενού λέτασθο λεῖς ὀτιηφι λιαμεγι ζου αζάδου ου ἴη λί ζου ανθρωτοῖς θεζι μ. Monitio q̃ fit ante cõmiſſum obiurgatio poſt turpe fcm. Li.li.iij.of.bñda rõ ⁊ diligẽtia est primũ vt monitio acerbitate: deiñ vt obiurgatio cõtumelia careat. iterdũ monere ⁊ iuuare ẽ: ſicut iuuãť amici ad cẽnaz. Ter. Sz vt dici tẽpus eſt monere opz me nũc vicinũ phaniã ad cẽnã vt veniat. iterdũ attẽdere seu ĩspicere. Aug. Admone diligẽter iudeę crudelis ſepulchrũ. adijce custodias militũ: mãda vigilias vt ꝑbes mortuũ quez noluiſti cognoſcere viuũ. Lõſtruiť mõ cũ duob⁹ accuſatiuis. vt moneo te b̃ mõ cũ ablto Ter. ĩ an.bẽo ꝑ illa re illũ quo moneã ꝑbe mõ cũ gtõ. Ual.max. Ab eo q̃ prime ſolutę a ſe legis sue admonit⁹ ꝓpoſita sũt admoneo Lõmoneo pmoneo: ⁊ submoneo qỏ ẽ latẽter moneo Ter. ĩ eu. Tuz adeã ſubmonuit me permeno.

Monitozius a.um. qỏ monet: vt liber monitozius.

Monitus us.pe.coz. ⁊ monitio idem ſignificant.

Moneta dicta est. q̃ nos signi impreſſione vel auctozis vel pretij moneat. Quo ẽt noĩe dicta ẽ iuno. Li.li.i.diui. Poſt cladẽ illã maximam a ſe noĩbus gallis factam audita vox ex arce iunonis fuit. Ex quo iuno illa appellata moneta est.

Monetarius: qui monetam cudit.

Monetalis ⁊ hoc monetale qỏ ad monetã ptinet. Amb.li.de paradiſo. hoc bonũ aurũ decorũ ⁊ monetale qỏ nõ cozruptibile ſz qỏ ętnũ ẽ Apul. de aſt. plotina ꝑciosiſſimis moniliũ et auro mõetali zonis refectis ĩcincta. Et monetales triũuiri dicti sũt ſiẽ ſcribit Põpo. iuriſcõſul⁹ ęris argẽti. auri flatozes

Monedula. auis ex graculozuz gñe quaſi mõetula q̃ monetas ſurripiat. Huic enĩ aui furacitas argenti atqz auri ꝑcipue est

Monile pe.pzo.oznamẽtũ gutturis qỏ ſolet collo virgũ pendere ⁊ grẽce ορμισκος nuncupať inquit Piero. dictum q̃ virtutis admoneat. Nã primo ab aliquid egregiũ fcm dari ſolebat. Ouĩ. in faſ. Dat digitis gẽmas dat longa monilia collo: ſz nõ solũ boĩum verum ẽt equozũ pendens a collo monile vocať. Uir. de equis latini. Aurea pectorib⁹ de miſſa monilia pendent. Hel. equitatũ frenis ephippijs monilibus phaleriſqz prefulgentem. Monile ẽt Segmentũ dicitur. q̃ quibuſdam bracteolis quaſi pręſegminibus conſtet.

Monumẽtũ ỏz quicq̃d nos monet: siue monere põt quid sit illud in qỏ intendimus vt tituli ſepulchra: ſtatue. fama porticus: carmina hiſtoria: documẽtum: doctrina libri cęteraqz q̃ nos alicuius rei ꝑteritę moneãt. Uñ Li. ad Cęſarẽ. Sz ego quę monumẽti rõ sit noĩe ipſo admoneoz ad memoziaz magna ſpectare oz posteritatis q̃z ad ꝑsentis temporis gratiaz. Florẽtinus iurecõſul. ſic ſcribit. monumẽta generaliť est res memorie cã in posterũ prodita. in qua ſi corpus vel reliquię inferanť. fiet ſepulchrũ: ſi vo nihil eorum inferať erit monumẽtũ memorię cã factum: qỏ greci cenotaphium appellant. Uar. monumẽta a monendo quę sunt in ſepulchris. Et iõ ſecundum vitam quo pzętereuntes admoneant ⁊ ſe fuiſſe ⁊ illos esse mortales. Ab eo cętera quoqz ſcripta ac facta memorię cauſa monumẽta dicta. Uirgi. Quem candida dido esse ſui dederat monumentum ⁊ pignus amoris.

Mons terrę tumoz altiſſimus ab eminendo quaſi eminens dictus pp quod oẽ quod eminet mons dici põt. Uirg. Pzeruptus aquę mons. Sumitur q̃nqz pro ſaxo. Idem. Pœnian temqz vncis manibus capita aſpera montis ferro inuaſiſſet Sic aliq̃ ſaxũ pro mõte vt apud eundẽ ſaxi de vertice paſtoz. Hinc ſeptimontium locus: qui bz septem montes.

Monticulus diminutiuũ: paruus mons. Dĩ ⁊ monticellus.

Montanus a.um. qỏ est ex monte: vt montani imbres

Montoſus.a.um. vbi sũt multi mõtes: vt mõtoſa regio nõ mõtuoſa. Ply. Naſcitur in montuoſis ⁊ aſperis aliq̃ ⁊ herboſis. Uir. lib.vij. Et te mõtoſę miſererę in prælia nurſę.

Monſſerratus. regio italię cuius fines sunt. hinc padus. inde Apenninus ⁊ Tartarus amnis. Et ſuperiozi parte montes ꝑximi moncauerio vbi pede montium incipit.

Montiuagus pe.coz. qui per montes vagatur. Montigena in monte genitus.

Monſtrũ a monſtrando dictum est q̃ aliq̃d ſignificãdo demõſtret. Li. de natura deozũ. Mõſtra ꝑditiones ⁊ ꝑſentiões rerũ futurarũ q̃d aliud declarãt niſi boĩbus ea q̃ futura sũt portẽdi ꝑdici. ex quo illa oĩta mõſtra portẽta ꝓdigia dĩr. Uir. tũ polyphemũ vnoculũ mõſtrũ horrẽdũ. igẽs appellaut. Et ſic q̃d ẽ nã deformeh̃ ẽ ꝑter naturã: aut deficit: aut excedit mõſtrũ ⁊ res mõſtroſa ẽ. Ter. in Eu. Quid istuc nã monſtri fuit. Do. Monſtrũ ẽ oẽ ỏ naturã. ſi igiť. Eunuchus ẽ ⁊ vitauit virginẽ cõtra rerũ naturã factũ ẽ. Oſtentũ q̃ oſtẽdat ⁊ ĩ corpore q̃nqz ſicut martyres q̃nqz aĩo ſicut Sĩon qui ſtatutus est ob amozẽ feminarum. q̃nqz ẽt in rebus. Et bij oẽs vt oſtẽtui ⁊ exẽplo eſſent alijs. Sal. in Jug. Sz q̃ĩ eo natus ſuz vt Jugurthę ſcelerũ oñtui eſſem. Q̃nqz mõſtrũ ponitur pro monſtratione: vt apud Uirg. Monſtra deum refero.

Monſtruus.a.um. ⁊ monſtruoſus a.um. Luc. lib. j. monſtruoſiqz hominum partus.

Monſtrificus q̃ mõſtra dicẽdo vel faciendo demonſtrat. Ply. Inuẽta in his ⁊ rõ iſerẽdi mõſtrificis boĩum ingenijs.

Monſtruo as. oñdo declaro. quaſi ꝑ mõſtro do. Ter. in adel. Scio vbi sit. verũ hodie nunq̃ monſtrabo. huius cõpoſita sunt commõſtro demonſtro ⁊ premonſtro.

Mopſopia: attica regio a mopſopo rege sic dcã vt auctoz ẽ ſtra.

Moza expectatio: temporis dilatio Plau. Lui moza semper obfuit: diligentia prohibuit.

Mozula diminutiuũ. Aug. lib.xj.cõ. Quero q̃ĩ dies ỏz non tũ mozula solis sup terrã: ſcõm qỏ aliud est dies: aliud nox.

Mozor aris. expeto. Plau. Nil. mozor istas magnas dotes dapſiles. hoc ẽ nihil curo: nõ expecto Et mozari ẽ õtiere retardare. Quinti. q̃d me adhuc pr̃ retines: q̃d mozaris abeuntem Pla. in epi. Innumera nihil ego te mozor. i. offero vl ex pectare facio. Itẽ mozari mãere. Die. q̃to studio ⁊ amoze itẽ derum vt pariter ĩ heremo mozaremur. Itẽ hẽre dubitare Uir. Quidue mozor ſi vno oẽs ordine habetis achiuos. Et ĩ bis ſignificationibus bz pſonã coz. mozari vo põma ꝑ ſignificat inſanire. qỏ oñdit Sue. ſcribẽs solitũ eẽ dicere Neronẽ diriſſe claudiũ inter boĩes mozari. nam greci μωρον ſtultũ vocãt ⁊ fatuũ: videbať dicere claudiũ deliſſe manẽ ⁊ viuere inter boĩes cũ intelligi eũ deſiſſe ꝑ mortẽ delirare ⁊ deſipere q̃ viu⁹ delirauerat. ſic. Plau. ĩ Tri. Amoz mozes boĩum mozos ⁊ mozoſos efficit. Lõpoſita a mozor ſũt cõmozor. qỏ ẽ maneo ⁊ firmaz habitatõez hẽo. Lac. lib.vij. cuius posteri cũ diutius ĩ egypto cõmozãtes ĩ magnã ꝛſequẽtę creuiſſent Ambro. vo de ſcis geruaſio ⁊ prothaſio. poſuit ꝑ abſtinere ceſſare vt inq̃t. horror vos ⁊ moneo vt a deoz nroz iniurijs cõmozãtes: ad imolãdũ eis deuoti ſtudeatis iſiſtere demoror. immoror mozã trabo. Lac. li.ij. Sz vereor ne ſi fuero ĩ poſitione rex Sriarũ diutius ĩmozať. remoror. Et bñt pe.cor

Mozus arboz: mozũ fructus. a moza. i. tarditate vt quidam putant. Nã poſtrema oĩum arborũ mozus florẽt: pp quod pudentiſſima arboz oỉ q̃ ledi ſe a frigore non ſinit. Sũt tamẽ qui a greco id noĩs deriuent μαυρον eniz nigrũ ỏz. Moza quoqz ĩ rubis sũt: ſz multũ ab his dĩa. Col. lib. iij. de primo mozũ ab idibus febzua. ysqz ĩ ęqnoctiũ vernale recte seres.

Moratus q̄ bonis moꝛibus p̄ditus ē. Plau. i aul. Dū mihi morata veniat dotata ē satis. Ter. i ecy. Sz q̄d mulieris vꝛorem hꝫs: aut q̄b⁹ morata moꝛibus. Et est participiuz fine verbo.

Morigeroꝛ morigero obsequoꝛ ꝛ q̄si ad alterius volūtatē mores transformo. Terē. in adel. Si adolescēti eēs morigerat⁹.

Moriger pe. coꝛ. obediens.

Moralis ad moꝛē ptinēs. Uñ scia moralis q̄ de moꝛib⁹ tractat

Moꝛos grece latine stultus. Plau. in Tru. Amoꝛ moꝛes hoium moꝛos ꝛ moꝛosos efficit. vñ p annomiationem moꝛes moꝛi dicuntur stulti ꝛ fatui. vnde moꝛiones nominantur.

Moꝛiones stulti. Augu. ad Hiero. Quidam tante sunt fatuitatis vt non multum a peccatoꝛibus differant quos moꝛiones vulgo vocant.

Moꝛosus curiosus diligēsq̄z q̄ nimis exacte oīa fieri exposcit. porphyrio. Ille est moꝛosus q̄ multoꝛ moꝛ iter se hꝫoꝛ est vñ senectus moꝛosa. Auctoꝛ Seneca est Moꝛosum genus iracundię esse delicatum. Nam q̄n res pene nulla aīo hoīs cuncta fastidientis satisfacit: ea, ppꝛie moꝛositas. Li. li. de oꝛa. Usq; adeo moꝛosi sumus vt nobis non satisfaciat ipse demosthenes. Sue. de Ihesare circa coꝛporis curam moꝛosioꝛ vt non solum tonderetur diligenter sed etiam velleretur. Et a moꝛe descendit cuius pꝛima pꝛoducitur.

Moꝛologus pe. coꝛ. qui in sermone moꝛosus. i. molestus est. vnde ꝛ sermones huiusmodi dicūtur moꝛologi. Plau. nec molestum esse. nec sermonibus moꝛologis vti.

Moꝛbus est habitus cuiuscūq; coꝛporis ꝫ natura q̄ vsum eius faciat deteriozē alias in toto coꝛpoꝛe: alias in parte accidere soler. Totius coꝛporis moꝛb⁹ ē veluti phthisis ꝛ febris. partis aūt veluti cęcitas aut pedis debilitas. Et apud iurisconsultos scriptū ē moꝛbū ꝛ vitiuz distare q̄ moꝛbus tēporalis fit debilitas ꝛ sanari queat. Uitiū ppetuū ipedimētū. Li. lib. iiii. ff. ait moꝛbū eē toti⁹ coꝛporis coꝛruptionē veluti febris est. Utiuz cū partes coꝛporis inter se dissident. Ex quo pꝛa uitas membꝛoꝝ distoꝛtio deformitas moꝛbi in anima dicuntur vitia inueterata ꝛ dura vt est auaritia ambitio.

Moꝛbidus a. um. q̄ ē moꝛbo ifectū. Idē significat moꝛbosus.

Moꝛbificus a. um. quod moꝛbum infert.

Moꝛdeo moꝛdes momoꝛdi ꝛ moꝛsi sum. Luc. Exhibuit pꝛim⁹ chalybē frenosq; momoꝛdit. Plau. in Trige. Ni fugisses inquit mediū credo hmoꝛsisset. Est aūt moꝛdere dentibus ledere. p trāslationē vo significat detrahere pūgere. Li. Apio. neq; nō me tū aliquid quo mō ea tuear que mihi tuenda sūt. Cōposita sūt admoꝛdeo valde moꝛdeo. Uirgi. lib. ij. Hęoꝛ. Duriq; venenum dentis ꝛ admoꝛso signata i stirpe cicatrix. Cōmoꝛdeo simul moꝛdeo Demoꝛdeo moꝛsu decerpo. Immoꝛdeo moꝛsuz i figo. Obmoꝛdeo circum moꝛdeo. Pꝛęmoꝛ deraī moꝛdeo. Remoꝛdeo crucio solicito. Uirg. Quando hęc te cura remoꝛdet. Pꝛopꝛie tamē remoꝛdere ē illū a quo quis ē moꝛsus moꝛdere. Lac. li. vj. Sz q̄ ipse caninā facūdiā sicut Salustius ab Apio dictum refert exercuit: voluit bominem canino modo viuere vt remoꝛdeat lacessitus.

Moꝛsus a. ū. pticipiū. Ply. Daē moꝛsis a rabioso ne rabidi fiāt

Moꝛsus us. nomē mō. p dentiū lęsione: mō. p maledicentia ponitur ꝛ moꝛsus est q̄ gręce dꝛ scōma. quoniā figuratus ē Sepe enim fraude vel vꝛbanitate tegitur: vt aliud sonet: aliud interligat. Idem significat moꝛsio.

Moꝛsiuncula diminutiuū paru⁹ moꝛsus. Plau in mili. Opꝛessiones arte amātiū oparate teneris labellis: molles moꝛsiūculę

Mozdar q̄ moꝛdēdo lędit: vl q̄ alijs detrahit a q̄ Moꝛdacitas

Moꝛdico as. pe. coꝛ. dolorē affero: perinde ac si moꝛsu lederem.

Moꝛdicus pe. coꝛ. aduerbiuz significat moꝛdēdo. Plau. in cur. Manū arripuit moꝛdicus. Idē. iamduduz oportuit nasum ademptum moꝛdicus. Aliqñ figt strictim ꝛ q̄si moꝛsu ac dēte. Sue. in Ihesa. ne libelli quos tenebat madefierent paludamentum moꝛdicus trabens ne spolio potiretur hostis.

Moꝛdicibus p moꝛsibus Plau. Asini me moꝛdicibus scindāt.

Moꝛsicatim. significat moꝛdendo. Uar. Sicut pulli incedunt ꝛ in bellis moꝛsicatim ludunt.

Moꝛs a moꝛdēdo vt inq̄t Aug. lib. ꝫ pelagianos: Eius hęc sunt verba: moꝛs pꝛiuatio vitę est nomē tiñ habēs nō eēntiaz. Et ió deus eius auctoꝛ eē dici non pōt. Quicq̄d enī deū fecisse dicimus hz essentiā. i. spēs ē. Essentia. n. ōz ab eo qō ē. Moꝛs ergo nihil ē nisi nomē recedēte vita sicut fames: escarū defectus sitis egentia potus Lūbręz absentia lucis. Sterilitas defectus fętus. silentiū vocis absentia. Inopia pꝛiuatio facultatū ꝛ si qua sunt alia quę rerū pꝛiuationē nihil eē nisi nomē inueniunt. Opinoꝛ nāq; q̄p ió moꝛs hoc vocabulū accepit eo q̄p moꝛsu quodā mō venenosi serpentis. i. diaboli i paradiso Adā fuerit itereptus Luc. n. serpens moꝛsu decepit Adā q̄si eū pcōcupiscentiū moꝛdere hoc ē edere suasit illicita. Et vt dixi ,ppterea moꝛs quasi a moꝛsu nomē accepit. vnde dñs i oseę pꝛopheta moꝛti minitans dicit. Ero moꝛs tua o moꝛs ero moꝛsus tuus inferne. sūt q̄ moꝛtē ab emerita iā vita: hoc est iā acta ꝛ absoluta noiatā velint: ꝛ moꝛtuos q̄si emeritos appellatos q̄p ad moꝛtali hac militia absoluti q̄si veterani q̄e tiozē iam statum sint adepti. Alij a gręco trahunt. hoc est ab μοροϛ qō sorte partē moꝛtemqz significat. moꝛos ăt: ab μερίζ descendit. quo verbo partiri ac separare significat. naz qō aliud est moꝛs q̄z aī a coꝛpe separatio. platonici diffiniūt moꝛtē sic θάνατος ἐϛιν ψυχῆς καὶ σωμάτος Διαχυσις hoc ē moꝛs ē aię coꝛporisq; dissolutio. Moꝛs etiam dea a gētibus putata ē: q̄ moꝛtis potēs ē. hāc Lice. moꝛtis ꝛ herebi filiā fuisse scribit. Sta. In scopulis moꝛs seua sedet. Declinatur qz i pli hoc nomē moꝛs. Aug. lib. j. ci. dei. Multi multarū moꝛtiū fęda varietate cōsumpti sunt. Et iterū i eodē. Cū ăt vnicuiq; moꝛtaliū sub quotidianis vitę huius casibus innumerabiles moꝛtes quodā modo continentur.

Moꝛioꝛ eris. ꝛ iris quarti ordinis. Oui. li. iiij. Me. at strepitum moꝛtemqz timēs cupidusq; moꝛiri. figt moꝛi vita discedere Luius ptiñ est moꝛtuus. Unde Aug. li. xiij ci. dei. nō ipoꝛtune neq; incōgrue arbitroꝛ dicere ꝛ si nō būana industria iudicio soꝛtasse diuino: vt hoc verbū q̄ō ē moꝛiꝛ in latīa līgua nec grāmatici declinare potuerint ea regula q̄ cętera talia ōclinanꝛ. nāq; ab eo q̄ō ē oziꝛ sit verbū pti tpis oꝛtus est. ꝛ si qua filia sūt q̄p pti tpis pticipia declinanꝛ. Ab eo vo q̄ō est moꝛiꝛ si q̄ramus pteriti tpis vbū rñderi solet moꝛtuus ē. u. littera gemīata: sic. n. ōz moꝛtuus q̄ō fatuus arduus cardu⁹ cōspicuus ꝛ si q̄ similia q̄ nō sūt pti tpis sed q̄ñ noīa sūt sine tpe declinanꝛ. Illud vo quasi vt declineꝛ quod declinari nō potest pꝛo pticipio pteriti temporis ponit nomē. Conueniēter ergo factū est vt quemadmodū id q̄ō figt non potest agēdo ita ipsum verbum non posset loquendo declinari. Compoſita huius verbi sunt Commoꝛioꝛ simul moꝛioꝛ: vt illud Et si oportuerit me commoꝛi tibi non te negabo: Demoꝛioꝛ Emoꝛioꝛ. Intermoꝛioꝛ. ꝛ pꝛemoꝛioꝛ.

Moꝛtuū mare dicitur qz nihil viuum gignit. Lacus est syrię i pꝛouincia pentapoli qui nihil pter bitumen gignit nihil i eo graue submergitur. Ió Asphaltus vocatur q̄p oīa in eo tuta sint grece ἀσφαλτος tutamen dicitur.

Moꝛtalis qui moꝛbi subiectus est Cuius contrarium est Immoꝛtalis: vt deus immoꝛtalis.

Moꝛtuale q̄ō ad moꝛtuos ptinet. Plau. i asi. Hęc sūt non nuge nō. n. moꝛtualia. vñ Emoꝛtualis dies i quo q̄s ē moꝛtuus. sicut natalis i quo q̄s natus ē. Idē Certū ē mihi būc emoꝛtua lā facere ex natali die: moꝛtualia ēt dñr q̄ moꝛtua sunt.

Moꝛtifers. a. um. pe. coꝛ. quod moꝛtem affert. Col. li. vij. Est ēt moꝛtiferus serpentis ictus.

Moꝛticinum. pe. pꝛo. erangue coꝛruptū moꝛticinā carnem dicimus aīalium q̄ nō sunt immactata sed per se moꝛtua. Ply. sola hęc auis in eo gñe moꝛticinā carnem nō attingit. Uar. moꝛticine oms non potiunꝛ vesci carne moꝛticini Claui dñr pedum q̄p veluti moꝛticina caro sit.

Moꝛtariū: vas in quo res q̄ resoluendę sūt pistillo terūꝛ. Plau. in aul. Cultrū securiz pistillū moꝛtariū q̄ vtēda vasa semper vicini rogant. Cuius diminutiuum est moꝛtarioluz. Hiero. in numeris. ponent cum eo thuribula moꝛtariola cyathos ꝛ crateres ad vina fundenda. Est ꝛ moꝛtarū lacus ꝛ conceptaculum in quo calx siue Intrita subigitur seruaturue: quę

loca ēt plebi hodie mortaria appellāt vt ē apō Ply.li.xxxvj

Morphosis. pe. pro. latine dicitur mutatio. Inde morphera infirmitas q̄ colorē mutat. ⁊ metamorphosis transmutatio.

Morotis ⁊ morosis per delirium ⁊ insania: quotiēscūq; ex somnifico grauamine resipiscentia non datur ad mentē. hęc enī non modo memoriam sed vsum quoq; rōnis intercipit.

Moses.is. ⁊ mosi sicut Achiles is. achilli nomē iclyti iudeorum ducis. Iuue. Tradidit arcano q̄cunq; volumīe moses arator. Nō hęc ieiunia mores odidit. Et iterposito y. pfilo. moyses ōr q̄ hr̄ i freq̄ntiori vsu. seduli⁹. quid q̄ ⁊ heliā ⁊ claz videre moysez. scri. Joseph⁹ ex euētu rex ipositū fuisse nomē. i. ex aq̄ saluatus eo q̄ de flumine sit saluatus. Moy. egyptij aquā dīt: ses vo saluatus. Dicit ⁊ Moseus Moyseusq;.

Mos moris est vitę institutū ⁊ suetudine firmatū. Uar. ait morē esse institutū aī q̄ sequi debeat ⁊ suetudo. Interdū sumitur p cōsuetudine approbata q̄ habet̄ p lege. Interdū i malū. Nā ⁊ boni ⁊ mali mores dīr. Plau. in tri. morb⁹ bonos inuasit mores q̄ dum egrotant inter mortui mores mali quasi herba irrigua succreuerunt. Hinc fit Morosus. morosus morigeratus ⁊ diminutiuum mosillus paruus mos.

Mossini. populi asię versus septētrionē: qui vt. Pompo. lib. i. refert turres ligneas subeunt notis corpus oē perfignant. p patulo vescuntur promiscue concūbunt ⁊ palam reges deligunt: vinculisq; arctissima custodia tenent.

Moueo.es.mouī.motū. notę significationis. Cęsar. Postero die castra ex eo loco mouēt p trāslationē Mouere ponit̄ p excludere. Lic. li. iij. offi. Quid ergo nōne nocet q̄ quodā q̄si veneno pficeat vt veros hęredes moueat. in eorū locū succedat: mouere aīuz ē inducere allicere. Uir. li. iij. Be. Nō vnbrę altor nemor nō mollia prīt prata mouere aīuz. Ser. mouere aīuz i suū desideriū illicere. mouere tragedias fīgt verbis atrocē ⁊ indignā efficere: q̄le ē opus tragicorū de rebus atrocib⁹ sp męstisq; loq̄ntiū: sicut e ⁊rario Comędias agere p ridicule ac dicacit̄ loq̄. Cōpōsita hui⁹ verbi sunt. Amoueo Admoueo q̄ sūt ⁊traria. Uide in dictione Amoueo. Cō moueo demoueo diuersę siue diuisi⁹ moueo Ter. i adel. Lacue nūc oculos a meis oculis quoq; dimoueas tuos Lac. lib. vij. cū discessis fluctibus ⁊ i vtrāq; ptē dimotis p siccū ppl's graderet̄. Emoueo extra moueo Idē li. iiij. boīumq; mētes emotas ⁊ malis in curfibus furiatas i sensus pristinos reponebat. Promoueo vehemēter vltra moueo p lōgo vltra eo Ter. in an. Ebo tu ipudēs nō sat habes q̄ tibi dieculā adeo quātū huic pmoueo nuptias. i. prolongo. Permoueo valde moueo. Sal. in Jug. Exstimās atherbalē doloze pmotum iniurias suas vindicaturū manu demoueo deorsuz moueo. Liui. li. vj. Quātūq; romana se inuerit acies tātū hostes gradu demoti. Remoueo alieno discedo tollo. Lactan. li. iij. Ab eiusmodi q̄nibus se remouit. Liui. li. ij. Nunc tu inq̄t Lucij Tarq̄nij remoue metū. i. auser. Lic. Latom Si d̄sq̄ fuit vnq̄ remotus. ab iani laude ⁊ sermonibus vulgi. ego profecto is suz. i. alienatus. Idē Tironi Accepimus cōdictiōes: sed ita vt remoueat pfidia ex his locis q̄ occupauit. i. alio mittat. semoueo seorsuz moueo. Aug. li. vj. cō. statimq; cognitū manu apphēsa semouit a turbis. Sūmoueo. claz siue subtus. vel a lōge moueo. Col. li. j. Lū liceat vel cauere ne talis pficeat̄ negocio: aut taz ppositus vt sūmoueat̄. curare. Idē. lib. v. Fructusq; sūmotus a terra munus putrescit. i. de longe positus.

Moto.as. frequentatiuū. Uir. Siue sub incertas zephyris motantibus vmbras: siue antro potius.

Motabilis qui frequenter mouet̄. Piero. in Hī. Creauit deus oēm aīaz viuentem atq; motabilem.

Motus.a.um. pticipiū. Virg. Sed motos pstat cōponere fluct⁹ motus.us. ipsa motio vñ fit Terremotus.

Motiuus.a.um. q̄ mouet̄ ⁊ nō pmanet. Do. in expositiōe Andrię. A re nihil est prorsus. A psona cuiq; prorsuz perpetuū non temporale ac motiuum.

Motacilla: auis q̄ sp mouet caudā. vulgo. Coda tremula dicit̄.

Mox aduerbiū fīgt statim. Ter. in phor. Excepto q̄ mox veniat. Itē fīgt paulopost. vel postea. Cice. li. j. de ora. Ueruz illa mox: nūc de ipsa exercitatione quod sentias querimus.

Muco: laugo q̄ diutuno situ cōtrahit̄. quēadmodum in pane carne alijsq; hmōi fieri videmus.

Mucidus.a.um.pe.cor. q̄ mucorē hoc ē musaz. hz Iuue. Neq; enī oīa sustinet vnq̄ mucida cęrulei panis cōsumere frusta.

Muceo.es. mucui. mucidus sum a quo mucesco. mucidus fio. Ply. li. xviij. Iterūq; ex porrigi in sole super lintea q̄ nisi stinato pagat̄ lurido coloze mucescere. Cato. de re rus. vim singulę vrnę dabunt̄ q̄ neq; aceat neq; muceat.

Mucc⁹ nariū humiditas ⁊ crassior pituita. Catul. mucc⁹ ⁊ mala pituita nasi. hīc muccosus. q̄ ē mucco plen⁹ vl' a mucco lęsus

Mucro ppe cuspis ⁊ acumē ensis. actelor. Apul. Circulatorez asperi eōstrē spathā pacutā isesto mucrone ⁊uorasse. Sen. ad Lucil. Hladiū bonū dices nō cui deaurat⁹ baltheus: nec cui vagina gēmis distinguit̄: sz cui ad secādū subtilis ēacies ⁊ mucro munimētū oē ruptur⁹. Imprope ponit̄ p ense. Die mucronatus. a. um. q̄ ē acutū: ⁊ ad mucronis spēz formatū

Mugil. ⁊ mugillis. pe. cor. gñs piscis capito si. Hręci a capite cephalon appellāt q̄ oīuz piscīū squāmis itector velocissim⁹ ē adeo vt trāsuersa nauigia iteriz supnatet. Huius natura esse ferē q̄ abscōdito in metu capite totuz se ocultari existimat.

Maginor. penul. cor. murmuro. Lucil. muginamur: mollimur subducimur.

Magius cognomē romani cuiusdam a frequēti murmuratōe. A quo mugiola porta cui ipse aliq̄n pfuit noīata est.

Mugonia porta rome: a mugitu: q̄ p eā venale pecus intraret. Hęc ⁊ Trigonia appellata est hoc est trium angulorum.

Mugio.is. mugiui vel mugī. itū factitiū verbū a voce boū. vñ mugitus. pe. p. ipsa vox. Liui. li. i. Inde cū actę boues q̄dam ad desideriū vt fit relictaz mugissent. Uir. mugitusq; boū. A mugitus similitudine venti quoq; ⁊ tonitrua aliq̄n mugire dīr. Lac. li. vij. Cur emicēt fulgura: tonitura mugiāt. huius cōpōsita sūt. Admugio: q̄ ē iuxta: vel post mugio. Claud. li. iij. Oīb⁹ admugist quocūq; it. Immugio itus vel valde mugio. Uir. li. iij. Cur visq; īmugist ętna cauernis. Remugiore sona. Idē. li. iij. ge. Et vox ascēsu nemor īgeminata remugit

Mulgo.as. palā facio. Plau. in Liss. pro puella seruulus neq̄ q̄ dīm mulgat atq; villicum. huius cōpōsita sunt Dimulgo ⁊ promulgo de quibus alibi.

Mulgeō.es. si vel xi. mulsum ⁊ mulctuz. Prisci. mulgeo quoq; mulsi facit: q̄uis differentię cā quidā mulxi protulerūt: q̄ mulceo quoq; mulsi facit. Est aūt mulgere lac e māmis exprmere. Uir. li. iij. geor. Qui surgente die mulsere horisq; diurnis nocte pmunt. Transferē tñ ad alia. Eius cōpōsita sūt emulgeo. Col. li. viij. Sz prunisq̄ hoc fiat exiguū emulgēdū ē Ter. in phor. p trāslationē dixit. Emulsi argēto senē q̄ ē fine labore sustuli. Immulgeo intus mulgeo. Ply. Fabulosum arbitror de strigibus vbera eas infantiū labris immulgere.

Mulctra. ę. ipsum lac mulctū: seu emunctio: aut vas i quo mulgeē. Uir. li. iij. ge. Hinc largi copia lactis q̄ magis exhausto spumauerit vbere mulctra. Leta magis pīsis manebūt vbera māmis. Col. lib. viij. Sed mulctra cuz est repleta lacte nō fine tempore aliquo dr esse.

Mulctrū. idem quod mulctra. Hor. in epo. Illic inuise veniunt ad mulctra capellę.

Mulctrale simuliter vas in quo mulgentur aīalia. Uir. in geor. Implebunt mulctralia vaccę.

Mulceo.es. si. suz. ⁊ ctū. Prisc. mulsi. suz. ⁊ ctū. vñ Li. in rētione metelli. pmlsa atq; recreata. Uar. i saty. Lapite pmulso. Sal. li. iiij. histo. De ilenita taz ira postero die liberalib⁹ verbis g mulcti sūt. Est aūt mulcere lenire mollire blādire mitigare: dulcē facere. vngere delectare polire. Uir. Et mulcere dedit fluctus: ⁊ tollere vēto. Hier. Et sermone oposito aurē popli mulserint q̄dā dixerint b' legē dei. putāt. i. delectauerint. Hui⁹ opōsita sūt Demulceo. pmulceo pfecte mulceo. Lic. li. iij. ad Her. Nā lędūt̄ arterię si añq̄ vox bñ pmulsa ē: acri labore opellet̄. i. mollificata. Hel. li. j. Nihil adeo icōgredientibus hostibus atq; in pncipijs pliorum ad salutē virtutēq; aptior rati q̄ si permulcti somis mitioribus nō imodice ferocirent.

Mulciber pe.co. mulciberis: ꝛ p syncopā mulcibris: ē enim ter tii ordinis non secundi a mulcēdo dictus est vulcanus ideſt molliēdo ferro. mulcere enī mollire siue lenire ē q̄ ignis oīa mulceat. i. molliat vincat ac domet. Cic. lib. ij. tuſ. Iouisq; numen mulciberis adsciuit manus. Ouidius. mulciberis capti marsq; venusq; dolis Sūt q̄ mulciber a mutilando dici putant. q̄ hoc ob clauditatē sit mutilatus ac debilis.

Mulsus. a mulceo: q̄si melle delinitū. mulcere enī delinire ē q̄si emollire. Est aūt mulsus ex vino melleq; cōfacta. Ply. lib. xxj. scribit mulsus ex vetere vino vtilissimū fieri q̄ facillime cū melleq; cōcoquat. De hoc Mar. Attica nectareū turbatis mella falernis: miseri decet hoc a Hanymede merū. Hoc si calidū bibat vocē pmulcet: si frigidū exasperat. Li. li. ij. de oza. Suadebat grauī⁹ vt mulsus frigidū biberet simul ac domū rediisset. Perdā inq̄t vocē si id effecero. Hręci mulsus vocāt οἶνομέλι ꝛ μελίκρατον Ulp. Vini appellatōe ait mulsum nō cōtineri oinomeli cōtineri. Interp̄tatur q; oinomeli vinū dulcissimū. Q̄ō si. Ulpiani sentēta vera ē mulsus non erit idē q̄ oinomeli. Usurpat et. p adiectiuo: mulsus. a. um. Ply. Lac mulsus: acetū mulsum. aqua mulsa q̄ melle concamuetur. Hęc et Hydromeli q̄ sit de spumato i ea mille. Lon fert grotis. Apō plautū ex amātis ꝛ blādiēt affectu ōz mea mulsa. At mustus ad tertiā ptē decoctū sapad vt Uar. Lato Col. palladi⁹ accuratissime scripserūt. Mar. Et laletane nigra lagena sapę. sz ad duas ptes sit decoctū ōfructū appellat.

Mulier. a mollicie vt inquit Uarr. dicta est imutata ꝛ detracta littera: q̄si mollier Ulp. mulier ōz q̄ virgo non est. Q̄ō si inq̄t ego me virginē emere putarē cū esset mulier: emptio nō valebit. Li. Obiurgantibus q; sexagenarius popiliā virginem duxisset. Cras mulier erit inq̄t. Laius scribit mulieris noīe et virginē viripotētez cōtineri. Ulp. vno in loco vtroq; significato vsus est. Mulierē ita arctā vt mulier fieri nō possit: sanā nō videri cōstat. Eandē dixit mulierē ꝛ nō mulierē primū pro ea quę femina est: secūdū pro ea quę est corrupta. Aug. li. ij. de cōsensu euangelistaꝝ. In multis scripturarū locis hoc inuenitur non eas tm̄ quę virum passe fuerant. sed oīno fęminas et intactas atq; integras mulieres appellari. sicut ex ipsa eaꝝ scriptū est formauit eam in mulierē. Qua locutione et paulus ait Christum factum ex muliere.

Muliebris ꝛ hoc muliebre qō ad mulieres ptinet: seu qō ē aut fuit mulieris: vt muliebris sexus: muliebre vestimētū. Aliq̄n ōz qō ē molle ꝛ effeminatū: vt muliebris aīus. vñ muliebritas mollicies. Muliebriter aduerbium quod significat molle effeminate: seu more mulierum. Justi. Quę non muliebri ter hostium aduentu territa.

Mulierosus q̄ nimiū appetit mulieres: a q̄ mulierositas Li. li. iiij. tuſ. Silr q; ceteri morbi: vt glię cupiditas vt mulierositas vtia appellē eā q̄ gręc φιλογυνσία. ōz. i. amator mulierū

Mulierarius: idē qō mulierosus. Jul. Capitolinus. mulierari⁹ fuit inter primos amatores.

Muliero. as. effemino. Uarr. Et rex ꝛ miſellus ille paup amat Habet ignem intus aerem. Hic epbebus mulierauit. Hic ad medica adolescentem traxit.

Muliebria tm̄ plurali numero. dīr mēstrua. Vier. in Hē. Et ō fierant sarrę fieri muliebria. Interdū sumunt p muliebri nā sicut virilia p pudēdis viri: interdū p libidie. Quint. Nobilis adolescēs a cēturione muliebria passus. Sic Sal. Uiros muliebria pati: mulieres pudicitiā in propatulo habere.

Mullei. calcei regū albanoꝝ erant purpurei colozis: postea patricioꝝ: a Millādo. i. fuendo. vnde millus colare. vopiſ. i. aureliano. Calceos muleos ꝛ hęderaceos ꝛ albos viris omnibus tulit mulieribus reliquit.

Mulus p simplex. l. animal qō ex asino ꝛ equa generatur. Qui aut ex equo ꝛ asino genitus pullus Hinnullus dicitur.

Mularis ꝛ hoc mulare. adiectiuū a mulo. Col. li. vij. Est generosa materies quę circo sacrisq; certaminibus equos prębet Est mularis quę pretio fetus sui comparatur generoso.

Mulio: ꝛ mulius q̄ mulos clitellarios siue quadrigarios ducit. Ozā. in Ser. Audit cum magno blateras clamoze furisq; mulius. Iuue. Nā mihi cōmota iādudū mulio virga.

Mullus p duplex ll gr̄s piscis marini maxīe nobilitatis ꝛ gr̄ę: q̄ binas libras ponderis raro exuperat. Hoz. Laudas ī sane trilibrē mullū. Mar. Nolo mihi pōas rhōbū. mullūq; bilibrē. Dic a gręcis Trigla ōz vulgus barbonem vocat qui⁹ autoze Ply. barba gemīa īsignit̄ īferiozi labro. Dic a Cicerone ī parado. ꝛ a varrone li. iij. de re rust. Barbatuli: ꝛ barbati mulli dicti sūt. Nomē illi oatū ē vt fenestella docet a colore mulleozū calciamentozū. Scribit. Ply. li. ix. mullū expirantē versicolozi quadam ꝛ numerosa varietate spectari.

Mulcta. ę. solutionis pena: q̄ olim vt varro inq̄t singula vt ob peccatū exigebant: vt ouis aut bos postea multa simul exigi cęperūt: ꝛ vinū atq; oleū addi. In hoc aūt multa differta pęna: q̄ pena gn̄ali noīe dicit oīum delictozum coercitio: multa vo spālis ē peccati cuius aīaduersio pecuniaria est. Pena āt nō tm̄ pecuniaria sed capitis ꝛ existimatōis irrogari solet Et mulcta q̄dē ex arbitrio eius venit: q̄ multā dicit pena nō irrigat: nisi q̄ lege vel quo alio iure spāl̄r. hīc delicto īposita est. Suprema mulcta apō p̄scos erat ī singulos dies .xxx. boū: et duaꝝ ouiū: minima ouis vni⁹. Uar. li. xi. rerū hūanarū dicit hoc vocabulū nō latinū sed sabinū eē. Dicimus aūt multam dixit: ꝛ multa dicta est. multā irrogauit ꝛ multa irrogata ē: ꝛ figit multā īponere dānato quasi p rogationē ad populum.

Multatitius. a. um. qō ex multa fit. vel qō ad multā ptinet: siue q̄ noīe multę exigit. Li. li. x. Ex multatitia itē pecuniaq; exegerunt pecuariis dānatis ludi facti: ꝛ lib. xxvij. Aediles plebis ex multatitio argēto signa ęnea ad ędem cereris dedere.

Multo. as. punio cōdēno laxo diminuo: q̄ oīs punitio diminutionem hīt. ꝛ cōstruit cū ablatiuo vel genitiuo. Uir. multa tā tristi morte camillā. Cur. li. ij. Is quoq; insulas p̄fidis occupat pecunia multat. aliq̄n cū duobus accusatiuis. Vier. in esdra. ꝛ multauit gētē argenti talēta centū ꝛ auri talētū vnū Interdū multare figūr puare. Uir. Q̄ō si pdideriz patria multaboz. Interdū lacerare mutilare verberare dissoluere: Teren. in adel. Ipsum oīm atq; oēm familiam multauit vsq; ad mortē. Col. li. ij. Quo euenit vt ī iteratione quoq; scāna. fiant ꝛ boues iniq̄tate opis maxīe multent. Interdū Augere ꝛ noti cōpotē facere. Nonius. et vobis q̄dē gratias ago cuz votis me multatis meis. Interdū male tractare. Col. li. j. Nā illud vetus est Catonis agrū pessime multari. Cui⁹ oīs q̄d in eo faciendum sit non docet: sed audit villicum.

Multoz. aris. deponens. Sue. de Aug. Neq; aut crebrius aut p fidiosius repellantes grauioz vniq; multatus est pena q̄s vt captiuos sub lege venundaret.

Multus. a. um. a quo fit multitudo que ē frequentia ꝛ copia.

Multifariā aduerbiū ꝛ figūr qō multis modis fari posset. Multifidus: multis modis fidens multiuidus multa videns. multipes: multozū pedū. multiuolus: q̄ multaꝝ rerū desiderio tenet. multiloqu⁹ q̄ multa loquitur. multifacio magni estimo

Multiplex. varius inuolutus: multas plicatiōes habens. Hinc multiplico. as.

Multesima pars pro quantitate infinita. Lucil. Quam paruula pars: q̄s multesia constet.

Multitia indumenta dicebātur minutissimis filis contexta. vñ a multis filis ꝛ ppea subtilib⁹ nomen iditū. vel a mulcendo q̄n carnē demulceant. ꝛ tm̄ plural̄r declinatur. Iuue. Quęro an deceant multitia testem.

Mundus. subst antiuū ōz ornatus muliebris: quo. s. mulier mūdioz fit. In cui⁹ noīs appellatione otinent̄ speculū: matulę: inaures: armillę: anuli: gēmę: mitrę: ꝛ filia q̄b⁹ muier ornat̄ Cato p lege oppia mūdicię ornatus ꝛ cultus fęminaꝝ īsignia sunt his gaudēt ꝛ gl̄iant̄: Hūc mūdū muliebrez appellarunt nostri maiozes. Dī ꝛ mūdū neu. gn̄e. Luci. Legaut q̄dā vxori mūdū oē penūq;. Hinc deducit. mundus q̄ cōstat ex sole ꝛ luna ꝛ terra ꝛ stellis ꝛ oīb⁹ elemētis: ꝛ q̄cq̄d cęli ambitu cōtinet. Nā sicut gręci κοσμον. q̄ō apud eos ornatū figūr: ita nos a pfecta absolutaq; elegātia vocauimus mūdū q̄ nihil eo sit mūdus ꝛ pulchrius ꝛ ornatius. Et a gręcis ab ornatu cosmos dicit. In sacris vo litteris mundi noīe: q̄nq; hoīes:

qñq; inimici dei itelligũt. Dic mũdanus a.um. qõ mundi est vñ interrogatus pbus cuias eẽt mundanũ se esse ñdit.

Mundus.a.um qõ est pur terſum pollitumq;. Cuius contrarium est Immundus.

Mundicies: t mũdicia pro lautitia qua quis se mundum ac politum tenet. Lic.li.j.off. Adhibenda propterea mũdicia ẽ nõ odiosa nec exquisita nimis.

Mundo.as.detergo depuro. Piero. ad Helio Cornelius centurio adhuc ethnicus dono sancti spiritus mũdatur. Dinc cõponitur Emundo Extramundo. Col.li.ij. Quędam pluuijs diebus t bubilia t ouilia debent emundari.

Mungo.is.xi.ctum.quasi muccum ago. Jd enĩ mungere est cũ e naribus muccus trahitur: vnde emungo fit: de quo supra: Jnuenitur ẽt mungor deponens. Lato de liberis educãdis Neq; emungentur libertatem.

Munus quattuor modis ỏr. Prio p dono. vñ munera dari admitti oñr. Dcñ munus vt inqt Var. ab eo q; qui mutuo aio sunt id dant officij gr̃a. Altero p onere qõ cũ remittit vacatiõez militię pstat. Nã mũera.i. officia sine labore atq; onere exerceri nõ pñt. vñ imunitas appellat. Tertio p officio. vñ munera militaria vocãt: t milites q̃dã municipes oñr q̃ i ciuitatẽ recepti mũera cũ ciuibus faciunt. i. officia. Quarto p spectaculis seu ludis q̃ a pncipe ppl'is q̃si mũeris loco exhibẽt. Nãq; id gñs oblectamẽti ãtiq; mũera noluerẽt q; ppl'is tali spectaculo pinde ac munere quodaz capiebat. Scribit Lac.li.vj. venatões ferarũq; spectacula attributa eẽ. Saturno t munera vocari: ppl'us.n. spectaculis talib⁹ veluti muneribꝰ capit. Sue.i cęſa. Bestias quoq; ad mun⁹ ppl'i oparatas trucidauerãt. Mar. Prisca fides taceat: nã post tua munera Cęsar. Dęc iã fęminea videmus acta manu. Dinc munus gladiatorum dicebatur cuz in spectaculis multa gladiatorum paria exhibebantur.

Munerari⁹: spectaculi exhibitor: a grẽcis agonotheta vocat q̃ ludos gladiatorios exhibet ppl'o: vnũq; vel pluria paria gladiatorũ ad spectacula pugnatura pducit. Et q̃ familiam gladiatorũ hz gladiatoreſq; domi istituit ac postea vendit: a laniãdo dicit lanista, vñ apũ bistoricos frequnter legimus lanistas vẽdidisse gladiatores mũerarijs. Accipit ẽt munerari⁹ pro eo q̃ paupibus elargit. Piero. munerarius pauperum t egentium candidatus sic festinat ad cęlum.

Munerale adiectiuuz qõ ad munus ptinet. vñ muneralis lex q̃ Cintius cauit ne cui liceret munus accipe. Plau. Nec muneralem legẽ neq; lenonam rogo fuerit nec ne flocci ęstimo

Munero: as. munero. aris. in eadẽ figatione q̃ dono. Macro. Janus cũ saturnũ classe puectũ excepisset hospicio: t ab eo edoctus pitiã iuris ferũ illũ t rudẽ añ fruges cognitas victũ in meli redigisset: regni eũ societate muneraut. dic Remunero. Li.lib.ij. Tum mutuus quasi remunerans meritum.

Munis officiosus: t q̃ onera ppl'o soluit. vñ munia oñr obsequia lege debita: t officia q̃ publicę pstant. Col.li.j. Sic enĩ t magistri singulorũ officiorũ sedulo munia sua exequunt vñ imunis q̃ ab hmõi onere liber est. A munis fiunt Mõis t imunis de quibus alibi. munico.as. quo veteres vtebãtur sicut a Mõis Mõico. Nec hz munia aliam terminationem.

Munificus apud antiquos nõ a largitõe q̃ nulla erat: sed consentientes appellabant: ad ea q̃ amici vellent: nũc ãt p liberali ponit: q̃si fit munera large pbẽs. de quo in dictione Liberalis. a munificus. fit munificẽtior: t munificẽtissim⁹. Lato tñ munificor: t munificissimus dixit.

Municipia dicebant q̃ aliunde veniebãt i ciuitatẽ: t cũ suo iure viuerẽt: munerib⁹ tñ ppli Ro. honoribusq; fungebãtur. Sapiebãt enĩ munera sz nõ dãnosa: vt est collatio tributorũ t hmõi: sz q̃ ad honorẽ ptinerent: A quo munere capessẽdo nemẽ sibi vendicauere nulla ppli ro. lege astricta. t municipia sũt ciuitates suo iure t legib⁹ suis vtẽtes q̃ meliore cõditione sũt q̃z colonię: quorũ icole municipes vocati sũt. municipioz iura iã penit⁹ oblitterata sũt. mũcipẽ vt Ulp. iqt facit aut ciuitas: aut manumissio aut adoptio. qñ municipes t q̃ liber i municipio nat⁹ ẽ t q̃ i municipio a puritate se liberauit t q̃ ciuitatẽ quãcũq; assecut⁹ ẽ. ppe tñ municipes dñr q̃ i ciuitatẽ romanã recepti munerũ ptricipes fiũt. Sz abusiue nunc municipes dicim⁹ suę cuiusq; ciuitatis ciues. Quo noie tamen oratores q̃z poetę vtunt. Juue. Jã pnceps ęq tũ magna q̃ voce solebat vẽdere municipes fracta ỏ merce siluros. Lic. in Bruto. Nõ dubito q̃n scias nõ solũ cuius municipij sui: sẽd q̃z diligẽter soleã municipes arpinatẽs tueri. Dic mũicipalis

Municipale ius ỏr ptatũ ius vniuscuiusq; ciuitatis municipalia magisteria vocant admistratões t officia sui municipij.

Municipatim: fit p municipia. sicut Oppidatim p oppida.

Munio: is. ui. vel munij itũ fit fulcio fortifico reficio repo paro defendo. Li.lib.j.tus. Abijt ad deos hercules nunq; abisset: nisi cũ iter boies eẽt eã sibi viã munisset. Sic dicimus munire ripã munire alueũ munire aditũ cũ illa vl'reficimus vel repam⁹. hui⁹ opposita sũt Cõio. Cęsar. Przesidia disponit castella cõmunit quo facilius si se huito trãsire conarent̃ phibere possit. Circũmunio: p circũfulcio. Col.li.iij. Priusq; pomariũ cõstituas q̃z manuz bẽre voles circũmunito macerie aut fossa. Emunio extramunio. Jdẽ li.j. Sz t hãc curam pauimentorum t parietũ pbamus cũ vt retuli sic emunita sola t latera horreorũ phibẽt curgulionẽ. przmunio antemunio Leo pa. Ad roborãdã hãc fidem q̃ cõtra oẽs premunieb̃amur errores ex magno factum est diuine pietatis cõsilio.

Munimẽ.pe., p. siue munimẽtũ: idẽ est qõ munitio. q̃ ppria castrorũ est cęterarumq; rerum que contra euentuz hostium muniũt: siue vallo siue fossa: siue alio quouis modo quo sũt milites ab hostium aduentu muniti.

Munia.ę. genus aromatis.

Munychia.orz. festa palladis erant. Jn̄ munychij portꝰ athenarũ. Suidas. μουνυχία τοῦτο θαλαττιος ἐν Ἀττικῇ τῇ κελλανικος· δι ἐν Δευτερῳ τοῦ Δοσωνιάδι φησὶν ἐν τῷ μουνυχου τινος βασιλεως τοῦ πανδευκλέους.

Murus a muniendo dcũs ẽ: q̃ sapiebãt equo munere oppidum muris. vñ ppe vrbis est lapideus ambitus paries domorum maceria siue maceries q̃ cõstat ex lapidib⁹ fini calce aut alio gñe ferruginis. Sz q̃ studit qñq; Amb. sup Luc. meminimus q̃ hiericho magna ciuitas fuerit muralibus septa parietib⁹ q̃ nõ ferro quia nõ arieti posset esse penetrabilis. hinc antemurale: t primurium pontificale pomerũ proximuri.

Muralis t hoc murale: qõ ad murũ ptinet: vñ muralis corona qua donari solebat ab imperatore q̃ primus murũ subisset t in hostium oppidum per vim ascendisset.

Muratus.a.um: qõ muros hz. vñ vrbes muratę dictę sunt.

Muralis herba: q̃ vulgo vitriolũ dicit q̃ vasa murũ imodum cõfricata purificet. Jdeo vrceolaria a veteribus dicta. Lapidẽ parietaria vocatur q̃ immuris frequnter nascat. et pdicium qñ perdices ea pcipue pascantur.

Murena cũ ę. diph. Nã grẽci scribit μύραινα piscis ẽ longitudine nõ dissimilis anguillę. Parit quocũq; tpe: cuius oua citissime crescunt. Macro. Accrescebant ad piscinas vrbis ab vsq; freto siculo. Jllic enĩ optime esse creduntur tam murenę q̃z anguillę t vtreq; ex illo loco plotę a latinis flute vocant: q̃ in sũmo supnatantes sole tostrefacte curuare se possẽ t in aq̃ mergere desinunt: atq; ita facile capiunt. Mar. Quę natat i siculo grãdis murena pfundo Nõ valet exustã mergere sole cutem. Est t murena cognomẽ viri romani ab eo pisce deductũ. vñ Ciceronis extat oro p murena. Solet hic piscis alio noie lãpetra appellari a blandendis petris.

Murenulę sũt ornamẽta colli flexuosa istar murenarũ t catellę ex auro q̃b⁹ matrone decorãt. fit scri. Pier. ad marcellã his verbis. Aurę colli sui qõ murenulã vulg⁹ vocat qõ. f. metallo i vgulas letescẽte q̃dã ordinis flexuosi catena nexit absq; pentib⁹ vẽdidit. Pot tñ murenula diminutiuuz a murena.

Murex piscis marinus ex cochaz gñe a purpura diuerso. Idez t cochyliũ p excellẽtiã dicit Ply. Cochylia t purpuras oẽs ore atterit. Et muricis hũore fit color purpureus. Virg. Jpe sz i pratis aries iã suaue rubẽti murice. vñ vestis tincta murice cochyliata dicit. Interdũ accipit p purpura quaz Sidõ

ybs syrię signit. Idem li. iiij. Tyrioq; ardebat muricę lena Interdū p acumine seu asperitate saxi. Idē li. v. Et acuto in murice remi obnixi crepuere. Et murex ē ferreus triāgulus p calsidē: vulgo tribulū vocam⁹. Itē murex herba est q̄ na scit vbi nunq; radiat sol vt in puteis. Itē accipit̄ p freno eq̄. Muricatus. a. um. quod est muritis mō factū. Ply. de Larduo muricatis inq̄t cacuminibus: binc muricatim aduer.

Muria gñs liquaminis q̄ ex thymo pisce ꝺficiebat̄. Persius. Tingit bolus siccum muria vafer i calice empta. Apud Lol. muria capitur pro sale cum aqua medicato ⁊ indurato.

Muries. ei. sal in pila tūsus ⁊ in ollam fictilē ꝺiectū ⁊ in furno p coctum. Quidā tñ existimāt idem esse muriē ⁊ muriā signifi careq; falsamento; aquā a mari nomen deductum.

Murtius Auentinus mons q; e lapidibus ⁊ veluti muro cōsta ret: a quo murtia dea venus quā pisci myrteā nuncuparūt a myrto arbuscula q̄ veneri dicata ē: de qua Ply. li. xv. Ara sunt romę vetus veneris myrteę quā nunc murtiam vocant huic erat sacellū sub auētino mōte q̄ añ mureus vocabat̄.

Murcea. altera dea quā ita appellauerunt q; pręter modum fa ceret boiem murcidum. i. nimis desidiosum. Cui contraria erat dea strenua quę faciebat boies strenuos.

Murrinū. pe. co. a murra fieri puto. vñ vasa murrina ex murra gēma quā q̄dē eandē eē putāt: quā nūc vulgo Agathā dicūt q̄lia sūt vasa q̄ in diui Marci. thauris apud venetos posita sūt. Existimāt murrā eē humozē q̄ i oziēte maxie i parthico regno sub terra ꝺdensat̄. Lol. li. vij. Murrinus cū sit i asino vulgaris: tñ ēt nō optime rñdet̄ in mula: hic p coloze ponit̄ Mar. Surrētbina bibis: nec murrina picta nec aurū sume dabūt calices hęc tibi vina suos. Ply. li. xxxiij. murrina ⁊ cry stallina ex eadē terra effodimus q̄bus pręciū faceret ipsa fra gilitas oziēs mittit: nitoz est bis ⁊ varietas coloz circūagēti bus se maculis in purpurā cādozēq;. Mar. Si calidū potas ardēs murra falerno. Cōuenit ⁊ melioz fit sapoz inde mero Fiebant ex murrino abaci escaria vasa et potozia et trullę. Sue. i Aug. Itē lautitiaꝝ iuidiā cū ⁊ alexādria capta nihil fi bi pter vnū murrinū calicē ex instro regio retinuerit: murri na seu myrina: vinū myro. i. odore ꝺditū. Greci. n. myr̄ dicūt q̄ nos odoramētū vnguētūue. bmōi. n. vina apō pscos lau datissima erāt vtpote aromatib⁹ ꝺdita: iunco. s. myrrha cala mo ⁊ bmōi. Plau. in persa. Et quid hz. Tū charinus rogas? Murrinam: passum: defructum: mellinā vel quouis modo Quintil. Mittebant vinū pulchrū minū. Idem dicebat̄ vi num murratū vel murrata potio ⁊ murriola.

Murra: gemma: vide in dictione murrinum.

Murreus. a. um. quod ex murra est: sicut murrinū. Jobolenus iureconsultus scribit murrea vasa quę ad vsum edendi ⁊ bi bendi causa aperta sunt: esse in suppellectili.

Murinus. a. um. pe. pro. quod est ex mure. Ply. Pręterea muri num simum quod idem muscerdas appellat.

Muricidus. pen. pro. ignauus stultus a muris cędendis. Plau. muricidę homo ignaue iners.

Marmilonica: scuta cum quibus de muro pugnabant. Erant enim ad hoc ipsa apta.

Murgino. pe. co. Tardo.

Margisco. pe. p. iners desidiosus: a mora ⁊ deridēdo dictus.

Murmur. tā mas. q̄ neu. gñis: leuis aq̄ strepit⁹ hz ⁊ p alioquocū q; strepitu poni ꝺsueuerit. Hunc murmuro. as. ⁊ murmuro. deponēs. Plau. in cas. mihi inanitate iādudū intestina mur murāt. Dic ēt poetę murmurātia littora q̄uis plęrunq; p se crete maledico capiat̄: q; is q̄ murmurat ita leniter loquitur vt magis se videat̄ id facere sono q̄ vt intelligat̄. Huius cō posita sunt. Cōmurmuro. Ply. lib. x. Ubi congregatę iter se cōmurmurāt. Submurmuro. Aug. lib. vi. con. Sono āt secu ris audito submurmurauerunt argētarij qui subter erant.

Murmurillum. murmuratio. Plau. Nolo ego murmurillum neq; susurrum fieri.

Murmillo. as. murmulo. idē. q̄d murmillas tecū ⁊ te discrutias

Mus μυς eriguū aīal ē nobiscū i domo bitans: a corrosiōis so no quē facit dictus: latine ēt sorex appellat̄ i gtō plū murium ⁊ p syncopē murū. Quidā tñ murē a sorice distīguūt: q; mus domesticus sit: sorex syluestris. Lol. Si serpens aut mus so rexq; in mustū ceciderit: murē certe nec feram iure dixeris: nec placidū: q; nūq; māsuescit vt inq̄t Ply. mus ēt arane⁹ ē quē greci mygalem appellāt: q; muris magnitudine sit: mu stellina spē: oza ob lōga: cauda gracili: versu dentiū q̄drupli ci: vt inq̄t Aetius Abūdat i sula britānia. De hō Ply. li. xx. cō tra araneozum murum venenatum mozsum μυγαλην.

Musculus. mō ꝺminutiuū est ⁊ figt paruū murē. Ply. Detur gēte nilo musculi reperiūt̄: mō figt articulū i quo neruoz ca pita sūt: musculos ēt dixerūt minozes machinas q̄b⁹ ꝓtecti bellatozes fossatū ciuitatis appozatis lapidib⁹ lignis ⁊ terra nō solū cōplēt: sz ēt solidāt vt turres ambulatozię siue ꝓedi mēto vehāt̄ ad murū. Sūt minozes vineis subdictiozesq; ⁊ maiozes firmiozesq; plutheis. Itē musculꝰ gñs piscis pui q̄ puo moderamīe caudę tēperat balenā ne i scopulū ipinguat Est. n. balena luscitrosa ⁊ pene exoculata q̄ cum forte se dire xerit, pfectura alioz sū maris ꝺiget hō pisciculo puio q̄ eā de ducit ⁊ reducit. De hō Plau. li. ij. i Eutropiū. Sic ruit i rupes amisso pisce sodali belua sulcādas cui pu⁹ edocet vndas: i mēsumq; pecus puo moderamīe caude tēperat: ⁊ tāto ꝺiun git sędera mōstro: būc piscē q̄dā aiunt ēt vocari Julum.

Muscerda. murium stercus. Ply. murinum simum quod item muscerdas appellat.

Muscio Latus murilegus: q; sit infestus muribus μυς enī grę ce pro quo ipsi mus dicimus.

Musipula: machina ad capiēdos mures: nō aūt Latus Aug. in psalmozū expositione: mursipulam suam diabolus tetendit vsq; in finem ⁊ veh illi qui in illam musipulam cadit.

Mustella: q̄si lōgioz mus: mures psequit̄ ⁊ serpētes: ē ēt hō noie gñs piscis murenę fere filis. Neoterici lampzedā dixere:

Musa: latine figt cātum: vñ musice appellata ē scia q̄ tractat de rōne canēdi: ⁊ musicę pitus musaz p cātu posuit. Ur. cū inq̄t pastoz musaz ꝺamonis ⁊ Alphisibęi. Dic poetę musas finxe rūt deas eē iouis ⁊ memozię filias q̄ poetis ⁊ musicę pessent Opz enī virū eruditū ac doctū itelligētia memoziaq; vigere: bas dixerūt i helicone bitare q̄ mons Boeotię ē phocydi af finis: a quo heliconiades appellāt̄: nec, pcul distat a parnaso phocydis mōte emulus illi ⁊ altitudie ⁊ ambitu ⁊ rupes am boz saxea ē: parnasum quoq; bitare musę ꝺcr: vñ pnafides. Et qñ phocydi ꝺfinis. Aonia ē: ēt aonides appellant̄: ēt ꝺcr Lytheriades a saltu qui Lytheron ꝺz in quo sil⁹ musę babi tare ferunt̄. Initiū hz a megaricis ⁊ atticis mōtib⁹ finit̄ ppe thebas: pierides a pieria q̄ regio ē macedonię. Emathia ante dicta: hęc musaz parens domusq; ēa nemoze ita appellata cui nomē est pieris. Et pieres ppli dicti sūt q̄b⁹ extinctis ma cedones ea loca icoluere. Itē ꝺcr Thespiades a thespia op pido heliconi, ppinquo. Itez pegasides ⁊ hippocrenides ab heliconis pulcherrimo fonte q̄ a grecis hippocrine ꝺz hoc ē eq̄ fons i ππου equū vocant κρηνη fons a nīs appellatur caballinus. Itē pegasęus eo loco saxū vngula feriens fontez aperuit. Persius. Nec fonte labza, pluit caballino. Dūc equū putāt esse q̄ inter sydera collocatus ē: q̄uis alij bellozophō tis equum esse dicūt. Rursus musę libethrides vocatę sūt a fonte macedonię in ea regione q̄ magnesia ꝺz. Dic fons Libe thros musis ē sacer ⁊ spelūca eodē i loco q̄ libethza appellat̄ Itē pympliades siue pympleę a pympleo macedonię fonte seu iunco: vel a pympleo monte ozchomenoz: vel a pymplo vestis gñe. Item. Castalides a fonte castalio radicibus par nasi musis sacro: q̄a castalia nympha nomē assumpsit. Nouem aūt musę finguntꝰ q̄bus hęc noīa ipposita fuere. Primaz enī a bonitate vocis ꝺxere Calliopen. καλλοψ enī bonuz ꝺz οψ vox. Secūa. Clio a glia ⁊ celebritate rex gestaꝝ q̄s ca nit κλειειν enī celebrare est. vñ bistozica ꝺz. Tertia ερατω Erato vel a canendis amozibus. vel q; cantus ab oībus desi derēt̄. Ouid. Nunc erato nā tu nomē amantis habes ερασ enī amo ēt desidero eligo. Quartā a voluptate ac lasciua cā tus θαλει ap thaliam. θαλειν enī viuere germinare flo rere est. Quintā μελπομενην melpomenem a canendo.

μελῳδῶ ἀπὸ enī cāto modulor figūt ἀπὸ τοῦ μελοποιεῖν p hoc est ocentu faciendo meditatōez faciēs quę Tragica. Sextā τερψιχορη ἀπο τοῦ ποιεῖν τους χορους. h ē delectādis chorzeis exultās q̄ citharista. Septimā euterpen a suauitate ocent⁹ delectās. Tibicinaria dr a enī bñ figūt τέρπει p. delectare. Octauā πολυμνεια p. a multitudie carminū siue laudationū πολυ enī multū figūt υμνεο. cāto laudo Nā ὑμνος canticū ē quēnos hymnū dicim⁹. vl polymnia a multe memorie μνημη. n. memoria dr. Nonā οὐρανιη q̄si cęlestē: vl a cęlestiū rex cantū: vel a cantus diuinitate ουρανος enī ḡci vocāt cęlū. Dr āt Musa berodiano teste inq̄sitio. Quęrēdo. n. disciplinas adipiscimur. Alij musas de noīatas pinde atq; ομουσας domulas pfūt enī oronī. vna enī vtētes ocietia quā αρμονιη vocāt r fil canunt r fil tripudijs exercent: nec vnq̄ iuicē separant. Nā tāetsi earuz q̄q; suā viz hēat: vt alia ī astronomia: alia ī geometria: r alia ī alijs disciplīs ī vnaq̄q; tñ eaz musas ois ūuenias. In astronomia enī atq; geometria facile repias r carminū r bistozię pulchritudinē atq; dignitatē. Eteodē mō in cęteris sciētijs.

Muse. Iouis cęli r terrę filię dictę: quoniam myn grece bone sta bonaq; doctrina instituere significat.

Musium. Spar. in hac apud Alexandriā in musio multas q̄ōnes professionibus proposuit.

Musica. cę. r musice. es. scia est q̄ modū canēdi demōstrat. Hęc apud grēcos antiq̄tus tñ veneratiōis fuit vt idē musici r vates r sapiētes iudicarent. Cui⁹ scie cū se īperitū themistocles cōfessus cēt vt inq̄t Li. idoctior habitus ē. Sz vt puto cū alijs multis vtutib⁹ iteriit scribit. n. ista vba mirāda magnus Basili⁹ de Thimoteo. ωεγετος ουτοι περιηντου τεχνης οσε και θυμουειρεια μαθησυντονου και αυσιρασ αρμονιασ και μεντοι και χαλαν και μαλαττειν παλιμ δια του ανειμενις ει ποτε βουλοτιο.

Musc⁹ viridis herba ī cozticib⁹ fontis r loc⁹ hūidis nascēs Uir. Musco circūdat amare cozticis: hic fit muscosus. a. um. q̄ō musco optū ē. vñ dñr muscosi fontes. hęc alio noīe bryō dr.

Muscari: est musco tegi. Col. lib. xi. muscantur oleę.

Muschus cū h est aīal sile muri duos dētes supiozes r duos ise riozes hñs: iuxt cui⁹ vmbilicū nascit sāguineū apostema iter carnē r coziū q̄ cū pelle ablatū muschū pciosum conficit.

Musca puū aīal volatile cuius diminu. est muscula. Boetius. Quid imbecillius hoīe: quos morsus muscularū necat.

Muscari⁹ a. um. q̄ ad muscas ptinet. Ply. aranei muscarij tela

Muscariū. flabellū quo muscę abigūt. Vier. ad marcellā Q̄ō āt a matronis offertis muscaria puis aīalib⁹ ventilādis elegās figūra ē dēre luxuriā cito restringē qz muscę moxiture oleū suauitas exterminat. Ab hui⁹ fil⁹ tudie muscariū et appellat coma illa q̄rūdā herbaz ī q̄ scia depēdēt: q̄lis ē fenicla aneti r filum. Ply. Semīe ī muscarijs depēdēte vt ferule ī papauere r filibus scapus in glādib⁹ auellanis pānicula appellat

Musęus. poeta ifignis Orphei tpe vnus ex argonautis: de quo extant versus. Ancus erat romę quo martius optimus ęuo musęus grēcis florxit in partibus. Orphe⁹ in hymis ορφεως τελεται προς μουσαιον αυ του υιον μαναθανεδλη μουσαιε θυηπολιηι περις μνηνευχηρ.

Musea. dñr q̄ ī ędificijs ex pumicib⁹ depēdētia fiūt ad imaginē specus arte reddēdā. vñ museaca opa dñr q̄ vulgo musaica vocāt. pumice⁹. n. i. leues lapides mire eroſos ī ędificijs musea vocant q̄ r vermiculata dñr. Hęc ēt musina appellant a Spartiano. Aug. li. xvi. ci. dei. Quosdam fine ceruice oculos bēre in humeris cē. hoīuz: vl q̄si hoīuz gña q̄ ī maritima platea carthaginis musiuo ope picta sūt ex libris de pmpta velut curiosiozis bistozię: museū ēt a ḡcis dr domiciliuz musis dicatū. Accipiturq; pro diuersozio eruditozū. Ply. in epl̄is. O mare o luctus verū secretūq; museon: q̄ multa inuenitis q̄ multa dictatis Scribit. Stra. li. vltimo apud Alexandriā fuisse museum celebratissimum.

Musso. as. submissa voce loquor: r secrete occultaq; q̄ō celatuz velut q̄si murmuro. plau. ī aul. Neq; id occultū bēri neq; per mecū musari q̄n pticipē pariter ego te r tu me facias. Aliq̄n mussare ponit p tacere r q̄si obmutescē. Ter. Sile cella occulta tege tace mussa. Aliq̄n p dubitat. Uir. li. xi. mussat rex ibe latinus quos gños vocet. Vulgo aūt ponit pro citare.

Musito. as. frequētatiuū. Li. li. i. In abrītū tarq̄niū erat inuctus haud mirū eē superbo romę cognomen. Jā enī ita clam quidam musitantes vulgo tamen eum appellabant.

Mustū nō solū vinū nouū dr. vt apud Ouid. in fas. Pręmia de lacubus, prima musta tuis ſz ēt dc̄d nouū. Nam mustus. a. um. idē quod recens. vñ Plau. mustā iuuencā dixit neuius. vtrū sit melius virginē an viduā virginē ſi musta est.

Musteus. a. um. q̄ multū b ē dulcedinē in se ſz. vñ poma mustea. Ply. Est tāta musteis pomis suauitas vt finis mādendi nō nisi periculo fiat: dr ēt musteus recens. Idē lib. xiij. Amaritudo grano eadēq; piperi musteo. Col. lib. x. Transfertur in vasa fictilia mel dū musteus fructus deferuescat.

Mustaceus. r mustaceū legit ſz, pbum libi gñs q̄ dat ad cōcliādū stomachū a musto seu a mustace lauro vt q̄dā putant nomē deductū. Iuue. Lā ē nec ē q̄re cęnā r mustacea pdas. La. de re rus. mustaceos sic facito. Farinę siliguineę modium vnū musto ospgito anysū cyminū adipis pōdo duo casei libzā: r de vga lauri deradito: eodē addito. Et vbi defriteris lauri folia subt⁹ addito dū coq̄s. Ply. scribit esse gñs lauri quā lene⁹ grāmatic⁹ mustacē appellat q; mustaceis subiicē.

Mustacula ē machīnula ex regulis er q̄ calceus nouus suitur.

Musmones: sunt arietes. Ply. lib. viij. Est in hispania sed mazime cozsica non dissimile pecozis genus musmonum capzino iulo q̄ pecozis velleri propius.

Musto. as. trāsfero. Uar. Fac vt te aliquo cū oī familia mutes. Q̄ñq; mutare variare. vñ mutare aīuz: mutare sniaz dicim⁹ Q̄ñq; aliq̄d p alio accipe. q̄ō vnacula ligua dicimus barata. Col. li. x. Quare dū viridis ętas pulchritudinē cozpis cōseruat ęre mutādi sūt. Sal. ī Jug. Statui tñ metellus pecozis r mācipioz pdas certatim agē: eaq; mutare cū mercatorib⁹ vino aduectitio r alijs talib⁹. Aliq̄n sine ablatō pcī. Uirg. Nec nautica pin⁹ mutabit merces ois feret oia tellus. Sal. alr. nemo nisi victor p pace bellū mutauit: bui⁹ oposita sūt cōmuto demuto. Plau. Dic meo bero amicus solus firm⁹ restituit: neq; demutauit aīuz firma fide: īmuto ītus seu valde muto renouo. Itē in am. Jta nūc hoīes īmutant post q̄ pegre adnemus. Sal. Quib⁹ reb⁹ pmota ciuitas atq; īmutata vbis facies erat: pmuto. Ply. li. xxxv. Postea dona opa sua īstituit q; ea nullo satis digno pcio pmutari posse diceret.

Mutito. as. pe. coz. sępe facio: aut sępe exercito mō vnū mō aliō Hel. li. ij. Principes ciuitatis q̄ ludis megalensib⁹ antiquo ritu mutitarent. i. mutua. ītes se quinta agitarent.

Mutuū dr ab eo q; de meo tuū fit: vel qz res q̄ reddīt mutant. Et ppe sine vsura: fen⁹ cū vsura. Plau. Nā si mutuo nō potero certū ē sumā fenore. Paul. mutuū dam⁹ recepturi nō eandē speż quā dedim⁹ alioq̄n aut cōmodatū erit: aut repositū: ſz idē gñs. Nā si aliud gñs veluti p tritico vinū recipiam⁹ nō erit mutuū: mutu⁹ amor: dr cū par volūtas accipiē r reddiē. i. vt ab eo amer ſ quē ames. Dicim⁹ b amat amicū suū mutuo amor. i. rñdēte: r mutuo amor tenet. Ter. meretrix adolescē tē c⁹ mutuo amor tenebat excluſit. Quīn. Ac ne tāq; paup q̄ dē mercedē accipiet ſz mutua bēuolētia uret. i. rñdēte. aliq̄i mutuū, pvicario accipiē. apul. mutuā tibi opaz pstit. i. vicariā

Mutuo aduerbiū mō figūt inuicē. Lic. mutuo se amabāt. i. alter alter amabat: mō e diuerso vicissim. Idem. Fac me mutuo diligās. i. fac mihi in amore rñdeas: r me vicissim ames.

Mutuo. as. mutuū do. Q̄ō etiā mutuū do frequenter dicimus. Plau. ī Tri. Si q̄s mutuū dederit: fit p, ppzio pditū. Nā ego talentū mutuo q̄ō dederā talento inimicū mihi emi: amicuz vēdidi. Sigūt ēt mutuū accipio. Lęcil. Ad amicos currat mutuatū mutuet cā mea. Quomodo autem differant mutuare r cōmodare vide in dictione cōmodo.

Mutuor. mutuum vel mutuo accipio. Li. lib. de fato. Oratoz ab academicis subtilitatem ingenij mutuat. Plau. Decē minas a pre mutuatus. Q̄ō ēt dici pōt. Sumpſi mutuuz vel mutuo.

Mutuo membrū virile. vide in dictione menta.

Mutuatitius.a.um.qđ mutuaē vt pecunia mutuatitia: Bel. maxime q̄ in pecunię mutuatitię vsu atq; cōmercio.

Mutus.a mugiēdo q̄dā deduci putāt cū is q̄ loq̄ nō possit: pūctū in vocem quę mugitus potius q̄ sermo videt: vel dicitur mutus quasi minutus q̄ eo sensu minutus sit vel dicit a mussando q̄ hic non amplius q̄ mus dicat.

Mutę litterę dīr q̄ positę in vltimis partibus oratiōnis obmutescere cogant loquētes vel quia paruę exiguęq; sint vocis: vt cum mutum oratorem dicimus aut tragędum.

Mutio.is.mutiui vl' mutij.itū. Et ē mutire tā q̄ mut' signū facē seu strepitū siue submissa ⁊ iperfecta voce fabulari: aut vnū ꝑ vbū dicere. Terē.i an. Itaq; hercle nihil iā mutire audeo ꝛ bōs sonare. Vier.i exo. Apō oēs filios isrl' nō mutiet canis ab hoīe: vsq; ad pecus.i. q̄rulā vocē emittet. Plau.i cur. Ui dēt apperiūt ędes festiuissime ñ mutit cardo.i. nō crepitat

Muteo.es.mutui a quo mutesco: mutus fio: vel mutozum more taceo. Lactan.lib.vij. Cum in exitu lingua mutescat. Hinc obmutesco de quo infra.

Mutilo.as.pe.coz.trunco aliq̄d detrabo diminuo. Ter.in Ecy. Ego ꝓterea te sedulo ⁊ moneo ⁊ hortoz ne cuiusq̄ te miseria ḡnis polies laceres mutiles quēcunq; nacta fis.

Mutili dicti sūt boues sine cornibus aut capri. Et multi dīr bi a q̄bus ferro vel alia re aliq̄ mēbrū exectū sit: manci vō q̄bus mēbrū nāe vitio desit. Iuue. Ergo tanq̄ mancus ⁊ extincte corpus non vtile dextrę. Debiles eos nuncupant quibus mēbrū vel vulnere vel morbo inutile fit redditum.

Mutuli vno modelo de spaldo vulgo dr. Uar. Sz pro colūbaris in pariete mutulos aut palos in ordine supra quos tegiē cule cānabinę fiunt ꝓpositę. Idem. Eas alnos ita collocāt in mutulis parietis vt ne agitentur: neue inter se contingant.

Mycenę.arz.⁊ mycena.ę.pe. .p. vrbs pelopōnesi quā Perseus danaes filius extruxit regiuncula in qua regnauit Agamēnon: a mycena nympha sic appellata.

Mycone.es.⁊ myconos.oni.pen.coz. insula vna ex cycladibus. Sta.lib.Achil. Lycadas hinc spręte myconosq; humilis q̄ scripbos. Scribit Ser. banc insulam terremotu diu laborasse. Quo cessante e mycone gyaroq; vicinis insulis pplos venisse qui eam tenerent ⁊ incolerent.

Mycla.insula quę etiam Delos dicitur vna ex cycladibus.

Mydriasis vocatur oculozū cum pupula quidem ipsa colorem non mutat: sed videtur vltra naturalem situm multo latior interim vt visum omnem adimat: interim vt partem: res vō ipse minores q̄ sint appareant. Econtrario in phthisi maiores. Nam ⁊ pupula contrahitur: corrugaturq;.

Mygdonia: regio littoralis macedonię in q̄ Niobe. Tātali filia vtroq; Amphionis: ī saxū versa ē: ā mygdone rege sic dicta. Iurta hāc est insulā mygdon. Aristo. scribit mygdoniam eē phrygiā lydię conterminā. Sol. vero dicit banc ante Bebryciam dictā: ⁊ mox a Bithynno rege bithynniam dictam.

Myia latine musca. vñ ⁊ Lynomyia canina musa. myiagrus muscarum deus appellabatur.

Myias.oppidū de quo Sene.lib.iiij.nāliū.q. Circa messanaz et myias fimo quidda file mare pfert: seruetq; ⁊ estuat nō sine colore fedo. vñ illic stabulari solis boues fabula est.

Mylos.latine mola. Unde Chiromylos mola manualis mylum sine mola.

Mympbur lignū mediocris longitudinis rotundū q̄ loco circūuolutū circūagunt fabri in operibus tornandis.

Myoparo.ḡis nauigij tyrrheni piratici ex duob' dissimilibus formatū. Nā ⁊ medion ⁊ paron pse sūt: paro quoq; ḡis nauigij ē. Uar. Iāq; duo parones hēbāt istructos. Lic.li.iij.de rep. Nā cū q̄reret ex eo quo scelere ipulsus mare bēret infestum vno myoparone. Eodē inquit quo tu orbem terrę.

Myopas greci vocāt ī die paz videtes μυο cludo ⁊ ωψ oculus ḡn myopes pp visus bebetatōez clausis oculis ītueri videant. Dos latini Luscios vocāt. Alio noīe greci myotilopas vocāt a nocturno aspectu. Auctor ē noni'. myopes q̄ latie luscio fi vocāt ad lucernā non videre myopia vitiū hmōi. Sunt ⁊ myopię murium cauernule. μυ non οωτο video licet fit.

Myophanos murium interfector: vel myoctonos radix aconiti q̄ elonginquo mures interficiat.

Myra vrbs lycię cui olim Nicolaus epūs fuit.

Myrrha arbuscula est in arabia ꝓcipue nascētes altitudo ei ad q̄nq; cubita nec sine spina: corice ruro ⁊ intorto: cui' gutta q̄ sponte stillat viridis ē ⁊ amara: q̄ eodē noīe vocatur myrrha arabica siue Stacte. i. gutta siue stilla myrrhę. Eius vīus est vt corpora īputribilia reddat. Fuit ⁊ myrrha Lynarey ꝓior regis filia: quę in arborē sui noīs fertur conuersa.

Myrrheus.a.um. quod ex myrrhea ē. Proper. Myrrheaq; in partbis pocula cęta focis.

Myrinus.pe.cor.nomen proprium. Mar. Nuper cum myrrino peteretur mysia lęso. Myrinum.pe.pro. Aristoteles vocat marem murēnam qui dentem extra os habet.

Myrias: adis. numerus continens decem mil. myrea dea plura dena millia. Myriarches qui prędest decem millibus. mille vero χιλια dicuntur.

Myrica.pe.pro. genus humilis virgulti in Italia fere quas alio noīe Tamaricas dicimus Uirg. Non omnes arbusta iuuāt humilesq; myricę. Scribitur cum .y. pfilo: quoniam greci μυρικη scribūt. Hinc myricinus.a.um.pe.pro.

Myrt' arbor baccas saporis ꝓcipui, producens ex q̄b' vinū fit q̄ myrtidanū vocāt. Itē genero suis opsoniū q̄ dicūt myrtatū.

Myrteus.a.um. qđ ex myrto est Tibul. Et gerit īsigni myrtea serta cōa. Hic myrteā venerē ꝑsici appellarūt. Ply.li.v. Ara fuit romę vetus veneris myrteę quā nūc murtiā vocant.

Myrtunus.a.um.pe.pro. eiusdem significationis. Plyni. Oleo myrtino illitum statim resolvitur.

Myrretum. locus myrtis cōsitus. Dicitur ⁊ myrteto gñe. Plau. in aul. Nescio qui seruus e myrteto prosiluit.

Myrtatum. generosum opsonium appellatur.

Myrtoū pelagus. pars maris ęgęi: seu q̄ est iter ęgęū ⁊ ioniū nomen accipiens a myrtilo mercurij filio q̄ in eo pīectus fert.

Myron prōprium nomen statuarij. Hic fecit ex ęre buculā celebratis verfibus laudatā. Proper. Atq; arā circum steterant armenta myronis q̄ttuor artificis inuida signa boues.

Myronides. nomen viri prōprium.

Myrapia. genus pirorum q̄ odorē gratissimum reddant.

Myristica nux dr vnguētaria glās quā vulgo muscatā vocāt Dęc bonū ozis odorē facit epati lyeni ⁊ oculis confert.

Myropola.pe.pro. vnguētorum vēditor quē nr̄i vnguētariū dīr: sic myropoliū loc' vbi vnguēta vēdūt. Plau. Quē sum defessus q̄rere p medicinas tōstrinas in gymnasio atq; ī foro per myropolia: latine vnguentaria taberna dr. Sue. in Aug. Et mō vnguētariā tabernā mō ꝑstinū aricię exercuisse objicit.

Myrobalanum quasi vnguentaria glans βαλανος greci glādem dicunt. Est autem arbor heliotropij foliis: fructus glandi similis ad magnitudinem auellanę.

Myrotheciū. vnguentorum repositorium. vnde Li. scribit se myrothecium socratis totum consumpsisse in cōmentario consulatus sui scribendo: hoc est pigmenta orationia.

Myrlea. oppidū bithynię q̄ Apamea dr a myrlo Colophonio rū duce. Ul'a myrlea amazōe. Nicomedes ā epiphanes ꝓnepōs regis filī' de mr̄is noīe apames apameā vocari voluit.

Myrmetię: verrucę sunt lupini amplitudine: sicut Acrocordones fabę nostratis sic dictę q̄ formicę modo pungant.

Myrmecides nomen viri prōprium de quo Cice. in acad. Ut etiam inter deos myrmecides numerorum opusculorum fabricator fuisse videatur. Suidas. μυρμηκ δημιουργατο μενουτη φαδιου τεχνη.

Myrsus. ppriū nomē viri. Sic. n. vocatus fuit cādaulus pr̄ qui ⁊ myrsillus dictus fuit. Itē myrsum pelopōnesi oppidū fuit.

Myrobrechis q̄si vnguento sti llantes μυρον greci vnguentū vocant βρεχω proluo ⁊ irrigo. Plau. in aul. mirobrechari os pro vnguentorum confectoribus accipit ad capillos irrorantes. Ait enim aut manulearij aut myrobrechari.

Myrobaptarij. dicuntur tinctores murrei colorīs.

Mys.myos.nomen fuit celatoris:qui claruit argento celando: Mar.Quis labor in phiala docti myos:anne myronis?

Mysia.regio helleſponti a myſis dicta q̃ e thracia illuc migrauerũt q̃ ſubdita fuit Telepho.Eſt ⁊ alia myſia poſt macedoniã q̃ affinis adriatici vſq; ad pontũ extẽdit mare.Ptol.duplicẽ myſiã facit maiorẽ ⁊ minorẽ ⁊ vtrãq; extra bithyniã i aſia poſuit nõ pcul ab Ida myſos alij thraces:alij lydos fuiſſe dixerunt.Et q̃n lydi fagũ aceto ſam q̃ multa naſcitur in olympo myſam vocauere ab eo myſos dictos putarunt q̃bus ſermo fuit ex lydo phrygioq; permixtus.

Myſteria a grẽcis oñr q̃ latini ſacra arcana ſe cluſa vocãt quę niſi ſacerdoti ſcire nefas eſt.vñ occęcatus ẽ poeta q̃ auſus fuit ea pateface.Dicta myſteria vt li.ij.ppa.euã.teſtat.Euſebi⁹ μυστος qđ latine ſcelus ỏr.Dunc nõ ſine myſterio fieri dicimus qđ occulta aliq̃ ſacror rõne pficit.vñ myſtę dicti ſacerdotes:vt apud Auſo.Sene.⁊ Papiniũ.⁊ Symmyſtę cõſacerdotes elſde ſacris miciati:qua dictiõe Apul.Sidonius Mier.vtunt.In myſterijs ãt tradebant multa arcana quę i vulgus annũciãda nõ ſũt cũ auctore Tartuliano oibus myſterijs ſilentij fides debeat.Scri.Euſe.in pręparatiõe euãg. In ſacris Iſidis ⁊ ſerapidis fuiſſe ſimulachrum qđ digito labijs impręſſo admonere videret vt ſilentium fieret.

Myſteriũ a myſos qđ latine ſcelus ẽ dionyſio actidit:vl myrtẽ attico illo q̃ venerãdo periit vl q̃ſi myrtharia q̃ſi fabula q̃dã ſũt.Nã dardanus q̃dã deor fabulas in myſteria deduxit.

Myſticus.a.um.ppie qđ i arcanis deor ſacris fiebat q̃lia erãt bacchi orgia q̃ noctu clam a ſolis mulierib⁹ celebrabãt.Uir. ⁊ myſtica vannus iacchi.Ipſa ſacrorũ ſigatio occulta vt ait Stra.myſtica ỏr.Anſtis tñ Myſticũ ỏr figuratiuum.

Mythos latine fabula.vnde mythicus fabularis ſeu fabuloſus Myrthologia ſermo ſeu ratiocinatio fabularum.

Myrra apud grẽcos ppie putuita e naribus fluens:q̃ ⁊ muccus ỏr.Uñ ⁊ myrron:muccoſus appellat.Hoc eſt nares mucco ſordidas hñs:myrrẽtis vo naris appellat.Et hoc myrra ⁊ myros pminens pars lucernę vocat ex q̃ pferẽ ellychnũ q̃ſi ex narib⁹ muccus.Dinc grẽci quotiẽs volũt ellychnũ produci vt luceat clarius προμυξαι τον λυχνον dicunt.nſri vo.Emungere lucernam Amyxos ſit dimyxos quę eſt lucerna duo ellychna habens.Trimyxos tria.Polymyxos multa. Mar.Totq; geramyxos vna lucerna vocor.

Manduces:erãt laruato capite humano maxillas vaſta magnitudine pariter vaſtis armatas dẽtibus habentes qui ſuo tãto oris hiatu dentiũq; crepitu ſeſe in vtrãq; partẽ vie oũ flecterent ripentem turbant vertebant in fugam.

Matula:matella:⁊ matellio ad deponendũ ventris onus.

Malacſo mollem reddo.malacos mollis.Uñ malacia maris tranq̃llitas.Dinc malacus.ca.cũ.pro molli ⁊ delicato.Plau. in Bac.pro lorica malacum capiam pallium.

Materiarius.faber q̃ ligna pare ⁊ ſubminiſtrare opi faciũdo ỏr

Malobathron:latine ſoliũ vnũ iter odoramenta Dioſco.malobathron ẽ herba q̃ naſcit in india:⁊ hr folia quę extenduñt ſuper faciem aquę ⁊ non habet radicem:⁊ eſt boni odoris.

Manna:alio nomine dicitur Roſmarinus.

Meliſophilos herba quã Borracum vulgus vocat.

Melilotũ flos plantę coloris paleę in quo eſt lunaris figura.

Melina vt auctor eſt Feſ.gñs tibię acutiſſimi ſoni.Eſt ⁊ genus veſtis apud Plau.in epi.a colore q̃ medicus eſt inter album ⁊ fuſcum.Uel a melo inſula inde afferebat.Iul.pol.Landicantia in primis habebant veſtimenta peregre venientes vel phrea vel melina vel glaucina.

Mendicula a veſtis a mendico ſiue a mendice qui magiſtratus nomen eſt:vt inquit Feſtus.

Manipula genere neu.Sparti in Padria.Ipſe inter manipula vitam militarem magiſtrans.

Miſericordia:a miſero ⁊ corde compoſitum nomen eſt.

Minerua appellarũt ⁊ filiã Iouis ac virginẽ putarũt.Nã ⁊ incorruptibilẽ aiũt eẽ nã ⁊ extremũ locũ vniuerſi obtinere dẽdũt.Tritoniã vo appellatã q̃n ter i anno ſpacio vere eſtate hyeme cõmutat.Glaucopin.i.glauculã vocari dẽdũt:nõ qr vt nõnulli grẽci putarunt glaucos habeat oculos qđ nomẽ ipſus denotare videt:ſz q̃n aer vſum animalibus ꝓbeat.

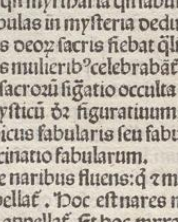
Mamona hebraice vel ſyriace:latine diuitię iterpretant:qr pernice mamõ lucrũ ỏr.mamona origo iniq̃tatis iſtę diuitię vocant ẽt cum iuſtitia acq̃ſite ⁊ quę iure parentũ ſucceduntur:qr cũ labore acquiruntur ⁊ cũ magna ſolicitudine cuſtodiunt ⁊ ſine iniquitate aut vix aut raro haberi poſſunt.

Margus fluuius aſię minoris qui per maſſagetas ac derbitas in oxum amnen defertur.

Mars.Ares grẽce appellatur quod a regni auxilium pugna oppreſſis afferre ſignificat.

Metrodorus.chius.ſempiternũ eẽ vniuerſũ ait.Nã ſi factũ eẽt eẽt a nõ ente.Infinitũ ẽt q̃n ſempiternũ cũ non habeat principiũ icipiat nec exitũ quo terminet.Imobile quoq; aſſerit:q̃n moueri nõ poſſit qđ nõ trãſeat.Trãſire ãt neceſſe eſt aut in plenũ aut in vacuũ:quor altera trãſitus fieri nõ pot.Exthere aũt fieri nubes denſatõe:inde aquã q̃ ad ſolẽ decurrens extinguit ipſ q̃ raſarectus rurſus accendit:ſolẽ ſiccitate cõſtipatũ ex aq̃ ſplẽdida ſtella efficẽ.Dicit ẽt ac nocte inde fieri:q̃ ſol extinguat atq; accedat.Eclipſim quoq; extinctione fieri.

Menoles dict⁹ ẽ dionyſius qđ latine totũ furẽ ſigt:cui bacche orgia celebrãt ⁊ crudas carnes comedẽtes ſacro furore inici ant euan.euan cõclamantes:q̃ vox aſpirata ſcõm exquiſitã hebreorũ linguam feminei ſexus ſerpentem ſignificat.

Littera ſi principalis fuerit ſyllabę aliq̃n ſumit an̄ ſeq; vt Narus gnarus vñ ignarus:nauus gnauus vñ ignauus.⁊ ſi habuerit poſt ſe.L.ſepe.c.un.g.mutat vt q̃drigẽti p q̃dricenti:q̃ngẽti p q̃ncẽti.Sz in q̃bus eñ non fuerit:ſeruat.c.vt ducẽti.

Nabathea:regio eſt ab arabia icipiẽs eãq; intra ſe otinens q̃ vſq; ad mare rubrũ et latere dextro perfícũ ex ſiniſtro:in indicũq; ex ſupiori parte protendit:nomen hr a nabath:biſmaelis pmogenito.Huic metropolis ẽ petra.Dinc Nabatheus.a.um.pe.pro.Iuue.Et quos depoſuit nabathęo bełua ſaltu.Eſt ⁊ Nabatha ciuitas.

Nabliũ.dimi.a nablũ inſtr̃ muſicũ:qđ ⁊ Naulũ a quo nauliũ Ouid Diſce ẽt duplici genialia nablia palma vertẽ ſuenunt dulcibus illa modis.Suidas.Nabla organi ſpẽs eſt ⁊ alibi. Pſalteriũ organũ eſt muſicũ quod nabla etiam vocatur.

Neę:fullones:q̃ a veteribus grẽcis omnia fere opera ex lana nacę dicebantur.

Nę.cum diph.Uide in dictione.Ne.

Nęera.nomen mulieris prorum quo ſignificat ſemp recens

Nęuus:corporis inſignę:ſeu genitiua macula.Unde nęuoſus qui neuis plenus eſt.

Nęuia nomen mulieris a nęuo ſic appellata.

Nęnia.ę.vide in dictione nenia.

Naiades.nymphę fluminũ ⁊ fontium απο του ναω fluo.

Nais fluuius qui ex tauro monte naſcens in pontũ mergitur.

Nã diunctio cãlis:quã frequẽter vſurpãt auctores:⁊ primũ tñ locũ ſortit:nãq; vo ſcõm vel aliũ.Accipit ẽt p ideo Ter.Nã plogis ſcribẽdis opa abutit.Aliq̃n pro aũt.Cic.in Sal.Nã q̃ in vrorẽ atq; filiam meam tam petulanter iniectus es.

Nanciſcor.eris.natus.a nancio.is.fit fm Priſ.⁊ ſigt acquiro. Ter.in phor.Nõ triũpho ex nuptijs tuis ſi nihil nãciſcor mali.Sal.Hoies adoleſcẽtes ſũmã poteſtatem nacti.Cic.Apiopul.pluribus verbis ad te ſcribam cum plus ocij nactus ero. ⁊ nanciſci figt Inuenire.Lac.lib.vj.Si ducem nactus fuerit qui dirigat ad meliora titubantem.Dinc renanciſcor quod a veteribus poſitum eſt pro reprehendo.

Napeę ſyluar seu colliũ:⁊ flor deę:ſicuti dryades arbor.Uir. Faciles venerare nepeas:napei ppli leibo:⁊ Apollo napeo ſub vbe napa:napatei ppli in ethiopia:napitę ppli i ſcythia quorum caput vicus napis qui ⁊ napatę nominantur.

Napus.genus rapę quę longior.Col.li.ij.napus denerans terram amat ⁊ ſiccam.Huius diminutiuũ eſt napunculus.

Napinę: vbi seminantur napi. Colu. li. xij. napinę item rapinę ficarneis locis per hos dies fiunt.

Narphtha. a latinis maphtha dicitur picis genus vt est apud Danielem prophetam.

Narus teste Hel. lib. xviij. grecū vocabulū est quo vocauerunt boni corpore boiem paululū supra terrā extantē quē latine pomilionē dicimus. Nec de boibus tm̄ sz de alijs quoq; rebus dr. Un̄ etiā mala nana quę alio noīe melimela vocant.

Nanū: vas breue z latū: qđ vulgo Situlū barbatū appellant.

Nar. fluuius qui p vrbē narniā effluens Tyberi ūmiscet. Est z alius hoc noīe qui a danubio videtur deriuari. Virg. Sulpurea nar albus aqua. Stra. hunc narronem vocat.

Narone. fluuius dalmatię ab Epidauro non distans amplius centum millibus passuum.

Narbasis vrbs estuaria in Hispania.

Narbonēsis Gallina a narbone ciuitate dicta est: hęc olim bracata gallia dicebatur. Scribit Strabo lib. iiij. narbonem fuisse amplissimum eius regionis emporium.

Narcissus lilij gn̄is radice canosa atq; odora flor purpureo. folia in radice hn̄s ad filitudinē folioꝝ arūdinis sz aliquāto crassiora. Dict9 a ναρκη narce vt Ply. inq̄t qđ stupore latine figit. Nā odor eius caput aggrauat. Eius duo sūt gn̄a. Unū purpureo flore alterū herbaceo. Narcissi vo pueri monumētū i ora boeotię per qđ trāseuntes filebant. Un̄ taciturnū vocabant. Fert narcissus puer filius fuisse Liphisi amnis z lirio pes nymphę qui cū pulchritudine pstaret a multis nymphis amatus est: z cū nimio desiderio potiundę nymphę stabuisset mutatus est in florem sui noīs. Est z narcissus nomen fluuij z nomen liberti potentissimi claudij.

Narcotica medici neoterici appellāt medicamēta q̄bus stupor ciliaq; torpor aduersus sensum doloris z cruciatum.

Narcissites. pe. cor. gēma appellata est quę narcissi colorē hz.

Nardus. fe. gn̄is. z nardum neu. fruter graui z crassa radice: sz breui ac nigra aspero sapore: folio paruo densoq;. Tibul. Illius puro distillent tempora nardo.

Nardinum. pe. pro. vnguentum ex nardo factum quod alio nomine dicitur foliatum: vt ait Ply.

Nartbecū diminu. est greci Nartbeca vocāt ferulā assurgentē in altitudine humilē vo z deprēssaz nartbecion dicunt. Cū ait semen ferulę morbis q̄busdā auxiliari dicāt: medici nartbecion p repositorio medicamētor vsurpatur ēt si fuerit ex alia mā factū: vel qz id gn̄s ligni accōmodatū est ad seruanda medicamenta. Li. de fi. bono. Jam dolorib medicamenta illa epicurea tanq; de nartbecio pmant. Hinc nartbecophori quasi feruligeri dicti sunt Bacchi ministri.

Nares. propie nasi latiores partes in quibus sunt spiracula a naritate vt inquit Do. quę nos odoratu doceāt presto z ppe esse qđ adhuc oculi nō videt. Sue vt alij volunt q̄ per eas odor vel spiritus nare nō desinat. Virg. in ge. Collectūq; pmens voluit sub naribus ignē. Ouid. vsus est singulari pro naso. Dādaq; naris erat. Hę partes nasi: nares imus nasus dici solent. Sue. de Aug. Mediocres aures nasuz a sūmo eminentiorem: ab imo deductiorem.

Narnia. vmbrię ciuitas per quā nar labitur a quo z nomen accepit. Liui. lib. x. A nare flumen narnia appellata.

Narica. genus piscis minuti: a nando vt quidam existimant.

Narycū. qđ z narix: z naryce dr oppidū locroꝝ vetustissimuz fuit. vnde Aiax fuit z naricij ppli de quibus Virg. Dic z naryci posuerunt męnia locri. Hinc dicta est pix naryca. Silr naricia insula in mari egeo vel ionio quę fuit Ulyssis.

Narsturtiū. z nasturtiū. vt Ply. docet: nomē accepit a narium torsione. Hinc factū est prouerbiū ad excitādū torporē. Ede nasturtiū q̄si diceremus. Expgiscere. Est aūt herba hortēsis pdest ꝫ suspiria z tussim. Greci Cardamon appellāt. Stra. li. xv. de persaz victu loquēs sic refert. Quotidianus eorum cibus post exercitiū est panis durissimus z cardamum: et salis granum z carnes assę siue elixę: potus est aqua.

Narro. as. dico. recito a quo narratio q̄ē rei gestaz aut pinde vt gestaz expositio. Hui9 cōposita sūt denarro: enarro qđ est eī z large narro: z ppie vt Diome. inq̄t enarratio est obscuriorū sensuū qōnū ve explanatio: vel exq̄sitio p quā vniuscuiusq; rei q̄litatē poeticis glossulis exoluim9. Lac. li. vj. Quis sacrm dei sciens tā significāter enarrare legem dei potuisset q̄ illā hō longe a veritatis noticia remotus expręssit: Pręnarro primo z ante alia narro. Ter. in eu. Oportuit rem prędarrasse me. Obnarro peruerto declaroq; significat.

Narratiuncula. parua narratio. Quinti. Narratiunculas a poetis celebratas notitię causa nō eloquētię tractandas puto.

Nassa. genus vasis piscatorij quo cū intrauerit piscis exire nō pōt. Plau. Nunq̄ ex ista nassa hodie escam petani.

Nasica. pe. p. Scipio dictus est. Ouid. Nasica excepit tēpli non extitit auctor Augustus nunc est ante metellus erat.

Nasus. ōr ea pars capitis q̄ē supcilioꝝ ofinio oriens z q̄si ęq̄li porrecta iugo vtrāq; aciē fil z discernit z munit. Duo aūt ei9 spiramina geminiq; hiatus quos velūti q̄dā paries p mediū ductus iter sepit nares vocant. Aliq̄n nasus ponit p acrimonia z dicacitate. Un̄ hēre nasum eū dicimus q̄ venusta q̄dā z subdola irrisiōe aliū deriuet. Apul. in meta. Lōtorta z vitu peranti nare discessit. Ply. Primus Lucilius odidit stili nasum. i. scripsit satyrā q̄ acerbitatē quādā z acrimoniā stili hz in vitijs insectādis. Marti. Nō cuicūq; datū est hēre nasuz i. acrimoniā ad deridendū z dicacitatē. Hinc nasuti dr̄ dicaces rephēsores z derisores. Idē nasutus sis vsq; hz fis deniq; nasus. Idē sormauit cōparatiū. Nil nasutius hac malignuiq; ē. Et p diminutōez nasutulus. Apul. nasutula mulier ac dicacula. Nasus. n. sagacē sapiētiā repręsentat sumpta metaphora ab aialibus. Canes. n. z vultures olfactu inq̄rūt. Sapiēs igit z cautus est q̄ odoratu abstrusa quoq; itelligit. Horā. in Ser. Ut pleriq; solēt naso suspēdis adunco ignotos vt me libertino pre natū. A nasus fit verbū Denaso. as.

Nasiterna vas aquarium ansatū ac patens. Var. lib. j. de re rus. Ut ex ere abena vrceos nasiternam faceret.

Nasomones. pe. p. sunt ppli libyę nauiū syrtibus inuolutarum spoliatores. Luc. Hoc tam segne solum raras tn̄ exerit herbas: quas nasamon gens dira legit quę prima ponto nidus rura tenet quē mūdi barbara dānis syrtis alit: nam lictores pplatoz arenis iminet z nullos portus tangēte carina nouit opes: sic cum toto cōmercia mundo naufragijs nasamones habēt. Suidas. κασαμονεξου κασαμωνες εκνος λιβυης και κασαμωνος ονομα κυριον.

Nascor. eris. natus. notę significatiōis. Sal. L. Catilina nobili gn̄e natus fuit: magna vi aī z corporis z dicim9. Natus sum laudi z ad laudē. Li. p Ser. Qui se patrię q̄ ciuib9 suis q̄ laudi q̄ glię: nō sōno nō ouiuijs nō delectatiōi natos arbitrāt. Idē ibi. Nā q̄d ageret vir ad dignitatē z gloriā natus. Hui9 vbi cōposita sūt anna scor cōna scor. vn̄ Cognatus. a. um. Leo pap. Epiphanię nobis dilectissimi veneranda festiuitas dat pseuerātiā gaudioꝝ: vt iter cognataꝝ solēnitatū vicina sacra exultatiōis vigor z feruor fidei nō tepefaceret. Enascor ex nascor. Justi. li. j. hic p somnū videt ex nālib9 filię quā vnicam hēbat vitē enatā: cui9 palmite ois asia obūbraf. Denascor. de crescor: deficio morior. Las. Femina lib. ij. annaliū. Quę nata sūt ea oia denasci aiunt. Innascor itus nascor. Li. li. j. offi. Sz illud odiosum q̄ī hac elatiōe z magnitudine aī facillime pti nacia z nimia cupiditas pncipatus innascit. Internascor in medio nascor. Col. li. v. Ne aut pāpinarius palmes iternat9. Obnascor circūnascor. Renascor rursus nascor. Lact. li. vij. Itaq; renasci eas putauerunt. Pronascor ortū habeo. Ter. in phor. Ait illā ciuem atticam bonam bonus prognatam.

Natus. a. um. participiū. Terē. in heau. Annos sexaginta natus es aut plus eo vt conjscio. Natus nati nomē pro filio: ficut z nata. e. pro filia. Virg. Natę meę vires: mea magna potentia solus. Natoꝝ appellatio inquit Modestinus ad nepotes extenditur. Addimus quandoq; g. z dicimus Gnatus gnata: q̄ semper sūt substantiua. Natus. us. non legi nihil in ablō tn̄. Li. in Lato. Quanq; eum colere cępi: non admodū grandem natu: sed tamen iam ętate prouectum.

Natio genus boīum inquit Festus qui nō aliunde venerunt:

sed ibi nati sunt. Et natio principalis est in qua possunt esse multe gentes. Ideo plus in se continet q̄s gens. In pecorib⁹ quoq; bonus prouentus fetur̄e bone natio dicitur.

Natalis gn̄is mas. Natale neutr. ⁊ hoc natalitiū sumit̄ pro die quo quis natus est. In quo ēt significato capit̄ hic ⁊ hec natalis ⁊ hoc natale. Sil'r natalitius.a.um.in q̄bus addit̄ dies. Ter.in phor. Porro āt alio vbi erit puero natalis dies. Leo pap.natalē igit̄ diem oñi celebremus. Substantiuū. Virgil. Meus est natalis iola. Ply. Dū natales suos celebraret. Dr ⁊ natalis de rebus inaiatis.p nascēs. Idē li.xxxvij. Silis est huic quidē arabicus: minor tñi. Sil'r ⁊ nascens: ceteris paloꝛ gētis: ⁊ in auro nō nisi excellētissimo natalis: natales plī tñ numero significāt ꝺditionem sanguinis ad familię: vt gn̄osi natales: natales obscuri. Lor. tacitus. Aderat Lonelius fuscus vigens ętate: claris natalib⁹. Ply. in epla ad messiū pro ignobilitate posuit ⁊ sordib⁹ gn̄is: nōnūq̄s cādidatus aut natales cōpetitoris aut annos aut ēt mores arguebat. Iuue. ēt p celebritate diei natalis sūpsit. Palmā iter oñas virtus natalibus equat. i. nō al'r ea victoria exhilarat̄ q̄s dei natalis celebrant̄. Et natales p annis accipiunt̄. Sappho. Ser mihi natales ierant. Tot.n. dies celebrāt̄ natales quot agūt̄ anni.

Natiuus.a.um.in quo aliq̄d nascit̄. Ply.lib.xxxj. Sunt ⁊ montes natiui salis. Et natiuus q̄ natus ē passiue significationis Hel. Propterea obliteratis ⁊ abolitis natiuę pietat⁹: natiu⁹ color: ꝺr nālis qui nulla arte sed nā producit̄: mō in albedinem tendens mō in nigredinē non tñ pfecte vt albus vel niger. Natiuus color albus leucopus ꝺr vilis atq; vulgaris nomen trahentes a grecis: apud quos λευκος ꝺr album natiuus color niger leucopo ꝺiuus ppie pullus vocatur.

Natiuitas.idē q̄ ortus: q̄ nomē vsurpat̄ ab ecclesiasticis.

Natalitius.a.um. ⁊ natalitium. vide in dictione natiuus.

Natura dicta est ab eo q̄ nasci aliq̄d faciat. Panc quidā deum esse dixerūt a quo oīa sūt creata. Sene. lib.iiij. de benefi. Nā hoc mihi pstat: non intelligis te cū hoc dicis mutare nomen deo: Quid.n. aliud est nā q̄s deus ⁊ diuina rō toti mundo et partib⁹ eius iserta. Ply. Ubiq; nām parentē rex opificemq; appellat. Ponit̄ interdū pro vi. Un̄ arbor atq; herbar nās dicimus. Interdū pro more. Virg. Nunc age naturas apib⁹ q̄s iuppiter ipse addidit expediā. Interdus ꝑ genitalibus tā virilibus q̄s fęmineis: q̄ a grecis ꝺr physis. Hiero. de circūcisione. Uideamus que cā est vt eā partē corporis secretior et occultior est q̄ a grecis physis a nr̄is ꝺr nā ad circūcidendus ꝺn̄s elegerit. Ply. Si q̄drupes fętū non admittat: vrtica natura fricandā monstrauit. Dicta nā q; in eo mēbro nascendi vis sit. Et nā est que vniuersa corpora prorsiū habent motum per se: vt ignis per se sursum fertur: terra deorsum ⁊ non p accidens q̄n id non naturale sed artificiale dicitur.

Naturalis ⁊ hoc naturale q̄ scōs natura ē. Un̄ naturales filij ꝺr legitimi qui sola natura coniugali lege sint orti nō ex cōcubina. Sue. in Tiberio. Filios neq; naturalē ꝺrsum: neq; adoptiuum germanicum patria charitate dilexit.

Naturalia plī tñ numero: ꝺr pudēda. Lol. si eq̄ mare nō patitur detrita stylla nālia eius lenīt̄ q̄ res accēdit libidinē. Idē li.ix. de pulcris. Plumule sub cauda clunibus detrahende: ne stercore coinquinate vuresc̄ant ⁊ naturalia pręcludant.

Nates a nitendo vt quidā existimāt. Ubi enim est caro firmior q̄s in ceteris mēbris ne ꝑmente corporis mole ossibus cogat̄ Hor. in Ser. Diffisa nate ficus. Narū tumor clunis ꝺr. Iuue. Ad terram tremulo descendant clunę puellę.

Nato.as.frequentatiuū est vbi. No.as. Nare āt seu natare pro prīo est pisciū. Lol. p translationē lib.iij. pro vltra ire posuit Alioq̄n ēt nouellā vineā ex refectione nata fiunt vina inutilem bēbis prima parte terrę natātibus radicibus. Q̄nq; p trepidare. Ouid. li.vj.fa. Nox erat ⁊ vinis oculiq; aq̄ natabāt Q̄nq; p nauigare. Duius cōpositā sunt adnato iuxta nato si ue aliquē locū nauigo. Virg. Duc pauci vr̄is adnauim⁹ ortus Lōnato fil'nato. Plau. Lōnatat nobiscū. i. ritualis ē. Et est a Lōno. Idē ꝺnationis nr̄ę ꝺscius: h̄ ē q; eandē adirem⁹ mulierē. Sz h̄ p metaphorā. Enato extra nato ab Eno: vt isuetū pariter gelidas enauit ad arctos inato ictus nato ab Inno. Virg. li.ij.ge. Necnō ⁊ torrentē vndā innatat alnus. Idē li.iij.ge. de Inno. Fluuioq̄s inare capaces. Denato: deorsiꝫ nato: a deno. Uide alibi. Ob nato: ꝺ seu circa nato: ab obno: vt in equore fuluis obnatat vmbra fretis. Prenato añ nato: a preno. Ply. Prenatāte piscīculo frontē fuā spargit. Renato rursus nato vel natādo reuerto ꝺra Reno. Supernato supvndas sto nō mergor: a supno. Ply. lib.xxxiiij. Postea supnatans aqua tollit̄ spongijs: trā nato vltra nato: a trano. Liui. Māgonē cū eq̄tatu flumē tranatasse. Uir. li.ij.ge. Superat mōtes ⁊ flumina tranāt. Et oīa hñt pe. co. ⁊ a naue dicta sūt.

Natatus.us. ipse natandi actus. Clau. lib.iij. Lucus erat prope flumē atbim quod candida pfert sępe mare: pulchroq; secat galatea natatu.

Natalis.pen.cor. qui natat vel natare potest: ficut volatilis qui volat vel volare potest. Aug. lib.xij.ciu.dei. Talem illi creauit aīam qua per rationē atq; intelligentiam omnibus esset prestantior animalibus terrestribus ⁊ natalibus ⁊ volatib⁹ quę mentem huiusmodi non haberent.

Natrix generis mascu. ⁊ femini. genus serpentis a nando q⁹ in aqua quoq; venenum spargit. Prisi. lib.v. Natrix cum speciem anguis significat masculinum quoq; inuenitur. Lice. Cur omnia nostri causa cum faceret tantam vim natricum viperarumq;. Luca. Et natrix violator aquę. Item natrix herba est: cui⁹ radix eruisa virus birci redolet. Natrix quoq; mulier ꝺici potest natans sicut natatrix.

Natabula: ab Apuleo ꝺn̄r loco natationis.

Natinatores: negociosi vocabantur: ⁊ natinatio negociatio.

Nauis a greco ναυς. cuius ꝺminutium est nauicula a quo fit aliud nauicella.

Nauale adiectiuū: q̄ ad naues pertinet. Unde naualis corona qua ꝺnari solebat qui primus in hostium nauem armatus transiliisset. Hiero. Qui nauali prelio ꝺmicaturi sunt.

Naualia ī q̄ ꝺstat vl' fieri solēt naues. Uir. Dirupiętq; rates alij nauali⁹ ite. Oui. li.iij.me. Dauid aliter q̄s siccū nauale teneret

Nauarch⁹. nauis pnceps q̄ in naui nautis iperat q̄cūq; ad faciē dā nauigatōes: nec ab sūr de in triremib⁹ idē esse itelligit̄ q̄ comes vel comitus ꝺr. Li.i ver. Sumptū oēs inclassem frumēto stipēdio ceteriq; reb⁹ nauarcho suo queq; ciuitas sp̄ dare solebat: nauarchis idis: nauis pretoria in qua est pretor.

Nauclerus qui nauem regit: latine nauicularius ꝺicitur: quasi nauis cleros. i. sors.

Nauclerius.a.um. q̄ ad nauclerum. Plau. in asi. Uolo mei patris me similē qui causa mea nauclerio ipse ornatu per fallaciam quam amabam abduxit ab lenone mulierem.

Naucleriacus.a.um. eiusdem significationis. Idem in Mili. Facito vt venias huc ornatu naucleriaco.

Naumachia nauale bellum: seu naualis pugna. Interdum accipitur pro loco vbi fit pugna. Sue. in Tibe. Semel triremi ysq; ad proximos naumachię hortos subuectus est.

Naumachiarij sūt q̄ plīū nauale cōmutunt. Sue. in Clau. pclamātibus naumachiariis. Di ēt epibatę ꝺn̄r greca voce.

Nauigium nauis ꝺictio: q̄ ⁊ nauagiū ꝺr. Et nauigium oē gn̄s nauis quo nauigamus appellat̄. Nauis vo species est. Lol. Jamq; qui ędificare velint fabros ⁊ architectos aduocent: qui nauigia mari concredere gubernandi peritos.

Nauiger.pe.cor. qui nauem ducit.

Nauigo.as.pe.corre. naui iter facio. Et ꝺicimus nauigo mare. Uirgil. Gens inimica mihi tyrrhenū nauigat equor nauigo in naui. Ambro. Hec ergo nō turbat̄ nauis in qua prudentia nauigat. Nauigo in mari. Terē. in an. Ego in portu nauigo. Huius compositus est enauigo q̄ ꝺ est extra nauigo. Dier. ad Helio. Sed q̄n scopulosis locis enauigauit ors. Dicimusq; h̄ fluuius enauigatus est. Ply. lib.ix. Duius ꝺiectu vastus efficitur sinus. xij. ꝺiep ⁊ noctiū remigio enauigatus.

Naupegus.pe.pro. οτι ελληνικως λεγεται ναυπηγος ως ναυς και πηγνυμι ῥιπτω.

Nauta.ę Nautina qui se in naui agenda exercet: ę quicunq; in naui est nauis ducende gratia.
Nauticus.q̄ nauē gubernat. Ply. lib. ix. Q̄ vbi videre nautici statiz plurib⁹ anchoris nauigia ſſrēnāt: nauticus.a.um q̄ ē nautarū. Uir. lib. iii. nauticus exoriē vario certamīe clamor.
Nauicul⁹.aris. ꝓprie ociosa nauicula vehor. Mar. piger lucrino nauicular in stagno.
Naufrago⁹.pe.cor. deponēs: ę naufrago.as. naufragium facio. Hiero. Quā quidā repellentes circa fidem naufragauerunt
Naufragus qui naui fracta bona amisit. Proper. Tetra venena bibens ę naufragus ebibat vndas. Dicit ę vnda naufraga q̄ę naues frangit.
Naufragiuz: naui fractio. ȝ q̄ñq; ꝓ nauigādi periculo ę q̄ñq; ꝓ nauigationis dāno ę infortunio ę iactura sumatur.
Naulum ꝓtium quod soluitur ꝓ vectura in naui. Juuena. Furor est per omnia perdere naulum.
Nauia.lignum cauatuz: vt nauis quo in vindemijs vti solent.
Nautillus piscis dict⁹ q̄ nauigātis effigiem bēat ναυτιλλος ανι. apud grēcos fīg̃t nauigo. ab alijs Pōpillus vocat. Est ę nautillus nauta nautillia nauigatio. i. ars nauigandi.
Naustibulum. alueum ad nauis simlitudinem factum.
Nauus: celer: strēnuus. a nauiū celeritate dictus qui ę gnauus dicit. cuius ōrium est ignauus. Nauia: nauitas gnauiaue celeritas strēnuitas. Uñ ignauia tarditas defidia. Interdum Nauus ꝺ⁹ quasi sciuus ę optime ꝓnoscēs. Col. li. viij. sit ātē vigilans impiger industrius nauus oīum quas pascit.
Nauo.as. studiose impleo: do ꝺ⁹ fero cū effectu demōstro. i. adiuuo. Ter. Ut ꝺ⁹ ti. de ora Jā mihi video⁹ nauasę operā. q̄ huc veneriz. Jdē Apio pul. Illud pugna ę enitere ne quid nobis tēporis progeat vt cū tibi hic satisfecerimus: istic quoq; nostram in te beniuolentiam nauare possimus. i. conferre vel ostendere. Tractum verbum a nautis cum sunt auxilio alijs inuarrandis nauibus. Naues enī cum ex naualibus in mare deducuntur maximo hominum auxilio indigent.
Nauta herba granis nigris qua vtuntur coriarij. vel aqua coriarioꝝ: vel vt No. inquit a qua ex nauis sentina veniens Plau. in asi. nauteā bibere malim si necesse sit q̄ illam oscularier. Idem oīum vnguentoꝝ odor ꝓ tuo nautea est.
Nausea stomachi ad vomitū ex graui odore ꝓturbatio a naui deductum nomē ex cuius sentina mouet vomitus. Hor. ad furiā. Usq; ad nauseaz saturata es. Hinc Nauseosus. a. um. q̄ nauseam inducit. Ply. Radice crassa madida nauseosa.
Nauseo.as. nausam hēo ę vomitu infestor. Plau. in am. Lassus sum hercle e naui vt vectus sum huc etiam nūc nauseo. Cice. Fabio Hallo. Uidit me nauseatem non mō mittendi cām habuisti: sed etiam viscendi est ę Nauseor depon. Die. Et hac conturnice satiatus israel nauseatur.
Nauſio.is de grano fabe dicitur cum nascendi gratia se aperit ꝙ fit non dissimile nauis figure.
Nauce: putamen nucis siue oliue nucleus seu membranula quę in nucis inglandis medio est. Ponitur etiam ꝓ eo q̄ ē nihil. Plau. Qui hō timidus non erit in rebus dubijs: nauci non erit. Dictum nauci quasi nuci a nuce.
Nauficaa alcinoi phaecum regis filia. Mar. Si mihi nauficaa patrios ꝺcederet hortos: alcinoo possem dicere malo moes
Nauſithous: neptūni filius ę pater Alcinoi.
Nauportus. amnis qui ę pamportus ēt a Strabone vocatur. Amnis inq̄t pāportus ex illyrio nauigabilis defert i Sauū. Et alibi. Juxta nauportū amnis ē Larcora excipiens commerciorum onera. Dic in sauum ille in draum delabitur.
Nauaria: ps hispanię septentionalisq; versus Arcton Uasconibus adiacet: ad meridiem vō Taraconiam hz regionem.
Naxos. insula i ęgęo vna ex cycladibus ceteras supans. antea. Strongyle dicta. Dęc dia postea appellata fuit: Uerū cū cares ex lamia ꝑfecti duce Naxo eā occuparūt a duce naxō ap pellarūr. Hanc Dionysiā a vineaꝝ fertilitate dici scribit Ply. Uel q̄ vt alij volūt q̄ solę naxie mulieres octauo mēse pariāt quoto ę liber pr⁹ nat⁹ creditr. Sine q̄ fons i ea vino fluat distata delo septē millib⁹. Dic naxius. a. um. Uñ naxius ardor apō Lol. significat bacchi corone sydus. Naz vt ferunt poetę insula naxo relicta ariadne a Theseo nuptias cū Bacho fecit: donataq; corona inter sidera relata fuit.
Nazareus consecratus ꝺ⁹ a nazareth nazarenus christus filius martę de q̄ Anastasius feruēti oratione dicebat μαρια χαι ρε οτι υπαρχεις βασι λεως σ καθεδρα χαι ρε οτι βαζαζεις του βαζαζον τα παντα.

Ne deprecatiuū seu ꝓhibitiuū aduerbiū est. Uirg. Tu ne cede malis: sz ꝺtra audētior ito. Q̄ñq; est cōiunctio copulatiua. et ponit ꝓ neq;. Li. Ne dici quidē opus est q̄ta dimicatiōe ciuium. Q̄ñq; adiunctiua. Mar. Lex h⁹ carminibus data ē ioꝯ cosis ne possint nisi ꝑiuriant iuuare. Q̄ñq; rōnalis. ꝓ ergo Uir. Me ne icepto desistere victā: Q̄ñq; Causalis. Jdē ne recipi portis aut duci i menia possit. i. vt nō. Q̄ñq; ponit ꝓ vt. Li. Curioni. vt nō vereremur ne nimis cito mitteremus Jdē ne amicis nihil tribuamus epulamur. i. vt ēt amicis tribuamus epulamur. Q̄ñq; fīg̃t nō Ter. in an. ego id agā mihi q̄ne deē. Q̄ñq; nedū. Jdē i eadē. Ne vacuū eē nūc me adnarrandū credas. Plerūq; dubitatiua. Uir. Justicię ne pūs mirer belli ne laborū. Apō oratores plerūq; vna sola ē ę sp in ꝑma pte locat vt: vt bon⁹ ne ē: an mal⁹. Aliq̄n ēt sic. Eūdū mihi nec ne sit ignoro: Et p̄interrogationē. Li. Uerū vultis ꝓtoꝛi flacco nec ne. i. an nō. Quidā supuacuū addūt alterum an. h⁹ mō nescio an būfaciā nec ne. Q̄ñq; cōfirmatiua Uirg. Tanta ne me tenuit viuēdi nate voluptas vt ꝓ me hostili paterer succedē dextrę Quo tū in loco quidā exponūt nę ꝓ vti q;. cū diph. scribentes. Q̄ñq; interrogatiua est. Ter. Ego ne: Tu ergo. Q̄ñq; hz vim interrogandi ę dubitandi sīl. Jdem. Daē ne illa bodie Pāphilo nuptuz: Q̄ñq; diminutiuā vim hz ę ꝓ saltē ponit. Sal. scīę res sapiētū ais fatigāt ne illi corruptis moribus victorię temperarent. At nę cū diph. greca dictio ē: q̄ ꝓ ai scribitur ę fīg̃t valde vehementer nimis. Ter. Faciūt nę itelligēdo vt nihil itelligāt q̄si q; q̄ magis q̄ opus sit aliq̄d vel inquirūt vel speculant: coꝛ numero sūt būdi q̄ nihil intelligunt. Aliq̄n fīg̃t certe vel vtiq; profecto vel ita: vel ēt. Et h⁹ ꝓ ironiā. Li. Curio. incredibile q̄ turpiter mihi facere videar q̄ bia reb⁹ iterfiz ne tu videris multo añ ꝓcul disse q̄d ipēderet. Jdē treba. Nę ego multo libētius emeriz diuersoꝛium Tarracinę. Jdē. Ne illi vehemēter errant. Af firmat enī illos vehemēter errarę. Hora. Clarus erit fortis iustus sapiēs nę ēt rex. Lōpositā a ne aduerbio negandi sunt Nec neq; neq; cū eius deriuatiuis nequicq; neutiq; neutiq; nequeq; necubi nedū ę alia. Sciendum q; recte dicitur. Uereoꝛ ne h⁹ moriat. vel vt moriat: vel vt ne moriat: ꝓ vt non moriat. Dier. in Hen. Timeo ne putet me sibi voluisse illudere Li. Metuo vt ne peat. Ter. Apprime i vita vtile vt ne q̄d nimis. ꝓ vt non vt quid. Preterea inter ne ę quidē semp i ter aliquid interponendum est: ę tunc significat nec.
Nenuā iurātis est. i. moziar. Li. Sed neminem si tibi concedo
Nea īsula. Ply. li. ij. de īsulis enatis. iter lēnū ę belleſpōtū nea.
Neapolis: ciuitas quam chalcidenses condiderunt quasi nouna ciuitas. Parthenope a tumulo syrenis appellata. Suidas νεαπολις πολισ ιταλικη Διδυμος εν η παρθενοπης ιδρυται σειρηνος αγαλμα πολλαιδες και αλλαι νεαπολεις.
Nebula. sic differt a nube. q; nebula vapor sit e terra atq; aq̄s surgens que siue statim euanescit. siue in altū sublata cōuertitur in nubem. nubes quocūq; tempore fieri possunt Nebule nec ęstate calida: nec nimio frigore existunt.
Nebularium: ędificium a subiscienda messe per nubilum tps.
Nebulones ę tenebriones dicti sunt nugatores vani nullius p̄ tij boies q̄ mēdacijs ę astutijs suis nebulā quādā ę tenebras obiciāt: vel q; ad fugā fugitiuis nebule sūt accōmodate. Lucil. Nugator quidem ac nebulo sit maximus multo.
Nebrides. p. c. damaruz seu ceruoꝝ pelles quibus vti veteres in bacchi sacris solebant νεβρος enim dama seu est ceruus.
Nebrodes: mōs in sicilia cui damarum copia nomen dedit.

Nec ꝛ neqꝫ cõiunctiones distinctę: vt nec vl' neqꝫ lego. nec scribo. Nõnũqꝫ significant nõ vt nec video quozsuz res euadat sꝫ differũt. qꝫ nõ negat solũ. nec ꝛ neqꝫ negãt ꝛ copulãt. aliqñ saltez: vt nec quidẽ pũctũ tpis. Resoluunt interdũ in copulatiuã. ꝛ vt nõ feci ꝟ nec facerẽ. i. ꝛ nõ facerẽ. Sꝫ si sequatur enim vim simplicis negationis ꝫ vt nec enim id facerẽ. i. nõ enĩ id facerẽ. Qñqꝫ significant ẽt. Quintil. Perso vi gr̃a non põt: nec malo pr̃i. i. ẽt malo pr̃i. factũ ẽ ãt. Neca neqꝫ p apocopen extremarũ vocaliũ. Et qz in fine sꝫllabę. q. scribi non poterat transiuit in. c. Nã. c. ꝛ. q. affines litterę sunt.

Necesse siue necessum ỏz qõ vi aliqua cogente fieri opus est a cesso verbo deductũ qz nõ fit in eo cessandum. Et declinant hic ꝛ hęc necessis ꝛ ꝟ necesse: ꝛ necessus. a. um. a quo Necessitas. necessitudo. necessarius.

Necessitas. vis ipsa q̃ cogit: vt necessitas mihi incumbit eundi mutinã. Aliqñ appellatione necessitatis ius qõdã ꝛ vinculũ religiose cõiũctionis familiaritatisue significat. Cęsar. Eą dẽ mihi videoz ꝓ nr̃a necessitate nõ laboze ñ opa. ñ ĩdustria defuisse. Sigt. n. ꝟ ciũctionẽ vel sanguinis vel amoris ꝟ est affinitatẽ vel strictã amicitiã. Idem sigt necessitudo. Sal. in Jug. Coactus rex necessitudine statuit armis certare. Li. vo aut sibi cũ eq̃tibus romanis necessitudinẽ esse. Aliqñ necessitudo ponit ꝓ necessario. i. cognato vel affine. Sue. in Aug. Remisit tñ hosti iudicato necessitudines amicosqꝫ omnes.

Necessitudo. Uide in dictione necessitas.

Necessarius. a. um. ỏz illud sine quo fieri nõ põt: vt necessarius est mihi aduentus tuus. Hinc fit necessario aduerb.

Necessarij ọñr cognati vel affines vel amici ꝛ bi quibus vti familiariter solemus. qꝫ nulla ĩter eos cessatio. i. separatio fit: vel qꝫ necessaria inter eos officia conferantur.

Neco. as. aui. atũ. ferro iterimo. Liui. lib. j. Obrutã armis necauere. neco. as necui. nectũ alia vi. Diom. neco cui veruntñ et necam legim⁹ vt nect⁹ ꝛ nectatus. Et ꝟ differre volũt necui q̃si suffocaui. Necaui q̃si ferro occidi. Uñ necẽ cędẽ appellamus. Sic ꝛ Prisc. sentit. Sꝫ ãbo fallũt. qñ q̃dẽ oñdere ꝫ necaui ꝛ necatus dequacũqꝫ morte dici Aug. li. j. ci. dei. Oẽs enim quos fames necauit malis vitę hui⁹ sicut morb⁹ corpis eripuit. Quos aũt nõ necauit: docuit parcius viuere: docuit ꝓductius ieiunare. Qui. li. iij. Hic adulter lozis cęsus aut famę necat⁹. Li. li. iij. ad herẽ. si accusator dixerit ab re hoiem veneno necatũ. Nec de hoĩe tñ ỏz ꝫ de alijs quoqꝫ. Col. lib. ij. Sic oẽs radices herbarũ p rupte necant. Nectus tñ sp̃ne ferro ỏz Liui. li. xxj. Fame frigore: illuuie: squalloze enecti. Hui⁹ vbi opposita sũt Eneco suffoco. Plau. in am. Puer ambos angues enecat. Poz. li. j. epl̃ax. Spẽ mentita seges bos ẽ enectus arando. Interneco ꝛ perneco. Et habent pe. coz.

Necromãtia. pe. acuta: diuinatio q̃ fit p cadauera vt apũ Luc. cũ mortu⁹ suscitatus euẽtũ belli pharsalici. Sex. Põpeio p̃dixit νεκροσ enĩ mortu⁹ ỏz. necron cadauer. necrosis mortificatio. μαντειω diuinatio. Unde Stra. signa fictilia quę cozintho euersa romam impleuere necrocozinthios. i. cozinthiozum defunctus vocata scribit.

Necromantici sunt: quozũ incantamentis videntur resuscitari mortui. hozũ sacrozũ duo sunt genera. Necyomãtia: ꝛ sciomantia. Necyomãtia ad eleuandũ cadauer sanguis est necessarius. In sciomantia vmbrę tñ est euocatio.

Necto. is. nexui. ꝛ xi. xum. ligo ũgo. Uir. li. v. Et parib⁹ pamas amboz innexuit armis. Prop. At tibi q̃ nr̃o nexisti rętia tecta. Hui⁹ opposita sũt Annecto qõ ẽ ad aliq̃d necto: siue iuxta necto: subiũgo. Die. ad Dama. Qõ mihi videret annexui. i. subiunxi. Col. li. v. At si regionis ꝺditio pmittit de veterib⁹ hastilia q̃b⁹ annectant singula trãsuersę pticę alligent. Connecto. sit necto. Idẽ in eodẽ. Laqꝫ vel saligneis pticis vl' cũ pluribus q̃si fasciculis arũdinũ ỏnectũt. Innecto ĩtus necto cateno. Plau. li. ij. Mutuaqꝫ alterius ĩnectite collalacertis. i. ꝺplectimini iternecto. Uir. li. vj. Ut fibula vestẽ auro internectat lyciã vt gerat ĩpa pharetrã. Obnecto obligo. subnecto subiungo. Uirg. Aurea subnectens exertę cingula mammę.

Nectar. grecũ ẽ. ꝛ deorũ potio dici põt. Quo etiã noĩe immoztalitas designat ab ꝓ qõ priuatione significat ꝛ κτεινω decido. Inde fit nectareus. a. um. ꝓ diuino ꝛ immozali.

Necubi. ꝓ ne alicubi. i. vt nõ in aliquo loco. ꝛ semp duo verba postulat: vt iussi necubi mihi pst̃o sis. i. ne ĩ vllo loco sis.

Necunde. i. ne ex aliquo loco.

Necyia q̃si mozturia resqꝫ funebzisqꝫ ꝛ ad mozt̃uos ptinens. ẽ enĩ euocatio maniũ. q̃ ꝛ necyomãtia q̃si diuinatio ꝓ mortuum dicit. Apud Humerũ ĩ odyss. Abulisse euocatio manium sacro magico in scrobe ꝓcurato νεκυς gręc: latine mortuus

Nedũ. figt nõ solũ: ꝛ duobus modis accipi solet. Uno cũ vtraqꝫ sñiaz eodẽ claudimus verbo: funderẽ ꝓ te sanguinẽ nedũ tibi pecuniã. Altero cũ suũ vtriqꝫ sñię verbũ accõmodam⁹: vt füderẽ ꝓ te sãguinẽ nedũ tibi pecuniã crederẽ. Negatiue sic. Nõ funderẽ ꝓ te obolũ: ne dũ ꝓ te sanguinẽ nõ funderẽ

Nefarij: sceleśti sacrileg⁹: a farre deductũ nomẽ quo sceleratꝫ q̃si vita vti nõ debẽt. Et ide q̃ indigni sunt vt viuãt nefarij vocant. Quidã ẽt a faris ỏbo deriuãt. Asco. scribit nefariuz qõ sacra polluit sarrepto solita celebzari. ergo nefarij sacrilegi.

Nefandus. a. um. ꝛ nefans. tis qõ ñ ẽ fandũ. a nefas q̃ nefari q̃ dem liceat Luci. li. vij. tãtulus q̃ penas obfacta nefantia luit.

Nefrendes ọñr a Uarrone pozci qui nõie latentis amisso non dum fabam frendere possunt. i. frangere.

Negligo. is. pe. coz. xi. ctũ: cõtẽno nõ curo: q̃si ne legẽ quidẽ nec videre dignoz. Ter. in adel. Pecuniã in loco negligere marimũ interdũ est lucrũ. Hinc negligentia ꝛ neglectus. us. ꝓ contemptu. Idẽ in beau. Hęc res neutiqꝫ neglectui est mibi

Nego. as. ex nõ ꝛ ago ꝓ dico cõpositũ est. ꝟ ẽt de factis dicat vt apud apostolũ. Cõfitentur se nosse deũ: factis ãt negãt. Hui⁹ cõposita sunt. Abnego. Denego. Pernego. qõ ẽ pfecte nego. Plau. in afi. Ubi creditũ quod tibi fit datum esse pnegaris. Subnego aliquantum nego. Li. Treba. Ueruntñ quod pzsenti tibi pzope subnegarent. ꝛ habent pe. coz.

Negatio postposita negationi nõ semp ꝟ vim affirmandi: sed magis negandi cũ altera ꝓ vniuersari ponit ꝛ particulares sequunt. Hoc mõ. Nullas accepi a te litteras nec breues nec plixas. Uir. Nulla neqꝫ amnẽ libauit q̃drupes nec graminis attigit herbã. Itẽ vna sola negatio postposita negatiõe gat. ita tñ vt sequẽs iungat cũ q̃dẽ. Li. Lentulo neqꝫ errarẽt ne aduersarij q̃dẽ. Et si dixero. Nõ tibi. ꝟ pśuaderet ne de⁹ quidẽ subaudit enĩ alia negatiõis ps sic. nõ tibi ꝟ pśuaderet aliquis. Deide ad maius significatũ subiũgo ne deus q̃dẽ cui oĩo ẽ credẽdũ. Interdũ ẽt sine q̃dẽ due negatões negãt cum vna pticularis omittit. Ter. Agrũ in his regionib⁹ meliozez neqꝫ ptij maiorꝫ nemo ꝟ. subaudit. n. neqꝫ meliozẽ. Uar. li. iij. de vi. pa. oñdit duas negatiuas ꝓ vna accipiendas cũ dixit. Qua abstinentia viri mulierelsqꝫ romanę fuerint q̃a rege munera eoz noluerit nemo accipe. Si ãt duob⁹ ỏbis aut positis aut ĩtellectis addant due negatiue ñ dubiũ ẽ quin negẽt. Sic. n. me amas nec ni credis. Intellectis sic. Nec ꝛ tuti studes nec litteris. ſ. studes. Tres negatões ꝓ vna ponũtur. Ter. Neqꝫ haud dicas tibi ñ pdictũ. aliqñ ẽt ppositões negãt ẽt gręce vñ Aristophães comic⁹ ος αργαλεον ὀζευ και ους οι Δουλον γενες θατ̃αρ̃αφρονουντος λεστωτου.

Negatiuus. a. um. quod negat: vt dictio negatiua.

Negociũ a nec ꝛ ociũ fit q̃si nõ ociũ. hoc ẽ opus. sic ĩ nec ꝛ lego negligo. ꝛ. c. vertit in. g. sic ĩ quingẽti q̃uis a cẽtũ ꝺponat. Et accipit ꝓ occupatõe vt ꝛ si negocijs familiarib⁹ ĩpediti. Aliqñ ꝓ eo qõ vernacula lingua dicim⁹ la ipzesa. Cęsar li. ij. cõ Ipse cum primum pabuli copia esse inciperet ad exercitum venit: dat negociũ senonib⁹ reliquisqꝫ gallis q̃ finitimi belgis erãt vti ea q̃ apũ eos gerant cognoscãt. Aliqñ ꝓ laboze ope. Li. Lozinii. ꝛ si p iniquo patiebar aĩo te a me digredi. tñ eo tpe me ꝺsolabar: qꝫ ĩ sũmũ ẽt ociũ te ire arbitrabar ꝛ ab ĩpẽdentib⁹ magnis negocijs discedere. Idẽ Fabio. Adhibui diligẽtiã quotiẽs senat⁹ fuit vt adessẽz pluriműqꝫ i eo negocij habui. Aliqñ ꝓ cura molestia solicitudĩe. Terę. Poeta cũ pmũ aĩuz ad scribẽdũ appulit id sibi negocij credidit solũ vari ppl'o vt placerẽt q̃s feciſſet fabulas. Do. mõ ꝓ molestia ꝛ cura ñ laboze. Li. cũ ẽ allatũ ad nos ỏ teneritate eoz q̃ tibi ne

gociũ facesserent. Aug. lib. xij. ci. dei. Sed cũ his nullum nobis est in his libris negociũ qui diuinã mentem facere vel curare ista nõ credunt. Ita posuit ac si dixisset: nolo mihi rẽ eẽ Item negocium vi factũ de quo q̃stio. Et negociũ remediũ est. Paul. i cap. Neq; de hac re negociũ ẽ quin male occidaz. Negociosus. a. um. quod est negocijs plenũ. Sal. Prudentissimus quisq; maxime negociosus erat.

Negocialis ad negociuz pertinet. Li. hęc constitutio partes ouas videtur habere iudicialem ⁊ negocialem.

Negocioz. aris. negocia exerceo. ⁊ mercaturę opando. Li. li. iij. offi. cum se syracusas ociandi cã non negociandi contulisset Idem Ser. sulpicio. M. Turi⁹ qui patras negociatur: idest mercaturę operam dat. hinc negociatoz qui i alioz negocijs se exercet. Uñ labeo. negociatozes serui videntur qui ꝓpositi sunt negocij exercendi cã veluti qui ad emendũ aut locandã ⁊ cõducẽdũ ꝓpositi sunt. Negociationem pro mercatura posuit Col. li. j. hęc enim negociatio curam villici auocat.

Neleus. nomẽ progenitoris patris Nestoris.

Nemesis. pe. coz. nomen cuiusdaz deę: q̃ facinozosos ⁊ deliquẽtes punire putabaꝫ. vt ex Catullo ⁊ Ausonio ꝛ intelligi. Insuꝑ cadẽ ferẽ remuneratriꝛ bñfactoꝛ. vñ apõ Stra. li. xiij. Est ea q̃ nemesis dicũt dea magna potẽsq; q̃ bõa celestiũ ꝺcessiũ cuncta deoz̃ possidet. hãc q̃dã foꝛtunã dixerũt cui ꝑm⁹ adrastus rex tẽplũ ẽdificauit. Romãi quoq; huic deę tẽpla dicauere stuli q̃ subsũtiã aliq̃ foꝛtunã putarũt regnoꝝ atq; opũ dispẽsatricẽ q̃ soli⁹ dei nutu huc atq; illuc trãsferũt ꝺ ẽt noñe ocã fuit tibuli amica suadaꝫ νεμεσις ἡ ἀικη μεμψις ὑβρις φθονος τυχη βαβρι ος φησιεν μυσικαῖς και αἰλιανὸς νεμεσεως ἐφορους τροπους ὑπεροπτας και ὑπερηφανους κολαζ ουσης εναγωμαρτυρια.

Nemo. tñ ad homines referẽ: nullus generaliter ad oĩa: vt nullus hõ: nullus lapis: nemo ꝓprie dicitur nec hõ: ⁊ cum sit generis cõis poniẽ q̃q; ꝑ nullus. Caduceatoꝛi nemo hõ nocet. Li. Nolem quidẽ scire arbitroꝛ neminẽ: Sal. Quo nemo vir melioꝛ nec prẽstantioꝛ: nõ ergo nemo idez est qõ nullus hõ. Sic enim frustra iungereꝫ hõ. Nõnunq̃ tñ a poetis nemo diuũ ꝺr per acyrologiã. Uirg. Turne qõ optanti diuum promittere nemo auderet. Nonnunq̃ ẽt de feminis ꝺr. Teren. Doc scio vnum ego neminem peperisse bic.

Nempe aduerbiũ cõfirmantis. qõ aliq̃n cũ interrogatione ponitur. Aliq̃n sine interrogatione. Li. apud quẽ hęc dico. Nẽpe apud eũ q̃ cum hoc sciret me tñ anteq̃ vidit reip. reddidit Quinti. Nẽpe enĩ in hoc plurimũ laboris exhausim⁹ vt rhetoricã cõsideremus. vñ dicẽdi sciaz ⁊ vtilẽ ⁊ artẽ ⁊ vtutẽ esse.

Nemęę. syluа inter Cleonas ⁊ Phliuntem in qua Argiui ob Herculis memoziam Nemęa sacra celebrare consueuerunt Hinc cis regio nemęa ꝺr. Nemęe etiam fons: ⁊ mons. Uir. Et vastum nemęe sub rupe leonem.

Nemus ꝓprie ꝺr qõ voluptatis cã ꝓparatũ ẽ ⁊ plenũ amęnitatis ἀπο το νεμω pasco. q⁹ in eo greges atq; armẽta depasci solẽt. Dic nemorale adiectiuũ: vt umbra nemoralis. Nemoẽsis idẽ qõ nemorale vt nemoẽsis ager. ⁊ nemoẽsis rex qui Dianę Aricinę sacrificijs prẽerat. Sue. nemorensi regi q⁹ multos iam annos potiretur sacerdotio ⁊ validioꝛem ad tertiarium suboꝛnauit

Nenia. ę. ⁊ Nenia, oꝝ. vt ẽ apõ Oui. li. vj. Fas. grecũ nomẽ ẽ ab eo ꝺductũ qõ ẽ νεια τοκος. i. vltimũ. Erat. n. vltimũ qõ defunctis caneret carmẽ qõ i funere laudãdi gra cãtaꝫ ad tybiaz ante cadauer sepultũ. Alio noñe epicedium siue Monodia a grecis ꝺr. Diom. Apud romanos id carmẽ qõ cũ lamẽtatione extremũ atq; vltimũ moztuo adcaniẽ nenia ꝺr. Acron vo docet eẽ factitiũ nomẽ a similitudine vocis eoꝝ q̃ queruntur ⁊ dolẽt. Quin. li. vij. Tertius ẽ diuersus trãslatiõis modos cũ res cõis plurib⁹ i vno aliquo bz nomẽ eximiũ vt carnẽ funebre, ꝓprie nenia ꝺr. Improꝑ tñ accipiẽ ꝓ ineptia cuiusli bet cãt⁹ aut sermonis. Sic Hier. otra Ruf. Nisi forte nõ fuit insẽtiaz qui tuas emẽdaret nenias. Doc carmẽ Simonides poeta lyricus ꝓmus instituisse ꝺr. Sidoni⁹ ꝑ epitaphio posuit cũ aut. Nenia marmoꝛi incisa phẽde cas syllabos.

Neo. es. nevi. netũ. nui diceremus a Nuo is esse videreꝫ significat filum torqueo. Justi. li. j. Inuenit eum inter scoztozum greges purpuram colonẽtẽ. Ply. Superq; oĩa neꝫ ac texiẽ lanę mõ ⁊ fine lana. Hinc Perneo compositum.

Neos grece nouus latine, a quo multa deducuntur.

Neogamus: pe. coz. nouus nuptus.

Neotericus: recentioꝛ νεοτερον recentiozum dicunt.

Neotericoteron nouum vocabulum.

Neostropus nuper tortus.

Neophyt⁹. pe. coz. nouell⁹ q̃si nouũ germẽ: noua plãta: φυτον enĩ plãta ꝺr. Piero. ō Luciferinũ. Nescis ⁊ laicos ⁊ clericos vnũ hẽre χρ̃z: nec aliũ neophytus: alium episcopis esse deum

Neoptolemus pę. coz. nou⁹ miles. neos. enĩ nouus. ptolemus miles. Quo noñe dictus est Pyrrhus Achillis filius.

Neomenia. pe. acuta. latine nouilunium: vel p̃ma dies lunę: aut mẽsis νεως nouus μηνια mẽstrua. hoc est luna. ab μην q̃ mẽsis ꝺr q⁹ singulis mẽsibus a mulieribus defluant.

Nepa: vel nepes more greco scorpium significat. Plau. Dabo me ad parietem imitabor nepã. Li. li. v. de fi. Serpere anguiculos: natare anaticulas volare merulas. cornib⁹ vti videas boues: nepas aculeis suã cuiq; nãz eẽ aduersũ ꝺucem

Nepos q̃ ex filio filiaue nat⁹ ẽ: q⁹ nat⁹ post vt pr̃i: q̃ fili⁹. Cui⁹ relatiuũ ẽ Auus. Et sic̃ pauus ẽ aui paterni vel mr̃ni pr̃. Itẽ auię p̃nę ⁊ mr̃nę pr̃. Ita ei⁹ relatiuũ ẽ ꝓnepos. a quo semininũ ꝓneptis: vt a nepos neptis. Et a pauo femininũ pauia Et ab aui⁹ paui paterni vel materni pater: itẽ pauię paternę vel materne pater a quo abauia relatiuũq; ei⁹ abnepos: a quo Abneptis. ⁊ Atauus abaui pr̃ dict⁹ q̃si tert⁹ pr̃: a quo tritauia ⁊ relatiuũ atnepos ⁊ trinepos a quo Atneptis ⁊ Trineptis. Aliq̃n nepos dicit̃ fratris vel sozoris filius. Ad cuius ꝺriam dicim⁹. Dic ẽ mihi ex fratre seu ex sozoꝛe nepos. Qui vo post trinepotẽ sunt: minozes dicuntur sicut post tritauos maioreꝫ. Q̃q; nepotes posteri vocãt. Uir. Forte recẽsebat numeꝝ carosq; ac descẽdẽtes. Itẽ nepotes appellant ꝺsum prozes a nepa q̃ vt Ply. inq̃t deuozat oẽs filios vno solũ saltio. Siue ꝺñt luxurioseę vitę hoñes q⁹ ñ aliter his reiꝑ familiaris cura sit q̃uis q̃b⁹ pr̃ ⁊ auus. viuũt. Hoz. Uincit enĩ stultos rõ insanire nepotes. Unde nepotari quod est luxurioseꝫ prodige viuere. ⁊ nepotatus vitę luxuries. Tertul. in apologetico. Aristippus in purpura nepotatur. Nepotulus diminutiuum est. Suidas tñ εν νεποδες νεπως νεπτω τος εθνι κορ και οροζδε ἀνυδρου ουωμαπαρα τον ζερίτικον καὶ τοῦ τῶμίπωσω κιτίους ωαλαί ουσθλεοῦ Δὴλαδλιου κεζι τειμ.

Neptis q̃ ex filio filiaue nata est. Est enĩ femininum a nepos.

Neptoz. luxurioseę ⁊ prodige viuo. hinc neputatus us: de quo mõ. Affra. Scurrilitate ac nepotatu nobilis.

Nephritis. renuz passio: seu moꝛbus qui inter acutos numeratur. νεφρος enim ꝺr. Uñ nephzetici qui renuz moꝛbo laborant: vt est apud hippo. ⁊ galenum.

Neptunus saturni ⁊ opis filius maris deus dictus est a nando mutatis litteris ꝓmis vt inquit Li. li. de natura deoz. Uel. vt Uarroni plz a nubendo: q⁹ vt cęlum nubes. ita mare terras tegat. Hinc neptunus. a. um. possessiuum. neptunalia neptuni sacra quę ⁊ salatia a sale dicuntur.

Nequando ne vllo tpe. sicut Siq̃n si aliquo tempoze.

Nequaq̃ aduerbium negandi. significat enim non.

Nequã nomẽ ideclinabile. qõ apud veteres significabat hoñez nullius ꝓtij. q⁹ ne tãti q̃dẽ sit q̃ qõ bẽtur nũmi. Lyppia. Ne q̃ hõ deneq̃ thesauro emittit neq̃. Uñ ⁊ a q̃busdã ꝺrarũ ponit̃ frugi. vt i ea dictione dictũ ẽ. Postea inualuit vsus vt denotaret hoñez lasciuũ ac libidinosuz. Var. neq̃ er ne ⁊ q̃c q̃ media syllaba extrita. ꝓponi oñdit li. de lin. la. Quidã a nequeo. q⁹ nihil queat. nulliq; rei sit apt⁹ Lap docet neq̃ significare nõ malũ sz inutile. Festus vo peiozẽ q̃ creditẽ eẽ. A ne q̃ fit nequioz: ⁊ nequissim⁹. Col. nulla ẽ vl nequissimi hoñs amplioz custodia q̃ quotidiana opis exactio. Nã illud verũ M. Laconis ozaculũ nihil agẽdo hoñes male agere discunt

Nequitia: vitiuz est qõ cętera oĩa cõplectur. Est enim frugali

tati oppoſita.q̄ oēs in ſe cōtinet virtutes.Ut.n.frugi a fruge i.a fructu pp quādā aſoz fecunditatē.ita nequitia a ſterilitate hoc ē a nihilo noſtra ē. Nihil ē.n. oē qō fluit. qō ſoluitur qō liq̄ſcit ⁊ qō ſp perit. Ideo tales hoīes ēt pditos dicimus Eſt aūt aliquid ſi manet ſi cōſtat ſi ſp tale ē vt ē virtus cui⁹ magna ps ē atq; pulcherrima q̄ tēperantia ⁊ frugalitas dicitur.Sepe tñ p laſciuia ⁊ libidinoſa illecebra ſi pro luxu vite pdigo atq; effuſo.Aphricanus ſcripſit mala pbra flagitia q̄ hoīes faciūt in duabus rebus eſſe malicias.⁊ nequitia. Ubi nequitiā intelligi vult luxuz vitē pdigū ⁊ effuſionē īmodicā pecuniarū.Li.in Uer.Ex mulierū mozſu veſtigia libidinis atq; nequitię.hinc nequiter adverbium cum nequitia.

Nequicq̄ aduerbiū ſignificat nō.Uir.nequicq̄ pinguis paleę tenet area culmos.Itē capit̄ p frustra vt idē li.vj.Ter.ſerea tentat limina nequicquā nequalia detrimenta.

Nequa:aduerbium:ſignificat ne per aliquem locum.

Nequis.ex ne ⁊ quis per ne aliquis:hoc eſt vt nullus

Neq̄ nimis.ſnīa puulgata:cui deeſt agas.Ter.i an.nā id arbitroz ī vita appme eē vtile:vt neq̄ nimiſ. i.neq̄ agas nimis

Nequino.as.modo laſciuio.modo nego.

Nequinū:oppidū qō nunc narnia dicitur ob incolarū libidinoſam inertiam A quo nequinates qui nunc narnienſes.

Nero.vt Hel.li.xij.verbū ſabinū eſt quo ſignificat virtus ⁊ fortitudo.Itaq; ex claudijs a ſabinis oriūdos accepimus q̄ erat egregia ac preſtanti fortitudine.nero appellatus eſt.Sabini aūt id nomē a grecis accepiſſe vident q̄ vincula ⁊ firmamēta mēbroz̄ NEIρα dicūt noſtri neruos.hoc noīe eſt impatoz romanoz̄ qui oīum quos terra ſuſtulit crudeliſſimus fuit hinc ꝓprium nomen in appellatiuz commutatum eſt. ⁊ neroneſ nunc crudeles:⁊ ne roniozes crudeliozes dicimus.

Nerulū oppidū in lucanis qō vi captū fuiſſe repētino aduentu hęmylij ꝓtulit Liui.li.ix. Inde nerulonēſes dicti ſunt.Sue. in Aug.Manib⁹ colybo decolozatis nerulonēſis mēſarij.

Nerulani ppli in latio iuxta romā quoz̄ meminit.Ply.lib.iij.

Nereus maris eſt oceani ⁊ tethyos filius.Et ꝓ mari ponitur Inde nereides.

Nereides.pe.coz.patronymicū.fuerūt maris nymphę humanā effigiem hūtes quoz̄ nota ſunt.Nyſee ⁊ Lymnothoe.

Neritum ſiue neritos.pe.coz. Inſula eſt ſeu oppidum in ea qō Leucas vocabatur vt Strā.⁊ Ply.ſcribunt.Virgil. Et neritos ardua ſaxis.

Neruii fuerunt populi inter belgas maxime feri.magnę virtutis hoīes de quibus Ceſar.lib.ij.con.meminit.

Neruus notę ſignificationis q̄le ē illud in Job.Oſſibus ⁊ neruis ꝓgiſti me.bi a corde oziginē hīt: vt docet Ariſtoteles alij a cerebro oziri dicūt. Inde Subneruo.as.qō ē neruos incido.Hiero.in Joſue.Equoſeoz̄ ſub neruabis.Ponitur q̄ q̄z neruus ꝓ roboze ⁊ virib⁹: In neruis enī robur peculiariter exiſtit.Unū dicimus rē eē ſine neruis q̄ debilis ē.Hoz.Si ne neruis altera quicq̄d cōpoſui pars eſſe putat.Ter.Ubi tu neruos intēdas.hinc Li.neruos reip.appellat milites claſſes ⁊ vectigalia.Neruus ēt vinculi gen⁹ ē quo pedes aut ceruices ꝓdiunt.Ex quo ē illud Catonis Fures ꝓuatoz̄ furtoz̄ in nervo atq; ī cōpedibus ętatę agūt.fures publici in auro atq; ī purpura.Plau.in aul.neruos catenas numellas pedicas.boicas.Hī ⁊ neruū.neu.genere Hie. in biere. Et miſit eū in neruū qō erat ī porta benjamin ſupioz. Inde neruꝰ dñr chordę citharę. Li.li.i.tu.Sūmam eruditionē greci ſitā cēſebāt in neruoz̄ vocūq; cātibus ꝓper.hęc carmina neruis aptat. Dę ſimiliter dicunt neruię. quoniaz ex neruis fiant ⁊ neruus membrū virile.Iuue.Menſura incognita nerui.

Neruoſus.a.um.qō multo hz neruos. Li.lib.iij.offi.per trāſlationem dixit.Neruoſius qui iſta differūt ſolum audent malum dicere id quod turpe ſit.

Neruiceus.a.um.qō eſt ex neruo.Hie.in li.Judicū. Si ſeptem neruiceis funibus nec dū ſiccis ligatus fuero. infirmus ero,

Neruię ſunt fidicule tanq̄ ex neruis concinnatę. i. chordę citharę. hinc apud auctores legimus neruias in fidibus bzmali die alias digitis pelli alias ſonare.

Neruicus hz q̄ neruis laborat.Uictr. li.iiij.aq̄ nerucos ⁊ podagricos efficiūt:ſulphuroſi fōtes.neruoz̄ labores reficiunt

Neurobatę.pe.coz.q̄ oſſariā ꝓpiunt q̄ ambulāt ſuper neruos ⁊ funes neruiceos ταινυρα greci neruos dicūt.Jul.Frimicus.li.vij.matheſeos.Cū teſtimonio vo martis ⁊ lunę erunt funabuli olibatę neurobatę occidēt hos Jul. matern⁹ oliba tas.Capitolin⁹ vo Euribatas appellat tāq; late aſcēdentes.

Neſa regio mōtana iuxta ętnam.Neſus thracię fluuius.

Neſiū.Inſula in cāpano littoze inter panſilypū ⁊ puteolos que alio noīe dicit̄ neſis. Luc. Tali ſpiramīe neſis hui⁹ noīs obliquos ꝓduxit Papi.Siluaq; q̄ fixā pelago neſida cozonat.

Neſſotrophion.locus vbi anates clauſe paſcuntur.Neſſi enim anate a grecis oñr Col.li.ix. Media deinde parte neſſotrophij lacus defoditur in duos pedes altitudinis.

Neſcio.is.ignoro nō cognoſco.ex ne ⁊ ſcio.Aug. Phariſeus q̄ inuitauerat dñm ieſum putauit dñm neſciſſe mulierem.

Neſcius.qui ignorat ⁊ qui ignoratur.

Neu.apocopatum eſt a neue.idemq; ſignificat quod neue.i.ne ēt.Uir. Neu ſegnes iaceant terrę.

Neue.mō ſignificat.ne ēt. Modo vel vt nō. Li. Neue vaſtius ſyllabe deducant hoc eſt vel vt non vaſtius deducantur.

Neunq̄.ſignificat nullo modo.

Neutiq; vna pars oztionis.⁊ ſignificat nequaq̄.Tere.in An. Ego charine neutiq; officium liberi eē hominis puto. cuz is nihil mereatur poſtulare ad gratie poni ſibi.

Neutiq̄.non nimis vel non valde. vel nullo mō.habet enz aliquid aſſertionis.Teren. in ecy. In hac vſq; illud viſum eſt pamphilo neutiq̄ graue.

Neuus:carūcula eminens paululum in quo ſępe ſunt pili ⁊ naturalis eſt. Nā cū hoīe naſcit̄ ⁊ plerūq; ſuccreſcit. Hoz. lib.j. Ser. Egregio inſperſos reprendas corpore neuos.

Neuolo.as.ne vult:quaſi non volo. Plau. Filiaz meam tibi deſponſatam eſſe audio niſi tu neuis.

Neuter.a.um neutri.e neutri.Sic vter vtr⁹ null⁹ ſol⁹ alter ⁊ hmōi. Uer.i an. Tū iners.tū nulli ꝓfluj ꝓ nullius.Et ē neuter vtri q̄ vtrariū.figūq; nec hic:hic nec ille. In quo aīaduertēdū ē, q̄ dicim⁹ neuter alterę ñ aūt neuter neutrū. Nā ſi ita dicam⁹ neuter alterū diligit h⁹ ſignificam⁹ neq; ille būc diligit: neq; hic illū. Qō ſi neuter neutrū diceremus ſignificaremus ne ſe q̄dē ipz vtrūq; diligere. Neutro aduerbiū figūt.nec ad vnam partem nec ad aliam. Liui. Et neutro inclinata ſpe torpebat.

Neutri populi ſcythię europę.

Neutralis.⁊ hoc neutrale qō eſt neutrius partis. Uñ neutralia verba dicta ſūt neq; agunt aliq̄d nec patiunt.vt ſto iaceo ambo ſedeo.hęc ī nulla actiōe in nulla paſſione ſūt. Alia neutralia ab vſu dicta q̄ habēt actionē ſz paſſionē nullā vt certo hz actionē:ſed nō dicimus certoz.pugno cęno. Alia ſūt q̄ patiūtur ſed nō agūt vt vapulo pendeo algeo langueo ⁊ hmōi.

Ner necis ꝓprie moz̄ q̄ ferro fit aut alia vi. Uñ neci datus hz q̄ interfectus ē, Feſtus tamē neci datū intelligit qui ſine vulnere interfectus ē. Uñ Auſo. Sera venenato potu ſubſtulit āmabilē ner Siſen. Quñ neq; mea ner neq; interceſſio poſſe videt illoz demētē reprimere audaciā. Li. Inſidiatoz vo ⁊ latroni q̄ pt afferri inuiſta ner Amb.li.de paradiſo. Nępe diabolo auctore neces videntur iuſtis hominibus pparari.

Nero.as.⁊.is.xui.xū.fm Priſ. frequētatiuū eſt a necto. Virg. lib.v. Nexanté nodis ſeq; in ſuo membra plicantem.

Nexus.a.um.participiū.Uir.li.v. Uincula linea rupit q̄s innexa pedē malo pendebat ab alto. Nexus.us. vel nexus xi. in obligatione hz Li. Curioni. Luius qñ ꝓpriū te eſſe ſcribis mācipio ⁊ nexo. Idē pro murena. Qō ſi in repetundis q̄mācipi ſunt is.periculū iudici pſtare debet qui ſe nexu obligabit. Nā vt teſtis ē Liuius. mos erat romę vt qui ſoluendo non fuiſſent addicebant̄ feneratori cui ſeruirēt quo ad debitū pſoluerent.Et bi nexi appellabant̄ ducebāturq; in ergaſtula ad pſoluendū. Var. Nexi ſunt liberi qui opas ſuas in ſeruitute ꝓ pecunia quam debebant dño preſtabāt.

Nexilis ⁊ hoc nexile.pe.coz.qō nectitur:ſicut textile qō texitur Luc. Lexilis ante fuit veſtis qua textile tegmen.

Nil pro nisi subiunctiuo iungit. Est enī a nisi p apocopen factū. Quāq; ēt indicatiuo vt ni fallor. Ubi sciēduz ē. q; ni nisi q̄z et pterq̄z sp repetūt eosdē casus q̄ pcesserunt: vt Quid ē aīal nisi corpus cū aīa pcretū: Quid aliud q̄ris q̄z voluptatē: nulli placet pterq̄z mihi pter vo sp exigit actiuū: vt nulli places pter me. Penit interdū ni pro ne. Virg. Ni teneant cursus Plau. Ni stulta fis: nisi in principio sentētię indicatiuū desiderat alias ēt subiunctiuū vt vapulabis nisi caues. vel caueas. ē aūt cōpositū nisi. ex nō z si. z significat si nō. vel pterq̄z. ē cui cōiunctio exceptiua licet q̄q; pro cōtinuatiua vsurpet.

Nice. grece: latine victoria dicitur. vnde nicephorus victoriosus quasi ferens victoriam.

Nicander. nomen proprium. quasi victor Uir.

Nicanor. pe. p. oris. genitiuū facit pe. cor. nomē ppriū. q̄si victor

Nicator. victoriosus quo cognominat⁹ est seleucus: q̄ vt Apianus inquit in bello in syriacis semper inuictus extitit.

Nicolaus: nomen proprium quasi victor populi.

Nicarchus. quasi victor princeps.

Nicomachus. pe. cor. victor pugnę. Quo nomine dictus fuit pater Aristotelis philosophi.

Nicomedes. pe. p. nomē proprium regis bithynię romanorum amici q̄ olim raso capite sumpsit pileū: z se romanorum libertum vocauit. a quo Nicomedia.

Nicomedia ciuitas bithynię a Nicomede rege q̄ eā cōdidit appellata. Multi enī eodē nōie sūt vocati quēadmodū ptolomęi pp prioris claritatē. In huius ciuitatis villa magn⁹ Cōstātinus obiit. qui cum vellet ī iordane fluuio baptizari atq; idcirco hierosolymā peteret morte puentus ab Eusebio nicomediēsi epo arrhianę pfidię sectatore baptizatus ē. Quę res rpiani pncipis fidē apud plerosq; in dubiū vertit. Sed nō ē verisimile eū pncipē qui p oēm vitaz suā arrhiani dogmatis hostis fuerat in extremo spū ei dementię consensisse quā summo studio de suo impio prius eliminauerat.

Nicopolis: ciuitas epiri: a victoria Augusti sic appellata: qua Cleopatram z. M. Antoniū apud actiū prelio superauit.

Nicophanes. pe. cor. nomen pictoris quasi vir illustris.

Nicostrata. q̄si victoriosa exercitu. Quo nōie dcā euandri mr.

Niciteria. sunt premia relata ex victoria vt torques. Iuuena. z Cromatico fert niciteria collo. νικητήριον enim pmium victorię dicitur a νίκω quod est vinco.

Nicea z nicea vtroq; mō ōr fz Prīs. Et est nomē duarū vrbiū quorū vna ē Gallie: alia Asię z Bithynię metropolis. Nicearum primus Antigonus philippi filius cōdidit. z antigonā nōiauit. Postea Lysimachus a nōie vxoris Antipatri filię niceā appellauit. vrbis ambit⁹ stadiorum. lv. fuit ī figura q̄drata ī cā posita. habūt q̄ttuor portas ad rectos angulos eximio lapide q̄rta mediū gymnasiū posit⁹ erat. oēs q̄ttuor portę cernebāt. Decubēte ostātio famosa illa synod⁹ celebrata ēt trecē tor z decē z octo epōr z pfidū Arrhij dogma rectius fuit ēt nicias nomē viri ō quo theocrit⁹: z zenobi⁹ ita scribit. ΗΤΟΙ ΤΕΘΡΙΚΕΥΗ ΑΙ ΔΑΣΚΕΙ ΓΡΑΜΜΑΤΑΤΩΝΙΕΤΑ ΝΙΚΙΟΥ ΣΠΑΤΕΥΣΑΜΕΝΟΙΟΙΕΣ ΣΙΚΕ ΛΙΣΝ ΟΙΜΕΝΑΤΩΝ ΛΟΝΤΟ.

Nicto. as. ad canes ptinet cū sentiunt odorē leporū seu pdicum Festus. nictit vt canis ad odorādū ferarū vestigijs: leniter ingannies. Enni. nare sagaci sensit voce sua nictit vltraq;

Nicto. as. frequentatiuus ē verbi niueo. es. Et est nictare oculorū aliorū membrorū. visu sepe aliq̄d conari. Ply. li. xi. plerisq; vō nāle est vt nictare non cessent: quos pauidiores accipimus. Idem ibi. Graniores alitū inferiore gena cōmouent eędē nictant ab angulis mēbrana obeūte. Inde fiunt nictatio. z nictus. Cōpositū est Adnicto. quod est iuxta nicto. Festus. Adnictat sepe. leuiter oculo adnuit.

Nicotianus delicatius odoramentum z vnguentū dictū ab artifice probo Nicerote. Mar. Laudas pinguia nicerotiana.

Nidor odor z putor vstrinę z rei vstulatę vt apud Virgi. lib. vi. Ili ingens barba reliquit nidorēq; ambusta vedit. ppie de carnibus assis in culina z ceteris epulis coctis dicitur a nitore ignis. Mar. pasceris z nigre solo nidore culinę.

Nideo. es. dui. Ludus cōpositū est Renideo in frequentiori vsu Et mō significat splēdeo. Sta. li. x. The. Emicat effigies et ipsa ore chalca renident. Ply. li. xvii. Neq; in recessu gēmę aut in deiectu renidēte. Modo redoleo. Hor. Nec mea renidet in domo lacunar.

Nidus: auiū domicilium a nidore vt putatur q; q̄ mali odoris sint auiū cubilia. Q̄q; tñ nidus accipit ꝑ ipsa aue: q̄si cōtinēs ꝑ oreto Uir. Ipsęq; volātes ore ferūt dulcē nidus īmitibus escā. Q̄q; ꝑ quodā vasis genere a nidore similitudine. Var. Nymphaq; e lacuna fontiū allata nidos iplēt z nidi dīr ī q̄bus merces ī tabernis sepatim tenent. Mar. De primo dabit alteroue nido rasum pumice purpura q; cultrum.

Nidulus. diminutiuū. puus nidus. Hel. De auiculę nidulo.

Nidifico. as. nidū facio. Uir. sic vos nō nobis nidificatis aues

Nidulor. pe. cor. idē q̄ nidifico. Ply. li. xi. Aliud rursus eor genus q̄ de fimo ingētis pilas auersi pedibus volutāt: quosq; in his otra rigore hyemis vermiculos fet⁹ sui nidulant. Aliq̄n Nidulari ē ouis īcubare. Var. Prima dies deīde illos q̄b⁹ halyciones hyeme ī aq̄ nidulant: eos quoq; septem eē dixit

Niger ꝑprie fuscus or. est enī ōtrarius albo. p translationez tñ ponit q̄q; ꝑ mortuo. Iuue. Instituitq; rudes melior locusta. ꝑpinquas. p famā z populū nigros efferre maritos. Q̄ñq; ꝑ norio. Uir. Et nigris exesa chelydris creta. Q̄ñ ꝑ malo. Iuue. Nigr ī cādida vertūr. Solebāt. n. prisci q̄ bonū et laudabile erat: creta vel alba linea notare. Contra q̄ turpe fuisset nigro signabāt. Uñ persius. Quęq; sequēda fozēt z q̄ vitanda vicissim. illa prius creta mox hęc carbone notasti.

Nigellus. a. um. diminutiuum quod est parum nigrum.

Nigredo: nigricies z nigricia. ipse color fuscus. vnde Ply. capillorum nigriciam dixit.

Nigror. ipsa nigredo. Li. lib. j. de diu. Noctisq; z nymborum occęcat nigror.

Nigreo. es. a quo nigresco. niger fio. Claud. li. iii. nunc fibi mutatas licet nigrescere vestes. Col. Oliue cum nigruerint sereno cęlo distringere manu conuenit.

Nigro. as. nigrū facio. vñ Denigro. as. Hieron y. Denigrata est facies. Interdū nigrare ē nigrū eē Col. lib. vii. Parandi sūt boues nouelli q̄drati magnis mēbris. cornibus ꝑceris z nigrātibus z robustis naribus resimis patulis ceruice lōga. z thorosa: palearib⁹ amplis z pene ad genua ꝑmissis: pectore magno: armis vastis: capaci z tāq̄ iplēte vtero. lateri⁹ por rectis. Lūbis latis. dorso recto planoq; ēt subiūgit clunibus rotūdis. cruribus opactis: ac rectis fz breuiorib⁹ pot⁹ q̄z lōgis: nec genibus iprobis vngulis magnis: caudis lōgissimis z setosis pilosisq; corpe denso breuiq; colozis rubei fusciue tactu corpis mollissimo. Ply. li. ix. rube⁹ color nigrāte ōterior

Nigrefacio. is. z nigrefio notę significationis.

Nigrico. as. pe. cor. aliquātū niger sum. Ply. lib. x. viribus pręcipua colore nigricans sola aquilarum fętus suos alit: idest aliqua nigredine tincta.

Nigris fluuius est a quo nigretes populi cognominati sūt. Dictus nigris ꝑpter solitudines nigri pulueris eminentibus ī terdum velut exustis cautibus.

Nihilū. ex nō z hilū cōponit q̄ fiḡt vllū. Li. li. j. tus. Illud saxū q̄ sisyphus sudans nitēdo nec proficit hilū. Sūt qui putent hilū significare illud q̄ grano fabę adhęret. Alij pennę modulū intelligi volūt ex quo nihilū z nihil p apocopen. q̄ significat quātitatē vt nihil vini habeo. Inuenit ēt ꝑ aduerbio negandi positū. Ter. Nihil circuitione vsus es idest non inuenitur ēt nihil indeclinabile z trium generum: quasi quine hili quidē est hoc est nullius prętij aut vtilitatis.

Nihildum idest nondum. Li. Las. Et q̄q̄z nihildum audieramus nec vbi esses.

Nihilomin⁹. nō minus. Lice. Figulo Tamen nihilominus eis cōficior curis vt ipsum q̄ in vita peccare me existimem.

Nil syncopatum est a nihil. z modo nomen est vt nil bonitatis habes. Modo aduerbium. Ter. in an. nil me fallis.

Nilus egypti fluuius. a nileo rege sic dictus vel a nouo inferēdo luto q̄ sua inundatione totam feracē reddat egyptū Uñ Ser. nilū dici existimat q̄si νεοvi λυγ. hoc ē nouū trahētem

limū quo oblimet. hoc ē limo obtueret egyptū ⁊ oppleat eu-
statbus iterōs homeri pariter ⁊ dionysij libyci ī dionysio sic
scribit. ἡροδοτος μὲν λεγει τουνει λουτας ωηγας
μὴ γίνωσκεσθαι λιοου δὲ αὐτός ἐχει φασαι τοὺ
τους ωηγας λωκω δὲ φησιν οὐδὲ οὐδειςε λ-
ληνων ετέρος δὲ φασιτον ηι λουεκτων τὴςσε ληνη
ἡ ἴοιεκτωνσε ληναιωῦ ορωνα γηεσσαι. Un⁹ ē ex ma-
iorib⁹ totius orbis fluuius. a q̄busdā Heon ōr q̄si terra q̄n
tea Melo vocabaf. Hz septē hostia. Uirg. Et septē gemini
turbāt trepida hostia nilū. Noīa hostiarū hęc sunt. Canopi-
cū bolbiticū Sebeniti cū phęneticū: Mendesicū. Tanicū. ⁊
peleusiacū: Nascif in mōte inferiorīs mauritanię nō lōge ab
oceano stagnantę ibi lacu: quē vocāt bilidē: deinde condit se
itinere aliquot dierum rursumq; erūpit alio lacu maiore in
mauritania cęsariensi. Iterūq; arenis receptus per deserta.
xx. dierū spatio fertur ad ꝓximos ęthiopas ⁊ denuo prosilit
fonte qui niger dicit. Inde africā ab ęthiopia medios secās
ęthiopas. sic plęrasq; insulas facit quarū clarissima est Me-
roe. cuius Metropolis ēt Meroe vocaf. Postq̄ se aquis
oībus auxit nilus appellaf. Deniq; mitis hostijs fertur ī ma
re egyptiū: egyptiq; inferiorē partem dextra leuaq; diuisus
ampleru sno ōterminat. Canopico hostio ab africa. Ab asia
peleusiaco. ꝓpter qō aliqui egyptū iter insulas posuere ita
se diuidente nilo vt triquetiā terrę signum faciat. Idcirco
multi egyptū. Δ. grece lr̄ē silitudine delta vocauerūt. Au-
getur Nilus certis diebus mirū īmodū ⁊ per totā spatiatus
egyptū fęcundissimus innatat anilus fiunt adiectiua Nilo-
ticus. a. um. vt nilotici pisces. Et niliac⁹ pe. co². a. um. Mar.
Niliacis primū puer hic sit natus in oris. Nili quoq; apud
veteres ꝓ fossis in ludis circundatis ꝓ septis siue: ꝓ cā
nalibus aquarum alunde deductarum quos romani intra
domos deducebant. Uide in dictione euripi.

Nimbus repentina ⁊ ꝑceps pluuia: Ponitur ⁊ protrēto. Uirg.
Nimbozum impatria loca sęta furētibus austris. eoliā ve
nit. Interdum ꝓ nube quā dij solent in terras descende-
re Lucil. Cum nimbo cęlitus descendit iuppiter. Et nimb⁹
vasis genus quo vina vnguenta ⁊ alij liquores funduntur.
Mar. Aione qui venit miscenda ad poculo largas fundet
nimbus aq̄s: h̄ tibi vina dabit. Vinc nimbosus. a. um. Uirg.
Fluctu nimbosus orion. i. pluuiosus ventosusue.

Nimis ⁊ nimiū nomē loco aduerbij augendi ⁊ ꝓ vitio dicun
tur: significatq; plus satis. Ter. Ne q̄d nimis. Dicitur ⁊ Ni-
mis. a. um. vt nimius labor exhaurit vires.

Nimirū aduerbiū ꝛfirmādi hoc ē sine dubio certe. Pōt ēt solui
vt dicaf. Nimirū nō ē mirū. nam ni significat ne. ⁊ ne. signi-
ficat non vt. Plau. Ne vult. ꝑ nō vult. Aliq̄n ad respōsionē
adhibetur. Quinti. Demus id quod nullo modo fieri potest
idest ingenij doctanę studij pessimo atq; optimo viro vter
melior dicetur oratōr nimirum qui homo quoq; melior.

Ninue. pe. co². vrbs Assyriorū quā ędificauit. Assur egrędiens
de terra Senaar a nino rege sic dicta vt scribit Aug. Est et
alia ciuitas iudeorū in angulo arabię quā nūc corrupte nini
uen vocāt ⁊ in genitiuo ninives facit. Unde Aug. lib. xv. ci.
dei. Ninives ciuitatis magnę ninus belli filius cōditor no-
men ex illius nomine deriuatum est: vt animo ninive voca-
retur. Et populi in ea habitantes Niniuitę pe. ꝓ. dicuntur

Ningo. is. vl̄ ninguo. is. xi. Prīs. ninguo quoq; ninxi vñ ⁊ nix.
sicut a duxi dux. a rexi rex. Uirg. li. iij. Interea toto non secius
ęquore ninguit. Sunt ēt qui ninguo a ningue cuius noīa
tiuus est ninguis qō antiqui ꝓ nive vsurpabāt. Lucr. Al-
bas effundere ningues: Apul. in primo herma. Alpa hyems
erat. oīa ningue canebant. nunc dicimus nix.

Niguidus. a. um. idē quod niuale q̄ ninguibus abundat.

Niobe nomē filię tātali sororis pelopis vroriscq; amphionis q̄
in saxū versa ē ex dolore: vt poetę fingūt cū ex fęcundissima
matre ad orbitatem redacta extinctos vidisset filios filiasq;
oīs quos Apollo ⁊ diana sagittis ꝛfixerāt q̄ in saxū versa ōr
qm̄ ex nimio dolore attonita obmutuit ac veluti lapidescens
malis diriguit. a Sta. ī syluis. Sypileia mater dicta niobe
qm̄ facta saxea turbine vēti. Sypilū patriā rapta est vbi fra
cacumīe mōtis liquif ⁊ lachrymis ēt nūc marmora maneāt.

Niphates. pe. ꝓ. Scythię fluuius. Quo ēt noīe dictus ē mōs
armenię ex quo Tigris nascitur vt refert Stra. Uir. Addā
vrbes asię vomitas pulsum q; niphatē. dictus niphates. a ni
uibus ἀπο της νιφα δος.

Niptra oñr lauacra. ανιπτω. quod significat lauo. quo noīe
dicta est tragędia pacuuij quā allegat Li. li. ij. tus.

Nisi. dictio exceptiua. Uide supra in dictione ni.

Nissa vrbs q̄ ad mediterraneā iacuit supra Trallis ad orientē. ⁊
maxima ex pte mōti accubuit torrente quodā diuisa qui cō
uallē efficit. Et hac fuerunt Apolonius phs stoicus panętij
familiaris. ⁊ Menecrates Aristarchi discipulus. ⁊ ristode-
mus eius filius. quē valde senē iuuenis admodum audiuit
Stra. Itē Sostratus aristodemi fr̄. ⁊ alius aristodemus ei⁹
consobrinus qui magnanimum pōpeium erudiuit.

Nisus: locus in media in quo pulcherrimi eq̄ nascebantur.

Nisę noīa nymphe. Uir. nisę spioq; thaliaq; cymodoceq;.

Nisyrus. pe. co². pua insula nō lōge a Lo. in q̄ optia vina fiunt

Nisus. nomē regis Megarensiuz: q̄ vt in fabulis ferf in auem
sui noīs uersus fuit. Uir. li. j. He. appet liquido sublimis in
aere nisus. hic alio nomine haliętus dicitur.

Nisus. a. um. participiū est a nitor eris.

Nitor. eris. nixus. ⁊ nisus. Et est niti conari q̄ vernacula lin-
gua dicimus pōtare. Uir. Post valido nitēs subpondere sa
ginus axis increpat. interdū firmare sustētare. Uir. Ille vi-
des pura iuuenis qui nitif hasta. ꝙ translationē. Li. Tueris
vnus in quo nitif ciuitatis salus. i. sustineaf. Interdū ambu
lare. Pac. Ardua ꝑ loca agresti ac trepidāte gradu nitif. In
terdū volare, Uir. li. iij. hūc primū pibus nitens cylleni⁹ alis
cōstitit. Interdū. Fulciri. Li. lib. j. off. Est igif adolescentis
maiores natu vereri: ex bisq; deligere optimos ac ꝓbatissi
mos quorū cōsilio atq; auctoritate nitanf. i. fulcianf guber-
nanf instituanf. Huius cōposita sunt Annitor: Cōnitor. qō
est totis viribus nitor. Li. li. iij. offi. Quare q̄tū cōniti aīo po
tes q̄tū labore cōtēdere si discendi labor ē poti⁹ q̄ voluntas
tūi fac vt efficias. Enitor perio. Plau. Iam. Geminos Alcu-
mena enitif. Uar. li. ij. de re rus. Faciēdūq; septa secreta ab
alis quo enitētes secludere possis: itē q̄ corpore egro. Aliq̄s
est cum conamine absoluor. Uñ enitę oñr mulieres q̄ptus
dolore leuatę sūt. Itē enitī ē extra vel ꝑfecte opari. perficere.
Sal. in Jug. Ab adolescentia ita se enitū vt ab optimo quos
q; ꝓbaref. i. ꝑfecte exercitū vel opatū. Col. li. ij. Sed nec ime
dia pte versurę cōsistat detq; requiē in sūma vt spe cessandi
totū spatiū bos agilius enitaf. i. exaret ꝑficiat. Vic enitę ad-
uerbiū qō ⁊ enixū ōr. Li. ego illos malos ⁊ audaces sp enixū
cōtra fortunas atq; honores bonus ordis oīa fecisse sentio.
Innitor. ibereos firmor. Col. li. vj. Quo plus scilis medię ar-
bores q̄b⁹ vitis applicata ⁊ religata initif accipiant. Vie. ad
iulianū vidit scalā deterra vsq; ad celū ⁊ desup initēte dñm
vt lassis man⁹ porrigeret. Obnitor. cōtra nitor obluctor in-
duror obfirmor. Uir. li. iij. He. ver saq; ī obnixos vrgenf cor
nua vasto cū gemitu ora obluctātes. Aug. li. ij. ci. dei. Quor
dicta ora ria si totiēs velim⁹ refellere quotiēs obnixa frōte
statuerūt nō cogitare qō dicāt dū quocūq; mō nostris dis-
putatiōib⁹ ora dicūt hic aduerbiū Obnixe qō figūt cū cona-
tu istāter q̄tū possibile ē ora conantē. Ter. in. an. Pedibus
manibusq; obnixe oīa facturū. ꝓnitor valde nitor. Ser. pnix
pseuerās a pnitēdo tractū ē. Renitor ꝛnitor. Vier. ad Julia
nū. Si huic ꝛfilio nr̄o vl̄ amic⁹ vl̄ assecla vl̄ ꝑquā⁹ remit
tur: ⁊ ad delicias revocat itelligito eū ñ ōtua aīa ſ; de suo
vētre cogitare Subnitor suffulcio. Uirg. li. iij. quo philoctete
subnixa petilia muro. Aliq̄n ē sursuz nitor. Lęcil. li. anna. ea
latini subnixo aīo ex victoria ꝛfiliū ineunt. ⁊ habent pe. ꝓ.

Nixus. a. um. participiū. Nixus. us. nomē. ⁊ significat partum
Uir. Haud fętus nixibus edunt.

Nixurio. is. pe. co². nixurij. nitivolo seu cupio aut conor facere.
Nigid. Nixurit q̄ nitivult ⁊ ī conatu sępius aliq̄ re ppellitur

Nitor: splendor ī quacūq; re ōr. Li. in Cato. Tū lysandrū inue-
tē purpurā

tem purpurā eius ꝛ nitorez corporis. ſ. Lyri. Lol. li. ij. Uex ex bis maxime ſerendū qō robus ōr cū ꝛ pōdere ꝛ nitore pſtat
Niteo. es. nitui. ſplēdidus cultus politus ſum: hinc niteſco niti dus fio. Cōpoſita ſūt eniteo: qō eſt extra: ſeu valde niteo per tranſlationē vō enitere fiḡt celebrē eſſe. Li. lib. iiij. ad heren. Nūc bocſigni eſt ip ſos artis ſcriptores non putaſſe vnū po tuiſſe in oībus elocutiōis ptibus enitere: hinc Eniteſco. Sal. Poſtremo cęſar bellū exoptabat vbi vtus eniteſcere poſſet iterniteo in medio niteo. Ply. Tunc. n. tellure internitent: qz bis vētis maxime arenę mouent. Et habent pe. coz.
Nitidus. a. um. ſplendidus. Lol. lib. ij. Far. quod appellat clu ſinum candidiozis ꝛ nitidi colozis: hinc nitiditas. Actius foz me nitiditate przeharus regi.
Nitido. as. nitidum facio. Lol. lib. xij. Ferramenta deterſa niti dentur: atqꝫ tubigine liberentur.
Nitedula: aīal muris exigui genus: ſicut docet Ser. Li. pzo ſex. Utilla ex vepzęculis extracta nitedula remp. conaret arro dere eſt: ꝛ nitedula cicindela quę noctu lucet.
Nitria, egrpti regio: ꝛ nomē duaꝝ vrbiū ſupza Memphim.
Nitrū, ri. qdā putāt anitria vbi naſci ſolet: ōr hoc nō multū di ſtare ſalis hamoniaci ſpē qō nōnulli exiſtimāt eē ſalis gñs. Sicut enī ſalē in littoze maris feruoz ꝛficit ſolis durādo in petram aquas marinas ita in nitria vbi eſtate pluuię plixio res tellurē ſundūt: ardoz nimi⁹ aq̄s excoquit in petrā ſali ſi mullimā: ſꝫ nihil gelidi rigozis nihil ſalſi ſapozis hītem: q̄ tñ iuxta nām ſalis durare ī caliditate: ꝛ nubiloſo aere fluere ac liquefcere ſolet. Sūt q̄ dicāt nitrū apud medos canefcētibus ficitate ſualib⁹ fieri. Ply. li. xxxj. Sal. ꝛ nitrū ſulphuri ꝛcoꝛ cū in lapidē vtil. Et itē liquatū coquētes ex eo vaſa faciunt. Et nitro medicinę fiūt ꝛ ſozdes veſtiū corpozūq; lauantur. vnde apud Eſaiam. Si lacueris te nitro ꝛ multiplicaueris ti bi herbam borith maculata es in iquitate tua coram me.
Nix quaſi noua, gręci enim νεόν. nouū dicunt. Antiqui tamen Ninguis. is. declinabant.
Nineus. a. um. quod eſt ex niue vt maſſa niuea: licet quandoq; pro candido ponatur.
Ninalis ꝛ hoc ninale eiuſdem ſignificati vt aq̄ nitalis. He. Qui aquā ninalē frugib⁹ ſane ꝛ arboꝛib⁹ fęcūdā diceret: ſꝫ hoib⁹ potu nimio in ſalubrem eſſe. Lol. lib. iiij. Ninale cęlum dixit quod ſępe nines inducit. Ait enim cęlum poꝛro neq; ninale vinea: neq; rurſus eſtiuoſum deſiderat.
Ninatus. a. um. quod eſt niue refrigeratum. Sue. in nero. Re ſotus ſępius calidis piſcinis: ac tempoze eſtiuo ninatis.
Ninoſus. a. um. Locus in quo ſunt frequentes nines.
Niueo. es. ri. ctum, a quo conniueo. vide in dictione nicto.

Nos. nas. natui nātū cū cōpoſitis. Uide in dictiōe nato natas.
Nobilis: ēſt noſcibilis: a noſco. Uñ ꝛ p noto ponit. Uirgi. Eſt locus italię medio ſub mōtib⁹ altis nobilis. Sic illuſtr; egre gius ſīgnis pręcipuus ſingularis cognitiōis nō meriti ꝛ lau dis noīa ſūt: qz tā de flagitioſis q̄ de claris dici inueniunt. Uñ ꝛ poigno ꝛ excellēti in q̄cunq; re ponitur ſiue bona ſiue mala. De bona: vt cū ad gñis dignitatē refert. Salu. Nobili gñe natus fuit. De mala. Liui. Nobilis ille clade romana lo cus. Mar. Nobilis hęc eēt pietatis rixa duobus. i. excellens ꝛ digna noticia. Hinc nobilitas quę ē gñis vl alterius rei ex cellētia ꝛ dignitas. Lol. lib. iiij. Deprehendi pōt nobilitas in guſtu: bis contraria ſunt ignobilis ꝛ ignobilitas.
Nobilito. as. nobilē facio: dignitatē addo: decoro. Apul. Quem nō excellētia gñis ſed mozes virtuteſq; nobilitauerunt. Ali q̄ notū facio. Li. li. ij. offi. Teſtis eſt phalaris cuius eſt pter. cęteras nobilitata crudelitas: huius cōpoſitū eſt denobilito quod eſt vitupero. Teren. in eu. Tu iam pendebis qui ſtul tum iſtum adoleſcentulum denobilitas flagitijs.
Nocco. es. cui. nocitum. Nocere fiḡt obeſſe. Lol. li. ij. Nō nocebiť ei nocturnis rozib⁹ alijſue ex cauſis dū a pecoze ꝛ anib⁹ vindicet. Siḡt ēt a maleficio nō abſtinere: vñ nocentes dñr q̄ iniuriā aut maleficiū: cōmiſerūt. Innocētes qui ab oī iniu ria ꝛ maleficio abſtinēt. Innocētia integritas. Sal. Ubi quę metellus agebat ex nūciis accepit fil ꝛ de innocētia ſua certioz roma fact⁹ diffidere. At tū demū verā dedītōez facē conat⁹ ē.
Nocuus q̄ nocet. Innocuus q̄ nō nocet. Q̄nq; tñ paſſiue ſumit.
Noctua, auis. a tpe noctis dicta quo canit vel volat. Prouerbium eſt. Noctuas athenas poztas ac ſi diceret. Aquā mari iungis. Ferūt enī noctuaꝝ maximā copiā athenis eſſe.
Nocticoraх ſeu nycticoraх. corvus nocturnus interptat: nigra auis ac ſola clamās ꝛ nocte volat. Nictos νυκτος: nox latine ōr. Piero. in deutro. Tanq; diuerſa inter ſe ponit. noctuā nocticoracē ꝛ veſpertilionē: ſꝫ corrupte ſic dicit. nā Suidas νυκτικοραξειδος ορνεου ερημικου οταν οικουμενας φευγωσι του οικειν ταις ερημοις.
Noctiluca. pe. p. ōr luna q̄ noctu lucet. Quo ꝛ noīe dictū eſt aīal puū qō eſtate dū volitat lucet. Alio noīe nitedula appellet.
Noctiuagus. pe. coz. qui nocte vagatur.
Noctu p nocte noīal⁹ r vtebant antiq. Quadrigarius. Conuenit ſenatū noctu mlta domū dimitti. Plau. ī menę. haud falſum euenit ſōniū qō noctu hac ſomniaui. Noctu vō aduerbium fiḡt p nocte. Sal. Diu noctuq; laborare feſtinare. Aliq̄n nox p noctu: vt ē ī. xii. tabulis. Si nox furtū factū ſit ſi ī aliqs occi ſit: iure ceſus eſto. vbi ī actiuū dixeť ab is: ꝛ occiſit p occidit
Nocturnus. a. um. quod eſt noctis: vt nocturna lux. Sic a die diurnus. Claud. Omnia quę ſenſu voluuntur vota diurno tempoze nocturna reddit amica quies.
Nocteſcere eſt obtenebrari. Furius. Omnia nocteſcunt tene brīs caliginis atrę.
Nodus, ppzię ligatura q̄ nō facile ſoluit. Uñ enodo. as. Ad eiꝰ ſilitudine nodus in arboze ōr groſſioz ille q̄ſi callus vbi ve luti colligati ſimul rami eſſe apparebant. Lol. li. iij. Eius imā partē quā ī terrā dimiſſurus es acutiſſima falce iuxta nodū rotūda plaga amputato: hinc eſt vetus illud pzouerbiū. No dum inſirpo: quęris per trāſlationē vō nodus accipitur pro ęnigmate ſeu qōne aliqua difficili. Et nodus in exercitu ōr denſa peditu; multitudo: q̄ non facile poſſit reſolui. Nodus herculis dicitur in quo neq; pzincipium neq; finis conſpiciꝰ tur quaſi indiſſolubilis ſit. A nodus fiunt. Enodis. In eno dabile. Internodium. Nodulus diminutiuum: a quo aliud nodellus. nodoſus. a. um. quod multos habet nodos.
Nodo. as. nodos facio: ligo innodos. Lac. de opi. deus igiť ſoli damēta corpis q̄ oſſa vñr nodata ꝛ adiuncta inuicem neruis alligauit atq; ſtruxit. Uirg. li. iiij. Crines nodant in aurū: Huius cōpoſita ſūt Enodo: qō nodatū erat ſoluo: p trāſlatio nē fiḡt declaro expono. Hel. li. j. Ad hūc modū Julianus eno dabat diiudicabatq; vetez ſcriptoz ſnīas quas apud eū ado leſcentes lectitabāt. Li. li. ij. ad heren. Deinde ꝛdię legis eno dabimus voluntatē ꝛ eam trahemus ad nrę cauſę cōmodū Interdū Enodare eſt ſiue nodis qui in arboꝛibus ſūt facere Col. lib. vj. Quę vlmus appoſitione vñ, puenerint leuiſſimę virgę fulce debent enodari. Cōnodo ꝛ innodo ſunt eiuſdem ſignificationis cum ſimplici. Et habent pe. pzo.
Noegęum: a nuculi genus cādidi. vnde etiā pro candido qñq; ponitur. Liui. Lachzymas de oze noegęo terſit.
Noes fluuius thzacię in iſtrum fluens.
Noeolę: papillę q̄ ex faucib⁹ capraꝝ dependēt barba ſirilū vocat
Nomę vlcera quę depaſcunt: vozantq; ſcō corpus.
Nomades. pe. coz. ppli in ſcythia europę: quoꝝ vita oīs ī paſcē dis gregibus habetur. Sūt etiā ppli in ęthiopia: vt Ply. lib. vj. ſcribit. Pero. nomades ꝛ troglodytę ꝛ ſcythę ꝛ bumnozū noua feritas ſemicrudis veſcūtur carnibus. Dicti nomades a verbo greco νεμω quod eſt paſco.
Nomen quaſi nouimē a noſco qz noticiā faciat: nā per id dęd noīamus agnoſcim. Uel nomē ōr notamē. Aut a greco qō ē ονομα abiecta o. Et hz multas ſignificationes: quaꝝ vna ta le eſt q̄ ineſt appellatiōi rez oīuz eſt. n. Nomē, ppriū vocabu lū ſinguloꝝ. Uir. Cui noīa mile mille nocendi artes. Idē no mē aui refer ēs pziamus. Uerba ātm̄a rez noīa ſunt vt ſalio curro: vtiq; bis oīb⁹ noīb⁹ res ſignificant. vñ is ſapiētiſſim⁹ iudicatus eſt q̄ rebus noīa impoſuit. Uñ oē qō loquimur. i.

omnes partes oratiois rep nosa sunt. Alia nois significatia est qua vna partē oratiois ex octo videmus esse signataz: vt nomē pronomē verbū. Tertia nois ppriꝰ vt bois ⁊ deoꝝ. Quarto ꝯdripartita est qua vnaquęqꝫ persona sine alterius cōione signat. qō Li.li.rhe.sic diffinit. Nomē ē qō vnicuiqꝫ psonę attribuit quo ꝯqꝫ suo ppio ⁊ certo vocabulo appelle tur. Ergo vt ppriū psonę hoc nomē ⁊ certū sit p ꝯttuoꝝ tēdit. Pręnomē nomē cognomē ⁊ agnomen: pnomē interdū vna interdū duab⁹ interdū trib⁹ liris ꝺtinet. L. vt. Lai⁹. Hn. His. Sex. Sextus. Fuitqꝫ nonulla rō pręnois. Nā ⁊ ꝗntū iō dixe runt q ꝗnto fortassis loco natus eēt. Luciū q in initio lucis exortus. Gneū a corpis effigie. Cognomē maioꝝ est tractuꝫ ex familia vel sanguine vt Cornelī⁹ ex cornelijs. Nomē āt p ppriū psonę ē: qō ppriū gentiliciū. hoc ē qō originē gentis vel familię declarat. vt Li. Scipio. Agnomen extrinsecus venit: Et hoc tribus modis. Aut ex aīo: vt supbus pius. Aut ex cor pore: vt Crassus pulcher. Aut ex fortuna: vt africanus crotiēs. Asianus numātinus a deuictis gētibus ſꝫ h̄ raro vsurpa tur. Cognomē nāqꝫ siue cognoīntū potiusꝯ agnomē ōr. Li. Scipio ille cui africano fuit cognomen. Idē. Tecꝫ nō cogno mē solū athenis deportasse ſꝫ humiditatē ⁊ prudētiā itelligo his ꝯttuoꝝ ptib⁹ psone, ppriū ⁊ certū nomē ĩcludit: vt publi⁹ p̄nomē: nomē Scipio. Cogne. cognomē. Africanus agnomē Qui āt p̄nomē nomē ⁊ cognomē trī ponūt: pīt publi⁹ pręno men eē cornelī⁹ nomē. Scipio cognomē. Et nomē ꝺdē atqꝫ cognomē oīuz eiusdē familię cōe erat p̄nomē vo trī singulo rū. Et iō ppriū nomē quo se inuicē gētiles vocabāt. Uir. P̄ appellabat ex vuob⁹ filijs alterꝫ publiū: alterꝫ lucū. Nec alter inter se fratres ipsi vocabāt. Quidā ēt a vestimēto cognomē sortiti sūt. vt Antonius Caracalla. Quidā a pecore minoꝝ vt portius scropha. Quidā a pecore maioꝝ vt eq̄titius. Taurus Quidā a piscib⁹: vt sergius: orata. Murena. Quidā ab arbo ribus: vt Fronditius. Quidā ad ea re quā optime sereret: vt Fabius Lētulus. Li. Apīsendo pilūnus q̄ p̄mus pilū inuenit ⁊ multa hmōi. Est qū nomē ꝑ decore cognatiōe ⁊ dignitate ponat. Uirg. Atuulsumqꝫ humeris caput ⁊ fine noīe corpus Interdū ꝑ gn̄ositate. Idē li.ij.ge. Aut pomis sua noīa seruāt Interdū ꝑ nobilitate gn̄is: ex q̄ sit nomen qō famā sigt. Idē Et nos aliqō nomēqꝫ decusqꝫ gessimus. Et illud meli⁹ ē no mē bonū qꝫ diuitię multę. Interdū ꝑ gētē. Uirg. Nīmqꝫ in nomen ituras. Interdū ꝑ debitore seu debito aut credito qō ꝛenerauim⁹ quū noīa eoꝝ q vsuras soluturi erāt in kalēdario ꝛeneratoris scribebant. Et silī mō q̄cūqꝫ aliqd debebat. Lic. lētulo. Ut bonū nomen exīstimer adeptus. i. bonus debitoꝝ. Sue. Et quę in singulos annos stipēdiū noīa imposuit.

Nomino.as. appello nomē ipono. Lac.li.iiij. Si āt diuinus nō sit ne deus quidē sit vñ ipsa diuinitas noīatur. Hinc denoīo qō idē est qō nomino seu nomē alicuius habeo. Lol.lib.iiij. Quippe vnuer se regiōes regionūqꝫ singulę pęne partes ha bent ppria vitium gn̄ia quę ꝺsuetudine sua denominant.

Noīatim per singulos noīa. Ply. Cum villico oēs noīatim assi gnati essent. Dicit trī ⁊ de vno: vt tenens: cruentū pugionem Brutus noīatim ciceronē inclamauit. Li.lib.iij.offi. Quicqd enim est in prędio vitij id statuerunt si venditor sciret nisi no minatim dictum esset pręstari oportet.

Nomēclator.a noie calādo. i. vocādo q̄ memoriter vnūquēqꝫ noīatim vocare didicit: vt puta in foro reos. i ꝺuitio ꝺuinas Apul. Et ad nomēclatorē mox citati venerūt. Hor opera vte bant potissimum cādidati vt sibi in p̄sando suffragatores noīa ciuiū suggererent. vñ laudat Lato: q legē seruauerit q̄ cādidato nomēclatores adesse vetat vt p scīpm sine nomen clatore noīatim salutaret ciues romanos: bi ⁊ farctores quo qꝫ dicebant qz salutator noīa vt ait Festus velut ifarcirent petitoꝝ aurib⁹ hinc nomēclatio ⁊ nomēclatura ꝑ nuncupa tione ⁊ noīatiōe. Lol.li.iiij. Quare prudētis magistri est eius dē nomēclationis aucupio quo potiri nequeat studiosos nō demorari. Ply.lib.ij. Jouem quidem aut mercuriū aliterue alios inter se vocari ⁊ esse cęlestis nomenclaturę.

Nomos, latine lex dicitur.

Nomodidactes qui legem docet.

Nomophylaces. legum custodes ⁊ seruatores. ἀπὸ τοῦ νόμου. a lege ⁊ φυλαξ. custos. Lol.lib.xij. Non satis visum est bonas leges bēre nisi custodes earum diligentissimos ci ues creassent quos grēci nomophylacos appellant.

Nomotbetę: latine legiferi oīr. vñ Solon nomotbetes dictus.

Nomentū oppidū in latio nō, pcul ab vrbe roma. Mar. si vici na tibi mometo rura colunt: binc nomētana via romę qua itur nomentū. Et nomentani qui nomentū habitant.

Nō negatiua dictio: accōmodari pōt indicatiuo: vt nō tulit an tigenes. optatiuo. nō mihi si centū lingue sint oraqꝫ centum. Subiunctiuo: vt nō illa q̄sq̄ me naue p altū ire negz a terra moneat ꝺuellere funē. Quę si negatione p̄ponat affirmat: vt nō nihil tibi debeo. i. aliqd tibi debeo. Cū vo postponit ma gna affirmat q̄z si pręponeret: vt si dixero nihil non tibi de beo. Significat enim oē tibi debeo. Ouid. lib.iij. fast. Multa tibi memores nil nō debemus elise. i. debemus multa tibi cū fueris de nobis merita sed elisę debemus omnia.

Nō mō figt nō solū: vt nō mō te diligo: ſꝫ ēt amo. q̄nqꝫ ponit p nedū. Treboni⁹ Li. nō. n. nescis q̄ti te faciā: ⁊ q̄, pveterrimo amoꝝ oīb⁹ tuis ēt mīmis omodis nō mō tāto bono gaudeā.

Nōnunq̄ significat aliquando.

Nonę. q̄si nouę pp initiū obseruatiōis. Uel q ab eo die semper ad idus nouē dies putent: sicut apud tuscos q bi nono quo qꝫ die regē suū salutabāt ⁊ de prozijs negocijs consulebāt Uel iō nonę dictę sunt q ante diem nouū sunt siue a nona lu na cum pontifex eo die nouam lunam obseruaret: et visam regi sacrificulozum indicabat.

Nomacris locus in arcadia. Uictr. Est in arcadia nonacris no minata quę hz in mōtibus stillātes ex saxo frigidissimos bu mores: hęc āt aquā Stigos ydoz appellare q̄nqꝫ argēteum negz ęneū negz ferreū vas pōt subsistere ſꝫ dissilit ac dissipat Cōseruare āt cā ⁊ otinere nisi vngula mulina potest.

Nozmandia regio gallię vltra sequanam flumen: quę a carolo magno deuicta fidem christianam suscepit.

Nozuegia regio i europa septētriōal' vsus oceanū gēmāicū sita

Nozma fabroꝝ instr̄m hīs duo latera quo oīa dirigūt metiun turqꝫ q̄ ⁊ regula ōrvñ q̄ recta dimēsaqꝫ sūt nozmā bere oīr Li. i Lel. nunq̄ ego dicā. L. Fabriciū. M. Curtiū. Tullium cozūcanū quos sapiētes maiozes nr̄i iudicabāt: vel istoꝝ noz mā fuisse sapientes p trāslationez vo ponit ꝑ recta vitę via. Dier. diminutiuo vsus est. Siqd in hac nozmula aplicę vitę ⁊ religiōis dispēsatiōe cozrectiōe vel mutatiōe indiget: epo vro cōmitto. Anozma fiunt adiectiua abnozme ⁊ enozme.

Nozmatus. a. um. quod est regulatum ⁊ directum. Lol.lib.iiij. Antiquā illam iconiam infiximus vt tanq̄ suppositę vasi ad perpendiculum nozmata insisteret.

Noziců. pe. coz. regio in europa: vt lib.ij. scribit Pto. limites hz ab occasu Enū fluuiū: q̄ medius est iter vindelicos ⁊ nozicos A septentriōe danubiū ab oztu solis mōtē Letiū qui panno niā superiozē disterminat a nozco. A meridie mōtē Lozuā cam qui est super istriam. Eam nunc regionem pleriqꝫ Ba uariam appellant. vnde fit nozicus. a. um. Hoz. li.j. car. Quaſ neqꝫ nozicus detereret ensis.

Nosos. grece latīe mozb⁹. nosema. atis. mozb⁹ egritudo Nosco egroto. Nosemos egrotus: nosematic⁹ valitudinarius.

Nosęcomion: hospitale: lāguētiū villa ⁊ domiciliū ad qō diuer tūt egrotātes paupes. Dier. ad Oceanū cēsuꝫ q̄ bēre poterat distribuit dilapidauit ac vēdidit ⁊ i pecuniā ogregatū vsib⁹ paupez ꝑparauit. Et p̄mo oīum nosęcomion. i. lāguētiū vil lā instituit in quo egrotātes colligeret de plateis: ⁊ consum pta langozibus atqꝫ inedio miseroꝝ mēbra infoueret.

Nosco. is. nou. notū qō ⁊ gnosco ōr. Uñ agnosco ⁊ cognosco ⁊ ignosco. Sigt aūt noscē vltra notā significationē carū bē re. Uirg. li. iiij. ge. Et p̄ria sole ⁊ certos nouere penates: hz ⁊ alia cōposita: vt dignosco: iternosco: iter alios nosco. Lice. in Lel. Secerni aūt blandus amicus a vo ⁊ internosci: tam pōt adhibita diligētia: pnosco pfecte nosco. Lol.lib.vij. Itaqꝫ si cut veteres romani pceperūt ipse quoqꝫ censeo tam peccauꝫ

ẽ grozum cultũ gnoscere. Fit aũt nosco:a greco. Nã greci γινωσκειν dixit cognoscere γνωστον cognitum γνωσει p. nonciam προγνωσικα signa. Vnde latini veteres non nosco ẽ gnosco dicebãt ⁊ gnotum cognitũ ⁊ gnoro pro scio.

Noscito.as.pe.coz.frequẽtatiuũ a nosco. Plau.i cis. Nũc vestigia si qua sunt noscitabo. Liui.lib.iij. Circũspectare omnib⁹ locis partibus senatozem rarozq; vsq; noscitare.

Noto.as.⁊ frequẽtatiuũ a nosco. Pris. In quo silr est notandũ q̃ ea a notu sit deriuatũ cozripuit tñ pe. Nec miruz cõposita ea a notus mutant.o.in.i.coz. vt agnitus:cognit⁹ cũ ignotus seruauerit o. Est ãt notare aĩaduertere. Lac.li.ij. Cursus sydera ⁊ defect⁹ notauerũt:p trãslatõz scripsit. Ci. Aulo. Lecti. Quidem ea i ciuitate boni viri ⁊ boni ciues nulla ignominia notati nõ reuertãt inq; tot sceler⁹ damnati reuerterũt sumit⁹ q̃q; p intitulare iscribere. Vier.in.plo.sup Salo.i puerbiis notant⁹ puerbia salomonis. Oq̃q; p facere. Lac.li.iiij. Qui si qui hoc veri ⁊ diuini sanguinis i sumo cozpis sui notauerit. Post ẽ dicia nota deriuatũ vt sit notare signũ notãue appone re. Iuue. Si q̃ fabrici⁹ cẽsoz notet. Lac.li.iij. ppzie. Cuius rei figurã ẽt indei nũc exhibẽt cũ limina sua de cruore agni notãt. Enotare ẽ ab alio dictata iscribere. Vñ q̃ dictat scriptoz. Qui ⁊o scribit notozi⁹ appellat. Itẽ notare ignominia afficere. Ci. Sz notãdã putaui libidinẽ nimiã. Cõposita hui⁹ vbi sũt Annoto. Cõnoto. Denoto: ẽnoto añ noto seu ante signo. Subnoto. Mar. ⁊ nõ sobziavba subnotasti: bñtq; pe.c.

Notæ vocant vulgo zipheres: q̃s teste Eusebio ꝓmus Tiro Ciceronis libertus iuenit. Sue.i Cesa. Extãt ⁊ ad ciceronẽ itẽ ad familares domesticos de rebus in q̃bus si q̃ occultius pferẽda erãt pnotas scripsit hoc ẽ: ⁊sic structo lrax ordine vt nulli vbi effici posset q̃ si q̃s inuestigare ⁊ p se qui vellet q̃rtã elemẽtoz frax.i.d. p.a. ⁊ pinde relinq̃s cõmutet. Sel. de notis Cesaris sic scribit. In eplis Cesaris iueniunt lre singularie siue coagmẽtis syllabaz ex q̃bus vba ꝺficiũt nulla pñt. Curius Ciceroni, p scriptura posuit. Quare mi Ci. pseuera ⁊ stanter nos seruare. Et sulpicio successozi nos de meliozi nota cõmoda. Q̃q; nota ẽz signũ seu macka q̃ res ipsa notat. Est q̃q; in aio q̃ i corpe. De corpe. Virg. li. iij. ge. Cõtinuo notas ⁊ nota gẽtis inurũt. Vñ genitiue note dñr signa cũ q̃b⁹ ex vtero maternũ infantes egrediunt. Cũ ad aiam refert ⁊ in bonũ vel malũ sumi põt. Ad laudẽ. Ouid. retulit cũ ait. Ille numã ma traxit ab vbe notã. Ad ignominiã: siue probzũ. Sue. vanis affect⁹ notis Ci. li. iij. of. O turpẽ notã tẽpoz. Inde notare ignominia afficere. Voz. Multa cũ libertate notabãt. hui⁹ diminutiuũ ẽ notula: a quo fit aliud diminutiuũ notella.

Notabilis q̃ nosci põt. Col. lib. iiij. Neq; foliũ notabile gerit. i. p q̃ nosci crebzo possit. Quint. macie notabil⁹ palloz deformis

Notarius. a notis dictus est. i. lris vl zipheris qui per notas q̃s dam multarũ litterarũ vim habentes dicta colligunt.

Noteo.es.notui. a quo noteſco notus fio. Lac. lib. j. Qõ q; fieri nõ potuit vt hmõi p seipz rõ diuina notesceret: nõ est passus boiem diutius errare. Proper. Nec min⁹ hęc nr̃i notescet fama sepulchri. Vnde fit inotesco. Lac. li. v. Deniq; adoctis huius seculi q̃b⁹ foꝛte scripta ei⁹ innotuerũt: irrideri solẽt. i. nota manifesta facta fuerũt. Cyprianus vo i epla ad pbyteros innotescere p noctũ facere possunt cũ ait. Vos curata vt scripta nr̃a illoz rescripta fratribus nostris innotescatis.

Notifico.as.notum facio. Ouid. lib. j. de pon. Atq; modum pęne notificare velis.

Notio.cognitio. demonstratio manifestatio. Ci. li. iij. offi. Explica atq; excute intelligẽtiam tuam: vt videas que sit in ea rẽ forma ⁊ notio boni viri. Proprie autẽ Boe. cõmentoz. iij. top. Notio intellectus est quidam ⁊ simplex mentis conceptio que ad res plures pertineat a se inuicẽ differentes.

Notitia cognitio a noctis. quę ⁊ notio dicitur.

Notus.a.um. cognitus amicus ⁊ carus dicitur. Virg. lib. vij. Et notis compellat vocibus vltro. Idem. Vic inter flumina nota. i. cara vt inquit Ser. notus. noti ventus meridionalis humẽs dictus. Notiç. i. latine humoz dicitur.

Notus cũ aspiratiõe. is apud grecos ꝺz q̃ ex vrore nõ legitima natus ẽ. Vir. li. viij. suppositaq; matre nothos furata creauit

Nothozes.pe.co. latine tozpida senities ꝺz νωτρος. lãguidus

Nouus.a.um. ppzie ꝺz recens ⁊ qõ nuper fuit. Ouid. In noua fert aĩus mutatas dicere formas cozpoza: ab νεος. nouum. Accipit q̃q; p magno ⁊ mirãdo. Virg. Pollio ⁊ ipse facit noua carmina: q̃q; p inopinato. Idez q̃s furoz iste nouus? Noui quoq; boies dñr quoz nulli maiozes clari fuere: sed ipsi p se ipsos clari esse incipiunt: ⁊ magistratus in ciuitate assequi. Ci. noui boies pli eosdẽ honozes ꝺsecuti sũt. A nouus fiunt aduerbia noue ⁊ nouiter: ⁊ superlatiuũ nouissimus qõ p vltimo poni ꝺsueuit: q̃ qui tecẽter fiunt: vltimũ locũ bñt. Ci. li. de oza. Quę duo sunt ad iudicandũ nouissima.

Nouicius.a.um. qõ est nouũ. Cuius ꝺriũ ẽ Ueteranus. Mar. Si tñ nouicia mancipia fuerunt nõ ẽt veterana. Mancipia aũt nouicia intelliguntur quę anno nondum seruierũt. Ply. nouicium vinum resinatum conducit.

Nouo.as.nouum facio. Sal. Consul optimum factu ratus nocrem quę instabat ante capere nequid eo spacio nouaretur. Huius composita sũt. Innouo ⁊ Renouo. Liui. lib. j. Fedus inter romam lauiniumq; vbs renouatum est. Et in sacris litteris: innoua signa: ĩmuta mirabilia.

Nouacula.ę. culter rasozius a nouo.as.q; nouare. i. nouũ facere videat. Aug. in math. sz insideat ẽpotẽs: acuit nouacula. vñ capillos nõ vñ caput inclinet. Col. lib. vlti. posuit, p cultro lz nõ rasozio. Rapoꝛ inq̃t q̃ rotundissima sumito: eaq; si sunt lutuosa detergo ⁊ sũmam cutem nouacula decrepito.

Noualis.gñe fę. ⁊ noualę gñe neu. dici põt ꝺm Ser. et diuersis modis exponi solet. Plau. iurecõ. dicit eẽ terrã, pscissaz q̃ anno cessat. sic Var. Qui itermittit a nouãdo noualis ager: sic Ply. Nouale est inq̃t qõ alterius annis: serit. Idem sentire vr. Festus cũ ait. Noualis ager noue relict⁹ semẽti. at Ser. vult noualẽ esse aruũ tunc primũ ad sementũ prosciss̃uz. vñ Virg. impius hęc cã culta noualia miles hẽbit. Deplozabat enĩ agrũ in quo instruẽdo magnope laboꝛasset. sic Vier. Diffinit. Nouale est ager nũc primũ, pscissus. ⁊ Quintil. in milite mariano. Mox ingẽtibus lacertis humũ federe segnẽ: futuris noualibus eruere syluã. Sed Virg. in sensum prozem accipit cũ inq̃t. Alternis idez tonsas cessare nouales: ⁊ segnẽ patiere situ durescere campũ ideoq; Ser. alibi ait. Noualia i. noua terra quę per singulos renouatur per semina.

Nouellus.a.um. dimi.a nouus. Amb. nouellã olinã dixit.

Nouello.as. nouũ agrũ colo: seu nouas vites pãdo. Sue. Edixit ne q̃s i italia nouellaret. Hui⁹ cõpositũ ẽ renouello qõ ẽ rursus nouellũ fieri. Col. li. iij. eiusmõi vinea sñ aridos i opa bz trũcos ⁊ flecti pt scis sulcis optie sternit̃ atq; ita renouellat̃.

Nouelletũ. sumit̃, p vinea ex nouellis vitibus consita. Plau. in recõ. veluti si nouelletum in fundo factum sit.

Nouerca ꝺz q̃ quis liberis sublatis nouam vxorẽ ducit arcendę familię gra dicta q; noua super inducatur a patre.

Nouocomẽses dicti sũt quos comũ diu⁹ Cesar inclinos ad habitandũ deduxit. Fuerũt. n. q̃nq; milia eq̃b⁹ q̃ngẽti illustrissimi greci fuerũt q̃ oppido nomẽ relinquentes ⁊ nouũ comũ appellãtes: nouocomẽses oppidanos vocauere: bos ciuitate donatos i habitatoꝛ numero descripsit. Est ãt comũ apud et nouũ comum ꝺz oppidũ italię transpadanę a Plynio i nona regione collocatũ a quo cõmẽses ⁊ nouocomẽses dicti sunt.

Nouem genus numeri a quo fit Nouenus.a.um. ⁊ Nouenarius.a.um. Var. Quo pacto crũt in milis ⁊ pastozibus nouenę parte: vbi nec admissurę nec fęture obseruant̃. Sed do in boibus posse nouenarium retinere numerum.

Nouendũ: nouẽ dierum spacium: a quo nouẽdiale sacrificium qõ mozuo fieri solebat nono die post q̃z erat sepultus. Liui. Nouendiale sacrum publice susceptum est.

Nouuncium. dicitur quod est nouem vnciatum.

Nox a noceo q; oculis noceat: vel a greco qõ est νυξ. Vñ ⁊ nyctileus dict⁹ est bacchus q; eius sacra noctu celebrarent̃. Est aũt nox terre vmbra. Noctis ptes sũt vespa: crepusculũ diticiniũ intẽpestiuũ Gallicinũ lucifer ⁊ matutinũ. Diuidũt etiã milites noctẽ in vigilias q̃ttuoꝛ q̃ singulę trium hoꝛaz spatio

supputantur qñ seruant nastra vicissim per vigilias. Et dicebaſ ꝓma vigilia. scda tertia ⁊ q̄rta. Et vt scribit Viero. vigiles scdi ꝓximis: ⁊ secūdis tertijs: tertijsq; nouissimi instatōe succedebāt dato signo a Tibicine. vñ Luc. Tertia iā vigiles cōmouerat hora scdos. A nox fiūt pernox noctua. Noctico rax. nocturnus: noctesco pernocto: noctiuagus: noctiluca bi noctium. Trinoctium quadrinoctium ⁊ huiusmodi.

Noxa pena ōr. Nā noxe dedere dicim⁹ aliquē hoc est penę tra dere ob noxā q̄ figt culpā. Unī noxales actiōes: vt Plau. inqt appellanť q̄ non ex ꝯctu: sz ex noxa atq; maleficio seruoꝝ aduersus nos instituunť: quaꝝ actionū vis ⁊ ptās hęc est: vt si dānati fuerimus: liceat nobis deditione ipsius corpis qō deliquerit euitare litis estimationē. dādo. s. corpus vinū. Oui. Uerba fides sequit noxę tibi deditus hostis spargiť effuso cornua bachmero. Aliqñ noxa ōr culpa. vñ iurecōsultus de vbo. sig. scribit noxę appellatiōe oē delictū otineri. Liui. Ob quā meā noxā. Ter. in eu. Unā hāc noxā amitte: si aliā admisero vnq; occidito. Aliqñ ōr lesio dānū. Ouid. li. xv. me. Note nocēt potę sine noxa luce bibunť. Col. li. iiii. Ea res a noxa curgulionū vr ꝺditas fruges defendere. Sue. spurināq; irridēs ⁊ vt falsum arguēs q; sine vlla noxa sua idus martię adessent. Noxitudo ēt apud veteres ꝓ noxa dicitur.

Noxia. culpa. Plau. ī mer. Nihil magis manifesto teneo: in noxia es. Quam noxia?

Noxius. a. um. qō nocet. Luius ꝺriū. Inoxius qui nō nocet.

Nubes ē vapor humidus in sublime egressus: siue aer in liquorem coactus cuius dēsitas haud dubie solē obūbrat: sūt qui hoc nomē a νεφος deriuēt qō apud grecos a puatiōe lucis nomē accepit quēadmodū κνεφας quod numbū figt a quo nostri gnephosum dixere obscurum quasi nebulosuz. Uar. Gnephosus locus ⁊ sine vlla luce.

Nubecula: diminutiuum parua nubes. Ply. lib. xviij. Nubecula quāuis parua ventum ꝓcellosum dabit.

Nubilus. a. um. pe. cor. fuscū nubibus tectū. Nubilus vo subñ significat ipsam nubem.

Nubilosus. a. um. quod est nubilis plenum.

Nubilarium: locus quo pp nubes ꝺferunť frumēta semitrita. Col. li. j. huic ateę nubilari applicari oz maxime in italia ꝓpter inconstantiam cęli quo collata semitrita frumenta protegantur si subitaneus imber accesserit dicitur. et Nubilar. Idem lib. ij. Qui si falcibus segetes cum parte culmi demessa fit ꝓtinus in acervum vel in nubilar congeritur.

Nubilo. as. nubilū seu obscurū facio. Lato de re rus. Ubi nubilaſ ⁊ noctu obtecto ponito quotidie cū sol erit in sole ponito Dinc cōponiť obnubilo: qō est totū obscurū facio ⁊ q̄si nubibus impleo. Hel. lib. j. Ac ne ozis quoq; vultus serenitate stoici hois vnq; vlla posse egritudine obnubilari.

Nubo. is. psi. ptū. ⁊ nuptus sum pēn facit: figtq; operio velo a nube que cęlū operit. Unī vo sponse aut veteres dū viro tradebant nubere hoc est velare capite solebāt: factū est vt nubere vsurpeť ꝓ viro tradere seu viro tradi. Nā ⁊ actiue dicimus. Nupsit filiā cęsari. Et passiue. Lui⁹ filia nupsit cęsari Est aūt ꝓpriū mulieris. Ter. in an. Aiebāt hodie filiā meam nubere tuo nato. nō eni vir sz mulier ꝓprie nubit. Uz qñq; figurate vel puerso nāę ozdie ꝓpostere dicať. Pōpo. in paniceatis. Sz meus frater maioꝝ postq̄ vidit me domo electum nupsit posteri? ꝺotatę vetulę varicosę aphręe. Sue. de neronę. Lui ēt sicut ipsi eporis ita denupsit. Iuue. Quid q̄ris nubit amicus. Lōstruiť cū otō ⁊ aliqñ cū ablō: mediāte ꝓpōne cū: vt mulier nupsit mihi: ⁊ mecū. Lic. Mar. Latoni. Regis parthoꝝ filū quo cū eēt nupta regis armenioꝝ sororꝝ: huius passiuū lectū est. Nō nubēt negz nubent. Ubi Dier. nubunt viri nubunť fortasse vrores: q̄uis ⁊ mulieres nubere dīr: ⁊ q̄dē frequētius q̄z nubi. Idē ꝺ Deluid. Nubebant oēs ⁊ nubebanť. Unī hic nuptus ⁊ hęc nupta: marit⁹ ⁊ marita. Plau. in clas. Charinū libet scire q; agat nouū nuptū. i. maritū vt exponut. Priſ. Huius vbi cōposita sūt cōnubo qō est matrimonio iungor: q̄si sil nubo. Apul. Nesciētibusq; parentibus pullari ętate cōnupseramus. Hinc cōnubiū ius legitimi matrimonii. Denubo. Innubo. qō ꝓprie figt ad domū viri trāsire vñ ⁊ ꝓ trāsire simplr sumiť. Lucil. li. vj. saty. Suā eni inuadere atq; innubere cēsent. Hinc innubus qui vroꝛē ducit. ⁊ Innuba q̄ viro tradiť. Obnubo obscondo tego. Sta. obnubitq; comas ⁊ tēperat astra galero. Liui. lib. j. Caput obnubito infelici arbori reste suspendito. Pronubo. nuptijs psum. a quo pronubus ⁊ pronuba quę omnia habent pe. pro.

Nubilis quę est apta vt viro in matrimonium iungatur.

Nuptus. a. um. participiū. Lac. Eamq; zephyro nuptā. Uī nupta vba dicebant quę nō licebat virgini dicere. Plau. virgo sum nōdū didici vba nupta dicere. Huius cōpositū est innupta: q̄ nondū accepit virū vt inupteq; puellę. Nuptus nupti maritus: q̄uis raro sit ī vsu nisi apud veteres vt apō Plau. Charinū libet scire q̄d agat nouū nuptuz: nuptus. tus. p ipso nubendi actu: nā dicimus: hęc data est nuptui ⁊ ad nuptum. Cęsar. Et sorores suas nuptui in alias ciuitates collocasse. Aug. lib. vj. ciui. dei. Sacra sunt iunonis ⁊ hęc in eius dilecta insula Sanio celebrantur vbi ad nuptum data est ioui.

Nuptię: coniunctio maris ⁊ fę. ⁊ consortium omnis vitę diuini ⁊ humani iuris cōmunicatio ꝓpzie tamē dicuntur cęrimonię ⁊ hilaritates in ducendis vroꝛibus.

Nuptialis ⁊ h̄ nuptiale qō ptinet ad nuptias: vt nuptialis thalamus. Hinc fit nuptialr aduerbiū qō figt more nuptiaꝝ.

Nuptiator. q̄ nuptias appetit. Die. ꝺ Ioui. Dicā ⁊ ego nuptiatoribus meis qui post castitatē ⁊ diuturnā continentiā sudant ad coitum ⁊ pecudum more lasciuiunt. Sic insipientes estis: vt cum ceperitis spū nūc carne consumemini.

Nuces. a nocēdo dicte: q; satis greco. a puatiōe lucis nomē accepit quēadmodū κνεφας quod numbū figt a quo nostri gnephosum dixere obscurum quasi nebulosuz. Uar. Gnephosus locus ⁊ sine vlla luce.

Nubecula: diminutiuum parua nubes. Ply. lib. xviij. Nubecula quāuis parua ventum ꝓcellosum dabit.

Nubilus. a. um. pe. cor. fuscū nubibus tectū. Nubilus vo subñ significat ipsam nubem.

Nubilosus. a. um. quod est nubilis plenum.

Nubilarium: locus quo pp nubes ꝺferunť frumēta semitrita. Col. li. j. huic ateę nubilari applicari oz maxime in italia ꝓpter inconstantiam cęli quo collata semitrita frumenta protegantur si subitaneus imber accesserit dicitur. et Nubilar. Idem lib. ij. Qui si falcibus segetes cum parte culmi demessa fit ꝓtinus in acervum vel in nubilar congeritur.

Nubilo. as. nubilū seu obscurū facio. Lato de re rus. Ubi nubilaſ ⁊ noctu obtecto ponito quotidie cū sol erit in sole ponito Dinc cōponiť obnubilo: qō est totū obscurū facio ⁊ q̄si nubibus impleo. Hel. lib. j. Ac ne ozis quoq; vultus serenitate stoici hois vnq; vlla posse egritudine obnubilari.

Nubo. is. psi. ptū. ⁊ nuptus sum pēn facit: figtq; operio velo a nube que cęlū operit. Unī vo sponse aut veteres dū viro tradebant nubere hoc est velare capite solebāt: factū est vt nubere vsurpeť ꝓ viro tradere seu viro tradi. Nā ⁊ actiue dicimus. Nupsit filiā cęsari. Et passiue. Lui⁹ filia nupsit cęsari Est aūt ꝓpriū mulieris. Ter. in an. Aiebāt hodie filiā meam nubere tuo nato. nō eni vir sz mulier ꝓprie nubit. Uz qñq; figurate vel puerso nāę ozdie ꝓpostere dicať. Pōpo. in paniceatis. Sz meus frater maioꝝ postq̄ vidit me domo electum nupsit posteri? ꝺotatę vetulę varicosę aphręe. Sue. de neronę. Lui ēt sicut ipsi eporis ita denupsit. Iuue. Quid q̄ris nubit amicus. Lōstruiť cū otō ⁊ aliqñ cū ablō: mediāte ꝓpōne cū: vt mulier nupsit mihi: ⁊ mecū. Lic. Mar. Latoni. Regis parthoꝝ filū quo cū eēt nupta regis armenioꝝ sororꝝ: huius passiuū lectū est. Nō nubēt negz nubent. Ubi Dier. nubunt viri nubunť fortasse vroꝛes: q̄uis ⁊ mulieres nubere dīr: ⁊ q̄dē frequētius q̄z nubi. Idē ꝺ Deluid. Nubebant oēs ⁊ nubebanť. Unī hic nuptus ⁊ hęc nupta: marit⁹ ⁊ marita. Plau. in clas. Charinū libet scire q; agat nouū nuptū. i. maritū vt exponut. Priſ. Huius vbi cōpositū

& die quarto. i. nunc est dies tertius: & nunc est dies quartus Semper de pdo dr. dicit & nudius quintus & nudius sextus. Plau. i mal. Nã heri & nudius tertius & quartus & quintus sextus vsq; postq̃ hinc peregre eius pater abiit.

Nugæ æ. a nó & ago cõponi vt q̃ nihil agãt. Sũt. n. sermones leuis rez ac nulli⁹ ponderis: & plerũq; scurriles ioculatorijq; vt catullus & Martialis poemata sua vocãt nugas vt de inanibus vel rebus vel verbis loquẽtia. Scribit Hier. hoc vocabulũ et hebreo fonte ad græcos latinosq; deriuatum.

Nugar trũ gñm. Sil'r & nugas trũ gñm & indeclinabile: idem significant. i. nugatorem & cum qui vana loquitur. Hiero. in Sophonia. Nugas qui a lege recesserant congregabo. Et in lib. Sapientię. Tanq̃ nugaces ẽstimati sumus ab illo.

Nugigerulus. pe. cor. qui vana nũciat.

Nuginendus ab antiq̃s dicebaf qui aliq̃d mulieribus vẽderet Nã oĩa q̃bus mulieres vtunt̃ p rebus vanis atq; inutilib⁹ dr. Plau. in aul. Nuginendis rebus soluta est oĩbus.

Nugalis & hoc nugale quod est nugis plenum seu quod est nugarum. Hel. Sed tozeumatibus tantũ nugalibus delatrãtes obnugatione iusta incessuit.

Nugatorius. a. um. idem qõ nugale. Cic. lib. ii. ad herẽ. Duo sũt gña vitioz argumentationũ. Unum quod ab aduersario rep: hẽdi solet: idq; pertinet ad causam alterum q̃ tametsi nugatorium est: tamen non indiget repẽhensione.

Nugor. aris. vana & nugas ago. Plau. in epi. Nũ mihi nugari potes q̃n fiducinam tu huc pducis cropolistidẽ? Uernacula lingua dicimus oar zanzi. Dic nugator nugis turbator. Idẽ in cap. Euge pol talem talento non emam milesium. Nam ad sapientiam huius nimius nugator fuit.

Nullus. a. um. cõpositũ est ab vllus q̃st nõ aliq̃s: vel neunus q̃dẽ. Qõ cũ fit nulle nomẽ: ponit̃ tñ q̃n̄q̃; p nõ: & nullus. Ter. in an. Nullus sum. i. nõ sum. Et plus ẽ dicere nullus sum: q̃ perit. Nã q̃ perit corpus ẽ reliquũ. Qui võ nullus ẽ ita ẽ ac si natus nõ sit. Interdũ nullus ponit̃ pro nõ vel minime. Ter. in an. Liberatus sum: hodie claue tua opa ac nullus quidem Plau. i tri. Nullus credas nulla ẽ mihi vita expetẽda sine te. Tale ẽ ac si diceret. Ne deoz q̃dẽ vita mihi dulcis est sine te

Nullatenus. pen. corre. aduerbium figt nulla expte: nullo modo

Nullibi significat in nullo loco.

Num: soli idicatiuo iungit̃ ad qõ ptinet iterrogatio: & pene idẽ figt qõ an: subintelligiq; vtiq; negatiõez vt nũ ego te spolio ui? q̃si ego te nõ spoliaui. Sz quotiẽs p negatõez iterrogam⁹ subintelligitur affirmatio: vt nõ ego te spoliaui? quasi ego te spoliaui. Cũ aũt num postponitur verbo finito subiunctiuũ postulat. Li. Interrogaui num dubitarent.

Numa põpillus vir. Sabinus & a Romulo scõs rex iustitia et pietate ĩgnis q̃ pacatis finitimoz odijs gemini iani templũ edidit qõ aptũ bella: clausuz pacẽ idicaret. Mox ad religionẽ cõuersus in deoz timozẽ quo ad mitioza truces flecteret ãos: sacra ĩstituit: sacerdotes creauit: vgines vestales sacrauit: põtificẽ maximũ pmus declarauit: dies fastos nefastosq; didit annũ in. xij. mẽses diuisit. Postremo vbi maxia cũ reuerẽtia & suoz & finitimozũ creuisset. xl. q̃z annis regnasset ẽ suũ obiit. Suidas. τουτον οι ρωμαι οι και μηετειθμιον οντω προτεβαλοντο κτα τους μεσοβασι λεις και φλαμινιους ιδρυσατο σαλιους τε κυριεδας παρθενους.

Numell. q̃ñs vinculi lignei ad discutiendos noxios patũ quo collũ & pedes ĩmittunt̃. Plau. i asi. Qui aduersuz stimulos lamias cruesq; pedesq; neruos catenas carceres numellas pedicas boias. Uar. li. ij. de re ru. Canib⁹ dedit cũ ait. Lõsue facũt quoq; vt alligari pz'" possint leuib⁹ numellis q̃s si abrodere conãt: ne id ꝺsuescãt facẽ vberib⁹ eos deterrere solẽt Col. lib. vii. bob⁹ ceteriq; magis afalib⁹. Ubi inq̃t pñt ẽt numellę fabricari vt iserto capite descẽdẽtib⁹ p foramina regul' teneãt. Idẽ dedit ouib⁹ caps li. viij. Nõnulli añq̃ pecus numellis ducãt virides pineas nuces ĩ mulcrã dimittũt

Numẽ ppzie volũtas dei ẽ: a nuo. is. qõ veteres pro deo vsurpabant. Uirg. Nõ hęc sine numĩe diuũ eueniũt. Aliq̃n p trãsla tionẽ ponit̃ p ptãte dei. vñ diuersa numina. i. diuerse ptãtes i vno deo eẽ pñt sicut de iunone scribit̃: q̃ fuerit Curetis q̃a vteret curru & hasta. Qui partubus pesse lucina dicta ẽ. Qui pęcesset nuptijs: p nuba dicebaf. Aliq̃n numẽ sumit̃ p ipso deo. Uirg. Spero equidẽ me dijs si q̃d pia numina pñt supplicia hausuz scopulis. Aliq̃n pro habitu atq; ornatu. Uirg. Uadimus ĩmixti danais haud numine nostro.

Numerus ẽ collectio vnitatũ. vñ vnitatẽ dicũt nõ eẽ numez: sz pñ'" numer. Et lz numer⁹ dicaf de ijs q̃ numerãt. iterdũ ẽt referẽ ad ea q̃ mẽsurare. Li. li. iii. of. Si exẽpli gra vir bonus alexãdria rhodũ magnũ frumẽtũ numerũ adduxerit iterdũ ad ozdinẽ. Idẽ li. ij. de na. deo. Nihil est. n. vt of onẽ numero moueri possit sine ꝺsilio ĩ quo nihil ẽ numerariũ. Uir. Digerit ĩ numez. Et q̃n oĩs dcẽtus: & oĩs harmonia numer⁹ ꝺstat Frequẽt ẽt nõ solũ p rõne harmoniaca ponit̃ q̃ ḡco vocabulo rythmos appellam⁹. Uir. Numeros memini si ꝺba tenerẽ. Dic of o q̃ numeris caret: soluta ōz: q̃ vo numer⁹ cõstat numerosa: sz ẽt absolute p q̃cũq; rõne. Idẽ lib. xj. Etrusciq; duces ęq̃tũq; exercit⁹ oĩs cõpositi nũero iter mas. i. rõnabilr Et numer⁹ oz q̃si societas & grex seu ps. vñ dicim⁹ aliquẽ eẽ ex eoz numero q̃ ẽ eoz ptucipes. Sal. Dũ bęc romę gerũt̃. L. Malli⁹ ex suo numero legato ad Mar. regẽ mittit. i. ex ijs q̃ ptis suę erãt. A numer⁹ fit adiectiuũ inumer⁹. a. uz. qõ ẽ fine numero: h̃ ẽ ĩfinitũ. In numero eẽ oz: cũ pecunia ẽi pmptu: vt hẽo pecuniã ĩ numerato. h̃ ẽ nõ valozẽ sz pecuniã ipãz pm ptã paratãq;z. Uñ de actoze dicẽte ex tpe dcñ ẽ: igenũ eũ in numerato hẽre h̃ ẽ sp. pmptũ patũq; ad oĩa sũt: fic de polliõe asinio seriis iocisq; pariter accõmodato dcñ est eẽ eũ bozaz oĩuz. Sciẽdũ ẽ ĩ numer⁹ vt maxim⁹ q̃sq; ita pmo loco ponit̃ vt vigintiq̃nq; triginta ser. Sz si copula intercedat iis numerus pponit̃ q̃ minoz ẽ q̃tiẽs ĩfra cẽtũ & supza viginti loq̃mur vt vnus & vigiti: duo & viginti. Li. plo vno & octogesimo anno scribẽs ẽ mortu⁹. Isocrates q̃rto & vigesimo eũ libzũ q̃ panegyricus iscribit̃ scripfisse oz: iustiq; q̃nquẽniũ: post cuius magr leontinus Gorgias cẽtũ & septẽ cõpleuit annos. Ex q̃bus ꝺbis colligit̃ añ cẽtũ pponi numez minozẽ post cẽtũ vo post poni. Eodẽ mõ loq̃mur supza vigiti milia vsq; ad cẽtuz milia: vt milites nr̃i sex & viginti milia erant: vel milites nr̃i erãt viginti sex milia vel milites nr̃i erãt vicies & sexies mille: vl' militũ nobis erant viginti sex milia. Eteni bęc noĩa dũ copula carẽt cõpositi videẽ: vt vndecim duodecim septẽdecim: viginti duo vigintitres: quẽ admoduz illa. Undeuiginti duodeniginti. Eodẽ mõ. Undeuigesimus: duodeuigesimus. Undecẽtesim⁹ duodecẽtesim⁹. Undemilesimus: duodemillesimus & reliq̃ silr. Dęc eni noĩa scõs tertius cẽtesim⁹ & reliq̃ hmõi significãt vltimuz ex eo numeros vt scõs. i. vltimus ex duob⁹. Terti⁹ vltimũ ex trib⁹. Lẽtesim⁹ vltimũ ex cẽtũ: lz pzimus nõ significet vltimũ ex vno sz ipz vnũ in ordiẽ tñ ad multos subsequẽtes. Aliq̃n tñ nõ p vltiõ ex eo numero vsurpãt vt cẽtesimã ptẽ bonoz pr̃is assecut⁹ sum: h̃ ẽ vnã ex cẽtũ. Aliq̃n p bis tñ ter tñ: vt hic ager cẽtesimũ fructũ attulit: hoc est cẽties tñ q̃tũ semẽtis accepat. Ply. admisceẽ hinc sar vt mitiget amaritudinẽ eius. Et tñ sic quoq; ingratissimũ vẽtri est Nascit̃ q̃litercũq; solo cũ cẽtesimo grano ipmq; p lętamine est. i. cũ cẽtũ granis: siue cũ cẽtuplo grano: hoc mõ appellata est q̃dragesima q̃. xl. dies cõtineat. Duc significatũ hñt noĩa alla numeralia: simplus duplus decuplus & filia: et hoc ẽ semel tñ: bis tñ: decies tñ: sũt pterea numeralia: vnari⁹ binarius ternarius vicenarius cẽtenarius et filia: q̃ denotãt non multiplicationẽ sz numez aliaz rez q̃ nõ noĩanf: vt lapis cẽtenarius nõ q̃ cẽtuplus sit sed centũ libraz: hõ cẽtenarius q̃ habeat cẽtũ annos. Brex cẽtenari⁹: cẽtũ capitũ grex. Dicim⁹ ẽt binariũ ternariũ cẽtenariũ numez: q̃z numerus oĩa cõpletif pp q̃ recte dicim⁹. Lẽtenariũ numez annoz igressus ẽ: nõ ãt cẽtenariũ annũ. Et millenariũ numerũ põdo vehit nõ ãt millenaria põdo. Itẽ singulũ binũ trinũ siue trenũ q̃ternũ q̃nũ: senũ: octonũ: nonenũ: denũ: vndenũ: duodenũ: ternũdenũ: q̃ternũdenũ: q̃nũdenũ: senũdenũ: vel denũquaternũ: denũquinũ: denũsenũdenũ: septẽnũdenũ: octonũ: denũnouenũ

vicenū. Vicenum singulū: vicenū binum ⁊ vicenū ternum si ue singulū: ⁊ vicenū binū: ⁊ vicenū: ⁊ ita deinceps. Trīcenū: q̄dragenū: q̄nquagenū: sexagenū: septuagenū: octogenū: nonagenū: cētenū q̄bus oratores vtroq; numero vtunt: sed frequētius pl̄i p̄sertim vbi subtrī nomen cui addunt trīn pl̄r declinat: vt bine l̄r̄e: binę nuptię bina arma. Poete vo freq̄n tius singulari vtunt: ꝫ oratores fere p̄priā vsurpāt significa tionē hoz noīuz. Binus. n. siue bini sīgt singulis duo. Tern⁹ siue ternis singulis tres: vt creabant olim bini ꝺsules. i. cōsu les. i. p singulos annos duo. Et accipim⁹ oēs a Cęsare bina ta lēta. i. singulis nobis data sūt a cęsare duo talenta. At poetę aliq; scriptores, p suis fere p̄mitiuis hęc noīa accipiūt. Vir. Burgite septeno rapidus mare submouet annis. i. septē gru gitib⁹. Idē p duodena regit mūdi sol aure⁹ astra. Ply. Pro digiosa sūt q̄ circa hoc tradit Theophrast⁹ auctor alioq̄n gra uis septuageno coitu durare libidinē ꝺctu ei⁹. i. septuaginta coitib⁹. Sz i his noīb⁹ notādū ē: q; a triginta tricenuz dicim⁹ g. in. c. mutata: sicut p vigeno vicenū. Trecenū vo a trecentū q; hęc noīa supza cētū q̄dē syncopant: ifra vo nō syncopant Quippe duceni dicim⁹, p ducēteni. Treceni, p trecēteni: qua dringeni q̄ngeni sexageni septingeni octingeni nongeni vel nōingeni: p q̄drigenteni: q̄ngenteni sexagēteni septingēteni octingēteni nōgēteni. Lēteni āt ⁊ milleni pp dictiōez brevita tē nō syncopant. Sūt itē noīa numeralia: simplex duplex tri plex q̄druplex cētuplex ⁊ silia: a q̄b⁹ simplicitas duplicitas et reliq̄. Et aduerbia simplr duplr cū reliq̄s. Itē aduerbia nu meralia: bis ter: q̄ter decies cēties millies. In q̄b⁹ notādū sic supioza illa q̄ dixim⁹ supza cētū syncopari ifra cētū minime: ita hęc a diuerso. Infra cētū syncopant: vltra vo nō vt vici es, p viginties. Tricies, p trigicies q̄dragies, q̄nquagies sexa gies: septuagies: octogies: nonagies: cętera vo nō syncopāt. Quinq̄es: sexies: septies: octies: nonies: decies: cēties: ducen ties: tricēties: q̄dringēties: q̄ngēties: sexcēties: septingēties: octingēties: nōingēties: millies: bis millies: ter millies: q̄ter millies: q̄nq̄esmillies: decies millies: vicies millies ⁊ deiceps.

Numerosus. a. um. quod magno ꝺstat numero: vt numerosus ppl̄s numerosa multitudo: numerosa vo oꝺo q̄ numer⁹ ꝺstat.

Numerale qd ad numez pertinet. Unū numeralis scia q̄ tractat de numeris: grece arythmetice dicitur. Et apud grāmaticos noīa numeralia quibus vtimur in numerādo: vt vnus duo tres: ⁊ aduerbia numeralia vt bis ter ⁊ hmōi.

Numerabile q; numerari potest. Cuius contrarium est. Innu merabile quod numerari non potest.

Numerarius siue numeroz dicitur qui sūme atq; mirabil̄r cō putat. Auctor Aug. lib. ii. de lib. arbi.

Numerarius. a. um. quod ex numero est a quo supernumera rium q; supza numerum additum est.

Numerus a numero prenomen deductum est.

Numeratim aduerbium significat per numeros.

Numero. as. q̄si nūmos ꝺputo. Virg. bisq; die numerāt ambo pecus. Dui⁹ cōpōsita sūt. Annumero: qd ē alicui nūero. plau. i asi. Et nūc dico piphanes rhodo mercatoz diues abūte bero solus mihi talētum argēti soli annumerauit ⁊ mihi credidit q̄ñq; annumerare sīgt adiūgē. Mar. ipēsis vitā p̄ncipis an numeres. Cōnumero sil̄ vl̄ cū alijs nūero. Et ꝺnumerari est de alicui⁹ nūero. i. societate ee. Dinūero clari ⁊ distincte nūero vt dinumerauerūt oia ossa mea. plau. i asi. vez istbuc argētū tu mihi si vis dinumerare. Pōt et sigare diuerse nūero. Enu mero pfecte nūero. ter. i adel. Jā ne nūerasti id qd ad te redi tuz putes. i. calculasti: ⁊ rōnē seu ꝺputū fecisti. Per nūero p fecte nūero. pla. i epi. age age absolue atq; argētū nūera ne co mites moz̄: p̄nūeratū ē. Renūero rursus nūero seu restituo ter. i ecy. si ē vt velit reducē vroz̄: ꝫ sin alio ē aio renuēt dote

Numus a numisma appellat⁹ est. q̄si. n. numū νομισμα vo cāt. Quo vo ⁊ latini eodē mō vtūt. Do. retulit acceptos rega le nomisma philippos Mar. Cur data sint eḡi bis q̄nq; nu misata q̄re numisma vo απο του νομος qd ē lex q; cū pmutatōe vti boies solerēt lege numi⁹ sus introduct⁹ ē. Quap pp nr̄i numū monetā appellauere q; signo numisinatis mo nerent cuius p̄tij esset. Fuit q; numus decima ps aurei dena rij. Numus adulterinus moneta falsa. Li. lib. iij. offi. Queri ēt si sapiēs adulterinos numos acceperit ip̄rudens, p bonis cū id rescierit soluturus ne sit eos si cui debeat p̄o bonis.

Numulus ꝺminutiuum paruus numinus.

Numosus. numis plenus diues.

Numatus qui numis abundat. Apud plautum.

Numari⁹ a. ū. qd ad nūmos p̄tinet: vt res sūmaria. numari⁹ rit: q numis ꝺdit⁹ ē. Do. ad mar. volo i numario iuebi sacerdotes

Numari⁹ cāpsoz pecuniaz q̄ numos ad mēsaz tz vl̄ q̄ offō mēse numoz inserunt. Vie. ad rus. Et nūmulario: era dissoluit. Itē numulari⁹ q̄ numos cudit q; ⁊ monetari⁹ ꝺz. Numulariū ar gētario viliozē ee docet iurecōsult⁹. Sz ppe cāpsoz pecunia rū a nr̄is argētari⁹ a grecis trapezita. Numularij ⁊ mensarij sūt minutiozes non tenētes libzos in quibus data acceptaq; scribunt: quos greci collinistas appellant.

Numidia. ps africę inter Tigitanā ⁊ carthaginēsez regiōez απο του νομαδ. i. a pascuis locis vsa. o. lra i. u. Ply. li. v. scribit numidas nomades dici a p̄mutādis pabulis: mapalia sua. i. palustres domos circūferētes. Ea regio vt pōpo. scribit: spa tio angustioz ē q̄ maturitania sz magna cīta ⁊ ditioz vbi nu midicum marmoz effoditur. Dic numidicus. a. um. vt lupis numidicus qui inter gñosa marmoza annumerant. Apapi nio libycus silex appellatur. Et pauimenta poenica a veteri bus dicebant: quę ex marmoze: indico strata erant.

Nūc aduerbiū tpis ⁊ b q̄ greci est νυνγαρεις u τροπτεσις e sīgt h̄ p̄nti tpe: q̄uis q̄nq; p noīe ponat. Li. Tui tpis numero q̄ si tpis p̄nti: ⁊ q̄si nūcini si latinitas pateret: sicut Crasti ni. Interdū ponit, p sero. Vir. nūc scio qd sit amor. Interdū nullū tps denotat. Et p sz accipit. Li. q̄ q̄dē multo plā euen rent si ad quietē integri iremus nūc onusti cibo ⁊ vino ꝺtusa ⁊ pturbata cernimus. Dr ⁊ nūc nup. Ter. in eu. Idē menan dri fasma nunc nuper dedit. Est enī ex illis verbis quę vete res ppter ambiguitatem cum adiectione proferebant.

Nuncupo. as. pe. co. noīo. Liui. lib. i. Quē iulium eundez Julia gens auctorem sui nominis nuncupat.

Nuncius: q̄ nūciat: ⁊ qd nūciat. Vir. Et nūcius ibis pelidę geni tori. Plau. in Sti. Pręcucurri vt nūciarē nunciū eroptabile Vier. li. ii. y. Si solus est bonus nuncius est in oze ei⁹: nuncia q̄ aliq̄d nūciat. Nūciū: res q̄ nunciat. A nuncius fit internun cius qui inter duos medius est ad aliquid tractandum.

Nuncio. as. moueo significo. Ter. i ecy. At istos iuidos dispdāt q̄ h̄ libēter nūciāt. Dui⁹ ꝺposita sūt Annūcio qd ē alicui nun ciū porro. Vie. li. i. Rz. Neq; n. fieri pōt vt si certe cognouero cōplectā ee p̄ris mei malicia ꝺ te nō annūcie tibi. Denuncio manifeste nūcio. Col. Sinautē cęli stat⁹ frigidus ⁊ pruinosus byemis violētia denūciat i idus Febzu. hāc curā differem⁹ Enūcio ex nūcio manifesto. Sal. ppere p fulniā doluz Lic. q parabat enūciat Prępnūcio añ nūcio. Ter. i phoz. Abi p̄nūcia hāc vēturā: p̄nūcio, psero. Unū, p̄nūciatio platio de q̄ Li. lib. i. ad her. p̄nūciatio ē vocis vult⁹ gest⁹ moderatio cū venustate Et p̄nūciare ē decernere a quo p̄nūciatū statutū. Obnuncio ꝺ alioz volūtatē seu malū nūcio. Ter. i adel. Primus sentio mala nr̄a p̄mus resisto: oia p̄us porro obnūcio: egre solus si qd sit fero. Do. Qui malā rē nunciat: obnunciat. Obnuncia re etiā dīr augures qui aliquid mali ois sęuumq; viderint. Li. p̄o Ser. Lunqz auspiciis religioniq; parensq; obnuncia ret qd senserat. Unū ⁊ p resistere reluctariq; ponitur. Sue. in Cęsa. Lege autē agraria, p̄mulgata obnunciante collega ar mis foro expulit. Renuncio de quo alibi.

Nundine. ar. pe. co. a nouo die dictę sūt q̄si nouēdinę q̄ īstituę phibēt vt rustici octo dieb⁹ in agris eēnt: ⁊ nono die repete rēt vrbē ad mercatū, p legib⁹ accipiēdis ⁊ vt scita atq; cōsul ta frequētioze pp̄lo referrēt q̄ trinūdino die ꝑpōsita a singu lis atq; vniuersis facile noscebāt. Unū ēt mos tract⁹ vt leges trinundino die p̄mulgarentur. Dr ⁊ Nundinus neu. genere. Liui. Postq̄ vero comitia decē virīs creandis in trinūdinū indicta sūt. Trinūdin⁹ āt dies vel trinūdinū: siue Trinū num dinū dicebat dies tertiarū nundinarū q̄ p̄diciantea solebat

vt notioz eēt vniuersis. Idē ē enī dicere Trinūdino z tertijs nūdinis z i trinūdinū. h̄ ē i tertias nūdias. Sūt q̄ putēt Trinūdinū eē triū dieꝝ spaciū ad habēda comitia creādoz ma gistratuū cā. Sz Festus scribit nefas eē nūdinis agi cū pplo qō ē populū ad ciliū aut comitia vocare. Aliꝫ non pro trium dierum spacio. sed pro loco accipiunt q̄ tribus in locis vno die fierēt comitia: aut tribus dieb⁹ vno in loco celebrarenť.

Nūdina.ę.romanoꝝ dea a nono die nascētiū ocā q̄ z lustric⁹ oꝝ

Nundinator qui nundinis mercatur. Festus. Nūdinis rustici conueniebant mercandi z vendendi cā. tūcq; nefas erat cum populo agi ne interpellarentur nundinatores.

Nūdinoz.aris.palā vēdo sicut i nūdinis fit. qō z nundino.as. oz. Jul. Firmicus li.vi.matth. Questus z libidinis cā pudo rē duob⁹ fratrib⁹ nūdinabit z ad coitū fratrē iuitabit z filiū Apul. Toti.nūc iudices sententias suas prętio nundinantur

Nundinarius.a.um. quod ad nundinas pertinet vel quod nūdinis deputatum est. Ply.li.xij. Vis cōmercijs carracem oppidum aperuere. quod est illis nundinarium.

Nūq̄.p eo qō ē nuz aliq̄: Et habet accētū in pe. sicut aliq̄.

Nunq̄d.interrogātis pticula q̄ non tam interrogamus q̄ actius instamus plerūq;. Componitur autem ex num z q̄d sed m. mutatur in. n. Et modo aduerbium est vt nunquid ego sum rabbi.mō nomen: vt num quid criminis habes qō mihi obijcias: Sed apertius in non neu. genere: vt num quis omnium nostrum te offendit.hoc est an aliquis.

Nunq̄:nullo tpe:a quo nonnunq̄ quod significat aliquando. Nōnunq̄ significat semp. Sue. in Tib. Turbatioꝛe cęlo nū quam nō coꝛonam laureaz ceruice gestauit.q̄ fulmine affla ri negetur id genus frondis.

Nuo.is.cum suis compositis. Uide in dictione Abnuo.

Nuper aduerbium.significat non longo tpe a nunc. Boe. hic autem quod nuper dixim⁹. Quandoq; de longioꝛi dicitur Li.de diui. Nam ante disciplinam patefactam quę nuper in tenta est Dinc Nuperum.i.recens nouū. Plau. Recens captum boiem nupum nouicium. Nuperimus recentissimus.

Nurſia:vrbs antiqua in vmbria ex q̄.q. Sertoꝛius vir rei bellice scientissimus oꝛtus est Suidas μουκρια και μουκρι ανω λις τυρρηνιας η και μακρι α διατουα λφα.

Nusquā.locū negat.z figt nullibi: sicut vsquā alicubi q̄si vno quouis loco. Nusquā nō figt vbicūq;: Nōnusquā ñ alicubi

Nutrio.is.iui. vel nutrij scōm Prisc. z proprie paruulorum est vt crescant. Inuenitur etiam nutrioꝛ tam deponens q̄ passiuum. Uar.li.ij. He. Hoc pinguem z placidam paci nutritoꝛ olimam.i.nutrito.huius compositum est nutrio.

Nutrito.as.pe.coꝛ.idē figt. Li.li.ij. ō nā deoꝛū. Oia q̄ sūt sic sua mēbꝛa z suas ptes nutricant z otinēt Col.li.viij.passiuū.ptu li. Nam suburbanis lactens porcus acere nutricandus est.

Nutricius.q̄ nutrit: siue q̄ curā bētur infantium z adultoꝛuz vt viuāt. Dier.nō dixit. Accipit filiū suū z vꝛoꝛē suā sed puerū z matrem eius quasi nutricius.nō maritus. Dic accipiē qua sicustos z nutritoꝛ marię i necessitatibus nisi dicamus qua si nutricius pueri nō maritus marię. Est z nutricius.a. um. Col.li.iij. Ne incrementa duricia sua reuerberet sed tenero velut nutricio sinu recipiat z celestes admittat imbꝛes.

Nutrix quę nutrit. Luius diminutiuuz est natricula. Juue. Halia vel potius nutricula cauſidicoꝛum.

Nutus.z Nuto.as. Uide in dictione Abnuo.

N ante Y

Nyctileus dictus est bacchus q̄ eius sacra noctu celebꝛarent. Nam νυξ latine noꝛ.

Nyctilopes q̄ videt inter diu: occidēte āt sole cernunt exilr. nocturnibil bi ēt luscioſi oīr a latinis Moꝛpes vo q̄ iā ab initio oꝛtus sui nisi admota cōtueri neq̄unt qō gñs curā nō recipit.vt Ulp.inedilicio edicto mēt. Ply.li.viij. Lapzinum ie cur si vescaf restituit pstinā aciē bis quos nyctilopas vocāt

Nycteris.idis vespꝛilio tā minutis pedib⁹ vt eis careť videaf.

Nyctico.ꝛar.coꝛnus nocturnus qui z nitiduꝛ.

Nyctelia: sacrificia q̄ baccho fiebant a nocturno tempoꝛe ocā Unde z bacchus nyctileus dictus est.

Nyctimene filia nyctei: quo ēt noīe dicta ē auis quędam i q̄ cōuersa nyctimene ferť qñ cū patre concubuerat facinus recognoscens in syluas aufugit z in noctuā conuersa lucem odit nocte tantum volitans. a grecis γλαυξ appelletur.

Nympha.latine sponsa. Sz putauerūt antiq̄ nymphas aq̄rū deas eē. q̄si lympbaz numina. Nymphę vo ab aq̄s demę sūt q̄les sūt oryades hamadryades z oꝛeades. Quippe veteꝛes gręci nymphaz dicebāt q̄ nos mutatōe vnⁱ lr̄e lymphā h̄ ē aquā aliq̄n nymphę dīr musę q̄ aq̄ currēdo musicos sonos efficiat. Dic sępe nūero a poetis iuocanť. Uir. Nymphę noster amoꝛ libetrides. Nymphus oꝛ sponsus a quo panymphus. Dicunť z nymphę apes cū primū formā ceperint habere.

Nymphea pl̄i numero z gñe neu. dīr lacus z balnea. Jul. Lapitolin⁹. Opa Gordiani romę nulla extāt pter q̄dā nymphea z balneas. Iosephus. scribit heredez apud Ascalonam constituisse nymphea.i.lacus z balneas.

Nysius z Nysa nomina prozia sunt. Uirg. Nysius z eurγalus Idem mopso nysa datur.

Nysa ēt vrbs arabie apō quā vt Diod.ait bacchus educatus a nymphis fuit. Unī z Nyseus dictus ē: ac cognominat⁹ Dionysius. s.a ioue z nysa nom̄ accipiēs. Nysa ēt nō tā mōs q̄ ciuitas i india ē a libero pr̄e vt refert Stra. cōdita carminib⁹ poetaꝛ celebꝛatissima sita sub radicibus mōtis quem Meron incolę appellāt. Prop. Indica nyseis arma fugata choris. Alia est nysa in boetia apud homerū. Apud Ply. in Laria. Apud Strabonē vicus in helicone vbi simili modo colitur bacchus. Apud Pto. in Jonia ac lycia. Apud stephanuz in tbracia. Multi tñ nyse.aꝛ. declinant.

Nyssa p geminū.ss. repagulum vñ curſozes mouentur. a nysso. q̄n equi calcaribus vrgenť. Significat ēt metam ab νεύω incluno. eo q̄ cum metam attingerint inclinentur.

Nysirus.pe.coꝛ. insula in qua est vrbs eius dē noīs. Dome. Qui nysiron hz celsam carpathonq; casumq;.

Varijs modis po

sitū inueniť. Nā nomē ē vocalis. Aliqñ aduerbiū vocādi. Uir. o regina nouā cui ɔdere Juppiter vrbē Aliqñ admirādi Juue. O q̄lis facies z quali digna tabella.aliqñ idignādi. Li.i catil. O tpa.o moꝛes.o paterni generis oblite materni vir memoꝛ. Aliqñ optati aduentus: aut repēte pcussi. Ter. o salue.o pāphile: Uir. Adsis o placidusq; veni. Inuenitur q̄nq; iunctū cū si. Persius. O si sub rastro crepet argēti mihi seria dextro. Q̄nq; cū vtinā. Oui. O vtinā tūc cū lacedęmona classe petebat. Interdū ē interiectio dolētis. Li. O me miserū. o infelicē. Ex nōnūq̄ exultātis affectū. Uir. O mihi sola mei sup astyanactis imago. Et O felix si tua roma videret. Taceť q̄nq;. o. cū actō iungiť. Nā z ntō z vtō iunctū legim⁹: vt apō Ply. iuniozem Dominē te patiētez ac potius duꝛ ac pene crudelē. Et sicuti docet Do. maioꝛis stupoꝛis ē h̄ mō ꝓnūciatū. z q̄nq; melius sonat. Teren. in eu. Noīem pditū miserūq;: z illū sacrilegum Oataricha: dīr mugilū oua sale ɔdita ωορ enī ouū interposita u. euphęcā. τορίχον salsuz oꝛ ταριχευω seruo cōdio sicut egyptij cadauera aromatib⁹: q̄ anteq̄z ad mensaz apponebāt liq̄facio ficco Suidas. σημαι νει δε και τουξηραινε ιμ και οι ομ̄εις γαρον δε χορίζεσται λεγεται και τα ρι χηρα και του ταριχος ουδε τερως ως αρι σοφανης βατραχόιζεσι δε κρεας α σ ίτωτωσ μενομ̄ωα ρατουεις γαρον δε ι χωρίζεσται.

Oaxus ciuitas cretę ab oaxo a callidis nymphę minoidis filio vel a situ loci. q̄ crepidines gręci axos vocent. Herodotus quoq; oaxū vrbē cretę facit i q̄. Et earch⁹ p̄ phronime matris bacchi regnauit qui Lyrenez libyę vrbem ędificauit.

Ob ꝓpositio seꝑari z cōponi pōt. Separata causalis coniunctionis locū tz: Uir.li.xj. Luius ab auspicium infaustum morez q̄ finistros. Apud veteres ēt ꝓ ad ponebať. Enni pendet

ob romā noctu legiões ducere. Li. Papirio peto. In eo igit cõuitio Licero ille quē spectabāt cuius ob os graiꝫ oza aduertebāt sua. Sic dicebāt. obire pro audire. obmoueo ꝑ admoueo. obiacent ꝑ adiacēt ꝛ cõpla hoc genus. Lõposita qñ qz figūt otra: vt oppugno obiścio. Qñqz circuꝫ: vt obambulo obsideo. Quandoqz sup siue coram siue obuiam vt obuenio qñqz. ad. vt obeo. Dicimus enī iste obiuit mortem. hoc ē iuit ad mortē. Lõponit aūt cū. a. vt ob audio. L. vt occūbo. d. vt obduco. e. vt obeo. f. vt offero. g. vt ogāmo. h. vt obberbesco i. vt obiścio. l. vt oblittero. m. vt obmutesco. n. vt obnuto. o. vt oborioꝛ. p. vt oppugno. q. vt obquiniſco. r. vt obruo. s. vt obsto. t. vt obtineo. u. vt obumbro. Sed quotiens vocabulis iungit vel. d. l. n. r. seruat. b. integra. c. mutat. b. in. c. ꝓterqz in obcęco. obscurus ꝛ obscen⁹ in qb⁹ duobus vltimis. b. seruat. ꝛ. s. addit post. b. Cū aliis lr̄is mutat. b. in sequētem lr̄az nisi ī his q mō excipiā. In. f. mutat vt offēdo. ofella. vbi cā metri abiscit. b. cū tm ī offa mutet. In. m. vt ommitto nisi apō poetas: vbi. o. breuiat. ꝛ. b. abiscit. In obmutesco. b. fuā dū puto sed non pferendū. cuius mutari. in. m. debere videatur: vt de ommitto Prisci. sentire vī. In. p. oppono. In opz tm neqz. b. neqz. p. sicut in opportun⁹ geminamus. In operio filr adoperio. ꝛ cooperio in qbus. b. abiscitur In. q. vō abiści puto. b. vt oquiniſco. In. r. varie sentit sed per. b. vsus ea scribit vt obtineo. In obstrudo vō additur. s. prępositioni sicut ī obscurus. Et aliud est obtrudo aliud obstrudo.

Obacero, as. pe. coz. Vide in dictione Acero.

Obęratus cū. ę. diph. ōz miles seu quis alius. q̄ ęre dato iaz obligatus ē. qsi ęre alieno astrictus ꝛ debitor ad aliquid operandū. Cęsar. li. j. cō. oēs obęratos quozū magnū numerū habebat eadam conduxit. Uar. Res maiozis vt vindemias. ꝛ fęniscecia administrant bi quos obęratos nostri vocitarunt.

Obambulo. aduersus alios ambulo: vel ambulāti me oppono siue circū eo: aut ob viā eo. Plau. in cap. Itē alij parasiti frustra obambulant in foro. Uir. li. iij. datiuo iunxit. Non lupus explorat ouilia circū nec gregibus nocturn⁹ obambulat Qō Ser. exponit insidiat. Sed figurate dictū puto: vt Jt clamoz cęlo. Aliqñ obambulare accipit ꝑ vna iunctimqz ambulare. Sue. in Tiber. Et secretū petēti nō nisi adhibito ozu so filio dedit. dextrāqz ob ambulātis veluti icūbens quo adperageret sermo otinuit. Ouid. de polyphemo dixit. Nocturnus obambulat ꝑ eo q ē vltro citroqz ambulādo discursat

Obaresco. circunquaqz aresco.

Obaudio auditū postergo. Et ī eadē ꝺpositione an mutat. ī. ę. ꝛ dicim⁹ obedio ꝛ fit ōrię significatiōis qsi dicto obediēs fiim Jnuenit obędire dici ō turpi obsequio. Li. Dū aūt ipe dedecoꝛi ac turpitudini obedierit ñ mō impatoꝛ oīno hōdus nō erit. ponit iterdū obaudire ꝑ audire seu obędire. Au. li. xvij. ci. dei. Pro eo q⁹ obaudiuit habzaā pr̄ tu⁹ vocē meā ꝛ custodiuit pcepta mea. Alibi datiuo iunxit. Et pcepto vtriqz obaudire cupiēt]. ηελληνικον ταχα ωβα ωληθους μερος οτι η τη τυρβη ωι ρνειν εσυμ ωοσι οις εξεδιδοτο

Obba. poculi genus dicta quasi ob bibere sit facta.

Obcęco. as. non plus significat q̄ cęco in quo. e. remanet. contra aliozum regulam. Lol. lib. iiij. Uelut ignozantię tenebris obcęcata luce veritatis caruit. Idē lib. ij. Ubi solutioz est humus aliquę fiunt patentes: quędam etiaz obcęcant ita vt ineas oza biantium fossarum competant. i. desuper teguntur.

Obdo. is. ex ob. ꝛ do. figūt oppono siue appono. Et pro claudo poni consueuit. Teren. in eu. possulum hostio obdo.

Obduro. as. pe. p. durum facio. Piero. contra rusi. Usqz adeo ne obdurasti frontem vt mendacio ponas spem tuam?

Obdureo. es. rui. a quo obduresco durus fio. Li. comīi. Equidem sic iam obdurui vt ludos cęsaris nostri ęquissimo aīo viderem. quod est quasi calum feci.

Obdulcesco. is. circum dulcis fio. Aug. li. vij. cō. Nam si primo sanctis tuis lr̄is format⁹ ꝛ mearum familiaritate obdulcuisses mihi postea ī illa volumina incidissem fortasse abripuissent me ab solidamento pietatis.

Obduco. is. pe. p. supduco tego. Vie. in gene. Lunqz obduxero nubibus cęlū. Uir. Et cinis obducte cellabat lumina prune Aliqñ ponit ꝑ detego apio. Lucil. Uos ĭterea lumē auferte atqz aulā obducite. Aliqñ ꝑ circūduco: siue ō duco. Plau. in pseu. Si hoc expugno facile ego hanc rē meis ciuib⁹ faciam post ad oppidū hoc vetus otinuo mecū exercitu ꝓtinus obducam. Aliqñ ꝑ facio ōbo. Ply. Jam callum obduxerat.

Obedo. is. pe. coz. Sumo qsi circūedo. a quo Obesus. a. um. pro gracili ꝛ exisi ꝛ circūroso macilentoqz Neuius cozpe pectoreqz vndiqz obeso tardi ingenio senis. Aliqñ figūt comedo. Uñ Obesus ꝑ vberi ꝛ crasso. vt sit obesus qsi ob ędēdū factus. Uir. li. iij. ge. Argutūqz caput breuis aluus obesaqz terga. Piero. Minus solertes sunt quibus obesissimus venter est obesitas pinguedo. Ply. In magna obesitate.

Obedio. is. iui. uīi. Obtempero. Uide in dictione obaudio.

Obelus. pe. p. latine ōz veru. a cuius filitudine virgula qdā iter puncta ēt veru ōz iacens. sic. s. hac vsi sunt ecclesiastici interpretes q̄ denotatur aliquid additū in translatione qō in propotypis nō babetur. Hieronymus ad Pauli. Origenis studiuz me prouocauit qui editioni antiquę translationem theoditionis admiscuit asteriſco ꝛ obelo opus omne distinguens. Sic dictus q⁹ obelo. i. verui sit filis vl qz tanqz veru supflua iugulat ꝛ ꝺfundit. Suidas οβελος ησουβλα ξενοφαν ετωα ταξερ ενδλον βουπορωτισ οβελισκω λιαν ωερες τον μ̄ρον τουεγγυτατω τεπαρομιατοερμον του οβελου ετι τον ταχειρονα αν τι των κρειττονων αι ρουμενον.

Obeliscus diminutiuū ab obelus magis noīe q̄ redum magne moles obelisci dicātur. Est āt lapis asperim⁹ ī figura metęę cuiusdā sensiz a ꝑceritate ī excelsiuz ꝺsurgēs paulum graciliscēs spē q̄drata ī verticē ꝑduct⁹ angustū manu lęuigat⁹ artifici. Qui multi romę fuisse referūtur. Et sunt pyramidib⁹ lōge minozes. Solis numini sacrati. propter quod ad radiorum similitudinem fiebant.

Obeliscolychnion instrumentum militare. ab vsu gemino. s. veruculi ꝛ lucernę dictum.

Obeo. is. iui. vel obij itū. Est aūt obire. audire. Nā ob. ꝑ ab. qñ qz ponit. Uñ obire mortez ē ire ad mortē. Plau. in aul. Ubi q⁹ obiit mortē q̄ mihi aurū credidit. Silr obire diē dicimus ꝑ eo q⁹ ē mori: qsi ire ad diē fati. Ser. sul. Li. Nūciatū ē mihi marcellū diē suū obiisse. Et obire vadimoniū ē ire ad vadimoniū. Sic dicim⁹ obire rus. ꝑ ire ad rus. Li. Mar. Tu mō istā ibecillitatē valitudinis tuę sustenta ꝛ tuere vt nras villas obire ꝛ mecū sil lecticula ocurrere possis. Aliqñ figūt ꝑ sto ee. Sue. ī Cęsa. Tanuisius adiicit Crassiuz diē cędi destinatū nō obiisse. Aliqñ exeq: vt obeo legationē. i. exequoꝛ munus siue offiū legatiōis. Obeo ꝑ nuncio: exequoꝛ offiū nunciale. Obeo vitā pficio vitam. Liu. li. j. Cū ura redditurum obiturumqz alia regis munia eē ponit qñqz sine actō ꝛ figūt mozioꝛ. Iuue. Magn⁹ ciuis obiit ꝛ fortunat⁹ otoni. Et obire ē circuire. Uir. Magnas obeūtia terras. Liu. li. j. Tū sacerdotib⁹ creādis aliuz adiecit: q̄q̄ ipa plurima sacra obibat i. circumbat visitādo. utē obire obuiā sępbere. Te. i ecy. Adeo tuā antiq̄ venustatē obtines vt voluptati: obitus sermo aduētus tuus quocūqz aduenerit sp fiet. Do. obitus: occursus.

Obequito: circūequito. Liui. li. ij. Ueiens hostis etbrusciqz eo magna ꝓpere agere lacessere ad pugnam primo ob equitādo castris prouocandoqz.

Oberro. as. circū erro. persi⁹ ꝑ trāslationē ꝑ circūuolucro posuit cū dixit. Dines arat curibus quātū non miluus oberrat

Obesco as. ab esca ꝺpositione bēre cōuenit qsi esca sarcio. Lol. lib. ix. Nonnulli tribus aquę ptibus vnā boni vini miscent madefactoqz triticeo pane: obescant auem q̄ prima luna qñ id quoqz custodiendum est saginari cępta vicesima pclusit Jnesco. idē ferme significat: is ꝑ trāslationē ponit pro decipio. Ter. in adel. Nescis ieścare boies. Do. Metaphora ab aucupibus q̄ anibus capiendis effundunt cibum.

Ober. gñis mas. vel fe. ab obiicio. figūt cuiuscūqz rei obiectionez siue obstaculū. Uir. lib. x. Ecce maris magna claudit nos obice pontus. Piero. Sagitta q̄ cōtēto nervo dirigitur difficile

vitaꝫ.ante.n.ad eū quē iacta ē puenit q̄ obice clypei frustre tur.Unde ꝛ pessulum seramq; hostiorū obices appellamus
Obberbesco.is.er ob.ꝛ berbesco.berbescere vō ē berbam fieri.Lice.in Lato.Et elicit berbescentem ex eo viriditatem q̄ mixtis fibris stirpium sensim adolescit.Festus.Obberbescere berbam increscere.
Obiaceo.es.pe.coꝛ.circū:aut ꝺ̄ siue obuiam iaceo.Lol.li.ij.Sꝫ vastos cespites quellit q̄bus obiacentibus impeditū aruum minus recte pōt iterari.Liui.lib.ix.Cum ad alias angustias protinus pergerent sectas deiectu arboꝝ saxoꝝq; ingente ob iacente mole inuenere viam.i.contra iacente.
Obicio.is.pe.coꝛ.ante iaceo ante pono:porrigo offero.Lol.li. vij.Tenerrimā quāq; frōdē aut pāpinos vitis obici.ſ.boui. Plau.i cur.Flos veteris vini meis narib⁹ obiectus.i.porrectus.Ter.i heau.Ut hāc noticiā nec opināti p̄mus obijcerē eiuomi.i.efferrē vl̄ parē.Aliq̄n ꝺ̄ iacio:oppono.Aliq̄n ifero.Plau.in am.Qui multa thebano pplo acerba obiecit funera Aliquando repente ostendo.Claudi.Extemplo sese medijs obiecit in artus.
Obiecto.as.frequēter obiscio oppono iputo Lac.li.iij.Et stulti aū q̄ nobis isti deoꝝ cultores obiectare ñ desinūt.Interdū ponit̄ p Expono.Uirg.lib.iiij.Et corpora bello obiectant.
Obiectus.a.um.pticipiū obiectus.us.nomē q̄ fit̄ oppositione
Obiectum:pbi vsurpant pro omni eo quod cerni pōt.idest q̄quid oculis obijcitur.
Obitus.a.um.pe.coꝛ. participiū. Ut morte obita q̄lis fama est volitare figuras eius dē significationis cū obeo is. obit⁹.tus nomen q̄ mō mortis execution̄ significat.Lic. Luꝫ de obitu frīs lras accepissem.Modo occasum.Uir.lib.j.He. Nec frustra signoꝝ obitus speculamur ꝛ ortus.Modo Aduēnit.Turpi.ꝛ q̄s ē q̄ interrūpit sermonem meum obitu suo.
Obiter.pe.coꝛ.ex ob circū ꝛ iter ꝓpositione aduerbiū fit̄ Inciter.ꝺ̄ ē p̄ter ꝓpositū.q̄si i itinere occurrere ēs. aut q̄si pariter.ꝛ in trāsitu.Ply.i plago. Ut obiter caueā istos homero mastygas.Et li.xviij.Maioꝝ pars italie ruido vtiť pilo.rotis ēt q̄s aq̄ verset obiter ꝛ molat.Idē li. xj. Cui⁹ angustię ñ sinūt vagari i certā aciē ꝛ velut canali dirigūt obiter q̄ icidēte facile ꝺclināt.Iuue. Atq; obiter leget aut scribit vel dormiet itus.i.interiz.sunt qui exponant obiter pręcise tali cā.
Oburgo.as.valde arguo reprehendo.vel ōtra aliquē clamo. Ter.in an.Nam si oburges illum vitę qui auxilium attulit quid illi facies qui dederit damnum aut malum.
Obiuro.as.pe.pro.iurādo astringo.Li.pro Cęlio.Fuit in hac causa pertristis quidam patruus censoꝝ magister obiurauit. M.Celum sicut neminem vnq̄ parens.
Oblecto.as.ꝛ oblectoꝛ.aris.Uide in dictione delecto.
Oblido.is.pe.p.ex ob.ꝛ lido seu lędo significat circū circa vsq; ad mortem pcutio.suffoco neco.Lac.li.vj.Ne illud q̄dem cōcedi aliquis existimet vt recentes natos liceat oblidere q̄ vel maria ēipietas.Ad vitā eni deus inspirauit aīas non ad mortem.Lol.li.vij.Nec angustię sęctus oblidant.
Obligo.as.pen.coꝛ.circūligo.Idē lib. viij. Ut admissarij deterr vel ēt finister vinculo testiculos obligetur.Curtius.Ne obligato q̄dē vulnere haud segni⁹ destinata exequit̄.p trāslationem obligare ē deuincere seu debere.Li.Au.Trebiano Dolobellā antea tñmodo diligebā:obligatus nihil erā. Differunt tamen scōm Asco.obligatus ꝛ districtus.q̄n obligatus in bonis ꝛ in vinculis dicitur.Districtus sine vinculis.
Oblimo.as.pe. p.ex ob ꝛ lim⁹ ꝓpositioni videť q̄si circūlimo: siue sup limo repleo.Li.li.iij.de nā deoꝝ.Nilus ęgyptū irrigat:ꝛ cū tota ęstate obruta oppletāq; tenuerit tum recedit mollitosq; ꝛ oblimatos agros ad serēdū relinq̄t.Uir.li.iij. He.Et sulcos oblimet tertes.p trāslatione Claud.li.iij. p obręcare ꝛ q̄si limo meat⁹ claudere vel inquinare posuit.Sed q̄ dissuasoꝝ honesti luxus ꝛ humanas oblimat corpora mentes.Est ꝛ oblimo.a limo.as.compositum.Hor. in Ser.Rex primis oblimare malum vbicunq;.
Oblino.is.pe.coꝛ.circunfedo.Lact.li.iiij.Luto se oblinunt qui deos.i.terrā lutumq; venerantur.Salu.in Jug. Simul gladium sanguine oblitum ostentans.
Oblittero.as.ob scure facio cassо deleo vel in obliuionez duco ꝛ q̄si litteraꝝ monumētis deleo Li.ad Senatū Publici memoria p̄uatā offensionē oblitterauit.La.li.vj.Ergo idē dīs ac parēs idulgētissimus remissurū se pēnitētib⁹ peccata p̄mittit ꝛ oblitteratuꝝ oēs iniq̄tates ei⁹ q̄ iusticiā deinuo ceperit opari.Fit āt oblittero vt q̄dā putāt a litt⁹ q̄ ibi notata a fluctibus ęquari ꝛ tolli soleant.Alij ab obliuione.in supino oblitu.vel dici potest ab oblino.sicut a lino littero.
Obliuiscoꝛ.ꝓpositū videť ab oblino.q̄ vō accētu differūt pōt eē simpler.dictio. Et ē verbū deponens q̄uis aliq̄n passiue sumať.Uir.Nūc oblita mihi tot carmina ꝓame. Et ꝺstrui tur mō cū actō.Lac.li.vj. Sero inq̄t te Cęsar q̄ obliuiscī soles nihil nisi iniurias.Mō cū gtō.Pier.ad Augu.Pęne epistole tuę vel eius qui tuo nomine scripserat obliti sumus.
Oblit⁹.a.um.pe.,p.participiū ab obliuiscoꝛ:vt nūc oblita mihi tot carmina.Oblit⁹ vō pe.coꝛ.ab oblino ē q̄si circumlit⁹.ꝛ circūfędatus.Tibul.Oblitus ꝛ musto feriet pede rusticus mas.
Obliuium.idem quod obliuio.Hor. in ser. Ducem solicite iucunde obliuia vitę.
Obliuiosus dicitur is qui cito obliuiscitur.
Obloquoꝛ.pe.coꝛ.contra loquentem:vel in cōtrarium loquoꝛ Liui.notatos quoq; qui ferocissimi oblocuti erant singulos manu corripuit.Ponitur etiam pro maledico. Unde oblocutores maledici detractores.
Obnitoꝛ pe.pro.cōtra nitoꝛ Uide in dictione Nitoꝛ.
Obnoxius.ex ob ꝛ noxius ꝓponit̄.Noxi⁹ aūt a noxia.aut a noxa ꝺriuat̄ q̄ a noxiginē habuisse debēt.q̄ nox a nocēdo ē vt inq̄t Uar.Ul̄ νύξ.ꝛ ꝺ̄ votabula eādē sapiūt nocēdi significatōez quā nox ꝺ̄z. Apō antiquos noxia p dāno capiebat ait festus.apō poetas p culpa. Noxa vō p peccato aut peccati pęna q̄oīa ꝓplectit̄ noxius. Nā q̄ noxius ē damnū sibi plęrūq; ꝛ alijs:culpā vō sibi iferť postremoq; peccati pęnaz ob. Uñ noxius.i.circū noxius q̄si noxia sine noxa circūdat⁹: vel q̄si obnoxiā siue notat⁹ ꝛ pęne addictus. pp q̄ vtcūq; capiatur.breuiter fit̄ subiect⁹ vl̄ obligat⁹ q̄ alterū ab altero depędet.Qui.n.ē subiectus alicui ēt illi quodāmō ē obligatus. p prię tñ vt inq̄t. Fest⁹ is ē q̄ pęne obligat⁹ ē ob delictū: vt puta si q̄s morbis obnoxius ē ob nimiā cibi ītęperātiā:aut si mulier ob stupri cū aliquo viro consuetudinē illi obnoxia sit vt apō Sal.Eratq; ei cū fulnia nobili muliere vetus ꝺsuetudo cui ñ minus grat⁹ eēt q̄ p ꝺpia minus largiri poterat repē te glorias maria mōtesq; polliceri cępit ꝛ minari iterdū ferro nisi sibi obnoxia foret.i.morē gereret. Impropę aūt q̄s ꝺr obnoxius q̄si vel dāni vl̄ culpe q̄cq̄ admiserit vt multi sancti viri fuerūt prauis hoibus obnoxij cuz tū ūnocētes essent. Uñ ad multa alia silr trāslatū ē ipsuz vocabulū ac si aliquid mali meruissent:q̄le ē apō.Lol.li.iiij.finautē regiones prędictis vētis fuerunt obnoxie.Et lib.v.Maturū fructuz ꝑsternit ꝛ canib⁹ ferisq; reddit obnoxiū.Ecce ꝺ̄ nihil deliquērūt sꝫ tū q̄si ꝺliq̄rint obnoxia dñr q̄ illis vētis obiecta sint.hic q̄ maturus fruct⁹ ꝑstratus ꝛ obiectus canibus ꝛ feris ē.Quin ēt ad eos q̄ bñficijs deuincti sūt trāsferē q̄si damnū bñficijs eoꝝ aliq̄ō ex hoc ītulerint:qō tū plęrūq; illatum fuit siue culpę siue gr̄ę siue liberalitatis cā.Pier.in plogo.lib.Salomonis Quasi aut ęquū sit me vobis esurientibus alijs laborare: aut in rōne dati ꝛ accepti cuiq̄ ꝑter vos obnoxius sꝫ.i. debitor seu deuinct⁹ obligatusue. Plau.i cap.obnexij ambo vobis sum⁹ pp hāc rē cū q̄ volum⁹ nos copia ea facitis nos cōpotes.Uñ apud Luiiū obnoxie dicere sentētiā. accipiť pro silr.Interdū obnoxi⁹ ponit̄ p noxio. Et sic obnoxius ꝛ inoxius sunt ꝺzia.Ennius.Sꝫ virū vera virtute viuere aīatum adiecit foztiter:eūq; innoxiū vocare aduersus aduersarios ea libertas ē q̄ pectus purū ꝛ firmū gestitat alię res obnoxię noctę i obscura latēt.Interdū p obscuro.Nox.n. p obscuritate ponit̄. Plau. Nūc ego hercle perij plane non obnoxie.
Obnubo.is.pe.pro.Uide in dictione nubo.
Obolus.penul.coꝛ.genus ponderis quod sex filiquas continet Teren. in An. Obolo emptos.Suidas.οβολος στοκος

ἐιλος νόμισματος ὀβολος δὲ παράσημα ις ἐξ εσι χαλκῳ ὁδὲ χαλκοις λεπτοις ἑπτατου δὲ ταλαντον του αργυριου των νῦν τεσσαρα και μισματος ητεζῆ δεμνᾶ ἑξηκοσον εσιτοῦ τα λαν του χρυσιου ἑξαπλασιον εσί.

Obozior.anaſcor ſubnaſcorue. Liu.lib.j. Aduentu ſuozum lachrymę obortę. Piero. Dic vo obozta otentio qui frangeret panem pene diem durit in veſperam.

Obzepo: is. pe. pro.latenter ꝛ tacite aduenio ſicut ꝛ Surrepo. Tractū ab aialibus pedib⁹ carentibus quę greſſu tacito gradiuntur. Iune.per tranſlationem. obzepit non intellecta ſenectus. Eſt ꝛ obzipio de quo in dictione rapio.

Obzigeo.es.pe.cor. Vide in dictione rigeo.

Obzodo.is.pe.pro.circum rodo. Plau.in am.pregnanti maluz dari oportet.vt fiet quod obzodat.

Obzogo.as: pe.cor. q̄ſi obloquor. Feſtus. Obzogare obloqui atq; alterius ſermonem moleſte impedire.obzogare legez ẽ legis prioris infirmandę cā legē aliam ferre. Li.ad atticum. Abzogare: derogare.obzogare ſine fraude ſua non liceat.

Obzuo.is.ſubſtitutus: ſeu circum ruo.operio. Ouid.lib.j.de re me obzue verſata cerealia ſemina terra. Tranſferē etiam ad aīum. Quinti. Tot voluptatibus obzuere pñt vnū dolozem Dic adobzuo.ſubſtitutus obzuo ꝛ in terra defodio. Lol.li.ij. Nam ſi plus q̄tuor digitis adobzuū ẽ ſemẽ eius non facile pdit. Idẽ in eodẽ. Atq; ita iactū ſemĩa ꝛ ſarclis adobzuunt

Obzyzum.aurū ór q̄ſi αβρυγον.hoc eſt ſyncer delicatūq; qō ſepe igne candefactū ꝛ exuſtū eſt: ꝛ qō ĩ coctione nō minuit Piero.in Daniele. Ecce vir vnus veſtitus lineis: ꝛ renes ei⁹ accincti auro obzyzo.hebraice dicitur ophir.

Obſaturo.as.pen.cor.ſignificat ſaturitatem vſq; ad faſtidium vel contra animum capio. Teren.in heau. Ne tu propedine vt iſtam rem video iſtius obſaturabere.

Obſcęnus.a.um.q̄dā ab obs.ꝛ canēdo cōponūt. Alij ab obs et κοινω inq̄no. Vñ cęnū q̄dā dicit riſtimāt. Intelligēdū ẽ ergo q⁹ obſcęnū ſicut duo ſigt ita duplicē hz cōpoſitionē.ꝛ duplicē ozthographiā. Nā aliq̄ ſigt abomīabile auguriuz vt apō Vir.li.j. Be.obſcęniq; canes ipoztuneq; volucres.ꝛ tūc a canēdo ĩ bzia ꝛ mala ór ꝛ ſine diph.ſcribit. aliq̄ ór qō turpe īmūdūq;. Et tūc ſilr ex obs.ꝛ cęnū cōponit q⁹ ab κοινω ꝑ inquino dedit. Ex eo.ſ.q⁹ q̄ multū cōta ſūt turpia ꝛ īmunda vt plurimū fiunt. Nā id ꝓprie cōicare ẽ. Et ſic cū de.ſcribitur. Uar.āt li. vj. de lin. la. docet obſcęnū cū ae.ſcribēdū id q̄z a ſcęna. deducit. Ex ob ꝛ ſcęna. q̄ſi ad ſcęnaz. q⁹ ſcęnis id dare q̄ obſcęnū ſozet. Priſ.ab ob.ꝛ κοινον.qō nos cęnuz dicim⁹.ſ.iterpoſita. Feſtus.ab oſcis ỏrinat quoz frequētiſſimus fuit vſus libidinū ſpurcaz.vñ ꝛ verba impudentia appellant oſcena. Qō ſi verū eēt ſine.b.ꝛ abſq; diph. obſcenuz ſcribi oporteret.obſcenū etiā q̄ſq; ponit ꝑ pnitioſo ꝛ vitabili. Virgi.obſcenamq; famem quę pma pericula vito.

Obſcęno.as:ſignificat obſcęnum ꝛ malum omen affero. Pla. Sed quid illuc q⁹ exanimatus canit huc leonida metuo q⁹ illic obſcęnauit meę falſę fallacię.

Obſcur⁹.latēs abſcōditus ꝛ ſine lumine. Uir. Uidimus obſcuris primā ſub menibus vrbē. Vñ obſcura oratio. difficilis ꝛ cuius ſnīa latet. Cōponit ex ob ꝛ cura. ſiue curo ĩterpoſita. ſ. q⁹ ea q̄ obſcura ſūt nobis curā obijciāt. Vñ obſcurus abſcuro fit qō ſigt nō curo. ſiue ſuppzimo. ſicut fit ĩ obſtrudo. qō ẽ occludo. Jn q̄ ſignificatione capit ꝛ obſcuro. Lic. ꝑ Archia: Neq;.n.ẽ diſſimulandū qō obſcurari nō pōt ſz ꝑnobis ferendū. Si vo volum⁹ vt obſcuro magna ab obſcurus deriuet nō otēdo. vez tñ cū ſit vbū Curo. cui⁹ opoſita. Accuro ꝛ procuro nō mirū videri oz ſi ꝛ obſcuro a curo ſilr oponat quēad modū obſtrudo.a trudo. a quo ēt obtrudo: tā etſi ſit ĩ alia ſignificatione. ꝛ Detrudo. otrudo: ītrudo. retrudo ꝛ ſilia. Lapiē q̄ſq; obſcuz ꝑ ignobili. Lic. li. j. of. Qui magna ſibi ꝓponūt obſcuris ozti. Nā q⁹ obſcur⁹ ẽ ferme ōſpiciē ꝛ nō ẽ q̄ſi q̄ eū curet vl' ęſtimet. Ab obſcur⁹ fit obſcuritas. qō mō opacitatē: mō ignobilitatē: mō difficultatē ſigt Li. li. ij. of. Quoz āt ꝓma ętas ꝑ humilitatē ꝛ obſcuritatē ĩ hoīuz ignoratōe verſat. Sic obſcuro. as. Sal. ſz ꝓfecto fortuna ĩ oī re dñatur. Eares cūctas ex libidine magna q̄ ex vero celebrat obſcuratq;

Obſecro as.pen.cor.ex ob.ꝛ ſacro. ſignificat ꝑ ſacra rogo: vel opē a ſacris rogo.obteſtor deprecor. ꝛ q̄ſi ſacro vt te vrozez facio. Ter.obſecro te q̄ primū hoc me miſerū libera metu. Ponitur etiam aliquando pro aduerbio obſecrandi.

Obſecūdo as.ſigt felicito: ꝓſperū facio.ex ob.ꝛ ſecundo qō ſigt ꝓſperū facio. Uir. Dij cępta ſecūdēt. Fit aūt ſcdo a ſecūdus Scdus vo a ſequor. Eſt aūt obſecūdare oīa ad alterius nutū facere. vel in melius ꝟuertere. Ter. i adel. Sz ſi vultis potius q̄ vos ꝓp adoleſcētiaz minus videtis: magis ipē cupitis ꝟſultis paz hoc rephēdere ꝛ corrigere me ꝛ obſcūdare ĩ loco Ubi Do. nā q̄ rephēdit nō cōtinuo corrigit: q̄ corrigit: nō illi co obſecundat. i. lętiſſimum reddit ꝛ fideliſſimum. Lice. pro pompeio. vſus ẽ ꝑ obſequi. Non modo oēs inq̄t cues aſſenſerint: ſocij obtemperauerint: ſed etiam venti tempeſtatesq; obſecundauerint. Inuenitur ꝛ obſecundor depo.

Obſequor.pe.cor.alterius volanti morem gero i ſeruio. Plau. Ego ſane cupio obſequi gnato.

Obſequiū.offiñ. Ter. obſequiuz amicos: veritas odium perit.

Obſequela: mozigeratio. Plau. Oēs parentes libane liberis ſuis qui mihi auſcultabunt facient obſequelam.

Obſequioſus. qui facile obſequit. Pla. in cap. Nā ſi ſeruus meus eſſes nihilo ſecius mihi obſequioſus ſemper fuiſti.

Obſequibilis. qui obſequit. Hel. Lognatos affineſq; illos ferme tam obſequibiles eſſe ait.

Obſero.is.pe.co.circū ſemino ſeu circūplanto. Lol.lib.ij. Utaē ꝓceptis cor q̄ vber ẽ cāpū i ſingula iugera tritici: quiq; ꝛ octo retocto modijs obſerere ꝓcipiunt. Idē. li. ij. Agrum anteq̄ vineis obſeras explozato qualis ſapozis ſit.

Obſero.as.penultima corre.ſignificat occludo. Terē. in eu. Tu abi. atq; obſera intus.

Obſeruo.as.circū oculis mētis ꝛ corpozis ſermo. ſpeculoz cuſtodio noto ne me ꝓtereat. ne me decipiat. Ter. in an. Obſerues filiū qō agat. Piero. in li. B. Obſerua te queſomane et manebis clam. ꝛ abſcōderis. Et obſeruare eſt venerari ꝛ admirari boīes tñ dignitatis vel virtutis cultu. Virgi. li. iiij. Be. ꝓterea regē nō ſic egyptus ꝛ ingēs lydia: nec ꝓpli ꝓthoz aut medus: hyrdaſpes obſeruāt. Li. Octa. M. Aruli⁹ auianus ab ineunte adoleſcētia me obſeruauit ſpq; dilexit.

Obſeruātia. vt inq̄t Li. eſt per q̄s boīes aliq̄ dignitate añcedentes cultu quodā ꝛ honoze dignant. Liu. li. j. Obſeqo ꝛ obſernantia in regē cū oībus benignitate erga alios cum rege ipſo certaſſe. Aliq̄n obſeruantia ór cuſtoditio. Iz Ualla neget. Leo papa. Scitis ad ęternū vobis gaudiū profuturam diui nozum obſeruantiam mandatozum.

Obſeruatio. idē qō obſeruantia. Naz q̄ſq; ór annotatio ꝛ cuſtoditio ꝓceptoz. q̄ſq; honoz ꝛ reuerentia. Ual. Mar. Aut marcello adiectio ipenſę ipedimento fuit quo min⁹ religionibus ſuus tenor: ſuaq; obſeruatio redderetur.

Obſeruabilis. q̄ idoneus eſt vt obſeruet vulneret. cuius contrarium eſt inobſeruabilis. Ply. in martis ſydere cuius eſt marte inobſeruabilis curſus nunq̄ id ſtationem facere.

Obſido ꝛ obſideo actiua ſunt: qbus addunt Circūſido ꝛ circūſedeo. Idē. n. ſigant: eodēq; mō ſumunt ꝛ oſtruunt: ſz differūt iter ſe quō iter Aſſiduo. ꝛ aſſideo de qbus ſupza dictū ẽ qō obſido mor⁹ q̄dā eſt: vt ſit q̄ſi obſiſto. Jn obſideo. vo qui es q̄ſi obſto. Sol. Premittit illis boīes militares ſine tumultu ꝑſidijs collocatis ſicuti ꝓceptū erat ocultę pontez obſidūt. De obſidio. Idē in Jug. Armis obſeſſus teneor. Sigant obſido ꝛ circūſido q̄ſi obſepio ꝛ circūſepio: aut ad obſidēdū ſiue circūſedēdū eo vel ad obſidendū me loco. Obſideo vo ꝛ circūſedeo obſeſſuz teneo q̄s q̄ſ ſimplr ꝑ circūſedeo ponatur: vt apud Curtium per bos pelluces introducebantur alio aditu q̄s quē armati obſidebant. Et obſidere eſt contra ſedere.

Obſidior: deponens. ſignificat circa inſidias facio. Lo. li. r. Sed inter caniculę ꝛ arctari exortum canendum erit ne apes intercipiantur violentia crabzonum qui ante aluearia plerumq; obſiderantur prodeuntibus.

Obsessi.sunt qui locum aliquem egredi non possunt.
Obsidiū.ꝛ obsidio ꝛ obsessio idē significant. ꝛab obsido siue obsideo fūt.Lol.li.x.Atq; vtilissimū ē ꝓ frequētia domicilij duos vel tres aditus i eodē operculo distātis iter se fieri ⁊ fallacia lacerti vult custos vestibuli ꝓdeūtib⁹ inbians apibus affert exitiū:eeq; pauitores exeūt cū lz vitare pestis obsidia ꝓ aliud vadētibus effugiū.Li.ꝓ rabirio. Cū innumerabilis hostium copias in italia fudisset: atq; obsidione rempublicā liberasset. sepius. tamen obsidio ab auctoribus vsurpatur.
Obsidē vicuntur sicut ꝛ infidię. Lol. Dum tamen anus sedula vel puer adhibeatur custos vagantium ne obsidijs hominū insidiatorum animalium decipiantur.
Obsidionalis ꝛ obsidionale.ab obsidio fit. Vñ corona obsidionalis q̄ ei debebat q̄ obsessos ab hostibus liberasset:hęc fiebat ex gramine viridi ex eo loco decerpto in quo erāt inclusi.
Obses. q̄ tradit ꝛperio alicuius ea cōdictiōe: vt si datoꝛ obsidis a fide recedat:recipienti sit ptās in corpus ꝛ vitā eius sequēdi qui datus est obses. Hic q̄n obsidionis cā dari consueuit inde nomen assūpsit: q̄ vtis aliqui ab ob ꝛ fides compositum velut permutationem ſrę.q̄ sit ob fidem datus.
Obsigno.as.signi ꝛpressione occludo. ꝛ ad litteras cęteraq; q̄ signo quouis notāt aut ꝛprimunt ptinet. Plautus i cur. Scribit ꝛ obsignat litteras. Idē in am. Eloquere vbi nūc patera est. In cistula amphitriōis obsignata signo ē.q̄q; sumt ꝓ signo notarioꝛ seu subscriptione eoꝛ aut testiū. Li.ꝓ cluē. Linea testiū faciēte cū tabulas pbēdisset opimacus q̄ gener ei⁹ fuisset.oigito legata ōleuit. Et cū id multis locis fecisset post mortem eius ne lituris coargui posset: testamentum in alias tabulas transcriptum signis adulterinis obsignauit.
Obspo.as.pe.ꝓ.sigt obiicio: vt cū rustici dicūt.obspa pul' escā
Obsto.as.obstiti. obstatū. significat ō sto.Sta.lib.th.q̄ sic oꝛsa ꝓꝛ spes ne obstatura pelasgis. Curti⁹. obstant oppido gemuli colles. Aliq̄n obstare sigt resistere aduersari impedire. Teren. Quid igitur obstat cur non vere fiant.
Obstaculum. Impedimentum ab obsto.as.
Obsito contra sisto. Obsitum veteres modo ꝓ violatū modo ꝓ obliquum dixerunt.
Obsterrix.ab obstando vel obsistēdo. Est enī illa q̄ pturientiū cruā hz Amb.ad Justū. Ad parturientes ingrediebant obstetrices nō ad vgines vt partus susciperēt. non vt pudorē examinarent. Vñ obstetrices dictę.eo q̄ obsistant doloꝛi vel certe pignoꝛine laxatis vteri genitalibus claustris in terraꝫ destinat. Ter.in ad.obstericem accerso.
Obstetrico.as.pe. ꝓ.ad pariendū adiuuo siue obstetricis officium ago. Vier.in li.Exo. q̄n obstetricabitis hebręas ꝛ partus aduenerit:si masculus fuerit interficite eum.
Obstinus.pe.coꝛ.inuolutus iculcus horridus. Teren. in Eu. Video senū squallidū ęgrū pānis anniſq; obsitū Augu. Desertus hic mūdus ab oī cultura fidei ꝛ peccatoꝛū spinis obsitus squallebat tanq̄ ager incultus. Obsitus etiaꝫ ab obsecro dicitur certum seminatus vel circum plantatus.
Obstipare.obiicere. Plau.in cis.obstipat aquilam.
Obstipi.pe.ꝓ.dicunt q̄bus colla rigent ꝛ in humeꝛ capita sunt inclinata.pfius.ęrumnosiq; solones obstipo capite ꝛ figētes lumine terrā. Lol.li.viij. Febricitantiū signa sunt cū obstipę sues trāſuersa capita ferūt ꝛ pascua subito cū paulū ꝓcurrerūt ꝓsistūt. Ply. Obliquū caput dicit. Index inquit suis inuidet caput est obliquum in incessu. Sic Hippocrite incedūt.
Obstino as.pe.coꝛ.offirmo. Liui.li.ij.q̄n id certū atq; obstinatū ē inq̄t neq; ego obtūdā. Inde obstinatio firmitas aī. Obstinate firmiter. Teren.in an. Ita ne obstinate oat operā me a Glycerio miserū abstrahat. Vñ ēt i bonū accipit illud q̄ de thebeis martyrib⁹ legere. Cū hęc ꝛ alia maximianus audisset:ꝛ in fide chriſti obstinatos cerneret animos virorum.
Obsoleſco.is.eui.etū.ex ob.ō.ꝛ oleſco.addita.ſ. ꝓpositioni quę aduersat oleſco. Nam obsoleſco ꝛ oleſco in significatione ꝥria sūt. Oleſco cresco. Obsoleſco deficio reiicio inueteraſco desuesco dimitto significat. Li. de iperio pōpei. obsoleuit iā ſta oſo re multo magna q̄ verbis refutata.i. desuenit: siue ab vsu recessit. Idē ꝓ Cęlio. Carthe quoq; q̄ illā prisciam se veritatē obtinebant obsoluerūt.i.inueterauerūt siue defecerūt. Et hęc pēa ab obsoleſco.nō ab obsoleo sunt. Silr obsoletus participiū ē ab obsoleſco. Li.ꝓ.Quintio. Audaciam cupidū pfidiosuꝫ vulgaria ꝛ obsoleta sūt.i.inueterata. Interdū obsoleſcere ē q̄si sordeſcere siue in nihilū recidere. Nam q̄ veteraſcit sordeſcit. Viero. Viri voꝛ obsolentioꝛ. Interdū obscurari. Lactā.li.de opi. Acies i.mēbrana illa perlucēs q̄ siccari ꝛ obareſcere nō opꝛ nisi humoꝛe assiduo tersa niteat obsoleſcit.i.obscuraſ ꝛ ōficit. Ꝓro obscuro seu sordido accipit obsoltus apō Liui.li.iij. Filiā secū obsoleta veste comitātib⁹ aliquot matronis cū igēn admiratione in foꝛū deducit. Li.in Rul. Uestitu obsoletioꝛe:coꝛpoꝛe inculto ꝛ boꝛrido capillatioꝛ q̄ antea.barbaq; maioꝛe vt oculis ꝛ aspectu ō nunciare oībus vim tribunitiā minitari reip. videret. Lol. li.ij. Sapoꝛe certe nihilo differt a cicercula: coloꝛe tñ discernitur. Nam est obsoletioꝛ ꝛ nigro coloꝛi ꝓpꝛioꝛ.
Obstringo.is.dexincio ꝛ obligo. q̄si circū stringo. Li. Plancio Cui nos sim obstrictus memoria beneficij sempiterna Pla. in am. ꝓpꝛie. Amphitrionem collo binc obstricto trahām. Lol.li.v. Alij viminibus obstringunt.
Obstrigilo.as.pe.coꝛ.obsto detrabo.repugno. Uar.li.iiij.ō vi. pa. Curio cū id feciſſet dicebat amicꝰ vt illi renūciareſ se obstrigilatuꝫ ne triūphus decerneret: aut ne iterū fieret cōsul.
Obstruo.occludo. Viero.in li.℞. Qui si etiam in terram se obstruxerit:per scrutaboꝛ eum.
Obstrudo.is.di.sus.pe.ꝓ.ex ob.ꝛ trudo.iterposita.ſ.sigt occludo seu occulto. Plau.in cur. Obsecro parētes ne meos mihi ꝓhibeas.q̄ ę sub gēma an obstrusos hēo tuū prez ꝛ matrē Inuenīſ ꝛ obtrudo.q̄ ē ō trudo. q̄si paruiꝫ doꝛ:aut ꝓ foꝛtitudine pono. Plau.i cur. Aliq̄d pus obtrudam⁹ p nā sumē glādūt ß sūt vētri stabiliměta.i. ꝓ foꝛtitudie ponam⁹. Ter.i ecy Nūq̄ ausus sus recusare eā q̄ mihi obtrudit pater.i. videbit
Obstupeſco.sigt stupoꝛe pcutioꝛ. Augusti. Resurrexit vn⁹ moꝛ tuus obstupuere oēs. Aliq̄n. Insensibilis fio. Viero. in He. Tetigit neruū femoris ꝛ obstupuit. Et illud ꝓphicum. pꝛes comederunt.suā acerbā ꝛ dentes filioꝛū obstupescunt.
Obstupefacio.significat animo cōsterno. Ter.in phoꝛ. Postq̄ ad iudices ventum est:non potuit cogitata loqui:ita eum tū timidum obstupefecit panoꝛ.
Obsurdeſco:totus surdus fio. Lactā.li.vij. Non est anime vitium si visus euanuit:si lingua toꝛpuit: si auditus obsurduit ideſt surdus factus est.
Obsum.es.offui.mutatur enī b.in.f.significat noceo q̄si ꝓtra te sum. Luius ōsium est ꝓsum.quod est inuo. q̄si ꝓ o te sum.
Obtēpero.as. moꝛē gero. Li. Sic mihi sp obtemperauit tanq̄ filius patri. Item significat ꝛsulo ꝓuideo. Terē. Ex qua re minus aut fame foꝛet aut rei obtemperans.
Obtēdo.cōtra tēdo.siue ꝓ excusatione allego. Vier.ad Dama. Nec possum obtēdere pauptatē cū audiam in euangelio q̄ anum viduam duo q̄ sola sibi supererant ęra mitentē laudauerit dns. Hinc obtendiculum quo aliquid tegitur.
Obtero.is.pe.coꝛ. cōtero suffoco. Liu. Ab elephantis obtriti sunt. Aliq̄n significat circū seu ab oī parte tero tundo. Lol. li.vij. Nōnulli pellē serpentis obtritam cum vino miscent.
Obtestoꝛ.ꝓcoꝛ.hoc verbo vtumur in maximis angoꝛib⁹: ꝛ ferme sp cū adiuratiōe. Ter.in an. ꝓ hanc dexterā oꝛo ꝛ igeniuꝫ tuū: ꝓ tuā fidē pqz eius solitudinē te obtestoꝛ. Viero.ad Dama. Idcirco.obtestoꝛ beatitudinē tuā ꝓ crucē dñi: ꝛ per necessariū fidei nr̄e decus: ꝛ ꝓ dñicam passionē. Aliq̄n ēt sine adiuratōe. Sal. Te atq; seriatū obtestamur vt miseris cuibus legis pfidiū q̄ iniquitas ptoꝛis eripuit restituatis. Li. ꝓ Flac. Cū ego te fiacce cęlū noctēq; cōtestās fleris flentē obtestabar: tū tuę fidei optime ꝛ spectatissimę salutē vꝛbis ꝛ ciuium cōmendabā. Cęsar. vij. cō. matres familie passis manibus obtestabant⁹ pomanos vt sibi parcerent.
Obtexo.is.circūtexo. Ply.li.xj. Filis etiam aranens quacunq; incesserit alarum maxime lanugines obtexit.
Obtingit.obuenit. Ter.in an. Nescis quid mihi obtigerit.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Obtineo.es.pe.co2.figt vinco.q̃ſi ɔ teneo. Vier.li.ii. Re. obtinuit ãt ſermo regis verba ioab. Et obtinere ẽ fortiter tenere. Pla.i aſi. Si iſtã fortitudinẽ aĩ obties ſalui ſumus. Interdũ figt ſimplr tenere. Col.li.ii.tertiũ locũ obtiet pedum ſtercus.

Obthuro.as.pe.p2o.r thu.aſpirato ſignificat occludo. Hoz. obthurem patulas impune legentibus aures.

Obtorpeſco.ab obtorpeo. valde torpidus fio. Liu. Quis crederet ſequam paulo añ cõcionem obtorpuiſſe ſubito metu.

Obtrecto.as.ex ob.r tracto.a.i.e.mutata. Tracto vo frequẽtatiuũ ẽ vbi trabo. Eſt aũt obtrectare ɔ alienam ſnĩaz tractare ſeu maledicere: r ob id obſiſtere r vt veteres dixerũt obſtrigilare: ſicuti ẽ cũ alicuius dicta aut facta deprauãt. Li. volo bellę. Nõ tã id laboro vt ſi q̃ mihi obtrectẽt a te refutent q̃z intelligi cupio me a te amari. Vier. i ꝑſa. pẽta. Periculoſum op9 certe obtrectatoꝝ meoꝝ latratib9 patẽs. obtrectatio difficilĩ a Li.li.iiij.tuſ. q̃ fit ea quã ĩtelligi zelo typiã volo egritudo. ex eo q̃ alter quoq; potiatur eo quod ipſe concupierit.

Obtrudo.is.di.ſum. Vide in dictione obſtrudo.

Obſtrigo.as.p.p.ex ob r trigo. ſignificat iureiurãdo aſtringo. Trigare enim ſtringere eſt.

Obtrunco.as.capitę cędo r occido q̃ocunq; id fiat. Liui.lib.j Ita regem obtruncant.

Obtundo.is.di.ſum.ſine.n.ſicut ſit in aliis a tundo compoſitis q̃uis. Tũdo.tunſuz enĩ retineat. Eſt ãt ꝓprie obtundere totũ ſeu circũ pcutere rũpere: r groſſum bebetẽq; facere. Pla. in am. Nã ſum obtuſus pugnis peſſime. i. pcuſſus vel pfractus Col.li.v. obtuſa bebeſq; r mollis falx putatoꝝ mozat: eoq; minus opis efficit r plus laboris affert vinitori. Tranſfertur quoq; ad ingeniũ r ad oculos r dicimus. obtuſum ĩ geniũ: r obtuoſa acies. i. bebes r ſine acumĩe. Am. i diua Agnete. Et q̃tũ q̃s curioſioꝝ oculis eẽ voluiſſet: tanto ſui viſus acię obtundebat. Lac.li.iij. Si ergo phĩa vite magra eſt: cur tibi ipſe cęcus bebes r obtuſus videbaris. Li.li.j.tuſ. Multa enĩ e coꝝpore exiſtunt quę acuunt mentem: multaq; obtũdant. Aliq̃ ſignificat ſepius repetẽdo eadem dicere. vel verbis aliquẽ lędere r quodãmodo ferire. Tractum a fabris q̃ repetunt tundendo aliquid malleo. Teren. in an. Obtundis tametſi intelligo. Et illud. Ne me de hac re obtundas. Licero. Quid nũc ego de ꝓpriis meis meritis prędicem. Si me miniſtis obtundam. ideſt faſtidio vos afficiam.

Obtutus pe. p2o. quaſi obtutus. i. aſpectus ab obtueoz. Virgi. Obtutumq; hęret defixus in imo.

Obuallo. circũuallo. Li. p lege agraria. Me longo iteruallo p pe memozię tẽpoꝝũq; noſtroꝝ primũ nouũ hoĩem cõſulem feciſtis r eum locum quẽ nobilitas przſidis firmatũ atq; oratione obuallatum tenebat me duce reſcidiſtis.

Obuagio.is.pe.p.ɔ ſeu circũ vagio. Plau. i pſeu. Si min9 cura ſint cũ here veniãt domum nutrices pueros ĩfantes minicłos domi vt ꝓcurẽt neuq; ſpectatũ afferãt: ne r ipſe ſitiant r pueri pereant fame: neue eſurientes ɔ q̃ſi hedi obuagiant.

Obuaro.as.pe.p2o.de p2auo peruerto. Tractum a varis qui ĩtoꝝſum pedes intoꝝtos habent.

Obuaricatoꝝ dicebantur illi qui cuipiam occurrebant quo minus is rectum iter conficeret.

Obuento.obuiam vel ɔ. ſiue coram venio. Plau. in aſi. Sed ſi occaſionem oppꝛimere hanc quę obuenit ſtudet. Et obuenire eſt cõtingere. Amb. lib. j. offici. Ut poetarum loquunt fabule qui mũdũ ferũt inter tres eſſe diuiſum: vt alij cęlum: alij mare: alij inferna coercendi imperio ſorte obuenerit.

Obuerto. contra verto. Col.li. viij. plurimum refert vt paſcentium capita ſint obuerſa ſoli qui plerunq; nocet animalib9. Liui. Tum totam aciem in ſammitas obuertit.

Obuerſo as. frequentatiuũ eſt ab obuerto. Obuerſoꝝ.aris. de ponẽs ſignificat circũuerſoꝝ. Li. p2o Ser. Si mihi ante oculos obuerſatur reip. dignitas quę me ad ſe rapit.

Obuio.as.er.ob.r vio q̃ſi ad viam eo. vñ r deuio. quaſi ɔ vio. Sal. in Jug. Tũ primũ ſuperbię nobilitatis obuiatum.

Obuius.a.um. q̃ alicui occurrit. Jdẽ in eodẽ. Deinde oẽs pubere numidas atq; negociatoꝝes ꝓmiſcue vti q̃ſq; armatus fuerat obuius interficit. Dicimus aũt obuius tibi fio. obuius ſum tibi: obuium me tibi fero. Et obuio tibi.

Obuiam aduerbiuz loci. quaſi ad viam. Teren. in pboz. At ego obuiam conaboꝝ tibi dare.

Obumbro: vmbris vndiq; obſcuro. Virg. obumbrant ęthera telis. per tranſlationem ponit obumbrare ꝓ Lucri. Idem lib.xj. Et magnum reginę nomen obumbrat.

Occa. Inſtrm quo tracto reptanteq; ſup terrã ſerreis dentib9 quibus inſtructũ eſt glebę conterunt: r agri ſuperficies coequatur: r ſemina cooperiunt: q̃uis r cratibus id ſepe fiat. Ab occido ſeu occęco. vñ Virg. lib. ii. He. Multum raſtris glebas q̃ frãgit inertes: viminea q̃z trabit crates. Col. lib. ii. Deinde vitiã permixtã ſeminibus fęni ſeremus: tuz glebas ſarculis reſoluemus r inducta occa coęquabimus.

Occare eſt operire. palla. Arboꝛes quę ablaqueatę fuerant. occare boc eſt operire iam conuenit.

Occo.as. glebã occido. r cõminuo. r ſupza ſemẽ terrã apto. Li. in Cato. Quanq̃ me quidẽ non fructus mõ ɔz ẽt ipſius terre vis r natura delectat q̃ cum gremio molluto r ſubacto ſemẽ ſparſum excepit. primũ id occęcatũ cohibz ex quo occatio q̃ hoc efficit noĩata ẽ. Col.li.ij. Proſcindem9 terrã proſciſſam q̃z ĩ lirã revocabimus. occabimus quo altius lõgioꝛe bumo cõtegaẽ. Lonutus. Occare eſt cũ ruſtici ſatione fcã bobus dimiſſis grãdes glebas occidũt ac ligonibus frangũt. Dicta occatio q̃ q̃ſi cooperiat ſemina. Hęc ẽt occęcatio q̃ſi ſemen ſparſum operit terra. Huius ꝓpoſita ſunt Jnocco. r deocco ꝓ bſi occo. Col.li.ij. Semen q̃ ſicco ſolo ingeſtũ r inocculum eſt perinde ac ſi repoſitum in hoꝛreo non coꝛrumpitur. Ply.lib.xviij. Nec ipſa agricolis operoſa vno ſulco ſata nõ ſaritur non ſtercoꝛatur nec aliud q̃ deoccatur.

Occatoꝛius.a.um. quod ad occationem pertinet. Col.li.ij. Bubulcoꝝum operas tres exigunt: occatoꝛiam vnam.

Ocha cũ.h. anſer. Compoſita dictio ex gręcorũ maſculino articulo q̃ eſt. o. r χην. anſer. ſic. n. nfi cõponẽtes. o. cuz χην. Et in recto enim abiſcientes ocha dixerũt. Quidã tñ. o. in au. cõuertentes dicunt. Aucha. ꝓ ocha. Eſt r ocha mõs in inſula Euboea. a quo inſula quoq; ipſa quandoq; dicta eſt ocha. Ochus fluuius qui in idię montibus oꝛtus Acarniam fluit.

Occaleo: totus calloſus ſum. a quo. Occaleſco q̃ ẽ callũ obduco. Plau. Loſtę occalluere plagis. Hie. ad Mar. Duricies ɔ genibus camelloꝝũ ĩ illo ſcõ coꝛpuſculo p oãdi frequentiam occalluiſſe. reſpecta eſt. Fauces gulonũ a Seneca dicunt occalloſe tanq̃ callũ obduxerint ex cibis ardentibus aduerſus ſenſum ſeruoꝛis cibalis qui vix ſuffręnat gulam beluonum magis ardentem quam ardeat feruens opſonium.

Occano. r occino. pe. coꝛ. occini r occini r occani ſcõm p2obuz. cũ cano cecini faciat. Et ſignificat cõticiũ facio r quaſi contra cano. Sal. li. j. hiſtoꝛ. Juſſi metelli cernices occanuerunt. Supꝛemum occentum. Val. maxi. lib. j. Occentuſq; ſoricis auditus. Fabio maximo dictaturaz. L. Flaminio miniſtrum equitum deponendi cauſam pębuit.

Occento. as. frequẽtatiuũ ab occino. Feſtus. occentare ꝓticiũ facere vt apũd antiquos cuz id clare r cũ quodã canoꝛe fieret vt pculeꝛ audiri potuiſſet. q̃ turpe bz: q̃ ñ ſine cã fieri putabaẽ. pla. i pſa. Hac. n. illi noctu occẽtabũt boſtũ: exurẽt foꝛes

Occaſio inquit Feſ. ẽ oppoꝛtunitas tẽpoꝛis caſu ꝓueniẽs. Li. li. rbe. Occaſio ẽ pars tẽpoꝛis habẽs ĩ ſe alicuius rei idoneã faciẽdi aut nõ faciẽdi oꝑtunitatẽ. hęc naſcit ꝑ9 humanos nõ ipediẽtes. puer. Dormire facit furantibus occaſionez Lã vo eſt ex qua aliquid fit: vt ex pluuijs fiunt cęnoſę vię.

Occaſus. us. mõ iteritus oꝛ. r de vno hoĩe: r de rebus maioꝛibus dici ſolet. Li. li. acade. Ac poſt lęlij noſtri occaſum. Vir. Teſtoꝛ in occaſu troię nec tela: nec vllas vitauiſſe vices danaum. Modo dicitur ſolis merſio in occeano: quo vt Stra. inquit Europa r aphꝛica terminatur.

Occedo. is. ſſi. ſſum. ex ob. r cedo. ſicut Accedo r recedo. hmõi. Pla. i aſi. Ne tu hęrcle cũ magno malo mihi obuiã occeſſiſti

Occeſſo.

Occepso. veteres pro incepero: posuerũt Plau. in am. Ni ego illi puteo si occepisse animam omnem intertraxero.

Occido.is.pe.p.ex ob ⁊ cædo qđ ferio siue pcutio iterficio ⁊ ad eritũ labor figt. Uñ occisus qñq; iterfectus qñq; cęsus dicit. Nã apud Terẽ. Occisus syrus in adelphis loquit. Do. Occidit vehemẽter cecidit. Nã occidere ⁊ poccidere ad cędẽ referebant. Sz occisum hoc est iteremptũ: vt Ulpia. inqt accipere debemus siue gladio siue fuste vel alio telo vel manib⁹ si forte strangulauit eũ: vel calce petit vel capite: vel qlitercũq; Sõm est qđ occido, p interficio nõ solũ de hoie ⁊ cęteris animalibus dicit: sz etiã de plantis ⁊ herbis: quę sz non sentiant ti vitere dicuntur. Unde apls. Qđ seminas non vivificatur nisi prius moriatur. Hiero. in ps. Occidit vites eor in grandine. Differuntq; inter se occisus ⁊ necatus: qđ occisus vulnere necatus etiam sine ictu dicatur. Undeveneno necatos nõ occisos dicimus. Occisa etiam res dicitur desperata ⁊ perdita. Plau. Occisa iam est hęc res: hęret hoc negocium. Unde ⁊ occisorem ⁊ occisissimũ veteres dixere. Idem occisissimus omniũ qui viuunt. Hinc occisto: frequentatiuum.

Occisito.as. frequentatiuum: ab occido.

Occidio,onis. idẽ qđ occisio. Lol. sola ea fomẽta nõ aspernatur lacte capruni qđ infusum tantũ valet vt ⁊ blandiat igneam ferinam differens magna occidionẽ grecis q; prohibens.

Occido,occidis.pe.cor. occidi occasum ex ob ⁊ cado. Lac. lib. v. Euanuerãt breui religiones falsas ⁊ occasurã oẽm philosophiam nemo dubitauerit. Significat obuenio. Uñ occasio. Aliquando interimo: a quo occasus pro interitu: vñ ⁊ deherbis ⁊ de arborib⁹ quoq; dicitur. Uirg. Et fallax herba veneni occidit. Aliquãdo Lano siue de secundo. Unde occidere sol dicitur: quia cadere videtur dum mergit. Uel p metaphoram occidere sol. i. mori dicitur dũ mergi videt. Quẽadmodum econtrario: oriri dum videtur surgere. Lac. li. iij. videbant sydera cursus in occasum meantiũ solem atq; lunã in eandem partem semper occidere. Hic pro descendere sumitur. Uñ ⁊ pręoccido: anteoccido. Ply. lib. xviij. In quarto kalen. Maii canis occidit sydus: ⁊ per se vehemens ⁊ cui pręoccidere canticulã necesse sit. Li. lib. j. tuſ. pro occidere pro mori sumpsit. Sunt enim quidam qui discessuz animę a corpore putant esse mortem. Sunt qui nullum censent fieri discessum sed vna animum ⁊ corpus occidere.

Occidens substantiuum pe.cor. dicitur plaga in qua sol occidit vnde ⁊ occidentalis plaga vocatur.

Occidutum. quod occidit: vel vbi fit solis vel alterius rei occasus. Clau. solus amazonio cinctus stympbalydes arcu appetis occiduo ducis ab vrbe greges.

Occipio occipis. pe.cor. ex ob ⁊ capio significat icipio. Liui. li. j. Agere porro occepit.

Occiput. ex ob. ⁊ caput significat posteriorem capitis partẽ quę fronti opponitur dicitur: ⁊ occipitium. Hiero. Comę in occipitium frontemq; tornantur.

Occulo occulis. pe.cor. lui. tum. ex ob ⁊ colo o. in. u. mutata: licz qđã a celo cõpositũ velint. Et figt ab scõdo: siue sub terra cõstituo. Nã sensus in id incidat ⁊ declinatio. Qui enim circũ vel contra colit occulit. Lac. lib. de ira. Plurimi sunt quoruz peccata occulunt. Uirg. li. ij. ge. Et mlta memor occule terra

Occultum sic differt a cellato qđ occultũ: sit qđ per se occultuz est. Cellatum dicitur de re quę absconditur ne videatur.

Occulto occultas frequentatiuũ: est ab occulo occulis. Uirgil. Nunc virides etiam occultant spineta lacertos.

Occumbo occumbis. ex ob. ⁊ cubo cubas: ⁊ figt mortior seu necor. Dor. ad eunto. Hęc sola digna retributio cũ sanguis sanguine cõpensat ⁊ redẽpti cruore xpi libenter occumbimus. Refert eriã ad solẽ cũ occidit: vt est in deuteronomio. Post vnã que vergit ad occubitũ solis. Interdũ ponitur pro ferior seu affectio: eo qđ additur morte. Li. lib. j. tuſ. Ut esset qui pro prima mortę non dubitaret occumbere. Liui. lib. j. Qui cum ad spelunca. Lacus prohibere conatus ictus claua fidem pastorum nequicq; innocans morte occubuit.

Occupo.as.pe.cor. ex ob. ⁊ capio significat qđ in cõe siue in medium positũ erat: ante alios capio. Li. lib. j. offi. Sũt aũt nulla priuata nã: sz aut veteri occupatiõe: vt bi q; quondã in vacua venerunt. Quinti. Multa q; nihilominus libera fuerunt transeunt in ius occupantiũ sicut venatio ⁊ occupatio. Hinc occupatus hõ or qui añ negocio aliquo detentus nõ pot alteri operã dare. Li. Nemo me inuenire volunt cui essem occupatus: hoc est cui excusarẽ me q; ꝓbusdã aliis negocijs essem ꝓuentus. Interdũ occupare ẽ locũ tenere: seu vi capere. Liu. lib. xxxiij. Nã ⁊ ipsis vacãtibus vrbẽ hãc accepi: nõ occupaui. i. nõ vi cepi. Ab occupo fit poccupo: qđ est añ capio vl añ possideo. Lac. li. vj. Pręoccupabit. n. aduersarius nõ resistẽtem. Hinc poccupatio vel occupatio apud rhetores schema quoddã cũ aliq̃d nos retinere dicimus: ⁊ tñ tacitũ intelligit: qđ fit vel cũ rẽ notã esse putamus auditoribus: vel cũ suspitionẽ excitare maiorẽ reticendo volumus. A grecis parasiopesis vocat. Quale est illud. Logis me iniurię tuę cãm ꝓferre nihil agis: non dicã: sed ipsum tempus eam patefaciet.

Occupatitius ager. dicitur qui desertus a cultoribus prioribus: ab alijs occupatur.

Occurro.is.occurri.sum. obuius fio. Unde occursus obuiatio Iuue. Occurrit matrona potẽs q; molle calenũ. Li. p Cluẽ. p translationẽ. Sz ego occurrã expectatiõi vrę iudices. Qñq; occurrere est in mentẽ venire. Idẽ. Sz mihi cũ de senectute aliq̃d vellẽ scribere: tu occurrebas: qñq; offerri: vt apud eundẽ occurrebat tibi of. o. i. offerebat se: qñq; obstare ꝓsius Uenienti occurrite morbo. Huius frequentatiuũ est occursso occursas. Uirg. Et inter agendum occurrere capro.

Oceanus.pe.cor. ⁊ p simpler. c. prioriũ fuit viri Tethyos coniugis. Itẽ eius de quo Mar. Et q̃reris si te scisscitat oceanus. Et oceanus mare or qđ vniuersaz circuit terrã. Aug. Mari magno cingit terra q̃vocat oceanus de quo influit quoddã exiguũ in medio terraz ⁊ facit ista maria nota nobis q̃ nauigijs frequẽtant. Dictus oceanus ab ὠκυς qđ est velox testibus Solino ⁊ Seruio. Qđ ⁊ neutrũ gñe oceanũ or: ꝑsertim si mare sequit. Ut caper ⁊ pbus testant: falsam tñ banc opinionẽ lusitani. i. Portugallesi hac nr̃a ętate deprehenderũt nã colũbus nauarchus vltra gades oceanuz ingressus vltra torridã zonam penetrauit per oceanũ ad indos vsq; ⁊ beatoz insulas non tñ istam velocitatẽ deprehendit ⁊ ideo vide re prioris oculis credo sit octaua scientia. Suidas ergo noster multo melius scribit his vbis. ὠκεάνος γκυκλω τῆς γης πασις θαλασα παρατο κεω τοσχιξω ὠκεάνος δε μετα τοὺ σερητικου α καὶ τροωη του α εις ω ὠκεανος εξου περτοντες ποταμοὶ τε πασα θαλασα τε πηγαι. Et q̃nus sit prioriũ oceanus: aliquãdo tñ pro appellatiuo ponitur qñ partes eius significat: quo mare cum totum significat prioriũ est: cũ partem appellatiuum Nã a littoribus plerunq; accipit nomẽ. Ad dexterã siquidẽ vbi primũ terram intrat. Athlanticus dicit ad sinistra Gaditanus. Illinc Arabicus pficus indicus. Hinc britanicus. Germanicus. Scythicus. Postquã vo terras intrauit: primo ab Iberia. i. hispania. Iberi cũ mare dicit. Tũ a balearibus insulis Balearicũ: post hac Narbonenſiũ prouinciã attingens Galliciũ. Deide a liguria ligusticũ. Mox vsq; in siciliã a Thuscis thuscum siue Tyrrhenum a tyrrhenis: siue a differentia superi. Inferuz. Supex enim hadriaticum vocamus qđ ad id ab vrbe venientes apenninũ ascendamus. Inde ab Ionibus Ionium. a Sicilia siculuz. A creta creticum. Ab asia asiaticum. A pamphilia pamphiliuz: ⁊ multa alia nota quę enumerare lõgum est. Poetę tñ oceanuz p quocunq; mari vsurpant. Uirg. Et ruit oceano nox. Est ⁊ oceanus soluz vastuz in balneis: ⁊ oino lacus alueusq; maior. Uel ab eo numine: vel ab amplitudine vocatus: ⁊ a latitium quoq; strepitu et marino q̃si estu. Lampr. oceani inqt solium primus iter ꝓncipes Alexander appellauit: cum traianus id nõ fecisset sz diebus solia deputasset. Nã thermaz magnitudo romę quanta fuerit Amianus docet li. xvi. cum ait. Lauacra in vrbe i modum prouinciaz extructa. Ab oceanus fit oceanitis: ⁊ oceanitidis: pro filia oceani. Uirg. lib. iiij. ge. Oceanitides Ambę.

Oceanus oceana oceanum possessiuum. Oceanides patronymicum fę. oceanis.

Ocium proprie vacatio a labore: cuius contrariū est negocium Lol. lib. ij. Sed cum tam octi quā negocij rationem reddere maiores nostri ꝺsueuerint nos quoq; monendos esse agricolas estimamus quę serijs facere: quę non facere debeant. Li. Et idipsum quod daretur ocij. i. tēporis in quo possimus aliquid operari. Sed quia hi qui studijs litterarum operam dant necesse est vt cęteris negocijs vacui sint: factum est vt ocium pro litterario studio accipiatur. Quintil. Inquirendo scribendo talia solemur ocium nr̄m. Lic. Quid dulcius ocio litterato. i. studio: ⁊ vt ita dicaꝫ negocioso ocio: Est ergo ocium aliud philosophicum: aliud vulgare: philosophi cum bonum ⁊ honestum. Vulgare seruile. cū desidia ⁊ inertia ab honesta exercitatione desistimus.

Otiosus. vacuus tranquillus securus. Aug. lib. viij. cō. Mecū erat Alipius otiosus ab opere iurisperitor̄. Ter. in an. Otioso iam nunc esse imperio. i. securo. Nam nisi qui securus est non est otiosus vt inquit Do. hinc otiose aduerbiū qō est cū otio. Terē. in adel. Otiose nunc tam ilico hic consisto. Aliqñ otiosus dicitur sine causa: sine fructu siue superfluus. Amb. Non otiosa huius paralytici: nec angustia medicina est.

Otiosum verbum ꝺr qō sine vtilitate ⁊ loquentis et audientis ꝺr: quasi superfluum. Si omissis serijs inq̄t. Piero. de rebus frivolis loquamur ⁊ fabulas narremus antiquas. Cęterū q̄ scurrilia replicat ⁊ cachinis ora dissoluit ⁊ aliq̄d proferē tur pituitinis: hic non otiosi verbi ſꝫ criminosi tenebiť reus.

Otior. aris. in otio ⁊ quiete sum. Cuius ōrium est negotior. Li. lib. iij. offi. Cęlius canius ęques. rr. neq; infacetus ⁊ satis litteratus cum ie syracusas otiandi causa non negociandi contulisset: dictitabat se hortulos aliquos emere velle.

Otior. ⁊ otissimus latina noīa pro tolerico ⁊ celerrimus fiunt a positiuo greco ωκυς. quo latini carent. Ply. lib. ij. Mercurij sydus inferiori circulo fertur nouem diebus otiore ambitu mō ante solis exortum: modo post occasum splendens. Idem lib. xvi. Quidam brevitate radicuꝫ senescere celerius arbores putant q̄ coarguunt fici quarus radices longissimę ⁊ senectus otissima est. Hic fiunt aduerbia otius ⁊ otissime: q̄ꝫq; ⁊ otiter dicatur pro cito ⁊ q̄ꝫ prompte.

Otymū. pe. cor. herba ad boū pabulū sata: q̄ ciebāt aluū bobus Id erat hmōi. Fabę modios decē vicię duos: tantūdem: et Eruilię in iugero autūno miscebāt ac serebant admixta etiā auena greca cui nō cadit semē. Deductum nomē a celeritate nascendi: hoc est ab ocyſ. qō valet cito: vt inquit Varr. lib. i. de re rus. hoc amplius dictū ocymū qō citat aluū bobus. Et iō his dať vt purgenť. i. pabuli segetes virides secte añq̄ siliq̄s generent bobusq; dať vt citā aluū faciat vñ nomē aceę pit. Ozymū vo p. z. herba est: quā vulgo basilicon appellant odoris optimi dictum ab οξα redoleo. οις.

Otius: mantus filius q̄ mātuā vxē ꝺdidit. Quo noīe non tam significať ignauus quā laboriosus ⁊ industrius: ſꝫ cui⁹ vtor sit pdiga: sed de otio isto alij viderint dicere nolo: bonū enim est quandoq; declinare ab omnium odio.

Otrea. dicta est quę crustueť. q⁹ Li. auctore opponať crus: vel qō sit inęqualis tuberata: vt inquit Festus. Apule. Hic galea caput: ille crura otreis involuit. Hic otreatus qui otreis caliciatus incedit. Ply. li. xviij. Ad reliquos vsus laborioſę euelitur otreatis cruribus manibusq; tectis. manicis convolutum osseis ligneisue conamentis.

Octonus octona octonum ab octo. numero. Varr. Nutricare octonos porcos paruulos primo possunt: incremento facto a peritis dimidia pars remoueri solet.

Octophor. pe. cor. vehiculū octo rotas habens. Sueto. de gali. Interdum adeo segniter ⁊ delicate incessit vt octophoro veheretur. Mar. octophoro sanus portať amice philippus.

Octopes. piscis polypus. a numero pedum.

Oculus. dictus est ab occulēdo qō cilior̄ tegminibus occulať. Latēt enī oculi sub cilicijs ⁊ genis. Sūt āt oculi pars corpis pciosissima in qb⁹ vt Alber. M. inq̄t maxia indicia amoris ⁊ odij existūt: sūt enim veri cordis nuncij in qb⁹ aīus habitat Plau. in mili. Nā ego q̄dē meos oculos hēo nec rogo vtendos foris. Per trāslationē ponť p iudicio. Li. i Lęl. Nec vo illi i luce mō atq; i oculis magnus ſꝫ itus domiq; pstantior. Dñr ēt oculi i arbor̄ surculis vñ germināt. Ab oculus fiunt. Monoculus vnoculus. lanoculus. Et dimi. Ocellus. Persi⁹ patranti fractus ocello: ruffus aūt domesticus in epigrāmatis παντα σεθεν φίλεω μουνόν δεσομαι κρί τον ομα εχθαίρω συγεροις ανδρασι τερπομενον.

Ocellatus. ta. tū. qō ocellos hz: ab ocello diminutiuo. vñ Sue. i Aug. Ocellatas nuces dixit: p multis forāminib⁹ distinctas

Oculeus. plenus oculis. Plau. in aul. Quos si argus seruet qui totus oculeus fuit quē quōdā iouī iuno custodem addidit is nunq̄ seruet. Per trāslationē ponť p spicaci: q̄si q̄ ex oculis ꝺstet. Apul. Perspicacior̄ ipo lynce vel argo: ⁊ oculeū totū.

Ocular⁹ mō ꝺr q̄ p totū corpus oculos hz Vier. ad Pau. Per totū corp⁹ oculati sūt. Mō ꝺr q̄ oculos hz vigilātes: ⁊ q̄ cūcta p spiciat ⁊ callidus siue pñs ē. Plau. i tru. Ipse pluris ē oculatus testis vnus q̄ auriti: decē. i. qui pñs fuerit videritq;. Ply. locū oculatissimū appellat occultissimū secretissimūq; q̄uis p ōziū oculatissimus dici possit manifestissim⁹. Et hūc obocu lato vocabulo nō ab occulo vbo derivať: sicut ⁊ oculissimus pro carissimo. Plau. Oculissimū hostium amice.

Oculitus pe. cor. aduerbium sicut Medullitus animitus fundi tus: quo significatur tam earū esse q̄ oculū. Plau. Qui amāt ancillam meam oculitus.

Oculo. as. ab oculus fieri puto. Tertu. in apologetico. Sz qr iā expolitos ⁊ ipsa vbanitate deceptos: in agnitionē veritatis ocularet. hinc Inoculo ⁊ exoculo: a quo exoculasso: is qō eť oculū eruo. Plau. in ru. Si hercle illic illas bodie digito tetigerit: pistis ambo inuitas nisi tunc exoculassitus vsq; adeo: donec qua domū abeat nesciat. Et hęc oīa ab oculo. is deducimť q̄uis p supler. cc. scribitur. Lact. lib. de opi. Ut igitur oculi munitiores essent ab iniuria cilior̄ tegminibus occuluit. Unde oculos dictos Varroni placet.

Ode grece. cantus latine dicitur. hodos vo via.

Odi verbū defectiuū vt Prisc. inq̄t neq; psens neq; futur: neq; participiū hz sed tā psentis q̄ pręteriti tēporis significatiōz tenet. Inuenitur tamē Odio. is. odi. osum futuro odiā ⁊ odi bo. Piero. lib. prouer. Et imprudentes odibunt scientiā. Significat autem odi odio habeo. a quo Osus. Unde exosus ⁊ operosus: ⁊ osor de quibus alibi.

Odiū. ira. inueterata vt inq̄t Li. lib. iiij. ttl. Interdū capiť p instātia assiduitate molestia fastidio. Pla. i asi. Jā h me abegerit suo odio. i. fastidio. Ter. in eu. Neq; agri neq; vrbis odiū vnq̄ me pręcipit. i. molestia fastidiuꝫ vel facietas occupat: odiū ēt siue qō idē odeiū nomē loci a cātu nomē hīs. In eo enī musica certamina spectabant: græce ωδειον. Uict. Sic pericles athenienſis inter cętera opera quę athenis extruxit fecit ⁊ odion in quo certamina musica spectabantur: qō multis sedibus ⁊ columnis exornatum fuisse historici scripserūt

Odiosus. qui odio habetur. Li. odiosum sane genus hominuꝫ offam exprobrantū. Aliqñ capitur p molesto. Terē. in pho. Si porro esse odiosi pergitis: odiose cum odio.

Odoporicon οδοι πορι κον. vulgo ꝺr. Itinerariū Vier. de Paula. Neq; enī odoporicon ei⁹ ꝺisposui scribere. Est. n. liber i quo annotanť pfectiōes fluuij: vrbes: loca nationes.

Odor. lr̄ę cōmutatiōe ꝺr olor: hinc notū est quid significet oleo ꝺr ⁊ odos pro odore: sicut honos lepos.

Odorus. a. um. pe. p. qō ex se odorē mittit: vt odora pin⁹ aliqñ odorus ponť p indagatore ⁊ sagaci. Virg. ⁊ odora canūvis

Odorat⁹ a. um. qō aliūde accipit odorē: vt tēplū odoratū. Interdū sumiť p odorifero. i. qō ex se odorē hz. Ply. li. xxj. q̄busdā annis minus odorata puenit. s. rosa pterea magna oībus locis siccis q̄ humidis odoratior. Virg. li. iij. discę ⁊ odoratam stabulis accēdere cedrū. Ser. odoratā pro odoriferam.

Odoro. as. ⁊ odoror. deponens. Pierony. in li. gene. odoratus est dominus odorem suauitatis. Colu. lib. vij. Deinde nares perfricato: vt homines discant odorari.

O dozator q̄ odorē sequit᷑ vt canis: qui ꝛ odor insequus ōr.
O dozamentū: odoratio ipsa: siue quod odoris gratia tenemus. Plyn. omnium odoramentorum: atq; adeo barbarum differentia est in colore ꝛ odore ꝛ succo.
Odorarius: q̄ odores ꝺficit: vēdit q; a grecis aromatopola ōr.

Oeanthe nomen ciuitatis que a quibusdā etiā oeanthea vocatur est etiā flos vue vnam οι νος dicitur vinum ꝛ τοανθος dicitur flos oi in oe diphthongum latinam.
Oenanthe. vitis labruscę florens vua. Colligit᷑ cū optime olet: siccat᷑ in vmbra substrato linteo: atq; in cados cōditur dicta quasi οι νου ανθος. hoc est vini flos. Piero. ꝺtra Ioui. posuit pro quodam odoramenti genere cum dixit Amomū cy phi. oenoanthe. muscus ꝛ peregrini muris pellicula.
Oenanthinum. penultima producta. vnguentum q̄ ex oenanthe hoc est floze labruscę fit.
Oenon. greci vinum dicunt.
Oenopola. pen. pro. venditor vini: oenopoliū taberna vinaria. Plau. in asi. Cū a pistore panē petimus vinū ex oenopolio.
Oenophor. pe. cor. vas vinariū ad ferenda vina aptum οινος vini q̄ απο του οιομαι. q̄ est imaginor: q; q̄ copiosi⁹ biberint multa imaginant᷑ q̄ nō sūt: φερω porto. Mar. Redit oenophori pondera parua sui. Aput. in me. lib. viij. oenophoro q̄ ꝺmixtū vino gerebat venenū oenotria: regio italię seu ipsa italia cuius populi oenotrij dicunt᷑ q; ibi optima vina nascantur ab οι νου: vel vt Var. putat ab oenotro sabinorum rege oenotrides dicte sunt due insulę que sunt contra veliam. pontia scilicet ꝛ isacia.
Oenomaus. hippodamię p̄r Elidis rex q̄ victa pelope regnuz amisit: totaq; postea regio pelopōsus a pelope dicta est.
Oebades. darij stabularius: cuius industria ipse darius per sarum regnum adeptus est.
Oebalus. pe. cor. rex laconū. a q̄ regio oebalia. Ali⁹ fuit thelonis captę fili⁹ de quo Uir. li. vij. Qui mꝰtos in cāpania subegit.
Oebalia regio in palepōneso q̄ ꝛ laconia ōr: ab oebalo Arguli filio: q̄ rex laconū fuit. Sta. lib. Achil. Soluerat oebalio classem de littore pastor dardanus. Nō aūt Uirg. li. iiij. ge. dixit. Nāq; sub oebalię memini me turrib⁹ altis ꝛc. iō posuit vt oīderet tarētū a laconib⁹ fuisse ꝺditū quoꝝ pars est oebalia.
Oecos. grece domus siue familia latine ōr a quo oeconomus.
Oeconomus. pe. cor. tā pecunię q̄ frugū ꝛ oīum q̄ dīs possidet dispēsator ē. Uñ ꝛ oeconomicas xenophontis pulcherrim⁹ liber est q̄ nō gubernationē ville sz dispensationez vniuersę domus tullio interpretāte figit. Cōponit᷑ enī ex οικος q̄ est domus: ꝛ νομος lex. Docet enī dispensatorē legem domus esse. Oeconomica que ad rem domesticam ac familiarē pertinent. Oeconomia rei domestice administratio.
Oebalia. vbs laconię ab oebalico fluuio eam pterfluente ita dicta. Sz postea ab hercule euersa. Unde ꝛ ea pars laconię que thessalię ppinqua est oebalia appellat᷑. Uirg. Ut bello egregias idem disiecerit vrbes troiamq; oebaliamq;. Alię fuerunt oebalię: vt in thessalia ꝛ euboea.
Oecumenicus. latine vniuersalis ꝛ ad totum orbem pertinens Unde oecumenicum concilium dicimus.
Oedipus. odis. ꝛ oedipi tertię. ꝛ scōe decli. vt docet Prisc. lib. vi. Sta. lib. i. the. Limes mihi carminis esto oedipodę ꝺfusa domus. Plau. in penu. Oedipo est coniectore opus qui sphyngi interpręs fuit. Dictus oedipus απο του οιδειν τους ποδας. i. a tumore pedū quos habuit perforatos. Fuit aūt nomen filij alij regis thebarum.
Oenotria regia i bruttijs sicut scribit Stra. lib. vj. ab oenotro rege sabinor⁹ sic appellata: a quo oenotrij viri dicti sunt.
Oenone. nomen ciuitatis.
Oesypum. ab oue dictum est: quā greci οιυ. vocāt quasi οιος πυτος. id est ouium sordes.
Oestrū. grece furor ōr οιστρος. vñ Sta. vocat oestrū poeticum furorē. Ꝺps erit cū laurigero tua fortior oestro facta canam oestrū et latinę asillus volatile paruū vulgo. Tabanus ex soni similitudine dict⁹: vel i tabe. Uirg. Est lucos silaris circa ilicibusq; virentē plurim⁹ alburnū volitās cui nomē asillo romanū ē: oestrū grai vtere vocātes asper acerba sonās quo tota exterrita syluis diffugiūt armēta. Col. li. x. scribit nasci i extremis ptib⁹ fauor ampliozis magnitudinis q̄s sūt apes cętere: eosq; nōnulli putāt eē reges: vex g̃cor auctores οι στροντες appellāt ab eo q; exagitēt: nec patiāt᷑ examia cōquiescere
Oeta mons iter thessaliā ꝛ macedoniā clar⁹ morte ꝛ sepulchro herculis i quo vt Ser. inḋt stellę videā occidere: sicut de ida nasci. Et vbi ellebor optimū nascebat᷑. Aparnasso vsq; pindū ps in thermopylas vergēs ppzie oeta vocat᷑ hic oetęus. a. um. Uñ hercules oetęus dict⁹ est. Aeeta vō colchor⁹ rex fuit fili⁹ Solis ꝛ pscides nymphę frater pses qui in taurica regnauit: q̄ habuit filiā becaten crudelissimā supza patrez que boies sagittis appetere solebat faciebat venena. Inuenit pri ma aconitū quo patrē iteremit regnū occupauit: tēplū dianę statuit vbi nauigātes hospites sacrificabat. Quo clarior eua deret nupsit Aeetę patruo ex quo genuit cyrcē medeā egyaleū. Lyrce i venenis plus matre edocta nupsit sarmatarū regi quē veneno interemit ꝛ crudelitate sua ad italiā pulsa est.

Offa p duplex. ff. Lōstabat ex carne fere porcina lucanica quā facere ex mediocri itestino romanę mulieres a lucanis ꝺdicere. Uñ officia porcinā cū cauda offam penitā ꝺcebāt. Uñ est. Et patruo filęs effunderet offas. Offa ēt cibarium ex frustis panis i iure pingui caseo vetere pipere ꝛ cynamomo cōditis q̄ iussulata ꝛ caseata ꝺcet᷑. Uir. melle sopozatā ꝛ medicatā frugib⁹ offam. Pōt ēt fieri offa ex alijs reb⁹. Var. li. iij. ō re ru. Liba tui offas positas hę marię glomerāt᷑ ex ficis et farre mixto. Ab offa fit offari⁹ p coquo. offatim particulati.
Offula diminutiuū frustulū carnis erit pura libzale in qō caro ꝺcidit᷑: porcina a porco quā in sartagine craticula et pannis coḋmus. Uitulina a vitulo quā ad ignē verubus versantes ad escā paramus. Et apō poetas: p simplex. f. scribit᷑. Mar. Parua tibi curua craticula sudet ofella. Iuuen. At rudis oī tēpore ꝛ exigue furtis imbutus ofellę.
Offula silr diminutiuū ab offa. Sue. in Clau. Rogovos q̄s pōt fine offula viuere. Colu. scribens de salsura carnis suillę vt ꝺcīt offulę carnis spissę cōponunt᷑ ꝛ alternis sal ingeritur.
Offectores. vide supza in dictione inserctores.
Offendo. is. di. sum. ex ob ꝛ fendo q̄ nō est in vsu sicut ꝛ defendo figit᷑ icurro ictido ꝛ ppzie ad ac corpis. Ter. Aduentēs offendi quēḋā mei loci hic atq; ordinis hoiez haud ipurū. Et nō solū de aiatis sz de inaiatis quoq; ōr. Sz qñ q̄ icidūt i aliq̄d lędere sępe solēt id i qō icidūt: factū ē vt offendere ꝑ lędere vsurpet᷑. Lac. li. iiij. Quo peccato ac scelere offensus de⁹. Et offendere est iuenire sz pter opinionē. Lic. de rep. Sz imitor archita illū tarentinū q̄ cū ad villā venisset: ꝛ oīa aliter offendisset. Itē ponitur pro percutere ꝛ verbis iniuriam facere.
Offensa. offēsio. offēdo. inis. ꝛ offēsus. us. i vno significato accipiunt᷑. Lucr. Nō igit᷑ mꝰtis offensib⁹ itemerādo. Offensa tū actiue sumit᷑. Li. Cū tot ei⁹ offensas pati nō possem discessi. Offensio plerūq; passiue. Ideḋ. In corpe egro odiosa est oīs offensio. i. oīs molestia ꝛ passio offensiuncula: pua offensio.
Offendiculū ipedimētū obstaculū offensaculū ē id qō ponit᷑ vt aliq̄s in ipsuz incidat vel ipingat ab offensa nomen deductū.
Offensatio: obstatio seu obuiatio ab offenso. as. frequentatiuo vbo: cuius id nō legeri. Nā ei⁹ formatio legitia ē: sicut ab occurso occursatio. Defensio tū frequētatiuū ē vbi defendo vt apō Li. Si igit᷑ nō poterit siue causas defensitare. Sz nō mirū si defensito ꝛ offenso frequentatiuū duplicia varijs vocibus reperiri possint: qñ ꝛ curso et cursito simil᷑ inueniunt᷑.
Offendix: ligaturę nodus quo aper retinebatur.
Offero ppzie exhibeo siue p̄sento. Terē. in ecy. Opportune te mihi offers. Interdū offerre ē spōte dare: hinc oblatiōes ꝺrī q̄ ꝺis offerunt᷑. Interdū offerre. Lic. li. iij. of. Reginę stuprum obtulit. Interdū immittere. Idem ad pontifices domus ardebat in palatio nō fortuito sz oblato incēdio. Interdū obijcere

vt apud eundem in Lęl. Addendum eodem est vt ne in criminibus aut inferendis delectęt amicus: aut credat oblatis Interdū polliceri. Justi. Lū ei auxiliū obtulisset.

Officio.is.ęr ob ⁊ facio: quasi noceo ōr. Li.li.of. Demoliri ea quoꝝ altitudo officeret auspicijs. Unī p antiphrasim offīn q̄ dā dici volūt. Aliqñ officere idē ē qđ efficē. Unī ēt scōz alios offīn quasi offīn. Est enim offīn qđ q̄sq; efficere debet p suę ꝺdītione psonę. In quo aīaduertere opꝛ q̄d loco ꝺueniat: qđ tpi: qđ reꝛ aut psonaꝝ dignitati. vñ in familia bñ īstituta dicimus oēs in offō eē oportere. i. oēs oportere agere q̄ debēt. Ter. in an. hoccine est offīn pr̄is. Amb. li.j.of. Legimus offīn dici a nobis posse: nec rō ipsa abhoꝛret: qñ q̄dē offīn ab efficiēdo dictū putamus q̄si efficiū: ſ; pp decoꝛez sermonis vna īmutata lr̄a offīn nuncupari: vel certe vt ea agas q̄ nulli officiante pfint oībus. Pōt etiam dici ⁊ recte vt ab offō. is, offīn deriuet: ita vt ob nō ob sed circū significet: vt circa qđ faciē dū est inmitamur. Nec quenq; moueat: q; officio. is. aduerse tur noī offīn. Tu enim ob significat ōr: vt sit quasi ō facio. Jō significet obsum. Sed q; significat etiā circū seruit noī offīn hmōi enī varietas ex ꝓpositionū multiplici significatiōe plę runq; existit: quā cū ignoꝛamus nō verā vocabuli interpꝛetationē conseq volemus. Officiū aūt generatim loquēdo cū ad oēs hoīes pertineat. Siquidē. Li. de offic. scripsit. item et Amb. quantū intelligo ē ogruus actus vniuscuiusq; psone. Uel. i. in qđ quisq; incūbere ꝺz: vt ip̄m sicuti charitas postulauerit quoad poterit affectū reddit. Unī cū facimus qđ debeamus q; bñ facimus inde offīn ēt bñficiū dictū est. Li. lib. ij. ad herē. Si plurima aut maioꝛa officia q̄ maleficia videbunt ostare. Et q; bñfacere cupiā est obseq illicui bñ fit: id circo offīn ēt obsequiū ōr. Idē odiosum sane genus hoīum officia exprobꝛatū q̄ meminisse oꝛis in quē collocata sūt nō memoꝛare q; tulit. Lapis īter dū offīn, p honoꝛ: vt circūsta bāt cęsarē senatoꝛes sedētē i aurea sella officij gr̄a Magr̄atus quoq; offīn ōr: vel q; honoꝛis gr̄a īstitutus est: vl' q; opē ppso fert: vel q; ius qđ cuiq; debeꝫ reddit: q̄q; accipiē pro alicuius artis rōne vt offīn grāmatici offīn medici. Et cū ad virtutē ptineat: vt hoīs officiuz est pietatem colere dicimus tñ interdū Lenonis est officiū insidiari pudicitię. Accusatoris est officiū crimina inferre. Est ēt qñ officere fig̃t inficere vnde affectoꝛes colorū infectoꝛes dicuntur.

Offīn ab efficiēdo vl' ab officiēdo: de quo mō ꝺcñ. Et ē ꝺupler Alterꝫ pfectū qđ grēce catoꝛthoma vocāt qđ ⁊ oīs numeros virtutis ꝺtinet. Alterꝫ mediū ptinens ad īstitutionē vitę cōis Li. li. iij. de fini. Qđ rōne actū sit id officium appellamus.

Officiosus q̄ libēter vel pbe offīn seu beneficiū alicui exhibet: siue q̄ obsequi alteri multū studet. Li. Octauio. hoīez pudētē ⁊ officiosum cognosces. Qñq; officiosuz ōr: qđ ꝺtinet pietatē: ⁊ nulli nocet: alicui ꝓdest. Aug. ⁊ Hier. Si ad scripturas sacras admissa fuerūt vel officiosa mendacia quid in eis remanebit: Capitur aliqñ in malā partē. Nā cū olim. Q. Atberius defenderet reū libertinū cui obijciebaē q; pr̄oni concubinus fuisset: hac defensione vsus esse fertur ipudicitia in ingenio crimen est: in seruo necessitas: in liberto officiū. Ex eo impudici ⁊ obscęni aliquamdiu officiosi vocitati sunt. Officiosus dolor a Licerone lib. iij. tus. ꝺicitur qui ex iusta causa suscipitur ⁊ cuius probabilis ratio reddi potest.

Officialis. ⁊ hoc officiale. qđ ad offīn ptinet: vel qđ de offō tractat. Lac. lib. vj. Quid. M. Tullius in suis officialibus nōne hoc idē psuadet nō esse oīno largiēdū. Et dis. xxxviij. scribere. Qñ pr̄sbyteri in parrochijs ordinanē libellū officialē a sacerdote suo accipiāt. i. in quo ꝺtinet offīn: officialis ēt minister magistratus vocatur. Apul. Sz iussit potestas officiales suū magna seueritudine coerceri. Idē etiaz offīn vocauit: vt apud historias quoꝝūdā sanctoꝝ martyrum legitur.

Officina. pe., p. locus vbi aliq̄d fit hoc ē i quo artifices opa sua facūt. Hier. de paulo. eremita. Hūc locū egyptioꝝ lr̄ę ferunt furtiuę monetę officinā fuisse ea tēpestate q̄ cleopatrę uīct⁹ est. Antoni⁹. Ab efficiēdo dicta taberna vo vbi aliq̄d vendit cū alibi factū sit licet q̄q; officina taberna ponatur.

Officię. arum. ꝺicuntur fallacię.

Offirmo. as. firmū, ppositum in aīo hēo ⁊ q̄st obstinate. Ter. in heau. Age queso ne tā offirmes te chremes ppzie āt offirmare est valde seu pfecte cōtra aliquez firmare. Hiero. Beatus paulus hostium qđ patebat recludens sera offirmauit.

Offlecto. circū vel ō flecto. Plau. i ru. At ego hic offlectā nauē.

Offoco. as. pe., p. circū foco: siue suffoco. Aug. li. v. con. Sed me maxime captum ⁊ offocatū quodāmodo deprimebāt corporalia cogitantem moles ille sub quibus anhelans in aurem tuę veritatis respirare non poteram.

Offoco. as. pe., p. aquā in fauces ꝺo ad sozbendum.

Offringo. er ob. ⁊ frāgo ei⁹ qđ fractū ōzio frāgo. Festus ppzie terra offrungi ōr qñ itez trāsuerso sulco arat. Uar. li. j. de re rus. Lū proscideris offringi opz. i. iterare vt frangant glebę. Prima enī a rōne grandes glebę ex terra scinduntur.

Offundo. is. circūfundo. obscuro. obęęco siue operio maculoue Lac. li. vii. Luna iā nō trib⁹ deficiet ꝺieb⁹ bozis: ſ; ppetuo sanguine offusa metat⁹ eꝛꝺinarios paget. Li., p Ro. Erāt unterea q̄ suis vulneribus mederenē q̄ tanq̄ si offusa rep. sempiterna noꝛ eēt ita ruebāt i tenebꝛis oīaq; miscebāt. Aliqñ offendere ē inisere. Li. Ꝟ erroꝛ ⁊ Ꝟ doctoꝝ aīs effusa caligo ē

Ogdoas. adis. numerus octonarius.

Ogdous. egypti rex Uobeus cognominatus qui mēphim condidit a nomine filię hic pzius Uenereus cognominatus fuit vt auctoꝛ est Dio. ficulus.

Ogdolapis. fluui⁹ nauigal' ex alpib⁹ fluēs ad vbē irrumpit.

Oggānio. multum oico inculco. Plau. in asi. Lui nunq̄ vnam rem me lz semel pręcipere fieri quin centies eandem imperem atq; ogganiam. i. inclamitem: vel insuper clamitem.

Oggero. is, pe. coꝛ. vide in dictione Hero.

Ogyges. thebanoꝝ rex q̄ boeotias ędificauit circiter mille ⁊ q̄ngētos annos añ vbē ꝺitā hīc Ogygius. a. um. Unī ogygia męnia thebana dicta sūt. Sub hoc rege fuit diluuiū magnū.

Ogygia īsula īter phęnicū ⁊ syriū mar: ab ogyge thebāoꝝ rege

Ogyris: insula q̄ in ea Erythꝛe regis monumentuz magis clara q̄ cęterę vt inquit pompo.

Ohe interiectio exclamantis: ⁊ facietatem vsq; ad fastidiū designat: ⁊ iubet modum imponere.

Oinomeli. Uide in dictione mulsum.

Olea. ⁊ oliua pro arboꝛe. Uirg. lib. ij. ge. Sed truncis oleę meli⁹ ppagine vites rūdent. Amb. Quis alius tales fructus ferret oleaꝝ non curuescentiū vbertate baccaꝝ? Uirg. Incumbēs tereti damon fic cępit oliuę. Amb. Ideo ad montē venit oliueti vt nouellas olīnas in sublimi virtutū plantaret. Silꝛ q; fructu olea ⁊ oliua ōr. Unī ⁊ pro liquoꝛe oleum ⁊ oliuum dicimus oleū ab olea: oliuum ab oliua. Poꝛ. in Ser. Quali pro fundat pisces securus oliuo. Colu. lib. vi. Olium optimū licinia dat plurimū Sergia. Olearū quędā oñr licinianę q̄dam pausie. quędā sergię: q̄dā oꝛbis: q̄dā regię ⁊ radii.

Oliuitas: oleę fructus. Uar. Tū deniq; oīs cū lucerna cōbusta est in lucubrādo oliuita sq; consumpta est. Dicitur oliuitas ēt siue oleitas oletas vt tempus legendarū oliuarum.

Oliueta. ę. ab oliuus ꝺicebatur sicut a vino vindemia.

Oliuetum. locus in quo oleę cōsitę sunt. Col. lib. iij. Melius āt truncis q̄ plantis oliuetum constituitur.

Oletū. idē qđ oliuetū ab olea vt est apud Catonē lib. de re. rus. Est ēt supremū ab oleo. Itē stercus humanū. Ueranius Sacerdotula i sacrario fecit oletuz: ppzie tñ capiē, p loco in quo mei mus atq; excernimus. Tacitus i Nerone. Hymnasiū eo anno dedicatū a Nerone prębitūq; oletum equiti ac senatui

Oleaceus. a. um. quod est materiatum ex olea: vt lignum oleaceum liquoꝝ oleaceus.

Oleatus. a. um. qđ est factū cum oleo. Hiero. in li. numeri quasi panis oleati faciens ex eo toꝛtulas sapoꝛis.

Olearis ⁊ hoc olearę quod ad oleum pertinet. Ply. lib. xxviij.

Quippe cum inerctuendo oleares cotes ꝛ aquarię ęque differant oleo delicatioꝛ fiet acies. Sic oliuaris et hoc oliuare. Ser. Trapetis autem molis oliuaribus.

Olearius.a.um. ꝛ oliuarius.a.um. qō ad oleuꝫ pertinet vt olearia ꝛ oliuaria cella. Col.lib.ii. Insole ficcata ꝛ moꝛ refrigerata re conditur si maioꝛ est modus in hozreo: si minoꝛ in vasis olearijs salsamentarijsq;.

Olearius.ij. qui oleum facit vel vendit. Col.li. vlti. Peritissimi olearij vix putantur ad vnam lucernam opus fieri.

Oleosus.a.um. quod est plenum oleo. Ply. Semen oleosuꝫ qō ꝛ fit ex eo medetur ozis vlceribus perunctis.

Oleaster.olea syluestris. Uirg. Indicio est tractu surgēs oleaster eodem plurimus ꝛ strati baccis syluestribus agri. Huius diminutiuum est oleastellus.

Oleaginus.a.um.p.coꝛ. qō ex olea arboꝛe ē ficut faginus a fago Uirg. Trudiť e ficco radiꝛ oleagina ligno. Dř ꝛ oleagineus a.um. Uar. lib. de re ruſ. Demū in oleagineis seminibus arboꝛes videndū vt sit de tenero ramo ex vtraq; pte equabilř pręcisum quas alij sclauolas: alij taleas appellant.

Oliuo.as.oliuarum vindemiam ago: siue oliuas colligo. Ply. Quippe oliuantibus lex antiquissima fuit oleam ne stringito neue verberato.

Oleo.es.oleui ꝛ oliui: olitū ꝛ oletū: odoꝛē spiro: ꝛ construiť frequēter cū actō fere cū oībus suis cōpositis. In quo significationē eoꝛ neutralē trāsitiuā eē deprehendere ſz Hoꝛ. Uina fere dulces oluere mane camenę. Hier. ad pāma. Simplices epłę tuę olēt pphas. aplos sapiūt aliqñ ēt ablō. Ouid. Perq; locos sacros ꝛ olētia sulphure ferť. Proper. Lur nardo flāmę nō oluere meę? Aliqñ sine casu. Ply. rosa recēs a lōginquo oleť. Inuenič ēt olo. is. Plau. Olunt ędes arabicas. Idem in mus. Nō oēs olere vnguēta exotica fič tu oles. Est. n. tābus. Eius nāę sūt cōpositā videlicet redoleo: qō idē est qō oleo. Uer. Nunq; vinū redoleas ne audias illud pbi boc non est oculū porrigere ſz vinū, ppinare. Uirg. Feruet opus: redolętq; thimo fragrantia mella ab oleo. adoleo. exoleo. Inoleo de qb⁹ supra oboleo graueolētiā: odoręq; tetrū reddo. Sue. in cali. Ille antidotū oboluisse q̄si ad pręcauēda venena sua sumptū. Plau. in mus. At te iuppiter oīq; oēs pdāt obolusti aluꝫ germana illuuies. Poleo. valde oleo. Lucil. lib. xxx. Quis totū sis coꝛp⁹ iam polesse bisulcis. Suboleo q̄si oleo ꝛ odoꝛē sentio p trāslationē. Subolere ponič p demōstrare ꝛ de aliq̄ re sentire q̄si q̄ male sentiat. Ter. Ne paululū quidez suboleat eē amicā hāc Clinię. Plau. in Las. Subolet iā vxori qō ego machinoꝛ. Dř ꝛ bene oleo: ꝛ male oleo: graue oleo: suaue oleo. Ply. Succus bederę tędia nariū graueolentiāq; emendat. Aug. lib. viij. cō. Inde sermo deuolutus est ad monasteriozum greges ꝛ mozes suaueolentię tuę: ab oleo: fit oleo: quę inter se differunt: q⁹ oleo habet significationem neutralem transitiuam. oleſco passiuam innatam.

Olentica dicuntur mali odoris.

Olidus.a.um. pe.coꝛ. qō tam bonum quā malū odoꝛem habet. Mar. olidęq; vestes murice. Hoꝛ. lib. epłax in malum dixit. Sed minus arcte pręmunt olidę cōmunia capręz.

Olfacio.is. olfeci. olfactū qō ꝛ olefacio dicič fič odoꝛo. Ply. li. vi. Quoniā modo audiant delphini mirum. Idem nec olfactus vestigia bīt cū olfaciant sagacissime. Inde olfactus.a.um. participium ꝛ olfactus tus. Idem lib. xxix. Basiliſci quē etiam serpentes ipſi fugiunt alios olfactu necantem.

Olfacto.as. frequentatiuum ab olfacio. Ply. lib. xx. xenocrates pulegij ramum lana inuolutum in tertianis ante accessionez olfactandum dari tradit.

Olfo.as. idē qō olfacio. Aug. Quia non secū ferebat nisi amantem memoriā ꝛ q̄si olfata quę cōmedere nondū possem.

Olibantum: mensura vinaria rotunda nominabantur.

Olim aduerbiū nō solū pēm tps: sed ēt pns ꝛ futuꝛ denotat: Depsiti. Uirgil. Deos olim si fistula dicat amozes. De futuro. Idē. Duc tu olim celo spoliis ozietis omistū accipies. Quinti. Qui olim noiabunť. Ponič etiā, p aliqñ. Lucr. Olim eni vo mero sensibus victis ex lecto sępe oſurgit. Et pro iamdudū. Uirg. lib. ii. ge. ac etiam olim seras posuit cum vinea flozes.

Olimiam: iam longo tempoze. Quintil. Olim iam imperatoꝛ iter fulgentes virtutes tuas linoꝛ locum quęrit.

Olla gñs vasis, p quo antiq̄ dicebāt. Aula. ab olla fit diminutiuum ollula. Uar. Cato ait vnā amineā i ollis cōmodissime odi. Idem Electa in secretā cozbulā: unde in ollulas addatur.

Ololygones.pe.coꝛ. mares rane quo tpe vocem mittētes cient ad coitū fęmias. Fit a vbo greco ολολυγο qō siğt vllo.

Olisippo: oppidum in lusitania ad oceanum apud montem Tagrum vbi quędam euento tempoze certo concipiunt ęque quarum pulli non plus triennium viuunt.

Olus.eris. ōz olis herba satiua quę in vsu cibario est ab alendo q⁹ oleribus alerentur boues anteq; fruges vel carnes essent. Uar. ab olla deducit. Nonius ꝛ festus inter aspirata connumerant: huius diminutiuum est oluſculum. Hoꝛa. Uncta satis pingui ponentur oluſcula lardo.

Olusatiū. siue in cōpositiōe olisatrū alio noie hyposelinū dictuz q⁹ folia bēat sub nigrioza. pp quod Col. pullū olus appellat. atq; oleris palli radiꝛ quidā petroselinon. vocant q⁹ inter petras ꝛ iuxta maceriam seri a veteribus consueuerit.

Olitoꝛ.pe.coꝛ. qui olerum oꝛtum exercet: qui ꝛ hoꝛtulanus dicitur. Similiter olitoꝛ qui olera vendit.

Olitozius.a.um. qō ad olera ptinet: vt sozū olitoziū vbi vendū tur olera: boꝛti olitoziſ: ꝛ bostia olitozia quę dicuntur bostia hoꝛtozum. Ply. Est lactucę genus adeo lati caulis vt bostio la olitozia ex bis factitari prodiderint.

Olympus.mons. cui⁹ vertex vsq; adeo attollič: vt sūma ei⁹ accolę celū vocēt: pp qō poetę cęlū olympū vocāt. Dict⁹ olympus q̄si ολος λαμπρος: boc ē totus fulgēs: qz solē clarū bz nulliſz vnq; nubibus fuscať. Luc. nubes excedit olympus. Sūt āt q̄ttuoꝛ mōtes b⁹ noie. Prim⁹ mōs altissim⁹ iter thessaliā ꝛ macedoniā q̄ tū thessalię adscribič. Alter i gallo gręcia vł in cypꝛo. Ali⁹ apō my ſos ad cui⁹ radices. Pruſa ab annibale odita ē. q̄ꝛt⁹ ad mare rubꝛ i ęthyopia haud lōge ab heliopoli oppido: q; oziēte soleq; ſqz ad q̄ntā diei bozā flāmas emittit.

Olympius.a.um.i. cęlestis possessuum ab olympo.

Olympicus.a.um. qō est olympi vel qō ad olympum pertinet vt iuppiter olympicus. Dictus est āt iuppiter olympicus ab olympo a quo eruditus ꝛ ad virtutē īstitutus sit. Alisō a cęlo: quem olympon gręci vocant in quo regere fertur.

Olympia.ę. vrbs erat inter oſſam ꝛ olympū monte mercatu famigerata ꝛ celebritate illa q̄nquēnali ludoꝛ inclyta.

Olympia.oꝛ. ludi q̄ in bonoꝛē iouis olympi apud pisam ꝛ beli dem gręcie oppida celebrabant̄ boc est gymnicū certamen. qō q̄nto quoq; anno fieri solebat. Unde olympicus.a.um. vt olympiacum certamen: ꝛ victoria olympiaca.

Olympias.adis. q̄nq; annoꝛ spatiū: qō a romanis lustrū dicič. Eride gręci tpa p olympiadas supputare cęperūt ita numerātes. Olympiadis pmę aut scdę aut cętesimę: anno pmo vł scdo vł tertio vel q̄rto: atq; vt dsoles ꝛ olympię victozes iterum ꝛ tertiū dicimus. Plau. in men. ubi q̄t pythia ꝛ tertiū olympia. Est ꝛ olympias nomen mulieris prozium.

Olympionices siue olympionic⁹ q̄ in olympiaco certamine victoꝛ euasit vi kł q̄ppe victoria ōz. Delianus de varia historia li. x. Duxit ad olympicū certamē filiū suū pherenice fęmina, pbibētib⁹ eā spectare q̄ psidebāt. Licere id sibi pstasit q̄ patrē ꝛ fratres tris bęret olympionicas. Li. pro. L. Flacco refert q⁹ apud gręcos esse olympionicē iudicatur prope esse maius ꝛ glozioſus q̄z romę triumphasse.

Olympiodozus.pe.pro. nomen viri prozium.

Olysippū. lusitanię vrbs: quę nr̄is tpibus Ulysbona appellet.

Olynthus: thacię vrbs quaz a chalcide quę in euboea fuit coloni condidere.

Omasuz. pe. p. ē pinguius atq; crassius itestinū qō nōnulli bubulū esse credūt. Hoꝛa. in Ser. Seu pingui tentus omaso.

Omen: auguriū: qō sit oze q̄si ozemen. Est eni futurę rei pnunciatio ozi bois incidens diuino tū fauoze. Et tā de malo q̄

de bono ōr. Liui. li. j. Dextra herculis data accipe se omen: ipleturūq; fata ara dicta ac dicata ait. Uirg. Qō dij pius omē in ipsum conuertant: hinc ominosus qui omen facit.

Ominor. pe. cor. auspicor omen capio. Ply. lib. xxviij. Cur enim primū anni incipientis die lętis precationibus inuicē faustū ominamur? Curtius. In illo piculo macedones ominati eē videbantur. Hinc Abominor de quo supra.

Omētū: mēbrana tenuis ⁊ pinguis q̄ integunt̄ vētriculi ⁊ vniuſ cuiuſq; mēbri interioris vestit⁹. Perſi⁹. Lū tibi tot iunicū in flāmās omēta liq̄scunt. Uñ ⁊ p mēbrana q̄ totū inuoluit cerebrū ponit̄. Macro. Et cerebrū qō tactu sui horez vltorquet vel frequēter iterimit nō suo sensu ſz vestit⁹ sui. i. omēti hūc iportat dolorē. Hinc omētatus. a. um. qō est pingui omento farctum. Apitius. Inſicia omentata pulpam conciſam teras

Omiomeria. Ariſtoteles refert anaxagoraz dixiſſe omiomeria eſſe elementa hoc est ex ſingularibus partibus ꝺſtantia oſſa videlicet e pauxillis atq; minutis oſſibus. Sic de pauxillis atq; minutis viſceribus viſcus gigni: ſanguenq; creari ſanguinis inter ſe multis coeuntibus guttis.

Omitto. ere ob. ⁊ mitto: ſz. b. abiſcitur contra regulā. Quidam tñ per. b. ſcribendum putant ſed non pferendū. Et est omittere rem aliquā penitus dimittere. Remittere vō ⁊ inter mittere aliquo certo tēpore dimittere. Uirg. Omiſſos hinc iā oblīui ſcere graios. Uñ etiā pro negligere ponitur. Teren. in beau. Ubi te vidi aio esse omiſſo: huic contrarium est. Attendo: vt apud eundem. Attentiores ad rem ſumus omnes.

Ois diſtributiua dictio eādē vim hz in ſingulari quā in plurali. Ois enī bō ſignificat oēs boies. Differt tamē ois a toto: q̄ ois ad numerū referē: totus ad quantitatē totū dicimus corpus aliq̄ integrum: vt tota domus: omne de vniuerſis numero diſtinctis: vt ois grex. Confunduntur tñ plerunq;.

Omnifariā aduerbiū fit̄ oibus modis: ſiue ois generis.

Omnigenus. a. um. pe. cor. ex omni genere. Uirg. li. viij. Omnigenumq; deum monſtra.

Omnimodus. a. um. pe. cor. omnium modorum.

Omnimoribus. a. um. qō omnibus moribus ſubuenit. Unde oīmoribam hęrbam quidam maluam appellant.

Omniparens. pe. cor. qui omnia genuit.

Omnipudens. pe. cor. quem omnia pudet.

Omniuagus. a. um. pe. cor. per omnia vagus.

Oipotēs. pe. cor. oīa potēs. cōpoſitū ē: vt docet Priſ. ex trib⁹ corruptis. ſ. oī potis. ⁊ ens: q̄ oīum potis ē. Pier. Oipotēs ab eo ōr q̄ oīum teneat potentatū: p ipm enīz creata ſūt oīa viſibilia ⁊ inuiſibilia. Aug. lib. v. ci. dei. Recte deus ōr oipotens: q̄ tñ mori ⁊ falli nō pōt. Dicit̄ enim oipotens faciendo qō vult non patiendo quod non vult. Quod ſi ei accideret nequaq̄ eſſet oipotens: hinc oipotentia rerum oīum facultas.

Oitenēs. pe. cor. q̄ oīa cōplectit̄. Oium valēs pe. cor. oīa valens

Oino aduerbiū fit̄ prorſus. Unde apud iuriſcōſultos: oīno receſſiſſe ōr is q̄ receſſit aio permutandi domicilium.

Omphagi. pe. pro. qui cruda carne veſcuntur quales perhibētur eſſe ęthioli: vt ait Thucidides.

Omphale. nomen proprium reginę lydię quę herculem multis muneribus ornauit q̄ anguez iuxta ſagarim fluuiū multos homines interficientem interemerit.

Omphacū vinū ex ūmatura vua factū ⁊ omphacū oleum qō fit ex ūmatura oliua: cuius medicinę. Ply. li. xxiij. meminit. Et lib. xij. eius conſecturā docet. Greci enīz ομφακες. oīr vuę ⁊ fructus ūmaturi. Ipſa vō oliua nominatur dirupta.

Omutesco. ſine. b. ⁊ ſimplici. m. q̄tus ex ob ⁊ mutesco cōponat Et fit̄ mutus fio. Uirg. li. iiij. At vō ęneas aſpectū omutuit amēs. i. mutus factus ē: ſiue terrore ita pcuſſus est vt loq̄ nō poſſet. Est. n. pēm ab omutesco: non ab omuteo qō reperiri nō puto: quia remouere mutus exprimere pōt mutus ſum. Mto minus Mutus niſi liberatus fuerit. Lū enī in auctoribus reperimus omutuit: ab omutesco pēm est. Narratur enim actus q̄ nūc accidit hoc est qō tūc ille mutus effectus ē. Qui actus tūc nō pręterierat ſed extabat. Si vō quis mutus adeo liberatus dicat omutui: nunc autē loquor. Tunc omutui ab omuteo fiet: ⁊ ſignificabit mutus fuit.

Onager. pe. cor. aſinus agreſtis. Componit̄ enī ex ονος aſinus αγριος ſyluester. Nā in ros greca deſinētia cū ad latinā trāſeunt declinationē: mutant ros in er: vt alexandros alexander. Onagros onager. Uar. Aſinor duo sunt gña. Unū ferū quos vocant onagros. In phrygia ⁊ lychaonia sunt greges multi. Alterū manſuetū vt sūt in italia oēs. Ad ſeminationes onagrus idoneus q̄ e fero fit māſuetus facile: et e manſueto ferus nūq̄. Albertus libro de aīalibus ſcribit: medullā onagri curare podagram ſi ea inungatur: ⁊ eius ſtercus ficcatuz ⁊ cū vino bibitū valere cōtra ſcorpionis punctura.

Onocentaurus. aīal monſtroſum quod a parte ſuperiore boīs ſpēm hz a parte inferiore aſini pręfert imaginem. De hoc habetur apud Eſaiam. Et occurrent demonia centauris.

Oneſimus. pe. cor. proprium nomen viri ⁊ latine dicitur vtilis: ονεσις iuuamen vtilitas.

Oneſecritus. pe. p. phs egineńſis vel vt q̄dā volūt Aſtryphalenſis qui cum alexandro militauit: vt xenophon cum Cyro. Et alexandri initia ⁊ laudes ſcripſit etiam medicus.

Onocrotalus. pe. cor. Atuis est Lygno ſimilis dicta q̄ collum in aq̄ mergens ſpiranſq; veluti ruditū aſini edat. ονος aſinus κροταλισμος crepitus. Piero. contra. Uirg. Centauros ⁊ ſirenas vlulas ⁊ onocrotalos in Eſaia legimus.

Onixes genus marmoris de quo Ply. Onixes in arabię montibus ⁊ in germania ex quo potoria vaſa primum facta poſt pedes lectorum ſellarumq;.

Onyſcus. ſine. y. lus. vermiculus est pluribus pedibus colore fuſco ſub lapidibus aut figlinis vaſis viuens qui tactus arcuat ſese atq; in globū contrahit ad ſimilitudinem parue pilę.

Onyx onycis gñis maſ. unguis ſeu gēma candore hūs vngues humani. Mar. Calcatuſq; tuo ſub pede lucet onyx. Acron dicit eē metallū gēme ſil̄: de quo paruа vaſa advngūenta fiebant q̄ a porphyrione ampulę marmoree dōr. Nā onychitē lapidē quidā dicunt esse marmoreū: naſciq; in arabię mōtibus ex quo vaſaria facta fuiſſe ſcribit. Cor. nepos hūc quidam alabaſtritē lapidē vocant ad vaſa vnguentaria: qñ ea incorrupta optime ſeruare ōr vt ait Ply. Proper. Lū vabit ſyrio munere plenus onyx. Apud Luc. ⁊ papi. ſummit̄ pro ipo marmore. Et pro vaſe tā fę. q̄ maſ. gñis est. Mar. Unguentum fuerat quod onyx mō parua gerebat. Onyx etiaz vngula quędaz aromatica. Proper. Et crocino nares murrheus vngat onyx. A cuius actō greco noſtri hęc onycha declinauerunt. Piero. in Exo. Sume tibi aromata ſtactem et onychā. Ab onyx fit adiectiuum onychinus. a. um. pe. cor.

Onoma. p. c. latine ōr nomē cū a ſono aliq̄ ſeu voce noīa fingūt̄

Onomatopeia cū oe. diph. de noīs fictio: vt balatus ouium: mugitus boum ab ονοματος noīs ποιεω fingo.

Onoba ciuitas iter ſacrū promontoriū ⁊ herculeas colūnas.

Onus. eris. pondus. Uidet̄ rō exigere vt aſpiret̄ cū Uar. dicat honos ab honeſto onere: ⁊ honeſtus q̄ hon⁹ ſuſtineat reip. Lū āt honor ⁊ honos aſpiratōez hēant ⁊ ab honere deducātur: videt̄ et bonus aſpirandū: vt qō in deriuatiuis ſeruat̄: in pmitiuis ſeruari debeat: verū vſus hodiernus refragatur.

Onero. as. onus impono. Tranſfertur etiam ad animū vt onerasti me curis. ideſt impleſti: hic oneratus ⁊ onuſtus pro pleno frequenter accipiuntur. Uirgil. Una bonus quę deinde cadis oneraratacestes. Huius verbi compoſitum ⁊ contrarium est onero qō est onus detrabo. Terē. Nos quoq; amicos eius exoneraſtis metu. Idem ego nunc mihi ceſſo quin hunc humerum exonerem pallio.

Onerarius. a. um. quod oneratur: vel onerari potest. Unde naues onerarię quę a geſtandis oneribus dictę sūt ⁊ ob id tardę quemadmodum actuaria nauicula celeritate pręstās dicta est q̄ facile agi poſſit.

Onę inſulę in oceano ſeptentrionali in quibus vt Plyn. refert lib. iiij. onis auium ⁊ auenis incole viuunt.

Oneroſus. plus est q̄ oneratus.

Onustus ōr cui onus ipz bonoꝛi ē: vt si q̄s spolia ō hostib⁹ ferat

O ante P

Opacus.a.um.pe.pro.q̄ō est vmbꝛosum. Uirg. ⁊ fontes sacros frigus captabis opacum.

Opaco.as.pe.p.obūbro cooperio obscuro. Idē li.ii.ge. Nūc alte frōdes ⁊ ramu matris opacāt. Lol.li.vi. Cū plerūq; dicti syderis tpe q̄dā partes eius regiōis sic ifestent euro vt nisi teguminib⁹ vites opacent velut halitu flāmeo fructus vrāt.

Opera.ę.actio est ⁊ labor ⁊ industria operantis seu opatio pro mercede sumpta. Li.lib.offi. Nō male pcipiūt qui seruis vt iubēt vt mercenarijs iusta pbēda operā exigēdā. i. laborem ⁊ opationē corporis. Operas quoq; personas dicimus q̄ aliꝗ quid faciūt: sicut custodia quę custodit. Li. p Flac. Opera facessant. seruitia fileant. Opus vō finis fructusq; ope q̄ fabricando factū relinquit. Teren. in beau. vtrūq; cōplexus ē cū ait. Qō i ope faciūdo ope cōsumis tuę. Uñ opa auctoꝛ dicuntur. Et opa taꝛ publica q̄ pziuata ędificia dōr. Aliq̄n tñ opus capit̄ p opa. Uir. Mollibus e stratis opera ad fabrilia surgit. q̄si ad operas Ubi notādū ē q̄ quotiēs nō ad laborem corporis ſz ad laborē animi: ⁊ ad artē idustriāq; respicimus magis op⁹ q̄z opaz dicimus: vt in ope fabrili: in ope rustico: in opefaciūdo. Interdū opus ponit̄ p merce vel necessario: vt op⁹ ē egrotāti medico. i. necessari⁹ ē medicus egrotanti. Emihil mihi opus est. i. nihil mihi ē necessarium. Dicimus q̄z opus ē mihi res. huius rei. hāc rē. Apul. Cui eam rez factā opus fuerat. Si ꝛ opus est mihi hac re. qō frequentius vsurpatur. Dicimus quoq; opam do. opam impendo. operā nauo. qō est ad aliquā rem agēdā incūbo. ⁊ studium labore mq; impendo. Li. Da opam vt valeas: hinc dedita opa dicimus de industria quasi cura adhibita ⁊ labore impenso.

Operula diminutiuū ab opa. Apul. Operulas ēt in eam contuli quas adhuc vigennis saccariam faciens merebam. Opusculum diminutiuum ab opus.

Oparius q̄ laborem opando fert. Uñ Laſ. scribit operarios parandos esse qui laborem ferre possint ne minores annorum xvii. ⁊ ad agriculturam docīles. Grēce Ergastes dicitur.

Operarius.a.um. quod idustria atq; opera fit. Ply. Quę inter vina operaria numerantur. Et fit ab opera.

Operatorius.a.um. qō operat. Amb.li. de paradiso. Si assumptio de ligno sciētię boni ⁊ mali ita opatoria erat vt bonum ⁊ malū cognoscere ē: sine dubio vbi gustauit ō ligno pcauit.

Operosus. qui rebus gerendis opam dat. Lice. Uidetis vt senectus nō modo languida nō sit: verum ēt operosa. i. q̄ agit et rebus agendis operam dat. Quandoq; passiuo dicitur. Oui. Moles operosa laboret. t. ab aliquo opata est. Item operosum dicitur quod est multe operę: vel vehementis opis. Ply. lib. xviii. Et vicia pinguescunt arua nec ipsa agricolis operosa immo sulco sata non sarritur nec stercoꝛatur.

Operę pciū: ab opa deducit̄. ⁊ figit fructuosum ⁊ ad rem pertinens: vel qz decens: vel qz vtile: vel qz glorioſum: vel qz iudicum. Li. Operę pretium erat ludentes intueri. Ply. Id vō audire pretium operę sit. Iuue. Est operę pretium penitus cognoscere toto quod faciant agitentq; die.

Operoz.aris. ab opa figit in opere aliquo: faciūdo laboꝛo. Uirg. in geo. Et bō nō erat qui oparetur terram. Interdū. Operari est facere seu ppetrare: vt odisti oēs q̄ opantur iniquitatez Item operam dare. Lol.li.xiij. Si rebus venereis fuerit operatus vel vir vel fęmina. Item rem diuinā facere sacrificare Unde ⁊ opatio p sacrificio. Iuu. Et matutinis opatur festa lucernis. Plau. Ut isthęc operatio crimen expiet Recentio res pbi operationem pro eo accipiunt quod greci energian vocant. huius verbi compositum est cooperioꝛ.

Operio.is. operui opturz. ex ob ⁊ pario ſz. b. abiicit̄. Uñ ⁊ p simpler. p. scribit̄ significatq; tego claudo q̄si ī oppositu⁹ pario. Prop. Atq; inulipellis totos opibat amantes. Plau. in cap. Operata q̄ fuere aperta sūt patēt. pstigię omnis res palā est.

Operioꝛ.iris. optus depo. vt experioꝛ expt⁹ q̄z expioꝛ comminę habeat. Ter. i phoꝛ. Si nō tum dedero vnaz pręterea horā ne optus sies. Dion. tamē vocet nō habere sed vsurpare potestatē ⁊ p supler. pp. scribi debere ait Donte. ad differētiā operioꝛ passiui ab opio quoꝛū pma bꝛeuis est. ⁊ p vnū. p. scribit̄. Est āt opiri expectare. Ter. i phoꝛ. Dic ego iterea virtuz operiboꝛ. Fitq; operioꝛ a pario sicut sentire videtur. Prisc. q̄ sic inq̄t. Sūt alia ex hoc cōposita deponētia experioꝛ quoꝛū participia exptus ⁊ optus ostendūt a pario esse cōposita cuius pticipiū partus ē. Nā pario ⁊ tertię eē ⁊ quartę fuisse manifestū ē ex eius cōpositis. quę in supino tertię conuugationi tantū accedūt in alijs omnibus ferme quartę. Quin. ēt ipsum perioꝛ vnde peritus a pario secundū quartam conuugationem ⁊ significationem quam imitatur esse videtur. Peritus tñ a greco dicitur esse ab πεῖρα experientia.

Operto.as. frequētatiuum est ab operio: vt inquit festus.

Operimentum dicitur quod aliquid tegit.

Opertoꝛium idem quod opimentum: vt illud in. ps. Et velut optoꝛium mutabis eos ⁊ mutabuntur.

Opculū instrumētū quo aliq̄d tegit̄. Lol. li. ix. Sūt q̄ a supioꝛe pte foꝛamina ipsis opculis iponant. qō fieri nō opz. Nā supfiliens auis proluuie ventris cibos ⁊ aquam conspurcat.

Oculo as. opculo operio. idem li. vltimo Ab eo tempoꝛe quo primū dolia opculaueris vsq; ad ęquinoctium vernum semel in diebus. xxxvi. vinum curare satis est.

Opbarus fluuius apud cantabꝛos.

Ophis. grece serpens latine ōr: Unde ophiophagus.

Ophiophagi. dicti sunt qui serpentes comedunt.

Ophiuchus. serpentarius siue anguitenēs. quo nomine dictus est hercules q⁹ anguem manu tenens a ioue in cęlū trāslat⁹ fit ὀφις. ⁊ ἐχω. teneo q̄si οφιοεχος. ⁊ per synęresin mutatis. o. ⁊. ε. in. ου. ὀφιουχος. Nec ophiulchos dādū ē. Sunt tñ qui ophiuchū ęsculabium esse velint. alij canobōta. Betarū regem. Alij phoꝛbantem triopę thessalorum. regis filium.

Ophiogenes. pe. coꝛ. latine ōr serpētib⁹ generat⁹ ophigene gñs hoiuz i bellespōto q̄s crates pgamen⁹ scripsit spentū ictus tactu solitos leuare ⁊ manu ipposita venena extrahere coꝛpib⁹.

Ophiomachus. pe. coꝛ. genus volucris contra serpētes pugnātis. De hoc habetur in leuitico. Quidam accipiunt pro lacerta quę cum serpentibus pugnat.

Ophites. pe. p. marmoꝛis gen⁹ serpētis maculas habētis Luc. li. ix. Quā parius tinctus maculis thebanus ophites. Scribit Ply. ex ophite colūnas eē puas q̄ marmoꝛ sit nigricans varijs. dicatur q̄z capitis doloꝛes sedare alligare serpentū ictus.

Ophiusa. insula quę ⁊ Rhodus pp serpentum multitudinem ibi existentem quasi serpentaria.

Ophthalmos. latine oculus ōr. Uñ ophthalmia oculoꝛuz egritudo quaz celsus lippitudinē appellat. Negat tñ Iul. pollux esse proprium aliquod oculoꝛ vitiū sed ī eo verbo significari tradit cauitatē oculoꝛū ex coꝛpoꝛis egritudine. Hinc triophthalmus lapis q̄ hominis tres oculos simul exprimit. Ac gopthalmus q̄ oculū caprę hz Monothalmus monoculus.

Opicus.a.um.pe.coꝛ. q̄ō ē foꝛdidū imūdū ⁊ obscęnū. Nā vt inquit festus opicū p osco ponit̄. Oscis enī frequētissim⁹ fuit vsus libidinū spurcarū. Uñ ⁊ verba impudētia dōr oscena. Titi. Osce ⁊ volsce fabulāt̄. nā latine nesciūt. Ply. li. xxix. sub catonis psona ait Barbaros nos vocāt: ⁊ opici appellatione dedecoꝛāt. Iuue. Opicos mures fędus putidos dixit. Idē opicę castigat amicę. i. q̄ latine loquerē ſz opicę. Fuerūt aūt opici cāpanię ppli q̄dā a linguarū colluuione dicti. siue a serpētib⁹ q̄si offici ab⁹ numerabant Baiani cumani puteolani. neapolitani. hę nanq; vrbes opicoꝛ fuisse dicuntur.

Opifex. pe. coꝛ. ab opa deduci videt̄. ⁊ artificē atq; opationem figūt ñ mō rez ſz ēt verboꝛ. Li. li. v. tus. Aduena q̄dā ignobilis verboꝛ artifex insinuasse ī antiq̄ pbia videt̄. Uñ ēt coqui et blādarū artiū secatoꝛes opifices appellāt̄. Idē. Oēs aūt opifices ī turpi sūt exercitio: hīc deū opificē. i. operatoꝛē oīuz rerū dicimus. Ouid. Ille opifex rerū. Cuius opus ōr opificiuz Uñ Lact. Opus de opificio hoīs vel dei. iscripsit. hoc est de formatione hoīs. pōt ēt dici opifex quasi opem ferens.

Opilo: inquit festus genus auis est.

Oppilo.as.pe.p.figt occudo. Lucre. lib. vj. Fluctibus aduersis oppilare hostia cõtra. Lice. in phil. Tabernis oppilatis hinc medici vitiũ pcluſi fractiqz iocinoroſi aliozũqz intus viſcerum oppilationẽ vocant Fit aũt apila quod columnam figt
Opilo ãſt ouilto q̃ oues cuſtodit. Plau. in aſi. ẽt opilio q̃ paſcit mater alienas oues aliquã bz peculiarẽ q̃ ſpem ſoleẽ ſuam.
Opiſtographus. penu. coz. volumẽ qõ ĩ tergo ſcriptũ eſt. Fit enĩ ab οπιſθεν. opiſten. i. retro. τ γραφω ſcribo. Plyn. iuniozi. Electozũ quoqz cõmentarios centum ſeraginta reliqt opiſtographos quidem τ minutiſſime ſcriptos.
Opiſthotonnon: rigoz quo caput ſcapulis itẽdit τονος ẽt rigoz bz. Uñ opiſthotonici dicunt q̃ rigoze ceruicis inflexibili labozant. Empiſthotonon. qñ mentum pectoꝛi annectitur.
Opiter. opiteris vel opitris. dicitur cuius pater auo viuo mozituus eſt. ſic dictus q̃ obitu patris genitus ſit: aut q̃ auũ poſt patrem habeat ideſt pro patre.
Opedo. is. pe. coz. Uide in dictione pedo
Oppeto. is. pe. co. ex ob. τ peto. nõ aũt ex os τ peto ſicut putauit Ser. vt ſit quaſi oze terrã peto cũ hi q̃ mozi untur nõ omnes oze terrã petant. Sigt tñ mozioꝛ: ſiue necoꝛ bz plerumqz ſine actõ ponaẽ cũ plenũ ſit. Ply. lib. x. Oppetunt non ſenio: non ęgritudine ſed fame. Uirg. Contigit oppetere. Lice. cuz actõ iunxit. li. de diui. equius eſſe cẽſuit maturã oppetere mortẽ Idẽ li. ij. tuſ. Ueſtras manus peto pziuſq̃ oppeto malaz peſtem hoſtiũ manu. Et tũc ſignificat incido ſiue incurro. Pro prie tñ oppetere ſignificat ſubire ſeu affectare.
Oppeto ĩcido ĩcurro. Pla. atqz illa vina viuat τ peſtẽ oppetat.
Oppidũ q̃tuis ab ope dãda dicaẽ. q̃ opis cã mẽnibus cingatur vel ab ope q̃ opus ſit ad vitẽ gerendã. Seu ab opib⁹ huius enĩ rei cã mẽnia cõſtituta: ſunt vt boies opes ſuas eo cõferẽt vbi nullũ eẽt hoſtiũ piculũ. In verſu tñ p duplex. pp. ſcribi cõſueuit: cũ τ ab opponẽdo ſe hoſtib⁹ oppidũ quidã dici exiſtimẽt. Eſt aũt oppidũ oĩs vrbs pter romã q̃ peculiari nomine vrbs dicta fuit. vt cętera nominent oppida. Uñ apud. Plau. Oppidũ τ vrbẽ indifferẽter leginus cũ in pſa inquit Eleuſipolim perſę cępere. in arabia plenã bonarũ rerũ antiquũ oppidũ. Ser. Sulp. Lũ. nũeraſſet vrbes multas poſtea dixit. Que oppida quodã tpe flozentiſſima fuere. Dicebatur etiã oppidũ locus in circo vnde quadrigę emittebantur.
Oppidulum diminutiuũ. puum oppidum. Leo papa: Infantia mediatozis dei τ hominum iam vniuerſo declarabatur mũdo cum adhuc exiguo detineretur oppidulo.
Oppidatim aduerbium figt per varia oppida.
Oppido aduerbiũ figt valde multũ. Tractus ſermo a colentib⁹ agros q̃ cũ interrogarentur quãtũ meſſiũ collecturi eẽnt volentes ad ſufficientiam τ multum dicere reſpõdebant. oppido. i. ad ſe. τ ad oppidum ſuffecturas. Hinc venit in conſuetudinem. vt de quacũqz re loquẽtes oppido p valde multuz ſumaẽ: vt oppido laſſus ſum. Quãdoqz ponit pro vo vel ſtatim. Plau. Reddidi omne aurꝛ oppido. Jungitur aliqñ cum q̃. ſicut prepoſitio p Bel. Oppido. q̃ libens feci. Cęſar. Quibus rebus oppido q̃ pauci ſub pellibus acquieſcebant.
Oppidanus. q̃ oppidũ incolit: ſed oppianus poeta fuit temporibus antonini pij: vnde ait. εσνεα τοι ωοντοιο πολυσωρεας ἰεκαλαγας ωαντοι ων νεωοαων πλοτομ γενος ἀμφι τριτης εξερεω γαινς υπατον ρκατος αντωνι νε. Cęſar. li. iij. con. Sub veſpez cęſar portas claudi milites ex oppido exire iuſſit nequam noctu oppidani a militibus iniuriam acciperent.
Oppidicus. eius ſignificationis eſſe arbitroꝛ cuius oppidanus Bel. lib. ij. Dic ego ad noſtros iuuenes conuertoꝛ. Quid inq̃ vos oppidici dicitis mihi?
Opto deſidero. vñ optatiu⁹ modus qñ vo ea q̃ optamus elige re ſolemus τ ad habitis ẽt pcibus poſtulare factũ eſt vt optare ſit frequẽtes poſtulare τ pcari. Uir. Si q̃d verimẽs auguꝛat opto. Itẽ pro eligere. Ter. Qõ ſi effeceris qõ vis pmiuz a me optato. hic optati electi τ aſciti in aliquem honeſtuz gradum. A quo optiones in turmis decurionum appellate.
Opituloꝛ. pe. coz. adiuuo ſubuenio ab ope. p auxilio τ tollẽdo. i. ferẽdo. Sal. Sępe maioꝛes nr̃i miſerti plebis romanę decretis ſuis ĩ opię ei⁹ opitulati ſũt. Dic opitul⁹ τ opitulatoꝛ dic⁹ ẽ iuppiter. q̃ſi opis latoꝛ. Et ppzie in reb⁹ dubiis τ malis bz
Opinio. eſt q̃ idoneis firmaẽ auctoꝛibus. Qñqz opinio dicitur ſpe. Li. li. iij. offi. Oppinionẽ aſſerũt pplo eoꝛum ſimiles foꝛe quos ſibi delegerint: qñqz fama. idẽ ad cęſarem iunioꝛẽ erat opinio bona de lepido. qñqz Suſpicio exiſtimatio iudicium Plau. in am. prius tua opinione hic adero. Diſtinguunt pbi opinionem a ſcia. q̃ opinio incerti ſit ſcientia certi.
Opinoꝛ. pen. p. puto ſuſpicoꝛ. opinionem habeo. Lact. li. iij. Id enim opinatur quiſqz quod neſcit. Illi autem qui de rebus naturalibus diſputant. opinantur ita eſſe vt diſputant. Neſciunt igitur veritatem: qñ ſcientia certi eſt opinatio incerti hinc inopinatum dicitur qõ pzeter opinionem accidit.
Opinabile: qõ opinione concipi poteſt.
Opiniaſtros appellat. Li. in boxten. pbos. qñ. ſ. opinantur tanq̃ nihil comprehendi poſſit. Et de ſe quoqz loquens ait. Magnus q̃dẽ ſum opinatoꝛ. Et hoc τ ita Socratis. q̃ quid ſibi videretur: τ quid ipſe ſentiret tegebat. affirmans nihil poſſe cuius eſt illud hoc ſcio quod neſcio.
Oppignero. ex ob τ pignero. Pignero vo a pignus fit Et ẽ oppignerare aliq̃d pignoꝛ dare. Mar. Oppignerauit ad clauꝺ modo menſam vir octo nũmis annulos vnde cęnaret. Ter. Num illam oppignerare filiam meam opoꝛtuit? Repignerare eſt ſoluto debito pignus recipere.
Opium ſuccus ex papauere habens per ſomnum vim ſi copioſius ſumatur moꝛtiferam.
Oplomachus. pe. coz. q̃ſi cũ armis militarib⁹ τ ſcuto depugnãꝺoꝛ. Hręci. n. οπλον dicũt ſcutũ τα οπλα. arma μαχομαι pugno. Mar. Oplomachus nũc es fueras opthalmicus ante
Oppleo circũquaqz: ſiue maxime impleo. Plau. in ru. Sed ad prandium vxoꝛ me vocat: redeo domum. iam meas opplebit aures ſua vaniloquentia.
Opploꝛo. cõtra ploꝛo. Li. li. iiij. ad heren. At ille q̃n mihi illum datis ac vos auribus meis opplozare non deſinitis.
Opon promontoꝛium creţe in occidentem vergens.
Oppono. is. cõtra pono ſeu ex aduerſo pono. Unde oppoſitio contrarietas. oppoſitum contrarium.
Opoponax: ſucc⁹ panacis herbę quę oẽs moꝛbos ſanare dicit
Opoꝛophylacion. cuſtodia pomoꝛum vel fructuum.
Opoꝛotheca: locus vbi fructus autũnales habenẽ. Nã opoꝛa fructus autũnales. τ theca repoſitoꝛiũ. Uar. inopoꝛtheca mala manere putãt ſatis ꝺmode. idẽ. Et iõ opoꝛthecas q̃ faciũt ad aquilonẽ vt feneſtras habeant. atqz vt perflentur auraẽ.
Opobalſamũ: ſuccus balſami ab οπος ſuccus q̃ pferturoĩb⁹ odoꝛibus vni iudeę terraꝝ cõceſſuz vt ait Ply. Arboꝛ ipſa balſamũ bz q̃ ſciſa nitro lapide oſſeiſque cultellis ſuccuz mittit quẽ opobalſamũ vocant eximię ſuauitatis xilobalſamũ lignũ balſami. Carpobalſamũ fructum balſami dicunt.
Opoꝛtet q̃dam cõpoſitũ eſſe putant ab opus ſiue opis τ poꝛtet. Sigtqz expedit vel vtile aut neceſſe eſt. Impſonale verbuz vt opz legere libꝛos. per paſſiuum opz legi libꝛos. In pterito vt opoꝛtuit feciſſe hoc. Et factum hoc opoꝛtuit ſine verbo aliquo. Li. Tñ id factũ nõ opoꝛtuit: Idem. Totam rẽ illi integram ſeruatam opoꝛtuit. non diſſimilis huic oratio fit p volo. Idem. Liberis cõſultũ volumus ẽt ſi poſthũ futuri ſint.
Oppoꝛtunus. p duplex. pp. ab ob. τ poꝛtus ſeu poꝛtunus cõpoſitũ ẽ. Poꝛtunus aũt q̃ τ palemon iter deos colebaẽ. q̃ portubus pater dicebaẽ. Dicq̃ oppoꝛtunus q̃ oĩbus accõmodatur veluti poꝛtus ab eo q̃ nauigãtib⁹ maxie vtiles optatiqz ſint poꝛtus. Uñ oppoꝛtune aduerbiũ. dicim⁹ autẽ oppoꝛtune accidere quod p deſiderio noſtro accidit. a quo ẽt oppoꝛtunitas pro cõmoditate quemadmodũ e diuerſo importunum eſſe. τ importunum fieri dicimus q̃ ſunt fiuntue pter rõnẽ loci. ſiue tpis aut pſonarũ. Uir. de auibus q̃ cũ nocteiũ volare ſoleant die appent. Importunęqz volucres ſigna dabant: pterea importunũ boiem dicimus procacem atqz moleſtum inquietum τ quaſi poꝛtucarentem. Uide loco ſuo.
Ops. opis gñe fg. oea eſt filia cęli ex veſta τ ſoꝛoꝛ ac cõiunx ſa-

rmi q̄ z rbea greco vocabulo.hāc putāt terrā eē ἀπὸ τοῦ ῥεω fluo. q terra affluēs fit oīuz rerū. Eadē Lybelle appellaf. vl'a mōte atq; oppido phrygię Lybelo vbi sacra ei' prīo instituta fūt vel ἀπο. του γυβαλου. z ea dea i cūctis casibus eē phibef. cuius ope būane vitę alimēta q̄runt. Uel ōr ops ab ope p q̄ fructus frugesq; nāscunt. Ab hac opes hoc est dictę: q; diuitias oēs in agris esse veteres existimabant: vel q; oēs opes humano gñi terra tribuit. hęc mater deum dr q; oīa gignit vl' q; ī ea fiat oē op' vel q; opus ē ea ad vitādū. Ops vo gñis oīs. figt opulentū. a quo inops p inopulāto. Antiquissimi tñ teste capro. hic z hęc ops z cops. p eo q ē opulentus z copiosus. Pręterea ops opem ferēs dr. Actius Quoq; genitor ferf eē ops gētibus. Uñ inops z copiosus q̄si sine ope. Uñ animi inopē. ī opē cōsilij dicimus. hoc ē sine ope animi. sine ope cōsilij. Uir. Sequit inops animi. Plau. Sę pe ego multas tibi mādaui dubias egenas inopiosas cōsilij Obliqui singulares figūt auxiliū. Oui. de reme. Larminis z medice phębę reptor opis. Li. li. iij. tuf. Opis egēs dixit. i. auxilij digna. Aliqñ figt possibilitatē. Uir. Nō opis ē nr̄ę. Imprimis diuitię oñr. Idē auxilio tutos dimittā: opibusq; iuuabo Sz z opē veteres dixerunt p opulentia. Lic. lib. iij. tuf. O pami dom' septū alti sono cardine tēplū: vidi ego te ad ftātē ope barbarica. i. opulētia siue opulēritate luxuriosa Uñ q; ēt auxiliū. Li. ad. O. fratrem. Nunc ita accidit: vt neq; p̄tores suis opibus neq; studio nostro quicq̄ p̄ficere possemus Uñq; possibilitas seu potentia. Oui. li. iij. faf. Sed timuit magnas pygmalionis opes.

Opis huius. opis nymphа dianę comes. de qua. Uirgi. lib. vi. Uelocē interea supis ī sedibus opim cōpellabat. vbi prima p̄ducif cū inopis ab ops cozripiaf. Opis ēt nomen ciuitatis iuxta quam tygris p̄fluit in mare rubrum.

Opigena. ab ope dicta est uno quam matronę colebant. q; eā ferte opem in paratu laborantibus credebatur.

Opalia. dies festus opi deę dicat'. Et erāt post Saturnalia: vl eodē die quo saturnalia. quū opē saturni diuīgē eē credidert

Opimus. a. um pe. p. idē est q; diues z pīguis: vt hostia opima z mensa opima. Uirg. Aut spoliis ego iam raptis landabor opimis. Bel. formauit comparatiuum. Nam quas venabaf feras membra opimiora ad specum mihi suggerebat quasi pinguiora. Inde opime abundanter.

Opima. ppie spolia. i. ampla z magnifica q̄ dux duci detrahit. Dicta vt Uar. inqt ab ope. Uel Plu. ait ab ope cum fit opus egregiū acclarissimū ducē belli parē sibi ductorem superare

Opimo. as. pe. p. pinguefacio. Col. Pyreme tū offę panis vino modefacte sicut ēt palūbos celerius opimāt q̄s cęteri cibi.

Opiparus. a. um. pe. cor. dicif magnor opū appatus. Plau. in pla. Sat in athenę tibi vise fortunatę atq; opipare. Uñ opiparum conuiuium dicimus Opipare abundanter.

Opulētus diues. z opibus abūdās: qr rebus abundat terrę. q̄si diuitiaꝝ plen'. Plau. i am. Opulēto homini hęc seruitus dura ē. Aug. ad arborē trāstulit. Attēdētes inqt arborē pulcraꝝ amenā foliis virentem fructibus opulentā. hinc opulentia z opulentitas. Idem quasi quę eius opulentitatez reuerearis.

Opulens: idem q̄ opulentus. Amb. lib. hexa. Fugienda sunt tentamenta mundi ne paup dispet: ne opulēs insolescat.

Opulēto. as. dicto seu abundantem facio fęcundoue. Col. li. ix. Quippe villatice pastiōes sicut pecuarię nō minimam colono stipem cōferūt. cum z auiū stercore macerrimis vineis z omni surculo atq; aruo mediantur z eisdem familiarem socium mensamq; preciosis dapibus opulentent.

Opulisco. is. ui. esco. furi' Quo magis iratis pñt opulescē cāpis

Oppimo. is. pe. cor. eneco siue pturbo. habetq; ī se maiorē viz q̄s extingo. Li. ī lęl. Quāobrē pmū dāda ē opa neq; amicor exercendia fiāt. Sin aliq̄d tale euenerit vt extinctę poti' amicicię q̄s oppresse videant q̄si q̄ extinguī possit iflāmari. q̄ oppmit nō ḡat. Interdū oppzimere ponit p continere seu claudere. Plau. ī afi. Os oppme. Interdū p vincere seu oprehēdere. Idē ibi Jazsaro ipm boiez manifesta oppzimas. Interdū p violare: vt oppressit virginē. interdū p grauare. Li. qui boī tot miserijs calamitatibusq; oppresso subueniret. Interdū p peruenire occupare. Li. Laf. Puto iā te suppudere cū h̄ tertia iam epla añ te oppressit q̄s tu schedā aut litterā. Interdū p ostringere. Uñ oppssio ostrictio cui' diminu. ē oppressiuncula. Plau. Molles mozsiūculę papillarum bozridularū oppssiunculę.

Oppzobriū. ex ob z pbzo. significat infamiam deduces quasi obiectū pbzō q̄ pueniat ad pzobzum. i. pp scelus commissuz vt cum quis cuipiam maledicit.

Oppzobzo. as. oppzobzio uo. obiscio. Hel. lib. i. Idē Lato. M. Lelio tribu. plebis vilitatē oppzobzās ñ loq̄ndi tātū verū ēt tacēdi. Frusto inqt panis oduci pōt vl' vt taceat vl' vti loq̄tē

Oppzobramētū. Plau. in Mer. Litigare ego nolo vos Quam tuā aūt accusari fidē multo q̄dpol si q̄d faciūdum est facere domui mauolo q̄s oppzobramentū aut flagitiū mulierē.

Oppugno. cōtra seu circa pugno nocēdi cā. Lice. pro sex' dom' est oppugnata ferro facibus exercitu clodiano.

Opsoniū. dicitur q̄cq̄d. vltra panem z vinum in cibo adiscitur.

Opsono. as. pe. p. Nā apō ὀψωνέω. p. ω. scribif. Silr opsonor q; epo. qō idē figt. s. emo seu prępo res necessarias ad opsonandū h̄ ē aliq̄d cū pane comedēdū: siue cōuiuādū. Plau. ī Laf. Argēto parciolo opsonato ampliter. Idē Lenę opsonaui. i. opsoniū emi. Ter. ī an. Uix drachmis opsonat' ē ōcē

Opsonito. as. frequentatiuuz sępe opsono. Nenius. Multi me um eo die obsonitauere.

Opsonatus. tus. ipsa opsonatio. Plau. in tru. Dedi equidem bo die q̄nq; argenti deferri munas pterea vnaz in opsonatum.

Opsonator qui emit opsonia z coquo ad coquendum tradit Seneca ad Lucil. Adijce opsonatores q̄bus dominici palati notitia subtilis est qui sciunt cuius illum sapor excitet.

Opsopeius. cōcinnator opsonoū. ὀψωποιος. i. coquus.

Opsopolis. pe. pro. opsoniorum venditrix.

Opto. as. desidero. Uñ optatiuus modus apud grammaticos Uñq; eligo. Li. lib. i. offi. Queq; maiori pti pulcherrima videantur ea maxime optāt. Uir. li. iij. Optauitq; locuz regno hīc optio p optatio electio dr. Et optati oñr q̄ in honestum aliquē gradū fūt electi. Interdū optare ē pcibus postulare. Uir. Et reor z si q̄d veri mēs augurat optor Interdū adiungere asscire. Uar. li. iiij. de vi. pa. Adoptatos quotquot assci tos existimauit appellatos q̄ referētibus cēturionibus ī cohortes adopti subeāt vt sp plenę eēnt legiones. huius cōpta fūt Adopto q̄ō est valde desidero. Plau. in Lis. Sociam te mihi adopto ad meā salutē. Uarinus. Ego aūt quē potī' adoptē q̄s illū quo defendēte vincere dedici Et adoptare est filiū adoptiuū facere. Ter. ī adel. Ego hūc maiorem adoptaui mihi. Adoptio sicut scribit Laius duobus modis fit aut principis auctoritate: aut magistratus impio. Principis auctoritate adoptamus eos q̄ sui iuris sūt: q̄ spēs adoptiōis dr arrogatio: qr z is q̄ adoptat rogaf. i. interrogaf an id fieri patiaf. Impio magistratus adoptamus eos q̄ ī ptāte pentis sunt siue primū gdū liberor obtineāt q̄lis ē filius filia siue inferiorē: q̄lis ē nepos neptis pnepos pneptis. Coopto eligo. Li. ī bruto. A quo ī collegiū augur fuerāt cooptat'. Exopto valde desidero vel valde pcor. Sal. Nā gloriā z honorē. iperiūq; bonis z ignauis sibi eā exoptāt. Pręopto añ opto. Te. ī ecy. Adeon pulcaci es aīo vt puerū poptares perire.

Optato aduerbiū. q̄si cum desiderio. Ter. ī an. optato aduenis.

Optabilis. Lice. Luceio. Quę z si nobis optabiles in experiendo non fuerunt in legendo tñ erunt iocunde.

Optimus superlatiuum est a bonus. Unde optimitas vtilitas commodum. Plau. Maximas optimates gaudio effertissimas suis beris ille vna mecum pariet.

Optimates. pe. p. sunt q̄ primū ī ciuitate locū tenēt. vel q; opulentiores sunt z ī maiori censu: vel q; ī pmis opem ferre pñt oppssis. Li. p Ser dicit optimates eos eē q̄ta ī rep. se gerūt vt sua cōsilia optimo cuiq; pbent. populares vo q̄ ea faciebant q̄ multitudini iocūda eē volebant. Idez ibi: optimates sunt oēs qui neq; nocentes: nec nā improbi: nec furiosi: nec malis domesticis ipediti. Pusi. li. v. Optimates sunt qui defendūt senatores: populares qui defendunt populum.

Opticus.a.um.pe.coz.idē qō visiuus siue pspectiuus : vt virt⁹ optica.i. visiua. Uñ ps geometricę disciplię vna dicitur optice.i.pspectiua que ad oculos ptinet q causas reddit cur visiones subinde fallant vt quę in aqua cōspiciuntur maioza ad oculos fiant. quę pzocul ab oculis sunt minoza.

Opus.opūtis cuitas ī locris. Oui.de pon. Facta cęde puer patrocus opūta relict hīc opūtus.a.um. vt finus opūti⁹ ī ęgeo

Opulus.pe.coz.genus vineę vbi traduces pñt fieri vitiū vt mediolanenses faciunt in arboribus quas vocant opulos.

O ante Q

Oq̄nisco is.ex ob ꝛ q̄nisco cuius q̄nisco ñ legeriz. Uñ ꝛ oquinisco.sz.b. abiscit sigt iclino. Pōpo.ī pistoze. Nisi cū aliqs subito obuiā occurrat mihi q oq̄niscat. Lōq̄nisco vo vt Prisi.inct caput iclino. Sz Plau. ī Lis. p idignoz posuit. Faciēdū ē puerile officiū oquinisca ad cistulā.festus vo conquinere deputare. vnde conquiniscо videtur esse formatum.

O ante R

Ora extremitas cuiusqz rei. Uir. Et mecū ingētis oras euolue re belli. Hinc vestimētoz extrema ozę dīr. Et regionū ferarūqz fines isup ꝛ ipse regiones vt Arma virūqz cano troię q primis ab oris Italiam fato profugus lauinaqz venit littora Sciendū est q Ply.cū ozā dicit fere semp regionē littoralem appellat apud quē veluti peculiaris est talis locutio. In oza sunt ciuitates: ꝛ oppida oze proxima. Que vo remota sūt ab oza elegāter in mediterraneo esse dicuntur. hinc soluere ozā vsurpatū est p eo qō ē enauigare ꝛ ab oza b̄ ē littoz̄ali regione soluere retinacula nauiū ꝛ discedere. Quīti. Permittam⁹ vela vētis ꝛ soluētib⁹ bñ pcemur Sūt q dicāt ozā ēt significare nauticū funē quo nauis ad terrā ligat. Allegātqz Quintilianū dicētē. Permittam⁹ vela vētis. ꝛ oīa soluētibus bñ pcemur. Liui.li.xxviij. In ipsis quoqz trepidatū nauib⁹ ouz ne hostes cū suis irrūperēt trahūt scalas: ozasqz ꝛ anchoras ne in mollientibus moza eēt pcidit. Ceterū vñ ēt vulgariter dicitur in loza delacqua eruditi negant ozā inueniri pro fune nautico apud idoneos auctozes cum ne in Liuio quidem ozas sed loza vt ex vetusto codice scriptum reperitur.

Orata genus piscis a coloze auri quasi aurata q ozū pro auruz dicūt. Dicitur etiam aurata. Mar. Non oīs laudem precium̄qz aurata meretur. Fuit etiam cognomen Sergij romani viri. quod ab hoc pisce sozitus est.

Oro.as.pcoz. Et b̄ qñ iūgit cū deo vel cū hoīe. Ter. in an. Qō ego te p hāc ōrtrā ozo ꝛ ingeniū tuū. p tuā fidē te obtestoz ne abste hāc segreges. Qñ vo cū re. sigt peto. Idē in eu. Unum vos ozo vt me ī vr̄m gregē recipiatis. Interdū ozare ē agere dicere. Et tūc solo actō cōtētū ē. Ter. in phoz. Serui⁹ hoiez cām ozare leges nō sinūt. Uñ ozatozes: cārum actozes dicti quos greci ῥητορας vocāt. cuius ozatoza rhetoze sepetur q ozatoz sit q in iudicijs vel cōcionib⁹ cās agit retdoz q rhetozicen pfitetur. Itē ozatozes legati vocant. q principis aut reipu. mādata pagāt. Uir. li.xi. Cētū ozatozes pma de gente latia ire plz. Itē qcūqz aliq dr̄ogat ozatoz dici pōt Lōpositа hui⁹ vbi sūt Adozo. Exozo. qō ē ozādo ipetro. Uñ ozatoz ōz dū ozat. Exozatoz cū ipetrauerit Ter. in ecy. Ozatoz ad vos venio finite exozatoz fiem Exozatus ōz a quo qui impetratū est. Dezozo ꝛ perozo quę significant ozationem concludo.

Oratio duobus modis accipit. Prio vt cōsiderat a grāmaticis q ē vt Piero. inct oīs sermo loquētiū cuius etymologiā sic explicat. Oratio ē oris rō Scdo vt ī sacris scripturis accipit. in qb⁹ difficile ozation ē iurta hūc sensuz iuenias sz eā q ad pces ꝛ obsecratōes ptinet. Ut Exaudi de⁹ ozationē meā. intēde deprecationi meę. huius diminutiuū ē Oratiuncula

Orator est vir bonus dicēdi pitus q in causis publicis ꝛ priuatis plena ꝛ pfecta vtitur eloquētia Ozatozius.a.um. qō ozatozis est vel quod ad ozatozem ptinet: vt ars ozatozia. Ozatozie aduerbium. significat more ozatozio.

Oratozia.ę. sciētia q q̄s ozatoz effici pōt. Aug. li.ij. cō. In q̄ vrbę iā cęterā litteraturę atqz ozatozię pcipiēde gratia pegrinari

Oraculū.ab ozē dictū ē: vt inq̄t Prisi. Li. lib. top. Oracula ex eo ipso appellata sūt q ineest his deoz oꝛo. Uñ ꝛ p rīso accipitur Seneca. vnū illud optimū oraculū est: pugnādū ē. p paplo ī quo rīsa dant. Item pro dcō alicuius. Uñ dicim⁹ oraculum Latonis ē. Qñqz ōz vnū ex q̄nqz q videre videmur dormimus. De quibus in dictione Somnus.

Orariū dici pōt qō ozi ꝛ genis ꝛ capiti supponūt dormituri Et sic ab os oris deducit. Hier. ad Nepo. Qō sudariū orariūqz nō habeas. Orariū ēt sumit p veste q sacerdotes vtunt sicla vulgo dicta dū ozāt. i. pdicāt Ambz. de obitu satyri. Ltem ligari fecit in orario ꝛ orarium inuoluit in collo. Unde. dis. xxiij. scribitur. Ut omnis sacerdos cum ordinatur orario vtroqz humero ambiat.

Orea.ę. ab oze fit q significat frenū dictū q ozi inseratur. Naz aurea est quę ad equoꝛum aures religatur.

Orificium dicitur quod in quacūqz re patet.

Orbis circulus. cuius diminutiuū est orbiculus. Aug. li. xiij. ci. dei. Neqz ei cōtinuo pcedēdū ē globos istos luminū siue orbiculos luce corpea sup terras seu die seu nocte fulgentes. Hinc mūdus a rotunditate ōr orbis terrarū. Alias orbis ponitur pro sphęra vt noue orbes sphęrarū. Auctor. Macro.

Orbiculatus.a.um. qō in orbem ꝛ circuitum factum est a figura orbis in rotunditatem circumacti. vt poma orbiculata.

Orbita.ę.pe.coz. rota siue currus. Uirg. lib. iij. Ge. iuuat ire iugis q̄ nulla poꝛ castaliā molij diuertit orbita cluuo. Et orbita vestigiū decurrentis in viis rotarū cursu. Ply. li. viij. Idem vbicūqz sint orbitā si transiere moziunt. s. mures. Hinc exorbito.as. de quo alibi. idem orbita rotūditas. Uirgli. in ętna Scire modū ꝛ quanto munoz orbita lune est.

Orbio.is.iui.itū. circū eo. Nonius de priscis dictionibus Orbitum per orbem ductum seu circularez. Uar. Ut sydera cęli circa terrā atqz axem voluuntur motu orbito.

Orbus, pprie ōr oculoꝛū luce priuatus. Iuue. Dudū vigilantibus orbis. Per trāslationē orbi dīr q̄cūqz aliq re cara pūati sūt. hīc patres amissis liberis q̄si amissa oculoꝛuz luce orbi vocāt. Hic orbitas illa patrū. q̄litas post amissos liberos et vroꝛis viduitas post amissiuz maritū. Quit. nō hz orbitas vestra lachzymas sup ardentes rogos. Sil ꝛ orbi dīr orphani. Ter. Orbe q primi sūt vroꝛē ducāt. hīc orbitas orphanitas Pla. ī cap. Quid b̄ ē scelus q̄si morbitatē filios produxerim

Orbo.as. idem est quod priuo. Lact. lib. iij. Et orbant hominē suo proprio ac singulari bono. Piero. ad aletam. Et marito simul orbaberis ꝛ filijs.

Orca genus beluę marinę balenis infestuz. Hoz. i Ser. Nō alis q̄ bizātia putuit orca. Ad huius filitudinē genus qōdā vasis dictū ē orca. Persius. Redderet anguste collo non sallier orcę: vbi pbus interpter amphoze spēm. Olino apō veteres ꝛ vinariū ꝛ olearū vas erat. Itē Salgamariū vt in quo fici quoqz asseruabant. Ply. li. xv. At vbi copia ficoꝛū abūdat i plenū orcę in asia cadi. Itē Salmētariū. hoc ē salsamētariū. Quidā ēt orcā accipiūt p vasculo lusorio quo pueri tali agitatiqz emittūt i tabulā aleatoziā. Et a Martiale ōr Turricula ex imitatiōe greece dictōis quā latini vsurpāt pyrgō. Ply. li. xxxv. p tapsa pigmentoꝛum muliebrium posuit cum ait. Usta casu reperta incendo pyrę ceruſa in orcis crementa.

Oracula diminutiuū ab orca. Cato de re rus. Lyminum femiculum ruthā mentā in ozaculatā cōdito. hinc quidam viceū ꝛ per diminutionem vrceolum deducunt.

Orchades.p.c. Insulę oceani septētrional' vltra britaniā ꝛ hiberniā nūero. xxx. sm Pōpo. parū iter se distātes. Est ꝛ hoīe oliuę gñs. vñ Uirg. Orchadesq ꝛ radij ꝛ amara pausia bacca.

Orchites. pen. coz. genus olivarum quę a testiculis nomen sumpserunt: vt inquit Ser. li. ij. Ge. Nā ορχεις testes dicuntur Unde etiam vocantur testiculares oliuę.

Orchis. herba quę ꝛ cynoꝛorchis quasi caninus testis.

Orcus. fluuius infernalis ab vrgēdo dictus q ī morte vrgeat: vt inq̄t Fes. qz antiq. c., p.g. ponebāt. Quidā ab ορκος qō ē iuramentum deducunt. q per illum idest stygem paludez a

qua pfluit innabāt oīi. nec peierare licebat. ppte autē ozc⁹ obscuritas iferoꝝ Et ozcus apud homerum thessalie fluuius scribitur qui peneū olei instar supernatat. Et ozcus pluto.

Orchestra. spatiū i theatro i quo senatoꝝ ⁊ honorificētissimoꝝ erant loca designata ⁊ scenici artifices suas per orchestram prestant ociones: vt scribit. Uict. li. v. Cuius pulpiti altitudo nō erat quinq; pedibus altioꝝ vt sedētes spectare possent oīa agētiū gestus. Dicta orchestra q; in ea saltationes fieri cōsueuissent. Nam apud grecos ορχεομαι tripudo salto Sue. Deinde in orchestrā senatūq; descendit: ⁊ orationis q; dem carminisq; latini corona de qua honestissimus q̄sq; cō tulerat sumpsit. Iuu. posuit p possessione senatus ⁊ primoꝝ cum ait. Similemq; videbis orchestram ⁊ populum.

Orchomenus. pe. coꝝ. thessalię mōs: a quo orchomenum oppidum quondam ditissimum ac potentissimum cui thebanos olim tributa soluisse constat hinc.

Orchomenus. a. um. orchomenioꝝ rex Etheocles fuit qui primus gratiarū templum extruxit. Et Aristoclides eius tyrannus fuit q̄ stymphalidē virginē quandā adamauit vt scribit Hiero. Uide in dictione Stymphalus. Pistoꝛici alteram orchomenū tradiderūt quę euboicę vrbs ē ⁊ insula vna ex cyladibus in euboico mari in qua tirani regnasse dicunt. Est ⁊ orchomenon fluuius vt Plyni. ⁊ Strabo testantur.

Ordioꝛ. iris. oꝛsus ⁊ oꝛditus teste. Prisc. pēm facit: sed cum facit oꝛsus. figūrari ēcipio Uir. Ueneris cōtra sic filius oꝛsus Liui. li. i. Unus rem ex composito oꝛdiē. i. narrare ēcipit. Unde exordium principiū oratiōis. Ponit ēt simplr̄ p incipio Li. li. v. ruf. Uñ igitur rectius oꝛdiri possumus q̄z a cōmuni parētenā q̄ cōd genuit nō mō aīal sed ēt q; ita oꝛtū eēt ex terra vt stirpibus suis niteret in suo gñe pfectum eē nouit. Ozsum aliq̄ poetę p eo q̄ finit abusiue posuerūt. Uir. Sic oꝛsus apollo mortalis visus medio sermone reliquit. hinc abꝛsus. cū aūt facit oꝛditus ad telę vel alterius hmōi cōpōnē spectat. Hiero. in Esaia. Et telā quā oꝛditus est Uir. tñ in culice. Atq; vt araneoli tenuez formauimus oꝛsum Ueteres ēt oꝛdio pꝛotulerunt. Afra. Aspecta tñ aīo me oꝛdire opꝛ. Composita sunt. Aboꝛdioꝛ. Exoꝛdioꝛ. ⁊ reoꝛdioꝛ.

Oꝛsus. a. um. in significatione actiua. Uir. Sic. oꝛsus ab alto: Liuius in significatione passiua posuit: p incepto cum lib. j. ait. Ut oꝛsis tanti operis successūs pꝛosperos darent.

Ordo est digestio ⁊ i suo cuiusq; loco collocatio velut i acie fit vbi pedites: vbi alę. vbi cętera. Uel in ciuitatib⁹ vt ordo senatoꝛius: ordo eq̄stris. Accipiē q̄nq; p ipsis hoibus. Li. Qui apō oēs ordines eēt gratiosus. i. apō oīuz ordinū hoies. Sallu. Sepenūero. p. c. multa vba i h̄ ordine fecit. i. i senatu. Alii q̄si referē ad fortunas. Uñ Do. exponēs illud. Ter. i eu. Quē dā mei ordinis dicit ordinis p pauperez. sic honesti ordinis hoies dici pōt opulēti: ide fiūt iteꝝ ordo ⁊ iteꝝ ordiniū ō q̄bus supra. Ordinari⁹ a. um. i quo fuaē ordo Extraordinariū q̄ sit eē ordinē. Ordinariē oꝛ. hō scurra ⁊ ipꝛobus q̄q; assidue i limi⁹ moraē ob eāq; cām i ordine stat pꝛotinē adeuntiū. Siue per cōtrarietatē: q; minime ordinate viuit. Et ordinarius.

Ordo lucę ppli fuerunt in anglia arduis montib⁹ p̄mi: apud quos vt Tacitus scribit hostoꝛius dux romanus Caratac cū in anglia imperantem pꝛostrauit.

Ordino. as. dispono qui cuiq; locus esse debeat. a quo fit pꝛeordino ante ordino.

Ordessus fluuius maximus Scythię qui ab oriente pfluit misceturq; cum istro

Oreades: nymphe mōtium απο του ορεος q̄ mōtem figūt.

Oreni populi celtiberis pꝛoximi ab haustro.

Oretus ficilię fluuius apud panoꝛmum. Oretę gens indica vt scribit Stra. post Arbin amnē Arianoꝝ quos Plyn. lib. vj. ait non indoꝝ sed pꝛopꝛia vti lingua.

Oreus: dictus est liber pater a montibus in quibus ei fieri sacrificia solebant.

Oꝛe tenus due partes sunt. Hel. Sutuz samium oꝛe tenus impudentes inane tanq̄z si ineslet oleum affert.

Oꝛexis grece: latine appetit⁹ seu esuritio oꝛ. ab ορεγομαι q̄ ō appeto. Quidā ēt p vomitu accipiūt. Iuue. Rabidā factur⁹ oꝛexim. Idez hinc surgit oꝛexis. hinc stomachobilis: hanc veteres vt excitarēt bibere largius solebant deinde euomere.

Organa pꝛcelētiā dīr oīa musicoꝝ instrumenta sicuti docet Aug. nō solū oꝛganū illud q̄ grāde ē ⁊ inflatur follibus q̄ multis meatibus q̄si cicutis iparib⁹ vñ vox erūpat ⁊ pcētuz cū bōbulo emittat: sed q̄cq̄d aptaē ad cātilenā ⁊ coꝛpoꝛeū est oꝛganū. oꝛ. Iuue. p citbara posuit pꝛ: oꝛibus oꝛgana sp in manibus densi radiāt testitudine tota sardonyches crispo numerant pectine chorde. Est ⁊ oꝛganū istrumētū q̄dā ędificii. Uict. li. x. Intermachinas ⁊ oꝛgana. id videē eē discrimē q; machinę plurib⁹ operibus in maioꝛes coguntē effectus. vt ballistę tꝛoculariūq; pla. oꝛgana aūt vnius operę pꝛopositū vti scoꝛpionis. Apud Col. li. viij. sumitur pꝛo instꝛo ad metiē dū apto. vbi ait. Sic compositum oꝛganū cū insulcum dimissum est lutem oīi ⁊ conductoꝛis sine iniuria deducit.

Organarij oꝛganoꝝ fabꝛicatoꝛes. Jul. Firmicus lib. iij. scribit mercurium cum venere in vi ab hoꝛoscopo sacere oꝛganarios ⁊ myropolas.

Orgia sacra fuerūt qui diis imortalibus fieri solebāt απο της οργης vt inquit Euse. li. ppara. hoc est a furoꝛe: q; sacrificātes diuino quodā furoꝛe coꝛripi videntur. Dinc abusiue sacra liberi patris dicta sunt oꝛgia.

Oricos: ciuitas epiri a colchis odita a q̄ Terebynth⁹ oꝛicia oꝛ

Ora nauis piscatoꝛia. Pla. Malo būc alligari ad oriā vt sp piscetur ⁊ si sit tēpestas maxia aspiraē tñ hęc dictio ab aliq̄b⁹.

Orichalcū. es atrei colꝛis q̄ i magno pꝛetio apō veteres fuit ḡci οριχαλκος ob oꝛos q̄ ē mons q̄i mōtibus foditur.

Origaniū. pe. coꝝ. hęrba cuius diuerse sūt species. Nā quoddā oꝛ heracleoticū agreste: ⁊ othimin. Plyn. scribit oꝛiganum esse q̄ in sapoꝛe cunilam ęmulatur plurimaq; eius esse genera. Othimin. vel pꝛasion appellari non dissimile hyssopo tragoꝛiganon simulus esse serpillo syluestri.

Orion quasi vrion dictus est filius enopiōis putatus ex vrina trium deoꝝ. Iouis neptunni ⁊ mercurij natus. Hic apud Messanā poꝛtū structo aggere in boeotiam concessit. Inde inter astra receptus est ante tauri vestigia. Sunt tñ qui grece ab aquaꝝ inundatione dictū velint. q; eius tempoꝛe hꝫ oꝛtum hyems ⁊ mare acterras tēpestatibus turbat οριω enī turbo ⁊ cōcito figūt. Plau. Jugulā vocat: q; fit armatoꝝ gladius stellarū fulgoꝛe terribilis. Hic si fulget serenitatem si obscurat tēpestatē denotat. Uir. Fluctu niboſus orion.

Orithyia. boꝛeę cōiunx filia ericthei athenarū regis quā inmentum cōuersam ferūt. hoc ēt noīe dicta est Amazonum regina quę Marpesie matri successit in regno: Orithos vo vrbs fuit inter macedoniam ⁊ epirum.

Oriza. spēs fruměti folio carnoso altitudine cubitali: floꝛe purpureo ex q̄ italici ptysanā faciunt. Doꝛ. i Ser. Sume h̄ ptysanariū oꝛize cādere grana comedāē i cibo ad iuscula testuacia serie mēse martio: ⁊ aq̄s clausis irrigaē vulgo risuz appellāt

Oꝛioꝛ oꝛeris ⁊ oꝛiris: pticipiū tñ oꝛturus ⁊ oꝛtus hꝫ. Oui. lib. x. Me. Tu quotiēs oꝛeris viridiq; in cęspite floꝛes figūt nascoꝛ q̄nq; surgo. pdeo. Uñ oꝛiri solē dicim⁹. Huius opposita sunt Aboꝛioꝛ. adoꝛioꝛ cooꝛioꝛ. Liui. Tu vō coꝛto tumultu terga vertere simulātes paululuz cessere. Oboꝛioꝛ. ⁊ suboꝛioꝛ eiusdē fere signūonis hoc ē subnascoꝛ: vt oboꝛtę sūt lachrymę. subꝛtus est rumoꝛ. Exoꝛioꝛ quoq; ⁊ poꝛioꝛ. Li. li. iij. offi. Exoꝛiē antipatri ratio ex altera parte. i. apparet vel assciscitur.

Oriens ⁊ pticipiū eē pōt. ⁊ nomē subñ generis mas. vt cū per se dicitur oꝛiens vt ab oriente in occidentem pergit sol.

Oriūdus q̄ oꝛiginē ducit: q; ex eo loco parētes eius fuerūt. Oꝛtus vo ex loco psonate pñti. Liui. Nati carthagine sz oꝛiundi a syracusis. Innenie tñ oꝛiundus p oꝛto. Col. lib. j. Nam quēadmodū sapientis est fortuitos casus magno aio sustinere: ita demētis est ipsum sibi malā facere fortunā q̄ facit q̄ neq̄z vicinū suis nūmis parat: cū a primis cunabulis si modo liberis parētibus est oꝛiundus audisse potuerit. Amb. Alter vsurpauit cū mąt. Sciāt oēs solē auctoꝛē nō esse nascentium. dei clementia terras relaxat: deiundulgētia prumpere

facit fructus. Quo sol viuendi vsum ministrat oriundis: q̃ illa prius diuinę operationis vinificatione sunt edita q̃s sol in hos viuendi vsus veniret oriundis. i. qui nascituri sunt.
Originarii qui ex ad scriptitijs nati sunt in ipso solo vt dis.liii.
Origo.pe.p.gen⁹ ē. Uñ originale adiectiuū vt culpa originalis
Ortus.a.um.participium mō natus: vt ego ortus suꝫ bergomi mō q̃ resurreri vel ꝓdist: vt ortus ē sol. Ortus.tus.nomē figt natiuitatē. Li. Nō nobis solū nati sum⁹. ortusq̃ nostri partē patria vēdicat ptē amici. Interdū surrectionē vt solis ortus Interdū locū ī quo surgit vt ab ortu solis vsq̃ ad occasum.
Ortus.orti locus in vrbe vel ī villa in quo arbores herbę ꝛ olera oriunt. Uñ ab oriēdo ducit q̃ in hac agri spē plurescq̃ alibi herbę p totū annū oriant ꝛ olꝰ q̃ ī ortis oriunt ab oriēdo olera dicunt. Apud antiquos omnis villa ortus dicebat q̃ ibi q̃ arma cape possent orirent. Sunt q̃ ita separēt, vt ortus tam singulari q̃s plurali numero ortum olitorium. i. herbarum significet. In plurali duntaxa arborarium qui a nostris pomarium a grecis παραδεισος paradisus vocat: vt orti Salustiani. Quidā tamen aspirant vt differat a participio ꝛ nomine ortus. Alij in medio aspiranduꝫ censent ab orthos rectum deducentes quoniaꝫ in rectas quasdā lineas distinguatur. Ab ortus fiunt diminutiua.
Ortus ꝛ orticellus Epicurus ꝓmus orti magister existimat⁹ ē.
Orti pēsiles: q̃ supra ędificia sci vel supra colūnas erecti pēdēt.
Orti hesperidū mēbrabiles habēt ī q̃b⁹ oleastri tātū viruerūt
Orno.as.pulchrū facio. Li.ii.j.tuf. Nocturnāq̃ cęli formā vndiq̃ syderibus ornatā. Et ornare ꝓpare aptare q̃ lingua vernacula dicimus meter in ponto Plau. in cap. Ego ibo vt cōueniā senē dicā sibi vt sibi penū aliud ornet. Idē in eadem Nō ornatis vos istic apud vos nuptias. Itē honorare. Lic. Cęsari. Neq̃ vllius officij certū nomē peto benivolentiā tuam liberalitatē peto neq̃ ipedio quo minus si tibi ita placuerit ēt hisce eū ornes glorię insignibus. Huius ꝓposita. Adorno q̃ ē desuper orno. Liu.li.primo. Flaminē Iouī assiduū sacerdotē creauit insigniq̃ vestę ꝛ curruli regia sella adornauit. Est ēt adornare bene appare. Plau. ī cas. Intro abi ꝓor atq̃ adorna nuptias. Exorno. ꝛ suborno de quibus alibi.
Ornat⁹.a.um. q̃ bonis artib⁹ īstruct⁹ ē siue q̃ honorꝫ adept⁹ ē
Ornat⁹.us. accipit ꝓ cultu q̃ q̃s ornat. Uñ dicim⁹ ornatū regiū
Ornamentum ornatus apparatus. ꝛ q̃siq̃ honor dicitur. Li. Licinio. Susceptiq̃ mihi perpetuam ꝓpugnationeꝫ ꝓ omnibus ornamentis tuis. i. honoribus.
Ornix grece latine ales gallina.
Ornithon. auiariuꝫ. Nam ornithas greci aues vocāt. Uar. Ornithones auiaria sunt in quibus stabulantur turdi pauone ꝛ omnes alites quę intra parietes villę solēt pauci apud grecos ορνιϑωνος scribitur.
Ornithotrophium. idem est quod ornithon.
Ornithoboscion locus ad pascendū gallinas ꝛ aues. Uarr. De his qui ornithoboscion instituere volunt.
Orontes nomen viri: ꝛ nomen fluuij qui duxit syriam ab antiochia. Est ꝛ nomen montis inter quem ꝛ orontem fluuium vrbs antiochia posita est. hinc Orunteus. a. um. Proper Aut quod orontea crines pfundere myrrha.
Oropygium vide in dictione orropygium.
Orphan⁹ qui caret patre pręsidioq̃ paterno: quiq̃ summopere illius opem desiderat grecum est. Pupillus qui caret patre: sed non pręsidio paterno cum tutore iuuetur.
Orpheus poeta seu vates Calliopes ꝛ appollinis filius thrax fuit. Hꝰ lyrę studiosissim⁹ extitit quā donō a mercurio habuit. Fuit ꝛ alius orphe⁹ oeagri filius vn⁹ ex argonautis ciconuꝫ rex. Orpheus a. uꝫ. idē, qō thracius. Mar. Quicq̃d in orpheo rhodope spectasse theatro dicit exhibuit cęsar arena tibi.
Orthę. dicuntur a grecis Meniana ędificia.
Ortho. gce latine rectus ōr. Sz ī ꝓpositiōe tātū. Orthoo dirigo.
Orthographia recta scriptura vel recta pictura.
Orthodoxus. hō recte opiniōis siue sententię aut fidei. Δοξα enī gloriam ꝛ existimationē siue opinionem ꝛ sententiam significat. Orthodoxia. recta opinio.
Orthogonius rectus angulus q̃ ex vtraq̃ ꝑte equalis est.
Orthopnoici. asthmatici dīr q̃ eā anhelitus difficultatē habēt vt nisi recta ceruice stēt spirare nō possint. Orthopnoea ipsa passio. orthon. n. rectū τνέω spiro. Est. n. circa fauces marū quō apud grecos aliud atq̃ aliud nomē hz put se magis minusq̃ itēdit oē tñ inspirādi difficultate ostēdit. Si difficultas hęc oū modica ē Δυστνοια grece ōr cū vehemētior ꝛ spirare eger sine anhelatōe nō pōt ἀθυμια vocat. Cum accessit id quoq̃ vt spirare nō possit nisi recta ceruice spirit⁹ trahat ορθοτνοία appellantur. Ab his dispnoici Asthmatici orthopnoici a latinis vō vno vocabulo suspiriosi dicuntur.
Orthopeia: emendata cum suauitate expositio.
Orthominum: genus luni qō fit pānicula palustris arundinis.
Orthocorybanti populi quidam scythię.
Ortyx. gis. auis quę coturnix: ꝛ vulgo Qualea dicitur.
Ortygometra. pe. cōr. rex coturnicū maior aliquātō ac nigrior. auis dicta q̃ ortyx sit ac moderatrix coturnicū. ὁμοῦ enī ex ορτυξ μετρον mēsura ñ tñ cotburnix idē qō querādula.
Orthygia īsula ī ęgeo q̃ ēt Dolos ōr dicta orthygia Solino teste: qr ī ea prīo vilę sunt coturnices q̃s greci ortygas vocāt nos a sono vocis q̃leas dicim⁹ Fuit ꝛ alia hꝰ nōe īsula circa siciliā q̃ pōtē iūgit Syracusis ꝛ fontē hz arethusaz hęc ex opposito plemyrij sicilię amnis de q̃ Uirg. li. iii. Sicanio ꝓtenta sinu iacet īsula ⁊ plemyriū vndosiꝫ nomē dixere ꝓre orthygiā alphęū fama ē huc elidis amnē occultas egisse vias subter mare q̃ nūc ore arethusa tuo siculis cōfundit vndis
Oryx. ygis aīal qō ꝑcipue in ętulia nascit fertur cōtrastare ac cōtueri solis radios caniculāq̃ adorare. Est ex capraruꝫ gñe de quo habet in dentrologio. q̃ sit immūdū a q̃sdaꝫ solus vocat cōtrario vestit pilo ꝛ ad caput verso. Lol. li. x. Ferę pectudes vt capreoli damęq̃ nec munus orygum ceruorū q̃ gña ꝛ aprorum modo lautitijs ꝛ voluptatibus dominoꝝ seruiunt modo q̃stui ac redditibus

Os. oris ꝓpie cōcauū illud intra qō sūt lingua ꝛ dentes. Ply. cōtinui dētes aut vtraq̃ ꝑte oris sūt vt equo: aut superiores priores nō sunt vt bobus ouibus. Q̃q̃ os ponit ꝓ facie. Uir. Os humerosq̃ deo similis. Et de bruti ēt ōr. Idē. Oratoꝝ dextra detorsit equorū. Neq̃ solū de facie ōr: sed ēt de tota spē q̃ cernitur: ꝛ q̃cq̃d ī aliqua re ꝓs dici pōt. Idē Quā si q̃s ferro potuit rescīdere sūmū vlceris os. Oui. ꝓ naq̃ cū spectēt aīalia cętera terrā os hoī sublime dedit. Os leonis gñs herbę florę faciens purpureū. Col. Narcissiq̃ comas ꝛ diātis sętia leonis ora feri. Sciēdū q̃ os ꝓducitur et hz oēs casus plures ꝑter gnīi. oriū. Uir. li. viii. Lōponēs manibusq̃ man⁹ atq̃ orib⁹ ora bui⁹ nois derivatiua sūt Osculor. ostiū oro. oraculū orariū osculū Orior. ordior. ordiō orea omē orificiū. ꝛ fz aliquos oīdo. os ossis qō ꝛ ossum dici pōt Pacuuius. Ossum inhumatū solidamentum corporis vocatur qō nodatū ꝛ adiunctū inuicem neruis alligauit natura hinc cōponitur exos. qō est sine esse. Lucil. Exos ꝛ exanguis tumidos perfluctuat artus. Inde Exosso. as.
Osculū diminutiuū puuꝫ os. qō ē ō Pris. q̃ nō vult osculū tenere sigꝫ primitū. Oui. li. j. Me. Uidet igne micantes syderibus similes oculos videt oscula. Idē de daphne. Uidet oscula q̃ nō ē vidisse satis. Et osculū qō dat amicis vt ē illud. Osculo filiū hoīs tradis: Nā in basiādo labia ostringunt ꝛ os paruū fieri videt ꝛ exporrigit in osculū. Differūt aūt hęc inter se osculū basiuꝫ ꝛ suauiū q̃ osculū offici sit: vt cū e lōginquo redeuntes salutamus atq̃ osculamur. Basiuꝫ pudicoū vt patris in filium suauium voluptatis a suauitate dictum.
Oscillū cū. c. diminutiuuꝫ ē a diminutiuo osculuꝫ ꝓpuo ore sicut a tātulo tātilluꝫ. Col. li. ij. Reliquuꝫ qō sup ē seminis i tabulatuꝫ quo fumus ꝓuenit optime reponas q̃n si humor inuaserit vermes gignit q̃ sil atq̃ oscilla lupillorum adederint reliq̃ ps enasci nō pōt. Oscillā ēt figillā ꝛ pue imagunculę q̃ arte fictilli fungebantur ꝛ venales ꝓponebant q̃bus homines ꝓ se atq̃ suis saturno piacula faciebāt: vt inquit Macr.

Virg. lib. vi. ge. Oscilla exalta suspendūt mollia pinum. Et sic ab oscŭlum fit cū figt faciem paruam vel totam speciem.
Oscillo. las. ab oscillū fit z figt iclino. Festus. Oscilla scā dñr qp oscillēt. i. iclinēt pcipitesqz efferāt oscillātes. Ser. putat eē cō positū ab os z cilleo es qi i hoc cellerēt. i. mouerent oza. Nā cillere mouere est. Plau. in an. Ne illi edepol si merito meo referre studeant gratiā allegēt q mihi aduenīti oscillet: pbeni os moueat, pbe ipm pugnis pcutiendo: vt illud infra eodem loco illic bō me iterpollabit: meūqz os fruget denuo.
Ossillū dimi. ab os ossis. Hel. lib. vi. Rō subtilior z vtilitas ipsa ogis postulauit vt tenuissimis minutissimisqz ossicul caput cōpungeret. Ply. lib. xi. Oium cerebro medio insunt ossicula parua hic fit aduersiū ossiculatim qō significat minuatim.
Osse⁹. a. um. qō ex ossib⁹ ē. vñ Ply. scribit inueniri lapides osseos
Ossilegus. pe. co. ossiū collector. Ossilegiū ossium collectio.
Ossuaria appellanē loculi in qbus defunctoz ossa reponuntur
Ostifraga. pe. co. genus aquile: ab ossibus frangendis.
Ossa. e. mōs i finib⁹ thessaliē cētauroz stabulū quē Sene. dicit olympo oli iunctū. Luc. Quāt⁹ piniferę bozeas cū thracius: osse. bic Osseus. a. um. Idem li. vi. Attollit titan rupes ossęa vorcet. Ossa vo plis numer⁹ ab os ossis. Macro. ossa dētes cū ngiubus z capillis nimia siccitate ita densata sunt vt penetrabilia nō sint effectui aīę quę sensum ministrat.
Osci italię ppli ab ozis ędītate dicti. Unū oscena verba.
Oscines. penul. cozre. ab oze z canendo aues auspicium oze facientes. Oscinum augurium auium. Voza. Oscinem cozuum pzęce fuscitabo solis ab ortu.
Oscedo vitium quo quis tenetur vt sępius oscitet. Hel. lib. iiij. Deliberatū de nota ei⁹ q ad cēsozes ab amico aduocatus ē z in iure stans clare nimis z sonoze oscitauit atqz in ibi ppe vt plecteref: fuit tanqz illud indiciū vagi animi fozet z hallucinantis z flarę atqz aperte securitatis. Sed cū ille deieraſſet inuictissimū sese z repugnantez oscitatione victum teneriqz eo vitio qō oscedo appelletur tum notę iam destinatę exemptus est. Quidā dicunt oscedinē significare grauiolentiam. Sere. binc oscedo fugit: linguę quoqz vulnera cedunt.
Oscito. as. pe. co. z. os. z cito ppie figt os cōmoueo: z os totuz apio vt fit psomno aut tędio. Quę cū toto cozpe fit pādiculatio vocat. Li. li. ii. de oza. Est istā oscitātē z dozmitātē sapiētiā sęculaz z ceteroz btōz ocio ocedam⁹. Ponit ēt oscitatio pocio z ai securitate. Ter. I an. Sperās iā amoto metu iter oscitātes opprimi. Dr z oscitor depo. Li. li. iiij. ad her. Cū ēt maiores calamitates ipēdere videāt sedetis z oscitamini
Oscheon latim serotū dicūt. i. testiū receptaculū. Nā celsus vbi de morbis tractat qui in nālibus circa testiculos oziri solent sinus z tunicas his appellatiōibus diuidit. Sinus q ospicit a nobis oscheon a grecis oz nostri serotum vocant.
Osanna componit ex osi. qō figt saluifica siue saluū fac z anna dñe q vos inqt Vier. Interiectio deprecātis. Nam sicut nos in linguā latinā babemus iteriectiōes q̄sdā: vt i sultādo dicamus vah. In admirādo pape. In dolēdo hei. Et qñ silentiū volumus iperare strictis dētib⁹ spiñ coartam⁹ z cogim⁹ tñ fibilū i sonādo. s. z. ita z hębrei iter reliquas ppietates linguę suę hāt interiectionē. vt qñ volunt dñm deprecari ponant verbū petentis affectu z dicūt anna dñe. Osi saluifica iter pater anno interiectio deprecantis est. Si ergo ex duobus bis velis cōpositū verbuz facere dices osanna: siue vt nos loquimur osanna media vocali lra elisa sicuti facere solemus in vbibus qñ scandemus. Aleph. nāqz littera prima verbi sequētis extremam verbi pzioris ioth inueniens exclusit.
Osi aduersiū optādi: vt osi videā ap̄m dei anteq̄z moziar.
Osiris pe. p. osiris vel ostridis gtūm. Fuit iouis filius ex niobe phoronei filia successit phoroneo i regnū argiuoz: egialū fratre pfecit regno achaię z ad egyptios transfretauit glię desiderio. Quos cū subegisset isidez q z Io. vocabat inachi pmi regis argiuoz filiā duxit vxozē. Ubi cū illa lras: osiris varias artes egyptios docuisset vterqz diuinos honozes meruerunt. Tandē a Sityphone egyptio vel vt Ser. ait a typhone fratre clā occisus ab Iside diu qsitus ē. Tādē apud phialam iuxta Syenē laceratus cōpertus ē i isula Abaton in palude iuxta mēphim sepeliri eū. Isis curauit z paludē Stygē. i. męrozē appellauit. Nec nisi certis dieb⁹ mitratos eo accedē voluit. Sz appuisset egyptijs deide bos q̄dā osirū putarūt: odo rauerūtqz deū z vocarūt Apim. i. bouē eoz lingua. Deide dictus ē serapis. Tibul. Te canit atqz suū pubes mirat osirim barbara mēphitē plāgere docta bouē. Mar. Nō illā mille catastę vincebāt nec q̄ turba serapin amat. De osiride sic hz Euse. lib. de ppara. diodozū siculū iducens: egyptios ferunt primos oium motū ozdineq̄z celestiū cozpoz admiratos: solē z lunā deos putasse: ac solē q̄dē osirim: lunā Isim nuncupasse a pprietate q̄dā iditis sibi noibus. Nā si qs ad latinam liguā vba trāsferat mlti oculus osiris dici pōt: neqz id ab re. Radijs. n. suis q̄si multos reb⁹ imittit oculos q̄b⁹ oia pspicit vt ēt poeta dicit. Sol q terrarū flāmis opa oia lustras q̄uis nōnulli greco⁹ poetę dionysiū eē osirim confingāt. Isim vo prisca latine dicere possum⁹: lunę b noīe idito qñ sempiterna pscaqz sit cui coniuga depingunt: vl qz cū minoides coniuga videat: vel q bos ei apud egyptios sit dedicata.
Ostēdo. is. di. sum. z ostū. ex os. z tēdo: sicut fit i oscito: z oscillo. Os eni p facię sępe ponit q̄ p toto cozpe nō solū bois: sz ēt cuiuslibet rei spē sumit: vt Do. i eu. Ter. O faciē pulchrā exponit. Faciē mō nō partē cozpozis dicit: sz totā spēz q̄ apparet z cernit. Merito ergo ostendo figt demōstro: qz ostendo ē spem siue faciē rei mōstro: qz tēdere os est facit rē mōstrare: vl qz os extendere solemus id q volumus demonstrare.
Ostito. as. frequentatiuū ob ostēto supino formatū q figt sępe ostendo. Plau. in aul. altera manu fert lapidē panē ostētat altera. Aliqñ cum iactantia ostēdo. Unū ostentatio iactantia.
Ostentū. ab ostendo. q statī futuz aliq̄d ostendat: vt cometę tonitrua die sereno. Mōstrū q ō nām fit vt cū nascit aliq̄d mēbris alteri⁹ gñis q z pmōstrū q̄qz oz q̄si pozro aliq̄d monstrās: siue mouēs: portētū q lz nāle fit raro tñ se ostendit z futurū aliq̄d cū tpis iteruallo denūciat q aliq̄d ꝓportari ac iminē denūciat, pdigiū qō z si nāl⁹ fit ac sępe euenit: sp tñ aliq̄d p̄sagit mali: q̄si pozro agēdū. Cōfundunt tñ b z p eodez figto accipiūt oia qz ab eo q futuz aliq̄d ostendit dicta sunt. Labeo differūt ostensum eē ō nām cuiusqz rei genitū factūqz. Duo sūt gña ostoz. Unū quoties q̄d ō nām nascit. Alterz cū q̄d, pdigiosum vt. Sue. in Ces. Cuctanti ostū tale factū est. Quidā eximia magnitudine z forma i primo sedēs repēte apparuit arūdine canēs. Accipiunt ēt onta i bonā ptē. Sue. de Uesp. Jāpridē sibi p hęc onta ceptā i spēm iperij venit. Ply. lib. xvi. scribit factū eē ostū arboris: a quo deide tpe maiestatis ppli ro. resurrexerit. Alias ostentū pticipialr poni solet. Pacu. In ipso tpe ostū senē. i. demōstratū. Est eni ostus. a. um. Cato. Ager oleto oserundo q̄ inuentū fauonū: spectabit z soli ostentus erit: alius bonus nullus erit. Varr. lib. i. de re rus. qui locus optimus vno sit z ostētus soli amineū seri opozzere. Ostentus tus. nomē irrisio oz Sal. in Jug. sed qñ eo natus sum: vt Jugurthę scelerum ostentui essem.
Ostentosus. a. um. q ostentū facit: vt a pdigiū prodigiosus.
Ostris siue ostria: arboz quę solitaria nascitur circa saxa aquosa similis fraxino cortice z ramis.
Ostrū dixerūt antiq̄ id qō ex lino facto olei purū purgatūqz relinquitur. Factū vo dicebāt q vno tpe ofícerent: quē alij cētum sexaginta modiozū alij centum viginti faciebant.
Ostum ab obstādo q̄dā deducūt: q ab eo arcē igressu: q̄dā ab osor⁹ q sit id p qō igredimur vl domū vl quēcūqz alū locū. Alij a gr̄co. oστεῖν qō ē repellere. Unū rō exigit vt sine aspiratiōe scribit. Lz eruditoz vsus illud cū suis deriuatis aspiret
Ostia grēci Thyras vocāt. Unū thyridion ostiolū. Ostioz latera antas vocam⁹ a qb⁹ Antipagmenta valuaz ornamenta
Ostia. oz. tūm plr fluuioz patētes aditus sunt. Uir. Italiā ō Tyberinaqz lōge ostia. Dicimusqz. Nili ostia. z tyberina ostia q̄ mare intrāt nō aditus. Et facilis ē ad regem aditus: nō facile ostiū. Et hęc sylua nullos aditus nō ostia. Aliqñ ostia ponit ppoztu. Virg. Aut portū tenet: aut pleno subit ostia velo.
Ostia. ę. vrbs in ostijs Tyberīni fita ab Anco martio cōdita vt

inquit Lini. in ipso maris fluminisq; ostinio vt totius mūdi opes illo velut maritimo vrbis hospitio reperient. Ab hac ostienses dicti ostiēsis ager: ostiensis porta romę eo q; ostiā versus ducat. Ea nunc sancti Pauli porta appelletur.

Ostiatim. per singula ostia. Quintil. Nec sectanda singula t velut ostiatim pulsanda.

Ostiarius. ostij custos. Luius fę. est ostiaria: vt ancilla ostiaria in euangelio.

Ostraciū. latine testa greę oστρακον. Uñ testaceū pauimētū vulgo nūc ostracū vocāt. Dic ostracismus relegationis gñs. Nā ciuitates antiq̄tus q̄ pplāri statu regebant eos q̄ superexcellere videbant vel pp diuitias: vel pp amicos alienāue potētiā et ciuitatē relegare solebāt ad tps: sic docet Arist. li. iij. poly. Athenienses vo exilio decēnali multare osueuerāt potētes nimis t excellētes glia viros. Et h exiliū gñs ostracismon appellauerūt q̄ reptus ē nō ad castigādā iprobitatē: sz ad potētiā moderādā. Ostracismus āt ab ostraco. i. calculo siue testula nomē sortit' ē: q̄ in hūc modū athenis pagebat. Ostraci viritim in osilio dabāt q̄sq; in q̄bus nomē illius pscribebat quē vrbe cedere voluisset. Magistratus vo q̄ huic negocio p̄erant vniuersos sil calculos recēsebāt q̄ nisi sex miliū numerū excessissent nihil offectū eē idicabāt. Ubi vo vltim' nūer' repertus fuisset eū decem annos exilio afficiebāt. h ostracismos themistocles Lymō t Aristides multati fuere. De Aristide legimus cū iurta eū q̄dā rusticus illiterat' sederet ipsi Aristidę. testam dedisse vt nomen suum scriberēt. Admiratus in aristides iterrogauit nūq̄d istū cognosceret. Minime inquit. Sed q; certi ita sentiunt ego quoq; ita censeo eū esse damnandum. Hoc latini testularuz exilium vocant.

Ostrū muricis siue conchylij ac purpurę color. Conchyliū eniz murex t ostrū in eadē significatione sumunt. Uirg. Tyriq; ardebat murice lęna. Jdē vt gēma bibat t sarrano dormiat ostro. Iuue. Nozū ego nō fugiam conchylia. i. murice ifecta. Excipit tū ostrū a cōchyli marino ex quo purpura inficit. Luius vt Uict. inquit nō minores sunt q̄s ceterarū rez nām cōsiderantib' admiratiōes q; hz non in oibus locis quibus nascitur vni' generis colorę sed solis cursu nāliter tēpereť. Itaq; q; legit i pōto t gallia: q; he regiones sunt ,prime ad septētrionem t occidentem inuenitur lutidū. Quod aūt legitur ad equinoctialem orientē t occidentem inuenitur violaceo colore Quod vero meridianis regionibus excipitur rubza ,pcreatur potestate ea cōchylia cuz sint recta ferramenta circa scindunť e q̄bus plagis purpurea sanies vt lachryma ,pfluēs excussa i mortariis terēdo cōparatur. Et q; ex cōchārū marinarū testis eximť io ostrū est vocitatū. Igit Muricis siue cōchylij liquor q̄ t ostrū dr tēperatura artificis adhibita fere purpure' fit hoc ē in violaceuz tendens. Sed hęc apud auctores cōfundūtur. Muricē t ostrū t tyrum ,p purpura ponētes. Sciendū quoq; est q; cōchę t ostrea dñr firmioris testę pisces. Cōchę quę testam lęuem habent ac politam vniformiter rugatam siue denticulatam.

Ostrea quę aspaz scabzāq; testā hñt: q̄suis gñis ostrea quoq; cōchę dicātur. Item quę ex vno tiñ latere testā hñt. alteros scopulis aut lapidib' alterine materię adhęret. Nā testę ipe ouriores ,ppzie cōchę dñr q̄les sunt cochleę Seneca. Quid ostreuz sapiat: q̄d multus optime nosti. Dicta ostrea a greco. Nā sicut nos a testa testitudinē vocamus siue aīal q̄ velut testa tectū est: siue id gñs ędificij q̄ ex testa est cōpositū. vel ad testudinis silitudinem factū. Sic greci οστρεατ: απο τον οστρακον. nomiauerūt. Dñr ēt ostreę fę. ge. Hel. Ostreę senescēte luna i vbere macrę tenues eructę sunt. crescēte luna pinguescūt. Spondylus dr callosum illud rotūdū albicās q̄ intus hz i medio a silitudine spōdyli q̄ nos verticulū dicimus. Nā reliqua caro circūspersa lacunia dicitur.

Ostreatus. a. um. ponit ,p otro atq; aspo. Plau. Itaq; iam q̄si ostreatum tergum ulceribus gestat.

Ostrineus. a. um. q̄ est ex ostro.

Osus cū suis cōpositis eros us t posus pticipia sunt: siue partiripioz mō capiunť. De q̄bus in dictione perosus. Jungitur aūt usus cū actō t actiue sumť: vt osus sum. osus erosus est ,p odi odisti odit. Participiū quoq; futuri tēporis usurus t osoz verbale ab osum supino fūt quę festus ab odio sumit. Iz nō fit in usu. Plau. in am. Inimicos semp osa sum obtueri. i. odi. Osurus. Li. in Lel. Negabat vllam vocem inimicitię potuisse reperiri q̄z eius qui dixisset ita amari oportere vt aliq̄n esset osurus osoz. Plau. in asi. Madidum nihil i continētē atq; osorē vxoris suę. i. q̄ odit vxorē suam. Sciēdū q; in osus terminata q̄dā significāt habitudinē siue vehemētiā copiāue: aut affectionē: vt aīosus: igenosus: nerosus: saxosus: aquosus: q̄ hz copiā saxoz neruoz: ingenii: aīUinosus: libidinosus: mulierosus seditiosus factiosus qui amat vinū libidines mulieres seditiōes factiones. Quędam actionē: vt studiosus stomachosus otumeliosus: q̄ operam dat studio: q̄ stomachat': q̄ otumeliā facit. Quędā passionem vt odiosus: inuidiosus qui habeť odio t cui inuideť. Quędā actiue t passiue accipi possunt: vt formidolosus laboriosus operosus voluptuosus religiosus.

Otides. auiculę pdicibus similes quę breui volatu cito lassant.

Othrys mons thessalię.

Othryades nomen lacedęmonij viri tā pmę q̄s tertię deli. est.

Ouis. a greco οι ς interposita. u. pp hiatū significat pecudem.

Ouinus. na. nū. qō er oue ē. vt pellis ouina a quo ouillus. la. lū.

Ouillus. a. um. Ply. li. xix. Quin t ouillo fimo vti q̄n aliud bęr besceret. diminutiuum est ab ouinus.

Ouile. locus in quo oues mozari solent.

Ouiaria. ę. ouium multitudo. Uarr. in pzologo lib. ij. de rerus. quod eo facilius factam q; t ipse pecuniarias bumi grandes in apulia ouiarias: t reatino equarias.

Ouiaricus. a. um. possessiuū ab oue deriuatū. Col. li. viii. Et q̄n de ouiarico satis dictū est: ad caprinū pecus nunc reuertar.

Ouicula diminutiuum significat paruam ouem.

Ouum ab oεop. interposita. u. euphonię causa.

Ouo. as. lętor. t lętitiā vociferādo seuca: ēdo demōstro. Lin. lib. i. Romani ouantes ac gratulantes. Horatium accipiunt eo maiori cum gaudio quo prope metum res fuerat.

Ouatio: vt est ab ouo. as. figť puū triūphū quē faciebāt ouātes q̄ nō in curru sz pedes ouali corona redeūtes ex pugnam cū bellū nō erat indictū: vel sine sanguine offectum. Ab obe gaudentiū interiectione: vt sit ouato q̄si obatio. Iuue. Satur est cū dicit Hora. obe bacche. Uel a voce militū quę fiebat geminata. oo. littera p interpositionē. u. euphonię cā. Utrautez ab ouū fit figť tēpus quo gallinę ouа faciūt vt vernatio mellatio pullatio. Ply. Certa luna capiendum censent tanq̄ congruere ouationem ēt serpentium humani sit arbitri.

Ouatus. a. um. q̄ est in sil'itudine ouі factū. Ply. Alijs turbinatio pyri: aliis ouata spes ceu maloz aliq̄bus. Hinc ouatū aurz ouo auratū q̄n oui albo antea illinito ęra ac marmora auri t argēti laminis decorent. Nec obstat q; ouū hēat primā lōgā. Pleraq; enī deriuatiua ,pmitiuoz nāz nō seruāt. Persi'. Hinc illud subijt auro sacras q̄ ouato perducis facias. Hoc Ply. li. xxxv. de marmoribus loquēs inuenere vt cū inq̄t. Ut ouatus eēt numidicus vt purpura distingueret sinnadicus. Nōnulli ouatū aurū dici aunt: ouatiōe victoriaq; q̄sitū: vel ingens t copiosum quantum ouationibus comperatur.

Oualis t hoc ouale: quod ad ouationez pertinet: vt Oualis corona quę ex myrto fiebat.

Orus. amnis ortus i lacu oria vt inq̄t Ptol. siue Oro vt Soli.

Oxys. masculini generis t oxy. neutri indeclinabile acutum citum t velox significat. Oxos neutri generis siue oxeos acetum oxys. idis pro vase aceti.

Oxya. greę. acutus accentus latine dicitur.

Oxybaphum: latine acetabulum. ab aceto habet pe. cor.

Oxygarum.pe.cor.acutum garum.hoc est garum ex aceto cō fectum quo in pancipio mensę apponi solebat.ὀξος.acetuz γαρος.liquamen ex pisce.

Oxygala.qđ acetosum lac.Hala latine lac.oxos acētum.

Oxylapaton.lapatum acuta habens folia.Oxyschęnon acutuz iuncum significat.

Oxybalme.genus potionis quod ex sale ⁊ aceto recenti fieri solebat aduersus serpentes.

Oxymeli:acetū mulsum ὀr gr̄is potionis qō ex mellis heminis ⁊ aceti veteres heminis.s.salis marini pondo. Tymbrę qua drāte:aq̄ marinę sextarijs.s.pariter decoctis fieri solebat.

Oxypora sūt q̄.Col.tradit appellari oxygara.Quā inq̄t cū vsus exigit aceto garoq̄ diluunt.Ply.quoq̄ lib.xx. Feniculū cō dimentis ppie oībus inserit:oxyporis ēt aptissime. Sunt ⁊ sua medicis oxypora quasi a celeritate dicta penetrandi. Est enim remedium p̄sentaneum.i.celeriter iuuans. Idem iu niperus miscetur antidotis oxyporis.

Oxypotopoli q̄ cibos vendunt aceto ꝛfectos. Ply. In eo vsus oxypotoboli:seruāt addito dulci at cremētū aceti tēperātes.

Oxysaccaron.potiōis gr̄is ex saccaro ⁊ aceto:saccarū mel ὀr in arundinibus collectū gūmi mō candidū ac fragile.

Ozena:morbus cum vlcera circa nares sunt pluresue crustę:⁊ odorem fędum habent:cui malo vix potest succurri:nomē q̄ trahit ab ozena ficut ⁊ polypus Ply.lib.ix.polypozum genera ⁊ ozena dicta a grauitatis odore.

Ozimū.pe.cor.ab ὀζω.redoleo.gr̄is edulij redolētis ex ītestinis ꝛfecti Persius. Cū bn̄ discincto cātauerit ozima verne.

Littera muta est: nec aspiratione admittit nisi in dictōib⁹ grēcis q̄ postponit vt phęton. Cōuertit q̄q̄z in traducēdis dictiōib⁹ grecis.p.in.b. vt cū apō grecos ψυξος:apō nos:bu rus scribit ab ἄψυρτος cū lr̄a.ψ.p q̄ nos ps.ponere ꝛsueuimus:ablyrtus cū.b.traducit. Interduz.p.exile p.ph. aspirato traduci solet: vt qō a grecis φοινικιος cū.ph.aspi rata scribitur:a nostris puniceus trāsfert. Sic πορφυρεν purpureum dicimus. Quin ⁊ contra vbi illi.p.exile ponunt latini sępissime aspiratum traducunt: vt quod illi υψι των nos hyphyphyle scribere solemus.

Pabulum ꝓprię pecudum ⁊ aliorum bzutorum cibus:hęrba ceus ſeniceus paleaceus vel stramenticius est.

Pabularis ⁊ hoc pabulare qō ad pabulū ꝑtinet seu qō ꝓ pabu lo datur.Col.Uitia pabularis ⁊ vitia seminalis.

Pabulor aris.pabulū exagris capio.Ual.ma. Jd postq̄ cogno uit depositis ſignibus īperij familiarē cultū īducit:ac pabu lātiū bostiū globo sese obiecit.Interdū pabulari est pascere Col.li.viii.Subinde q̄ īcedit.s.capella cōpesci debet ne ꝑcur rat:sed placide:ac lente pabuletur: vt ⁊ largi sit vberis.

Pabulator qui pabulatum vadit. Ces.lib.v. Repente ex oībus partibus ad pabulatores ad volauerunt.

Pachynus.pe.indifferente.ꝓmontoziū ſicilię peloponnensum spectās ab aeris crassitudine. Nā παχυ pingue ⁊ crassum ὄr.Uir.li.iij. Prestat trinacrij metas lustrare pachyni Pauſ. in paribegesi. Qui ꝑcul effusis pachyni distenditur oris.

Pachinos.fluuius ſicilię ciuilis sanguinis notatus infamia.

Pachini.montes in minore asia.

Pactolus.pe.p.fluuius lydię aureis arenis ſmyrnęos irrigās agros. Iuue. Qō tagus ⁊ rutila pactolus voluit arena.

Pacuuius bn̄dusinus poeta tragicus illustris. Ennij poetę ex ſilia nepos romę picturā exercuit: ac fabulas venditauit de inde tarentū transgressus ꝑpe nonagenarius diez obijt: hęc vt Quintil.ait grauitate sententiaꝝ pondere verborum:auc toritate personarum clarissimus fuit:citra tn̄ nitorem.

Pax a pactiōe ὄr. Qō nomē ēt plr̄ declinatū legit. Poza.hoc pa ces habuere bonę vētiq̄ scōi. Aug.li.uij.ci.dei. Semp in ptā tebērent paces bellica sq̄z victorias quę sp fere p humanorū rerū motus accidunt. Uar. Jlla duertendū ꝓmū q̄bus de cau sis ⁊ quēadmodū ꝓstituerunt paces.scōm qua fide ⁊ iustitia eius coluerūt. Et est pax trāquilla libertas. Virg. Pars mi bi pacis erit dextrā tetigisse tyrāni. Per trāslationē q̄q̄z su mit ꝓ venia. Idem. Sz votis pcibusq̄z iubēt exposcere pa cē: q̄q̄z ꝓ ppiatione: vt apud eundē. Pacēq̄z ꝓ aras exqui runt. Par ēt aduerbiū grecum ē: ⁊ significat tnmodo. Ter. in beau. Dum argentum capio pax:nil amplius.

Pace tua dixerim.honestus repzehendendi mos ꝓius captata venia.i.tua venia: ⁊ te non irascente.

Paco.as.a pace fit: ⁊ figt mitigo lenio placo ꝓpitio ocordo ⁊ pa ctū facio. Aug. sup Jo. Exijt mane: ⁊ quos īuenit ⁊ cōducit et pacauit cū eis mercedē denariū. Dr ⁊ pacor. deponēs. Jdē i eodē vtrūq̄z cōplexus ē. Sodalis nō tibi feci iniuriā: qō pa cauī reddidi tibi fraudē tibi nō feci: qz qō pacat⁹ sū reddidi.

Pacate.aduerbium significat tranquille sedate.

Pacifico.as.a pacifor ē vr̄. Li. Lepido. Itaq̄z sapiētius meo q̄dē iudicio facies ſi te i istā pacificatōez nō īterpones.i.pacē faciēdā. Quidā hęc tria separant: vt pacificatus sum:pacē fe ci significet. Pacat⁹ sum ī pace sum ab armis destiti. Placit⁹ sum ab īdignatiōe aī ad leuitatē rediī: vel aīo leui sum.

Pacificatozius.a.um.q̄ ad pactionem pertinet. Lic. postq̄z nos pacificatozia legatione implicatos putant.

Pacisco.eris.pactus vepo.figt pactū facio conuenio. Unde ēt construit cū ablto sicut alia verba ꝑciū significātia. Plau. in bac. Pacisci cum illo paula pecunia potes. Dicimus etiaz pactus sum hanc rem. Justi.li.ij.cū xerxe nuptias filię eius pacisci tur:huius compositum est depecisco.

Pactio vt inq̄t Ulp. est duoꝝ pluriūue in idē placitū ⁊ consen sus. Sal. Collegā suū Antoniū pactionę puincię ꝓpulerat ne cōtra remp. dessentiret. Li.lib.iii.offi. Regulus nō debuit conditiones pactiōesq̄z bellicas ⁊ hostiles perturbare.

Pactū bn̄q̄z ꝓticipiū est a pacisco: vt est illud ī geñ. Et recoꝛda boꝛ fęderis sempiterni qō pactū est iter deū ⁊ hoīez aīam vi uentē. Q̄q̄z nomē qō a Licerone sic diffinit: pactū ē qō in ter aliquos ouenit: qō iā ita iustū putat: vt iure pstare dicat. Piero. in gen. Statuā pactū meū vobiscū. In ablto q̄q̄z ac cipitur ꝓ mō. Terē. in an. Eo pacto gnati vitam ⁊ consiliū meū cognoscēs. Pactilis vide in dictione pago.is.

Padus fluui⁹ q̄ vt Ply.li.iij. scribit egremio. Uesuli mōtis cel sissimū in cacumē elati finibus liguꝝ gabiēnoꝝ visendo fon te,pfluens:condensq̄z sese cuniculo: ⁊ in foro vibiensiū agro iterū eroziēs:nulli aīum claritate īferior:a grecis dictus. Eri danus ac pena phętōtis illustratus. Augetur ad canis oztus liquatis nuibus agris q̄z nauigijs torrentioꝝ. Metrodozus refert quoniā circa fontem arboꝝ sit multa picea quę pades gallice vocetur. padum hoc nomen accepisse.

Padua vrbs a padi vicinitate dicta: q̄ ⁊ pataui⁹ ὄr q̄si padauiū vl ἀπο του πετασθε. i.a volando q̄ captato augurio ὄr ꝺditū. Uel a petēdo q̄ telo auē petisse ὄr: eoq̄z ī loco vrbē cō didisse. Prio antenozea dicta ē. Usi antenoziđe postea pata uini ⁊ paduani. Apud patauiū natus ē Titus Liui⁹ historic⁹ celeberrim⁹ q̄ res romanas sūma facūdia pscripsit. Silr stel la: ⁊ Ualerius flaccus poetę: h ozti fuere. Pręterea Paulus iurisc̄sultus. Albertus Eremitanę nr̄ę religiōis theologus Luius īgenij acumen opa q̄ edidit declarāt. Frāciscus quoq̄z cognomēto zabarella q̄ ī legibus īterpretādis ⁊ vitę inte gritate tn̄ valuit vt ī cardineū cetū fuerit ascitus in ea vrbe originē duxit. Ferē ⁊ volusius poeta patauin⁹ q̄ post enniū rep gestaꝝ ppli romani annales carmine descripsit.

Paduſa.fluuius quem aiunt padi brachium rauennā vsq̄z per ductum Massanicum alio nomine appellatum.

Pęan.hymnus erat ī apollinē: sicut dithyrambus in bacchū: vt Jul.pol. inq̄t: q̄ nō solū ī auersiōe maloꝝ occātabat: ſz ⁊ in victoria. Intersecto.n.pythone laudib⁹ ⁊ carminib⁹ laudatus fuit: q̄ pęana dixerūt. Virg. Letū pęana canentes Abdſiue tn̄ ꝓ oī deoꝝ laude ponit. Usi opus suū pindarus de laudibus deoꝝ oīum pęana inscripsit. Pęan vo ab παιω qō est me deor: q. s. morbis remedians finem faceret. Unde ⁊ apollo ipse pęan dictus est. Iuue. Parce pręcor pęan.

Pechnium.genus ludicri pematis: a ludendo. Unde Techno pechnion apud ausonium.

Pedor: squallor illuuies sordes ꝛ ois imūditia: seu putor i aīali Luc. Lōgusq; i carcere pedor Li.li.iii.tu. Barba pedore horrida atq; intonsa ifuscat pectus illuuie scabruq. A greco hoc nomē deduci videt quo waidec.i.pueri dñr q in illa puerili ętatula sordidi fere sunt: neca sordibus sciunt abstinere. Uñ pedidos quoq; sordibus ꝛ obsoletos appellant.

Pędagogus.pe.p.pueri doctor waic puer. agwgoc. doctor. Is ē eni cui ducēdor pueror custodia dat. Col.li.i. Nec postremo q̄si pędagogi ei⁹ meminisse dedignemur iulli bygini

Pedagogiū apō iuriscōsultos ti.de fūdo istr. Seruitiū atq; mācipiū dr. vba Ulp. hęc sūt. Si istructū fūdū legasset: ea pędagogia q̄ ibi hēbat vt cū ibi venisset pst̄o eēnt i triclinio: legato ntinent. Sue. tñ si testus falsus nō est accipit p pueror cōcubitu cū inquit in Nerone. Sup ingenuor pędagogia ꝛ nuptar concubinatus vestali virgini rubricę vini intulit.

Pędagium. locus in domicilio in quo pueri seruiq; commorā tur: qui waidec vocant. Ply. lib. vij. epistolarum. Puer in pedagio mixtus pluribus dormiebat.

Pędico.as.pe.pro obscenū verbū: qō figt przposterā cū masculis libidinē exerceo. Greci dñr. wygizein. Jul. firmi. hanc libidinē p̄posterā appellat. Hinc pędicones: siue pędicatores puerari: puerorū amatores concubitoresq;

Pęderastes amator pueror. pęderastia amor obscen⁹ i pueros

Pędia. grece waideia. eruditio institutioq; in bonas artes vt docet Hel. Unde pędia Lyri quā xenophon scripsit.

Pędotriues.pe.p. ludi lrarij p̄ceptor: ꝛ exercitationis magister cuius offiū vt inquit Plo in gorgia: est corpora hoīum formosa robustaq; efficere. Pędotriuica exercitatio pertinens ad doctorē pędotriuem. Arist. lib. viij. poly. p̄cipit adolescentes gymnastice ꝛ pędotriuicę esse tradendos.

Pęon nomē viri medicine artis pitissimi vt scribit Homerus. a quo pęonia herba dcā ē. Est ꝛ pęon gñs pedis: q̄a diomede q̄drupler eē tradit quor p̄m⁹ ex lōga ꝛ trib⁹ breuib⁹ ostat Scōs ex breui ꝛ lōga ꝛ duab⁹ breuib⁹. Tertⁱ⁹ ex duab⁹ breuibus ꝛ longa ꝛ breui. Quartus ex tribus breuibus ꝛ longa.

Pęonia. herba vocata ē a pęone medico q̄ eā inuenit. Pęonia ēt regio ē i europa a pęone. Endymionis filio: ꝛ Epei fratre: q̄ victus cursu ab Epeo sicut iter eos ouenerat: iperiū victori dedit ꝛ in Macedoniā seu Thraciā ad amnē Axiū discessit: a quo pęonia regio dicta q̄ postea ex regis noīe Emathia pars macedonię vt a qua pęones ppli. Justi. lib. vij. Scribit pe.cor. Stra. li. xiiij. Pręterit ꝛ didici quo pęones arma rotatu. Qñq; pęonia ponit pro macedonia sicut emathia: cuius littoralis regio iurta Sithoniam ꝛ Themopontum pallene vocatur. In hac regnasse fertur thelegonus.

Pęstū. oppidū lucanię rosar abundātissimū: vbi ob cęli clemētiā bis in anno p̄ducebant fructus. s. maio ꝛ septēbri. Uirg. li.iiij.ge. Biseriq; rosaria pęsti bui⁹ męnia, ppe mare magni spatij adhuc itegra vident latitudine ꝛ altitudine mirāda: a Thuscis oditū passidoniā dixer: ꝛ ei⁹ sinū possidoniatē. Postea romani missis huc colonis āpliauer: vt ait Stra. Hinc Pęstan⁹ a.ū. Ouid. arte. Laltaq; pęstanas vincat odor rosas

Pętus. q̄ obliquatis oculis in altū respicit. Horā. in sermo. Appellat pętum pater ꝛ pullū male paruus si cui filius est. Hic pętorum familia rome cognomen sumpsit.

Pagus. Simul posite ville: hoc est rusticane domus in vnum coagmētate. Nam wnyhp. latine fons dr: q̄ circa fontes hę ponerent: q̄ oēs eadē aqua quaterent. Scribit Cęsar cuitatem heluetiaz in quattuor pagos fuisse diuisam: hoc est in quattuor regiones quę pagatim habitabantur.

Pagatim aduerbium dictum est per singulos pagos: ea forma qua oppidatim. Liu. Templa deum quę pagatim sacrata habeant dirui atq; incendi iussit.

Paganus. a pago dictus ē rusticus villanus: i villa natus q̄ nō nouit vrbē q̄si ex vno fonte ptās. Hic semipagan⁹ semi rusticus. Interdū pagani accipiunt p hoibus nō militātibus tāen vrbani sint. Et est vrbū peculiare iuriscōsultor. a q̄bus hō duo pinde ac ōria opponūt miles ꝛ paganus. Sue. de Aug. Pinariū equitē ro. cuz ocionāte se admissa turba paganor apud milites subscribere q̄dā aīa duertisset: curiosum ꝛ speculatorē ratus corā fodi imperauit. Ulp. Est rescriptūa diuo pio i eo q̄ cū esset paganus fecit testm: mox militare cepit. Paulus fecit testm exēplo ei⁹ q̄ paganus fecit: deinde militare cepit. Quare āt pagani dicant q̄ vrbani sūt dr romā diuisam fuisse in tribus q̄ttuor sicut apud Dion. li. iiij. antiquitatū legit quas pagos vocitabant in q̄bus habitantes pagani dicebantur qui in nullam aliā habitationem trāsferri poterāt.

Paganalia. orum. rusticorum festa.

Pagasa: thessalię oppidū. qō postea Demetrias dictū est. Juxta quā edificata fuit argonauis. Propter. Quod nauis lōga argonautarū pagasea nuncupat: q̄ Jason qui eam edificauit fuit filius Esonis fratris pelię regis thessalię. Hinc pagasęus sinus in thessalia est dictus.

Pago.is.pepigi pactū figt paciscor. Li.li.ii.ad heren. Pacta sūt q̄ legibus obseruāda sunt hoc mō. Rē vbi pagūt: oratiōe pagunt: aliq̄n figt promitto. Plau. Hęc tibi pacta est Lalicli filia. Seruius tñ dicit. Pago vnde multi volunt venire pepigi nusq̄ lectum est: vultq; pepigi: a paciscor fieri sicut ꝛ pactus. Quomodo a placeo placui ꝛ placitus.

Pagina. pe. cor. vtraq; pars folij a pāgēdo q̄ in paginis carmina pangūt. i. figunt. Uersus eni pāgi vl figi certis dñr vl qō i libris suā q̄q; obtineāt regionē vt pagi. Dic fiūt cōpagino p diungo. q̄ paginię sil' iunguntur. Paginula dimi. Li. ad Atticū si vo idem qō nescio an sit vt nō minus lōgas iā in co dicillorū fastis futuror consulū paginulas habeat q̄ factor.

Pagyris nomen fluuij ꝛ nomen ciuitatis: a qua pagyritę populi. Quidam tamen pacyrim dicunt.

Pala instr̄m rusticanū vulgo notū. Et instr̄m quo panis in furnū mittit. Et exhibit: necnō vētilabr. Itē qōdā ignis recepta culū. Itē palę dñr dorsa dextra: leuaq; eminētia mēbra. Itē palę vt inq̄t Stra. minores auri purgationis massulę ꝛ vtiq; nō maiores selibra. Ply. li. xxxiiij. Exhibit aeris pala q̄dā: h̄ ē qō greci psegma appellāt. Idē lib. xxxiij. scribit palacas appellari massas: auri i puteis reptas decē ꝛ amplius libraz pōdere q̄s alij palacranas vocāt sicut id q̄ minutū ē balaucem.

Palla palle p duplex. ll. est honeste mulieris vestimētū: h̄ ē tunicę palliū qō pallā ꝛ sorīs ē ad vestigia vsq; demissus. Uirg. Pro lōgę tegmine pallę. Tygridis eruuię p dorsum auerticę pendent. Plau. in mene. Pallā ad phrygionem sert confecto prandio. In gallia tñ viri quoq; palla vtebantur. Unde Mar. Dimidiasq; nates gallica palla tegit. Et ab irrugatiōe ꝛ mobilitate dicit palla quę est circa finem huiusmōi vestū apo tou wallei μ. Est etiam hoc noīe vbs Ptolomeo teste a latere meridionali corice.

Palaca a palacrana. pro auri massa sumi solent.

Pallace: g̃cū ē: ꝛ figt ocubinā. vñ dicim⁹. Hęc est pallace mea.

Palā. aduerbiū. ad oīa refert: ꝛ significat manifeste ꝛ corā pluribus. Corā ad personas tñ. Teren. si falsum aut victum cōtinuo palam est. Hinc fit pro palā eiusdem significationis: a quo ppalo.as. pro manifesto seu aperto de quibus infra.

Palam quęstum facere dicitur non tantuz ea quę in lupanario se prostituit: sed etiam si qua vt solet in taberna caupona vel qua alia domo pudori suo non parcit.

Palliū dictū est qō palā fit ꝛ sors. Sub eo enī tunica sumebat lōge lateq; diffusum: ꝛ viris mulieribusq; ocuniēs: propriae autē grecus habitus. Unde palliari greci dicti sunt: ꝛ comędię palliatę quę scriptę sunt scōm ritus ꝛ habitus hominuz: palliatorum greconum. Auctores Do. ꝛ Diomedes.

Palliatus.ta.tum. pallio idutus: a pallio coopertus. Aug. lib. r. cō. Inest aīę vana ꝛ curiosa cupiditas noīe cognitionis ꝛ scientię palliata. Apuleius. Nec palliari tam aperta res potest.

Palliolū diminu. brevius pallium: siue linteū ad caput tegendū Juue. Lultam palliolo mulier nempe ipsa videt. Hinc palliolatim. Plau. Palliolatim amictus sic incessi lucibundus.

Palliolatus hmōi pallio idutus. Sue. de Clau. Palliolatus nouo more p̄sedit. Mar. hāc volo q̄ facilis q̄ palliola vagat.

Palliastrū.rudeac ville palliū. Apul. Ecce socratē ⁊tubernalez meum ⁊spicio humi sedebat sciſſili palliastro semiamictus.
Palus pali.note significationis: hz primā p. Tibul. Vic docuit teneram palis adiungere vitem. Palus vō paludis pro loco aquoso: habet primā coz. de quo infra.
Palo.as.sepio.tendo.⁊ q̄si palis munio. Col.li.iij. Ut vitis palet ⁊capitetenus alligef: ⁊ iuga vineis imponāt ⁊ capistref. Et palare vagari errareq̄. Vñ ⁊ dispalare q̄ō est diuidere. Sisen. Dispalati ab signis digressi omnes ac dissipati.
Paloz.aris.passim vagoz.ficuti faciūt q̄ léto gradu disperſiq̄ buscas q̄runt. Liui.lib.j. Raptimq̄ ⁊ ad bos romana legio victa palātes in agris oppressit. Idē lib.v. Jam obsidionis tedio victi ab sedūt: vagiq̄z p agros palant: cibis vinoq̄z rapum hausto repleti. Hoc verbū a palā quidā deduci existimāt: alij a palis castroz hoc est sudibus: modo huc: mō illuc translatis. Dicitur ⁊ palo.as. in hac significatione.
Palūm.aduerbium significat passim vagando. Liui.lib.v. tusculum palatim fugerem.
Palata ficus inter palas compressa. Viero.lib.ij. Ez. Apparuit filoi puer mipiboseth in occursum eius cum duobus asinis qui onerati erant ducenti panibus ⁊ centum alligaturis vuę passę ⁊ septem massis palatarum.
Palatus.ozis.celum: q̄ labijs dentibusq̄ q̄si palisimunitus sit. Aug. super Jo. Quo auidas fauces habere oz: vñ optare: vt sanus sit intus palatus ita indicandi. Dicitur ⁊ palatū. Colu. lib.viij. Sed ēt si palatum atq̄ lingua cōcoloz lanę est.
Palas.antis.nomen filij Euandri: ⁊ nomen gigantis.
Palas.adis dea dicta q̄ palātē gigātē iterfecerit cū pus Tritonia vocaret a tritone paludeubi primū visa ē: vl παλαλω vibro q̄tio: eo q̄ hastā vibrare ⁊sueuerit: docuerit q̄z q̄n bella dea est. Dęc dicta est bellona q̄ bella iuenerit. Et minerua q̄ vim minuit: vel q̄ neruos minuat ob studioz labozez. Nā dea artiū ⁊ sapientię ē q̄ de capite iouis nata est. Sz q̄ dea est artiū ⁊ igenij iō ista finguntur. Nihil est enī excellētius ingenio. q̄ppe quo regunt vniuersa. Uirg. Pallas q̄s cōdidit arces ipsa colat. Dęc iouis filia sine mre fuit. Nam iuppiter cū videret iunonē sterilē esse percusso capite emisit palladez armatam. Pallas etiā nomen palludis est in africa.
Palladium.palladis.simulachzū q̄ romę in ędę vestę fuit.
Palladius.a.um.q̄ō est palladis. Unde palladium sozoz romę quod erat propinquum templo palladis.
Palladius nomen viri prozii qui de agricultura scripsit.
Palatū.mōs romę appellat⁹ ē: q̄ ibi ī palatio pecus pascēs balare ⁊sueuerit. Siceni vox ei⁹ aialis exprimit q̄si balatū. Uñ neui⁹ balatū appellat: vl a palo.as. q̄ ibi palare. i. errare pecudes solerēt: seu q̄ palātes arcades cū euādro ibi ⁊sederūt Nā añ romā ędita possessū atq̄ habitatū fuit vt ab arcade euādro: aut ab oziginib⁹ q̄ ex palatio oppido agri reatini venere ⁊ cū euādro habitauere. Alij a palāta latini matre q̄ ibi habitauerit palatū dictū volūt. Alij a pallāte euandri auo. Alij a filia euādri palātia ab hercule vitiata ⁊ postea illic sepulta Uel certe a pallāte ei⁹ filio illic sepulto alij ab pale pastozali dea nomē iditū auctumāt: palatiū ēt oz dom⁹ iperatozia sup ba amplaq̄z a pallāte gigāte q̄ pm⁹ palatiū ob magnitudines sui fecisse oz. Aut sm Ply. a palāteo arcadię oppido: siue vt Cyrillus auctoz grecus refert a palatio monte. Dui⁹ nois pma syllaba idifferēter ponit. Ouid. de arte. Illic q̄s tulerant nemozosa palatia frōdes. Mar. Inde sacro veneranda petes palatia cluuo. Et palatiū dicta fuit vbs Diocletiani q̄z nunc nautę ⁊palatū vocant. Euse. in chronicis. Diocletianus baud procul. Salonis in villę suę palatio moritur.
Palantē: vbs in palatino mōte: a palāte euandri ,pauo. Unde Virg. li. viij. Arcades bis ozis gñs a palante pfectū qui regē euādrū comites q̄ signa secuti delegere locū ⁊ posuere ī mōribus vbem palantis proaui de nomine palanteum.
Palatinus.a.um. vñ palatinus deus: ⁊ palatinus mons dictus est sup quo primo roma ędificata fuit: ⁊ ī eo reges primo: deinde ,iules: postea iperatozes maioze ex parte sedē habuerūt. Et palatini qui palantes sunt: q̄ cum euandro venerunt ⁊ abozigenes consederunt in quartę regionis palatio. Sed hos alij dictos a palantia latini vroze putauere.
Palatialis flamen dictus est qui ad sacrificandum ei ideo cōsti tutus erat: in cuius tutela palatium esse putabatur.
Palatual. sacrificium q̄ fiebat romę in monte palatio.
Palantina regio romę cuius arcades duce euandro palantes auctozes exiterunt.
Palantia oppidum. Unde ⁊ palantini. Est et nomen fluminis in valentino littoze.
Palęmon. marinus deus: latinę portunus: q̄ portubus p̄sit. De quo ī dictiōe portunus archias aūt in epigrāmatis τεσσαρες ειςιμαγονες ανελαδατεσσαρες ίροι οιδυομεν θνητων οιδυοδε αθανατων ζηνος λητοιδαο παλαι μονος αρχεμοροιο αθλαδε τωνκοτινος μιλασεναιτιτυς. Est ⁊ nomē ꝓpriū grāmatici vicētini Luius tāta fuit arrogātia: vt secū natas ⁊ perituras īras diceret. Atq̄ de se diuinasse. Uir. Cū dixit. Tīn vicine palęmō
Palęstina. puincia syrię: arabię ,termina: a philęstim vbe metropoli in ea: vt inq̄t Ply. li.v. Nā ⁊ herodotus syriā: alterā palęstinā. In ea q̄nq̄ ciuitates cōtinebant. Baza. Ascalon. Geth. Acaron ⁊ Azotū. Est ⁊ altera palęstina ,ppe phęaciam de qua Luc. lib.v. Lara palęstinas vndis confixit arenas.
Palęstra: luctatio ab παλαι p. iterum παιω ferio ,cutio. Uel αποτης παλης. i. a luctatiōe vel απο του παλλειν. i. a motu vnę. Nā ducti sorte luctant. Uirgil. lib.vj. Pars in gramineis exercent membra palęstris. Palęstra etiam dicitur domus lenonis qua est exercitus amatoz assidue. Terē. in phoz. Eccum a sua palęstra exit foras. vnde Uictr. lib.v. docet quomodo palęstrę sint ędificandę.
Palęstrita palęstritę. pe. coz. qui se in palestra exercet.
Palęstricus. a. um. quasi ex vsu palęstre. habet pe. coz. Palęstricis subſtantiuum idem quod palęstrica. Affra. De pellis mibi manum per palęstricos.
Pales pastozū dea vel pabuli: banc quidam vestam: quidā deū matrem appellant. Uirg. Te quoq̄ magna pales.
Palilia. vl parilia ei⁹ deę festa. l. in. r. mutata diū. Dęc a pastoribus in agris fiebāt. xij. kal. maij. quo die Romulus vbē fundauit ad lupos arcendos: morboſq̄z a pecoze pellendos: seu ꝓ partu pecoris. Proper. lib. iiij. Urbi festus erat dixere palilia patres hic primus cępit męnibus esse dies.
Palea. a pala: seu a pabulo oz. Nā ea sola pmū ī pascēdis aialibus pbebat. Quo sane vocabulo non ppzie culmi ſz follicula ipsa granuloz cōprehēdunt. Uirg. li.j. ge. Surgēt ad zephyrū paleę iactant inanes. Col. li. vij. Minus cōmode tuemur armētū: paleis q̄ vbiq̄z ⁊ q̄busdā regionib⁹ solę p̄sidio sūt: et ꝓbant marie ex milio: tum ex hozdeo: mox extritico. Idem Opz fabā maturā ,terere ⁊ paleas eius diligenter recōdere Notandū pro Seruij ſnia paleam singulari numero dici cōtra artem. Nam quę ex pluribus ,stant sunt trīi numeri pluralis: vt cancelli bigę scopę: ſz abutant poetę. Uirg. Ne q̄cq̄ pinguis paleę teret area culmos.
Paleatus. a. um. q̄ō est factum: ex paleis. Col. lib. iij. Quicq̄d inſerueris: libro ligato luto ſubacto: paleato oblinito plagam ⁊ alligato: ne aqua ventusue penetrare possit.
Palearia. pelles dependētes ex gutture boū dicta q̄si pellearia. Uir. li. iij. ge. Et crurū tenu famēto palearia pendent. Duius ntūs singularis ē palear. Itē palearia vbi odunt paleę: sicut ſemilia vbi fęnū reponitur. Luius singularis est palearium. Col. Defructuaria fęnilia palearia q̄z ⁊ apotbecas ⁊ bozrea.
Paliscozum stagnum in sicilia sulphurei odozis.
Palillogia: latine reduplicatio. Pallilogus. iterū collectus.
Palimbachus: gñs pedis ex prima ⁊ scōa longis ⁊ vltima breui: vt Augustus. Idem. Ambacchius dicitur.
Palingenesia: latine oz regeneratio: hoc est reditio post tpe aiarum in coꝛpus: quod fuit pythagoꝛę dogma.
Palimpissa: pix liquida iterum decocta.
Palinodia. contrarius cantus ⁊ dici potest recantatio: siue retractatio. ωδη p. cniz greci cantum dicunt. παλι p. rursus. Cum male de aliquo scribentes: deinde rescribētes bene de

eodem scribimus quasi dicendi mutatio.

Palimpsestus.mēbrana iterū abrasa.Li.Treb. Nā qō ī palimpsesto laudo eqdē p simoniā: sz miror qd in illa chartula fuerit qō delere malueris qḡ hęc scribē: nisi forte tuas formulas iurecōsulti deleticiā vocāt. Nā abrasis pozib⁹ lr̄is rescribit. Ulp. Charte appello ad nouā referē: ⁊ adde lętitiam.

Palus.is.est. vbi paululū aquę in altitudine ⁊ palā latius diffusa q̄ et qñq; sicca: cuius pma brevis est: ⁊ scōa īdifferēs: q̄q; in grō crescat. Virg. li. iiij. ge. Locti tardaq; palus īamabilis vnda. Poz. Regis opus sterilisq; duī palus aptaq; remis.

Palustер.is. ⁊ palustер.a.um. quod ex palude.

Palamedes.nomē nauplij eubocę regis filij q̄ vlyssis fraude a grēcis īterfectus fuit. Dic ferē troiano bello q̄ttuor lr̄as īuenisse. ſ. ξ. τ. φ. χ. Pręterea ordinē aciei: dationē signi tesseras hoc est. symbolū bellicū ⁊ vigilias īuenit. Vnde a poetis palamedes aues grues oñr. Mar. Turbabis versus nec littera tota volabit: vnā perdideris si palamedis auem.

Palāge. grēci phalangę oñt: sunt ligna teretia qualia sunt quę nauigijs dum subducuntur ad littus: aut ad mare trabūtur suppoñ solent. Uide in dictione phalangę.

Palágo.as.onus aliq̄ bmōi fustib⁹ transuehо. Uar. cū pęnus infretū obuia venisset nr̄is: ⁊ quo sdā cępisset crudelissime. p palangis carinis subijcere: quo metu debilitaret nr̄os. Afra. ⁊ capream vnā semilacerā q̄ terni sil palangabant.

Palaneę idem signi ficat quod phalangę.

Pallene: ciuitas a pallena Sithonis filia ⁊ vxore Leti dicta q̄ alij macedonię: alij thracię ascribunt ob regionem vicinā vbi gigantum bella fuisse memorantur.

Palinurus. Sicilię promontoriū haud longe ab helia quę postea velia dicta est: in quo palinuri gubernatoris nauis ęneę tumulus est: ab eo locus nomē sortitus est. Dicit aūt palinurus bis metens τὸ λιμὴν ἐνὶ μέτρῳ οὐρος vna. Mar. Minxisti pauline semel currente carina: metere vis iterum sic palinurus eris. i. vocaberis bis metens.

Palurus. hęrba spinosa ⁊ aspera. Virg. Lardus ⁊ spinis surgat palur⁹ acutis. Est ēt nomē arboris ī africa suauē fructus faciēs quo vina cōmendant. Et nomē paludis in africa.

Pallor. q̄si pellis luor. a quo pallidus. ⁊ diminu. pallidulus.

Pallas a motu cordis dicitur.

Palleo.as.pallui.pallidus sū: a quo pallesco: pallidus fio. Aug. li. viij. cō. Jactat tępestas naufgātes minanturq; naufragiū: oēs futura morte pallescunt. Duⁿ cōpōsita. Expalleo. a quo expallesco valde pallidus fio. Plau. ī cur. Uiden vt expalluit. Impalleo: a quo īpallesco: qō est intus vel valde pallesco. Persius. Ut te nocturnis iuuat īpallescere chartis.

Palma ór planū illud ⁊ ex pte cōcauū manⁿ q̄ digitos definēs decore patet. Uñ ⁊ p mēsura ponit sicut palmⁿ. Ab buⁿ filitudine arbor quoq; illa nobilis palma vocat q̄ phęnicē vocamus q̄ comā in cacumine hēat circū extēsam ⁊ ramos indigitorū modū ptensos. Uñ ⁊ gñs eaⁿ caricas dactylos: boc est digitos vocamus: qñ digiti videanē. Dęc arbor in italia sterilis est: in maritimis hispanię fructū fert sed imitē: dulcē in africa: sed statim euanescentē. Cōtra aūt in oriēte ⁊ ex bis vina: alicubi ēt panis ⁊ pluribus q̄drupedibus cibus. Non cedit ponderi: sed surgit aduersum pondus. Jō victoribus traditur pręmio q̄ non cesserint: sed pertinaces est bello persteterint. Unde ⁊ ponitur pro victoria. Plutar. In certaminibus palmā signū esse placuit victorię: qñ ingenij eiusmōi lignum est vt vrgentibus oppримentibusq; non cedat. Item palma causa certaminis ór. Ter. in phor. in medio oībus palmā esse positam. Item: palma vt docet Ser. lib. xj. ęne. figi totam q̄ metebantur bi qui de hostibus palmā deportassent: hoc notę est etiā vbs vna e duabus quę in vna gymnesiarū sunt conditę ad occasum sita vt inquit Strа.

Palmę⁹ a. ū. qō ē ex palma arbor. Col. li. vj. M. Col. bętbicę p uincię sub oztu caniculę palmeis tegetib⁹ vineas adūbrabat.

Palmosus. a. ū. qō ē palmis abūdās. Uir. li. iij. palmosa salmis

Palmata: seu palmaris vestis: a palma. p victoria dicta propte triūphantiū fuit: quā merebāt: bi q̄ de hostib⁹ palmā reportassent. Auso. in panegy. Palmata vestis vt in pace ꝛsulis ē: sic in victoria triūphātis. Sido. Post palmā palmata venit. Alij a latitudine clauor dictā volūt palmatā q̄nūc a gñe picturę picta appellr. Mar. palmateq; ducē sz cito redde togę.

Palmare sacinus. quod est dignum palma.

Palmus mensurę genus. Et est duplex. maior ⁊ minor. Maior digitor. xij. grēce spitame vocatus. Minor digitorum. iiij. palestes grēce dictus. Dr ēt palmū neu. gñe. Uictr. li. ij. Dozon aūt grēci appellant palmū q⁹ munerū datio: grēce dozon appelletur. Jd autem spargitur per manus palmū.

Palmariū qō est palma dignū. Terē. in eu. Jd vō est quod ego mihi puto esse palmarium. Do. Palmarium palma dignum Palmariū etiā ór quod est palmi. Col. li. ix. Per spatia palmaria modicus fozantur canis. Idem lib. xij. Spici vlpici ⁊ ter palmaria spatia disponendi sunt.

Palmaria insula est vltra Tyberina hostia in mari Tyrrheno Uar. lib. iij. de re rus. hoc ita fieri apparet in insulis propinquis ponti ⁊ palmarię pandatarię.

Palmipedalis: mēsura vnius pedis ⁊ palmi. Col. li. iiij. Nā i declinosis vbi terra decurrit pōt male olus palmipedalis deponi

Palmula. extrema pars remi. eo q⁹ in modū palmę protensa est Virg. lib. v. Et leuas stringat fine palmula cautes. Sūt ⁊ palmulę fructus palmę qui ⁊ dactyli: ⁊ scandalides ⁊ margaridę ⁊ careotę ⁊ careotides plynio teste dicuntur.

Palmipes: planos ⁊ ad palmę filitudinē habens pedes. Unde anseres ⁊ oēs fere aquatię aues palmipedes dicuntur. Ply. aut in palmipedum genere sunt vt anseres.

Palmes. itis. sarmentū vitis ⁊ aliarum arborū quoniā palmites in modū palmar humanarū virgulas quasi digitos habent. Et palmites dicuntur vnde erumpit vua.

Palmo.as. mās alligo. Col. li. xij. Lętęr palmare. i. mās alligare b̄ tpe nō erpedit. In alia figatione accepit. Quintil. i deola. ęci. Pręterea cū manus ex parte q̄ palmare vestigiū pōt: plicēt in caplo. Et post. Tuus āt qui palmatus est partes vestigiū eius partis oñdit. Huius cōpositū ē depalmo qō est palma pcutio. Hel. Js pro delectamēto habebat bois liberi manus scite palma verberare: cum seruus sequebatur crumenā plenā assium portitans: ⁊ quēcūq; deplamauerat numerari statim scōm. xij. tabulas vigintiquinq; asses videbat.

Palmirena regio syrię in qua metropolis est palmaria in qua regnauit. Zenobia mulier eruditissima.

Palmo.as. ⁊ palpor. depo. p leuiter blande ⁊ q̄si tentādo tango Uñ ⁊ p adulari frequēter accipit hunc palmator. p adulatore. Plau. Ut palpator nullus est qñ occepit blandior. Regit qz iterdū actū interdū dtū. Poz. i Ser. Et cui si palper recalcitrat. i. si adularis vel blādiaris. Juue. actiue posuit. cuz ait. Quē munere palpat carⁿ. Duⁿ opositū ē erpalpo qō ē elicio

Palpo palponis q̄ ⁊ palpator. p adulatore ⁊ blādo homine.

Palpito.as. frequentatiuū leuiter ac frequenter moueo. Vier. li. ij. Bc. Lūq; adhuc palpitaret hęrens in quercu. Ply. Palpitat certe cor ⁊ quasi alternatim mouet. Juue. Ut semel atq; iterum super illam palpiter.

Palpebrę pe. cor. capilli quos ingenis boies vtrinq; hīt a palpitādo. i. tremēdo. vel a palpādo. i. ptentando. Ob id enim palpebras homini vt vallū quoddā visus eēt ⁊ pminēs mamentū circa occursantia aīalia aut alia fortuito incidentia

Paludamenta sūt ifignia ac ornamēta militaria. Ideo cū ad bellū exit iperator mutata veste ór. pficisci paludatus. Liui. Lū paludatis lictoribus pfectus ab vrbe brūdusiū venit. Piero. ad exuperātiū. Quis nō obligat eū q̄ sub paludamēto et habitu militari agat opa prophan. et exteriorē boies aliud pmittētē vincat iteriori homine q̄ formatus ē ad imaginē creatoris. Dicta paludamenta q⁹ perspicuntⁿ illi q̄ illa hīt ⁊ fiunt palā vt inq̄t Uar. Inuenitur etiā paludamentū dici de veste muliebri. Ply. Nos vidimus agrippinā Claudij pncipis sedente eo ad nauale prelij spectaculū assidentem indutaz paludamento aureo textili sine alia materie.

Palumbes. tā mascul. q̄ femini. gñis inuenitur. syluestres colū be sunt quę arboribus sepibusq; niduficāt. Uir. Rauce tua

ra palũbes. Luc. Macroſq; palũbes. Df & palũbus. & palumbi. Dor duo ſunt gña. Unũ torquatũ a torque quo inſignit. & Mar. Inguina torquati tardant bebetantq; palumbi: nõ edat hãc volucrẽ q̃ cupit eẽ ſalax. Proper. Sed cape torquatę venus o regina palũbę. Alterũ genus qõ Uinaginem dicunt ab vſu labruſcę. A palumbus fit Palumbius. a. um.

Pamphilus. pe. cor. latine ór totus amor: vel oĩbus amicus.

Pamphylia regio in minori aſia inter Liliciam & ſyriaz. Unde & mare pamphilicuz. dicta quaſi tota frondoſa. Hęc tota mõtana ex Tauro in mare procumbit. In ea vt põpo. refert eſt fluuius Melas nauigabilis & Eurymedon. apud quem Lymon athenienſis perſas nauali pugna ſuperauit.

Pamphagi ęthiopę populi omnibus rebus veſcentes.

Pampinus pe. cor. a Uir. gñe maſ. ponitur. a Uarrone frequẽnº ſeminino. Et figr̃ folium vitis ſeu ramuſculuz virentem Urg. heu male tunc vites defendit pampinus vuas. Apud Col. ponitur pro quodam arboris genere.

Pampino. as. pe. cor. pãpinos decrepo. vel a ſarmento coles q̃ nati ſũt de his q̃ plurimũ valẽt ad ſcõm nonnunq; ẽt ad tertiũ relinquo relinquos decerpo: ne relictis colibus ſarmẽtũ nequeat miniſtrare ſuccũ. Col. li. iij. Cũ cõprehenderit idem pampinent ne plura ſarmenta q̃ debent excreſcant.

Pampinarium. palmes q̃ vt Ply. inquit e duro exit mãnq; in primum annũ pmittit: ſiue cõgeries virentium ramuſculorum. Col. lib. iiij. Utiliſſima ẽ eor agricolaz opinio q̃ minimum referre credũt quot vuas ſarmẽtũ habuerit oũ ex vitę fertili ligar & nõ ex duro trũco e natũ qõ pãpinariũ vocant.

Pampinarius. a. um. qõ ẽ pãpini. Colu. li. v. Ne aut pãpinari? palmes inter natus aut veruce ſimilis furunculus relinquatur. Et lib. iiij. Ne pãpinariam virgam deplantet.

Pampineus. a. um. idem qõ pampinarius Uir. Liber pampineas inuidit collibus vmbras.

Pampinoſus. a. um. quod pampinis abundat. Col. lib. vj. Et ſi parum pampinoſa vitis eſt.

Pan apud greços fiġt oẽ. Quo ẽt vocabulo paſtor deus vocatus ẽ in nãe ſilitudinẽ formatus hz. n. cornua in radior ſolis & cornũ lunę ſilitudinẽ. Rubet eius facies ad ętheris imitationẽ. In pectore nebridẽ hz ſtellã ad ſtellarũ imaginẽ pars eius inferior biſpida ẽ pp arbores. Uirgulta feras. capr̃inos pedes hz vt oñdat terrę ſoliditatẽ. Dic De Mogogonis filius credit fuiſſe q̃ fiſtulã cõpoſuit ſeptez imparibus calamis ſimul cõiunctis pp harmoniã cęli: Dunc Arcades colũt: euz vniuerſę materię oñm appellantes. Unã a greęis pan appellatur. Hiẽ pan latine icubus ór. Incubi vo ſũt nocturna phãtaſmata mortalibus terroręz incutiẽtia. Sed Alceus poeta mirabiliter deſcribit επωνει παν λαροισιν ορι βατα χειλεσι ουσαν επωνει ποι μενιω ̃ερπομενος δανακι εοκε λαδλω συρι γγι χεωρ με λος εκδλεσ̃ ν̃ο λυκλαζεκα τι θυμωρ ρηα τος αρμορικη αμ φι σοι ρυμοιο κλι κρο πορ ενθεον ι χνος ρηαζε ας ωνυφαις ταισδλε πεδν δρι άσιρ.

Panaces. pe. cor. & Panax herba cuius ſuccus opoponax vocatur απο του πεντα κεῖν Hoc eſt a ſanãdis oĩb? morbis Ply. Panaces ipſo noĩe oĩuz morbor remedia pmittit. Col. Panax vtroq; tẽpore ligni & ſubacta terra rariſſime diſſerit Dic deducit̃ πανακεια. Luc. li. ix. Et panacea potẽs & theſſala centaurea. Uir. Am. ſuccos & ordoziferam panaceam.

Panatius nomẽ ppriũ phi rhodij ſtoicę ſectę: q̃ſi totus mozalis Scipionis ꝓceptor quẽ imitatus ẽ Li. li. de off. Dic ſcripſit q̃ vita hominũ ex ipſoniſo aſſidua & ppe quotidiana pricula fert ad q̃ cauẽda oportet aĩo ſp eẽ intẽto vt ſũt athletę. Sicut. n. illi in certamine athletico caput manib? oppoſitis q̃ſi vallo ꝑmuniũt ita animus ſapientis aduerſus petulantias iniuriarũ ictuſq; fortunę debet eẽ erectus arduus ſeptus neq; ſi re repentina icurſio impatis: ipzotectiſq; nobis oboriat.

Panagron retis gñs q̃ omnia capiat a παν & αγρα.

Panagius. latine ſanctiſſimus. quaſi totus ſanctus

Panarethus. pe. cor. dici põt oĩum virtutũ cõtineus παν enim totũ fiġt αρετη virtus. Mar. Arguto madidus pollice panarethus. Hiero. Fertur & panarethos Jeſu filij ſyrach.

Pãegyris: cõuẽtus nũdinę feſtiuitas ab πεν & αγυρεω. hoc eſt ab oĩbus rebus mercandis. Unã Panegyrici ſunt ſermones laudatiui qui in cõuentu populi & ſacris celebritatibus hĩr quales ſunt q̃bus diui imperatores laudantur. Et panegyri con tertium dicẽdi gñs: qõ latini demonſtratiuum dicunt.

Panętholiũ. q̃ſi totã ꝺtinẽs ętholiã. mons ẽ ętholię altiſſimus.

Panathenea. cõmun. celebritas. ludi gymnici in honorem Mineruę athenis celebrati. primus theſeus auctore plutar. inſtituit panathenea. Nã greci αθι ναι vocãt: quã noſtri mineruam nũcupauerũt. Euſe. Agon gymnicus quẽ panatheõ vocant athenũ actus. hinc panathenaicus liber.

Panathenaicon. gñs vnguenti. quod vt Ply. li. xiij. unquit athenę obſeuranter obtinuere.

Panurgus. aſtutus quaſi rerũ oĩum expientiaz habens A quo panurgia aſtutia Plau. Iſtęc panurgia tete ĩ piſtrinũ dabit.

Panchaia quaſi tota dechiſcẽs: regio arabię tota arenoſa in q̃ arbores ſponte natę thus emittunt. Uir. Totaq; turiferis pãchaia. pinguis arenis. Seruius ſcribit pãchaiam arabiam & ſabęorum gentem eandem eſſe apud quam naſcitur thus.

Panchãi populi qui vt pompo. refert deſerta ſabeę bitant: qui & ophiophagi vocantur q̃n ſerpentibus veſcantur.

Pancarpię: corõe ex verijs florum gñibus factę & penę oĩbus.

Pancratium quaſi oĩa potẽs ludus gymnicus q̃nquercio conſtans a quo pancraciaſtę oñr qui hoc ludo excellunt. ꝓp. puluerulentaq; ad extremas dat fęmina metas. Et patitur duro vulnera pancratio.

Pancratiaſtes certator & victor pãcratij. Gellius lib. iij. Diagoras filios tres habuit vnũ pugilẽ alterũ pãcratiaſten. tertiuz luctatorẽ. Jdẽ figr̃ pãcrati? pancratia & pãcratiaſta Sen. li. v. de bñficijs lacedemõij vet ãt ſuos pãctatios cęſtu decerne re. Bel. Oportet aĩo eẽ intento vt ſunt athletarũ q̃ pancratię vocanr̃ q̃ aduertãdũ vocati ꝓiectis alte brachijs oſiſtũt et os ſuũ manibus oppoſitis q̃ſi vallo ꝑmuniũt. Ply. li. xxxv. Myron fecit delphicos pẽtathlos pãcratiaſtas. Quidaz ita diſtingũt inter pẽtathlũ pãctatiũ & ꝓdo victorẽ: q̃ plus ſit pãcratiaſten eẽ q̃ pẽtathlũ: & plus periodo victorẽ eẽ q̃ pãcratio. pẽtathlos ẽ q̃ gñibus illis q̃nq; certat: pãcratiaſtes q̃ certauit & vicit. periodo victor vt Feſtus inqt q̃ ſacra greęia certamina obiuit & vicit. nemea pythia Iſthmia olympia.

Pandecta. nomẽ cõpoſitũ απεν qõ eſt totum & pticipio huius verbi δεχομαι quod eſt capio: q̃ſi oĩa ĩtra ſe cõprehendẽs volumẽ aliquod vel iter cõtinens. Unã Juſtinianus libros ĩ quibus vetera iura collegit pandectas appellauit.

Panpion ꝑpriũ nomẽ Erichthei athenarũ regis filij. cui ſucceſſit in regno huius filię fuerũt. pgne & philomella. Dict? pandion q̃ſi totus dios. i. totus iouis Dic pãdionia dicta ẽ attica Sidoni?. Qui pãdioniã mouebat ozator catileã tumultuoſus

Pandochium. boſpitium diuerſozium: ſtabulum.

Pandoza: q̃ſi omnium dona: vel q̃ſi ab oĩbus donata: vel oĩum rerũ gñe donata Quo noĩe etiã dicta eſt gẽs ĩ cõuallibus indię ſicut. li. vij. ſcribit Ply. quę ducentis annis viuit in iuuẽtute capillos cãdidos habet in ſenectute nigros.

Pandatharia: inſula in puteolano ſinu ſeu in mari tyrrheno vt lib. ij. ſcribit Ptol.

Pandoſia: ciuitas in Epiro: alia in italia in qua Alexander epirotes interfectus eſt De qua Trogus Lum in epiro eſſet pãdoſia: & flumen acheruſiuz ignarus eandem & in italia eẽ ad declinanda fatozum pericula peregrinam militiam cupidus elegerat. Pandoſius arcadię lacus

Pangeus quaſi totus. terra ob nimiam fertilitatem promontorium eſt thracię beſſis conterminũ & macedonię conimctuz ad cuius radices Meſtus amnis defluit. Et in ſingulari eſt gñis maſ. in plurali neutri. Stra. Illi pangęa reſultant iſmaraq;. Hinc pangeus. a. um. vt arua pangęa.

Panthia ꝓpr abradotę Suſij uxoris ſub Cyro maiore caſtiſſima. Uide in dictione Abradotes.

Pãthaces. pe. cor. nomẽ amnis ab vſu medicinę pecoruz dicti.

Szĩ Samo ꝑpe Chalcãtis & podalirĩ facella vt ſcribit ſtrabo.

Pantheon.tẽplũ romę qõ vt Dion hiſtoricus refert ſic dictum fuit q̃ in Martis Veneriſq; imaginib⁹ ſub ipſo tẽplo oſtentis oĩuz deoz imagines effictę erãt. Siue q̃ tẽplũ ipz rotũdũ ſit cęloq; pĩlie. Et ſic quoq; oĩuz deoz habitatio cẽſeatur. Pŏt ẽt dici pãtheon ſũmũ deoz. Nã παν ſigt oẽ qõ ſane in filibus ſępe ad ſummum ſpectare ſolet τ θεων deozum. Vñ Ply.li.xxxvj. Pantheon ioui vltoꝛi ab Agrippa factuz fuit.

Panther ab Ariſtotele vocaꝛ aĩal qõ Theodozus Haza lupuz canariũ appellat: diuerſuz a pãthera vt ex Halẽo cõſtat pŏt q̃ ſic ait: Quidã a deo beluinũ vt leonũ τ pantherarũ, itẽ canuz τ pãtherũ τ vlpiũ carnibus veſcanꝛ. Diero. ad p̃ſidiũ. ſic ſcribit. Pãther pardo filius ẽ: τ ẽ variſ colozis τ mitis ſi ſaturaꝛ fuerit: τ tribus diebꝫ dozmit. poſt tertiũ diẽ lauat ſe τ clamat τ ſic odozẽ ſuauẽ emittit. τ cõuocat oẽs feras q̃ odoze ducuntur τ eſt omnibus feris amicus pꝛeter draconem τ aſpidem.

Pãthera pe.p.aĩal, pſius ferũ τ maculoſuz quę a pardalis ðz ex παν qõ ſigt totaliter τ θηρ fera: Abũdat ĩ byrcania. τ media Doz. in epiſtolis. Diuerſuz confuſa genus panthera camelo.

Panthola bus. omnia ſumens: verna appellatus eſt pp ſcurrilitatem pluribus notus.

Pantomimus: pe.p. rex oĩuz imitatoꝛ q̃ in ſcęnis pſonas p ſingulozꝫ actuũ ſimulatiões oſtendebat. Et παν των oĩuz τ μιμος imitatoꝛ. Eſt ãt minꝰ ſermõis τ factoꝛ cuiuſq; imitatio cũ laſcinia. Ply. li. vij. Mythicũ pãtomimũ hẽ ẽ fabulare ẽ q̃n dã vocauit. ceu pãtomimozũ duo ſint gña ſcęnici τ mythici.

Panhoꝛmus τ panoꝛmum τ panoꝛmium. ciuitas ſiculę dicta a nauium applicatione quę vndiq; illuc cõueniũt. Eſt eni hoꝛmos poꝛtus ps: Inde naute dicũt hoꝛmizare. i. nauẽ anchoris atq; retinaculis inſtruere. quo ſecura ſit in poꝛtu a repẽtinis ꝓcellis. Vnc pãhoꝛmita. pãhoꝛmitanus τ panhoꝛmius

Panomphęꝰ. Iouis epitheton. q̃ ab omni lĩgua colatur απαν τ ομφη voꝛ q̃ oĩuz voces audiat. Oui. li. Me. para panomphęo vetus eſt ſacrata tonanti.

Pantheus τ panthus nomẽ ꝓpriuz filij Otrei fratris Hecubę.

Panis a paſcẽdo ꝓprietatem habet ſiue q̃ omnibus pulmẽtis adhiberi poſſit: τ fere adhibeaꝛ cũ nullũ opſoniũ faciat inſipidius. Nampam totuz ðz. panis varia ſunt gña. Nam alia ſub poſonijs appellata: vt oſtrearij: alia a delicijs: vt artolagani. Alia a feſtinatione: vt Spheuticij. Alia a coquẽdo ratione vt furnacij vel artopꝛtitij vt in clibanis cocti.

Panis ſecundarius. panis vulgaris q̃ oĩum cibus eſt. Sue. de Aug. Libi nummi erat acfere vulgaris. Secũdarium panez maxime appetebat. Idẽ. Libarius panis appellaꝛ panis rudibus a ſcabꝛicię. panis ſcõo coctus quo vtuntur nautę.

Panifer q̃ panẽ facit: q̃ τ panificus ðz. Vñ mulieres q̃ panẽ faciũt panifices ſeu panificę: vocãꝛ. Vic Vier. ĩ li. Rx. panificas filias dixit. panificiũ ipa panis ꝺfectio τ actꝰ faciẽdi panẽ.

Panariuz, locus vbi panis ſeruaꝛ. panis repoſitoꝛiũ. Cuius diminutiuũ ẽ panariolũ. panaria τ panariola nos hodie quoq; vernacula voce ciſtas τ ciſtellas vocamus ex vimunibus factas. Sue. Sparſit τ miſilia variarũ rerum τ panaria cum opſonio viritim diuiſit Mar. Cũ panariolis tribus rediſti.

Paniſci dij ſylueſtres quaſi per diminutionem dicti minutuli panes ſicut a ſatyro ſatyriſcus inclinatur. Scribit Ply. lib. xxxv. panis cum fuiſſe pictum a Tauriſco pictoꝛe.

Pando.is. paſſum τ panſum ſupinũ facit ſcõm Bedum ſuper. Do. Et a pane ðz figtq; patefacio: q̃ apud veteres q̃ ope indigeret. τ ad aſyluz cereris cõfugiſſet panis ei dabaꝛ. pandere. itaq; panem dare. Et q̃ numq̃ fatuũ talibus clauderẽ pãdere ꝓ apire vſurparũt: Vñ mulier capitho paſſo ðz q̃ſi pozrecto τ ſparſo. Et paſſis manibus τ velis paſſis. i. deductis atq; diſtentis. Huius cõpoſita ſunt. Expando extrapando a quo Expaſſuz extẽtũ. vñ Hel. refert Lęciliũ ſcripſiſſe flameũ expaſſum domi ꝓtulerũt. Nonnũq; tñ apud veteres: a. in. e. mutaꝛ ac ꝓ eo q̃ ẽ diſpaſſis diſpeſſis dictũ eſt. Plau. in mili. Credo ego iſtboc exẽplo tibi eſſe eũdũ extra poꝛtaz diſpeſſis manibus patibulũ cum habebis. Oppando circum extendo. hic. in Exo. Velũ q̃ ante illud oppãditur. ꝓpãdo vltra dando. Repando. a quo Repandum ðz q̃ retroꝛſum patet.

Pando. as. Incuruo. Vnde pandari trabẽ dicitur quaſi Incuruari cedereq; ponderi: cuius contrarium palmę faciũt quippe quę non contra inferioꝛa ſed in diuerſum reñitẽdo formantur. Ply. li. xvj. At populus contra omnia inferioꝛa pandatur. Facile pãdatur uglans. hinc a victruuio arboꝛes pãdatę dicte ſunt quę in ędificijs curuãtur.

Pandus. a. um. non panditus alternitatis cã euitãdę q̃ in pleriſq; ſeruaꝛ. ſicut a mane matutinus non manuinus a vitis vinetũ non vitetũ. Eſt autem pandus idem quod aptus. Uir. li. ij. Be. Lancibus τ pandis fumantia redimit exta.

Pandana poꝛta romę a pando dicta: q̃ ſp pateret ad res q̃ i vrbem ferebanꝛ. Eadẽ dicebaꝛ. libera a libertate. pãdana ẽt ẽ ĩſula in ſinu Gaietano qua a cõtenti ducẽtis q̃nquaginta ſtadijs diſtans in qua pulchro habitatur. vt Stra. inquit.

Pandiculoꝛ: ertẽdo: vt faciũt q̃ e ſomno exꝓgefacti ſunt oſcitantes. Plau. in Meneꝫ. Ego me ad ſimilem inſanire vt illos a me abſterream vt pandiculas oſcitatur.

Pantices. fluxus ventris pinguitudo τ ex tuberantia. q̃ venter pãdatur. hodie quoq; vulgus pantices appellat in boie ventrioſo. Plau. in pſeu. Eo vos vr̃os cantices adẽo madefactis cum ego ſinu hic ſiccus.

Panus pani. τ panis. is. tramę in volucrũ quo panni texunt a quo panula τ panicula p diminutionem Lucil. Fotis ſub tegminis panus. Ab huius filitudine ẽt innatus tumoꝛ ſub faucibus auribuſue τ ĩguinibus panus appellatur. Idem ẽ laterum parotidas τ panos ſanat. panos Galenus in ſpẽs diuiſit. huius diminutiuum eſt panellus

Panicula. diminutiũ a pano. alioq̃n figtcomã in milio pãico arundineq;. Ply. pendente epicearũ vel roboꝛũ quoq; ramis q̃ ipſe vocat panos τ pãiculas τ aliq̃ nucamẽta callo ſquãmati cõpactuli: q̃ cittara gręci appellãt. Quicq̃d igit̃ ſub lõga vel ſub rotũda foꝛma tumet panicula dici fere poteſt. Celſus in curatione ramicis. Faſcia eius rei cã fit cui imo loco pila eſt aſſuta ex paniculis facta quę ad repellendum in reſtituum quod deſcẽdit illi ipſi ſubijcitur. Ply. lib. xxj. Gręcula roſa conuolutas hz foliozum paniculas.

Pãnus per duplex. nn. quo veſtimur. vt panneę veſtes quę ſũt laneę vel bombycinę. Huius diminutiuum eſt panniculus. Iuue. Et panniculus bombycinus vrit.

Pannoſus qui ſoꝛdida veſte τ craſſo panno viliq; opꝰ eſt. Nec boc niſi de paupe dicitur. Juſti. lib. ij. permutato regis habitu pãnoſus ſarmenta collo gerens caſtra hoſtiũ ingrediẽ

Pannicularia. Ulp. teſte oñr ea q̃ in cuſtodia receptus ſecum attulit. vt veſtẽ qua indutus fuerit qui ad ſupplicium ducit: aut nummos quos victus ſui cã habuerit in ꝓmptu: aut leues annulos. hoc eſt q̃rem non excedunt aureozum quinq;.

Panicũ gñs frugis a paniculis ſuis dictũ. Ply. li. xvij. paruis racemato panicul. Ceſar. panico vetere atq; hoꝛdeo coꝛrupto

Paneus. a. um. a pãnus fit. Paneꝰ p ſimplex n fons eſt ſub libano mõte ĩ quo ſi q̃ natãtia ꝓiciaꝛ in lacũ cui pbiala nomen eſt cũcta repiuntur. Eſt ẽt hoc noĩe Colchoꝛum fluuius.

Panico repentinus terꝛoꝛ τ cõſternatio ðz a gręcis. Dyginus ſcribit capꝛicoꝛnũ obiecciſſe hoſtibꝰ timoꝛẽ q̃ pãicos noĩaꝛ

Pannuueliũ. a pãno τ voluẽdo filo: ſudariolũ figt: vt eſt apud Uar. li. j. de lin. latina. Hoc pãnicellũ dicere poſſumus.

Panſę dicti ſunt quibus lati ac panſi ſunt pedes. ſicut planci q̃bus plani ſunt.

Panſelinus. pe. coꝛ. pleniluniũ q̃ſi tota luna. Nam σεληνη luna dicitur. Unde τ pꝛoſelinus ante lunam.

Panoniꝫ appellanꝛ a romanis quos gręci pgonas latini vngaros vocitãt quoꝝ fama oli formidie totã occupauit italiã tangẽnt bello inſuperabiles. Di tribꝰ fluuijs pꝛauo: ſauo τ iſtro vallanꝛ. Vic pãnonicus. a. um. Sue. i Aug. Reliq̃ plegatos admiſtrauit: vt tñ q̃buſdã pãnonicis atq; germãicis aut ĩteruenire aut nõ lõge abeſſet. Doꝛ regio pãnonia dcã ẽ regio Europę ſicut Ptol. li. ij. ſcribit. Et ẽ duplex ſupioꝛ τ ĩferioꝛ: ſupioꝛ ab occaſu limites hz mõtẽ Cetiũ q̃ mediꝰ ẽ inter noꝛicũ τ ipſam pannoniam ab oꝛtu hz pãnoniam inferioꝛem cui iuncta eſt inferioꝛ ab oꝛtu ſeptentrione danubio cingitur.

Panthasilea nomẽ reginę Amazonũ q̃ Orithee successit. Dicta quasi oia subiens. Hęc prima vt inq̃t. Ply. securim inuenit. habet ei diph. in pe. apud grecos παντασιλεία.

Pango.is.pegi.părigz pactũ fig̃t q̃go planto siue ũgo. Uñ pecilis a pactũ qõ est a pango iungo. Ply.li.xvi. Sũmaqz auctoritas pactili corone. Liui. p figo posuit. li. vii. Lex vetusta ẽ plcis lris verbisqz scripta vt q̃ prętor maxim⁹ sit idib⁹ septębrib⁹ clauũ pangãt. fixus fuit lateri ędis Iouis optimi maximi. Pro plãto. Col.li.iij. Atqz vetere sarmento pãgunt tardius cõualescũt ꝫ tardi⁹ deficiũt. Idẽ.li. rí. Malleolus q̃ recẽtissimus curiosissime pãgẽdus ẽ. Lic. Tyroni. p scribo posuit q̃si q̃d sike plãtatõi. An pãgis aliq̃d sopboc eũ: facop⁹ appeat. Hel. Si aut vsuz inq̃t pãgis: aut oronez solutam struis: atqz ea vba tibi dicẽda sũt ñ eas finitões p̃ręcidas: ne q̃ secutinas grãmaticas spectaueris: ꝫ aurẽ tuam inter roga quo q̃d loco oueniat dicere. p cano ẽt siue narro manifesto ponit. quẽadmodũ cano. p scribo. vt pãge lingua gloriosi p̃lii certaminis. Lõposita ei⁹ q̃dã seruãt a. vt circũpãgo. Uñ circũpact⁹. p circũuũctus. Ply.li.xvij. Ramis terraqz circumpactis. Depãgo. p defigo. Idẽ li.xxiiij. Quẽrcus t olea tã p̃ualidis odio disidẽt vt altera in alterius scrõbe depactę moriant. oppãgo circũpango. repango. a quo repages t repagula. Quędã mutãt in i. vt Appigo. Lõpigo. qõ ẽ iungo vt in Ero. Archã ve linguis fetbiz opingite. Impigo. Uñ Impagas. Inter ipsa tñ tam in p̃terito q̃ in supino conuenit.

Papę dñr sacerdotes quemadmodum presbyteri boc est seniores appellantur.

Pappa g oupler. pp. puerox cibus est. deductũ nomen a pane.

Pape admirantis aduerbium bz enim in se affectum verbi mirox. vt pape q̃d video. aliq̃ ẽt indignationis est. Ter. in eu. papebęc superat ipsam thaydem.

Papas accipitur p pre siue p eo q̃ puez alit Iuue. Tuuidus prę gustet pocula papas. Est ãt nomẽ veneratõis a syracusis tracũ. apud quos pas pater dr iñ p gemiationem papas.

Papare est minutis t blandiusculis verbis patrem appellare.

Pappare. p oupler. pp. fig̃t cibũ sumere. qõ a papa fit. qui ẽ puerum cibus. Plau. in Epi. Nouo liberto opus ẽ: quod pappet dabitur prębebo cibum.

Papeus apud Scythas appellatur Jupiter.

Pappus anus. Nã greci πατπον auum dicunt. Auso. ad nepotem suum. pappos auiaqz tremẽtes anteferunt paribus seri noua cura nepotes. binc pappous. i. auitus. pappi ẽt dicunt carduoz flores Lucr. Uestem nec plumas auium papposqz volantes. plynius pappum vocari ait lanuginem decidam ex fructibus arboris congrygię. Et pappus dictus est Aemylius romanus cuius meminit. Liui. li. xxviij.

Papauer gñs hẽrbe. Et albũ q̃dẽ satiuũ semẽ hz qõ tostum in scba mẽsa cũ melle apud antiquos edebaẽ hoc precipuũ candorem lina t lanę cõtrabũt: a quo Toga papauerata dicta ẽ a colore candido. Eadem toga spissa dicebatur.

Papula. pustula. vberculũ vulgo bzusola q̃ ieiunę salinę defricatione curaẽ. papulẽ cutis exaspaẽ t rubet: leniterqz roditur Uir. li. iij. He. Ardẽtes papulę atqz imũd⁹ oletia sudor. Lel tamẽ lib. v. duo papulaz gña ponit. huius diminu. ẽ papilla.

Papilla pua papula. i. tuberculũ. Seren⁹ excruciãt turpes anũ si forte papille. Sig̃t ẽt mãme capitulũ vñ Lac. trabiẽ q̃uis ẽt. p ipsa mãma ponaẽ. Uir. li. rí. Dasta sub exertam donec plata papillã bęsit. Dicte papille q̃si pue papulę. qõ papularũ sint siles. A quaz sili⁹tudine papille dñr q̃ aqs fundunt. Uar. lib. iij. de re ruf. Qui fit si adduxeris fistulam t in eam papillas imposueris tenues quę eructẽt aquam. papilla ẽt tribus Rome fuit que a genitrice vocabulum traxit.

Papillatus. papilla ornatus. seu i papille spẽz factus Piero. ad pãma. Quis puriẽtẽ rosam t papillãtũ corymbũ anteq̃ in calathũ fundaẽ orbis. Ex papillatus adusqz papillã nudat⁹.

Plau. Idem cõnexuz in humero leuo ex papillato brachio.

Papilio: inter vermiculos numeraẽ quo nullũ aial imbecillius est. Col. li. x. de apibus. Uermiculi quoqz q̃ tineę vocantur. Item papiliones enecandi sunt. Nã vt idem testaẽ ex papilionũ stercore nascunt tineę. Itẽ papilio dicit tentoziuz bie. in Ero. Stabat vnusquisqz in hostio papilionis sui.

Paphlagõia. regio minoris asię. a q̃ paphlagões q̃ teste Loz. ne pote in Italiaz transuecti. mor Ueneti dicti sunt. hęc vt Solinus scribit Lytoro monte consurgit pozrecto in spatiuz trium t seraginta milliũ. In ea Mitridales Eupatoziam condidit que subacta a pompeio pompeiopolis nominata fuit.

Papia. ciuitas insubriũ. Ticinum alio nomine appellata: olim ostrogothozum t lingobardozum regnum sedes.

Papyrus a nostris ỏr iuncus: a nõnullis sirpus. Lac. li. iiij. Lõ serit bibula mẽphitis cĩba papyro. Fruter ẽ bñs radicẽ obliquaz triangulis laterib⁹ decẽ nõ ampli⁹ cubitozũ longitudine i gracilitate fastigiatũ thyrsi mõ cacumẽ icludẽs. Nascitur in paludib⁹ ęgypti. Inuenta ẽ ab Alexãdro rege papyr⁹ auctoze Uar. q̃ fiebat ex frutice cũ Alexãdriã ędificasset a q̃ papyro fructice dicta ẽ charta papyr⁹. q. s. ex papyro fieret. Nã pmo scribebãt i foliis palmaz. postea i arboz libris. deinde i ceris. postea vo id gñs charte inuentũ quo nũc passim mozales vtunt. fitqz ex liteol' otritis t nibiloius pstinũ nomẽ remansit. Charta vo ab vrbe Tyri: cui charta nomẽ fuit appellata est ex q̃ dido dicta ẽ. Ideoqz vrbẽ a se postea ędificatã ab illa⁹ noie carthaginẽ nũcupauit. greci ab eadẽ vrbẽ χαρτον nominãt. H etrã mẽbzana vocaẽ a tectu mẽbzoz. A papyro cognomẽ papyri ỏductũ ẽ a q̃ papyriana tribus. hic etiam papyraceus. a. um. quod est materiatum ex papyro.

Par cũ suis opositis cõpar: dispar. ipar. spar sũt gñs ois Et lz par. pducta apỏ poetas ponaẽ. in obliq̃s tñ pma coz. Et tam datiuo q̃ gtõ iũgi põt. Oui. lib. iij. Me. Sũt quoqz par alijs ętas i omnib⁹ agnę. Luc. Quẽ metuis par h⁹ erit. Et i abltõ pevl' pari Sig̃t ãt par nũez duoz q̃si inẽ se pariũ Unũ par t duo paria dicim⁹. Interdũ pes. p duob⁹ accipiunt. vt pibus eq̃s vtebãt romãi i plio: vt sudãte altero trãsirẽt i siccũ. Interdũ par accipiẽ. p decẽ equo t oueniẽti qõ iter oẽs eq̃bile ẽ. Qui. Si pp matrimõia violata vrbes euersę sũt q̃d fieri adultero par ẽ parẽ eẽ fig̃t sufficere alicui rei: siue resistẽdo siue ereq̃ndo. Li. ad Atticũ. Sz ad hunc pes nõ sum⁹. Quit. Aspicto par labozib⁹ cozp⁹. paria facere ẽ qõ alibi amissũ ẽ: vl' qõ aliũde acceptũ: alibi vl' aliũde opensare. Quit. paria faciemus: tu illic eris vicarius me⁹ ego h tu⁹. paria oponere. gladiatoz duo paria ozdinariũ t postulariũ. Lice. i eplis t Sue.

Par. impar. gñs ludi. Sue. de Aug. Scripsit ad filiaz. Misi tibi denarios ducẽtos q̃nq̃ginta quos singulis cõuiuis dederaz si vellent inter se post cęnam vel talis. vel par impar ludere.

Pariter aduerbium fig̃t ex equo. Nęuius. Ut pariter disptianẽ bona pr̃is aliq̃ Lõuenienter. Titi. Ne tu istã edepol media extulisti pariter vt dignuz fuit aliq̃. Sic̃ter. Plau. Js ex se hũc reliq̃t. q̃ hic bz filiũ pariter mozatũ vt pater atqz auus ei⁹ fuit. Aliq̃ fig̃t quod vernacula lingua dicimus apar apar. si ue aparadamente. Vier. in li. ꝑ. Reliqui disperfi sunt ita vt non reliquerentur ex eis duo pariter.

Parilis t hoc parile. pe. coz. fig̃t equale. a quo Parilitas.

Para prępositio greca fig̃t ad apud penes: absqz. dis. re. pter. tã in appositione q̃ in cõpositione. Est t para gñs auis: auis in auspicatę. Doza. Impios parę recinentis omen. Ply. xviij. Auem părã oziẽte syrio ipso die non appere donec occidat.

Parabasis. latine transgressio. Parabates transgressoz.

Parabola. fig̃t iuxta sniaz: ex παρα iuxta βουλη. snia: q̃si rez dissimiliũ opatio. Uñ Qui. Parabolę quã Li. collationẽ vocat lõgius res q̃ oparaṅ repetere solet: vt taz soztiter apud Dipponẽ fecit Scipio q̃ vtiqz apud vticã Cato. Dię. parabolę grece latine dñr silitudines. Qõ li. Salomonis vocabũ ob id ipositũ est vt scirem⁹ altius t nõ iuxta litterã tis intelligi debere q̃ dñr. In quo dñs fig̃t p parabolas fuisse locuturum. Aliud eni ẽ supficie sonat aliud in intellectu innuit.

Parabos insula parua contra phęnicem vt inquit pompo.

Paracletus per. e. pducta scribiẽ t pferẽ a παρακαλω. qõ t rogo t hortoz fig̃t. Apud iuniozes vero greços ẽt pro consoloz inuenit. Dinc paracletoz t paracletus descendit. Et q̃ in foro ac iudicijs a nostris deprecatozes vocantur. bij apud greços

paracletozes dñr. Itaq; pollicef dñs discipul' suis missuruz sese pacletū spīm q̄ eos sit edocturus: siue illū adhortatozes siue deprecatozē hoc est aduocatū: siue cōsolatozē velimus intelligere. Paraclytus ät p y. tenue ifamē aut p̄ter famaz sig̃t. Nā para in huiusmōi cōpositōe p̄ter. vel diminutionē denotat καυ τος vō famā declarat insignē id q̄ inclytus .p. bat. Itaq; paclytus a para ⁊ clytos noīe cōpositus est. Quod significatum ponere in Chzisto absurdum ⁊ impium esset.

Paracenthesis significat punctionez: vt est apud Ply. lib. xxv.

Paradiastole, dici posset per dilatationē. q̄ fit cū rem nostram dilatamus interpretatione.

Paradromis, idis. ambulatio. siue xystus. Uictr. Latini xysta ambulationes appellant. quas greci paradromidas.

Paradigma παρα δειγμα exēplum facti vel dicti alicuius Uir. Anteroz potuit mediis elapsus achiuis Illyricos pene trare sinus. Fit ät tribus modis. A pari. A maiori ad minus a minori ad maius.

Paradisus pomariū. i. hort⁹ ꝺsitus. gñis taz mas. q̄ fęmi. Est nomē oppidi: vt apud plyniū ⁊ Stra. Est ⁊ locus ī oziēte lōgo tractu mar∫ distās a otinēte. De quo Aug. ad Orosiū scribit sic. paradisus in oziēte situs ē iteriecto oceano: ⁊ nfo orbe lōge remot⁹ ī altissimo loco ꝺstitut⁹ ptingēs vsq; ad lunarē circulū. Uñ illuc aq̄ diluuij minime pueniſſe ꝺr. Hic loc⁹ a p̄mi hoīs reatu itercluſus ē nec vlli animātiū pat ī eam aditus.

Paradoxa. iuxta sniaz vel inopinabilia seu admirabilia. Nam para p̄ter vel contra ⁊ iuxta sig̃t. Uñ padoxa Ciceronis. i. electa snia vel q; sunt p̄ter opinionem.

Paragogon cum accentu in antepe. dici potest deriuatiuum vt ab Albeo Albico.

Paragoge. deductio figura qua littera vel syllaba fini iungitur vt dicier p̄o dici. Hanc alij palepsim alij p̄olepsim vocant.

Paragraphus ⁊ paragraphū. vtroq; dicitur. paragraphe lana prescriptio exceptio.

Paralus: vt Ply. li. vij. scribit: nomē fuit eius q̄ p̄mus lōgā nauē iuenit. Sūt ⁊ parali ī Attica q̄ paraliā incolūt plutarchus polos factionū vnā e trib⁹ q̄ athēis erāt Solōis tpe itelligit

Paralipomenō derelictū ab παρα ⁊ λειπομενον relictum p̄termissum.

Paralyticus latine dissolutus ꝺr. paralysis dissolutio neruoruz Etalio noīe a grecis hemipleria. h̄ ē semia poplexia cū ī altera tñ corporis ptez malū id icubuit. Nā cū totū afficat apoplexia noīatur. Nūc vtrūq; inq̄t Celsius paralysin appellari video. Inde paralyticis q̄ tremulī sūt: remediū ē ī quo fit abstrīgēdi efficacia. Ideoq; Tertul. ī apologia ꝺ Chzisto dixit Cū ille vbo dęmōia exciteret. leprosos mundaret: paralyticos restigeret mortuos deniq; vbo reddere vitę: Restrictus ergo resoluto ꝺz⁹ est. Noīat id ⁊ paresis fere defectu viriū.

Paralleli. pe., p. qñ p. n a grecis scribit. dñr circuli sphęrę q̄ ad eūdē polū ∫tituti finiunt. parallelus. n. q̄si altern⁹ mutu⁹ ſui cē cōparatus a quo linę eque distātes pallelę dñr. Ideoq; segmēta mūdi q̄nos circulos dicimus parallelos gci vocāt.

Paranymphus a Piero. ꝺr. pnubus. ab antiquis ausper. Antiqui enim p̄nuptijs celebzandis auſpiciū cape solebāt. Qui p̄erat huic rei. p parte veri a grecis paranymphus a nostris auſper dicebat. Et vt auſper. p parte viri: sic ⁊ p nuba p̄o parte mulieris adhibebatur. Itaq; cū apud xp̄ianos auſpicia minime captent. adhibent sacerdotes q̄ ⁊ p̄o nubia nobis dñr. Aug. li. xiiij. ci. dei. Nōne oēs famulos atq; ipsos ēt panymphos ⁊ quoscūq; ingredi quęlibz necessitudo p̄miserat ante mittit fozas q̄ vel blandiri cōiunx cōiūgi incipiat

Paraphrastes ꝺr. interp̄s q̄ nō litterā ex littera ſz ſensuz e ſensu transfert. q̄ſi iuxta loq̄ns. Et p puerſo ⁊ deprauatoze ponit. Die. in .plo. li. .x. Et cū itellexeris q̄ō antea nesciebas vel interpte me ęstimato si gratus es: vel paphrasten si ingratus. Idē ad Alga. Lonabimur itaq; παρα φραστι κος sensus eius enoluere: paphrasis peruersa dictionum interpetatio

Paraperna non paraphrena. dñr ea quę p̄ter dotē dane seminis: a para p̄eter ⁊ φερνη dos. quaſi p̄eter dotem. Hęc paphernalia dicuntur.

Parapeta∫ma atis. latine velum coztina.

Paraſceue. es. dici p̄t p̄paratio. nā a παρασκευαζω q̄ ē p̄paro deducit. Uñ ⁊ dies quo dñs noſter Jesus Xp̄us pro humani gñis salute cruci affixus fuit paraſceue dicitur. q̄n eo iudei sibi necessaria p̄parabant vt pasc̄ dies absq; operatione aliqua transigeretur.

Parasitus. pe. coz. q̄ aliozuz mēsas ⁊ cibaria sequit ex pa ad σιτον cibus. σιτεια sagina. quod nō solū frumētū ſz cibaria quoq; designat. q̄ō vt ꝺsęq; possit oīa ad voluptatē cuius est tractus nidoze culinę p̄imo loquit oīa: deinde assantat oīa illius facta simt⁹ ac dcā laudat: nihil repugnat: oīa suffert: nihil vēris cā facere recusat in quo summū bonum constituit Accipit nōnūq̄; p eo q̄ simplicibus vbis risum ab audientibus captat. p̄mo tñ pasitus ī honoze fuit: vtpote q̄ sacro ministerio addictus esset. p̄o eo vō postea dictus est qui ad mensas diuitum oblectationis cā admittebatur.

Parasitaster q̄ pasitoz imitatoz est. Nam q̄n aster finiunt imitationē potius q̄; diminutionē significāt. Lic. p̄o Uareno. Euricius hic noster antoniaster Duo tñ potissimuz diminutionem denotant: surdaster ⁊ recaluaster.

Parasangę apud persas viarum mensurę sunt quinquaginta stadia continentes.

Parastatę vt apud Uictr. ⁊ Ply. lapides sūt pilarū fere mō appositę colūnis de q̄ filitudie alterū cruris os: duo. n. sūt parastata noīat ī iumētis Uegetio q̄ō ⁊ paracmeniō Jul. polluci apō quē ⁊ meat⁹ illi p quos genitura e testibus p vrinę vias deferē: pastatę nūcupāt. Sūt ⁊ ī plio: inq̄t dicti pastatę nomē officij qñ adiūcti sūt pstatis: h̄ ē his q̄ p̄sunt corubus sicut Epistatę q̄ tertiū in regēdis bis locū tenēt. Sed ⁊ tabulę quedā certis ıstrumentis a Uitruuio parastatę vocantur.

Parasiopesis. schema ēapō rhetozes. a latinis p̄occupatio dicitur cū aliquid nos reticere dicimus ⁊ tñ tacitum intelligitur Quod fit vel cū rē notā esse putamus auditoribus vel cum ſuſpitionem maiozem excitare reticendo volumus.

Paropanisades regio asię q̄ ficut refert Ptol. ab oziente parte indie ab occasu Aria terminata Meridie Arachosia.

Parastades. lapides q̄ vtrunq; hostij latus muniunt. Uic. quo eę parastadas in mentione templozum vocat antas

Parastasis. latine Assistentia. affirmatio per testes approbatio

Parasynthetes. decompositus.

Paratrimma. latine intertrigo cum semina aduruntur.

Parazoniū. gñs gladij q̄ ad zonā accingi solitus est απο του παρα και' της ζωνης quaſi ad zonam pendens.

Parēneticus. a. um. idem q̄ō p̄ceptiuus. siue admonitiu⁹ a verbo greco παραινεω q̄ō sig̃t p̄cipio ⁊ admoneo παραινεσις p̄ceptio: siue admonitio. Hic Acron horatian⁹ iterp̄s: h̄ ode parenętice scripta est: p eo q̄ō ē p̄ceptiue siue monitorie sicut ab eodē dicitur. Hęc Erotice dicta est p̄o amatorie.

Parmenides eleata p̄bus xenophanis auditoz atq; amicus cē fuit sēpiternū atq; imobilē eē vniuerſuz q; ē ens scōz verita tē rez. solū. n. eē simplex ⁊ itrepidū atq; ingenitū gñatōez vō eoz esseq; falſa existimatiōe videt eē cū nō sint nā sensus se mouēdos a vtute putat affirmat. n. si q̄d ē p̄ter ens id eē non ens. Nō ens autē nō esse in rebus ⁊ sic ens vientū sibi relinquitur terra vō densioris aeris defluxu factam arbitratur.

Paronomasia. latine Agnominatio cum aliquod nomē ex alio in significatione distante conficitur. Terē. Jam inceptio est non amantium sed amentium.

Parochus. pe. coz. ausper siue ponymphus q̄ añ vehicula eat q̄ greece οχηματα ꝺr. Quidā parochū iterptant⁹ pbitorez παρεχο pbeo. hui⁹ offiñ erat magistrat⁹ erāt q̄b⁹ cura erat vt ligna ⁊ ſallegatis publice missis pberēt. Poz. prima cāpano ponti q̄ vilula rectum p̄ebuit ⁊ prochi quę debent ligna salemq;

Parochię ecclesię dñr q; suis parochianis victum celestem exhibent. Piero. contra Uir. Qui parochias suas vicinia isti⁹ scribunt esse maculatas. Et alibi. Miroz sanctum ēpm in cuius parochia esse p̄elbyter dicit: acquiescere furoz eius.

Parœcia. cū ę. diph. dici p̄t incolatus. Nam para iuxta οικος

nomus: vbi.s.sint domus cõtiguę. Au.li.xiiii.ci.dei. ꝑsbyter fuit q̃dã noĩe restitutus in parœcia calamensis ecclesię.

Parergon ὸr qõ alicui rei ꝑter ꝓpositũ addit: vt si pictor alicuius sancti imaginẽ pingẽs ornande tabellę grã arbusculas ⁊ amiculas ⁊ huiusmõi addiderit. Ply. ꝓthogenes cũ athenis celeberrimo loco minerũę delubro ꝓpyleũ pingeret adiecit paruulas naues lõgas ĩ his quę pictores parerga appellant.

Parectatus. qui de pueritia venit ad pubertatem Lucil. lib. x. Tum ephebum quem vocant parectatum.

Parilis idem quod parilis. a defectu virium dicta.

Parenthesis. interpositio ex παρα τεν quę duo significant in ter ⁊ positio. Figura quotiens remota de medio sentẽtia integer sermo perdurat.

Paronychia: abscessu circa radices vnguium. Ply. li. xxiii. Ginguarum inflationibus. paronychiis. sordidisq; vlceribus ⁊ putrescentibus deruatio est manifesta. Dicta paronychia a παρα ad ονυξ vnguis. quasi ad vnguem.

Paronymon. nomen ab alio deriuatum.

Parce. q; nemini parcãt ac iõ tres esse parcas arbitrãt: qñ tria sũt ꝑ quãꝫ oĩa soluunt lachesin dictã esse q; λαγχανω ꝺ̃e sortior designat atropon q; reuerti ñ possint clothõ qñ nona ꝯordinata oĩa tẽtat h. n. noĩa ipa ligua ꝯa ostẽdãt.

Parepsis. idis. per. o. gñis fę. ex para ⁊ εψω. i. ad cibus ꝓprię gñis iuris. scõm Jul. pollucẽ. q̃q̃ ⁊ ꝑ repositorio opsonioꝝ qõ Latinum dicũt apud idoneos legatur. Mar. Qui portat gaudens ancilla paropside rubra halecẽ. Sue. in Hal. Ordinario ꝺ̃ dispensatori breuiariũ rõnũ offerenti paropsidez legumnis ꝓ sedulitate ac diligentia pozrexisse.

Parotides apostemata sectus aures. Nam collectiones fiunt in glandulis. Dñr ⁊ parotides vt inq̃t Celsus arterie due in dextra sinistraq; iurta guttur q̃ sursus pcedẽtes vltra aures ferũt. Quin ⁊ ipsi aurũ cicum apõ Juliũ pollu. vocant parotides. Itemq; partes his subiectę quę a faucibus ad malas pertinẽt. Para enim ad ωτα aures dñr. Solent ẽt iurta dentes in ginguis oriri dolentia quas greci parotidas appellant q̃rum remedia scribit Celsus.

Paradontides: sine parulides: tubercula iurta ginguas cuz caro in gingiua excreuit.

Parorysmus stimulatio cõcitatio. παροξυνει p enĩ ẽ incitare

Paratragedio. as. figt exaggero: a verbozũ magnitudine aliq̃d augeo. Plau. Illic homo est vt paratragediat carnifex.

Parrhasia regio in peloponneso: dicta arcadia lychaonis patria. Unde parrhasius. a. um. p arcadio. Uir. Parrasio dictum panos de monte lyceo. In ea est mons lyceus. in quo bicornis fauni templum fuerat a quo lyceą ludicra illi sacrata nobis lupcalia dcã. Uñ Oui. lib. ii. fas. Quis vetat arcadico dictos a monte lupercos faunus in arcadia tẽpla lyceus habet

Parrhasius nomẽ pictoris Ephesij qui cũ zeuside incertamen picture descendit. Hic primus symmetriã picture dedit. primus argutias: vultus elegãtiã capilli: venustatẽ oris expressit. Et cũ zeusis detulisset vuas pictas tãto successu vt in scenam aues aduolarent ipse detulit linteum auibus pictum.

Parco. is. peperci vel parsi. parsum. Uñ pcurus. ꝓpie figt abstineo. qñ parũ tãgo. Hic parcere ꝓ veniã dare. i. ab vltiõe abstinere. Liui. li. xxv. Nec dũ eos capuę parsuros Uir. parce re subiectis: ⁊ debellare superbos. Aliq̃n ꝑ ꝓhibere vt parcite ouesnimiũ ꝓcedere. Aliq̃n ꝺ̃ponere q; ab his q̃ deponimus abstinem⁹. Uir. parce metu cythareа manẽt ĩmota tuo rũ fata tibi. Aliq̃n ꝓ seruare. q; similiter ab eis abstinemus Jdẽ. li. x. Argẽti atq; auri memoras q̃ multa talẽta natis pcetis. Aliq̃n ꝓ desinere nã ⁊ desinere abstiere ẽ: vt parce piaſ scelerare man⁹. Sic pcere erroꝛi dicim⁹ abstinere a castigatione erroꝛis: siue parũ castigare erroꝛẽ parcere pecunię. abstinere ab erpẽdẽda pecunia: siue parũ erpẽdere pecuniam. Var. Parsurus pecunijs bñ ptis. Parcere famę abstinere a lama: ñ laudare. Au. li. ij. ci. dei. Nimis supbũ sint famę Parcere ꝓcipiũ ciuitatis vbi suę famę parci numina noluerũt. Pacẽ laboꝛi. abstiere a laboꝛe: siue pax laborare ⁊ eodẽ mõ ꝺ̃ ablibus. Ouid⁹ vbi ꝓpositа sũt Lõparco ei⁹ ꝺsimplicis sigtiõis Ter. Suũ ꝺfraudãs genũ ꝓparsit miser. Reparco itęꝫ parco. Plau. i Tru. Utinã rei iterũ parcissez meę. vt nũc parcis.

Parc⁹ q̃ frugi ẽ ⁊ sũptib⁹ pcit. Hel. lib. iii. Neq; ab arca neq; ab arcẽdo: ꝟ ab eo q; puũ ⁊ puz denoĩat. Hic pcitas ꝓ frugalitate. Huius cõpositũ ẽ pzepcus valde pcus. Ply. li. xj. Aliq̃n et ipse ꝺtrabũt mortis sibi cãs cũ sensere eximi mella auide vorãtes. cętero ꝓparcę ⁊ q̃ alioquin ꝓdigas atq; edates nõ secus ac pigras ignauas pturbẽt. Sil⁹ Deparcus nimiũ parcus ac tenax: cuius opponi⁹ pfusus ac magnificus. Apul. At nõ ὸria accusastis vnũ seruũ vt de pcitris libertos vt pfusi.

Parcę dictę sunt a parco. p ὸriuz q; nemini pcant. Var. a partu vnius litterę mutatione deduci putat. qñ vt scribit hesiod⁹ hę nascẽtibus boĩbus bonũ malũq; ꝺferre cõsentiant Juuen. hęc exẽpla para felicibus at mea clotho. Et lachesis gaudent si pasci iguine venter. Tres aũt fuisse pcas clotho. i. lachesin ⁊ atropon finxerũt antiq: q̃s Lice. berebi ⁊ noctis filias fuisse scribit: ⁊ easdẽ sata eẽ existimant. Uñ ẽ illud Lcãtis. Ducũt volentem fata: nolentẽ trabũt. Fingũt vite boĩuz ꝑsse ⁊ nẽdo eã ducere. Quapp lanificas sozores appellant. Mar. Si mihi lanifice ducunt nõ pulla sozores stamina nec surdos nor bẽt ista deos. Apul. Tres pce tria fata sunt nũero cũ rõne tpis faciẽtia. Si ptãt eaꝫ ad eiusdẽ similitudinez tpis referas. Nã q̃ ĩfuso perfectũ ẽ ꝑteriti tpis ὸz spẽz. Et q̃ tozq̃tur in digitis momenti ꝑsentis ĩdicat spatia. Et quod nõdũ ex colo tractũ est: subactũq; curę digitozũ: futuri ⁊ cõsequentis ęculi posteriora videtur ostendere.

Parsimonia. moderatio sumptũ ⁊ parcitas. Hoc ẽ conseruatio rez q̃ sic diffinitur a phis. Parsimonia est q̃ cauemus ne q̃ ꝺ̃ dispẽdiũ vltra modũ fiat ⁊ res familiaris quoad fieri potest sine cuiusq̃ iniuria cõseruẽ. Fit ãt a ptõ parsi quod conseruandi siue abstinendi figt. Nã alterũ ꝑteritũ peperci potius accipitur pzoueniam dedi: q̃tus aliq̃n confundantur.

Pardus aĩal ẽ cuius fẽminini a pardalis ὸr. Uñ ⁊ Leopard⁹.

Pario. is. peperi ptũ ⁊ ptiũ pe. p. a q̃rta ꝺnugatione. Al tertia vo pe. coz. Sta. Nosti veniat paritura marito. Enni. Oua parire solet gen⁹ pẽnis cõde cozatũ. Et ãt pere fętũ emittere: qõ ꝓpie ad fẽminas ptinet: ꝟ ẽt q̃q̃ de viris dicaſ. Lęcil. Hic vicin⁹ nr̃i pepisse se filiũ memoza. i. genuisse. Per trãslationẽ ὸ his ὸr. iterdũ q̃ ñ ꝺcipiũt ꝑ acq̃rere seu ꝺparare. Et sic cõstruiſ fiẽ Emo. Col. li. x. Seq̃tur vt ex aĩa desiderem⁹ ea pozrovl̃ ere parta vl̃ gratuita ꝺtigũt. Uir. Ite ait egregias aĩas q̃ sanguĩenobis banc partiã pepere suo. Huius ꝺposita sunt Apio a quo Adapio. Lõperio. Operio: a quo ꝺperio ⁊ repio

Parturio. is. pe. co. a paria⁹ vl̃ a partu fieri videſ qõ ẽ ĩ pariẽdo laboꝛo: seu laboꝛo vt pariã. Ply. Utiq; ꝺstat: parturiẽtes foliis substractis celeri⁹ parere. Var. In cubilib⁹ cũ parturiẽt acus substernãdũ: cũ peperint tollere substramẽ. Cic. Utinã aliq̃n doloꝛ ppli romani partat qõ iã diu pturiſt. Amb. ὸ Laim. Dos partus aĩa nr̃a parturiat nec solũ parturiat: ꝟ ẽt pariat Ponit⁹ tũ qñq; pro primitivo. Piero. contra. Ruf. Putasne eiusdem meriti eos qui parturiuntur ⁊ qui parturit.

Partus a. um. pticipiũ. a pario. Apul. Partamq; a patre multo tpe ⁊ multo laboze pecuniã vno die cõsumpsit. Partus. us nomen pro ipso pariendi actu. Ply. Qõ a pgnantibus commanducatum ptum faciliozem facit. Aliq̃n accipiẽ pro prole Mar. Nec iacuit partus sed matre cadentem cucurrit.

Paritura. idem quod genitura. Var. lib. ij. de re rus. Quare de mes si vis duas res de multis admisturam ⁊ parituram.

Partio. onis. idem quod partus. Plau. in Tru. Horresco miserа mentio quotiens fit partionis.

Parens a pario. fit. quo noĩe nõ mõ pater ⁊ mater: sed auus et pauus auia ⁊ pauia: ⁊ oẽs supiozes vsq; ad tritauos significãtur: vltra hos q̃ nõ habẽt speciale nomẽ maiozes appellãtur. Lai⁹ scribit appellatiõe parentũ oẽs ĩ infinitũ maiozes vtriusq; sexus significati. Auctoz ẽ Pie. i secũda ὸ Rufi. apologia parẽtes ẽt significare affines ⁊ cognatos iurta vernaculũ sermonẽ. Lampri. de Alexãdro seuero sic scribit. Amicos ⁊ parentes Alexãder si malos repit aut puniuit: aut si vetus vel amicitia vel necessitudo non fuit puniri dimisit a se

dicēs. Vis clarior ē mihi resp. Jul. Lepitolmus de M. Antonio refert. q̄ adoptatus in aulicā domū oībus parentibus suis tātā reuerentiam quantam ꝓuiatus exhibuit. hinc.

Parentela ab eodem vsurpatur cum dicit. Causa eloquētię ꝺi gnum parentela sua putauit.

Parēto.as. sigī parentib⁹ iusta celebro. Licet ēt ad alios trāsferatur. Ply. lib. xviij. Qñ mortuor aīe sunt ī ea. s. faba q̄ de cā pentādo vtiq; assumit. Sumit ēt iterdū pētare ꝓ filęs eē.

Parētalia: ꝺuiuia q̄ ī parētū aut ꝓpinquoꝝ mortib⁹ fieri ꝺsue uerūt. hoꝝ Aeneas iuētor fuit hiero. in hiere. ꝓphetā. lib. iij. Mos ē īgētib⁹ ferre cibos t ꝓparare ꝺuiuū qō a grecis t a nostris vulgo appellat parētalia: eo q̄ pētib⁹ iā ōfunctis ista celebrabāt. Uel dicta sūt pentalia q̄ ita parerēt mortuis qui ita viuētes iusserāt facere: vel q̄ filij pentibus ꝟ prestarent.

Pareo.es. parui. pitū. Uñ pariturus figī videor t a pio vt aliq̄ putāt ꝺeductū qñ partus postq̄ extra vterū ē: videt. Uirg. cui pecudū fibrę tęli cui ſydera parēt. i. a quo fibre t ſydera cernunt: Uñ t ꝺposita. Appareo. vt apparēt rari nātes īgurgite vasto. Cōpareo. coꝛā aliquo pareo: vt puer nō ꝺparet t ego quo ibo: Diſpareo a cōſpectu. recedo. Transpareo ꝓ ali quod coꝛpus lucidū videor. Interdum parere est obędire. Uir. paret amor ꝺictis carę genitricis: Justi. li. j. Uix patienter vni viro ne oum femine pariturīs Et habet penul. pro.

Paro.as. acq̄ro. Et sicut Emo capi posset ꝟ ī eo ptiū exīstimum nō inueniat ita a ptū vt in eius ꝺposito Cōparo: ꝟ q̄si ptiū. Ter. in eu. Cupio aliquos parare amicos bñficio meo. Curtius. Quid tibi diuitijs opus ē q̄ te esurire cogūt. ꝓmus oīuꝝ satietate pasti famē: vt quo pīa haberes acri⁹ q̄ñ haberes cupes Huius cōpōsita sūt Apparo. Cōparo. Reparo. Separo. Diſparo. q̄ ē separo. equipero ꝓpero. t supo. q̄ habent. pe. coꝛ.

Parabilis t hoc pabile. qō in ꝓmptu est: t cito haberi pōt. Seneca Ad manum ē t pabile qō sat ē: q̄ ad nām viuit nunq̄ est pauper. Li. li. v. tuſ. Diuitias inquit nāe parabiles esse.

Paro nauis gñis ad cuius silitudinem. Myoparo ꝺicitur.

Paries. tis. pe. coꝛ. de ꝓuiatis ꝺicitur vt paries domoꝝ. Murus tam ꝺe publicis q̄ de ꝓuiatis ꝺicitur.

Parietinę. pe. ꝓ. muri veteres ac semicōſumpti. Ply. Asterici hęrba ē nascēs ī tegulis parietinisq; folio silis oꝛymo Aug. Parietinę oñr quas vulgo ꝺicim⁹ ruinas vbi parietes stant sine tecto sine habitantibus.

Parietaria hęrba a parietibus in quibus nascitur ꝺicta vulgo victriolā. ꝺicitur t pdiciū qñ pdices ea vescantur.

Paros insula est quę a delo. xxxv. millibus ꝺistat ex qua pari⁹ lapis marmoreus. hanc primo plateam postea minoida vocitarunt. In ea est oppidum ēt paros vocatuꝝ pharos vero cum. h. est alia insula de qua infra.

Parius lapis candidus e quo multa signa fiunt. Et est in paro insula vna ex cycladibus. Uir. Niteamq; paron.

Parium ciuitas asię in regionę myſię. Ex qua fuit Neoptolomeus cognomento Hiſtographus vir memoratu ꝺignus.

Parma. bręue scutū: quo pedites vtebantur. q̄ e medio in oēs partes esset par: vt inq̄t Uar. Uirg. li. xj. Ense leui nudo parmaq; ingloꝛi⁹ alba hoc scutū greci auctoꝛe plynio vocant peltā huius ꝺiminutiū ē parmula: Hoꝛ. Sēſi relicta nō bñ parmula. pma ēt nomen fluuij a quo vrbs inter placentiam t Cremonam sita parma appellata est hęc. patria fuit Lassij poetę t Macrobij viri ingenio t doctrina prestantis.

Parmularius. Gladiatoꝛ qui parmula vtebatur itemq; sautoꝛ t locatoꝛ ei⁹ generis. poꝛro parmularij etiā thraces siue thrętes appellabantur Festus Threces inquit gladiatores a similitudine parmularum thraciarum vocati.

Parnasus. pe. ꝓ. mons in phocyde vt scribit Ply. t Stra. li. ix. Et herodo. Mellaq; cōfirmant. Qui mōs duos vertices hz quoꝝ vnū Thyrsea: alterū hyampēū. herodotus in Urania tradit. Non āt Lytheronē t helicōnē vt Ser. putauit. Seu vt alij volūt Cyrrhā aut Cyrphim seu Nysam cū Lythera. q̄ Lythera aut Helicon in Boeotia montes diſiūcti sint. ita vt Helicon ꝓcul sit a parnaso circiter quindecim passuū milia. Lytheroꝝ vo. xxx. Est tñ sicut docet. Stra. Helicon pnaso gmulus t altitudię t circuitu. Et musis natale in nemore helicone scriptoꝛes assignāt Cyrrha vo t Nysa sūt noīa ciuitatū. Cyrrha sub Cyrphim rupē pnasi in radicib⁹ mōtis i planicie mare versus locata est. Nysa vo nō in pnaso: sed inflęxi arabia sita est in qua cū bacchus nutritus eēt in ei⁹ memoriā ipse postea aliā in India cōdidit. Est igitur parnasus phocydis sacer bacchо t appollini. Ouidi. Separat aonios acteis phocys ab aruis terra ferax. Moꝛ addit. Mons ibi verticibus petit arduus astra duobus nomine parnasus: supatq; cacumine nubes. Luc. Carmine parnasus geminoq; petit ętbera colle. In hoc monte rupes vel maiestate numinis vel situ ipso hoꝛroꝛem visentibus facit: vndiq; fere preceps in formā theatri: hic est Apollinis ꝺelphici templū: hic fons Castallius musis sacer. hic habitauere pieres natio thracia: vñ pierius mōs t pierides muſę. Sub pnaso habitauerunt biantes ppli. Uñ aquę pnasi fontis biantida oñr. Hic fontes arcticam versus Hyppocrene t Aganippe. A parnasus fit pnasius. a. um. Uir. nec tñ phębo gaudet parnasia rupes.

Parricida. pe. pro. a pari vel a patre ꝺeduci pōt. Si a pari. r. euphonie cā addit. Si a patre. t. i. r. ꝺuertit. Ideo p duplex. rr. scribit. Quibusdā tñ a pentecōpositū videt t ꝓparenticida p syncopā cōmutatiōe. t. in. r. Nā paricide oñr parētū interfectoꝛes: t patrię ꝓditoꝛes. q̄ patria pēs vniuſcuiusq; ē. Lege pōpeia de parricidijs caueē vt is pricidij teneat: nō soluꝝ q̄ patrē t mſeꝝ interfecerit: ſꝟ q̄ fratrē soꝛoꝛē: patruelem matruelē filiū filiā nepotē nurū alioſq; propinquos occiderit. Ponitur t pro alio quocunq; qui qualēcunq; hoīez occiderit. Uñ extat lex numę pōpilij. Si q̄s liberū hoīez morti sciens ꝺuit. parricida eſto. Et sic a pari fit cōpositū. Hinc parricę appellabant q̄ſtoꝛes q̄ cā capitaliū rerū q̄rendarū creari solebant. Sunt tñ qui inter paricidiū t patricidiū ꝺistinguant q̄ patricidium t sit patris interfectio. Uñ t matricidiū quo mater interficit sic patricida t matricida. Patricidiū vo cognati: vel ciuis vel alicuius alij occisio: vel ō patriā machiatio. Li. lib. iij. off. Potest enī ꝺij immortales cuiq̄ esse vtile fędissimū: t teterimū parricidū patrię: q̄uis is. q̄ se eo obstrinxerit ab oppressis ciuibus parens nōietur Plau. tñ parenticidā appellat qui patrē interfecerit. Greci patroctonuꝝ πατροκτονον Τωμ. πατερ. quę illic venari consueuerant.

Parthenius. virgineus ꝺr. Quo noīe ꝺictus est mons arcadię a virginibus quę in ea veneri frequenter sacra facere solebant. Est t parthenius fluuius paphlagonum.

Parthenope vna fuit sirenū q̄ pdoloꝛe q̄ ptereūtē vlixē cum socijs cantu non deceperit in mare se pcipitarūt. vna hęc in eū delata ē locū vbi postea cōdita fuit neapol pelare vrbs campanię. Parthenos enī virgo latię ꝺr. Ab hac igit sirene neapolis est appellata a virgo parthenope. Et ꝟ q̄dā ꝺicāt neapolim ꝺictā q̄ augustus eam instaurauerit: tñ legit a Licophrone. neopolim ante augusti tpa qui tpe ptolomęi philadelphi claruit t neapolitanos singulis annis ad tumulū parthenopes faces tuliſſe. Hāc cumani a pentib⁹ ꝺigressi ꝺiciſſe ꝓꝺunt. q̄ ī eo loco parthenopes coꝛpus ī veteri monumēto cōditū reperissent nomē eius vrbis ſꝺidere. Sꝟ postq̄ loci vbertate atq; amenitate maioꝛē in modū frequētari ciuitas cępit veritus cumę ꝺeserent ꝺiuędi parthenopē ꝺsiliū iuuere. Quo facto moꝛ imanifestilētia veratī oꝛaculo monīti sūt ī vrbē restituerēt. Itaq; subito ſstauratā neapolim hoc est nouam vrbem vocauere: Hinc parthenopeius. a. um.

Parthia regio assyrię aq̄ parthi. Di lingua scythica exules ꝺicūtur. sicut refert iusti. li. xlj. docēs ab exulibus scithaꝝ pthoꝛuꝝ impium fuiſſe ꝺeductū quoꝝ regna duo ꝺecim̄ fuiſſe testis ē Ply. li. vj. Hr regio ab oꝛtu hz arios a meridie carmaniā ab occasu medos. a septentrione hyrcanos.

Pars a pari. q̄ partes simul iunctę pares. i. eq̄les sint toti. Uel ꝺicitur a pio q̄ pars a toto ꝺeducta t q̄si pta sint. Pōt ēt ꝺici a parū q̄ pars fit q̄ ꝺ parū respectu totius. Oñr vo partes ī quas ꝺiuidit totū. qñq; tñ ptes ꝓ officio poni consueū est: Et ꝺicimus meę partes sunt. t mearum partium ē. hoc ē meum officiū est. Hinc fit cōpositū. Expers quod est sine parte.

Particula

Particula dimi.parua pars:a quo pticulare:qđ ad ptē ſpectat
Particulariter ⁊ particulatim aduerbia ſignificāt mēbratim et
p partes. Li.ij.ad her. Si ſūmati nō pticulati narrabimus.
Particulones.oīr cohęredes ⁊ q̄ partē patrimonij ſumunt.
Partim aduerbiū fit q̄nq; ex parte:vt partim ſubticuit crimē
partim confeſſus eſt:aliquando idem eſt quod pars: vt par
tim boūm venerunt.i.pars hominum venit.
Particeps qui partem capit. Dicimuſq;. Particeps ſum labo
rum tuorum:⁊ particeps ſum tibi in laboribus. Curtius.qđ
eſſet illi in periculis participes.
Participo.as.partem tribuo hier. Tunc erit eius fructus cum
eiꝰ dominus cęlorum regna participauerit.
Participiū pars oīonis ꝺ⁊ q; partē capiat noīs ptēq; vbi parti
cipia iuncta cū vbis infinitis ſeruāt vim pticipioꝝ:hīc ptici
palia noīa dicta ſūt gerūdiua:q̄ ꝛ nō ſint pticipia:filia tñ par
ticipis ſunt. Nā ⁊ caſus ⁊ gña ⁊ tpa ⁊ fig̃ationes bēnt more
participioꝝ:⁊ poſt ſe caſus regūt nō añ q̄uis legaſ: i ouertē
do oīs captuitatē ſyon.i. oū ouerteret oīs vl ouertēte oño
captuitatē:ſz nō ē vſurpāda talis locutio. differūt āt gerun
diua a pticipijs. q; ipſa rei admiſtratōez ſig̃nt ſine tpe: vt te
net me occupatio iuriſdicēdi gerūdiuū eſt:nec tps fig̃t futuꝝ
ſz ꝛa admiſtratōez i iur dicēdo. Illa vo tps ſine rei admiſtra
tōe vt tenet me cura dotis numeraāde pticipiū ē futuri fig̃tū
ſine rei adminiſtratōe. Pterea gerūdiua duplicē fig̃onē bñt:
pticipia vnā tñ:ſz ſciēdū q; gerūdiua q̄ ſociata ſūt ſubſtanti
uis paſſiue accipiunt:diſiuncta vo mō actiue mō paſſiue:ſed
paſſiue cū ſine ꝓpone ⁊ ſine gñe i ablō ⁊ q̄ſi abſolute ponūt.
Auſil.ſz memoria excolēdo:ſicut oīa alia augeſ.i. oū excolit
Virg.alr vitiū creſcitq; tegēdo. Idē eggreſcitq; medēdo. Et
vtq; videdo femina bꝰ ē cū tegit vitiū:cū curat eger:cū vi
det femia. Sal.cū actō mediāte ad pauca ſupra repetā quo
ad cognoſcēdū oīa illuſtrioꝛa magis magiſq; in apto ſint.i.
vt cognoſcant:iunguntſ ⁊ gerūdiua cū pli numero ſingulari
voce. Ply. Cū illoꝛ videdi gra me in foꝛ ꝛtuliſſem aliqđ pti
cipiū ſumit p pticipatōe. Hier. i expōne can. Cōſidera ne foꝛ
nꝓoſſit ⁊ illud coꝛpꝰ qđ aſſumpſit ieſus cōmune ei cū ſpon
ſa cabile noīari:qm̄ q̄dē videt per ipm eccl̃ia xp̃o eſſe ſocia
ta:⁊ participiū vbi dei capere potuiſſe:ſcōm q; mediatoꝛ dei
⁊ hoūm ꝺ⁊. Sic ēt ſolet dici cauenda eſſe fęminę participia
quo ſignificatur fugiendū eē fęminę conſoꝛtium.
Partior.partiris:⁊ partio partis:partiui partitū:futuro partiaꝛ
⁊ partibo:partiar ⁊ partibor. Pla.i aſi. Hāc quā nactꝰ ſum p
dam cū illis partiā. Hier. in pſal. Lętaboꝛ ⁊ partiboꝛ ficimaꝛ
Eſt aūt partiri partes facere ⁊ q̄ſi diſtribuere. Virg. Socios
partiť in oēs. Sal. Prouincias inter ſe ptiuerāt. Ab his fiūt
cōpoſita. Impartio actuū. Impartioꝛ tā paſſiuū quā depo
nens.a.in.e.mutata ſicut fit in exps. Et fig̃t ipendere vel par
tem dare ⁊ participē facere. Cic. huic rei aliq̄d tpis imptias.
Amb. poſteaq̄ apli ad euangelizādū regnū dei ſūt deſtinati:
ſ̄ęgeſtis impartiť alimentū. Idē vtinam oñe Jeſu velis
mecū iſtos non ieiunos nō dimittere:ſz ipartitis abſte epu
lis reficias eos vt poſſint tuis alimonijs foꝛtiozes infirmita
tē ieiunij nō timere. Li. Atq; ēt viro foꝛti collegę meo laus i
partiť. Dicimus aūt ipartio nemini laudē mei laboꝛis. Et i
partio neminē laude mei laboꝛis:ſicut fit i dono. Ter. Pluri
ma ſalute parmenonē ſuū ipartit gnato. Diſptio:vl diſptioꝛ
varie ptio. Plau. i aul. hercle. iniuria diſptiuiſti:piguioꝛē iſti
agrū bñt. Noui. Ut pariē diſpartiant bona pr̄is:biptioꝛ. q̄
driptioꝛ:q̄nqueptioꝛ a q̄bus bipartita tripartita ⁊ hmōi.
Partiarius colonus fiue alius quis cum quo aliq̄d cōmune ba
bemus ⁊ partimur. Cato. Vineā curandā ptiarius bñ curet
fundū arbuſtū agrū frumentariū partiario:fenū pabuluꝫ qđ
bobus ſatis fiet:q̄ illic ſciat cętera oīa ꝓ indiuiſo. Idē calcez
partiario coquendā qui dant calcarius pficit ⁊ coquit.
Parulis.idis.tuberculū iuxta dentes in gingiuis naſcens.
Parum aduerbiū ſignificat modicū:a quo paulū paululū pau
ſillum ⁊ pauxillulum diminutiua.
Parumper.paruo tpe q̄ſi per parum hoc eſt valde parum: ſed
ꝓpoſtere. Plau. Expecta hic parumper. interduꝫ ſignificat
paulatim. Virg. Pulſuſq; parumper coꝛda doloꝛ.
Paruus.a.um.qđ nō ē magnū. Cuius diminutiuū ē paruulus
Dinc etiā paucus a quo diminutiua pauculus ⁊ pauxillus.
Paſceolus vt inq̄t. Var. Sacculus eſt ex aluta factus. Plau. in
ru. Pręterea cētū denaria philippea in paſceolo ſeoꝛſum.
Paſcha.ę.⁊ paſcha atis. Auſo. Nos etenī p̄mis ſanctū poſt pa
ſcha diebus:qđ plane nomē hębꝛeum eſſe:ac tranſitū ſigna
re docet Hiero. ſic inquiens. Paſcha q; hebꝛaice ꝺ⁊ phaſe nō
a paſſione vt pleriq; arbitrant:ſz a trāſitu noīatur eo q; ex
terminatoꝛ videſ ſanguinē in foꝛibus iſraelitaꝝ ptranſierit:
nec pcuſſerit eos. Aug. A diligētioꝛibus ⁊ a doctoꝛib⁹ iuentū
ē:qꝛ paſcha hębꝛeū vbū ē ⁊ nō iterpręta paſſionē:ſz trāſitū.
Per paſſionē.n. trāſiuit a morte ad vitā:⁊ ſeē nobis viā cre
dētib⁹ ad reſurrectōez ei⁹ vt trāſeamus ⁊ nos de morte ad vi
tā. Sic enī ipe oñs ait. Qui credit i me trāſit a morte ad vitā
Paſchalis ⁊ b paſchale. qđ ad paſcha ptinet. vt paſchalis dies.
⁊ paſchale ſacrm. Paſchales vo oues q̄ſi paſcuales oīr.
Paſco.is.pauī.paſtū fig̃t comedo:⁊ q̄nq; abſolute ponit Vir.
paſcētes ſeruabit tityrus hędos:q̄nq; ſtruit cū actō vt flo
rē de paſta ſalicti:i hac fig̃one:ēt ſumit paſcoꝛ ꝓponēs. Vir.
Paſcunt vo ſyluas:⁊ ſūma lyceꝰ:hoꝛrētes q; ribos ⁊ amātes
ardua dumos. Dicimꝰ ēt paſcoꝛ equū p hębā vt cętera paſcū
tur virides armenta p herbas equus paſcit herba: vt ſylua
paſtus arūdinea. Equus paſcit i viridi pabulo. Ut paſcit in
magna ſylua foꝛmoſa iuuēca. Equus paſcit diē ⁊ noctez: vt
ſępe diē noctēq; ⁊ totum ex oꝛdine menſez paſcitur. Inter
dum paſcere eſt cibum alteri prębere:⁊ q̄ſi cibo ſaginare. Et
ſic dicimus. Herba paſcit equū: ⁊ paſco equū herba Virgil.
Ueloces catulos ſpantbę acremq; moloſſum paſce ſero pin
gui. Uñ p trāſlationē paſcere ponit pro delectare. Idē. Atq;
aīum pictura paſcit mani:⁊ paſcere oculos eſt viſu alicuius
rei grate eos oblectare. Interdū p fouē alere. Idē. Qua
lem ifelix amiſit mātua cāpū:paſcētē niueos herboſo flumi
ne cygnos. Interdū p augeri ⁊ creſcere: vt et ſacrū tibi paſcē
crinem. Huius cōpoſita ſūt cōpeſco:depaſco. paſcēdo: abſtę
mo. Et depaſtus ꝺ⁊ agrum bos qui cibum ex agro ſumpſit.
Hiero. in exo. Si dimiſerit iumētū ſuū vt depaſcat aliena re
ſtituet. Itē depaſtus ager paſciue: hoc eſt paſcendo conſum
ptus: dipeſco diuido ⁊ ppꝛie pecus a paſtione deduco. Expa
ſco depaſco perpaſco in totū paſco: ſatio: impaſcoꝛ deponēs
intus paſco. Col. lib. ij. neq; ſuem velimus impaſci pratum:
quoniā roſtro ſuffodiat ⁊ ceſpites exciter.
Paſcito.as.pe.coꝛ. frequentatiuū a paſco. Var. Nūc feras quę
in ſylueſtribus locis paſcitant: cicures quę cultis.
Paſcuum.a quo plene paſcua in quibus pecudes paſcunt: ſiue
ager paſcuus ſit: ſiue pratū: ſiue mons aut coll. Col. li. viij. In
eo iure q; paſcuo caret otineri pōt exiguo ⁊ q̄licūq; pabulo
otentus: paſcua cēſoꝛis tabulis dicebantur oīa: ex quibus po
pulus redditus haberet: qꝛ diu hoc vectigal fuerat.
Paſcua.ę. idē qđ paſcuū. Hier. in Eſaia. Et erit in paſcuam bo
uis et in oculcationē pecoꝛis. et in p̄s. Oues paſcue eius.
Paſcuus.a.um. vnde Paul. ſyluam paſcuaꝝ appellat quę in pa
ſcuis pecudum deſtinata eſt.
Paſcales oues et gallinę dicuntur quę paſſim paſcūtur a paſco
ſiue a paſcuis quaſi paſcuales. Lucil. paſcali pecoꝛe ac menta
no birco atq; ſoloce. Hiero. lib. j. &. Mlr illa habebat vitu
lum paſcalem in domo: et occidit eum.
Paſtus.a.um. pticipiū q̄ cibū ſumpſit: paſtus us cibū ſiue ciba
tionē fig̃t Hel. alia lute oꝛta auis in paſtū profecta eſt.
Paſtio. idem qđ paſtus q̄uis hoc magis ad bꝛutoꝛ alimēta p
tinere videaſ. Col. lib. j. poꝛculatoꝛis vero et ſubulci diuerſa
pfeſſio: diuerſę paſtiones. Unde etiā Uarronis idex de vil
laticis paſtionibus ad bꝛuta pertinentibus.
Paſtoꝛ qui curā bz paſcēdi vt eſt apud euangeliū: paſtoꝛes erāt
in eadem regione cuſtodientes vigilias gregis.
Paſtoꝛalis et hoc paſtoꝛale qđ eſt paſtoꝛis vel qđ ad paſtoꝛem
ptinet: vt paſtoꝛalis cura: paſtoꝛale offiū. Var. Tertio gradu
a vita paſtoꝛali ad agriculturam deſcenderunt.
Paſtoꝛius.a.um. qđ ad paſtoꝛem pertinet. Var. lib. ij. de re ru.

An ea quę tria here dixisti mihi de pastoria re.
Pastoricius.a.um.idē qō pastoris. Idē lib.j. Cū boies postoriciam vitam agerent:neqꝫ scirent etiam arare terram.
Pastillus dimi.vr̄ a pasta q̄uis fiat mutatio gn̄is. Quidā a pastu deriuāt:vbi ꝫ gn̄s seruat. Festus a pane. Est āt forma panis parui. Hor.in ser. Pastillos rupillus olet gorgonius hir cū. Et pastilli sūt q̄ illiunt: vide in dictiōe emplastrum.
Pastillum neutri generis:sicut docet festus:fuit genus libi rotundi quo vtebantur in sacris.
Pastinaca gn̄s radicis vtutis calidę. Macer. Et pastinacę vir tus in semine tn̄. Itē pastinata gn̄s piscis.de quo Ply.
Pastinū.pe.cor.ē vt Col.lib.iiij.refert ferramentū bifurcū quo semina pagunt. Palladius aliter accipit cū ait: pastinū fieri nūc tps est. Mēsura pastini hęc est in tabula q̄drata ingerali: vt cēteri octogeni pedes p singula latera dirigantur.
Pastinare ē agrū fodere. Col.li.iij. Tū in terrā bn̄ pastinatam ꝫ stercoratā rectū sarmētū defigito. Huius cōpositū est. Repastino.as.repastinari dicebāt veteres vineas:q̄ resodiebant. hęc enī ppria appellatio restibilis vineti erat nūc antiq̄tatis ignudēs consuetudo q̄dēmoti soli vineis pparat repestinatū vocat. Unī q̄dā repastinari agrū oīr cui⁹ nā fodiēdo mutat. Ply.li.xix. Precipu⁹ fit caulis sapore ac magnitudīe primū oīum si i repastinato seras hīc repastinatio.p renouatōe q̄nq; capit. Uñ p translationē oīr libri repastinationū.
Pastinatus.tus.ipsa pastinatio. Col.li.iiij.neqꝫ.n.paꝫ refert su spēssissimū ee pastinatū. Et si fieri possit vestigio q̄s iuiolatū.
Pastomis.idis.instr̄m ferreū:siue ligneū quod ad cohibendaꝫ equorū tenaciam naribus:vel morsui imponitur. Lucil. Pastomides huic de naribus ingentes pendent.
Passer auis a paticudo:eo qō morbū caducū patiant passeres Quo ēt noīe significat oēs aues. vñ Lice. dixit oībus passeribus insitā a nā: voluptatē:de oībus auibus intellexit.hodieqꝫ aues ipsas in cōmune passeres vocant hispaniarum vernaculi. Est ꝫ pascer nomen piscis:ꝫ nomen loci. Mar. Non mollis sinuessa feruidiqꝫ fluctus passeris aut supbus anxus. A passer fit diminutiuum passerculus.
Passer solitarius auis aliquanto grandior passere:ac subnigrior solus per domorum culmina incedens cantu suauis. Passer marinus altera auis.
Passio perturbatio:affectus ꝫ affectio:grece pathos ór. Aneotericis vō auctoribus ecclesiasticis passio vsurpatur pro animi vel corporis morbo. Sunt autē quattuor precipue passiōes: due a bonis gaudere.s.ꝫ cupere:seu sperare. Letitia de presenti est spes de futuro bono:due a malis:dolore:ꝫ timere: dolor de presenti:timor de futuro malo.
Passiuus.a.um.qō passionē denotat. Uñ passiuę q̄litates dicte sunt nō q⁹ patiant aliq̄d sed q⁹ faciant passionē. Mel nāqꝫ vt dulce sit:nō a dulcedine aliq̄d passum est:iꝫ dulcē gustātibus efficit passionē:passiue aūt q̄litates rectius oīr albedo et nigredo:ꝫ eor media.i.rubor ꝫ pallor:hęc enī nō nisi vl aīę:vl corporis passiōe nascunt:vt enī nigrescat aliqs corporis passione vt rubescat vl pallescat aīę efficit:quę cū turpitudinis verecundiā ferre nequiuerit q̄si ad obtentū sui sanguinis copiam in exteriores partes corporis fundit eoqꝫ fit: vt pudore nimio rubescamus:pallor quoqꝫ sit aīę passione consistit cum perculsa metu nimio ad cordis ulteriora confugit eāqꝫ sanguis insequitur adeo vt desertum sanguine quod est in conspectu corpus albescat. Dę igitur qualitates si in corpore pseuerent:qꝫ scīqꝫ eas q̄les dicimur ipse quoqꝫ q̄litates passi uę censent. Si vō ad breue tēpus extiterint:ita vt cito descedant:passiones eas potius noīamus. Eritqꝫ inter passiuas q̄litates ꝫ passiōes ista discretio: q⁹ passiones ad tēpus exortę facile cōmutantur.passiuę vō qualitates secundū quas quales dicimus perpetuo perseuerant.
Passus.a.um.a patior.idez q⁹ perpessus. Uirg. O passi graviora. Unde vua passa quę in ficcādo passa est solē. Ply. Quin ꝫ a patientia nomen acinis datur passis hinc et vino nomen datum quod passum vocatur.
Passus.a.um.a pateo:idē est qō patiēs extensus:ꝫ Plau. In por tū vento scōo: velo passo ꝓuenit.i.ocyssimo cursu. passa vela dicimus expassa distēta explicata vēto tumentia ac plena.
Passus.a.um.a pando idē est qō deductus porrectus dispsus. Ter.in phor. Capillus passus nudus pes:qō ꝫ expassum aliqñ dicimus:ꝫ mutatiōe a in e dispessum. Plau.i mi.dispessis manib⁹. veteres enī passis dixissen̄ pansis:ꝫ expassū nō ex pāsus. Hel. seruiī sqꝫ testāt. Dicit enī Serui. Jō āt pādo nō facit pāsum:qz plerūqꝫ senī q⁹ i pmavbi positiōe iuenit in pri participio nō est: vt tūdo tusus. Et lꝫ alia euph.cā varient vt in gn̄ibus vel in numeris nactus tn̄ ꝫ passus enī penit⁹ nūq; patiunt. Passis manib⁹ dicim⁹ qō est diductis atqꝫ distētis Tertul.tn̄ oppansum velū dixit. ꝓ oppasso ꝫ extento. Idem expansos inquit vngulę fodiant cruces .suspendant.
Passus.us.spatiū qō patet in spatio pedis:qz patens apertūqꝫ est: vel qz sic pedes patescūt. A pateo enis passum supinū est. Cum vō non est passum clausum ór. Et ob hoc claudere est de illo spatio intercepto diminuere. Et minorē passum facē.
Passum gn̄s liquoris qō ex vua passa cogit. Fit ex vua quā greci sticbā:nr̄i apianā vocant: vuis in vite diutius sole adustis:aut feruēte oleo: donec paulo amplius dimidiū pondus supersit fusaqꝫ leniter vnas expriūt:ꝫ colligūt. Qui aūt volunt secundarium passum facere adiciunt vinaceis tn̄ aquę puteolanę:quantū ex prima pressura passi fluxit. Defrutū vō vinū est musto vsqꝫ ad dimidiam partem decocto.
Passim aduerbiū a passu sigt passū distāte sparsim ymō vbiqꝫ cū vbiqꝫ sit sine iteruallo. vt herba ē in prato vbiqꝫ grex vō passim pascit: qz aliq̄d iterualli est:iter pecudē ꝫ pecudē. Sꝫ ofundunt q̄qꝫ. Donat interdū ꝓ vndiqꝫ. Lac. Statuit asylum:eo passim confugerunt ex finitimis locis. Interdū ꝓ quolibet. Uirg. passimqꝫ in litore ficco corpora curamus.i. vt q̄qꝫ vult: siue indifferenter Piero. Sola scriptura ars est quā sibi passim omnes vendicant. aliquando pro vbiqꝫ Lactan. Creditur ei passim tanqꝫ cognitę veritati.
Pastophoriū: pastophororū domus. Pastophori aūt sacerdotes dicti sūt a pasto pallio vt q̄dā aunt ferēdo q̄dā accipiunt ꝓ thalamo nuptiale. Uñ ꝫ venus appellata est pastophoros q⁹ thalamū nuptialē curet ꝫ administret. Nā παστας thalamus nuptialis dicit: qui alio noīe νυμφιδὶ op.cū quibus fere sentit. Piero. qui in Esaiam ait. Pastophorum est thalamus in quo habitat prepositus templi.
Pasiphae dictio tetra syllaba:hęc fuit filia solis et vxor minois regis cretę quā in fabulis ferunt ex tauro genuisse minotaurum: qui partim bois effigiē habebat:partim tauri Proper. Uobiscum europe nec proba pasiphae.
Pasithea vna ex trib⁹ gratijs:quā alij Euphrosynen vocant.
Patagia ftuui⁹ sicilię ἀπὸ τοῦ πατταγου.i.a sonitu. Nā ꝓ saxa fluens clamare videt. Plau. ꝫ saxa rotantē patagiam.
Pathagiū aurea chlamys q̄ptiosis tunicis sup indui solet: et q̄ ita induti sunt:patagiati dīr. Et patagiarij qui hmōi vestes oficiunt. Apul. Uberes enis crines leuiter emissos ꝫ cervice dependulos:ac deinde per colla dispositos: sensimqꝫ sinuato patagio residētes paulisper ad finē conglobatos in sumꝫ verticē nodus astrinxerat. Patagius morbi genus.
Patara.pe.cor. vrbs lycię vbi apollo dabat respōsa. Dicta a pataro apollinis filio: vel ab alio pataro lapeonis filio. Dicpatareus.a.um. Stra.li.j.tl̄. Phębe parēs seu te lycię patarea minosis exercēt dumeta iugis. Ouid. patarēqꝫ regia serult
Patauium. vrbs quam antenor condidit quę et padua: vide in dictione padua.
Pateo.es.passus. Patere ē apertū esse. Plau. Ingredere tu: fores iā diu patēt: hinc patens ꝫ patulū q̄ inter se differunt: q⁹ patens sit qō ad tēpus patet. Uirg. Et portas iubet eē patentes. Patulū quod semper patet vt arbor. Idem. Utre tu patulę recubans sub tegmine fagi. Hinc. Plau. bouem patiuz appellat cuius cornua diuersa sunt: ac late patent.
Patulus.a.um.pe.cor. de quo modo in pateo.
Patesco.is.aperior.patens fio: q̄nqꝫ tn̄ pro primitiuo ponitur. Sal. Hinc late patescentibus campis exercitum tuto emittit
Patefacio.is.patentem facio Piero. Sic arridens patefecit in-

gressum. Vnc patefio. Ter. in phor. Ego nullo remedio possum me euoluere ex his turbis quin si hoc celletur in metu: sin patefit in probro siem.

Patibulo.as.pe.cor. aperior patulus fio. Ply. patulicatibus quinquagenis quinis barbulis coronat.

Patibulū mō ſeram ligneā qua hoſtia clauduntur figūt a pateo q hac remota valuę pateant. Titi. Si quiſq; bodie pter hāc poſticā noſtrū pepulerit patibulo hoc ei caput defringam. Modo crucem t ſica patior fieri manifeſtum eſt.

Pathe.a Licerone dīr pturbatiōes: ſiue aī egritudines. Agellio affect⁹ vl affectiōes. A. Lact. Mō vitia: mō affect⁹. Aug. expſſius ea paſſiōes vocari tradit: qualia ſūt egritudo dolor timiditas metus triſtitia: cupidita: ira. Quos aī motus platonici: t ariſtotelici. dicūt ēt in ſapientez cadere: ſz moderatas: rōniq; ſubiectas. Stoici vō negant ī ſapientē cadere: q dicūt ſapientē apathen. i. ipaſſibilē: t apathiā ipaſſibilitatē pbant. Nā talē dicūt eſſe ſapientis aīum q̄lis eſt mūdus ſupra lunā ſimperturbatus: quē nulla perturbatio obnubilet: nulla triſtitia obturbet aduerſus quos reclamat ipſa natura.

Pathetica or̄o dicta ē quā ex rhetorica arte pcipitur dirigi oportere aut ad indignationem aut ad miſericordiam.

Pater q aliquē genuit: q̄ noīe ēt aui. abaui. proaui. ataui. tritaui dicūt. Vic pfum nr̄or memoria dicim⁹. i. maior nr̄or q̄s q̄s maiores ītelligi poſſint q̄cūq; ēt aī tritauos: ſicut minores q ēt poſt trinepotes futuri ſūt pr̄is ēt nomē religiōis ē. Vñ dij oēs pres vocabāt. Si⁹ pr̄ nomē ē reuerētię: pp qō Romulus centū ſenatores quos ad reipublicę curā elegit: fiue qz is numer⁹ latis erat: fiue qz ſoli cētū erāt q̄ ad id idonei eēnt patres ab honore vocauit: fiue ab ętatis vel cure ſimilitudine.

Paterfamilias or̄ qui pr̄imus eſt t imperiū habet in familiam: ſiue qui poteſtatis ſuę eſt: ſiue puber: ſiue impuber.

Pater patratus. vide in dictione patro. as.

Patres ſcripti: q̄ in ſenatu patribus erāt ſcriptis annotati.

Patricij ſenator pgenies. Lin. li. j. Romulus centū creat ſenatores q̄ pres ab honore: patricij quoq; pgenies eor appellati. Iaē li. x. En vnq; ſando audiſtis patricios pmo eē factos nō decęlo demiſſos: ſz q̄ prem ciere aūcq; poſſent. Luntinus ait patricios appellari ingenuos. Vñ plebei patricijs opponunt: nō enī ſenatores oēs erāt pr̄ici: tacitus biſdē diēb⁹ i numez patricior aſſcuit ceſar vetuſtiſſimū q̄q; ex ſenatu: aut q̄bus clari parētes fuerāt: hīc patriciat⁹ us. p ipſa dignitate Sue. in an. Q. tarquio pſco rege iter ro. gētes allecta i ſenatū. mor. a. o. Tullio i pricias trāſducta. pcedēte tpe ad plebem ſe ītulit: ac rurſus magna viper diuū ullum in patriciatum redijt.

Patricius vicus romę dictus eſt: q ibi patricij habitauerūt: ut dente. Ser. tullio vt ſi quid aduerſus ipſum molirētur ex locis ſuperioribus oppriimi poſſent.

Patrius. a. um. pe. pro. quod ē patris: ſicut auitus. a. um. quod eſt aui. ſunt enim tanq; poſſeſſiua. Li. lib. j. tuſ. patritam illaz auitam vt ait theophraſtus philoſophiam.

Patrimus. pen. p. qui patrē adhuc viuentē hz: patrem in pontificio tū iure pater patrimus accipitur pro eo qui vulgo cōpater or.

Patrimus. a. um. qō ē pr̄is ſicut matrim⁹. a. um. qō eſt matris.

Patruus. a. um. qō ē pr̄is. Ter. ī adel. pol. haud pr̄nū iſtuc oediſti

Patro. as. ppie fiḡt liberis operā do. Quintil. tū dicit patrare apud antiquos ſancte t honeſte dicebāt: deinde ꝺ ſuetudine in vitiū lapſum eſt verbū. Vñ irrideri ſolituz eſſe ſaluſtium q̄nis imerito: q patrare bellū dixerit tanq; patrozē turpem dictatz ſignificet. Ex q̄bus vbis colligit pſcos patrare poſſe p pficere nō ſolū cū opa liberis dareť ſz ēt cū alīō q̄piaz ſi ceptū ad finē pduceret. Vñ t pres patrati dicebāt: q ad patrādū h ē pagēdū viramētū vbi de fœderib⁹ conuenerat mittrent. Pla. ī. pble. Fœcialib⁹ ſacerdotib⁹ q̄ federib⁹ faciēdis ꝺſunt: pr̄ patratus peſt: inde dictus q ipſe pr̄ patrē hēret: ſic q filiſs puideret t patrē ꝺſuleret. Vui⁹ vbi cōpoſita ſūt. Impetro qō eſt obtineo t q̄ſi id qō cupio facio. Perpetro quod eſt pficio. Propetro mando aliquid perfici. Actius. Age vō propetra qō cępiſti fieri. Et habent pe. cor.

Patrizo.as. vel patriſſo.as. paternos mores imitor. Ter. ī adel. Laudo o thebiſpho patrizas abi te virum iudico.

Patria vrbs: ſiue oppidū vñ ortī ſumus: q patria cōis oīuz parens ſit. Aliq̄n t puincia ipſa ex q̄ ortī ſumus pr̄ia vocatur. Sed īpropꝛie. vñ Sal. Hiſpaniā ſibi antiq; patriā dixit: ariſtophanes ωουλεαγαθον εκει ωατριςεſτι. i. vbi bonū ibi patria eſt: zenobi⁹ āt. ωασαγηωατρι εſιταυ τομεροζεſι χρηſμου ὀναγειλεμοθεοζμελεοτω ωελαſγω ωερι νικησεωζ μαντευομενω.

Patrius. a. um. qō ē pr̄ię vt mos patrius. Li. in Lato. Vigebat in ea domo mos patrius. t vigebat ī eo aīus pr̄is t diſciplina. Aliq̄n ōr qō ē pr̄is. Virg. li. xi. Patrio mucrone relicto.

Patrianus. a. um. qō ē patrię. Lic. thermo. Vt obtineat id iuris in agris quod ei patriana ciuitas decreuit t dedit.

Patricida. pe. pro. qui patrem iterfecit. At paricida dicitur qui vel cognatum vel ciuem aliq̄n vel alium interficit vel aduerſus patriam machinatus eſt: de quo ſupra.

Patruus frater patris: q ꝺſi patris loco ſit. Patruus magnus frater aui. Patruus maximus frater proaui: t abaui: qui et pro patruus t ab patruus dicitur.

Patruelis. a patruo. Sūt. n. patrueles patruor filij q̄n q̄ pr̄ alteri ē: alteri eſt patruus: ſicut ſorores patrueles nūcupant ex duob⁹ t ipſe fratrib⁹ genitę: auctos iuriſcōſultus. Nā ſororū duaz aut pluriū filij iter ſe ſobrini dīr quaſi ſororum.

Patriarcha patrum pr̄inceps: hoc eſt pontificū pr̄imus. Di q̄tuor principio fuere. Romanus antiochenus. Alexandrinus Hieroſolymitanus. Poſtea tranſlata byzantium imperij ſede additus eſt: t conſtantinopolitanus.

Patrimonium bona paterna. hoc ē hęreditas a patre relicta. Patrimonū vō ſcī petri eſt regio thuſcię. Vbi ſoana oppidum ſcā floza: a q̄ pendēs gripte: ſanct⁹ Laurētius balſena. Martha caſtrū ciuitas. Tuſculanella. Mons fiaſconus: balneū regiū vrbs vetus: orrha ciuitas caſtellana olim veientana vrbs caſtrū nouū. nepę. viterbiū. ſutriū. roncilionū et alia multa.

Patronymicū. quod ſub patris nomine ſignificat filiū vt priamides. i. hectoz priami filius. Compoſitum nomen ex patre t onoma: ſed. o. in. y. vertitur.

Patronus qui aliquē in periculo defendit. Pedianus. Si orator eſt: aut aduocatus ſi ius ſuggerit: aut pręſentiaz ſuam cōmodat amico: aut procurator ſi negociuz ſuſcipit aut cognitor ſi pręſens cauſam nouit: t ſic tuetur vt ſuam.

Patrocinor. pe. cor. fiḡt tā vbo quā ſcō ibecillior ē ptego Lac. li. v. Qui ſz ſapiens fuerit patrocinari tū verę iuſtitię nullo mō poterat q̄ caput ipm fontēq; iuſtitię nō tenebat. Vic patrocinium ipſa ptectio. Sal. Cuius patrocinio ciuitas plurimū vtebatur. Feſtus. Patrocinia appellari cępta ſunt cū plebs eſt diſtributa inter patres vt eor opibus tuta eſſet.

Patera. pe. cor. poculi genus latum ac patens. Virg. Spumantem pateram pleno ſe proluit auro.

Patrę arum ciuitas in attica regione: quā pauſanias aroen dici puus ſolitā affirmat: mor a patreo mębrus ampliatis nomen accepiſſe qō nūc hz. Huius meminit Ply. lib. iiij. Quid. lib. vi. Meſſeneq; ſerax patreq; humileſq; cleone.

Patina. pe. cor. vaſis gñs quo dapes elixę t iuruletę in menſaz feruntur. Terē. Jamdudū animus eſt in patinis. Vnc.

Patinarius. a. um. qō eſt in patina ꝺditū. Plau. vel patinarium vl aſſum vſes quo pacto lubet. Dicta patina ab eo q̄ pateat.

Patella a patulo: vl ωλαττο fingo vl ab ωλατειᾱ q̄ ē latitudo: vas latū ē t ꝺdēdis opſonijs aptū. Lanx ſeu popſis Hor. ī epiſs. Neq; modica cęnare times olus omē patella. Pōt tī eē dimi. a patina quā nōnulli volūt eſſe ſartaginē. Sz Iuue. diuerſa oſtendit cum inquit. Urceoli pelues ſartago patellę

Patior pateris paſſum verbū cōe fiḡt ſuſtineo: tolero: ęquo aīō fero. Dicimus enim patior te tolero te: t patior abſte: tolero abſte. Et patior abſte multa incōmoda. Cōpoſita huī⁹ verbi ſūt cōpatior: qō ē miſereor: t ꝺſtruiť cū ōtō perpetior vehementer patior. Vier. ad alga. Intra ſe bella perpetitur.

Patientia eſt honeſtatis aut vtilitatis cauſa rerum arduarum ac difficiliuum voluntaria: ac diuturna perpeſſio.

Pathicus.pe.co2.a grẽco πα σχω aspiratione detracta figt eũ q̃ se iniri turpi libidine patiẽ. Unũ pathici pueri.i.passiui. pathicę puellę. Inue. Ille tenet speculũ pathici gestamen otho nis. Drancus vo qui non ppria sed alterius alterum init a faciendo dictus quẽadmodũ a patiendo pathicus δ πασω q̃pe facio significat. Qui autẽ a 02aucis subigi delectantur: seq̃ eis sponte p2ostituunt eynędi dicuntur.

Pathmos insula in mari ęgęo quę sicut Ply. Scribit lib.iiij. patet circuitu.xxx.milibus passuum: in qua Ioannes apostolus exul apocalypsim scribit.

Paucus.a.um. 3ũ ẽ mlto: ab eo fit dimi. Pauculus. Aug. li.j. aca. Pauculis dieb⁹ trãsactis postea q̃ i agro viuere cępim⁹ cũ eo volui tẽtare p ętate q̃d possent: a paucus fit paucitas.

Paup gñis cõis. vel scõm aliquos oĩs: a paulo lare: vel vt inq̃t Uar. a parua pecunia: apud veteres ẽt paupera. Pla. paupera lz res ẽ. Hic fiunt diminutiua paupculus a paupercula.

Paupertas. Uar. lib.j. de lin. lati. pecunia quę erat parua ab ea paupertas dicta est: paupertatem quidam ab ęgestate ita distinguunt: vt egestas sit quando ad victam necessaria desunt Paupertas lz non sint opes: tñ necessaria suppetunt.

Pauperies ipsa pauptas. Hora. Impiger extremos curis mercator ad indos: p mare pauperiẽ fugiens per sara p ignes.

Paupertinus. pe. p. idẽ q̃ pauper. Uar. Q̃ si paupertina sint elegantia ac cum castimonia. Sidonius. Quin potius pauptinus flagitatę cantilęne culmus murmuret.

Paupero. as. pauperę facio. Aug. super psal. Ueros pauperes ditat: falsos pauperat diuites. Plau. in mili. Quę improba ẽ mentis p2o vitio domunũ p2ęcio pauperat. Hinc depaupero Uar. p2iusq̃ domum depauperaret sumptu suo.

Pauco. es. paui timeo. Hie. ad helio. Tũc ad vocẽ tubę pauebit terra cũ pplis. Hinc pauesco timidus fio: a q̃bus expaueo et expauesco. Aug. Sz ne repentinũ ouis expauesceret lupum.

Pauito. as. pe. co2. frequentatiuũ figt valde timeo siue valde frigeo. Ter. i ecy. vro2ẽ philomellã pauitare nescio q̃d dixerũt i. laborare ex frigoz⁹ vt exponit Ser. Nã est recip2oca trãslatio. a timo2 p frigoze: a frigus p2o timore ponitur. Uir. Ex templo ęneę soluuntur frigoze membra.

Pauo2. vt. Li. li. iiij. tus. est loco mouens mentem. Ex quo illud Ennij. Tum pauo2 sapientiã oẽm mihi expellet ex animo.

Pauidus q̃ sp timet: pauens: qui ad tps vel ex cã timet.

Pauo. onis. a pauus paui: auis multiplicis coloris. Hel. pauus e samo p̃stantio2 est. Tradunt hanc auem non gloriosam solũ sed maliuolam. Laudata expandit colo2es aduerso maxime sole. Fimum suum reso2bet inuidens hominum vtilitati: cuius caro diutissime incorrupta seruatur.

Pauio. is. pauiui vbũ antiquũ figt ferio 02cutio tũdo. Sũptũ est a grẽcis q̃ παιζειν dicũt pcutẽ. Li. de dim. Sz qz cũ pascũt: nec est aliq̃d ex o2e cadere: a terrã pauire terripudiũ p̃mo postea tripudiũ dictũ ẽ. Hic pauo2 qñ timo2 co2 pulsat: a pausia olivę spẽs. Col. Oẽ pozro b2euissimũ i rotũdo e medio ad extremũ solida terra pauita maxie si ẽ argyllosa ne ęstu p̃mosa i rimis ei⁹ grana oblitescãt. Hinc depauo. is. a oppauo. is. Luc. Palmisq̃ misellã depauit me. i. verberauit. Unde oppauia verbera dñr. Afra. oppauijs pueri coercentur.

Pauimentũ. 02 ipm domus solidamentuq̃ siue incrustatio quã gradiendo calcamus a pauiẽdo tundendo siue feriendo dictũ q̃ oũ fiunt pauimenta pluribus sil' diebus feriunt. i. pcutiunt tũdunt vgis seu marculis vt solidio2a sint: nec rimas faciãt Iuu. Uerre pauimentũ a nitidas oñde colũnas. Lato pauimẽta ad bũc modũ facito. De testa arida pauiñtũ struito. Ubi structum ẽ pauito fricato q̃ oleo vt pauimẽtũ bonũ fiet. Multa ãt pauimẽto2 gña fuerũt apud veteres. Erant lithostrota puulis coagmẽtata crustis. Erãt subdialia a grẽcis fluenta q̃ sub dio erãt a apto q̃ vbi hyemes gelãt sũt vtilia: erãt a asarota. de q̃b⁹ papi. i syluis. Suberãtq̃ nouis asarota figuris. Ply. appellat. eusarota: qñ purgamẽta cęnę in pauimẽto euenire solẽt. ευ. grẽcę o2 bñ σαιρο verro. Fuerũt a pauimẽta barbarica subtegulanea scalptura: a gcanica

Pauimẽto as. pauimẽtũ facio seu pauimẽto sterno. vñ pauimẽtata loca dñr: in q̃b⁹ strata sũt pauimẽta. Ply. li. xxvij. Ergo pauimẽtãdũ vbi sata sit cẽsent: vt lachryma non absorbeat.

Pauimentitius. a. um. quod ex pauimento constat.

Pausia genus olivę a patiẽdo: q̃ nõ nisi pauiendo. i. tundendo oleum emittat seu q̃ anteq̃ mole subijciat tunditur.

Pausa e reẽes alicuius rei. Lucil. lib.j. Dęc vbi dicta dedit pausam fecit o2e loquendi.

Pauso. as. dęsco. A quo repauso: q̃ ẽ rursus requiez capio.

Paulũ dimi. a parũ cuius sũt q̃ttuo2 gradus diminutiõis. s. parum: paululũ. pauxillũ. a pauxillulũ. Ter. i phor. erat ei de re tuncula iã p2idẽ apud me reliquũ pauxillulũ nummo2.

Paulus latina lingua modicus iterp̃. gręca q̃tus vel dictus est paulus a p̃mo spolio q̃ ɔtulit eccl'ie a paulo videlicet. Sergio p2o ɔsule quẽ apud cyp2um conuertit ad fidem.

Paulisper aduerbium significat valde paulũ tempo2is.

Pauxillatim significat a pocheto a pocheto. Plau. in epla cępi rursus vo2sum ad illas pauxillatim accedere.

Pazillus diminutiuum a palus pali: vt inquit Pus. Sed Li. ad bzutum: vult a pazillo palu fieri.

Pecco peccas p̃pzie figt adulteriũ cõmitto dictũ q̃si pellico. i. cũ pellice cęo. Unũ peccatũ p adulterio: q̃si pellicatus. Apud enim veteres peccatus tus. vsq̃ ad Ciceronis ętatẽ durauit Cice. nemo ita viuebat: vt nulla eius vitę pars sũme turpitudinis eẽt expers. Nemo ita in manifesto peccatu tenebat: vt cũ imprudens fuisset in facto: tũ iprudentio2 videret: si negaret: postea iualuit vsus vt pctũ tñ neutro gñe p2oferat a gñaliter de oĩbus delictis atq̃ erro2ibus dicatur. Cic. li. j. offi. passiuo vsus est cum ait multa peccantur.

Peccatũ a nomẽ a pticipiũ eẽ põt. Ter. i eu. vtrũq̃ cõplexus ẽ. Si id ẽ pctũ: pctũ iprudẽtia est: p̃mũ nomẽ sẽz participiũ ẽ. Unũ peccatio2 peccatissim⁹. Vier. ad Alga. p pzeuaricatões mãdati incipiat mibi esse: peccatus peccatum.

Peciolus dimi. est a pede. Afra. Atq̃ adeo nolo nudo peciolo ambules. Et peciolus o2 quo fructus pendet. Col. lib.x. Lũ iã matura mala fuerit anteq̃ rumpant: peciolos q̃bus pendent intorqueto. Idem a pedicinus dicitur.

Pecto. is. pexui vl' pexi: vl' pectiui: pexi figt explico a pãgo capillũ. Uir. li. viij. pectebatq̃ ferũ puroq̃ i fonte lauabat. Li. i catili. Q̃ ppriũ est catilinę de eius delictu: imo vo de ampleru ac ei⁹ finu quos pexo capillo nitidos aut iberbes aut nõ barbatos videtis. Trãsferẽt ad alia. Nã a pectere citharã dicimus: hoc est pcutere a distendere pectine chordas. i. plectro: pectere lanã: pectere vestes dicimus a quo a vestes ipe pexę dñr Ply. bistrię liburnięq̃ pilo, ppio2q̃ lanę peris alienę vestibus. Hoc ẽ vestib⁹ q̃ texunt. Nã in texẽdo pectinis mo2ibus vestes feriunt. Idẽ li. ix. Et ipsa stupa pectit ferreis abenis donec ois mẽbrana decorticet. Huius vbi cõpo2ita sunt. Depecto p̃pecto vltra in longũ pecto. Ouid. de sal. Ille manu mulcens p2operam ad pectora barbam. Repecto rursus pecto. Claud. Sperge diem melio2e coma crinemq̃ reperi. Blandius elato surgant temone iugales.

Peratus. qui veste pera indutus est. Mar. peratus pulchre.

Pectitus. a. um. pe. co2. politus a subactus. Colu. Uerum vbi iã ouro discrimine pectita tellus.

Pecten instrm texto2 dictũ q̃ fila in telis figat. a cuius filitudine a pecten dictus q̃ explicat capillos. Et pectẽ cratis dẽtatę gñis stilis ferreis: ad colẽdã terrã. Itẽ pecten o2 pubes: hoc ẽ locus vbi pili apud veręda nascunt. Iuu. Inguina traduntmedicis iã pectine nigro: dictus pecten q̃ vt barba indetonsa pectine indigeat. Est a citharę instrm. Uirg. lib. vi. Jã pectine pulsat eburno. Itẽ pectines siue petunculi pisces sunt q̃ se ex aqua iaculantur sagittę modo de quibus. Hor. in saty. iiij. pectinibus patulis iactat se molle tarentum.

Pectino. as. pe. co. Ply. Sũt gña terrę quo2 vbertas pectinari segetẽ i herba cogat. Unũ a pectinatũ tectũ o2 a filitudine pectinis in duas partes deuexũ vt testitudinatũ in quattuo2.

Pectinatim aduerbiũ figt ad pectinis filitudinem factum.

Pectus anteriꝰ pars aĩalis a gula vsq; ad ventrez hoc hoĩ tñ latũ est reliq̃s aĩalibus carinatũ dictuz q̃si pactus a cõpactis costis. Est enĩ pectus costis cõpactũ q̃ veluti firmamẽta pectoris sunt vel q̃ pꝛęssum sit inter mãmas. Et non mõ superficiẽ corꝓris sed coꝛ sub pectoꝛe significat. Iuue. Nocte die q; suum gestare in pectoꝛe testem. hinc expectoꝛo.

Pectuscŭlum diminutiuum paruum pectus.

Pectoꝛosus.a.um. quod est magni et validi pectoris. poeta in priap. nemo est feroci. pectoꝛosioꝛ marte.

Pectoꝛalis.z ꝫ pectoꝛale.qđ ad pectus ptinet vt fascia pectoꝛal'.

Pectoꝛũ genus quoddã vehiculi quo vti galli solebant.

Pecus.udis.tam mas.z neu.q̃ fę.gñis est. Ennius pecudi dare vitã marito. Li.li.iiij. de rep. Cũ adhibeant in pecuda pastores. Declinaꝫ ẽt hoc pecu. Solinus de situ brit̃nię. Ita pabula vt pecua nisi interdũ a pastu arceanꝫ ad periculuz agat facietas. Silr pecus pecoꝛis eius figti est: nã siue pecus udis: siue pecus oris dixeris figt oẽ aĩal qđ sub boĩs ĩperio e pabulo terrę pascit: vt boues asini: eq: cameli: oues: capꝛę: z hmõi Itẽ elephãti. Ply. Qui cũ elephãto ogressus gemino ictu pecudẽ examinauit. Uar. li.ij. de re rus. Qui gregẽ armentoꝛuz gerere vult: obseruare deꝫ: primũ vt sint hę pecudes ętate potius ad fructus serẽdos ĩtegrę q̃ tã expte. Inueniẽ tñ pecus ouis: pꝛo multitudine pecoꝛũ seu pecudũ. Uirg. Dic mihi damęta cuiũ pecus: an melibœi: Idẽ. Laprigenũq; pecus nullo custode pherbas: interdũ p̃ oue. Ply. li. viij. Est in hispania ꝫ marie coxica non dissimile pecoꝛi gñs musimonũ caprino vilo q̃ pecoꝛis velleri. ppꝛius. Quintil. Cur in vsum vestruz sępe pecoꝛi lanę detrahunt. Interdũ deꝛ de oĩ aĩali qđ bũana lingua z effigie caret. Uirg. Ignauũ sucos pecus a ꝑsepibus arcent. Uoza. Oẽ cũ pꝛotheus pecus egit. Pecus.udis ꝑ oue ponit Ply. Ipsius aĩalis tãta narrat clemẽtia aduersus minus valida: vt in grege pecudũ occurrentia manu dimoueat ne qđ obterat ꝑcudens. Itẽ de quocũq; aĩali ꝑter boiem deꝛ. Virg. lib. iiij. ge. de apibus loquens. Et pecudũ custodia solers. Lucil. de piscibus: pꝛęterea genus humanũ multeq; nantes squãmigerę pecudes: dicitq; pecus: vt docet Uarro. apes: q; pedibus sine ratione bruta ferantur.

Pecoꝛinus.a.um. qđ ẽ pecoꝛis vt pecoꝛina caro. Silr pecoꝛus a.um. z pecudinus.a.um. vt pecoꝛea siue pecudina pellis.

Pecoꝛarius. q̃ pecua siue pecoꝛa publica redimit vt inq̃t Asco. Romani enĩ vetustiores nihil ĩ bonis aliud ꝓter pecudes hẽbãt. Est ẽt pecoꝛari' q̃ pecoꝛ curã hz. Aug. li. xv. ci. dei. h erat pr̃ habitãtiũ i tabernaculis pecoꝛarioꝛ. Idẽ pecuarius deꝛ.

Pecuarius qui pecoꝛũ curam hz. Li. pꝛo deio. vt nõn solum tetrarcha nobilis sed etiam optimus paterfamilias z diligentissimus agricola atq; pecuarius haberetur.

Pecuarius.a.um. qđ ad pecus ptinet. Plau. in tru. Male verti res pecuaria mihi apud nos. Col. lib. viij. Pecuarius canis neq; tã strigosus aut pnix debet esse quã qui damas: ceruosq; z velocissima sectantur animalia.

Pecuaria dñr ab eo quod est pecuare z per apocopen pecuarnã pecua vt inq̃t Li. in põpeiana: ab eo qđ est pecu venit: vt genu: genua: z significãt nõ solũ pecoꝛ multitudinẽ vt apud persium. Findoꝛ vt arcadię pecuaria rudere credas. Li. lib. viij. ad berẽ. Nã cũ canes fungunt officijs lupoꝛ cui nã pꝛęsidio pecuaria credemus. Uęꝛ ẽt oĩa ex q̃bus. po. ro. haberet reditus qui diu hoc solum vectigal romanis fuit.

Pecuaria, ę, deꝛ sciẽtia parãdi ac pascẽdi pecoꝛis vt fructꝰ ex eo capiaꝫ. Quę z res pecuaria deꝛ. Uar. lib. iij. de re rus. Tres libros ꝺstitui equis duos scripsi: primũ ad fundaniã vꝛoẽ de agricultura. Secꝺ de pecuaria ad Turaniũ nigrũ. Est z pecuaria locus ĩ quo pecoꝛ greges ꝺsistũt. Uar. li. ij. Luius nobiles pecuarię in brutijs habent. Idẽ. Non quo non ego pecuarias in italia nõ habeã. Itẽ ꝓ pecuaria ꝓ pecoꝛũ multitudine. Uar. lib. iij. Duo gña cũ sint pastionum. Unum agreste in quo pecuarię sunt alterũ villaticum in quo sũt gallinę ac columbę z apes z cętera quę in villa solent pasci.

Pecuariam rem facere: significat armenta gregesq; alere: quę ꝛes ad scientiam pastoꝛis pertinet.

Pecunia a pecoꝛe siue a pecu dicta est: qz oĩs pecunię pecus fuit fundamẽtũ. Col. li. vij. In rusticatiõe vlantiq̃ssima ẽ rõ pascẽdi eadẽq; q̃stuosissima: pp qđ noĩa quoq; pecunię z pecu li tracta vident a pecoꝛe: qđ nõ solũ veteres possederũt: sed adhuc apꝺ q̃sdã gẽtes vnũ hꝺ vsurpaꝫ diuitiaꝝ gñs. Ply. li. xxxiij. scribit pecuniã sortitã eẽ nomẽ a nota pecudis qñ antiq̃tus nũmi: effigie pecudis signabãt. Dic Plu. in publicola asseriti vetustissimis nũmis signũ fuisse z ouis z suis bonisq; ꝺspectũ. Pecunię vo noĩe vt inq̃t hermogenianus nõ mõ nũmi: hꝺ ẽ nũerata pecunia: hz oẽs res tã solidę q̃ mobiles et tam coꝛpoꝛa q̃ iura ꝺtinenti: huius dimi. est pecuniola.

Pecunioſus. quasi pecunię plenus hoc est pecudum: sicut locuples loculis plenus.

Pecunialis z hoc pecuniale quod ad pecuniam pertinet Augu. lib. vij. ciui. dei. Raro tamen inuenies qui non habeat artez suam pecuniali mercede venalem.

Pecuniarius.a.um. quod ad pecuniam pertinet Amb. lib. j. of. Ille pauper qui consert spiritalia pꝛo pecuniarijs: z si plurimũ habeat gratię non abundat.

Peculiũ. a pecoꝛe siue a pecu. qđ alicuius. Uñ apud maiores oẽ pr̃imoniũ dicebaꝫ peculiũ qz pecoꝛibꝰ vniuersa eoꝝ substantia ostabat. vñ fm Ser. pecunia dcã ẽ a peculio, ppꝛie ât sigt q̃cq̃d alicui' ẽ laboꝛe z ĩdustria paratũ z lucrifactũ ẽ. Li. ĩ parado. An eoꝝ seruitus dura ẽ q̃ cupiditate peculij nullã cõditionẽ recusant durissimę seruitutis. Et celsus iure ꝺsul: scribit pecuniã sine peculio fragilẽ esse. i. sine lucro: hinc peculiũ castrẽse dꝺ qđ a parẽtibus z agnatis in militia degẽti donatum est: vel qđ filius: ĩ militia acq̃suit qđ nisi militaret acq̃sturus nõ fuisset: huius diminutiuũ est peculiolum.

Peculiaris. z hoc peculiare. qđ ad peculiũ ptinet: vl' qđ peculio deputaꝫ: seu qđ peculij, ppꝛiũ est. Plau. in Asi. Etiaz opilio q̃ pascit mr̃ alienas oues aliq̃ hz peculiarẽ q̃ spem solet suam. Sz in vsu iam receptũ est: vt peculiaris, ppꝛius: siue specialis siue p̃cipuus dicaꝫ: nec cũ alijs cõmuni. Sue. in Ꝯsa. Pꝛęterea monetę publicisq; vectigalibꝰ peculiare seruos ꝓposuit: hinc aduerbiũ peculiariter: spãliter p̃cipue. Ply. li. xxxvij. Epiphoꝛus peculiariter ĩponit: q̃si singulariter: z eius, ppꝛia vtus Quintil. lib. viij. Qđ cõmune z alijs nomẽ ĩtellectu alicui peculiariter tribuit vt vꝛbẽ romã: venales nouicios: z corinthia ęra cum sint alię vꝛbes quoq; z venalia multa: z tã aurꝝ z argentum: q̃ ęs corinthium. Et peculiare pꝛo re seruili ponit. Ulp. Si peculiare vinũ legatum sit: id contineri qđ seruus habuerunt. peculiaris seruus dicit a peculio qđ pꝛopꝛie seruorum est. Unde labeo. Paterfamilias peculiũ habere non potest: quẽadmodum nec seruus bona.

Peculioſus qui peculium multum habet Plau. in ru. Peculiosum esse decet seruum z pꝛobum quem bero pꝛęsente pꝛętereat oratio: aut inclementer homini libero.

Peculoꝛ. aris. z depeculoꝛ: figñt ea q̃ ad rẽp. seu p̃cipẽ ptinent furoꝛ: hinc peculatoꝛ z depeculatoꝛ qui tale furtum facit.

Peculatus. us. pecunię publicę aut p̃incipis furtum sicut sacri legium rerum sacrarum.

Peculio. as. quẽpiam peculio multo. Plau. in persa. Scelus tu puer atq; ob istam rem ego aliquid te peculiabo.

Pedes dñr: q̃bus vtimur in gradiendo. Cui' singularis est pes Pes aũt totũ deꝛ qđ est a femoꝛe ad calcẽ. Diuiditur qz coxendicẽ femur genij femen poplitẽ crus suram z umũ pedẽ qui calx appellatur: z diuidiẽ in cõexũ pedis: quę pars superioꝛ est: z calcaneũ: q̃ est pars posterioꝛ. Itẽ inuolã q̃ est pars medij pedis a cauꝛa. Plantã q̃ pars tota inferioꝛ est. Digitoſq; z vngues. A vola pedis indita sunt cognomina plãcis plotis: scauris: panfis: de q̃bus locis suis. Aliq̃ pedes ponit aduerbialr: qđ et pedibus q̃nq; deꝛ. Sue. in Ꝯsa. In agmie nõnunq̃ equo: sępius pedibꝰ anteibat. Curtꝰ Pedes agmẽ circuibat. Qñ vo stãdi fundamentũ pes est: factũ est vt ĩ edificijs area pes magnus dicaꝫ. Pes etiã mẽsurę gñs est quo mensurant terrę z ꝺtinet digitos. xvj. z multiplicatus in passus z actus z climata z iugera z stadia cẽturia sq; mox ẽt in maioꝛa spatia, pcedit. Itẽ funis quo in nauj tenditur velum

ꝛ vulgo podia dicitur. Uirg. lib. v. Una omnes facere pedē. Plau. ēt remos nauiū pedes appellauit. Itē pes est metrica ꝺstructio ſyllabaꝝ: vt ſpōdeus dactylus. Uir. ferte ſil: faunigꝫ pedē. i. metricā cōpoſitōez. Uñ pedeſtris oꝛo ꝺz numero ſa ꝛ ſcōm rōnem metricā cōpoſita ꝙ pedis offō fungat. Nā ſicut pedibus moueri cozpoza videm⁹ ita verſus ipſi cū ſcandunt ꝗbuſdā q̄ſi pedibus videnť incedere. Seu ꝙ pedali regula vtimur aduerſuꝫ mēſurādū. Metra enim p pedes incedunt. Uñ metiť heroica: ꝛ dicimus ea ſex pedum eſſe. Metimur ſappbica ꝛ dicim⁹ q̄nq; pedū: ꝛ ſic de cęteris. Pręterea pes vocať ſędū capitis aīal a multitudine pedū. Plau. i Cur Ut muſcę cūlices pedeſcę puliceſcę odio ꝛ malo ꝛ moleſtię bono vſui eſtis nulli huius diminutiuo frequentius vtimur ſ. pediculus. Uñ pediculoſus ꝛ pedicularis: fit autem pes a greco ποὺς a quo fiunt multa compoſita.

Pedem ſtruere veteres pro eo vſurparunt quod eſt fugere: et pedem retroferre retrocedere.

Pedes. itis. miles qui pedibus militiaꝫ exercet: ſicut ęques qui ęquo militiam exercet.

Peditatus. us. peditum copię: ſicut ęquitatus ęquitum copię.

Pedeſter ą pedibus iter facit. Apul. Qui mō in exercitū pfectus eſt pedeſter: ꝺz ēt hic ꝛ hęc pedeſtris ꝛ hoc pedeſtre: vt pedeſtris exercitus: pedeſtres copię: pedeſtria agmina: dicim⁹ ēt pedeſtrē acceſſum qui a peditibus fit ꝛ non ęquitibus. Aug. lib. iiij. ci. dei. Alia ſcę odeſidia maris pedeſtri acceſſu per vias factas ventis ac procellis euerſas eſſe ciuitates.

Peda ꝛ pedatura: veſtigium humanum.

Pedo. as. figť vado a quo repedo: qō eſt q̄ſi pede itero: redeo. Pier. in lib. Macch. heliodozus recepto exercitu repedabat ad regē. Eſt ꝛ impedo de quo alibi. Pedare ēt eſt viti vł alteri arbuſcule ſuſtentaculū adhibere. Uñ vineę pedatę oñr Ply. aut pedatę vineę ſimplici iugo. Col. lib. v. Pedatam vineam iugatumq; ſequitur alligatoꝝ cura.

Pedatus. a. um. qō eſt ſuſtētaculo firmatū: vt vinea pedata q̄ſi qz ēt pedatus a pede humano: vel de aliquo aīali: ſicut a manu manulcatus. Sue. de othone: fuiſſe traditur ꝛ modicę ſtaturę: ꝛ male pedatus caluſcę. i. diſtoꝝtis pedibus.

Pedatio dicitur quando pedamentis vinea fulcitur.

Pedato aduerbiū poſitū eſt, p repente vel acceſſu quaſi per pedem: ſicut tunc vulgo dicit. Cato lib. j. ozig. Igitur tertio pedato bellum nobis facere. i. tertio reuerſi.

Pedamen ꝛ pedamentū ſuſtentaculum quod alicui arbuſculę adhibetur ſicut palus quo vitis ſuſtentatur Ply. Caſtanea pedamentis omnibus pręfertur. Col. Pedaminum iugerūqz ꝛ viminum proſpiciendoꝝum tradenda ratio eſt.

Pedatim aduerbiū. Ply. li. xj. Leo tiñ ꝛ camelus pedatim graduntť: ꝺ eſt vt ſiniſter pes nō trāſeat dextrū ſz ſubſequatur.

Pedibus aduerbiał r, ptulit. Ci. cū inquit ingreſſus uter pedib⁹.

Pediculus idem eſt ꝙ pes: ſimiliter ꝛ peciolus.

Pediolus. diminutiuum paruus pes ſiliter ꝛ pediculus.

Pedepreſſim: tarde paulatim: quaſi lenta ꝛ tarda itione.

Pedetentim aduerbiū compoſitū a pede ꝛ tento as. Cic. ſin minus ſenſim erit pedetentimq; faciendū. Terē. in phoz. Diį bñ vertant qō agas pedetentim tū: qō do. exponit pro caute.

Pedalis ꝛ hoc pedale quod eſt pedis: vt menſura pedalis. Col. lib. iij. pedale quoq; verſus ſpatium ſat erit inter ſemina relinqui. Idem. Scrobiculis pedalibus factis.

Pedaneus. a. um. idē qō pedalis. Col. li. v. Et tō in maritandis arboꝛibus nemo minoꝛē pedaneā ſcrobē vitib⁹ cōpetat: hic bipedaneus tripedaneus ꝛ hmōi. Col. lib. j. bipedanea bum⁹ arboꝛibus q̄ttuoꝛ pedū abūde eſt. Et lib. iiij. tripedaneis relictis ſpatijs ꝙ quę ſemina ercolunť. Et li. v. ſemipedaneā cōſitis reſolutā vitibus terrā ſubiacere: pedaneus iudeꝛ ą p̄ fide cōſtituť vt minoꝛa negocia diſcernat ꝙ is magiſtratus non vehatur curru ſz pedibus proficiſcatur in foꝛum.

Peſſidequus ꝛ peſſidequa famulus ꝛ ancilla qui ꝛ quę oñz ſeu dominam ſequitur.

Pediculus umi. paruus pes. Ply. Mollia ſūt loligo ſepia polypus pediculi octoni oīb⁹. Nic pediculi vocanť ꝺbus fungi pyra mala ꝛ hmōi ſuſtineńť idē. Tutioꝛes fiunt fungicū carne cocti aut cū pediculo pyri. Hinc pediculata poma q̄ pediculos hz ꝺbus ſuſpendi poſſint. Itē pediculus vermis i capite: pediculi quoq; terrę ſcarabei terreſtres ricino ſilęs. Sūt ꝛ maris pediculi a ſilitudine pediculoꝛ capitis quibus adꝛia medicamenta vtuntur: Item pediculi populi in calabria

Pedicoſus ſiue pediculoſus cū deducť a pes ſiue a pediculus qui eſt capitis vermis ponit pro eo qui eſt plenus ipſis vermibus. Plau. pedicoſus ſqualidus vbi me vidit caput ſcabit: qñ vero a pedoꝛ ſcribiť cū dipb. ꝛ figť q mali odoꝛis eſt Uar. de re ruſ. Solida terra pauita maxime ſi eſt argylla neſitu pediculoſa eius gratia oblitiſcant.

Pedicularis ꝛ hō pediculare qō ad pediculos capitis vermes pertinet. Uñ pedicularis moꝛbus quo coꝛpus pediculis ſcatet: hūc moꝛbū greci phthiriaſiz appellāt. Nā phthira pediculū dicūt: de hō ſerenus. Noxia coꝛpoꝛib⁹ q̄dā de coꝛpoꝛe nōꝛ: p genuit nā volens abꝛūpere ſomnos. Senſibus ꝛ monitis vigiles ſducere curas hoc moꝛbo interijt ſylla romanus ciuis.

Pedica. pe. coꝛ. a pede figť la queū: quo pedes illigantur. Uirg. lib. j. ge. Tum gruibus pedicas: ꝛ retia ponere ceruis.

Pedio. is. veteres vſi ſunt pro eo quod eſt pede pulſo ꝛ q̄ſi planum reddo a quo fiunt compoſita. Compedio. Impedio. et prępedio. de quibus locis ſuis.

Pedaneum inquit palladius lib. iiij. ſuper nudus inducimus et aſſiduo vecte denſamus pedaneum.

Pedarij: qui in ſenatu ſnīam nō dicūt ſz ab alio dictā: cōꝛobāt mouētes ſe de loco ꝛ in ptē ei⁹ ꝙ dixit ambulātes pp qō ꝙ ita faciūt ire i ſnīaz pedib⁹ oñr. Et actu trāſeūdi pedib⁹ in aliena ſedilia pedarij ſūt appellati. Ci. ad atticū. Inde i ſnīaz pedarij cucurrerunt: ſnīa eoꝛ pedaria appellať Bellius trī pedarios exiſtimat dictos fuiſſe ſenatoꝛes qui ꝙ magiſtratū curuluz nondū cęperant pedibus in curiam proficiſcebantur: nam q̄ curulem magiſtratum geſſiſſent curru vehi ſolebant.

Pedū paſtoꝛale bacalū: ſeu virga incuruа q̄ pecudū pedes detinent. Uirg. At tu ſume pedū qō mecū ſępe rogaret. Eſt ꝛ pedū oppidū nō lōge a p̄neſtinis: a quo pedani ppli. Liu. li. viij Neqz trī niſi admodū a paucis ppl⁹ pedani adiuti ſūt tyburtes p̄neſtinięq; quoꝝ ager propioꝛ erat pedū peruenere.

Pedo. is. pepedi: crepitū vētris emitto. Hoꝛa. in ſer. Nā diſplosa ſonat quātū veſſica pepedit: huius compoſitū eſt oppedo. pe. pro. qō eſt contra pedo. Idem in eodem vim tu curtis iudęis oppedere nulla mihi vnquā religio eſt.

Pegaſus. pe. coꝛ. ęquus alatus plę ι ἀπὸ τῆς πηγῆς. i. a fonte: ꝙ inſē pegas. i. fontes oceani natus ſit: vbi goꝛgones hitabāt hūc hyginus: ꝛ alij cōplures neptuni ꝛ meduſę filiū oꝛere q̄ in cęlū euolauit ibiqz iter ſidera ꝺſtitutus ē. Arcticū circuluz ſpectās pedibus ęquo ozbi adnixus: extremo oꝛe caput vel phini tangēs: ꝛ a quarij manū dextrā ceruici ſue adiungens: alij ex Meduſę ſanguine quā pſeus iteremit natū aſtruūt: ꝺ volauit in helicona vbi ſaxū vngula feriens fontē aperuit: et ex eo hippocrene. i. fons eąnus ē appellatus. Sz hic apud pyrenē fontē coꝛuntiū captⁿ eſt. vñ ſtrabo. Fama ē eąnū pegaſum cū poterat hō i loco a belꝛophōte deꝑhenſum fuiſſe. Alatū unq; caballū e meduſę ceruice ꝛ de goꝛgonis execto guttu re, pſilientē: hoc ęquo vſus eſt belꝛophontes in expeditiōe ꝺ chimerā vulgatū eſt ꝛ caballinū fontē in helicone erupiſſe cū ſubiectā ibi tellurem feriret vngula: hinc pegaſeus. a. um. Perſius pegaſeū melos: pegaſeus ēt dicebatur inſtrm in domibus ſuper quo tanq; umento veſtes ꝛ ſilia tenerentur ſuſpenſa a pegaſo poetico traductione noſis excogitata. Fuit ꝛ hoc noſe vir iuriſperitus. Unde ꝛ pegaſianum ſenatuſcōſultum pompo. de oꝛigine iuris. Fuit ꝛ pegaſus triarchi filius cuius nauis pegaſę monumentū accępit.

Pegaſides. pen. p. muſę dictę ſūt a fonte: q̄ pege ꝺz: qñ pegaſus ictu vngulę fingiť aperuiſſe. Ouid. At mihi pegaſides blandiſſima carmina dictāt. Itē pegaſides nymphę q̄ ꝛ naiades idem pegaſis oenone phꝛygijs celeberꝛima ſyluis.

Pegaſa. theſſalię oppidum: quod poſtea demetrias dictum eſt: ꝓpter qō nauis longa argonautarum pegaſea nuncupanť

q iason qui eam ędificauit fuit filius ęsonis fratris pelię regis thessalię. Oui. iāq; fretum minyę pegasea puppe secabat. huic pegaseus sinus in thessalia est appellatus.

Pegasides.pe.p. musę similiter a fonte quē pegasus ōr apuisse

Paganon ωηγανον. latine ruta herba.

Pegma atis. qō z pecma dicit̄ grēcū ē. αποτου πηγυμι qō est pango z extruo. Est āt machīa q̄dam lignea in qua statuę collocant̄ z q̄si fingunt̄ ad illas sustinendas. interdū pegmata cū ludicris p̄ducebant̄ in scenā cū pueris et cōsidentibus ex lignis z tabulis quę constabat vario picturę genere.

Pegmatis formā. Sene. ad Lucil. bis vbis describit bis annumeres lx machīatores. q̄ pegmata pse surgētia excogitant et tabulata tacita i sublime crescētia. z alias ex iopiato varietates. aut debiscētibus: aut bis q̄ cohęrebāt: aut q̄ distabāt sua sponte cohęrēntibus: aut bis q̄ eminebāt paulatim in se residentibus Josephus. li. vij. de. bel. iudaico. Maxime āt stupor erat machinaꝝ q̄ portabant̄ siue pegmatū fabricatio p quoꝝ magni mdine viribus portantiū occurentes timebant. Multa enz in tertiūnidū q̄rtūq; surgebant z magnificētia fabricę cū admiratiōe delectabat. In his machinis simulacrū belli repzsentatū fuisse fig̃t: vt alij fugere alij capi viderent̄ z p singula pegmata dur captę vrbis agebat̄. ita vt captus fuerat ordinatus. Qui āt i his machinis depugnabāt a Sue. pegmates vocātur. Tradūt claudiū abiecisse aliq̄n bestijs q̄ pegma i scenā paz feliciter p̄duxissent. Ply. lib. xxiij. princeps cauis i circo pegma duxit i quo cētū z vigīti q̄ttuor argēti pōdo fuere. festus scribit pegmata eē aut ęre: aut marmore ornamēta q̄ vt plurimū i atriis q̄nq; i porticibus aulisq; affigūt. maiorꝝ alio riq; storiū virorum gesta certiusq; pictura ostendentia.

Pejero.as.pe.cor. falso z aio fallendi iuro seu iuramentū in fringo. Exp z iuro abiecta. r. z. u. lōga i. e. brevē cōuersa. Plau. i ast. Nā si. q̄d fecit sceleste. p illo ligua peierat. Lact. li. j. Ergo aliqua potestas ē que peierantes deos puniat Dicimus z perjuro. as. q̄ periurus periurum.

Peior z deterior differunt q̄ peior a malo dicat̄. deterior a melioꝝ. i. minus bonus.

Pelagus.pe.cor. tā ma. q̄s neu. gn̄is. p. sū. dū maris sig̃t. Val. flac. cus. li. j. o quātū terrę. quātū cognoscere cęli p̄missū ē pelagū ōnes apum? i vsus. hīc pelagic?. ca. cū. Lol. li. ix. Ceteri sarraces aut palagici satis ex his. sed recentibus meli? pascunt̄.

Pelagia ōr purpura a pelago a quo z succus et? pelagiū vocat̄.

Pelamys.idis. gn̄is fę. gn̄is piscis thynni. Nam pelamides p̄mo Sed cū annuum excessere tempus thynni vocantur. Dictus q̄ in luto moret̄ αποτο πι λου. i. a luto. Juue. Siccus pelasiculus z vas palamidum. Ply. lib. xxij. pelamidum generis maxima apoplectos vocatur.

Pelargus grece latine ciconia dicit̄. ficut testat̄ amb. li. exba.

Pelasgia. regio grecię circa extremam p̄tez macedonię versus achaiam. olim thessalia dicta inter duo maria egeū. z ioniuz platani folio filis excurrit pp̄ angulosos recessus. a q̄ pelasgi ppli q̄si pelargi. i. ciconię q̄n̄ errabundi ritu ciconiarum pp̄ multas nationes iuerunt. vel pelasgi: a pelasgo iouis filio.

Pelethronium oppidum thessalię vbi p̄imum domandorum equorum vsus inuentus est.

Pelethronis nomen eius qui p̄imus vt scribit Ply. frenos et strata equorum inuenit.

Pelops tantali filius q̄ curuli certamine contendit cū ęnomao Qui cū didicisset ex oraculo se tunc moriturū cū filia nupsisset. multis illā petentibus. ppōsuit certamē quo vict? interficeret̄. victor filiā duceret vxorē. equorū instituit cursuz adrā neptuni q̄ ē in isthmo corinthiaco cū plures equoꝝ quos velocissimos hēbat velocitate superasset. superatosq; pemisset equoꝝ velocitate vicit ęnomaū: abduxitq; ex pacto vxorem hippodamiā. hīc pelopide dicti q̄ a pelope originē duxerunt

Pelopeius pelopeia pelopeiū. nomen possessiuum. Unde fabula de pelope scripta pelopeia dicta est Juuenalis. Prefectos pelopeia fecit. phīomella tribunos.

Peloponesus. regio achaię a pelope hippodamię viro dicta z tātali regis phrygū filio q̄si pelopis insula q̄n̄ pene insula ē. Qui superato ęnomao hippodamię patre in certamine totū illud regnū in dotē accepit: z ex phrigia secū i eā regionē duxit populū. Dęc apie ante appellata z pelasgia peninsula haud vlli terre nobilitate post ferenda. Circuitu. cccl xiij. miliū passuū colligit̄. angustię sex miliū sūt nisi erūpentia e diverso q̄ dicta sūt maria hīc corinthiacū illinc saronicū sinū efficiūt. In peloponeso sūt argos mycenę. corinthus lacedemō patre malea. p̄mōtoriū. Epidaur?. regiones. arcadia Sicyonia

Peleus. nomen patris achillis. Unde z pelides achilles dictus est. hephestion interpres sophoclis tragici in aiace tragedia αιακος υιος Διος ἐξ αι γινης ωη λευς και Τε λαμωνι ἐξ αι ακου ων αχι λεὺς και αἵας και αι αντος ωαις η ἐυρισακῆς.

Peliasadis. hasta qua achilles solus vtebatur.

Pelion: mons thessalię. Ouid. Pelion hemonię mōs est obuersus in austros. summa virēt pinus. cętera q̄ercus habent

Pella vrbs macedonię fuit i littore ęgei maris illustrata maxie natalib? philippi macedonū regi z alexādri. Unū z vterq; peleus dictus est. Juue. Unus pellęo iuueni non sufficit orbis.

Pellax qui per blandicias decipit. Virg. Inuidia post̄q; pellacis vlyssi. Inde pellacia: fallacia idem li. iiij. ge. Uerum vbi nulla fugam reperit pellacia.

Pelliceo.es. pellicui raro hēbat pellicio.is.xi. pellectū. blādiēdo decipio. vnū pellect?. crebro p perlicio. Ter. in phor. Is senē p epistolā pellexit. Lōponiturq; ex p z lacio. mutatis. r. in. l. z a. in. i. Festus. Lacit. decipit inducit. Lax. lacis vō fraus est. Alax siue lac lacio eē quānis verba a lacio ꝓposita z fraudis z lactis participē sigōnē hēant. Unū z lacto. as. pp q̄ō z in bonā ptē z in malā accipi possunt vt allicio. elicio. illicio: z alia. A pellicio fiūt pellax pellicatoꝝ pellicat? z peller. Est z pliceo siue plicio quo vsus ē Luci. li. iiij. si tertius nō ē viriatus. Negociū inq̄t dat̄. vt quos q̄sq; posset ex collegio tribunoꝝ ad intercessionē plicerēt. pellicio tū z pelleri z pellect? magis in vsu sūt quā pliceo vel plicio. plectus in ista significatiōe neq̄ quā haberi puto. sed pellectus tū ne a perlego putaretur.

Pellicator qui ad fraudem pellicit.

Peller vt inq̄t iurecōsult? illa vulgo appellat̄: q̄ cū eo cui vxor sit corpus miscet. Inde apud oratores z poeta pellex nō tā viri quā vxoris nūcupatur. Li. Uxoꝝ generi: nouerca filij filię peller. Sue. de cęs. Pretereo actiōes dolobellę in q̄bus euz dolobella pellicē reginę dicit. Lōcubina q̄ cū cęlibe viro sine nuptijs locuz tenet vxoris q̄ greco vocabulo. παλλακιν. pallacen appellamus. Suetoni. de vespa. Inde quiet vocabant accubante aliqua pallacarū quas in locum defuncte genidis plurimas constituerat. Justinus quoq; cyri pallacem nominat. licet vitio librariorum pellicem scriptum reperiat̄. peller latinum nomen est a pellicio quod est blandiēdo decipio. Quia blandiendo virum. ab vxore seducit. Li. in sal. omnium cubiculorum peller z idem postea adulter. i. puer ędebas alienas vxores prędripiēs eis maritos: vir postea ęsisti maritos prędripiens eis vxores.

Pellicatus us actus quē peller exercet. ficut ꝺcubinat? ꝺcubina

Pellene pe. pro. oppidū achaię inq̄t stra. a quo pelleni populi.

Pelligni populi marsis finitimi quoꝝ metropolis est sulmo. pe lignum enim est vrbs ex qua Oui. duxit originem: sicut ipse testatur. pelignę gentis gloria dicar ego.

Pelluceo. per medium luceo. Juue. Cretice pelluces.

Pelozis. idis. genus conchę. bor. in fer. Murice baiano melioꝝ lucrina pelozis.

Pelorus pe. p. p̄mōtoriū sicilie italiā vsus a peloro gubernatore nauis annibal̄ ibi sepulto. pōpo. Annibal fugiēs ex aphrica cū ad has angustias deueniret seuētes pelagi z p̄ditū se putasse peloꝝ gubernatorē nauis occidit z tumulauit. De h̄ pmontorio. Luc. lib. ij. Extremi colles siculo cessere peloro.

Pelorus latine excelsus z vastus. Quo nomine dictus est polyphemus ab homero.

Pelicanus auis egyptia. nasci̇t in solitudinib? maxime nili fluminis. Duo āt sunt pelicanoꝝ gn̄a. vt docet Plie. Unum volatile. aliud aq̄ticum: z latune onr onocrotali. greci τελεκα

vŏp. nos pelicanus: hę aues tanꝫ colaphis rostrorũ dñr occidẽt parvulos suos. eosdẽqꝫ ĩ nido occisos a se lugere p triduũ. postremo dicũt matrẽ se ipaꝫ graviter vulnerare: ⁊ sanguine suũ sup filios fundere quo illi supfusi reviuiscũt. Vie. ad pſidiũ sic hz. pelicanicũ suos a serpente filios occisos mox tuos inveniũt. lugent ⁊ se ⁊ sua latera percutiunt. ⁊ sanguine excusso ad latera corpora mortuorum sic reviuiscunt.

Pellis ŏr cũ est a carne sepata. q̃ cutis antea dicebatur. Juven. Dẽs p cute pellẽ. dicta pellis vt q̃dã putãt a pellẽdo q̃ ex ternas iniurias tegẽdo repellat. Nec postꝫ cõcinata est. ad calceos ⁊ cętera opa faciẽda. Aluta ŏr Var. pasceolus saccus ẽ ex aluta factus huius diminutivum est pellicula.

Pellesuina: locus vbi pelles venduntur.

Pellicium. vel pellicia vestis ex pellibus. Vie. cõtra Jovi. Deiecti in vallem lachrymaꝫ tunicis cõsutis ⁊ pelliciis vestirent

Pelliceus. pellicea. pelliceum. q̃ŏ est ex pelle vt vestis pellicea.

Pellitus. a. um. pe. p̃ro. q̃ŏ pelles habet. p̃roper. pellitos habuit rustica corda patres.

Pelliculo. as. p. c. pellib⁹ obtburo. Lol. Vas opca latũ pelliculãt

Pelliones. q̃ vestes pelliceas ⁊ alia ex pellibus opa faciunt.

Pello. as. q̃uis non sit in vsu. habet tñ composita. appello. compello. ⁊ interpello.

Pelo. is. pepuli pulsum figẽ pcutio ferio. Ter. Quis nã a me pepulit tã graviter fores? Aliquãdo abigo extrudo. Plau. Pelle aĩo timorẽ mox aderit gnatus. Huius cõposita sũt appello siue aspello. appello p duplex. p. cõpello. depello dispello. Expello. ĩpello. ppello q̃ŏ ẽa lõge pello amoveo. Sal. collegã suũ Antoniũ pactione ꝓuincię ꝓpulerat ne otra rẽpublicã dissentiret. Aliq̃n figẽ vltraduco. Colu. lib. ij. Cũ vẽtũ erit adversurã ĩ pozrẽ prẽ iugũ. ppellat. Perpello pfecte pello ĩdueo. Liui. li. j. Incẽsaꝫ multitudinẽ ppulit vt impiũ regi abrogaret. Repello retropello. A supino pulsuꝫ fit frequentativũ pulso. as. Antiqui etiam pultum a quo pulto. as.

Pelta scutũ brevissimũ ĩ modũ lunę iã medię. Vir. Ducit amazonidũ lunatis agmina peltis. A quo nomĩe postea peltastę pedites appellati sunt q̃ ad motũ cŏcursumq; leviores erãt.

Peluis quasi pede vis: vt varro inq̃t. a pedũ lauatione. Aliq̃ pelvim finum aquariũ putãt in quo varię res perluuntur.

Pelluvium. ⁊ pelluvia fę. gñe vas quo lavant pedes. sicut malluvium ⁊ malluvia. vas quo lavant manus. Dictum pelluvium a pelluẽdo. bocidem polubrum dicitur. Labrum cõmune est. quod vulgo dicitur bacille similiter ⁊ peluis.

Pelusium vnũ ẽ ex hostiis nili. ⁊ civitas ꝓpe in quadaꝫ ęgypti parte: q̃ augustanica est appellata ꝓpe thebaidẽ Hãc vrbeꝫ cõdidit peleus achillis pater montu deoꝝ post lustrationeꝫ Eo enĩ tpe peleus furijs agitabat. qꝝ fratrẽ Focũ intereme rat ⁊ purgari quęrebat. binc fit pelusius a. um. ⁊ pelusiacus. a. um pe. coꝝ. Mar. accipe niliacam pelusia munera gentem Vir. lib. j. ge. Nec pelusiacę curam aspernabere lentis.

Peluſiotę. populi pelusium habitantes Vie. cõtra ioui. Impelle si valles pelusiotẽ vt mãducet cępe Idem ad pãma pelusiotas nos appellant ⁊ luteos animaleſq; ⁊ carneos.

Pendeo. es. pepẽdi. pẽsuꝫ figẽ in sublimi siue suspẽsũ eẽ. Tractũ a pennis auiũ. Vir. Inculisq; rubẽs pendebit sentibus vua. Plau. in asi. Nudus victus cẽtũ pŏdo es p pedes q̃ pendes binc p trãslationem pendere ꝓ sustentari ponit. Ouid. pendet ⁊ avra nostra salute salus. Q̃ñq; p cruciari ⁊ in pena eẽ. Et sic cõstruit cũ genitivo vel ablativo. Li. li. j. tus. q̃ŏ si expectando ⁊ desiderando pendemus animis cruciamur ⁊ angimur. Jdẽ i boꝝ. Et qui expectat pendet aĩ. Et pendere ŏr qui nimio desiderio alicuⁿ rei intentus cessat ab oĩalio ope ⁊ ad vnũ solicitus expectat. Oui. narrantis cõiunx pendet ab ore viri Jdẽ dum consulta petis nostroq; in limine pendes. Itẽ dubitare. Seneca. pendet animus ⁊ in diversa trahitur. Itez cessare Vir. pẽdẽt opa ĩterrupta minęq; murorũ ĩ gẽtes. huius ꝓpositа sũt. Appẽdeo depẽdeo. ĩpendo. ppẽdeo. ⁊ suspendeo. q̃ŏ ẽ supra pẽdeo. Col. li. v. Rusticos subigere iugo palmã ⁊ ita collocare vt sol minime suspẽdeat. Interduz est mediocriter vel q̃si imminere. Li. pęto quid ipsa res mõ bone sta modo turpis suspendet flagitio sum est.

Pendeo. is. pepẽdi. pẽsum verbũ actiuũ. Et assumpta. e. fit neutrũ in alio sensu. figẽtq; pŏdero. ⁊ p transla. cõsidero. estimo. Unde ⁊ eos genitivos regit quos verba ꝓtiũ signtia hẽre solẽt: vt magni pẽdo: pupẽdo nihili pẽdo. floccipendo. ⁊ huiusmodi. q̃ŏ est in magna ⁊ parva estimatione habeo. Uñ magis sepata q̃ cõposita sunt dicẽda pendere est ẽt soluere Liui. li. j. Ad equos emẽdos dena milia ęris ex publico data ⁊ quibus equos alerẽt vidue attribute quę bina milia ęris in annos singulos pẽderẽt. Sal. Semp illis reges tetrarchę vectigales erant populi: nationes stipendia pendere. Uñ penã pendere ꝓpie ŏr qui ob delictum pecuniaz solut. Vir. Tuz pendere pęnas cecropidę iussi. q̃ŏ ex eo tractũ est q̃ ęre graui cũ vterentur romani eo penso non numerato debito soluebant. Libralis enim ⁊ dupondius appẽdebatur assis. Uñ ęris grauis pena. binc pensiones dictę sunt. Itẽ pẽdere sustinere. Lac. li. ij. Eosq; impietatis ac sceleris sui supplicia pensuros. Apposita sunt: appẽdo. cõpendo. vnde compendiũ. dispendo varie pendo a quo dispendiũ depẽdo q̃ŏ est do. Lol. li. v. Namq; aliter in cassuz dependit opera cum degeneres etiã renovatę pristinũ servabunt ingeniũ. Expendo. impendo ppẽdo diligenter cõsidero. seu pfecte pondero. Lac. li. vj. Nihil enĩz sapiũt nisi terrã. bonaq; ⁊ mala sol⁹ corpis sensu ac voluptate perpẽdũt. Cic. Quid in amicitia fieri opz q̃ tota virtute perpenditur. i. exactę pŏderatur examinat. Aug. lib. iij. ci. dei. Nec nos in ea re diligentius requirenda p multorum scriptorũ ppensa testimonia demoremur ꝓpendo ppẽdo antependo. Proper. Cũ tua prepẽdent demissa in pocula serta. Repẽdo ⁊ suspẽdo. sursuz pẽdo: alte ligo. Vir. Interea ne uis rubeãt q̃ prata coloribus ante garrula q̃ tignis nidũ suspẽdat hirũdo. Q̃ñq; suspendere ẽ anxiũ eẽ. Plau. vir compos mẽtis suz ita mihi suspẽdit aiuz. Vir. Suspẽsi eurypiluz scitatũ ozacula phębi mittim⁹. Et q̃n dũ anxij sumus ẽt dubij efficimur. suspẽsuz q̃ñq; p dubio ponit. Seneca. Suspensus aĩo q̃d agere cogitabat. Item ꝓ placido ac silẽti. Ter. in phor. Nec vbi ego audivi ad fores suspẽso gradu placide ire preti. Et suspẽdere ẽ pẽdẽdo ĩterficere. Lac. li. ij. Dũ suspenderũt eũ ĩter duos noxios medium q̃ ob latrocinia damnati erãt. Hic suspẽdiũ ꝓ suspẽsione. Hel. Suspendio vitã finivit

Penso. as. a pẽdo: vel a pẽdeo frequẽtativũ. figẽ sępe pondero estimo. vl aliq̃d ꝓ alio do. Vie. ad Jul. Paupercula vidua oẽs ŏr in oblivione munerꝝ dei supare locupletes. q̃ nõ pondere sui sed offerẽtiũ voluntate pẽsatur Val. Mar. li. j. Deductꝰ ac missus ad senatũ legatus vt ex se z vno z sene ꝛplures pęnozũ iuvenes pẽsarẽt in ŏrũ dato cõsilio carthaginẽ petiſt. hic ꝛpẽso. dispẽso repẽso. Vie. De eo ãt q̃ vteris approbare cõivitũ z homicidiũ racha z adulteriũ z ocioſuz sermonez z impietatem nõ supplicio repensari iam responsum est.

Pensito. as. sępe vel valde bñ pondero ex aĩo. Ply. lib. vij. Isdem mũ vitã ĩ q̃ lãce pẽsitabit q̃ sp fragilitatis hũane memor fuerit. Hel. li. j. Aut vtutes pẽsitabat: aut vitia rimabat: vt iudicium eẽ factũ ad amussim diceres. Et pẽsitare est soluere ꝛsue scere. Ply. li. xij. Qui tradit singula milia talẽtũ tauris annua pensitasse arabas regibus psarũ. Li. in of one cõtra mithrydatem. q̃tandẽ eẽ existimatis aut eos q̃ vectigalia vobis pẽsitant: aut eos q̃ exercent aut exigunt. i. soluere solent.

Pensitatoꝝ. ponderatoꝝ. Hel. Verborum pensitatores subtilissimi a pensito. as.

Penso. qui ponderat a pẽdo. is. Augu. li. v. com. Dubitare stultum est: quin vtiqz melioꝛ sit q̃ mensoꝝ cęli: ⁊ numeratoꝝ siderum: ⁊ pensoꝝ elementoꝝum.

Pensiculo. as. idẽ q̃ŏ pensito Hel. pẽsicula vtrũqz moderare res peries suo q̃ŏqz in loco sonare aptissime binc pensiculatores dicti sunt. qui alioꝛ dicta siue dictiones exacte ponderãt Et pensiculate adverbium. i. cum pondere.

Pensilis ⁊ boc pẽsile pe. coꝝ. q̃ŏ suspẽsuz ⁊ sublime est. vt pensilis hortus q̃ supra ędificia factus est hoc est i solario vel in aere sublimis. Sic pensilis vua. Vor. Cũ pensilis vua sedas ornabat mensas. Pensilis bõ q̃ suspensus est. Plau. Restiz volo

mihi emere q̄ me facia pensile. pensil' lect⁹. pēsiles lychni q̄ suspensi sunt. z i aere pēdētes. pēsilis vrbs. q̄ subter cauata ē Ply. Legunt z pēsiles hortos: imo vo totū oppidum feciſſe nullo oppidanor sentiēte. Idē. magnitudo z freq̄ntia cloacarū vrbē pensile fecit. pēsile horreū. qō nos vocam⁹ granariū q̄ sit laltior dom⁹ loco Col. li. j. ſz nos in nr̄is regiōib⁹. q̄re dubitat vligie magis illā positōez pensilis horrei ꝓbamus. Alii q̄n tñ pensilis ōr mollis. Virg. pilentis matres in mollibus: Ser. i. pensilibus: nam molle z pensile cōuertuntur.

Pensa a pendēdo qō pro aliqua re conducta soluitur. Et pensa plurali numero mani plurali lanę vel lini q̄ pēdent ex colo. z fuso trahunt. Nā cū dicim⁹ trahit pēsa idē ē ac si diceret fi lat. Oui. li. ii. fas. Lumē ad exiguū famulę data pēsa trahebāt Iusti. li. j. pēsa iter virgines partiētē. Q̄nq̄z pēsa capiunt pro filis Uir. de textrice. Excussi manibus radij reuolutaq̄z pēsa

Pensus. a. um. pōderatus examinatus. ꝑ trāsl. ponit ꝓ bono et sapiēti. Pla. iſti. Age tu altera vltra sit ꝺditio pēsioꝛ virgine in viduā habere. Q̄nq̄z ponit ꝓ equato Sal. Neq̄z id q̄bus modis assēq̄reꝰ ouz sibi regnū pararet. q̄quā pensi habebat

Pensio dicitur id qō pro re aliqua conducta soluitur. i. qō dat pro rei alicuius vsu aut agri: aut domus. Li. lepte. Teneor tñ anna dolobellę ꝓ curatoribus exigā primā pensionem.

Pensionarius qui pensionem alicui soluere tenetur.

Pendulus. a. um. qō pēdet. Oui. Lassaret viduas pendula tela manus. hiero. ad pāma. Maluit i humiliozibus tuto pgere quā pēdulo gradu i sublimioꝛibus fluctuare. Col. Tū deinde macriora z pendula loca luna crescente fimo inuanda sunt.

Pentateuchus dici potest volumen quinq̄ libroꝝ. Nā. πεντε quinq̄ τευχος. volumen.

Pentaphyllon. herba quinq̄ folia habēs. hz multas virtutes.

Pentarchus qui quinq̄ viris pręest.

Pentacontarchus dici potest q̄nq̄genarius. i. q̄ pest q̄nq̄ginta. Nam. πεντι κοντα penticonta quinquaginta dicuntur.

Pentecoste. es. a pētecōta dici potest q̄nquagenaria. qñ hęc dies a resurrectione domini distat quinquaginta diebus nam pentecostos latine quinquagesimus dicitur.

Pentathli ofir illi: q̄ in lucta q̄nq̄ artes gymnasticas exercēt. videlicet disci cursus: saltū palestrā z iaculationē. z ipsa exercitatio pētalō latini alio noīe q̄nquertiū a quinq̄ artibus z ipsi pētathli. i. athletę q̄ his quinq̄ artibus se exercebāt quinquertiones appellātur. αθλος certamē Ply. demyrone. hic fecit delphicos pēthlos

Penthemimeris pe. co. latine semiquinaria cęsura ē quotiens post octotēpora syllaba relinquit partē oratiōis terminās Hęc autē cōmunis est: vt omnia vincit amor z nos cedam⁹ amori. pente enim quinq̄ μερις diuisio vel pars.

Pentastice porticus dicunt a quinq̄ columnarū ordinibus.

Pentapolis pe. co. regio inter palestinam z arabiam: a quinq̄ ciuitatibus sic appellata. vbi sodomum z gomorum oppida. Hanc regionē vt solinus scribit de cęlo tactam testatur humos nigra z cinere soluta. Nascuntur ibi poma. quę comedi non possunt: hz matura videantur leuiter manibus. pssa fumum exalent z in puluerē fatiscant. Est z pētapolis regio in libya a quinq̄ ciuitatibus dicta: q̄ z cyrenaica vocatur.

Penus hic vel hęc q̄rte declinatiōis Et hic penus peni hz Prisc. Et h penus penoris z hoc penū z hoc penu ꝺclinabile figit oē esculentū potulētūq̄z. quo vescunt boues. Dictū penus q̄ ea quę longę vsionis gratia cōtrabūtur z recondunt non in promptu sint sed untus z penitus habeātur Festus. penoris res necessarię ad victū quotidianū. Plau. in psa. Nā nisi penus annus bodie conuenit cras populo prostituam vos. Teren. in eu. Prius ad te penum oēm congregabam clāculum Lucil. Ut vroꝛi legata penus. Voꝛ. in neutro genere. Annone prosit portet frumenta penusq̄ penū asia. Uos q̄bus coꝛ di est intra tunicam manus leua dextram in penum berile. Bel. Ex massurij auctoritate demōstrat⁹ z cęreos ligna quo q̄ penori adscribi posse. Nos vo aromata cęsum carnes salitas z alia esculentia dabimus seruanda.

Penarium: siue penuaria cella dicitur omne quod in penu reponitur z ipsum penu z quod penu est.

Penuria quasi vrens penu. vel quod pene vrat: vel q̄ pene minus sit quam necesse est significatq̄z omnem inopiam rerum z pręsertim earumq̄z in penu recondi solent

Penes prepositio: quomō sumat. Uide in dictione apud.

Pene aduerbium significat quasi.

Penus fluuius i thessalia inter ossaz z olympū desinēs collibus dextra leuaq̄z molliter curuis in eo cursu tępe quinq̄ milliū passuū lōgitudine z ferme ser latitudine pulcherrimus ager

Penolope Icari filia z vlissis vroꝛ q̄ lanificio. z absentia mariti solabat z porcos frustrabat q̄b⁹ se ꝺsensurā absoluta tela pollicebat. ſz vt eos lōgius frustraret noctu retexebat. qō interdiu texuisset. Dicta ab auibus q̄ penelopes dicunt. cuius nominatiuus singularis ē penelops. cū prius arnęa vocaret quasi abiecta repudiataq̄z. Etenim in mare proiectaq̄z ab icaro perhibeaq̄z parentibus ferunt educauisse penelopes.

Penis femi. gnis cauda ōr a pendēdo. Uñ z offam porcinā cuz caudā offaz penitā dicebant. hinc periculos dicimus quibus calceamēta tergunt. post aūt penis virile mēbrū dici cęptuz est sicut z salar cauda, quod non tam a pendendo. q̄z a penetrando quidam dici voluerunt. z rectius mas. genere profertur. Iuue. Nouerunt mauri atq̄z indi quē psaltria penem.

Penitus. a. um. pe. pro. quod ex pene hoc est cauda est. Unde penica offa. offa porcina cum cauda. penitus vo pe. coꝛ. significat quod est ītra. Plau. in asi. Age queso ex crea vsq̄z ex penitis faucibus etiam amplius Inde penitioꝛ interioꝛ penitissimus ītimus Inde penetro. as.

Penitus aduerbiū locale. quasi pene intus. i. valde īterne seu intrinsecus. vel intima parte z secreta. vt cuz dico penitus me nosces. hoc ē intus. z incute Uir. Et causas penitus tētare latens. Fit aūt a penes. Id enī penes nos videt eē qō ē penitus reconditum. interdū ponit ꝓ aduerbio q̄litatis z figit. pręsus vel valde Virgi. penitusq̄z sonantis acceptis scopulos. Quandoq̄z significat longe. Idem penitusq̄z alias aduexerat oras Hinc penitus. a. um. de quo mox est dictum.

Penicilla. instrumēta pictoꝛa. vide infra in peniculis.

Penetro. as quasi penitus intro Lac. lib. iij. Ad egyptios z mas gos z persas vsq̄z penetrassent.

Penetrabile qō facile penetrat. Uir. penetrabile telū Mar. ne medidos intret penetrabile frigus in artus Interdū sumitur passiue. qō facile penetratur. Liui. li. xlv. z in asperis locis sępe impenetrabilis ferro occurrebat:

Penetrale nomē substātiuū figit oēm partez interioꝛem domus vel tępli: ſz si intecta seu oē qō in ītimis ptibus est. Uñ penetrale sacrificiū dicebat qō in penetrali hoc est in intima parte domus fieri solebat. Lac. de. opi. Quantulum enī videre possemus si mens ab intimis penetralibus capitis per exiguas cauernarum rimulas attenderet.

Penates dicti sunt dii domestici. q̄ penes nos nati sunt vel qō nō lōge absint ab hac vi. siue q̄ penitus īsident. Ex quo ēt penetrales a poetis vocant. Alij a penu h̄ nomē deriuāt Macro. penates eē dixerūt p quos penitus spiramus. p quos habemus coꝛp⁹ p quas rōnez ai possidem⁹ cuius noīatiuus singulus secūdū aliquos ē hic penas. scōm aliquos hic penatis.

Peniculus z penicillus. siue peniculū z penicillū. q̄uis diminutiua videantur a penis. signt tñ ea q̄bus: calceamenta vasaq̄z tergunt. Idē q̄bus pictoꝛes pingunt qñ ex caudaz extremitatibus fiāt Ply. li. xxxv. Arreptoq̄z peniculo lineā ex coloꝛe durit sūmę tenuitatis p tabulā. Idē i eodē. vsus ad penicillū aut si lignū colorare libeat. Quin. li. ij. instit. Ut celatoꝛ cęlū. z pictoꝛ penicilla desiderāt. Itē q̄b⁹ Albariū tectoꝛio īserunt q̄ ofir tectoꝛij peniculi Ply. Setarū ex bis e penicillis tectoꝛijs cinus cum adipe tritus. Itē q̄bus vulnera stipant. Uel iō ne claudant. vl vt apiant magis: vt fiāt pēicilli ex linteolis ocre pitis ex medulla sambuci z ex spōgia Idē Tū peniculo vulnus apertum Omne pręterea quo ad aliquid mundādum: illinendumue vtimur. penicillum vel peniculum vocamus pręsertim si expongia sit factum. Ter. in eu. Quid ignaue peniculon pugnare q̄ istuc huc poꝛtes cogitas. Ply. Dyssopū q̄

cum myrrha calidum penicillo illitur. Item spongię genus molliſſimum eſt qui penicillus dicit ex quo fiunt penicilli.

Peniculamentuz ps veſtis quę terram attingit. Enni. pendent peniculamenta vnum ad quemqz pedum.

Pęna p duplex nn aliū eſt. Sūt. n. pęnę maiores q̄z plumę. Et ē gñale ad pīnas. ſ. ſummitates: z ad plumas. pīnę aūt ꝓprię ſunt pęnę quę plumę hoc ē molliores z exiguę pęnę nō ſunt

Pēnula ſiue pīnula. ps ſūma aurl ab acumitate dcā vñ i Leu. legitur. Lūcta q̄ nō hñt pēnulas z ſquāmas in aq̄s poluta erūt. ꝓpzie vō pēnula diminutiuū ē a pēna. Aug. lib. v. ci. de. Qui nec auis pēnulā nec herbę floſculū: nec arboris foliū ſine ſuarum ptiū ꝺueniētia dereliquit. Li. lib. iij. de na. deoz. Lū aūt pēnulis vti poſſunt. tum volatus eozū matres ꝓſequuntur

Penula per ſimplex n veſtis q̄ nebuloſo ſeu pluuioſo tpe ſupra tunicā aſſumit loco palij ad arcēdas a corpe pluuias. Pōpo in panicea. penulā in caput induce ne te noſcat: Quint. Cum galba penulā rogāti amico rndit. Nō pluit: nō opus eſt tibi Si pluet ipſe vtar. Juue. Et multo ſtillaret penula nimbo. Hęc ſi ex pellib⁹ eēt ſcortea vocabāt. Mar. Ingrediare viā cęlo lz vſqz ſerēo. ad ſubitas nūq̄ ſcortea deſit aq̄s Aug. li. j. cō. videt figare penulā fuiſſe bitū grāmaticozū. Quiſq̄s inq̄t penulatozū magꝝoz audit aure ſobria ex eodē puluere boiez clamātē z dicētē. Fingebat h̄ homerus. Ulp. iter cōia veſtimēta q̄b⁹ vir z mulier ꝓmiſcue vtunt penulas annumerat. Uar. dixit q̄rēdā eē penulā boī q̄ hz vtutē: ſcribit. Lāpr. Alexādrū ꝺſtituiſſe: vt ſenatores penulis itra vrbem frigoris cā vteret cū id veſtimētū itinerariū z pluuię fuiſſz. Erat ēt penula gauſpina cādida ac villoſa q̄p ęſtū vtebāt Mar. is mihi cādoz eſt: villoz gra tāta ē: vt mevl media ſumē meſſe veliſ

Pennatus. a. um. quod pennas habet: vt volucres pēnatę: Sic impennatus qui pennas non habet.

Pēnariū i quo pēnę reponunt: ſicut calamariū in quo calami.

Penulatus: penula indutus. vide in dictione penula: penulariū locus in quo penulę reponuntur.

Peplus: ſiue peplum: veſtis ſolēnis q̄ iniſcit: vel viro: vel fęmine vel deo deęue Uir. crinibus iliades paſſis peplumq̄z fere bant. Plau. nūq̄ ad ciuitatem venio niſi cū inferē peplū bodie tamen inquit. Ser. abutuntur hoc nomine.

Pepones melōes. Pier. in lib. mū. In mentem veniūt pepones

Pepſis: latine cōcoctio vñ peptice. medicamenta ad concoctionem quę foris adhibentur απο του πεπτειν Inde diſpepſia mala cōctio q̄ cibo non perficiuntur.

Per ꝓpoſitio ē: q̄ ſepata q̄nq̄z localē: q̄nq̄z tpalem hz ſig̃ationez vt p vrbē vado: p mediū diē opor. Q̄nq̄z denotat pſonā: vt p medios ruit ac mozientes noſe clamat. Q̄nq̄z iurādi ē vt p pol. i. p pollucē. q̄nq̄z obteſtādi. Uir. p te p q̄ te talē genuere pentes. q̄nq̄z mediū q̄ndā z q̄ſi itercedozē figit vt p meos amicos obtinui. Li. Q̄ō p me certioz fias. i. me opante. cōpoſita vō pfectionē denotāt. Lac. ſi legit plegat. i. vſqz in finē legat. Li. Nūcius q̄ lras accepit nō ptulit. Aliq̄n i bonū vel in malū accipit. pſequor aliq̄n abnegatiua ē: vt pfidus piurus. qui fidem z iuſiurādum fregit: aliq̄n figit p mediuz: ſiue trans vt pſtuo ꝓpluo. pſpicuū p cuius mediū videmus vt criſtallus. Aliq̄n hz vim aduerbij z p valde ponit: tanq̄ ſuplatiuo: q̄ poſitiuo: iungit Lol lib. iiij. Nam credidiſſe villicis vel etiā vinitozi: ſocozdis ē cū q̄ō longe ſit facilius adhuc perpauciſſimis agricolis contigerit. Ut nigri vini ſtirpe careant. Li. per graue mihi viſum eſt. Et ſi addat q̄z figit maxīe vt per q̄z bonus. i. optim⁹. p q̄z magnus. i. maxīus. Jungit ēt ſuperlatiuo Curtius. p q̄z maxīmo pōt exercitu cōparato. Aliq̄n figit nimis vehemēter z in bonā z i malā ptē: vt ptinax: q̄ nimis tenax ē ourus z ferozabilis de quo infra. Lōponit ăt cū dictiōe incipiēte ab a vt pago. b vt pbibo. c vt pcurro. d vt pduro. e vt pereo. f vt pſero. g vt pgratus. h vt phibeo. i vt piurus. l vt perlego. m vt pmitto. n vt pnocto. o vt perozo. p vt ppendo. q vt pquiro. r vt pergo quod ex per z rego cōponit. vnde z p̄teritum perreri facit. ſ vt pſuadeo. t vt ptinax. u vt peruerto.

Pera pellis a collo ad lumbos pendens a quo pera ſacculi gñs hinc peram viatoziam vocamus qua pauem z aliquid opſonij geſtarē viatozes ſolent: quemadmodū poculum viatoziū quo vinum. Eius diminutiuum eſt perula.

Perea cū diph. vlteriozi iudęe pars quia vt inquit Strabo regio que trans euphraten eſt perea nominatur.

Perago. is pe. coz. peregi. pactū. pficio Sene. Oia inchoat: nihil pagit. Interdū pduco. Pla. nauē pegit i portū. Apul. z multas noctes pegi in ſones Interdū ptracto. Uir. li. vi. oia pcepi atq̄z aīo mecū añ pegi. Interduz ptrabo vel ptrahē facio: vt h̄ mea d carceres ad mortē vſq̄ pegit. A pago fit pactio q̄ē pfectio. Li. Seneꝯ pactio ętatis ē. pagere reū figit odemnare ſz facere reū ē accuſare. vñ ait iureco ſulꝯ pegiſſe reū ñ alias q̄s videt niſi z cōdemnauerit. Ply. dum peragit reus.

Perago. as. pe. c. ex p z agro cōponit iurta ꝓpōnis z agri ſignatione oz figare p agrū ſiue p agros ambulo: Sz q̄ q̄ō pagrat exp̄mit z pactuo ipſi⁹ verbi ponit: agri ſigatio remouet z pambulo: ſiue inq̄rēdo circū eo ſumit. Li. li. iij. offi. Et ob eā cām vrbe relicta rura pagrātes ſepe ſolim⁹. Pier. Eādē oza italię q̄ quondā magna grecia dicebat laboriosiſſime peragrauit: hinc peregrin⁹ peregrinoz z peregre deducunt.

Peräno. as. figit per integrum annum tps vino. Lōponit enim ex per z anno as. Macro. lib. j. ſatur. Scribit paſcos romanos menſe martio z publice z priuatim ad annam perannāq̄z ſacrificatum ire ſolitos vt annare perānareq̄z cōmode liceret: hoc eſt vitam degere incolumē perānū integrū. Sueto. in veſpa. Ideoq̄z puella nata non perānauit. perenno vero per eſignificat diu viuo z duro de quo infra.

Perbibo pe. coz. pfecte bibo. Lact. lib. ij. Infecti ſūt pſuaſione ac penit⁹ eoz mētes ſuccū ſtultitię pbiberūt. ſz h̄ p metaphoraz.

Per cām: ſiue p ſpeciē figit p ſimulatā cāz. Li. li. iiij. Ut cū appio pināret ianuę rex p cāz aliquā i anguſtiis ſuſtineret a tergo agmē. Jdē. Di poſti q̄z aliq̄d moueret colloq̄ndo cū Annibale rati nocte p ſpeciē venādi vrbe egreſſi ad eū ꝓficiſcunt.

Percello. is. perculi. perculſum. ſignificat euerto percutio. Uar. Alius teneram abietem ſolus percellit. aliquādo differo Lucil. Ad nonum hoc percellit annum.

Percipio. is. pe. coz. perfecte capio. aliquando ponitur pro intelligo ſentio a quo perceptio.

Percitus. pe. coz. nimis incitatus: q̄ ira ac furoze accenſus eſt.

Percoarcto as. ex p z cō. z arcto. abiecta eni arcto vō freq̄ntatiuum ab arceo fit: z figit perfecte cogo ſiue cōſtringo. Lol. lib. ij. de ſęno loq̄ns. Tūc demū inq̄t cōuertemur z vtrūq̄z ficatū pcoarctabimus inſtringā. atq̄z ita manipulos vinciemus.

Percolo pen. coz. pfecte colo. Lamo ſiue veneroz Plau. in Tri. Feceris ptius cęteris factis patrem tuū ſi percoles.

Percōtoz p. o. z ſine. c. añ. t. a conto ōz quo nautę vtunt ad locanaib⁹ oppoztuna. Nā aquę altitudinē cōto ptentāt. Juue. Eſſe aliquos manes z ſubterranea regna z cōtū z ſtygio ranas igurgite nigras: atq̄z vna trāſire vadū tot milia cymba.

Percunctoz. vō per. u. z. c. añ. t. Fit a cunctus. a. um. q̄ a cunctis perquiratur: is q̄ curioſus eſt percuncta interroget Et vtrūq̄z figit diligenter interrogo. Plau. Quid iſtuc in mēte eſt tibi ex me mi vir pcunctarier. i. mozari q̄rendo. ſiue pcūcta inquirere. Ply. percūctantiq̄z quāti licitaret opera effecta. parvum neſcio quid dixerat. Eſt ēt pcunctari expectare. Ter. i pboz. Percunctatū ibi ad portum quo ad ſe recipiat.

Percurro valde curro. ſiue currēdo pſeuero Plau. in ſti. Percucurri vt nunciarem nunciū exoptabile. Ter. in an. Continuo ad te ꝓperans percurro. Do. Uide quātū ꝓperans z przecurro vt cōtinuationē curſus oñderet. Q̄nq̄z percurre eſt per aliquē locū currere ſiue diſcurrere. Aug. p translationē. Ut q̄d opus eſt multa percurrere z multa vana hr̄ſuz enumerare. Q̄nq̄z eſt negligētius z curſim perträſire. Li. li. iij. de oza. Et multo apertius ad intelligendum ſi ſic conſtituitur aliq̄n ac nō iſta breuitate percurritur.

Percuro. as. pe. ꝓo. perfecte ſano. Curtius percurato vulnere acrius obſidioni inſtitit.

Perculſus. participium a percello ſepius ad animum refertur. Greg. Una mulieris voce perculſus dum mori timuit. vitaz negauit. Percuſſus ad corpus fit a percutio.

Percudo.is.pe.pro. perfecte cudo ꝛ quasi frango. Colu. lib.ix. Animaduertat auiarius an pulli rostellis oua percuderint.

Percutio.is.pe.cor. percussi percussum ex p ꝛ quatio.q in c.mutata ꝛ abiecta a. figt ferio. Cuius compositum est repercutio: Am.lib.j.offi. Cum malediceretur non remaledixit.cum percuteretur non repercussit.

Perdo.dis.didi.ditum ex per ꝛ do figt amitto.quasi nimis do. Qui aut nimis dat.q̃d habebat amittit. Pier.li.j.R. Et de afinis q̃s pdidisti ne solicitus fis: q̃ inuētę sunt. Et perdere est perimere: qñ q̃ amittunt q̃si mortua nobis esse videtur. Ter. Dij te pdãt: huius ꝓposita sũt. Deperdo qõ ẽ in totũ perdo. Laius scribit. deperditũ dici qõ in nã rex eẽ desijt: diminutũ qõ vsu raptũ ẽ disperdo. Sumo. vel varie perdo. Pla. in tri. Pręterea aliquantum animi causa in delitijs perdidit.

Perduo veteres dixerunt ꝓ perdo. a quo perduxro. Plau. dij te deęq; oẽs perduxrint cum istoc homine.

Perditus.dita.ditũ.amissus. Et pditus q̃ ita alicui perturbationi aut vitio subiacet vt inde se eximere nõ possit: ꝛ q̃ oĩ vitio cõtaminatus ẽ. ita vt de eo nulla spes habenda sit: perditus ꝺ perditũ enĩ dicũt qõ iterijt ac recuperari nõ põt. Li.li.ij. offi. Dũ boies pditi hastã illã cruentã ꝛ meminerint ꝛ sperabunt. pditũ pdamus plus figt quã pdamus solum. Est enim exaggeratio quędã Li. Ter. Ne puerũ pditum pdamus: boc est ne ex infelicissimo infeliciorem faciamus.

Perdite amare: est vehementer amare.

Perdix auis nota a pdendo dicta. Nã vt Amb. Jrenęo scribit. Hę auis ꝺ eẽ plena fraudis ꝛ fallacię. q̃ decipiendi venatoris vias caleat atq; artes nouerit vt eũ apullis auertat suis. Certe si insistere aduerterit. tãdiu illudit: quãdu soboli fugiendi signũ tribuat ꝛ potestatem: quaꝫ vbi euasisse senserit ũc se ꝛ ipsa subtrahit: ꝛ lubrica arte deceptũ insidiantẽ relinquit. De hac Piero. ad ꝓsidũ. pdix aliena oua calefacit furatis suis. Sꝫ cũ creuerint in nido. pulli euolãt ꝛ ad parẽtes suos redeũt: mentitũ parentẽ omittentes. pdices sibi insidiant. Et si afferãt illos ad syluã q̃ eos habẽt vocẽ emittũt absconsi: ꝛ ficęteri veniũt: ꝛ retibus capiunt. plus pedibus quã pẽnis fugiunt aucupãtes. Et si ad hoc fuerint vt capiant. sibi similem colore lapidem quęrunt ꝛ ibi se supinos ponunt.

Perdius ex p ꝛ dius qõ ẽ dies: ꝛ is ꝺ q̃ ꝺ die vigilat sicut ꝓ nox q̃ nocte vigilat. Hel.li.ij. Stare solitus socrates ꝺ ptinacia tatu pdius. atq; ꝓ nox a fũmo lucis ortu ad solẽ alterũ orien tẽ in cõuiuẽs imobilis bisdẽq; in vestigijs ꝛ ore atq; oculis in eũdẽ locũ directis cogitabundus tanq̃ quodã secessu mẽtis atq; animi facto a corpore. i. ꝓ die ꝛ ꝓ nocte. Sene. Jd per dius ꝓ noxq; agebat: sic interdius intra diẽ: vel ꝓ die q̃ nulla vigilationis ꝓpria figatio inest. Dius aũt ꝓ die ponit ĩ cõpositione: ꝛ nomen est ꝛ noiatiui casus: sicut noctu ꝓ nocte. Plau. i mer. Neq; cõquiescam vsquaq; noctu neq; dius quus profecto q̃ aut amicam. aut mortem inuestigauero.

Perdo.as.figt remitto. Aug. in interpretatione. ps. Expectans Recedis a peccatis perdonabit peccata.

Perduellis hostis dicitur. Plau. in am. perduelles penetrãt se in fugam ibi nostris animus additus est.

Perduellio crimen lesę maiestatis: aut reipublicę: seu is q̃ ita lędit. Li.li.ij.of. Nã pirata nõ ẽ ex pdulionũ numero diffinit ꝰ is cõis hostis oĩum. Ulp. ꝓ crimine sumpsit. Qui pdulionis reus ẽ hostili animo aduersus rempub. vel principẽ animat ꝰ est Antiq̃ perduellẽ dicebant q̃s nunc dicunt hostes ꝛ tunc hostis significabat peregrinũ qui suis legibus vteretur.

Perduco ad finẽ vsq; duco. Lic. in cato. m. q̃dẽ val. cozuinũ ac cepimus ad cẽtesimũ annũ vitã pduxisse: aliq̃ pducere ẽ ꝓ vim ducere. Inde pductores a cicerone in ver. dicti sunt: q̃ vt Asco. inquit in hoc differunt a leonib ꝰ q leones sunt scortorum perductores etiam inuitarum personarum.

Peredo pe.cor. ex per ꝛ edo es vehementes edo. a quo peredia ipsa comestio.

Peregre pe.cor. figt peregrinãdo. Et ẽ cõe tã significantib ꝰ q̃ de tẽ q̃ motũ: vt peregre suę: peregre veni pegre vado Aug. li. ix. cõ. Frater aũt meus q̃ddã locutus ꝙ eã nõ pegre sẽ in patriã defugi fęlicius optaret. i. in pegrinatõe. Ad locũ: vt apõ Plau. in am. Ita pegre veniens bospitio publicitus accipiat

Peregrinus: aduena ꝛ aliena loca pagrãs a peragro. pagras. Et differt ab hospite ꝙ pegrinus simpliciter eũ figt q̃ i sua ciuitate nõ ẽ. Dospes q̃ in aliena ciuitate ẽ. Antiq̃ tñ pegrinos dicebãt hostes. Amb. Aduersarios molli veteres appellatiõe noiabãt. Dostes. n. antiquo ritu pegrini dicebant. Peregrina sacra dicta sũt q̃ ex alijs vrbib ꝰ religiõis gra sũt aduecta.

Peregrinor. pe. produ. depo. absolutum significat per aliena loca peragrans perficiscor.

Perendie. figt ꝙ vulgo ꝺ post cras. Li. ad Atticũ. Scies igit cras ad summũ perendię. Pier. ad pã. Ut qõ bodie nõ merui: cras vel perendie merear. Uñ perendinus dies ab hinc tertius. Cęsar. Qui se p te licęat pendino. die cũ ꝓximis hibernis coniuncti cõem cum reliquis casum belli sustineat. Dinc Comperendino. as.

Perennis: ꝛ hoc perẽne sine b ex p et annus mutatis litteris: q̃si per annos durans. i. perpetuus. Inde fit. perẽno. as.

Perenno. as. p annos duro. Col. li.j. Sz ꝛ tẽpet vires clementia cũ ꝛ terribilior ꝺ esse q̃ sęuior ꝛ obsequanꝫ eius impijs ꝛ diutius pennent boues nõ confecti vexatione simul verboꝝ opũq;. Idẽ li.iij. Rosa hoc mõ culta multis annis pennat.

Perennitas: ipsa duratio. Idem nã ea cęli positio maxime frigida ꝛ minime humida est quę vtraq; perennitatem conditis frumentis afferunt.

Pereo. is. iui. vel. perij. peritũ secundũ analogiã. Cõponik. n. ex p ꝛ eo qõ facit itũ: sed nusq̃ legi cũ tñ peritur ꝰ bẽaꝫ Aug. sup Jo. tã q̃ eẽnt ab illo perituri merito turbantur. ꝛ figt perire amittere. Pier. i. li. R. Perierãt ãt a sine cis pris Saul. Oñq; Absumere. butaruia. Ter. in adel. Nępe tua arte viginti minę ꝓ psaltria piere. Usi ꝛ ꝓ mori sumiꝫ. q̃si in totũ ire. ꝙ qui perit. prsus abit. Ply. li. vij. Tu q̃ te deũ credis aliquo successu tumẽs tãti tũ pire potuisti. Atqui ẽt hodie minozis potes quãtulo serpẽtis: ictus dẽte: aut ẽt vt Anacreon poeta acino vuę passę vt Fabius senator ꝓtor in lactis bausiu vno pilo strangulatus. Huius composita sunt Depereo ꝛ Dispereo.

Perfrico. as. pe. cor. valde frico. pfricare vero os seu frontẽ figt pudorẽ deponere. Nã cuꝫ in pudibundo sanguis diffundaꝫ ex corde in faciẽ tãq̃ velamẽtũ: q̃ in pudibũdi sũt ꝛ inuerecũdi ꝛ erubescere videri nolũt: bi solẽt os ꝛ frontẽ pfricare ad rubozẽ illũ digerẽdũ ꝛ sanguinẽ ad interiora repellẽdũ. Dic facta ẽ locutio. puerbialis de inuerecũdo: vt dicaꝫ perfricuit os pfricuit faciẽ pfricuit frontẽ. p eo qõ ẽ pudorẽ abiecit. Li. li.iij. tus. Quid tergi versam ꝰ: nec fatemur eã nos dicere voluptatẽ quã tu idẽ cũ os pfricuisti soles dicere. Ply. perfricui faciẽ nec tñ. pfeci. Mar. Et si pfricuit frõtẽ posuitq; pudorẽ

Perfero. penul. cor. vsq; ad ostitutũ finẽ fero. Li. Sz nuncius ille q̃ litteras accepit nõ pertulit. Alibi. p denũciare posuit vt i epła ad Celiũ Jn bis suꝫ locis quo ꝛ pp lõginq̃tatẽ ꝛ. ppter latrocinia tardissime oĩa pferunt. i. portant vt denũciantur. Aliq̃ patior. vt diram trucem. p nobis christus pertulit.

Perfidus. pe. cor. q̃ fidẽ violat sine perdit. Uir. li.v. Nũc pelagi nymphę classis tua perfidus vt nos pcipites ferro rutulus flãmisq; pmebat. Dinc perfidia ꝛ perfidiose. Li. li.j. ad herẽ. Jn odiũ adducemus si q̃d eoꝝ spurce ꝛ superbę perfidiose crudeliter confidenter maliciose flagiciose factũ proferem ꝰ. Jmemẽ ẽt perfidus. pe. pro. a fido. is. pro eo cui multum fidendum est sicut Jnuidus cui non est fidendum.

Perfructus a perfruor. Li. ad hortẽ. Et amęnitate loci pfruct ꝰ ẽ

Perfuga pe. co. q̃ ad hostes perfugit vel ꝺ rã sfugiendi morẽ perfecte nouit. Li. li. iij. off. perfuga ab eo venit ĩ castra fabricij.

Perfugiũ locus tutissimus quo nos in vexatione aut calamitate recipere ꝺtendimus quãuis id nõ minus apud boies sit. Apul. pfugiũ facinorosoꝝ boiuꝫ. Li. li. ij. Itaq; medio ꝓpe tã victores cęsi ꝛ vsti pars perexigua duce amisso q̃ nullũ ꝓpius perfugiũ erat Romã inermes ꝛ fortuna ꝛ spẽ supplicuꝫ delati sũt Trãsferẽ ẽt ad alia: vt ad litteraꝫ Li. Itaq; vtor eo dem perfugio quo tibi vtendum censeo litterulis nostris.

Perfunctorius .a.um. a perfungor ꝰ figt qõ cito ꝛ leuiter tran-

sit. Amb. li. de paradi. Cognoscere vtiq; nō sola ꝛ percuncto ria scīa ē: sed in eoꝝ operatione q̄ oporteat fieri. Vnc perfunctozie qō ē trāsitozie ꝛ ūnaniter. Idē li. hexa. De naribus q̄d loquar: q̄ binio ꝛ ꝓcero fozamine antruꝝ quodā recipiēdis odozibus pstant vt nō perfunctozie odoꝝ trāseat: sed diuti⁹ inhęreat narribus ꝛ earū ductu cerebrū sensusq; depascat.

Perga. oppidū in pāphilia a qua diana pergea dicta ē ꝓpter templum illi dicatum.

Pergamū siue pergamus ciuitas asię insignis q̄ diu sub attalicis regibus fortunata fuit ꝛ postea romanoꝝ ꝓuincia facta est. Apud quā chartę vsus inuentus est q̄ nūc quoq; vulgo pergamena dicit. ab attalo vt Helianus: vel ab Eumene vt Ply. ait. Et pergamo Galenus medicus celebris: ꝛ Appolodoꝛ⁹ oratoꝛ fuit q̄ artes ꝺscripsit ꝛ Appolodoziā sectā introduxit: ꝛ Augusti Cęsar⁹ magister fuit. Et discipulus memoratu dignissimū Dinoy. ciuē suū cognoīe Atticū q̄ sermones ꝛ bistorias cōscripsit: edocuit. Est ꝛ pergamū Idē ꝓmōtozium.

Pergama: pgamoꝝ: arces troianę: q̄ q̄n altissimę est oīa alta ędificia pergama sūt appellata. Vñ nō inerito vbs Cisalpinę gallię ex qua ego oꝛtū duxi pergamū dici posset q̄ in edito sita sit: Sz Ply. auctoꝛitas nō ꝓuipēdēda sunt: qui bergomū ꝓb ꝛ o scribit ꝛ eius incolas bergomates appellat.

Pergo. pgis. prexi. ex p ꝛ rego sigt vado. Plyn. Mox vbi pluribus eodē mō se coꝛijs loꝛcauit in dimicationē pergit. Q̄n q; prosequoꝝ pseuero siue ꝓcedo. Ter. in Adel. Nā si molestus eē pgis. Uir. O dea si prima repetens ab oꝛigine pergaꝝ Q̄nq; Algo. Idem Pergite pierides. Q̄nq; Festino. Ter. in phoꝛ. Domū ire pgā vbi plrimū ē. Q̄nq; Conoꝛ. Idē eadē Hoc vbi ego audiui ad foꝛes sustinēse gradu placide ire prexi. Hinc componitur. Expergo qō sigt Expergefacio. Actius. Deus vigiles pro parte expge expgite pectoꝛa tarda sopoꝛe. Sipontinus cōponi putat ex p ꝛ ago. Iz vt opinoꝛ fallit tuꝝ qz ꝓteritū prexi facit fm anologiā simplicis rego non pegi. qō est a perago quia perago compositum habetur ab ago.

Pergręcoꝛ. aris. epulis ꝛ potatōibus inseruio qō ē gręcozū ꝓ ꝓtium. Titi. Noīem impium nunc ruri pergręcatur.

Pergula locus aptus a multis lateribus aerē excipiēs aliq̄ extra parietem poꝛrectus: ꝛ modo tectus. modo sub dio expositus a pergendo dicta q; in ea deambulare soleamus foꝛūq; aut hoꝛtū aut plateas aut vias pspectare ꝛ q̄q; cęnare In pgulis ꝑceptoꝛes discipulos erudiebant: aliq; artifices opa sua velut in ꝓpatulo habebant. Vñ Sue. de Crassicio grāmatico Deinde i pgula docuit. Ply. de Apelle. Idem pfecta opa ꝓponebat in pgula trāseūtib⁹. atq; post ipaz tabulā latēs vitia q̄ notarent auscultabat. Est ꝛ pgula oꝛdo ac cęt⁹ ministroꝝ obediētiū structoꝝ. Iuue. Sz nec structoꝛ erit cui cedere debeat oīs pgula. i. pgentiⁿ oꝛdo. Itē in nau pgula ōꝛ excursus p totā nauiꝝ: ꝛ alio noīe poꝛtisculus appellat. In vineis vō topiariā opus sigt. Colu. Si q̄ pgule vitiū generosa rū a putatoꝛib⁹ relicte sūt añ klas aptiles vtiq; deputari dñt Ply. ēt vitū generosaꝝ pgulas ꝑcepit q̄q̄trib⁹ eē putādas.

Perbibeo es. pe. coꝛ. ex. p. ꝛ habeo: sigt dico ꝛ firme teneo. Col. li. iiij. India phibet molibus feraꝝ mirabilis. Interdū phibere ē dare. Idē i eodē. Eius rei testimoniū tu ꝑcipue Sylui ne phibere nobis potes. q̄q; ꝑciū denotat eo modo quo vēdo. Plau. in persa. Eodē mihi pręcio sal phibetur quo tibi.

Peri prępositio gręca mō sigt de: modo vltra: mō circuꝝ; a qua multa per compositionem fiunt.

Periarchon. sigt de ꝓncipijs: siue ꝓncipabus περι. n. sigt de: ἀρχων ꝓncipijs: lz sit genitiui casus: q; gręci carēt ablatiuo Scripsit oꝛigenes libū ꝓiarchō: inq̄t Hier. q̄ sūt re vera alias obscurissimi ꝛ difficillimi. De reb⁹ ibi talibus disputat in q̄bus plr̄i omni sua etate cōsumpta nihil ꝟuenire potuerunt.

Peribōlus: pe. coꝛ. latine circuitus. Dicitur ꝛ peribolum περιβαλλω circumeo.

Pericope. pe. coꝛ. amputatio ꝺcisio ōꝛ. Hiero. a pama. Aut si tu quoq; narē ꝺtraxeris illā apli περικοπην. i. amputationē in q̄ de virginitate ꝛ nuptijs disputat alr differere ꝺpelleris.

Pericles nomen viri clarissimi athenięnsis qui remp. xl. annis gubernauit ex περι ꝛ κλεος gloria.

Periclymenes: nomē filij Nelei ꝛ fratris Nestoꝛis.

Periculū a pereo deduci videt ꝛ salutis discrimen sigt. Uirg. Obscenāq; famē q̄ ꝓma picula vuro. Aliq̄n ōꝛ experimētū. qz rarū ē tentamētū sine piculo. Ter. i eu. Fac piculū i litteris. Et sic apioꝝ antiquo verbo fm Ser. deriuat. sicā feroꝛ ferculū. Dic piculosus. a. um qō ē cū piculo. Li. li. j. offi. Brattioꝛibus aūt moꝛbis piculosas curatiōes ꝛ ancipites babē cogit.

Periculoꝛ: piculum subeo. Lato. periculatus sum.

Periclitoꝛ pe. coꝛ. idē qō piculoꝛ: vt piclitoꝛ fama capite: hoc est piculū subes ista pdendi. Dſ ēt piclitoꝛ siti: q̄n in piculo positus suꝝ moꝛiendi ꝓp sitim piclitari ēt sigt exiri. Lic. lib. j. de oꝛa. Subeūdus vsus oīuꝝ ꝛ piclitandę vires ingenii. Placus Itaq; potius piclitari volui si possz mea presentia ꝛ leptdum tueri ꝛ exercitum facere meliozem q̄; nimis cautus videri.

Peribermenias. latine dicitur de interpretatione.

Peribegesis ambitus. Ply. Possidonio qui ꝑplum aut peribegesin. i. de terrę ambitu.

Perbimetros: latine Immensus. quasi vltra mensuram.

Periodus latine clausula siue circuitus vel ambitus vel comprehensio: vel circunspicio ꝛ cōtinuatio: nōnūq; anfractus ꝛ terminatus. Nā cōponit ex circū ꝛ via. Est vbi enim plena sniā est. Vñ medici piodicas febres vocāt q̄ certis tpibus veniunt. i. abeunt: ꝛ quoddam quasi circuitu facto rursus redeūt vt sunt tertianę ꝛ q̄rtanę. Est ꝛ piodus gis certa minis apud gręcos. vide in dictione pentathli.

Perioecus. latine contuꝝbenalis dicitur.

Peripatetici philosophi dicti sunt a περιπατεω. hoc est a deambulando. Et περιπατον gręci vocant ambulationē hoꝝ ꝓinceps fuit. Aristoteles. Nā in lyceo inambulans docebat. Dic ꝏmētationes vesptinas. Aristoteles λειλον περιπατον. i. post meridianā ambulationē appellabat.

Periphrasis latine circunlocutio: vel circuitio. vt apud. Uirgi. Et iam ꝓima nouo surgebat. cē. cuꝝ diem tantum significet. Est enim oratio rem simplice circunscribens elocutione.

Peripheria: circunferentia.

Peripetasma atis. gis coꝛtinę qua parietes ꝛ aule teguntur seu tapetia babylonici flozis varietate cōspicua: quę a Lucre. babylonica dñr ab alijs aulea ꝛ attalica. a Capitolino Stromata ꝛ pistromata. A Uarrone beluata. boc est a beluis variegata a plauto peristromata.

Peristroma. pe. ꝓ. quasi circūstratū. idez qō pipetasma. Plau. in pseu. Ita ego vestra latera lozis facią vt valde varia sint: vt ne pistromata eque picta sint campanica. Lic. lib. ij. phil. Cōchyliatis. Cn. pompo. pistromatis versi colozibus ꝓsimiles esse seruoꝝ in cellis lectos stratos videres.

Peripsema. pe. pro. atis. qō gręci περι ψαω scribunt a περι ψαω quod est circūrado vel circūlimo abstergo ꝛ repurgo Vñ limatura siue rasura ꝛ purgamentū dici pōt. Vñ Apud Aplm Tanq; purgamenta huius mundi facti sumus omnium perispema vsq; adhuc.

Periplum. i. lucratum nauigatione circuitum.

Peripheroma quasi supplementum: Figura est cum particula aliqua snię minime necessaria additur metro. Uir. Multuz ille ꝛ terris iactatus ꝛ alto: vbi sine particula ille staret sensus: sed non versus.

Periphoꝛetos: quasi circunlatilis quales appellari solent qui i lectica circunferri consueuerunt.

Peripneumonia περιπνευμονια moꝛbus cuꝝ pulmo totus afficit: ꝛ tussis subsequitur. Qui būc moꝛbū patiunt peripneumonici dñr. Ply. Mellis q̄dē nā talis est vt putrescere coꝛpoza nō sinat faucib⁹ tonsillis angine oibusq; oꝛis desiderijs vtilissimum arescētiq; in febꝛibus linguę. Iā vō pipneumonicis pleureticisq; decoctum. Cum vehementioꝛ est difficultas spirandi spirare eger sine sono ꝛ anhelatiōe non pōt asthma vocatur Oꝛthopno ea cū spirare nō pōt nisi recta ceruice spūs trahat. oꝛ spnoea cū difficultas spirandi modica est.

Peristeroꝛrophiū. locus in quo colūbę habent latine columbariū: q̄uis colūbariū. ꝓpie sit loculamētū in pisteroꝛrophio singulis colūbaꝝ

trigulis columbaꝝ paribus ꝑparatū. Nā peristeris colūba. Inde pistereos herba colūbis admodū familiaris. Uar. li. iij de re rus. Duo gña eaꝝ in peristerotrophio esse solent. Unū agreste qō habetur in turribus ac culminibus ville.

Peristercon. idē qō peristerotrophiū. Uar. Incedunt locūvnū qō alij vocant peristereona. Alij peristerotrophion: in quo vno sepe vel q̄nq; millia sunt inclusę: peristereon fit vt testudo magna camera tectus vno ostio angusto.

Perisscelis. idis. ornamēti gñis circa crura quo mulierū gressus cōponi solebāt vt docet Porphy. enarrās illud. Hora. Sępe perisscelidē raptā sibi flentis. Fit aūt ex ϖερι circū σκελος crus. Pier. li. xxv. Ob hanc cām offerimus in denarijs oñi simili qō in ꝓeda auri potuimus inuenire perisclides ꝛ armillas anulos ꝛ dextralia ꝛ murenulas: vt deprecęris ꝓ nobis dñm. Idem ad Fabiolam scribit perisscelides a latinis vocari feminalia seu bracheꝝ quibus pudenda velantur.

Perissologia. supflua locutio: vt si dicamus. Felix sit ꝛ minime pereat. Lesa. Nam ϖερισσα superflua λογος locutio.

Peristylus. locus clausus colūnis: peristyliū q̄si circūcolūnium ϖερι circū στυλος colūna. Est aūt locus circūquaq; porticū habens vel saltē a tribus lateribus. Uitr. peristylia in trāsuersō tertia parte lōgiora sint q̄ꝫ introrsus. Iti dē Tetrastylos dēstylos: octostylos oñr a Uitr. loca a numero colūnaꝝ.

Perizonium. palliolum pręcinctum quo nude virgines infra papillas pręcinguntur: hoc ꝛ pręcinctoriū ꝛ castula dicitur.

Perizoma. atis. ōr oē qō circūcingit pudēdoꝝ velamē: vt in ge. Fecerūt sibi perizomata. Idē dicit ꝛ lumbare ꝛ barcha.

Perillus. atheniensis faber ingenio ꝓcstās qui taurū ex ere fabricauit in quo reus clauderetur vt phalaridi placeret.

Perimo. is. pe. coꝛ. ex per. et emo. significat adimo tollo. Unde peremptus interfectus.

Perinde. ex per. ꝛ inde cōpositū est aduerbium fili'tudinis. Sigt eni ita. Li. li. iij. tus. In quo facetū illud bionis pinde stultissimū regē in victu capillū sibi euellere q̄si caluicio meroꝝ leuaretur. Sue. in domi. Nulla tñ re perinde motus q̄ꝫ rūso casu Alchetarionis mathematici. Alliq̄ sigt pariter eque. Plyn. Junior. Funus rusi: clarissimi ꝛ pinde felicissimi. Sue. i Le. Quę si qs inuestigare ꝛ pscq; vellet: quartā elementoꝝ ira m id. p. a. ꝛ pinde reliq̄s cōmutet. Aliq̄. Multū seu valde ad modū. Idē in galba. Quare aduentus non pinde gratus fuit Et de Aug. Lorēdice ꝛ semore ꝛ crure sinistro nō pinde vebat: vt sępe ēt inde claudicaret. Li. Ter. Te ꝛ dolobellā pinde diligo. Aliq̄ ponit ꝓ tanq̄. Et sic plerunq; hz post se ac vel ac si vel atq; si: vt fac perinde ac si tua res esset. Et fauso rei tue perinde ac meę. Aliq̄ sigt per hunc modū. Ter. in phor. Sexcentas perinde potius scribito mihi iam dicas.

Perinbus vbs thracię quę nunc heraclia dicitur.

Perito. as. pe. coꝛ. frequentatiuū a pereo: ex per: ꝛ ito. De simpli ci. Gel. Ne quo ad cęnam nisi ad certas personas itaret. De compositō. Plau. in cap. Qui virtutē peritat non interit.

Peritus nomen viri ꝓprium.

Periurus q̄ iusiurādū violat: vel qui iurādo ius puertit. Uirg. Talibus in insidijs piurię arte Sinonis: periurio est iusiurādū violatū. Quid āt sit iusiurādū. Li. lib. iij. offi. declarat dicēs q̄ sit affirmatio religiosa. Idem ibi. Regulus nō debuit ꝓditiones pactiōesq; bellicas ꝛ hostiles perturbare periurio.

Perrhębi genus epirotica. Ꝓper. Aut cur perrhębi tremuere cacumina pindi.

Perlego. pe. coꝛ. multum siue a ꝓncipio ad finē vsq; lego aut video. Plau. in asi. Lege perlege. Quintil. Quod videre non est satis sed perlegendum erit. Uirg. Quin ꝓtinus omnes perlegerent oculis picturam.

Perlucidū. ꝛ pellucidū a pluceo vl pellucio: ꝓ mutatiōez r. i. l. fit pluo ꝛ pellio: plicio ꝛ pellicio. Et est id ꝓ cui' medii oculos dimittimus atq; videmus: vt aq̄ laterna vitrum. Refert ēt ad mentē. Plau. in aul. Is pellucet q̄si laterna punica.

Permano. as. pe., ꝓ. ad finē mano discēdo. Li. li. j. ō na. de. Nec est qđ ab his ad bonum vitā ꝓmanare possit. Idē lib. iiij. tus. Nam cū est occupita pectinia nec adhibita ꝛtinuo rō q̄si q̄dā socratica medicina q̄ sanaret eā cupiditatē ꝓmanat in venas ꝛ ibi ęret i viscęribus illud malū. i. descēdit ꝛ penetrat. Plau. in cap. ꝓ translatiōez posuit ꝓ vulgare. Ne arbitri dicta nra arbitrari quę aut neue permanet palam hęc nostra fallacia.

Permaneo. es. pe. coꝛ. vsq; ad finez maneo. Ply. Junioꝛ. Tunc demū lente ꝛtanterq; venūt nec tñ permanēt: sed añ finem recedunt: per translationē ponit ꝓ persęuerare. Ter. i ecy. Unde ira inter eas intercessit quę tam permanſit diu.

Permitto sino: vt ꝓmitte me legere. Interdū Dedo. Curtⁱ li. j. Sexaginta dierū iducias pacti: vt nisi itra eos auxiliū Dariⁱ ipse mūisset dederēt vrbē: postq̄ nihil ide p̄sidij mittebatur ad ꝑstitutū diē ꝓmisere se regi. Interdū. Incito. Sisen. li. iij. Et ide equū ꝛcitatū ꝓceps ad hostiū ꝓmittit aciē. Interduz ꝓcipito. Idē li. iiij. Multi ꝓmissis armis ex sūmo se permittebant. Interdū. Cōmitto. Sal. Ea potestas p senatū more romano magistratui maxia ꝓmittit. Idē. M. petreio legato exercitū permittit: ꝛ ꝓmittere est q̄si ad finē mittere. Col. lib. vnj. Hoc genus casei pōt etiam transmaria permitti.

Permessus. fluuius Boeotię ex Helicone ꝓueniens phębo ꝛ musis sacer. Uirg. in Sileno. Tū canit errantez permessi ad flumina gallū. Declinat ēt hic permessis. idis vl idos. Mar. Quid tibi cum cyrrha: qđ cum permessidos vnda:

Perna pede vel a gręco ϖτερνα dñr tā pozes q̄ posteriozes corę porcinę salitę cum toto pede quos. Mar. petasones appellat. Ply. Lastrāt sues post bidui medū suspēsę pnis ꝓcubus. Quidā dñt pernā, ꝓprie pedē figare: quo vocabło hispani nūc vulgo vtunt a quo pnę suillę. Unā ꝛ cōpernes q̄ sunt lōgis pedib⁹. Ab hui⁹ pnę filitudine pisces quoq; gñs pna dictus est ex ocharū gñe circa pontias ĩsulas frequentissimū q̄ stent veluti suillo crure longo in arena defixi.

Pernio. morb⁹ pedū ex nimio frigore, pueniēs ꝛ calcaneū infestans pcipue. Ply. Rapū domesticū pniones feruens ꝓpositū sanat: ꝛ crudū tusuz cū sale, pdest cum q̄ vitio pedū. Hui⁹ mi. ē pniculus. Idē pniculos curat ꝛ cotyledō cū axungia

Pernix. icis. pe., ꝓ. a pnitoꝛ. ris q̄ nimiū nitit. Unā aliq̄ sumit ꝓ celeri. Uir. li. iiij. pedib⁹ celerē et pnicib⁹ alio. Aliq̄ ꝓ nimiū pseuerāte. Idē li. iij. ge. de tauro ferociēte. Et iter dura iacet pnix istrato sara cubili. Pier. ad Deme., ꝓ vtroq; significato posuit equoꝛ cursus clamoze pniciꝛ fit. Dic pniciꝛ ꝛ pseuerātioꝛ iteligi pōt. Pernix vō pernicis. pe. coꝛ. a pneco. as. fit ꝓ pnicioso. Et in femenino gñe sumitur ꝓ morte.

Pernicitas velocitas. Plyn. Alibi cauda vilosa homines nasci pernicitatis eximię.

Pernicies moꝛs. a Perneco. Neco autem a Nex. Hinc pernicioſus ꝓ moꝛtifero.

Pernicialis: moꝛtalis. Ply. Pernicialia ꝛ brassicę cū vitę odia.

Perniciabilis: ad necem omnia ducens. Lucr. Multos eximanuit rigoꝛ niuis insolitus: multoꝛum adussit pedes: plurimoꝛum ꝓcipue perniciabilis fuit.

Pernoꝛ. gñis ois: sigt per noctē: nō q̄ tota nocte nūq̄ dormiat Ply. de luna sic inq̄t. Crescēs sp aut senescens ꝛ mō curuata in cornua ĩ fauces: mō q̄ pozrīōe diuisa: mō sinuata in orbē maculosa: eadēq̄ subito ꝓtens imensa orbe pleno ac repēte nulla alias pnoꝛ: alias seraꝛ ꝛ pte diei lucez solis adiuuans deficiēs: ꝛ defectu tñ ꝺspicua. Cū enī dicat alias pnoꝛ: alias seraꝛ ꝛ sera idē sit qđ tarda: pnoꝛ cita significare ꝺuenit: hoc ē vt ego sentio nocte mō ad surgendū cita: mō tarda. Alterū enī ex altero declaratⁱ. Liu. li. v. Pręliūq̄ añ lucē sz luna pernoꝛ erat cōmissuz ē ꝛ haud icertⁱ diurno pliū fuit. Dic pnoꝛ sigt q̄ luna p totā noctē erat: siue lucebat. Hinc pernocto.

Pernocto. as. p noctē moꝛoꝛ: verſoꝛ: vigilo: oꝛo: quiesco: ambulo: sto: habito: dormio: vel q̄cq̄ aliud facio: siue bonū id sit: siue malū. Nō āt totā noctē insomnē duco. Hoc enī rarissime euenit. vt q̄s p totā noctē eugilet, vñ aliud. Terē. in adel. Sz si hic pnocto causę qđ dicā syrę: ita interptoꝛ. Si hꝑnoctē moꝛoꝛ nō aūt si vigilo per totā noctē qđ ad rem nō ptineret: cū ille ꝺpnoctatione sua in vrbe qui rure pnoctare solebat loquat ne pr̄ si rure se absentē noctu ꝺpēdenderet suspicio-

sus exquirat cur non rus redierit. Et illud in ecy. Nã negabas nuptũ filiã tuã posse pati cum eo qui meretricem amaret ⁊ pnoctaret fozis. Li. p Cluentio. Cũ eẽ adolescens apud mulierculã quandã atq; ibi pnoctaret. i. pernoctẽ mozaret. Idẽ p Archia. Adolescentiã agũt senectutẽ oblectant secundas res ornant. Aduersis pfugiũ atq; solaciũ pbent delectãt domi. nõ ipediũt fozis pnoctãt nobiscũ pegrinant rusticant i. bospitant: per noctẽ mozant: versant: stant: ⁊ hmõi pernocto sit ꝺ qõ gñatim pnoctẽ fieri possit. Idẽ pro domo sua. Propter inopiã tecti: in fozo pernoctans. i. dormiẽs. Põpo. pernoctare extra vbẽ õz qui nulla parte noctis in vbe sit. Est ⁊ abnocto quod significat per noctem seu noctu abesse. Ser. in lib. v. gne. hoc etiã illa lex turis indicat q; cum tribunople. abnoctare ab vbe nõ liceret: licebat tamen exire post noctem mediam ⁊ ante mediam reuerti.

Pero. gñs calciamẽti iustici ex corio crudo õ niues bimbzesq; ac frigoza: q; perã veteres pellẽ dicebãt pendente a collo ad lũbos. Iuue. Quẽ nõ pudet alto p glaciẽ pone tegi. Uirg. li. vij. pscos latinos pone in bellis vsos ondit cũ inqt. Uestigia nuda sinistri istituẽ pedis crudus tegit altera po. Uict. vo Ex vlua inqt palustri factus ponib⁹. Ubi q̃si p culleo ⁊ vtre accepit: pero ẽt fuit nomen Nelei filij: ⁊ frater nestozis.

Peronatus. ⁊ perones assumpsit Persius. Natum si poscat sibi peronatus aratoz.

Perosus. ex p ⁊ osus. Osus aũt participiũ eẽ puto verbi odio, p quo defectiuũ odi mãsit in vsu. Uñ osoz verbale. Nã sicut a prãdeo prãsus sum cũ tñ ⁊ prãdi dicamus: ita ⁊ osus sum ab odio capimus, p quo est odi pñtis ⁊ pti psecti tpis. Ter. i ade. Et illud rus nulla alia cã tã male odi nisi q; ppe est. Plau. i cap. Odi. ego aurũ multa sepe multis psuasit pperã. Lapiũt filr. Osus exosus ⁊ posus: ⁊ actiuę figationis sunt ⁊ pticipia: qõ ondit osurus futuri tpis. Et oium, pferã. Festus scribit. Ofi sũt ab odio declinasse antiquos testis. L. Bracchus in ea q̃ est de lege Minucia cũ ait. Mirum si q̃d bis iniurię fit sp eos ofi sũt: qõ nũc quoq; cũ ppõne elatũ frequẽs est cũ dicimus sp ofi. Lol. li. r. Neq; ea curatozẽ fraudulentũ tñ sz ẽt i mundã segniciẽ perosa ẽ. Quintil. li. j. Qui mõ legitimã disciplinã nõ sint posi. Plau. i am. simplici vsus est. Inimicos sp osa sum. Uerbali ãt i asi. Madidũ nibil icõtinẽtẽ atq; osozẽ vrozis suę exosus. Uict. li. v. posuit iuppiter oipotẽs si nõdũ exosus ad vnũ troianos: exosus passiuę ẽt õz ab eutropio.

Perogigamus. ꝺ admittit vt saliat equã. Eo enĩ adiutãte eq̃ al ligata celerius admittiť. Uar. lib. ij. de ru. pogitam appellat.

Perozo, as. finio pago siue vsq; i finẽ dico siẽ dicum⁹ozare figãre agere siue dicere. Lact. li. v. Quãq; Tertullianus eãdẽ cãz plene pozauerit i eo libzo deo platonẽ idẽ fecisse oẽm q; oro nẽ ei⁹ de legib⁹ pozui. Apologetico nomẽ ẽ. Li. li. ij. de legib⁹. Uiratũ eẽ vno ẽstuo die. Doc tñ vbũ figť pfecte siue quãtuz pfecte possum ozo: Uñ perozatio õz finis oronis. Sz q; i bac parte vtimur plerunq; affectibus. Jõ v surpamus plerunq; perozare, p ipsa affectuũ cõmotione. Quintil. At ista legẽ recitat ⁊ in cadauere filij perozat. i. indignationem cõmouet.

Perpendo. is. pzope examino. Uide in dictione pendo.

Perpense aduerbiũ figť, ppe examinate ac ponderate. Amb. lib de Laim. Ex quo cognoscit nec illud ociose scriptum sz perpense ⁊ examinate qõ legimus in regnoz libzis.

Perpẽdiculare geometrię vocãt qõ recte i aliq̃ ẽcidit vt radij solis recte ex alto in aquã descẽdentes ppendiculares appellanť illos ẽtegros: bos ofractos in aqua videmus apparere

Perpendiculũ instrm fabri materiarij seu cementarij quo plũbo a filo ⁊ gnomone pẽdente rectitudo seu obliq̃tas operis perpendiť. i. examinať. Asco. perpendiculũ linea laterũ equalitatẽ ad sũmo ad imũ latitudine pzobans. Li. lib. ij. acade. At q; si crederemus non egeremus perpendiculis non normis non regulis: perpendiculi inuentoz fuit Dedalus.

Perpetro. as. penul. coz. ex per ⁊ patro. significat perficio ⁊ plerunq; in malam partem.

Perpes. etis. penultima correpta. generis omnis idem qõ perpetuus: a quo fit perpetim perpetuo.

Perpeto. is. pe. co. ex per ⁊ peto: figť ẽtinuo. i. valde ⁊ sine intermissione peto. peragro perficio. Uñ perpetem ⁊ perpetuum dicimus integrum solidũ ⁊ nunq; interruptum.

Perperi. pe. coz. Indocti stulti pzaui mendaces. Actius describere eum miroz perperos popularis.

Perperã. pe. coz. aduerbiuz figť pzaue puerse. Plau. Quid nisp agit pperã: exponunt perperã petulãter seu incõstãter vt est illud apli. Charitas nõ agit perperã. i. nõ est iconstãs: perperos enĩ grece istabilis est ⁊ leuis ⁊ mẽtis inops. Et bęc i eos intẽdit q̃ leuitate q̃dã ⁊ incõstantia plęraq; innouarent. poteris ⁊ boc pacto intelligere: nõ agit perperaz. i. contumelioseˌ

Perperitudo: mõ pzauitatẽ: mõ stulticiam significat.

Perpero. as. depzauo quasi nimis exacte paro.

Perpetuus. tua. tuũ. vt accipiť a theologis. i. cui ⁊ pncipiũ nat ⁊ finis vt mundus ⁊ hõ exterioz. Sempiternũ qõ ex semper eternũ componiť id intelligiť qõ pncipiũ hz nunq; habitu rum finem: vt sunt angeli ⁊ demones ⁊ iterioz hõ. Aeternuz qõ nec pncipiũ habuit nec itẽ finem habituruz est vt deus. Quę differentia nulla est apud ozatozes vt ex libris Ciceronis de na. deo. ⁊ intus. ituri licet. Est qñ perpetuũ significat continuũ. Uñ perpetuã ozationẽ dicimus continuaz. Quid. Ad mea perpetuum deducite tempora semper.

Perpetuo, as. penno ẽtinuo. Aug. li. iiij. ci. dei. Haudiũ vez ppetuabať ex deo in quẽ flagrabat charitas ex corde puro. Neiius. miserũ me cui oatũ est vt hũc solus ppetuẽ laborem.

Perpessus q̃ nimis cũ laboze ⁊ doloze passus ẽ: a ppetioz fit.

Perpluẽ. figť p mediũ pluere. Quinti. li. vj. Cũ cenaculũ pplueret

Perepto, as. frequẽtatiuum est a perepo: significat tarde ⁊ cum laboze incedo. Teren. in adel. Pereptaui vsq; omnem oppidum ad portam ⁊ ad lacum.

Perrumpo: perfecte seu per mediũ rũpo. Col. li, ij. Sic oẽs radices berbaz pruptę necanť. Lu. li. viij. Qui aliquoties ipetu capto prumpe nõ poterat bostiũ agmẽ detraxit frenos eq̃s.

Perscribo ad finẽ vsq; scribo. Liu. Facturus ne fim opepzętiũ fia pzinozdio res gestas Po. ro. perscripserim.

Persephone. pe. coz. dicta est Proserpina ⁊ significat virtutem seminum: quam olim raptam ab ozco dicunt quia vt inquit Aug. defuit terrę fecunditas.

Persequos in bonã ⁊ i malã partẽ accipi põt. In bonã vt si q̃d aut quẽ quoad possumus seq̃mur. Et sic figť q̃ operã pseuero exeq̃. Nã vt inqt Do. pseuerationẽ sequẽtis ondit. pseq̃tur enĩ q̃ nõ desinit seq̃ q̃ ẽ q̃si pfecte sequoz. Terẽ. in an. Ibi bic bellũ fugiẽs: neq; in afiã psequẽs, pficiscit. Li. pro Deio. Spẽ ifinitã pseq̃ nolui. Ply. Qui mibi oẽs suaderẽt vt ceptũ opus psequi festinarẽ. In malam figť i sectoz vlciscoz Plau. Quid me miseram atq; innocentem psequaris? Salu. Et ac cepta iniuria ignoscere q̃s persequi malebant.

Perseuero. as. pe. pro. ex per ⁊ seuerus cõponi puto. Non enĩ seuero legitur. Et significat cum constantia animi ⁊ quasi q̃dam seueritate continuo. Hic perseuerantia quę est in rõne bene considerata stabilis ac perpetua permansio.

Perses. nomẽ fuit regis psax seu macedonũ q̃ ab Demylio ortus est in trũphũ romã cũ filiis: peristq; in carcere ai mero re ofectus vel vt alij tradunt vigilijs maceratus.

Perseus. ei. ⁊ pses. is. vel psi ficut Achilles. is. achillis ⁊ achille⁹ ei: ⁊ nomẽ ppriũ viri de quo multa pclara gesta narrať. Hic ferť Lephei gener. q; Andromedã ceto ppositã liberatã a periculo vxorẽ duxerit q̃ nobilitatis ⁊ virtutis cã ad fidera õz peruenisse. A quo meduszq; vt ẽ in fabulis harpe vulcania q̃ ex adamãte facta fuerat iterfectã eẽ. Lõstat. Li. li. ij. de na. deo. Lepheus passis palmis subsequiť septentrione. Duncantecedit Lassiopea ad pedes Andromadę perseus describitur.

Persia. ę. seu pses. idis. ⁊ psida. ę. orientalis regio a pse seu a perseo rege sic dicta cuius ppi persę dicti sunt. Proper. persaz statuit Babylona semyramis vbẽ itẽ psi. Luc. li. r. Er pbarijs psisq; fuit macetũq; tyrannis. Dęc regio sicut Ptol. scri. li. v. a septẽtriõe medis termiať ab occasu Susiana ab ortu solis duab⁹ carmanijs a meridie pte sinus pfici. Eius oppida sunt axima pseolis diospolis. Ibi pmũ iuẽta ẽ ars magica.

ad eā Nembroth gigas posť ꝺsusionē liguaꝝ abiit persasqꝫ ignē colere docuit: pinas in ea rex ficut refert. Justi. lib. j. fuit Cyrus i ea lapillo⁹ multa copia. Et primā sibyllā in ea natā ferūt quę hęc de Xpo pnunciasse tradit: paribus sil' qnqꝫ et psalmis duobus boiuꝫ millia in eremo quinqꝫ saciabit ꝛ reliqua tollens. xij. cophinos implebit in spē multorum.

Persicus. a. um. pe. cor. qō ex persia est: vt regnū persicū. Juue. Nec croesi fortuna vnqꝫ nec persica regna sufficerēt animo. Dicimus ēt persicū sinū qui ab oriēte est maris rubri: qui vō ei aduersō ē arabicus dicitur: ponitur qnqꝫ persicus pro diuite ꝛ opulento a persarum. s. diuitijs luxuqꝫ. Hora. persicos odi puer apparatus. Plau. pro peracuto posuit.

Persica poma dicta sunt q⁹ ex persia primo adducta fuerint.

Persideo. es. pe. cor. ex per ꝛ sedeo.

Perspicio. ad plenū video cognoscoue. Li. in Lel. Quidaꝝ sępe in parua pecunia pspiciunt q̄ sint leues: qđā vō quos parua mouere nō potuit cognoscunt in magnis. Hinc perspiciētia Idem lib. j. offi. Sed oē quod est honestum id pręcium quat tuor continetur ex aliqua. Aut enim in perspicientia veri solertia q̄ versatur. i. perfecta cognitione.

Perspicuus ꝺ p cui⁹ mediū videmus: sꝫ magis ad incorporalia p tinet pellucidū ad corporalia. Ply. Tam claras perspicuasqꝫ sententias. Sic dicimus perspicuā orationem. i. claram atqꝫ apertam. Perspicuitas splendor ac facilitas.

Perspicax: ꝺsideratus acutus pspicacitas ꝺsideratio ꝛ acumen.

Persoluo: is perfecte soluo. Decius Brutus. Tantū me tibi debere existimo quantū persoluere difficile est. Est enim, ppria pp debitū vel pp alicuius vtutes ꝛ bñficia erga aliquē. Lac. lib. vii. Ut vnicuiqꝫ pro merito aut pręmiū persoluat: aut pęnam. Virg. Persoluam: grates dignas ꝛ pręmia reddant.

Perſono. vide in dictione Sono. as.

Persōa diffiniūt plī eē nāę rōnalis idiuiduā substātiā. Tria igit necaria sūt vt aliq̄d psona dicaē. s. qō sit idiuiduū nō. n. vbus sꝫ singularib⁹ tm psona dici pōt: q⁹ sit gēe substātię Nā accidētia cū p se nō exīstāt: nec p se agāt psonā ꝺstituere nō pnt. Et q⁹ sit q̄d rōnale qm̄. i. psonās q̄tū ad ipsaz actionē q̄ se habꝫ possit agere: vel nō agere. Et hoc hñt solū rōnabilia. Jō de rōne psonę est qō sit q̄d rōnale. Non ergo lapidis vel arboris vl irrōnalis aīalis: sꝫ vel dei vel angeli vel boīs psona ꝺr. Persona ēt ꝺr facies ꝺicta a grēcis. προσωπον vocata. Nā caput vt bassus inq̄t ꝛ os cooperimēto psonę tectū vndiqꝫ vnaqꝫ tm vocis emittēdę via apertū qm̄ nōvaga neqꝫ diffusa est in vnū tm̄ō exitū coactū vocē ꝛ magis claros canorosqꝫ sonitus facit: ob eā cām psona dicta o lra pp vocabuli formā productione. Vñ psonati dr q̄ bui⁹ in psonis veri sūt. Et ppie histriones attellanici sūt psonata quoqꝫ fabulā ꝺr q̄ agit a psonatis histrionib⁹. Hāc nonnulli laruā vocāt. Hinc p trāslatione psona sumit p q̄litate q̄ alius ab alio differt: tū in aīo: tū in corpore: tum in extrapositis q̄ a rhetoribus numerant in attributis psonę. Ait vt quo studiose exerceat litteraꝝ ne an militaris disciplinę: Et in cūdus ne sit an mitis: luxuriosus: an tēperans. Corporis: vt adolescēs ne sit in ętate adultus: pulcher an deformis: Extrapositoꝝ vt dines an paup. Clarus an obscurus. Vñ in scenis histriones p sonas accipiūt: hoc est facies aut serui: aut ancillę: aut militis aut gnāti. Et in vno boīe multę pōt esse psonę: vt psona iracūdi mitis lęti. Itē psona pceptoris: mariti pris. Hinc grammatici psonas ꝺstituūt psonā secūdā ꝛ tertiā. Persona etiaꝫ gis herbę de qua Col. lib. vij. Venena viperę depellit super sacrificationē ferro capta herba quā vocant persona trita ꝛ cum sale imposita. Exigua quoqꝫ fistula ex ęre siue marmore aut alia mā er qua aqua exilit e fonte: ꝛ pp signa quę fieri in ea solent psona qnqꝫ vocatur. Sipunculus ppie dicit.

Personatus. qui personis: hoc laruis indutus. Personata vero vulnera sunt quę latent.

Personatus. us. ipsa in personis actio. Unde dicimus histrionem personatum agere in scenis.

Personale quod ad personam pertinet. Unde personalis actio qnę in personam fit. Personale vō verbum quod per personas distinguitur cuius contrarium est impersonale.

Personatia. genus herbe quā greci forte petasiten vocant Ply. Folio personatię nullum est latius.

Persolata ēt herbe gñs: quā vt ait Ply. greci vocant Arction: ꝛ aliqñ psopiten quā nemo ignorat: folia hz etiā cucurbitis. Dicta psolata a persola: quod nomen apud veteres vt placidus grāmaticus inquit significabat personam.

Perſto. as. permaneo perseuero. Hel. Hoc modo perditus per noctꝫ perstabat. Lactan. lib. j. Ut in perpetuum vanitatis illorum monumenta perstarent.

Perſisto. is. Vide in dictione Sisto.

Perſtino. as. pe. cor. vide in dictione Destino.

Perſtringo. is. valde stringo: seu breuiter aut sūmatim stringo dico vel scribo. Piero. Hęc a me perstricta sūt breuiter pręstringere vō est obtenebrare: obtūdere: vt cū oculi nimia lucę: ꝛ aures nimio sonitu pstringunt. Lac. li. ij. Horū pulchritudo ac nitor pstringit oculos. Hora. li. car. Jā nunc minaci murmure cornuū pstringis aures iā litui strepunt. vide ifra.

Persuadeo: nō ab actu: sꝫ ab effectu psuasionis significationem hz: vt sit psuadere suadendo inducere. Sz distinguenduz est: nā aut id fit vt ꝺs inducaē ad id credendū: aut ad id faciēdū si ad id credēdū: ꝛ dicā psuasi hoc tibi tunc sic exponerē: hoc tibi suadēdo credere feci: vel sic. Dū hoc tibi suadeo credidisti. Aug. lib. j. ci. dei. Nā scio qbus viribus opus sit vt persuadeaē: superbis quāta sit virtus humilitatis. Li. lib. j. ad berē. Si aīus auditoris psuasus fuerit. i. ad credendū ꝺductus fuerit. Qō ipse Li. sic exponit sꝫ p alia verba. i. si cōtro aduersariū fidē fecerit auditoribus. Sin ad faciēdū. Tūc sic. Persuasi tibi vt hoc faceres. i. suadendo tibi in aīuz induxi vt hoc faceres. Etiā in psenti vt Cęsar cō. iiij. Idoneū quendā boiez ꝛ callidū delegit gallus ex illis quos auxilij cā se cū habebat. Huic magnis pmijs pollicitatiōibusqꝫ psuadet vt ad hostes trāseat: ꝛ qd fieri velit edocet. Qui vbi ad eos venit timorez romanoꝝ pponit: psuadet. i. suadendo ꝺducit in aīuz. Qō oñditur ex effectu: qm̄ gallus ex suasione pmioꝝ ꝺductus transiuit ad hostes. Qō tm̄ nō est alienū a vocabuli significatione: qm̄ pfecte suadere: est maxie suadēdo in aīum inducere alteri vt id credat seu faciat: qō cū perfecte fit: is cui hoc suadet: quodāmō id credere aut facere perpellit. Jō persuadeo hoc mō nō pfecte suadeo significare ꝺr sꝫ q̄si suadendo in aīum pfecte ꝺduco: vt ab effectu q̄ sequit pfecte suasionis magis q̄ a significatione vocabuli sensus capiat. Sili mō fit in exordio cū fīgt orans ipetro: ꝛ excogito qō est p cogitationē inuenio eo q⁹ exordādo. i. pfecte ordādo ipetrat qō ordat ꝛ excogitando i. pfecte cogitādo inueniē qō querit. Nec hmōi significationes, ppie sumunt ex vi ppositionū ꝛ verboꝝ q̄ nō pgrediūtur nisi quātū significatio eoꝝ ptendit q̄ in psuadeo est pfecte suadeo exordo pfecte ordo: sꝫ ex effectu rei q̄ ex eis cōsequit ꝛ pficit. Uel nō eatenus ipsa a, ppria eoꝝ significatione recedere dicerim q̄n significare possint pfectā suasionē. Nā persuadeo pfecte siue maxie suadeo significare docet. Terē. i an. cū ait. Ipsus mihi dauus q̄ intimus est eoꝝ cōsilijs dixit et is mihi psuadet nuptias q̄tū queā vt maturē. Idē in phor. Sz vbi nā ętā inuenire possiz vt rogem qō tps ꝺueniēdi pris me capere psuadeat: hic psuadeat maxime suadeat fīgt. Silr Lac. lib. vj. Quid. M. Tullius in suis officialibus libris nōne hoc idē persuadet nō esse oīno largiendū. i. maxie. Qō est cōtra eos q̄ volūt psuadere tm̄ in effectu esse suadere in actu: vt est Sipontinus qui ait suadere est hortari in aliquem ad id quod tendimus. Persuadere est suadendo aut dissuadēdo aliq̄d boīem in opinionem nostram inducere.

Pertędeo. es. dui. a quo ptędesco qō ē tędio vehemēt afficior. Hel. Jāqz oēs finē cuperēt vbiq; ei⁹ defatigati ptęduissent.

Pertęsus. a. um. participiū sine vbi origine: vt inq̄t Ser. ꝛ regit actum. Sz pōt eē a ptędeo. Sue. in Cęsa. Et q̄si ptęsus ignauiā suā q⁹ nihil tū a se memorabile actū eēt. Amb. li. ber. Turtur vbi vigalis ppri fuerit amissiōe viduata ptęsa thalamos ꝛ nomē hēre ꝺuigii eo q⁹ primus amor fefellerit eam. Virg. li. geor. gtō iunxit. Si nō pertęsum thalami tędęqz fuisset.

Per tempus figt oppoꝛtunę. Terē. in ecy. Per tps accedamus.
Pertendo ad finem tēdo. Aug. lib. xvj. ci. dei. Quoto quisq; anno vitę suę filium genuerit ad istum generationum ordinez pertinentem qui pertendit ad habꝛaam.
Pertimesco. significationem sui primitiui hz. Nō enī retinet significationē passiuā inatā. Lac. lib. iij. Quare non est q; phis tiñ bonoꝛis habeamus vt eoꝛ eloquētiā pertimescamus.
Pertineo. es. pe. coꝛ. ad finē vsq; teneo. Viero. ad ocea. Tūc me tenebat eramus atq; vtinā ptenuisset. Aliqñ ptinere est ptingere. Cęsar cō. i. ex eo oppido pons ad Heluetios ptinet: ꝛ p tinere attinere. Nā ea ptinere ad nos dicimus q̄ oñi nr̄i sunt ꝛ ea q̄ aliquo iure possidem⁹ q̄uis non sint nr̄i oñij. Itē ea q̄ in nulla nr̄a cā sūt: sz eē pñt. Vinc aliqñ ptinere ad me accipimus p eo q̄ ē offiū meū esse: siue onus mihi incūbere: ꝛ prinere ad nos de aliq̄ re ē nos curare ꝛ magni pendere eā rem Vir. li. ij. ℟. Siue. n. fugerim⁹ nō magnope adeos de nobis ptinebit siue media ps ceciderit e nobis nō satis curabūt.
Pertēto. as. vehemēter tēto: valde experioꝛ. Virg. Latonę taci tū ptentant gaudia pectus. Terē. in an. Sz ea gra simulaui vt vos ptentarē: alibi leuiter tēto: vt blāda vicissim gaudia pertentāt. Sū enī multa q̄ p locis ꝛelligunt vt ipotens ꝛ satis: ꝛ minus: ꝛ nihil potens: aliqñ ptentare est sępe tentare. Virg. li. iij. ge. Nōne vides vt tota tremoꝛ ptentent equoꝛ corpa.
Pertinax. pe. coꝛ. q̄ nimis tenax ē a ptineo. Plau. i cap. Quid tu ais tenax: ne pr̄ eius est. Et ille imo ę depol ptinax. Pertinaces igit sūt q̄ id vehemētius tenent q̄ tenere nō oñt. Aliqñ ponit p pseuerāte i bonā ptē cū plerūq; i malā legat. Et sic a ptendo fit. Nā vt inq̄t Uar. In quo nō oz ptēdi ꝛ ptendit ptinacia ē. In quo vo oporteat manere fi in eo pstet pseuerātia vocat. In bonā ptē. Val. max. li. j. Nō mirū igit fi p eo iperio augēdo custodiēdoq; ptinax eoꝛ indulgentia deoꝛ sp excubuit: q̄ tā scrupulosa cura puula quoq; religiōis exami nari vident. Sene. li. vij. de bñfi. Uincit malos ptinax boni tas. Liui. Uicit tñ oīa ptinax virtus. Vinc ptinacia quę vt inquit Ci. pseuerātię finitima est: ꝛ tā in bonū q̄ malū sumit. Sue. in Cęsa. Ne patientia ꝛ ptinacia hostis ai suoꝛ frangerent. Actiūs. Pertinaciam in docti possident.
Pertexo. is. pergo perficio. Translatio a textoꝛibus qui primo telma oꝛdiuntur: ꝛ oꝛsam deinde texunt. Cic. lib. ij. de oꝛato. Et pertexere modo antoni quod exoꝛsus es. Proprie tamen pertexere est valde vel ad finem vsq; texere.
Perturbo valde turbo: a quo perturbatio quę est auersa ratione contra naturam animi cōmotio. Auctoꝛ. Ci. lib. iiij. tus.
Peruagoꝛ: ꝛ puago. pe. coꝛ. p aliquē locū vagoꝛ. Li. li. iij. ad her. Sz illud facere oportebit vt idētidē p̄mos quosq; locos imaginū renouādaꝝ cā celeriter aio puagemus. Liu. li. j. Nunc errabūdi domos suas vltimū illud visuri peruagarentur.
Peruello. as. vellico. ꝛ punctim inculto toꝛqueo. Ci. li. iij. tu. Quid mgres? cur succūbis cedisq; fortunę q̄ peruellere te foꝛtā potuerit ꝛ pungere non potuit certe vires frangere.
Peruenire significat ad finem venire.
Peruentoꝛes auctoꝛe Aug. sunt qui ad potentum quoꝛumlibet tanq̄ inaccessibiles amicos conuenientium personarum interpositione ambitione arte pertingunt.
Peruerto: modo conuerto: modo p̄uao significat.
Peruersi inquit Viero. qui de recto declinant ad peruersitatez: vt diabolus Judas ꝛ hęretici ꝛ superbi omnes.
Peruestigo. pe. p̄o. nō solū quęro sz q̄rendo inuenio vel acquiro. Uestigo aūt q̄ro tractū a vestigiis tanq̄ a signis idiciisq; q̄bus ad rei noticiā puenimus. Ci. lib. ij. de oꝛa. Nosse regiones intra quas venias ꝛ peruestiges quod queras.
Peruicax. pe. coꝛ. durus ptentiosus: nulli cedens: pseuerans cū q̄dā vi. Ter. in ecy. Adeon pulcaci esse aio vt puerū pręoptares perire? Vinc peruicacia duricies obstinatio.
Peruigilo. vsq; ad finē vigilo: vel totam noctē in somnē duco Mar. Nam vigilare leue est ꝛ peruigilare graue.
Peruigiliū. multa vigilatio et custodia. Ply. lib. xj. Peruigilio q̄dē vincunt cibi. Et puigiliū sacrū nocturnū quo vigilię iducūt: vt p totā noctē vigilet. Liu. li. xxiij. Castra cāpana vt puigilio neglecta fil' oībus poꝛtis inuadit. Sue. de Cali. Nec alia de cā videt eo die quo periit puigiliū indixisse q̄s vt initium in sęcnam pꝛodeundi lumina tēpoꝛis aspicaretur.
Peruius. a. um. p q̄ oꝛi pōt. Sic dicimus virginē eē cęli perui Aliqñ oꝛ penetrabile. Ouid. lib. ij. me. Domus est imis in vallibus huius abdita sola carens non vlli puia vento.
Peruolo. as. pe. coꝛ. vsq; ad finem volo.
Peruolo. peruis vult pe. coꝛ. valde cupio. Liu. Peruelim: scire vtrum qui discedunt: an qui retinentur de me querantur.
Perusia. etrurię ciuitas a qua Perusinus. a. um. Properti⁹. Si perusina tibi patrię sunt nota sepulchꝛa.
Peruinca hęrba vulgo nota quę in lōgum crescit obuia queq; vinciens ac peruinciens: folia hz lauro similia. Jdeoq; Ebmedaphne hoc est parua laurus appellatur: flozem facit violę similem: ꝛ coꝛonamentis adhibetur.
Pes. dis. ima ps coꝛpis de q̄ supꝛa i dictiōe pedes. Dic deducit p cōpositōez multa: vt vnipes: bipes: tripes: semipes: sonipes comipes: flexipes: plāipes: lozipes: solidipes: alipes: curuipes
Pessulus. pe. coꝛ. ōfi paruus pes. Instr̄m quo postiū clauditur. Cadenacius vulgo oꝛ clauecq; mox subdita reseram⁹. Apul. Tū myrmex tādē claue pessulis subiecta pandit foꝛes. Item Subdicta claui pessulos reduco. Vier. in cā. Pessulū postij mei apui dilecto meo. vñ oppessulata ianua. i. pessul' firmata Fest⁹. Obices sūt pessuli serę dict⁹ pessulus q̄ ne pessum deꝛ postiū affigi solet ꝛ annecti. Huius dimi. est pessellus.
Pessū aduerbiū figt mō retroꝛsū mō deoꝛsum ōfi ad pedes vl sub pedibus. Ply. li. iiij. Pessum iere vite p̄cia: oēsq; a mari mo bono liberales dicte artes in contrarium cecidere.
Pessundo. as. conculco repumo arceo et pessum eo boc est cedo vel retrocedo.
Pestis. pestilēs pestilētia ꝛ pestilitas in vna significatiōe accipiunt. Lucre. lib. vj. Nec igitur subito clades noua pestilitasq; Ci. lib. j. de fato. Inter locoꝛ naturas quantū interfit videamus alios esse salubꝛes: alios pestilentes. A pestilentia fit pestilentiosus. a. um. q̄ pestilētiā affert. Aug. lib. ij. cō. Jāq; pestilentiosum ꝛ imposterum periculosum sentiebat coberere termino cōiugales affectus si resecari ad vinam nō poterat.
Pessi sęminarum medicamenta quę in molli lana naturalibus coꝛam conduntur.
Pessumonis empoziū phrygię hīs tēplū maximū vt inq̄t Stra. magnę venerationis matris deū quā Andigistan vocāt. Vic locus magnifice ab Atalicis regibus structus est ꝛ templo ꝛ poꝛticibus ex albo lapide. Romani celebꝛe reddiderunt edicta inde deę statua ꝛ pessumuntia appellata.
Petala a grecis dīr arboꝛ frondes πέταλοι. latine folium. Uñ petalion foliatū. vide i dictiōe Foliatū. Et bracteias antiq̄ petalia a tenuitate noīabāt. De quo Caryotaꝝ quoq; petalia vocant kl's ianuarijs mutari solita. Ouid. Mar.
Petasus. pe. coꝛ. capitis tegmen. Halero pfile: siue ipse Halerus. Fitq; a greco πέτασος. q̄ est extēdo cuius aristos esse petasa. Uñ petasus q̄ alio noīe scbiadō dicūt: hoc ē ymbellam. vñ apud Plau. legit q̄ pseudulus ipse a Larino querit Sic ēt opus est clamyde ꝛ machęra ꝛ petaso q̄ hęc tria ēnt militaris boīs oꝛnamēta. Vinc petasati q̄ galero ꝛ capitis oꝛnamēto vtunt. Sue. de Aug. Aestate aptis cubiculi foꝛibus ac sępe in peristylo saliēte aq̄ atq; ēt ventilante aliquo cubabat. Solis vo ne biberni q̄dē patiēs domi quoq; nō nisi petasatus sub dio spaciabat. Per trāslationē vo petasus oꝛq̄dam in gālleri foꝛmā ędificiis superpositū extensum ꝛ explicatū in metę foꝛmā se ꝛbens. Ply. li. xv. Supꝛa in quadratū pyramidis stant quinq; q̄ttuoꝛ in angulis ꝛ in medio vna in vno latere pedū quinū sęptuagenū: alterę centenū q̄nquagenum ita fastigiatę vt in summo oꝛbis eneus ꝛ petasus vnus oībus sit ipositus ex quo pendeant excepta cathenis tintinabula q̄ vento agitata lōge sonitus referāt: sūt q̄ petasatū accipiant p pinna quā gladiatoꝛes in galeis habebāt. Sz nō congruere videt. Alij accipiunt petasum p quodā calciamēti genere allegātq;. Plau. in am. dicentē ego has habebo vsq; in petaso punnulas. Et apud Lact. accipit petasus p alato mer-

arijs calciamento. Idē quoq; Plau. in am. Itidē hz pētasuz cū ferui pileum bēre non possent nisi cū facti fuissent liberi.

Petaso.pen.co2. caro porcina: quā alij coxā: alij eā partē suis dicūt q̄ ab alis incipit z costas cōprehēdit q̄busdā veluti vgulis pinguib⁹ distincta. Frustū de pua pcidit: z sale obzutū deīde i fumo suspēsuz asseruat. Mar. Muste⁹ ē ppa caros ne diser amicos: nā mihi cū vetulo sit petasone nihil. Huius dimi. est petasunculus. Juue. Siccus petasunculus z vas pelamydū.

Petauz. gñs ludi z machīa q̄dā lignea. Quo q̄dē ludi gñe hoīes aera rotaz pulsu iactabant. Mar. Quā rota trāsmisso totiens ipacta petauro. Dici ēt pōt petaurū supra qō hoīes agitate corpoz insignes ludūt: vt haste circa quas se voluant. Funes supra quos ēt reciprooci ambulant. Circuli p quos se moze piscium transmittunt. Tabulę e q̄bus in aera pendent vno brachio se sustinētes. Hręci dicūt petaurū esse laqueū z asseres q̄bus domos tegunt. Jul. pollux existimat caudā esse inquā se coztis alites cubitum iturę conferunt.

Petauriste: q̄ ita ludunt: z leuiozib⁹ saltib⁹ mouent. Uar. lib. iij. de vi. pa. Nec minus aliquo in gñe sūt ludi velitis galli germani petauriste: q̄ z petauri oñr a μετα φα volare.

Peto.is. petiui vel petij. petitum figt oro siue obsecro: vel volo. Petere vt inq̄t Uar. ppie est aliq̄d suppliciter z pcario postulare. Et sic vnū tm exigit actūm. Te āt pro vetere nra necessitudine ēt atq; ēt peto vt eius filios q̄ in tua ptāte sūt mihi potissimū cōdones. Jn malū Sal. in Jug. Ipse acer bellicosus: at is quē petebat: ętus in bellis erat. Sic in bonū dicimus pater salutē filij petit: seruus beniuolentiā oñi in malū vt hic petit caput alterius aut famā hęc eni in hoīs perniciez petunt. Aliq̄n petere est instāter poscere. Unī petulcus z petulans. Liui. li. j. Jā Roza. cęso hoste victor secūdā pugnā petebat. Aliq̄n insidias tēdere. Plancus. In quo casu banc capio voluptatē: q̄ certe quo magis me petiuerūt tāto maiorē his frustratio dolorē attulit. Aliq̄n violenter aggredi. Li. pro Liga. Quid eni tubero tuus ille districtus in acie pharsalica gladius agebat: cuius latus ille mucro petebat? Aliq̄n manere expectare Uirg. li. ix. Troianos hęc mōstra petunt. Aliq̄n cupere vt apud eundē lib. iiij. ge. Pulchrāq; petit p vulnera mortē. Aliq̄n pcutere. Liui. lib. xxij. Hispano punctum magis q̄ cęsim assueto petere hostē. Aliq̄n inqrere. Uirg. Euādruz petimus. Aliq̄n eligere: vt idē. Principio sedes apibus statio q̄ petēda. Aliq̄n pficisci. Sue. in Uespa. Et curilas ac reatina rura: vbi ęstiuare quot annis solebat petijt. Aliq̄n influere: vt campū petit amnis. Unī vo construit cū ablto instrm significāte p instri diuersitate diuersa figt: siue in rem: siue in personā referat. Nam petere manū est ducere. Uirg. Tartareum ille manu custodē in vincla petiuit. Petere pedibus est ire. Apul. Dū pedibus iter faciens ppinquū rus peterē. Petere gladio aut veneno aut lapide aut cornu: z hmōi est inuadere ferire z saluti insidiari. Idē iam cornu petat et pedibus q̄ spergat arenam. Et malo me Galatea petit lasciua puella. Sue. in Tibe. Missum in arenā apū iaculis desuper petijt. Petere cursu: adipisci obtinere. Uirg. Quę littora proxima cursu otendunt petere. Petere blandicijs est blādiri. Quintil. Nouercā blandicijs petit. Petere muneribus osculis pcib⁹ est conciliare. Apul. Cū me lachrymis pcibusq; petijsse. Petere oculis est otemplari. Petere auribus audire. Petere naribus: olfacere. Petere tactu: palpare. Jungitur iterdū huic verbo ablatiuus. Cic. Audes quicq̄ ab istis petere? Nunq̄ vero vel raro duos accusatiuos habet. Huius cōposita sunt Appeto. Competo: expeto: impeto: oppeto: perpeto: prępeto: repeto: z suppetit: quę habent pe. co.

Petitio postulatio aliq̄n etiā gladiatoꝝ impetus. Li. Quod ergo tuas petitiōes ita coniectas vt vitari nullo modo possent parua quadam declinatione concutiunt.

Petesso. is. antiquū verbū: idē qō peto: sicut impetrasso recōciliasso cōmonstrasso qualia apud plautū plurima. Li. li. ij. tu. Qui hāc gloriā petessunt: nullū fugūt dolorē. Plau. in Tri. Utram potius harum mihi artem expetessam.

Petigo. pen. pro. morbi genus qui z impetigo dicitur q̄ vicina petat sese late summa cute diffundens occupat plęrunq; totum vultum oculis exceptis.

Petimia vlcera in humeris tumentoꝝ q̄ ima. i. pfunda petant.

Petulans. pe. coz. īprobus: a quo petulātia īprobitas cū alios p otumeliā petimus. Cic. desine bonos petulātissima insectari lingua. Aliq̄n ponitur pro superbo. Idem. Petulāter diues Quandoq; pro lasciuo. Ouid. Quinetiam vt possem verbis petulantius vti: non semel ebrietas est simulata mihi. Et generaliter petulantia est lasciuamentuz siue effrēnatio īmodica ad quodlibet vitium a petendo dicta.

Petulcus lasciuus. Uirg. Pedicq; petulci. Unī meretrices quoq; petulcas veteres dixerunt a petendo.

Petilus. p. c. tenuis exilis. Luc. Insignis varijs cruribꝰ z petilis.

Petilia: vrbs bruttioꝝ a Philoctete condita ἀπο του πεταδαι. i. volasse quia ex augurato locum delegit.

Petilansura significat vngulam equi albam.

Petozitū. pe. coz. gñs vehiculi. Poz. li. j. Ser. Atq; caballi pascēdi ducenda petozita nunc mihi curto ire licet mulo.

Petra lapis tenerioz mitioząc minoz. vñ gēmę lapides nō sara oñr. Dic petrosus. a. uz. qō ē petr⁹ abūdās. Est z petra ara bię oppidū qō nabathęi icolūt. vñ ps ea arabię vocat petrea

Petrea ps arabię. Et petrea mulier q̄ pōpā i coloniis aut municipijs imitabat. anū q̄ pedes īpetras frequēter īpingeret.

Petroleon. oleum. qō ex petris naturę sponte fluit.

Petronius nomē viri prōprium. Quo nomine vocatus fuit auctoꝝ non ignobilis.

Petronia nomē vroꝝ Uitelij de qua apud Sue. Et petronia nomē fluuij i Tyberim defluētis dictus q̄ p petras fluat.

Petrones rustici dicti sunt a veteribus a petrarum asperitate z duricia. Dinc Plau. petronē veruecem duriozem eleganter dixit vbi ait in cap. Qui petroni nomen induunt veruecī sectario: ego si in via petronum publica conspexero z petronē z dominum reddam mortales miserrimos.

Petroselinon: quasi petrarum apium: nam iter lapides melioꝝ nascitur. Est herba nota quę inter apij genera numerat cōponiturq; ex petra z σελινον apium.

Pexo. as. a pecto. is. Unī pexę vestes q̄ pectine otextę. Et pexati q̄ pexis vestib⁹ sūt īduti. Mar. Pexatus pulchre rides mea zoile sp. Sūt q̄ dicūt pexas vestes eē pilosas ōzias rasis q̄ pilis carent. Jn quē sensuz accepisse vr. Hier. ō Jouī. cū ait. Aīa nudo eras pede: mō nō solū calciato ſz z ornato. Tūc pexata tunica z nigra subucula vestiebaris sordidatus z pallidus z callosam ope gestitās manum nūc lineis z sericis vestibus z atrebatū ac laodicęę indumētis ornatus incedis. Ibi enī pexam tunicā puto itelligi rasam z q̄si lacerā. Nā vbi Persius dixit. Perūq; togaq; recēti. Prōbus barba inquit tonsurę genus est: quo iuuenes fict tonsi peri barbi appellātur. Nos prępositionem addimus depexa. Ter. Depexum dabo.

Pezitę. fungi qui sine radice aut pediculo nascuntur quasi pedestres dicti: q̄ non tollant se altius a terra. πεζος pedes etiā in ludo scacchoꝝ. πεζὸς.

Phaeacū. ciuitas in planicie ē q̄ ab vtraq; parte hz duos editissimos vertices in q̄bus adhuc sunt arces. Phaeaces vo ppli fuerūt Corcyrę. Unī z corcyra phaeacia dicta ē quę in littore maris ionij ē. Scribit⁹ in prima cum. ę. diph. Dic phaeacius a. um. z phaeacus. a. um. vna syllaba minus. Propert. lib. iij. Nec mea phaeacas equant pomaria syluas.

Phaethon. dictio trisyllaba. Nam ae diuisas syllabas hz z aspiratur. Dictus απο του φαινει p. sol dicitur vt inquit Ser. in lib. v. ęnei. Idem lib. vj. a luce ardoris sui.

Phaetusa fuit vna ex filiabus solis.

Phaecasius. calceus. Unde phaecasios seu phaecasiatos sacerdotes z deos vocamus. Seneca ad Lucillum. Si quem pallatum aut phaecasiatum conspexeris.

Phaedrus nomē viri prōprij: quo significat clarus alacer.

Phaestus: mons seu promontoꝝium cretę. Femininō vero genere ciuitas in eo.

Phagedaena.cū diph.in pe. Nam grece φαγεδαίνα scribit ἀπο τοῦ φαγειν. Hoc est ab edēdo ⁊ est exulceratio vsq; ad ossa celeriter depascens cū inflāmatione saniē male olentem emittens ⁊ ad mortē pducens. Auctor. Jul. pollux. Ply. lib. xx. Ulcera q̄ phagedenas vocant folia ⁊ radix recens cū melle sanant. Et apud Col. putat esse morbus quē in iumentis vermē appellant. Idē apibus tribuit lib. x. Sepe ēt in q̄t vitio q̄ greci φαγεδαινα vocant intereunt.

Phagus.us. ⁊ phāgi arbor glandifera ἀπο τοῦ φαγειν comedere. Virg. in Culi. Umbrosq; manent phāgus hēderq; ligantis brachia. Hic phagineus.a.um. ⁊ phaginus.a.um. pe. cor. pro materiato ex ea arbore. Ouid. li. viii. me. Illic phagineus dura clauo suspensus ab ansa. Virg. Post valido nitens sub pondere phaginus axis.

Phaliſci populi ethurię quorum oppidum phaleri vocabatur Sunt qui arbitrentur phaliscos vocati quos nunc corrupte montem falconem appellant.

Phalacron.greci caluum dicunt. Unde corui aquatici phalacrocoraces dicunt vt inquit Ply. Dine loca satis fruticibus q; nuda phalacras appellāt quasi calueta: vt quę nihil ferūt. Apud Colu. Glabreta dicuntur.

Phalara ciuitas a phalaro amne Ithomę Minerue proximo.

Phalarica.a.phalis.i.turribꝰ dicta est: q; turres defendat vel a phalari ficulo tyrāno vt Amianus inq̄t. Hęc vt Uege. scribit admodū hastę valido pfigit ferro q̄ i lōgitudine bz pedes tres vt cū armis corpus trāsfigat. Inter cuius tubā ⁊ hastile sulphur resina bitumē stuppa uoluunt infusa oleo q̄ incēdiariū vocāt balistę ictu destinata prupto munimine ardens figit ligno turritāq; machinā incendit. Est āt magna ⁊ pua phalarica. vñ Luca. dixit phalaricā verius mitti toxtilibus. Virg. vo ait. Turnū manu iaculari potuisse. Unī lib. ix. Sed magnū contorta phalarica venit fulminis acta modo.

Phalaris.idis nomen proprium. Agrigentinorum regis crudelissimi. Luius extant epistolę.

Phalerę equorum ornamēta ἀπο του φαλου dñr. seu a vbo greco q̄ illustrare significat. Virg. li. v. Primus equū pharis insignem victor habeto. Inde phaleratus.a.um. i. ornatus. Sue. in Claud. Crassus fungi equo phalerato ⁊ in veste palmata: ⁊ non tantū equor sunt ornamenta phalerę q̄ eq̄tum ⁊ nobilium. Luu. lib. vij. tradit Comitia Flauij edilitatē habuisse idignitatis: vt pleriq; nobilium aureos anulos ⁊ phaleras deponerent. Ply. lib. xxxiij. refert olim ab ordine equestri phaleras fuisse positas ex indignatione. Apud Ter. phalerata dicta leguntur pro ornatis.

Phalera.porthus athenien sis celeber.

Phalęcium carmen dictum a phalęco inuentore. Constat spondeo dactylo ⁊ tribus trocheis: hoc ⁊ hendecasyllabum a syllabarum vndena mensura vocatur.

Phalęne quidam pisces in mari. Ambro. Quid gladios loquar aut serras: aut canes maritimos: aut phalenas: aut zigenas: balenam dicunt esse.

Phalangę sunt q̄bus bajuli serēdis oneribus vtunt q̄s σκευαφορα plo appellat. Ply. li. vij. phalangę fustes sūt nodis carentes q̄bus aphri prelių ꝺ egyptios primi fecerūt. Jul. pol lux: phalanges inquit phalāgia dicunt ligna q̄bus subiectis naues trahi solent. sic Nonius scribit phalangas significare fustes teretes quinauibus subiiciuntur scribit Herod. ethiopas vicenos dentes elephantorum grādes ⁊ e mā ebeni centenas phalangas tertio quoq; anno tributi vice regib⁹ pendere solitos. Latinę phalāgę dicūtur a quo fit phalango.as. q̄ est onus aliq̄ hmōi trahi sueho. Affra. Et capream vnam semilacerā quaterni simul phalangabāt.

Phalangarij. q̄ aliq̄d oneris phalāgis trāsuebūt: q̄ mō tetraphori: mō hexaphorij dñr. Jte phalāgarij appellati sūt milites q̄ erāt i phalāge q̄les habuit ad imitationem Alexādri magni Alexāder syrius romanor imperator vt auctor est Lāpridius

Phalāgium genus aranei q̄ omnibus internodia terna sūt in cruribus. Sunt qui phalangij nomine omnes araneos intelligant. Dicitur ⁊ phalanx.

Phalāx.gis. dictio macedonica q̄ nō ppie legio ꝫ q̄drata acies ⁊ cuneus militaris intelligit q̄s. s. pes pedi: clype⁹ clypeo vir viro in acie ꝺserebat. Et h̄ peculiare fuit macedonū istitutū vt auctor ē Liuius ⁊ meminit Curtius: cui⁹ hęc sūt vba. Macedones phalangē vocāt peditū stabile agmen: vir viro: armis arma ꝺserta sūt. Cęsar. Milites nr̄i e loco superiore pilis missis facile hostiū phalāgē pfregerūt. Unū pculdubio accipit phalāx p armor cōnexione atq; testudine. Hinc p trāslationē a satyrico poeta dictū est. Junctęq; vmbone phalanges. Jte phalanx est regula ⁊tinens lances. i. libā. Et phalāx ab Aristotele genus aranei q̄ ⁊ phalangiū dicit tarantola. Item phalanges digitorum internodia dicuntur.

Phaneus mons in promontorio Chij a Phaneo rege dictus.

Phanesii ppli in insulis oceani septētrionalib⁹: q̄ vt Solinus ait hīt aures adeo effusas vt reliq; viscera contegant illis.

Phantasię imagines rerū insidētes aīo. Phātasma atis. visus quę spēs vna ⁊ nomē est eorum quę dormientes videre sibi videntur: phantasticus imaginatiuus.

Phanaticus. dicitur qui diuino spiritu afflatus est: ⁊ cui multę vanę apparitiones sunt quales insanientes aiacem percepisse poetę ferunt. Hunc morbum errorem vocauit Hora. Aut phanaticus error ⁊ iracunda diana.

Phanio nihil aliud figit q̄ boni pedis hoiem. i. cuius aduentus afferat aliq̄d felicitatis sicut solemus dicere scō pede introisse cuius introitū psperitas aliqua sit ꝺsecuta vel melius: q̄n φανιζω est appareo. i. apparitorē vulgariter dicerēt: qui ex voto ⁊ desideratus tandem appareat.

Pharmacū. pe. cor. greci φαρμακον mediū verbū q̄ pveneno ⁊ pro medicamento accipi pōt. Unde Caius iurisco. Aut pharmacum dicit oz addere bonum vel malum.

Pharmacopola.pe. pro. dici pōt vnguētarius: q̄ pharmaca. i. venena vel medicinas vēditat: q̄les sunt qui vulgo herbarij vocant. Componitur enī ex pharmacon ⁊ πωλεω vendo. Hor. in Ser. Ambubaiarum collegia pharmacopolę.

Pharmacodes. odor medicamenti.

Pharmatusę sunt duę insulę exiles iuxta Atticam regionem in mari salaminiaco: in quarum altera vt inquit Strab. lib. ix. sepulchrum Lyrces vtitur.

Pharaones appellant egypti reges q̄ cognomen fuit dignitatis vt scribit Euse. ⁊ vt docet Josephus lib. viii. antiq. Pharaonis nomē scōm egyptios figit regē. Et reges cū primū gueniebant ad imperiū. Hoc nomen accipiebant.

Pharmaceutice. grece φαρμακευτικη medicina qua medicamentis curat. Nā veteres. Tria medicinę genera fecerūt. Empericen quę solū experimētis ostat εμπειρίαν enim greci experientiā vocant: latra lepticen quę vnguentis ⁊ cliniceq; quę victu ⁊ venenis corporibus medetur. Sunt tamen qui clinicem in duas partes diuidant. Unam diactitecen quę victu medetur. Altera pharmaceuticen.

Pharę numero plurali: vrbs in creta a Misenijs condita. Dicuntur alię in Misenia ⁊ alibi.

Pharia a Ptolomęo: Plynioq;. A strabone vo pharus insula ꝺ dalmatiā ⁊ Jderā q̄ nūc vulgo lisna illyrico sermone dicitur. Est ⁊ vrbs in ea aqua pharienses populi.

Pharos olim insula egypti ob lōga paruaq; ꝺ nili hostia: nunc ꝺtinēti diuncta quę portū Alexādrię efficiebat: sic appellata a nauclero Menelai ibi sepulto: cū fuisset ibi ab aspide interemptus. Luc. Pharos īsula quondā in medio stetit illa mari. In ea turris ingens in petra posita quę mari circūluitur albo lapide octingentis talentis a philadelpho ptolomęo rege Sostrati Gnidi architecti Alexandrinor amici opera posita fuit ob salutē nauigantiū: quę nomen ab insula accepit. scribit Soli. ab hac Pharo turri pharos vocari machinas i portubus ad plucēdi ministeriū fabricatas q̄n ex hac pharo Alexandrina dirigebant nocturne facibus accensis. Papi. Lumina noctuagę tollit pharus emula lunę: scribit Egesippus lib. iiij. a grecis latinisq; pharon appellari ex ipsi⁹ rei vsu eo q; longe videatur a nauigātibus tanq̄ phanos quod figit lucidum imutata littera pharos dicatur. In hac Alexander

nouā vrbē cōdere statuit. ſz cuz magnę ſedis cāpar non eſſe
er illius aduerſo condidit alexandriam. hinc pharius. a. um.
Phariſeus. nomen ſecte Judeozū religioſę. Erant enī apud Ju
deos tres ſectę: phariſeorū: ſaduceorum. z eſſeorū. A phari
ſeus fit phariſaicus. a. um. Piero. contra Uirg. Quaſi ſepul
chra phariſaica foris dealbata.
Pharſalici. cāpi theſſalię in qbus ciuiliuz bellozū detonuerunt
pcellę a pharſalo oppido appellati. qō ſitū ē in ripa fluminis
Enipei a quo pharſali dicti. Sunt qui pharſaliā puinciam
dicāt a pharſalo duce quę pmo emathia ab emathio. poſtea
Teſſalia a Theſſalo. deinde a Macedone Macedonia. po-
ſtremo a Philippo Rege campi philippici.
Pharmar. acis. pe. coz. nomē ppriū Mitridatis filij. Luc. Nec
pharnacis arma relinqs trigranēqz meum. Dic a Ceſare: vt
L. Floꝛus ſcribit vno z nō toto plio moze fulmis obtrit⁹ ē.
Pharetra. pe. coz. vbi ſagittę reponunt. a φερω και Τραυμα
Et qui eam ferunt pharetrati dicuntur.
Pharuſii populi in africa verſus oceanum occidentalem.
Phaſce. hebzaicę. latine tranſitus dicitur: qz tunc ex egypto ī pa
triam remigrauere iudęi.
Phaſſ. ꝓr ouplex. ſſ. a grecis palumbi dicuntur.
Phaſeolus: phaſlus: ſiue pha ſelus ſeu ēt paſceolus vel phaſil⁹
genus leguminis. Col. li. ii. Ab hoc recte pha ſelus terre man
dabit vel in vernacto vel melus pīgui z reſtibili agro Jdē.
Phaſeoli modiſ quattuoz obruuntur totidem operis.
Phaſellus. Uide in dictione faſellus.
Phaſma. atis. latine apparitio monſtruum viſio dicitur.
Phaſis. is. vel idis. Colchoꝛum ꝑgrandis fluuius de quo Luc.
Colchoꝛ q rura facit ditiſſima phaſis. Dic vt Ambꝛo. li. be
ta. ſcribit. de ſeptētrionali pte caucaſeis montibus fuſus cū
pluribus alijs in euxinum ſe pcecipitat mare. Ply. li. vj. Na
uigatur phaſis qlibet magnis nauigijs. xxx viij. M. p. In
de minoꝛibus longo ſpatio pontibus centum viguti puius.
Græce etiam phaſis latine fama dicitur.
Phaſiani. aues notę. a phaſi fluuio ad nos traducti ab argonau
tis. Namqz ex ea regione in greciaz tranſpoꝛtatę ſūt. Mar.
argoa primum ſum tranſpoꝛtata carina: ante mihi notum
nil niſi phaſis erat. Jn hanc auem Jtim Terei mutatum
Mithici fabulantur.
Phaſianarius qui phaſianos paſcit. paul. Jurecon. phaſianarij
autem z paſtoꝛes anſerum non continentur.
Phedō arthenienſis in cōuuio a triginta arteniēſiū tyrānis ne
catus fuit. huius filię virgines erāt q vt virginitatē ſeruaꝛēt
moꝛte iuncē ſe cōplexę in puteū ꝑcipitauere. Fuit z alius
hoc nomie phus Eliděſis Socratis auditoꝛ ingenio liberali.
Qui vt q̄dā ſcripſerūt ſeruiuit leoni vnde q̄ſi meritoꝛi⁹ pu
tr. q̄ſtuariūqz mācipiū eū Lebes ſocratic⁹ emiſſe dꝛ: habuiſ
seqz ī phm diſcipls atqz is poſtea phs illuſtris fuit. Lui⁹ noī
plo libzū ō imoꝛtalitate aię dedit: z alio noīe phedō iſcribit.
Phegoꝛ. lingua hebzęa priapus appellatur vt inquit Piero. cō
tra Jouinianum.
Pheneum: oppidum in arcadia. pheneus vero amnis in alphe
um defluens.
Poere vt ait Stra. pelaſgicoꝛū cāpoꝛ terminus ad Magneſiaz
q vſqz ad peliū mōtē poꝛtigunt. Emporū phere habēt paga
ſas: quo ex loco pelius Jaſonē ac nauez argo emiſit. Unī Pa
gaſeus z phereus appellatus fuit Fuit tamen alius Jaſon
phereus tyrānus. Sz de Theſſalo Jaſone intellexit. Cice. li.
i. offi. cū dixit phereum Jaſonem ceteris anteponunt.
Pherecydes. pe. coz. phus z poeta tragicus ex Syro iſula. flozu
it regnante Seruo Tullio apud romanos vt Cic. li. j. tuſ. re-
fert. Dic primus dixit aīos hoīum eē ſempiternos. Primus
ſcripſit ſoluta oꝛone vt Apul. in flozidis auctoꝛ ē. repudiato
verſuum nexu: quē Pythagoꝛas magiſtrum coluit. Perijt
phthiriaſi. hoc eſt pediculari mozbo. Dꝛ quo Sere. Sz quis
nō pauca pherecydis fata tragędi q nimio ſudoꝛe fluens aīa
lia terra edurit turpi miſerum que moꝛte tulerunt.
Pheretrum. Uide in dictione Feretrum.
Phiala. pe. coz. vas vini vel aq̄ plerūqz ex auro cōflatū. Oia. ti
vini vel aquę vaſa phialę dici pñt Unde June. aurea vo-
cat phialas dicens. Uiro tenet phialas: tibi non cōmittitur
aurum hoc eſt vaſa aurea quę Uironi cōmendata ſunt. Græ
ci απο του πινειν ϖειϛ φ. i. a bibendo.
Phidias ſtatuarius clariſſimus qui Minerue ſtatuaz egregie
fabzicauit amplitudine cubitoꝛū. xxvj. q̄ eboze z auro conſta
bat. Jn cuus ſcuto Amazonum plium cęlauit z deoꝛum gi-
gantūqz dimicationē. Jn ſoleis lapithaꝛ z cētauroꝛū. a Piy
nio dictus ē artifex nunqz ſatis laudatus. De quo Quinti. li.
xij. Phidias diſs q̄z boſbus efficiendis meliꝛ. Jn eboze ve-
ro lōge citra emulū vel ſi nihil niſi Mineruam Athenis: aut
Iympiū in helide Jouē feciſſet. Dic phidiacus. a. um. pe. coz.
Proper. phidiacus ſigno ſe Jupiter oznat eburno.
Phidicia cęnationes lacędemonij ſeu cōuiuia noīabant ſiue ꝙ
philias. i. amicitię cā inſtituta ſint: ſiue potius a pſimonia. φει
δωμαι. n. ſignificat parco z abſtineo. φειδω parcitas z
parſimonia φειδωλις. parcus. Unī z phidicia cōuiuia de-
parca z frugi. Li. li. v. tuſ. Quid victū lacędemoniorum ī phi
dicijs. none videamus? Cōueniebant enī ad phidicia conſe
rentes ſinguli farinę medimum: vinicbozos octo caſei quin-
qz minas: ficuum quinqz ſemis minas.
Philos. latine amoꝛ. ſiue amicus. Philetus amabilis.
Philāthropos. pe. p. latine humanus. i. amās hoīes. Quo noīe
victū eſt lapę gñs qō veſtibus hoīum adhęrens eos amare
videat. Philāthropia humanitas. i. amoꝛ erga homines.
Philandros. amans virum.
Philadelphus. amatoꝛ fratris. philadelphia fraternitas amoꝛ
fratris Et philadelphia nomē ciuitatis ī myſia regione aſię
terremotibus cōcuſſa cuius incolę in agris magna ex pte de
gebāt. Jn hac fuit vna ex ſeptē eccleſijs. Supza philadelphi
am oziente verſus exuſta regio patet ſtadijs lōga qngentis
q̄dringentis lata: vbi nullę arboꝛes ꝑter vitem inueniuntur
q̄ exuſtū vinū fert ita elegans vt nulli cedat. Sūma cāpoꝛuz
facies cineruleta eſt. mōtana petroſa z nigra. Quidam ex cre
bzo fulminum ictu id cōtigiſſe arbitranť. nec dubitant q̄ de
Typhone dīr hoc ī loco fabulari. Sed credibilius eſt ſub-
ſtraneum ignem qui poſtea defecerit regionem exuſſiſſe.
Philaretus ꝓpzium nomen viri: z latine amatoꝛ virtutis di-
citur. græce enim αρετη virtus dicitur.
Philargyria ex argyrion qō apud nos argentū ſignificat com
ponitur z auiditas argenti ſiue auaritia trauſſertur.
Philaletbes. veri amatoꝛ latine dicitur
Philocalus dici poteſt amoꝛ boni: vel mundus politus elegans
philocalia amoꝛ pulchzitudinis.
Philomella. nomen mulieris pandionis filię athenienſis regis
z ſoꝛozis pzognes quę cū a Tereo cōpzeſſa fuiſſet tandē vt ē
in fabulis deoꝛum miſeratione in auem ſui noīs cōuerſa fui-
t: quę z Luſcinia dꝛ. Nec ceſſat deflere cantu dulciſſimo in-
iuria quam paſſa eſt. z interpzetatur Amabilis.
Philozcium ſeminę per amatoziam adulationem dictum.
Philo phus hebzęus q ſapientia libzū ſcripſiſſe fuit z alius phi
lo biblius vt Euſebius li. euan. pzęparationis teſtať hos poꝛ
phirius li. iiij. magnis laudibus decozauit.
Philoſophia amoꝛ z affectio ſapientię. ſophia ſapiētia dꝛ. Dęc
ſcientia diuidit in tres partes in moꝛalē: nāleꝛ: z rōnalē Pri
ma ꝓponit aīuz. Scda rerū nām ſcrutať. Tertia ꝓpzietates
verboꝛū exigit z ſtructurā. moꝛalis ğce etbice dꝛ: De q̄ ſene
ca phia aīuz foꝛmat z fabzicat: vitā diſponit: actiones regit.
agēda z omittēda demōſtrat. Sine hac nemo ſecur⁹ ē. Dęc
ampliſſima artiū dꝛ. Apul. diſciplinā regalē appellat. tam ad
bñdicēdū q̄ ad bñuiuēdū repertā. A phia fit phs amatoꝛ ſa
pientię: philoſophicus. a. um. Philoſophaſter philoſophoꝛ
imitatoꝛ. Philoſophoꝛ. aris. Li. li. j. de natura deo. Et cū mi-
nime videbamur: tum maxime philoſophamur.
Phileſ⁹. cognomē Appollinis. Græci φιλησιον amabilē dīr
qz lumē eius exoziēs amabili veneraōe oculoꝛ ſalutamus
Philippus nomen viri ꝓpzium z latine equoꝛū amatoꝛ belli
coſus vī. Quo nomine dictus eſt Alexandri magni pater: z
romanoꝛum imperatoꝛ qui primus ex romanis imperatozi-

bus christianus fuisse perhibetur.
Philippi.ciuitas Thracię quā Philippus macedonū rex ędificauit. ⁊ a noīe suos philippos noīauit. Uirgil. Romanas acies iterū videre philippi: Hunc philippicus a.um. vt campi philippici. In campis philippicis primo Ceſar ⁊ Pōpeius. Postea Augustus ⁊ Brutus cū Cassio dimicauerūt. Hinc ēt Philippensis ⁊ hoc philippense: vt philippenses ciues ⁊ philippense bellum quod apud phillippos gestum est.
Philippei siue philippi sunt aurei nūmi pręciosi: quorum apud Plau. frequēs mentio ē: vt in Penu. Hic sunt numerati aurei trecenti nummi qui vocantur philippi.
Philosarca,amatoꝛ carnium. Hier. Nos simplices ⁊ philosarcas.i.amatores carnium.
Philologus.amatoꝛ verboꝝ vel studij.
Philolaus.nomē viri ꝓpriū: ⁊ latine amoꝛ populi dicitur.
Philochrematos.pecuniarum amatoꝛ.
Philoponus.amatoꝛ laboris. Philoponia amoꝛ laboris.
Philosomatos.amatoꝛ coꝛporis σωμα greci dicūt coꝛpus ḡsi σηπα.i.animę sepulcbrum.tanḡ ibi sepulta sit.
Philopsychia:cupiditas vitę:philopsychus cupidus vitę.
Philotimos.honoꝝ cupidus.
Philerȩrus.amans amicos.
Philoleibetos:amatoꝛ libertatis.
Phileremus.amicus solitudinis.pe.pro.
Philocharis:carus amicus.
Philagathus.nomē viri ꝓpriū quo significatur benignus.
Philocompus.amatoꝛ iactantię
Philoctetes.tis.vel tę.nomen pḡntis filij ⁊ Herculis comitis quasi amoꝛis possessoꝛ. Proper. Tarda philoctetę sanauit cura machaon.
Philomathes.discendi cupidus. philomathia amoꝛ discendi.
Philopolites.amatoꝛ patrię.
Philostoꝛgus.amicus beniuolus necessarius. philostoꝛgia indulgentia amoꝛ parentum.
Philonicus.lurgiosus contentiosus: victoꝛię amatoꝛ.
Philtra.latine amatoꝛia gñs veneni amoꝛē ⁊ plurū insaniam ingerētis φιλτρον enī apud nos amatoꝛiū ꝺr Qui.lib.ij.de arte.philtra nocētalis: vimq; furoꝛis hīt. Iuue. Hic thessala. vendit philtra quibus valeat:mentem vexare mariti.
Philo nomē pbi academię pncipis cui se totū tradidit Ci. vt ipse in Bruto testatur admirabili quodaꝫ ad pbiaꝫ studio ꝺcitatus.cū ille ī bello mitridatico domo fugiſſ:romāq; vēiſſ.
Philobistoꝛicus.amatoꝛ histoꝛiaꝝ. Hie.ad pau. Quātus iter q̄tuoꝛ ꝓphas tēpoꝝ ꝺscius ⁊ ton⁹ mūdi philobistoꝛicus lapidē pcisum de mōte fine manibus claro sermone pronunciat.
Philoxous.grece φιλοξωυσ nimis cupidus vitę.
Philoenus. vinosus amatoꝛ vini potatoꝛ.
Philoxenus.hospitalis.philoxenia hospitalitas.
Philodolus amatoꝛ seruoꝝ.pe.pro.
Philopaes:puerarius:prędico:amatoꝛ puerorum.
Phimosis dicitur cum glans membꝛi virilis ita tegitur prepucio vt nudari non possit.
Phison nomē fluuij.qō teste Josepho.lib.j. significat inundationem.qui eductus in indiam in pelago late diffundit qō Beta nuncupatur a grecis. Hic circuit oēm terram eulath vbi est aurū terrę.ibi carbunculus ⁊ lapis pretiosus.
Phyllon.per duplex.ll.latine foliū ꝺr vna lra detracta. Hinc pē taphyllon. Melaphyllon platyphyllon ⁊ hmōi multa.
Phylon.per simplex.l.significat gentem genus nationem.
Phylarchus.latine princeps gentis.
Phylira.penultima coꝛrepta ,ppie arboꝛ quā latini Tiliaꝫ vocant: q̄dā alij ꝺicant esse membranā tenuissimam inter coꝛticem ⁊ lignū tilię. Ex hac arboꝛe inebant coꝛonę quę in magno honoꝛe apud antiquos fuerūt. Hoꝛa.li.j. carminuꝫ. Displicent nexę phylira coꝛonę. Ouid. lib. fas. Ebrius incinctis phylira cōuiua capillis. Ply.vo li.xxiiij accipit phyliras pro capillamētis filisq; tenuissimis. Phylira unquit croci nimiū salem cibis eximunt. Et li.xiij. Pręparanē ex papyro chartę duniſę acu in pętenus sed q̄ latissimas phyliras. Mar.lib. de nup.philologię accipit phylirā ,p membꝛana tenuissima. Cuius hec verba sunt libri in phylire coꝛtice subnotati.
Phyllura.idē qō phylira.ſ.mēbꝛana ⁊ tenuissimū capillamētū
Phylaca.penultima coꝛrepta locꝰ custodię.hoc ē carcer. Plau. Illic est abductus recta phyllacam vt dignus est. Phylacista carceris custos.
Phyllis.nomē Lygurgi thracū regis filię que de mopboonta thesei filiū ex troiano bello redeuntē amauit ⁊ in nuptiaꝫ rogauit. Ille ait ante se ꝺrdinaturū rem suā ⁊ sic ad eius nuptias reuersurū. ,pfectus itaq; cū tardaret phyllis ⁊ amoꝛis impatiēcia ⁊ ꝺlorꝭ ipulsu q; se ꝑtā esse credebat,laqueo vitā finuit.⁊ ꝺuersa ē in arboꝛē Amygdalū sine foliis postea reuersus demophō cognita re eius amplexus ē truncū q; velut sponsi sentiret aduētū folia emisit. Uñ ēt phylla sūt dicta a phyllide quę añ petalia ꝺicebanē. Est ⁊ phyllis amnis bithynię a quo phylli phyllienses q; ꝺr vt inquit Strabo.
Phyma.tis.genus tuberculi mollis furunculo rotundioris planioriſq;.quod in pus cito conuertitur.
Phyſis.latine nā ꝺr.a quo phyſicus naturalis. Phyſica.oꝝ.naturalia: vt phyſica Aristotelis. Uñ ⁊ metaphyſica supnālia.
Phyſiologus.de naturis diſſerens. Hiero.cōtra Iou. Legam⁹ phyſiologos ⁊ reperiemus turturis hanc esse naturam: vt ſi parem perꝺiderit:alteri non iungatur.
Phyſionomia:naturę regula. Nā id vbū figt moꝛes naturaſq; hoīuꝫ cōiectatione quadā ꝺe oris ⁊ vultus ingenio ſciſcitari
Phyſeter.eris.penultima coꝛrepta. genus piſcis marini admirabili magnitudine φυσαω ſpiro vel ſufflo. Uñ rufus ī arato. Delphinos viridesque phyſetoꝛas anheloſi.
Phygethlon vt inq̄t Loꝛ. Lel. tumoꝛ ē nō altus latus durus rubicundus cū vehementi inflāmatione punctioneq; ac membꝛoꝝ ꝺistentione: neq; mā magnopere in pus conuertitur.
Phyton fine.h.in ſcḋa p̄cium qō capitur pro re locata. Vulgus Fictum appellat. Inde Emphytioſis. phyton ēt latine plāta. Python cū.th.in vltima ſignificat ſerpentem.
Phlanates. populi ſunt a quibus nomen ſinui eſt inditū quem mō nautę. Quernariū appellant.alij carnariū ,pter naufragia pꝛoceloſo ferme ſemper tranſitu. In receſſu eius Senia vrbs cuius a tergo ſpecus ſunt: vñ vehemētes nulla fere nō boꝛa venti pflant : eaq; res infamē ſinum eum reddit. Dicti phlanates ab oppido phlano: vñ ſinus oīs hic phlanonicus vocatur qui a pola colonia Jaderam vſq; diffunditur.
Phlebotomia:inciſio venę quę fit ad ſanguinem minuendum ſedandi feruoꝛis gratia φλεψ enim latine vena. phlebotomum ferrum quo vena ſecatur.
Phlegmon latine inflamatio quotiens ſanguis vtilis ⁊ medio criter craſſus fertur ſubitus in aliquam coꝛporis partem ſed phlegma pituita.
Phlegethon. fluuius infernalis flammis eſtuantibus rapidus φλεγω ardeo. Uir. Quę rapidus flāmis ambit toꝛrentiꝰ amnis tartareus phlegethon toꝛquetq; ſonantia ſaxa. Dine phlegethontheus.a.um.
Phlegma.atis.pituita, Inde phlegmaticꝰ q̄ ex phlegmata laborat.phlegma vt inq̄t Aug. li.xj.ciui.ꝺei.ī capite ꝺomiciliū hz.
Phlema ꝺr cum ex laboꝛe vię ſanguis ꝺefluit circa talos.
Phlegontis.lapillus q; in eo flāma q̄ꝺ intus ardere videatur
Phlegyas Martis filius rex lapitharū ī theſſalia pr Ixionis ⁊ Lozonidis.a quo phlegyę ppli theſſalie ſunt cognominati.
Phlegręi.cāpi duo fuere alteri ī greçia a phlegra theſſalię valle ꝺi gigātes cū ęleſtibꝰ pugnauere vl απο του φλεγειν.q̄ꝺ ē vrere atq; inflāmare. qm terra pliozū ꝺcitatrix. eſt dū ibi gigātū bellū exarſit. Alteri in cāpania ,ppe Cumas in quo Hercules cū his pliū cōmiſit. De quo Stra.li.v.ſcribit. Fortunatꝰ erat ⁊ cāpꝰ noīe phlegręus: in quo nō a gigātibꝰ gesta fabulę ꝺeuulgant. Ita ꝺictꝰ a colle q̄ ꝺ oli plurimū ignis euomebat: quē Ueſuuiū ſcriptoꝛes appellant. Ex hoc Hercules exiſtimatur ſicut Diod. meminit gigantes fugaſſe.
Phlegmones.inflāmationes ſiue collectiones quas ⁊ impetus noſtri vocant.
Phleos. herba paluſtris ad nexus vtilis. ex qua phloinę ve-

ſtes ab Herodoto etiam dicuntur.
Phlyctena.latine puſtula: quæ tria ſunt gña.Exanthemata q̃ Phly.eruptões pituitę ⁊ papulas appellat'Phydracion paulo uarius ẽ:ac ſubalbidũ ⁊ acutũ.epinyctis q̃ tertiũ diſcrimẽ ẽ.
Phlus.untis.eſt vrbs in medio ſicyonij aegiuiq; agri vbi reli gioſiſſe colebaẽ bebe.Caſtellũ phlium noiat'Phly.
Phoca.piſcis bos marinus a ſono mugitus.Uir.li.iiij.Geo.Et turpes paſcu ſub gurgite phocas.'Dic cozio ⁊ pilis tect⁹ parit in terra pecudũ more canũ mõ coit. In ſomno mugit.a quo ſcipue vituli noñ accepit.Fuit ⁊ noñ iperatozis romanoꝝ
Phocee.es.oppidum eſt boetię.
Phocea vrbs minozis phrygię vt inquit'Ptol.athenienſiũ co lonia:vñ profecti ſunt q̃ maſſiliam apud Gallos nõ procul a rhodano condidere. Dicta phocęa q̃ vituli marini magno numero cõparuiſſent vrbẽ ꝺ denibus.Eſt ⁊ in Caria pho cea mõti Mycale appoſita Ab hac phocẽſes:vt a greçozum phocidę phocenſes. Ab vtraq; phocaicus. Unde muricem phocaicum.Qui. poſuit a phocęa non procul a ſardibus.
Phocęes populi Jonum:qui primi longis nauibus ſecundum Herodotum vti ſunt.
Phocis.pua greçozũ regio.vbi ozaculũ delphicum.Luc.lib. v. Maſſilieq; iuę donaẽ libera phocis. In ea enim ẽ oppidum Delphi ſub helicone mõte Fons Caſtalius ⁊ Cephiſus am ni ⁊ mons parnaſus.in quo Apollinis templũ.'Hinc phoci des ⁊ phoceꝰ dicti ſunt q̃ Maſſiliã cõdiderunt.Hos Uarro ſcribit trilingues eſſe.q̃ greçe ⁊ latine Gallice loquantur.
Phocion athenięnſis vir clarus cognomento bonus paup. Fuit eni ſemp paup cũ ditiſſimus eẽ potuiſſet ꝓpter frequentes ei delatos honozes.'Dic neq; ridere neq; lachrymare ab vl lo vnq̃ ẽ viſus. ⁊ in cõcione cũ quis dixiſſet. Cogitabũdus videris o phocion. Recte cõiectas. Cogito eniz ſi q̃ valeo in his bzeuitate vti q̃ apud Athenienſes dicturus ſum.'Hinc cũ legati philippi Macedonũ regis ingẽtia munera offerent: hozarenturq; vt ea acciꝑet.Quãus enim ipe facile his care ret liberis tñ eius eẽnt neceſſaria q̃bus difficile fozat in ſum ma paupertate ad pñã gloziaz puenire. Si mei inquit ſiles erũt.idẽ hic agellus alet illos q̃ me ad hãc dignitatẽ pduxit. Si diſſimiles nolo meis ipenſis illozũ ali augeriq; luxuriã.
Phebus Apollo q̃ Jouis ⁊ Latonę filius fuit eodẽ partu cum Diana genitus q̃ ⁊ ipſa phębe vocitata eſt.diuinationis ⁊ ſa pientię deus a poetis exiſtimatus ⁊ medicinę reptoꝝ.Dictus phębus quaſi φωβιος ab φως ⁊ βιος.i.lux vitę.
Phębas.adis.fatiloqua q̃ phębei nũmis cõcepto afflatu fure ret ⁊ agitareẽ.in bacchãtis imaginẽ.Sidonius. Nec ſic i toz tum violatę phębados vltrix in danaos fulmen iecit.
Phenix Agenoris filius Cadmi frater qui phenicib⁹ impauit: a quo phenicia. ⁊ phenix arboz palma ⁊ coloz ruber. a quo phęniceus.a.um. vt coloz phęniceus qõ ⁊ phęniceũ ôz.i.pur pureũ. Sic phenix auiſa purpureo pẽnaz coloze dicta toto orbe celeberruma ĩ arabia naſcens aquilę magnitudine q̃ an nis ſercentis ⁊ ſeraginta viuere dicit generis taz maſ. q̃ fę. Uiero.in expoſitione ſymboli.Quid mirum videẽ ſi virgo cõcepit cũ oziẽtis auẽ quẽ phenicẽ vocat in tantũ fine ꝺiuge naſci vel renaſci oſtet:vt ſemp vna fit:⁊ ſemp ſibi ipſa naſcẽ do vel renaſcẽdo ſuccedat. Idẽ ad pzeſidiũ.'Phenix auis eſt in india ⁊ per quingẽtos annos de libano implet ſe aroma tibus ⁊ ſic nidificat.⁊ indicat ſacerdoti beliopolitano menſe famenoth.aut farmuth. Implet araz ſacerdos ſarmẽtis ⁊ ibi conſert phenix aromata ⁊ electrũ arę imponit. Et primo ſo lis ortu phenix quidẽ mouet pennas. Solis vo caloze accen ditur electrũ. ⁊ ſic exurũtur aromata ⁊ ipſa phenix incendit. Craſtino die de cinere gignitur vermis: ſcõo pennas affert tertio ad antiquam redit naturã ⁊ ſic ad ſua loca reuertitur Ambz.li.Hexa.'Phenix auis ĩ locis Arabie perbibet degere.atq; ea vſq; ad annos quingentos longeua ętate ꝓcede re.q̃ cũ ſibi finẽ vitę adeſſe aduerterit.facit ſibi thecã de thu re ⁊ myrrha ⁊ cęteris odozibus in quã impleto vitę ſuę tpe intrat ⁊ moziẽ.de cuius carnis humoze vermis exurgit pau latimq; adoleſcit:ac ꝓceſſu ſtatui tpis induit alarum remi gia atq; in ſuperiozis auis ſpeciẽ formamq; reperatur. Eſt ⁊ phenix nomen fluuij in theſſalia in aſopuz fluentis.Et phę nix qui ex phenicia ẽ populus:quẽ Joſephus ſcribit inueni ſe greças lras.Unde Luc.'Phenices primi famę ſi creditur auſi manſuram rudibus vocem ſignare figuris.
Phenicia regio in Syria a'Phenice rege ſic vocata Judeę cõ termina.In ea ſunt Tyros ⁊ Sydon vrbes: Carmelus ⁊ li banus montes in quo thura leguntur.
Phenicium coloz rubens.'Hiero.in expoſitione pſal. Si fuerũt peccata veſtra ſicut phenicium velut niuem dealbabo.'Nam greci φοινικον phenicium vocant.
Pheniſſa:mulier ex phenicia.
Phenicis.idis purpura pãn⁹ rube⁹.'Phenice⁹ puniceus ruber.
Phenicopterus penultima cozrepta auis rubẽtes pennas hñs. greci vocant phenix rubrum ⁊ ϖτερον alam. Juue. Et ſcy thice volucres ⁊ phenicopterus ingens.
Pholus fuit vnus ex centauris Jſionis ex nube filius.
Pholoe mons arcadię ſyluoſus de quo.Lac.lib.vij.Scilicet ip ſe petet pholoen petet ignibus ętbon.
Phonaſcus:vocis pnunciationiſq; magiſter ⁊ moderatoz dic tio greca.Quintil.li.xj. Sed cura non eadem oratoribus q̃ phonaſcis.Sue.de Aug.'Pronunciabat dulci ⁊ proprio quo dam'oris ſono:dabat q̃ aſſidue phonaſco operam. Is enim vocem intoꝛquere remittere lenire exaſperare docebat Fra cto nomine a verbo φωνεω quod ſignificat loquoꝛ.
Phoꝛcys bu⁹ phoꝛcys.⁊ phoꝛcyn phoꝛcynis noñ neptũni filij
Phoſphoꝛus.penultima cozrepta latine luciſer ſtella.
Phragmon nomen ſtatuarij ⁊ pictoꝛis egregij ſiẽ ⁊ polycletes.
Phraſis.eloquentię cozpus:⁊ dicẽdi modus.Dicta a φραζειν. qõ eſt fari ⁊ diſſerere.Die.in .plo.li.x.Scõs greçus eſt. qõ ex ipſa phraſi ꝓbari põt.Quintil.'Macer:⁊ Lucretius legẽ di quidẽ ſz non vt faciãt phraſin.A phraſis fit theophraſtus
Phrenitis moꝛbus lędens mentem ⁊ ad inſaniã furoꝛemq; de ducens.απο του φρενος.i. deturbatio mẽtis.'Inde phrę neticus qui in vitio laboꝛat. Apud Juue. Phrenefis penul tima ꝓducta legiẽ.Cũ furoꝛ haud dubius cum ſit manifeſta phrenefis.Aliter ſerenus ꝓtulit.Ex vitio cerebꝛi phrenefis furioſa moneẽ:amiſſaſq; refert frendens amentia vires.
Phronimos:latine pzudẽs:phroniſi pzudẽtia.Li.li.j.offi.'Prin cepſq; oiuz virtutũ ẽ illa ſapiẽtia quã greci ſophiam vocant 'Pzudẽtiã.n.quã greci phroniſin dicũt aliã quãdã intelligi mus quę eſt rerum expectandarum fugiendarumq; ſcientia
Phrygia regio minozis aſię a phrygio amne qui eã a Caria di uidit.Uel a phrygia Cecropis filia:vbi Dardania a Darda no Jouis filio.'Inde a Troo Erychthonij filij Dardani fi lio.Troia in qua Ilion:Duę tamen feruntur phrygię maioꝛ ſ.⁊ minoꝛ q̃ Epictetus dicta fuit'Phryges chriſtianam fidẽ tenuerunt diu.Sed emerſit apud eos mõtanus quidã qui ſe paraclytũ noiauit gentẽq; illã infecit: cũ quo mulieres 'Priſca ⁊ Maximilla relictis viris ſuis incedebant: ⁊ illius ſpi ratione ꝓphetiſſe dicebanẽ: multiſq; erroꝛibus ⁊ phrygiaz ⁊ vicinas regiones ipleuerũt.'Phrygia ab aquilonis parte ẽ Galaticę collimitata.A meridię Lycaonię piſidię mygdonię q̃ cõterminа. In ea eſt Ida mõs.⁊ tmolus ⁊ pactolus fluui⁹ Ex ea fuit ſibylla noua q̃ ſic vaticinata eſt.Tuba de cęlo vo cẽ luctuoſam emittet:tartareũ chaos oſtendet debiſcens ter ra.Uenient ad tribunal dei reges omnes. Deus ipſe iudica bit pios ſimul ⁊ impios. tunc demum impios in ignem ⁊ te nebras mittet.Qui autem pietatem tenent iterum viuent.
Phryx.gis.maſ.gñis ꝓ eo q̃ ẽ ex phrygia.Uier. Cõpelle phry gẽ ⁊ ponticũ vt locuſtã comedat.Dſ ⁊ phrygus.a.um. Uir. lib.ix.de mulieribus loquens.inquit.O vere phrygę.
Phrygiones:qui acu pingũt:vel qui veſtes acu auro intexunt. 'Phryges enim primi inuenere talẽ texturã.'Ply.li.x. Pietas veſtes iã apud homeꝛ fuiſſe video.Cũ natę triũphales acu facere id phryges inuenerunt. Ideoq; phrygiones appellati ſunt. Idem appellat dardanum aurum.
Phthia.ciuitas theſſalię a qua phthius ⁊ phthiopta.Uñ Achil les phthius dictus eſt. Ouidius. Quam fine me phthijs ca-

nebant ęquoza remis. Et videam puppes ire relicta tuas.
Phthiotis.idis,dicta est vna ex quattuoz thessalie partibus vt inquit Strabo.
Phthiriasis:morbꝰ pedicularis απο τοῦ φθειρων qđ z pedes z pediculos vocamus. Uñ phthirophagi dicti sunt populi solis piscibus viuentes a tenuitate victus quasi pediculis vescantur. Di sunt iuxta pontū Eurinū. Doc morbo extinctus est Silla dictator z pherecydes poeta.
Phthisis.tabes morbus quo pulmonis exulceratio fit ex pituita a capite distillante απο του φθειν quod est tabescere Uñ phthisici vocant. Sūt qui phthisin phthonē quoqz appellent.sz illud genus maxīe quo sanguis reiicit. ālī morbo laborasse theopompum z ab Asclepio curatum tradunt.
Phthongus sonus. Unde diphthongus. Quā ob cām phthongus z harmonia in cęlo dicantur. Uide Ptolomeum libro tertio harmoniacę institutionis οτι φθεγγομαι εστ ̄ιτο αυλ ̄αω ενθεν ορθογγος παραγεται qđ autem pythagozam dicant aliqui primum inuenisse cęlum harmonia volui an alij Suidas noster explicat.
Phucꝰ asal volatile paruū a phago comedo. Uide ī dictōe fucꝰ
Phut inde phutei vt Josephus scribit Mauritanię ppli Fuit aūt phut Chamę filius. Cuiꝰ pr̄ Noeus. Ita enī a grecis vocari dicit quem hebrei Noe dicunt. vel potius chanoch.

P ante J

Piaculum sacrificiū cultus z quicquid agitur seu przebetur pro sacrificatōe peccati. Uir. Ea prima piacula sunto. Hor.libro car. Teqz piacula nulla resoluent. Doc est nullis hostijs te expiabis. Aliqñ oz crimen flagitiū. Piero.in lib. Judi. Nunq̄ tantū nefas z tam grande piaculum factū est in israel. Uirg. lib. vj. Distulit in seram commissa piacula mortem.
Piare fīgt colere. Plau. Ubi piez pietatē si isto moze mozata tibi poītulē placere. Qñqz otaminare polluere qđ z ipiare oz quēadmodū sacrū pontif. p execrabili. Qñqz pie amare. Neuius. Nemo ē q magis suos piet libros. Aliqñ purgare Uir. Et culpā miserozū morte piabūt. Duiꝰ vbi cōpōsita sunt expio qđ ē purgo: Impio cōtamino. Piero.ī.plog. Aggei. Sz cū memozatus populus multis tēpozibus idolis seruiendo ēt effusionē sanguinis innocentiū se grauiter impiasset. lxx. annozū captiuitatem eundem populum statuit sustinere.
Piatrix.sacerdos quę expiare solita erat.
Piamen seu piamentū erat id quo in expiando vtebatur.est tñ dictio magis poetica quaz oratoria nam grandis est oīa de vsu dictionū: quę variis scribendi generibus cōueniāt alijs vtitur satyricus alijs oratoz alijs historicus.
Piaculare qđ ad satisfactionē peccati ptinet. Liu.lib.j. Itaqz vt cędes manifesta aliquo tum piaculo lueretur imperatum patri vt filiū expiaret pecunia publica. Is quibusdam piacularibus sacrificijs factis quę deinde genti horatię tradita sūt.
Piacularia tristia per quę malū fieri opinabant. Nā a superis felicitatē.ab inferis diis infelicia dari censebant.
Piacularia auspicia dicebant q̄ sacrificātibus tristia portendebāt:cū aut hostia ab ara ,pfugisset:aut percussa mugitū edidisset:aut in alia partem corporis q̄ oporteret cecidisset.
Piabile.quod purgari potest.cuius cōtrarium est inexpiabile. Aug. super Jo. Uiderunt se ingenti crimine impietatis adstrictos: quando illū occiderunt quem venerari z odorare debuerunt. z hoc putabant esse inexpiabile.
Piens.a.dio.ās.cū fīgt pie amo. A quo pientior pientissimus.
Pietas.inquit Li.libro artis veteris ē p quā sanguine diuinctis patriq̄ benuolis officiū z diligēs tribuit cult⁹. Aug. Uo sic Pietas ,ppzie dei cultus intelligi solet: quā greci Eusebiam vocāt. Dę tñ z erga parentes officiose haberi oz. Moze aūt vulgi hoc nomē ēt in operibus misericordię frequētat. Qđ ideo arbitror euenisse: qz hęc fieri pcipue deus mandat eaqz sibi vel pro sacrificijs: vel pz̄ sacrificijs placere testat. Ex q̄ loquendi cōsuetudine factū ē vt z deus ipse dicat pius: quē tñ greci nullo suo sermonis vsu eusebiam vocant.q̄uis eusebiam,p misericordia illoz ēt vulgus vsurpet. Duius ōrius est ipietas q̄ ab iniustitia sic distingui solet q̄ illa ī deū. Hęc ī homines pōt. Per illā contēplatione delinquit. hac opere z factis peccatur. Pietas ēt a Romanis dea putata est.
Pius.pia.pium.qñqz religiosus fīgt. Uir. Dij meliora pijs qñqz misericordē benignū Cic.nō secus in me pius quaz pater in filios.qñqz castū. Quint. Et pios amores ac pudicos. Duius cōtrariū ē impius. Existimo aūt quod deductū sit a greco pius ī mutatiuncula quadaz προος ρας ις.i. λεγεται pius.
Picea genus arboris.quam Ply.li.naturalis historię. quintaz speciem cedri scribit esse.
Piceus.a.um.a pix fit.
Pico.as.significat pice quicquam linio. Ply.li.xxxvj.Sed vasa tuentur picando parietes qñ z tectoria calx roditur.Sciteqz dictū est ad tecta eos pice: ad vinum calce vti qñ sic inusta condiunt. Duius cōpōsita sunt. Compico.z impico.vnde Lol.li.vij.Si.doloze neruozū claudicat.oleo z sale genua poplites z crura cōpicanda sunt donec sanentur.
Picatus.a.um.qđ pice linitū ē.seu cōditū vt vinū picatū. Antiqui enim vinum pice condiebāt. qđ picatuz vocabant Pli. Pice z resina cōdire musta vulgare italię ē. Erat z picatum aliud qđ spōte naturę suę picis sapozem recipiebat z hoc in agro vienēsi peculiariter nascebat. Ply. Ja inuenta vitis p se in vino picem habens respiciensqz vienensem agrum.
Picus auis parua vncozū:cauat arbores.in quibus pullos educat: z scandit in subrectū seruū mō. Dicta a pico saturni filio q̄ et nomē dedit.vt docet Ply.lib.x. Et qñ hęc auis marti sacra ē.qñqz picus martius oz. Picos romani veteres vocabāt Quos greci gryphes vocant.bęluę q̄drupedes auritiqz visu. z forma terribiles corpore leonino rostro alis pedibus aquilis similes.habitare in hyperboreis montibus in asiatica scythia feruntur vbi aurum z gęmę nasci perhibēt:ibiqz tāta rabie in homines desęuiunt vt terram ipsam in habitabilē faciāt. Et quasi genuti esse videantur ad plectenduz auaricię temeritatem. Plau.pici dinitijs qui aureos montes colunt eos solus supero.Sed hoc vt multa alia fabulosum est. Fuit z picus rex latinozū fauni pater z latini regis auus auguriozum peritissimus. z pinus hac aue vsus est in auspicijs Oui. Picus in ausonijs proles saturnia terris.
Pica quāuis femininū videat a picus: lōge tamē diuersę significatiōis ē. Nā auis ē magnitudine palūbę alis vario colore z pstertiz cęruleo depictis vba pferens. Mar. pica loqr certa dū te voce saluto. Si me nō videas eē negabis autem. Est z alia pica sub ventre alba superius nigra.quę varia appellat
Picenū.regio italię in q̄ ē a sculū.a pico martio aue dicta. cuius ductu z auspicio sabini cū a sculū ,pficiscerent in verillo eoz picus consederit. Nā sicut Stra.li.v.scribit. Lōditores picētium e sabinozum terra profecti sunt.a quibus orti sunt. picenū quondā vberrimę multitudinis. Nāqz trecēte z sexaginta milia picentiū in fidē romani ppli venere. Ea nunc marchia anconitana oz Incipit a Troento amne vsqz ad Isaurū fluuiū qui nūc folia oz. Et hinc a penino hinc mari supero terminatur.hz ciuitates.pisaurū:fanū.foztunę.senaz:gallicā: vrbinum:anconā:camerinū:firmum: z asculum.
Picenus. a.um. nomen possessiuum: vt picenus ager.
Picens.tis.noīn gētile: vt hō picēs ex piceno.hic picētin⁹.a.um
Picra amara oz Die.ad alga. Uidi ego nauseaz z capitis vertigmen,antidoto qđ appellat. τω κρα.i.amara sepe sanari.
Picturatus varia pictura exornatus z acu pictus. vnde picturatę vestes dicūtur non a picturo qđ non inuenitur. sed simplex participium vel participij tantum vox est. Uir. Fert picturatas auri sub tegmine vestes.
Pierus pe.cor.nomen patris nouem picarum. Ouid.li.v.pier⁹ has genuit pelleis ditues in auris.
Pieria mons z ciuitas Boetię quam primus pierus lini pater ędificauit musis sacer. hinc pierides musę: q̄ in pieria ex ioue z mnemosyne natę sint: vt inquit Stra. Uel a pieria regione macedonię. Emathia ante dicte.a nemoze ita appellata. cui nomen est pieris. z pieres populi sunt dicti: quibus extinctis macedones ea loca inuoluere. A pieria fit

pieritis.a.um. vñ pieriũ carmẽ. Muſę ãt ſuauiſſimũ viaticũ ad labores vitę. vñ theocritus ου Δεμ τὸτ ἴομ ερω Τα τε φυκει φαρμακομ αλλοικία ουτε γχρι ζονεμοί δοκει ουδε τι ωαζουη ται ωερι Δες.

Piget.piguit z pigitũ ẽ. Sta. libro ſeptimo. Nec pigitũ paruoſq; lares humileſq; ſubire. Dr z pigeo.es. pigui z cõſtruit cũ accuſatiuo.ſignificatq; dolere ſeu moleſtũ eſſe.z vt inqt Auguſtinus.ꝙſi pigricia ſignificat. Nã cũ dicimus. Piget me feciſſe hoc:eſt dicere.nõ ſurgit meus animus ꝓbare quod feci. Plau. in pſeu. id quod pudet facilius fertur.quã id qõ piget. Teren. in phor. Quęre obſecro ne plus minuſue faxit. quod nos poſtea pigeat: Quando vo imperſonale eſt conſtruitur a parte ante cum accuſatiuo vel datiuo Plau. Non dediſſe te pudet.me qz non accepi piget. Ouid. lib. ij. Met. Pigetq; actorum ſine:mihi ſine honore laborum. Inuenitur etiã pinguedo quod eſt a pigeor verbo deponenti. Differentiaz inter pigere z pudere. vide infra in dictione pudeo.

Piger tardus cuius contrariũ eſt impiger ꝓ diligente hinc pigricia pigricies pigredo.pigritudo z pigritas.pro tarditate z ignauia. Lice. li. iij. de rep. Nunquid viri fortiſſimi fortitudo impigritas patina. z libro. iiij. tuſ. Quę aũt ſubiecta ſunt ſubmotu ea ſic diffiniunt pigriciã metum conſequentis laboris.

Pigreo.es.piger ſum a quo pigreſco z pigrefio idẽ ſignificãtia

Pigro as. detineo ac retardo. Actius. melius pigraſſe ꝙ prope raſſe nefas.

Pigmenta ſunt vnguẽta ꝗbus vtunt puellę ad venuſtãdã faciẽ.vt fucus.ꝓ tranſlationem vo dñr mendacia z fraudes:qz nõ ẽ nãtus color ſed artificialis. Li. li. ij. de ora. Tam integrę ſniç.tã verę.tã nouę.tã ſine pigmentis fucoq; puerili: vt mihi non ſolum tu incendere iudicẽ.ſi ipſe ardere videaris Accipit ẽt qñq; ꝓ cõfectione ex diuerſis ſpẽbus ſuaui z odorifera. Vię. Deniq; z bi quibus intellectus berbarũ eſt pigmẽ torumq; pitia ferũt q̃dam eſſe pigmenta. Quoruz ſi odorem ceperint nõnulla animalia continua intereunt. alia vo eodez odore recreantur vitamq; recipiunt.

Pigmentatus. entata. tum. quod eſt pigmentis ornatũ. Hiero. ad paulinum. Totum flaccidum molle nitidum atq; formoſum queſitis hinc inde odoribus pigmentatum.

Pigmentarius. qui facit vel vẽdit pigmenta. Hiero. in ero. Lõpoſuit z oleũ ad ſanctificationis vnguentum z thymiamata de aromatibus mundiſſimis opere pigmentarij.

Pigmentarius. a. um. quod ad pigmenta pertinet.

Pignus. pignoris. z eris. a pugno vt Laius de vbo. ſigni. inquit Quia res ꝙ pignori danẽ manu traduntẽ. Et ẽ ꝓprie qõ creditori daẽ vt ſit ſecurus. Et hoc mõ ſępe dr cũ aut munus noſtrũ: aut aliq̃d ſimile pignus eẽ amoris. z beniuolentię volumus. Vir. Ipſe pr dextrã anchiſes haud multa morat⁹ Dat iuueni atq; aiuz ꝑſenti pignore firmat. i. ſecuꝝ facit vt q̃ dat pignus. Vlp. inter pignus z hypothecaz hoc differre ſcribit. qõ pignus dr cũ ad creditorẽ trãſit. hypotheca cũ nõ tranſit. Cũ vo filii videnẽ tanq; pignora inter virũ z vxorẽ eẽ. tum viculi ne alioquin ſorte diuortiũ fiat. tũ charitatis factũ ẽ vt pignora ꝓ filijs capiantẽ. Nã vt inqt Ambr. Cũ ꝑmium nuptiarũ ſit partus ſeminarũ. merito mentes iugales ꝓ filios velati q̃dam quaſi pignora iter ſe arctius copulantẽ. Ouid. Dulcia ſolicitę geſtabant pignora matres. Aliqñ pignus ſumitur pro eo qõ deponitur ab hijs. qui ſimul decertant apõ ſequeſtrum. Vir. Tu dic mecum quo pignore certes.

Pignoro ſiue pignero pigneras. ſigt rẽ pignori do. Sue. de vitel. Utq; ex aure matris detractũ vnionẽ pigneraut ad itineris ſpenſas. Duo ꝓpoſita ſũt oppignero. z repignero. de q̃bus alibi. Inueniẽ ẽt pignero deponẽs i eadẽ ſignificatiõe

Pigneratitius pigneratitia. um. ex ſupino verbi pignero nomẽ deductum ſignificat qõ pignori datũ eſt: vt res pignoratitia Et pignoratitius vir. cui pignus caperelz. Vlp. Quęritur in pignoratitio creditore an pignoris ꝓſecutio denegetur.

Pilus prima cor. capillus. Nã ambo cõuertunt Hel. Si ouiũ lacte bedi: aut caprarũ agni alerent ꝓſtat ferme in his lanã duriorẽ in illis capillũ gigni teneriorẽ. a quo pilo. as. Et ẽ pilus nomẽ generale. Nã pilũ ꝓ capillo. Idẽ Ply. poſuit. In capite inquit cunctorũ aſaluz boi plurimus pilus. pili lõgiores ac ꝓni in colla atqz armos veſtiẽtes iube dñr. pili vo craſſiores regidi ꝗles hñt ſues vocantẽ ſete. pilus vo prima ꝓ. qõ z pilũ dr. telũ romanum a perimẽdo dictũ. ꝙſi perilũ vt inquit Var. Huius haſtile erat pedũ quinqz ſemis z ferrũ trigonali figura nouẽ vnciarũ. a quo pilati dñr: pilo armati. Mar. Et pilata reddit iãqz ſubitqz cohors. Generalr tñ pila Varrone auctore tela romana ſũt. ſicut geſſa galloz z ſariſſe macedonũ. Hinc z primipilus dr centurio. Ut prępilatę haſtę q̃ ferreas habẽt cuſpides. ꝙſi pręferratę. Propilatũ dr vbi nõ ẽ ferrũ. ſi mõ in mucronẽ exactũ ſit ad formam pili factũ vt cornua locuſtarũ ꝗb⁹ natãt. Pręferratũ vo pilũ in molendo ꝓpterea vocatẽ apud Ply. vt a pilo nudo diſtinguatẽ ad molas videlicet ꝗs aq̃ verſant vtili. Nec tam qõ fine ferro ẽ. id nomẽ hz: quã qõ aſperũ impolitũqz. Nã z rudis panis appellatẽ. q̃ parũ coctus rugoſuſqz ſit. quãq; rubidus fere ſcribit. Preterea pilus ſiue pilũ a pinſendo ſeu a pilumno vt inquit Seruius. Inſtrumẽtũ quo quidpiã in mortario teritur Ply. lib. xviij. Quippe z etruria ſpicam farris toſti pinſente pilo pręferrato fiſtola ferrata. z ſtella intus denticulata vt niſi intenti pinſant concidantur grana. ferroq; frangantur.

Pila. ę. a pinſo vas concauũ. qõ antiqui ſiccata frumẽta in pilas immiſſa pinſebant. Idẽ in eodẽ. Tundẽ granũ eius in pila linea. Similiter vaſa illa cõcaua medicorũ vſui apta in ꝗbus Typſanę fieri ſolẽt: pilę dñr. Itẽ pila ẽ columna ſtans quaz greci. σΤΗΛΗ vocant a ſtãdo ꝓprie ſtelas greci appellant ſtãtes in monumẽtis colũnas. Apul. li. iij. Me. Pila media q̃ ſtabili trabes ſuſtinebat Feſtus. pila q̃ parietẽ ſuſtẽtat ab opponẽdo dr. Ply. li. xj. Ruentes ceras fulciũt pilaruz inſtar interius a ſolo formicatus vt ſit aditus ad ſartiendũ. Itẽ pila ẽ q̃ ludẽ ab τι λεω ęquo q̃ forma ſpherica ſit. quę oi ex parte ç̃ eſt: vel a pilo quod pilus impleri ſoleret. Item pila capitur pro quacunqz re rotunda inſtar pilę luſorie.

Pilatim aduerbium. a pila pro colũna. ſignificat per pilas. Vic. pilatim ſtruuntur ędificia.

Pilula ꝙſi parua pila. Ply. Naſcũtẽ i eo pilulę nucib⁹ nõ abſimiles intus hñtes floſculos molles lucernaz luminibus aptos Idẽ Scarabeus q̃ pilulas volut. Et ea venena q̃ hac forma ſumim⁹ vulgo pilulas nominam⁹ Idẽ vetus arũgia pbthiſin i pilulis ſũpta ſanat. Dę greco vocabulo catapotia dicũtẽ.

Pilum nouacula culter raſorius. z haſtille quinqz pedum z ſemis. de quo in dictione pilus.

Pilani dicti ſunt milites qui pilis pugnabant qui antea premi pilares vocabantur mutata enĩ in re militari.

Pilo. as. pe. cor. a pilus qui in carne ẽ. figẽ pilos emitto. Actius Tũc primũ pilabãt genę. Afra. Meũ pterea corpus nũc pilare primũ cępit. Interdũ ẽt pilare eſt pilos detrahere. Mar. qõ pectus q̃ crura pilas. Hinc cõponitur. Depilo pilo pilas penultima ꝓducta. Hręcũ eſt. z ſignificat Lõplano. A quo fiũt compoſita. Compilo Expilo. Oppilo. z ſuppilo.

Pilates: genus lapidis candidiſſimi. Cato. Lapis candidior quam pilates.

Pilentum vehiculi genus quo matronę ferebantur. Idem videtur quod petoritum quod quattuor rotarum ab hiſpanis introductum Var. de Lin. la. in conſuetudinem ſua ętate ꝓmum veniſſe ſcribit. Eſtqz eius forme qua noſtri temporis principium italię mulieres vectantur. ita libratum vt conſidentes in puluinis in aere ſuſpendi agitatę videantur.

Pileus tegmen capitis. qõ z pileũ dr. Plau. vt ego hodie raſo capite caluus accipiã pileũ. Perſius. hãc nobis pilea donant ponitẽ q̃qz pileus ꝓ libertate. Unde legimus apud hiſtoricos ad pileũ ſeruos fuiſſe vocatos. quod ſignificat ad libertatẽ cuius inſigne eſt pileus Liu. lib. xxiiij. poſtero die ſeruũ ad pileum vocati: z carcere vincti emiſſi. Sue. in Tibe. Seruiſqz ad pileum fruſtra vocatis in ficiliam ꝑfugit. Accipiebant enim ſerui pileum roſo capite qui manumittebantur.

Pileolus. z pileolum cum accentu in antepe. Hor. in epiſtolis Ut cum pileolo ſoleas conuiua tribulis. Hieronymus ad

sabiolã. pileolos rotundus ẽ. quasi sphęra media sit diuisa. ꝛ pars vna ponat in capite. boc greci ꝛ nostri tiarã nõnulli galerũ vocãt. Idẽ ad paulinũ neutro genere dixit. pileoluz textura breue. charitate latissimũ se nili capiti confouendo libenter accepi ꝛ munere: ꝛ muneris auctore letatus.

Piliarus. qui pilea indutus est. vnde serui pileati qui pileo impposito vendebantur.

Pilũnus: q̃ stercorandorũ agrorũ ꝛ pinsendi frumẽti vsum inuenit. Iouis vt putãt filius ꝛ dauni pr̃. Ser. li. ix. ẽñ. pilũnus ꝛ pitũnus fr̃es fuerũt oij horũ pitũnus stercorandoruz inuenit vsum agrorũ. vñ ꝛ sterquilinius dictus ẽ pilũnus vo pinsendi frumenti. vñ ꝛ a piscatoribus colit̃. Et ab ipo pilũ dcñ est

Pina per simpler. n. genus piscis sine conchę. Li. li. ij. de natura deorum. pina vo sic enĩ grece dicitur. duabus grandibus obsita conchis cum qua pisciculus squilla dictus societatẽ coit. in aliquibus cancer cibi assectator.

Pinna per dupler. nn. ppie penna est q̃ pluma. i. mollior ꝛ exigua penna nõ est. Nã penna nomen gñale est ad plumas et pinnas. Uar. li. iij. de re rus. de colũbis. Qui iã pinnas bẽe incipiunt: in nido. relinquunt illisis cruribus. idẽ de gallis. Eligat fęcundas plerunq; rubicũda pluma. nigris pinnis Col. lib. ix. Siccus ẽt puluis ꝛ cinis vbicunq; coborrem porticus vel tectũ. ptegit iuxta pictes reponẽdus est: vt sit quo aues se pfundãt. Nã bis rebus plumã pinna sq; emundãt. Pinna ẽt acutũ significat. vñ ꝛ pinne murorũ. i. summitates. pinnas ẽt gestare gladiatores solebãt. vñ pinnirapi rętiarij dñr q; pinnas e galeis mirmilonũ tacto ręte exciperent.

Pinnirapus pe. cor. gladiator. Lõpositũ nomen ex duobus corruptis. f. pinna ꝛ rapio. Iuue. Vic plaudat nitidi pręconis filius inter. pinnirapi cultos inueneſq; lanistę.

Pinnacula diminutiuũ a penna. Et ẽ summa ps auris ab acuitate dicta. Aliqñ parua pinna. i. penna. Col. lib. ix. Inbibetur q; cupiditas incubandi pinnula per nares traiecta.

Pinnaculum. fastigiũ ꝛ summitas ędificij in acumẽ tendẽtis fine q; veteres pinã acutũ dicebãt. Usũ bipẽnis securis q̃ vtrinq; acię hz. siue q; pinnaculis addi pinna cõsueuit. q̃ facili motu ventoz indicet flatũ. qõ genus nunc penniculum dicitur.

Pinaces ꝛ per diminutionez pinnacidia dñr tabellę in quibus capita ofium rerum continentur ꝛ latine indices dicimus.

Pinacotheca: locus erat ppe atrium. in quo picte tabulę reponebant̃. In tablino rerũ in magistratu gestarũ monumenta cõtinebantur. Uar. scribit multos spectatum venisse luculli villas: vt viderent pinacothecas.

Pinus arboz tam masculinu. quã feminini generis: ꝛ tã quartę quã scõę declinationis est. quę ꝛ pinea dr. Ambrosius. Quis pineã videns nõ stupeat. pineus pinea pineũ. qõ est mãtum ex pinu. vñ pinea corona qua vt inquit Ply. apud isthmum victores coronabant̃. pinetũ locus pinis consitus.

Pinaster pinus syluestris mirę altitudinis. Ply. lib. xvj. pinaster nihil aliud est quam pinus syluestris.

Pindus. lapitharũ sedes mons thessalię apollini masisq; sacer Acarnaniã ab ętbolia diuidit. Sunt tñ qui boc nomen cum ypsilon scribant. Est ꝛ nomen vrbis thessalicę a pindo mõte appellata: iuxta quem est fluuius eiusdem nominis.

Pinguis. nõ macer. aliqñ ponit̃ p infęcundo. Uir. Et pingues horros. Aliqñ pro ipedito ꝛ inepto. Li. qõ ipsi antiocho pingue vr ꝛ sibi ipm ỏriũ. Dinc cõponitur prępinguis qõ ẽ valde pinguis Col. li. iiij. Ideoq; nõ ẽ vineis apta vir ẽt arbustis nisi prępingui. pingue vo subñ neutri generis dr qõ inter carnẽ ꝛ cutẽ est succo liquidũ. Uirgil. Et oẽs impendunt curas denso distendere pingui. A pinguis fit impinguo. as. Piero. Impinguatus incrassatus recalcitrauit.

Pinguesco. is. a pinguco. es. fit. Col. li. ij. Omne emaciatum armentum medica pinguescit. i. pinguefit.

Pinguefacio significationis actiuę est pinguefio passiuę.

Pingo. is. xi. ctũ pingere est formã alicuius rei ductis lineis repsentare. binc pictor q̃ pingit. ꝛ pictura ars pingendi. in q̃ superiorum tpibus flozuere zeuxis. parrasius apelles viri cantatissimi: hac vo tępestate Andreas mãtinea patauinus mãtuani pncipis aulicus viri oĩ virtutũ gñe pstãtissimus dign̄ certe: q̃ a poetis ꝛ a ceteris scriptoribus celebrer̃. cũ nulli vel integritate. vl pingẽdi arte sit scõs. huic accedũt Joannes belius Uenetus. Leonardus flozẽtinus. ꝛ Uincẽtius bitrian̄ excellẽtissimo ingenio hoies. vt q̃ cũ oi antiquitate de pictura possint ꝛtẽdere. p trãslatiõez pgere ponit̃ p imaginari Die. ad dama. qõ erã voce prompturus añ mihi cogitatõe pinge bã. huius verbi opposita sũt. depingo q; ẽ pingendo describo denũcio demõstro. Lact. li. uij. Cũ enĩ q̃dã ministroz nri sacrificantibus dęmonijs adsisterent: iposito frontibus signo. deos illoz fugauerũt ne possent in viscerib⁹ hostiaz futura ỏ pingere. i. denũciare. idẽ lib. v. q̃d vobis inanẽ iusticiã depingitis ꝛ optatis cadere de celo tanq̃ in aliquo simulachro figuratã. i. fabricatis. Die. ad Pau. Tito pcipit vt iter alias virtutes epi quẽ brevi sermone depingit. i. descripsit Ter. in phor. Probe bozũ facta ipsius dẽpingit. i. elocut⁹ ẽ. Expingo sic pingo. Ply. Jã vo ꝛ onerarijs nauibus qñ ꝛ pericula expingim⁹ neq; mireꝛ ꝛ rogos pingi. Lõpigo ꝛ ipingo. vide alibi

Pinso. is. sui. pistum. vel pinsitũ. pila tundo. vel molis frango. Col. li. ij. panicũ pinsitũ ꝛ euolutũ furfure. sed milium quoq; pultẽ q̃ius in copia maxime cũ lacte nõ fastidiendã pbet. põpo. Lũ neq; molis molui neq; palmis pinsui. vñ pistoz Naz añ molaz vsum frumenta in pilis pinsebat. Uar. nec pinsorem vllum nossent: nisi eum qui in pristino pinseret farinam Persius. o iane atergo quem nulla cicconia pinsit.

Pinso. as. in eodẽ sensu. Uar. li. j. rerũ rus. Promendo diem vt in pristino pinsetur ac torreat̃. i. tundatur. vel frangatur.

Pinsito. as. frequentatiuum a pinso. is. Plau. in asi. Qui polentam pinsitant idest contendunt.

Pindo. is. pindi pinsum. Idem quod pinso. Unde pinsor qui nũc pistor dicitur. Nam erat vtriusq; rei artifex: hoc est qui frumenta pinsebat ꝛ qui panes coquebat.

Pistor a pinso. is. qui frumẽta in pilis pinsit. nũc ât ỏ qui panẽ coquit seu facit. Ply. li. xviij. Pistores romę nõ fuerũt ad pficũ vsq; belliũ amnis ab vrbe cõdita sup quingentos octoginta. Sue. in cęsare. Domesticã disciplinã in paruis ac maioribus rebus diligenter adeo seuereq; rexit: vt pistorẽ aliũ quam sibi panẽ ouius subicientẽ cõpedib⁹ vinxerit. Uarr. in saty. de edulijs Si quãtũ opę sumpsisti: vt tuus pistor bonũ faceret panẽ. Attetus capito. pistores tiñ eos q̃ far pinsebãt noiatos eẽ tradit: eosq; coquere solitos panẽ tostũ lautioribus. Pistorẽ ꝛ coquũ apud antiquos eos fuisse accepimus. Pistorẽ ẽt bẽbãt in numero seruorũ. vñ ait turecõ. Si q̃s seruos habuerit. ppios iz quoz opas locabat: vl pistoricas vel bistoricas seruorũ appellatione hos legisse videtur.

Pistrix: mulier quę panem coquit. Et pistrix belua. pistris. is. nauis. Uirgi. lib. v. velocem nunc sestheus agit acri remige pistrin. pistis vero latine fides

Pistura ars pinsendi. Ply. li. xviij. pistura nõ oĩum facilis quippe ꝛ etruria spicam farris tosti punsente pilo prędurato.

Pistorius. a. um. q̃ ad pistorẽ pertinet: vt ars pistoria. Idez in eodem. ad operis pistorij genera transeunte cura: Die. in gñ. Omnes cibos qui fiunt arte pistoria.

Pistoricus a. um. idẽ quod pistorius. Unde iurisconsultus operas pistoricas dixit.

Pistrinũ ꝛ pistrina. ę. pe. p. locus ĩ quo pinsit̃. ꝛ panis fit. Qñq; ẽt capit̃ p laborioso seruitio. Tractũ a seruis q̃ ob noxam a dominis in pistrinũ tradunt̃. ppie Sue. in Aug. Et mõ vnguentariã tabernam: modo pistrinũ aricię exercuisse objcit. Ply. li. xviij. pistrina fęmineo genere vtitur. Efiligine iquit laudatissimus panis. pistrinarumq; opera laudatissima.

Pistrilla. ę. diminutiuũ a pistrino fm Pris. Nã diminutiua q̃q; diuersa sunt a genere nominũ primę positionis. sicut a scuto scutulla. ad Do. a pistrina deducit. ꝛ sumitur pro molẽdino a manibus. Ter. Apud ipsum locum est pistrilla.

Pistrinensis ꝛ hoc pistrinense qõ ad pistrinum pertinet. Apul. in asinum reformatus molas pistrinẽses per circuitus multiuios circum egisse se festiuiter scribit perscribẽs quales essent ministri in pistrinensi contubernio.

Pistillum fine.r.instrumentum quo in mortario lapideo: ꝛ maxime thebaico blumbeo pistillo terrere molunt.

Pionies:populi in mysia asię:quę supra caicum amnē sita ē ab vbe dicti quā pionis conditor pionias vocauit.

Pipiones:colūbor pulli:vt ē apud lāpridiū in Alexādri vita.

Pipare dicuntur gallinę cum vocem emittunt scilicet cum faciunt pipi. Uarr.in aboriginibus:mugit bos:ouis balat:equus hinnit:gallina pipat.

Pipio.is.ppiuī ē vocis pullorū.Col.li.ix. Die vndecimo maduerint an pulli rostell'ona pcuderīt:ꝛ ausculter si pipiāt. Sūt ēt q̄ hoc verbū passeribꝰ tribuāt:vt in carmine q̄ Ouidio adscribit.'Pessimus at passer tristia flendo pipit.

Piper nomē arboris q̄ ē est barbaꝝ.'Persius. Rugosūq; piper dicit ꝛ piperi inuariabile:sicut gūmi nauci mancipi.

Piperatum vinum ór q̄ pipere ꝛ melle conditum est.

Piperites.pe.p.herba quę ꝛ filiquastrū ór caule rubro ꝛ lōgo pensis geniculis foliis lauri gustu piperis.

Pipuli conuiciū.'Plau.Ita me bñ amet lauernate iam nisi redimibi vasa lubes pupilo hic differam ante ędes.

Piratha nomē latronis qui primus mare iſestauit:a quo oēs spoliatores ꝛ pdones piratę dicti sunt:alij piratam a πειρασω. transeo deducunt:qz.s.ex transuerso simul ac piratę viderēt insulam in eam transeundo mare impetū facientes illam depręcabantur:vel q̄ piratę semper maria permeant: pirata græce latine prędo:ꝛ piraticam facere dñr prędones.

Pirateriū:bitacnlū piratarꝝ ē vt scribit Amb.de hostibꝰ carnalibus nō metuēdis:q̄ ēt subdit:tā diu ī pirateriō sumꝰ q̄ diu ī hac carne positi pdonū spūaliū tentationibus subiacemus.

Pitanitas ī sūmo mōtis vertice ędita inter ossam ꝛ olimpū: inita q̄ ioui sacra dicta olimpia celebrabant:est ꝛ hoc noīe oppidū arcadię ppe alpheū amnē:a q̄ hīs q̄ pisas in italia cōdiderunt venere dictas a ciuitate pisatina.vñ Virg.lib.x.alpheę ab origine pisę vrbs etrusca solo:binc pisęus.a.um.

Pissa græce latine pix:vñ pisseleon oleum q̄ ex pice fit.

Pisę arū ciuitas thuscię a qua pisani dñr q̄ ex ea origine ducūt de hac Luc.'Dic tyrrhena vado frangētes equora pisę.

Pisum:gñs leguminis:cuiꝰ caules sparguntur in terrā nisi habeant adminicula.Col.lib.ij.Silis quoq; rō est pisi quod tum facilem ꝛ solutam terram desiderat binc pisones.

Pisones appellati sunt quidam romani nobiles q̄ optime pisa fererent:sicut a lente lentuli.

Pisaurus fluuius picen:a quo pisaurū ciuitas ei supposita noīata est.Ser.ꝺo scribit pisaurū dictū:q̄ illic aurū pensatum sit. Nam cū camillus gallos interemisſit:aurumq; quod galli a romanis acceperant pro capitolio non euerso recepisset ꝛ signa ciuitati appendisset:ciuitati nomen dedit.

Pisę:fuerunt populi in asia munori quondam solimi appellatiꝰ.'Ply.lib.v.refert.

Pisistratus nomē prophetę viri.Quo noīe dictus fuit hippocratis filius athenarꝝ tyrānus cui ob sūmā eloquentiā athenienses se ꝛ libertatē sum misere:quo tpe romę.Ser.Tul.regnabat:cuius solon ipse quoq; sumus oratoꝛ p libertate staret. Idem primus apud athenas bibliothecam instituit.

Piscis:qui in aq̄s degit:pisces p signo cęlesti tñ plr̄ declinatur Col.lib.xij.Quintodecimo klas martij sol in pisces transitū facit.A piscis fit diminutiuum pisciculus.

Piscari est pisces venari:ex quo fit cōpositū.Expiscor ór q̄ alibi

Piscatus.us.ipsa piscatio ꝛ actus piscandi.'Ply.quos venatus aucupia piscatusq; alebant.'Plau.in ru.piscatum hamatilez saratilemq; aggredimur.

Piscatorius.a.um.qđ ad piscatorem pertinet: vt nauis piscatoria ꝛ ludi piscatorij qui fiebant pro quęstu piscantium.

Piscarius.a.um.idē qđ piscatorius : vt hamus piscarius.'Plau. in sti.arundinē fert sportulamq; ꝛ hamum piscarium.

Piscarius.qui pisces vendit.Uar.inter piscarios nemo vendebat. Idem dicitur cetarius q̄ius cetarij potius sint qui magnos ꝛ salsos pisces venduntˢ.

Piscaria.ę.locus vbi pisces venduntur.Uarro.nullus in piscaria piscis erat.

Piscosus.a.um.in quo piscari facile est.Ouid.lib.iii.me. Et prępe piscosos lapidiosi ozabidis amnes. Aliquando piscosus dicitur piscibus plenus.

Pisculentus locus vbi multi pisces morantur:ꝛ in quo est facile piscari.Cato.Fluuiū magnū pulchrū pisculentū.'Plau.in ru.Qui salsis locis incolit pisculentis.

Piscinalis ꝛ hoc piscinale quod est piscis:vel q̄ ad pisces pertinet. Unde apud palladium piscinales cellę legitur.

Piscina locus ꝛ stagna ab initio dicta sūt:in quibus vtui pisces coercent.Uar.li.iii.de re rus.'Piscinas voco eas q̄ in aq̄ oculi aut falsa iclusos hñt pisces ad villā.Mar.piscina rhombū pascit:ꝛ lupos vernas:bę vinaria quoq; vocant.Sz qui in piscinis natare ēt solebant iualuit ꝺsuetudo vt oēs in hūc vsum collectę aq̄:siue frigidę:siue calidę piscinę dicant.Uidēturq; a piscibus dici:cuius in his nihil piscū sit:sz forte piscinę dictę sunt in balneis q̄ boies piscibus filęs natando fiant.Li.Latioꝛe ingt piscinam voluissem vbi iactata brachia nō offenderent.'Ply.Si natare latus aut tepidius velis in area piscina est in primo puteus ex quo possis rursus astringi.Quin etiam vasa lignea ampliora ad tenendam aquā piscinę vocantur.'Ply.Decoquit in aqua ꝛ in piscinas ligneas funditur:eadem gñali vocabulo ꝛ natationes appellantur.

Piscinarius qui piscinas piscibus refertas habent.vnde Lice. Lucullum ꝛ hortensium piscinarios appellat.

Pistoria ciuitas quā'Ptol.ponit iter mediteraneas thuscię ciuitates.Est enim inter florentiam ꝛ lucam a qua pistoriēses

Pistis græce latine fides:pistoo fidem accipio ꝛ do.

Pitaciū.pricula cozij q̄ aliq̄d repetiat.Dier.in Josue calciamēta pantiū:q̄ ad iudiciū vetustatis pitaciis ꝺsuta erant. Oñq; accipit p breui epla q̄ñq; pro schedula demēbrana excisa.

Pittacus.pe.coz.pbs mitylenens:hic ex lesbo tyrānū melancrū depulit ꝛ certātibus atheniēsibus atq; mitylenęis dux in bello factus phrinonem atheniensium ducem singulari certamine interfecit:vnus ex sapientibus fuit.

Pitane siue pitana vrbs ęolica quę portꝰ duos habuit. Ab hac pitanei ꝛ pitanitę nominātur:ꝛ vbi archesilaus academicus natus est:qui cum zenone apud pelemonem didicit.Fama ē apud pitanam lateres inuentos esse qui super aquas innatarent:quod ꝛ de alijs locis traditum est.

Pithęci:sunt simij.πιθηκος pithecos enim simia dicitur a quibus insulę vbi eozuꝫ est maxima copia pithacinę siue pithacusę dictę sunt.

Pithacusę insulę i mari tuscо ꝺ campaniā a pithecis simijs vt auctoꝛ est Stra.dictę sunt.'Ply.ꝺo a figlinis doliarioꝛ q̄ ibi ex creta fiebāt.Dolia.n.greci πιθοι simias pitheconvocāt.In hac sūmitate oppidū fuit qđ pl̄i numero pithecusę dicebāt. Qui.Steriliq; locatas colle pithecusas hītantū noīe dictas.

Pitisso.as.parum vini paulatim ꝛ quasi tentandi gratia gusto. Teren.'Pitissando modo mihi quid vini absumpsit dicens hoc asperum pater:hoc est alterum lenius.

Pityocampę:vermes e pinu arboꝛe nascentes morsu venenato nec dissimili abupręstis morsu.'Ply.Usus sępe contra cantharidas bupręstim pinozuꝫ:quas pityocampas vocant græce πιτυοκαμπας.

Pituita.pe.p.morbus ex catarrho pueniens:græce phlegma ór Poz.in ser.Leta feret pituita vides vt pallidus oīs.Macer. Cū mulsa bibitū pituitę noxia soluit:hz pituita domiciliū in capite vt ingt Aug.'Plato ītimeo pituitā esse oium langoꝛū originē:q̄ ex distillatiōe fiūt:ex eaq; gigni malas valitudies plurimas qñ plurima loca illabit.Quęcūq; aūt partes coꝛporis tumescere dñr:a vilis incendio ꝛ cōbustione vexant. Quę cū expirat extrinsecus varios exitu suo tumoꝛes ꝑducit.Intrinsecus vo cohibita vrētes edacesq; morbos ꝑcreat Tūc āt pessima qñ puro sanguini mixta ligamnū fila suo exoꝛdine dimouet:ꝛ iter dū penetrat in medullas: adustisq; radicibꝰ:inde aīę vincula q̄sī nauis funes resoluit ꝛ amputat. 'Pituita ēt catarrhus ór:pituita ēt in gallinis ór.Colu.lib.ix. Sepe etiam iā validioꝛibus remediis factis:atq; ipsis matribus ēt vitanda pituitę pricies erit.Binc pituitosus q̄ vulgo

dicitur phlegmaticus. Li. lib. j. de fato. Inter locoꝝ nãs q̃stũ interfit videamus: alios eẽ salubres alios pestilentes. in alijs eẽ pituitosos ꝛ q̃si redundãtes: in alijs exiccatos atq; aridos

Pix est q̃ fit ex arboꝝ resinis ad ignẽ decoctis. Resina vo est liquor crassus ex arboꝝ fluẽs: ꝛ sepe sua sponte adsiccatus ad solẽ. Pix liq̃da coquit ad nauiũ ꝛ ad multos alios vsus. Ply. lib. xiiij. pix in italia ad vasa vino odendo maxime pbatur bꝛutia e picea resina. Dunc pico picas de quo supra.

Placeo.es.cui.citũ. placere est gratũ eẽ. Cuiꝰ ꝺ̃ũ est displicere. Vier. in plo. palip. vtrũq; cõplexus ẽ. Oꝛationũ itaq; vꝛ aruꝫ adiutus auxilio misi libꝛũ beniuolis placituꝝ tñ inuidis displicituꝝ eẽ nõ ambigo. Aliq̃ placere est efferri gliari ꝛ cõsidere. Ut ego placeo mihi: tu places tibi ille placet sibi. Quiti. Placeas ſz tibi opũ tuaꝝ fiducia diues si mihi idem iuidere nõ expedit pares sumus. Dunc ẽt cõplaceo qõ sigt ẽt placeo. Ter. ſan. postq̃ me amare dixi cõplacita ẽ tibi. Displiceo idẽ in beau. beubeu quã ego nunc totus displiceo mihi: pplaceo: valde placeo: idẽ ibi: pplacet. Dz ꝛ iperſonale passiuę vocis. Lypꝛi. Si hominibus placetur: dominus offenditur.

Placidus.a.um. mitis sedatus: q̃ illa q̃ qeta sunt oibus placent. Ter. ĩ adel. Ille sp egit suã vitã in ocio: in quiuis clemẽs placidus nulli lędere: os arridere oib̃ Do. Clemẽs ẽ circa recte agẽtes: placidus ẽt circa delinq̃ntes clemẽs aĩo: placidus vultu: hĩc placiditas q̃ Uar. ĩ otiꝰ eẽ asserit cũ ait. Inq̃s pmũ nõ sine cã putãt oues assũptas: ꝛ pp vtilitatẽ: ꝛ pp placiditatẽ Maxime enĩ quietę ꝛ aptissimę ad vitam boĩum.

Placido.as. placidũ seu placatũ facio. Amb. lib. de abel. Grauis motus nrę adolescẽtię fida senectutis statione placidant.

Placitus.a.um. participium. Teren. in prolog. ecy. Ubi cognitę sunt placitę sunt.

Placitũ nomẽ sigt ꝺ sensuꝫ ꝛ veluti pactionẽ firmatã. Ply. eadẽ ętas nerõis pncipatu ad thessalũ trãsiluit odẽtẽ cuctoꝝ maiõꝝ placita ꝛ rabie q̃dã ĩ oẽs qui medicos pozãtẽ. Vier. ĩ genĩ. Nõ possumus extra placitũ eius quicq̃ aliud loqui tecum.

Placo.as. mitem ac placidũ facio. ppicio. Placabilis ppiciabilis. Cuius cõpositũ est cõplaco.pe.p. Hel. Cõciliare sibi atq; cõplacare iudices debẽt: sensusq; eoꝝ expectatione causę suspensos rigentesq; honorificis verendisq; sentẽtijs cõmulcerenõ iniurijs atq; iperiosis minitationibus confixare.

Placenta: libum farinaceum quod fit ex farina siliginea: caseo mele: dicta quod nobis placeat: q̃ ea solerent deos placere: vel dicitur a gręco πλακους.

Plęrusq; acq; umq; vñ ĩ nẽo tã singulari quã plĩ. plęraq; pe. c. ablatõ pducit. Voꝛ. ieplis. Si q̃dã numis antiq: si plęraq; due ręidẽ plęraq; differat ꝛ pñs ĩ ips omittat. Plęriq; mõ capitur p maxia pte. Salu. Plęrosq; senectꝰ dissoluit nisi q̃ ferro aut bestijs iteriere. Mõ. p eo qõ est nõnulli. Quinti. Uideas plęrosq; ira pcitos. i. nõnullos. Solet ẽt eẽ syllabica adiectio ꝛ p vna o fonis pte poni: vt cũ dicim⁹ plęriq; oẽs h̃ factitant Sigt enĩ oẽs. Ter. in an. qõ plęriq; oẽs faciũt adolescẽtuli. Diphthongaẽ aũt qñ απο του πληρες. fit qõ plenũ freq̃s sigt. Cõuersa enĩ lõga ĩ ę. diph. vt ĩ scena. rbeda. lętbes aliisq; pmultis dictiõib⁹ seruaẽ. Silr plęrũq; qõ a plęrusq; deducit: ouplr sumi põt. Uno mõ pro eo qõ est fere sp. Alio mõ ſz rarissime. p eo qõ est nõnunq̃. Quinti. Excussa sũt plęrumq; vitia verberibus. i. nõnunq̃. Et ab aliq̃bus putaẽ nomen: ab aliq̃bus aduerbiũ. Inuenit ẽt plęrus sine adiectione Pacu. Periere oanai. plęra pars pessundata est.

Plaga pcussio vulnus vber. Uirg. Plagisq; pemptũ tonsa p integrã soluunt viscera pellẽ: aliq̃ plagę rętia oñr rarioꝛa ad capiendas feras: q̃ plagis. i. foꝛaminibus plena sint. Li. li. iij. of. Sũt ne igit ĩsidię tędere plagas ẽt si exercitaturus nõ sis. Uirg. Rętia rara plagę lato venabula ferro. vbi Ser. scribit plagas ppriq; illos funes dici q̃bus rętia tenduntur circa imã ꝛ sũmã partẽ. Rursus cęli vel terre spatiũ amplissimũ: qõ etiã tractus ꝛ clima a gręcis ꝺ̃ plaga appellaẽ. Uirg. lib. vij. In medio dirimit plaga solis iniq̃. Itẽ grande lunteũ tegmẽ cãdidũ qõ sindonẽ vocãt lecticariã q̃le est quo nũc vtunt mulieres romanę olim passim in vsu erat. Uar. de vi. pa. Chlamydes plagę vela: vasa aurea idẽ Eburneis lectis ꝛ plagis stillat: ꝛ hz pmã coꝛ. nisi cũ sigt vulnus: qõ gręce ꝺ̃ πληγη Ouid. de tris. Nõ hz in nobis iam noua plaga locũ: huius diminutiuũ est. Plagula idest parua plaga.

Plagiarius. q̃ plagas. i. vulnera iferꝛ: ꝛ plagiarius q̃ hoiez quez scit liberũ eẽ emit vẽditue: aut p seruo tenet. Itẽ q̃ libertum emit vl̃ vẽdit. Itẽ q̃ seruo aut seruę pſuadet vt a dño dñaue fugiat: vl̃ eũ eãue iuito vl̃ insciente dño celat: vinctũ hz emit vel vendit: dictus plagiarius q̃ lege phanta plagis dãnatus eẽt. Lex ipsa plagiaria: crimẽ plagiũ vocaẽ. Mar. Impones plagiario pudoꝛẽ Plagiarium vocat furẽ libꝛoꝝ suoꝝm.

Plagiator idẽ qõ plagiarius. Vier. ad flozẽtũ magistrũ ãt pueri tui de quo dignatus es scribere: quẽ plagiatozẽ ei⁹ eẽ non dubiũ est sępe Euagrius pſbyter me pñte cozripuit: cui ille rñdit. Ego nihil timeo: dicit se a dño suo fuisse dimissum.

Plagiosus dicitur grãmaticus ludi magister q̃ plagas inferet. Unde domitij marsi versus est. Si quos ozbilius ferula scutica q̃ cecidit. Et plagiosus est qui suauitate verboꝝ retrahit a proposita virtute.

Plago.as. plagam iferꝛo. Aug. lib. xxj. ci. dei. Cũ iustissime anno sas: pęnas seruus in cõpedibus pẽdat: qui verbo aut ictu cerrime transeunte vel lacessiuit oñm vel plagauit.

Planus.a.um. ꝺ̃ cuius figura q̃lis est. Qñ vo plana nullũ ipedimentũ bñt dñ vndecũq; videri possint: planũ q̃nq; p apto ꝛ manifesto ponit. Et sic hz pe. p. planus vo pe. coꝛ. sumit p scura nõ q̃dẽ simplr: ſz certi atq; sui gñis in postoꝛe decollatoꝛeq; a fallẽdo dictus. Hoꝛa. Nec semel irrisus triuijs attollere curat fracto crure planum. Inter planos maxie celebres fuere Lephisodoꝛ⁹: ꝛ pãtaleõ: q̃ decessuꝛ⁹ vtrũq; filũ ꝺcepit seoꝛsuz his pdẽdo q̃ pte dom⁹ infodisset aurũ qõ nusq̃ erat.

Plane aduerbiũ significat certe manifeste. Qñq; oĩno. Li. treb. Quare si plane a nobis deficis: molestę sero. Aug. lib. ij. con. Quid erat ille affectus aĩ. Certe enim plane turpis erat.

Planicies. q̃litas. Sal. nã vbi planicies erat iter finistros montes ꝛ dexterã rupẽ asperã: octo: coꝺ̃tes in fronte constituit

Planitudo. idem quod planicies. Col. lib. v. pticę cacuminuz modicę planitudinis: quę tamen oipunctaris oꝺ̃iculi crassitudinem non excedant optime panguntur.

Planidus idem quod planus. Col. li. iij. Curamq; adhibeto: vt a superioꝛe ꝛ ficcioꝛe ꝛ exiliore in planidioꝛem humidioꝛem pinguioꝛem agrum transferas.

Plão.as. planũ facio. Cuiꝰ cõposita magis sũt ĩ vsu: videlz pplano q̃ ẽ totũ planũ facio. Hel. li. ij. M. Cato. in li. quẽ de agricultura ꝺscripsit. Semẽ cupssi serito crebꝛo itayt linũ seri solet eo cribꝛo terrã isternito ꝺimidiatũ digitũ iã id bñ tabla aut pedib⁹: aut manibus cõplanato: ꝺeplano ꝛ explano alibi

Planula a cõplanãdo dicta est: pro instrũmento fabrili quo assameta leuigantur ꝛ poliunt. Nã dolabra idẽ videtur esse qõ ascia: vt inq̃t Do. q̃ inq̃t dolare est ascia cędere. Et planulę sũt q̃s nos lamas vocamus. Fozes enim cũ planulis ferreis parietibus cardinibus ꝺiunguntur ꝛ super illos deuoluuntur.

Planipes: q̃ pedes planos hz. vnde comędię fiue fabulę gñs ꝺ̃ planipedia: vbi nullo pcedebaẽ cultu: q̃ actoꝛes pedib⁹ planis. i. nudis. pscenia itroirent. Diome. scri. planipedem gręce mimũ figãre: q̃ actoꝛes planis pedib⁹. i. nudis itrarent: picę niũ: nõ vt tragici actoꝛes cũ cothurnis: neq; vt comici cũ soccis. Siue q̃ olim nõ in suggestu scenę sed in plano ozchestę positis instrumentis mimicis actitarent.

Plancę tabulę planę a planicię: ita appellatę. Ply. lib. viij. Nec potẽs asini trãseãt p raritatẽ plancaꝝ trãslucentib⁹ fluuijs.

Plauci: q̃ supra modũ pedib⁹ plani sũt. i. q̃ pedes imos graciles bñt planosq; ęq̃liter q̃si tabellas q̃ plãcę vocãt. Quo noie dictus ẽ Roman⁹ q̃dã cui⁹ extãt epl̃ę luculẽter scriptę. Qui teste Eusebio cũ gallią comatã regeret lugdunũ ꝺidit: q̃ ciuitas senecę tpib⁹ deflagrauit icẽdio. Di ẽt ploti oñr. Uñ poeta dict⁹ est pmo plotus pp hmõi pedes. Deinde plautus.

Plãta cũ ꝺe pedib⁹ ꝺ̃: figt totã ptẽ iferioꝛẽ digitosq; ꝛ vngues

Virg. in moreto. Cruribus exilis spatiosa, pdiga planta. Si vo de arboribus ea est q̃ trãsferẽdi gra vel de arboribus rapta: vel ex seminib⁹ est orta: ꝛ de herbis quoq; dr. Virg. Hic plantas tenero abscindẽs de corpore matrũ: deposuit sulcis.

Plantaria: ipse plãte in terra nate: q̃ cũ radicibus trãsferunt de vno loco i aliũ. Virg. Syluarũq; alię p̃sos ppaginis arcus: expectãt ꝛ viua sua plãtaria terra. Plãtaria ẽt oñr plãtaꝝ loca. Ply. li. xvij. Quędã i plãtario ĩsita eodẽ die transferunt.

Plantarius. a. um. qđ plãtari dr: seu qđ ẽ aptũ vt plantet. Col. li. vi. Ipe ãt arbuscle h̃ mõ pñt trãsferri añq̃ plãtarias arbuscules effodias solo rubrica notato ptẽ ei⁹: q̃ meridie spectet

Plantaris ꝛ hoc plantare qđ est plantę pedis. Sta. li. j. tde. Summa pedum propere plantaribus alligat alis.

Plãtiger plãtas gerẽs. Uñ plãtigere arbores: q̃ ex sese pullulãdo plãtas emittũt. Ply. siliqua plãtigera ẽ in imis partibus.

Plãto. as. notę figationis: vt hõ quidã plantauit vineã. Huius cõposita sũt deplãto: qđ est ɔrium suo simplici. Nã deplãta refigit qđ plantatũ erat euellere. Ply. ſz vtraq; in firmissima q̃q; nitunt trũ vel leui aura ocyssime deplãtant. Col. li. vi. Ne aut cornu bos ad stipitẽ vehementius offendat: aut extremo iugo truncũ delibet: ramũq; deplãtet. Explãto figit sicut deplanto: idẽ. Ut sit q̃ teneri adhuc pampini capulis suis illigent nec ventis explãtent. Et lib. vj. Anteq̃ explantes arbusculam: supplanto subtus plãto de quo alibi.

Plantago herba cuius duo sũt gña: scilicet maior ꝛ minor.

Planetę ab errore dictę sũt ἀπὸ τῆς πλάνης πλανήτης. i. errãticus: ꝛ vagus: vl a vbo greco. πλανάομαι erro. Latini ab iceſſu vocãt errãtia ꝛ errãticas stellas: nigidius erroꝝ appellat. Nã vt ait Ser. iterdũ in haustũ iterdũ in septẽtrionẽ: plerũq; ɔ mũdũ: nõnumq̃ cũ mũdo ferunt. vñ Virg. de mercurio. Quos ignes cęli cyllenius erret i orbes: sũt aũt septẽ planetę. Saturn⁹. Iuppit. Mars. Sol. Uenus. Mercurius. Luna sed q̃q; ɔ mundũ ferunt: ꝛ cũ mundo qñ retrogradi sunt. Sol vo ꝛ Luna semper contra mundum.

Plango. is. xi. ctũ. fleo. vñ planctus ꝛ plãgor: aliq̃ plangere est pcutere. Lucil. plangũt littora fluctus. Ouid. Plangebãt cor poreterrã: hinc planctus ꝛ plãgor, p pcussiõe. Luc. Exigit ad ſcenos famulaꝝ brachia planctus. Sylui⁹. Iuuentia planctu brachia. Catul. pcedũt leuiter qꝝ sonant plangore cachini.

Plasis grece latine formatio dr: hinc plastes plasma ꝛ plasmo.

Plastes: fictor q̃ figlinam artẽ exercet: qui ꝛ figulus dr. Piero. Mollis cera ꝛ ad formandũ facilis: ẽt si artificis ꝛ plastę cessent manus tñ virtute tor est quicquid esse potest.

Plastice fictoria: vl figlaria: ars figlina q̃ fingunt imagines ex argylla. ἀπὸ τοῦ πλάττειμ. qđ est fingere. vñ ꝛ p plasti re dr ars faciẽdi typos. i. formas q̃bus formãdis figulus operibus vtunt. Dr ẽt pplastice pro ipsa forma quã ad formanda alia opa adhibent. Ply. Arcesilai pplasticen pluris venire solitã ɔstat ab artificibus ipsis quã aliorum opera.

Plasma. atis. ꝛ plasmatũ figmentũ qđ ꝛ figlinũ opus dr: qđ formatũ ẽ. Itẽ plasma emplastrũ ab πλάττω fingo cõponoꝝ. Perſ⁹ liqđo cũ plasmate guttur mobile colluerit. Antiq̃ eni nõnulli emplastrũ ex plurib⁹ liq̃diozib⁹ reb⁹ cõmixtis vocem adiuuantibus faciebant. La. de plasmatis bibendis.

Plasmo. as. figmentum aliquod efficio.

Platos grece latinę dicitur latitudo: vnde Plato Platea platanus ꝛ multa alia.

Platyophthalm⁹ q̃si dilatãs oculos πλατυς. n. latus ὀφθαλμος oculus: quo noie dictus est lapis spume cãdicẽ itẽtisq; qđ stimi appellãt: alii stibiã: alij alabastrũ: aliꝝ turbasin. Nã dilatat oculos ꝛ eorũ fluxiones exulcerationesq; inhibet.

Platea: via latior: fereq; militaris ptozia ɔsularisq; dr. Añq; ẽt capiẽ pro area in quã ɔuenire ppls solet: cuius pe. cor. apud Catul. Lãpridius in heliogaballo: platheas i palatio strauit lacedemonijs ꝛ porphyreticis saxis. Est ꝛ nomen auis q̃ ad ea volat q̃ in mari mergunt: ꝛ capitã eorũ morsu corripit donec captură ertorqueat: dicta platea a latitudine corporis.

Platea cum diph. vbs boetię. Plyni. Platęq; numero plurali: hinc platęenses populi dicti.

Platanus. pe. cor. arbor late spargentib⁹ se ramis ab πλατος latũ petronius arbiter. Nobilis ęstiuas platanus diffũderat vmbras. Est ãt tã mas. q̃ fe. gñis ꝛ tã q̃rtę q̃ scõę decli. Uir. in cul. Nã pmũ pna surgebant valle patẽtes aerię platanus. Idẽ in geñ. Et steriles platani malos gessere valentes: hinc platanetũ ꝛ platanon pro loco platanis consito.

Plato pbs ab humeror latitudine dictus: hic antea ex aui pñi noie aristocles vocabat. Fuit egregio corpis hitu ꝛ in palestra se exercuit apõ aristonẽ palestriten a quo primũ cognominat⁹ ẽ plato. Natus ẽ athenis eo die: quo apõ Delon apollo studuit picturę ꝛ tragędias pemataq; edidit. Adeo aũt oi disciplinaꝝ gñe ꝛ pserti i phia excellunt: vt diuinus p'o phor homer⁹ vocat⁹ sit. Li. li. tu. q. platonicę maiestatis maxim⁹ ẽ buccinator: adeo vt ipꝝ deũ appellet: quẽ labeo inẽ semideos cõmemorãdũ putauit. Cui defũcto magi vti deo ĩmolauerũt

Platicerotes: belue lata cornua habentes.

Plauti a planis pedibus qui ꝛ ploti nominantur: soleas quoq; dimidiatas quibus vtebantur in venando quo planius pedem ponerent semiplotia appellabantur.

Plaudo. is. si. sum. Est aũt plaudere quotiẽs alicui p re bñ gesta ogratulamur: lętitiãq; ostẽdimus. Amb. lib. ij. de virg. Quę põpa illa? quãta angelor lętitia plaudentiũ q̃ habitare mereaſ in cęlo q̃ cęlestẽ vitã vixit in ſeculo. Sene. Unã rẽ adijciam ꝛ fauere: ac plaudere te iuuabit. Fit ẽt q̃q; in derisum vt est apud Ezechielẽ p eo q̃ plausisti manu ꝛ pcussisti pede ꝛ gauisa es ex toto affectu sup terrã israel: hui⁹ cõpositа sunt applaudo: qđ est alicui plaudo. Hier. q̃q; labia torqueatis: trabatis capillũ: applaudatis pede: fidẽ ecclię aptissimę cõsiteb or. Supplaudo de quo alibi. Est ꝛ plaudeo es. Piero. in eccle. Caput suum mouebit ꝛ plaudebit manu.

Plausus. us. Cic. in Cato. Quibus cum a concto consessu plausus esset multiplex datus.

Plausibile: fauorabile iucũdũ pplare: qđ plausu ppli excipi põt. Li. Qñ plausibilia hęc nõ sũt vt i finu gaudeãt: gliose loq̃ de finãt. Sic or o plausibil' dicta ẽ: q̃ placet ꝛ plausuz ppli meret

Plaustrũ curr⁹ q̃ ex oi pte fit palã: qđ i eo vehit: vt inq̃t Uar.

Plecto. is. xi. ctũ. fm Priſ. vel xui. scõz aliquos. rum. figt punio ferio. ἀπὸ τοῦ πλήττω ferio. Hier. i li. iudi. Si septẽ crines capitis mei licio plexueris: ꝛ clauũ hũc circũligatũ terrę fixeris ĩfirmus ero. Aug. lib. de ci. dei. Nã si oẽ nunc peccatu manifesta plecteret pęna: nihil vltio iudicio reseruare putaret. Hui⁹ passiuũ ẽ plector. Ter. i phor. tu tã lites audies: ego plectar pendẽs. i. feriar: vt inq̃t Do. Hinc plectrũ ꝛ plagę.

Plector deponẽs nõ est in vsu: ſz hz cõpositа. Amplector: cõplector: circũplector: implector: vñ iplexus qđ est ĩplicat⁹. Greg. Sz cũ ex lectione alia redẽptoris nr i sniã ad mentẽ reducit er hui⁹ nobis lectiõis vbis q̃stio valde iplexa gñat: pplector pfecte ligo. Hier. ad paulinũ. Tenẽt se mutuo: fibiq; perplexi sũt: ꝛ q̃si rota in rotã voluit. Ter. i eu. pgin sceleſta mecũ perplexe loq. Dona. Jõ pplexe qꝝ statuerat vitiũ cęlare vginis. Hic pplexor: qđ est valde ligor seu i dubio pono. Plau. i aul. At scio quo vos soleatis pacto pplexarier. Pactũ nõ pactũ est: nõ pactũ: pactũ est: qđ vobis lubet. Idem in asi. Neq; vllum verbũ faciat perplexibile. i. ambiguum multum.

Plectilis. pe. cor. quę plexa est. Plau. in bac. Pro gabea scaphiũ pro insigni sit corolla plectilis.

Plectrũ: instr̃m Citharedi quo fides plectunt. i. pcutiuntur: ab πλήττω pcutio Mar. Feruida nec trito tibi pollice pustula surgat exorẽt docilẽ garrula plecta lyrã. Anꝝ is or q̃q; pecten. Uir. Jã pectine pulsat eburno. Plectrũ ẽt q̃q; calcar beneũ qđ oli gallis gallinaceis addebat oũ iter se pugnarẽt.

Plebs. bis. vel plebes. bei. idẽ qđ vulgus. Hoc est vilior pars ppli Hel. Plebes in qua gẽtes ciuiũ patricię nõ insũt. Ply. Tãta plebei consternatione vt primo pulsus ex ea regione: mox et interemptus sit. Huius diminutiuum est blebecula.

Plebescitũ. plebis statutũ. Scisscere eni statuere ẽ. Scita vo plebis appellãt ea q̃ plebs suo suffragio sine pr⁹ib⁹ iussit plebeio magistratu rogãte vt puer tribuno. In ppl'o. n. oĩs pars ciuitatis ꝛ oẽs ordines ɔtinẽtur in plebe neq; equites sũt: neq; pricij:

Plebeius.a.um.quod est plebis: vt plebei ediles.
Plegma.atis.rete crines intorti: hoc est tricie ⁊ omne testium.
Plemyrium.fluuius Sicilie qui per agrum Syracusanum labitur. πλημυρω quod est exundo.
Plenus.a.um.qđ est vacuo ꝺiuiꝰ. Hoc est i quo nihil est vacui sed integrū atq; perfectū est: hinc plenitudo perfectio.
Plenilunium. vide in dictione luna.
Pleonasmos: latine cumulatio siue adiectio. Figura quotiens: superflua additur: vt sic est ore locuta πλεονος enī plenus ꝺr.
Pleo.es.ēre is non fit in vsu hui⁹ tñ cōposita. Cōpleo: expleo: impleo: a quo adimpleo: oppleo: repleo ⁊ suppleo. Lact. lib. vij. Et replebuntur montes cadaueribus ossibusq;.
Pleiades: stelle q̄ taurū pficiūt pter caput q̄ ortu suo p̄me nauigatiuis tpis ostꝺit. πλειαδες latine Uergilie ꝺr̄ a verni tpis figatiōe: quo oriunt. Nauere exoriunt ⁊ circa eē noctiū cap ortus matutinus ē. Hyginus iter hui⁹ tauri finitionem ⁊ caudā arietis stelle sūt q̄s nr̄i Uirgilias: greci pleiadas dixere. Fuerūt atlātis filie septē ex pleione nympha cū qb⁹ iup piter ꝺcubuit: vñ ⁊ pleiades ꝺictę: ⁊ ex hoc relatę sūt i numerum sydez: vulgo pulcenaria ꝺr: vel a plēitate πλειονες pleones enī greca lingua plures ꝺr̄: plures aūt fil' apparere certū ē. Pherecydes tradit septē sorores fuisse lycurgi filias ex naxo insula. Et q; liberę educauerūt ab ioue iter sidera fuisse relatas: hāc noīa putant. Electra. Alcinoe. Celeno. Merope. Asterope. Taygete. Maia: quarū septīa vix cerni pōt. Ouid. li. iiij. fas. Pleiades icipiūt humores releuare p̄nos: q̄ septē ꝺici: ꝟ tñ eē solēt. Seu q; iamplexu ser bīc venere deorū. Nā seropē: marti cōcubisse ferunt: neptuno alcinone: ⁊ te formosa celeno. Maiā ⁊ electrā taygetēq; ioui. Septīa mortali merope tibi fisyphe nupsit. Penitet ⁊ facti sola pudore latet. Siueq; electrę troię spectare ruinas nō tulit ante oculos oppositq; manū: fit āt q̄q; hec ꝺictio tetrasyllaba. Prop. Nō hec pleiades faciūt nec aquosus orion. Aliq̄ obijcit: e ⁊ ꝺicim⁹ pleiades. Sta. lib. j. sylua⁊. Nec par eges hyades plia dūq; nuosum sidus ⁊ olenijs dignū petijsse sub astris.
Plethron. qđā p iugero accipiūt. Alij duo plethra singulis contineri iugeribus existumāt: vt hero mathematicus in plethro pedes centum in iugero: ducentos contineri scribens.
Pleuritis.idis. dolor laterū. Grece πλευρατης πλευρας latus ꝺr. Ꝺic pleureticus q̄ būc morbū patit. Sūt ēt q̄ būc morbū pleuresin vocēt. Macer. Cōstat q; pleuresin attica ligua
Plico.as.aui.tū. ⁊ plicui plicitū: a quo q̄ttuor cōposita: Applico cōplico: explico: ⁊ iplico sil' duplex pēn ⁊ duplex supinū hñt Reliq̄ solū in aui. atū termināt vt duplico: triplico: q̄druplico: multiplico: replico: supplico. Sig̃t āt plicare nectere ⁊ veluti rugas facere. Tractū a greco πλεκω qđ est nectere. Applico de quo alibi. Cōplico simul plico cumulo. Vier. in plo. Job. Si fiscellā iunco texerē: aut palmarū folia cōplicare vt in sudore vultus mei cōmederē panē meū. Lac. li. v. Quid le no nisi vt bonis exuat: qđ fur nisi vt plura cōplicet: Implico necto inuoluo. Sal. lib. iiij. hist. Implicitę rates mysteria phibebāt. Lac. li. ij. Nā cū bello ciuili bruciano iplicitus gra ui morbo abstinere prelio statuisset. Aliq̄ iplicare ornare. Pla. Implicat ad speculū caput: circūplico. Hel. Sureulo cōpari quē bēbat capite ad funē proīde vt ꝺebere fieri sciebat circūplicabat. Replico dissoluo. Plau. Replicaricā atq; exte de. Et replicare rursus explicare ꝺicere. Vier. ad Lucinum bethicum: hec ⁊ ipsę intelligis quo aīo replicē. Ply. Quā sępius ille replicasset: tandē persuasit. Duplico a quo cōduplico: multiplico ⁊ supplico: de quibus alibi.
Plicatile: quod plicatur: vt nauis plicatilis: cū facta ē ex corijs. Et plicatilis crista Upupę.
Plodo.is.si.sum.sig̃t q̄tiendo siue collidēdo: ⁊ manib⁹ pedibusue sonū aliquē facio. Cui⁹ cōposita sūt. Applodo qđ est iuxta seu ad aliq̄ plodo. Quīt il. Explodere magnus scenicū ē: pedes applodere iterim licet. Fest⁹. Sūt q̄ appludā foꝛbitiōis liq̄dissimū gñs putēt q; flatu deijciat ⁊ q̄si applodat. Applodere p trāslationē est facere ac testari bonorē illo motu. Explodo: explodo: displodo ⁊ supplodo: de q̄bus in explodo.
Plozo plozas. vide in dictione Fleo. Liuius cōposita sūt: cōplozo sil' plozo. Liui. li. j. Cū oēmū palā facto: ⁊ cōplozatōe in regia ozta. Ser. p̄sidio firmo munitus p̄mus in iussu ppli voluntatē patrē regnauit. Deplozo: explozo ⁊ iplozo: de qb⁹ locis suis.
Plostrū. idē qđ plaustrū. Nā au. in. o. sępe ꝺuertit. Dui⁹ oīmi. est plostellū. Aug. lib. de ciui. dei. Nā hoc turpe membrū per liberi ꝺies festos cū honore magno plostellis ꝑpositū p̄s rure in compositis ⁊ vsq; in vrbem postea vectabatur.
Ploti: qui plantis sunt pedibus exiguam ⁊ fere nullaz in medio concauitatem habentes.
Pluma: mollioꝛ ⁊ exigua penna. Hinc plumeus.a.um. vt lectus plumeus. Implumis ⁊ hoc implume: quod ē sine plume: vt Auis implumis. Sunt qui ꝺicant plumā quozūdam linguaz significare acū. vñ plumarius.a.um. vt opus plumariū.
Plumula ꝺiminutiuum parua pluma. Col. li. ix. Plumulę sub cauda clunibus ꝺetrahendę ne stercore coinquinatę ꝺurescant: ⁊ naturalia pręcludant.
Plumarius.a.um. qđ ex pluma ē. vñ plumariā culcitrā ꝺicim⁹ q̄ pluma plena ē. Et plumariū ꝺr opus acu factuz qđ greci aliciozū multiplici varietate polymitariū appellāt. Vier. i ezo. Decē cortinas de byssо retorta variatas ope plumario facies
Plumarius qui acu ꝺepingit. vnde ibidez legit' q; Achisamech fuerit optimus lignor artifex ⁊ polimitarius atq; plumari⁹ Cato de lib. Educam. Etenim nulla quę non ꝺidicit pingere potest bene iudicare quod sit bene pictum plumario. aut texore in puluinaribus plagis.
Plumatile. penultima correpta. qđ ex plumis factuz est. Plau. Lomatile aut plumatile plumis implere. Nonius clauatum inter pater: aut ex pluma factum.
Plumo.as. plumā facio. vñ plumatū eē pennatū ꝺicimus. Hel. lib. j. Auicula est parua nomē est cassita habitat nidulaturq; in segetib⁹ id ferme tpis: vt appetat messis pullus iāiā plumātib⁹. Et plumare ē acu pingere. Flauius vopiscus laneas tunicas purpura micātes ⁊ plumāti ꝺifficultate pernobiles.
Plumesco.is. a plumeo.is. fieri ꝺicunt pēnatus fio. Aug. lib. iiij. cō. Aut q̄d tū oberat paruulis tuis longe tarꝺius ingenū cū a te lōge nō recederent in nido eccl'ie tuę turi plumescerent.
Plumbū. duplex est albū. s. ⁊ nigrū albū stannū ꝺr. Nigri plumbi duplex origo est. Aut enī sua sponte nascit' vena: nec q̄q; aliund ex se parit: aut nascit' cū argento: mixtisq; venis ofiat. Prim⁹ loquoz q̄ in fornacib⁹ fluit: albū plūbū ⁊ stānū vocat. Scōs argentū qō remāsit Galena ꝺr ⁊ latine plumbago.
Plūbeus.a.um. qđ ex plūbo: ē vt imago plūbea. Aliq̄ ꝺr nigrū vñ Plau. plūbeū boiez appellat liuidū p translationē quoq; plūbeū ingeniū obtusiuz ꝺr: ⁊ qđ penetrare cogitando nō pōt.
Plumbago cōis vena plūbi ⁊ argenti grece Molibdena. Ply. Frequés ⁊ his plumbago hoc est vt ilsule plumbei videant'.
Plūbarius.a.uz. qđ ad plūbū ptinet: vt plūbaria officina. Ply. Psimmythiū quoq; hoc ē cerusam plūbarię ꝺant officinę.
Plumbaritus.rij. qui ex plumbo facit opera.
Plūbo.as. ferrumino. Ply. Neq; argētū ex stanno plūbat' qm̄ prius liquescit argētū. Hinc replūbo: qđ est resoluo iurecon sultus ꝺigestis ꝺe auro ⁊ argēto legato emblemata vasis et lapidibus inclusa replumbari posse significat.
Plumbatura modo ferrumantionem significat: modo quācum q; conjuncturam plumbo factam.
Plumbatę ꝺicuntur pilę plumbeę quas veteres peregrino vocabulo. Mano barbulos vocabāt. A quo ⁊ milites qui bis vtebantur. Mano barbuli sunt appellati.
Plus. pluris. gñis neu. In obliq̄s vo ⁊ numero plurimi triū generū est. Et fm Prisc. cōparatiuū est significatione tñ nō voce ab eo qđ est multū. At Hel. lib. v. nō cōparatiuum ꝟ absolutum ꝺicit. vñ Amb. fozmauit cōparatiuum: cum ꝺixit cui⁹ parentes ꝺum requisisset cępit offerre plurima ⁊ plurioꝛa p mittere: vbi etiaz cōparatiuum supposuit suplatiuo qđ fieri ꝺsueuit. Ouid. lib. ix. me. Sz quę cum tibi sit iunctissima iunctioꝛ esse expetit. Dicimus autē plus hac re ⁊ plus hanc rem. Terē. in eu. Non pustriduum. Uictr. lib. vij. Asseres directi disponant' inter: nec plus spacium habētes pedes binos in

plurimi: plura ⁊ pluria. Do. Antiq̃ hoc cõplure ⁊ hęc cõpluria qõ nr̃i cõplura dr̃t. Li. in ptagora: ꝺfirmãda gr̃a cõpluria. Credo qz veteres hic ⁊ hęc plures ⁊ hoc plure: non hoc plus dicebãt. Hel. vo refert. Capitonẽ docuisse pluria latinuz esse: plura vo barbaz. Nũc aũt de vsu ⁊ pluria ⁊ plura dicimus, vñ ⁊ cõpluria ⁊ cõplura. Ter. in phoz. multa aduenienti vt fit noua hic cõpluria. Sz differunt ab inuicẽ plura ⁊ cõplura q̃ plura pñt esse duo cõplura duo eẽ nõ pñt. Illud cõparatiuũ: hoc noĩe. Jõq̃z non regit casum. Cõplurimus non reperiẽ sed tñ plurimus. Est ẽt plus aduerbiũ. Et plus satis dicimus, p eo qõ est maxie: ⁊ plusq̃z satis. Ter. in eu. Acce de huc ad ignẽ iam calescęs plus satis. Cõponiẽ qñq̃z plus ⁊ dicimus p plus. Ab eo fiũt deriuatiua. Pluralis ⁊ b̃ plurale ⁊ pluratiuus. a. um. vt pluris vel pluralitiuus numerus.

Plurifariam aduerbiũ significat: pluribus modis: siue plurib⁹ locis. Sue. de Tibe. Lubicula plurifariam disposita tabellis ac figillis lasciuissimarum picturarum adornauit.

Plusculus. a. um. dimi. est a plus q̃uis plus a masculino vel fęminino nõ veniat. Et sigt parum plus vel aliquanto plus: vnpocho piu. Ter. in phoz. Tum plusscula supellectile opus est. Idem in ecy. Primũ dies compluſculos.

Plurimus: superlatiuũ a multus qõ ẽt q̃nq̃z pro longo ponitur Virg. Jamq̃z ascendebant collẽ qui plurimus vrbi imminet. Unde nur plurima. i. longa qua significat Amygdalum.

Pluteus: machia ad expugnãdos muros ad sustitudinẽ cassidis Lõtexit̃ e vimine: ⁊ coriis, ptegit̃: ternisq̃z rotulis q̃rũ vna i medio: que in capitibus ponunt̃: in quãcũq̃z partẽ volueris admouent̃. Vos obsidẽtes muris admouent: applicãtq̃z ⁊ eoz munitioe sagittis: seu aliis missilib⁹ defensores de ppugnaculis exturbãt: vt scalis ascendendi pst̃eꝰ occasio vt inꝺt Uege. Cęsar semp̃q̃z hostibus spes victorię redintegret̃: eo magis q̃ deustos pluteos turriũ videbãt nec facile adire aptos ad auxiliandũ aĩa duertebant postea vo etiã tabulę q̃bus aliq̃d pręsepiret̃ eodẽ noĩe dicte sũt. Li. in. Cratibus plutei q̃z ⁊ linteis ꝺtectus. Sue. in Cal. accipere videt̃ pluteũ pro fulcroꝺ discubito cũ inꝺt. Quosdã sumis honorib⁹ frunctos ęnati mõ ad pluteũ: mõ ad pedes stare succinctos liteo passus est. Mar. Nã puteo vindici tutus erat. Librorꝫ quoq̃z ⁊ tabularũ signoꝝ̃ q̃z reposcitoria plutei appellant̃. Juuen. Et iubet archetypos pluteũ seruare cleanthas. Dinc plutealis ⁊ hoc pluteale. vñ a Cicero. figilla plutealia imagunculę pluteis. i. tabulis iclusę. Tabula insup q̃ vtunt̃ ij q̃l̃ris dant operã ⁊ scribũt pluteus l̃r̃alis ꝺr. Persi. Nec plutẽ cędit nec demorsos sapit vngues. Pluteũ ẽt dicebãt spaciũ id qõ iseriores colũnas a superioꝝ̃ p longitudinẽ in frõte dispescebat Pluto. Saturni filius ex opi ꝺinge ⁊ frater Jouis atq̃z neptũni Qui cũ ad regni diuisionem venissent plutoni q̃ natu minor erat ⁊ Agesilaus vocabat̃ pars occidentis obtigit secus inferum mare. Joui plaga oꝛiẽtalis: neptũno insulę. Dinc datus est locus fabulę: vt Joui imperiũ cęli neptunno maris pluto ni inferoꝝ̃ obtigerit. Pluto aut̃ Sumanus. dis. ozcus. vastus aburgẽdo. Uedius iuppiter dictus fuit: idem quietalis est appellatus quasi moꝛs quies sit erũnarum.

Pluo. is. pluui plutũ. q̃nq̃z suppositũ ꝺz sz nõ appositũ. Piero. in geñ. Nõ enĩ pluuerat ꝺns sup terrã. Et iterũ. Ego pluã sup terrã. Aliq̃n id qõ pluit ponit̃ in ntõ. Tibul. Multus ⁊ i teris depluretq̃z lapis. Uale. max. In piceno lapidis pluuisse ait. Aug. lib. iij. ci. dei. Sz cũ pluit terra: cũ pluit creta cũ pluũt lapides: nõ vt grando appellari solet hoc noĩe sz oĩno vl̃ terę vel cretę vel lapidũ pluuia. Q̃nq̃z ablatiũ appositũ ꝺz. Liu. li. vj. de bel. mace. Tarracinę ⁊ Amiterni nũciatũ est aliquoties lapidib⁹ pluuisse: q̃nq̃z actũm: vt deus pluit aquã: pluit mãna: q̃nq̃z id sup qõ pluit in ntõ ponit̃ Piero. in eze. Tu es terra imũda ⁊ nõ cõpluta in die furoꝛis. Quintil. li. vj. Cũ cęnaculũ eius pplueret. Dui⁹ cõposita sunt. Applu. Ply. nisi ap pluat eranimaẽ. Cõpluo. Uar. Quo ipluebat dictũ ipluuiuz Sursum q̃ cõpluebat cõpluuiũ. Depluo deoꝛsum pluo. Impluo itus: siue supra pluo. Col. li. ij. Tremellius q̃dẽ asseuerat p̃tinq̃z ipluerit ab auibus aut soꝛmicis sata edi ybi estiuis serenitatibus ager aret. Perpluo p mediũ pluo: qõ vernaculo sermone dicim⁹ strapiouere Plau. i tri. Bene facta bñ factis aliis ptegito ne ppluant. Quintil. Cũ cęnaculũ eius ppluueret.

Pluuia. est Jugis ⁊ lenta aqua ꝺum pluit.

Pluuius. a. uz. vt aq̃ pluia: q̃ pluta ẽ. Ply. Teritur q̃z i moꝛtariis admixta aq̃ pluuia. Doz. li. j. car. dẽtos pluuios vocat: b̃ ẽ pluuiã iducentes. Colu. ver. pluuiũ noĩat in quo sępe fit pluuia.

Pluuialis: seu pluuiatilis: adiectiua eiusdẽ significationis: cum pluuius. Festus. Cõpluuiũ quo de diuersis tectis aq̃ pluuialis ꝺfluit in eundẽ locum. Col. lib. x. Infossi lacus signino cõstruunt̃ qui receptam pluuiatilem aquã contineant. Et ꝺies pluuiales ab eodem ꝺicti sunt in quibus pluit.

Pluuiosus. a. uz. vt annus pluuiosus i q̃ fuerũt freq̃ntes pluuię.

Pneuma. atis. spũs: flat⁹. Pneumaticus spãlis. vñ pneumatica oꝛgana dr̃ spiritalia. Ply. li. xix. Eputeo pticis pneumaticis q̃z oꝛgatis tollẽdo. Dr̃ ⁊ i musica rõ pneumatica.

Pneumon latine pulmo qõ πνεω spiro descẽdit. vñ pneumonia qõ ⁊ pipneumonia iflãmatio pulmonis cũ ex aliis causis tũ ex distillatioe vehemẽti vl̃ synãcha vl̃ suspirio vl̃ pleuriti de ꝺueniẽs vt sãguis ide copiosus excreari soleat. Dic pneumonaci q̃ laboꝛãt ex pulmone q̃ latine ꝺici pñt pulmonarij: sicut a Colu. ouis pulmonaria ꝺicta est cui⁹ pulmo afficitur.

Poculũ pprievas quo bibit̃ a potioe ꝺictũ. Aug. lib. xix. ci. dei. Nõ. n. calix: ⁊ potio quã ꝺtiet calix fil̃ ꝺz poculũ sz calix solus sic tñ q̃ potioĩ ꝺtinẽdę fit accõmodat⁹. Sumit̃ tñ q̃nq̃z pro eo qõ bibimus. Virg. Pocula si qñ sęuę infecere nouercę.

Pocillũ ꝺimi. puũ poculũ. Ply. li. iiij. l. papyri⁹ iperatoꝛ aduersus sannites ꝺimicaturus votũ fecit si vicisset ioui pocillũ vini. Plau. in asi. Tecũ vna postea tecũ ęque pocilla potitet.

Pocillatoꝛes pincernę qui ministrant pocula mensę ingerẽtes vnde Ganymedes qui a ꝺijs rapt⁹ fertur vt ioui pocula miniſtraret pocillatoꝛ appellatus est.

Podagra. pe. comm. pedum ꝺoloꝛ. πους ⁊ αγρα. atrocitas. Mar. Litigat ⁊ podagra ꝺiodoꝛus flaccę laboꝛat. Ouid. li. ij. de põto. Soluere nodosam nescit medicina podagrã. Podagra moꝛbus pegrinus ẽ. Nã si italię fuisset antiq̃tus latinũ nomẽ iuenisset. Nõ enĩ roma cũ sudãdo ⁊ laboꝛãdo vitebat hoc malũ cognouit. Est aũt podagra rubẽs hoc est calida Est frigida: est multiplex de qua apud medicos. Podagra etiam ꝺr̃ pedica laqueus quo capiuntur animalia.

Podager. podagricus ⁊ podagrosus: qui podagra laboꝛat. Enni. Nunq̃z poetoꝛ nisi podager. Plau. in mer. Sed tandem si podagrosis pedibus esset eutbichus.

Podalirius ppriũ nomẽ ęsculapij filij ⁊ frs Machaonis medicinę artis p̃clari q̃ cũ grecis ad troiã ob medicinã pfectus ẽ. A pedũ magnitudie sic appellat⁹ medicinã aũt ꝺiuinã, pfecto videri opꝫ: si illõ qõ i plogo: pgnostꝛcoꝛ scribit his vbis grę ce hippocrates fuerit aduinctũ q̃cũq̃z via posset futuri bene rationẽ αμαθὲς καὶ ἐϊτὶ θεῖον ἐνεζιεντησι νουσησι καὶ τοῦ τοῦτ᾽ ἦν προνοίαι ἐκμανθάνειν οὕτω γὰρ θᾶσσον ἀποθνῄσκουσι τότε δὴ καὶ ὡς καὶ ἰητρὸς ἀγαθὸς ἀνεἰη.

Poderis. pe. coz. talaris tunica duplici syndone vt inquit Hier. quã Josephus byssinã vocat. Hęc adhęret coꝛpi: ⁊ ita arcta est: ⁊ strictis manicis vt nulla oĩno i veste fit ruga: ⁊ vsq̃z ad crura descẽdit. Solent milites habere lineas quas camisias vocãt sic aptas mẽbris ⁊ astrictas coꝛpoꝛib⁹ vt expediti sint vel ad cursum vel ad prelia dirigendo iacula: tenẽdo clypeũ ensem vibrando: ⁊ quocũq̃z necessitas traxerit. Ergo ⁊ sacerdotes parati in ministeriũ dei vtunt̃ hac tunica vti habẽtes pulchritudinẽ vestimentoꝛ nudoꝛ celeritate ꝺiscurrant. Dicta poderis a ποδλωρ. i. a pedibus.

Poder: posteꝛioꝛ pars coꝛpoꝛis pudenda: q̃ ex ea pedes fluere videntur. Juuenalis. Et podicę lęui cęduntur tumidę medico ridente mariscę.

Podia. funis in nau quo tenditur velum.

Podiū: locus ad spectandū habilis. a pede nomē hīs: siue q̄ pedis mō, pictura illa quę podiū facit. ꝓcedat: siue q̄ ad pedes edificiorum strui consueuisset: siue q̄ in eo pedibus bereamus. Nunc vulgo meniana. Solet enim fieri extra domus parietē locus porrectus ſtar pulpiti mutilis e marmore suppositis. Iuue. Oibus ad podiū spectātibus. Suet. de Nero. Ceterū accubans primū paruis foraminibus: deīde toto podio ad aperto spectare ꝛsueuerat. Sed ꝛ asseres: tornatos in conclauibus ꝛ alijs locis supcilij mō parietibus suffigi solitos in q̄bus candelabra ꝛ poma ꝛ codicilli sustinent: podia maternus sermo appellat. Huius dimi. est podiolum.

Pęcile: fuit porticus athenis notata ex varietate picture: greci enī. ποικίλον. varū dicūt. ποικίλμα. varietatē. vñ ꝛ lapis finitus vocatus ē pyrrho pęcilos a varietate rubētiū maculaꝝ. In hac ât porticu Zeno pīs discipulos docebat. Vñ ꝛ stoica secta nomē accepit: ꝛ phi stoici nūcupati q̄ antea: zenonij ab ipso doctore appellabāt. Goa. n. ḡce poticꝰ vocat. Ply. li. xxxv. Dic ꝛ athēis pīrit porticū q̄ pęcile vocat ḡtuito

Pęnus. carthaginensis: a phœnix: ꝫ aspiratio detrahitur: ꝛ ę. in u mutatur in derivatiuo: punicus. nica. nicum. non pęnicus. vide in dictione punicus.

Pęnulus dimi. est a pęnus. Vñ plautina fabula nomē sumpsit.

Pęna. supplicium a pēdendo vt Var. inquit quo quis ob delictum afficitur. Alij a greco quod est ποινή.

Pęnarum vō octo genera. Lice. Cōmemorat: damnum: vincula: verbera: talionem: ignominiam: exilium: seruitutem: mortem. Dinc punio: quasi pęnio: pęna afficio.

Pęnā pendere est multā soluere: q̄ hoc penso ęre fiebat.

Pęnalis ꝛ hoc pęnale: qō ad pęnā ptinet. vñ pęnalis actio.

Pęnitet. ebat. tuit. q̄si pęna tenet: pęnitere dicimus cū q̄ ipsi fecimus ea nobis post incipiūt displicere: ꝛ molesta esse. Li. Nā qō obiectū ē de ipudicitia qōq; oīuz accusatorū nō crimini bus ſ; vocibus maledictisq; celebratū est: id nunq̄ tā acerbe feret. M. Lelius: vt eū pęniteat: nō deformē ēe natū. Q̄n vō bis ēt quę nobis: aut tedio: aut pudori sūt: pęna quędā eē videt: fit vt pęnitet aliq̄n ꝓ tędet pudet seu dolet accipiat. Liui. li. j. Nec me eor snię esse pęnitet. Li. in Cato. Num igitur si ad centesimū virisset annū senectutis eū suę pęniteret: Accipitur interdū ꝓ parū videt ꝛ a penuria deduci sentit. Hel. Teren. Me quantū hic operis fiat: penitet. i. parum videtur qō a seruis fit. Li. lib. j. offi. tam diu aūt velle debebis qō ad te q̄tum, pficias non pęnitebit. Inuenit etiā pęniteo. es. ꝛ pęniteor deponēs. Nam sicut pęnitet me dicimus. i. pęna tenet me: ita pęniteor passiue: hoc est pęna teneor. Piero. in ecclesiastico. Fili sine ꝯsilio nihil facias: ꝛ post factū nō pęnitebis. Et ī actibus aplicis. Pęnitemini igitur ꝛ cōuertimini vt deleant peccata vestra. Dinc fiunt participia pęnitens pęnituruꝰ ꝛ pęnitēdus. Actus. Neq; teneq; quēq̄ arbitror pęnituruꝰ tuę laudis. Col. li. ij. Itaq; hic ager siue exercet: siue cessat colono ē pęnitēdus ac tanq̄ pestilēs refrigitēdus.

Pęnitentia ꝛ pęnitendo in vno significato accipiuntur: ꝛ a pęnitet quo ad primum significatum fiunt. Pier. in lib. Bz. Triumphator in israel non parcet ꝛ pęnitudine non flecteretur. Neq; enim homo est vt agat pęnitentiam.

Poeta ἀπο του ποιεειν: quod est facio effingo: quasi fictor est enim qui elegantia carmina fingit: apud grecos aūt poetę per excellentiam quinq; sunt vt his verbis scribit ītерpres oppiani de piscib⁹. ποιηται μεν κιτι ἐξοχην εἰσι, πεντε ὁμηρος ευπολις ησιοδος αντιμαχος νικανδρος και παυυασις.

Poema. atis. ꝛ poematū ꝛ poesis poetaꝝ opus hoc est figmentū: siue fictio. Plau. in asi. Nā nec fictum vnq̄ nec pictum in poematis. Sūt tñ q̄ distinguāt iter poema ꝛ poesim: q̄ illud fit inuētio: parua quę paucis verbis exprimit: hęc vō testus ipse scriptorū ꝛ opus totum. Lucil. Itez quę vis non magna pars poema est poesis opus totū: totaq; illa sūma est vna.

Poeticus. a. um. quod ad poetam pertinet. Dinc poetice aduerbium quod est more poetarum.

Poetica. ars ipsa sicut grāmaticę ꝛ rbetoricę.

Poetria. ę. ꝛ poetris. idis. per modum patronymici fęminini: ę. fius poetridas picas cantare credas pegaseum melos. Cornutus: poema vel poetriam componentes.

Poetor. aris. in poetica exerceo siue poetam ago. Enni. Nunq̄ poetor nisi podager.

Pogonia: dicti potest barbata: genus cometę. πογων enī barba. Ply. lib. ij. Pogonias vocant cuius inferiore ex parte in spē barbę longę ponitur iuba.

Polis. grece latine ciuitas ꝛ vrbs ōr. vñ Neapolis. Dinc politus. a. um. qō est ciuile. Li. Sz quę pōt esse boi politico delectatio: cū aut bō ibecillus a valentissima bestia laniatur.

Polypiron sepes fertiles multi frumenti.

Polion. πολιον. figūt pulli asinini fimū quē ęq̄ initio ptionis añ fętū effudit: vt inqt Aristo. Ply. vō poleam vocat.

Polio. is. iui. vel polij. politū figūt ozno ꝛ q̄si politico more cōpono. Dic politū dicim⁹ cultū ornatū. Et politiōes agroꝝ cult⁹ diligētes: sicut politiōes vestimētoꝝ mūdicię ꝛ cult⁹. Li. pulētulo. Nūc vt appelles. Uener| caput ꝛ sūma pectoris politissima arte pfecit. Dui⁹ cōposita sūt de polio. Expolio ꝛ ppolio: q̄ pfectōez act⁹ denotāt. Festus. Depolitū: pfectū: qꝛ oēs pfectiōes antiq̄ polliciōes appellabāt. Li. li. ij. ad her. Difficillimū est inuentū expolire ꝛ expedite pnūciare. Idē. L. Luceio Tu iterea nō cessabis ꝛ ea q̄ hīs ītituta perpolies. Repolio. rursus polio. Col. li. ij. Sūptinus vsui destinant. f. frumenta: nihil attinet repoliri: satisq; ēymbra refrigerari.

Politia apolis quę est ciuitas: latine ciuilitas interpętatur.

Policies. mondicies ꝛ ornatus dicitur.

Polimenta. testiculi porcorum cum castrantur quod ad similitudinem vestium poliantur.

Polleo. es. p duplex. ll. possum valeo. Li. ī ipera. Nec ē vlla res q̄ plus apud eū polleat q̄ ipsi⁹ molesta atq; iudiciū. Liui. li. j. Multū illi terra: plurimū mari pollēt. Et pollere splēdere. Ply. li. xxxvj. Et oleo ꝛ aq̄ cilicię cotes pollēt. Dui⁹ cōpositā sūt: ppolleo: qō est vltra alios polleo. Liui. li. j. Ardeā rutuli hēbant gens vt in ea regiōe atq; in ea ętate diuitiis ppollēs. Repolleo a quo Repolesco quo vsus ē. Col. lib. v. Plurima rū stirpiū nā sic cōmodat: vt circa cicatricē nouellis frondibus repolleſcat. i. repulescat: equipolleo: equivaleo.

Pollentia. potentia. Plau. in ru. Nec ineptoꝝ potior sit pollentia. Et pollentia dea potentię quę a romanis collebatur. Itē pollentia. Ply. auctore oppidū fuit in maiore balearum. Fuit ꝛ altera pollentia iuxta alpes inclyta lannarum nobilitate: de qua Syr. lib. viij. Fuscisq; ferax pollentia villi. Fuerūt et pollentini in piceno in quinta regione italię non multum distantes a tolentinatibus vt indicat Ply. lib. iij.

Poller: dictus grossus manus: q̄ vi ꝛ prāte interęteros digitos polleat: nec in sinistra cessat: nec minus q̄ tota man⁹ semper in officio ē. Unde ꝛ apud grecos αντιχειρ antichir vocatur quasi ꝓ manu ꝛ quasi altera manus videat. Alio nomine appelletur Pallur. ἀπο του ἁλλομαι salto qō constricta manu proximū digitum solus scandat.

Pollicaris ꝛ hoc pollicare: adiectiuū a poller. Ply. Digitoꝝ hominis longitudo illis ꝛ interim falcata pollicari latitudine.

Polliceor. vbū cō. fz Prīs. Nā in sigātiōe passiua vsus ē. Ouid. Pollicitis diues q̄libet eē pōt. Est aūt polliceri vltro seu ex pactiōe aliq̄d pmittere. Cōpositū ex pol. particula affirmatiua siue a poꝛo: siue a poly. q̄ multū figūt p exceptionē: ꝛ liceor Dinc fit pollicitor frequentatiuū: a quo pollicitatio.

Polemon. pe. cor. pbus athenienſis philostrati filius. Qui cum in iuuentute petulans esset: ꝛ aliquando ebrius ꝛ coronatus xenocratis scholam ingressus fuisset: eius oratione quę tunc de pudicitia erat: adeo mores īmutauit: tantūq; in pbia ꝓfecit vt xenocrati in schola succederet.

Pollis. inis. ꝛ pollen. inis. a pollo deducī videt: flos tritici. Ply. xviij. Ex aphrico iustū ē e modijs redīt semodios ꝛ pollinis sextarios q̄nq;. Ita enī appellāt ītritico: q̄ florem infligine,

Pollinarius. a. um. qō ad pollinem pertinet: vt Cribrum pollinarium qō de lino non desetis equorum fit ad pollinem purgandū. Nam cribra q̄ ad excutiendam farinā fiunt: excusso-

ria dicit Ply. in eode. Cribrorũ genera gallicę setis equorum intexere hispanię lino excussoria ac pollinaria.

Pollinctor: curator pristini q̃ pollinario cribro pollinẽ excutit a polline farina deductum nomen. Cato. Oparii mercenarius pollinctorem diutius eundem ne hẽat die.

Pollincere est farinam in pistrino lucrifactam dividere: ꝛ pollinctio ipsa divisio.

Pollinctor. cũ c accuratoꝛ funerũ ꝛ redemptoꝛ ōꝛ. i. qui funera mercędo curat: q̃si pollutorũ unctoꝛ. i. cadaueꝝ curatoꝛ. Unde pollinctũ funus dictũ appollinctoribus unctũ: pollincere est curare ungereq; cadauere. Apule. Pollinctoꝛes funeri duę unctionę parauit. Huc Festus pollictorẽ pronunciare videtur. Quas inq̃t pollucere merces liceat ꝛc. Plau. in asi. Ecce currit pollinctorẽ accersere. Pollincere ad pollinctũ emere siue corpus mortuum curare. Pollinctus ipsa curatio. Pla. Carthaginienses fratres duo fuer eoꝝ alter viuit: alter ẽ mortuus: propterea apud vos dicoꝛ ofidentius: qz mihi pollincto dixit q̃ eum pollinxerat. Hinc pollinctura ipa accuratio dei Sti. Hodie pollinctura ẽ. Libitiniarius dicebat q̃ necessaria funeribus vẽdebat ꝛ q̃ rationibus pẽrat libitinę deę in templo q̃ad sepulturã ptinebant vendebant. sicut docet Plutar. in pble. Sen. li. vi. de būfi. Uota libitinariorũ eẽ: vt mortes plurimorum optent quod illis quęstuosissimus est.

Polliceo. es. xi. verbũ sacrificale ꝛ redditũ libamenta deis. Significat etiã pollucere mutũ dedicare: vel devouere. ex polymultũ ꝛ luceo q̃ is q̃ talia facit multũ luceat: ob lumina sacrificiorũ. vel pollucere ex libamenta herculi in aras ponere: ꝛ sacrificiũ polluctũ q̃ō Herculi decuma data fit. Pla. i Sti. Ut decimã partẽ Herculi polluceã. i. splendide dedicẽ. Hoc verbo vsi sunt auctores quotiens opiperas dapes velut i sacrificiũ dei ꝛ in pmis herculis facturi erãt: cui deo decumas olim rex romani: voto reddebãt. Unde Macro. catilones eos proprie dicit qui ad polluctũ herculis vltimi cum venirent catillos liguribãt ad polluctũ hoc est ad magnificũ epulũ quale herculi solebat fieri. Pollucibilis cęna dicta ẽ opulenta. Hinc pollucibiliter splendide ꝛ laute. Plaut. baccb. pa scite perasitos opsonate pollucibiliter.

Polenta ꝛ pulenta vtroq; mõ ōꝛ quę sic fit. Perfusum aq̃ hoꝛ deũ siccant nocte vna: postero die frigunt deinde mollis frãgunt: seruantq; in multos dies. Unde in Josue scribitur. Et comederũt de frugib⁹ terrę die altero ꝛ azymos panes ꝛ polentã eiusdẽ anni. Inuenit etiam hoc polenta. Ouid. lib. iiij. meta. Dulce dedit testa quod coxerat ante polenta.

Polluo. is. lui. lutum. quasi poro lauo: sed per contrarium sepe numero ponitur pro inquino: siue per antiphrasim: siue q̃ ea quę inquinantur madefieri necessitate. Lactã. li. iiij. Omnia scelere ac libidine polluebamus. Hinc nocturnam geniturã somno sparsam pollutionem appellant.

Pollubrum vas trulleum quo manus lauamus: vulgo bacile dicitur. Liuius. Argento pollubro ꝛ aureo gutto. Fabius pictoꝛ Aquã manibus dato: pollubrum sinistra manu teneto: dextera vasum cum aqua.

Polus: quasi celi cardo. Duo autem sũt poli scilicet. Arcticus. i. borealis: ꝛ Antarcticus haustralis. Et ab altero i alterum p tenditur axis a quibus sustinetur. Borealis altissimus his quę sunt in nostro hemisphęrio: haustralis imus ꝛ deprehensus: ꝛ qui a nobis videri non possit. Dictus polus ab πολο verbo greco quod vo figit ꝛ circumago.

Polyandros: latine multos viros habens. Polyandrium locus vbi sunt multa sepulchra publica.

Polyarnas: multorũ agnorũ. Uar. li. ij. de re rus. Ueteres poetę alios vocant polyarnas: alios polymelas: alios polybutas idest multarum ouium: multarum boum.

Polycarpus: nomẽ viri. ppriũ quasi multi fructus: siue fructuosus καρπος enim fructum dicunt.

Polycrates: pe. coꝛ. nomen proprium tyranni qui regnauit i samo insula. Hic ꝛ opibus ꝛ felicitate apud historicos inclytus est: qui quoadiuxit non tam fortunę alumnus dici potuit: q̃ partus. Sed mors infamis ꝛ grumnosa docuit neminem ante obitum merito dici posse felicem. Fuit enim ab ozete satrapa persarum captus suspensusq;.

Polycletus: pe. p. Statuarius eximius diligentia ꝛ decoꝛe supra ceteros vt inquit. Quintil. Nam ex ere signa fecit nobilitata scriptoꝛum prędonia compluries fecit astragalizãtes hoc est talis ludentes: quo opere nullum absolutius iudicant: fuit sytonius ꝛ discipulus agelade.

Polycronius: diuturnus longeuus ꝛ multi temporis: sicut oligochronius qui parum viuit. Unde cornices dictę sunt polychronię q̃n nouem etates viuere dicantur.

Polyceros: pe. coꝛ. latine cornutus: siue multa cornua habens.

Polydamas. pe. coꝛ. nomen proprium viri troiani: ꝛ latine dicitur valde domans. Persius. Non mihi polydamas nec troiades labeonem prętulerunt.

Polydoxus. pe. p. nomẽ filij priami: ꝛ latine figit multa donans polydoxia: munificentia. Polydoxa insula propontidis.

Polyęglas: insula a caprarum multitudine.

Polygalon: herba palmi altitudinem in caule summo foliis lenticulę quę potata lactis vbertatem inducit. vñ ꝛ a lactis abũdantia nomen accepit.

Polygolaton: herba sine foliis: aspargi caule in cacumine aculeum habens.

Polygenneton: quasi multorum generum.

Polygonius: multoꝛ angulorũ. Polygonũ pe. p. herba a geniculorũ multitudine q̃ nos sanguinariaz vocamus folijs rutę ꝛ grãmis filis. Succus eius infusus naribꝰ suppzimit sanguinẽ. Col. li. vij. Sanguinalis herba quã greci polygona appellant. Hoc nomen veteres vsurparunt p secundo.

Polylogus. pe. coꝛ. multiloquus: polylogia: multiloquium.

Polyonemon: quasi multarum tibiarũ: herba cunilę similis semine pullegij surculosa multis geniculis.

Polymedia. Troadis oppidum beleſponto adiacens.

Polymnia seu polymnia. Naz πολυμνεια. ασ a grecis scribitur: sed latini polymnia dicunt pe. coꝛ. Hoza. li. j. car. dixisti ꝛ diphthõgum Euterpe cohibet nec polymneia: vbi etiaz y sequẽtibus m ꝛ n more greco coꝛripit. Fuit vna ex musis sic dicta quia tñ suauitate poetas reddit gloza immortales. ab πολυ multum μνεια memoria. Unde ꝛ pesserbetoribus dicitur quibus opus est multa memoria. Sũt qui ab πολυ ꝛ hymnos deducunt quod est laudatio quia laudationibus prędit: ꝛ scribunt polyhymnia: vt apud Ouidi. lib. v. fast. Dissensere deę quarum polyhymnia cepit.

Polymitus: a. um. pe. coꝛ. a poly. ꝛ μιτος filiũ q̃ nos liciũ dicimus a liciorũ multiplici varietate. Unde vestis polymita quę multis licijs conterta est: sicut Monomita dicunt quę vno licio cõstant. Dimita quę duobus. Trimita quę tribus. Ply. Plurimis vo licijs texere quę polymita appellant. Alexandria instituit. Hinc polymitarius. a. um. vt Opus polymitariũ q̃ō ꝛ plumarium dicitur: quãdo quidẽ Die. Plumarios ꝛ polymitarios artifices pro eodem fere posuit. Polymitarij enim dicuntur qui artem polymitariam exercent.

Polymyxos: lucerna q̃ multos hzangulos ꝛ in his funiculos illustrandis cõmodata. Mar. Illustrẽ cũ tota meis domina flãmis. totq; geram myxos vna lucerna vocoꝛ.

Polymoꝛphus: multiformis μορφη enim forma.

Polypharmacus: pe. coꝛ. venenis vel medicinis abundans.

Polyphemus: penultima producta. Cyclops neptuni filius ex Thoa phorci filia ingenti coꝛpoze qui vnum tantum oculũ in fronte bũit. Quo noie Barrulus: illustris significatur.

Polyphagus penultima coꝛrepta qui multum comedit: ꝛ latine dici põt Manduco. Et ẽ multi cibi capacissimus: sicut pãphagi populi cuncta comedentes.

Polypodius: herba dicta siue quod radix eius veluti cirros ad similitudinez polypi piscis habeat siue q̃ farina eius ĩdita naribus polypum cõsumit. Dane herbam nri Filiculam nominant: similis est enim. Filici pilosa radix.

Polypus: pe. coꝛ. gtũ facit polypi ꝛ polypodis: piscis ẽ ex molliũ genere: a multis pedibꝰ appellatus ex poly. ꝛ πους. pes quasi multipes. Unde a nõnullis octopes dicit. Huius piscis

ingeniū ſicut ſcribit. Amb. li. hexā. fraudulentū ē q̄ vadoſo in littore: petrā nactus affigit ei: atq; eius nebuloſo ingenio colore ſubit q̄ ſili ſpē terga obductus plurimus piſciuz ſine vlla ſuſpitiōe fraudis allapſos oū nota nō p̄cauent ⁊ ſaxū opinantur. caſſibus furtiue artis includit: ⁊ ſinu quodā ſuę carnis intercipit. Et a polypo piſce dictus eſt polypus narium morbus cū caro interioza naſi occupat intumeſcens maxime flante euro a ſimilitudine marini polypi. q̄ ei⁹ carni ſimilis ſit. Tūc enī caro radices agit plurimas quę tanquā pedes ſunt. Cato de re ruſti. Et ſi polypus in naſo introierit braſſicā erraticā aridā tritam in malū coniſcito: ⁊ ad naſum admoueto. Hinc Polyposus qui eo morbo laboraz. Mar. Naſutū volo non polyposum: magnus vo baſilius ως ωζφασι τομπολυωνα την χροαμ προς την υποκει μενην γηνουτως αυτος την διαμοιαμ προς τας τωρμ συνον των γραμμας μεταβαλει ται.

Polyptoton: pe. p. q̄o multiplicē. bz caſus: ex πολυ. q̄ō ē multiplex ⁊ πτωσις. caſus. Figura qua diuerſis caſibus ſnia variatur: vt ex nihilo nihil in nihilum nil poſſe reuerti.

Polypyron. per. y. pſilon. ſigt multi frumenti.

Poly poetis: perithoi ⁊ hyppodames filius.

Polyſyndeton. penultima coz. ab πολυ multus συνδεσμος coniunctū q̄ſi multipliciter cōiunctū. Figura cū ſermo multis conunctionibus concatenat. Uir. Tectūq; laremq; armaq; amycleumq; canem creſſamq; pharetram.

Polyſynteton. pe. coz. figura cum ſententię multoz articulozuz conuenienti copia continentur: vt ille hunc pena conſtrictuz trahebat: hic autem vociferabatur concurſus vo nō mediocris erat cum tamen omnes opitulari vellent ſed nemo auderet: neq; ibi magiſtratus aderat: nec circunſpicientes quo potiſſimum confugeremus reperiebamus.

Polytrichon: quod multitudinē capilloz faciat. τριχες enim capilli dicunt: vulgo capilli veneris vocant: q̄ multa habeant capillamenta. Appellet ⁊ a quibuſdā polytrix: ⁊ Lalytrix. Ply. Polythrix: in vino data morbo regio medetur.

Polytropus. pe. coz. multimodis prudens.

Polytes. pe. p̄o. alter priami filius ex hecuba.

Polyxena. pe. coz. priami filia. Quidius. Placet Achilleos mactata Polyxena manes. Hręce dicit multoz peregrina: ſeu q̄ amoz peregrinari faciat mentes ab ingenio ſuo: ſeu quod apud multos libido: vt peregrinabunda vagetur.

Pomęriū q̄dā ſcribūt cū ę diphthon. ⁊ cōpoſitū volūta poſt q̄ſi poſt męriū: hoc ē murum. Nam merus murus oz. Uir. li. decimo. Ątq; ipſis prelia miſcent aggeribus męroz: vt pomerium taz intra q̄ extra murū dicatur. Quidam nō a poſt ſed a pone prępoſitione: aut a p̄o componi exiſtimant: vt ſit terrenum q̄ō circa męnia in oꝛbem eozum cum ędificio intrinſecus ⁊ oī cultu extrinſecus vacuū ſinebat. Uñ. Liu. li. j. Aggere ⁊ foſſis ⁊ muro circundat vrbem: pomeriū p̄ofert. Idē pomeriū eſt circa murū locus quē in cōdēdis vrbibus quōdā etruſci q̄ muz ducturi erāt certis circa terminis i augurato cōſecrabāt. Et hoc ſpatiū q̄ō neq; hitari: neq; arari fas erat non magna q̄ō poſt muruz eſſet q̄ q̄ murus poſt id pomeriū romani: appellarunt. ⁊ in vrbis incremento quātū męnia p̄ceſſura erāt. tiñ termini bi cōſecrati ,pferebātur. Feſtus Pomerium quaſi ,pmurum. i. proximum muro.

Pomeridian⁹. a. uz. a poſt ⁊ meridie q̄ō poſt meridiē ſit Augu. li. viij. cō. Cū impato⁹ pomeridiano circenſiuz ſpectaculo teneret: exiſſe deambulatū i hoztos contiguos. Dr ⁊ poſtmeridianus. Quit. li. iij. Poſtmeridianus ſcholis Ariſto. p̄cipere artē oratoziā cępit. Sic oz Antemeridianus. Augu. lib. ij. acad. Q̄ō cū factū eēt ⁊ in eo pnę totum añ meridianuz tps conſumptum videremus redire domum inſtruimus.

Pomiliones ⁊ pomiliį nani. i. homines parue ſtaturę paulū ſupra terrā extantes. Habent quādoq; mēbza enormia qualē. Mar. deſcribit in illo diſtichon cui nomē eſt pomilius. Si tā tum ſpectes hominis caput hectoza credas: ſi ſtantez videas aſtyanacta putes. Scribitur etiā a nonnullis. per. u. pumiliones. Lol. ſcribit pumiles aues niſi quem humilitas earuz delectat non p̄obo. Huius fęminium eſt pomilia.

Pompa: omne: ſpectaculū: ⁊ apparatus ſolemnis cū oſtatiōe ⁊ ſpecie quādā triūphi tā in aduerſis q̄z in proſperis. ⁊ leuis. a greco πεμπω. mitto. Dr enim pompa nuptiaz: pōpa ſacrorum pompa funerū. Lic. Sed iam e pompa in veram aciem deſcendamus. Significat etiam longum incedentiuz ordinē in ſupplicatione q̄z nos hodie proceſſionem appellamus.

Pomum: generale nomen ē oīum fructuum quę ex arboribus eſui apta p̄oueniūt: ſiue molliū: ſiue duroꝛū: nuces vo ea oū tantū poma vocant quę duro operimēto ſunt. Dictū pomuz vt docet Uar. q̄ſi potomū q̄ in eius inſitione potu. i. aquatione indiget. Nā illi per ſiccitatem aquam addi opus: vt ſtabilia matureſcant ſiue quod vicem potus in cibis p̄ebeat.

Pomariū: locus arboribus pomiferis oſitus. q̄ latini et Uiridariū appellant: greci paradiſum. Prop. Nec mea phęaces ęquāt pomaria ſyluas. Ouid. li. iiij. Me. Id metuēs ſolidis pomaria clauſerat atlas mēnibus. Aliqñ pomariū oꝛ locus vbi reponunt poma. Uñ Ply. docet pomaria cōtabulari in loco ſicco frigido in quibus ſint feneſtre ſeptentrionalis que ſerenis diebus pateſcant. Dic conſtat ſtin eſſe q̄ō a ludi magiſtris docet. pometū pomos pomaria poma reſeruant.

Pomona pomoꝛum dea. ſicut mellona mellis. dea.

Pomponius: nomen hiſtoꝛici: qui de ſitu orbis ſcripſit. Fuit et alius vir romanus Atticus cognominatus ad quem. Li. epiſtolas ſcripſit. Pomponia. nomen matris Scipionis.

Pondus. dicitur q̄ graue eſt. vt in cuphonio. Nos qui portauimus pondus diei ⁊ eſtus. Item pondus quod libzādo ad ſtateram ponderatur. Hiero. in li. R. Ponderabat capillos ducentis ſiclis pondere publico. Interdū ponitur p̄o numero. hoc eſt multitudine. Uar. Egręcia cōportaſſe magnum pondus omnium artificum. Interdum p̄o auctoꝛitate. Licer. Apio. Sed idem ſcribit meas lr̄as maximuz apud te pōdus habituras. Dic ponderoſus. a. um. quod eſt graue.

Pondero. as. libro. Plau. Dū nūmularius ponderaret argentū Aliqñ ſigt quod vernacula lingua dicim⁹ vender apeſo. vt li. ij. R. Semel in anno tondebaſ. quia grauabat cū ceſaries pōderabat capillos capitis ſui ducētis ſiclis pondere publico. per tranſlationem ponderare eſt examinare conſiderare Lactā. lib. iij. Moꝛs ex p̄teritis vitę actibus ponderanda eſt. Hinc componitur. prepondero. quod eſt p̄ius pondero: ſeu p̄ius examino. Lice. lib. iij. officio. Neq; ea volunt preponderari honeſtate.

Pondo indeclinabile ⁊ generis oīs ⁊ mō p̄o libza ponitur Nā pondo ⁊ libram idē fuiſſe Feſtus innuit: cū inquit. Duo aſſes ſinguli libzā ⁊ pondo efficiebant. Modo ſignificat pondus. xij. libzarum. Liui. Argenti pōdo bina ⁊ ſex libras imilitē p̄eſtaret. Modo pontē p boc nomine pondus. Hiero. in li. nume. Fuerūtq; in ea: acetabulū argenteū pondo centum triginta ficticioꝛū. Et apud Liuium ſcribitur coꝛonū aureaz libze pondo ioui dicatā fuiſſe. Nec caret ſingulari. vt quidā exiſtimant. cum Lol. dicat pondo libzam ⁊ quadrataz abiq; oportere. Pondo igitur. ita. xij. libzas continet. ſicut Aſis. xij. vncias. Et dicimus duapondo ⁊ Trepondo. vt Quintil. li. j. teſtatur. Ab his dipondium Tripondum. ⁊ Aſſipondium. p̄o vnum pondo q̄ id erat libzę pondus

Pono. is. poſui ⁊ poſiui poſitū. Plau. in Uitu. Nunc vt apud ſe queſtū vitulū poſuimus. Eſt aūt ponere collocare cōſtituere. Uir. li. j. Urbe velit poſita templis ſibi ferre dicatis. Lic. Primū enī ſtante rep. facere ſolebamus. vt in agendo pluſcq; in ſcribendo ope operemus. Aliqñ deſinere. quoniā cū ceſſamus ab opere collocare quodāmodo ac reponere videmur id quod agebamus. Uir. li. vij. Cum venti poſuere omniſq; repente reſedit ſtatus. Aliquando Erigere ędificare. Idem. Poſuitq; īmania templa. Unde i antiquis marmoꝛibus legimus. Bene merenti poſuit. Aliquando deponere Idem. Ponuntq; ferocia pęni coꝛda volente deo. Aliquando Apponere. Mar. Nolo mihi ponas rhumbum mulum ve bilbzem Hinc pęte fabulas ⁊ ſcripta ſua ponere dicebantur ⁊ ſcęna hęc ſpectatoꝛibus quaſi incōmunio apponebant. Iuue.

Pone tigillinū.i.affer in scenā aliquid de tigillino scriptum Aliqñ pingere. Hor. Solers nūc hominē ponere nunc deū. Nā de sculptore ꝛ pictore loquit. Hui⁹ verbi cōposita sunt. Appono. quod est aliquid antepono. Ply. Nihil ei præter se fundariū panē oleraq; apposuit. Interdū subiūgo. Unde Appositū dicit casus qui verbo subiungitur. Itē apponere est iuxta: vel ad aliquid ponere. Li.li.ij. artis ve. Gladiuꝫ prope appositū euagina eduxit: ꝛ illū alteriuꝫ occidit. Antepono. præfero. Cōpono. Circumpono: vt in eu. Circūponēsq; calamo. Depono Disp̄no ordino. quasi in diuersis locis pono. Hieron⁹. in libro. R. Audiuit famaꝫ seruus tuus quod disponat Saul venire in Cellā. Hinc dispositio que ē rerū in ordinez collocatio. Dispositū decretū constitutuꝫ. Unde Ex dispositio dicimus. i. de industria ꝛ quēadmodū a nobis cōstitutū est. Macro. An alti⁹ q̄ddā cui remotis arbitris opus sit cogitaturi ex disposito conueniſtis. Expono. Impono. Interpono Oppono. ppono: propono. Postpono quasi retropono. Licero. Tironi: Omnia postposui dum modo præceptis patris parerem. Repono. Sepono. seorsum pono remoueo. Suppono summitto. April. Suppositaq; humeros oneri. Aliqñ figit adulterinum loco veri subiicio. a quo Suppositus ptus ē qñ fetus alterius matris nō veræ matris subiicitur. Ply. Nam filius p̄ris testiū suppositisse dicebatur. Superpono. ꝛ Suprapono vt in eu. Et lapis suprapositus erat ei. Transpono vltraponō. Et omnia habēt pe. productam.

Positio. est quam græci vocant θεσιν.

Posit⁹. us. idē q̄ positio siue situs. Ouid. Fas. Terra trib⁹ scopul⁹ vastuꝫ p̄currit i equoꝝ trinacris appositu nomē adepta loci.

Positiuus. a. um. q̄ primo positū ē: nec aliūde deriuatum. a quo grāmatici positiuū a cōparatiuo ꝛ superlatiuo distinguūt. q̄ illud sit quasi fundamentum istorum.

Positura: nota qua sensus in oratione distinguit. Item dicitur. situs siue positio Gel. Ut aīaduertetur quo habitu quaq; forma quaq; positura stellarum aliquis nasceretur. Sic syllabam dicimus esse longam positura.

Pone. q̄n grauē accētū hz ꝓpositio vel aduerbiū ē ꝛ figit ppe vt post. Virg. Pone subit cōiunx ferimur p opaca locoꝝ. Val. Max. li.j. Mor humani ingenij ꝓna voluntate vetida scrutādi pone respicies aīaduertit imensę magnitudinis serpētē concitato impetu oē quicquid obuium fuerat proterentem.

Pons. a pēdeo. ꝛ veluti in aere pēdeat. figit oē p q̄ sup aq̄s trāsimus. Unde ꝛ p scala nauiū q̄nq; ponit. Uir. Interea æneas socios de pupibus altis pontibus exponit. Hinc Depōtanus Unde senes depōtanos appellatos esse legibus a pontis dejectione. hoc est ferendi per pontes suffragij ademptione.

Pōticulus. diminutiuū paruus pons. Li.li.v. tus. Et cum fossaꝫ latam cubiculari lecto circumdedisset: eiusq; fossę transitum ponticulo ligneo coniunxisset.

Pōtones. naues q̄b⁹ a traijciendis amnibus loco pōtiū vtimur Papinianus. Quia via ꝛfirmari solet vel ciuitate tenus: vel vsq; ad viā publicā vel vsq; ad flumen: in quo pontonibus traiiciat. Apule. Et si vadō nō poterūt pontonibus trāsibūt.

Pōtifer: facer magistratus vt inqt Scęuola a posse ꝛ facere dictus. vel vt inqt Var. a ponte. qz sub licius pons a pontificibus factus ē primū ꝛ restitutus sępe. Erāt aūt maiores ꝛ minores pōtifices iter quos sūmus q̄ pōtifex maxim⁹ dictus ē q⁹ maximaꝫ rez q̄ ad sacra ꝛ religionē ptinēt iudex. sit vinder cōtumacię ꝓuatoꝝ magistratuū. Numa. n. pōtificē fecit: eiq; sacra oīa attribuit eiusq; scit⁹ sacra oīa ꝓuata ꝛ publica: sub iecit: istituitq; vt idē pōtifex nō celestes mō cęrimonias sz iusta quoq; funebra placādosq; manes edoceret auctor. Liui⁹

Pontificatus. us. pontificis dignitas: sicut consulatus.

Pontificius. a. um. quod est pontificis. vt ius pontificiuꝫ quod ius canonicum dicitur.

Pontificalis ꝛ hoc pōtificale q̄d ad pōtificē ptinet. Unde pontificales libri in quibus sacrę cęrimonię continentur.

Pōtus generis mas. nerei filius: ꝛ neptūni vt Luse li.j. ꝓparati. scribit. Uñ pōtus mare dici videt. Alij pontū dici existimāt mare ab πονεω q̄d ē mergo. Uel ab πονος q̄d ē labor qz fit laboribus plenus. ridicule p otrariū dici arbitrant q⁹ careat pōte. Prorsus aūt id mare pōtus appellet q̄d a palude Męotidis vsq; in Tenedū ꝓtendit. Pontus sę. generis. Insula ē de q̄ Uir. Uirosaq; pōtus castorea. Est ꝛ ꝓuincia asię minoris a pōte rege sic cognomiata nobilis crudelitate Mędęę Dec vt Stra. refert ab occidēte baly flumine claudit. ab oriēte Colchide a meridie minori armenia. Ptol. vō alter. li. v. Aut. n. ab occasu orę pōti ꝛ thracio bosporo. A meridie regione q̄ ppzie Asia dr. A septētrione pte Euxini maris termināt. Eius ciuitates insignes sūt Calcedon nicomedia nicea. Hī regnauit Mithridates eupator ꝛ Pithodoris regina. Ex pōto fuit Aquila veteris testamenti translator ꝛ iterpres. ꝛ Martiō hęresiarches q̄ q̄uis christian⁹ videri vellet. aliū tñ creatorē oīuꝫ rex eē dicebat q̄ christi patrē: illūq; maiorem aiebat. Dic Ponticus a. um. Hiero. ostra Iouī. Lōpelle phrygem ꝛ ponticum vt locustas comedat. nefas putabit.

Pōtina palus. Volscoꝝ palus iuxta forū Apij haud lōge a Tarracina distatq; ab vrbe. xx. passuū milibus de qua. Luc. li. iij. Et qua pontinas via diuidit vda paludes.

Pōtia. Insula nō longe a palmaria in sinu Baietano in q̄ turtures ac coturnices cū ad italiā veniūt prima volatura requiescendi causa paucos dies morantur. Auctor. Var. Est ēt pōtia vrbs ad quam pontonibus traiiciebatur.

Popa. punguedo. Persius. Ast illi. tremit omento popa venter Hinc popana pinguia vinguenta dixerūt veteres. Iuue. Rīdēdaq; multo pane tumet facies aut pinguia popana spirat. ꝛ hinc miseri viscantur labra mariti.

Popanū. pe. cor. placēta lata quā diis veteres offerebāt. Sz ꝛ p q̄cūq; libo capit. Iuue. Scilicet ꝛ tenui popāo corrupt⁹ ofiris

Popina. pen. p. a popa locus vbi publice opsonia caroq; cocta ac delicate ofecta vēditat comeditur q; vel ꝓuatiz vbi gulosa familia eꝫ ordiare ligurire ꝛ belluari osueuit: siue ipe q̄lē oris cib⁹. Hor. fornix tibi ꝛ vncta popina icutiūt vrbis ofideriū

Popiones vel ij quos nunc Tabernarios vel luxuriosi qui se popinis dedunt.

Popinatio nūcupat a Bellio q̄ alio noīe dicit beluatio quam græci Asotiam vocant. Fit aūt popinatio a popinari q̄d figit beluari ꝛ indulgere popinis. Iul. Capitolinus. Dum Galienus popinatur ꝛ balneis ac lenonibus reputat vitam.

Popinalis ꝛ hoc popinale q̄d ad popinā spectat. Col. li. ix. Tūc celebres erāt delicię popiales cū. ad mare ōserebāt viuaria

Poples. itis ps oppositа genui q̄ curuat dicta q⁹ post plicetur. Col. li. vij. Si dolore neruoꝝ claudicas oleo ꝛ sale genua popliteſq; ꝛ crura cōpicanda. Accipit q̄nq; ꝓ tota illa parte neruosa. Li. lib. xxij. Quosdam ꝛ iacentes viuos succisis femoribus poplitibusq; inuenerunt.

Poppysmata ꝓprie oīr ea vocis blādimēta q̄ fiunt eꝺs idomitis cū tractatōe manuū. Uñ ꝛ q̄ fit manibus palpatio interp tari pōt: vt apud Iuue. Prębebit vati crebrū poppysma rogāti. i. crebrā manuū tractationē cū q̄dā vocis adulationem. nā fit ab ψοψυζω. q̄d est fibilo vel adulor. Quare ꝛ p fibilo q̄nq; ponit q̄ ī re obscena fieri osueuit. Mar. Quis rīdē pōt fatui poppysmata cūni cū sonat h cui nō mētula męsq; cadit. velut virū notaut i galla poppysma vtpote insulsum coeuntium crepitū. Est ꝛ ψοψυσειν vt quidam exponunt illisis manibus iter se ꝛ palma cū palma collata plausum edere q̄d ē applodere. Uñ ꝛ poppysmus. Ply. li. xxviij. Fulgetras poppysmis adorare cōsensus gentium est.

Populus. pe. cor. singulari numero vni⁹ ciuitatis multitudinē figit. Uir. hinc popl̄z late regē. Populi vō diuersas ciuitates. Idem littoraq; ꝛ latos populos. Est aūt populus multitudo boūm iuris consensu ꝛ concordi communione sociata.

Popellus diminutiuum paruus populus. persius. Ante diem blando caudam iactare popello.

Popularis ꝛ hoc populare q̄d ē populi. Hor. populares vicē tē strepit⁹ ꝛ natus rebus agēdis. Interdū popularis ꝛ charus ꝛ gratus ppl̄o q̄ sibi ppl̄i fauorē conciliat. Licero. Nihil tā populare q̄z bonitas Liui. Et quo nihil popularius ē quib⁹ artibus petierat magistratus iisdem gerebat Interduꝫ dicit

plebeius.vilis ⁊ ignobilis.Plau.ꝑstat diuitē eē ac popularē ꝙ nobilē ⁊ mēdicū.⁊ popularis ōr q̄ eē inſdē cōditiōis generis ſortis ⁊ fortunę.Ter.i phor.amicus meus ſūmus ⁊ popularis Beta.erat enī ⁊ ipſe ſeruus.⁊ popularis ōr Luis.

Popularia ſacra vt labeo iquit ſūt quę oēs ciues faciūt:nec certis familiis attributa ſunt vt fornacalia.palilia.Laralia.ſic dicta ꝙ populo grata eſſent cum in populum miſſio fieret ab his qui gratiam plebis querebant.⁊ hoc duplici modo. Aut de rep.bñ ſentiendo ⁊ ea que ad ppli ſalutem ſpectant recta cum rōne agēdo.Aut largiēdo ⁊ adulādo vel aliis corrupte beniuolētiā captādo.Item popularia dicebant loca vbi plebs ſedebat.Vide in dictione equeſtria.

Popularitas: affabilitas humanitas:blādicię ⁊ grā in populo. Piero.popularitatem tuā.qua mihi inuidiam apud ſimplices niteris concitare perſpicua ratione compeſcui.

Populariter affabilr:humaniter.⁊ cum gratia populi. Iuue.⁊ verſo pollice vulgi occidunt populariter.

Populatia:nugatorio puerilia. Labe.populatia agimus ꝑ ludū

Populoſus.a.um.qō ē plenū populo vt oppidū populo ſum.

Populatiz mō fiḡt ꝑ populos. Apul.populatiz ab oī ꝓuincia reuocatus.Mō cateruatiz ⁊ i vniuerſum.Cęcil.ego ꝓdidi te q̄ oē ſeruos ꝓdo populatiz q̄ſo ne addas malū adhoc malum.

Populo.as.amozē populi cōcilio Pacu. Atq; vt ꝓ merui pater mihi patriā populauit meā.Aliq̄ populare ē ꝑdari.Qō ⁊ populoz dicitur.Virg.Quiſq; ſuū populatus iter. Idē populatq; in gentem ferris acęruus. Vnde Depopuloz ꝑ deprę doz.paſſimq; ⁊ quaſi populatim diripio.

Populatus.a.um.ꝑticipium qō fiḡt deꝑdatus.vt Quiſq; ſuum populatus iter populatus vō nomē ſiḡt populo ſuz vt vrbs populata.i.populo plena.

Populonia:vrbs ętrurię.a populozū multitudine q̄ eius agro ē.vel appellādo ꝙ frequētib⁹ piratąz appellationib⁹ pateret

Populus.añ pe.p.genus arboris a frōdū multitudine ſic appellata.Vir.hic cādida populus antro īminet.Ply. li.xxiij. Virga ppli i manu tenētib⁹ iter trigo nō metuaḡ Col.li. vj. Cui rei maxime videḡ idonea ppli⁹ Ea ē arboz Cerro filis.

Populeus.a.um.qō ē materiatū ex ea arboze Vir.in Be.Qualis populea mœrens philomella ſub vmbza.

Populnus.a.um.idem quod populeus.Plau.in Caſ.nū iſtbęc aut populna ſors aut ebiegna eſt tua:Dicit.et Populneus. a.um.in eadem ſignificatione.Col.li.vij.Probatur maxime vlmea.poſt fraxinea ⁊ ab hac populnea frons.

Populetum locum populis conſitus.

Porculena Plau.Mil.niſi huic veri afferē merces nō hic ſuo ſemineo quāḡ porculenam partuturus eſt.

Porca aīal.q̄ alio noīe ōr Suſa in agro vō porca ē terra elata iter duos ſulcos a porrigēdo vt inḡt.Var.ꝙ ea ſeges porrigat frumentū vel a porcendo ⁊ vltra ſe iaci ſemina ꝓhibeat: vel ꝙ aḡs porceat hoc ē porro arceat. Nā crebriores ſulci limi ſolēt vocari.Col.li.ij. Liras ruſtici vocāt eaſdem porcas cū ſic ozatū ē: vt iter duos latius diſtātis ſulcos medi⁹ cumulus ſiccā ſedē frumētis ꝓbeat.Sz ⁊.xxx.pedū latitudinē.cxv lōgitudinē porcā vocabāt eadē auctore Lāpani hodie porcas vocāt puluinos:ſiue boztulos i q̄b⁹ veluti ſulcati ſua cuiuſq; gñis olera ſeruńt.Id gñs ⁊ Areę oñr apō Columellā

Porcus domeſticus aper ſerus Sus vtriq; cōe ē.Mar.Iſte tibi faciat bona ſaturnalia porcus iter ſpumantes ilice paſtus apros.Dictus porcus.q; porrecto rictu paſcaḡ: ⁊ terrā dum herbaz radices rimaḡ latius porrigat.Vnde fūt diminutiua Porcul⁹ ⁊ porcellus.Ambz.Sicut gluto amat porcellū Sue. in nerone.Itęr ac ſepi⁹ recoctū porcello abiecit ſcribit.Var. porcū greꝯ nomen eſſe antiquum ſed obſcuratum.ꝙ eum nunc vocant χέιρον.

Porcarius:porcozum cuſtos.

Porcinus.a.um.quod ex porco eſt vt caro porcina.

Porculationem.antiqui porcozū nutricozū vocauerunt. Var. In nutricatu quam porculationem appellabant binis menſibus porcos ſinunt cum matribus.

Porcius cognomē fuit Latōis cēſorini. Tractū a porco cognomina enī vt inḡt Var.hīnt a maiozi ⁊ a minozi pecore maiozi vt Equitius Taurus A minozi vt porcus capullus.

Porcia nomē mulieris romane fuerūt aūt due maioz ⁊ minoz. Porcia minoz:cum laudareḡ apud eā quedā bene morata q̄ ſcōm habebat virū.Reſpōdit.Felix ⁊ pudica matrona nū q̄ pręter ſemel nupſit.

Porcetra porca q̄ ſemel tm̄ pepit.Scropha q̄ ſępius Si miſcet ſe porca domeſtica cum fero.fętus bibrida dicetur.

Porceo.es.ꝓhibeo.Lucil.li.vj.Non te porro ꝓcedere porcēt Lōponiturq; ex porro ⁊ arceo quaſi procul arceo:ſincopatum videtur ⁊ abſoletum eſt.

Porca ḡce latine facitas abūdātia ōr.A q̄ fit vbū Aporioz. aris.

Porrīcio.is.pe.cor.q̄ſi porro iacio.i. valde porrigo qō verbus ſolēne ſacrificātib⁹ erat.Nā exta porrici oñr q̄ porriguńt diis.Vñ apō Macro.hoſtia porrecta q̄ſi ſacrificata. Plau. Nā ſi ſacrificē ſūmo ioui atq; īmanib⁹ exta teneā: vt porrici am iterea loci.ſi tiburi qō deḳ potius rē diuinam deſeram.

Porrigo.is.pe.cor.ri.ctū.ex porro.vel por.ꝓticula ⁊ rego.ſi ago vt q̄dā volūt.Et ē porrigere extēdere.Ply.Facilius q̄ppe radices porrigunt ſolo ſubacto.Q̄q; Offerre.Vñ Auguſtus cū ei q̄dā libellū trepidus offerret.⁊ mō ꝓferet manū mōre traheret putas te inḡt ſtipē elephāto porrigere.Et hoc q̄ſi offerrēdo aliq̄d ꝓtēdimus manū Rurſus q; q̄ iterficiunḳ i terra extēdunḳ: factū ēſt vt porrigere ſit ꝓſternere ⁊ iterficere. Mar.Et volucrē lōgo porrexit vulnere pardū. Vnde opoſitū ē Exporrigo.ſeu Exporgo ꝑ ſyncopā qō ē extra porrigo. Ter.in adel.Da te hodie mihi Exporge frōtē ideſt exhilara.

Porrigo.nis.ri.ſyllaba.pd.genus morbi a porrigēdo.i.extendēdo.Creſcēdo.n.porrigiḳ.Naſciḳ vt Celſus.li. vj. ſcribit:i capillo barba ⁊ ſupcilio vbi acute iter pios q̄dā q̄ ſquāmulę ſurgūt.Luc.li.xxx.Triſtē ⁊ corruptum ſcabie ⁊ porrigine plenū.Dic porriginoſus q̄ porriginē infeſtatur. Eſt ⁊ porrigo minutus furfur.Hor.li.ij.Ser.Ungere ſi caules oleo melioze caput q̄ cęperis impexa ſędum porrigine quare.

Porrū in plurimi porri.Greci praſon oñr.genus oleris.Mar. Mittit ꝑcipuos nemozalis aricia porros in medio virides ſtipite cerne comas.Porrorum alij ſūt Tarentini:q̄ ⁊ ſectiui oñr.Alij Aricini qui ⁊ capiti A porrum ſit porraceus.a.um. Ply.heliotropiū naſcitur in ęthiopia aphrica cypro porracei colozis ſanguineis venis diſtincta.

Porr.pe.p.ꝑ ſimplex.r.appellanḳ tophi.Ply.Minus ponderoſus eſt qui porus vocaḳ marmori pario filis.Porr vero.pe. cor.fiḡnt meatus.Ply.li.xx.de malua ⁊ Althea ſuccus deriuatę porr meatus ſuaues facit. Eſt ēt porus iter per quod genitura in vrinę vias defertur.

Porocela.a poro thopho.nomen habet quaſi ramicem topho-ceum appelles de quo in dictione Enterocela.

Porro aduerbiū fiḡt certe.Li.ꝑ plancio Nihil porrotā īhumanū.tā īmane tā ferū q̄ cōmittere vt beneficio nō dicā idign⁹ ſz victus eē videare. Q̄q; fiḡt lōge ante.Virg.hic maxima porro accepit roma ⁊ patriū ſeruauit honorē.Sic dicimus. Lycurgus nō porro ab homeri tpibus fuit Q̄q; fiḡt a lōge vt ſit aduerbiū loci.Liui.li.viij.Et haud eadē q̄ te infinitum aris retro via repetēda.aut ſi ire porro pgas ꝑ aliū ſaltum arctiorē ipeditiorēq; euadēdū. Q̄q; fiḡt poſtea deinde in futurū Li.Mar.Nō ē porro tutū vno ſenſu oculoz moueri.Ter. De hīc vt deſcant porro moneo.i.in futurū. Oñ Ultra.Liui. li.j.Ex loco i feſto agere porro armētū occępit. Q̄q; Cōiunctio ē.⁊ ꝑ aūt ponitḳ.locaturq; i ꝓncipio oꝝ onis. Quīt. Porro q̄ ꝛ ſenſū ōfendit ñ abſolutionē ſceleris petit ſz lniaz. Q̄q; ponitḳ ꝑ ꝛiunctiōez expletiuā.Ter. i an. Adeō me ignarum putas:adeon porro ingratū aut inhumanū:aut ferū.vt neq; me ꝛſuetudo neq; amoz.neq; pudoz.cē.woppo tū greꝯ eſt

Porphyrius nomen viri prophetę. Quo noie dictus eſt phs christianis inimiciſſimus.

Porphyria latine purpura.Vnde porphyriacus a. um. pe.cor. pro purpureo:Ouidi.Et porphyriacis figere labra genis porphyris.idis veſtis purpurea.

Porphiris.pe.cor.Inſula i laconico mari ſita quinq; milibus

passuū a Maleę. promōtorio distās. Eadē postea Lythera dicta est. ob memorabile templum veneri sacrum.

Porphyrates lapis in ęgypto rubēs candidis interueniētibus pūctis. ppterea leucostictos appellat⁹ q⁹ laucos albū dicimus ⁊ Ite ip pūgē hic porphyretic⁹. a. itz. qō ē factū ex porphyrete

Porphyrio. auis que sola morsu bibit cuius crura prelonga rubent ⁊ rostrum. hęc a nōnullis pelicanus dr. Fuit ⁊ nomē gigantis. Mar. nomen hz magni volucris tā parua gigantis ⁊ nomen prasini porphyrionis habent hoc etiam nomine vocatus fuit qui in horatium cōmentatus est.

Porsena. pe. cor. proprīū nomē regis Mar. hāc spectare manū porsena non potuit. Virgilius vo produxit positione duplicis. nn. Nec non tarquinīū eiectū porsenna iubebat.

Porto. as nō tantū corpore sed ēt aīo ⁊ tam bona q̄z mala Ter. in an. Dij boni quid boni porto ⁊ portare dicimur cū iumentis aliq̄d nobiscū ducimus. Hinc Uerrē legimus amicā ⁊ p tuncta portasse. ⁊ pōpeium deportasse triūphū. Huius ꝓposita sunt. Apporto. Asporto quę cōtraria sunt. Lōporto simul porto. Piero. li. ii. ℟. ⁊ cōportauerunt sup eus aceruū lapidū magnū nimis. Exporto extra seu ex loco porto auferoue. im porto intro porto. Reporto retro porto. Uirg. hęc tristia. dicta reportat Deporto. Supporto. ⁊ transporto.

Porta a portādo dr ois exitus ⁊ quo pr iportari vel exportari aliq̄d. vel ab aratri portatōe vt inq̄t. Do. q⁹ in designatiōe vrbiū subiunctis vacca ⁊ tauro q̄ vrbē designabat arat⁹ manu sustinebat: ne fulcū quē pmoeniū dicūt faceret vbi aditus ciuitatis erāt relinquēdi. Hic fiunt diminutiua portula portella. ⁊ porticula. porta decumana ⁊ porta prętoria de castris dr

Portus. dr locus oclusus quo ipsa tanē merces ⁊ inde exportantur: ⁊ vbi naues hyemāt. Nā antiqui domos partiz insulas vocabant apportando. Unde etiam porticus dictę sunt.

Porticulus paruus portus. Sumitur quandoq⁹ pro malleo.

Portisculus. hortator remigū q̄ eā virgulā q̄ portisculus dr. in manu tenens hortat remiges vrget ⁊ cuncta ꝓ libito moderatur. Plau. in Asi. Tu te babes portisculū. Enn. in analibus Portisculus cum signum dare cępisset.

Portorīū naulū ⁊ merces q̄ datur portitoribus. Itē vectigal qō portitori soluit. i. teloneario scripturario ⁊ scripturę magro ex portu vel fluminū vel lacuū. vel stagnorū Lucil. facit idē qō illi q̄ in scriptū e portu exportāt clāculū ne portorium detur. Plau. in ast. Jam ego hunc portitorem priuabo portorio

Portitor. pe. cor. q̄ vectigal portus: siue portę. idest portorīū dare cū oderit. Plau. in Tri. vtrūq⁹ cōplexus. Solutū ē portitori iaz portorīū. Quos greci telonarios. Lice. magistros scripturę: ⁊ portitores appellat. Nā ad atticū sic scribit. Illa cā publicanoū quātā acerbitatē afferat socijs intellexim⁹ ex ciuib⁹ q̄ nup in portorijs italię tollēdis nō tā de portorio q̄z de nonnullis iniurijs portitor⁹ q̄rebant. Et portitor dr q̄ aliq̄d portat Sta. li. j. th. Lāguet hyperboreę glacialis portitor vrsę. Amb. sup. Luc. Audito dei vbo steterūt acerbi illius funeris portitores. Pōt ēt dici q̄ traducit boies ac vehit vel ad nauiz ō litore vl ad litus ōnaui vl adulterioꝛē flumis ripā quē greca voce porthma dicim⁹ abusiue. Portitor. q̄ portat. sic Uector.

Porthmeus pe. cor. latine dicit transfretator q̄ nauigio vehit et qui exigit portorīū. πορθμος eni fretrū dr Ju. iā sedet in ripa letrūq⁹ nouicius horret porthmea. i. portus fretri portitorem. Porthmis: idis nauis ad trahiciendum.

Portunus deus a portu dictus: qui portibus prędest grece Palęmon dicit⁹ a quo opportunus ⁊ Importunus hic etiaz Mollicerta est inoos filius.

Porticus. q̄ pp repētinos imbres ⁊ vmbrarū ac deambulationis gratia ędificant. Oui. de porticu pōpeiana. Tu mō pompeia lęt⁹ spatiare sub vmbra cū sol herculei terga leōis adit.

Portio quasi partio sigt partē huius diminutiuū est portiūcula Apu. Qui cū a me portiunculam posceret. hinc fit ꝓportio q̄ est duarum rerum inuicem facta comparatio.

Porrendo. is. porro hoc est ante tendo prędico significo. Virgi. hunc illū fatis externa ab sede pfectū porrēdi generū. Plau. in cur. Ecastor nobis piculum magnum ⁊ familię porrenditur de menti si expectemus mortem.

Porrentū a porrendēdo. i. pōstēdēdo q⁹ porrēdat aliq̄d futur⁹ q̄z tuis aliq̄n dicant porrēta inania q̄dā ⁊ irrideda. Li. lib. j. tus. Aut qō negoci ē hoc poetaz ⁊ pictor⁹ porrēta cōuincere. Hiro. de diis ait. Porrēta magna q̄z numina. Porrēt⁹ tī ex augurijs ⁊ auspicijs antiq̄ significationē accipiebāt. Unī apes ille ex ore Ambrosij pdeuntes q̄si porrentū fuerūt q⁹ de longe viri sapiaz porrenderūt. i. significauerūt. Et Uir. li. viij. ꝓ bono omine posuit cū ait ne q̄re pfecto quē casuz porrēta ferāt. Ubi Ser. Mō bona omnia q̄ victoriaz porrēdunt. Et dicta ppharum q̄si porrēta. q⁹ porro hoc est de lōge tēdebant. i. futura diuinabāt. Unī. Sal. Ex libris sibyllinis regnū romę tribus cornelijs porrēdi. Porrēta quoq⁹ fieri oñr cū solida cor pora raro se ostendūt: vt cometę turbines barathra ⁊ sereno cęlo facta tonitrua. Unī Uar. In cęlo inquit mirabile extitit porrentū. Nā stellaz veneris nobilissimā plautus vesperugi nē homerus hesperon appellat pulcherrimā dicēs. Lastor scribit tīn porrentū extitisse vt mutaret colorē hęc aūt porrenta oñr eē ō nām: sz nō sūt cū dei voluntate fiāt. q̄ q̄dē voluntas cuiusq⁹ rei cōdite nā ē inquit. Augu. li. xxj. ci. dei. Prorentuz ergo fit non contra naturam sed contra q̄z est nota natura.

Porrentosus. a. um. quod porrentum facit. Ply. Porrentosum est quod de ea traditur.

Portulaca quaz greci peplion dicunt herba est frigida ⁊ hūmida vt inquit Auicenna que dentium tollit stuporem.

Posca vinū in torculari aquatū qō apud Ply. Uarronemq⁹ ⁊ alios Loza dr. Quidā posca dict eē potionis gñis q̄z greci oxicraton vocāt q̄ ex aq̄ acceti q̄ mixtura cōficit. Ply. lib. xxx. i Tormina sanat palumbus ferus ex posca decoctus.

Poscolentū non poculentū dici debere scripsit hermolaus virnunq̄z satis laudatus. q̄z p̄z a posca ēt poscolentuz dici possit.

Posco poscis poposci sigt rē debitā ⁊ honestā peto. Uar. poscere ē quotiēs aliq̄d ꝓ merito nostro deposcim⁹ Lui. Do. 2coz dare videt cū inq̄t. Poscere ē iperiose rogare. Aliq̄n ꝓuocare. Uir. haud acrē dubites in p̄lia poscere turnū. Li. Poscūt maioribus poculis. Aliq̄n petere seu vēdere. Plau. i merca. Tāti quāti poscit. In q̄ significatiōe ēt sumit vocare Iuue. Bis quingēta dedit. tāti vocat ille pudicā. Vui⁹ apposita sūt Apposco. qō ē iuxta debitū ⁊ ius posco: seu volo. Ter. i heau Minas q̄dē iā decē hz a me filia q̄s ꝓ alimentis eē nūc dico datas. hasce ornamentis osequent alterę. Porro hęc talenta dotis apposcēt duo. Deposco. Exposco multū seu cū instātia aut publice posco. Liui. li. j. Pacē pcibus exposcūt. Uir. li. iij. Sz votis pcibusq⁹ iubēt exposcere pacez. Reposco qō mihi debeā reddi peto Amb. Susceperat i senectute filiū ꝓ prio missionē reposcēti dño negādū ad sacrificiū q̄tuis vnicū nō putauit Uir. Parthosq⁹ reposcere signa. Et Reposcere ē vehemēter poscere. Plau. i cur. Quā tu virginem me reposcis.

Postulo. as. sigt quodā mō rogro volo. vt res loc⁹ psona tēpus cā postulat i q̄ significatiōe q̄nq⁹ ablō iūgit mediāte cōpōne. Li. i Lel. neq⁹ q̄q⁹ vnq⁹ nisi honestū ⁊ rectū alter ab altero postulabit. Aliq̄n actō solū. Jdē ꝓ liga lōgiorē orōnez cā sorsitan postulat: tua certe nā breuiorē. Nōnūq⁹ vuob⁹ accusatiuis. Sz tūc sumit ꝓ rogo. Uier. i Hō. Orauī ⁊ ōdit mihi oñs petitionē quā postulauī oñm. qō tīn raro repit. Nā cuz ꝓprie vti postulo voluit ablō iunxit: vt in li. ℟. Uocauit nome ei⁹ Samuel eo q⁹ a dño postulasset eū. Q̄nq⁹ sigt rē debitā ⁊ justā peto. Aliq̄n sigt Accuso seu querelā dico de altero apud alterū. Sue. in Cesa. Leterū Lozneliū dolobellā consulare ⁊ triūphalē virū repetūdarū postulauit. Jdē de Augu. Affuit ⁊ cliētib⁹ sicut scutario cuidā euocato quōdā q̄ postulabat iniuriaz. Interdū postulare est cupere velle expectare Ter. in adel. p oppressionē vt hāc mihi eripere postulet. i. velit aut speret. Itē postulare sicuti docet Ulp. est desiderū suum vel amici in iure apud eū q̄ iurisdictioni prędest exponere vel alterius desiderio cōtradicere. Solet distingui inter postulare poscere: petere obsecrare ⁊ flagilitare. q⁹ poscimus imperiose petimus pcario postulamus iure. Obsecramus. i. placra rogamus. Flagitamus nō sine crepitu verboruz ad-

dendo conuicium Li. Quãq causa postulat. nõtamen flagitat. Curtius postulabat aũt magna q petebat. Expostulare est cum querumur iniuriam apud illum a quo accepimus et habet in se reprehensionem. Sed de expostulo alibi.

Possum potes: potui ex pos z suz cõponit q si potens sum. Uñ etiã quãdoq cũ ablatiuo cõstruitur. Liuius. libro. x. Pecunia deinde q multũ poterãt freti socios ex ostibus facere gallos conantur: Sunt etiam qui hoc verbũ componant ex poro valde z sum q valde esse videant qui potentes sunt. Habet quando oppositum: vt cum dicimus. deus omnia potest Unde fit omnipotens. Quando q est sine oppositõe. Plau. Non hic vt possit edit: sed posse cupit vt edat.

Possibile dr qõ fieri põt. Cuius contrarium est. Impossibile.

Possideo ex pos z sedeo. Pos aũt qõ in vsu non est idem ẽ qõ potens vt sit possideo quasi potens sedeo. Hinc possessio possessor. z Possessiuus. a. um.

Possessio ppria etas z vsus siue actꝰ possidendi agri aut ędificij: nõ ipe fundꝰ aut ager. Li. in pad. Etenĩ si isti callidi estimatores prata z areas magni estimare q ei gĩi possessionũ nemini nocere põt. Aliqñ tñ sumit p ipsis bonis imobilibus.

Possessor qui possidet cuius fę. est possestrix.

Possessiuus. a. um. quod possidetur. vt Euandrius ensis ędes regię quę regis possessio est.

Possidonius phs Apamenęs ex syria vt Stra. li. xiiij. auctor ẽ sed rhodius existimat. qz rodi vixit. ac phatus ẽ sicut z Apollonius molo dictus ẽ rhodius cũ eẽt Alabadẽsis. Utrũq audiuit. Lice. Dic cui aliqñ morbo articulari laborasset grauissime ferẽ sępe dixisse (Erat enĩ stoicus) Nihil agis dolor q̃uis sis molestus nunq te esse confitebor malum.

Post ppositio composita z separata inuenitur. Separata figt metaphoram ppositionem quando ordinem demonstrat siue loci siue temporis siue alicuius alterius rei: z seruit actõ. Virgi. Post mõtẽ oppositũ. Idẽ Post aliquot mea regna videns mirabor aristas. Hor. ocies ciues q̃rẽda pecũia primũ virtus pꝰ nũmos. Lõposita vo repit cũ multis dictionibus. vt Post hac post modum. Qñq tñ ponit loco aduerbij postea z hoc qñ nulli casui seruit. vt qñ iũgit ablõ. Uir. Post mihi non fili pęna cõmissa laetis. Sal. Sz vbi piculũ aduenit iuidia atq superbia post fuere. Cũ ablõ. Uir. li. vj. Ille admirãs venerabile donũ fatalis virgę lõgo post tpe visum. qõ si p se ꝑferatur vel ppostere hz accentũ acutũ. in versu vero grauem.

Postq aduerbiũ tpis. Sal. Postq cõsulueris mature opus ẽ facto. Interdum ponit p qñ. Ter. in adel. postq poeta senfit scripturã suã ab uiqs obseruari. Uir. Postq nos amaryllis hz galathea reliqt. nec mirũ qz vt do. ait eius recipocruz ẽ qñ p postq. Pla. in aulis qñ mozit ita auido ingenio fuit.

Postea cõponit ex post z ea. vñ z pducit a sicut alia cõposita. Interea hterea propterea. Sal. Postea piso i citeriorem hispaniã qstor prorę missus est. silr Posteaq vna dictio ẽ sicut z postq q cõuertuq pticulę sunt. Li. Plãco. z abfui prouinciscẽs in greciaz: z posteaq de meo cursu reipu. sum voce reuocatus nunq p. M. Anto. qetus fui. Sic enĩ dictis sequẽtia copulantur. Aliqñ inter postea z q inter ponit vo. z figt Sed posteaq. Idem Appio. Postea vo q ita cepi.

Posterus. a. um. qõ aliquid sequitur vt postera dies. i. sequens. Uir. lib. iij. Postera phębea lustrabat lumine terras. Aliqñ posterus dr q post nos futurus est. Uñ posteri z posteritas. Sene. posteror negociũ se dicit. Hui cõpatriũ ẽ posteriores. z suplatiuũ postremus. i. vltimus. Posteri pedes q post primos sunt. Hic cõponit ppposterus quasi quersus z inuersus Li. cassio ppposteros bẽs tabellarios z si me qdem nõ offendunt sed tñ cũ a me descẽdũt flagitant lras. hoc ẽ q post alios venire debẽt: priores alijs q̃ prmissi fuerãt venũt. Quint. ppostera res occidere deinde erubescere. Prepostera libido dr vitiũ sodomiticũ. Et ppposteros hoies libidinosa cupiditate vocat. Jul. firmicus qui z pedicatores vocantur.

Posterius tardius vel scõ. Qñq etiam minus Plau. in asi. Posterius ista dicisq credo tibi.

Posteriora dicuntur quę a vultu auersa sunt. Uñ est illud Posteriora mea non videbis.

Posteritas figt posterũ sęculũ: siue hoies q post nascẽt. Li. in Lęl. Quo in genere sperare videor scipionis z Lęlij amicitiam notam posteritati fore.

Postremo aduerbiũ figt finaliter vltimo loco. tãdem. Sal. Postremo oibꝰ modis pecuniã trahunt. Dr z ad postremũ Insequentis vo figt iuturę tps. Quit. li. j. Multa linguę vitia nisi primis eximant annis i emendabili i posterũ prauitate durant

Postfero. pe. cor. postpono Ply. li. ij. Habẽa z vrbibus agrorum cultu virorum mozumq dignatione amplitudine opuz nulli prouinciarum postferenda.

Posthac dictio composita sicut Antehac. z significat Deinceps in futurum: siue posthoc tempus. Ter. in an. posthac quas faciet de integro comędias.

Posthabeo. postpono. Ter. in phor. Naz omnes posthabui mihi res ita vt par. fuit.

Postbumus pe. cor. ex post z bumus cõponit q post mortẽ parẽtis natus ẽ q̃si postumatũ z sepultũ. Plau. i aul. post mediã etatẽ qui mediã duxit vxorẽ domũ si eã senex auũ pgnãtem fortuito fecerit: quid dubitas quin sit paratũ nomẽ puero posthumus Dr z posthumus. a. um. profuturo z sequẽti z postero. Unde. Apul. posthumam spẽ dixit. Uir. li. vj. tua posthuma proles. Fuit z posthumus nomen viri. Hor. li. ij. car. Deuheu fugaces postume postume labuntur anni.

Posticũ z posticus pe. p. a post stando p hostio in posteriore pte ędiũ. Plau. in. Tri. aliud ãt posticũ ędiũz nostraz. Ueteres tñ ẽt vicinũ habitantẽ ad posteriorẽ partẽ ędiũ sic appellarunt. Hor. atria seruãtẽ postico falle clientem. Et hostium ipsum postica. fę. genere dr cuius diminutiuum est. posticula. Apul. p quãdã breuẽ posticulã introuocat me. Ammianus. p posticaz ingressus refertã iueni cõfluente ex finitimis virili z muliebre sexu. Postica ẽt Augura est. Naz vt inqt. Ser. Augures designãt spatia ritu z eis dant nomina: vt prima postica dicat Antica: posteriora postica. Dextram quoq sicut scribit Festus Anticam sinistrã posticã dicimus. Sic ẽt ea cęli pars quę sole illustratur ad meridiem Antica nominatur quę ad septentrionem postica. Rursus. quę diuidũtur in duas partes orientem atq occidentem Antica z postica dicũtur. Itez postica linea in agris diuidendis quę ab oriente in occidentem spectat. Omnia deniq quę post nos sunt postica dicuntur z que ante nos antica. Inuenitur etiam posticus. a. um. Persius postice occurrue sanne. hoc est irrisioni facte z parte posteriore. Auso. Postico vulnere fossor.

Postero. as. palladius olina cũ varia cępit eẽ colligit. nã cũ tota nigrescet z spẽi merito posteratuit fudẽdi vbertate opẽlat

Posticulum diminutiuum Plau. in Tri. posticulum hoc recepit cum ędes vendidit. Posticula diminutiuus a postica de quo in dictione posticum.

Postes generis masculi. a post deducit: z figt valuã hostij: siue latus portę dictus q post fores stet. Uirgilius: hęrent parietibus scalę: postesq sub ipsos nituntur gradibus.

Postilena. a. post z standio. z stet a parte posteriori. Est enim in curruũ lignũ siue crassius lorum qõ sub iumenti cauda ponit Plau. Ita te agerunda aqua curruũ faciã vt postilena possit ex te fieri. Hinc per contrarium antilena q pectus cingitur.

Postliminium ex post z limina componitur. Quecũq enim a nobis alienata ad hostes peruenũt cum a nostro limine exierint. Si post ad idem limen reuertantur: postliminio redeũt Festus postliminiam receptus est si quis extra limina hoc ẽ terminos prouincię captus fuerat. rursus ad propria reuertitur. Paul. Jurecon. Postliminiũ est ius amisse rei recipiẽdę ab extraneo z in statum pristinum restituendę inter nos z liberos populos regesq moziꝰ ac legibus cõstitutũ. Naz qõ bello amissinus aut etiã circa bellum hoc si rursus recipiamus dicimus postliminio recipere id quod naturali equitate introductũ ẽ vt qui per iniuriã ab extraneis detinebatur. is vbi in fines suos redisset pristinum ius suum reciperet.

Post mitto. Li. pro cęlio. Quod in alicuius agrestis periculo nõ post mitteret id homo eruditus in iisdijs doctissimi hominis dissimulandũ

dissimulandum putaret.

Postmodũ.pe.co.er post ⁊ modũ. figt postea siue postremo q̃ si post modũ rei datũ. Liui.lib.j. Sepe ex iniuria post modũ exortã gratiã. Dr ⁊ post mõ. Idem lib.iiij. Si ardeates sua tpa expectare velint arbitriũq; senatui leuãdę iniurię suę pmittant fore vt post mõ gaudeant se irę moderatos.

Postomis.idis inst̃m ligneum seu ferreu quod ad cohibendã equoꝝ tenaciam naribus vel morsui imponit. Lucil. Postomides huic de naribus ingentes pendent.

Postridie ⁊ pzidie ꝓsita sũt ⁊ diuersa. De pdie. Hel.li.x. Die pstini eodẽ mõ dicebat: qõ significabat die pstino. i. poze qõ vulgo pdie dr̃ uerso cõpositõis ozdie q̃si pstino die. Festus vo cui magna accidẽdũ puto cõpositõez pdie antiq̃ eẽ inuit: cũ ait. Pznignus dictus ẽ q̃ anteq̃ mr̃ scõo nuberet ẽ pgenitus. Pzis. enĩ antiq̃ p p dixerũt. pdie igit̃ ex p. ⁊ die cõpositũ pozi siue pcedenti die siue die vno añ figt postridie vo postero die: sincopatũ enĩ ẽ. Lac.li.v. de vtroq; exẽplũ posuit: ⁊ loquit de Carneade. Js cũ legatus ab atheniẽsib⁹ romã missus eẽt disputauit de iustitia copiose audiẽte Galba ⁊ Latone cẽsorib⁹ maximis tũc oratoꝝib⁹. Sz disputatõez suã postridie die pzie disputatõe subuertit ⁊ iustitiã q̃ pdie laudauerat: sustulit. Plau. ĩ Sti. Qui põt mulieres vitare vitet: vt quotidie pdie caueat ne faciat qõ pigeat postridie. Pzidie igit̃ pzioꝝ die siue pcedẽti die figt vt ẽt apõ Latonẽ li. de re ru. Si quẽ purgare voles pzidie ne cenet: postridie vo postero die: nec post tres dies vllo mõ figt: vt Latonis exẽplũ aptissime demõstrat q̃ eodẽ li. sic ait. Oleũ virides sic facito: oleã q̃primũ ex terra tollito si inquinata erit tollito a foliis: ⁊ stercore purgato postridie aut post tertiũ diẽ q̃ lecta erit facito. Nõ enĩ adiecisset diẽ tertiũ si postridie post tres dies sigaret nisiq; postridie scõs seu sequẽs dies eẽt eius diei q̃ pcessit: qõ ostẽdit ẽt ex hoc qõ eius diei appositũ tã pdie q̃ postridie inuenire. Li. lẽtulo. Ad duodecimũ klas februa. cũ in senatu pulcherrime starem⁹: q; iã illã sniaz bibuli de trib⁹ legatis pdie eius diei fregeramus. i. pcedẽti die eius diei: hoc est duodecimi. Cęsar li.ij. Postridie ei⁹ diei Cęsar pstidio vtrisq; castris qõ satis eẽ visum ẽ reliqt. i. sequẽter siue postero die ei⁹ diei q̃cessit. Aliqñ eis gtus iungit̃ vt pdie siue postridie kal. nonarũ iduũ: ⁊ possessiue iungit̃. Nõnunq; actũs apponit̃. Li. Apio. pdie nonas iunias cũ essemus bzũdusij. Et resolut̃ die pcedẽti nonas: siue die añ nonas. Liui. ẽt postridie idus reb⁹ diuinis supsederi iussuz: q̃bus ite mõ postridie kal. ọz. i. die post kal. Etiã alr actõ iungunt̃. Li. ad Atticũ pdie cõpitalia memẽto. Interdũ pzidie ⁊ postridie sequit̃: q̃ vt pdie q̃ intres pziaz sacrificiũ facito. Liui. li.ij. Nã cũ pdie q̃ legati ad tarq̃nios pficiscerent̃ ⁊ cenatũ forte apud Uitelios eẽt: diuturnitq; ibi remotis arbitris multa iter se de nouo vt fit cõsilio egissent sermonẽ eoꝝ ex seruis vnus excepit q̃ iã antea id senserat agi: qõ sic exponit̃. Die pcedẽti añq̃ legati ad Tarquinios pficiscerent̃. Silr illud Sue. in Lęsa. Et pdie q̃ occideret̃ i sermone nato sup cenã apud. M. lepidũ qsnã eẽt finis vitę cõmodissimus repẽtinũ inopinatũq; ptulerit. Quo etiã mõ itelligit̃ illud i Canone missę. Qui pdie q̃ patereꝝ. i. qui pcedẽti die añq̃ patereꝝ: nõ aũt quo: sicut valla iterpr̃: eo q̃ snię repugnare videreꝝ. Silr postridie q̃ pr̃ mortẽ obiit epulũ feci. i. postq̃ pr̃ mortẽ obiit: postridie epuluz feci vt dies mortl. Luctus seruiat: postera vo epl̃is. Nõ ãt postridie quo pr̃ mortẽ obiit epulũ feci qõ neq; oꝝ oni: neq; sensu cõuenit: nã postridie aliũ diẽ exigit pcedẽtẽ. In isto vo exẽplo nullus al⁹ dies pcessit. Ergo q̃ p postq̃ exponẽdũ ẽ vt postridie sequat ipz quo pr̃ mortẽ obiit. Silr pdie q̃ vrozẽ durero nauigãdũ ẽ mihi. Si q̃ p quo sumat̃ nõ recte fiet iterpzetatio. Igit̃ necessario q̃ p postq̃ nõ p quo sumẽdũ ẽ nisi q̃ p quo hoc mõ sumamus: nõ tñ vt capiam⁹ eo postridie epulũ factũ quo pater mortem obiit: neq; eo postridie quo vrozem durero nauigandũ est mihi. Sz sic postridie. i. postero die ab eo quo pr̃ mortẽ obiit epulũ feci: ⁊ postridie ab eo quo vrozem durero nauigãdũ ẽ mihi. Et valla ita itellerit: hõ mõ sumẽda sũt pleraq;. Liuij exẽpla vt li. iij. anno trecentesimo altero q̃ odita roma erat itez mutat̃ forma ciuitatis a ꝺsulib⁹ ad decẽ viros. Et lib. iiij. Dictatoꝝ exercitu victoꝝe domũ reducto die octauo q̃ creat⁹ erat. Vic q̃ p quo exponit̃. i. ab octauo die ab eo quo creat⁹ erat. Et illõ q̃ odita roma erat. i. ab eo quo odita roma erat. Qõ ẽt p postq̃ sumi põt. Pñr tñ Uallę exẽpla bzeuius exponi: vt q̃ p eum sumat̃ hoc mõ. Quã p cũ pr̃ mortẽ obiit epulũ feci postridie. Et q̃ p cũ vrozẽ durero: nauigãdũ ẽ mihi postridie. Illõ ãt Ciceronis ad Tironẽ Menãdrius postridie ad me venit q̃ expectarẽ: p cũ oĩno sumit̃ nõ p postq̃: neq; p añq̃: neq; ab eo quo h̃ mõ. Menãdrius q̃. i. cũ die pcedẽti eũ expectarẽ venit ad me postridie. Uñ recte sequit̃. Itaq; habui nocte plenã timoꝝis. i. nocte q̃ ipz diẽ pcedẽtẽ ĩsecuta est ⁊ itercessit iter postridie hoc est sequentẽ diẽ ⁊ ipm diẽ pcedentẽ. A pzidiei fit pdianus. a. um. qõ ẽ pzidie alicuius diei. Sue. in Caio. Marcente adhuc stomacho pzidiani cibi. A postridie postridianus q̃ postridie alicuius dei: sicut postridianus qui post idus est. Sed ab vtimur pro postridianus crastinus. pro pzidianus hesternus.

Ptãs multa figt: vt Paul. inqt. Nã in psona magr̃atuũ iperiũ. Et a possum fit. In psona liberoꝝ patriã auctoritatẽ: in psona seruoꝝ dñiuz. Ait cũ agim⁹ de noxę deditiõe cũ eo q̃ seruũ nõ defendit: pñtis corpis copiã ac facultatẽ. Ptãtes igit̃ pncipes potẽtes dñr quos grẽci dynastas vocãt: ⁊ hi q̃ magr̃atus gerũt ⁊ hñt mẽz imperiũ hoc est gladii ptãtẽ ad aĩaduertendũ ⁊ facinoꝝosos hoĩes: ⁊ ĩdicii psunt. Uñ nõ inepte pterozes vrbis vulgo nũc ptãtes dñr. Sue. in Claud. Jurisditionem de fideicõmissis quot annis ⁊ tñ in vrbe deligari magistratibus solitã in ppetuũ: atq; ẽt p puincias ptãtibus de mãdauit. Apul. Sed iussit ptãs officialẽ suũ magna seueritudine coerceri. Ply. Pingue ozaconis in pelle dorcadis neruis ceruinis ad alligatũ in lacerto victoriã iudicioꝝ cõferre existimant primũ spondilũ aditus ptãtũ mulcere. Et ptãs ponitur p psilio ⁊ rõne. Uñ extire aliquẽ de ptãte dicimus mẽtis impotẽ fieri: vt apud Li. li. iiij. tu. Jratos ppzie dicimus exisse de ptãte. i. de mente. Potesta a veteribus dicebatur p ptãte. Plau. Neq; desidię in octo operũ dedisse: neq; potestam sibi fuisse adeo arte cohabitum esse a patre.

Potentatus.us.potestas.

Potens tã pticipiũ q̃ nomẽ inuenit̃ a possiz. Sz qñ participiũ est tps figt ⁊ actõ iungit̃ nõium vl̃ infinito nec comparatiõez accipit: vt potẽs pugnare: vl̃ potẽs bella facere. Qñ vo nomẽ caret tpe ⁊ gtõ iungit̃: vt potẽs maris: ⁊ cõparatiõez accipit: vt potẽtioꝝ hui⁹ Jziũ ẽ. Impotẽs q̃ nõ põt. A q̃b⁹ potẽtia ⁊ ĩpotentia: potẽter ⁊ ipotẽter. Differũt ãt fm Pzis. potentia et ptãs q̃ ptãs magna p vi accipit̃: potentia ⁊ dñatione. Vic oi potens. Armipotens bellipotẽs q̃ armis ⁊ bello potens est. Uiripotens mulier q̃ coire cum viro per ętatem potest.

Potis ⁊ pote. Uide in dictione compos. Pote volo possiz velle potis sum. possum.

Potioꝝ ⁊ possus cõparatiua p melioꝝ ⁊ melius q̃si potẽtioꝝ ⁊ potẽtius: ⁊ potissimũ superlatiuũ ⁊ potissime aduerbiũ q̃ significant magis ⁊ marie. Differũt aũt potius ⁊ potissimũ seu potissime: q̃ potius ad duo tñ potissimũ ad pla referẽt: vt quez potius institua hęredẽ. Fabiũ an Lucilũ: Aut q̃ natarũ potissimũ eruditã: si multę sint inuenit̃ tũ q̃q; potissimũ referri ad duo. Lic. Quã q̃ pstat honestas incolumitati: tñ viri potissimũ consulendum sit deliberetur.

Potioꝝ. iris. ⁊ poteris a potis deducitur: tam tertię quã quartę ꝺiugatõis est. Jn infinito tñ ⁊ participio q̃rtã sequit̃. Virg. Ui potit̃ quid nõ mortalia pectora cogis. Ouid. tuq; tuis armis nos potiremur achille. Est ãt potiri tenere ⁊ q̃si in ptãte hẽre. Et sic fere sp cum gtõ ostruit̃. Sal. cui fatũ fuerat vrbis potiri. Aliqñ est obtinere ⁊ in ptãtẽ vẽdicare: ⁊ tũc abltõ iungit̃: vt Cęsar tãdẽ potitus ẽ gallia. i. pugnãdo obtinuit galliã Aliqñ frui. Sic ẽt cũ abltõ ⁊ nõnunq; cum actõ ostruitur: iz raro. Li. Qõ si bis voluptatibus bona ętas fruitur libentius primũ paruulis fruit̃ rebus vt diximus deinde bis quibus senectus etiam si non abunde potitur: nõ omnino caret. Ter. in adel. Patria potitur cõmoda.

Poto.as.aui.ꝛ potus ſum potatū ꝛ potū ſignificat bibo. Vier. Nō ambigo multos ſoze q̄ de turbulēto magis ruuo q̄z de puriſſimo fonte potare malint. Ter. in ecy. Quid agis cū virgine vna adoleſcēs cubuerit plus potus. Eius compoſita ſunt Appoto. qō eſt multū poto. Plau. in cur. Poſtq̄z cēnati atq̄z appotitalos poſcit ſibi in manū, puocat me ī aleam vt ego lu dam. Cōpoto ſimul poto. Unde cōpotatio quā greci ſimpo ſium dicunt. Epoto potādo exhaurio perpoto valde ſeu fre quenter poto. Prępoto ante poto ꝛ habent pe. pro.

Potus.a.um. ī vtraq̄z ſignificatiōe ſumit̄, p eo q̄ potauit. Ouid. li. iij. faſ. Pōpa ſenem totū pota trahebat anus. Idē in eodez Clauiger ꝛ tāto albula pota deo. Iuue. Epotaq̄z flumina me do prandente. Ibi accipit̄, p eo qō q̄s potauerit. Sil'. Ouid. lib. xv. me. nocte nocent potę ſine nocta luce bibuntur.

Pot⁹.ta.ſs. idē qō potio q̄uis ſint q̄ diſtinguāt dicētes potū eſſe vini aq̄ ꝛ hmōi potionē a medicis egrotātib⁹ dari. Sz Li. po tionē p potu accipit lib. tuſ. cū ait. Quid q̄ de mēte q̄dē recte vti poſſum⁹ mlto cibo ꝛ potiōe repleti. Et in cato. Tū cibi ꝛ potionis adhibendū vt reficiant vires nō opprimantur.

Potozium. vas quod ad potum eſt deputatū. Ply. Mille con uiuias totidem aureis potozijs. Idem li. xxxiij. Fecit idem et cocos magireſia appellatos paruulos potozijs.

Potozius.a.um. quod ad potādum pertinet. Unde dicimus va ſa potozia: ſicut vaſa eſcaria.

Potito as.pe.coz. Conſuetudinē potādi hēo. Eſt. n. frequētatiuū. Pla. ī am. Nūc tibi hāc paterā q̄ dono mihi illic ob vtutē da ta ē pterea rex q̄ potitauit quē ego mea occidi manu.

Potiono.as. potionē phēo cui⁹ paſſiuū ē potionoz. Sue. de cali. Credit potionat⁹ a Leſonia vxore amatozio q̄dē medicamē to: ſz qō ī furozē verterit. Vier. ad Dama. Accipe calicē meri hui⁹ de manu mea: ꝛ potiōabis oēs gētes ad q̄s ego mittā te

Potitius a potādo cognominatus eſt qui herculi ſacra faciebat A quo potitia familia. Erat ꝛ altera familia pinariozuz quę herculi ſemper ſacrificaret.

Prę.ꝑpoſitio. q̄ tā ſeparata q̄z cōpoſita vbiq̄z diphthōgat̄. Se parata q̄dez ablto deſeruit: ꝛ qñq̄z ſigt̄ p ſiue pp. Apul. Prę luxuria cuncta, pfuderat. Qñq̄z ſigt̄ añ ſiue de loco dicat̄: ſiue de electiōe. Et mō abſolute ponit̄. Ter. I. p. ſequar. Mō cū actō. Liui. li. j. Prope Tyberim fluuiū q̄ pſe armentū agens nādo traiecerat. Mō cū ablō: vt p oculis. i. añ oculos. Aug. li. j. cō. Ambitio q̄d niſi honozos q̄rit ꝛ glozią cū tu ſis p cunctis honozādus vnus ꝛ gl'oſus in ęternū prę cunctis. i. ante cūctos: vl' q̄z cuncti. Interdū ponit̄ p reſpectu: ſiue ad cōparationē. Ter. in eu. Dic ego illū ptēpſi prę me. i. ad cōparationē mei. Liui. paruā albā prę ea vzbe q̄ oderet ſoze. Nōnun q̄z p ab. Ter. in an. prę ſtudio oū id efficias qō cupis. i. abſtu dio. Idē i eu. Ut ſit miſera prę amoze. Itē p ex̄: ſiue excepto vel excepta. Bel. lib. j. Pręq̄z ſe vno cęteros oīs linguę attice pncipes gentęq̄z oēm togatā qōcūq̄z nomē latinū rudes eſſe atq̄z agreſtes pdicabat. Ter. ex̄ vnā ancillā dixit. Itē pro reſpectu eius. Plau. in pſa. Immo res oīs relictas hēo prę qō tu velis. Cōpoſita ſigt̄ ante vel pius: vt ꝑpono pſero. Aliqñ ſup vt pfectus prędio. Aliqñ valde vel mirū īmodū: ſiue p̄ter modū vt pclarus pcelſus: ꝛ magna auget q̄z per. Jungitur q̄z cū aliq̄bus dictionibus cū q̄bus nō iungit̄ per: vt ꝑpo tens pcelſus platus: pclarus: pfulgens: pdiues: pdulcis: pdu rus: pcultus: plargus: plongus. Nā plongus hō ꝛ plōga oro ea oz q̄ enozmi lōgitudine eſt. Prępotēs pcelſus ꝛ ſil'ia: ma iozem īmodū potens celſuſq̄z ꝛ q̄ſi pręter modū mozēq̄z alio rū potens ac celſus. Significat qñq̄z etiā ante tps: ſiue pręter mozē alioz vt pręcoz vna pcox ingeniū. Itē ſignificat non ſi ue nondū vt in pinaturus. Aliqñ ſupuacue ponitur: vt prę mozioz pręcingo quę ſignificāt ſicut eozū ſimplicia. Aprę. fit pręter quomodo a ſub ſubter: in inter: pro propter.

Pręacuo. prius acuo. Cato de re ruſ. Utrem teneram pręacuito obliquo inter ſe medulam cum medulia compoſito.

Pręaccipio. añ accipio a quo ꝑacceptio figurā quę preſumptio a noſtris: a grecis vo prolepſis dicitur cū poeta aliquid prę accipit ad eamq̄z ſubſequitur qualitatem.

Prębeo. ex prę ꝛ hēo abiectis. a. ꝛ. h. ſignificat vo. exhibeo. Naz qui aliquid prębet id prębere ratione dicitur. Aliquando ſignificat oſtendo. Teren. in adel. Seruum haud illiberaler prębes te. i. in re oſtendis factis probans.

Prębia veteres remedia dixerunt: q̄ egrotantibus prębeant.

Pręcalluus. calluus in anteriore parte capitis. Sueto. de Galba Statura fuit iuſta capite pręcalluo.

Pręcarus nimis ſiue multū carus. Terē. in phoz. Quantū opus eſt tibi argenti: eloq̄re. Sole triginta mine. Triginta: haud pręcata quod phedra iſthęc vero vilis eſt.

Pręceps locus altus vñ q̄s pōt pręceps dari. Virg. turrim in p cipiti ſtātē ſūmiſq̄z ſub aſtra eductā tectis ꝛ pceps hō oz qui ſine cōſideratione aut mō q̄d agit: ꝛ q̄ſi rem occupat. Unū p nimis feſtino poni ſolet. Virg. Precipites atra ſeu tępeſtate colūbę. Precipites palmites apud Col. ſunt qui de bonotinis virgis e nati induro alligantur. bi vt lib. vi. idem ſcribit plurimum fructus ferunt, ſed plurimum matri nocent. Itaq̄z niſi extremis ramis, aut ſi vitis arboris cacumen ſupera uit pcipitari palmitē nō opz. Sunt qui pceps a caput per cō poſitionē deriuent. qō q̄uis nō abnuā tamen etiā a capio di ci videtur. q̄ anceps cuz an prępoſitione compoſitum a capio Feſtus dici velit. Sed tamen proprie pręceps a caput. Un de ꝛ biceps ꝛ triceps. Caput vero a capio fit.

Pręceptinū locus preruptus: vnde pręcipitari facile poteſt.

Pręcipito in pceps deiſcio in conſiderate ago a cuius participio fit pręcipitanter quod ſignificat in cōſiderate.

Pręcędo ante cedo: vt nox pręceſſit: dies appropinquauit.

Pręcido. penultima producta. ex prę ꝛ cędo: quod eſt ferio per cutio: incido: ſignificat ante cędo.

Pręcidaneus. a. um. vt pcidanea agna: q̄ ante alias cędebat̄ pci danea porca quā īmolare erāt ſoliti anteq̄z nouā frugē pcide rent: ſiue guſtarent. Aliqñ pcidere eſt excidere ſeu ſimplr cę dere. Viero. in exo. Pręcide tibi duas tabulas lapides inſtar prioz. Poſtea ſequit̄: excidit ergo duas tabulas lapideas q̄ les antea fuerāt. Idē li. x. Et pcipit veſtes eoz medias vſq̄ ad nates: ꝛ pcidere oz de re obſcena: h̄ eſt marē itra podicez coeundo labefactarē: quēadmodū pędicare eſt puerū iter fe moza ſędare Mar. pcidi gaudes: pcſius neuole plozas.

Pręciſus oz ps carnis viſcerū: hoc eſt circa q̄ viſcera inuoluta ſūt: q̄ oras circūciſas habeat. Luc. Illi pręciſo atq̄z epulis ca piuntur opimis. Nā oma ſum oz inteſtinū pingue.

Pręcipuus. a. um. a pcipio, p añ capio: q̄ añ capit̄ q̄ſi añ oia: ſiue puētus oībus: hinc aduerbiū pcipue: q̄ ē añ alia: nō autē ſpāliter vt multi īdocte iterpretant̄ ſicut in pſertim. Li. Curio ni. Nō mihi tā mea ſalus cara fuit in qua pcipue ſum ab illo adiutus q̄z pietas erit in referēda grā iucunda. i. ante alios.

Pręcello. is. Vide in dictione Cello.

Pręcino. is. pe. coz. pręcinui pcentū añ cāto pcido prędiuino.

Pręcentio modulatio illa vocū q̄ añ initiū cantus fieri ſolet q̄ſi pludiū. Bel. Tibicines iter exercitū poſiti canere ęceptabant: ea pręcentiōe tranq̄lla ad q̄ſi militaris muſicę diſciplinā vis etiā ipetus militū ne ſparſi diſpalatiq̄z pruerent: cohibebat quapropter ꝛ exordium ſiue initiū ſiue principiū ſiue proloquium: ſiue antiloquiū quidā prędudiū alij pręcentionem vo cant ad ſimilitudinem grecorum qui id prooemium nomi nant propterea q̄ ol ιιн cantus eſt.

Pręcętoz. q̄ canēdo pcedit: ſicut pſultoz q̄ ſaltātiū chorea ducit.

Pręcipio a prę ꝛ capio figt̄ añ capio puenio poccupo Virg. Lo gite oues pueri ſi lac pcepit eſtus: vt nup fruſtra preſſabimus vbera palmis. Li. li. ij. of. Pręcipiāt oīone benigna multitu dinis: aīos ad benīuolētiā alliciāt: milites blādo ſermone de liniāt. Itē pcipe ē añ videre. Virg. Oia pcepi atq̄z aīo mecū añ pegi. Itē pcipe iubere. Et ptinet ad eos q̄ curā alioz gerūt ꝛ q̄ alijs pſunt. hinc pcepta, p iuſſis. Sal. i Jug. Micypſa pr me⁹ mihi pcepit. Itē pcipe monere iſtruere. Unū pręceptores artiū magiſtri quoz placita pręcepta ꝛ pręceptiones dīr.

Pręcepto. as. frequentatiuum ſignificat ſępe pręcipio.

Preceptū ꝛ nomē ꝛ participiū esse pōt. Nomē ponit ꝑ iussiōe. Ūn decē legis ꝑcepta ꝛ aliqñ ꝑ disciplina siue documento ꝛ ḡn regula q̄dā bñ viuēdi: vt cū ꝑcipit q̄d vir vroꝛi: q̄d vroꝛ viro debeat: aut ꝑdocumēto tradito ad aliq̄ artē ꝓcipiendā pticipiū mō figt añ captū. Liui. li. j. Tpe illi ꝑ repto. Li. lib. vij. Tul. B cogitātē fore bēm p̄ferti si ꝛ añ ꝓceptis bonis ꝺten tus eēt nec mortē nec deos expauesceret. i. p̄gustatis ꝛ ante captis. Mō iussum vt ꝓceptū est tibi ne discedas.

Precones a precinēdo dicti sūt q̄si p̄canes q̄ añ canāt ꝛ annū ciant q̄ est faciendū: vel vt inq̄t. Prisc. a p̄e. i. valde canendo Sūt enī q̄ iussu magꝛatus publice aliq̄d ꝺe denūciāt q̄ actio nē faciebāt ꝛ q̄ audientiā in theatris indicebant. Virg. lib. v. Victorē eneas ꝓconis voce cloanthum declarat. Et ꝓcones laudū nostrarū qui res a nobis gestas laudando diuulgant: hos quoq; Curiones vocatos legimus.

Preconiū ipsa p̄conis voꝛ. Sue. de Nero. Et p̄conio vbiq; ꝺtendit. Sz q̄n a p̄cone res gestę ēt pnūciari solent. iō q̄nq; ꝓ laude fama ꝛ gloria sumitur: a genealogia virtutib⁹ coꝛ poris ꝛ foꝛtunę: vnde isocrates de laudibus busiridis περι ΒΟΥΣΙΡΙΔΟΣ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ ΤΙΣ ΟΥΚ ΑΝ ΛΥ ΠΗΣΕΙΕ ΡΑΔΙΟΣ ΕΙ ΤΟΙΟΥΤΟΣ.

Preconius. a. um. pe. p. q̄ó est p̄conis vt sub voce p̄conia.

Precognitus. ante cognitus: q̄uis raro p̄cognosco reperiaꝛ. Plancus. Quod si latro p̄cognito nostro aduentu rursus in italiam se recipere cęperit.

Precordia mębranę q̄ exta separāt ab iseriore viscerū pte dicta q̄ cordi ꝓtenduntur: vt Ply. li. xj. scribit ꝛ a ḡcis phrenes ꝺñr. Itē q̄ ḡci hypocondria ꝺñr a poetis ꝛ medicis latinis p̄cordia appellant. Celsus periculosū est ēt post ar quatuz morbū febrē oriri vtiq; si p̄cordia in dextra parte ꝺura man serunt. Et p̄cordia vno noīe exta in homine vocantur.

Precor. cis. pe. coꝛ. gñis ois: q̄ó ꝛ p̄coquus. a. um. Mar. Illia maternis fueramus p̄coqua ramis nūc in adoptiuis pfica ra sumus. Dr ār p̄coꝛ fructus qui p̄ter moꝛē cęteroꝝ coct⁹ ꝛ maturus fact⁹ ē: vt p̄coqua vua p̄coꝛ ficus p̄cocia poma q̄ añ solitū tps matureſcūt Ply. Persica estate p̄cocia itra. xxx annos repta ꝛ p̄mo denarijs singula venūdata. Ita dicimus serotinas vuas q̄ post ꝺsuetū tps tarde matureſcūt: p trāslationē quoq; p̄coꝛ ingeniū ꝺr q̄ nimis cito maturitatē cōsecuti: nimisq; cito videt adoleuisse. Quintil. Illud ingenioꝛ velut p̄ecoꝛ genus non temere vnq̄ peruenit.

Precoquo. is. pe. coꝛ. ante coquo seu maturo. Colu. lib. v. Uuę cōmodius insolatę p̄coquuntur: hoc est ante tempus aliorum fructuum maturantur.

Precie vaę quasi p̄cocie dicte sunt quę cito matureſcūt.

Preda a pariendo: vt inq̄t Uar. q̄si parida q̄ manu pta sit. Et ē vt Sel. li. xiij. inq̄t. ꝓprie coꝛpoꝛa ipsa reꝝ quę capta sūt. Mancipię vero pecunia ex venditione p̄dę redacta.

Predaceus. a. um. quod ex preda est Sel. lib. iiij. egre passus q̄ cui salus imperij ac reipubli. accepta ferri deberet ratiōe pecunię p̄dacę poscereꝛ.

Predatiuus. a. um. idem quod p̄daceus. Hel. Ex manubijs. i. ex pecunia p̄datiua.

Predor. aris. a preda fieri. Uar. docet. Et ḅz vtranq; significationem Piero. in Esaia. Ueh qui p̄daris nōne ipse p̄ꝺaberis Grego. de p̄dari ꝺesiderant qui thaurū publice in via portant. Legitur ꝛ p̄ꝺo. as. Piero. in lib. Judith. Prędauit quoq; oēs filios thar sis. idest depopulatus est.

Predator. populatoꝛ. Joui vero p̄datori templū fuisse legim⁹ non q̄ p̄dę p̄cesset: sed q̄ ei aliquid ex preda in partē p̄dę ꝺebebāt. Nā mos romanoꝝ fuit vt bella gesturi: de parte p̄dę aliquid numinibus pollicerentur.

Predo. onis q̄ p̄dat cui⁹ dimi. p̄ꝺonulus a Latone vsurpatur: p̄dones sunt qui populandam alienam inuadunt puinciā. p̄diū a preda: eo q̄ capti ab hostibus agri militibus distri ꝺebant. Uel ḅz a p̄stando vt inq̄t Uar. ficut p̄des. Alij a p̄ꝺo seu valde vādo: ē ār p̄diū rusticū ꝛ vrbanū. Ūn añ vrbana p̄dia vocabant q̄ vrbi erāt ppinqua. Ager locus in rure quē colimus. Arui ea ps agri q̄ se mēti ꝺat. Fūdus ēt pars agri ē. Singula enī prata singulę vineę singuli horti. Singula olīueta pomaria pascua: salicta: nemora venatoria piscatoria loca siue villā atq; ędificiū: siue piscinā: siue vinaria habeāt siue nō habeāt: singuli fundi sūt. Et b̄ in agro dūtaxat. Nā in vrbe oppido vico castello q̄q̄d tale ē p̄diū vocat. Est itaq; fundus rustica possessio p̄diū ꝛ vrbana ꝛ rustica. Possessio ḡnale nomē est. Nā ꝛ taberne ꝛ hospitia ꝛ horrea i vrbe ꝛ possessiōes ꝺñr. Et simplr oīa bona īmobilia. Dr possessio ēt nō ipsa ꝓprietas sz vsus ꝛ actio possidendi.

Prędiolū paruū p̄diū. Li. M. Lelio. Sed mea p̄diola tibi nota sunt: ut bis mihi necesse est esse: ne amicis molestus sim.

Prędiatoziꝰ. a. um. q̄ó ad p̄diū pertinet: vt lex p̄diatoria. Li. p coꝛ. balbo. Etenim si. Qu. scęuola ille augur cum de iure prędiatorio consuleret hō iuris peritissimus consultores suos nōnunq̄ ad turium ꝛ caselium prędicatores reiciebat.

Prędiatores ꝺicuntur periti iuris ad prędia pertinentis.

Prędestino. as. pe. cor. ex prę ꝛ destino. vide i dictiōe. Destino.

Prędensus. valde densus. Ply. li. viij. Culter vocatur prędensam priusq̄ prescindatur terram secans.

Prędisco. ante intelligo. Virg. lib. ge. prędiscere ventos.

Prędico. as. pe. cor. apte seu publice ꝺico celebro ꝺiuulgo: laudo. Li. Luceio. Ignoſces mihi de me ipo aliq̄d p̄dicāti. Sal. Jp̄z crassum ego postea p̄dicātē audiui tātā illā otumeliaz si bi a Licerōe ipositā. Inde p̄dicatio dictio celebꝛitas. Et ap̄ Logicos decē p̄dicamēta q̄ de oīb⁹ p̄dicant. Et p̄dicatuz q̄ó grāmatici appositū vocant q̄ó prędicat. i. ꝺr de subiecto. Et prędicator. i. laudator: ꝛ cuuiscūq; rei diuulgator.

Prędico. is. pe. ꝑ. añ siue ꝑus ꝺico. Ter. in an. Sz ꝺico tibi teme re facias: neq; tu hoc ꝺicas tibi nō prędictū. Inde p̄dictio: q̄ó p̄dict fiue pnunciat vel p̄diuinat. Li. lib. j. de diui. ex quo sę pe gñe hariolor etiā ꝛ vatum furtibūdas p̄dictiones vt octauiano bello Corneliꝰ Culeoli audiendas putauerunt.

Preditus. a. um. pe. cor. nō ꝺr ornat⁹ sz q̄si affectus: pticipiū fine vbo puto: q̄si a p̄do. is ex p̄. ꝛ do. ꝛ accipit tā in malā q̄ī bonā partē: vt p̄ditus sum honore ꝛ p̄ditus sum ōdio. Li. pro Rabi. Senectute affectus morbo p̄ditus: ꝛ p Murę. Idem squallor sordidus: ꝺsect⁹ morbo lachrymꝫ ac męrorē p̄dit⁹.

Prędturo. as. pe. ꝑ. pter morē ꝺuro. Col. li. iiij. de rubrica. Uer est in opere difficilior q̄ neq; humentem fodere possis q̄ sit glutinosissima: nec nimiū ficca qz nimium preduratur.

Prędo. is. añ eo. Amb. huic vbo ōm iunxit lib. de of. Alter inq̄t cū in clero reperissem iubere me ne vnq̄ prędiret mihi qz velut quodā insolētis icessus verbere oculos fieret meos.

Prefacio. is. ex p̄ ꝛ facio sumit ficut p̄fero: vt si dicā. Prędme facio: ficut p̄me fero. Quintil. lib. viij. Sit igit cura elocutiōis q̄z maxia vū sciamus tñ nihil vboꝝ cā eē faciendū cū verba ipa reꝝ gr̄a sint repta quoꝝ ea sūt maxię pbabilia q̄ sensuz aī nr̄i optime, pmūt atq; ī aīs iudicū q̄ó volumus efficūt: ea debēt p̄facere sine ꝺubio ꝛ admirabilē nō sic quō, pdigia miramur ꝛ iucundā oratiōnē nō deformi volūtate sz cū laude ad dignitatē ꝺiuncta. Q̄ó mirū vr vt sub vna prępositiōe duo verba dissimili voce dissimiliqz significatione esse prolata.

Prefacio. onis a prefaris dedicit: ꝛ figt id q̄ó ploquimur ante q̄z ad rē veniamus. Piero. in p̄fa. pe. Uñ cōsueta prefatione cōmoneo tam vos q̄bus labor iste forte desudat q̄z eos qui ista bēre voluerūt: vt quę diligenter emēdaui: cū cura ꝛ diligentia trāscribantur. Duius ꝺimi. est prefatiuncula. Piero. Ideo greco ꝛ hebreo prefatiuncula vtraq; premissa est.

Prefari. ante fari. Lol. Quas ordine suo tunc demum psequar cum prefatus fuero quę reor ad vniuersam disciplinam maxime pertinere posse: hunc prefatus. a. um.

Prefero. pe. cor. ante fero prepono. Ply. Quod hominem rudē atq; ignarum sibi preferret. Item prenuncio seu oīdo. Liu. Uultus tuus nescio quid ingens malum prefert.

Prefericulum a prefero: vas eneum fine ansa patens veluti peluis quod preferre in sacrificijs solebant.

Preficio. is. pe. co. ex pre. ꝛ facio figt ꝑpono. Uñ p̄fecti ꝺñr qui alicui rei agēde ꝑpositi sūt. Et p̄fecti vrbiū greci latiniq; lingua persica satrapas vocāt magꝛatusq; eoꝝ prefectura dicit

Plau.in am.qui pfectus est thebanis legiõibus. Idē in cas. Quin rure es ī pfectura tua. Est enī pfectura vbis pfecturā militar]: z pfectura rei pficiēdē. Ægypt⁹ diuisit ī pfecturas oppidoꝝ qs nomos vocāt Thracia diuisa ē ī stratageas ḋn quaginta. ita enī vocant pfecturas. Militaris pfectura q̄ qs legioni vel exercitui pficit: sic etiā oñr prefecti fabrorum.

Prefectus prouij talis apud Lesares erat: q̄lis olim apō reges tribun⁹ celer: z apud dictatores magr ēqtū. Serebat.n. scōas partes post Lesarē: peratq; disciplinē publicē emendandē.

Prefica.pe.cor. mulier in funere ducta ad lamentabilē cantuz quē dat ceteris modū plangendi qsi in hoc ipsuz pfecta. Neuius: hec quidem me hercle pficasi mortuum laudat.

Prefestino ante tempus festino. Col.li.xij. Satis erit per dimidios menses exequi quodcq; negocium quia neq; prefestinatum opus nimium imature videri possit añ. xv. dies factum nec rursus post totidem nimium tarde.

Prefigo.is.pe. p.pcludo. Uir.li.iij.ge. multi iā excretos phibēt a matrib⁹ bēdos: pmaq; ferratis pfigunt ora capistris.

Prefiguro.as.pe. p.pmōstro repōito. Lac.lib.vi. Inflamauit libidinē quē aspectu marte incitat: ac se q̄sq; in illis imaginibus pfigurat. Et pfigurare est in figura pnunciare siue presignare. Dier. Duodecim pphē ī vnius voluminis angustias coarctati multo aliud q̄ sonāt in lra pfigurant.

Prefinio.is.pe. p.pus statuo: siue ante determino: aut determinare tracto z assigno. Li. Mario. Sed ebo vidisti multū q pfinisti ne pluris emerē. Idē p Rosci. Quē dies in lege pfinita ē. Plau. Haud licebat loq nisi pfinito. i. nisi assignato tpe.

Prefloro.as. ante flores facio. Bel. Et futuri gaudij fructuz spes tibi iam prefloruerit.

Prefluo. ante fluo. a quo prefluxus z prefluuium pro fluore alicuius rei ante acto.

Prefoco.as.pe.pro. figē spiritū faucibus claudo. Ouid. in ibin pfocent aīe gnosia mella vim: hinc prefocatio vulue fit cū vulua resiliendo afficit vitalia hoc est cor cerebrumq;.

Prefrigidus valde frigidus. Plynius lib.xvij. Septentrionaliq; z prefrigido situ.

Prefringo: prius frango. Colu.lib.ij. Et prefractas stirpes sum masq; radices quibus ager. Arbusto cōsitus implicatur ois resodiat ac persequatur.

Prefulgeo pter modū fulgeo. Li.lib.iij. ad her. Tū nec minus illustres: nec vehemēter obscuros locos hēre opz: ne aut obcecent tenebris: imagines: aut splēdore pfulgeant. Interdū añ fulgeo. Dier. i. p. Job. Rogo vbicūq; precedētes vgulas videre tis: sciatis ea q̄ subiecta sūt ī hebraicis volumib⁹ nō hēri. Poro vbi stelle imago pfulserit. ex hebreo ī nro smone addita.

Prefurnium: os patens furni.

Pregelidus q̄ nimiū aut nimis frigidius ē. Col.li.ij. Ea locis pgelidis ac niuosis vbi estas būida z fine vapozib⁹ recte cōmittit.

Pregestio valde gestio. Li. pro. M. Lelio. Pregestit animus iam videre primum lautos iuuenes mulieris beate ac nobilis familiares. i. valde cupit.

Pregrandis valde grandis. Lice. Erat vas vinarium ex vna gemma pregrandi trulla excauata manubrio aureo.

Pregrauo.as.pe.cor. supra modum grauo. Augu.lib.viij.con. Aegritudo animi est quia non totus assurgit varietate subleuatus consuetudine pregrauatus.

Pregnās q̄si añ gnatū: vel añ genitricē. Est.n. pre añ. ppie pregnās or q̄ iā occupata est in generādo qō cōceperit.

Prehēdo z prendo.is.di.sum. Plau. ī am. Mi vir z magnū pbendi z osculum detuli tibi. Luc. manus que prenderat befit Dui⁹ cōpōsita sūt. Apprehēdo qō est valde seu pfecte prehēdo. Cōprehendo. Col.li.vij. Cū deide buculos comprehēderis pduc exī stabulū. Qō etiā ad mentē transferē: p pcipio siue intelligo. Lac.li.iij. Nō imerito sūmū bonū non cōprehēderunt. Deprehendo z Reprehendo. vide locis suis.

Prehēso.as. frequēter prehēdo. Liu.li.iiij. Missō senatu prensant a principib⁹ tribuni suadēdo monēdo pollicendoq;.

Preiacio ante iacio. Col.lib.ix. Mox preiaciunt in gyrū moles ita vt cōplectant sinu suo z tū excedant stagni modū.

Preiudico.añ iudico. Dier. ō Iouī. Neq; dei possumus scire iudicia z ex nro arbitrio illius snīe preiudicare. Aliqñ preiudicare ē nocere. Idē ō. Virg. Paucoꝝ culpa nō preiudicat religiōi. Preiudiciū vt inqt Asco. or res q̄ cū statuta fuerit afferetur iudicaturis exēplū qō sequant iudiciū aūt res q̄ cām litē qz determinat. Quintil. preiudicia sūt a rebus iudicatis spares fuerūt aut ex iudicijs ad ipsaz cām ptinentib⁹: aut ab eusdē causę pnunciatione. Preiudiciū ergo qō in eadem cā vel fit prius est latū. Ulp. Interdū euenit vt preiudiciū iudicio publice fiat. Lau. Ual. Preiudiciū q̄si snīa quedā ante iudicium: sicut si eēnt duo de officio aliquo otendentes: cū lis in longū pcedit magr atus. Jubet vt interea dū sniam ferat alterū officio fungi quasi iudicans iam nūc se p ea parte sentire penes quē esse vult rem de qua litigat. Et hoc preiudiciū or quod possidentem adiuuat z obest excluso.

Prelicenter nimis licenter. Hel. Quā verba finxit prelicenter.

Preloquor.pe.cor. ante siue prius loquor. Lact.lib.iiij. Daniel quoq; similia prelocutus est.

Prelum a pre. z luo cōponit: eo q̄ ex humore fluenti preluat. i. madefiat. Sūt enī prela pprie trabes in torcularī qbus vua calcata premitur. Torcular tota structura lacus q̄ mustū continet q̄uis sepe ponat p ipso torculari. Piero. in plo. Salomonis. Neq; sic nouā cudimus vt vetera destruamus. Etsi cū diligētissime legerit: sciat magna nra scripta intelligi quę nō in tertium vas transfusa coacuerint: sz statim de prelo purissime cōmendata teste suum saporem seruauerint.

Prelū a prelo qdā deducūt q̄ sicut in prelo humor vuar ita in prelio sanguis boīs fluat. Quidā a premēdo q̄ dimicādo se inuicē hostes premāt. Et ē conflict⁹ q̄ fit ī bello. Ut. āthoneste prelū p coitu posuit cū de equo etate pfecto loqt. Si qñ ad prelia vētū est. Nā z icoitu dimicatio quedā esse videtur.

Preliaris z h̄ preliare qō preliū ptinet. Unī preliares dies dⁱ fas ē hostē bello lacessere: vel ablata repetere: sz eligendi ad pugnandū die tūc romani licebat cū ipsi bellū inferrēt. Alioqn cū exciperent nullus obstabat dies quo minus vel salutez suam: vel publicā defenderent dignitatem.

Prelior.aris. dimico Lesar. lib.v. Equestribus prelijs sepe ex equis desiliunt: ac pedibus preliantur: equosq; eodem remanere vestigio assuefecerunt. Dicimus etiam ego prelior prelium. Piero. lib.j. Ꝛ. Quia prelia domini in preliaris.

Preliganeum vinum apud Catonem a preligendo dicitur.

Preludo añ ludo. Virg. li.iij. ge. Et sparsi ad pdā pludit arena.

Preluo.is. ante purgo siue ante fluo.

Prelumbo.as. lumbos prefringo. Nenius. Lepit vnumquēq; prelumbare fustibus.

Premādo.as.añ siue pus mādo. Catinius. Dr mihi tuus ser⁹ anagnostes fugitiuus naidacis ee de quo tu mihi nihil mandasti: ego tū terra mariq; vt conquirarē premandaui.

Prematurus.a.um. simile ac dissimile z huic nomini pcor. Est enim prematurus anteq; sit maturus collectus vt poma prematura. i. nondū matura. Et per translationē pmatura etas prematura legatio: prematura ellocutio: hoc ē imatura q̄q; maturum ipsum in frugibus proprie dicatur.

Premeditor prius meditor. Li.lib.ij. ad her. Si reus nihil horum fecerit accusator dicet eum vsq; premeditatuz fuisse qd sibi esset vsui venturum.

Premercor prius emo. Plau. in epist. edepol ne istam tempore gnato tuo sumus premercati.

Premetiū: a premeto verbo qō significat ante seu prius meto seco vel pcido qō prelibationis cā premetiē. Erat enī qō de spicis q̄s primo metēdo collegissent. Cereri sacrificabant.

Premitto: ante mitto. Plau. in an. Me aporta premisit domū vt hec annunciem vxori sue.

Premiū est qō in ludis pponit⁹ duabus ei qui forter fecerit: vel q̄ in aliquo certamine victor euaserit. Differt q; preciō: q̄ premiū solū pro recte factis datur. Preciū vo ētiā pro male factis Sal. Licit tū in senatu pars illa qui vo preciū aut gratiā añ ferebant. Liu. Si malos imitabor tū preciū pro noxa dabis. Proprie tamē preciū est qō datur p re empta. Ter. Preciis

sperans illico produrit ac vendidit. Sunt qui premiū dicant quasi preuiū qz primo ponit quod oandū est victori deide certat. Aliqñ premiū pro pecunia ponit. Neuius. Sine premio fum. Marsupiū reliq domū. Hinc premiosus: p pecuniosō: actius. Diutē ac premiosum auum. Premiator pdo. Neuius in scenos nocturnos cepit premiatores tollere.

Premodum: prima syllaba acuta: significat supza modum. Hel. parentes inquit premodum.

Premodero: ante moderor. Hel. Cretenses quoqz prelia ingredi solitos precinēte ac premoderāte citbara gressibus.

Premonstro. ante monstro. Viero. Nemo apprehēdet illud ni ego premonstrauero.

Premoneo. es. pe. cor. añ moneo. Col. li. j. Jō premoneo ne vllū ex eo gñe seruoz qui corpore placuerunt instituamus.

Premordeo. is. Hel. Plau. in Trige. Neqz premordisse dixit: sz premorisse. Ni fugissem inquit medū credo premorsisset.

Premoriuor ōsi ante tps morioz. Vier. ad Marcellā. Et cū quotidie scōm corpus loquior premorioz in ceteris nō nos perpetuos: estimemus vt possumus esse ppetui. Idē ad eustoch. pro simplici posuit. In frigido corpore z añ hoiem suū iam carne premortua sola libidinum incendia bulliebant.

Premunio. is. pe. p. prius munio: aut prius induo. Lic. p Lelio Quāobrē illa q ex accusatoz oratione premuniri iam z fingi intelligebam fretus vestra prudentia non pertimesco.

Prenarro ante narro. Teren. in eu. Recte sane iterrogasti opoz fuit rem prenarrasse me.

Preneste gñis neu. Et hec preneftis. nomē vbis in latio qz locus i quo sita ē mōtibus prestet. Et sic cū diph. scribit. Serv. ετωο τοῦ πρινου hoc ē ab illice q ibi abūdat: deducit. Solinus a preneste vlyssis nepote z latini regis filio. Olim polystephanos dicta. i. multaz coronaz. Lege plutarchū quidā a Lculo vulcani filio ōditā ferūt sup Aretmo mōte. Virg. li. vii. Nec preneftinę fundatoz defuit vrbis vulcano genitū pecora iter agrestia regē inuentumqz socis ois quē credidit etas cęculus. Et illud. Cū primā aciem preneste sub ipsa stratū. In hac fuit fortunę templū illustre vnde certa ędebantur oracula. Syri. Sacriqz dicatum fortunę preneste iugis.

Prenomen. vide in dictione nomen.

Prenoto. as. pen. cor. ex prę z noto añ noto. Inscribo. Noto vo frequētatiuū ē. a Nosco. Vier. i. plo. li. R. hoc vbū difficile p facile declarauit cū ait. Quitus ē cāticū cāticoz quē titulo Sirafirim prenotāt: festus ē Daniel. septimus de breiamin. i. vba diez qō significātius chronicō totius diuinę historię possumus appellare. Qui liber apō nos paralipomenon iscribit.

Prenuncio. añ nuncio. Ter. i phor. Abi ac prenūcia hāc vēturā.

Preoccupo. as. pe. cor. ex p. z ob z capio. vide in dictiōe occupo.

Prepto ante siue prius opto. Tere. Adeon peruicaci es animo vt puerum prēoptares perire.

Preparo. pen. cor. ante paro quę mihi vtilia fore credo. Licero lib. ii. officio. Facile totius vitę cursum videt: adeamqz vegendam preparat res necessarias.

Prepedio. is. pe. cor. ex p̄ z pedio: figit prius pedibus deuincio p trāslationē vo q̄si pedibus vehemēter obligo. Vier. ad heli. Neqz vo scio qua te nūc dicas cōpede ppediri. Plau. in cas. Timor prepedit dicta linguę. i. valde impediti.

Prepedimentum ante pedimentum. Plan. Non fallacię prepedimentum obiciatur.

Prepeto. is. ante vel prius peto. i. vado habet pe. co. Festus prepetere dicebant pro ante ire: hinc prepes.

Prepes. etis gñis ois idē qō velox. Virg. E ppetis oia pennę. Colūt pleriqz hoc nomē figare velocitatē i altū volātis. Dicebant z ppetes ab auguribus aues q̄ opportune puolabāt: aut idoneas sedes capiebant: vt inqt Virgin. Alij volunt esse que ingentibus z patulis z porrectis alis volitant.

Prepilatę baste sunt que ferreas habent cuspides quasi prę ferrate prepilatum etiam dicitur vbi non est ferrum si modo in mucronez acutum sit vt coznua locustarum quibus natant.

Prepinguis valde pinguis. Col. li. iiij. Itaqz nō est vineis apta vt etiam arbusto nisi prepingui z viuida terra.

Prepono añ pono p electionē. Lac. li. vj. Quisqs aūt pñtia bona pposuerit iustitię: hinc prepositi qui rebus aliqbus pfecti sūt Interdū preponere est prius ponere tēpore precepto. Salu. in Jug. Ubicunqz res postulabat presidiū est prepositū.

Preposterus. a. um. pe. cor. vide in dictione posterus.

Preproperus. a. um. valde seu nimis celer. Li. Treba. Sz ex tuis lr̄is cognoui preproperam quādā festinationē tuam.

Prepondero magna pōdero: p trāslationē vo pponderare figit pluris esse: siue pluris estimari debere. Hel. Nā cū in rebus aut paribus aut nō lōge secus vtilitas amici z honestas nra ostitit honestas pculdubio pōderat. Amb. ad simplici. Prepondērāt futuris pñtia z violētia moderatis: z plura pauciō ribus z incuncta seriis: z asperis mollia z tristibus lęta: z illecebroſa rigidioribus: z prepropera tardioribus.

Preputiū: pellis que glādē hoc est sūmā collis partē tegit: dictū qz mēbris putentibus peminat. Uel a preputando. Nā illaz iudei preputant quā qz retinebant gentiles preputiū dicebāt quasi preputiati: hoc nosse ipoperabant eis iudei nō eos simplr̄ imundos: sed ipsam imundiciā vocantes.

Preripio. is. pe. cor. añ capio occupo. Plau. in cas. Huc venisti sponsaz preptū meā: Dic prę ad tpis z psonę añcessionē referri pōt. Aliqñ tpis. Li. li. j. of. Facile cellare tacere dissimulare insidiari prripere hostiū ōsilia. i. prēoccupare siue prēnoscere aut puenire. Plu. Junioz. lib. de viris illustri. Immatura morte prereptus non potuit prestare qualē pmiserat regem Aliqñ dignitatis nō tpis antecessionē denotat. Li. pro Hallo Demosthenes tibi preripuit ne esses primus oratoz.

Prerodo. penul. produ. vehementer rodo. Colu. lib. iij. Nam si sepius cacumina manu prefracta: aut a pecore prerosa fuerunt in perpetuum corrumpuntur.

Prerogo. as. pe. cor. ante pendo. Viero. in quodā sermone. Tu prerogata sanctis virginum cateruis: tu sequeris agnū quocunqz prorexerit. Hinc prerogatiua.

Prerogatiua. e. pñtia z añ latro q̄ ds aut pferr̄: aut pferri alteri oz. Pla. Jurecō. Ueteranoz puilegiū iter cetera ēt idelicti habuit prerogatiuā vt seperent a ceteris in penis hoc est ceteris pferant. Nec ad bestias itaqz veteranus dar: nec fustib⁹ cedit. Amb. in pasto. Nec prerogatiuā mihimet scię si hec meis ōsacerdotibus charitatis intuitu prerege vendicabo. Dē z prerogatiuū. Li. pro Murę. Etenim si tanta illis comitijs religio est: vt adhuc sup oē prevaleat prerogatiuū: qd miruz in hoc felicitatis famā sermonēqz valuisse.

Prerumpo. pus rūpo: pus excido. Aug. Hęc q̄ facit prupto passionis muro violenter ad celorum regna conscendit.

Preruptus disiect⁹ auulsus. Virg. li. iij. ge. Adde tot egregias vrbes operūqz laborē: tot egesta manu pruptis oppida saxis. Col. li. iiij. Preruptioz vo collis vl'in ūttuoz pedes vertēdus

Pres p̄dis spōsor q̄ se obligat iterrogatusqz a magrātu an pres sit. Ille rñdet pres: hoc est se prędē eē: hoc est, pmittit se si qd incōmodi fiat plene satisfacturū a pstando dictus: qz tam oz pstare pplo qō pmisit qz is q̄ p eo pres factus est. Asco. Prędes oñr satis datores locupletes, p te de qua lis est apud iudicē ne q̄ tenet diffidens causę possessionem deteriorē faciat Differūt aūt prędes auadibus qm̄ vas appellet q̄ p alio vadimonū pmittit: z ppzie dar in re capitali: pres vo in litibus maria. Auso. Quis subit in pēnam capitalis supplicio: Uas. Quis cum lis fuerit nūmaria: quis dabitur: pres.

Presagio. is. pe. p. iui. itū. ex prę z sagio figit añ sentio. Proper. Uenturā meli⁹ psagat nauita noctē. Li. li. j. de diui. Neqz n. vbi ōsuetudo approbasset si ea res nulla eēt oīno. Presagibat aūs frustra me ire cū exībā domo. Sagire eni est acute sentire: ex quo. Sagearij q̄ mīta scire volūt z Sagaces dicti canes. Is igit q̄ añ sagit q̄ oblata res est: oz psagire. i. futura añ sentire. Inest igit ais psagitio extrinsecus iniecta atqz inclusa diuinitus. Inuenit ēt psago. as. a quo psagatio: z presagoz. eris, p psapio: seu pdiuio. Pla. in bac. Plus psagit mali.

Presagus. a. q̄ vl' q̄ psagire nouit. Clau. Deu mēs psaga futuri. Sage āt dicē sūt anus q̄ mīta sciūt: psagiū psensio diuinatio.

Prescio añ scio: a quo prescientia: scientia de futuris. Hinc prę-

sciſco. prēſcius. a. um. Aug. lib. v. ciui. dei. Confiteri deū esse: ⁊ negare prēſcium futuroꝝ: apertiſſima inſania eſt.

Prēſcribo ante ſiue prius ſcribo. Li. Seruio. Sic enim p̄ſcripſi mus iis q̄bus ea negocia mādauimus. Interdū prēſcribere ſigt prēnotare ⁊ titulare ſcribere. Dec enī q̄ttuoꝝ tituli ſignificatiõe ſumunt. Pier. in plo. Salomonis. Incāticis āt canticoꝝ: nec filius Dauid: nec rex hieruſalem prēſcribit. Virg. Nec phębo gratioꝝ vlla eſt q̄s ſibi q̄ vari prēſcripſit pagina nomē. Inde p̄ſcriptio titulus. Idē Pier. in plo. p̄s. de iis aūt q̄ ſine titulis ſūt traditio vō talis eſt: vt cuius auctoris p̄ſcriptio p̄eſſerit: ceteri q̄ ſine titulo ſequunt: ipſi⁹ eē credāt. Li. lib. j. offi. Ex quo ſit vt ager arpinas arpinatū dicat⁹ tuſculanus tuſculanoꝝ: filiſq; priuataꝝ poſſeſſionum prēſcriptio: ex quo q; ſuū cuiuſq; ſit eoꝝ quę nā fuerāt cōia: qō cuiq; dtigit id q̄ſq; teneat. Interdū ſigt prēcipere determinare legem ponere. Idē li. iij. offi. Sz hoc nā prēſcribit: vt hō hoi q̄cunq; ſit ob eam ipſaz cām q⁹ is hō ſit ꝺ iuſtū velit neceſſe eſt ſcōm eā nām oīum vtilitatē eſſe cōem. Lac. lib. vj. Id aūt ipm bñ facere q̄d ſit idē ipſe prēſcribit: prēſtare auxiliū deprēſſis ⁊ laborantibus ſparturi victū nō habētibus. Var. Qñ nō ſcriptum erat ne q̄s angiportū tranſgrederet. Scōm hāc ſignificationem prēſcriptū ⁊ prēſcriptio pari mō p̄cepto vel ordine lege regula ſeu forma ſumunt. Tractū vt docet porphyrio a magiſtris ludi q̄ ſcripta pueris dant prēcipiūt q; imitari. Sene. li. iiij. epi. Pueri ad prēſcriptū diſcūt. De prēſcriptiõe. Li. li. iiij. tuſ. Oīum aūt pturbationē fontē eſſe dicūt itemperātiā q̄ a tota mentę a recta rõne defectio ſic auerſa a prēſcriptiõe rõnis vt nullo mō appetitiones aī nec regi nec ꝺtineri q̄ant. Interdū prēſcribere eſt ponere. Ter. in an. Tu te ipſe bis rebus finē prēſcripſiſti pr̄: ppe adeſt cū alieno more viuenduz eſt mihi. Interdū prēponere. Li. in Lato. Ät ſenatui quę ſūt gerēda prēſcribo: ⁊ quo carthagini male iā oīm cogitanti bellum inferat: multo aī denuncio. Interduz prēnunciare ſiue prędicare. Idē in Vati. Ät tibi idē prēſcribo ne tuas ſordes tū clariſſimoꝝ viroꝝ ſplendoꝝ permiceas.

Prēſeco. as. pe. coꝝ. prēſecui prēſectū prius seco. Col. li. iij. Radicē barūdinis acuta falce prēſectā ꝑpendenti pluuia diſponito. Accõmodat⁹ q̄nq; īmolationi. Liu. li. v. Inſerit⁹ huic loco fabula īmolante rege veientū vocē haruſpicis dicentis qui eius hoſtię ecta, pſecuiſſet ei victoriā dari exauditaz. Sue. in Aug. Nunciata repente hoſtis incurſione ſemicruda exta rapta foco prōſecut atq; ita prēlium ingreſſus victor redijt. i. partem reddidit marti partem ad veſcendum reſeruauit.

Prēſegmina ptes corꝑis icīſę: vl amputatiões rez ſupfluaz: vñ q̄ ex vngulbus aīaluz ſcinduntur prēſegmina vocant. Plau. Cū ipſi prędē tonſor vngues dempierat collegit: oīa abſtulit prēſegmina. Dui⁹ ſignificatiõis eſt reſegmina. Ply. li. xxvij. Oīa perſecuti ſumus vſq; ad reſegmina vnguium.

Prēſideo. es. pe. coꝝ. ꝺffert a prēſum licet q̄ñq; idifferēter ponātur q⁹ prēeſſe gñaliter cuilibet etiā vili officio eſſe pōt. Prēſidere maiozis aut q̄ſi maiozis auctoritatis ſp eſt. Nec mirum cū a ſedeo cōponat⁹ qō prēſe fert quādā dignitatē vt prēs eſt quaſi inder: vel quaſi princeps ideo preſidens ⁊ prēſtans oībus: vt iuſtitię ſubueniat ⁊ oppreſſis opem ferat. Li. Quā obrem vos diſ patri penates qui huic vrbi atq; imperio prę ſidetis. Sue. Prēſedit ⁊ acti acis ludis. i. prēfuit.

Prēſes. a prēſideo ſicut reſes a reſideo ꝺeſes a ꝺeſideo. Et is eſt q̄ maius ī puincia īperiū hz oībus poſt principē. Aliq̄n dicit⁹ Auxiliator ⁊ defenſor. Liu. diꝺeq; q̄ capitoliū ī colitis ficci ne nr̄m militem ac prēſidem finitis vexari ab inimicis.

Prēſidiū, ppie ꝺr prēfectus aliq̄s cū parte militū q̄ ad cuſtodiā ⁊ defenſionē: arces vel pſonę vel oppidi prēſidet. Dictū prēſidiū auctore Var. qz eī caſtra prēſidebāt in loco aliquo quo tutioꝝ legio eſſet. Vñ ſępe legimus prēſidiū anniballis capua tarento regio pulſum eſt. Ceſar. Eo opere facto prēſidia diſponit: caſtella cōmunit quo facilius ſi ſe inuito trāſire conarent, pbibere poſſit. Jurecōſulti ti. de re militari. Qui reliquit pſidiū: peccatū deſertionis īcurrit. Deſertoꝝ autē capite puniri ſolet q̄uis non oēs deſertores ſilr puniendi ſint. Per translationē vō oē auxiliū ⁊ ſalutis ppugnaculū prēſidiū ꝺr. quā vulgo munitionē dicere ſolemus. Auxiliū vō ab aduentu cū acceſſerint: ei cui adiumēto ſunt alienigenę. Subſidiuz dictū a triariis qui in acie tertio ordine extremis ſubſidio ponebant⁹ q⁹ ſubſidebant: ab eo ſubſidiū appellatū. Plau. Agite ſubſidete oēs q̄ſi ſolent triarij. Inde ſubſidiū ad īpetus hoſtium ſuſtinendos cū ſua nō poſſint vi obſiſtere mitti ꝺr vulgo. Succurſum dicimus. Ceſar de geſtis in Italia. Ad eum mittit niſi ſubſidiū ſibi ſum mittat: ſeſe diutius ſuſtinere nō poſſe. Multę tū ſub translationes ⁊ migrationes in alienuz locū: vt cū inq̄t Ceſar: his difficultatibus due res erant ſubſidio: ſcientia atq; vſus militum. Sed nunc de proprietate loquimur. Suffragia enīz in contionibus ⁊ declarandis magiſtratibus dicuntur. Opem ferre eſt pene deſtitutos iumento aliquo ſubeuare: ſicut ſuppetias ire ⁊ occurrere ſuppetias ę fere ſubſidio ire. Dircius de geſtis Ceſaris in aphrica. Elephantiſq; turritis interpoſitiſq; armatiſq; ſuppetias ire contendit: ⁊ paulopoſt. Labienus cum vniuerſo equitatu fugientibus ſuis ſuppetias occurrit.

Prēſidiarius. a. um. quod paratur vt prēſidio ſit. Col. lib. v. Et prēſidiarij malleoli propagandi ſunt.

Prēſertim. aduerbium ſignificat precipuę hoc eſt ante alia.

Prēſtes. tis. idem eſt quod prēſes antiſtes: Nam antiquiſſimi ſtites dixerunt: vt nunc antiſtites.

Prēſum. ante alios ſum: vt homo ceteris animātibus prēeſt. i. ſuperat vel antecedit. Et prēeſſe ſignificat prēfectū eſſe. Sal. Et prō cuiuſq; opibus romę per totam vrbem vigilię haberentur: biſq; maiores magiſtratus prēeſſent.

Prēſens a prēſum ſit ſicut a poſſum potens: abſum abſens: ⁊ p prie ſignificat q⁹ nunc ſit: vel ſine mora. Aug. li. xj. ci. dei. Prēſentia nuncupanē q⁹ ita ea dicimus eſſe pſentibus: ſicut pocu lis quę pſto ſunt oculis. Virg. pñtēq; viris intentant omnia mortem. Amb. ad ſimplicia. Moyſes ille quo nemo deū vidit pñtioꝝ. Qñq; prēſens dicitur non qō nunc fit: ſed qō tūc fiebat. i. tempore illo tunc pſenti. Li. Ego incolumitati ciuiū primum ⁊ poſtea dignitati: ille pſenti potius q̄ futurę dignitati conſulebat. De mortuo loquitur. Ergo non nunc prēſenti ſed tunc. Sic capit⁹ in prēſens. in prēſentia ⁊ in prēſentiarū: quę ſignificant prēſenti tempore: hoc eſt qō vel prēſens eſt: vel fuit: vel erit. Prō tempore illo prēſenti. Sal. Si cā peccādi in prēſens minus ſuppetebat. Hoꝝ. Pleraq; differat ⁊ prēſens in tempus omittat: ideſt in ſuum tempus. Ter. in phoꝝ. Prouiſum eſt ne in pſentia hęc hinc abeat. Ceſar. Ceſar ſuos a prēlio otinebat ac ſatis habebat in prēſentia hoſtem rapinis prohibere. Li. li. ij. ad heren. In prēſentiarum hoc interſerere non alienū fuit vt huius inſtantię garrulam diſciplinā contēneremus. Piero. in leui. Septem diebus finitur conſecratio ſicut in prēſentiarum factuz eſt. Nam illud qō Valla. li. iij. inq̄t. In rem prēſentem non tps ſed locum ſignificare: vt apud Cice. lib. officio. Ut ſi cōſtitueris cuipiam te in rem prēſentem eſſe venturum: ideſt ad locum de quo eſt controuerſia: hoc non fit ex vocabulo prēſentem: ſed ex re quę prō loco capitur prēſentem vō, ppie quę prēſentatur ſiue ſita eſt in loco ipſo: vt cū de finibus agroꝝ controuerſia eſt. Vñ ꝺr vulgo. Super factum ipſum iuimus: ideſt ſuper rem ipſam de qua eſt controuerſia. Verum tamen in rem prēſentem: p loco ita accipi debere nō puto: vt etiam de re aliqua q̄s de loco non poſſit intelligi: vt cum de aliqua re in iudicio contenditur: ſi quis in rem ipſam prēſentem: ideſt cum prēſentatur ⁊ agitur coram iudice aduocatus alicui nō venerit. Qñq; prēſens fit quodā mō prēſtans ⁊ potens q̄ſi prēſit. Et iō pſtās ſit: qz ſtatum operet: pſentius pſtantius: pſentiſſimū pſtantiſſimū: vt apud Virg. Quo nō pſentius vllū. Vñ pſentiſſimuz pticulū pſentiſſima medicina: pſentiſſimū remediū: pſentiſſimū venenū. i. potens ⁊ in primis efficax. Qō ēt pſentaneū vocāt. Ply. li. xx. Idē podagris cū articuloꝝ morbis decoctum aceto illinūt pſentaneo remedio ſuſpirioſis, pdeſt prēſenſq; q⁹ ſtatī aut ſanat: aut occidit. Qñq; pſens ponit⁹ p foro. Ter. in phoꝝ. Alio viro li prēſentiq; vt ſis para. Qñq; prōpropitio:

qñ is q̄ p̄sens ē nobis ꝓpiciat facile si ꝙuocet: ⁊ citius q̄z is q̄ p̄sens nō ē. Uir. li. j. ge. ⁊ nos agrestū p̄tia numina fatuī. i. ꝓpicia quoꝝ p̄tia fauoꝝ ē. inq̄t. Ser. Terē. in phor. Non tu hūc habeas p̄sentē deū. Ueteres p̄sente ꝓ p̄tibus dixerunt. Pompo. Qui apud forū p̄te testibus mihi vendidit.

Presentia. ę. Sal. Tū. M. T. consul siue p̄tiam eius timens siue ira commotus: oratione habuit luculentā atq; perutilē rep. quam postea scriptam edidit.

Presento. as. q̄si p̄sens facio. Quint. lib. xj. Frustra docemur si quicq̄d audiuimus p̄terfluat. ⁊ exemplorū legē rōnūq; dictorū būq; factorū q̄ velut quasdā copias q̄bus abūdare: quasi gum promptu sp̄hēre oꝝ oratoꝝ eadē illa vis nō p̄tat. Nuius ꝓpositū ē repūto. qō ē rursus pūto: ⁊ iterdū ad mētē reuoco. Li. Iurioni. Dies promissorum adest quem etiam repsentabo si aduenerīs.

Presentaneus: a. um. qō i p̄sens subito fit. Lact. li. de ira dei. Dicerā nō ee irā dei tpalē sicut hois q̄ p̄tanea ꝛmotione feruet. Sic p̄staneū remediuz quod statim sanat. de quo supra.

Presepe. is. pe. p. ⁊ p̄sepiū ⁊ p̄sepes. fę. gñis a p̄sepio dedicitur. Pla. Presepes mea ē. Uar. Cōtra illic laudabat villa fi habebat culinā rusticā bonā p̄sepes laxas. Presepe aūt stabuli ōr i quo eq̄ multi ⁊ cętera aīalia ꝛtinent. Uirgi. Ignauos pbucos pecus a p̄sepibus arcēt. Idē Stabāt tercētū nitidi in p̄sepibus altis. Presepe ēt q̄ñq; lupanar ōr. Lic. in piso. Uerū audis in p̄sepibus audis in stuprīs: audis in cibo ⁊ vino: aut gule. Hora. Scurra vagus nō q̄ certū p̄sepe teneret. Presepiū vō locus in quo pabulū aīalibus ꝓrigit. Apul. li. vj. meta. Presepiū meū horreo possiz repleri iubet: fenūq; batriano camelo sufficiēs apponi. Col. i stabulo sint ampla p̄sepia. Lignū vō ad q̄ equos capistris (ita enī ipsa loca dīr) religare solemus nō aliter q̄z ad ansulā vel vicinuz Uacerra notat. Uer. sermone ō vgis assūptiōe: ⁊ p̄sepe ⁊ p̄sepiū vsurpauit p loco in quo pabulū aīalib⁹ p̄bet. Ad p̄sepe inq̄t nato puero multitudinē angelorꝝ cātātē audisti. Et paulo post. Lū eisdē magis deū puez in p̄sepio adorasti. Presepia numero plū. pua nubecula i cęlo q̄ i ea aselli stabulari videant. Ply. Sūt i signo cācri duę stellę puę aselli appellatę: exiguū inter illas spatiū obtinente nubecula quā presepia appellant: hęc cum celo sereno apparere desierit: atror hyems sequitur.

Presentio ante vel ꝓtius sentio. A quo p̄tisco quo frequētius vtuntur auctores. Plau. in am. nunc ne legio p̄tiscat clā illuc redeundum est mihi. Ter. in heau. Et ea gratia secuz adduxisse ne id tu p̄tisceres.

Presterno. as. pe. coz. a pre ⁊ sterno: figt ꝑpero ꝓrdino. Plaut. in epi. Ut ei prestines argentum ꝓtius q̄z veniat filius.

Presentisco. is. vide in dictione presentio de quo modo.

Prestituo ꝓtius statuo p̄scribo p̄destino. Ouid. Dij sūmū p̄ stituere dię. Lac. lib. v. Alter ad p̄stitutum tempus cū iam sponsor eius diceretur p̄tiam sui fecit.

Presto. as. p̄stiti. p̄stitū. ⁊ p̄statum. Uī ⁊ p̄staturus figt multa. Nā cū actiuo iungit: figt excello supo. Quintl. li. j. Prestat tū ingenio alius aliū: qñq; nō exprimit actiū⁹: sed subintelligitur cuius ōtūs ēt posset itelligi vt apō Sal. Primū oīuz qui vbiq; ꝓbo atq; petulātia marie p̄stabāt. Lo. li. ij. Quānis cādore p̄ster: ponderetū vincit. Si ōtūs subintelligat signabit antecellere q̄ ōtō ostruitur. Si actūs excellere. Li. lib. j. off. Quoꝝ vō p̄ces aut maiores aliq̄ gloria p̄stiterunt: hi student plerūq; i eodē gñe laudis excellere hic more suo verbū q̄si difficile ꝑ facile aput: ꝓtius p̄stiterūt ponens: postea excellere. Ōtō. Ter. Ieu. homini hō qō p̄stat: q̄d. i. quātū p̄stat h̄ ē ante cellit. Li. in lel. Nāq; h̄ p̄stat amicitia ꝓpinquitati: q̄ ex ꝓpinquitate benivolentia tolli pōt ex amicitia nō pōt. Sal. tū vīuz ablō cēseo. Ois hoīes q̄ sese studēt p̄stare cęteris aīalibus. hic. n. p̄stare iterpretor: p̄statiores reddēr. Et ideo ablō iūgit qñ ꝓparatiue stat. Illud aūt i ꝓmo off. Difficile est aūt cū p̄stare oīb⁹ cupieris seruare eqtatē q̄ ē iustitię maxime ꝓpria: posse vel p̄sidere figt. Ideo ōtō nō ablō iūgit. Oñq; p̄stare ē satisfacere seu cautionē dare. Et ē verbū iurisc̄onsultorū q̄ scribūt p̄standū ee dolū p̄standū norā ⁊ alia cōsimilia Li. li. iiij. offi. Quicquid esset in ꝑdio vitij id statuerūt si venditor sciret nisi nominatim dictū eēt p̄stare oportere: Oñq; cōcedere. Idē in eodē. Sin aūt nō oē dictū p̄standū est qō dictum nō est. Id p̄standū putas: Quandoq;. Facere. Idē emptorem indemnem p̄estare oportet. Quādoq; būficiū dare. Ply. plura hic mihi p̄stitit q̄z parentes. Oñq; cauere fugere timere. Idē Horqua. Simus igit ea mente quā ratio ⁊ veritas p̄scribit: vt nihil inuita nobis p̄standū ꝓter culpā putemus eaq; cū careamus humana oīa placate ac moderate feramus. Oñq; re ipsa perficere siue persoluere. Idē. Et qñ p̄ stitimus quod debuimus moderate quod euenit feramus. Lac. li. iiij. Homines malunt exempla q̄z verba: qz loqui facile: p̄stare difficile. Quādoq; Tribuē. Liui. li. vj. Pacē q̄z nos p̄stimus eam a nobis petimus. Lactan. li. j. quid tales dij p̄estare hominibus possunt. Oñq; exhibere reddere repūtare ⁊ tūc habet actiuū reciprocū. Li. lentulo. Sed p̄state eū q̄ mihi a teneris vt greci dicunt vnguiculis es cognitus. Aliqñ ēt sine accusatiuo reciproco. Idē Ter. Neq; legis ꝓbissime pęna deductus ē quo minus hospicij ⁊ amicitię ius officium q̄z p̄staret. In tertia vō persona singulari figt melius ē. Sal. Quo vsq; patiemini tā dē o fortissimi viri. Nōne emori ꝓ virtutē p̄estat. quā hanc vitā miserā atq; inhonestam vbi alie nę superbę lubrio fuerimus per dedecus admittere:

Prestantia: excellentia a p̄stans fit. Hel. lib. j. Scite subtiliterq; rōtionatū pythagoraz plūm dicit in repienda modulandaq; status longitudinisq; eius p̄estantia.

Prestabilis excellens. Hel. chilo p̄stabilis hō sapię. Et p̄stabilis qui facile p̄estat: hoc est donat ⁊ remittit: vt ē illud ꝓpbicū. Quia benignus ⁊ misericors est ⁊ p̄estabilis supra malicia. Item p̄estabile quod p̄estari potest.

Presto adverbium vt puto loci: qō iungit verbo sum vel fui ⁊ aliqñ Adsuz. Dabetq; casdē figatōes q̄s adsuz vt figet. pñs suz p̄dicto sum faueo. Iuue. De prio. Li. ꝓ lege agraria. pub. Seruili⁹ tullus triple: decē vir dicit pōpeio salutez Deuolo curare vt mihi sūmopere p̄stosis auriliūq; adducas: oū eos agros quos tuo labore cepisti ego mea lege vēdaz De scō. Idē ꝓ Mure: Jus caulę didicit: multū vigilauit laborauit multis p̄sto fuit. Itē p̄sto eē figt aduenire siue cōparere. Idē ad Iberē. Virūdines gstuo tpe p̄sto sūt hyeme pulse recedūt.

Prester gñs serpētis venenatus q̄ alio noīe Dispas ōr Uñ apō Ply. li. xx. Hemorroidū ⁊ p̄sterū Luca. Oraq; distēdens auidus spumantia p̄ester. Est ⁊ p̄ester ventus turbo oū ardentior ⁊ accensus fuerit vniuersa amburens ac proterens.

Prestolor. pe. coz. ex p̄ ⁊ stolor. Stolor aūt a sto deducit. Nā festus inq̄t. Prestolari is ōr qui ante stando ibi quo venturuz excipere vult inorat p̄stolari. Igitur figt manere expectare. Plau. dū eū domi p̄stolor adolescens aduenit Li. li. ij. iuuecti. otō iunxit. Qui tibi ad forū aurelū p̄estolarent Alias p̄estolari figt p̄sto esse vt inquit Do. ⁊ parere atq; obsequi.

Prestringo ante stringo seu valde stringo. Lac. li. vij. Tu quorū peccata vel pōdere vel numero ꝓualuerit p̄stringent igni atq; comburent. Interdū p̄stringere est claudere obtenebrare. Uerbū a p̄stigiatoribus trā slatū q̄ aciē oculorum suis vaframentis p̄estringere cōsueuerūt. Uñ p̄estigiū cuius inuentor fuit Mercurius. Lice. existimat segnemnę nitore ⁊ auri splendore aspectus omniū p̄estringere. Interdū attingere. Idē de signis. Ignoscite rei magnitudo me breuiter p̄estringere atrocitatē criminis nō finit. Interdū Radere. Idem in phil. Cuius quidē portam capuę pęne p̄estrinxisti.

Prestigiator ōr qui circū ad stantibus ita oculorum aciem p̄estringit: vt nō aduertant dolū. Qui ⁊ p̄estrictor vocat. Dī ⁊ p̄estigiatrix apud Plau. in am. Quidā p̄estigiator dici putant a stryge ⁊ tenebris q̄ ita aciē oculoruz p̄estringat vt res aliter videri faciant q̄z sint Uarro. a sciam dici putat.

Prestigię seu p̄stigię incantationes delusiones: quę qñ dextritate alię appareant q̄z re vera sint illi qui eas faciunt dicuntur p̄estigiatores. Hiero. Nolite potentiam dñi magorum p̄estigiis adęquari.

Prestruo. is. ꝓtius ordino edifico ve. Col. lib. j. Quippe ab imo

pstructa valēter resistēt ō ea q̄ postmodū suppositā incūbēt.
Pręsideratio est cum maturior tempestas hiberna przpropero rigore imprutiso oppzimitur.
Pręsul.a psilio.is.fit qō ē añ salio: z is appellet apud antiquos q̄ prim⁹ erat iter salios: martis sacerdotes a saliendo dicti ī portandis ancylibus. Vnc Pręsulatus pro ipsa dignitate.
Pręsultor: qui saltantium chorean ducit.
Pręsulto: as.añ salto. Liui.li. vij. Si tu pmittis volo ego illi beluę ostēdere qñ adeo ferox pręsultat hostiuz signis me ex ea familia ortum quę gallorum agmen ex rupe tarpeia deiecit.
Pręsumo psumis przus sumo. Ply.li.xxxvj. Theophrastus auctor ē potores in certamine labēdi psumere farinā eius scilicet lapidis: p trāslationē pręsumere est tenere audere. Vier. Hāc garrula anus: hanc delirus senex: hanc sophista verbosus: hanc vniuersi pręsumunt lacerant docent anteq̄ discāt.
Pręsumptio ante sūptio. Vñ apud rhetores psumptio ōr cū in aduersarij cā vl in iudicis opinione cōtrariū nobis eē aut fore arbitramur p occupamus dicere z cū ratione dissoluere. Quin.li.ix. Mire vō in causis valeat psumptio quę προλη ψις ōr cū id quod obsci pōt occupamus quę precipue p hoc imo conuenit. Ply. orator ad pauli simplr dixit. Ego beatissimum existimo eū q̄ bene ac māsurę famę psumptione perfruitur: certusq̄ posteritatis cum futura gloria viuit.
Pręsumptuosus z psumptor in malā partē accipiūtur. Viero. in psa.li. de natiuitate. Virginis. Res q̄dē actu nō difficilis: sed piculo veritatis ad modū psumptuosa. Idē in plo. euāgelio. Sin aūt veritas est q̄renda de pluribus cur nō ad grecā originez reuertentes ea q̄ vel a vitiosis interptibus male edita vel a plumptoribus impitis emendata puerius: vel a librarijs dormitātib⁹ aut addita sunt: aut mutata corrigim⁹.
Prosurrexis pe.cor. adormio diceretur.
Presidatus. Aug.li.v.cō. suppetit amicorū maiorū copia vt nihil aliud festinemus vel psidatus dari pōt z ducenda vxor.
Prestino: as.pe.cor. emendo teneo. Plau. in epi. vt enī pstines argento priusq̄ veniat filius.
Pretego.is.pe.cor. puelo: ante tego. Lac.li.v. Tuni vitia sua capillis z pallio: z qō maxime ē velamētū: diuitijs pretegebat.
Pretendo: antetendo. Leo papa. Non desinit hostis antiquus deceptionis laqueos vbiq̄ pretendere. Quandoq̄ prefero. Vir.li.iiij. Je. Fumoq̄ manu pretende sequaces. Qñq̄ p monstro exhibeo. Lac.li.iij. Quid cōtēptus ille rerū qui magnificis verbis pretendit? Tic. priuatorū munus est equo z pari cū ciuibus iure viuere: neq̄ summissus z abiectus neq̄ se efferentem pretendere. Quandoq̄ Pretero. Vir.li.iij.ge. Ritos didicere nulla religio vetuit segetī pretendere sepes. Lac. per. translationē. li.iiij. dixit. Ne si fuisset alienigena iuxtam possent excusationē de lege pretendere. i. allegare.
Pretento: as. prius tēto. Quint. li.iiij. Sed qō in ingressu pcius z modestius pretenda est iudicis misericordia.
Preter: ppositio: q̄ cūa p descendat: scribit̄ p ę diph. Et modo separat̄: modo cōponit̄ separata vim excipiēdi habet: z semper actō iungit̄: vt nullū timeo pter deū. Aliquando sigt vltra. Quint. Multa erant preter hęc quę obiici merito potuissent. Ply.li.x. Preter hoīez somniare equos canes boues pecora capris palam est. Aliquando sigt ante Li. in ver. Preter oculos soli ferebant. Aliqñ Sine. Salu. Preter reruz capitaliū condemnatis. Aliqñ cōtra. Ter. in an. Preter ciuiuz morē atq̄ legē. Cōposita vō plerunq̄ sigt vltra. Et componitur cum dictione incipiente ab f vt pterfluo e vt pretereo g vt pretergradior m vt pretermitto u vt preteruolo.
Preter spem sigt ex inspato. Sic preter opinionē ex inopinato: vel contra spem seu contra opinionem.
Preterea: aduerbiū deductū a pter: sigt vltra ea q̄ dicta sūt. Et interdū habet in pronomē tam singularis q̄ pluralis numeri inclusum. De singulari. Vir. Si duo pterea tales idea tulisset terra viros. i. pter eum. f. eneam. De plurimi. Li. lentulo. Preterea quidē de cōsularibus nenum possum erga te esse testis. i. pter eos. Et non solum preter eum vel eos: sed etiaz te. vt te doctū existimo pterea neminem. i. preter te. Preterme: vt mihi credis pterea: nemum. Eodē mō pter nos: pter vos. pter illos. Et preterea quādoq̄ ponit̄ pro postea. Vir. Preterea haud suppler aris imponit honores.
Preterq̄ tota vna dictio semper requirit precedētē casum: q̄ idē verbū subintelligit̄: vt nemo: id dixit pterq̄ Lice. Nullius id inter est pterq̄ patris. Nulli id placuit pterq̄ Cęsari. Neminē pterq̄ ptozē timeo. O vos oēs preterq̄ plato legite. A nemine preterq̄ a Socrate didici. Sigt ēt alr q̄. Liui. li.i. Vocata ad conciliū multitudine quę coalescere in populi vnius corpus nulla re preterq̄ legibus poterat iura dedit.
Preterq̄ q̄ sigt nisi. Ply. Omnia nobis ex voto successerunt preterq̄ q̄ in itinere defunctam matrem audiuimus. Sunt qui putent esse vnam tiñ dictionem.
Preterq̄: sigt̄ i sup pterea. Ply.li.xviij. Preterq̄ serpētiū ictus
Preter propter tota vna dictio: sigt̄ preterq̄ propter hoc est pter aliam causam quā propter eam de qua loquimur: vt pter propter vitam viuitur: hoc est propter aliā cām viuitur quā vt viuat̄: vt puer propter laudem. vel propter gloriam. Ennius. Imus huc hinc illuc cū illuc ventū est ire illic libz in certe errat aīus preterpropter vitam viuitur.
Pretereo: is.iui. z preterij. preteritū sigt vltra eo. Ter. in eu. Dū hęc reputo imprudens villā preterij. Unde tempus preteritum qō iam nō est: sed vltra vitat. Et preteriti dicuntur certi. Proper. Fas est preteritos semper amare viros. Idē preteriti oñr qui in petitione magistratuū repulsam habuerunt vt sępe apud Ciceronem inueniens.
Preterbito pterbitas p. cor. frequētatiuū sigt frequēter. eo. Interponit̄ b q̄si pterito pteritas. Pla. ī epistō. Cane pterbites vllas ędes q̄n roges senex h̄ vbi habitat pipbanes platem⁹.
Pretermitto: intactū relinquo. Lac.li. v. Mirum q̄ Apuleius pretermisit cuius solent z multa: z mira memorari.
Preterueho: vltra veho. Aug. preterue ctus omnem nullam.
Preteruolo preteruolas peniil. cōre. celeriter pretereo. Lactā. lib.ij. Quā calide periculum preteruolauit. Propzie tamen preteruolare significat vltra volare.
Pretero: ris. pūs tero. prius facio seu pius ordino: vt Ciceronis exēplū a Prisciano platuz indicat. Sic oia quę fiunt: quęq̄ aguntur leuioribus principijs natura ipsaz preterit. Aliqñ ponitur p contego abscondo z quasi aliud q̄ sit ostendo. vnde.
Pretextus ōr illud velamentū quo moueri aliquis videtur ad aliquid agendū: cuz tamen alia causa moueretur. Sueto. de Cęsa. Et pretextum quidem illi ciuilium armorum hoc fuit causas autem alias fuisse opinantur. Virgi. Non tamen anna nouis pretexere funera sacris germanam credit.
Pretexta toga. genus vestimenti oblongum ac talare qō supra tunicas honorari quiq̄ sumūt Dicta q̄ ei purpura pterebat Dec vna cū bulla in vsuz puerorū nobiliū usurpabat. Unū pertextati dicebant qui nondū. xvij. annos pterierāt: a pretexta quā induebant. Et hac depositā accipiebāt togā virilē cum ad annū. xvij. puerissent: tanq̄ nō pueriliter sed viriliter vita eēt peragenda. Nā pueri existimabantur qui minores essent annis septēdecim. vñ Ulp. ait pueritiā duntaxat annis xvij. qui eos nō in totū cōpleuit. pbibet postulare. Li. Ego aūt a patre ita erā deduct⁹ ad scenolā sumpta virili toga: vt quo ad possez z liceret a sensu late nūq̄ discederē. Sene. li.i. epi. Tenes vtiq̄ memoria quātū sensēris grandiū cū pretexta posita sumpsisti virilē togā. Ideo aūt ingenuis pueris attributā existimant togā pretertā: vt ex purpurę ruboze ingenuitatis ruboze regerent Lege Macro. li.j. satur. Vñ olim Papirius cognominat⁹ ē ptertatus ob tacēdi loquēdiq̄ in pterta ętate prudētiā. Id postea cognomē i oēm⁹ familiā trasiatū fuit. Erat z pterta gestamen magistratuū z regum. Dac Tul. Hostili⁹ pm⁹ vsus ē vt inqt. Ply. q̄ debellatis etruscis sellā curulem lictores z togā pictā atq̄ pertā q̄ insignia magistratuū etruscoū erāt romā trāstulit. Sz postea Tarquinius Demarati. filius cū ō sabinis egisset triūphū: qñ eo bello filius eius annos. xiiij. natus hostē manu peusserat: z p cōcione illū laudauit z pterta ac bulla aurea donauit insignes puerum supra annos fortem przmijs virilitatis z honozis.

Pretertę igit᷑ ꝛ bullę geſtandę mos a Priſci. Tarq̃nij filio deductus ē. Sūt tñ q̃ tradūt eūdē priſcū cū ſtatū ciuitatis ordinaret inſtituiſſe: vt patricioꝝ filij bulla aurea vterent: ꝛ togā quę purpura ꝓtexiſſet his tantū quoꝝ patres ciuilez magiſtratū geſſiſſent: ceteris ꝓtexā tantū indulſiſſe. vſq; ad eos quoꝝ parētes ſtipēdia iuſta meruiſſent. Fuit ꝛ in vſu ꝓtexta pulla q̃ nulli alij licebat vti niſi ei q̃ funus faciebāt. Prętertę ā fabulę dictę ſūt a ꝓtexta. Hoꝛ. Uel q̃ ꝓtextas: vel q̃ docuere togatas. In his imperatoꝛ negocia agebāt ꝛ publica. Reſeq; romani. vel duces ducebant᷑ pſonarū dignitate pene tragedijs ſiles: dictę ꝓtextę: q̃ in his fere regū aut magiſtratuū ācta cōprehendunt᷑ q̃ principio prętexta toga vtebantur.

Prętextatum ſermonē veteres obſcenum appellauerunt: ab eo q̃ ꝓtextis ne fas ſit obſceno verbo vti: vel vt quidā aiunt q̃ nubēturus depoſitis ꝓtextis a multitudine pueroꝝ obſcęna clamentur. Sue. in veſpa. Erat enī dicacitatis plurimę: ꝛ ſcurrilis ac ſordidę: vt ne ꝓtextatis q̃dē verbis abſtineret Sic Macro. li. ij. ſatur. Dęc nobis ſit lr̃ata lętitia: ꝛ docta cauillatio vicē planipedis ꝛ ſubulonis ꝑudica ꝛ ꝓtextata verba iacientis. Sic prętextatis moꝛs dicuntur a ſatyrico poeta.

Prętor: oꝛis magiſtratus appellabat᷑ cui parerēt exercitus. Uñ imperatoꝛes ꝓtoꝛes q̃q; vocant᷑. Lice. ad heren. Epaminūdas thebanoꝝ imperatoꝛ ei qui ſibi ex lege ſucceſſerat prętoꝛ exercitū nō tradidit. Ubi Uictoꝛin⁹. Notare debemus omnes magiſtratus prętoꝛes appellatoꝛ. Sed patres quo tē poꝛe. L. Seſtius primus ex plebe cōſul creatus. Fuſiuꝫ Camillū primū p̃ꝛe vrbanū q̃ vis in vrbe diceret creauerunt. Moꝛ vnico ꝓtoꝛe nō ſufficiente: q̃ multi peregrini in ciuitatē venirēt alius creatus ē peregrinus: eo q̃ plęrūq; inter peregrinos ius dicebat. Capta deinde ſardinia aliiſq; prouincijs: totidē ꝓtoꝛes quot ꝓuincię inditione venerāt creati ſūt: grim q̃ vrbanis rebus: ptim q̃ prouincialib⁹ pęſſent. Dictus ꝓtoꝛ vt Liui. innuit a pęſſendo: vt Uar. a peundo: q̃ſi prętoꝛ q̃ piret iure ꝛ exercitu. Et Liui. li. v ſcribit primum ꝓtoꝛē ex pribus qui ius in vrbe diceret creatū fuiſſe penes quē magiſtratū omnis publici priuatiq; iuris poteſtas: vt ꝛ nouum ius cōdere ꝛ vetera abrogare facultas eſſet. Idq; ob magiſtratus honoꝛē ius honoꝛariū appellatū eſt cuꝫ tamen regia illa eſſent inſignia: vt apparatu conſulibus pene par videretur creatus cum conſules auocarentur bellis finitimis: nec eſſet qui in ciuitate ius diceret. Eius dignitas prętura dicit᷑.

Prętorius vir q̃ prętura geſſit. Licer. ꝓ plancio. Ledat ꝺ ſulari generi prętoꝛiū: nec contendat cum prętoꝛio equeſter locus.

Prętorius: a. um. qō ē ꝓtoꝛis: ſeu qō ad ꝓtoꝛē ꝑtinet: vt ꝓtoꝛiū ius: ꝓtoꝛia cohoꝛs: q̃ a ꝓtoꝛe nō diſcedebat. Scipio enī africanus primus fortiſſimū quēq; delegit q̃ ab eo in bello non diſcederet: ꝛ certo munere militię vacaret: ꝛ ſeſquiplex ſtipēdiū acciꝑet. Prętoꝛia vō porta ꝺr q̃ exercit⁹ i ꝑliū educit᷑: qꝛ initio ꝓtoꝛes erāt qui nūc conſules. ꝛ bibella adminiſtrabāt

Prętoꝛiū: oꝛmus in qua ꝓtoꝛ habitaꝛ: ſiue duꝛ: qꝛ vi dictuꝫ eſt oꝛis magiſtratus cui pareret exercitus ꝓtoꝛ dictus eſt. Liui. lib. iij. Quercus ingens arboꝛ ꝓtoꝛio iminebat: cuius vmbra opaca ſedes erat. Uocalio noīe a Quint. dicitur Auguſtale. Ponit᷑ ēt ꝓ magnifica ꝛ ampla ꝛomo in agro ꝛ ruri extructa in q̃ ędificia pecunias ingentes effundebāt Sue. de Cali. In extructionibus ꝓtoꝛiuꝫ atq; villarū oī poſt habita rōne: nihil tā efficere ocupiſcebat q̃ꝫ qō effici poſſe negaret᷑. Pal. la. li. j. Ipſius ꝓtoꝛij ſitus loco aliquat⁹ erectioꝛe ꝛ ſicciꝛe propter iniuriā fundamentoꝛū: ꝛ vt lętoꝛ fruatur aſpectu.

Prętoꝛianus: q̃ apud ꝓtoꝛem ſeu in ꝓtoꝛio verſat᷑. Li. ꝓ Cęlio. Nemini vnq̃ pāti prętoꝛiani maioꝛes honoꝛes habuerunt quam. M. Cęlio. Et ꝓtoꝛiani milites honoꝛatioꝛes erant q̃ romę habebant caſtra q̃ ꝓtoꝛia dicebātur. Ex ꝓtoꝛiano exercitu. Otho factus eſt imperatoꝛ.

Prętaleo ꝑuales pe. coꝛ. antecello: ꝛ quaſi in maioꝛi precio ſuꝫ vel melioꝛ ſum. Ply. Utręq; in ꝑtio ſūt: ſed tñ ꝑualent margaritę. Et li. x. Uulturū prętualent nigri. Aliq̃ ꝑualere figūt potentioꝛē ſeu robuſtioꝛē eſſe. Dier. lib. ij. Ꝛ. Noluit autem Amnō. acquieſcere ſed prętalens viribus oppreſſit eam.

Prętuaricoꝛ: pe. coꝛ. ex prę ꝛ varicoꝛ: q̃uis ꝛ diuaricо dicat᷑. varicari aūt a varicibus q̃ teſte. Nonio ſunt vene in ſuris flexe ꝛ obtoꝛte ꝑuaricari vero eſt a recto diſcedere. Ply. li. viij. Arato: niſi incuruus ꝑuaricat᷑. Hinc ꝑuaricatoꝛ: a varicādo hoc eſt tranſgrediendo dictus ē q̃ ab officij ſui p̃ſcripto deflectit atq; aberrat. Ply. Junioꝛ. Alioq̃n ꝑuaricatio eſt tranſire dicenda. Prętuaricatio ēt curſim ꝛ breuiter attingere quę ſūt iculcāda infigēda repetēda. Martianus Juſcō. Prętuaricatoꝛē fuiſſe ſcribit eū q̃ colluderet cū reo ꝛ trāſlatitio munere accuſandi defungeret᷑ eo q̃ ꝓprias q̃dē ꝓbationes diſſimulares: falſas vō excuſatiōes admitteret. Li. ꝓ Cluentio. vt ꝑuaricaret᷑: iā id quoq; ad coꝛrūpēdū iudiciū ꝑtinet. Ulp. ſcribit ꝑuaricatoꝛē eē q̃ aduerſam ꝑtē adiuuat ꝓdita cā ſua allegatq; labeonē q̃ h⁹ nomē a varia certatione tractū ſenſit.

Prętuebo me ꝓtius dico. Li. li. ix. Sed eq̃tes romani ꝑuecti per obliqua campi cū ſe fugientibus obtuliſſent.

Prętuelo ꝑuelas pe. pto. ꝓtius operio. Claudi. lib. ij. de. rap. Et ſparſos religant crines vultibus addunt flamea ſolicitū prętuelatura pudoꝛem.

Prętuello: is. per duplex ll ante vello.

Prętenio: ante venio anticipio. Ambꝛo. Jam ab alio amatoꝛe prętenta ſum.

Prętuerto: ꝛ ꝑuertoꝛ: depo. figt ꝑtereo p̃cedo. Uir. Uolucremq; fuga ꝑuertit᷑ hebꝛū. Item anteuerto: vel antepono. Plau. in am. Illuc redeundum eſt mihi ne me vtoꝛē: ꝑuertiſſe dicant ꝑ rep. Itē Reuoco. Idem in eadem. Flebilis ꝑuertitur metus accurro vt ſciam quid velit.

Prętuideo anteuideo. Ply. id nos futurum prętuideramus. Dic prętuidentia q̃ duplex eſt. Aut enī animo: aut oculis prętuidemus. Prouideo eſt quaſi Laneo.

Prętuius: q̃ peūdo viam monſtrat. Leo papa. Sequuntur tres viri ſupni luminis ducatum ꝛ prenij fulgoris indicium intēta contemplatione comitantes.

Pragma: atis. latine actio ſeu negocium ꝺr. Inde pragmaticus negociatoꝛ vel foꝛēſis: iuris interp̃s: oꝛatoꝛis miniſter q̃ i foro ac iudicijs verſans lites dirimit. Juue. Jñ cadunt ptes in fędera pragmaticoꝛū: hoc eſt a iudicio diſcedunt ꝛ litem arbitrio foꝛenſium aduocatoꝛū ſeu ꝓcuratoꝛū dirimendā permittūt. Li. li. j. de oꝛa. Itaq; nō vt apud grecos infimi boies mercedula adducti miniſtros ſe. p̃bēt in iudicijs oꝛatoꝛibus bi qui apud illos pragmatici vocantur.

Pragmatica ſanctio dicta eſt q̃ ꝑ eū a ſup̃mo atq; oꝛdinario iudice diſcedatur ꝛ oīa pragmaticoꝛum arbitrio terminentur.

Praxis. greꝯe latine terminatio dicitur vel actio.

Prandiū: ab edēdo ꝺr q̃ſi pediū: cibus q̃ añ meridiē ſumit᷑. Ul ꝺr q̃ſi pandiū: qꝛ debem⁹ accipe qō patū ē Cui⁹ diminutiuū eſt prandiolū: ſiue prandiculū quod Inetaculū appellatur.

Prandeo: es. prandi ꝛ pranſus ſum. Pla. in Mene. Prandi et potaui: ſoꝛtumq; accubui. Pranſos veteres vocabant non ſolum q̃ ediſſent ſed ēt q̃bus nihil deeſſet. Uar. Pranſuꝫ te ac paratum eſſe oporꝛtere.

Pranſito: as. pe. coꝛ. frequentatiuuꝫ. qō Plau. in am. cū actō cōſtruxit. Neq; boies inąt q̃ polentam pranſitant.

Praſinus: pen. coꝛ. coloꝛ viridis ad ſimilitudinem poꝛri. Nam πρασον. latine poꝛrum ꝺr. Hinc veſtes e viridi lana praſina dr̃. Mar. De noſtra praſina ſynthęſis empta toga. Pla. Praſina coccina tyria focale ſocos monilia amiſit.

Praſius: gemma quedam e viridiantium genere.

Pratum: eſt in quo ad fructum ꝓcipiendū falce dūtaxat opus ē ex eo dictū q̃ fine ope patū ſit ad fructū faciendū. Col. lib. ij. Prato veteres romani primas in agricolatione tribuerunt ptes nomē quoq; indiderūt: ab eo q̃ ꝑtinus eēt paratū nec magnū laboꝛē deſideraret. Prata etiā dr̃ q̃ nunc viridia vt plurimū buxo ꝛ lauro frequētata. Dic Pratēſis ꝛ hoc pratē ſe qō eſt exprato. Col. li. vij. Eoſq; nemo dubitat q̃n optimi ſint vitia falcem ligata ꝛ circula Itēq; ꝑtenſe ſęnum.

Prauus. a. um. qō nō ē rectū: vt erunt ꝑtata idirecta: ꝛ aſpera i vias planas. Trāſſerē ēt ad aīuꝫ vt cū dicimus ꝑtaꝫ moꝛes.

Praxaſpes: nobilis pſa qui Smerdin Lambyſę fratrem iuſſu

regis occidit: vt ait Vier.

Praxiteles pe.cor.nomen Statuarii qui marmorū nobilis scul ptor fuit. Sculpsit inter cętera. Venerē Gnidi q̄ in toto orbe precipua habita ē. Multiq; vt eā viderent Gnidū sunt pfecti De hoc Prop. Praxitelem parius vindicat arte lapis.

Prēcor:aris:cū accusatiuo figūt oro. Viero.li.iij.Ɽ. Nūc vnam petitionē precor a te. Juctum vo cū datiuo: idez est qđ opto alicui bonā vel malā fortunā. Quint. Et oīa solutētibus bene prēcemur. Huius cōposita sunt. Deprecor. de quo supra. Im precor.pe.cor. Quod in bonaz ⁊ in malā partē accipit. Quit. Non imprecamur debilitates naufragia morbos. Viero. in Gñ. Dimiserunt igit eā ⁊ nutricē illius seriumq; habraam et comites eius imprecantes pspera sorori sue. Idē ad Pāma. Cui multos imprecamur annos vt hereseos redituia plantaria p illius studium arefacta moriant. Idē cōtra Helu. p oro tantū posuit: cum inquit. Deus pater est imprecandus.

Prēcariū est qđ precibus petenti vtendū concedit tam diu quā diu is qui cōcessit patit. In hanc sniam dictum ē a Seneca hoiem eē pcarij spiritus. Et apud Curtiū ait Alexāder Mo ri pstat q̄z pcario impator esse. Idē. Sed pcariū spernebatur imperiū. Ubi pcariū imperiū dicit id qđ tā diu obtinet quā diu q̄ cōcessere pmittūt. Precario noie ipsa terminatione da tiui p aduerbio accipit. Ter.in eu. Seu vi: seu clā: seu prēcario. Paul. Prēcario habere videt q̄ possessionē corporis vl iuris adeptus ex hac solūmodo cā q̄ adhibuit pces ⁊ ipetra uit q̄ sibi possidē aut vti liceat: veluti si me precario rogaue ris p fundū meū ire vel agere tibi liceat: vel vt in tectuz meū stillicidium vel tignum in parietem immissum habeas.

Prętiū: qđ datur p re empta. Hinc Preciosus.a.um. qđ ē mul ti pcij. Li.li.iij.off. Quērit si i mari iactura faciēda sit equi ne precioſi potius iactura faciat an serui vilis. Prēciosior: ma iozis ptij. Plau. Et alij pciosiores: alij viliores habeant ędes

Prēmo:is.ssi.ssum. ppie calco: ⁊ innitor alicui rei cum ponde re. Uir. Et spirantia cogere pressis mella fauis. Idē li.ij. Ue luti qui sentibus anguem pressit humi nitens. Quādoq; pre mere significat stringere. Viero.in plo. Job. Ut si velis an guillā aut murenulā strictis tenere manibus. Quāto fortius presseris tanto citius elabitur. Quandoq; Firmare. Idez in Paulo. Quo cognito gradū pressit Antonius. quandoq; ve xare Uir. Numina nulla premunt mortali vrgemur ab ho ste: Quandoq; effodere. Idē. Sulcūq; sibi pmat ipsa carina Quandoq; in sequi insistere: vt hac fugerent grai premeret troiana iuuentus: quandoq; vrgere: vt Ingentē clamore p mes ad rętia ceruū. Quādoq; occultare vt Spez vultu simu lat premit altū corde dolorē. qñq; expellere. Uar. Inuitāq; pressit ab ędibus. Qñq; cohibere. Uir. Imperio premit: ac vinclis carcere frenat. Qñq; claudere. Idē Pressiq; oculos ac vulnera lauit. Qñq; vitare. Uar. Qui totiēs villici tui vxo rē absente pssisti viro. Qñq; remouere excitare. Uir. Et ru ris opaci falce premes vmbrā. Qñq; vastare: vt Pelago pre mit arma sonanti. Qñq; occidere. Idē. Armigerāq; domi pmit. Quādo demergere infodere. Idē. Quod supest quęcun q; premes virgultat per agros spge fimo pinguī. Huius cōpo sita sunt Compremo. Deprimo. Exprimo. Opprimo. Im premo. Reprimo ⁊ suppremo quę hñt penul.cor.

Presso.as.frequentatiuū. Uir. Pressabimus vbera.palmis.

Pressus.a.um. qđ ē subtile. Lic.i hor. Quis te ắt ē aut fuit vnq̄z imptiundis rebus: i diffuniēdis ⁊ explicādis sentētijs pssior. Aliqñ or bonustū grauatū. Uir.li.j. He. Ceu pressę cū iaz por tum tetigere carinę. Pręter hęc. ea significat quę premo.

Pressus.us. ipsa pressio. Li.li.iij. de ora. Ualerū sorano lenitat faucis: atq; in ipso vocis pressu ⁊ sono facile vincat.

Pressura. idem quod pressus. Aug. Stipantur parietes pressu ris se vrgent prope: se suffocāt multitudine. p trāslationē ca pitur p vexatione: vt in eu. Et in terris pressura gentium.

Prepō πρεπω. latine: psona. vel decor or. Amb. Decor aūt in nostris scripturis pmo constitui loco qđ grece prepon or.

Prebyter grece: latine dicitur senior.

Pretides pręti filię carminib⁹ poetarū celebratę. hę cum furore agitarent: sanatę helleboro a Melāpode phibent. a. cuius noie vnum helleborī genus appellet̄ Melampodion.

Priamus.pen.cor. Laomedontis troianorū regis filius. απο του πριαμαι quod significat emere. Nam cum hercules laomedontem occidisset priamum redemptum a vicinis ho stibus in paterno regno locauit.

Priapus.pe.,p.deus hortorū creditus ē. ⁊ liberi patri ac nym phę seu Veneris filius: qz vinū venerē cōmouet. Hic ⁊ Lā psacenus dictus est a Lampsaco hellespontī oppido.

Priapismus morbus est cum genitales partes in solam longi tudinem protenduntur: ⁊ in circulum tumescunt sine vene ris appetitu. Aiunt quidam priapismū esse vulę: sicut mem bri virilis tentiginem.

Priene vrbs maritima: vt inǽt Stra. q̄ riuectu Mędandri flumi nis iter ipsa miletūq; labentis mediterranea facta est.

Pridem.aduerbiū tęporis quasi prius die. significat pro tępo re prius. Ply.li.xvij. Ipsi vo pridē vidimus ea oīa pręter pu bertatē in filio Lentuli taciti equitis romani. Aliqñ lōgo tē pore prius Apul. Quod pridem plato affirmauerat. Eiusdez significationis sunt. Jampridē. Dudū: iamdudū: nuper: tam diu. Qui si cū pridē aut dudū addamus. non: vel q̄: vel ita si gnificat semp multo tępore ante. Ply.li.v. Medica nō pri dem venit in italiam. i. non multo tempore ante. Li. pro Ro scio. Quam pridem Fanni nomen octulisti: hoc est quā mul to tempore ante. Ter. in heau. Duc ecastit quam pridez pater mihi ⁊ mater mortui essent. i. quam temporis preuit. Li. in bruto. Nostra autem ciuitate nō ita pridem dominatu regio liberate. i. non multo tempore ante.

Pridie ⁊ pridianus. Uide in dictione postridie.

Prior.nomen cōparatiuū qđ non solum ad duo sed etiā ad plu res referri potest. Hel.li.xiiij. Quotiēsqz vsu veniret: vt oēs isti magistratus eodē tępore romę essent qui eorū prior alijs esset: ei potissimus senatus consulendi ius fuisse. Apul.lib. ij. flo. Ut hippias e numero sophistarum est artium multitudi ne prior omnibus eloquentia nulli secundus.

Primus qñq; ad numerū seu ordinē refertur: vt primus secun dus tertius. Qñq; or princeps: sicut ⁊ princeps ponit p primo. Uir. Prima qđ ad troiā. pro charis gesserat argis. Qñ q; capitur pro optimo. sicut ⁊ prior p melior. Idē Primos iuuenū tot miserit horco. Qñq; pro pręcipuo. Idē quantos primus patiare labores Qñq; pro eo ante quem nullus est. Idē. Dic mihi responsum primus dedit ille petēti. Fit autez primus a pridem. abiecta dem. ⁊ accepta mus. sicut prior ac cepta or. Hinc fiunt aduerbia: Primo. primę. apprime. pri mum primitus primiter. ⁊ imprimis. ⁊ principio.

Primū. aduerbiū. a quo fiūt cōposita. Quāprimū: ⁊ vt primuz.

Primulus: penultima cor. diminutiuum est. a primus.

Primarius.ria.rium. qđ aliūde nō hz originē. Primari⁹ lapis. q̄ primus ēt aliquo ędificij fundamento ponit. Primarij ci ues: qui primi sunt. in ciuitate qui etiam primates dicuntur.

Primates dicti sunt qui ⁊ sumates siue opprimates. qui sunt p mi in ciuitate.

Primores: summę quęqz res. Lucil. Cū gallus gallinaceus di gitos primores sqz erigit vngues. Hic primores pro optimati bus. Sue. Scripta famosa: vulgoqz edita qb⁹ primores viri ac seminę notabāt aboleuit. Et primores: dētes q̄ primi parent.

Primęrus.a.um. qđ ē primę ętatis: siē grādęu⁹ grādioris ętatis.

Primitiuus.a.um. quod aliunde non habet originez siue quod per se inuētum est. Unde ⁊ primitiua verba quę per se inuē ta sunt: nec aliunde deriuantur.

Primigenius.a.um. idē qđ primitiuus. Et ppie primigenia dīr semina q̄ dedit natura quē. Lic. prima naturę. Et greci. τα πρωτα φυσεος appellāt. In his numerāt ieolumitatē cō seruationēqz oīoz partium valitudinē sensus integros: dolo ris vacuitatē: vires pulchritudinē cęteraqz hmōi. Et verba vocant primigenia vt lego scribo q̄ nō sunt ab alio verbo sed suas habent radices. Itē primigenius sulcus or qui in cōdē da noua vrbe tauro ⁊ vacca designatōnis causa imprimit.

Primigeni fętus ipsi primogeniti. Unde apud Lucre. Lobor-

tus ⁊ dies mundi primigenius.
Primogenitus inqt Hier. otra Pelui. ē q apit vuluā ⁊ ante quē nullus ē genitus. nominis quē frater post genitus subsequitur. Et ois vnigenitus ē primogenit⁹. Alioquin fi nō primogenitus nisi is tm quē sequūtur fratres tā diu sacerdotibus primogenita nō debent⁹ q̄diu ⁊ alia fuerūt ꝓcreata ne forte partu nō sequēte vnigenitus sit ⁊ nō primogenitus. Est igit primogenit⁹ nō post quē alit: sed ante quē nullus ē genitus.
Primarius tribunus erat qui primę legioni tributus scribebat. sicut sedeamus qui secundę tertianus qui tertię.
Primiparę. pe. cor. dicuntur pentes quę primo peperunt.
Primitū qō in aliqua re primū ⁊ principale est. Oui. Ecce rapit medijs flagrantem rhetus ab aris primitum tozem.
Primitię. az. primi fructus ex agro suscepti qui deo offeruntur Plr. romanoꝝ abstinētiā cōmēdas inqt. nō degustasse eos vina aut nouas fruges ꝑusq̄ sacerdotes ꝑmitias libasset.
Primordia quę primo ordimur. hoc est initia.
Primipilus: centurio primę coborlis. vt Liu. li. vii. scribit Nā ordo ꝓtes tris hēbat. quaꝝ vnāquāqꝫ primū pilū vocabant. Sue. primos pilos cēturionibus ademit. Primipilus vt ait Vege. li. ii. cccc. milites ducebat ī prima acie. eratq; caput legionis. Hic primipilaris dici videt nō tā miles q̄ fuerūt sub centurione primipili q̄s ipe Cēturio qui olim prędit⁹ fuerūt hac dignitate. Et ea forma dicit⁹ primipilaris qua cōsularis.
Primicerius a cereo fit. vt auctor est Hier. in chronicis ⁊ Lasiodorus ineptis. qñ ⁊ grece πρωτοκηριος dicatur. Ammianus vo refert inter tribunos fuisse qui dicerentur primicerii. Vexati sunt inquit multi ⁊ nocentes ⁊ innocentes iter quos Valentinus et primicerio protectorum tribunus. De secundi cęris quoq; mentio est apud veteres.
Princeps generis cō. qui vel quę principatum tenet. quasi primum caput. Et princeps dicitur dominus. q; q̄ dñatur primus sit. Item dicitur primus vel prima: Uir. princeps ardēs tem coniecit lampada turnus.
Principiū: initiū: ⁊ modo ad numerum: modo ad tēpus: modo ad fundamētū refertur. qūo in ędificanda domo initiū fundamentū est: principiū quoq; ⁊ conuersionis ⁊ deprauationis dici posse scripturarū cognoscimus auctoritate. Est ⁊ principiū artis ars ipsa ex q̄ artificiū diuersoꝝ deinceps cępit operatio. Et principiuꝫ est bonorum operum finis optimus: vt misericordię principium est deo placere quod facias.
Principia: locus in castris a principibus militibus. sic appellatus: vt est apud Col. li. iij. post principia.
Principale: quod primum ⁊ precipuum est.
Principiorum: incobo: auspicor. principio vo dominor. a quo principatus.
Primnestus: palus ad quem funis nauticus religatur quez alij Tosilla dicunt.
Priscus. a. um. quod superiori ętate fuit: vt prisci latini: qui fuerant ęq; roma conderetur.
Pristinus. a. um. pe. cor. qō superioribus annis mēsibus: dieb⁹ ⁊ nostra memoria fuit: vt pristina nra beninolētia. Pristinū ēt tr. de rebus q̄ non senescunt: nō aūt priscū: vt pharos ⁊ Tyrus nūq̄ iustatū pristinū redibunt. Et dicitur pristinū: quasi primistinum a primus vt inquit Pris. Aliquando pristinus dicitur prior. Curti⁹ Dies pristino procellosior.
Privignus. filius mariti vxorisue cuius prior coniunx decessit: ⁊ vulgo Filiastrus. dictus ꝓuignus q; ꝓusq̄ mater scōo nuberet est genitus. Pri. enim antiqui pro prępositum dixerunt.
Primos ⁊ primas. antiqui pro singulis dicebāt. Inde primas verbenas ⁊ primo silices. pro singulis accipit. Liui. Nomus. Primum est proprium vniuscuiusq; Unde ⁊ priuata. dicuntur quę vniuscuiusq; propria sunt.
Priuilegium. lex priuatis facta. Li. pro domo sua leges priuatas in bomnibus irrogare. idest enim priuilegium. Interdū priuilegia dicuntur leges. Unde priuilegium de pompeij reditu Sal. legem appellauit.
Priueres. mulieres priuatę.
Priuo. as. fīgt adimo. Plau. in asi. Ego. pol istū portitorē prima bo portorio. Hinc priuatus. a. um. qō nō ē cōe cū alijs. Cic. li. i. offi. priuatū ātem opz equo ⁊ pari ciuibus iure viuere. Priuate ēt vocabant⁹ ferię sacroꝝ ꝓprij velut dies natales. fulgur ꝓcurationes. ⁊ huiusmodi ꝓtę q̄ ꝓ familis singulis ⁊ hominibus. Hinc priuatꝫ aduerbiū qō non est publice factum Sal. Existimans publice ꝓuatumq; alieno ęre oppressos.
Priuari ꝓprie dicunt⁹ q̄ nō sūt cōstituti in aliqua dignitate. Alij qñ dicūtur exempti a iure cōi: vt in decre. dis. iij. Priuilegia sunt leges priuatorum. Et priuatū cui aliq̄d est ademptum.
Pristis. gen⁹ piscis marini lōgissimi atq; angusti corpis: Ply. scribit pristes in mari indico ducenū cubitoꝝ eē balęnas q̄ternū iugerū. Dic etiā Scylla maris mōstrū ōr de quo. Uirgilius. Prima bois facies ⁊ pulchro pectore virgo pubetenos: postrema īmani corpore pristis. Ab huius similitudine nauis ob. lōga dicta ē. Pristis. Uir. Uelocez mnesteus agit acri remige pristin. Dicta pristis a sectione vndarū. Scindūt enīz mirum immodum fluctus ꝓpter tenuitatem. Hręci autem πριστιν sectionem πρίσηρ. sectorem. dicunt.
Pro. ꝓpositio ē q̄ tam sepata q̄ cōposita localem vim hz: ⁊ fīgt ante: vt ꝓ curia: ꝓ mgnib⁹. Sal. Qui ni maturasset ꝓ curia socijs signū dare. Procuro añ curro ꝓstratus: antestrat⁹ Sepata ēt fīgt qñq; ad: vt ꝓ meis viribꝫ. i. ad vires meas Uir. Prosequisq; viri. Interdū ponit⁹ loco in. vt ꝓ rostris: ꝓ cēsu ꝓtribunali. Interdum pro Justa. siue scōm. vt ꝓ Plutonis sñia: ꝓ boium iudicio. Interdū ꝓ cā: vt testis inductus ē ꝓ testimonio. i. cā ꝓbibēdi testimonij. Et cū dicimus. Pro mutuo aio. ꝓ recōciliata gratia. i. causa mutui aī. ⁊ cā recōciliate gratię. Interdū ꝓ loco: vt pecuniā ei dedi pro ꝑdio. Et sum pro ōtore. i. loco ꝑdis: loco ꝓtoris. Itē ponit⁹ pro auctoritate. vt Tribuniple. pro potestate interfuerunt. hoc ē auctoritate potestatis sue. Itē pro pp: vt pro iniuria quā accepi. i. pp iniuriā ꝓ defensione Ter. Nam nisi hęc ita essent pro illo haud starem. Uir. lib. ix. Pro turribus astant. i. ꝓ defensione turrū. Est ⁊ aduerbiū admirātis. Ter. in adel. pro dii īmortales facimus indignū qō narras. Itez interiectio dolentis: seu indignantis: vt proh deū atq; hominū fidem. Plautus. Pro sanctę iupiter quid video. Sed his duobus modis circumflectit⁹. Lōpositā vo tēporalē vim habent vt prouideo: prospicio. Qñq; priuatiua est: vt profanus: idest nō sacer. ꝓhibeo. prohibium. Negatur enim in his sanctitas potestas ac pudor. Qñq; accipitur loco. e. vel super. vt prominet idest eminet vel super eminet. Nonnunq̄ significat porro siue in longū vt promissa barba. Nonnunq̄ diu: vt protollo prohędo. Interdū procul vt prouincia. Aliquando procul de futuro tempore: vt propheta. Quandoq; procul spatio loci vt ꝓcella quę procul veniens percellit. Sępe etiam vltra ad locū vel ad aliquem tendere vt progredior prouebo. Interdū palam ⁊ more solemni vt ꝓ nuncio promulgo. Quandoq; coram vt propono. Quandoq; valde vt procuruus. Quādoq; procul vehementer: vt profugus.
Proagogia. latine productio. Nam προαγογειν producere est. hoc est prostituere. Plautus. Audientez inquit dicto mater produxisti filiam.
Proauus. pe. cor. aui paterni vel materni pater. Cuius relatiuū ē ꝓnepos. a quo sę. proneptis. A proauo. femininuꝫ proauia
Probatica. latine ouilis dicitur. προβατον enim ouis dicit⁹. Piscina vbi oues lauabantur cum sacerdotes eas litare vellent ⁊ probaticus ouinus.
Probi boni dicunt⁹ q̄si ꝓbibi. q; se a delinquendo prohibeant. Dis otrarij sunt īprobi ⁊ reprobi. Improbi vt inquit. Asco. cōtra leges sunt. sicut in officiosus otra merita. In humanis cōtra pietatē. A reprobus fit aliud ꝓpositū cōtrarium scilicet Irreprobus q̄ nō ē reprobus. Ambrosius. Lūq; manū suaz ad me cōtingendā aptaret. vedit ei angulus domini irreprobā quā cōspicis mortez. A probus fit ꝓbitas. bonitas ab Improbꝫ improbitas. Diminutiuum probulus. Unde ⁊ improbulus. Iuuena. Finge tamen te improbulum.
Probo probas laudo. quamuis maiorem vim habeat probo quā laudo. Nam apud idoneos sępe legimus. ⁊ laudo ⁊ pro

bo. Qñq; probare est argumentis demonstrare. vt homo sacrilegus probauit se pro innocente. Quandoq; experimentū facere. Plau. in Tri. Quippe ex eorū ingenio ingeniū horum probant. Et in eu. Juga boum emi. ⁊ eo probare illa. Quandoq; permittere. Hora. lib. j. car. Uagus ⁊ sinistra labitur ripa ioue nō probante. Huius composita sunt. Approbo: comprobo eiusdem fere significationis. ⁊ cōtraria horum improbo ⁊ reprobo. pro damno quę habent pe. co.

Probabile. ōr qō lz nō sit verū. videt tñ rationib⁹ ꝑbari posse

Problema. atis. ⁊ problebatum: propositio est interrogationez annexam habens.

Proboscis. idis. ē porrectio corporis inherens naribꝰ q̄ excepto hoīe in alijs fere animantibus iuenit. Uar. Inuenisse se ericiū cū ꝓboscide. In elephāto ōr. q; ea tāq; manu vtat. Ply. Resoluunt elephanti manu draconū nodos. Dicta ꝓboscis. q; ante depascat: greci. n. προβοσκει γ. dicūt ante pascere.

Probrū: stuprum adulteriū flagitiū. Sue. in cęsa. Qui digressaz a marito post biduū statim durerat. cuius fine probri suspitione peregrinarū mercū portoria istituit. Unde lex fuit apud romanos vt probrū virginis vestalis capite puniret. Alias figt maledictū cōtumelia siue infamiā dedecus quę ex scelere sequi solent: vt Datum est probro. i. ignominie adscriptuz. Liui. li. ij. Dis freti occurrant portis: ingerunt probra: egre abstinent quin castra oppugnent. Similiter Licero. epistolas plenas probrorum appellat. i. contumeliaruz.

Probrosum: ignominiosum. Hel. li. j. Manusq; eius inter agendum forent argutę admodū ⁊ gestuosę. maledictis compellationibus probrosis iactatus est.

Probro. as. ꝓbro afficio. Ex quo fiunt cōposita. Et ꝓbro. Obꝓbro. de quibus supra. Improbro. quo vsus ē Plau. i Tru. Rus tu improbras: vt nacta es hoīem quem pudeat probri.

Proci oñr qui in eandē libidinē nimia appetentia cōspirāta ꝑcando. dicti. Est enī ꝓcare nimiū lasciue petere. Uñ ꝓcaces. molliū rerū petitores: ⁊ a petendo nimiū petuli: ⁊ a nimia lasciuia appetētia q; petulantia. Uir. Procos irrisa proces. In de ꝓcitas. Li. lib. iiij. de rep. A procādo. i. poscēdo. ꝓcitas notata ē. Et ꝓcor petar. qō ⁊ de ī animātibus dici pōt Uir. Penitusq; ꝓcibus haustris. qō ē sequentibus ꝓcellis. vel vt Do. exponit īprudentib⁹. Nā qui multū petit: impudēs est Et q̄ adeo īprudentes sunt: vt nimis petant: procaces appellātur. Uñ procax meretrix petulans ōr impudēs inuerecunda mordax. Ter. Maligna multo ⁊ magis procax ilico facta est Uñ ꝓcaces legim⁹ qui mordaciter ⁊ iniurioſe loquunt. Li. in Sal. Ne in idē incidā vitiū ꝓcitatis qō huic obijcio. Et iterū. Nō enim ꝓcitate linguę vitę sordes eluunt. Scieñtria hęc ꝓcaces petulantes ⁊ proteruos. multū similitudinis hēre. ⁊ libidinem quādā atq; iniuriaz declarare. tā in factis quā in dictis Uñ apud Li. pteruā petulantēq; eodē loco de inhoneſta femina legimus. Si vidua liberę ꝓterua petulāter diues: effuse libidinosa meretricio more viueret. Hinc si q̄s ambulās p ipotētiā mētis obuiū cubito feriat: aut cū ꝺtumelia sibi cedere cogat ꝓteruū hūc dicim⁹ Hinc a Uir. hedi petulci a petēdo dicunt. q; in alia loca penetrādo iniuriā faciāt

Proco. as. ⁊ ꝓcor. aris. vt quidā putāt a procio fiunt. qō peto significat. Et est ꝓcare lasciue petere: seu oculos in aliquā fixius intendere. quod vernacula lingua dicimus vaghezare. Uñq; et inhoneſtis verbis: ⁊ ab sq; respectu aliquē aggredi Hinc componitur. Reciproco. prepeto. de quo alibi.

Procio. is. iui. itū. pe. co. figt peto. Liui. Matrē. ꝓcitū plurimi venerūt. i. petitū. vt Festus exponit. Procitū vō. pe. pro. figt ruptū atq; irritum. Hinc iurisconsulti irritum testm̄ procitū dicunt. a procio quod er pro. ⁊ cio componitur.

Procito. as sępe dico prouoco.

Procapis. pe. co. progenies q̄ ab vno capite procedit.

Procedo. is. pe. pro. vltra cedo. progredior. Sal. in ing. Sz vbi plerūq; noctis ꝓcessit. qō est quasi ꝓterijt. Aliq̄n ꝓcedere est prospere cedere. Teren. in an. Nisi id putas q; proceſſit parū non posse hoc iam ad salutem conuerti malum.

Processus. us. progressum ⁊ successum significat.

Procido. is. pe. co. ꝓcidi ꝓcasuz figt me ꝓsterno: seu vehementer iclino. ꝓnus cado. Hel. Nā cū multis annis postea scena q̄ ꝓciderat refecta eēt. Et illud ī Eu. Et ꝓcidēs adorauit eū

Proceleumaticus. pes ex q̄ttuor syllabis brevibus constans. dictus q̄si premitus iussus. eo q; in sacris minertę pus eius pedis versus ꝓnunciari iubebant. προ. n. añ κελευω. iubeo.

Procello. is. percutio euerto. Unde procella.

Procella est vis vēti cū pluuia nec durās: ⁊ in mari potiusq; in terra. dicta ab eo q; oſa procellat. i. moueat vel percutiat: aut a procul. q; a lōge vt Uir. Creberq; procellis aphricus hic procellosus. a. um. procellis plenum.

Proceres. pe. co. capita trabiū. hoc est mutili quidam extantes Hinc principes ciuitatis ꝓceres appellati sunt. q; ii ita in ciuitate eminēt: sicut illi in ędificijs. Huius nois singularem protulit Iuue. Agnosco procerem. qui est a procer. eris.

Procerus. a. um. pe. pro. prolixū ⁊ in longitudinē productū. qō nomen quidā a cera derivant quasi ad similitudinē cęre ꝓtensum pp facilitatē. Alij a crescendo hoc est excretum. Hor. in Ser. Quo pertinet ergo ꝓceros odisse lupos. Huius compositū est Imprōcerus. Hel. li. iiij. Aduertimusq; hic elici tarditatē corporaq; eorū improcera fieri minusq; adolescere. Dicitur etiam hic ⁊ hęc proceris ⁊ hoc procere.

Procestriū: putat locus apertus ac patulus quo procedit in cubiculuz cenaculis ⁊ reliquis partibus superioribus. Ply. ad Gallū. Post hāc cubiculū cū procestrio altitudine ſtiuū munimento hibernū. Nā procestria vt Festus exponit ędificia sunt ante castra: vel quibus proceditur in muro. Sūt n̄ qui velint cū ꝓtono legi loco añ cubiculū ab excubando nomē ex greco sibi vēdicāte. Fit aūt ꝓcestriū equalibus colūnarū iteruallis patulū supra quaz epistylia arcus curnāt. Quidā ēt procestria adituz ⁊ veluti portam castroꝝ appellauerunt.

Prochyta. ę. pe. co. ⁊ prochyte. es. Insula in puteo lano sinu. dicta q̄si ꝓfusa. Emersit. n. puolutos in mare mōtibus cū pulꝰ nō sorbet. Nā ꝓcheo figt effūdo. Nā iarimes mons terremotū passus hāc insulā fudit. At Dion. li. j. Scribit ꝓchytaz dictā eē a nutrice Aeneę eiusdē noīs. De hac Uir. li. ix. Tuz sonitu prochyta alta tremit. Prochyte etiam vasis genus est.

Procinctus. us. dicitur quicquid paratum est. ⁊ ipsa prouisio facta anteq̄z aliquid fiat.

Procincta classis dici mōs fuit q̄n exercitus ad pugnā paratus erat q; pugnaturi ritu prius cingerent gabino. Et q; classez vetustius fuerit hominū dici q̄ nauiū multitudinē scriptū ē.

Proconesius. Insula impropontide quam solam inter alias habitari plerīq; direrunt.

Proclamo. as. palam ⁊ valde clamo vociferor. Li. lib. j. Moti hoīes sunt in eo iudicio maxime. pub. Horatij patre pro clamante se filiam iure cęsam iudicare ni ita esset primo iure in filiam animaduersurum fuisse.

Procliue: pe. pro. qō ē porro inclinatū Et ꝓprie fm. Li. lib. iiij. tuf. ōr in malis: cū ꝓcliuitas dicat in his q̄ ad aliqō vitium proni inclinatq; sunt. Et facilitas in bonis qui proni sūt ad humanitatem liberalitatem. ⁊ ad ingenuas disciplinas.

Procyon: latine. Anticanis stella quę ⁊ Sirius dicitur. Uide i dictione Canis.

Proconsul. Uide in dictione Consul.

Procul: aduerbiū videt componi: ex porro longe. q̄si longe. ab oculis: vel poculis. i. ante oculos. Uñ pōt ⁊ satis lōge: ⁊ nōlō ge significare. Ter. in ecy. Quē cuz istboc sermonē humeris ꝓcul hic stans accepi. Uir. li. v. Est ꝓcul in pelago sarū. Nō satis lōge fuisse intelligi nō pōt: ne voluptas pereat spectacli. Deserut q̄q; actō: q̄q; ablō. Curtius. ꝓcul vrbē dixit. Hor. in Ser. Quę. procul extructis inerāt hesterna canistris

Proculus. pe. co. cognomē eius qui natus sit patre peregrinante a patria procul. Alij proculos ideo dictos putāt q; a patribus senibus. q̄si procul. pgressi ⁊ attenuati sint. Pla. in Męne. Jubeas proculum afferri. tibi.

Proculeius. nomen viri. similiter a procul deductum.

Procudo. is. pe. pro. significat prolato. cudendo extenuo. seu ꝑ becudo exaucoue. Uirgil. lib. j. Hic. Durum procudit arator

vomeris

vomeris obtusi dentem.

Proculco.as.progrediendo: vel aliud agendo conculco. Col.li.ij. Nam dum a pecudibus legumina proculcatur: herbę etiam atteruntur vngulis atq; glabrescit.

Procumbo.is.pſterno. I.ui.lib.j. Ipsum sessum via procubuisse. Col.lib.j. Lata bubilia eę oportebit pedes. r. vel minime nouę. Quę mẽsura ꝛ ad procumbẽdum pecori: ꝛ iugario ad circũeundum laxa ministeria przebeat procumbo iaceo.

Procubitor.qui noctu custodię causa excubat cũ castra hostiuz in proximo sunt.

Procuruus valde curuus. Uirgil.lib.ij.ge. Contra nõnulla est oleis cultura nec ille procuruam expectat falcem.

Procurro.is.,pcucurri,pcurſũ: vltra: siue a lõge curro. Vier.ad dama. Et pcurrens occubuit sup collũ ipsius. Col lib.vij. Ex domitis bubus valẽtissimũ eũdẽq; placidissimũ cũ indomito iungimus: qui ꝛ pcurrentẽ retrabat: ꝛ octantes producat.

Procurro.as.pe.,p.figt administrationẽ rez alienarũ gero. Li. Lozinij. Js pcurat rõnes dionysij. Hinc ,pcurator negociozũ gestor: quẽ vulgo fectorẽ dicunt: cui pcipue agri colendi cura ois incũbit. Ulp. de pcuratoribus. Procurator est ą alienă negocia mãdato oñi administrat. Actores vo causaz cauſidici dñr. Procuratio ipsa administratio. Li.lib.de nã deo. Sũt enĩ pbi ꝛ fuerunt qui oino nullă hẽre censerent rerum humanaz procurationẽ deos. Aliqñ procurare est studiose curare seu inuestigare. Hiero.ad dama. Et Sathanas cũ aliquẽ sua arte deceperit ꝛ propriũ ei iugũ impoſuerit vltra ad vitiorum abundantiam non procurat: sciens eũ esse iã mortuum. Aliqñ simplr curare. Apul. Hunc eni equulum suum curiose nimis procurantẽ inueni. Aliqñ sustentare medicare adiuuare. Cato. de re rus. Eodem modo ceteras arbores pcurato. Plau. in cur. Tibi opus est hoc quo te pcures.

Procuratorius.a.um. quod ad procuratorem pertinet: vt procuratorię litterę: procuratorium munus.

Procas nomen regis albanorum: qui Amulium ꝛ Numitorez filios habuit.

Prodeo.is.,pdiui vł ,pdij.,pditũ.ex.p.ꝛ eo.d. interposita figt vltra eo: siue foras ex eo: q̃ñ prorro eo. Li. An ego tibi obuiã nõ pdirẽ putũ. Apio pulchro: deinde ĩperatori. Idẽ lib.j.offi. Scenicoz quidem mos tantă hz disciplinę vereris verecundiam: vt in scęna sine subligaculo prodeat nemo. i. exeat.

Prodico.is.pe.,p. vltra dico. Li.,p Lelio. Quãobrẽ excutiemus oes istorum delicias: oes ineptias si prodixerint.

Prodo.is.,pdidi prorro. i. longe ,picio defero excludo: propello. Uirg. Naubus infandũ amissis vnius obiram,pdunr: atq; italis lõge distingimur. Ouid. Et pdere deferre ostẽdere patefacere. Idẽ. Prodere voce sua quẽq; aut opponere morti. Hiero. Sozozis maritus cepit,pdere velle quẽ cellare debuerat. Itẽ differre,ptrahere. Ter. in an. Credo ĩpetrabo vt aliquot saltẽ nuptijs,pdat dies. Item ppagare. Uirg. lib. iiij. Italiă regeret genus alto a sanguine teucri,pderet. Item tradere. Sal. anteq; arcem proderet hostibus. Hinc,pditor,pditio ꝛ prodimentũ: qõ vulgo õr tradimentũ: vel a,pdendo cõ filia hostibus: vel a tradẽdis vrbibus arcibus exercitu: an in eũ penă qui,pdere hostibus patriă cogitaret. Itẽ mandare. Idẽ Apio. Cũ tuũ studiũ ousmes in virozuz fortiũ factis memorię,pdendis. Itẽ scribere. vt lib.iij.offic. Utile videbatur vlyssi vt quidă Tragici poetę,pdiderunt. Itẽ ex interiore in publicũ locũ,pcedere. Apul. Cũ tremebundus,pdit in forum alias ploco ꝛ scẽz diuersos actus. Ply. li.ij. Diuus augustus lentum sibi,pdidit calceũ prepostere indutũ quo die seditiõe militari prope afflictus est. i. proiecit siue indut.

Prodigium.quasi prorro dictum: q; prorro dicat: prorro significet ꝛ aliquid futurum esse portendat.

Prodigiator.qui ex prodigio futura prenunciat.

Prodigiosus.a.um. quod prodigium facit.

Prodigialis ꝛ hoc prodigiale qõ prodigiũ,pcurat. Plau. in am. Sed mulier postq; experrecta es ,pdigiali ioui: aut mola sala bodie aut tibure compręcatam oportuit.

Prodigię hostię dicuntur quę consumuntur. Inde homines luxuriosi prodigi dicti sunt.

Prodigo.is.pe.coz.,pdegi: supinũ nõ legi: ex prę ꝛ ago.d. cupho nię cã interposita: figt consumo: vltra modũ erogo. Plau. in aul. Festo die si quid,pdegeris: profesto egere licebat nisi peperceris. Am. Merito ergo prodegit patrimoniũ qui ab ecclesia recessit. Lac. li. vj. Quotiẽscuq; leuissimoz patrimonia in res superuacuas prodiguntur. Aliqñ significat portendo: ꝛ prẽmonstro. Unde prodigia ꝛ prodigiatores.

Prodigus.q̃ bona sua consumit. Li.li.ij.offi. Oino duo sunt gña largoz quoz alteri prodigi alteri liberales. Prodigi qui epulis ꝛ visceribus ꝛ gladiatoz muneribus ludoz venatio nũq; apparatu pecunias,pfundũt in eas res q̃rũ memoriam aut breuẽ aut oino nullă sũt relicturi. Liberales q̃ suis facultatibus aut captos a pdonibus redimũt: aut ęs alienũ suscipiunt cã amicoz: aut in filiarũ collocatiõe adiuuant: aut opitulant: vel in re q̃renda vel agenda. Ponit tñ interdũ ,pdigus,p liberali. Hor. li. car. Animęq; magnę prodigũ paulus superantẽ pęno gratus insigni referaz camęna. Antiq hostias ,pdigas dicebant q̃ consumebant. Hinc fiunt aduerbia ,pdige ꝛ,pdigaliter: profuse abunddter. Col. lib. iiij. Nõ illa videnť prodigaliter in nris Cretanis accidisse: vt aliqua vitis: apõte excederet vuarum numerum duozum milium.

Prodromus: precursoz. Unde prodozmi dñr a grecis fici precoces: q̃si precursozię. Et prodromi aquilones qui octo ferme diebus exortum canicule antecedunt.

Producto.is.in longum duco: qõ ꝛ tpe: ꝛ de corporeis rebus õr. Uirg. Abnegat excisa vitã,pducere troia. Li. in Cato. Cõuiuiũ vicinoz quotidie cõpleo qõ ad multã noctez q̃ maxime possumus: vario sermone,pducimus. i. protrahimus. Hie. in nũis: ,pducat ea in laminas. Terẽ. in an. p translationẽ dixit. Nõne tibi esse satis hoc solidũ visum est gaudiũ: nisi me lactasses amantẽ ꝛ fl'a spe,pduceres: hinc,pducta syllaba õr lõga. Col. Flagellũ vocat,pductissimũ qõ lõgissimũ ẽ innitib? Et,pducere est añ seu vltra: foras ne ducere. Ter.,pduxi acvẽ didi. Galba Ciceroni. Repente Antonius i aciẽ suas copias de vico,pduxit ꝛ sine mora ocurrit. Col. li, vii. Post eiusmodi experimẽta vacuo plostro subiũgendi ꝛ paulatim lõgius cũ oneribus,pducẽdi sũt. Idẽ paulo post. Ex domitis bubus valẽtissimũ eũdẽq; placidissimũ cũ indomito iungimus qui ,pcurrentẽ retrahat cunctantẽ,pducat: hinc,pductores dñr q̃ virgines adducũt: easq; ad questũ exponunt. Terẽ. in eu. Pretiũ sperans illico,pducit ꝛ vendit: vbi Do.,pprię venales ,pduci dñr. Plau. pro,pstituere posuit. Audiẽtẽ dicto mr ,pduxisti filiã. Interdũ gignę. Idem in cap. Quid hoc est sceleus quasi inorbitantẽ filios,pdurerim. Interdũ interponere Ter. in an. Dicam aliq̃d iam me inuenturũ: vt huic malo aliquã producã morã. Interdũ prosequi. Uirgil. Ne te tua funera mr produxi. Interdũ osumare. Ter. in adel. Et cyathos forbilans paulatim hunc producam diem.

Productile.pe.coz.qõ tunsionib? malleoz,pductũ est. Hiero. in exo. Duos quoq; cherubin aureos ꝛ productiles facies.

Profanus.a.um.pe.,p.õr irreligiosum nõ sanctũ q; sit prorro a fano: ſ impiũ sceleſtũ ꝛ aduersum oi religioni. Sta. Fraternas acies alternaq; bella,pfanis decertata odiis. Plau. Sacrũ an profanũ habeas parumpendit. Js enĩz,pfanus est qui fani religioni nõ tenet. Profanũ ẽt õr: qõ ex religioso vel sacro in hoiuz vsum duertiz ẽ. Uirg. Faune pcor miserere inq; tu q̃ optia ferrũ terra tene colui vros si sp honores quos õ eneade bello fecere,pfanos. Et,pfani dicebant sacris non iniciati q̃ fanũ ĩtrare nõ poterant. Idẽ,pculo,pcul este,pfani oclamat vates. Et p allegoriã profanos dicimus iperitos q̃ merito sunt doctis exosi. Hor. lib. car. Odi profanũ vulgus. Uar.,pfanũ interpr: qõ est añ fanũ connunctũ fano. Scribit etiam per ph. prophanus. vt supra in dictione fanum.

Prophano.as.significat ex sacro humanis vsibus promiscuuz facio. Unde prophanatum templum dicitur cũ in eo vel dimicatum est: vel aliquid turpe cõmissum.

Profari.ante vel late fari: pronunciare: hinc profatus.tus. Hel. Neq; dictu profatu ipso tetrę aut insuaues esse.

Profecto aduerbiū confirmantis est: dictū quasi ꝑfacto: et figūt in mirū. Ter. in an. profecto sic est. Plerunq; aūt ad rñsionē adhibet. Li. Quis hęc renunciat: is profecto qui iterfuit. qō etiam per certe facimus. idem in quo meminimus: certe in nullo. Sic fit per numirū: ꝛ per nempe.

Profero. pe. coz. palam facio: prodo, pnuncio. Terē. in heau. Ita me dij bñ ament: haud ꝓpterea te rogo vt hoc proferā. Seneca. Anteq; iniam proferā. Aliqñ significat protendo prolato. Ply. Lū lineam protulisset longissimam atq; rectissimā. Justi. lib. j. Arbitria pncipū pro legibus erant: fines imperij tueri magisq; proferre noserat. Terē. in an. Saltē aliquot dies proferam, proficiscor aliquo ne videam.

Profestus. a. um. vide in dictione festus.

Proficio. is., pcedo: ꝛ ꝑficio significat: a quo profectus. Idem ē enim perficere ꝛ profectum facere. Sene. Sic enim ꝛ audiēdo: ꝛ legendo in dies magis proficimus. Ply. Nec minorez sub eo pręceptore profectum fecit.

Proficiscor. eris. profectus eundi ꝛ veniendi significationez habet. Virg. Hunc lętum tyrijsq; diem troiaq; profectis.

Profiteor late seu palā polliceor. Li. li. aca. Qui phiaz iā ꝓfessus sum pplo nr̄o exhabiturū. Liu. palā ꝓfessi nusq; inde nisi in patriā vestigiū eē moturos. i. volūtarie: sine libere: vñ ꝓfessio ꝓfessio facta palā. Et ꝓfeor ꝓ publice fateor. Inde q̄ liberales artes docent ꝓfessores dīr: q: artes illas se scire ꝛ posse publice tradere fatēt. Nā ꝓfiteri vsurpamus ꝓ publice legere: ꝓfiteri vō apud prętore: vti de archia est apud Lice. est noia siue censum ꝓfiteri: vñ illud euangelii: qm profitebantur omnes in iudęa sub augustos ex hoc fonte venit.

Prefligo. as. pe. p. deijcio, pdigo: depello: deperdo: ꝛ ad pniciez deduco. vñ ꝓfligatū exercituū dicimus. i. prostratū deiectū: afflictū perditū. Et ꝓfligatas res: hoc est pditas ꝛ ad perniciez redactas: hinc ꝓfligatissimos hoies vocamus pditissimos ꝛ in q̄bus nihil est salubre: nihil integrū. Sue. in tibe. Ex inuentute vtriusq; ordinis ꝓfligatissimus q̄sq. Quinq; profligatum accipiē: q̄si pro absoluto ꝛ effecto. Lone. tacitus ꝓfligauerat bellū cū iudęis vespasianus. i. cōfecerat: ꝛ pęnē ad exitū deduxerat. hinc ꝓfligata dīr quę ꝑpe absoluta sūt sic dicimus ꝓfligata ꝛ in ꝓfligato eē ędificia q̄ ꝑpe absoluta sūt. Li. li. v. ruf. Atq; si ita est ꝓfligata iam hęc ꝛ pęne ad exitū deducta q̄stio est. Affectū quoq; dixerūt: q latiē locuti sūt id qō ꝓfligatū appellat i hac figatione. Li. in oratione de pulcis oīsularib⁹ bellū affectū videm⁹: ꝛ vere vt dicā pęne pfectū. Idē i ęcono mico. Lū vō iā affecta ętate vuas a sole mitescere fas est.

Profligo. is. penu. p. xi. ctu. late siue multū certo. Lol. li. j. qz flagitiosum quos hostis ꝓfligendo desolasset agros nouo more emere romanū supra vires patrimonij possidendo.

Proflubeo. es. bui. siue, pflubesco: si tū iueniat: figūt emano. Lol. lib. vij. Si armos leserit: aut sanguinez dimiserit medio fere in vtroq; crure venę soluantur: ꝛ turis puluere cū dimiserit cum eo qui proflubuit sanguine armi lunantur.

Profluo. is. deozsuz: siue a lōge fluo. Lac. li. ij. Fōtes q̄dē ex q̄b⁹ aq̄ ꝓfluit. Vier. per trāslationē ꝓfluere q̄si fluēdo puenire dixit. Inde misericordia omnibus profluxit ꝛ grā vt laudent.

Profluēs: mō pncipiū ē. Liu. li. j. pueros in ꝓfluentē aquā miti iubet. Mō subm ꝛ gñis mas. ponitur q; ꝑ flumie Lic. li. j. adheren. Qui parentē necasse iudicatus erit: is obuolutus ꝛ ligatus cozio deuehat in profluentē flumuis procursum.

Profluus. a. um. q̄ ꝓfluit. Amb. li. ber. De aquaz ꝓflua q̄litate.

Profluuiū. fluuio. Vñ ꝓfluuiū sanguinis dicimus. Ply. li. xx vj. Sanguinis profluuiū sistit herbę peonię semen rubrum.

Profugio procul fugio: aut quantū possum inde fugio. Plau. in cas. Quid nunc agam nescio: nisi vt improbos famulos imiter ac domo profugiam. Li. in Lęl. Dac itaq; amentia perterritus in asiam profugit hinc profugium.

Profugium dicitur cum longe aliquo fugitur: vbi se quis tutū putat. Li. lib. j. ruf. postrum nobis paratum ꝛ profugium putemus quo velis passis prouehi liceat.

Profugus qui longe aliquo fugit procul a finibus suis vagans quasi pozro fugatus. Sal. Troiani qui ęnea duce ꝓfugi sedibus incertis vagabantur.

Profundo. is. large fūdo: supra modū expono: tractū ab aq̄ q̄ ꝑ fundit ex vasis. Ter. ꝓfūdat pereat nihil ad me attinet. Et ꝑ fundere extra fundere. Vñ dicimus pces ꝛ vota ꝓfundunt.

Profusus. supra modū sumptuosus. Sal. Alieni appetens: sui p fusus q̄si ꝓfusoz ponitur aliq̄ ꝑ abiecto ꝛ iacente. Plau. pro fusus squallens sordibus ab omnibus derelictus.

Profundū dictū est: qꝑ pozro. i. lōge habeat fundū. Vñ propie figūt imū: vt profundū mare: q̄nq; sumit pro alto. Virgil. Ni faciant maria ac terras cęlūq; profundū: hinc profunditas.

Progenies a progignendo esse videt quasi pozro genita.

Progenerum dicit auus neptis suę virum. Huic correspondet pro socer qui ꝛ socer magnus dicitur.

Progredior. eris. progressus. vide in dictione gradior.

Progymnasmata: pręexercitamenta latine dicuntur: idem significant proagonastica.

Prognosis. pe. p. Nā προγνωσις grece ꝑsciētia ꝑuidētia dz.

Prognosticon rei future signum. per. g.

Prohibeo. ex, p ꝛ hēo. figūt veto, peul teneo auerto. Virg. phibe ifandos a nauibus ignes. Plau. placide egredere ꝛ sonitū prohibe fozū ꝛ crepitū cardinū neqt hic agitem⁹. Inhibeo ño retineo cōprimo. Hoc enī differt a phibeo: qꝑ phibere gñale sit ētante rē inceptā. Inhibere re iā incepta. Illud vetat neqd facere icipias: hoc ne pergas: ſ potius desistas. Virg. qō genus hoc hoīum q̄ hunc tā barbara morē pmittit pria hospitio, phibemur arenę: Idē parcite iā rutuli ꝛ tela inhibite latini. Hinc nautę inhibere remis dīr: cū nauē retro vertere volentes currentis impetū remorum impressione retardant Justi. Ita cessum inhibite remis ꝛ a bello discedite.

Prohemiū latinę initiū vel exordiū siue ꝓfatio dz. Dictum phemiū qō ο μος cātus dz. Nā sicut citharędi pauca illa q̄ aūq; legitimū carmē ichoēt emerēdi grā canunt: phemiū cognominauere: sic oratores ea q̄ pusq; cāz exordiā ad deliandos iudicum aīos ploquunt eadē appellatiōe signarunt. Sūt tñ q̄ phemiū appellatuz velint: qō greci oi μò ꝓiā noiant qꝑ hemium añ rei ingressum ponat. Iōqz cum. h. scribendum putant. A prohemium fit prohemioz. aris. qō est exordior.

Proiscio. is. pe. coz. q̄si pozro iacio: extēdo: pozrigo. Virg. proiectaq; sara pachyni. Idē piecto oū pede leuo aptat se pugnę Silen. Uetus atq; igens erat arboz ilex q̄ circum ꝓiectis ramis matorē partē loci sūmi tegebat. Dic, piectus. us. ꝑ extensione. Lucre. Qualibet imani piectu corporis exter. Interdū pjicere est abjicere. Li. qd si eum ex vrbe pieceris. Interdū dimittere derelinqre. Virg. Nō ego vos post hac viridi pectus in antro. dumosa pendere, pcul de rupe videbo.

Proinde cum accētu in penul. cōponit ex, p ꝛ inde figūtq; ideoq; ita ppea: pp hoc quapp. Semp enī dependet ex superiore sinia. Piero. in plo. sap. Nunc iudęi pbilonis esse affirmāt qui pinde sapientię noiatur: qz in eo christi aduentus euidēter exprimit. Liui. li. j. Satis scire origini romanę ꝛ deos affuisse ꝛ non defuturā virtutem, pinde ne grauarentur: ponitur quādoq; pro aduerbio filitudinis. Teren. in phor. proinde expiscare quasi non nosces. Sal. At tbi contra ignauissimi homines ꝑ summū scelus omnia eis socijs adimere quę fortissimi viri victores reliquerant proinde quasi victoria iniuriam facere demum id esset imperio vti: quandoq; pro dein de vt apud Plau. pro in dicitur pro proinde. Terē. in eu. pro in tu dum tempus etiam atq; etiam cogita.

Prolectibile: titillatio incētuumue atq; illectamētuz Sido. ad vectionē nemo ita nāe ferme ē q̄ plectibilib⁹ careat occultis.

Proles, pgenies. Lol. li. viij. de caprino pecore. Parit āt si est generosa proles frequēter duos: nōnunq; trigeminos.

Proletarij a prole dicti sunt qui in plebe romana pauperrimi erant: neq; amplius q̄ mille q̄ngentum eris incensum deferebant. Qui vō nullo aut per quā paruo ęre censebant capite censi vocabant. Aug. lib. iij. ci. dei. Tum vō tam multa bella vbiq; crebuerunt vt inopia militum, pletarij illi qui eo q̄ proli gignendę vacabant ob ęgestatem militare nō valētes: hoc nomen acceperant militię conscriberentur.

Prolepsis. dici potest ꝓceptio: ex πρό ante λήχις sumptio siue acceptio.

Proliro.as. vide in dictione lixo.

Prolixū ąsi porro laxū: qđ longum latumq; est. Ter. in eu. Accipit nemo melius neq; prolixius. i. largius. Aliqñ dicitur sup flum. Unde prolixam oratione dicimus.

Prologus. proloquiū: siue ꝑfatio: ꝓponit enim narranda.

Prologium. principium ąsi proloquiū: a grꝯco λογος. Plau. Examinauit me prologio suo.

Proloquor. pe. cor. plogo vtor: vel multum: siue vltra loquor in lōgū. Pla. i epi. Nā qđ ego apd̄ te parā proloqui: Ego illā hodie volo facere libertā meā. Qñq; proloqui est añ siue simpliciter loqui. Aug. li. i. cō. Nōne tibi prolocutus sum aduersum me delicta mea. Qñq; est summam rei breuiter eloqui. Varro aūt sic habet: proloqui est cū qđ in aīo habemus loquē de offerimus. Ter. censen me vllū potuisse verbum proloqui. i. proferre. Aliqñ proloqui est sniam ferre: a quo proloquium: snia in qua nihil desideratur: qđ etiā ꝓ exordio ponitur.

Prologeo solito diutius lugeo. Festus. Prolugere dicuntur q̄ solito diutius lugent.

Proluo. is. ex ꝓ et lauo: qđ e prima in tertiam transit ꝓiugatiōnē sicut abluo figit multū siue multo tempore lauo. Persius. Nec fonte labra prius caballino. Nō enī oīno negat sed negat multū. labra lauisse: et hoc humilitatis cā. Aug. lib. iiij. ciu. dei abruptas ēt imbribus putas esse regiones: aliqñ proluere ē supfluere. Col. lib. ij. qñ impetus aquarū proluit terram: nudatisq; radicibus germina non patitur coalescere.

Proluuio. onis. vide in dictione scaturigo.

Proluuies: immundicia cuiuscūq; rei sordidę. Uirg. Fędissima ventris proluuies.

Proluuium: idem quod proluuies per translationem dicitur ꝑ fluxo et prodigalitas cū quis more aquę opes profundit. Ter. in adel. Quę res tam repente mores mutauit tuos: quod proluuium: quę ista subita est largitas.

Promereor. bñ ago: beneficiū ꝑsto Uirg. lib. iiij. Nunq; regina negabo promeritā. Terē. Ita me velis ames promerentē pr̄. bene agentē. Inde socij promerent qñ bñficijs alliciuntur: et benuolę artificio conciliant. Plau. tñ in am. in malā partem sumpsit qđ mali sum here tanta ex re promeritus.

Promercalia: mercimonia sūt venditioni exposita. Col. lib. xij. Pecuniā oñ negs in alijs rebus ꝓmercalibus occupet. Quidam aiūt promercalia ꝓprie dici merces quę primo minoris emunt: vt postea pluris distrahantur: quax rex negociatores grꝯco vocabulo propolę nuncupantur.

Prometheus. pe. pro. nomē viri ꝓprium ἀπὸ τῆς προμήθειας. i. a prudentia. Fuit enī prudētissimus hic primus astrologiā assyrijs indicauit quā residens in mōte caucaso nimia cura deprehenderat: hic pp nimiā ingenij excellentiā boēs fimisse existimat: qz vt inquit Lac. Simulachrū boūm primus de molli luto formauit: ab eoq; nata plastice est: hic fuit p̄ Deucalionis et filius iapeti: qui fuit vnus ex titanibus. A prometheus fit patronymicū promethides. pe. pro.

Promineo. es. pe. cor. ex ꝑ et maneo: ąsi ante ve le ex in longū maneo. Uñ ꝓminentior. Ply. Simię dentes vt boī elephanto intus ad mandendū q̄ttuor ꝑterq; eos qui prominent.

Promico. as. pe. cor. vide in dictione mico.

Promitto. is. polliceor. Li. Jam enī totū qđ tibi promiseram p̄sti. qñq; ꝓmittere est ꝓducere: et ąsi in magnitudinē mittere: siue porro. i. longe mittere. Plau. in ru. Lapillū promittaz optimū est incipiāq; bartolari. Uirg. Promissaq; barba: qñ q̄minari. Idem promisi vltorē et verbis: odia aspera moui: huius cōpōsita sunt appromitto: qđ est ꝓ altero promitto Compromitto qđ significat litem ad boni viri arbitriū mitto. A quo compromissum ipa facultas arbitrio data. Tractū ab eo q̄ vterq; litigans simul promittit se arbitri snię paritū. Repromitto: firmiter seu etiā ꝓmitto. Piero. ad dama. Dos versus esse assūptos: q̄ ille qui repromittebatur de genere dicendum venerit saluaturus israel.

Promo. is. psi. ptū. ꝓfero eloquor exꝓno. Plau. in cis. accipias clauies si qđ tibi opus erit i ꝓmptu ꝓmitto. i. ex capito. Uirg. Letiq; cauo se robore ꝓmūt: Tessandrus Stelenusq; duces. i. educūt. Lac. li. v. Longū est vniuersas virtutis species promere vt de singulis doceā: huius cōpōsita sunt: depromo qđ est exho extra Do. declaro. Uirgil. lib. xj. Et yltrice pharetra deprome sagittam. Plau. I am. qđ faciam nūc si tres viri me in carcerem cōpegerint inde cras deprompturia cella depromar ad flagrū. Lac. lib. iij. Idem in opere valde serio in quo p̄cepta vitę deprompta ex phia Ciceroni filio dabat. i. excerpta. Piero. propter simpliciores quasq; id me deprome re cōpellitis. i. describere. Exprimo perfecte promo. Ter. in heau. Nemo est meorum amicorum hodie apud quem exprome re omnia mea occulta audeam.

Promptus or qui iā paratus est ad agendū: et in quo nulla mora est: ąsi iam ꝓductus. Sal. Nā ferox vehemens manu ꝓmptus erat: maximū bonū in celeritate putabat. Sic dicimus promptus ingenio q̄ ingeniū ad oīa paratū hz: per trāslationē ꝓmptus ponit ꝓ manifesto et aperto cū res a secretiore loco educit: vt parata nobis et ad manus sit. vñ dicimus: res est in promptu: quasi manifesta. Cic. li. i. offi. quę q̄q; ita sint in ꝓmptu vt res disputatione non egeat. Sal. Aliud clausum in pectore: aliud in lingua promptum habere.

Promptulus dimi. Piero. in plo. dani. Quidā e nr̄is satia ad loquendū promptulus exechielē adduxit in medium.

Prōptarius. a. um. Ex quo aliqđ deprom it. Pla. i am. ide cras e ꝓmptaria cella depromar ad flagrū. Ne ibi ꝓmptaria cella ꝑ carcere ponit: qz e carcere ad suppliciū promunt noxij.

Promptariū. locus in quo res ad vsum necessarię ita repositę sunt: vt statiz promi: ac proferri possint. Amb. li. hexa. Quid est igitur os boī nisi quoddā sermonis hausti fons disputationis: aula verbox promptarium votis.

Promus et pondus apud veteres ꝓ cellario sumebant q̄ ide promāt: et ibi cōdant. Plau. in asi. Ego sum promus condus procurator peni: promus q̄ pest cibarijs promēdis: q̄ victum familię ꝓmit. Cōdus q̄ recōdit in cellā penuariā ipsa penora Nā in potentiox domibus alius est promus: alius condus: alius alij ministerio assignatus. Apul. in apolo. promū librorum appellat illum qui libris promendis ꝓest.

Promulsis. idis. potio ex mulso condita. Li. papi. Habuisses nō hospitem sed cōtubernalē. At quē virū non cum quez tu es solitus promulside officere: hinc promulsidaria vasa dicunt quibus mulsum otinet: scribit pōpo. iurisco. Legatis vasis: scutellas et promulsidaria contineri.

Promontoriū quasi prędeminens mons: significat enim montē in mari prominentem. Ply. lib. xxxvj. promontoria aperiuntur mari et rerum natura agitur in planum.

Promulco nauis agi or cū scapha ducit fune. a promulcendo. Nā nō necessitatis tñ cā fit: sed vt nauis quietius agatur.

Promulgo. as. publico. palā pronūcio quasi promulgo. Festus. Leges promulgari oñr cum primum in vulgus edunt. Col. lib. j. C. Licinius damnatus est qui agri modum quē in magistratu rogatione tribunitia promulgauerat immodica possidendi libidine transcendisset.

Promulare or cū extra muros qui ambiūt ciuitatē aliis ducit murus: et est murus ante murū: qui et ante murale vocatur. Dicit etiā locus promuralis qui est ante murū. Piero. Cum autē venerit ad promuralez locum. i. ad futuri seculi statum ibi ad eam dicit ostende mihi faciem tuam.

Pronomen ideo dicitur quia vice nominis fungitur. Nam sicut dicendo nomen explicamus per sonam: sic pronomen vt tacito nomine cum dicimus hic legit ille scribit.

Pronurus. pe. pro. nepotis vxor dicitur.

Pronus, ppria or in anteriorē partē flexus. Ouid. Prona q̄q; cū spectent alia alia cętera terrā: os boī sublime dedit. per trāslationē vo quis or paruus. i. inclinatus ad virtutes vl ad vitia Itē pronus or q̄ est ōnus supino. Ply. lib. xxviij. Supini cubitus oculis conducūt. At proni tussibus. Itē ponit ꝓ vicino: sicut altus ꝓ longe posito. Uirg. Uentisq; vocatis pnapetit maria. i. littori vicina. Dr et pronis in tertia declinatiōe:

vt apud Teren. in phor. Alia trabs pronis in humū accidēs proxime frangit ramos cadentes.

Propago. inis ꝛ ppages: gis pe. pro. vitis vetela ꝛ suppressa vt ex vna plures fiant: dicta ꝙ porro pangatur. i. longe figatur Virg. Flexos propaginis arcus vbi prima producit. Aliqñ significat genus ꝛ sic pma corripitur. Idem. Si romana potens itala virtute propago.

Propago. as. pe. pro. vitem vetulam suppumo: ꝛ per translationem ponitur pro extendo vilato.

Propalam. pe. cor. significat clare aperte ꝛ in propatulo. Li. lib. de ora. Non explicata veste neꝙ proposito argento neꝙ tabulis ꝛ signis propallam collatis.

Propalo. as. pe. cor. manifesto: in longū cresco. Aug. li. ix. cō. Cū eni ̄ ppalata ꝛ effossa digno cū honore transferent ab ambro siani basilicani quos vexabant īmundi spūs sanabant. Lol. lib. iij. Deinde ex eo sulco q̄si ramos fossaꝝ facies per quos vt queꝙ virga postulauerit propalet: atqꝙ ita terra operies.

Propatulum. late patens atqꝙ apertum quasi porro patulum. Sal. Uiros mulierbria pati: mulieres pudicitiam in propatulo habere. idest in publico.

Prope. graui accētu, pnunciata penul. p̄positio est: et figit iuxta. Curtius. Cū prope id oppidū copię ꝺstitissent. Interdū figit ex ppinquo. Mar. lib. j. hic vbi sydereus. Prope vo vltima acuta ponit ̄ p aduerbio fere seu quasi. Ply. Et in foribus tēpli ppe collapsus expauet. Ter. i an. ppe adest cū alieno more viuendū est mihi. Cōparatiuū ppior. ppinquior: superlatiuū primus. ppinquissimus: ac nobis adherens. Ueteres tñ non solū propinquū ꝛ nobis berentē proximū dicebant vez etiā longe remotū: si tñ inter duo discreta nihil mediū extitisset Virg. proximus huic longo: ſ̄ primus iteruallo: aliqñ ponitur pro maxime ppicio. Ter. Graduū testor ꝙ deus est nobis oīum primus. Mar. Nec ppior ḡ phebus amet. Inter dū non bꝫ vim suplatiui ꝛ ppinquū figit quapp comparatiuū facit. primior qō ppinquiorē figit: ꝛ ab eo fit proximitas ꝛ proxime aduerbiū Uege. proximior ꝛ dextra sit ꝙ plagā possit īferre. Ulp. lib. xxx. Addedictū: si quis proximior nasceret cognatus. aliqñ proximus in sacris lr̄is intelligit oīs hō. qz vt inqt Aug. Nemo est cū quo sit malū. Et proximus est ꝙ tecū natus est ex Adam ꝛ Eua: oēs primi sum ̄ conditione terrene ̨ natiuitatis. Sciendū qō propius ꝛ proximus ꝛ prime pręter comparatiuoz suplatiuozq̄ naturā ꝺstruunt cum actō. Li. proximus pompeiū sedebam: propius vbē mouēt. Sal. proxime hispaniam mauri sunt compositum a prope est de prope quod significat expropinquo.

Propediē aduerbium tpis q̄si prope est dies: qñ hoc fiet. i. cito. Teren. Et illum tibi saluū affuturū esse hic ꝺfido ppediem.

Propemodum. significat pene quasi prope mensuram.

Propilo. as. pe. pro. vide in dictione pilus.

Propinquus: a prope deducitur. Et modo significat eum qui prope est: modo affinem: vnde propinquitas affinitas. Propinquo. as. propinquus fio. Virgil. Fugę nate propinquant a quo fit appropinquo.

Propello. is. propuli propulsum. vide in dictione pello.

Propēdo. is. figit sursum pēdere cū q̄t in ulatera pōderat: sicut de pēdere deorsum pēdere. Plau. i asi. Ubi manus manicę complexę sūt atqꝙ adductę ad trabē nec depēdis nec propendis. Amb. tñ ppēdo p depēdo posuit cū p trāslationē dixit: atrocioręscelerę reatū vitia reliq̄ sequunt ̄: qm̄ quo flagitiosa ̨ penderint: eo iclinant cętera. Itē ppēdere est diu siue multū aut a lōge examinare. Cuitul. Dabani bis ocū v refrigerato iuentiōis amore diligētius repetitos tanq̄ propenderem.

Propensus vehemēter iclinatus. Li. lib. j. off. Quin etiā si q̄s est paulo ad voluptatez ̨ ppensior. Et ̨ ppensus q̄si vltra tensus. Persius. Cū tibi calue pinguis aqualiculus ̨ ppensꝺ sesquipedē extet. Cornutus cū tu o calue lenatoz abundantia ciborū pinguis fis ꝛ ventrem habeas vltra sex pedes extensum.

Propetro. as. pe. cor. vide in dictione patro. as.

Propero. as. pe. cor. a ppe fit: ꝛ figit festino celeriter eo. Nā qui in aliquē ̨ pperat: id agit vt illi ̨ ppinquior fit. Sal. Qua illi discessus erat in galliā ̨ pperanti. i. celeriter eūti. Et ille ōr ̨ pperare ꝙ festināter aliqd agit vel dicit. Uirg. Multa forēt quę mox cęlo ̨ pperanda sereno. Lac. lib. vj. Et cū viuere se putāt ad mortē cōcitatissime ̨ pperant. Nonius. Festinare ꝛ ̨ pperare veteres ꝺmiserūt. Cato. Qui vnū qd mature tranſigit ̨ perat. Qui multa sil'incipit nec perficit festinat. Uerū vtraqꝙ verborū ratio sub hac significātia prima est veritatis vt sit ſpe aī ̨ properare studio sed ad res aliquas ꝺtendentis. Festinare corporis necessitati obsequentis. Uirg. lib. iiij. Et medijs ̨ peras ā̄q̄lonibus ire p altū. Et lib. ij. Festinate viri nā quę tā sera morat: segnicies. Dui ̄ cōposita sūt: appropero qd est iuxta ̨ pero. Li., pmilo. Cū hic insidiator q̄ iter illud ad cędē faciendā appropera ̄sset. Deproperо valde seu celeriter ̨ pero, pperāter facio. Hor. li. ij. car. Quis vdo deproperare apio coronas curatue myrto. Improperо intro propero. Ply. li. xxxvj. Inthus labyrinthū inextricabilē quo si q̄s ̨ properet fine glomere lint: exitū inuenire nequeat. Aliqñ ̨ properare est crimen vel aliquid aliud obiscere. Inde ̨ properum. ā propero fit properatio properantia ꝛ properitas.

Proper ̄a. um. pe. cor. idē qō celer. Plau. properā video ancillā venientē. Hinc fit ̨ perior, ̨ perrimus ꝛ cōpositū ̨ proper ̄.

Propere aduerbiū. Sal. Cū propere consul ducit exercitum.

Properatim. Cęcil. ̨ peratim in tenebris istuc ꝺfectū est opus.

Properiter. Catul. Animula miserrima properiter abit.

Properanter fit a properans. Actius. Remisqꝫ viri properanter nauim in fugam tradunt.

Prophasis. pe. cor. dici pōt latine pretextus excusatio.

Propheta. ę. ꝛ pphetes. is. in masculino genere, pphetes: idis vt idos: ꝛ pphetissa. ę. in fęminino ab προφημι. quod est prędico. Hiero. in lib. iudi. Erat aūt delbora prophetis vtor la phideth quę iudicabat pplm. Et in euangelio. Erat anna pphetissa filia phanuel. Est aūt prophetа qui futura ꝓnunciat ab eo primum intellecta. Alias vera non posset dici prophetia. Ueteres vt inquit. Festus antistites phanorum oraculorumqꝫ interpętes prophetas dicebant.

Prophero. as. prędico. Licet qñq̄ pphetare fit laudes deo cane re: vt in lib. numorum. Cumqꝫ requieuisset in eis spiritus pphetauerunt: nec vltra cessauerunt.

Propgnigeon. locus in balneis in quo ignis inclusus exęstuat pnigos latine ęstus ꝛ suffocatio: pnigo suffoco.

Propitius. a. um. qō est placidum fauensqꝫ: a ppe ꝛ ito as. vt q̄dam aiunt. Nā qui nobis fauent ppe nos ire consueuerunt: vel ōr ̨ pitius prorsus pius: aut porro. i. valde pius.

Prospitio. as. siue ̨ pitior, aris, ̨ pitiū reddo placo. Hinc repropitior: qō est rursus propitiū reddo. Hier. lib. ij. R. Et repropitiatus est deus terrę: propitiatio sacrificium.

Propitiabile. quod est ad propitiandum aptum: vnde propitiabilis hostia. Dicitur et propitiabile. Item propitiabile quod facile flectitur vt propitiabile numen.

Propitiatorium: locus in quo placari solet deus: licet ꝛ p tabula quadā poni videat in exodo posita sup arcam. vñ scribitur: Facies ꝛ propitiatorium de auro mundissimo.

Propina. pe. pro. dici pōt aī famē ex pro ante πειν α fames. Et vt nōnulli dicunt locus erat iuxta thermas ꝛ balnea publica: vbi post lauacrū a fame ꝛ siti reficiebātur: vñ ꝛ alijer latina prępositione. pro. ꝛ greca dictione compositū potius volunt ita vt incidet id quod datur pro esurire.

Propino. as. pen. p. ex προ aī ꝛ bibo vela τι ποτροτι veli qō figit post potū tradere: ppne figit poculū vt q̄s bibat p̄gustare ac porrigere. Plau. in cur. ppino magnū poculū ille bibit. Quę ꝺsuetudo ide initiū habuit qō greci solēni die quez philotheſiā vocāt miscere aureis atqꝫ argēteis poculis vina solebāt q̄e manu gustātiū sumētes ozi parūper admouebāt deide alteri quē vellēt offerebāt: hoc vo ̨ pinare qō est pbibere dicebaſ. Dinc factū ē vt ̨ pinare fit cibū potūqꝫ extraordinarū voluptat ̄ grā cū amicis assumere. Interdū ē simplr porrigere. Ter. i eu. Hūc vobis comedēdū ꝛ bibēdū ꝛ deri ̨ dēdū ̨ pino. Spartianus. Uulnā iciderit venenatā partem fratri edendā ̨ pinans ꝛ sibi innoxiā reseruans. Ply. lib. xx.

Quidã ad vulnꝰ doloꝛẽ radicẽ cum vino dulci ꝓpinant.
Propenticon latine comitatiuũ: ab προπεμπω comitoꝛ ꝓmitto. vñ est titulus apud Sidoniũ ꝓpenticon ad libellum.
Propolis.pe.coꝛ.q̃si suburbanũ. Et id ꝛ q̃ apes añ alueũ faciunt. Uar. ꝓpolim vocãt q̃ apes faciunt ad foꝛamẽ itꝛoitus poꝛrectũ in alueũ maxime estate fauoꝛũ stabilimẽtũ quo oẽs frigoꝛis aut iniurię aditus obstruuntur.
Propolę.pe.p.negociatoꝛes q̃ merces ꝓęemũt minoꝛis: vt postea pluꝛis vẽdan. τωρο enim ante πωλεω vendo. Lãpri. in cõmodo. Imitatus ꝓpolas circũfoꝛaneos ęquos curules sibi cõpaꝛauit. Li. contra piso. pistoꝛ domi nullus: nulla cela panis ꝛ vinum a ꝓpola atq; decopa.
Propyleũ: latine vestibulũ vel poꝛticus: qui est ante domũ. Li. li.i. offi. phalereus demetrius qui periclẽ ꝓncipẽ gręcię vituperabat q̃ tantã pecuniã in ꝓpyleã ꝓfuderit. Ply. Protogenes cum athenis celeberrimo loco minerue delubꝛo ꝓpyleũ pingeret: adiecit paruulas naues lõgas in his quę pictoꝛes parerga appellant.
Propõtis.ontidis. equoꝛ patẽs atq; diffusuꝫ: hęc angustijs bosꝑoꝛi thracij cũ euxino põto ꝺiungit. Nã geographi ꝓmas angustias maris se coaꝛtãtis bellespontũ vocãt. Inde expatiãt equoꝛ. Quę laxitas ꝓpontis appellat. Ubi iterũ in actũ coit ꝛ stringit: illę angustię bosꝑoꝛus thraciꝰ nuncupat. Ubi iteꝛ effundit põtus euxinus q̃ curuatus in figuram scythici arcus cõmittit hostio męotidis paludis: idq; hostiũ. Limen bosꝑoꝛus vocatur. Ā ꝓpontis fit. Propontiacus.a.um Ouid.lib.i.fast. Uncq; ꝓpontiacis beręntẽ cyzicon oꝛis.
Propono.nis.statuo delibero. Sene. Id in ꝓmis aĩo ꝓponẽdũ vt recte viuamus. Aliq̃n ꝓponere figt ꝓmittendo ponere: et ostẽdere vt ꝓpono ludũ: propono ꝓmiũ. Li. Quis est qui ꝓposito tanto ꝓmio non excitetur. Aliq̃n est extra ponere: siue palam ostẽdere. Ply. lib. xxxv. Idẽ perfecta opera ꝓponebat in pergula: tꝛãseuntibus. Sal. Postulauere plẽiq; vt propoꝛ neret q̃ cõditio belli foꝛet: quę ꝓmia armis peteꝛẽt. Aliq̃n anteponere docere. Lac. lib. iiij. Pęnitentiam nobis in illa circũcisione ꝓposuit. Aliquando ꝓcul ponere.
Propositũ ꝺq; mente statutũ est: ꝛ intentio hominis. Ply. hoc ei propositum erat vel superare: vel cedere.
Propositio: q̃stio hꝫ aliq̃d q̃ disputatione solnẽdũ sit ꝛ a gręcis ꝓblema ꝺr. Dialectici diffiniunt ꝓpositionẽ q̃ sit oꝛo vel falsum significãs. Li. lib. ij. ad her. Propositio ꝺr per quã ostendimus summatim q̃d sit q̃ ꝓbare volumus.
Propoꝛtio. vide in dictione poꝛtio.
Propꝛetoꝛ. dicebat qui extraoꝛdinariã ꝓturam gerebat.
Propriũ. a. ppe fit: ꝛ ꝺr q̃ peculiare est vnuiscuiusq;. Hoc enim maxime ppe est q̃ ꝓpriũ est. Uirg. Nũc mihi da ꝓpriuꝫ virgo sata nocte laboꝛẽ. Hinc ꝓprietas ꝛ ꝓpter q̃ est peculiariter. Aliq̃n ꝺr diuturnũ. Sisen. at qui metu ꝛ suspitiõe ꝓ puam habere quietẽ non poterat. Plau. Atq; illum amatoꝛem tibi ꝓpriũ futurũ in vite. idest perpetuum.
Propter: significat alicuius causa. Et accipit loco causalis conunctionis: vt ꝑpniuem frigescunt boues. Uirg. Te ꝑp libyę gentes numidumq; tyranni odere. idest tua causa. Aliquando aduerbium est: ꝛ significat ꝓpe. Teren. in adel. Nimiuꝫ istoc abisti: ꝓpter hunc assiste.
Propterea: figt ob eã cãm: sicut quapꝑ ꝑ quã causam.
Propudiũ ꝺicebant cũ maledicto nudari turpitudinẽ nolebãt: quasi ꝓꝛo pudẽdũ vel a quo pudoꝛ ꝛ pudicitia ꝓcul sint. Propudia virozin apud Plyniũ intelligit imodica aut certe obscęna venus ꝛ probꝛosa mollicies. Plautus meretriculam ꝓpudium vocat: hinc ꝺicuntur.
Propudiosa dicta q̃ pudicitia fit ꝓcul a pudoꝛe. Sidoniꝰ. Igit hic ꝓxime abꝛupto ꝺtubernio ancille ꝓpudiosissimę cui se totam ꝺsuetudine obscęna addixerat. i. impudicissimę.
Propugno.as. vehemẽter: ꝛ de lõge pugno. vñ ꝓpugnatoꝛ. Liui. lib. iiij. Quid a vobis sperent an bonoꝛes quos aduersaꝛijs vestris potiusq; reipub. ꝓpugnatoꝛibus oꝛatis.
Propugnaculum est minutio: vl quasi locus munitus. vndeve hemẽter certari possit ꝛ defendi ꝓcul. Uirg. lib. iiij. Et ꝓpugnacula bello tuta parant.
Propulso.as. frequẽtatiuũ a ꝓpello: figt de lõge pulso: seu ꝓcul fugo. Liui. lib. j. Cũ cum mẽnibus bellum ꝓpulsare posset in aciẽ copias ęduxit. Col. lib. vij. Euincendi sunt autẽ q̃ uis pestiferi moꝛbi ꝛ exquisitis remedijs ꝓpulsandi.
Proquęstoꝛ: qui quęsturam extraoꝛdinariam gerit.
Prozeta. pe. pꝛo. ꝺr qui custos est ꝛ gubernatoꝛ in nauis ꝓꝛa.
Prozito. as. penultima ꝓducta. significat ꝓuoco. Col. vt pelusiaci ꝓzitet pocula zythi.
Prozipio. is. pe. coꝛ. quo ad effectũ figt ꝓcurro siue ꝓfugio. Sed q̃ actũ ꝓcurrentis aut ꝓfugientis construiẽ figt subito ꝺuco: vel subito trabo. Liui. ꝺe. ij. bel. pu. Emanibus sacrificantiũ cũ sese ꝓripuisset. Sal. Deinde se ꝺomum ex curia ꝓripuit: prozepo. is. vꝺ. pe. pꝛo. vide in dictione repo.
Prozogo. as. pe. coꝛ. vide in dictione rogo.
Prozũpo. is. vltra. siue valde rũpo. Lęsar. li. iiij. Celeriẽ ad eas munitiones puenerunt: atq; ꝓruptis his ꝓmus in hostiũ castris ꝓstiterunt q̃ plane ab his videri: aut q̃d rei gereꝛẽ cognosci posset. Uirg. li. j. ge. Rursus in obliquũ verso ꝓrũpit aratro. Q̃nq; prozumpere est vltra emittere: euomere: vnde prozuptũ effusum fluensq;. Idem. vnde per oza nouẽ vasto cũ murmure montis it mare prozuptũ. Et lib. iij. Interdũq; atram ꝓrumpit ad ęthera nubẽ: q̃ Ser. exponit proeuomit asserens nouam hanc esse locutionez. Non enĩ ꝺicimus ego prozumpo hanc rem. Hoc modo vsus est. Teren. in eu. Jam me erumpere licet hoc mihi gaudium. Quandoq; est irrumpere quod est quadam vi prꝛogredi prꝛosiliree.
Prorsus ꝛ prsuꝫ ꝺicimꝰ q̃si poꝛroversus sigt oĩno. Nonius. prsus ꝛ a bꝛadicibus emulsa est arboꝛ. Interdũ ponit pro nõ recte ꝛ vere. Idẽ in adel. Eo pacto prsus illic alligaueris filiuꝫ. Q̃n vꝺ nomen est significat rectũ: vnde prorsi limites ꝺicuntur in agroꝛum mensuris qui ad oꝛientem directi sunt.
Prorsum rursum significat retro ante vt ꝺicimus sursum deoꝛsum: intro foꝛas: hac illac.
Prozuo. is. ruere facio piscio. Liu. Mare fluminibꝰ ꝓuexit: mõtes lapsu igenti ꝓruit. Idẽ li. ix. excitati arma capiũt: dolabrę calonibꝰ ꝺiuiduntꝫ ad vallũ ꝓruendũ: fossasq; implendas.
Prosa. vnde ꝛ prosella ꝺiminutiuum. Ply. lib. xviij. Sed prosellis binis ternisq; sic erant.
Proscenia sunt pulpita añ scęnã in q̃bus scęnici bistrioniã agebant. Uirg. lib. iii. ge. ꝛ veteres ineunt proscenia ludi.
Prosapia. gñis lõgitudo: siue pgenies antiq̃: a ꝑsupãdo. i. iaciẽdo ꝛ diffiẽdo q̃si pozo sparsis ꝛ q̃si iactis liberis. Aliq̃ a ꝓ supero q̃ ꝓsuperent: hoc est supfint ꝛ supabundent liberi.
Prosedę ꝺñr meretrices eo q̃ ante stabula sedeant.
Proscindo. is. valde vel vltra seu subtus scindo. vñ ꝺicimꝰ terrã ꝓscindi cũ primũ aratꝫ: indt Uar. Cũ iterũ effringere ꝺñr: q̃ prima a rõne glebę grãdes solent excitari. Cũ iteraꝫ offringere vocãt. Tertio cũ arant iacto semine boues lirare ꝺñr. i. cũ tabellis ad vomerẽ sil ꝛ satũ frumentũ operiunt in pozcis ꝛ sulcãt in fossas quo plunialis aqua ꝺilabat: per trãslatiõez ꝓscindere est infamare: ꝺtumelijs lacessere: lacerare. Sue. in aug. Dunc ꝛedissimo ꝺuicio cozam proscinderunt. Ply. huc est mamura catuli veronensis carminibus proscisus.
Proscribo. aliq̃d p scripturã venale ꝓpono ꝛ publico. vñ ꝓscriptum venale expositũ: q; q̃ erãt vẽdenda publice scribebãt. Nã scribi ꝺomus ꝺñr q̃ñ apposita in scriptione venales vel locãdę significant. Li. lib. iii. offi. Claudius ꝓscripsit insulaꝫ vẽdidit. Itẽ ꝓscribere est relegare dãnare. Poz. in ser. ꝓscripti regis rupili pus atqꝫ venenũ. Ply. de silla. Age nõ exitus vitę eius oĩum ꝓscriptoꝝ ab illo calamitate crudelioꝛ fuit. Tractũ ab eo q̃ hi ꝓprie ꝓscribi ꝺñr. vt Ulp. testat quoꝝ noĩa claris lr̃is vt de plano recte lege possunt ante tabernam vel añ eũ locũ in quo negociatio exercet: nõ in loco remoto se euidẽti scribunt: hic ꝓscriptio: dãnatio: ꝛ ꝓscriptus dãnatus. Itẽ est in aliquẽ eo penetrabili telo itoꝛquere. Macro. Non est facile in eũ scribere qui potest proscribere.
Prosecta dicta sunt ab antiquis viscera quę in sacrificijs pro secassent. Luc. lib. vj. Si pectoza plena sępe vedi ꝛ laui cali-

do prosecta cerebro.

Proselytus.pe.pro.aduena peregrinus aduentitius.

Proselenus.pe. p.ōr.añ lunā:nā componit ex pro añ τ σελήνη. Luna q̄ selas.i.splendorē habeat: τ αινω.i.supne. Nam a sole lumē accipit. Et pseleni ōnr:ante lumā genti quo noie dicti sunt arcades. Sta. Arcades astris lunaq; priores.

Prosequor.pe.cor.ppriē figt vltra.siue post sequor. Li.li.ij.of. Sequit vt hec officiorū genera psequar. Plau.in cis. Si is hac aut hac socci video vestigiū in puluere psequar hac. Alii q̄ prosequi est cū affectu aī: vt psequor te amore:odio:laude:honore:otumeliis:τ hmōi. Et fere semp cum ablō. Li.in ver.acti.iiij. Iste iratus hoiem verbis vehementioribus psequitur.i.insectatur. Idem metello:domus tua denicq; tota oībus sūmis officiis psequuta est. Interdū prosecq; est pseuerare ereq; quod cepti est. Amb. Et bene sabbato cepit vt ipz se oīderet creatorem:q; opa operibus intereret τ psequeretur opus qō ipse iam ceperat. Interdū est quasi deducere:τ comitari. Piero.ad Julianū. Inter multor officia ppinquorum τ solātes amicos tuos exequias prosecutus es. Diuersis aliis modis vsurpat. Lac.li.ij. Siquidē sacrilegia sua iocularibus etiā dictis psequebat.i.condiebat. Idē li.iiij.quā Tullius vniuersis eloquentię suę verbis prosecutus est.i.descripsit tractauit: vel laudauit. Li.li.j.tus. Quid totū ppe cēlū ne plures psequar nōne humano gñe cōpletū est: ideſt vltra nominē. Idē in Cato. Quam palmā vtinā diis imortales tibi reseruēt: vt tu aut reliquas psequare.i.viriliter assequaris vel prospere consequaris. Ter.in adel. Ego ius meū prosequar. Plau.in cap. Nunc barbarica lege certū est ius meū psequi. ideſt pro viribus obtinere. Col.li.j. Ac rursus prēmio psequamur eos qui strenue se gerunt.

Prosodia cū accentu in pe.latine accentus ōr qui lex est siue regula ad eleuandā deprimendāue syllabam vniuscuiusq; partis orationis accōmodata. Et alio nomine apud grecos τονος dicitur. Fit autem prosodia a προς greca prepositione que significat ad τ ωδη.cantus.

Proserpina.pe.cor. luna iouis ex cerere filia:a grecis psephone ōr. Ouid.lib.iiij.fast. At neq; perſephone digna est predone marito. Al proserpendo dictā proserpinā. Aug.lib.vij.ci.dei. significarēq; fecunditatē scribit. Quę cum aliq̄ non eēt: dicta fuit rapta ad inferos: τ tunc cessarunt instrumenta ruralia. Qua redeunte instituta sunt solēnia apud athenas. Serpere.enim videtur veluti serpens oīmodo in dextram mō in sinistraz mouetur ppter qō τ oīnaga dicitur dicta est libera diana:lucina:triuia:hecate:τ noctiluca.

Prosumia gñs nauigii lenis speculatorii. Plau. de nocte ad por tū puectū sum psumia. Leci. Qui p gubernatore se gerens pe vertit prosumiā. Hę naues etiā geseorete vocantur.

Proseuche: obsecratio vel oratio q̄ ad deū funditur dicta quasi προσευχη. Quia attentione opus sit προσευχω. enīz est attendo intendo vel adhibeo. Iuu. videtur ponere pro eo loco vbi precibus τ obsecrationibus medicia transeuntibus: stipē medicabāt: vel victitabāt. Aīt enī. Edevbi ōsistas in q̄te q̄ro, pseucha. Nā in ingressibus pontiū medici tuguria habebant vnde a pręter euntibus mendicarent stipem.

Prosocer.pe.cor. vide in dictione socer.

Prosopis.penultima corepta. insula in delta nili:in qua est ciuitas atarbechis: vt ait Herod.

Prosopopeia aduerbiū ōr psonę factura cōponit enim ex προσωπον. qō persona fit. τ ποιεω. facio. Figura est cū psona aliqua fingit: vt cū in aiatum loquitur ad animatum vel econuerso. Hor. quod amplius mare o terra ardeo.

Prosonomasia. latine annominatio ōr que fit similitudine aliqua vocum τ vicinitate quadā verbor: vt quis locus: aut lucus: vt ex oratore arator vt deligere opz quē velis diligere.

Prosper q̄ dat felicitatē: felix q̄ recipit: vt fidus psperū sub quo natus est felix. Sue. tñ de Cesare scribit eū fuisse pspera valitudine.i.bona τ ofi felici. Ūñ iprospere qō ponit pro non bñ. Col.li.j. Nā vbi qd perperā administratū cessit iprospere vitat qō fefellerat: illuminatq; rectā viā docentis magisteriū: τ Uirg. Sis felix: nr mq; leues q̄cūq; laborē: p eo qō est pspera τ benigna. Dicit τ psperus.a.um. Li.lib.vj. de repu. Deinde est hoium generi prosperus τ salutaris.

Prospero.as.τ psperor deponēs: psper fio. Aug.in pl.li.ci.dei. Qui res humanas ita psperari nolūt: vt ad hoc multor deor cultū quos pagani colere osueuerūt necessarū eē arbitrent

Prosilio prosilis. vide in dictione salio.

Prospicio.is.figt aī: siue a lōge video: puideo curo caueo. Lic. Ser. sul. Tanq̄ ex aliq̄ specula psperi tempestatē futuram. Prouocauere puidere: constituit cum otō. Terē. in adel. Ego iam prospiciam mihi.i.cōsulam siue prouidebo. Ply. Nam τ rebus illius nō minus quā meis prospiciebam.

Prospecte aduerbiū consultę. Piero. contra Joui. Ex quo volunt dei dispēsatione esse factuz vt qui in prospecte noverat errorem votoꝝ filię morte sentiret.

Prospectus.us. ipsa a longe visio. Uirg. lib.ij. He. Non animū modo vti pascat prospectus inanem. Docet Paul. iurisco. prospectum ex inferioribus τ ex superioribus locis esse: lumen ex inferiore loco non esse.

Prospicuus. intentus ac vigil.

Prospicientia: cura prouidentia. Amb. quid enim tam morale a persuasionem q̄ q̄ videas q̄ etiam que sunt irrationabilia sic dei prospicientia vestiantur: vt nullo bono vel ad gratiam egeant vel ad ornatum.

Prospiro.as.pe.p. vltra lōge spiro. Cato. Nā venę eor vbi sul flatę sūt ex cibo nō possunt prospirare in toto corpore.

Prostasis: siue pstasia pfectura vel presidentia latine ōr.

Prosthesis. appositio: siue additio. Figura cum in principio dictionis additur littera vt gnatus pro natus.

Prosterno.is.añ sterno vinco, pstigo qō fit cū hostes i acie sternunt. Sal. pstratisq; militib' fugę se dedit. Aliq̄ figt i terrā deiicio. Apul. Puellā q; reluctante tandē pstrauit. Amb. aliter dixit in dina agnete inter hec lecto prosternitur.

Prostituo.is. q̄si ante statuo: meretricandā prebeo: vri pstituere pudicitiā figt vulgo sui corporis potestatē facere. Dicimę retrices pstitutę oīr. Sue. de nerone. Suam pudicitiaz vsq; adeo prostituit: vt contaminatis pene oībus mēbris vt virorum ac fęminarum inguina inuaderet.

Prostibulū: mō ipm scortum ōr: qō quęstus copiosioris gratia cōcurrentibus illuc aduenis mansiones ante stabula habuere. Al pstituendo q̄ in eo loco se pstituant meretrices Piero. Prostibula regnū dei nō possidebūt. Modo ipsuz lupanar. Idem in Exe. Edificasti tibi lupanar: τ fecisti tibi prostibulum in cunctis plateis: τ iterum destruent lupanar tuū: τ demollientur prostibulum tuum: dicitur τ prostibula, ę. Plau. in persa. hic faceret prostibulam propediem.

Prosto.as., pstiti, pstatū a lōge sto. Plau. in cur. Di saltē in occultis locis pstant vos in foro ipso. Itē pstare est pro prętio stare seu vuere. Juue. Quid referā q̄ta siccum iecur ardeat ira cum pplīn gregibus comitū prędmit hic spoliator pupilli pstantis. Idē τ ad circū iussas pstare puellas. Itē pstare ante stare. Quintil. Jubet prostare gladio cinctum.

Prostoton. morbus quo rigore mentū pectori intenditur.

Prosubigo.is.pe.cor. ex p τ sub τ ago figt vehemēter suffodio. Uirg. lib.iij. ge. Et pede p subigit terrā: fricat arboze costas.

Prosum.es. profui vtilitati sum: quasi pro aliquo sum. Terē. in ecy. Quicquid est id: id quod reliquit pfuit. ideſt pro nobis fuit sicut exponit Do.

Protasis dici potest propositio. Do. in prologo. Teren. protasis primus actus est initiumq; dramatis.

Prothesis dicitur prepositum siue prepositio: vt a. ab. abs.

Protelo.as.pe.p. lōge differo, ptrabo. Lucil. Quēneq; lucanis oziunda mōtibus tauri, ptelare validis coarib'. Vir. Inedi na plusq̄ vnius diei victoris exercitus, ptelauit. p translatione sumitur pro pturbo exagito: tractum ab assiduo telorum iactu. Ter. Ne te irat' iuuis ęquis dictis proteler. Sisen. lib.iij. romanos impetu suo protelant. Item propello τ longe excludo. Turpil. Propter peccatum pauxillum indignissime patria protelatum esse ęquitis patris.

Protēdo vltra tēdo: vt ptēdo pedē. Viero. Cū dextrę manus protensione cupitū indicās iter. Virg. lib. j. Ge. Vinc a stirpe pedes temo protentus in octo.

Protero.is.pen.co2. vltra siue de longe tero. Plau. Ego hic te mulier quasi sus catulos pedibus proteram. Et in am. Fędant ꝛ proterunt hostium copias iure iniustas.

Proterreo.es.a lōge terreo. Sta. li. ij. the. Protinus idez vltro iaculo parmaqꝫ menetem proterrebat agens.

Proteruus petulās ꝓcax. hęc tria multū silia sunt. quādā enim lasciuiā libidinēqꝫ declarāt: tum iniuriā in dictis ꝛ in factis. Dictus proteruus i quo impudens ꝛ arrogans audacia a ꝓterendo qui omnia sub pedibus esse velit ꝛ nullus sit pudoꝛ in petendo ꝛ audendo. Lice. Si vidua libere proterua petulanter dines effuse libidinosa meretricio more viueret. Vic proterue ꝛ proteruiter aduerbia.

Proterua. petulātia. Quo ēt noie significat sacrificiū quoddā vt testatur. Macro. in quo mos fuit: vt si quid ex epulis superfuisset igne consumeretur. Vnde est locus ille Catonis. Nam cum albidius quidam bona sua comedisset. ꝛ nouissime oīm quę ei reliqua erat incendio pdidisset ꝓteruiaz eū fecisse dicebat. Qō enim comesse non potuerat id cōbussisse.

Proteruio.is. lascuio inobedio petulanter ago.

Protesilaus nomen viri prōprium qui in initio troiani belli ab Hectore interfectus fuit.

Protrepticus. Instructiuus ꝛ exhortatiuus. Symmachus in epistolis. Indulge stylo aliqd cudas calicum seu protrepticū scribe. Auso. Libellum inqt instar protreptici luseram. Julius Capitolinus ait librum cui titulus est hortensius scriptum esse a Cicerone ad exemplar protreptici.

Proteus. nomen oceani filij.

Prothyra. pe.co2. sunt vestibula in domoꝛuz ianuis auctoꝛ Vitruuius. quasi sit magnū secretuz. nā θυρα ianua προ ante.

Protinus pe.co2. cōponi videt ex pro ꝛ tenus. i. a longe quantū fieri pōt. Liuius li. ix. Cū ad alias angustias ꝓtinus ꝑgerent sectas deiectu arboꝛū saxoꝛūqꝫ igente obiacente mole inuenere viā. Vir. En ipse capellas ꝓtinus eger ago. i. lōge a finibus: vt sit protinus q̄si porro tenus. Quidā ēt exponūt pro valde. Q̄nqꝫ figt statim ac sine itermissione. Vir. Protinus ad regē cursuz detorquet biarbā. Q̄nqꝫ ꝺsequēter deinceps deinde. Idem. Protinus aerij mellis cęlestia dona exequar Q̄nqꝫ iugiter. Idē. Traiecto missa lacerto ꝓtinꝰ hasta fugit seruatoqꝫ cruenta tenoꝛē Q̄nqꝫ omnino: vt ꝓtinus vtraqꝫ tellus vna foꝛet. Vic Ser. exponit. i. cōtinue. Cum aūt additē negatio figt nō. ideo. sicut fit incōtinuo ꝛ statim. Quintil. Non aūt vt quicquid ꝓcipuū necessario est: sic ad efficiendū oratoꝛē maxime protinus erit momenti. Apud veteres etiam ꝓtinam dicit. Ter. Protinam me conijciam in pedes.

Protollo.is. differo ꝓlōgo. Hel. Neqꝫ vltra decimū mensez fętura mulierū ꝓtuli pōt. Plau. in cas. Protollo moꝛtez mihi.

Protous. vnus ex ducibus grecis q̄ ex magnesia venit ad troiā

Protos. grece προτος. latine primus. Proton primum.

Protocollū. prīa ꝺcinnatio: ꝛ raptim confecta scriptura quę melioꝛē cōpōnē desiderat. Est enī prōprie qō breuiter ꝛ succincte a tabellione notatur: vt extendi deinde atqꝫ absolui possit. gluten ōr κολλησις glutinatio vel glutinatura κολλητης glutinatoꝛ κολλαομαι glutino. Et q̄ in cęre glutino quę per tabulas extensa erat protocollum. i. prima conglutinatio vocata est. Aliqui a κωλον quod est membrum q̄ primum sit scripturę membrum.

Protocomos. latine dicitur primum comans.

Protagoras. pe.co2. nomē phi. Vic dixit sibinō liquere vtr esset aliquid deus pp qō athenienses ipsum vtpote impiū suis finibus expulerunt. libroscqꝫ eius in concione exusserunt. Fuit ex philao oppido thessalię. Isiphili filius vxoremqꝫ habuit Laodomiam acasti filiam.

Protogenes. pe.co2. figt aliquem primi generis. ꝛ a poetis sumitur pro eo qui se talem confingit. Iuuena. Non est romano cuiqꝫ locus hic vbi regnat protogenes aliquis. Doc nomine quidam clarus pictoꝛ etiam est appellatus.

Protogenia nomen Deucalionis ꝛ Pyrrhę filię.

Protogenus. primo genitus. habet penultimam coꝛreptam.

Protologia cum accentu ī penul. ꝓma locutio: antiloquium.

Protomartyr. primus testis. Protomedicus primus medicus qui ꝛ Archiatrus.

Protomystę mystarum principes. mystę aūt sacerdotes appellantur. qui mysteria ꝛ eccl'ię secreta regunt ꝛ administrant.

Protonotarius primus notarius Notarius vō a nota deducit Sed indiciozum notarij barbare dicuntur.

Protopages ꝛ protopagus. nuper vel primo fabricatus.

Protoplastes siue protoplastus. primo formatus. Unde ꝛ Adā ꝛ protoplastus dictus.

Prototomus. pe.co2. prime sectionis. Unde pmus caulis q̄ succiditur: vel cima brassicę a ꝓma sectione ita appellatus ē quę vere fit. Estqꝫ ipsoꝛum caulium delicatioꝛ tenuioꝛqꝫ caulicul us. Col. li. xj. Sed iam prototomos tempus decidere caules Mar. Et faba fabaoꝛum prototomiqꝫ rudes.

Prototocos primo genitus: vel primo enixa.

Prototypō. pe.co2. exēplar. Prototypꝰ pmitiuꝰ ōr ꝛ archetypꝰ.

Prouebo.is. pduco. Doc ē vltra ad locū: vt cū ago me loco vñ discessi vltra plus vel minus vehoꝛ. Plau. in ru. Quid ego deliqui: rogas qui arrabonem a me accepisti ob mulierem. ꝛ eam hinc abduxisti: Non auexi. Cur negas: quia pol. ꝓ ueri auehere nō quiui miser. Per trāslationē Leo pa. Jsti sunt qui te banc gloriā prouexerunt. Sic dicimus aliquē ęta te prouectum: ꝛ prouecta prudentia.

Prouenio ꝓduco. Unde ꝓuentus oīr redditus. ꝛ nō tm bonaꝝ rez: sꝫ ēt malaꝝ. Plau. Calamitatū ꝛ miseriarū tot ꝓuentus

Prouideo.es.pe.co2. significat ante vel a lōge ꝛ futurū aliqd video anteqꝫ fit factū. Ply. hoc enī sapientis est oīa quę vēturа sunt ꝓuidere. Li. lib. ii. de diui. Medicus morbū ingraue scētē rōne ꝓuidet: insidias ꝺperatoꝛ: tępestates gubernatoꝛ: ꝛ tm ipsi sępe fallunt q̄ nihil sine certa rōne opinant. Cū vō ea quę ꝓuidemus si mala sunt aut vitamus aut emēdamus factū ē vt ꝓuidere mō vitare significet. vt apud Ter. i an. Quę si nō astu ꝓuidētur me aut berū pessundabūt. Modo reme diū ꝑbere. Lic. Satis iam omnibus quę necessaria erāt ꝓui sum putabāt. Vnde ꝓuidentia ꝛ prudentia oīr. Idē. Id enīz sapientis est ꝓuidere ex quo sapientia appellata est ꝓuidentia. Et iterū. Tanta memoria ꝓteritoꝛ futuroꝛūqꝫ prudentia. Quidā prudētiā a ꝓuidentia distinguūt vt prudentiam dicant in rebus humanis: ꝓuidentiā in diuinis Alij prudentiaz diffiniunt rerum bonarū ꝛ malarū ꝛ vtrarumqꝫ sciam. proꝛuidentiā vō per qnam futurum aliquid videtur anteqꝫ factū fit. Unde prouidentia aliquando pro deo ponit. Quint. Nullam ego res humanas despicere prouidentiam reoꝛ. Idem de Licerone. Dono quodā prouidentię genitus in quo omnes vires suas eloquentia experiretur.

Prouidus: videns ante diligens solers. prouide diligenter.

Prouincia dici vt q̄. pcul vinci videat. Prōprie ꝓuincię dicē sūt regiones lōge ab italia bello acq̄site: q̄ eas romanus populus ꝓuicerit. Unde egesippus scribit romanos cuz in ius suū vincēdo redigerint ꝓcul positas regiones appellauisse ꝓuincias. Prima oīuz Sicilia prouincia ē appellata sicut docet Licero in quarta Ver. Et ꝓuinciarū alię erāt cōsulares: alię prorię. Redigere aūt regiōes i prouincię formā nihil aliud ē q̄z regionē subijcere imperio romano ꝛ ad eā gubernandā mittere ꝑfectū. Et qñ ꝑfecti ad eas gubernandas cū officio mitti solebāt: factū est ēt: vt ipsi magistratus: ꝛ omne onus nobis impositū prouincia appellet. Ter. in phoꝛ. O geta prouinciam cępisti duraz. Est ꝛ prouincia regio Hallię narbonensis rhodano finitima qui eam a celtis seperat.

Prouinciales dicti sunt q̄ ex ꝓuinciis sūt: siue vt Ulp. inqt q̄ in ꝓuinciis domiciliū hūt. Prouincialiū noīe oēs ꝑter italicos appellabant. Vñ Col. li. vj. caput facit de agricultura ꝓuincialiū vineaꝝ cū alibi de agricultura italicaruz scribat. Ply. oratoꝛ. libro epistolarum. viij. Italicus es. an prouincialis:

Prouinciatim aduerbiū significat ꝑ singulas prouincias.

Prouoco.as.pen.co2. prōprie significat a longe voco. Liui. lib.

vij. Gallus magn'tudine atq; armis insignis ꝓuocat ꝑ inter ꝓtē vnū ex romanis q̄ secum ferro decernat. Aliqñ ꝓuocare ē iuitare īcitare hortari. ꝛ ꝑ tā in bonū q̄z ī malū. Li. Tuis litteris amātissimis suꝫ ꝓuocatus. In malū figī lacessere Ply. Quāuis enī multus ꝓuocatus iniurijs nunq̄ tñ ab amicitia recessi. Interdū est ꝓfugere: ꝛ ferme idē ē qđ appellare nisi q̄ ꝓuocare magis est q̄z appellare: ꝛ ꝓprie ad maiores potēciozes sqz: quoꝝ opem atq; gratia indigemus ptinet ꝓuocatio. Et iungī accusatiuo cū ad Lice. Lū alter ad senatū ꝓuocasset: alter vero appellasset tribunos Aliquādo finea Liui. li. vij. Nō ita se inuidia ꝓmuisse: vt nihil in eā tate ꝛ misericordia ciuium suoꝝ spei habeat. Qđ si in dicta causa in vincula dicatur: iterū se tribuno plebis appellare ꝛ monere ne imitētur quos oderint. Quod si tribuni eodē federe obligatos se fateant tollendę appellationis causa: i quā cōspirasse decē virōs criminati sint: ait se ꝓuocare ad populū: implorare leges de ꝓuocatione ꝛ cōsulares ꝛ tribunicias eo ipso anno latas. Quē enī ꝓuocaturū: si hoc indēnato in dicta cā nō liceat: Liui plebeio ꝛ humili ꝑsidiū ī legibus foze. si Apio Claudio nō sit: Se documento futurū vtrū nouis legibus dominatio an libertas firmata sit: ꝛ appellatio, ꝓuocatioq; aduersus iniuriā magistratuū ostētata tñ inanibus litteris: an vera data sit. Apul. Nihil ꝓdest ꝓtozez aut ptātem aliā ꝓuocare. Appellatio aūt ꝓuocatioq; inuentę fuerūt ꝓ remedio aduersus iniurias magistratuum.

Prouolo.as.pe.coz. ante seu vltra volo. Ply. li. x. Tūc vniuerse ꝓuolant si dies mitis futurus est. Liui. li. ij. ꝑ trāslationem ꝓ ꝓcurro posuit. Sic primum infensis hastis ꝓuolant duo fabij: totamq; mouerunt secum aciem.

Prouoluo.is. ante voluo: vt ꝓuolatus pedibus. Aliqñ ꝓuoluere est voluere seu ruere facere. Liu. Ingentia saxa in subeuntes ꝓuoluentibus barbaris.

Proximus. Uide in dictione ꝓpe.

Proxeneta. Greci προξενητης. ου. licitatoz mediatoz vel cōciliatoz. a προξενεω. quod est concilio vel induco ad aliq̄d faciendum. Jam apud nos qui medius est vt res emantur ꝛ vendantur. Proxeneta dicitur.

Prudens quasi ꝓuidens: ꝛ interdū sapiēs interdū sciens dicitur. Uñ iurisprudētes vocant q̄ ius sciūt. vt iurisprudentia: iurisscientia. Hoc tamē inter se differūt ꝓudēs ꝛ sciens sm Do. q̄ ꝓudēs est q̄ intelligentia sua aliq̄d cognoscit. Sciens qui alterius iudicio rem ꝑcipit. Hoc est ꝓudēs ꝑ se sciens ꝑ alios. Ter. in an. Et ꝓudēs sciens vinus videnſqz ꝑeo: Sic imprudētia ꝑ insipiētia ꝛ in scientia. Aug. li. de libero arbitrio. Prudētia ē appetēdaꝝ ꝛ vitādarū rerū sciētia. Prudētię ē sicut docet Macr. ad ratiōis normā quę cogitat: queq; agit vniuersa dirigerę: ac nihil ꝑter rectū vel laudabile facere. Prudētię insunt: ratio intellectus circūspectio ꝓuidētia docilitas cautio. Socrates oēs vtutes putabat eē prudētias Arist. Impossibile inq̄t ē prudentē eē quēpiaz nisi sit bonus. Prudētis ē bñ ꝟsulere. Plato ī legib⁹ ait prudētiā oīuz virtutū ducē eē. Grece ὀρθροσις. Plau. in tru. Quę hic hz phronesium omniem ex pectoze emouit e meo phronesim.

Prunus arboz q̄ pruna ꝓducit. Prunetū locus pruno cōsitus.

Pruna a carbone ita distinguit ꝙ illa q̄diu ardet pruna dicit Carbo cū extincta fuerit. Dicta pruna a purēdo. Uirg. Et cinis obductę cellabat lumina prunę.

Pruna. perurendo: ꝙ fruges ꝛ virgulta perurat.

Prurio.is. q̄si puroz. Est enī pruritre ꝓprie libidine scalpendi ardere. Plau. in am. Dentes pruriūt. Aq quo pruritus.us. q̄ ē excursus humoris spirabilis īclusi cōtra naturā. Quę voluptas: qñ in libidine similis est: quippe nihil aliud est genitura q̄z excursus hmōi humoris ad rem naturalem fit vt etiā hęc voluptas prurigo dicatur ꝛ tentigo.

Prusa vrbs apō Mysios ad radices olympi quā Prusias cōdidit q̄ cū Croeso bellū gessit. Dic oztus ē Dion phus qui de regno scripsit ꝛ Traiani tempoze claruit. Ab hac prusaenses dicti sunt. Est ꝛ altera prusa sub hippio monte seu fluuio vt est apud Ptolomeū. Hoc enīz discrimine a prusa q̄ sub olympo est dirimit. Hęc enī a Plynio. Prusias dicitur quę Lyos quondam fuerit a qua prusienses vocantur.

Prytaneū: locus erat athenis in arce dignissimus vbi indices ꝛ magistratus habere cōsiliū solebant. Ll. lib. j. de ora. Et vt ei victus quotidianus in prytaneo publice prebereť Dionys. prytanea vocat curias in quibus sacra fiebāt ab his qui maximam in vrbibus habent potestatem. Prytanis magistratus prefectus administratoz vt consulatus quem publici cōsilij principem appellabant a verbo πρυτανευω quod est guberno ꝛ magistratum exercito.

Psaltes. latine cātoz. psalmus canticuz a ψαλλω canto q̄ad psalterium canteretur.

Psallo.is. cano ꝛ ꝓprie de psalmis ꝺz. Aliqñ psallere ponitur ꝓ ꝓdicare vt est illud. Sic psallam nomini tuo.

Psalteriū, greca dictio est. qđ hebraice Nablon: latine organuz laudatoriū ꝺz. Et est vt Piero. scribit in modū quadrati clypei cū decē chordis sicut scriptū ē. In psalterio decē chordarū psallite illi. Et in expositione psalmoz̄ sic ait. Psalteriū ꝓprię gñs organi musici melius sonās q̄z citbara sili tudinē hz citbarę sed nō est citbara. Inter psalteriū ꝛ citbarā hoc interest. q̄ citbara deorsuz percutit psalterium sursum qđ verbo vulgari polyphthōgū ꝺz. Et alio in loco. Citbara deorsuz hz cauamen ꝛ ser chordas habet psalteriū deſursum hz cauamen. Augu. Psalteriū ē organū qđ quidez manibus pertractat pcutientis: ꝛ chordas distinctas hz. Sed illū locū vnde sonuz accipiūt chordę illud cōcauum lignū qđ pendet ꝛ tactū resonat: qz recipit acrē psalteriū in superioze pte hz. Citbara autē hoc gñs ligni cauum ꝛ resonans in inferioze parte habet. Ita q̄z in psalterio chordę sonum deſuper accipiunt. In citbara chordę sonum ex inferiozi parte accipiunt.

Psalma q̄ psallić diapsalma ītерpositū a psallendo sīlētium vt sympsalma ꝺz vocū copulatio in cantādo ita diapsalma disiunctio vbi q̄dā requies distinctę cōtinuationis ostenditur.

Psalmodia cū accētu ī pe. ex psalmo ꝛ odia q̄ est cātus mixtus vt cum aliquis ad musicum instrumentum canit.

Psaltria. cantrix a psallendo. Fidicina q̄ sequebatur ꝛ amabat histriones. Amabat enim qui cantabāt quottidie in scena.

Psecas. adis. gutta siue stylla dici pōt. Apul. li. de mūdo ab Aristotele sumens ꝛ psecadas interpretatus: stillicidia vocat.

Psegma. atis. idē fere qđ flos ęris. Ply. li. xxxiij. Jn ęrarijs officinis ꝛ psegma fit. Grece ψαγμα.

Pseudo nomen triū generum ꝛ inuariabile permutationez casuum: ꝛ latine falsus dicitur.

Pseudolus falsus seruus. Unde ꝛ Plautinę fabulę pseudoli nomen inditum est.

Pseudologus. falsidicus. Pseudolographus falsarius. Pseudographię fabulę deformationes. Pseudo angelus falsus nūcius. pseudo prophę: falsi nates. pseudo martyr. falsus testis. Pseudo adelphus falsus frater. Pseudo dictamū falsū dictamū gñs herbę q̄ ī certa filis pulegio nascit. Pseudonymus falsi noīs. Pseudo porticus falsus porticus. Nā in ędificijs ptes q̄ fiunt ad imitationē nec integrum nec principale sed precarium aut tēporariū vsum ꝓbent quasi alienuz opus mentientia hoc noīe insigniri solēt vt pseudipteros: ꝛ pseudo aule similia hic compula in Uitruuio.

Pseudothyrū quasi falsum hostiū. Unde prepositico sumitur. Orosius. Uerūtñ sequēti anno tanta fames rome fuit vt medio fozo imperatoz correptus a populo conuicijs ꝛ fragminibus panis turpissime infestatus egre ꝑ pseudothyrū in palatium refugiens furoze excitate plebis euaserit. Li. in Uesea quemadmodum ad istū postea pseudothyruz reuertantur tabulis vobis ꝛ testibus iudices planum faciam.

Psilon, latine tenue dicitur.

Psilotrum. vnguentum depilatoziū. de quo fit mentio apud Auicennam ꝛ Galienum: vbi salamandras legimus habere vim psilotri depilatoziam.

Psylli. populi libye prope Garamantas a psyllo rege dicti: vt

ūdr Ply.li.vij.quozū cozpoz igenitū fuit virus exitiale ser-
pētibus.Scribit Plutar.Catonē iter p deserta libyes facien
tē secū psyllos ouisse q morsib⁹ serpētū mederent ptiz ore
trahentes venenū. partum serpentes cantibus medicantes.
Pisscomātium:locus vaticinij:vbi fiebat manū euocatio ψυ-
χῆ enim anima τ μάντεια diuinatio.
Plimmythium ōr.qō nos ceruisam nominamus fit ex plūbo.
Plitta.piscis gñs quē nos passerez vocamus. Aristoteles Lor
pedo oculit se τ pastinaca τ ascell⁹ τ rana τ plitta τ squatina.
Plittacus.papagallus vulgo ōr auis ex india q vocē humanaz
sap omnia reddit τ quidem sermocinās. Mar.Plittacus a
vobis illozū nomina disco. Doc per me didici Cesar aue.
Plycholutres.ōr q frigida aq̄ cozp⁹ lauat:τ balneo frigido leta
tur.ψυχοσ frigus λόυτρον balneū τ lauachrū. vñ fit psy
cholutres.qō figt lauacri frigidi cultor.Sene.li.xij.epl'a.Il
le tam⁹ us psycholutres q kl'is ianuarijs euripum salutabam.
Plydracion genus pustularum subalbidarum acutarumq.
Plystbium genus passi.
Plsyria insula iuxta chium.
Plole.latine preputium. Auctor in Priap. Psoleon. ille vocat
quod nos psolocnta ceraunon.
Plophis. idis.nomen ciuitatis psophide Ericys ficani filia.
Oui.lib.v.me.Usq; sub ozchomenon psophidaq; cyllenēq;
Sūt τ alie psophides multis locis. Uerū archadicē psophi-
dis nomē vetus reddūt phegeā a cōditore impositaz phegeo
Alphisibei filio nisi quis a phagūea glāde potius existimet.
Psora.cutis aspitas τ squamosa τ videtur alia a schabie cum
Ply.li.ij.dicat.Arida cū resina in petiginē τ scabiē quā pso-
ram τ lichenas vocāt sanat. Fit autē a ψάω scalpo. Nam qui
psora laborāt vlcera siue pustulas supra modum contingere
palpare τ scalpere cupiunt.

Pre syllabica adiectio.Quere in dictione Met.
Ptera.siue vt Uict.appellat pteromata in tēplis muri duo sūt
ut Stra.lib. xvij. ad altitudinē eozum vtrinq; surgentes ita
dicti q; alarum specie quasi protegant.
Pterygiū.in oculis vocat mēbranula quędā neruosa q̄ oziens
an angulo:vel a nariū:vel tēpozū pte ad cozonā vsq; interiz
τ pupilaz operit. Ply.li.xxxiiij. Latbinię effectus ficcare sa-
nare fistere fluitiones pterygia τ sordes oculozum purgare.
Pterygiū vo in digitis apud Paulū Eginitā ē cum caro ex
crescit ptē illā cōtegēs q̄ ē in vngue. Pterygiū inḋt appellat
qō vitiū er paronychia fere nascit. At Celsus pterygion di-
cit eē cū recedit ab vngue carūcula cū magno dolore. Uideē
n.diminutiuū eē ab πτέρον idest ab ala quā tūc videt effi
cere caro ab vngulis discedēs. Ply.li.xxiij. Illinitur eadez
cū fico τ pterygis digitozū ex vino. Dec in oculi superficie.
Idem. Cum etiam cum oleo paronychias τ pterygia tollit.
Pterna vocat pars inferior naualis veli circa medią fere Tra-
chelon.summa pars carchesium nominatur.
Pterophoros:est regio apud ripheos mōtes. Ibi credunt esse
cardines mūdi extremiq; syderum ambitus.
Ptisana.pe.p.hordeū decorticatū: vel hordei succus siue aqua
apud Col. videt eē pultis genus ex farina hordeacea in q̄ est
maxima vis restaurādi vires τ nutriēdi apō greços πτισ-
σάνη apud latinos ptisana p simpler.s. Dinc ptisanarium p
vase in quo coquitur: vel tunditur. Uoz. in Ser. Quid cessas
agedum sume hoc ptisanarium ozyze.
Ptolomeus nomē propriū Lagi gregarij militis filij q̄ maxime
auctoritatis fuit apud Alexandrū macedonē:post cuius moz
tē egypto τ aphrica τ magna arabię parte potitus regnauit
annis.xl.a quo oēs deinceps egyptij reges ptolomęi appella
ti sūt. Dic frequentissime apud amicos τ cenabat τ dormie-
bat. Qō si aliq̄n cenā pberet rebus illozū vtebat. Accersebat
eni scypbos strata ac mēsas. Ipse pter necessaria possidebat
nibil:q̄n alios locupletes facere regale magis eē dicebat q̄
locupletari Et ē nomē a greco deductū. Greci quippe πτο-
λεμεῖν πολεμεῖν p pugnare dicūt. Sic igit ab πτο-
λεμεῶ Ptolęmeus ōr sicut ab τιμάω qō ē honoro. Tim-
eus. Dic duos habuit Ptolomeū Philadelphū τ Ptolomę-
um ceraunū Philadelphus i regno successit vir doctissim⁹
Stratonis discipulus q̄ bibliothecā illā celeberrimā fecit q̄
vsq; ad primū alexandrinozū τ romanozū bellū durauit. Re
gnauit annis.xxxviij. Cui successit Ptolomeus cognomēto
Euergetes qō latine dici benefic⁹ pōt. Dic.xxvj.annis regno
potitus mozit. Cui successit Ptolomeus philopater.xvij.an
nis regnās. Post cū ptolomeus epiphanes q̄ annis. xxiiij.re
gnauit.cū ptolomeus philomater. xxxv. Deinde ptolomeus
euergenes.xxix postea ptolomę⁹ phiton q̄ τ Soter.xvij. Po
stremo ptolomę⁹ dionysi⁹ q̄ caput magno pōpeio absciḋit.
Fuerūt τ alij h̄ noie vt pyrrhi regis fili⁹. τ Lyzioz rex qui
suis diuitijs romanū locupletauit erariū. Itē astrologus na
tiōe egyptius q̄ Traiani τ Hadriani tēpozib⁹ flozuisse ostat.
Ptolomę⁹ a.ū. possessiuū. Pzop. τ ptolomeę littora capta phari
Ptolomais.idis vel idos τ ptolomaida.ę. nomē q̄nq; vrbiū q̄
rū vna ē i egypto: de q̄ Hiero.ad Eusto. Per arenas tyre p-
uenit ad coboū q̄ nūc ptolomais ōr Altera i ętbiopia alia in
phęnicia.alia nili fluminis alia in cyrenaica puincia aphricę
Ptyas ōr aspidis sputū pniciosuz ἀπο τοῦ πτύω qō ē spuo.
Ptosis.latine ruina:τ casus nominum.

Pubes pprie lanugo quę maribus.xiiij.anno:feminis.xij.circa
pudēda oriri incipit. Quod q; maturitatis ē signū:factū ē vt
mas pubes siue puber vocet q̄ primū ad generandū aptus
est:τ femina filr ad cōcipiēdū. A quo impubes. is vel impu-
ber q̄ nōdū lanuginē emisit:siue qui nōdū ad pubertatis an
nos puenit. Ply.li.xxxviij. Lotticē eius impubescentē puer
impubis si defracta ramo detrabat. Pubes etiā honeste pzo
pte pudēda sumit. Uirgi. Prima hominis facies τ pulchzo
cozpore virgo pubetenus. Itē p iuuenū multitudine. Idem
haud aliter pubesq; tuę:pubesq; tuozū. Liuius li.j. Cū pubē
albanā in arcem pfidio armisq; obtinendā auocasset. Inter-
dū et p populo. Unde pube przsente dicimus.hoc est popu-
lo psente:ab his q̄ puberes sunt oēm populuz significantes.
Transfert et ad alia. Uir. li.xij. Puberibus caulē solijs. τ li.
iiij. Pubentes herbę. Sciendum q; pubes p lanugine p par
te pudēda:τ pro multitudine substātiuū est τ facit genitiuz
pubis: Sic est Impubes.is.qui adhuc inuestis est:adiectiuū
est. Uñ impubis iuli. Et Hoz.in Epo. dixit impube corpus.
Oui.li.iij.me. Impubesq; genas. Lic.vo lib. iiij. inuectit ait.
Filiumq; eius impuberem legatum a patre missum. Liui.
lib.ij. Laudatamq; virginem parte obsidum se donare di-
xit:ipsa quo vellet legeret. Productis omnibus elegisse im-
pubere dicitur. Ergo impubem dicimus ab eo qō est pubes
Salustius. Puberes omnes interfici iubet.
Pubeo.es. pubes sum: vt pubentes herbę:τ fit a pubes.is. A
quo pubesco lanuginē emitto. Uir.li.iij. Et nūc equali te cuz
pubescęret equo. Interdū pubescere ponit p crescere siue p
ducere. Lice.li.j.de natura deoz. Nā τ fruges τ reliqua q̄ ter
ra paria τ tēpestates ac tēpozū varietates:cęliq; mutatiōes
quibus oia quę terra gignat maturata pubescāt. Uir. lib. ij.
ge. Dinc omnis largo pubescit vinea fętu.i.exuberat.
Pubereſco.puber fio siue cresco.a puber.
Pubertas.ętas in maribus quę est annus. xiiij. in feminis. xij.
Item pubertas est emissio ipsa pubis a qua anni pubertatis
dicti sunt. Col.li.iiij. At citra naturę q̄dam pubertatem.
Publicus.a. um. qō nō est przinatum alicuius sed populi. Dinc
resp.res populi. Abusiue tñ publica dicta sunt bona ciuita-
tis. Sola enim publica sunt quę ro.populi sunt.
Publica sacra quę pro populo fiebant:sicut priuata quę pro sin
gulis hominibus familijsue.
Publica via q̄ in solo ppli est:cuius solū publicum est: siue qua
iter ppli est. Publicas vias romani ptim pretorias: partim
consulares appellauerūt. Sunt vię priuatę sūt τ vicinales q̄:
in vicis sunt: vel quę in vicos ducunt. Preterea alię rusticę
dicuntur:alię vrbicę Militares vię quę inter publicas sunt

latiores vt capere possint milites agminatim iter facientes Vñ ⁊ illis nomẽ. Sue. de Aug. Iuuenes ꝓmo modicis interuallis p militares vias ordinauit. Curtius. Cum hoc agmine darius paulũ declinauit via militari Vie militares vt Paul. inquit exitũ ad mare aut in vrbẽ: aut ī flumina publica: aut ad aliam viam militarem habẽt.

Publicum consiliũ dictus est senatus. Lice. li. de ora. Pericles athenis plurimos annos princeps consiliꝫ publici fuit.

Publico. as. publicꝫ facio manifesto. Iusti Nõ contentus voluptatũ suaꝝ tacita cõscientia: nisi ẽt matrimonij reticẽda publicaret. Et publicare est rem aliquã publicã seu reipu. potestate facere. Lice. lib. ij. artis veteris. Ler est apud rhodos vt si qua rostrata in portu nauis deprehensa fit. publicet Cũ magna in alto tẽpestas esset vis ventorũ inuitis nautis rhodiorum in portum nauim coegit. Questor nauim populi vocat nauis dominus negat oportere publicari.

Publicanos appellarunt maiores eos q̃ vectigalia ⁊ alios populi romani redditus exigẽdos certo cõstituto ꝑtio redimebant. qui vaciarij vulgo dñr. Dorũ ordinẽ ⁊ numero amplissimum: ⁊ psonarũ dignitate potẽtissimũ fuisse cõstat. Li. pro plancio. Flos eq̃tũ romanorũ ornamentum ciuitatis: firmamentũ reip. publicanorũ ordine cõtinet. Ulp. Publicani sũt qui publico fruuntur. Nã inde nomẽ habent. Et omnes qui aliquid a fisco conducunt: recte vocant publicani.

Publicola: cognomẽ Publij Ualerij qui primus cũ bruto post exactos reges consul effectus est q̃ coleretur a populo. siue q̃ populum coleret.

Publius. prẽnomen eius qui populo grãtus fuit.

Publipor: publij puer. i. seruus. Sic Marcipor marcipuer. Ueteres enī a ꝓnominibus puerorũ seruos in familia nominabant. Vñ a Lucio lucipores a Quinto q̃ntipores. Et hoc est q̃ Ply. ait id genus seruos dñorum fuisse gentiles. i. eodez nomine appellatos quo domini appellabantur.

Pudorẽ plr̃i diffinũt eẽ modestiã q̃ animi reprimit ne ꝓaciter aut inordinate aut turpiter pagat. Cur aũt erubescant quos puduit ora ꝑ plr̃is q̃n pudefactis sanguis de corde in oẽs corporis ptes diffundit ita vt superficiem occupet: Pudor a verecundia sic seperatur a quibusdã vt pudor sit rei turpiter actẽ verecundia etiam recte facti atq; honesti.

Pudeo. es. dui. itũ. cũ actõ Luc. Semper metuit quẽ sẽna pudebunt. Impersonale. Pudet puduit ⁊ puditũ est. fm Prisc. Et a pte añ cõstruit cũ actõ ⁊ aliq̃ cũ otõ. Syri. li. vij. Reſides ad bella vocãtur q̃s pudeat certare senes: q̃s p q̃bus Plau. in bac. Neq; me neq; te tuis intus puditus est factis Ubi pz q̃ non solum cum gtõ sed ẽt cuz ablõ a pte post cõstrui põt. Differt aũt pudere a pigere. q̃ pudere verecundię sit: pigere penitentię. Sal. in Jug. Nã postea quę fecerit incertũ habeo pudeat an pigeat magis. Do. Pudere est in bis quę turpiter fiunt. Pigere in bis q̃ cũ dãno ac malo pudere ad dedecus pigere ad dolorẽ referẽ. Ter. in adel. Fratris me quidez pudet pigetq; Composita sunt. Depudet ⁊ Dispudet. pe. cor. qõ est bis seu valde pudet. Jdez in eu. Dispudet mibi fic data esse verba. Suppudet parum pudet.

Pudefio is. a pudefacio fit qõ figr̃ pudorẽ inijcio. Hel. in Tibiã pudefactus oris deformitate abiecit. i. verecundatus.

Pudens. verecundus. Cuius contrarium est impudens a quibus pudenter ⁊ impudenter.

Pudibundus qui pudore ducitur. Pudibunde cũ pudore.

Pudenda virilia quę ⁊ verenda dñr. q̃ vt Aug. ait. lib. xiiij. ci. dei. libidinis mor maxime pudet.

Pudicus. castus a quo fit pudicitia castitas: quorum contraria sunt. Impudicus ⁊ impudicitia. Al pudic⁹ ẽt fit depudico. as.

Pudicitia modo pro castitate: modo pro religiosa mundicia ac puritate. Virg. Casta pudicitiam seruat domus. Quandoq; pro dea quę romę colebatur.

Puer tribus modis dicit. Primo cũ seruũ significamus. Terẽ. in an. Et puerũ inde abiens cõueni ehremis. Secũdo cũ puerũ cõtrario nomine puellę dicimus marẽ denotãtes. Tertio cũ ętatẽ puerilẽ itelligimus. Ponit interdũ ẽt ꝑ filio. Virg. Ascaniusq; puer. Interdũ ꝑ Limoedo. Et est generis cõ. fm Prisc. Liui. in odis. Sancta puer Saturni filia. Declinatur ⁊ hic puerus. hęc puera. sicut puellus ⁊ puella. Plautu. in mer. Tu puere abi hinc intro ocyus Var. Properate vuere puerę q̃s sinit ętatula ludere esse amare ⁊ veneris tenere leges.

Puerpera. mulier quę recens peperit siue puerũ siue puellã vulgo Paiola dicitur. Oui. de latona magna gemellipere venerantur numine diuę.

Puerperiũ. tẽpus quo puerpera ex dolore ꝓtus cubat. Aliq̃n ẽt ples ipsa. Hel. omo Augusto imperante ancilla eius in agro laurente peperit quinq; pueros qui pusillos dies vixerunt Mater quoq; non multo post mortua monumẽtumq; eis fa cũ iussu Augusti in via laurẽtina in quo scriptũ fuisse constat numer puerperii. Sue. De Cali. Cũ agrippina bis in ea regione filias enixa sit ⁊ q̃liscũq; ꝓtus sine vllo sexus discrimine puerperium vocitetur: q̃ antiqui etiaz puellas pueras sicut pueros ⁊ puellos dictitarunt.

Puerilis ⁊ hoc puerile qõ ẽ pueri. vt ętas puerilis facta puerilia

Puericia: ętas puerilis. Quandoq; etiaz sumitur pro puritate. Var. Ea erat matrone simplicitas ⁊ puericia ⁊ honestas.

Puerilitas. fit̃ actum aliquem puerilem. Seneca. Qui puericiam eius. sine potius puerilitatem ludibrio habuit.

Puerascere dñr q̃ exacta ifantia pueritiã ichoãta quo repuerascere qõ est in puerilem ętatẽ reuerti: Quod de semibus fere or cũ desipere vitio ętatis incipiũt. Li. in Lato. Ex hac ętate repuerascaz ⁊ in cunis vagiã. Plau. in Mer. Senex cũ ertẽ pla ẽ iã nec sentit nec sapit aiũt solere eũ rursuz repuerascere

Puellus diminutiuũ a puer. significat paruũ puerũ: siue paruz filium. Luc. Lũq; hictaz formosus tibi ac te dignus puellus Sic puella a puera per diminutionem.

Puellaris ⁊ hoc puellare idẽ qõ puerilis. Quintil. de filia defuncta. Tum ętate tam puellari ꝑsertim meę comparata.

Puellascere ẽ effeminari. Pacu. Puellascũt lasciua adolescẽtes. Aliq̃n reflorere ⁊ q̃si ad pueritiã redire. Var. Qui non solum in nube fiũt cõmunes verũ etiam veteres puellascunt.

Pugnus. a põctione. i. percussione: vel a pugna. Do. in adel. Ab pugnus a pugna sit dictus ab illo pugna. Quidaz a greco deducunt πυγμη.

Pugna lucta vel pliũ: lz q̃nq; apud poetas ꝓ stupro ponatur. Ter. Dabit h aliq̃ pugnã. Huius diminutiuuz ẽ pugnicula.

Pugno. as. dimico referturq; ad aiata vt pugno cum hoste. Lac. li. iij. Mutorũ aãliũ quę ob hoc vel acerrime pugnant Q̃nq; pugnare ẽ omittere. Hel. li. ij. Dũ prrrbus rex in italia eẽt ⁊ vnã atq; alterã pugnã. pspere pugnasset. Huius cõposita sũt. Depugno qõ idẽ est qõ pugno. Plau. in Sti. Ita ingeniũ meũ ẽ q̃ cũ vis depugno multo facilius q̃z cũ fame. Lõpugno simul pugno. Vier. in pfa. li. paral. Totusq; orbis iter se trifaria varietate oppugnat. Expugno: pugnãdo vl oppugnãdo vinco. Et de personis oppidis castris nauibus. ceterisq; hmõi dr. Interdũ expugnare nõ ẽ pugnãdo vincere. sed solũ oppugnare. Viero. lib. ij. machabeorum. Simon applicuit ad bethsurã ⁊ expugnabat eã multis diebꝰ. Et i. ps. Sepe expugnauerũt me a iuuẽtute mea etenim nõ potuerũt mihi. Expugnaf aũt nauis fm Lallistratum inrecõ. cum spoliaf: aut mergif. aut dissoluif: aut pfundif: aut funes eius excidũtur. Justi. Occupata arce tarẽtinoꝝ inexpugnatis veteribꝰ incolis. Liui. Una duas naues expugnauit. Oppugno pugnãdo vincere cõtẽdo. Impugno valde aduersor. ofuto. Lac. li. vij. Redeũt ꝓtinus vitia q̃ virtutẽ sp ipugnant. Propugno aduersus pugnãtes pugno: seu ꝓcul me defendo. Vñ ⁊ propugnacula. Repugno pugnando resisto conterdico refragor.

Pugnax. bellicosus. a quo pugnatior. pugnacissimus: ⁊ pugnacitas. Aug. li. viij. cõ. Sed tñ cõsuetudo aduersus me pugnacior ex me facta erat. Et li. v. Nulla pugnacitas calumniosa rum quęstionum extorquere mibi potuit.

Pugillus diminutiuum significat parvum pugnum.

Pugillaris. mas. gñis. ⁊ hoc pugillare siue pugillar. Auso. Bipatẽs pugillar expedi. Et pugillares in eua. legimus. In plr̃i pugillares ⁊ pugillaria. Apul. Dolebã me hercle q̃ pugilla-

res ꝛ ſtyllū nō habebā q̄ tā bellā fabellā pnotarem. Catul. ad Egnatiū. En negat mihi veſtra redditurā pugillaria ſi pati poteſtis. Sūt aūt pugillares tabellę cęreę: vel ligneę ſiue alterius mātę i q̄bus ſtylo ſcribim⁹ dicte q̄ pugno cōprehēdant ꝛ vela pūgēdo q̄ ſtylo i his pūgēdo ſcribaſ. Uarijs aūt nomi nibus dcebantur pugillares apud veteres. Alij duplices: alij triplices: alij quincuplices noīabant. Erāt ꝛ citrei eborei mē bani dicti: q̄ ex cito eboze mēbranis erāt confecti.

Pugila pugna. Uel a pugno. Eſt autem q̄ pugnare cōſueuit: a quo Pugillatus. us. pugilum vſus.

Pugilice aduerbiū ſigt firmiter valenter. Plau. in Epi. Quid herilis noſter filius valet pugilice atq; athletice.

Pugillari. inquit Aug. eſt encraticum facere.

Pugio. gīs. teli dictus a pugno quo facile apprehenditur vel q̄ o preſentiū pugnet: vt inq̄t feſtus. Fronti. li. ij. ſtratogema ton. Q. Sertorius cum acie decertaret barbarū q̄ ei nūciauerit virtuleum periſſe pugione traiecto.

Pugiunculus paruus pugio. Lic. Hiſpanienſem pugiunculum En piſonem appellat.

Pulcher. a. um. q̄ antiqui polcrū dixere q̄ nō ē deforme. a polendo. q̄ polleat forma. Ex quo itelligi dat hoc nomē aſpirationē nō hēre ſi vſus vicerit cui vix repugnari poteſt: vt pulcher i primo ꝛ q̄nto caſu cū aſpiratione pnunciet. Nā ārt nō ineſſe aſpirationē docere hoc ſatis pōt: q̄ eius diminutiuum pulcellus. a. um. aſpiret minime. Eſt aūt pulchritudo vt Li. li. iiij. tuſ. inq̄t q̄dā apta figura mēbroz cū colozis q̄dā ſuauitate. Interdū pulcher ſumit̄ p bono: ſicut bonū p pulchro. Ter. Forma bona fortaſſe ꝛ ecōtrario malū p deformi. Interdū p ſorti. Uir. Satus berchle pulchro pulcher auētinus

Pulchreſco. is pulcher fio. Aug. Quicq̄d pulchreſcit viſu: quicquid lenocinatur odoratu: quicquid molleſcit attactu.

Pullus q̄ dā p ſyncopen a puellis dicit volūt: ſigt nouelluz. i. paruū puerū ꝛ paruū filiū. Uñ puos fętus quozūcūq; aīaliū quin ēt arbozū atq; plātarum pullos dicimus vt pull⁹ birūdinis: pullus aſini: pulli ranarū. Hor. in Ser. Abſentes ranę pulli vituli pede pſis. Quin ēt pſci pullos dicebāt ſuos catmithos. Uñ. Q. Fabi⁹ cui Eburno cognomē fuit ꝓpter candozē q̄ ei⁹ natis icta eſſet fulmine: pull⁹ ionis appellatus ē.

Pulluli. plantariozum ſunt. Pullulus enī a pullus deducitur p diminutionem.

Pullulo. as. pe. coz. q̄ſi fetificо. Nā pullulare dicimus arbozes cuz a radice nouę plātę ſurgūt. Ply. Natura ꝛ plantaria demonſtrauit multarū radicibus pullulante ſobole denſa ꝛ parięte matre quos enecet. Eius q̄ppe vmbra turba indigeſta ſimitur: ꝛ i lauris punicis: platanis: ceraſis: pyrnis: paucoruz in hoc genere rami parcūt ſoboli: vt vlmoruz palmarumq;. Nullis vōtales pulluli ꝓueniunt niſi quarū radices morez ſolis atq; ibris i ſumma tellure ſpatiant. Huius eſt cōpoſitū Expullulo q̄ ſigt extrapullulo: vel extra fructum produco. Col. li. iiij. Nec dubiū q̄n gēmę q̄ cacumini ꝓrimę ſunt inſę cunde in eo relinquantur ex q̄bus pāpinus expullulat.

Pullulaſco. is. pullulans fio. Item lib. v. Ex nouello palmite vitis pullulaſcit.

Pulleſco. is. idē q̄ pullulaſco. Col. lib. v. Quicq̄d ē ſupra vetuſta bracbia amputeſ: ꝛ ita ex nouello palmite vitis pulleſcit. Hinc fit cōpoſitum. Repulleſco. Idem ibi. Cū fere plurimarum ſtirpium natura ſic ſe commodat vt iuxta cicatricez nouellis frondibus repulleſcant.

Pullaſter ꝛ pullaſtra. ſignificant gallum ſiue gallinā adoleſcentes. ſicut ēt a nobis dicunt. Lingua vernacula. Non enim diminutiua ſunt. Sic. a. M. Uarrone pullaſtrę oſſr iuuencę gallinę. Ait enim. Et ea q̄ ſubijcias potius vetulis q̄z pullaſtris ꝛ quę roſtra aut vngues non habeant acutos.

Pullicenus diminutiuū a pullus: ꝛ ē q̄ ex gallinarū ouis naſcit. Delius ſpartianus ſiue Lampri. de Alexādro ſeuero. Et ne earum paſtus grauaret annonam ſeruos habuit vectigales qui eos ex ouis ꝛ pullicenis ꝛ pipionibus alerent.

Pullinus. a. um. quod eſt pulli. Unde pullini dentes quos ꝓrimum equi iacunt.

Pullarius q̄ pullozū curam habet. Liui. li. x. Naz cū pulli nō paſcerentur pullarius auſpicium mentiri auſus tripudium ſoli ſtimum nunciauit conſuli.

Pullatio apud Col. accipiť ꝓ fętura pullozū q̄ ꝛ pulliciū dicit.

Pullicies ipſa pullatio. Col. lib. ix. de turture. Huius auis ętas ad ſaginā nō tā vetus ē idonea q̄z nouella. Itaq; circa menſem. cū iā cōfirmata ē pullicies eligiť. Idē de apibus. Cū ꝓmovere in eo vaſe nata eſt pullicies nouus rex eliditur.

Pullus. a. um. q̄ ē natiū colozis. i. nō plene obſcurū atrū Leucopo cōtrariū: q̄ pulli ouiū fere eo coloze naſcunt. Uirg. ne maculis infuſcēt vellera pullis. Tibul. Lōcidit ad magicos hoſtia pulla deos. Uñ veſtis pulla oz fuſca atra quā q̄s i luctu iduit. Lice. i vati Atq; ēt ꝛ a te ſcire cupio quo oſilio: aut q̄ mēte feceris vti in epulo. Q. Arrbij familiaris mei cū toga pulla accūberes. Sūt tñ q̄ dicāt hūc colorē hiſpanum ſiue bethycū dici a quo pullati ēt bethyca oñr. Mar. Et bethycatus ſimul atq; leucopatus. Cuius eē rōnē dicūt. q̄ natiū⁹ coloz i hiſpania ſubnigrioz ē. Hōq; minus vilis. Dic enī coloz ad nigredinē tēdit alicubi plenioz: alicubi dilutioz. Dic ꝓximus coloz ē niger q̄ ꝛ fuſcus oz ꝛ ater. Similiter pullus coloz oz impluuiatus. q̄ſi fumo ex ſtillicidio implutus. Plau. Impluuiatus facit veſtimentis nomina. Itē Suaſus: vt apō eūdē. Sozdida ꝛ ſuaſa amictus togula. Ponit tñ pullus ꝓ nigro. Col. Atq; oleris pulli radix hoc eſt oleris atri.

Pullatus: pulla veſte īductus. Hoc ē lugubrē habitū ferēs ex parētū morte q̄ ꝛ atratus oz. q̄ mos a Lydis ceptus fuit Si. in Uati. Quis vnq̄z cęnauit atratus cū ipſe epuli oñs. Q. Arrbius albatus eēt. Qñq̄z pullat⁹ accipiť ꝓ viliozi pſona ſiue rudi ꝛ iperita. Sue. de Aug. Militē ſe crenit a pplo: multis ex plebe ꝓprios ordines aſſignauit. ꝓtextatis cuneū ſuū ꝛ primū pędagogis: ſanxitq; neq̄s pullatozū media cauea ſederet Quiť. Ferire pectus: frōtē cędere mire ad pullatū circulū facit. Hoc eſt ad cumulum rudium atq; imperitozum hoīum.

Pulligo. idem q̄ pullus coloz. Ply. Fuluas oues tarentum bz ꝛ alias ſuę pulliginis.

Pulegium. gīs herbę ſeu fruticis medicinalis. Eſt enī calida ꝛ ſicca in tertio gradu. Amb. ad ſelicem. Non mediocrē ſumpſi ad cōualeſcēdū gratiā quaſi quodaz tui alloquij pulegio refotus. Hiero. Pulegium apud indos pipere prędciosius eſt Col. li. ix. Pulegij ſurculis fumigentur.

Puluis gīis maſ. ꝛ fę. Prop. Sit mihi ꝓpetuę puluis etruſca doloz. Dicť aūt puluis vt q̄dā putāt a pellēdo q̄ pellatur vi venti. Apud antiquos ēt puluer dicebaſ. Sed ab eo q̄ ē pultus. genitiuus erit puluis. A puluer vo puluеris. Ueruz i vſu tñ eſt puluis in recto. puluеris in obliquis.

Puluis cultus ꝛ pulniſculuz diminutiua ſunt a puluis. Et gñaliter de oī puluere dici pōt Apul. Niſi vt peſti mūdicias dentiū nitellas oz ex arabicis frugib⁹ tenuē cādificū: nobilē pulniſculū cōplanatozē gingiuę. Hier. Neſcio quid puluiſculū. Prope aūt ſigt puluerē illum quo vtunť puellę. q̄ ꝛ cunis oz ad cuius differentiā alius cunis immundus appellaſ. Uirg. Et cinerem immundum latos iactare per agros. Hinc puluereus puluerea puluereum. ꝛ Puluerentus. a. um.

Puluero. as. in puluerez redigo. Columel. li. tredecimo. Priuſ q̄z vineę puluerent. Hinc pulueratio quę eſt genus culturę vt inquit Ser. quo in minutę glebę vitibus applicantur.

Puluereſco. in puluerem redigoz. quod a puluereo fit. Unde ꝛ Diſpuluereo pro diſſoluo.

Puler aīal notū dictū q̄ ex puluere generet. Quo nomine ēt dictus ē vermiculus herbis ꝛ ꝑcipue braſſicis infeſtus. A pulex fit Pulicinus. ſicut a muſca muſcinus a formica formicinus

Pulicoſus. pulicibus plenus. Colu. lib. viii. Pulicoſę cani remedia ſūt ſume ciminū tritū pari pōdere cū veratro aquaq; mixtū ꝛ illuiz. ſeu cucumeris anguinei ſuccus. Uel ſi hęc non ſunt: vetus amurca per totum corpus infuſa.

Pulmo. ē vnū ex viſceribus de natura ſui ſpongioſus: ꝛ iō ſpiritus capax q̄ dinidit i filitudinē vngulę bouis ꝛ duę illę partes fibrę vocant ſicuti in oībus viſceribus. Reſpiramus aūt pulmone. Unde Perſi. Qui pulmo animę ꝓlargus anhelet.

Attollit eni spiritū attrahēdo: z emittēdo deprimit. Ex pulmone nascit tabes quā greci ptisin vocāt. Tūc. n. plīmo tabescit. Ouid. Cernis vt e molli sanguis pulmone remissus ad stygias certo limite ducat aqs. Apō veteres pluraliter tātuz pulmones dicebant. sic z ceruices. Plau. i Cur. Pulmones distrahūt cruciat cor. Lic. li. ii. tus. Que lateri inhērēs morsu laterat viscera vrgensqz grauiter pulmonū haurit spirit⁹.

Pulmonarius. a. um qō laborat pulmōis morbo: vt ouis pulmonaria apud Col. quā li. viij. ait curari silr vt suem inserta p auriculā quā Ueterinarij cōsiliginē vocāt. Dicit etiam Pulmonarius de morbo: quez greco vocabulo pneumoni cū z peripneumaticū appellāt. Et hērba pulmonaria vocatur a medicis que est soliis mollibus albo maculatis.

Puluinar. pe. p. qsi plumina: ē qō capiti dormituri supponim⁹ ad pulmonū silitudinē. Iuue. Fęda lupanaris tulit ad puluinar odorē. Quo ēt nōie ōr lectulus q in tēplis sterni cōsue uit numini dicat⁹. Uñ lectisterniū nūcupat sicut docet Aug. li. iij. ci. dei. Liu. Curatū lectisterniū: z p triduū habitū decēuiris sacrozū curātib⁹ z puluinaria in cōspectu fuere Iouī z Iunoni: alterū Neptūno z Minerue. Tertiū Marti z Ueneri. Quartū Appollini z Diane. Quintū vulcano ac Uestę. Sextū Mercurio z Cereri. Uidet aūt dici puluinar a pluma q fulcit. Abusiue tñ puluinaria p tēplis dīr. Inde apud Liuiū legit. Ad oīa puluinaria sacrificatuz fuisse. Uidēt ēt accipi p illis puluinis i qb⁹ simulachra deoz recubētia collocantur Acron. Puluinaria dicebant aut lecticę diuozuz aut tabulata in qbus stabāt numina vt eminētioza viderentur.

Puluinus seu puluillus. a pluma qsi pluminus q plumis pullorū fiat. Cerutical seu plumatus. Piero. in terra p puluillo capiti supponebāt. Qsqz accipit p lecto. Lice. in ver. acti. vii. Nā vt mos fuit bythimię regib⁹ lectica aperta forō ferebat in q puluin⁹ erat placidus melitēsi rosa farctus. Apul. Quat tuor eunuchi cōfestiz puluinis cōplurib⁹ vento tumētib⁹ pluma delicata terrestrē nobis cubitū perstruūt. Itē puluini vocant q scabellis supimponūtur quo mollioz sit sessio. Hoc ē lectuli qdā exigui lana vl ramēto vel pluma vl alio gñe pleni: vulgo Cussini. Ci. Afferri iussit puluinos: z oēs i suis sedibus sederunt. Iuue. De puluino surgat equester. Et puluini areolę terra elata iter duos sulcos i hortis q porca a porrigēdo i agris appellat. Habet. n. veluti puluinozū in qbus sedemus silitudinē pp qō z torus a qbusdā ōr Ply. Areis distingui. easqz resupinis puluinozū toris ambiri singulis tramitū sulcis qua dat accessus homini scatebriqz decursus. Col. li. xij. Ulpicum habet velut aliū plures coberētes spicas. Dęqz cū sint diuise liratiz seridebūt: vt i puluinis posite minus i sestentur hyemis aqs. Idē lib. iij. Oiuz aūt gīm ramos circa kl as martias in hortis p puluinos arearū disponere conuenit. Item Puluinus arena durioz q in modum sari lapidescit. Uitr. lib. v. Puluinus firmissime struatur. Item Puluinus Machina qua naues in portum subducuntur. Oui. Collaqz prędorum nostra ferenda dedi.

Puluinatus. a. um. quod est ad similitudinem puluini molle ac connexum. Ply. Lanuginoso ac puluinato calice.

Puls victus antiquissimus ex farina aq melle seu caseo ouo de cocto factus quo pro pane veteres vtebantur. Dicta q ita sonet cum aqua feruenter aspergitur.

Pultarius a pulte accipit p vase pultis. Cor. Celsus. Si cętera defecerunt caliculus aut pultarius ozis cōpressioris ei rei cō mode aptatur.

Pulmētū ipa pulс. vel aliō cibariū ad modū pultis fuctū. Apul. Jus porcoz pullozū pisciū z ei⁹ pulmōtoz largissimas epulas

Pulmentariū ēt ōr q inter cibos sumit i silitudinē pultis factū Hoc ē qō pulmēti vicē pbet. Iuue. Ueniet q pulmētaria cōdis. Ply. Primū i latio cibū pultē fuisse: nō panē scribit: argumētoqz ad id esse q pulmentaria p cibis sua ēt ętate dicerētur. In euā. quoq legimus. Nūquit pulmētariū habetis. Possz ēt dici pulmentariū pulmenti repositoziuм.

Pulmētariū testnatiū ōr tota quę coquitur sub testu.

Pulticula. diminutiuū a pulte. quō vsus est Ply. li. xxvj.

Pulpa: qsqz dicitur neruus ille q ab aliquibus dicitur ipse op Inter pulpas inęt Ply. z venas discrimen facile: vene latio res candidioresqz sunt: pulpę fissilibus insunt.

Pulpamētū a pulpa dictū ē: z accipitur pro cibo lautioze. Ter. Lepus tu te es: z pulmentum queris?

Pulpitū locus ante scenā ędicio in quo ois comędia recitabat. Grece. λογειον. Ponit ēt p suggesto. i. pro quocūqz loco edito vnde sermo habeatur ad populum.

Pulso. as frequētatiuū a pello sigt sępe pcutio verbero. Li. de suppli. Lictores cōsistūt valētissimi ad pulsandos verberādosqz boues exercitatissimi. Ter. i adel. Sz qs hoc pulsauit: trāsfert z ad aiuz. Amb. De hīc terroribus pulsat. Pla. i epi. Jd ego experioz cui i vnū multa ofluūt q meū pectū pulsant. Interdū pulsare ē violare lędere. Uir. li. xii. Pulsatos resē rēs i fecto fędē duos. Interdū sonat: vt pulso lyrā. Pertinet qz pulsare ad boues: sonare ad ist̄a: vt sonat cāpana. Uñ dicim⁹. Pulsatū ē ad tertiā: nō āt sonatū. Cū āt dicim⁹ pulso citharа idē ē qō cano vel ludo. Uir. Jā pectine pulsat eburno Huius cōpositа sūt Cōpulso. qō est valde pulso. Aug. Mortuus est qui ętūlibet expulses ętūlibet lanis: ętūlibet vellices non expergiscitur. Propulso de quo supra.

Pulto. as. idē qō pulso. fitqz supino pultū quo antiqui vtebātur. Pla. Pultādo ofregi fores. Ter. Cesso iā pultare hostiū

Pulsus est ille vbi cōiungit manus lacerto. Ply. Arteriarū pulsus in cacumine mēbrozū cuidēs maxime inder morbos in modulos: legesqz metricas p ętates stabilis aut citatius: aut tardius. Idem alibi pulsum percussuz appellat. Nā vitę gubernacula tenet z ictu crebro aut languido valitudinem indicat. Nam li. vij. sic ait. Uenarum inequali aut formicante percussu. Sed hoc ex arteriis est.

Pumex. lapis cauernosus qui ad corpora lęuiganda laudatissimus est. Uir. li. xij. Ut cū latebrosо pumice pastor. Catu. fęgñe ptulit. Pumices pcipui sunt i ęolijs i sulis. Probatio eorum est in cādore ac minimo pōdere: z vt maxime spongiosi atqz aridi sint ac teri faciles. Nec in fricando arenosi.

Pumicosus. a. um. qō pumicis vel naturam vel similitudinem hz. Et pumicosus dicitur locus pumicibus plenus.

Pumico. as. pe. cor. pumice polio. lenigo. Tibul. Pumicet z canas tondeat añ comas. Uñ pumicatū pumice politū.

Pumilis. pe. cor. paruus nanus. Col. li. ix. pumiles aues nisi quę humilitas earum delectat. nec pp fęcunditatem nec propter alium redditum nimium probo.

Punctus. q nisi depuate barbara qz ōr in neut. Sen. pūctū est z adhuc pūcto minus qō icolim⁹ Ply. li. ij. nō aliud ē terra vniuersa q̄ mūdi pūctus. Tradūt geometrę pūctū ē cor⁹ idiuiduū i quo neq; lōgitudo neq; latitudo: neq; altitudo dephēdit: z ob icomphēsibilē bzeuitatē suri i partes diuidi non posse. qō ptractū lineā efficit. i. corpus vnius dimensionis. Lōgū. n. ē sine lato z duobus punctis ex vtraq; pte solā lōgitudinē terminātibus otinet. Hāc lineā si geminianus alterū corpus efficit qō duabus dimēsionibus extruit lōgo latoq; sed alto caret pūctis aūt quattuor continet p singulas. l. lineas bunis. Et hoc greci στιγε Ap. nostri planū siue superficiē vocāt. Qñq; trī pūctū sumit p tēporis vel hozę momento Li. Lecinnę. Itaqz ne pūctū qdē tēporis in ipsa fortuna fuisse. qñq; p minima cuiuscūsqz rei pticula. Jdē p plācio. Nā q ąstus es plures testes te bēre de volitina qz quot in ea tribu pūcta tuleris. Qñq; p suffragijs z fauore. qm veteres suffragia nō scribebāt sz pūcto notabāt. Uñ ex puncti dicebāt viles electi: siue fauore puati. Horā. Oē tulit punctū q miscuit vtile dulci. hoc ē solus suffragia iudicū tulit qui z vtile z dulce scripsit quoniā prodesset z delectaret.

Punctim. aduerbium significat per punctionem infictionesqz gladij. siue pungendo.

Pungo. is. pupugi vel punxi. punctum non solum deferro: sed de quacunq; alia re ōr. Uar. Admota aspis cuz pupugerit si nō occidat sciat ex psillozū esse stirpe. Piero. ad Marcellaz Nudius tertius de beatę memozię lea aliqua dixeramus. illico pupugit animum. Huius cōpositа sunt Cōpungo. qō ē

totū pungo

totum pungo ferio seu signo. Li. lib. ij. of. Ad eā expulis icu bicalū veniēs barbarū ꝛ eū q̄dē vt scriptū ē cōpunctū notis tyrannicis districto gladio subebat añ ire. i. signatū vl' pcussum vti sequit. O miser. q̄ ꝛ barbar ꝛ stigmaticū fideliorē putaret q̄ nunqē. Expugo foras mitto. Persi. quē primus pēres i bello expugā. Lonuit' ꝑprie expugā foras mittaꝫ. Tractū a militib' q̄ expūcti ōr dū e militia mittūt. Repugo. de q̄ alibi.

Punio. is. ini. itū. Qō ꝛ poenio: ōr q̄si pena afficio. Hinc ipunitus nō punitus. Sal. Impunitos eos dimisere. Impunitas.

Punicus. a. um. pe. cor. q̄si pēnicutia pēnis q̄ a pēnitia detracta aspiratiōe. Virg. Punica regna vides. Et punicus color: siue puniceus: q̄ est colozis rubētis q̄ greee phēnicos ōr. Hor. Punceis inecta rosis. Nā exuperantiā ruboziſq̄ splendoꝛe teste Hellio figt. Punica mala granata q̄ hoc cognomē fidi circa carthaginē vendicarint vbi ꝛ multa ꝛ insignia nasci phibentur. Granata dīr a granis quibus sunt refercta.

Pupus. puer punlus teneriοr. pupa puellula. Var. Māmā lactāns luggētē pascere pupū. Iuso. Barbara q̄ latias vincis alūna pupas. Mar. Pupā se dicit gellia cū sit anus. Et a silitudine pupa quoq̄ puula puellaris imago ōr. Var. in ozigo Itaq̄ breui tpe magna ps i desiderū pupaꝫ ꝛ sigillor venebat. Mozis āt fuit vetex puellarū puula q̄dā puellaria simulacra er linteo ſsuere: deide toniēto ſsarcire. tū vestib' amicire. Vas vgines pueritiā egresse. Veneri tanq̄ virginitatis suę insignia odonabāt: vt fausti futurū matrimoniū cederet vti. Persi. Dicite pontifices in sancto qui faciat aurū: Nempe hoc quod veneri donatę a virginę pupę.

Pupulus ꝛ pupula diminutiua a pupus ꝛ pupa. Latul. Deprędendi modo pupulum puellę.

Pupillus sīr. a pupus deriuat' pro ipube qui desit esse in ptis pātę: vel morte vel emācipatōe. Viero. Pupillus ōr qui nō hpatrē. Orphanus qui nec patrē habet nec matrem.

Pupilla. a pupa dimi. sicut ꝛ pullus. p mare. Et pupilla ps oculi qua imedia cornea sita in q̄ vis speculi reddit'. Et sic ē dimi. a pupula. Ouid. Suspicor ꝛ fama ē oculis quoq̄ pupula dupler. ꝛ Ply. lib. xi. scribit absolutam vim speculi in oculis vt puria illa pupula totam imaginē reddat bois.

Pupula. Vide in dictione pupilla.

Pupulum: vbi est a latere meridionalis sardinię.

Puppes. ꝛ puppis: vtroq̄ modo ōr pro naui. Ouid. depon. Dū mea puppis erat valida fundata carina.

Purpurissum color factitius quo genas obliniūt mulieres por phyra a grēcis a nostris purpura hinc porphyriacus purpureus. Ouid. ꝛ porphyriacis figerem labra genis.

Purgo. as. mūdo q̄si purē ago. Hoc est ęduco. Col. lib. iij. Itaq̄ cunatū sotamē cū purgauerimus vndiq̄ adrasos surculos ferimus. Ter. i adel. Pisces cęteros purgadromo: congruū tutū maximū in aq̄ sinito ludere pauliſp. Per translationez purgare figt exculare. Idē in eu. Sz deus tu purgen ego me ocistactbaidi q̄ eā me amare suspicata est. Purgari rōnes dīr q̄si decidunt supflua aut obstātia collocatiōe facta acceptι expēsi. Vul' vbi cōpositа sūt. Depurgo. Expurgo pfecte mūdo: seu palā excuso. Col. li. ij. Cū rursus amplioꝛ messis p uenerit q̄d extereę capisterio: expurgandū erit. Idē lib. v. Delaballa ouenit expurgari q̄d emoztuū est: deide falce radi viuoten'. Ter. i ecy. Qō me accusat nūc vir sum eꝛ noxaꝫ si nō facile expurgari ita aium induxerūt socrus oēs eē inię. Perpurgo valde purgo. Lato de reruſ. Alium mouebit et postridie perpurgabit fine periculo. Repurgo rursus purgo Lac. lib. iiij. Pollutos ꝛ asperſos maculis repurgabit.

Purgamē seu purgamētū sordes quę ex re aliqua imunda ꝛ lurida tergit ꝛ repurgat. Grēcę pipsima ōr. Col. li. j. Ster quilina quoq̄ duo sint. Unū qō noua purgamenta recipiat ꝛ in unū cōseruet: ꝛ alterū ex quo vetera vehantur.

Purus. a. um. mūdū fine sorde. Hinc pura vestimēta a veterib' dicebant q̄ sacerdotes ad sacrificia sumebāt. i. nō obsita nō sucata: nō maculā bītia. Et pure lautū qō aq̄ pura lotū erat Et purū aurū qō expurgatū coctūq̄ eēt. Ulp. Purū locum esse diffinit q̄ nec sanctus nec sacer nec religiosus est. Puius ꝛium est. Impurus qō mō sordidū ꝛtinuatūq̄ figt. Li. quā multis illū ingenuis: q̄ꝫ multis matribus familias in illa terra atq̄ ipura legatiōe vim attulisse existimatis: Mō improbū Terē. mei loci atq̄ ordinis hoīem haud impurum.

Puritas: ꝛ mundiciā: ꝛ in auē simplicitatē figt. Cuius cōtrariū est impuritas: turpitudo seu improbitas.

Puro. as. puꝛ facio: q̄si putē eſho: a quo deputo. pe. pro. Uñ deputatū dicimus mundatū. Supputo de quo loco suo.

Purulentus. a. um. qō est sanie plenum.

Purpura piscis ex ꝛcbaꝛ grīe. annis septēnis vinēs. Lōgregaſ verno tpe: mutuoq̄ attritu lentoꝛē quēdā veluti cęre emittit Sz nobilē illū succū ad tingēdas vestes i medijs faucib' hz. Reliquo tpe fere sterilis cū vita succū emittit: ꝛ iō vivas capere opz. Dic purpure' color ōr: q̄ nigricantis rosę splendoꝛe sublucet cęteroꝛ oīum colorꝫ gratissimus ꝛ tingēdis vestib' maxie expetitus. Dic purpureę vestes dictę sūt tyrię: a loco vbi purpura fit. Purpureus tū niger color est ꝑcipue de mari qō ex altitudine nigrū accipimus. Virg. lib. iiij. ge. In mare purpureū violētioꝛ īfluit amnis. Inde purpura scit: purpureū fit. Li. lib. ij. aca. Quid mare nōne cęruleū: aut eius vnda cū ē pulsa remis purpura scit: Amb. Quid igit' describā purpura scētes violas: cādida lilia: rutilātes rosas: Scīēdū āt ē. vt Uictru. inqt purpura. p solis ꝓpinqtate colorē hz. Et puniceū q̄dē. pcreat aphrica. i. q̄si violaceū colorē. Tyros autē rubeū. Purpura in violę colorē tēdēs violacea ōr. Lor. nepos me inuene violacra purpura vigebat. Accipit q̄ñq̄ purpureus. p pulchro. Virgil. ꝛ p purpureo pēnas dat scylla capillo. Purpura a pelago pelagia appellatur.

Purpureus. a. um. qō est totū expura. Purpuratus purpurata purpuratū qō est purpura ornatū. Uñ purpurati legūt hi q̄ apud ꝓncipes dignitate anteirent. Lic. li. j. tus. Istis q̄so inqt ista horribilia minitare purpuratis tuis. Viero. ad Salutinā Deide purpurator. ꝓpinquus socius ꝛsobrinus hisdē cū ambobus studijs eruditus nō ē inflatus in superbiā: nec cęteros boīes addicta fronte ꝛtēpsit. Inuenię trī q̄ñq̄ purpureus. p purpurato. Hor. lib. j. car. Et purpurei metuunt tyranni.

Purpurarius. a. um. qō ad purpurā ptinet: vt officina purpuraria i q̄ purpura fit. Ply. alteꝛ gīus ei' ē i purpurarijs officinis

Purpurissum. gīis coloris factitij quo vtunt pictores: ꝛ cū puris pariter tingit. Ply. lib. xxxv. E reliqs coloribus quos a nīis dari diximus ꝓp magnitudinē ptij añ oēs est purpurissum e creta argētaria cū purpuris pariter tingitur.

Purpurissa color q̄ bombici mixtus mlꝫ genas tingit.

Purpurisso. as. purpurissa inficio. Plau. i tru. Istas buccas tā belle purpurissatas habēs.

Pus puris. gīis mat. sanies est ꝛ quicunqz humor in putredinem versus. Hinc purulentus. a. um. quod est sanie plenum Viero. ad oceanum. Quoties lanit purulentam vlnerū saniem q̄ alius aspicere non audebat.

Puso: paruus puer. Ueteres enī pusum ꝛ pusam pro puero et puella vsurpabant. Li. pro Lelio. Et ꝓp nocturnos quosdaꝫ manes metu tecū semper puso cum maioꝛe sorore cubitauit Capitur tamen fere semper pro masculo scorto.

Pustula est spēs occultę vomicę: siue tuberculū in sūmitate cutis nascēs Mar. Feruida ne trito tibi pollice pustula surgat exornet doctē garrula plectra lyram. Grēci pustulas vocant phlyctenas quarū tria sunt gīa. Exanthemata quę Ply. eruptiones pituitę: aliqñ papulas vocat. Hydracion paulo durius est: ac subalbidū ꝛ acutum. Epynictis pustula sub linū modice bumescens ꝛ plana sanguinis in tibijs ꝛ pedibus fere noctu maxime infestans a qno nomen.

Pustulatū argentū a pustulis ōr q̄ in argēto celato in aspredinē quādā excisę visunt' ficut pustulę in corpore oriuntur filēs illis pustulis quę ex vertuta vel sudore nascuntur.

Pusula est tumefactio illa leuis q̄ in coquēdo pane solet assurgere q̄ꝫ Festus betan quoq̄ vocari scribit q̄ꝫ p re nullius ptij ponit'. Pusula ēt morbi: gīis qui alio noīe ōr sacer ignis. Col. li. viij. Est ēt īsanabilis sacer ignis q̄ꝫ pusulā vocāt pastores. Hinc pusulosus: q̄ eo morbo laborat. Idez ibi. Uinā

pecudem quę fuerit pusulosa resupinam obruamus.

Pusillus.diminutiuus est a pusio.idest parvulus:a quo fit aliō diminutiuum pusillulus.

Pusillanimis:qui est pusilli animi:quem greci Micropsychon dicunt a quo pusillanimitas.

Puteal:prozis tribunal vel subsellium oz. Hoza. Forum Pute alqz libonis mandabo siccis. Persi. Si putealqz multa cautus vibice flagellas. Et puteal:quę cooperitur puteus.

Puteus.qui perpetuas hz aquas vt docet Aug.z de vino fonte manantes. Dictus q' fęteat dum cauatur. Cisterna est quę refrigerat:aquas suas externas z aduentitias possidet. Huius diminutiuum est puteolus.

Puteolus ciuitas cāpanię ab aquę calidę putoze dicta: vt inqt Festus:hz alij putent a multitudine puteoz earūdem aquaz: gra factoz. Dęc ēt vocata est Dicęarchia a iustia administrationis z gubernatiōis:a samijs cōdita vt voluit Euse.eo tpe quo Tarquinij a bruto sunt expulsi. Vnde fit puteolanus.a.um Li. Termo. Huius puteolanus valde me obseruat.

Puteanus.a.um.qō ex puteo est. Unde aquā puteanā dicimus Ply.lib.xiiij. Deinde quantuz expęssere adijciunt vinaceis aquę puteanę vt z secundarium passion faciant.

Putealis z boc puteale eiusdem significationis. Ouid. Ut quo vur pęnis merfit putealibus vndis.

Putearius.qui puteos fodit. Ply. Deprędis puteis sulphurata vel alluminosa occurrentia putearios necant.

Putor.fętor.

Puteo.es.putui.fęteo.z mali odoris sum:producitqz primā syllabam. Hoza. Putet aper rhombusqz recens. Persius. Nec inuideas q' multa fidelia putet in locuplete penul. Vnde putesco:mali odoris fio.

Putidus.a.um.pe.coz.z putulētus.a.um.qō ē mali odoris. Li. putidas ac pecunosas aures. Nonius. Putidum nō solū ab ore fętido z graui q' naribus pbet: hz ēt qō auribus triste i suaue austerū rācidū putidū dici posse auctoritas vetustatis admisit. Vnde putidiusculus diminutiuū Li. Cęsari. Sumus enī putidiusculi cū parte vix licet:verū vt video licebit.

Putris z boc putre qō est corruptū aere solutū. Virg.li.xi. Quadrupedū putrē.cursu quatit vngula campū. Idē lib.i.ge. Et zephyro putris se gleba resoluit. Sup quo Ser. Putris gleba solubilis. Col.lib.ij. Idē pinguis ac putris:qz cū plurimū reddat:minimū poscit. Et qō postulat exiguo laboze: atqz ipensa conficit. Vnde putridus.a.um.z putredo.is.

Putreo.es.marceo z in purem soluor. Pacu. Quanquā annis z ętate boc corpus putret.

Putresco.is.putridus fio. Col.lib.ij. Ut herbaz culmis ęteris qz rebus imixta putrescāt:qō vernacula lingua dicim' marrare. Idē in eodē. Totū stercilimū rastris pmisceri opz:quo facilius putrescat z fit aruis idoneū. Huius cōposita sūt. Cōputresco. Hiero.in exo. Et computrescēt aquę. Imputresco intus resoluor. Col.lib.vij. Nam animal ipsum oleo mersuz necatur:z cum imputruit conteritur.

Putrefacio.resoluo. Col.lib.iiij. Per apertā vitis medullam nimius humor trahit:idemqz truncū cauat. vñ formicis alijsqz animalibus q' putrefaciūt crura vitiū latebrę pębentur.

Putisco.putidus.vel mali odoris fio. Lice.lib.v.de fini. Non inscite illud dictum videatur:insuaue animum illi pecudi datum pro sale ne putisceret.

Puticuli sunt appellati a puteis:q' sibi cadauera in puteis obruerentur:vel ab eo quod in his corpora putescerent. Romę vltra exquilias fuit locus publicus dictus puticuli: quoniam illic erat cōmune sepulchrum miserę plębi.

Puto.as.,ppue figt falsa supflua z infructifera ex q̄eunqz re a veris z fertilibus reseco z purgo: z depuro. Unc putari arbores dñr. Col.li.ij. Necz arent:neqz vitē aut arborē putēt. vñ arbor purgatores putatores dñr. Et putari rō ozi q' inia pura fit. Dic factū ē: vt putare,p cogitare z ōsiderare capiat Cogitādo enī resecamus mēte q' falsa aut inutilia sūt: z qō vez ac bonū ē:huic cogitādo hęremus. Uñ putare rē oz qō ē disputare de re: z declarare qd res ipsa velit. Ter. Mitto maledicta oia:rē ipsaz putemus. Interdū sumit putare,p colligere oferre. Plau.in aul. Putat rō cū argētario. Interdum aptare. Titi. Da pēlaz lanā q' nō redder tpi putatā rete facite vt multet malo. Interdū estimare iudicare. Ter. in an. Recte putas. Amb. Subzepūt ēt fabulę frequēter de sęculo ac voluptatib': claudere aures nō potes. phibere putat supbie i attribuit si casus dri ē: vel estimat si gti. Cōposita sūt. Amputo a quo pamputo. Cōputo. deputo. disputo. exputo. Imputo qō est q̄si ītus annumero cōpēso. Hiero.in lui. Si plures fuerit anni q' remanēt vsqz ad iubileū scōm hos reddet z ptiū si pauci ponēt rōnē cū eo iusta annoz numerū z reddet emptozi q' reliquū est annoz q̄bus vtez seruuit mercedib' iputatis. Et iputare est ad scribere attribuere z culpaz oare. Idē in plo. Thob. Arguunt enī nos hębreoz studia z iputāt nobis ō suū canonē latinis auribus ista trāsferre. Aug. qō p stat vētri iputat pietati. Imputatus vo.a.um.,p nō amputato sumit. Interputo in mediū puto. Col.li.iij. Rosam fructibus ac furculis disponi psulculos pedales ouenit per idē tps quo z viola: hz oībus annis fodiañ kal. martias z iterputari opz. Hoc mō annis multis pennat. Opputo circūputo. Ply. li.xvij. Opputat aūt qcqd primo tulit fructū. Perputo: pfecte puto: declaro: z vti dici oz,pfero. Plau.in cas. Nūc operā date: vt ego argūi hoc vobis plane pputez. Reputo:rursus seu sępe puto retracto: qō dicim' cogito z recogito seu multū ōsidero: ac mecū voluo. Lac. Cogitāti mihi: z aio meo sępe reputāti pozē illū gīis humani statutū z mirū pariter z īdignū videri solet. Sal. Cū sīas nōnullos ipse mecū reputo Liui.li.j. Qui fis:non vñ natus fis reputa.i. bñ ōsidera. Et reputare ē cōputare. Ulp. Itē sumptus litis tutor reputabit: z viatica si ex offō necessarię habuit aliquo exire vel proficisci Supputo:calculo numero. Pier.i.pl.li. Bz. Quo igit viginti duo elemēta sūt p q̄ scribim' hebraice oē qō loqmur z eozu inicijs vox humana cōprehēdit: ita viginti duo volumina supputant q̄bus lrīs z exordijs ī dei doctrina tenera adhuc z lactens viri iusti eruditur infantia.i.numerantur. Idem salomonis quoqz in fine,prouerbia eius dē alphabetis vel incisionibus supputant.i. ōscribunt: vel exprimunt. Aliqñ supputare examinare idem ad helio. edificaturus turrim futuri operis sumptus supputa. Et oia habent pe.coz.

Putamen rerum purgamentū. Nā quicqd ex aliq re pijcit putamen appellat. Plau.i capi. Nucleū amisi reliq pignoū putamina. Cypria. Imperitus est medicus qui tumētes vulnerū sinus manu parcente otrectat z in altis recessibus viscerū virus inclusum dū seruat exaggerat. Aperiendū vulnus est z secandā z putaminibus amputatis medela sortiore curandum. Uociferet z clamat hz z conqueratur eger impatiens pdolorem: gratias agit postmodū cū senserit sanitatem.

Putus.a.um.idem quod purus. Unde putum argentum.i.purgatum. Iuue. Pauca hz partes argenti vascula puti.

Putitius.pro stulto a Plau.ponitur.

Pyctas.greci vocāt pugiles. Lāpri.in helio. Gladiatores añ cōuitiū pugnātes sibi z pyctas frequēter exhibuit. Unc pyctale,p certamīe. Ser. Pyctale certamē appellat pugnā cęstuz Unc Col.lib.ix. Gallinaceū ī certaminibus gallor pugnaces pycten vocat. Nō rixosarū auiū lanistę cui' plerunqz totum patrimoniū pignus alee victor gallinaceus pyctes abstulit.

Pyga dictio greca: figt extremā partē tā anteriozē q̄ posteriorē. Nic ē q' z mēbrū z nates figt. Trūci enī extremū vtrunqz est. A quo fit verbū πουζω. Uñ apud Mar. Uetus legit epigrāmatis inscriptio: philopygista q̄ voces pluribus ꝓbis aperiendę non sunt ab eo qui se religioni dicauerit.

Pygarg'.capzea q̄dā syluestris nō dissimilis damis. Ply.li.x.,p quodā aqlaz gīe accipit. Scōi gīis inqt pygargus in opidis z in cāpis albicāte cauda:ex πυγη nates z αργος album. Sūt qui putent eē heroidioz genus q̄ales adeo coitui infesta est: vt cum vir cū muliere coire velit acri dolore oculozū vtrinqz solnant ac mozientiū pene similes habeant.

Pygmachia:ceſtuum pugna.πυγμη enim ceſtus dicitur.
Pygmacus.pugil.
Pygmei:vt lib.vij.ſcribit Ply.ppli in extrema parte montium indię habitãtes ſalubri cęlo ſpq; vernãte q; ternos dodrãtes nõ excedũt πυγμη enĩ cubitus õr. Aug.li.xvj.ci.dei. Alios ſtatura cubitales quos pygmęos a cubito greci pugnant cũ gruibus q; vincunt. Noz mulieres q̃nto anno pariũt. z.viij. ſenescunt.de pygmęis. Juuen.loquit ſatyra.xiij.Ad ſubitas ibi acũ volucres nubẽq; ſonorã:pygmęus paruis currit bellator in armis. Mox ĩpar hoſti raptul q; p aera curuis. Unguibus q; ſeua ferẽ grue ſi videas hoc gentibus in nr̃is riſu quatiere:ſed illic q̃q; eadez aſſidue ſpectenẽ prędia ridet. Nemo vbi tota choꝛs pede non eſt altioꝛ vno.
Pylęmenes:dux paphlagonum qui ad auxilium troianoꝛum profectus eſt:Et pylęmeneus a poetis dicitur.
Pylene ętolię oppidum. Papi. Senſit ſcopulola pylene fletaq; cognatis ambus meleagria pleuron.
Pylos.oppidum iuxta theſſaliã a Neleo conditum: vnde Neſtoꝛ dictus eſt pylius. Ouid. Illius attractu pylius iuuenesce reposſet. Sunt z alię duę ciuitates hoc nomine.
Pyr.latine ignis.a quo multa per compoſitionem fiunt. Et pyr oline nucleus q; facile ignem concipiat.
Pyra.lignoꝝ congeries. Uirg. Innumeras ſtruxere pyras. In bis cremari coꝛpoꝛa antiqui conſueuerunt.
Pyrrha.deucalionis vxoꝛ. De qua Juuen. Et maribus nudas oſtendit pyrrha puellas. Eſt z hoc nomine carię ciuitas iuxta Myrtoum pelagus.
Pyrrh⁹.latie flauus:ſiue rufus. Quo noie dicti fuere achillis filius:z epiroꝛ rex:q; bellũ cũ romanis geſſit:eo q; rufi eẽnt
Pyrus arboꝛ.pyq; fructus dictũ q; ad ſilitudinẽ pyramidis e lato tendat in acutũ flãmę ſilitudinem reddẽs. Luius diminutiuã pyrrulũ protulit. Aug.lib.j.cõ. Nam hęc ipſa ſunt quę a pędagogis z magiſtris a nucibus z pyrrulis et paſſerib⁹ ad pręfectos z reges aurum prędia mancipia. Pyros.etiam latine frumentum dicitur.
Pyratium genus potionis qõ ex pyris factũ creditur: z loco vini ſumebatur. Piero.contra Joui. Timotheo dolenti ſtomachum vinum ſuadet bibere non pyratium.
Pyrrhica.q.ſiue pyrrhice.es.ſaltatio grecanica quã pyrrhus in creta ꝓmus iſtituit: vt li.vij.ſcribit. Stra.li.x.docet pyrrhicã repertã fuiſſe a pyrrhico, p iuuenib⁹ ad diſciplinã militarez exercẽdis. Plato lib.vij.de legibus. Motibus pyrrhicos mutaſ flexus coꝛpoꝛ q̃bus rẽla plagęq; vitantur. Sue.de Ceſa. Pyrrhicẽ ſaltauerunt aſię bityrnięq; principum ludis.
Pyrrichius:gręs pedis q̃ conſtat ex duab⁹ ſilis breuib⁹. dict⁹a pyrrho q̃ ꝓmus victoria potit⁹ frequẽtib⁹ pyrrichiis laudat⁹ fit.
Pyrauſta:apud Ariſtotelem vermiculus eſt quem z cleronyo cat aranei ſpẽ nocentem fauis.
Pyralis pẽnata beſtiola:magnitudĩe muſcę ex igne pueniens. Uã z nomẽ a q̃buſdã pyrauſta appellat. Quãdiu eſt in igne vmit cũ euaſit lõgioꝛe paulũ volatu tunc emoꝛitur.
Pyramus.idis.moles maxia q̃drata ita ꝯſtructa vt elato i acutũ tẽdat i ſoꝛmã flãmę q̃ latioꝛ ſurgens in acutũ deſinit: q̃les rome adhuc extãt duę iã vetuſtate fatiſcẽtes: dicta pyramis q; flãmę ſilitudinẽ bẽat: vel a lapide pyropęcilo q̃ z thebaicus ex quo ędificabaſ ab ignea quadã varietate πυρ enim ignis õr.ποικιλος.varius. Pyramidẽ nr̃i metã vocãt: q; terminu eoꝛ q̃ a metiẽdo.i.menſurando metę dr̃ foꝛma pyramidũ ędificari ſolẽt.atq; ea figura pyramidalis vocatur Erãt pyramides in egypto ſtructurę ex q̃dratis lapidibus admirandę faſtigatę vltra oẽm excelſitatem quę manu fieri poſſet: vt ſcribit Solinus. z ſub eis ſepulti reges. Excogitate primum a regibus egypti:ne plebs eſſet otioſa: velne pecuniam ſucceſſoribus relinquerent.
Pyramus.pe.coꝛ.ppriũ adoleſcẽtis mẽphitici:nomẽ q̃ Piſbes amoꝛe ardẽs ſeipm iteremit. Hoc noie etiã dictus eſt fluui⁹ inſtar nili limũ deferens: qui magnaz cilicię partem adiecit. De quo extat illud oraculũ. Tũc erit vndiſonus late cũ pyramus olim littoꝛa pfundens cyprum labetur in almam.
Pyrrho nomẽ ꝓpriũ phi:a quo phi pyrrhoni dicti: quos grę co cognomẽto σκεπτικους.i.conſideratoꝛes appellãt. Nihil enĩ decernũt ſz inq̃rendo ſp ꝓſiderandoq; ſunt. Ac ne videre quidẽ plane quicq; neq; audire ſeſe putãt. Aiuntq; veritatẽ incõprehenſibilẽ videri. Idẽ απορρητικοι.i.ambigentes dr̃ quoniã nihil affirmãt z de oĩbus ambigunt. Hic patria Elidenſis fuit.ꝓmo prictoꝛ deinde Anaxarchi diſcipulus vixit annis:ferme nonaginta.
Pyropęcilus:gr̃s lapidis de quo in dictiõe pyramis dictũ eſt.
Pyreus:athenienſiũ portus cui vrbs ꝺiungebaſ muro ꝓtracto ex oppido in modũ duoꝝ crurũ:ab ad aduentandũ multitudinẽ ſp feruens. Uel a pyreo ꝓmontorio q; radiis ſolis exuritſ. Pireus vo cũ.i.latino nomen eſt viri ꝓpriũ.
Pyrous.nomẽ vnius ex eq̃s Solis:q̃ſi ardẽs. Nã quattuoꝝ eẽ perhibentur. Pyrous.ſ. Aeton. Phlegon. Eous. Sunt qui declinent. Pyrois.entis.ſicut Simois.entis.
Pyragmon.απο του πυρος και ακμονος. Nã pyr ignis ακμων.incus.qui nunq; a calenti incude diſcedit.
Pyrolabes.q; ea quę ignita ſunt capiat.
Pyrodes Cilicis filius: qui primus e ſilicę excuſſiſſe ignem dicitur quemadmodum aſſeruaſſe inſerula promethus.
Pyrobolla.malleus q; ignita percutiat.
Pyrene nomẽ.puellę bebricis filię impyreneo mõte ab hercule cõpreſſaz atq; a feris laniatę z ibi ſepultę. Qui mons quoq; a poetis pyrene nuncupaſ. Syli. Pyrene celſa nimboſi verticis arce diuiſos celtis late ſpectat iberos. Tibul. Nõ ſine me eſt tibi partus honos tua bella pyrene:teſtis z oceani littoꝛa santonici. Hic mons biſpanię galliã ab biſpania diuidit Ab eroꝛtu eq̃noctiali in occaſuz bimalẽ poꝛrectus a crebris fulminũ ignibus. Uel απο του πορος.i.ab igne. Nam vt ſcribit Diod.lib.vj. Syluę in pyreneo frequẽtes iniecto a paſtoꝛibus igne piſci:tpis flagrauerũt. Hinc pyrenęus. Syluis a pyrene puella pyreneũ ſaltũ dici autumat. Dr̃ ãt mons ipſe pyrene z pyreneus mõs. Pyrene ẽt fontis nomen fuit vt inquit. Ply.lib.iiij.in acrocoꝛintho muſis dicatus. Cuius meminit. Perſi. z Plau.in aul. Inter bibere ſola ſi vino ſcateat coꝛinthię ſem fontem pyrenea põt. Stra.lib.j.ſyl. Nec cõſcia detur pyrene largos potius mihi gurges inhauſtus.
Pyrenes.pe.p.ſũt ceraſoꝛũ oſſa ſeu baccę:vt apud Ari.li.ij.me teoꝛologicoꝝ in fine:vbi ſic legit γινεσθαι την εκ λιψιν οἱον οἱ πυρηνες οἱ εκ των δακτυλων πηδωντες.
Pyria:vrbs inſulę. Leſbi. Pyriaſis.latine foꝛmentũ õr.
Pyrgus.latine Turris õr:q; fulgureis ignib⁹ ſerrire turres conſueuerũt. Ai cui⁹ ſilitudine pyrgus ẽt vaſis gr̃s õr cauitate ſeſſili quo iecti tali agitatiq; mittunt antęq; in alueolũ emittant. Noz. Mitteret ĩ pyrgũ talos:cui⁹ effigies iſtar turriculę ẽ. vñ nomẽ mutuaſ. Mar. turriculã latino vocabulo vſus eſt. Perſius ozcã dixit. Scire erat i voto dãoſa canicula q̃tũ raderet anguſtę collo nõ fallier ozcę. Hęc eſt illa turricula ſiue pyrgus quę alio noie fritillus õr a poetis. vñ Prophyrio dicit pyrgũ ſignificare qõ nos fritillũ dicimus in quo cõiecte teſſere agitateq; mittunt. Iuue. Partuoq; eadẽq; mouet armo fritillo. Quibus verbis clarũ fit de turricula dictũ eſſe nõ de tabula luſoꝛia: quę lata z ſpatioſa eſſe cõſueuit: z q̃ alueus ſiue alueolus ſine latrũcularia tabula dicit. Pyrgus etiam militaris ozdo dicitur z turma equeſtris. Sũt qui pyrgum dicant απο του πυρος: q; tendat in acutum.
Pyrga.teſticuloꝝ burſa. Pyrgũ thuſcię oppidũ: qõ z pyrgi numero pli õr. Uirg. Et pyrgi veteres intẽpeſtq; grauiſcę.
Pyrgobaris:turris vel domus in modum turris ędificata.
Pyrgoteles.pe.coꝛ.ꝓpriũ nomen gẽmarũ ſculptoꝛis nobiliſſimi:adeo vt Alexãder macedo edictũ fecerit ne imagines ſuę ab alio q̃ a pyrgotele ſcalperentur.
Pyretra.herba medicinalis quã vulgo nũc ozaconẽ vocãt:linguam adurẽs z mozdicãs. Eius folia i acetariis pbant: radice vtunt pigmentarii. Pyretrũ Macer vſurpat. Eſt pyretrum calidũ ſiccũq; q̃rtus in iſtes eſt gradus: excutiat dẽtes ſi frigidus humoꝝ maſticet hęc patiẽs:teneatq; diutius ozę.
Pyretus febris ab incendio appellata: quemadmodum apud

nos febzis a feruoze.

Pyrites lapis.q plurimus illi ignis sit:hūc nos ignariū dicim⁹ q dā ēt. Uuū vocāt q a clauo vel altero pcussus lapide scintillas ędit. Aug.li.xxi.ci.dei. Pyritē lapidē pficū tenētus manū si vehemētius p̄mat adurere:pp qō ab igne nomen accępit. Pzeterea lapis molar pyrites vocaf q ī eo quoq; ignis ꝺspiciaf. Eſt ꝛ alu⁹ pyrites ęris silitudinē Lyzo reperiri solitus:ꝛ circa acarnamā:cuius vsus in medicina nō puus est.

Pyricauta.latine ambusta dñr:hoc est adustiones ꝛ adusta.

Pythagoras nomē p̄hi:de quo dictū est. Mēte deos adijt et q nā negauit:visib⁹ humanis:oculis ea corporis hausit:hic est in italia in ea pte q̄ magna grecia dicta est maximā iuuenum multitudinē p̄hiam docuit:vbi vice numinis cultus est. Ex q̄bus Archita Tarētinus Alcmeon crotoniata:hyppasis metapontinus. Philolaus crotoniata:maxīe floruerunt q dicti sūt pythagorei ꝛ italica p̄hia quę a pythagora defluit. Dictus pythagoras qō vera pythio nō minus loquereſ. Uenit autē in italiā Tarquinio superbo regnum obtinente. Ferunt pythagoram ab egyptijs sacerdotibus cerimonias potentiasq; numer⁹ admirādas vices:geometrię:solertissimas formulas a chaldeis syderalē sciaz planetaz ꝛ stellaz status ambit⁹ effectus ī genituris boīz didicisse. Lui bragmanes indoz p̄hi pleraq; p̄hię documenta contulerūt. Dic leges dedit italis apud crotoniatas ꝛ metapontinos cuius nō minus sercētis discipuli erant q noctu ad eū audiendū conflluebant.

Pythagorei:dicti sunt qui sectam pythagoze tenent.

Pythagoriſte qui vitam pythagoze sequuntur.

Python.serpens ἀπὸ τοῦ πύθω qō putredo:qm̄ ex putredine terrę post diluuiū deucalionis natus fit. Et eſt tā masculini q̄ fę. gn̄is. Clau. Ceruleus tali p̄ostratus appolline. python. Libul. Ubi delphica python. Hinc apollo pythius.

Pythius.cognomē apollinis:a pythone dzacone quē ipſe in p̄ma infantia sagittis iterfecit:iunonis nutu īmissum scōz poetarū fabulas. Alij ἀπὸ τοῦ πυνθάνομαι quod est interrogare ꝛ consultare. Inde vaticinantes pbębades pythię cognominantur:vt scribit Stra.lib.ix. Alij ab πύθειν putrescere q nunq̄ fine vi calozis efficitur.

Pythia.oz.ludi apollinares q̄ in apollinis honorē sūt instituti.

Pythiocāpę sūt erucę venenatę ī pino nascētes. vñ ꝛ nomē mutāf. Hęcce.n. πίτυς vocaf pinus. Uñ ꝛ pytinſę īsulę a grecis dictę a fruticę:pineo monumētis scriptoz iclytę. Cāpe vo fiūt bzucū:sine erucā:a flexura q̄ oz Cāpe. Ply.li.xxiij. Usus ō pinozū erucas quas pytiocāpas vocāt. Col.lib.xii. Bestiolę quę a nobis appellant erucę campę nominantur.

Pytisma pytismatis:leuis sputi irrotatio:ab πυτίζω: quod ē sputo leui ꝛ crebzo irrozare. Sunt qui scribant pytisma cum y.in secunda.ab πῑτυζειν spuere. Iuue. Qui lacedęmoniū ptismate lubzicat ozbē.i.q̄ lubzicat anulum sputo.

Pyris.pyridis grecū nomē ē a buzo qō grece pyron:latine burolū vasculuz e buzo:q̄q̄ ꝛ ex alia mā dici possit. qm̄ ex eo ligno fieri cepit. Nā vt docet Quīti.li.viij. Pyrides cuiuscūq; māe sūt q̄rū vsus variis reb⁹ ē accōmodat⁹. Ply.li.xviij. Pzimozi est pyris ferrea. Apul.de asi.lib.iij. Arcula q̄dā recluſa pyrides pluſculas ide depromit. Dui⁹ dimi.ē pyridicula in q̄ aromata otinēt. Loz. Lel.li.vj. Liq̄dū colliriū pyridicula seruaf. A pyride ēt pyridat⁹ oz:fig̃tq; ad effigiē pyridis in commissura formatum. Ply.lib.xxxi. Cōmissuris pyridatis.

Littera muta est supuacua oz:ficut ꝛ.k.qm̄.L.pōt implere earum vocabulum:ꝛ pp nihil aliud scribēda videf nisi vt ostendaf sequens.v ante alteram vocalē in eadē ſyllaba positū pdere vim litterę in metro. Et vt pinguioz per eā sonus habeatur q̄z per.c. haberi possit. Qō sane terminatio ipſius.q.ꝛ necessaria ꝺña alterius.u.post illud:ꝛ ante alterā vocalē indicare pōt. Nunq̄ enī in eadē ſyllaba vocalez post.q. ponere possimus q̄n iter.q.ꝛ vocalē iterponamus.u.vt q̄lis q̄roz sequiſ:loquoz cū vt Uictozino placet q̄uis docti mu li per vnū.u.scribi velint. Trāſferf aūt.q.in.c.vt loquoz:locutus:sequoz secut⁹. In.ſ.vt torqueo torſi. In.x.vt coq̄ coxi.

Qua.aduerbiū modo significat per quem locuz. Uirg. Dic mihi qua fit iter. Modo inquātū. Seneca hominē quippe qua animal est moueri sensu oportet. Modo partim. Ply. Medium tempus distentuz impedutumq; qua officijs maximis amicitia principum ęgisse.

Quadantenus.pe.coz.vsq; ad quandam partem.

Quadra q̄dręmensariū istrm ex stano vel argēto sup qō papes scinduniſ siue apponunt scisſe q̄ q̄drata forma fieri solet:veluti rotūda repositoria ozbes dicimus q̄ vulgo scisoria dñr. Fitq; aliqū ēt ex pane. Uirg.li.ij.ge. Patulis nec parce re q̄dris. Iuue. Ut bona sūma putes aliena vincre quadra. Sunt qui dicāt quadrā panis fragmentū siue frustū esse: q olim apud romanos quadrati panes dicerentur. Mar. Cōmitis turdumq; mihi quadramq; placentę.

Quadrus dra. drum. qō ē quadratū. Quadratū vo figura est rectas atq; ęqles lineas:q̄ttuoz ꝛ q̄ttuoz rectos angulos hās

Quadratura : ipsa quadratio. Unde Archimedes scripſit de quadratura circuli.

Quadro.q̄dras:in q̄dratū redigo. Hoza. in epl̄is. Et quę pars quadret aceruū p translationē quadrare ponitur pcōsentire ꝛ ex oī parte cōuenire. Tractū a lapidibus quadris q̄nter se optime ꝺueniunt. Uirg. Arboribus positis secta via limite quadret. Apul. Ut oīa calamitatē quadrarent.

Quadrans:gn̄s numi q̄ fit q̄rta pars assis : hoc est vncię tres. Iuue. Nā si pieria quadrans tibi nullus in arcba ostendaf.

Quadrantal.figura est quę oī ex parte quadrata sit:quales sūt cubi ꝛ tessere q̄bus in alueolo ludiſ. In q̄cunq; eni partē incubuerint:īmotam hīt stabilitatē. Eſt ꝛ gn̄s vasis pedē quadratum:habens ꝛ continet.xlviij.sextarios. Plau. Anus hęc sitit. Quantillum sitit:? Modica est capa quadrantal.

Quadragesima absolute dicitur p̄z quarta parte. Sue.de calig. P̄zo litis atq; iudicijs vbicunq; cōceptis quadragesima sūmę de qua litigaretur exigebatur. Sic dicimus decimam vigesimam quinquagesimam centesimam.

Quadrifidus quadrifida quadrifidum.pe.coz. qō in quattuoz partes findi pōt. Uirg.lib.ij.ge. Quadrifida sq; sudes ꝛ acuto roboze vallos.

Quadrifariam aduerbium quadripartitum:ꝛ ea quę ad mortales pertineant quadrifariam dispertiuerim.

Quadriforme.quod habet quattuoz formas.

Quadranguluz.quod habet quattuoz angulos.

Quadriga.pe.p.quasi quadriaga a quattuoz equis q̄bus iungebatur appellata est. Sel. Quadrigas Ceſar etiam si currus vnus ęquozum quattuoz iunctozum agmen vnum fit plurimo semper numero ducendas putat. Aliquando quadrigarum nomine intelliguntur equi qui quadridas agunt. Coli. lib.iiij. Unde sacrozum certaminum studio pernicissimaruz quadrigarū semina diligēti obseruatiōe custodiūt ꝛ spem futuraz victoriaz ꝺcipiunt. ppagata sobole gn̄osi armenti.

Quadrigarius q̄ q̄drigā agit. Eſt ꝛ nomē pzopriū auctoris.

Quadrijugi siue q̄drijuges.pe.coz. equi quaterni ad vnum iugum alligati:sic bijugi trijugi ꝛ seiugi cū duo vel tres vel ser equi ad vnum currum adhibentur.

Quadripartioz.in quattuoz partes diuido. Unde quadripartitum:in quattuoz partem diuisum. Quadripartito aduerbiuz significat in quattuoz partes.

Quadrupes.q̄ quattuoz pedes hz. Hinc quadrupedus.a.um. Amb.lib.hexa. Demersa magis quadrupedo corporis gressu ꝛ velut affixa terris videas esse quam libera.

Quadrupedo.as.pe.coz. q̄ttuoz pedibus gradioz. Uñ q̄drupedantia animalia quadrupedia dicūtur. Uirg. de equis. Perfracta q; quadrupedantū pectora pectoribus rumpunt. Ply. lib.viij. Thessalozum gentis inuentum est equo iuxta q̄drupedam te cozpu in torta cerruce tauros necare.

Quadruplus quadrupla q̄druplum.q̄ est quattuoza quo quadrupliciter ꝛ quadruplico.as.

Quadruplatores:a q̃druplo.as.vel a q̃druplor. Plau.in persa.quadruplatores appellat delatores q̄ damnati quartam partem bonorũ indipiscebantur. Asco. Quadruplatores delatores erant criminum publicorum in qua re quartam partem de proscriptorem bonis quos detulerant cõsequebant.

Quadruplor.aris.delator fio: t dãnati quartam partem accipio. Plau.imperfa. Nec̄ quadruplari me volo.

Quadrilaterum.q̄ habet quattuor latera.

Quadrimus.a.um.q̄ habet quattuor annos:a quo fit diminutiuum.Quadrimulus.a.um.

Quadrinoctiũ.q̃ttuor noctes.sicut binoctiũ: duas noctes sig̃t.

Quadriremis.pe.p.nauis quę q̃ttuor remor ordinem hz.

Quadrisyllabum.q̄ ex quattuor syllabis constat.

Quadriuium dicitur vbi quattuor vię conueniunt.

Quadi populi sunt. Hierony. Sarmatę quadi vandali t innumerabiles alię gentes:equor et vulpiũ carnibus delectant.

Quę nomen relatiuum cum.q.diph.scribitur vt differat a quę cõiunctione cum oĩbus cõpositis vt quęq: quęnam quędam quęuis:quęcunq; quęlibet t cętera huiusmodi.

Quecunq; vim relati in se continet: vt feci quęcunq; iussisti. Aliquando simpliciter: t significat omnia. Cice. Quãobrem q̃cunq; a me ornamenta vitę proficiscent:elaborabo vt oẽs intelligant a me habitam esse rationem tuę duinitatis.

Quero.is.q̃siui.itum. t q̃stum per syncopen:ex quę t res componi videtur. Nam proprie q̃rere est quę sit res aliqua inuestigare. Et dicimus. Quęro te banc rem. Quęro te de hac re: t quęro hãc rem abste. Quęro rem:inuestigo veritatẽ. Ter. in adel. Quere rem imo exorquę. Item quęrere est lucrari. Vñ Aug.lib.xvij.ci.dei. In latina lingua hoc verbum quęrit accipit prępositionẽ t acquirit dicitur q̃q̄ t fine additamento ꝓpositiõis q̃rere intelligatur acq̃rere:ex quo lucrayocantur t q̃stus. Huius verbi cõposita mutant.q.in.i.p. Quę sũt acquiro. An quiro. Circũquiro. Conq̃ro.quodundeq̃q; q̃ro. Lac.lib.ij. Eiecit hominem de paradiso:vt victũ sibi laboze conquireret. Disquiro. q̃rendo discerno. Augu.lib.ij.ci. dei. Unde postea nobis erit in dei veri dñi volũtate disquirendi ac differendi locus. Exquiro. Inquiro inuestigo:qua si bene intus quęro Lac.lib.iij. Nam si quis imbres eorum diligenter inquirat:inueniet iracũdos cupidos:perquirove stigo. Requiro de quo infra.

Querito.as.frequentatiuũ sig̃t instanter q̃ro. Et ꝓprie de bis orq̃ quotidie inq̃rendovir victũ inueniunt: vt inq̃t Do. Ter. in adel. Lana actela victũ quęritans. Plau. Qui inops t sordidus quęritando alit familiam.i.hostiatim q̃rendo. victuz quod mendici faciunt:qui t rogatores dicuntur. Plau. Ut rogator hostiatim petam panem.

Quęstio.a quęstũ supino fit: t qñq; sig̃t dubitationẽ siue interrogationẽ:vt q̃stio est an mundus ęternus sit eius diminutiua est q̃stiuncula. Piero. Quęstiunculam proposuisti quid sit villicus iniquitatis. Hęc quęstiones zetemata t ꝓblemata appellantur. Qñq; significat controuersiam: vt apud rhetores. Qñq; torturam t corporis dolorẽ qui datur alicui faciendo ad eruendam veritatem sicut in iudicijs.

Quęstiones. q̃stionaris per q̃ro examino a quo. Cõnarius.

Quęstionarij: sunt inquisitores examinatores q̃q; Unde de diuo Anastasio legitur: quod maximum pondus argenti quęstionarijs clanculum filij. Jesdim obtulerunt.

Quęstor.ꝓpositus pecunię publicę q̃ curã gerarij hz. Li.li.ij.artifue. Rhodij quosdã legarũt athenas: legatis q̃storez sumptũ quẽ oportebat dari nõ dederũt. Dic vbanus dicebat q̃ ẽt vectigalia exigebat a puincijs. Unde lentulus q̃stor senatui scribit. Et q̃primũ ad meũ offiñ reuertendũ mihi existimauit: t vt reliq̃ vectigalia exigerẽ t q̃ꝑ posui pecuniã colligerez q̃cd er e correptũ esset:aut quorũ id culpa accidisset cognoscerẽ. Quęstor quoq; q̃ iperatoris vi e fungit i exercitu. Lic. in Cato. Sz tñ hoc quęo dicere nõ me quidẽ bis esse virũ? q̃bus aut miles punico bello aut q̃stor in eodẽ bello:aut consul i bispania fuerim. Et hic erat ꝓmus honoris gradus apũ romanos. Et prętorẽ q̃stori suo parentis loco eẽ oportebat.

Item q̃stor qui prępest iudicijs exercendis t maleficijs puniẽdis quẽ maleficioꝝ iudicẽ appellare solemus. Qui t quisitor vocatur. Uirg. Quęsitor minos vrnam mouet. Plau. Quęsitor in conspicuus solio pertentat crimina minos. Dictus quę stor a quęrendo qui cõquireret publicas pecunias t maleficia quę triũuiri capitales nunc conquirunt. Ab his postea q̃ quęstionem iudicia exercent: quęstores dicti.

Quęstura: q̃storis dignitas: sicut a ꝓtore ꝓtura. Li. Luius cum patre magna mihi fuit amicitia ide a q̃stura mea siciliensi.

Quęstorius.a.um.quod ad quęstorem pertinet. Lic. Lamnio Quod ego officio quęstorio.

Quęstorius quęstorij:q̃ quęstor fuit: vt vir quęstorius.

Quęstus. q̃stus. t q̃sti. Plau.in aul. Nã hic apud nos nihil est q̃sti. Datiuũ t ablatiuũ plures facit q̃stibus sig̃tq; lucrũ nũmariũ. Est enī lucrũ ẽt amicorũ t glię t scientię. Interdũ ponit pro actione ipsa atq; artificio lucrandę pecunię. Li. Nã de artificijs t quęstibus qui liberales habẽdi sunt: qui sordidi. Quintil. Nam vt lingua primum esse cępit in quęstu.

Quęstuosus.sa.sum.idem quod lucrosus:vt quęstuosus homo:qui lucri causa auidior vndiq; lucella quęritat. Col.lib. vij. In rusticatione vel antiquissima est ratio pascendi pecoris:eademq; quęstuosissima.

Quęsticulus.diminutiuum significat paruum lucrum. Li.li.ij. de ora. Aut quid fissum rhetores cum lucello meo: aut me? q̃sticulus cum cęlo terra:rerumq; natura.

Quęstuarius.qui quęstus gratia artem aliquã exercet: t quęstuarię artes quę lucri gratia exercentur.

Quęso primã personam indicatiui tñ hz q̃tus quęscere apud Sal. t Li.legat. Mõ q̃so ac q̃sumus dicimus ꝓ rogo. Sunt tñ q̃ declinent. Quęso.quęsis quęsi:quęsum vel secundũ prohum q̃sui q̃situm. Lucre.lib.j.ꝓsenti vsus est. Ni diuum pacem votis adit t prece q̃sit. Sal.lib.j.histo. Curionem q̃siuit vti adolescentior: t a pplo suffragijs integer ętati cõcederet mamerti. Huius frequentatiuum est q̃sito.as. Prisc. Quęro q̃rito differentię cã facit:qa a quęso quęsito fit.

Quercus hz q̄ id genus arboris graue sit ac durũ tñ etiã q̄ ingentẽ euadat amplitudinẽ. Et tam secundę q̃ quartę decli.est. Li. Ibi quercorũ rami ad terram iaceat.

Quernus querna quernum.q̄ est ex quercu. Uirg.lib.j.geor. Sed tamen t quernas glandes.

Querceus.a.um.idem quod quernus.a.um. Ser. Querceam coronam accipiebant qui in bello ciuem seruassent.

Querneus.a.um.similiter possessium. Col.li.vij. Probat maxime vlmea:post fraxinea t ab hac populnea:vltima sunt illinea t quernea t laurea.

Quercicus.quercica quercicum.idem. Sueto.in Cali. Primo die phalerato equo insigniq; quercica corona t cetra et gladio dureaq; chlamyde.

Quercetum:siue quercetum:locus vbi consitę sunt quercus Var. Si ad limitem quercetum habet:non possis recte scoz eam syluam serere oleam. A quercueto aute dicunt. Quercuetulanę nymphę quercueto presidentes.

Quercerus.ra.rum.pe.cor.qõ est frigidũ cũ tremore. Lucil. Jacẽs me vt febris q̃rcera. Sel.lib.vlti. An tu forte morbũ appellari hic putas egrotatõez cũ febri rabida t q̃rcera? Et festus ait antiquos quercerã dixisse grauem t magnam.

Qualis relatiuũ q̃litatis est: vt qualis pater:talis filius. Ponit t interrogatiue: vt q̃le ei rñsum dedisti? Interdũ infinite: vt noui q̃lis sis. Respondet quandoq; sequenti substantiuo et quandoq; antecedenti. Hora. in epo. Sed incitat me pectus t mammę putres equina quales vbera.

Qualitas est scoz quã quales dicimur: vt albedo nigredo aduocatio procuratio legatio paternitas filiatio: qualitates sũt q̄ secundum eas albos nigros aduocatos procuratores patres filios dicimus.

Quallus.gñs vasis viminei p qõ vinũ guttatim defluit cũ calcatur vua a colando reliq̃ vo materia exire,phibet. Uir. Tu spisso vimine q̃llos collaque plor fumosis deripe tectis. Ponitur etiã pro cistula in qua mulieres ponebant pensa lanę.

hora.lib.ij.cartha. Tibi quallum cytharęq puer ales.
Quasillus ꝛ q̄sillū.dimin.a q̄llus. Festus. Calathos gręci:nos dicimus q̄sillos. Li.in phil. An nō inter q̄silla pendet auruz:
Et corripit primā syllabā:q̄uis q̄llus illaz producat. Tibul.
Sit tibi cura togę potior pręssumq; q̄sillum. Romani. Ueteres quasillum tallasionem appellarunt: vt auctor est Varro. Unde tallasij nomen in nuptijs frequentabant ad lanificiuz nouas nuptias inuitantes.
Quā.iunctio discretiua vel electiua: vt vires opto quā paup sed videt ista pticula q̄z ppzie significare q; q̄uis inducat vi q̄dam verboz ad alia trahi: vt qñ:pro sequentibus ita significabit vt qñ venies:qñ ero illic. Aliqñ ponit pro postq̄:fine quo. Liui.li.vi. Iuppiter atq; dii oēs hęc oederunt vt. L. Quint⁹ dictator oppida nouē caperet die vicesimo quā creatus erat. Aliqñ pro anteq̄. Sue.in Ięsa. Et pridie quā occideret in sermone nato sup cenā q̄nā cēt finis vitę cōmodissimus repentinū inopinatūq; prętulerit. Aliqñ pro cū. Li. Tironi. Menādrius postridie ad me venit quā expectarē. De bis ēt in postridie dictū est latius. Aliqñ sumit pro quantū: ꝛ tam positiuo quā cōperatiuo ꝛ superlatiuo iungit. vt quā bñ marmorei directa ē semita pontis.i.q̄stū bñ. Li. Quā morosi sunt q̄ amant ex hoc potes intelligere. Quintil.lib.i. Quā in his quoq; liberis erūt oīa cōposita ꝛ quā nos poterimus elaborata.i.quāto. Varr.lib.ij.de canibus loquens ait. Quā paucissimo:tā optimi in aldendo fient. Cato. Quā acerbissima olea erit ꝛ oleum facies.tam oleū optimū erit. Ubi etiam ipsuz quātum frequentissime ponit. Li. Nisi q; tanta est iter eos quāta maxima pōt mozuz studiozūq; distantia. Aliqñ p valde. Sicq; tam positiuū q̄z suplatiuū req̄rit. Cic. cum quo sp q̄z familiarissime vixerat. Curtius. Collēq; traiecto q̄z celerrime flumine occupat. Cęsar lib.iiij. Ut quā celerē atq; istabilē motū haberet.i.valde celerem. Li.in Cęl. Quā multa enī q̄ nostra cā nunq̄z faceremus:facimus cā amicozū. Jungit etiā cōparatiuo. Idē lib.v.tus. Abacosq; q̄z plures ornauit argento auroq; cęlato. Sene.epla.lxxviij. Conuocauit q̄z plures amicos. Jungit ēt in hac significatiōe his dictionib⁹ p. Ply. Perq̄z scire velim. Ter. Perpol q̄z paucos reperias meretricibus fidelis euenire amatores:qō sic resoluit. Pol perq̄z paucos. Sanеq̄z Hel. Sanеq̄z vtile est. Li. Nā q; pōpe io. Cāninius ait sanеq̄z refrixit. Admodūq̄z Hel. voce admodūq̄z suaui. Oppidoq̄z. Idem. Oppidoq̄z libens audiui.
Quādudū interrogantis. Jādudū rīdentes. Plau. Quādudū e foro aduenisti domum:" Non ita dudum.
Quādiu:" quanto tempore:" Luius relatiuum est tādiu. Quālibet quantūuis:quantūlibet. Idem significant. Ply. Impudica mulier quālibet facinus audet.
Quāobrē:cū ponit causatiue tā plī rīdet q̄z singulari sic. Unū est q̄zobrē te amandū putent.i.pp qō vnū. Plurali sic q̄ttuor sūt q̄zobrem iperator marte laudetur.i.propterq; q̄ttuor. Li. Apio. Multaq; mihi veniebant in mentem q̄zobrem istum laborem tibi etiam bonori putarem fore.
Quampridem.significat multo tempore ante. Lice. q̄zpridem nomen fannij detulisti.
Quāprimū tota vna dictio significat valde cito. cum primum vo due partes sint necesseq; est eis iungi duo verba. Et significat statim. Uirg. Cum primum pasti repetent pręsepia tauri si q̄ tui corydonis habet te cura venito.
Quānis ꝛ q̄z.q̄z iunctiōes aduersatiue. Uirg. Quāq̄z aīus meminisse horret. Interdū tñ q̄nis ponit pro quantūuis.i.valde. Plau. in Meneq. Quānis ridiculus est vbi vroz nō adest. Ter. in adel. Ne tam q̄dem q̄uis maneo hic ociosus.
Quam mor significat q̄z cito. valde cito.
Quādo aduerbiū tpis:figit quo tpe acuiturq; in prima. Poniturq; mō iterrogatiue: vt qñ venies. Mō relatiue: vt qñ erā iuuenis lris operā dabam. Et correlatiuū est tūc. Sicut enim tot quot:talis q̄lis tantus q̄ttus:ita tunc qñ dicimus. Infinite: vt qñ veniā:te alloq̄r. Ponit interdū pro aliqñ pręsertiz cū pręcedit:nū vt nū qñ me audiuisti:q̄ iterrogatio facit hoc significare nū aliqñ. In quē modū alīq accipiunt illud. Lucę
Nū qñ vos missi sine sacculo ꝛ pera ꝛ calciamentis q̄dnobis defuit:" Interdum pro si q̄dem vel quoniā. Et sic est coniunctio causalis habetq; accentum acutum in vltima. Uirg. Dic tibi fabor enī qñ hęc te cura remordet. Ter. in adel. Postremo qñ conscia sum a me culpam hanc esse procul.
Quandoq; figit aliquo tempore:sic aliqñ:ꝛ si quando.
Quando q̄dem iunctio causalis pro siq̄dē seu qñ. Uirg. Qñq̄dem ausonius non fas tingere portus. Col.lib.viij. Nā nisi procedat stare debet quādoq̄dem pastoris officium sublimē celsissimā oculoū veluti speculam desiderat.
Quantus refert ad numerū ad pōdus ꝛ ad mensurā. Et mō interrogatiuū est:mō relatiuū mō infinitū. Luius cōposita sūt aliquātus:quātisper:quātuscūq; quātusquātus ꝛ quātustibet quantitatumvo alia continua:alia discreta. Continua est vt linea superficies corpus discreta vt oro numerus.
Quātulus ꝛ quātullus diminutiua sunt:sicut a tātus tantulus ꝛ tantillus. Et significat q̄z exiguus. Unde fit quātuluscunq;. Aug.lib.xiij.ci.dei. Nam ideo dicit imortalis:qa mō quodā quātulocūq; non desinit viuere atq; sentire.
Quātuscūq;.i.q̄z magnus:vel etiam quot. Nam quantus interdum pro quot legimus.
Quātuslibet:idē qō quātuscūq;:vel figit vnū quantū tibi capere libet:non oēm:vt quātūlibet spatium non oēm q̄titatem spatij sed vnam quā tibi capere libet. Aug.li.xii.ci.dei. Quātuslibet finitus numerus fuisset animarū infinitis retro sęculis sufficere non valeret.i.quantuscunq;.
Quantusquantus.q̄tuluscunq;. Teren.in adel. Tu quantusquantus nihil nisi sapientia es.
Quapropter aduerbium significat propter quod.
Quātisper.figit q̄to tempore sicut tantisper tanto tempore.
Quaq̄uersus:siue q̄queuersum significat in omnem partem. August.lib.viij.ciui.dei. Quam longe lateq; potuit peregrinatus est q̄quauersum eum alicuius nobilitate scientię percipiende fama rapiebat.
Quarto ꝛ q̄rtum aduerbia inter se differunt. Nam q̄rto consul:significat locum consulum vel ordinē hoc mō. Marcus fuit q̄rto consul.i.q; tres consules ab origine ꝛ institutione ꝛ ordine consulatus ante fuerunt q̄z marcus fuisset consul q̄te net nunc q̄rtum consulatum q̄rtum autem consul significat personam q; q̄ter fuerit consul.
Quartarius.muliomercenarius:q; q̄rtā partē q̄stus capiat.
Quartanarius q̄rtanam febrem patitur.
Quatenus.pe.cor. ppzie figit q̄rtum sicut Eatenus tantum. Li. in Cęl. videndum est q̄tenus amicitię tribuendum sit. Idem lib.i.tus. Magna culpa pelopis q̄ non erudierit nec decurrit q̄tenus esset q̄q̄z curandum. August. lib.ij.solilo. Profecto cernis q̄te indsitionis indigeat q̄tenus ista progredi debeāt ne in q̄sdam inexcusabiles turpitudines decidatur. Aliquando significat q̄ fine vt Uerberaui filium q̄tenus sit bonus. ideſt ad hoc:vel ad hunc finem vt esset bonus. Aliquando significat quoniam. Ply. ꝛ quatenus negatur nobis diu vitę re:relinquamus aliquid quo nos vixisse testemur. Docet ēt acron esse aduerbium loci.
Quatinus cum.i.cor.conunctio est:ꝛ significat quia Iunc.q̄tinus hic non sunt ꝛ venales elephanti.
Quattuor nomen numerale duarū numerū in se cōtinens: a quo q̄ter aduerbium q̄rtus q̄ternus: q̄ternarius q̄ternario. Quadruplus. Quatriduū:q̄driemiū. Quadrimus: q̄dratus: q̄drum:q̄dratal. q̄drans:ꝛ multa hmōi.
Quaternus:q̄ttuor. Ply. q̄terni renes corruis sunt in bzileto.
Quaternio quattuor chartarum siue alterius cuiuscunq; reicō positio:vt in actibus apostolicis tradensq; quattuor quaternionibus militum custodiendum.
Quatriduū spatiū.q̄ttuor dięza quo. Quatriduanus na.num
Quasi aduerbium similitudinis significat ita vt imaginem enī innuit:vt irascеris q̄si canis. Quę oratio resoluit per verbū substātiuū:hoc est. Irascеris sicut canis irascit. Et non solū imaginē sed ipsam plane veritatem significat:vt tu pater nō amas me quasi filium bz etiam quoddam proprium quale est.

Tu obiicis q̄ vxorē repudiauerim quasi tu idem nō feceris.
Quatio.is. quassi ſſum. fiḡt moueo cōcutio. Lact. li. ij. Mentes furoribus quatiūt. Hiero. ad dama. Qui adeo recedit: statim fluctib⁹ ſeculi quatiť. Liui. Carthagis mœnia nūc q̄tit ariete. Aliq̄ ponit quatere p molestare. Uir. li. ix. Aut rastris terrā domat: aut quatit oppida bello. Aliquādo p eiscere. Ter. in eu. Nimirum hō q̄riť certe cū dono fozas. Cōposita eius mutāt. q. in. c. t abiicit. a. vt Abscutio. qō est amoueo. Cōcutio totū cōmoueo. Lac. li. vij. Ac primū occutiet terrā q̄ validissime. t a motu eius scindent mōtes syrię. Decutio. Discutio. Excutio. Incutio. percutio. Recutio iterū quatio. Succutio subtus q̄tio. Aug. li. viij. có. Tria bozū verba cōplexus ē. Quāto ꝓpius admouebat tāto āpliozē icutiebat bozozē ſz nō recutiebat retro. nec auertebat: ſz ſuspendebat retinebāt nugę. nugarū t vanitates vanitatū t succutiebāt vestē meā.
Quasso.as. frequētatiuū. Plau. in tri. Quid quassas caput: ali q̄ quassare rūpere Uirg. Quassataz vētus liceat subducere classem. Dinc conquasso. Li. lib. iiij. tus. Ita illa duo morbus t egrotatio ex totius valitudinis corporis conquassatione t perturbatione gignuntur.
Quassus.a.um. idē ē qō quassatus fractus. Ply. lib. xviij. Ante lucanis ferramenta acuere manubria aptare: quassa sarcire.
Quoaxo.as. ꝓpriū ranarū est. Festus. Quoaxare ranę dicuntur cum vocem emittunt.
Quę absq; diph. cōiūctio. modo copulatiua: vt Arma virūq; cano. Mō causatiua. pro quoniā. Li. Nō solū nobis nati sumus ortusq; nostri partē patria vendicat: ptem amici. Mō expletiua. qñ. s. ornatus tantū cā ponit. Properti. Deiphębū q; belenūq; t polydamantas i armis. Q̄ñq; ponit p. Idem. Plau. Rudis est. nescitq; quid expediat. Q̄ñq; p etiā. Apul. Id ei serioq; loquēti nō credere. i. etiā serio loquēti. In compositione aūt semp postponit: ac cōiūctionis vim amittit: ſz vim syllabyce obtinet: vt nāq; quoq; atq; itaq; vndiq; vterq; pleriq;. Componitur ēt cū quis qui. quę qō vel q̄d vt q̄sq; quiq; quęq; quodq; quidq;. Et adiecta. cū vt quicunq; quęcunq;. quodcūq; t prepositione. Abs. vt absq;. cum aduerbio. vt neq; cum coniunctione. vt atq;. Differunt autem inter se. q; ac. t atq; quia q; postpositiua ē t enclitica. Ac sp prepositiua atq; tam prepositiua q̄ postpositiua.
Quēadmodū dictio opposita ex quē t ad. t modū. poniturq; p aduerbio similitudinis: vt fiat misericozdia tua sup nos quem admodū sperauimus in te. ponit nonnunq̄ interrogatiue p quo mō. siue ad quē modū. Amb. li. i. offi. Nā licet interdū honesta ioca ac suauia sint tñ ab ecclesiastica abbozrēt regula. Quoniā q̄ in scripturis nō reperim⁹ ea quēadmodū vsurpare possumus: Et li. de paradiso. Si igitur viro culpę auctor est mulier quēadmodum pro bono videtur adiecta.
Queo.is. quiui. vel qui quitū. fiḡt possuz. Sal. Sed neq; prętio neq; gratia impelli q̄ut. Dictū queo vt quid ā putant quasi q̄ eo. Uñ antiqui nequeunt quandoq; pro non eunt dicebant cū tñ nequeo significet nō possuz. Ter. autem quitus. a. um. a queor dixit in ecy. Nā cū oppesse est gnata forma in tenebris nosci non quita est. Sed antique vt ait Do. dixit.
Queror. eris q̄stus lamētor. Sal. Sępe de luxuria atq; auaritia nostrozū ciuiū quęstus sum. habetq; pe. cor. vt differat a q̄ror passiuo verbi q̄ro. Dicimus aūt quęror illud. Et quęror de te cū illo vel illi. Li. quozū pleriq; : aut q̄runt semp aliq̄d aut ēt exprobrāt. Idē lentulo. Multa de mea īnia quęstus ē Lęsari. Aliq̄ absolute vt apud eundē q̄d multa: Lō questus est grauiter. huius cōpositum est cōqueror. pe. cor.
Questus q̄rti ordinis sed tantūmodo plī numero pro lamētatione. Cuius otūs t ablatiuū ē q̄stubus p. u. sicut portubus.
Querela t querimōia. t q̄stio eiusdę significationis sunt. Lol. Quosdā ēt pdictas quęrimonias velut rōne certa mitigantes. Lice. sępe interfui querelis meozum equalium.
Querelus.a.um. quod cōqueritur: siue qō querelis plenus est. licet q̄q; a poetis pro canoro ponat. Uirg. li. iij. ge. Et cantū querule rumpent arbusta cicadę. Ser. Quęrulę cicadę. canorę. Hor. Sub cantu querulę despice tibię.
Querimonarius. qui querimoniam exponit.
Queribundus lamētabilis. Lice. humili ac queribunda voce.
Querquedula querquedulauis semper in aquis natans sicut Anas. an qualiam dicimus a vocę:
Quis qui quę qō vel q̄d q̄q; interrogatiue ponuntur. Mar. Nā tātos rogo q̄s ferat labozes. Apule. qui. nā hic nonus ē hospes: Bel. Quęnā malū ē iusta intēperies: Plau. qō facinus admisi tū: Idē: Quid ad illas artes optes si optio adueniat tibi: Aliq̄ īfinite. Ply. Tum mihi nescio q̄s i aurē insusurrauit. Idē. Morbus nescio q̄ ante eam ętatem īcognitus nr̄is. Li. Cū præcepta nescio quę discipulis suis palā tradidisset. Plau. Nec mihi qō facinus conscirē inueni. Seneca. Paulū nescio q̄d visus é balbutire. Qui quę qō relatiuę. Sępe ponunt. referūt. n. antecedēs. Quis vō t q̄d nūq̄. Uñ notādū q; q̄ qō relatiue posita q̄q; dissentiunt a suo antecedēte. Li. Oēs tennes atq; humiles quę maxima in populo multitudo ē sibi præsidiū paratū putāt. Sal. Est locus in carcere qō tullianū appellat. Nōnunq̄ quis ponit pro aliquis Plau. Si quē seruozū domi habes. Nā qui p aliquis in nominatiuo casu. raro pter q̄ apud vetustissimos inuenit. Lice. Si q̄ sunt in hac re difficultates. Et enī nō quę sed qua p aliqua dicimus. Mar. Si q̄ fides veri pfari maxime Lęsar Plau. Si qō post hac verbū fecero. Uir. Spero eędem me diis fi q̄d pia numina possunt supplicia hausurum scopulis. Ponit itē q̄s admirātis pro q̄lis: vt quis globus ociues. Et tam fęminino q̄ mas. genere pferri pōt. Pla. in aul. Dic mihi si audes quis ea est quāuis ducere vxorē: Uir. Qui cum parturi curas. De socia camillę loquit. i. cū q̄. quia. vt Aug. in quit. antiq̄ hic t hęc quis ablatiuo ab hoc t ab hac qui sicut facilis facili. Inuenitur etiam quis in datiuo t ablatiuo pluribus sed vltima producitur. cū in nōiatiuo singulari cozripiat. Luc. li. ij. Pro fata q̄s ille. q̄s fuit illē dies. Hor. in Ser. Quis humana sibi doluit natura negatis. Qō aūt adiectiuū ē ideo sp substātiuo iūgit. qō vō substātiuū. Prętera q̄ quę qō frequēter accipiunt p tantus. a. um. Et hoc trib⁹ modis. Nā t cuius humanitatis es dicere possumus. Et q̄ humanitate es. Et q̄tua ē humanitas: p tantę hūanitatis es. Tanta humanitate es. Tāta tua ē humanitas. Quint. Hoc si scisses pater affirmo promitto cuius pietatis es nemo te antecessisset. Idē. Quę tua pietas ē. In eūdē sensuz accipiunt. Is ea id vt eius pietatis es. Ea pietate es. t ea tua ē pietas. Cōposita a quis sunt. Si quis aliquis nequis. quisquis quisq; a quo vnusquisq; quisnā quisputas quispiam quisquam.
Quisquis: quicunq;: quisq; idem significant. s. omnes. Quisq̄ vero quispiam aliquis.
Quisnā iterrogatiuū ē idest alię: Quisputas: idest q̄s credis
Qui cū sit relatiuū substātię ponit tamē aliquādo aduerbialiter t quomodo. Lic. Qui fieri poterat vt eius doloze nō augerer qui mecū semp familiarissimę vixisset. Aliq̄ p quēadmodū quāuis in idē fere recidat. Ter. in an. Nūc si q̄d potes aut tu aut hic biria facite fingite inuente efficite q̄ deę tibi. Aliquando sumit p vt. Idē in eadē. Non q̄ argumentū narret sed q̄ veteris poetę maledictis respondeat. Aliq̄ p vtinam. Idem in phoz. Qui illū diį omnes pdāt. Aliq̄ pro. Unde. Idez in Ecy. Nec q̄ hoc mihi eueniat scio. Et in and. Nā qui istbęc tibi incidit suspicio: Aliquando pro cur. quāobrē. Lic. lib. v. tus. Qui enim beatior epicurus quod in patria viuebat q̄ Matrodozus quod athenis: Ter. in an. Non pōt qui: Do. q̄ idest quāobrem. Composita a qui sunt. Quidam quicūq; quiuis quilibet a quo vnusquilibet.
Quia cōiunctio causalis. q̄ interdū bis reperit sequēte subiunctiuo vel indicatiuo. Quintil. Nō q; prodesse nunq̄ satis sit sed q; hoc prospicere debet ne q̄d peius q̄ fecerit faciat.
Quianam aduerbium interrogandi significat quare Uirg. lib. v. heu. quianam tanti cinxerunt ethera nimbi:
Quiane vna particula est. t significat certe reuera. Uir. li. iiij. Quiane auxilio iuuat ante leuatos.
Quibus in extremis eleganter ōr pro quarus in extremo. Lic. Litterę dant mihi a te quibus in extremis scriptum est.

Quid nomẽ substantiuũ: vt qõ negocis tibi ẽ: Interdũ ponit p aliq̃d. vt si q̃d habes noui mihi scribe. Aliq̃n ẽ aduerbiũ i terrogãdi p cur vel q̃re. Ter. in an. Sed quidnã pãphilũ ex animatũ video: vt sit q̃dnã hoc: Oui. Quid facis oenone: q̃d mãdas semina arenę: Aliq̃n ponit p i quo Lic. i Lęl. Quid enĩ indigens aphricanus mei: Quĩtil. Quid tibi tñ malum feci quid offendi: Similiter apud Lucã. Et si quid aliquez defraudaui reddo q̃druplũ cõposita sunt quidquid quidq̃ quidq̃ quidplã neq̃dq̃ quidnã nanquid. quidne. q̃dne q̃dũ bet q̃dcũq̃ vnũquidquid: vnũquidq̃ vnũquidlibet.

Quid agimus: consilium quęrentis est.

Quid istic. aduerbiũ affirmandi. sicut quidni: cur nõ profecto Et sic est tanq̃ si diceres quid: & abundat istic. Uel potius. quid istic significat hoiem de loco & de sntia decedere. Terẽ. in an. Quid istic si ita istuc animum induxisti esse vtile nolo tibi vllum commodum in me claudier.

Quid ita: fiẽt cur. q̃dni: fiẽt certe: vl certũ ẽ. Uidelz cur non: Et ouę ptes sunt fin Prisc. sicut cur nõ. Ter. in heu. habesne hominẽ amabo: Quidni habeã: Ueteres enizni p ne pone bãt & ne pro non. Plau. Ni stulta sis. & ne vult pro nõ vult.

Quidnam. & nãquid & quidne. Interrogatiua vel nomina vel aduerbia. Quid tũ oeniq̃: quid ergo: q̃d itaq̃: q̃d postea: quid interea: significant quo ptinet istud de quo loq̃ris siue quid attinet hęc diceret: aut quid sibi vult hic sermo.

Quid hois habes: cum contẽptu dicitur. Ter. i ecy. Sed quid mulieris vxorem habes.

Quid quęris: fiẽt quid plura: vel quid opus est verbis: Modus dicendi cum paucis volumus ostendere aliquid. Hor. Quid quęris: vixi & regno simul ista reliqui.

Quidquid vt q̃dã aiũt mutat. d. in. c. ne bis itterrogare videamur. Sic q̃cq̃ ne si. d. scriberẽ. mõ ofili q̃d sit q̃q̃ iterrogare videamur. Sz nõ ẽ ratio satis ponderosa vt putẽ mon repre hẽdẽdũ q̃ scripserit q̃d̃q̃ & q̃d̃q̃. est aũt q̃d̃q̃ substãtiuũ sic & q̃d. Jõ gtũm substãtiui vel adiectiuũ exigit: vt q̃d̃q̃ pecuniarũ quidq̃ molle. qõcũq̃z adiectiuũ. Jõ subiectiuũ i eodẽ casu patiẽ. sicut & qõ: vt qõcũq̃z celũ adiectiuũ vero respuit.

Quidam. Uide in dictione aliquis.

Quidẽ aduerbiũ affirmandi. quo significatur certe. Et tribus modis in oratiõe accipi solet. Uno ad distinguendas res. vt ego quidẽ scribo tu vo legis ille ãt dormit. In quo mõ duobus tñ comitib⁹ vti põt. s. vo & aũt. Altero q̃si p exceptionez eius qõ affirmes. Quĩti. torquebis q̃dẽ filiũ sz fatebiẽ mater Li. lib. iij. offi. Ab optimis illis q̃dẽ viris sz nõ satis eruditis. Pluresq̃z in hoc mõ comites hẽre hoc aduerbiũ põt: vt verũ verũtñ: sed tamẽ. at. Attamen. cęterũ. Tertio cũ nulla seq̃tur ex pdictis cõiũctionib⁹. vt apud eũdẽ. Aut enĩ nemo qõquidem magna credo. aut si quisq̃z est: ille sapiens fuit. Eius cõposita sunt equidem & siquidem de quibus alibi.

Quilibet vnus quẽ tibi capere libet. Recentiores tñ philosophi pro vniuersari termino accipiunt. Ponit ẽt aliq̃n pro vili & obscuro. Ply. li. vij. Bis ab ãnibale captus Neq̃z cũ quo libet hoste res fuit. Huic simile est horatianũ illud. Non cuius vis esse homines corinthum ire.

Quipote. p. cor. fiẽt. Qũo possibile ẽ oponit autez exqui & pote

Quippe fiẽt q̃z certe. Uir. Sz lęta & fortia surgunt quippe solo natura subest. Interdũ significat q̃dẽ: hoc est certum ẽ. Idẽ. Atq̃z hominũ quęritur curare triũ quippe vbi fas versuz atq̃z nefas tot bella per orbem tam multę scelerum facies.

Quies. substãtiuũ ę. gñis. quãuis ẽt adiectiuũ triũ generũ inuenias. Sal. li. ij. histo. Et inquiete noie histriones vix sane burbuleum appellabat. A quo filr inquies generis oĩs fm priſ. Põt facere gtũm quietis & quiei quintę declinationis. Uñ requies requiẽ & requietem actũm facit. Licero. in Lato. Ut mee senectutis requietẽ delectamentaq̃z noscatis. Differũt vt q̃dã aiũt q̃es & tranq̃llitas. q̃ q̃es corporis sit trãquillitas animi. Li. i. plo. li. de ora. Nã q̃ locus q̃tis & tranquillitatis plenissimus forę videbaẽ i eo maxime moles molestiarũ & turbulẽtissimę tẽpestates extiterũt. Est aũt ppzie q̃es somn⁹ dicta q̃si q̃ tibi es & nullo alio negocio distineris. Tũc enim cęteris negociis vacamus cũ dormimus. Sal. Nãq̃z aius purus diis hominibusq̃z festus neq̃z vigiliis neq̃z quietibus sedari potuit ita cõsciẽtia mẽtẽ excitã verabat. Propter qõ ẽt q̃es pro trãquillitate accipiẽ. Luius contrariũ est inquies hoc est cura & solicitudo & molestia. Hinc q̃etus tranquillus inq̃etus turbatus solicitus. Quietudo & inquietudo.

Quiesco. is. q̃eui quętũ mõ dormio fiẽt: mõ sto. nõ moueo. vt cũ dicimus q̃esco. Modo curis siue laboze vaco. Mõ q̃escere facio psertim si actõ iungaẽ. Uñ Ser. i buc. Reqerũt flumina cursus. i. q̃etos eẽ fecerũt. Sic Sal. Paululũ requietis militibus. Quiesco enĩ ego aliter dicimus & aliter q̃esco seruũ. i. q̃escere facio. Plau. Quiesce tumultũ hunc q̃ ẽ ante hostiũ. hunc cõponũtur. Acquiesco. aliquantũ quiesco. Li. Ser. Sulp. Dis vo tẽpozibus habemus aliud nihil in quo acquiescamus. Quãdoq̃z significat. Consentio & desẽdo. Hieron. in pzolo. iudith. Sed q̃ hunc libzũ synodus nicena in numero sanctarũ scripturarum legitur cõputasse acquiescat postulationi vestrę. conq̃esco bene q̃esco. Li. lentulo. Tu nisi perspectare de me nõ conq̃esti Req̃esco sicut q̃esco. Uir. Dictamen hac mecum poteris req̃escere nocte fronde super viridi idest dormire. Idẽ. Et mutata suos reqerunt flumina cursus idest quietos esse fecerunt. Hiero. in Hĩ. Et reqeuit die septimo ab vniuerso opere quod patrarat.

Quin variis modis õz. Nã aliquãdo ponit p cur nõ: Lũ. s. increpantes vel interrogãtes vel exhortantes dicimus. Quin venis: quĩ fugis: Uirg. Quin tu aliquid saltem potius quorũ idiget vsus: viminib⁹ molliq̃z paras detexere vinco: Li. pro Rabi. Quin cõpescitis istam vocẽ idicẽ stultitię: Aliq̃n pro q̃ seu. vt idem. Non dubito quin eo sis animo quo ego essem si quid tu me rogares. Ter. Non dubiũ ẽ quin vxorẽ nolit filius. Aliq̃n p quin ẽt. i. isuper pręter id siue atq̃z etiaz. Tũc enĩ per hanc particulã magis confirmamus. Uir. Quin aspera vino quę mare nunc terrasq̃z metu cęlumq̃z fatigat cõsilia in melius referet. Quod & quin immo quandoq̃z dicitur. Aliquando ita ponitur quasi videatur esse contrarium pzozi significat. q̃ non: vel vt non Li. Non id circo causas isocrates non defendit quin id vtile esse & honestum existimaret. Similiter cum dicimus. Non possum me continere quin gestam. i. vt non. vel quo minus gestiam. Uirg. Dicti bi nequa moz̃ fuerint dispendia tanti quin vatem insanam aspicias. idest vt non. Aliquãdo ponitur pro qui nõ Li. Nemo est nostrozum quin vota victozię sue fecerit.

Quin immo quin potius. vt quin immo beati qui audiũt verbum dei & custodiunt illud.

Quintilis. Julis mẽsis dictus. q̃ fit quintus a Martio qui apũ antiquos primus anni mensis erat.

Quinq̃z nomen numerale & inuariabile a quo. Quint⁹. a. um. Quinus. a. um. Quinarius. a. um. Quinquies q̃cuns. Quinq̃z mestris. Quicupertitus. Quincupler. Quindecim quinq̃ginta. Quingenti. quinquagesimus & hmõi.

Quinquertium. & quinquertiones. Uide in dictiõe pentatli.

Quinquatria. ozum ab eo qõ quinquatre i singulari. sicut bachanale & vulcanale. Festa erãt quę q̃nq̃z diebus palladi fiebãt: vt Oui. lib. iij. fast. Innuit ita appellata qñ q̃nq̃z diebus post idus celebrabanẽ. Nã dies post idus ater erat. Inde q̃n quatria q̃si q̃nq̃z ab atro die. Primo die fiebãt sacrificia: tribus sequẽtibus gladiatozes i theatro certabãt. q̃nto die erat lustratio. Uñ ait. Una dies media ẽ post fũt sacra minerųę Numina q̃a iũctis q̃nq̃z diebus bz. Sãguine pzia vacat nec fas cõcurrere ferro. Lã q̃ ẽ illo nata minerua die. altera tresq̃z sup strate celebrabanẽ arena ensib⁹ exertis bellica lęta dea ẽ. Sũt q̃ dicã hãc diẽ Munusculoũ quoq̃z eẽ quo tpe matrone iter se inuicẽ munera mittebãt & cęnas seruis apponebãt: vt viri Saturnalib⁹. Dẽ & q̃nquatrus sicut triatrus sexatrus septimatr⁹ decimatrus. Jungitur q̃z hęc pticula atrus q̃ nihil fiẽt suppleméti cã. Uar. li. ij. de lin. la. quinquatrũ diez vnũ festũ esse dicit sic appellatũ: q̃ erat post diẽ q̃ntum idus Martij. sicut Sexatr⁹ ab Tusculanis vocatur dies post diẽ festum & septimatrus post diem septimum. Declinaẽ aũt sub

ſtātiue in plī tā tertię q̄ſ ſcōe oecli. ſicut cętera feſtozum noīa. Iuue. Incipit optare ⁊ totis q̄nquatribus optat. Li. Ita tumultuoſę cōtēciones ita moleſtę quinquatrijs afferebantur. Diomedes vō quinquatrię a prima declinatione pzotulit.

Quincuncies vncię q̄nqz. hinc q̄ncūcialis ozdinū rō de q̄ apud Var. Ply. ⁊ Lol. fit mētio. q̄ncūcialis vō herba ōz vt trientalis a mēſura. i. q̄ folio q̄ncuncē aut trientem equet amplitudine. Quicūces etiam vſurę ſunt quotiens ex centum minimis vt exēpli gratia ſit quinqz nūmos vſurę noīe pcipimus. Sic ſe miſſes vſurę: triētes: beſſes ⁊ huiuſmodi.

Quirites pe. p. romani dicti ſūt. a q̄rino. i. a romulo vrbis romę cōditoze. q̄ a q̄ri basta q̄rinus appellatus ē q; basta aſſidue veteret. q̄ ſabinozū lingua q̄ris ōz. vñ q̄dā ſecuris dictaz putāt. q̄ſi ſemi q̄rini. q̄ſ̄ a ſecādo ēt dici pōt. Siue q; cures vicerit. Siue q; greci regē κυριον dicūt. Cōſtat aūt romanos eo tēpoze greccos fuiſſe. Ouī. in faſ. Siue q; basta quiris paſcis ē dicta latinis bellicus a telo venit ī aſtra deus. Siue ſuo regi nomē poſuere q̄rites. Seu q; romanus vicerat ille cures. Alij quirinū dici exiſtimāt ob gñis nobilitatez a patre ſuo q̄rino hoc ē marte. Romani enim martē oū ſequeret gradiuū dum trāſquillus eēt quirinū nominabāt. Et q̄ſ̄ hoc nomen quirites quidā tiñ plr̄ declinari velint. apud poetas tamen quiritem a quiris. quiritis. vel quirites. itis vel hic ⁊ hec quiritis. In gtō plī q̄ritiū ⁊ quiritū p ſyncopā pfius. heu ſteriles veri quibus vna quiritem vertigo facit. Ouid. An ſi pulſaſſem minimum de plebe quiritem.

Quirinus pe. pzo. Vide in dictione quirites.

Quirinalis collis dictus eſt q; in eo quirini templum erat: ſiue q; in eum cōmigrauere ſabini a curibus venientes. Et quirinalis porta rome dicta q; ea in collem quirinalem itur: vel q; pzoxime eam eſſet quirini ſacellum.

Quirinalia vocabant diem quo ſacra quirino fiebant.

Quirito. as. pe. p. qō ⁊ q̄ritoz ōz fiḡt clamo: romanos ꝺmoueo ⁊ quiritum auxiliū iuoco. Var. q̄ritare q̄rites ciere. Nonius quiritare eſt clamare. Luc. lib. vii. ſaty. Cōcurſans veluti ancharius clareq; q̄ritās. Ab Apul. poniť p ſuppetias petē.

Quiſquilię: purgamēta terrarz. ⁊ q̄cquid ex arboribus minutis furculozū foliozūqz ⁊ floz decidit. vñ nomen venit q̄cḋ cadit vl̄ vt quis q̄rat illas ob id Lęcil. ḋſq̄lias volātis dixit. Et Neuius deturbate ſaxo bō non quiſquilia eſt.

Quiſquiliū vocāt exiguū fruticē ilicis pzoducentē coccū quod granuz eſt ad tingendas veſtes gratiſſimū. Vinc natū eē putatur vt veſtis coccina lris per imperitiam interceptis ſq̄llata vulgo hodie. pzo quiſquiliata.

Quo accipiť p quāto vt cū dicimus eo magis: quo magis. Alīq̄ ē aduerbiū loci. Vir. Quoue tenetis iter. i. ad quē locū tēditis. Aliq̄ ē cōiūctio ⁊ fiḡt vt Ply. Neqz. n. id feci quo tibi moleſtus eſſez. Aliq̄ poniť p q̄re vt inq̄t Do. Ter. ī an. Quo ę̄ǫt ſuz pāphilo. Et quo p ad q̄d vel ī quē vſuz. Hor. Quo mihi fortuna ſi nō cōcedit vti. i. ad quid vultis mihi eē bona fortune. Sic venuſtę interduz deſunt verba in oratione. Et apō Eſaiā. quo mihi multitudinē victimarū veſtrarū: Dicſiunt compoſita. Ad quo quoad quocirca. quouſq̄. quō quo quomō quoquo verſus quoq̄. quoq. aliquo aliquotiens.

Quoad cōponi videť ex quo. ⁊ ad ſed ꝓpoſtere ſicut bactenus quatenus. Et fiḡt donec ſiue q̄diu vel quouſqz: vt quoad viuam ero tibi amicus Li. li. offi. Tā diu āt velle debebis quo ad te quantū pficias non penitebit. Nihil aūt differt ita loqui. Quo ad vuā ⁊ quoad moriar. hęc enī q̄uis cōtraria eē videantur. idē tñ ſignificant quoniam duo tēpora cuz inter ſe oppoſita ſunt atqz ita cohęrentia vt alterius finis. cū alterius initio miſceat non refert vtrū per extremitatez pziozis. aut per initiū ſeq̄ntes locus ipſe cōfinis demonſtreť. Poteſt aūt eſſe interrogatiuum. Terē. in phoz. Quid ſenē quoad expectatis veſtrum: Relatiuū vt quoad iuſſiſti parui. Infinitū vt quoad libet ſtudeo. Lice. Treba. Itaqz ego quoad opinatus ſum me in pzouinciam exiturum quę tibi vltro obtulerim meminiſſe te credo. Aliq̄ rei ⁊ ingenij facultatē ſiue tē pozis cōmoditatē ſignificat: vt apud eundez in Lęl. Ut quo ad poſſem ⁊ liceret ab eius latere nunq̄z diſcederē ideſt quātum. aliq̄ quantitatem rerum tiñ denotat. Idem pro lege agraria. Audite vos qui ampliſſimo populo. ſenatuſq; iudicio exercitus habuiſtis ⁊ bella geſſiſtis quoad quemq; peruenit aut peruenerit ex preda ex manubijs ex auro coronario. Et ſic ſemper exponitur pro quantum.

Quoadeius tota vna dictio ſignificat vſq̄ vel inquātum vel quantum ad eius vires. vel q̄tum ab eo. Lic. lib. j. de oratō. Officium eſt de his rebus poſſe dicere quę ad vſum ciuilez moribus ⁊ legibus inſtituę ſunt cū aſſenſione auditozū quo adeus fieri poterit. Idem elabozo quoadeius facere poſſuz vt cōſilia hoſtium intelligam.

Quoaduſq̄ eius ſignificationis eſt ſcilicet quantum vel quouſq;. Actius. Nihil te impedio quoaduſq̄ rem peragas.

Quocirca. ſignificat quamobrem.

Quouſq̄: quāditu: vel vſq̄ ad quod tempus: Et ponitur interrogatiue. Lice. Quouſq̄ tandem abutere. Catilina patientia noſtra: Relatiue: vt quouſq̄ volui comedi. q̄diu volui. Infinite vt quouſq̄ eſſes didici. Aliquando ſignificat vſq̄ ad quem locum: vt quouſq; agri tui fines ꝓtraxiſti.

Quomodo tota vna dictio. ſignificat quemadmodū. Lic. Quo modo potuiſſem te conuenireſ. Tal' eſt ac ſi diceretur Si q̄t tuoz pedib⁹ ad te vēire neceſſe fuiſſet. Quo quomodo. i. qualicunq; rone. vt cūq; qualitercunq;.

Quoquo verſus: vel quoquo vſum ſignificat verſus oēs partes: quod vernacula lingua dicimus. In qual mane ſe voglia: vt quoquo verſum ſe verterit anima hominis ad dolores figitur alibi preter q̄ in te.

Quoquā ſignificat aliquo ideſt ad aliquā partem locūue.

Quoqz poniť p ēt. Seneca. Tu quoqz ſimili mō exercere te debes. Aliq̄ pro ſimiliter. Vir. Vocabere tu quoqz votis.

Quo minus ſignificat. vt non. Aug. ſuper Jo. ſi quo minus dixiſſez vobis. Interdū ſtatim. Vir. Et quo min⁹ arua inſequitur. Q̄ñqz ſunt duę partes. Ambroſi. ſup Lacam. Fide tutus putet ſibi quo minus ea requirat magis poſſe ſuppetere.

Quo iure: quaqz iniuria: puerbiale eſt: quaſi per fas nefas velis nolis. Teren. in an. Quo iure quaqz iniuria me pręcipitem in piſtrinum dabit.

Quoniam coniunctio cauſalis. vt quoniam pzodeſt lege. Pōt etiam eſſe ſub continuatiua. vt quoniam ambulat mouetur interdum auctoze Feſto ſignificat poſtquam.

Quod nomen relatiuū eſt: ⁊ coniunctio cauſalis cum ponitur p qz vt qō ſcribas letoz. Et nomē caſtigo te qō odio hēaz: ſed quo meliozem efficiam. vbi enī pōt eē quod ibi ēt quia. Et vbi pōt eſſe vt ibi pōt eē quo. ⁊ ecōtrario. Ut nō te caſtigo. qz odio habeam: ſed vt meliozem efficiam. Q̄ñqz poniť pro ſed ⁊ in pzincipio clauſulę locari ſolet. Li. Quod ſi quis a me huius cōſilij mei cām quęrat. ita rādeo. Ait quod fuit quoddam quodpiam quodqz. quodcūqz quodlibet. vnū quodqz.

Quondā aduerbiū tēpozis. ⁊ mō ptīn tps denotat. p olim: vel aliq̄. Li. Fuit iſta quōdā in hac rep. virtus. Mō futurū. vt quondā tua dicere ſcā tps erit. Mō pñs. Vir. Quōdā ēt victis redit in pręcozdia virtus. Ponitur quandoqz p ſemper Idem. Ut quondam in ſtipulis magnus ſine viribus ignis.

Quozſum: verſus quem locum quaſi quo verſum. vt quozſuz vadis: quozſuz ſeruus tuus iuerat tu iuiſti. quozſum ſit res enaſura dubito.

Quot nomē numerale: vt quot nummi tibi ſunt. Scio quot nūmos habes habeo tot quot tu.

Quotquot ideſt omnes qui.

Quottidie. vide in dictionem Cotidie.

Quotēnis. ſignificat quot annozum. bz eniz antecedentia noīa numeralia vel compoſita. ex numeralibus ⁊ anno. vt anniculus biēnis triēnis: vt tu es biennis quotēnis ille. quidam ēt vſurpant quotennium ſicut ſeptennium.

Quotenus: relatiuū diuiſiuū ſignificat vſq̄ ad quem numerū Li. Ad Atticum. In ripa neſcio quotenoz iugerum.

Quotus relatiuū ozdinale. quo ſignificať. Cuius numeri ſiue ī quo numero aut ozdine. vt ſum ꝓmus in ciuitate: quotus es

i tua. qñq ponit ꝑ quot Mar. dic quotus es quãti cupias cenare: nec vlluz addideris verbũ mẽsa parata tibi ẽ. i. quot estis. z quot tecũ habes. qñq significat continuã quãtitatez z ponitur ꝑ quantus. Iuue. quota portio sẽcis achee.

Quotusquisq3 in singulari. idẽ figt qõ nomen nũerale quot vt quotusq3 ẽ q alter sentiat ꝑ eo qõ dicimus quot sũt q alter sentiãt. Aug. li. xv. ci. dei. quotusquisq3 boñuz ẽ cui ꝓfunditas vtilitatis buj appareat. Et ẽ vetus elegãs locutio ꝑ interrogationez. z ad paucitatẽ referẽ vt quotusquisq3 studet. i. quot studẽt: hoc est q3 pauci sunt qui studeãt. Li. ꝑ plancio. quotusquisq3 iuris peritus ẽ: quotusquisq3 disertus est.

Quotuplus: ad mẽsura vel ad pondus refertur: vt mens ager reddit. decuplum quotuplum non reddit tuus.

Quotuplex quot generum.

Litteraseminoca lis ẽ. z liquida. quę post mutaz in eadẽ ſyllaba poſita p̃cedẽte ſyllabã mõ longam mõ breuẽ facit. vt Oui. in dictiõe patrẽ exẽplũ poſuit. Jã patrẽ famulosq3 patris: lucẽq3 timebã. vbi pa. ſylla ba. z ꝓducit z corripit. Et apud grẽcos in initio dictionũ. r. lra recipit aſpirationez. vt Rhadamãthus. Rhea. z hmõi. Cõuertiturq3 nõ nunq3 in. l. vt intelligo ꝑ interlego. Pelluceo ꝑ pluco. i ſimplicib⁹ vt niger nigell⁹ vmba vmbella Jn. ſ. vt arbos ꝑ arboz. odos ꝑ odoz. Trãſit i duo. ſſ. vt vzoviſſi. gero geſſi. Jn. u. conſonãtẽ: vt ſero ſeui. Tero. triui. Jn. n. vt Aene⁹ ꝑ Aereus.

Rabies. ei z rabia. e. a rapio: morbus canũ cũ velati furoze quo dã acti. huc atq3 illuc rapiunt nec vllũ quietis locũ inueniũt Alij rabiẽ quaſi rauiem dici putãt. a raucitate vocis quã rabioſi habent ſimilem canis latratui. hinc.

Rabioſus q3 rabiem h3. Ply. lib. xxix. Dat morſis a rabioſo ne rabidi fiant. Ponitur qñq3 rabioſus ꝓ iracundia pleno q veluti rabie agitatus videatur.

Rabioſulus diminutiuũ. Li. Treba. Primas illas rabioſulas ſat fatuas dediſti.

Rabidus. qui rabiem habet.

Rabio. is. nimia ira z qñ rabie agitoz. Var. quid eſt qõ latras: quid rabis. quid vis. Lęcil. Rabia rabere ſe ait.

Rabula a rabie vt quidã volũt z arani. i. raucitate: vt is ſit Rabula qui in negociis agendis acer eſt z rabioſus. Vñ z ꝑ adiocato z cãrum patrono accipi ſolet. Vel oz a radẽdis auribus. Nã vt a fando fabula: a nando nabula a ſtãdo ſtabula a paſcendo pabula ita a radẽdo rabula. Nec alia rõne rabulas in foro dictos puto q3 q3 radant. i. offendant aures z vt ait. Quit. nimia verbõſitate feriãt qñ ab inſtr̃o illo nuncupati qõ rabula cõmodius q3 radula vocari poſſit: hodie quoq3 vulgus ipſos garrulos z linguaces ab alto iſtr̃o Tudiculas z piſtilla cognominat. Quint. Sup oĩa perit illa q̃. Li. in oza. Nõ enĩ declamatoz aliquẽ deludo: aut rabulã de foro ſed doctiſſimũ aut pfectiſſimũ q̃rimus. Jdẽ qñ rabulę q̃ ſibi diſerti nõ vident niſi oĩa tumultu z vociferatiõe cõcuſſerint.

Racemus. pe. ꝑ. ps botryonis ſiue potius ipſe botryon q̃ z botrys more grẽco z botryus hoc eſt integer vuę racemus Eſt enim illa reſta vuarum plurima genera continens.

Racemoſus. a. um. quod ẽ racemis plenũ. Ply. hedere mõ racemoſa eſt. Racematus. a. um. quod racemos h3. Idem lib. xviij. de panico paruis racemato paniculis.

Racemarius malleolus: ex quo pãpini pullulãt: vel ſteriles vel certe minus feraces vt inquit. Col. li. iiij.

Racha. nomẽ hebręũ ẽ inq̃t. Hiero. qõ idẽ qõ κενὸς. i. inanis aut vacuus quẽ nos poſſumus vulgata iniuria. abſq3 cerebzo nũcupate. Quidã etymologiam huius nois de grẽco trahere voluerũt putãtes dici pãnoſum. Hręce. n. παννος. rachos oz. Sz nos huius verbi ꝓprietate ſubtilius pſpicientes nihil itelligimus aliud eẽ racha niſi vocẽ incognitam irati aĩ cõmotionẽ ſignificãtis q̃les ſũt interiectiones apud grãmaticos. ſicut adolẽte beu. Ab iraſcẽte bem. z hmõi. Aug. ſuper Matthęu. Racha vox ĩdignãtis animi motũ ſignificans.

Rado. is. ſi ſum. complano incido extirpo mũdo. Col. li. v. Sic tamẽ ne quid radaĩ. Hiero. in leui. Die ſeptima radet capillos capitis barbamq3 z ſupcilia ac totius corpis pilos. Jun. Nã ſergiolus iã radere guttur cęperat. ꝑ trãſlationẽ ponit ꝑ lędo laceroq3. Quint. lib. iij. Ne ieiuna atq3 arida traditio auerteret aĩos: z aures pſertim delicatas raderet hoc ẽ offẽderet fatigaretq3. Huius cõpoſita ſũt Abrado Adrado. iuxta rado. Col. li. iij. Reliquã ptẽ quę ꝓtinẽs matri ẽ adradito ne ſupuacua ſarmẽta. ꝓcreet. Circũrado. Jdẽ lib. iiij. Quã recẽtiſſimũ eligatis ſarmẽtũ z leniter circũraſuz vt corter tũ detrahaĩ. Corrbado. Derado. de aliquo rado. Ply. Qõ deraſum ẽ terię z cribzaĩ. Erado extra rado. Col. li. iij. poſtea ſuculos quos inſerere voles eradito tã alte q3 cuneũ dimiſiſti ſed ita ne medullã. neue alterius ptis corticẽ lędas. Interrado in medio rado. Jdẽ in eodẽ. Nam ſi ſpiſſe poſueris neq3 in terra quid ferre poteris: nec ipſe fructuoſę erũt niſi interraſeris. obrado circũrado. Et oĩa habent pe. coz.

Raſito. as. pe. coz. figt ſępe rado. Hel. li. ij. Comperimus aũt cęteros quoq3 in his tempozibus nobiles viros barbaz in eiuſ modi ętate raſitauiſſe.

Raſores qui radunt. Et per translationem fidicines qui vidẽtur chordas ictu radere.

Raſura ipſe radendi actus. Col. li. v. Eaq3 raſura ita deducitur.

Raſamentũ. Idem. Terebra gallica nõ ſcobẽ ſz raſamẽta facit

Raſilis z hoc raſile. pe. coz. q̃ſi raſuz nihil extãtis ac redũdantis plenitudinis. Var. tñ. Et tozno raſile burũ. q̃ſi raſibile dixit.

Raſoz⁹. a. uz qõ ad radẽdũ ꝓtinet. Vñ dicim⁹ cultros raſozios.

Radix dicta eſt q̃ ſępe effoſſa parrumper terra radiĩ: vt arbor melius fruticeſcat. Ply. Cum pali defixi radices cępiſſet Duius diminutiuum eſt radicula.

Radicula: pua radix. Col. li. iiij. Jdẽ penus auctoz pbat vinacea pzomixta ſtercori depoſitis ſeminibus in ſerobẽ monere q̃ illa ꝓuocent z alliciãt nouas radiculas. Et radicula vocatur herba ſuccum hñs lauandis lanis cõmodiſſimum hãc grẽci Struthion: z lanaria ob id a noſtris vocatur.

Radico. as. pe, ꝑ. radicẽ facio. z radicẽ capio oz. Ply. lib. xviij. Frumẽta multis radicant fibzis. Hinc componit. Eradico qõ eſt vſq3 ad radices euello. Hiero. in pſa. ps. Cogitis ergo vt veluti quoddã nouale ſciſſum iam aruuz exerceam z obliquis ſulcis renaſcente ſpinas eradicem.

Radifico. as ſimiliter ſignificat radices facio.

Radicitus. pe. coz. aduerbium ſignificat a radice. vnde z ꝓcino: quandoq3 ponitur.

Radius ſplendoz a ſole micans. Var. O ſumme ſol q̃ totã hãc mundi cõpagẽ tuis radijs illuſtras. Transferẽ z ad fulgorez oculoz. Ply. Luius ex oculis radij nocte micãtes cernunt. Hel. ſtoici cãs eſſe vidẽdi dicunt radioz ex oculis in ea q̃ videri queunt emiſſionẽ. Jtez. Radius oz virga qua Geometrę lineas indicãt. Var. Deſcripſit radio totũ qui gentibus orbẽ. Jnuẽta aũt ẽ hęc ars tpe quo nilus plus ęquo creſcẽs cõfudit terminos poſſeſſionũ. ad quos innouandos ad habiti ſunt pbi qui lineis diuiſerunt agros. Jnde Geometria oz cũ nõ tm̃ terrę: ſed ẽt maris z cęli z aeris ſpacia metiri ꝺſueuerũt. Itẽ textozis inſtr̃m qõ vulgo oruellã nominãt quo telę annectunt radius oz. Jdẽ. Excuſſi manibus radij reuolutaq3 pẽſa. Radij quoq3 rotarũ dicunt. vt apud eundẽ. Vinc radios truere rotis. Inſtr̃m ẽt quo radunt mẽſure radi⁹ vocaĩ. qõ alio noię hoſtoziũ noiant. Plau. Dij deęq3 oẽs tãtam nobis lętitiã: toti gaudia ſine radio cumuletis. Et Radij ducuntur oliuę oblongę. Var. Nec pingues vnam in faciem nascantur oliuę. orchades z radij z amara patiſia bacca.

Radio radios emitto: fulgeo. Hiero. in prolo. paral. Ubicunq3 aſtericos. i. ſtellas radiare i hoc volumine videritis ibi ſciatis ô hebzeo additũ qõ i latinis codicibus nõ habeĩ. Oui. li. ij. me. Argẽti biſores radiabãt lumina valuę. Vic oponit. Jr radio qõ ẽ illuſtro z q̃ſi intus radio. Plau. Faciunt qõ cõſueuerunt. irradiant ſalubus mẽſaz: oĩs ad riſum prouocant

Radula pe. coz. Inſtr̃m ferreũ a radẽdo dictuz. Vñ pix radula-

na est dicta quę radula eraditur. Ply. li. xiiij. Radulana pice ac resina condire musta.

Ragades ⁊ ragadia fissurę sunt ⁊ rimę inter sedis vitia annumeratę quoꝝm crebra mentio est apud Ply. Auicęna non solum in ano: sed in mętula nasci ragadas prodidit. De quo ⁊ in dictione Condilomata.

Ralla genus vestis a raritate. Nam rarum facit diminutiuum Rallum. Plau. Toga ralla: tunica spissa.

Rallum a radendo ferrum illud quo vomeres identidem purgatur in arando.

Ramex: genus Hernię. Uide in dictione hernia. hinc ramicosus. qui patit illum morbum. Lol. lib. x. alter accipit ramices cū inḋt de vinario cōstituēdo. Deinde p trāsuersa laterū cauа transmittuntur ramices qui exitus ferarum obserent.

Rametum: tenuis cuiuscę rei pticula a radēdo ḡsi rasura. Usi rameta auri rameta argēti lignoꝝ ⁊ cęterarū rerꝝ dicimus cū forte aliq̄d aūal extrictu siue excursu: aut ex arena fluuiorꝝ Unde Ply. li. xxxiij. Apud nos tribus modis fluminum ramentis. s. aurum inuenitur. nec vllum absolutius aurum est cursu ipso trituq̄ perpolitum.

Ramus arboris pars est cuius diminutiuum est ramusculus Dicitur ⁊ ramulus. Lol. Et cum primum germina tumebūt de ramulis anniculis eos legato.

Ramale idē qđ ramus. Ouid. lib. viij. me. Multi fidaſq̄ faces ramaliq̄ arida tecto. persius. Et ramale vetus.

Rameus. a. um. quod ex ramo est. Uirg. lib. iiij. He. ⁊ ramea costis subiciunt fragmenta thymum casiaſq̄ recentes.

Ramnus. genus sentū asprimū aculeis. ⁊ floze gratissimuz ait. Uir. sup illud. ps. Priusq̄ intelligerēt spinę vr̄ę ramnum Atrhamnus cuz. h. gtūm facit rhamnuntis sicut. Amathus vntis. Trapezus. vntis. Et est atticę regionis pagus. ex quo forte rhamnusius. a. um. qđ ē ex rhamno. Ter. in an. hoc certe scio ramnusiū se aiebat. Inde rhamnusia idignatiōis dea quā greci ve.uεσιν. vocāt. Nā cū Narcisus formę bonitate abuteret supbius recte fingit eiusmōi dea aduersus eū q̄ bonis pītib⁹ sit idign⁹. Nemesis iquā idignationē figt: cui⁹ simulachrū pulcherrimū ei ī loco colebat. Qō q̄dē marmoreū tradūt a phidia vlnarū in altitudine decē factū. De hac Oui. li. v. de trist. Exiget ad dignas vltrix rhamnusia poenas

Rana genus aīalis palustris. ranarum alię sunt terrestres lz in aquis vulcibus degant: alię marinę. Et terrestribus q̄daz in vepribus tīn. viuunt. rubetę appellant. Alię inter barūdines fracticesq̄ versant. Est ⁊ rana arborę scandens ⁊ ex ea vociferans ob id a calamis calamita. ranę ēt morbus ē qui bobus accidere solet. Col. li. vij. solēt ēt fastidiosa cibo afferre vicioſa incremēta linguę quas ranas vocant. veterinarij.

Ranunculus diminutiuum est a rana. Amb. li. hexa. Culices ⁊ ranunculi circa genitales strepunt paludes.

Ranceo. es. rancui rancorem habeo siue puteo.

Rancor putor q̄dā. a ranceo nomē verbale: ficut. Acor ab aceo albor ab albeo Palladius in rebus rusticis. receptacula olei sp sint mūda ne novos sapores veteri rācore infecta corrūpāt

Rancidus. a. um. qđ est rancore putidum. Horā. rācidū aprum antiqui laudabant nō qz nasus illis erat credo hac mente q̄ hospes tardius aduenięs viciatū cōmodius q̄ integrū edax dīs consumeret. Duius diminutiuum. est rācidulus. Iuue. Non tī bis illa nunq̄ opson fiunt rancidula.

Rantum dixerunt veteres quadrātē: q̄ in eo ⁊ triente ratis fuerit effigies. quemadmodum nauis in asse.

Rapio. is. pui. ptum figt quim: aut cū festinātia siue cū furore rapio trabo euello auferro. Terē. in an. Sublime būc intro rape ḡtū potes. Lac. li. v. Alios ēt inconsortio mali sui rapiūt ḡsi habituri solatiū de pditione multorꝝ. i. trahūt. Uir. Quid faceret quo se raptabis cōinge ferret. i. ablata. Et li. j. ge. Atq̄z illā in pceps ꝓno. rapit alueus amni. i. subito rapit Aliqū rapere ē vim afferre vitiare. Et ꝓprie de virginibus atq̄z impuberibus pueris ēt si loco nō dimoueant. Uir. Et rapti gamymedis honores Seneca rapta raptozis aut morte: aut idotatas nuptias optet. Cōposita abripio. Arripio. coarripio. Deripio. Diripio Eripio. Irripio. prerripio. prozipio. ⁊ surripio.

Rapto. as. frequenter rapio trabo. Uirg. Teren. circum iliaces raptauerat hectora muros. Et lib. iij. He. Sed me parnasi deserta per auia dulcis raptat amor.

Raptito. as. pe. coz. aliud frequentatiuum a rapto raptas.

Rapax auidus ⁊ rapinis semper intentus. Sue. Inopia rapax: metu sęuus. hinc rapacitas. Col. li. j. Nisi maxima vel negligentia serui vel rapacitas interuenit.

Raptor qui rapit. Ambro. Raptores nō nisi aliena diripiunt.

Rapo. onis. idem quod raptor. Pompo. Ne vos cōturbent auri atq̄z rapones.

Rapidus velox ab eoruz qui rapiunt celeritate. dictus. Unde Amnis rapidus qui cum celeritate ⁊ furore labitur.

Raptio. rapina. ⁊ raptus distinguunt ab iuicem q̄ raptio ad p sonam. rapina ad rem raptus ad stuprum referatur. Teren. in adel. Disperij ibesiphonem audiui filiam vna in raptione fuisse cum eschyno. Li. Quas res luxuries in flagitijs crudelitas in supplicijs. auaritia in rapinis: superbia in contumelijs efficere potuisset. Idem Matronarum cędes: virginuz raptus. Col. ēt rapinas vocat culturas rapozum.

Rapinator a rapina raptor dicitur. Lucil. homo impudicus ipsime est rapinator.

Raptim aduerbium significat cum festinatione.

Rapa. e. oz q̄ passiz rapiat. Palladius. Rapa mutat in napos in alios solo p bienniū fata. Alio vo napus trāsit in rapā. Dr ⁊ rapum. neu. genere. Mar. hęc tibi brumali gaudētia frigore rapa. Uar. ex semine brassicę vetere fato nasci aiunt rapa ⁊ ō ex rapox brassicā. Col. li. ij. Ab his leguminibus rō ē hīda napoꝝ raptozūq̄z. magis vtilia rapa sūt. Hiero. vo ad custo. Uir raris fabis ⁊ rapis⁹ cū rudi hordeaceo pane saturant.

Rapulum diminutiuum a raptum. Horā. in ser. Captus vt aiebat cęnę aeris circum rapula. Et iterum. Cum rapula plenus atq̄z acidus mauult inulas.

Rapunculus a rapo radicis exiguę qui comeditur in acetarijs Rapuncium vernaculi nostri dicitant.

Rapacia. oz̄. rapozum frondes quas boues decoctas in cibum sumūt. Ply. ⁊ boi nō minoꝝ rapaciozum grā q̄ cimarum.

Raphanus. pe. coz. gñs radicis notę comestibilisq̄z. Ply. Ferē in templo Apollinis delphici adeo cęteris herbis platus raphanus vt ex auro diceret. beta ex argento. raptū ex plūbo. Refert Alexander aphrodiseus esse calidum humores exicare ⁊ attenuare. Mouere ex humoribus spūs: ac eos exhaurire ⁊ exinanire dū p os eructat. Est ⁊ aliud raphani genus Armoracia a nr̄is oz. Quidaz hoc nomen aspirant in prima.

Rarus. a. um. prozie oz qō non est dēsum. Inter dū ponit pro praestāti. qn̄ oīa pręclara rara sunt. Uir. Hic rarum tī videmus bolus. Hiero. Rara est virtus nec a pluribus appetitur

Rarenter aduerbium idem quod raro. Hel. lib. j. Rarus nō oz rare sed alis raro dicunt: alij rarenter.

Raro. as. rarum facio. Cuius composita sunt. Disraro: ⁊ inter raro. quod est in medio rarum facio. Col. lib. v. vtitur.

Rarefacio. idem lib. vj. Hoc autem facile continget si prius rarefeceris etiam eas partis supra quas ramum secaturus es feno. aut stramentis texeris.

Raripilus. a. um. pe. coz. qō hz raros pilos. Col. in psa. Et idipz aliter. curatur mutilum ⁊ raripilum. alr cozmutum ⁊ setosuz.

Rarescere figt raz fieri: siue deficere. Col. li. iiij. Negligētia cultorū magna ps depit ⁊ interius seminium cęteraq̄z virentia rarescunt. Lac. li. vij. Ita enī Iustitia rarescet: ⁊ impietas et auaritia ⁊ cupiditas ⁊ libido crebrescet.

Rastrū. ⁊ raster. mas. gñis. Ter. At istos rastros interea depone: Uir. Rastraq̄z incurues q̄uū tribuere ligones. Dr aūt rastra seu rastri: q̄ ⁊ rutabri vocant. ꝓprie qđ⁹ p fenisecia festucas abradim⁹. a quo abrasu rastelli sūt noīati vt inḋt Uar. li. j. de re rus. Tū de pratis inḋt stipulā rastellis eradi atq̄z addere fenisecio cumulū quo facto ficilicēda prata. i. salcibus cōsectāda. Uerū ⁊ stabulariox vsib⁹ deputant bisdē quoq̄z terram effodiunt. Sue. in nero. Tubaq̄z signo dato primus rastello bumū effodit ⁊ chorbulę congestam humeris extulit.

Raſtelli. Uide in dictione raſtrum.

Ratus.a.um.pticipiū a Reor.reris quod figt puto. Imaginor. Priſ. Reor quoq; ratus facit participium vt puto oꝛie cā. qz ritus aliud figt. z retus pro reatus dicebāt: qūo ſaucius p ſauciatus: laſſus p laſſatus. Pla. Iam. Uictis hoſtib⁹ quos nemo ſuperari poſſe ratus ē. Aliqñ ratus ꝺr firmus certus. Teren. in Ecy. Ne quod ego egiſſem eſſet ratum.

Ratifico.as.approbo: z qꝺ actum eſt confirmo. Ueteres ratare pro ratificare dicebant. vnde eſt irritare contrarium.

Ratio.a ratū ſupino fit. Et eſt vis illa aī q̄z a ceteris aīalib⁹ hō diſiungit. Quę ſic diffiniť ab Aug. li. ij. de ordine. q̄ ſit mentis motio ad ea q̄ diſcutiunt diſtinguēdi z cōnectēdi pōtes Uñ ab Horatio poniť pro rōcinatōe z diſcurſu aī ad inueſtigandū verū. Li. li. ij. ad here. Rō eſt cā q̄ demōſtrat verū eē id qꝺ intēdimus breui ſubiectione. Seneca. Quid ē rō niſi nature imitatio Seqtur rō nām: z bonū ſine rōne nullu eſt: z virtus nō aliud q̄z recta rō. Aliqñ tñ nō poniť p reſpectu z cura. Li. Pläco. Peto a te vt me rōnē hꝛe velis z ſalutis z dignitatis meę. Sic dicimus hūda eſt rō bonoꝝ. rō rei familiaris. Idē li. ij. offi. Hūda rō eſt rei familiaris: quā quidē delabi ſinere flagitioſum eſt. Si vo iungať cuz prepoſitione cū. figt negociū. Idē in cato. Rōnez hz cū terra q̄ nunq̄z recuſat imperiū. Et ad Atticum. Lū oībus muſis rōnē hꝛe cogito. Aliqñ poniť p cā. vt apud eundē. M. Catoni. Cū aūt ad Libiſtra pp rōnem belli q̄nq̄z dies eſſez moratus. Aliqñ pro mō via z forma. Sal. At ego vobis inq̄t ſi mō vultis eē viri rōnē oſtdā q̄z tāta iſta fugiatis: Et rō quandoq; ꝺr ſupputatio vel calculus ſiue exp̄ſa. Pla. i aul. Supputať rō cū argentario. Idē in am. Et vt res. rōneſq̄z veſtroꝝ oīum bñ expedire vultis. Uñ rōnarius codex in quo accepti z expēſi rōnes deſcribunť. Sue. in Leſa. Seruitia recentioza immenſo pꝛio z cuius ēt ipm puderet ſic vt vetaret rōnibus inferri. i. nolebat in rōnario pſcribi eam ſummā quam impēderat in emptōe ſeruoꝝ. Rō ēt ꝓportio ꝺr vt ſi qñ numer⁹ ad numerū hz ꝓportionē quā nos rectū dicimus rōnē vel duplā vel triplā vt q̄ttuor ad duo: z ſex ad duo. rōnē purgare. Uide in dictiōe purgo. rōnē oſtare ē equā legitimāq̄z rōnē oñdi aut apparere oñdi poſſe. Ply. Junioꝝ. Mirꝛ ē q̄z ſingulis dieb⁹ i vrbe rō aut oſtet aut oſtare videať: plurib⁹ cūctiſq̄z nō oſtet

Ratiūcula.diminutiuum. Teren. in phoꝝ. Erat ei de ratiuncula iampꝛidem apud me reliquum pauxillulum nummoꝝm.

Rōnale.pbi dixerūt eſſe qꝺ rōne vtereť: vel vti poſſet. Uñ dicimus boīez eē rōnale z mortale. Dic gñe poſito qꝺ aīal ē dictū videmus additas duas dr̄ias q̄bus admonēdus erat hō z quo ſibi redeundū eſſet: z vñ fugiēdū Nā vt pgreſſus aīę vſq; ad mortalia lapſus ē ita regreſſus eſſe in rōnē ꝺr. Uno verbo a beſtijs qꝺ rōnale. alio a diuinis ſeparať qꝺ mortale ꝺr. Illud niſi tenuerit beſtia erit. Dic niſi ſe auerterit diuina ñ erit. rōnale ſubſtātiuū. gñs veſtis ſacerdotalis ē. Uer. ad Fabiolā. rōnale ēt ꝺr gñs veſtis apꝺ hebꝛeos oſtuin. grece logiō. nos rōnale poſſum⁹ appellare. pān⁹ ē bꝛeuis ex auro hñs magnitudinē palmi p q̄drū z duplex ne facile rūpať.

Rōnabile ꝺr qꝺ cū rōne factū dictūue eſt. Cui⁹ ꝺriū ē irrationabile. Itaq; domū aliquā rōnabilē poſſum⁹ dicere: noſtrū q; ſermonē. rōnales aūt vel illū q̄ hanc fecit: vel nos q̄ loquimur. Ergo pcedit rō ab aīa rōnali in ea quę vel fiūt rōnabilia: vel dicunť. Duo ergo ſunt in q̄bus potentia viſq; rōnis poſſit ipſis ēt ſenſibus admoueri: opa hominū: quę videnť: z verba q̄ audiuntur. In vtroq; aūt vtitur mēs gemino nuncio p corpis neceſſitate. Uno q̄ oculoꝝ ē: altero auriuz. Ita cū aliq̄d videmus cōgruētibus ſibi partibus figuratū: nō abſurde dicimus rōnabiliter apparere. Itē cū aliquid bene cōcinnere audimus nō ꝺubitamus ꝺicere q; rōnabiliter ſonat Irrationabile ꝺo. quod his caret. Quiti. li. ij. Sed q̄ carent ſermone que id faciunt multa atq; irrationabilia vocantur.

Rationarius: liber in quo rōnes rerū geſtarū cōtinenť. Sue. in Aug. rurſus tędio diuturnę valitudinis cū ēt a magiſtratibus ac ſenatu domū accitis rōnariū ipiī tradidit. Et rationari⁹ liber accepti z expenſi vt ſupꝛa i dictiōe rō. Itē rationarius qui rationariuz conficit vel q̄ rationibus p̄eſt. Marcellinus Quidam ex mercatore opulento rationarius apparitoꝝ.

Ratiocinoꝝ. pe. coꝝ. figt p rōnē quādā deꝓhendo colligo cōputo. Hel. li. j. plutarchus in lib. quē cōſcripſit ſcite ſubtiliterq; ratiocinatū pythagoꝛā ꝺicit in reperienda modulādaq; ſtatus longitudiniſq; eius p̄ſtantia. Li. li. j. tuſ. At nos metiendi ratiocinandiq; vtilitate inſpecta huius artis terminauimus modū. Hic ratiocinatoꝛes dicti ſūt q̄ calculatoꝛes vulgo nominať dictōe latīa. Mar. Nec calculatoꝛ nec notarius velor maioꝛe: q̄ſq; circulo cozoneť. rōcinatio inq̄t Aug. li. de imortalitate aīę ē a certis ad icertoꝛ idagationē nitens cogitatio.

Ratis z rates ſm pbū efferri pōt. Et pꝛie rates dicuntur connexę z recte cōpactę inuicē trabes q̄ p aquā trahunť. Abuſiue a poetis vſurpatur pro nauibus. Virgi. Diſiecitq; rates.

Raudum dicebatur es. Uide in dictione rudus.

Rauēna vrbs in octaua regiōe italię. Sabinoꝝ oppidū in oꝛa littoꝛis Adriatici oliz tota ligneis cōpacta ędificijs aq̄s diffusa. pōtibuſq; ac lembis peragrara a theſalis ꝺdita perhibeť. Et cū a mari fiūt ſundatōes ñ mediocrē accipit ptē cęni paluſtris. De hac Syri⁹. li. viij. Lęta paludoſo ꝓſcidūt ſtagna rauēnę. Dic oꝛt⁹ ē caſidoꝝ ſenatoꝝ q̄ mīta eruditiſſime ſcripſit.

Rauis raucedo vocať q̄ fit aut nimia ſiccitate pp clamoꝛē: aut nimio humoꝛe ad vocis loca fluēte ex q̄bus vox hoī plerumq; negatur. Plau. in aul. Buccine deſtruriſti me ad ſenez pciſſimum vbi ſi qꝺ poſcamus ad rauim poſcamus pꝛiuſquā quicq̄z ꝺetur. hinc rauio is z raucus. a. um.

Rauum veteres ꝺixerunt obtuſum. Uñ raua vox obtuſa z parum liquꝺa. Rauus coloꝛ obtuſus. i. mixtus niger cū fuluo coloꝛ inter flauum z ceſium. Li. lib. iiij. acad. Quia nobiſmet ipſis tum ceruleuz tum rauum vꝺ quodq; nūc ſole colluceat.

Rauiſcellus diminutiuum a rauo. Plau. Quis inquit hęc mulier z ille rauiſcellus qui venit.

Raucus qui nimio clamoꝛe vel alia cā vocem obtuſaz hz. aliqñ tñ refeť ad optimā vocē. Uir. Dāt ſonitū rauci p ſaxa liquētia cygni. Hinc raucitas: z raucedo. p vocis obtuſitate.

Raucę. vermes terreni radices arboꝝ lędentes. Ply. Olea vbi quęrcus effoſa ſit male ponitur quando vermes qui raucę vocantur in radice quęrcus naſcuntur z tranſeunt.

Raucio. is. rauſi. rauſuz. raucus ſum. a quo Irraucio. Eſt z rauceo. es. a quo raucęſco z irrauceo.

Re. p̄poſitō p apocopen a retro facta vꝺ. Uñ reſpicio retro aſpicio. reuertoꝝ retrouerto. repoſco rē oatam retro poſco. Et nō niſi cōpoſita repit q̄ ēt alias ſignificationes hz. Nā q̄nq̄z pfectionē ꝺenotat vt recognoſco. Q̄nq̄z recipꝛocationem vt redamo. Q̄nq̄z ō ſiue aduerſus vt reluctoꝛ repugno reſiſto. Q̄nq̄z iteꝝ atq; iteꝝ ſeu ſępe: vt reputo. q̄nq̄z ꝺnouo vt renouo qꝺ ē rurſus nouū facio: q̄nq̄z ide: vt remoueo. q̄nq̄z valde vt redūdo. q̄nq̄z lōge. Uir. li. iij. Itaĥā petere z terras tentare repoſtas: Ser. i. lōge poſita. q̄nq̄z ꝺnotat ꝺrietatez ſuoꝝ ſimpliciū: vt retego qꝺ tectū erat ꝺnudo refigno. qꝺ ſignatū erat apio. recludo clauſum patefacio q̄nq̄z hz diuerſaz ꝛz non ꝺriā a ſuis ſimplicib⁹ ſignificationē: vt reſcio. Nā cū ſcire ſit cognoſcere: reſcire tamē ſiue reſciſcere nō ē rurſus cognoſcere: ſed factū aliqꝺ occultius z ꝛopinatū inſperatūq; cognoſcere. ſcire aduertere. De hoc loco ſuo. Sic rīdeo. qꝺ non ſolū redico aut repꝛomitto: ſz re atq; aſpectu ſatiſfacio. Uēt aliqñ re eāde ſignificationē quā hz ſimplex vt repꝛeſento. Cōponiť āt cū dictiōe ab. a. incipiēte: redamo redarguo. b. vt rebello. c. vt recurro. d. vt reddo. e. vt redeo. f. vt refero. g. vt regrediꝛ. h. vt redhibeo. i. vt reiſcio. l. vt relego. m. vt remigro. n. vt renito. p. vt repugno. q. vt req̄ro. ſ. vt reſarcio. t. vt retineo. u. vt reuertoꝝ. Sz cū. a. e. z h. interponiť. d. cā euph.

Reapſe. figt re ipſa. Pacu. Si non eſt ingratum reapſe qꝺ feci.

Reate ciuitas in Umbria: ex qua Veſpaſianus oꝛiginez ꝺuxit.

Reatus. us. culpa crimen.

Repello. as. ex re z bello. pꝛie figt repugno. Unde rebelles ꝺicunť qui in fide nō pmanent: z iuſſis poteſtatiū repugnāt. Et

rebellio

rebellio repugnātia. rebellare vulnera seu alia vitia dicunt qñ semel curata repullulāt. Ply. Strumea herba est q̄ rursus sata rebellare credunt herbarij que curauerunt vitia.
Rebla. regio babylonioꝝ: vel vbs que nūc Antiochia dr.
Reboo. as. ex re. ꝛ boo. mugio. Hzecum est vt inq̄t. Ser. in cō. Be. Nā apud latinos nullū verbum est qō ante o. finalē beat. o. excepto inchoo: qō tñ maiores aliter scribebāt aspirationē interponentes duabus vocabulibus ꝛ dicebāt ichoho per trāslationem tñ roboare significat resonare. Uirgi. li. iij. ge. reboant syluecq̄ ꝛ magnus olympus.
Recalesco. rursus calesco. Lice. li. iij. de na. deo. Qō nr̄is quoq̄ corporibus cōtingit cū motu atq̄ agitatione recalescunt.
Recaluaster diminu. ē. figt eū q̄ fronte calua est. non toto capite qsi recaluatulus. Legi quēdā: alioq̄n eruditū exponentez recalualtrū esse retro caluū. qō falsuz esse ostat ex auctoritate Pier. in leui. scribētis. Si a frōte eciderīt pili recalualter ꝛ mūdus. dr ꝛ recaluus. Plau. in ru. Ec quē recaluū ac filoneūsenē. Die. ō Ioui. recalua frōte ō socrate. Dic recaluo. as.
Recanetum ciuitas in italia que a priscis recinata dicebatur.
Recedo. is, abeo discedo. Uñ recessus, p discessu. aliqñ pro tra bore extēdor a quo recessus p spacio. Cur. In eo nemore lōgo recessu oom⁹ erat. Et recedē est retro cedē a quo fit aduerbiū recessim qō ē retro cedēdo plau. recessim cedā ad pietē
Recello. is. reduco reclino. sicut excello in altum extollo. apul. li. x. de asi. Illa, n. quotiens ei parcens nates recellebam accedens: totiens nisu rabido ꝛ spinam prębendens ad eā applicioze nexu inhęrebat.
Recelliclunię. dictę sunt meritozię meretrices que desultura q̄dam ꝛ assultura mouent clunes vti venus concinioꝝ incensoꝝ prędicetur. Plau. An vis iter ista versarier pro sedas pistozum amicas recelliclunias alicarias.
Recens nomē. significat nouum. hoc est qō nuper accidit. vnde recētioꝝ recētissimus aduerbiū recēter Li. Hoz recētiozū nunq̄ dictū ab vllo qō sciā. Idē Au. Lecinię. Lōmozarem nō solū veterū sed hoz recētiū vel ducū vel comitū tuozum grauissimos casus. Inuenię ēt recens aduerbiū. Plau. Qui recens ex agro venerat. Uirg. sole recens ozto. i. recenti tpe.
Recentari: renouari ꝛ denuo recēs fieri. Actius. Jamiā albicascit pbębus ꝛ recentatur cōe lumē boibus ꝛ voluptas.
Recēseo. es. recognosco ꝛ sūmaz totius populi p numeros colligo. Unde recēsus p recēsione ꝛ recognitiōe dr. Et recēsiti qui p recessum numerati sunt. Sue. In cesa. recēsum populi vocati p pōos insulaz egit. Et in li. numeri scriptū est q̄ recensiti sunt a viginti annis oēs q̄ poterant ad bella pcedere.
Recido. is. pe. coz. recidi recasum. significat retro: siue iterū cado. ꝛ semp pducitur re. Proper. recidit inq̄ suos mēsa supina pedes Amb. de obitu Satyri. pro simplici posuit. Semp optaui vt si quę perturbatiōes vel ecclesiā vel me manerēt. in me potius ac meam reciderent domum.
Recidiuus. a. um. pe. p. figt qō recidit. Uir. li. iiij. Et recidiua manu posuisset pgama victis. i. q̄ reciderūt qsi oidoni se purgās dicat eneas. Si mihi licuisset ruinas troię ptin⁹ instaurasse: nō tot tātisq̄ laboꝝib⁹ ac picul' cōdere nouā vrbē qsissez. Si milr capiē illō ex li. vij. Quin idē veneri ptus su⁹ ꝛ paris alē fenestręq̄ itęr recidiua i pgama tędę. lz Ser. iterptęr recidiua post casū restituta. Qō minime vęr ē. cū nunq̄ restituta fuerit. Nā ꝛ si febres a ply. recidiuę dicant. h̄ nō ppe: neq̄ ex vocabuli significatōe fit sz ex, appellatōe tñ qsi recidiuoꝝ febres pp eos qui in eas icidūt ꝛ post eaz depulsionē recidūt: in eas. Quę cū post casū suū siue depulsionē restituūt redituę, ppię nō recidiuę oñr qz tūc nō recidūt siue nō ōpellunt sed retiuiscūt ꝛ integrant. recidiu⁹ igit q̄ recidit. i. q̄ retro vl rursus cadit ꝛ nō possit pmanē. Uñ ēt ei⁹ simplex. Lardiu⁹ qui cadit. Ply. li. xv. Colligi mala post equinoctiū auctūna le neq̄ ante sextā decimā lunā: neq̄ ante primā bozā cadiua separari stramēti stozeis paleisue substerni: rara cōponi vt limites pui spūm cęlem accipiant. Similem significationē bīt relīq̄ noīa i uus terminata: vt natiuus: votiu⁹: rediuiu⁹.
Recido. is. cidi. sum. pe. p. ex re ꝛ cędo. qō incido figt qsi reseco. Unde recisos ramos dicimus. i. resecatos.
Recisamentū. a recido paruū frustum ꝛ qsi ramentū ex aliquo recisum Ply. Ocyssime vero eruginē contrahit ęs cozonarium recisamentis in acetum additis.
Recipio. is pe. coz. ex re ꝛ capio. Propzie recipe dicimus quādo qs aliq̄d qō tradidit: recipit: qsi retro vl rursus capio. Li. li. ix. recipiāt arma q̄ p pactionez tradiderūt. Qñq̄ pont. p admittere accipe. Li. li. ij. of. Lyrillū quēdā suadētē vt in vrbe manerēt: terrēq̄ reciperēt lapidib⁹ obruerūt. Qñq̄ p reuocare. Uirg. Sic ozę effata recepit ad sese. qñq̄ in tutū reducere liberare. Idē. Medioq̄ ex hoste recepi. Dic recept⁹. us. p reductiōe. Et recipe seruū. Ulp. dicit refugiū eē absconděi cā suo pstare: vel i suo agro vl i alieno loco ędificioue. qō receptū dare vulgo dr. qñq̄ simplr reducē. Plau. i cap. Inde me cōtinuo recipiā rursū domū. qñq̄ recupare. Li. in Cato. Tarentū vo q̄ vigilātia quo⁹ filio recepit: tū qdē me audiēte salinatoꝝ q̄ amisso oppido fugerat in arcē glozianti atq̄ dicēti. Mea opa Quinte. Fabi tarētū recepisti. Et certe inq̄t ridēs nisi tu amisisses: nunq̄ recepissez. qñ excipe ad vsum suū ꝛ reseruare qō fit cū vēditis ceteris sibi qdpiā seruat. Plau. Ubi nūc adolescēs bz posticulū: h̄ fcepit cū ędes vēderet. Hinc receptitius suus appellat⁹ est nuptę mulieris ppzius: quē. s. cū dotē marito daret: sibi reseruauit. quotiēs enī mulier in banda viro dote aliq̄ ex suis bonis retinet: nec ea ad vir̄ trāsmittit: recipe ea ōr. qñq̄ p sternere. Uir. li. viij. Totū cui cōminus ensem cōdidit assurgēs ꝛ multa morte recepit. qō ꝛ p accepit exponi pōt. Sicut cū dicimus. Accepit eū crudeliter: vel malis modis. Sigt ēt faciēda suscipe ꝛ cū obligatiōe pmittere. Li. Crasso. Quę tibi pmitto ac recipio scissime eē obseruaturū. qñq̄ simplr promittere. Cecina ad Li. Sed tū ego filio dixerā libzū legeret ꝛ ea oditiōe daret: si reciperes te cozrecturū. Li. Bruto p polliceoꝝ posuit cum inq̄t. In ipa cā exponēda satis ēt de, pbitate dixi. sz tū separi ex me recipio foze eū tibi ꝛ voluptati ꝛ vsui. Nā ꝛ molestuz boiez cognosces ꝛ pudētē ꝛ a cupiditate oī remotissimū. p terea magni laboris sūmęq̄ industrię neq̄ bec polliceri debeo q̄ tibi ipsi bñ cognoris iudicāda sunt. Seruat Li. mozez suū vt difficile vbuz recipio p facile polliceoꝝ postea doceat.
Recepti in ciuitatem dicūtur qui cum suffragio ciues sunt effecti vt apud Liuium sępe legit. Et receptus mos est quem sponte ciuitas alienum assciuit.
Receptus. us. reductio. i. quo se tutus recipit exercitus. Unde receptui canere dicimus cum tuba exercitus ē plio reuocatur. Uir. li. xi. Planicies inculta iacet: tutiq̄ receptus.
Receptitius. a. um. qō reseruat. Uñ receptitius suus appellat⁹ est nuptę mulieris ppzius quē reseruauit cū dotem marito daret. Qui ꝛ supdotalis dicitur oñę futurus ingis comes.
Recepto. as. frequentat. a recipio. Terē. Meū receptas filium.
Receptaculū. locus in quem se tuto recipiunt. Li. Omnitz bonarum artium receptaculum.
Recipatia a veteribus dicebat cū inter ciuitates pegrinas lex conuenit: vt res pziuatę reddant singulis: recuperenturq̄.
Recidipna. vestes q̄s vocāt cęnatozias. Iune. Rustic⁹ ille tu⁹ sumit recidipna q̄rinę. Lōpositū nomē ex lano ꝛ greco. s. ex recinio ὀλίγου ὑο cęnā figt. Eadē ēt Triclinaria dicunt.
Recinium vestis antiquissima quadrata vt inquit Uar. Luius mediam partem retrozsum iaciebāt. Unde reciniati mimi Ser. in cō. li. j. ęne. Recinus ōr ab eo q̄ post tergum reijcitur quod vulgo mauoꝛte dicitur.
Recipzocus. a. um. pe. coz. qō ē repetitū. Uñ pnomē recipzocū dr qz in se ipm reflectit. Uar. a recipiēdo derivat recipzocū ꝛ id esse asserit qō aliquūde, pfectū redit eo. vñ pfectum est.
Recipzoco. as. repeto reflecto. remitto. retrogradioꝝ. Liu. lib. ij. de bello punico. Cū iam spēs includeret vētus nec recipzocare aiam sineret auersi a vento parūper cōsedere. Hel. in eā phystulā p quā spūs recipzocat. Li. li. j. de diui. Si qdē ista sic recipzocāt vt si diuinatio fit: diȷ sint: si diȷ sint: diuinatio sit
Recito. as. ex re ꝛ cito figt scripturam clara voce vt alij audiāt intelligantq̄z lego. Unde poetę ꝛ alij scriptozes recitabant

publice opera sua ꝛ nōnulli aliena. Aliqñ non legendo sed memoriter referendo fit recitatio. Quinti. At ista legem recitat loquens de muliere quę cęca erat.

Reclamo.as.pe.pro. clamore aduersor nō acquiesco. Lice. pro Pompeio. Propterea q̄ istis reclamātibus vos vnū illum elegistis quē bello prędonū prępone retis. Idē lentulo. Eius oratiōi vehemēter reclamatū est. Vie. ad Dama. Sacerdotalem ordinē non tā pie q̄ audacter inuasit: ꝛ reclamantib⁹ leuitis nōne tu es ozias rex ꝛ non sacerdos?

Recludo.is.pe.,p.mō significat ꝑbe claudo. Piero. Postium quod patebat recludens sera offirmauit. Modo hz significationem contrariam suo simplici. Plau. in cap. Cellas refregit oēs intus: reclusitq; armarium.

Recluuium: morbus cum circa vngues cutis se soluit Cluere enim soluere est.

Recognosco rursus cognosco. Ambro. Fraudis suę vasculum diabolus recognouit. Interdū perfectę cognosco. Lac. li. ij. Quę facta cū pr̄ recognouisset abdicauit atq; expulit filium. Interdum est vt se aliqd hz reuideo. Col. li. j. Panis potionisq; bonitatē gustu suo exploret: vestem manicas: pedūq; tegmina recognoscat. Inde ēt cum opus cōpositum emendandi causa reuidemus recognoscere dicimus.

Recolo.is.pe.cor. significat reputo. repeto. mediror ꝛ mēte tracto. Diom. Supest vt singula recolēdo memoriaten⁹ mādētur: ne frustra cū tpe euanescāt. Li. ꝑ Archia. Quātū alij tribuūt tēpestiuis ꝺuiuijs: q̄tū veniq; aleę. q̄tum pilę tñ ego mihimet ad hꝰ studia recolēda sūpsero. Interdū recolē ē rursus colē celebrare reuidē seu reqrere. Piero. in plo. paral. Si q̄s in hac interꝓtatiōe voluerit aliqd reprehēdere: iterroget hebreos: suā cōscīam recolat: videat ordinē textūq; sermonis. ꝛ tūc nro labori si potuerit detrahat. Idē ꝑ recitare posuit scribēs ad principiā. Sępe ꝛ multū flagitas virgo christi p̄ncipia vt memoriā sanctę feminę Marcellę lris recolā: ꝛ bonū quę diu fruiti sumus etiā cęteris noscendū imitandūq; describam. Interdū figit ad mentē seu memoriā trahere. Aug. li. ix. cō. Ad hęc ei quid rñderim non satis recolo.

Recondo.is. repono ꝛ contego.

Recordor. rursus in cor reuoco: vel iterum rem cordi do. Et dicimus. Recordor huius rei: ꝛ banc rem. Li. in cato. Ut pedestres nauales ue pugnas vt bella a se gesta triūphosq; recordentur inuenitur etiam cōe. Piero. in ezech. Omnes iustitię quas fecerat non recordabuntur.

Recresco. rursus cresco. Ply. Cbartilago. rupta non solidescit nec prędcisa ossa recrescunt.

Recrudesco. renouo. tractus a vulneribus quę agitatiōe nimia interdum recrudescunt. i. cruda ꝛ noua fiunt.

Recupero.as.pe.cor. redimo. ꝛ rem amissam rursus acqro. Liui. li. v. Ferro non auro recuperare patriam iubet.

Rectus.a.um. a rego fit: ꝛ ideſt qō regitur: sicut rector qui regit Aliqñ rectus dr̄ qui stat ꝛ erectus est. Unde vicim⁹. Ille vadit rectus. hoc est nō flexus. Aliqñ dr̄ qui nullā in partē flectitur: cuius ōrium est obliquus. Unde per translationē recti boies vocantur iusti. ꝛ rectum iustum. Item rectū dicit perfectum officium qō greci cathotoma vocant.

Rectus apud grāmaticos dr̄ primus casus: qui tñ improprie dicitur casum cum ntūs a nullo flectatur: ꝛ cęteri casus ab eo flectantur ꝛ cadant. Ideoq; dicuntur casus.

Recta absolute a veteribus dicebanť cena quā clientib⁹ ꝛ ciuibus ꝛ recto ordine discūbentib⁹ laude p̄ncipes dabant. Sue. de Aug. Cōuiuabat ꝛ assidue: nec vnq; nisi recta non sine magno ordinū hominūq; delectu. Mar. Promissa est nobis sportula recta data est. Sportula vo specimē erat pusilli parciq; hois. Idez in Nero. Adhibit⁹ sūptibus modus publicę cęnę ad sportulas redactę. Recta tunica dicebatur quę ita cōtexta erat: vt veluti rigēs staret. Uel quę a stanti bus ab imo in altū texebať. Unde Tyrones ꝛ nouę nuptę induebanť. Inuenitur etiā recta aduerbiū. Ply. cum domū recta proficiscerer. Uir. Non assis faciunt euntq; recta.

Rectum dr̄ intestinum: qz in imo vnde excerniť dirigitur.

Recte a duerbium significat bene iuste. Et differt recte dicere ꝛ vere dicere: q̄ recte ad verba: vere ad sententiā referať. Nam possumus recte ꝛ falsum dicere dūmodo nullo vitio verborum dicatur. Ter. Et recte ꝛ vere dicis.

Rectāgulus. est cū lineę ita cōiūgūt vt nulla ps magis ꝺclinet.

Recubo.as.pe.cor. ꝛ Recūbo.is. quiesco iaceo. Uir. Tityre tu patulę recubans sub tegmine pbagi. Et iterum. In te omnis domus inclinata recumbit.

Recula. ę. pe. cor. diminutiuum est a res.

Recuso.as.pe.pro. ex re ꝛ cuso qō a cudo.is.fit. Et figit refuto Amb. Quę a btā. Agne veluti quedā sunt stercora recusata.

Recutitus.pe.,p. curtatus: ꝛ cui a glāde reiecta ē cutis. Quo nomine dicti sunt iudei. Sidoni⁹ fert recutitor⁹ p̄mordia iudeorū. Cā cur hꝰ fiat: referť a Lactātio. Deus cupiēs (vt Socrati pariter placebat) corpora humana esse fenestrata. nil tecti ꝛ obuoluti in finib⁹ cordis iussit nudādā glādē: hoc ē cor discipiendū. qō figurata filitudine glādi conuenit: vt significa ret cor ipm retegēdū ꝛ pura nuditate nudandū. Recutiti ergo a recisa verendor cute vocati sunt iudei. Mart. Necrecutitor fugis iguina iudeor. ēt q̄ sanior est glans a sanie.

Redamo.as pe.cor. figit ō vel filr. siue me amātez amo. Aug. li. iiij. cō. Dis atq; hmōi signis a corde amantiū ꝛ redamātū ꝑcedentibus p os: p linguā: p oculos ꝛ mille motus gratissimos q̄si fomitibus cōflare aīos ꝛ ex plurib⁹ vnū facere. hꝰ est qō diligię in amicis: ꝛ sic diligię: vt rea sibi sit humana conscientia si non amauerit redamātē: aut si iā amantē nō redamauerit nihil grēs ex eius corpe pter inditia beniuolentię.

Redandruo.as. de pīscis dictionibus est ex re ꝛ andruo. significat redeo.

Redeo.is. rediui ꝛ redij. itum. retro eo. siue reuertor. Teren. Redeo inde iratus atq; egre ferens. Interdum reuocor. Uirgi. Redit agricolis labor actus in orbem.

Redito.as.pe.cor. frequētatiuus figit stati: siue continue redeo. Plau. in cap. Nūc ita conuenit inter me atq; hūc Tindare vt te extimatū in aulidē mittā ad patrem si nō reditas.

Reditus.us.pe.cor. duo figit. s. reuersionē. Quid. Uela q̄ror reditus vba carere fide. Et prouentū: eo q̄ singulis annis reditus redeat. Idem lib. ij. de pon. At reditus iam quisq; suos amat ꝛ sibi qd sit vtile solicitis supputat articulis.

Reddo.is. reddidi. itū p ouplex. dd. orię cā vel euphonię. qñ retro do. Nā ꝓprie reddere est acceptū vel ablatū restituere. Tere. in phor. Si q̄s qd reddit: magna est hūda gra. Ponit ēt p dare. Celsus itureō. Reddēdi verbū q̄q̄ significatiōes hz retro dādi. Accipit tñ ꝛ p se dādi significationē vt reddo tibi lras: q̄s mihi Li. ad te dedit. Item p facere: vt reddo te certiorē: ꝛ tu me reddidisti. pbū virū. Uir. Tu das epulis accūbere ditū. Itē ꝛ reponere. Plau. Tempestas venit cōstringit tegulas imbriceſq; ibi oñs indiligens reddere alias ne vult. Itē p ꝓducere. Idē in tri. Id frumēti qñ alibi messis maxia est trib⁹ tātis illis min⁹ reddit q̄ obseueris. Itē ꝓponere. Idē in aul. Tibi ego rōnē reddā stimulor⁹ seges.

Redibeo.es.pe.cor. ex re ꝛ habeo. d. iterpolita. cā meliorīs soni ꝛ abiecta aspiratiōe. Et est redibere. Ulp. inqt facere vt rursus hēat venditor qō habuerat. Festus. Rediberi id or qō redditū est improbatūq;. Et qui dedit rursus coactus ē habere id qō añ habuit. Hinc redibitio actus ipse restitutiōis.

Redigo.is.pe.cor. ex re ꝛ ago. a in i cōuersa. ꝛ d. iterpolita figit quadā vi: aut idustria reduco. ꝛ semp actūm cuz ꝓpositione postulat: multisq; accōmodat actib⁹. Plau. in am. Deniq; Alcmenā rediget antiquā in ocordiā cōiugis. Idē i asi. Redigā te vñ orta es ad egestatis terminos. Li. li. iiij. phil. Potētissimos reges bellicosissimas gētes in deditionē ꝺuⁿ ipe rij redegerūt. Et li. v. Quib⁹ rebus tāta pecunia vna i domo coaceruata est: vt si hꝰ genus in vnū redigat non sit pecunia reipu. de futura. Lac. li. iij. Quid ille q̄ pr̄monium in nūmos redactū effudit in mare? Et itez. Sed si id feciſſet ipe ſe in pulū redegisset. Tere. i adel. Tu hō rediges me ad i sanią? Et in phor. Ego me nego tu q̄ ais redige in memoriā. Et iterus. In id redactus sum loci vt qd agaz ex illo nesciam prorsus.

Redimo.is.pe.coz.er re ꝛ emo.d.interpolita euphonię cā ſigt emo.Li.Qui merces redimūt vt ſtati vēdāt.Et i iure ciuili. Redēptozes vectigaliū emptozes appellant.Li.i ver.ac.ij. Ut p̄mū ex puincia redijt redēptio hui⁹ iudicij eſt cā grādi pecunia.Et redimere eſt recupare.qō vernacula līgua dicimus reſcodere.Li.re viliſſima ꝛ qua maximā redemit.Uñ q̄ ab hoſtib⁹ capti ſunt vel q̄ alicui pene ſunt obnoxij ſoluto p̄cio redimūt.Itē q̄ iniuſte verant ſi p ſolutionē pecunię liberati fuerint:redemiſſe vexationē dr̄.Plau.i aſi.Redime iſthoc bñficio te ab hoc ꝛ tibi eme hunc iſto argento.Lurti. Sed medici quoq; grauiozes morbos aſperis remedijs curāt.ꝛ gubernatoz vbi naufragiū timet iactura q̄dā ſeruari pōt redimit.Ter.in eu.Quid agas niſi vt te redimas captuz q̄ queas nūmo ſi nequeas paululo at quāti queas.Pier.in ero.Dēm p̄mogenitū hois de filijs tuis p̄cio redimes.rurſus redimere emēdare:qō tñ fere in idē recidit.Li.Nō.n. p̄teritā culpā videri nolo redemiſſe.Ille.n.p̄teritam culpam redimere dr̄ qui aliquo egregio facto eam compēſat.

Redempto.as.frequentatiuum eſt.a quo redemptito.as.plau. redemptitauere ad vnum captos.

Redimio is.redimiui.itum.pe.p.er re.ꝛ emio.d.interpoſita ꝛ e in i mutata.ſigt ozno.cozono.acupingo.Clau.li.ij.de raptu. Nec ſic in numeros arcu mutāte colozes incipiēs redimitur hyems cuz tramite flexo ſemita diſcretis interuiret humida nimbis.Et li.iij.Medijs inuenim⁹ artis exanimē cyane cerulis redimita iacebat.Nā ei⁹ ſimpler.Emio ozno ſeu decozo ſigt Ouid.li.j.Pero.Qō tibi donaui perfide luſtus emi.

Redimicula ornamēta capitis mulierū ꝛ vittaꝛ tenię pēdētes a poſteriozi pte mitrę.Iuue.Accipiēt te paulatim qui lōga comi redimicula ſumūt frōtib⁹ ꝛ toto poſuē monilia collo.

Rediuiua q̄ poſt interitū redeūt:vel qō moztuū eſt ad vitā redire pōt.Lypxi.Ad hāc denuo lucem rediuiuū cozpus aiāt. Uel rediuiua ſunt q̄ ex vetuſto renouant.Qō ꝛ Seneca ſentire vr̄.lib.iij.decla.rediuiuū me ſenē meretrix vocat.Iuue. Prodiga nō ſentit peuntē fęmina cēſum:ac velut exhauſta rediuius pullulet arca nūmus ꝛ e pleno ſp tollat aceruo.

Rediuius vermiculus ſeu beſtiola q̄dā q̄ infixo ſemp ſanguini capite viuit cui vni ex oīb⁹ aīalibus cibi exitus nō eſt ſed vſq; adeo intumeſcit ſacietate vt ipſo alimento moziat hoc greci κροτωνά vocāt latini rediuiū a rediuiendo.i.ſoluendo q̄ carnē aīalium ſuctu reſoluat.Uernaculi nr̄i cęcas appellant.Col.li.vij.Uentri quoq; ꝛ ſub fęmina manū ſubijcere cōuenit ne ad hmōi tactū poſtmodū pauęſcant:ꝛ vt rediuij q̄ plerūq; fęminibus inhęrent eximantur.

Rediuia morbus eſt cum cutis extra vngues ſe ſoluit qz rediuire eſt reſoluere.Hęc παρονυχία dr̄.Ply.lib.xxix.Lana ſuccida rediuias ſanat ex aq̄ frigida.Placidus grāmaticus accipit rediuias p̄o ſerpentiū genere exuuijs.

Redoleo.es.pe.coz.Uide in dictione Oleo.

Reduco.is.pe.p̄o.retroduco retrabo.Juſti.li.ij.reliq̄s copias rex ipſe reducere in regnū parat.Sue.de Cali.Equitē roma nū obiectū feris cū ſe inocētē p̄clamaſſet reduxit.Abſciſſaq; lingua rurſus induxit.Itē reducere eſt liberare ꝛ ſine piculo recipere.Apul.Meq; oppido in arcē reduco.Dic reduces.Itē replicare.a quo reductū replicabilē dicimus.Uir. Inq; ſinus ſcindit ſeſe vnda reductos.Itē recōciliare vt illud numēq; reducāt.Huius verbi p̄ima q̄q; p̄ducit:quā doq; coꝛripit.Poz.li.Ser.Dij tibi dent capta claſſem reducere troia.Uir.li.iiij.Eiectā claſſem ſocios a morte reduxi.

Reducē ꝛ reduces.pe.coz.illos dicimus qui a periculis in tutū ab exilio ſiue captiuitate reducūtur in patriā.Li.p Milo. Quid me reducere eſſe voluiſtis:an vt ſpectante me expellerentur ij per quos eſſem reſtitutus.Uirg.Nāq; tibi reduces ſocios claſſemq; relatam nuncio.

Redundo as.ex re ꝛ vndo.d.iterpoſita ſigt ſuperabundo.Uiro.in p̄olo.puer.Ut plenius cognoſcatis q̄d in libris nr̄is minus ſit:quidue redundet.Et redūdare refluere ſeu recipere.Plau.Doc facinus in tutū redundabit caput.

Refello.is.ex re ꝛ fallo.ſignificat qō dictū eſt arguēdo falſum oſtendo.Li.li.ij.tuſ.Et refellere ſine pertinacia:ꝛ refelli ſine iracundia parati ſumus.Et diſſert a purgo.q̄ refellere dicat de eo qui factū negat.Purgare de eo:qui fatetur quidē factum ſed defendit.

Refero.pe.coz.repozto.q̄ſi retro fero.Quintil.Ad patrez arma nō retulit.Aliq̄n in cōſultationē pono.Et ſic cōſtruitur cuz actō mediāte ad.Sal.Refer inq̄t ad ſenatū.i.fer incōſultationē.Ubi ſolet iūgi de:vt De oib⁹ retulit ad ſenatū.Dic relatiōes fieri dr̄ in ſenatu.Seneca.Et relatiōib⁹ manant ſenatuſcōſulta.Qō ēt in facto ſolet:vt Li.Si ad vnū oīa referēda ſunt dignitſimū eſſe Pōpeiū.Hoc eſt ſi vni oīa ad ſcribēda ſunt.Aliq̄n reuoco redeo.Uir.Ille pedē referens.Li. Referebā me ad illud incredibile.Aliq̄n recēſeo.Uir.Loge re donec oues ſtabulis numerumq; refere iuſſit.Aliq̄n adſcribo.Sue.Et in deoz numez retulit.Aliq̄n cōuerto.Uir. li.xi.Multa dies variuſq; laboz mutabil' qui retulit in meli⁹.Aliq̄n renouo ꝛ q̄ſi rurſus fero.Idē li.v.Nūc mozē hos curſus atq; h̄ certamina p̄m⁹.Aſcanius lōgā muris cū cingeret albā rettulit.Aliq̄n pduco Ply.li.xxi.Dixim⁹ ꝛ terraz refere multū.Aliq̄n narro idico.Uir.Referes g̃ h̄ ꝛ nūcius ibis palidę genitozi.Aliq̄n oñdo.Lucil.li.j.Quis poſſet oz diri:q̄s nequeat referat vnde.Aliq̄n dico vt retuliſti mihi. Aliq̄n exp̄mo imitoz.Juue.Et multū referēs de Mecenate ſupino.Aliq̄n reddo.Uir.li.ix.O mihi p̄teritos referat ſi iuppiter annos q̄lis erā.Et cū de bñficio reddēdo loq̄mur. gr̃a in ſingulari p bñficio ſumi oz vt referā gr̃az.Quin ꝛ ad maleficiū reddēdū eo auctores vtunt'.Plau.in Cur.Ni argentū referas.Sed qūo differat.ab ago ꝛ habeo.Uide i dictiōe ago.Aliq̄n porto.Loz.Laci.Cū ex agris ſegetes domū referēt.In tertia vo p̄ſona ponit' p eſtimādū eſt:ſiue valet aut itereſt ſiue vtile aut cōmodū eſt.ꝛ ō naturā re ſyllaba pducit'.Li.Pub.Seruilio.Sperar tñ videoz Cęſari collegę nos foze curę ꝛ eſſe vt hēamus aliquaz rēp.cuius p̄filij magni referebat te itereſſe.i.eſtimādū erat.Ply.Infinituz refert lunaris rō.i.valet.Idē in ifinito.Quippe victimas cędi ſine p̄catiōe nō vr̄ refere: nec deos rite conſuli.i.itereſſe. Qñq; ponit' p obeſt.Ter.in phoz.Quid tua malū id refert: Magni demipho.Col.li.viij.de canib⁹ loquēs.Nō multū refert an villatici coꝛpib⁹ graues ꝛ paꝛ veloces ſint.i.p̄iudicat:ſiue icōmodū ē:ſiue eſtimāduz ē.Plau.i rud.Quo hēas id refert iure an iniuria.Ply.lib.xvi.Nec terrę tñ nā circa bas refert.i.vtile ē.Liui.vo.li.ij.al'r.Adeo ne ē fūdata leuiter fides vt vbi ſim q̄z q̄ ſim magis referat.i.eſtimet ſiue exiſtimet cureturue.Aliq̄n ſumit' p neceſſe ē.Sal.Quare vanū q̄ dē h̄ cōſiliū eſt ſi piculū ex illis timuit ſi in tāto oīuz metu ſolus nō timet eo magis refert me mihi atq; nobis timē.Uirgi.li.ij.ge.Neq; n.numero cōpręhēdere refert.Habet h̄ verbū p̄teritū retuli ꝛ ſupinū relatū.quoz vnū p duplet.tt.alterū p duplet.ll.qñq; apud poetas ſcribit'.Poz.Rettulit acceptos regale numiſma philippos.Lucr.Id rurſum cęli rellatū tēpla receptāt.Catul.al'r.Si redituz retuliſſet is aut i tpe lōgo.Ouid.li.xv.me.Eſſe fidē digitis ad frontē ſępe relat'.

Refero.acceptum fateoz me accepiſſe ab aliquo.Li.vitā acceptam refert clemētię tuę.In maluz.Idē oīa deniq; que poſtea vidimus:quid aūt mali non vidimus ſi recte rōcinabimur vni acceptę referemus Antonio.

Refero impenſum eſt rōnē de expēſis vel facio vel reddo.

Refercio.is.ſi.tū.ex re ꝛ farcio.ſigt repleo.qō q̄dē alij cū ablatiuo:alij cū gtō ꝛſtruūt.Li.p Loz.Qō eis reb⁹ vrbē italiāq; referſerūt.Hel.Is libzū mltę varięq; hiſtorię rfertū ꝓpoſuit

Reficio.is.pe.coz.recreo reſtauro.Ply.Cū reficiendi ai grā id feciſſet.Uñ refectū inſtauratū renouatū:ꝛ qō coꝛruptū erat i ſtatū p̄ſtinū reductū oz.q̄ſi rurſus fcīt.Ulp.Uerbo reficiēdi tegere ſubſtruē:ſarcire ędificare.Item adhibere appota reqz ea q̄ ad eādē rē opus erit cōtinent'.Aug.li.j.cō.Ruinoſa eſt dom⁹ refice eā.Et in euāgelio.Erāt reficientes rętia.

Refigo.is.pe.p̄o.quod fixum erat educo.

Refluo.is.retro ſeu rurſus fluo.Uñ fluxus ꝛ reflux⁹ maris oz.

Refrago.pe.p.vbū depo.h̄ ꝛ refrago legat'.ſigt mō reſiſto mō

suffragor. Sisan. li. xxii. Multi ppli plime ocionis dictatu-
rā oib⁹ aīs ꝛ studiis refragauere. i. dictature suffragati sunt.
Refrango. is. rūpēdo aperio. Plau. in cap. Cellas refregit oēs
intus: reclusitq armarium. Et refringere est fortiter vel ite-
rum frāgere. Aug. li. iij. cō. Et hoc solū me in tanta reflagran
tia: refrangebat q nomē Christi non erat ibi.
Refractarius or q cōtumax est ꝛ nimis sue sniē tenax. Seneca
Existimāt phie fideliter deditos cōtumaces esse ac refracta-
rios. Dict⁹ refractarius a refringēdo tanq libertin⁹ sit ꝛ cun
cta obstātia refringēs vt nullo fuitutis clausstro coherceak.
Refrico. as. pe. co. renouo. Tractū a vulneribus que plerunq
fricādo renouanē. Li. Sextio. Sinaūt oīa q sentio pscripse
rim ne refricem meis lris desiderium ac dolorem tuum.
Refrigero. as. pe. co. frigus induco: vel rē calidā frigidaz facio
Li. in Cato. Ubi. n. pōt illa etas aut calescere: aut applicatiōe
meli⁹ vel igni aut vicissim vmbris aquisue refrigerari salu-
bzius: Col. li. ii. Atq ita rursus in sole siccata ꝛ mox refrige
rata recōdiē. Aliq refrigerare est subleuare recreare. Unde
refrigeriū subleuatio ꝛ q est recreatio mētis tractū ab estuan-
tibus q flabellis ꝛ frigida aura recreanē. Aliq diminuere
siue dimittere: sicut eōrio seruere pcrescere ꝛ frequentari.
Refrigeratorius. a. um. quod refrigerat. Ply. li. xxij. refrigera-
toziam tum vim esse conuenit.
Refugio. Uide in dictione fugio.
Refuga. ę. pe. co. generis cō. qui alioꝝ dominum refugit. Est
ꝛ refugus. a. um. qō est recline ac reiectum. Sidonius. Lapi
tis apex rotondus in patulū a planicię frontis verticē ęsa-
ries refuga crispatur. i. in frontem reiecta.
Refuto. as. pe. pzo. a futo frequētatiuū verbi Fuo. is. qō ptu-
lit Plau. i am. Ne q̄s tā audax fuat qui obuiā obsistat mihi
pfertim cū dicat Festus Futare arguere est. Unde ꝛ Cō
futare. Sed cato. hoc p sępius fuisse posuit. Ergo iuxta Fe
stum refutare redarguere est: siue nō ita esse ostendere. Li.
Dolobellę. Non tam id laboro vt si qui mihi obtrectent a
te refutenē q intelligi cupio qō certe itelligiē me a te ama-
ri. Alio mō dixit Lact. li. iiij. Que oīa cū nec ingenio nec do
ctrina defendere ac refutare possent. s. refellere: q̄uis ēt pro
redarguere sumi queat. Inde refutatio vna pars oratiōis di
citur quę alio nomine confutatio nominatur.
Regelo. as. pe. co. Frium est suo simplici. Col. li. i. Quāto fue-
rit ędificij solū promus orienti ꝛ estatē liberius cape perfla
tus ꝛ hyemis procellas minus infestari ꝛ matutino regela-
ri ortu poterit vt concreti rores liquescant.
Regero. is. pe. co. vide in dictione Hero.
Rego. is. xi. ctū. guberno. q̄si rē populi ago. Uirg. Pacatūq re
get patrijs virtutib⁹ orbē. Et regere ē rectuz tenere. Lor. Qui
nimio dolore regere caput nō posset. Huius composita sunt
Arrigo. qō est erigo eleuo. Ter. in an. Arrige aures Paphi
le. Sal. Sed vbi primū oubijs rebus nouandis spes oblata
est: vetus certamen aios eoꝝ arrexit. Lorrigo. dirigo. erigo
pergo. porrigo. surgo. siue surrigo. sursum rego. Uir. lib. iiij.
Tot linguę: tot ora sonāt: tot surrigit aures. Amb. lib. hexa.
subrigo vsurpat. Ast vbi adestiuas cōuersiōes in septētrio
nem se subrigit spacia diurna producit.
Reges dīr q regna possidēt. regna vo vocanē integrę regiōes
q̄ ab vno rege possidenē: vt gallia regnū est ꝛ q gallia possi-
det rex gallię or. Sic. n. distinctus oli erat orbis terraruz vt
singulę fere regiōes regna dicerenē ꝛ reges ppios haberēt
a quibus ipse regiones appellate quos ad fastidiū maiestatis
non ambitio popularis sed virtus ꝛ spectata iter bonos mo
deratio puebebat. Dici tū reges pōt ēt si vnius tīn vrbis im
periū habeāt. Sic principio reges romanoꝝ dicti sunt quibus
imperiū vrbis pmittebak. Hinc regnū dictū tam ipsa regio
subiecta q̄ ipse dnatus. Unū inter regnū ppie appellatur id
tps quo regnū vacat rege. hoc est anteq̄ inde mortui locuz
nouus rex pficiak. Et inter rex q interea regis locuz tenet: p
trāslationē tū inter regnū est dictū cum loco magistratus iter
rex creak. Liui. Lū sine curuli magistratu respu. esset patricij
coiere; ꝛ inter regē creauere. Lōtentio cōsules ne: an tribuni
millitū crearenē in terregno. Rē cū plures dies tenuit. Ali-
qn rex ponit p dño q̄uis ēt p tyrānidē occupauerit impiū.
Aliqn p potētioze ꝛ eo quē nobis veluti in pronū elegim⁹
quē sequamur. Mar. Qui rex est: regē maxime nō habeat.
Col. An honestius mercēnarij saluatoris mendacissimū au
cupium circūuolitātis limina potentiox somniūq regis sui
rumoribus aucupātis. Neq. n rogāti qd agak intus rīde-
re dignanē. Fui. Aliqn p diuite. Hor. Sive reges sive iopes
erimus coloni. Ter. in phor. Regē me esse oportuit.
Regina. regis vxor: vl q regnū possidet ēt si virū nunq habue
rit. vtpote ad quā regnum ex successione peruenit. Quādo-
q ponik pro diuite. Terē. Quia sole bis vtuntur reginę.
Regulus diminutiuū. q̄si puus rex nō q paruę staturę: sed q
alicuius vrbis aut oppidi orīs sit qui gñali vocabulo domi
nus aut pnceps or. Quātis ppzie reguli sint filij aut nepo
tes regū. Est ꝛ regulus auis minima a quibusdā reguliolus
dictus. Alio noie Trochilus. ꝛ ab aristotele πρεσβυς q̄si
rex ꝛ przeses auium or. Et regulus genus serpentis est.
Regaliolus auis. quā Ply. li. x. scribit appellari regem auū in
italia pp dissidia ꝛ bella quę sunt inter eam ꝛ aquilam. Alij
putāt Galgulum quę auis grece or Icteros a colore. Sue.
Pridie aūt eadem idus aue regaliolum cū laureo ramo pō
peianę curię se inserentē volucres varij generis eprimo ne
more prosecutę ibidem decerpserunt.
Regillus ꝛ diminutiuum a rex. ꝛ nomē ppzium viri.
Regilla. vesti que ꝛ basilica ꝛ trabea dicitur quonaz ea reges
vterentur auro ꝛ purpura intexta. Plau. Basilicam an re-
gillam induam tunicam.
Regius. a. um. qō est regis. Li. li. iij. off. Erat aūt regius pasto.
Aliqn or qō est rege dignum. Regius morbus dictus est q
multo qō genus potōis i regū delicijs erat: curarek imbuit.
Uar. Uel qz: vt Celsus scribit eo morbo affectos apparatu
regio hoc est lecto ꝛ oclaui cultioze ꝛ ludis lasciuiaq vti p
utile est p que mēs ęgrotātis exhilarek. Hor. Aut mala quē
scabies aut morbus regius vrget. Idē morbus aurigo ante
dicebatur a colore auri quē bilis per totū corpus diffusa re-
przesentat. Arquatus quoq morbus appellek q celestis cō-
color sit de viroze. Uel q ita stringat humana corpora vt in
arcum ducat. Hęci Ictericum nominant.
Regia. ę. domicilium q aula regis. Li. li. i. Eo tpe i regia pdigium
visu euētuq mirabile fuit omē. Justin⁹ in regiā se recipit.
Regia via militaris. hoc est cōis q latior esse cōsuevit. Pier. in
li. numeroꝝ. Uia regia gradiemur. Supra ēt dixit. Per tri
tam viam gradiemur. Et gradiemur via publica.
Regalis. ꝛ hoc regale ad claritudinē ptinet: ꝛ figt dignuz rege.
Li. in Cato. Nihil ei tam regale videri q̄ studium agricolē
di. Hinc regaliter pro splēdide ꝛ munifice.
Regalem vnguentū quo parthorum reges vngebantur.
Regificus. a. um. quod regem facit.
Regifugiū: sacrum quo die. Tarquinius fugit ex vrbe roma.
Regnū. or regio q̄a rege possidek. Li. Lassio. Nō regno sed re
ge liberati videmur. Interfecto. n. rege regios oēs nut⁹ tue-
mur. Regnū ēt dici pt q̄d possidek. Idē li. j. de ora. Quare
negasti te fuisse laturū nisi i regno meo esses. i. in tusculano.
Regno. as. regnū possideo. Prif. Rex solū qō a regēdo nascię
peperit ex se aliud verbū regno. Li. li. iij. offi. Nā si violan
dum est ius regnādi gratia violandū est. Hinc fit Lōregno.
Amb. Si tollerabimus ꝛ cōregnabimus.
Regio dicta a rego: q̄ prius q̄ puincię fierēt regiones sub regi
bus erāt atq ab his regebanē. postea maiores in vrbe ptes
regiones appellari cępte. a filitudine eaꝝ regionum in quas
orbis diuidik. Quattuor aūt fuerunt antiquitus vrbis rome
regiones: e qb⁹ pma regio Suburrana. Secunda exquilina.
Tertia Collina. Quarta Palatina. Regiones celi quattuor
sunt. Ortus. Occasus. Meridies. ꝛ septētrio. Or⁹ ꝛ occasus
mobilia ac varia sunt. Meridies septētrioq ppetuo statu
permanēt. Ozik quippe sol nō itidē semp: sed aut equino-
ctialis oziens or aut solstitialis aut bzumalis. Itē nō in eun
dem semp occidit locū sed occasus eius silr fit aut eq̄noctia

lis:aut solstitialis:aut brumalis. Ab his quattuor regionibus quattuor venti flare dicunt.qui sunt Eurus. Auster. Fauonius. Aquilo. Sunt tñ ⁊ alij venti de quibus alibi. A regio fit E regione.quod est ex aduerso.

Regionatim aduerbiuz significat per singulas regiones. Sue. in Ces. Ludos etiam regionatim vrbe tota: ⁊ quidem per omnium linguarum histriones.

Regium oppidū Cisalpinę Gallię.a Lepido ędificatū. Unde ⁊ regium Lepidū vocatur. Regiū pp pulchritudinē ⁊ amęnitatē. Est ⁊ aliud rhegyum.qđ cum h.⁊.y. scribit.de quo infra. Ab illo regienses:ab isto rhegyni sunt appellati.

Regiesco.is.veteres pro cresco vsurparunt.

Regula norma:qua lineę diriguntur.quasi mensurā regens.per trāslationē ꝺr bzeuis rex ꝑceptio. Dic ꝛgulo.as.qđ ē dirigo

Regularis ⁊ hoc regulare:qđ fm regulā est:qđ in regulā trahi pōt. Unꝺ es regulare dictuz est qđ a caldario cozonario ꝺistinguit. Cozonariū est qđ tenuat in laminas:tauroꝛuqz selle tinctū speciē auri ꝑbet in histrionū cozonis. Caldariuz qđ fundit tñ malleis fragile est:regulare qđ obsequit malleis:⁊ ab alijs ductile appellat. Sed ⁊ in ęteris metallis regulare ꝺr qđ excoctū igni diligēti⁹ est vitijsqz purgatum.

Regrador.pe.cor.quasi retro grador:⁊ per gradus retro cedo. Piero.contra rufi. Sacerdotes qui peccauerāt regradabantur in ędituos ⁊ hostiarios.

Reijcio.is.pe.cor.retro iacio. Uirg. Reijciūt parmas ⁊ equos ad męnia dicūt. In quo ꝑducit re.syllaba. Corripit vo apō Statiū li.iiij.the. Tela manu reijcitqz canes. Qñqz reijcere ē ⁊ repellere. Uirgi. Tityre pascētes a flumine reice capellas. Qñqz refutare abijcere ⁊ ꝑ vili ꝺre. Apul.me vo tanqz inutilē reiecerūt. Qñqz Euomere. Sue.de Aug.Senos sextantes nō excessit:aut si excessisset reijciebat. Dic reiecto as. Spartianus de Antonio pio. Cū caseū alpinū in cęna edisset auidius nocte reiectauit.reiecto ⁊ reiectus ꝑ vomitu. Ply. Et vermatio vtilis erit si postqz sorpta fuerit stati reiecto sequatur.Celsus. Et reiectus cibi nō erit inutilis si raro fiat.

Reiectanea siue reiecta a philosophis dicunt mala:qualia sūt morbus egestas dolor:ex eo dicta qꝺ reijciant repellāturqz tanqz noxia. Quę etiam alio noie dicuntur relationes.

Reiectio sanguinis:grece ꝺr διαϛοσ αναγωγη trium generum. Diabzosis quotiens exesa pte aliq sanguis expuitur rbegmocasmos quotiēs rupta id cōtigit. Tertiū anastomasis quotiens venaꝛ alicuius ore patefacto effunditur.

Reiecule:ones q̄ ętate vel morbo reijciunt.Uarro. Scire opz in grege quot reiecule sint alienandę.

Relatiuū a grāmaticis ꝺr qđ aliqđ superius dictuz refert: vt q̄ quę qđ. Dialectici dicūt relatiuuz esse:quod aliqđ refert sine quo nec ipsum pōt cōsistere vt pr ⁊ filius ꝺns ⁊ seruus:relatiua sunt:qz nec pr esse pōt si filiū nō habeat:nec ꝺns nisi seruum. Et talis respectus relatio vocat. Notādū qꝺ relatiuuz trahit ad se sępe antecedēs przfertim cū antecedēs postponit.Quintil.Timeo ne quos porrexeri cibos venena fiant. Przterea relatiuū substantię sępe ꝑ relatiuo accidētis ponitur:vt nō sum is quem putas.i.talis qualem putas.

Relego.gas.pe.ꝑ.sepero remoueo. Uirg.lib.iij.Geor. Atqz iō tauros ꝑculatqz in sola relegāt pascua. Li.li.iij.of. Crimina bak ēt qꝺ Titū filiū q̄ postea Torq̄tus est appellatus ab hoibus relegasset ⁊ ruri habitare iussisset. Aliqñ remitto. Ply. li.vij. Nec tñ ego in plerisqz eoꝛ obstringā fidē meam potiusqz ad auctores relegabo q̄ de ꝺubijs rogent oibus. Aliqñ exulē facio:in exiliuz mitto. Unꝺ relegati ꝺnt in exilium missi. Piero. Herodes ille q̄ cū Pilato postea amicitiā fecit huius Herodis filius est frater Archelai quē ⁊ ipsum Tyberius Cęsar lugdunū relegauit quę est galliarū ciuitas.

Relego.is.pe.cor.rursus lego. Quid. Cum relego scripsisse pudet. Nā plurima cerno me quoqz q̄ scripsi iudice ꝺigna lini.

Religo religas.pe.cor. Uide in dictione ligo.

Reluctor.aris. Uide in dictione luctor.

Relno.reluis.rursus lauo.⁊ fic cōponitur ex re ⁊ lauo.sicut ꝺiluo. Qñqz significat soluo siue repignero. Plau. Repignerat:reluit:vendit. Et sic ex re ⁊ luo componitur.

Relicinus.pe.ꝑ.figt socciput refugiēte capillamēto recrispum nomē vt q̄ꝺā putāt a recello deducuz qō figt retrahꝺo reuꝺzo.reclino.⁊ cęsim reduco. Et qñ ad craneū capillitiū retor quef. inde relicinus veluti recellinus crinis appellat⁹ euph. cā. Apul.li.j.flozi. Laudauit sese qꝺ erat ⁊ coma relicinus et barba squallidus ⁊ pectore hirsutus. Et relicina frons dicitur.vt idez paulopost. Et tabulis ⁊ tozcumatis idem vigor accerrimi bellatozis.idē ingeniū maximi bellatozis:eadē forma viridis iuuentq:eadē gratia relicinę frontis cerneretur.

Religio vt Li.li.artis ve.inq̄t est q̄ supiozis cuiusdā nāę quaz diuinā vocant curam cerimoniāqz affert. Plutar.⁊ Pauli. emylij vita dicit religionē esse diuinaꝛ rex sciam a phis appellatā. Massuri⁹ Sabinus scribit.religiosū esse id qō pzopter scitatē aliqz remotū ac sepositū sit a nobis a relinquendo dictū. Unꝺ Uirg. Est ingēs gelidū lucus ꝓpeceritis amnē religionē patrū late sacer vndiqz colles iclusere cauiꝭ ⁊ nigra nemus abiete cingūt. Oñdit.n.religiosum locū esse a populi cōione sepatū difficultate adeūdi. Lact.a religādo religionē dictā li.iiij.asserit. Hac cōditiōe inq̄t gignimur:vt gñati nos deo iusta ⁊ debita obsequia ꝑbeamus. Hūc solū noterimus.hunc sequamur:hoc vinculo pietatis obstricti deo ⁊ religati sumus.vñ ipsa religio nomē accepit nō vt Li.interpzetatus est a relegēdo. Aug.vo li.x.ci.dei.a re eligēdo religionē ꝺici existimat cū inq̄t. Hūc eligētes vel potius re eligētes.amiseramus eni negligētes. Hūc ergo re eligētes.vñ ⁊ religio dicta phibet. Qñqz tñ religio accipit ꝑ metu.cōnexa.n.sunt timoꝛ ⁊ religio. Sta. Pzim⁹ in orbe deos fecit timoꝛ. Uirg. Jam tū religio pauidos terrebat agrestes dira loci. Ubi Ser.religio.i.metus vel solicitudo ab eo qꝺ mētez religet. Inde ꝺies religiosi ifames vel ifausti ꝺicti sūt. Sue. de Augu.huc introire nisi necessario ⁊ caste religio est.i.nefas nō ꝛz metus ē. Aliqñ sumit ꝑ superstitione.vñ religiosus ꝺr q̄ nimia ⁊ superstitiosa religione se alligauit. Ter.in heau. Ut stultę ⁊ miserę oēs sumus religiosę. Religiosus tñ hō ēt ꝺr q̄ amat religionē. Sepulchra ⁊ monumēta religiosa sunt idest hūt in se religionē. Ille adorat. hęc adorantur religiosi ꝺies.vt.li.iiij.docet Hel.oñr tristi omine infames ꝑditiqz in qbus res diuinas facere ⁊ rē ꝑpiā exorꝺiri nouā temperandū est:quos vulgus nefastos vocat.hinc Li.ad atticum ꝺiē alienſis pugnę religiosuz esse ꝺicit. Macro.li.iij.satur. Religiosi sunt ꝺies qui faciēda ⁊ vitanda discernunt.

Relinquo.is.retro ꝺimitto. Lac.lib.j.Fur ac nebulo Mercurius qui ad famā sui reliquit nisi memoriā fraudū suarū. Et relinquere est aliqꝺ ꝑ suo alicui ꝺimittere seu legaꝛ. Plau. in aul.agri reliqt ei nō magnū modū quo cū labore magno ⁊ misero viueret.huius cōpositum est derelinquo.

Reliquus.a.um.pe.cor.figt id qō supest Cęsar.li.j.cō. Demonstrant sibi pzęter agri solū nihil esse reliqui. Li. Curio. Reliquum est vt certemus officijs inter nos. Teren.in an. Ut pernoscatis quid spei sit reliquū. Reliquum feci elegāter ꝺicitur pro reliqui:sicut missum feci pro ꝺimisi.

Reliquię.arum ꝺicuntur pauca quę relicta sunt. Uirg. Dis ac censa super iactatos ęquore toto.troas reliquias danaum.

Remedium a medeor.eris.descendit.

Remedior.aris.oepo.remedium adhibeo. Piero.cōtra Joui. Multi impatientiam gulę vomitu remediantur.

Remendo.as. Uide in dictione menda.

Remeo.as.retro meo.redeo. Uirg. Si patrios vnqz remeasseꝛ victor ad argos.

Reminiscor recorꝺor.qō fit cū mens ea q̄ tenuit cogitādo repetunt.qsi iteꝛ rē in mentē reuoco. Cōponitur qꝺ ex re ⁊ miniscor.vñ ⁊ cōminiscor. Est aūt miniſci fingere ⁊ formare.reminiſci reformare ⁊ iteꝛ cōponere q̄ lapsa erāt. Qui vo reminiſcit.iteꝛ in mētē reuocat. Ex q̄ re hō sapientioꝛ reꝺꝺit. Et iō recorꝺat.i.iteꝛ corꝺat⁹ fit. Differt memoria a reminiſcentia:qz illa cōis est oiuz aiantiū.hec ad hoies tñ.cū sit ꝺiscursus rerum cum ratiōe ab vniuersali ad particularia ⁊ a remotis a sensu.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Remitto.is.ꝓprie retrō mitto. Plau. Munera accipit frequēs:remittit nunq̄. Construiē qñq̄ cū ablō p̄cij vt apud curtū li.ij. Captiuos si plz reddi honestius dono dabim⁹ q̄z p̄cio remittem⁹. Aliq̄n rursus mitto. Col.li.j. Et eadē euēti lata mūdiora sunt lapillisq̄z carēt z glebulis q̄s p triturā fere terrena remittit arca. Aliq̄n simplr.ꝑmitto ponie. Lucil. Cohibet domi mestus se albin⁹ q̄ repudiū filię remisit. Aliq̄n p relatō. z ad negligētiā descēdo. Uñ aiuz remittere dicimus cū deponim⁹ curas. z negligimus. Luius ōriū est intēdo ex trāslatiōe ab arcu. Li. Quero nō q̄b⁹ intēdā animū rebus: sed q̄b⁹ remittā. Hinc remissio relaxatio animi dicit. Aliq̄n p cōcedo cōdono z dimitto. Et tūc cōstruiē cuz dativo. Uatinius. Li. Meā aiaduersionē z suppliciū quo vsurus eram in eū quē cēpissem remitto tibi z condono. Justi. Igit magi ad fauorē populi cōciliandū tributa z militię vacationē in trienniū remittūt. i. concedūt. Lac.li.v. Et ideo cū nefanda perpetimur. ne verbo quidē reluctamur. sed deo remittimus vltionē. i. dimittimus siue cōmittimus. Aliquādo ꝓ demitto. Li.li.j. offi. Ex oculoꝝ abstinentia et eleuatiōe aut remissione supercilioꝝ: aut ex ōctione. Aliq̄n ꝓ relinquo. Col.li.j. Nunq̄d absentia sua de disciplina z custodia remiserit nū aliqua vitis: nū arboꝝ: nū fruges absint. Aliq̄n ꝓ intermitto. Terē. in beau. Nullū remittis tps: neq̄z te respicis. Aliq̄n ꝓ cesso. Idē in ecy. Naz si remitteret q̄piā philomena dolozis omnē rem narrabit scio.

Remisse aduerbium. modo humiliter Sal. Pauca timide remisseq̄z locutus abscessit. modo lęte z veluti remisso. i. relaxato animo. Lice. lib. de oza. Quis nunq̄z res p̄ter būc tragicas pene comice tristes remisse. seueras hilare. fozēses sęnica ꝓpe venustate tractauerit.

Remora.pe.coz. aīal aq̄tile admodū bzeue. a grecis echeneis ōz spinis z crustis rectū a remozando dictū. q̄ nauē cui adnixū fuerit. remozet. Ply.li.ix. Est paruus admodū piscis assuetus petris echeneis appellatus. hoc carinis adhęrēte naues tardius ire creduntē. Inde noīe ipōsito remora a mozādo dicitur. remora etiā retardatio oī. Lucil. Quę nā vox ex te resonās meo gradu remorā fecit. Plau. in tri. Ita vincunt illud cōducibile gratię quę in rebus multis obstāt odioseq̄z sunt: remozāq̄z faciunt rel p̄uatę z publicę.

Remores: aues in auspicio dicuntur quę acturum aliquid remozari compellunt.

Remeligines. remoze a mozando. Plau. Quid nunc ille tā diu remozantur remeligines.

Remozor pe.coz. retardo. retineo. a remora piscē. vt inq̄t Do. Ter. in an. Ne quid vestrum remozer cōmodum. Apul. Sic me abire oppido volentē suaui remozatur illecebza.

Remus nomen ꝓprium fratris romuli. z instrumentū quo naues aguntur. αωοτου ρεεν. Item remus oī locum q̄ō continet tubam. vt inquit Ser. in cō. lib. vj. ęne.

Remiges. nautici qui remos agūt z remigandi ministerio. mācipati sunt huius ntūe singularis est remex. remigis. Curtius. remex militis officia turbabat.

Remigo.as.pe.coz. remis nauigo. q̄si remis ago. Cic.li.iiij. tusc. Utrū igit mauis nos stati vela facere. an q̄si e portu egredientes paululū remigare. hui⁹ cōpōsita sunt. Eremigo ꝓ enauigo emetioz. Ply. Circa caspiū quoq̄z multa oceani littora explozata paruoq̄z bzeui⁹ quā totus hinc aut illinc septētrio eremigatus. Subremigo subt⁹ remigo. Idem li.ix. Ceteris subremigās brachijs media cauda vt gubernaculo dirigit.

Remigiū. ipsa remoz agitatio z remigatio. Uirg.li.j.ge. Non aliter quā q̄ aduerso vix flumine lembum remigijs subiget. Idem trāstulit ad aues. Uolat ille per aera magno remigio alarum. Aliq̄n ponitur ꝓ remigum multitudine. Idē lib. iij. Remigium supplet: socios simul instruit armis.

Remulculo. ꝓprie est remigando e schapa grandiozem nauim trabo. Qō aliq̄n non necessitatis gra fit: sed vt nauis ętius agatur: hinc remulculare aliq̄n dicimus molli ac leui tractu ad ꝓgressum mulcere. Sisen. li.ij. Si quę celeriter solui poterat. an altū remulculādo trahitur. Et a remulcēdo fit. In eadem significatione sunt remulco.as. z promulco.as.

Remillum. repandum dicitur a remi similitudine.

Remozdeo.es. crucio. solicito. Uir. Qñq̄z h̄ te cura remozdēt.

Remo.is. repeto. Enn. Riuos camposq̄z remanet. Alij remere putant dictum quasi remeare.

Remozbesco.is. significat in mozbum recido.

Renes: sunt q̄ lūbis adhęrent. αωοτου ρεει v. fluo. q̄ rini ab his obscęni humozis ozianē. Hi a veteribus nephzundines vocabantur. qui a grecis dicuntur νεφροι νεφρος. ren νεφριτις mozbus renū νεφριτικος. qui renū mozbo laborat. diminutiuum a ren est renunculus.

Renarro significat sicut simpler. vel re ꝓ diligenter siue ꝓ affatim accipiendū puto. Uir.li.iij. Sic pater ęneas intētus oībus vnus. fata renarrabat diuū cursusq̄z docebat.

Renūcio.as. refero. siue repozto: vt missi nūcij referre solēt de iis ad quę missi sunt. Cęsar. cō. j. Qualis esset nā montis: et q̄lis esset in circuitu cēsus q̄ cognoscerēt misit renūciatū est facilē esse. aliq̄n renūciare est apte nūciare: significare. Terē. in an. q̄si tibi nō renūciata sint hęc sic foze. Et iterum. Id ego iam nūc tibi here renūcio futurū vt sis sciens: ne tu hoc mihi posterius dicas datū factū cōsilio: aut dolis. Do. renunciare est q̄si secretū consiliū vel malū nunciare. Re. n. syllaba apud veteres interdū abūdat. Aliq̄n sigt rennere cedere resignare seu restituere. Li. in ver. acti. iiij. Atq̄z iste stenio vehēter incensus hospitium ei renūciat domo eius emigrat. hinc renunciatio. cessio. hinc cōponitur abrenuncio.

Renideo. Uide in dictione nideo. es.

Renūciata: insula in ethiopico mari quę sicut Ply. li. vj. scribit ita diues est. vt equos talentis auri incolę permutent.

Reoz. reris. ratus existimo. opinoz. Plau. in amb. Quid me nō rere expectatum.

Repaguluz. z repages. is. pe. pdu. ex re z pago. is. dici possunt obices. Quid. li. v. me. Raptaq̄z de dextro robusta repagula posti ossibus illisit ꝓprie repagula oīr q̄ patefaciendi cā ita figunt vt eōrio pagant. Ply. firmissima in rectuz abies cadē valuaꝝ repagulus z ad q̄libet intestina opa aptissima.

Repandus. a. um. qō est recurui⁹ z simū z qō retrozsum patet. Piero. de Socrate scribit q⁹ esset repandis cruribus.

Reparo.as.pe.coz. restauro z in statū pristinuz redigo q̄si paro rursus. Curtius. Ille nō ignarus z principes amicoꝝ z exercitū offendi gram liberalitate donisq̄z repare tētabat. Lact. li. vj. Nā pcē. i. mediocrię vti pecunia q̄si q̄dā pusillitas ai ē aut ptimētis ne sibi desit. aut desperātis posse se illa repare.

Reparamen. idem quod reparatio.

Repastino.as.pe.ꝓdu. ex re z pastino: quod est fodio. Uide in dictione pastino.

Repedo.as.pe.coz. pedē retrabo recedo. vide i dictōe pedo.as.

Rependo.is. retribuo recōpenso. tractum a pecunia. Uirg. Fatis ōria fata rependēs. Amb. Alius ergo fructū accepti bñficij vt aurum auro argentū argento rependi.

Repenso.as. pondero: z rependero: seu retundeo z subtiliter indico. Lactā. Nam qui violauerit impie humilez sentient in potestate vltozem: eaq̄z omnia quę legunt z non intelligunt repensante deo patientur.

Repello.is. repulsi. sum. sigt retro pello reijcio. Ouid. Queq̄z seros repuli doctis medicatib⁹ ignes. Plau. i casi. Repulit mihi manū. Apud poetas reppuli per duplex. pp. q̄nq̄z scribitur Luc. Reppulit a libycis imensum syrtibus equoz.

Repulsa: reiectio ab bonoze seu magistratu.

Reperio.is.pe.coz. reperi vel repperi apud poetas per duplex. pp. ex re z perio vnde repertū: q̄si rapartū z in lucē prodirū. Et ꝓprie reperire fortunę est. inuenire cōsilij. Ouid. Tu nō inuenta reperta es. auso. vno disticho primā huius patri z productam z coarctā protulit. At qui cōdiderat postq̄z nō repperit aurum aptaui: colloquē reperit laqueum.

Repeto.is.pe.coz. ꝓprie restituēdū peto. Li.li.ij. ad heren. Id qō argētario obtuleris expēsum. a socio eius recte repetere possis. Ter. i eu. Hāc tibi dono do. neq̄z repeto ꝓ illa abste. q̄cq̄ p̄cij. Interdū repetere est sępius petere. Idem Cęsari

Cesari repetēti negare nō potui. Interdū rediterare resume reiciboare. Lic. de ora. Repetā z nō ab īcunabulis nostrę veteris pueriliscz doctrinę quendā ordinē ꝓceptoꝝ. Cesar. cō. j. Bello helueticoꝝ ofecto toti⁹ fere gallię legati ꝓcipes ciuitatū ad Cesarē cōgratulatū venerunt intelligere sese tametsi per veterib⁹ helueticoꝝ iniurijs populus romanus ab his pēnas repetisset tñ eā rem non minus ex vsu terrę gallię q̄ ppli ro. accidisse. i. resumpsisset. Interdū reuoluere siue volūtate cū ablēo. hui⁹ noie mēoria. Lic. i ora. Cogitāti mihi sepenūero z mēoria vetera repetēti. Interdū redire. Virg. Cū primū pasti repetent ꝓsepia tauri. Liui. lib. j. Quippe vera fuga q̄ simulātes pauloaū secuti erāt. oppidū repetebant.

Repetundaꝝ a ꝓuicialib⁹ accusat is q̄ ꝓses ꝓuicię alienas pecunias aut vi aut dolo expilauit. Uñ iurecōsult⁹ li. xlviij. Ro. Lex iulia repetundaꝝ ptinet ad eas pecunias q̄s quis in magistratu legatione: vel alio offō: ministerioue acceperit. Sz postea lati⁹ patuit vt hoc noīe oīa q̄b⁹ diuitię ostāt otineant: vt vasa ꝑciosa vestes: frumētū: nauigia: vt ēt si quis pplo alteri pplo iniuriā fecerit aut captiuoꝝ aut incēdij aut ꝑdę q̄ iniuriā repeteret. diceret agere repetundaꝝ rez. Ergo cū repetunt quę sunt ablata: tūc repetūdaꝝ rex agit vel de repetūdis. Nec hz plures casus a repeto. is. e. in. u. mutata: q̄ id tertia ōiugatio ꝓter cęteras patit. Et vt differet ab illo qō or. Missi sūt legati ad res repetēdas. Quo significat ꝑcipi vel pplo erepta eē vel peccoꝝ vl hoīz vl locoꝝ corpa.

Repente aduerbiū significat subito. qō quidam a repo. is. deriuant per antiphrasin. Sz non videre verum q̄ repente primā coꝝ. habeat. sz magis a repens. cuius prima silr corripitur. Quid. in fas. Bina repens oculis octulit ora meis.

Repentinus. a. um. pe. produ. quod est subitarium: vt mors repentina: bellum repentinum.

Repignero. as. pignus recipio soluto prętio. Jurecon. ti. commodati. Non repignoras vt mihi reddas.

Repotia dicta sūt cuz postridie nuptias apud nouuz maritum cęnat. quod quasi reficiatur potatio. Nora. Ille repotia natales alioscz dierum festos albatus celebret.

Repo. is. psi. ptuz. ꝓprie dicitur de animalibus quę pedibus z ventre gradiuntur. vt sunt vermes: qui reptilia dicuntur a rependo. quāuis z ea quę paruos pedes habent repere dicātur: vt sunt lacertę z similia. Transfertur etiam ad radices. Col. lib. viij. Spatium autez radicibus qua repant lapides prębent. Cuius composita sunt adrepo quod est ad aliquid repo. correpo. simul repo. simul teneo. Uar. in plo. lib. ij. de re. rus. Igitur qō nunc intra muruz fere patres familię correpserūt relictis falce z aratro. Col. i ꝑsa. Pres familię falce z aratro relictis itra murū correpsim⁹ z i circis poti⁹ ac thea tris quā i segeti⁹ ac vinctis man⁹ mouem⁹. Erepo difficilr loca aspa z edita scādo. tāq̄ op⁹ sit erepe magis q̄ ābularę. Sue. i tibe. Territ⁹ qō is a tergo i sulę p aspa z deuia erepsit set ad se. irrepo. itro seu latēter repo. Vier. ad Dama. Nunc illud qō nō q̄eras dū aliud agim⁹ irrepsit. Obrepo. ꝓrepo. ex seu quā primū aut añ repo. Col. li. v. Uidet ēt socaneus palmes q̄ solet i bifurco medi⁹ prepere. Et idcirco eū ꝑdicto vocabulo rustici appellāt qō inter duo brachia q̄ se diuidit vitis enatus velut fauces obsidet. Prorepo vltra repo. idē li. iiij. Ut mota cōliter bum⁹ nouellis radicib⁹ q̄cūq̄ i ptem prepserit prepo valde seu ad finē z cū labore repo. col. lib. x. Tota maceries ope tectorio lęuigat ex itraq̄ ne feles aut vipera prepat. Surrepo subt⁹ vel latenē repo. Et bñt pe. p.

Repto. ptas. frequētatiuū figt sępe seu otinuo repo. Vier. ad furiā. An vereris. ne ꝓles furiana deficiat. z ex te parēs tu⁹ nō habeat pulsionē qui reptet in pectore. Et reptare dicimus eum qui segniter z q̄si testudineo passu incedit quales sunt qui in bortis aut vinetis spatiantur. Nora. An tacitum syllas inter reptare salubres.

Reptile pe. cor. quicq̄d repit. Amb. li. hexa. Scimus reptilia dici gña serpentium. eo qō sup terram reptant. sed multo magis oēs quod natat reptandi hz vel speciē vel naturā. Vier. in Se. pducant aquę reptile animę viuentis.

Repręsento. as. ad ꝓsens affero.

Repono. is. pe. produ. rursus pono Uirgi. Arisq̄ reponimus ignē. i. rursus adhibem⁹ ignez z sacrificam⁹. Mar. Ullus si repudioꝝ ē repone cęnā. vñ reponere fabulas z scripta poetę dñr cū secūdo hęc in scęna apponūt. i. cū rursus recitant Solebāt. n. vt inqt porphyrio q̄ ludis apud veteres ꝑāt scriptores cū primū in scęnā ꝓdirent benigne excipere. vt si forte nō recte egissent iteruz ad scribenduz audientiū benignitate allicerent. vñ Nor. Fabula q̄ poscit vult z spectata reponi. i. primo z secūdo recitari. Q̄q̄z reponere est recondere. Leo papa. qō luxuria vel gula dissipauit i mūdo: pietas reponat i cęlo. Virg. Manet alta mēte repostū iudicium pidis. q̄q̄z reddere restituere. quasi retro apponere. plau. i ꝑsa. Des mihi nūmos sercētos quos ꝓ capite illius pendam quos cōtinuo tibi reponā in hoc triduo aut q̄ triduo z auctore Seneca ad lucil. Priscі signate dixerūt id reponi qō creditori ōbem⁹. Iuue. Semp ego auditor tñ nūq̄ ne reponā. q̄ vba idignātis sūt vtpote sp audiētis: z nunq̄ scripturi. q̄q̄z reuocare reꝓmere cohibere. Sta. quotiēs iaz torta reponā. fulmia q̄ rarus terris hic iperet ignis. q̄q̄z reducere. Virg. li. ij. ge. Et q̄tū lōgis carpēt armēta diebus. Exigua tñ gelidus ros nocte repōet. q̄q̄z supaggerare. idē in eodē li. iij. At qui nō massica bacchi munera. non illis epulę nocuere repostę. Q̄q̄z scribere. Nora. Scriptor honoratum si forte reponis achillem. Quandoq̄z retro seu seorsum ponere. Vier. lib. j. R. da partem quā dedi vt reponeres seorsum apud te.

Repositorium vas in quo reliquię ciborum z mense instra recondunt siue ex corio sint: siue ex alia mā. ply. bibente cōuiuia mēsaz vel repositorū tolli i auspicatissimuz habetur.

Reporto. as. retro porto. fuebo. Die. li. R. reporta arcā in vrbē

Reprimo. is. pe. cor. contineo cohibeo. Lice. reprime impetuz. Virg. dextramq̄z repressit.

Rephēdo retrabo. q̄si retro phēdo. Liui. Adeo turbati erāt ortę alę eqtes peditesq̄z: vt quosdā osul cato manu ipse reprehēderit verteritq̄z i hostē. proper. Quātū possit nostros q̄sq̄z reprehēdere cursus. Alias figt arguo increpo.

Reproces. pro asperis z difficilibus vsurpatur. Ply. lib. xviij. In reprocibus ac supinis lateribus procumbere quasdam occęcari z in alias dirigi.

Repromitto: itez siue maxime ꝓmitto. Amb. Diuitias domos possessiōes repromisit sit osensum suū ei⁹ oiugio ñ negaret.

Repudium: recusatio q⁹ fiat ob rem pudendam Differtq̄z a divortio q⁹ repudiari futurum matrimoniū potest. Non recte autem diuertisse sponsa dicitur. q⁹ diuortium ex eo dictum est q⁹ in diuersas partes eunt qui discedunt.

Repudio. as. matrimoniū dirimo. z q̄si ob rē pudēdā aliq̄ repello. Sue. i cęsa. Neq̄ vt repudiaret illā cōpelli a victatore sylla vllo mō potuit. Interdū ponit simplr ꝓ nō accipio recuso Ter. i an. repudio cōsiliū qō primū intenderam.

Repugo qñ de rōne vel calendario loquimur. facit pūm repunxi. quādo vero vicem redditam ostendimus repupugi. Li. Lentulo. Darent mihi ipsi aliū publiuz in quo possem illoruz aios mediocriter lacessitus repungere.

Reputo. as. pe. cor. Uide in dictione puto.

Requiro. is. pe. pro. repetitionem vel augmentum actus denotat. Vier. Et nūc quid superest vt ab aliquo doctore requiratis. Interdū requirere est sępius vel rursus q̄rere.

Res gñalem hz significationez. Nam vt plau. iurecō. inqt siue corporalia: siue incorporalia. comprehendit. Corporales res sūt q̄ vere tāgi pñt: vt hō vestis. Incorporales q̄ tangi non possūt: q̄lia sūt ea q̄ in iure ocistūt. sicut hereditas vsusfructus obligatiōes sūt. Et a dialecticis dicit terminus transcēdens. quo substantia q̄litas actio comprehendunt. Sumit q̄q̄z res ꝓ statu ac cōditione: vt respublica: res priuata: res familiaris: res vxoria: res mea: res tua. Li. Jd. n. rebus nostris minime conducebat. i. statui nostro. Sal. At nobis est domi inopia: foris ęs alienuz mala res spes multo asperior q̄q̄z res or put distinguit a psona. Uñ loci argumentoꝝ sunt a rebus z a personis. Q̄q̄z prout distinguit a verbis.

Dor. verbaq; prouisaz rem non inuita sequentur. Sumitur
z pro cõtentione lite negocio: siue cõmercio. vt est mihi res
cũ latrone. Ter. Quid huic rei. est. i. negocij. Cice. p Mure.
Nondũ potuisse statuere iurisconsultos vtrũ rẽ an litẽ dici
oporteret. Itẽ p cã. vt quãobrẽ. i. pp quã cãm. Qua de re de
qua cã. ab re sine cã. Itẽ pro censu siue diuitijs. Ter. i heau.
Eius frater aliquantulũ est ad rẽ auidior Itẽ pro imperio.
Virg. Postq̃ res asię priamiq; euertere gentem. Immeritã
visum superis. Itẽ pro vtilitate Terẽ. in ecy. Si in rem est
bachidis Et iterũ. Neq; in rem nostrã vt q̃sq̃ amator nu-
ptijs lętetur. Do. in vtilitatẽ. i. pro cõmodo. Itẽ pro actu ve
nereo. idez. Miles cum quo tum rẽ hẽbat. Do. rem hẽre ho
neste res ipura dr. De triplici significatione Ausonij versus
est in monosyllabis. iperium litẽ venerez cur vna notet res.
Itẽ pro experiẽtia: siue effectu. Ter. in adel. re ipsa reperi fa
cilitate nihil eẽ melius neq; clemẽtia. Cice. in Lato. Habui
hęc de senectute q̃ dicerem vobis. ad quã vt pueniatis vt ea
quę ex me audistis re ex parte ꝓbare possitis. Itẽ pro valo
re p̃cio vel estimatiõe. Ter. in phor. At si talentũ rẽ reliq̃sset
decem. s. primus esse cognatus. Item pro periculo: vt apud
eundem. Uerũ pone esse victũ eum tandẽ tamen nõ capitis
eius res agitur sed pecunię. Et res dr veritas. Ter. in adel.
Uerũ cogito q̃ res est. Huius diminutiuum est recula.

Res cõperendinata dr cũ cã. i. iudiciũ in diẽ tertiũ dstitutũ ẽ.

Res iudicata. dicitur quę finem controuersiaruz pronunciatio
ne accipit quod vel condemnatione. vel absolutione contin
git: vt auctor est Ulpia.

Res forensis dr cã quę agitur in foro: z ad causidicos ptinet.

Res publica. ciuitas libera quę iure regitur.

Rescio. siue rescisco. is est factũ aliq̃d occultius aut inopinatũ
insperatumq; cognosco. Teren. en tibi rescisti oẽz rem. idest
q̃ occultum putabamus prȩter nostrã opinionẽ cognouit.
Aliquãdo significat rem post quã gesta est scio quã nescie-
bam cum gereretur. Hierony. in lib. nũorum. quod si audiẽs
vir tacuerit. z in alteram diem distulerit sententiam ꝗquid
nouerat. atq; ꝓmiserat reddet: quia statiz vt audiuit tacuit.
finautez contradixerit post quã rescisit portabit ipse iniqui
tatẽ eius. z lib. j. R. Quod cum dicenduz rescisset: quia prę-
pararet ei Saul clam malum dixit ad Abiathar.

Rescindo dis. cędo. tollo. aufero. destruo. Cęsar. i. cõ. Põtez q̃
erat ad Henuã iubz rescindi. Nõ vbũ ad oĩa q̃ rescindũr fere
ꝓprie pertiner. Col. li. ij. Et qõ salr religrit prius q̃z inarescat
vomis rescindat atq; obruat. id eni cedit p stercore. Uirg.
li. iij. Hę. Nõ tũ vlla magis p̃sens fortũa labor ẽ. Quã si q̃s
ferro potuit rescindẽ sũmũ. vlceas os alr vitiũ viuitq; tegẽ-
do. i. aparire. Idẽ li. j. He. Celũ rescindere frẽs Ter. sunt co-
nati. i. oppugnare. Et rescindere ẽ rursus scindere. Hiero. ō
Rufi. Quid meruit hõ latẽs vt nudares cicatricem ei⁹ z ob-
ductã cutẽ isperato dolore rescideres. Aliq̃n nõ ratũ hẽre: ir
ritum facere. Sal. in iug. Jugurtha iter al's res ait oportere
quinquennij cõsulta z decreta oĩa rescindi tolli z destrui.

Rescribo. rursus vel retro scribo. Ouid. Nil mihi rescribas
attñ ipse veni. Et rescribere sigr reddere seu renumerare.
Ter. in phor. atq; illud mihi argentum rursuz iube rescribi.
Do. rescribi reddi: seu p mẽsez scripturaz dari. qñ ad pecu-
nię renumerationẽ añcedit scriptura. rescribere dicebant ꝓ
renumerare. vñ bodie dar chirographus. Ser. scribi est da-
ri. Dor. scribe decem nerio. nõ est satis adde cicutę. rescribi
vo reddi Dor. Dictãtis qõ tu nunq̃z rescribere possis.

Reseco. as. pe. cor. aui. atum. z resecui resectum. significat rescĩ-
do. Uide in dictione seco.

Resero. as. pe. cor. aperio a sera deductum. Li. Nec ita claudẽ-
da est res familiaris. vt eam benignitati aperire non possit
nec ita reseranda vt pateat omnibus.

Resero pe. cor. reseui. resitus. rursus semino. seu rursus planto.
Ply. lib. xviij. Nam cũ hyeme ꝑgelida captę segetes essent
reseuerunt resarrientes campos mense Martio.

Resegmen: qõ ex vnguibus amputatur. Ply. lib. ij. Nec pauci
apud grȩco singulorum viscerũ mẽbrorumq; etiaz sapores
dixere oĩa persecuti vsq; ad resegmina vnguium.

Reseruo. as. quasi retro seruo. ab aliis seruo salio. Lact. li. ij.
Fabricauit arcã in qua ipse cũ cõiuge ac tribus filijs reser-
uatus est cũ aqua vniuersos montes altissimos operuisset.
Hiero. ad iul. Nihil tibi ob metũ inopię reseruaueris ne cũ
anania damneris z saphira.

Reses. isidis. a resideo. qui remanet siue restat octosus a labore
seu opere qõ exercere solebat. Liui. lib. ij. Timuere ptes rest
dere in vrbe plebẽ incerti manere eã an abire mallent.

Resideo. es. pe. cor. ꝗesco sedeo. firmiter sto. Nã bier. nihil sigr
Virg. Oisq; repẽte resedit flatus. Hiero. Atq; in regni solio
sublimata post xp̃m gloziosa resedit. Lact. lib. ij. posteri be-
bzęt dicti penes quos religio dei resedit. i. restitit.

Respisco. is. Uide in dictione despio.

Reser. ecis. Col. li. iiij. Nã dsiteor pãpinarios quoq; cuz e uu-
ro ꝓcesserint tpe anni sequẽtis acq̃rere fęcũditatez. z iõ re-
secẽ sũmitti vt ꝓgñare possit. Uez eius modi partũ cõperi
mus nõ tã ipsius resecis q̃z materni esse muneris.

Resigno. as. qõ signatum erat aperio relaxo patefacio. Est. n. ō
rũ suo simplici. signo qõ ẽ annulo signum ipzimo. Plau. in
tri. iã si obsignatas nõ feret dici hoc põt apud poziorez cas
res resignatas tibi ispectasq; eẽ. hic resignatio testũ ap-
pellata. Itẽ resignare est pfecte signare. Col. li. iiij. pziusq; ar-
busculas trãsferas rubzica resignato: vt bisdẽ q̃bus an stete
runt dstituas eas. itẽ resignare claudere. Uirg. lib. iiij. Et lu-
mina morte resignat. Antiqui ẽt resignare ꝓ rescribere dice
bãt: sicut subsignare ꝓ subscribere. z resignatum ęs dicebar
militi cũ ob delictũ iussu tribuni militũ ne stipẽdium ei da-
ret i tabulas referebar. Itẽ resignare reddere qõ fit cũ in li
bzis datoz. z acceptoz pecuniã q̃z acceptã signauimus red-
ditã demõstram⁹. Dor. li. ij. car. rennas resigno quas dedit.

Resimus. pe. ꝓ. ex re z simus. idẽ ẽ qõ simus. hoc ẽ qui rursuz
versus dẽpssas bz nares Virg. Sim⁹ posuit. Duz tenera at-
tondẽt simę virgulta capellę. Ser. Simę grecũ est nomen. i.
prssis narib⁹. vñ z simias dicimus. De resimus. Col. li. vij.
loquẽs de boũ idole. pandoz inquit narib⁹ resimis patulis.
Huius ōziũ est desimus ꝓ eo qui nõ est prssimus.

Resina humoz ex arboribus defluens in bisdemq; residens. A
quo resinatus. a. um. quod est resina illitum sicut a pice pica
tum. Juue. Quid enim resinata iuuentus.

Resoluo. q̃si dissoluo. Col. li. ij. Ex bis nihil nõ melius resolu
ta humo q̃z oãsa ꝓuẽit. Itez resoluere destruere amouere.
Virgi. li. i. He. Jnuitat genialis hyemis curasq; resoluit. i.
amouet. Itez dissoluere. z qõ ligatã erat non ligatuz facere.
Ouid. li. j. me. Et velate caput: cinctasq; resoluite vestes.

Respicio retro aspicio. Plau. i aul. Tu ex hoc loco digitũ trã-
uersum aut vnguẽ latum excesseris. aut si respexeris donec
ego te misero. interdum respicere est respectuz hẽre ꝓuidere
remediare. plau. Ciceroni. qõ si aut cęsar respexerit se: aut a-
fricanę legiones celeriter venerint securos vos ex hac par-
te reddemus. Ter. in an. Carine me z te impzudẽs nisi quid
dij respiciũt ꝓdidi. i. ꝓuidẽt: vel remediũ afferũt. Interdum
custodire reseruare amare. Idẽ i heau. Deniq; nullũ amit-
tit tps neq; te respicis. i. custodis. Et i phor. dij nos respici-
unt: gnatam iueni nuptam cum tuo filio. i. diligũt.

Respecto. as. sępe video. amo. adiuuo. Uirgi. Si qua pios re-
spectãt numina.

Respectus modo ipsam respectionẽ Plau. z me respectu ter-
ruit modo rationẽ qua ad aliquid agẽdum monemur. Ply-
nãq; eo respectu cõmotus absesserat.

Respiro spñ capio resuscito seu i statũ pristinuz redeo. Plau.
in epi. Mane sine respirẽ q̃so: imo acq̃sce aio male ẽ recipi
am anbelitum. Li. aulo torquato. si armis aut cõditione po
sitis: aut fatigatiõe abiectis: aut victoria detractis ciuitas re
spirauerit. z dignitate tua tibi z fortuna licebit. i. in statum
pristinum redierit.

Respondeo. es. z rñdo. is. Manil. lib. v. Sic ẽt magno q̃dam
respondẽ mũdo. Est aũt rñdẽ posteriore loco dicẽ a quo re-
sponsuz z respõsio. Et dicimus: ego rñdeo tibi z ad te. Ply.

cū ad eos breuissime rūdissem greci tū meliorē moduz hūt. vnde xenophon in lib. quēqz fecit de miseria tyrannozum και οι εσρων υπο λαβων ο τι νηδυια εφηωσιμωνι δηκαι εξων απεχθανον ται οι ανθρωποι ηιιασ πο λυ πλειω του ι διωτου αναγκηεζι πραγμα τευε σθαι. Aliquando significat euenire ꝺsentire ⁊ parē esse. Virgi. Dictis respōdēt cętera matris. i. ꝺsentiūt ⁊ ꝺformia sunt. Ply. lib. xxxvj. Structurā ad nozmā ⁊ libellam ⁊ ad ppēdiculum respondere opz. Li. li. tus. Nec tū si ꝙs magnis ingenijs i eo genere extiterūt nō satis grecoꝝ glię respōderūt. i. accesserūt vel pares fuerūt Piero. ad furiā. Et ꝙb⁹ nati sunt liberi suo generi rūderūt. i. similes fuerūt. Li. trebo. cui quidē amozi vt cęteris rebus possem: amoze certe rūdebo. i. satisfaciam: vel par ero. Virg. Illa seges demū votis rūdet auari agricolę. aliqñ respicere seu cōtra positum esse. idē lib. vj. Contra elata mari rūdet gnosia tellus.

Respuo. is. Vide in dictione spuo.

Restagnare: extra redundare seu aquaz cōtinere. Col. lib. ij. ita quasi palus i aliqua parte subsidēs restagnat sulcis deriuāda ē quippe aquarum abundātia atqz penuria graminibus ęque ē exitio. cōponit aūt ex re ⁊ stagnare.

Restauro. as. ex re ⁊ stauro. vñ ⁊ instauro significat reintegro. Justi. lib. ij. interea ⁊ darius cum bellum restauraret. in ipso apparatu decidit.

Restare. supesse. Li. in Lato. Nec cum ęqualibus solū ꝺ pauci admodum restāt. itē remotū esse. Enn. restat vsus fuit. i. ꝺstat remotū ē. itē retrostare. Ter. in eu. vtinaz illū ꝺj deęqz oēs senē pdāt ꝺ me bodie remozatus ē. meqz adeo ꝺ restiterim. itē resistere. Li. de finib⁹. Nullā qrētes voluptatē stoici restāt. itē restare cū datiuo significat manere. cū acco. vt hoc mihi restat. i. hoc me manet. Virg. lib. vij. hoc latio restare canunt qui sanguine nostrum nomē in astra ferant.

Restito. as. sępe mozas facio. Terē. i eu. Exi foras sceleste. at ēt restitas: fugitine ꝺdi.

Resisto. is. retro sisto. Piero. lib. ij. R. Lunqz transisset. vniuersus populus ⁊ rex Jozdanem restitit. ⁊ osculatus ē rex Berzelai. ⁊ resistere ē aduersari repugnari. Lice. Cū resistere ei⁹ improbitati non possem.

Restire ē ad referēdum: laborādum colēdumue aptū esse. Col. lib. iiij. Nā vt quęqz restire icipiunt tępestiue legunt: ⁊ quę nondum maturitatē cępunt vuę sine dispēdio differuntur.

Restibilis ꝺ restituumē ⁊ referē. Ply. lib. xxviij. Lōceptū leporis vtero exēptū bis ꝺ parere desierint restibilē fęcūditatē afferre. vñ ager restibilis. Col. li. ij. Fasellus terrę mandabiē. vel in veterano: vel meli⁹ pingui ⁊ restibili agro. Festus. restibilis ager fit ꝺ cōtinuo biēnio ferē. restibilis seges ē. quę regerminat. quasi cui⁹ fęcunditas in sequētē quoqz annum restitat. greci palim blaston vocant. Ply. Ubertatis tū tātę sunt: vt sequēte anno sponte restibilis fiat seges.

Restituo. is. mō fiḡ reddo. Ter. gnatū ei restituit. mō i statum pristinū reduco. Justi. būc regno a pre pruatū filium restituerat. ⁊ propzie restituunt volētes cupiētesqz vt ciuis prię. ⁊ fili⁹ pri. Vnde restitutio repositio. cui⁹ restituē inḡt plus ē ꝙs exhibē. nam exhibē ē pritiā corporis pbē. restituē vo ē ēt possessorē facē: fructusqz reddē. hinc restibilis ager.

Restis: funis a resto vt quidā aiunt: ⁊ qcūqz ligata stare faciat. Apule. Restim ꝙ grabatulus erat itext⁹ aggredioz expediē.

Restio. onis funiculus. Quo ēt noie dict⁹ fuit pauus augusti.

Restingo. is. xi. ctum. a stinguo cōpositus ē. Ūñ ⁊ distinguo. ⁊ extinguo. Stinguo vo vt opinoz significat obscuro. de quo Pāl. Extīguo. xi. cui⁹ simplex i raro vsu ē. Li. tū i arato. pticipio vsus ē. Quē neqz tępestas pimet. neqz lōga vetustas i terimet stinguēs pclara insignia cęlū. Jdē i pgno. Ut cū luna means bipionis officit ozbi. stinguunē radij cęca caligine teti. Restinguē aūt ē qō vernacula lingua ꝺcimus remozare. Plau. in cas. Ignē restinguunt aqua. Virg. Quale p gstū dulcis aquę silēte sitim restinguē riuo.

Restringo. is. retro stringo. Ply. lib. xxxv. Idē belli imaginem pinxit restrictis a tergo manibus Alexādro i currū triūphāte. Aliqñ valde seu pfecte strīgo. Amb. li. j. of. Ut lingua tua mēti subdita sit restringatur habenę vinculis. Aliqñ soluo. Apul. Jumētum restringit abireqz stabulo liberuz finit. qō stabularius inuētuz mox domuz reducit. Aliqñ rursus strīngo. Idē. Et ꝺuplici ne solui facile queat restringit.

Resilio: silis pe. coz. vide in dictione resulto.

Resulto a resilio fit. qō significat in ꝺtiū salio reuertoz agoz rebello. Ply. Qñqz resilit vulnus ⁊ curare scabello opz. Piero nymus ad nepo. Sagitta in lapidē nunqz figiē interdū resiliens pcutit dirigētē. Et resilire ē cito recedē. Quadrigari⁹ lib. vj. Artoxius caute dextrum humerū sauciat atqz resiluit Resultare igitur resilire reluctari: in contrarium ferri. seu reaudiri ac reclamari. Virg. lib. v. pulsatiqz coles clamoze resultant. Sic ⁊ dissulto. vt apud eundē lib. viij. ipulsum quo ma rimus intonat ether dissultant ripę.

Resumo pe. prodū. rursus sumo. Ply. Resumptis post longaz ęgritudinē viribus.

Resupino. as. sursum. retoluo. Nam supinare ē sursum voluere a supinus. Juue. Et multū referēs de mecēnate supino. Naz pronus supinusqz ac resupinus contraria sunt. Col. li. iiij. Quia siue pnū. siue resupinū. Ply. Eosqz sciopidas vocari ꝺ in maiozi ęstu bumi iacētes resupini vmbra se peduz ptegūt. Itē resupinus piectus molliter. Ouid. Et mō cantabam veteres resupinus amozes. resupinare igitur inuertere subuertere. Interdū ēt a ppōsito. seu icępto reuocare differre puertere. Juue. Aulam resupinat amici. Idē ⁊ resupinati cessantia tympana gallū. Sz hęc p translationē.

Rete. tis. neutri gīis. ⁊ reta. masculi ac fęmi. ⁊ hęc retia. ę. a rapio. vel a raritate. vt inḡt Var. Plau. in ru. Non vides pferre me inuidū retē sine squāmoso pecu. Et iterū ibi. Nā tunc ⁊ opam ⁊ ludos facit ⁊ retiam vt tēpestas ē. rete vero i ablatiuo rete pro reti. Ouid. lib. v. fas. posuit. Cur tibi p libycis clauduntur rete leones. binc fit irretio. is.

Reticulum ꝺminutiuū a rete. Quo noie vtitur sępe. Hieronymus in instrumēto veteri. Est ⁊ genus retis. qō in ozbē spargitur. quod aliqñ capitur p tegmine muliebris capitis qō capillos otinet. Juue. Reticulūqz comis auratū ingētibus implet. Est ⁊ reticulū sacculus in modum retis: quo viatozes ꝺnarios ⁊ panē gestant Poz. Ut si reticulū panis venales iter onusto forte vehas humero. alio nomine ꝺcitur funda.

Retiaculū ꝺminutiuū a retia. Hieronymus in ps. Ladēt in retiaculum peccatozes. Plau. in asi. Jubeas vna opa me piscari in aerē: venari aūt retiaculo in medio mari.

Retiolum. idē quod reticulum. s. tegmē capitis.

Reticula ꝺminutiuum a retis fęminino gīe.

Reticulatus culata. culatuz quod ē factū in modum retis. Ply. lib. xxxvj. reticulatam structuram. qua frequētissime romę struunt remis opportunam.

Retiarius ꝺcebatur qui rete imittebat. Nā cōpositi gladiatores p paria. ꝺuersa nomina sortiebantur. Nā alter ꝺcebaē retiarius quod rete iaceret. Alter secutor pinde ac retiarium fugiēs vel fugā simulans sęqretur hoc genus pugnę institut pittacus vnus ex septē sapiētibus.

Retę sunt arbozes quę ex ripis fluminum eminēt: aut in aluēis ipsozum extant a retibus dictę qp prętereuntes naues retinerēt instar retium. Ūñ in edicto prętozum legitur. retanda flumina quod significat purganda. ne quid mozę: siue piculi nauibus in ea virgulta incidētibus fiat.

Retego. is. pe. coz. quod tectum erat denudo.

Retexo. is. contrarium ē suo simplici. significat. n. qō textū erat reddo non textum. Tractū a telis quę destruuntur cū retexuntur. Et retexere rursus texere renouare. Matius Ciceroni. An quod adolescēs prestiti cum ēt errare cum excusatione possem. id nunc ętate pcipitata cōmutē: ac ne ipse retexū. Itē significat apire dissoluere.

Retineo. es. pe. coz. remozo. vnde retinacula. p translationem ponitur pro recozdoz: vt cuz ꝺcimus. Si retines quę dicta sunt. Aliquando p cohibere. Amb. Satis abundeqz dixisse me credo supioꝛi tractatu quēadmodū cōpti vel nitidi na-

talē oñi suscipe debeamus. ⁊ supueniētē festiuitatē eius ab omni ambitiōe retinere. Aliqñ ꝓ nō ꝓmittere vt ꝗcq̄ pdatur vel ꝺsumaē. Lac. lib. vj. Nomē itaq; soluz retinuerunt: vim vero ⁊ rationē ⁊ effectū perdiderunt. Salu. Nam imperium his artibus retinet. i. conseruatur.

Retēto. as. frequētatiuū sepe retineo Plau. in asi. Cur me retētas. Et retētare iterum tētare. Ouidi. lib. j. me. Erigit metuitq; loqui ne moze iuuēcę. mugiat ⁊ timide verba intermissa retētat. idest iterum tētat ꝓferre.

Retinacula: q̄bꝫ aliquid retinetur: siue remozatur. Uirg. lib. j. Ge. Utq; amerina parant lente retinacula viti.

Retoꝛq̄o. ques. retro iacio vel mitto. Ambro. lib. j. offi. Et quāuis septus armatis non retoꝛquebat conuicium.

Retracto. as. a. retrabo. q̄ō significat rursus trabo. ꝝuocoue vñ liber retractationū: quē pater meꝰ Augu. edidit recte appellatus est in quo quę minus docte alibi tractauerat retracta uit. i. reuocauit. Aliqñ retractare est retro trabere recusare rejcere. Uirg. lib. x. ene. Semianimesq; micant digiti ferrūq; retractāt. Lol. lib. v. Hęc eoꝛūq; similia post putationem retractāda sunt retrotrahēda ⁊ remouenda.

Retribuo recompendo. quasi retro tribuo.

Retrimētum a retro. is. videtur esse sicut detrimētuz a detero. Uar. Amurca cum ex olea est expꝛessa qui est humoꝛ aquatilis ac retrimentum conditum in vas fictile.

Retoꝛridus. ida. idū. q̄ō ī tēpestiue amissis viribꝰ a solo toꝛrek. Colum. li. iij. Si in olea vnus ramus aliquāto ceteris lętioꝛ est nisi eū reciderīs arboꝛ rota fiet retoꝛrida.

Retoꝛrescere. idē ē q̄ō retoꝛridū fieri. Jdē lib. iiij. Deinde sata nō ita enutriūt vt ante ualescāt ac ꝑficiāt quā retoꝛrescāt.

Retrudo. dis. penultima ꝓducta retꝛo trudo Plau. in epist. cępi rursus voꝛsum ad illa pauxillatim accedere quasi retruderet hominem me vis inuitum.

Retundo. is. vide in dictione tundo.

Reualesco. icis. ad sanitatē redigoꝛ. Bel. q̄ō in eoꝛum finibus sub ipso oppido ex capitali mēbꝛo reualuisset.

Reuenio. is. pe. coꝛ. retro venio reuertoꝛ.

Reuertoꝛ deponens. ⁊ reuerto redeo. q̄si retro verto Li. apio. Cōsēdens iam nauē ephesо laodiceā iam reuertit. Et libꝛo scōo offi. Factus est alter eius fistēdi vas: vt si ille nō reuertisset. moziēdum esset ipsi. Aliqñ reuerti ponitur simpliciter ꝓ venire ꝺuertere. Jdē ad aristippi laqueos reuertamur. cum nihil de chrysippo antea dixisset.

Reuelo. as. pe. ꝓ. Ꝺriuz est suo simplici: velo quod tego significat. vt reuela oculos meos. i. aperi ⁊ detege.

Reuello. is. Uide in dictione vello.

Reuiso. is. redeo vt videā. Ter. in an. reuiso q̄d agāt: aut q̄d capient ofilij. Plau. in tru. Nunq̄d nam me vis aliud. Ut q̄ñ ocium tibi sit me reuisas. i. ad videndū me reuenias.

Reuiuisco. is. reuixi rursum viuus fio.

Reuoco. as. pe. coꝛ. retro voco. reduco. retrabo. retrouertoꝛ. resuscito. Hieronymꝰ. Nō illū ꝓxoris lachrymę: nec cōiо sanguinis nō ꝺespectās cūcta ex alto deus a scelere reuocat. i. retrahit. vñ ⁊ reuocare pedē ꝺicimus nō mō de aīalibus sꝫ ēt de fluminibus. Uirg. cunctaq; ⁊ armis rauca sonās reuocat q̄ pedē. Sal. Sępius vindicarū ē in eos q̄ ꝺ iperiū in hostē pugnauerāt quiq; tardius reuocati ꝑlio excesserāt quā qui signa reliquerūt. aut pulsi loco cedere ausi erāt. i. retro vocati. Plau. ī cur. Postq̄ hęc mihi narrauit. ab illo reuocat me ilico. i. vt redeā vocat. Lac. li. iiij. Jacētia mozuoꝝ coꝛpoꝛa erexit: eosq; noibus suis ĩclamatos a moꝛte reuocauit. i. suscitauit. Aliqñ reuocare significat per vices mutuo vocare. Uar. q̄ō nobis ministrare pueri ꝺiebus festis cicet viride: q̄ nos ꝓuocare cū audeāt. nos illos vocare timemus. huiꝰ cō positū ē adreuoco. Lice. lib. i. officio. Danda igit opera est. vt si ēt aberrare ad alia cęperit. adreuocetur oꝛatio.

Reuolo reuolas pe. coꝛ. retro volo. Li. lib. iij. de nā. ęque itergo ꝓuolantiū colla ⁊ capita ī tergo reponunt. q̄ō q̄ ipse ouꝛ facere nō pōt. q̄ non ꝺ vnde nitatur. reuolar vt ipse quoq; quiescat in eius locū succedit ex ijs quę assequit: eaq; vicissitudo in omnī cursu conseruatur.

Reus oꝝ quicūq; in litem adducit: ēt si nihil admiserit. i. cōtra quē q̄spiam agit. Lice. lib. ij. de oꝛa. Reos appello non modo eos qui arguuntur. Sed oēs de quoꝝ re disceptat. vnde a re ꝺicit reus. quod rei alicui obnoxius sit: vel a re quā ꝓmisit. reum fieri. vt Asco. īquit nihil aliud est nisi apud pꝛetoꝛem legibus interrogari.

Reus agitur. qui accusatur. reus peragitur qui ꝺamnatur. plyiuntoꝛ. Dū ille peragitur reus sedimus Jurecōsul. peregisse reum non alias quis ꝺicetur nisi ⁊ condēnauerit.

Reus stipulando qui stipulatur. reus ꝓmittēdo. qui suo nomine quid ꝓ altero ꝓmittit.

Reꝰ voti inq̄t Macro. q̄ suscepto voto se numinibꝰ obligat.

R ante H

Rha fluuius a quo nomē medicamēto notabili vt ammianus inq̄t: q̄ō rheon: seu rha barbarū atq; ponticū vocāt.

Rhadamāthus. Jouis ex europa filius ⁊ rex lycię. q̄ꝑ seuerꝰ fuerit. ⁊ iustitię exectoꝛ. fingit a poetis apud inferos nocētuz explozare culpas. De quo Uirgi. lib. vj. Gnosius hic rha damanthus hꝫ ꝺurissima regna. Castigatq; auditq; dolos: subigitq; fateri. q̄ ꝺs apud superos furto lętat⁹ inani Distulit inseꝛā cōmissa piacula moꝛtez.

Rhagades ⁊ rhagadia vocantur scissurę quę in sede pꝛoeniunt. Dicitę rhagades a verbo greco. ῥαγι ξω quod significat abꝛumpo. De hoc in dictione condylomata. comedo vulgariter mantzadure de muro.

Rhānusia vide ī dictōe rhamⁿ. rhamnetes nomē ꝓpꝛium viri.

Rhampsinitus nomen pꝛoꝛpium regis ęgypti. vt Herodo. lib. ij. histo. refert.

Rhageax nomē ciuitatis medoꝛuz ab atuulsione terrę motus.

Rhea: cęli ⁊ terrę filia: quę alio noie cybelle ꝺicitur.

Rheda: vocabulum gallicum vt inquit Quintilia. ⁊ significat carrucam. vnde a Ciceroне rhedarius ꝺictus est auriga retoꝛtoꝛq; ipsius rhedę. inde epirhedium.

Rhegyum oppidum situ ī margine italię cui greci nomen dedere a fractura per. y. rhegyon. n. grecę abꝛuptū ꝺicit. Pinc n. sicilia aulsa abꝛuptaq; est ab italia. Trogus. quoniā īquit grecę abꝛupta hoc noie pꝛonunciarē: greci a ꝺehiscendi argumēto nomē ꝺedere. Olim rhegynę ciuitatis ingens fuit potētia: ob eamq; cām nomē ciuitati factum esse autumāt. quasi regia vꝛbs foꝛet. vñ ⁊ Stra. scribit quosdā existimasse a quoddā rege ꝺici potuisse. Sicq; absq; aspiratione scribēdū esset. Ab hoc rhegyo ꝺicti sunt rhegyni. Est aliud regium cisalpinę gallię oppidū nō longe a parma ⁊ mutina a lepido īstauratū q̄ō ⁊ regiū lepidi ꝓ ꝺria alteriꝰ oꝝ. a quo regiēses sed melius ꝺicitur regiū lingobardię.

Rhebanus fluuius in faucibus bosꝑoꝛi thracij. Ut plynius libꝛo quinto testatur.

Rhemi: populi gallię. vnde ꝑciosissimum telę genus rhemēse cōicata alijs quoq; galliarū populis textrini gloꝛia.

Rhenus ⁊ rhenū vtroq; modo ꝺicit. pflunio gallię qui deiugo rheticarum alpiū vsq; in oceani. pfunda cursum suū ꝺirigit. romani memoꝛandus aduersum feras gētes murus imperij. Uirg. Rhenusq; bicoꝛnil. Doza. Aut flumen rhenum: aut fluuius ꝺescribitur arcus.

Rhenones: vestes pelliceę pꝛecipuę ferinę ad vsum humanuz redactę ꝺictę q; calidos teneant renes: siue q; ꝓꝛ pellis ꝺicit. siue q̄ō rhenoni ppli hisce peculiariter vtebant. Cęsar cō. vj. scribit germanos vti paruis rhenonū tegmentis.

Rhesus rex thracię quē Homerus scribit cū equis albis ī auxilium troianoꝝ venisse ⁊ a Diomede interfectū. Quo noie ēt ꝺictus est quidam troianus fluuius.

Rhetus: gigas quē Dionysius ī leonē cōuersus occidit. rhętus vo mons troię in quo aiax thelamonius sepultus traꝺitur.

Rheti populi a thuscis conditi qui duce rheto a gallis pulsi alpes occupauerunt. ⁊ a nomine ducis rhetoꝝ condiderunt rhetiam. Pinc rheticę vites. ⁊ rheticum vinum quod inter generosa italię vina numeratur. quod vt Strabo lib.

iiii.scribit in montanis rhetor radicib⁹ nascit.q̄ ppli Uerona Comūq; vsq; i pueneruīt. Rhetia regio europe ē. que vt lib.ii.ptolo.refert ab occasu limites habet montē adulam t fontes Danubij t Rheni ab ortu lyciū fluuiū q̄ in danubiuz exit.t rhetiaz a vindelitia diuidit.A septētrione Danubiuz. A meridie alpibus terminat supza galliā cisalpinā.post rhetiā versus oriētē sequit vindelicia cui noricū adheret. Enotū fluuio disiuncta quidā eā bauariā appellant.

Rhetor:latine ozator.q̄q̄ differāt q̄ ozator sit q̄ i iudicijs t cōcionib⁹ cās agit. Rhetor q̄ rhetoricen ꝓfitet. Declamator q̄ aut docēdi alios aut exercēdi se gratia fictā cām agit.vt i veris postea causis possit ozare. Aliqñ tñ rhetor ponit pro ozatore.rhetorica.ozatoria. Rhetoricus modo p rhetore modo p ozatore sumit.rhetoricor.aris.rhetor more loquor. Diero.contra helui.rhetoricati sumus:t in more declamatoruz paululum lusimus. Rhetorisso.as.rhetorice loquor.

Rheuma:matis.latine eruptio:siue fluxus dr.a ῥέω fluo. Ambro.lib.hexa.Dicas si ascēdētes videas rheuma q̄daz esse ita ꝓuūt.fluctusq; itersecāt p ꝓpontidē i euxinū portū Uiolento ipetu ꝓfluētes.vnde t pituita dicitur.quem fluat.

Rhinoceron.ontis.t rhinoceros.otis.aīal quadrupes hñs in nare vnū cornu.vt ait plyni⁹ genit⁹ hostis elephāto cornu ad saxa limato prēparat se pugne i dimicatione aluū maxime petēs quā scit suis ictib⁹ p uiā esse. Solin⁹ dicit repādū esse.idest recuruū ei⁹ cornu.t attritū cautibus i mucronē excitare pugnare cū elephātib⁹ longitudine parē:bzeuiozē cruribus⁹ Pausanias affirmat rhinocerota duo hēre cornua alterū ingni magnitudine ex narib⁹ extās.alterū q̄ supne erūpit exiguū q̄dē.sz validissimū. Dic sagacē t ꝓuidētē uiz nasum rhinocerotis hēre dicimus. Mar. Iuuenesq; senesq; t pueri nasuz rhinocerotis hñt. Cōpositū nomēa ῥιν.ῥινος q̄ nasum figt t κερας cornu. Ponit t p quodā vase oleū guttatim fundēte lauātib⁹ se i balneis. Mar. gestanit frōte mō me iuuēc⁹ rhīocerota me putabis plēo gutto. A rhinoceron fit adiectiuū.rhinoceroti⁹.a.um.vt cornua rhīocerotia.

Rhodos latine rosa. Inde cynorodos t rododaphne. Et rhodos nomē vrbis vt indt Stra.sup oriētali pmōtorio sita.dicta q̄ capulo rose illic iuēto sit edificata. Ea portub⁹ olim t vijs.t mēnib⁹ t reliqs ornamētis tātope ceteras supanit: vt nulla putaret eḡlis legū pstātia t naualis repitia adeo valuit vt ānos multos maris iperio potiret.t piratax latrocinia sustulerit.Quo ēt noīe dicta ē isula i q̄ ea vrbs ē quaz Ply. Lycię t ꝓmā cicladū scribit esse veniētib⁹ ab oriēte. Hęc insula.nonigētoz ac viginti stadioz ambitu pz iter asiaticas ī sulas tertia. Nā lesbus.t cyprus maiozes hñt.ꝑus Ophiusa dicta ē deīde Staclia postea Telchin.eo q̄ Telchines i sulā icolerēt quos nōnulli maleficos.alij eximios artifices fuisse tradūt q̄ eris t ferri fabricā iuenisse dīt.Sūt q̄ hāc īsulam carpatbio mari assignant vt ex lucilliano vsu itelligi lz. Rhodos carpatiū i pelagus se iclinat aptū.soli sacra ē.q̄ puelle noīe rhodię amoze capt⁹ rhodū ab ea noiauit.vt Diodo. li.vj.refert. Nā vt solin⁹ auctor ē nunq̄ ita cęlū nubilū ē. vt in sole rhodos nō sit. Aurū rhodi pluisse ob felicitatē insulę cecinit pindarus:vbi studia liberaliū artiū t i primis ozatorię facultatis floruerūt. In ea fuit admirādę magnitudinis colossus.a quo postea rhodij appellati sunt colossenses ad quos apls epl̄am scripsit.i ea ēt vrbs opulentissima lyndus ex qua cares statuarius q̄ colossum extruxit.a rhodus fiunt adiectiua rhodius t rhodiēsis.t rhodiacus.

Rhodinum:oleum e rosis quod rosaceum nostri nuncupauerunt.rhodinum vnguentum quod fit oleo rosaceo.

Rhododendris:frutex:quem t rhododaphnez noīant folio similis amygdalę sed maiozi pinguioriq; semine patent.licet ῥοδλον τεδλενδλρος.i.rosa t arbor.

Rhodanus pe.cor.fluui⁹ gallię a rhoda rhodioz oppido:vt ait ply.lib.iij.Diero.in cōmēto epl̄ę ad galathas.rhodani rhodioz coloni locauerūt.vñ amnis rhodanus nomē accepit. adeo magni cursus est:vt vix aduersa possit nauigari aqua. Ferūt būc amnē ex alpibus oziri q̄ italiam a gallia diuidūt nō longe a fontib⁹ rheni t danubij. Ferē p lemanū lacum t versus occidētē p galliam fluens Ararim suscipit. Inde ad meridiē uersus t isarā ozuētiāq; suscipiēs apud heracleaz vno hostio:t paulo vlterius duob⁹ alijs in mare thyrrenuz irrūpit.De hoc Amb.lib.hexa. Rhodan⁹ rapido ocitus cursu thyrreni equoris freta scīdit i quo nō mediocre ferē nauigātiū piculū:oū iter se maris fluct⁹.t amnis fluēta ocernūt.

Rhodope mons thracię:a rhodope thracū regina vbi sepulta est cuius ꝑma cor. Ouid. Qua pz vmbrosuz rhodope glacialis ad hemū. Ait rhodope p noīe ꝓprio meretricis thracię q̄ply.lib.xxxvi.scribit fecisse ēstu suo pyramidem laudatissimā:t oseruā fuisse ęsopi fabularū phi.prima ꝓducitur. Hāc ēt rhodopin.declinatiōis tertię vocāt vt ntūs sit rhodopidis. A rhodope fit adiectiuū rhodopeius.a.um.

Rhodogune:fuit filia Darij quę post mortē viri nutricē quę illi sedeas nuptias suadebat occidit.

Rhetus cum oe.diph. Uide in dictione rhetus.

Rhoicę mulieres q̄rū vulue rheumatismo. i. fluctōib⁹ laborāt.

Rhoitō.a grecis dr vinū q̄ō e granis malox punicox exp̄mit.

Rhombus greca vox ē figt̄q; figurā quadratā solidā:cui⁹ latera oia sunt eḡlia:anguli vo obliq; tetra pleuros.i.q̄ttuor late rū hoc mō. Dic si in terrā iactet voluit ad silitudinē fere cylindri. Utebant eo maleficę mulieres ad deducēdā lunam toztis filis cōfecto. Ouid. Quid torto concitat rhombolicia Mar. quę nūc thessalico lunā deducere rhombo. Proper. Deficiūt magico sorti sub carmine rhombi. Est t rhomb⁹ piscis gen⁹. Iuue. icidit adriatici spatium admirabile rhombi ante domū veneris. Itē rhombus ē torquęs siue machinula illa qua vertēdo mulieres tramam ad lanitium nent.

Rhompbea:gen⁹ gladij Ual.flac.lib.vj.equaq; nec ferro brzuioz nec romphea ligno.

Rhoxia:regio septentrionalis quā polloni t sarmatę suaz esse dicunt.

Rhoxolani populi scythici vltra danubiuz.quos quidam rhutenos esse putant.

Rhuteni:populi gallię aquitanice vt i quit ply.conterminī narbonēsis prouincię de quibus Luc.lib.i.soluuntur flaui longa statione rhuteni.

Rhynthō.tarētin⁹ nugator vilissim⁹ i agēdis ꝑcipue fabulis.

Rhytion.vasis gen⁹ lunari specie. Mar.in rhytio poteris phę be lauare pedes.

Rhyparographus:sordidarum rerux pictor.sic.n.cognominatus fuit p; reicus pictor excellens quidē:sed qui tonstrinas ac sutrinas asellos oposona aliaq; huiusmodi humilia secutus est. Nam ῥυπαρον greci sordidum dicunt.

Rhytmus:latine numerus. Quinti.lib.ix.de insti.sunt numeri rhytmi q̄ neq; finē habēt certū nec vllā in ꝺtextu varietatē: sed qua ceperūt sublatiōe ad positionē vsq; decurrūt.

Rica:quadratū vestimētū simbriatū t purpureum quo ꝑ pallolo vtebātur flaminicę. Est t veli genus quo mulieres capita tegūt. Dictum a ritu vt Uar.auctor est q̄ romano ritu sacrificia femine cū faciūt capita tegūt. Huius diminutiuuz est ricula:q̄ō pro sudario ponitur.

Ricinus:genus vestis q̄ō t ricinius dr a reijciēdo. Festus. Riciniū ē omne vestimētū quadratū. Est t ricinus genus cucumeris.t vermis.canes acrius atq; boues infestans. Uar.q̄ dā nucibus grecis in aqua tritis perungunt cutulozū aures: q̄ ricini soleāt si hoc vnguine nō fis vsus eas erulcerare. Ab huius aīalis similitudine ricin⁹ dr hęrba īstar arboris quaz Diascozides arbozosum fruticē vocat simile ficui sed minorem folia similia platano sed maioza lenia t nigrioza ex qua exprimitur oleum cizynium.

Rict⁹.us.t rictū.nō solū biatū significat vñ vba exeūt sz pars illa circa ipsum biatū.q̄ in boīe ridēte vel alio modo os toz quente lineis q̄busdaz eminat vt maxime sunt labia. Lac. sic.oris quoq; spēs t rictus ex transuerso patefactus quam vtilis t quā decēs sit enarrari nō pōt.putat t rictus esse si-

gura i ore ad tps aliquo mō ɔcta vel ꝓducta vel inuersa vel ertēsa q̄ paulopost reditura sit i nālē formā. Et ē cōis taz hoc luisquā hoib⁹. Hora. Ergo nō satis ē risu deducere ricum. Lucre. lib. v. Mollosum mollia dicta ꝑmūt duros nudātia dentes. aliquando accipitur. pro rostro vnde nōnulli a grecis deductum volunt apud quos pi ɣxoc rostrum dicitur.

Rideo. es. risi. sum. sine casu ostruit fm cōsuetudinē Hel. lib. i. Rex q̄si anus ętate desiperet risit. aliq̄n figt ętuz esse. Uirg. Mixtaq; ridēti colocasia fundet acbanto. cū aūt actū habz figt derideo. Lac. li. i. Si q̄s aūt accepta sapiētia deposuerit errorē ꝑfecto ridebit ieptias hoīum pene demētiū. Pui⁹ cō posita sunt. Arrideo. q̄ est alicuius gfam placide: rideo ap plaudo z lętitiā animi ridēdo ostēdo. Ouidi. Arrisit paries aduenięte dea. Terē. Arridēs oībus cozrideo simul rideo. Pier. in Hene. Quicūq; audierint cozridebit mihi. Derideo deludo. cōtēno z cū irrisione ac contēptu rideo. plau. in anl. Neq; ędepol ego te derisuz venio: neq; derideo neq; dignū arbitroz irrideo. idem quod derideo. Ter. in ecy. prolo. Ne eum circūuentum inique iniqui irrideant. Obrideo. subrideo parum seu latenter rideo. omnia habent pe. pro.

Ridiculum. significat sermonem risum excitantem. Li. lib. de ora. sępe etiam sentētiose ridicula dicūtur. Plau. in sti. Me meum obtēturum ridiculis meis. Hinc Hel. formauit cōpositum. Deridiculum. Ut vel ipsa re q̄ ita dicebat opprobra re aduersāris z p facetias ostētaret faceret eos deridiculuz. q̄ proinde cęlio formam crimini darent.

Ridiculus dicitur qui alijs risui est z de quo alij rident Iuue. nilhz infelix paupertas durius in se: quā q̄ ridiculos boies facit. interdum significat eum qui alios ridere facit. Plau. in sti. Uides ridiculos nihili fieri. Li. L. Sicinius homo impurus sed admodum ridiculus. Sic dicimus iocos ridiculos. Plau. in sti. iocos ridiculos vendo age licemini.

Ridiculare idē q̄ ridiculuz Plau. in asi. Mitte ridicularia. i. deceptiones quę derisionē przbent seu quę risu dignę sunt.

Ridicę pedamenta vinearū quę e quercu si iunipero solēt fieri optima. sicut Uar. li. i. de re. rus. docet Col. lib. v. Dic ān⁹ nōdum vehemētem palum aut ridicam desiderat.

Rigo. as. madefacio. ada quo. Pier. in paulo. Talea eo loquente lōgenus viator verberatim facie lachrymis rigabat quas magnitudo lętitię iudices cozdis effuderat. Huius compositus est. Irrigo. as. de quo alibi.

Riguus. a. um. q̄ rigatur: seu q̄ rigari facile pōt. Col. li. ij. de prato loquens. Eius inquit animaduertimus duo genera quorū alterū est siccaneum: alterū riguum. Siccaneum q̄ rigari nunq̄ aut facile nō pōt itelligo riguz q̄ facile.

Rigor mō sumit ꝑ frigore: mō ꝑ duricie. Uirg. Et ferri rigor.

Rigidus. a. um. idē q̄ frigidus. Uirg. Tellurē borea rigidam spirāte moueri. Aliq̄n ponit ꝑ duro vnde rigidus hō dicit asper. z rigiditas aspitas. Aliq̄n ꝑ erecto q̄ nō nisi ex duricię accidit. Idē tum rigidas motare cacumina quercus. Rigeo. es. gui. frigeo a quo rigesco frigefco. p trāslationē rigescere capit pro indurari vel erectū seu ɔctū esse: qm̄ quę frigent borrēt z durescūt. Li. li. i. tus. ceteras partes iciltas q̄ aut frigore rigeāt aut vrantur calore. Uirg. li. ij. He. Aeraq; dissiliūt vulgo vestesq; rigescūt. Ser. Durant vt frāgi potius q̄ scindi posse videant. Huius cōposita sunt. Dirigeo a quo dirigesco. Obrigeo. obrigesco. q̄ ē tor frigore ɔbor. z q̄ si idurescо z rigidus fio. Col. lib. v. cōpescit harūdo cū obriguit biberno frigore. Seneca. Ita mēbra frigore obriguerūt vt femineę putarem⁹. Pier. li. ij. R. Ipse stetit z pcussit phi listeos donec deficeret man⁹ eius z obrigesceret cū gladio.

Rima fissura z ꝓprię rimę dicunt exiguę distantię tabularum in iuncturis. Usū tractum vt est oēs fissurę rimę dicant: z rimas agere findi. Huius diminutiuum est rimula. Piero. per translationem dixit. Si tenui cuius vis dilectionis rimula continuus insidiator diabolus intuitum vales infigere.

Rimosus. a. um. quod est rimis plenum. Col. li. i. Quicquid inferioze mox apposueris fissum erit rimosumq;.

Rimor. aris. z Rimo. as. fm prisc. diligēter quęro scrutor z q̄si rimulas quasq; pquiro. Tractū a suibus q̄ glādes rimantur de rimis terrarū. i. fissuris. Uirg. li. i. He. Dulcibus i stagnis rimant prata caystri. i. pascunt in pratis z cibū p oēs rimas terrę pquirunt interdū rimari ē scindere. z q̄si in rimas agere. Idē ergo ęgre rastris terrā rimantur iterdum expleri: vt apud eundē rimaturq; oculis habitatq; sub alto pectore.

Ringo. is. xi. rictuz. q̄ z ringor or̄ significat os torqueo q̄ canes facīt dū latraturi sunt vel cū ex ira in rugas deducunt os. Hinc ringi ꝑ irasci indignari adlatrare pulsare inuiciari murmurare ponit. Ter. in phor. cū ille z cura z sūptu absumit dū tibi fit q̄ placeat ille ringit: turides: si domus. Multum ringit ociosa virtus. Dicit aūt ringi a narium torura. Nam ρεει ναris dicitur vt fit ringi quasi narem agi. idest torqueri. Hinc rictus. us. z rictum de quo supra.

Ripa: extremitas terrę dicta q̄ aq̄rū agitatiōe rūpat. Et ppie ē aquarū currētiū littus ea pars quā alluit mare. pōt et lacuū z stagnorū esse quę maris imaginem habent.

Riparia auis q̄ in ripis habitat. plr. li. rrr. Multo tū efficacissime ripariarū pulli: ita vocāt in riparū cauis nidificantes.

Ripę siue ripei sine h montes arcadię. quā addimus quotiens ripheos montes scythię significamus. Uirg. Quicq; ripas letalumq; tenent atq; arua celene.

Riphęi montes scythici a. ῥιπαὶ vt quidā putant. i. a ventor ꝑpetuo iactu. Uirg. li. iij. He. Hens effręna virum riphęo tū ditur euro. Nam. ῥιπαὶ ξω greece flo. significat. Usū z riphei cum h in prima scribunt. Riphęos populos Riphaath filius Homer. instituit quos a se riphęos nominauit vt scribit Josephus. lib. j.

Riseus vt inquit Do. cista est ex pelle contecta. ser. vero ait esse senestram paruam in pariete. Ter. in beau. Abi cistellaz domo affer cum monumentis vbi sita est in riseo.

Ritus. us. mos z approbata consuetudo quā omnes rataz habent dicitur etiam rites. is. Sta. lib. xj. the. Dei mihi primiti is ararum z rite nefasto.

Rite aduerbiuz a rito verbo fm ꝓpri. z significat recte: q̄ nihil traditur ritibus quod non rectum esse credatur. vel vt inqt Uar. q̄ quod fit rite id ratum z rectum est.

Rito. as. a ruo. is. deducitur. Huius composita sunt irrito: pro uoco z prorito.

Riuus a ρεεω fluo. locus depressus per longitudinē aquę currentis. hinc deriuo. as. z corriuo. as. quod proprie de bautis dicitur cum potandi gratia ad eundem riuum conueniunt. huius diminutiuum est riuulus: parcus riuus.

Riuales z corriuales dicuntur emuli de mulierib⁹. quasi vnū amorē deriuantes. Ter. i beau. Militē ego riualē recipiendū cēseo. Translatio vel a bestijs quę sitiētes cū ex eodē riuulo bausū petunt: pliū ɔ se iuicē ɔcitant. Uel a re rustica. Nā riuales dīr ij quoū agros riuus aliēs disterminat. q̄ i certitudine z mutatione crebra cursus. lites sępe iter eos suscitat. Et. Ulpi. Riuales q̄ p eūdē riuum aquam ducūt inter quos sępe otentio est de aquę vsu. Itē riuales dīr qui in riuis habitāt. Col. li. ix. Datur camarus z riualis alecula: vel si qua sunt icremēti parui fluuiozum animalia.

Riualitas dicta ē emulatio illa inter amasios. Riuinus. idem quod riualis. Plau. in asi. Ledit noctē filius riuinus amens ob raptam mulierem.

Rixa: nomē fictitiū a ringēdo q̄ō est canū. q̄ irritantur. hinc rixosus. a. um. contentiosus. Festus. Rictus rixę rixosę ringitur dici videnē. q̄ in diuersum rūpant: ɔtrariaq; sint recto.

Rixor. aris. iurgor contendo.

R ante O

Robur. situe robor. ppio spēs q̄rcus ē durissime ēt. p trāslationem sumitur ꝑ animi fortitudine q̄ ds durat aduersus pricula capit z p corporis firmitate aduersus oēs difficultates firmiter obnitit. Demū oīum rez firmitatē duricięq; robur dicim⁹. Col. li. ij. Q̄ ꝓtinus exile natū sit nunq̄ robur accipere manifestuz ē. Unde Ser. dicit oē quod forte est: robur vocamus. Uirg. lib. vij. Aeternaq; ferri robora.

Roboreus

Roboreus.a.um.qđ est ex mā roboris. Col.li.xij. Materies si
robozea est ab vno fabzo dolari ad vnguem debet.
Robusteus.a.um.apud catonem deriuatum a roboze.
Robus apud veteres dicebaſ rubeus ꝛ bouem robum idcirco
rustici vocabant. Unde ꝛ materia quę plurimas huius colo
ris venas hz dicta est robur. ꝛ hoīes valentes ac boni colo
ris robusti. Robus etiā genus tritici maxime laudabile vt
inquit. Col. cum ꝛ pondere ꝛ nitoze pręstet.
Robustus.a.um.qđ est multi robozis. Col.li.ij. Neqꝫ dubiuꝫ
est ex robusto semine posse fieri non robustum.
Robozo.as.pe.coz. foztifico. Dier.li.ij. &. Robozamini ꝛ esto
te viri fozes. Dinc cōponiť. Corroborozo qđ est totū fiť fozti
fico. Li. Lafio. manebat. n. illō malū vbanū: ꝛ ita cozroboza
baſ quotidie: vt ego quidē ꝛ vbi ꝛ ocio diffiderē vbano.
Robigo pe.prō.dea qm̄ romani putabāt robiginem auertere.
Ouidi. Flauiē in antiquū lucum robiginis ibat. Erat ꝛ ro
bigus deus cui robigalia sacra. vij. cal. Maij fiebāt quoniā
tunc fere segetes robigo occupat. vt ait Ply. Est ꝛ robigo
morbus segetū culmis frumentoꝝ innascit ex nimio humo
re. vt ait Uar. Uir. li. j. ge. ꝛ mala culmos esset robigo Ser.
vero dicit rubigo genus vitij quo culmi pereūt. sed abusiue
Robigo dr. Nam ꝓprie robigo. Dicitur Uarro dicit vitiū
esse obscęnę libidinis qđ vlcus vocatur.
Rodo.is.rosi.sum.ꝓpriū murū est ꝛ similiū q̄ dentibꝰ fere sem
per aliqđ demoliunē per translationē qm̄qꝫ.p detrabo sumi
tur. Dier. in ꝑfa. li. paral. Dęc pace veterū loquor: ꝛ obtrecta
toribus meis tm̄ rm̄deo qui canino dente me rodūt i publi
co detrabētes legentes in angulis. Huius cōposita sunt Ar
rodo. Li. p ser. Ut illa exue ꝑculus extracta nitedula rēpu.
conareť arrodere. Corrodo erogo ꝛ prērodo qđ est añ ro
do. Col. li. iij. Nam se sępius cacumina manu ꝑfracta aut a
pecore prerosa fuerūt in perpetuum corrūpuntur.
Rogo.as.posco. Bel. Crepidariū cultellū rogauit a crepidario
sutore. Qm̄qꝫ rogare est quęrere. Li. Roga ipꝫ quēadmodū
arimini ego eū acceperim. Qm̄qꝫ orare deꝑcari. Uirgi. li. vij.
Littusqꝫ rogam⁹ innocuū. Qm̄qꝫ statuere. Hel. li. j. Lex dein
de licinia rogata est. Li. li. ij. phi. Ego ad eā belli ciuilis cām
attuli. ego leges pniciosas rogaui. hinc legis rogatio dr. qm̄
rogare ppl'm magiſtrꝰ solebāt an id placeret q̄ statuerāt. hic
ēt derogare legi ꝛ Abrogare legē dicimus. Et rogatiōis no
mine cōtineť lex plebescitū ꝛ ꝓilegiū. Est. n. q̄si caput ꝛ fōs
totius iuris popularis. Nā rogare ppl'm est agere cuꝫ ppło.
In q̄ re hęc erāt vba solēnia. Uelitis ne. Jubeatis ne q̄rites
vt hoc vel illud fiat. Uiī rogatio quasi quędā interrogatio.
Sue. in cęsa. Reditū in ciuitatē rogatiōe. Plotia. confecit. i.
lege a plotio lata. Cōponiť hoc vbū cęni cū ad. vt arrogo:
cū ab vt abrogo. cū cō. vt cozrogo. Li. li. iiij. ad herē. Si pro
methens cū mortalibus ignem diuidere vellet ipse a vicinis
cū testa ambulis carbūculos corrogaret nū ridiculꝰ videreť.
Lū D. vt derogo. Lū e. vt erogo. a quo sup erogo. Cum in.
vt irrogo. prō vt prorogo qđ est ꝓtrabo plōgo. Col. li. j. Quis
eni dubitet eā maxime ꝓbatā haberi sine qua nemo nostrū
vel ꝓsperę vel aduersę valitudinis vitaꝫ ꝓrogat. Li. Apio.
Illud pugna atqꝫ enitere ne qđ nobis tpis ꝓrogetur. Prorō
gare imperiū figt noua rogatione in lōgiora tpa. ꝑferre. Luꝫ
sub. vt subrogo. qđ est ſubstituo. Quintil. cum defuncto pa
truo in eius locū subrogatus fuisset. Et oīa habent pe. coz.
Rogito.as. frequentatiuū sępe prębeor ꝛ sępe scisciton. Ply. pa
trem adit rogitat vt sui misereať. Uir. Multa sup ꝓiamo
rogitans sup hectoze multa. binc cōponitur. Erogito qđ est
valde stricteve rogito. Plau. in cap. Ex hac statua veruecea
volo. Erogitare. meo minoze qđ factum sit filio.
Rogatores: postulatores ꝛ mendici. qui elemosynā postulant.
Plau. vt rogator hostiatim peram panem.
Rogatarius: tabellio q̄ rogat qđ q̄sqꝫ stipuleť. bē est promittať.
Rogamen. rogationem seu prębem significat.
Rogus strues lignozum ad cremāda cadauera dictus q̄ in eo
dij manes rogent.
Roma vbs italię: regina vbiū ꝛ totiꝰ orbis caput. Dęc paruū
ab initio oppidū fuit. a iuuētute latina valētia appellatum.
Qđ cū Euander ad ea loca veniēs extēdisset seruata ꝓius
ꝑpositi noīs significatiōe romam nūcupauit. Si q̄dem grecꝰ
ῥωμην robur appellāt. Dier. ō Joui. Roma aūt fortitudi
nis nomen est apud grecos: aut sublimitatis iuxta hebręos.
Alij volūt troia capta quosdā ex achiuis i ea loca vbi nunc
roma ē deuenisse ꝙ tyberi. deinde suadēte nobilissima capti
uaꝫ cui romę nomē erat icēsis nauibꝰ posuisse sedes. ꝛ stru
cto oppido. romē ab ea vocasse. Alij romā a romulo dictam
volūt. Romulus vo a romula arboze. i. ficu sub q̄ romulus
ꝛ remꝰ pueri inuēti sunt cū lupa pbēte ifantibꝰ rumen. i. mā
maꝫ vel a rominādo q̄ ęstate sub ea pecudes rominabant.
Sunt ēt q̄ romuluꝫ ꝛ remū a roboze. ἀπὸ τῆς ῥωμης ap
pellatos volūt. A roma fit romanꝰ. mana. manū. qđ e roma
est. vel q̄ romā inhabitat. romanēsis. q̄ alibi oztus est. sed in
roma versať. Unde Lato. seu Uar. in li. de re rus. Salem ro
manen sem appellat nō romę factū sed qui romę vēdebať.
Romulus nomen ꝓprium eius qui romam condidit. a quo
romulida ꝛ romulia tribus.
Ronchus: stertentis sonus nomen facticium. Mar. Maiozes
nunsq̄ ronchi iuuenesq̄ senescq̄. Et pueri nasuꝫ rhinocero
tis habent. Ponitur quandoq̄ ꝓ derisione.
Rōchisso as. ster. Pla. cyathissat dū cęnat dū dormit rōchissat
Rozo. ras: humozes instar rozis paulatim demitto. Uir. li. viij.
Raptabatq̄ viri mędacis viscera tullus. per syluā ꝛ sparsi
rozabant sanguine vepres. Dinc cōponitur Irrozo pe. prō.
qđ est intus vel supra rozē spargo. ꝛ madefacio: Uirg. lib. j.
He. At cū sole nouo terras irrozat eous.
Rozesco. is. a rozeo. es. cōuenit esse Ply. li. xviij. Aquilonē ꝓ
nunciat terra ficcescens sed rozescens repente haustrum im
miscet humescens in roze occulto.
Rozulentus.a.um. quod est plenum roze. Col. li. vj. Cauendū
ne aut septētrionalibus ventis: aut rozulētę: sed ficcęserane
vites. Idem rozulentę baccę non legantur.
Rozarij milites: qui armatura leui pręliū ꝓmi cōmittebāt q̄
vt ante pluuias cęlum rozare solet. sic illi ante graue arma
turam qui prodibāt: rozarij appellabaňť. qui ꝛ ferentarij.
Rozarium vinum quod rozarijs dabatur.
Ros: humoꝝ qui sereno tempore e cęlo fluit.
Rosidus.a.um. qđ est roze pfusum. vñ nox rosida dr. quę roze
humecta est. Ply. li. xviij. Quidā p̄die rigant prata vbi sunt
rigua noctibꝰ rosidis ficari melius. Similr mala rosida quę
matutino roze humecta sunt. Uirg. Sepibus in nris paruā
te rosida mala. duxe ego vester eā vidi cum matre legentez.
Rosa flos ꝛ spina nascens.
Roseus. sea. seū. vt roseus colox. a rosaꝫ similitudine. a quo ꝛ ro
seꝰ pānꝰ: rosea vesť. Ply. Asini a coitu spuma collecta roseo
pāno ꝛ iclusa argēto venerē stimulat. roseę purpureę genę.
Roscens.a.um. qđ ex rosa factum est. Unde rosaceum oleum
ex rosis. Ply. lib. xx. Succus ex strigmētis illitus cū rosaceo
ꝛ aceto febrium ardoris refrigerat.
Rosetum: idem quod rosarium.
Rosea: cāpꝰ i agro reatino: qđ i eo arua roze humida sp serūť.
Roscius. prōprium histrionis nobilissimi nomē a quo omnes
in aliqua re perfecti roscij dicuntur.
Rostrū: quo aues aliq̄d appḧēdūt. Nec solū de auibus sed de
reliq̄s quoq̄ aīalibꝰ ꝛ de ipso hoīe dr. Ply. Et mugil rostrū
Plau. Ad vsq̄ rostrū hoīs. A filitudine aūt rostri auiuꝫ di
cta est ps illa exporrecta atqꝫ acuta e proꝛa. a quo naues ipe
rostrate dr̄. Et sic scribit Liu. Rostra dictū ē tēplū seu fox
añ curiā hostiliā i quo erat pulpitū ornatū ex rostris nauiū
antiatū. Ex quo loco orationi solebāt. Uñ sępe legim⁹ ꝓ ro
stris. i. rostris. In eo. n. loco rostra ab hostibꝰ capta fixa erāt
Rostellum: paruū rostrum. Ply. Muris rostellum. Col. li. ix.
Anima duertat an pulli rostellis qua percuderint.
Rotūdū dr collectū ꝛ p oēm circuitū lene sine offensiōe asperi
anguli ocn̄ q̄si rotūdū a rotūdēdo. qđ ois vndiqꝫ retunsa ꝛ

veluti detornata sit aspitas. Dēt.n.qō rotundū est vnicā su perficiē in q̄ nec p̄ncipiū notari pōt nec finis. Rotūdū etiā a radēdo dici pōt.qō circū rasum atq; expolitū sit. Transferē q̄q; ad aium ⁊ p collecto cōcinno ac pfecto accipiē.vñ ore rotūdo loq̄ oñr q̄ multa paucis exprimūt. Capatiozis.n.fozme videnē boz ỹba quā eoz q̄ multis in pauca dicūt. Doza. Brais ingeniū grais ōdit ore rotūdo musa loq̄. Hel. Crispū sane agmē orationis rotundūq; ac modulo ipso numerozū venustū. Ci. Theodectes aūt pfatoz nec satis: vt ita dicā rotundus p̄mus instituit dilatare verbis. Idem accedūt verba apte ⁊ rotūde dispositā. i. collecte elegāter concinneq;.

Rota.a rotunditate: seu a ruendo.ruit.n. facile in suos orbes. Rotę ēt a latinis dicunē capre: vt inq̄t Uar.lib.ij.de re rus. Huius diminutiuum est rotula.

Rotella diminutiuum a rotula. Augu. Breuis etiam rotella or biculus appellatur.

Roto.as.verto. Die.li.j. Ro. Pozro inimicoz tuoz aīa rotabiē q̄si in ipetu ⁊ circulo fundę. Lol.li.ix.de pauonib⁹ loquēs. Signa sunt extimulatę libidinis cū femetip̄z veluti mirātez caudę gēmātib⁹ pinnis pregit. Jdq; cū facit rotari dicitur.

R ante U

Rubus: sentis gen⁹: moza agrestis. Sic.n.a rusticis i italia appellaē. Doza.li.j.car. Seu virides rubi.seren⁹. Mādiē apta rub⁹ gignuis ⁊ bōa labzis. Rubetū loc⁹ ruboz i quo rubi sūt

Rubeta.ranę genus venenosum in sicco semper rubens ⁊ a rubis nomen trahit.in quibus plz̄q; victitat. Juue. Porrectura viro miscet sitiente rubetam.

Rubi.orum tm̄ plural⁹ oppidū cāpanię.a rubor frequētia. seu a colore rubozis. Doza.in ser. Jnde rubos fessi puenimus. vtpote longū carpētes. Jnde afferebanē. Rubea vimina p fiscellis. Uirg. Nūc facilis rubea texatur fiscina virga.

Rubia: herba tingendis lanis ac cozijs idonea vulgo nota.

Rubeus ⁊ rufus gñalia noīa sunt ad oīa quę q̄uolibet rubent. Eteni sanguineus croceus aureus ostrinus fuluus flau⁹ rubidus phęniceus rutilus luteus spadyceus rubei seu rufi colozis sunt vt acuentes eū q̄si incēdētes aut cuz colore viridi miscētes: aut nigro infuscātes. Hel.li.j. sed eum aliter rubeat ignis: aliter sanguis: alr ostrū aliter crocū. has singulas rufi varietates latina oratio singulis ꝓpriisq; vocabulis nō demōstrat oiaq; ista significat vna rubozis appellatione. cum tm̄ ex ipsis reb⁹ vocabula mutuenē. ⁊ igneum aliquid dicit ⁊ flāmeū ⁊ sanguineum ⁊ croceū ⁊ ostrinū ⁊ aureum. Aliquā do rubeus ponit pro spineus a rubo. qui ⁊ vitiliū vsu commendat. Ply. vel a rubis oppido cāpanię. vt putat Serui. illo versu. Nūc facilis rubia texatur fiscina virga. sunt tamē qui negent rubeum dici debere sed rubentem.

Rubur.a.um. idem quod rubeus. Doza.li.j.ser. Obscęnoq; ruber pozrectus ab inguine palus.

Ruboz ipse color rubeus qui ⁊ rubedo dicitur.

Rubeo.bes.bui.rubeus sū. Uir. Sanguineisq; inculta rubent auiaria baccis. Hieronym⁹ iter cadētia lilia ⁊ rubētes rosas.

Rubesco.rube⁹ fio. Uirg. Jāq; rubescebat stellis auroza fugatis. hinc cōponit. Erubesco eiusdē significi. Ouid. Tum pr̄ vt terras mūdūq; rubescere vidit. Transferē sępenumero ad verecūdiā. Uirg. Nīa neq; erubuit sylvas habitare thalia.

Rubefacio notę significationis.a quo rubefio.

Rubicundus. ruboze plenus. siue abunde rubēs. Jn quo alternitatis causa vt inquit Pris.c.loco.b. ponitur ne sit absonū si rubicundus dicatur.

Rubidus. rubida. bidū. qō est coloze rufo atrioze multo mixtū. Aliq̄n tm̄ rubidus scaber atq; asper oz. Un̄ a scabzice panis scōo coctus rubidus vocaē. q̄ ⁊ nautaz vsu nauticus appellaē. Plau. Exiguā bucellā rubidi panis. Itē scozteę ampulę rugose rubidę oñr. Quidam etiam ruuidus scribunt.

Rubellę vites appellatę sunt. ⁊ rubellę vineę. q⁹ vitiū ipsarum mā rubza sit. Ply.li.xiij. Proxima dignitas nomētanis rubente mā. Quapropter quidā rubellas appellauere vineas.

Rubellum: vinum subrubeum. Mar. Et veientani bibit ser crassa rubelli.

Rubzū mare oz qz aḡs rubē credebāt. Quidā a sol⁹ repcussu existimarūt talē reddi colorē. Alij ab arena ẽraq;. Qō latini rubzū mare nūcupāt greci erythrū vocāt. Erythros.n. rubzū latine oz. Curti⁹ ab erythra rege inditū esse nomē existimat.

Rubzica.pe.p. terra rubei colozis ⁊ minio pria. Lol.li.iij. Qēs arbusculas p̄iusq; trāsferas rubzica notare cōuenit. vt cū serenē easdē cęli ptes aspiciāt. q̄s ēt in seminarijs osperarent. Hac legū titūli ⁊ capita notabanē. Persius. Pzesertim si qd masuri rubzica notauit. Hinc rubzicatus. cata. catum. qō est rubzica intinctū. Hier. in ezo. Pelles arietum rubzicatas.

Rubziceta: vulgo rosetum oñ. Plau. in tru. Mala buccas rubziceta omne corpus intinxit tibi.

Rubigo: quę in metallis situ quodā ỹbiē arida ⁊ rubza metallū paulatim absumēs qualē in ferro videmus. Dicta a colore. Nā veteres robū rubeum dicebant. erugo vero ꝓprie fit in ere sicut ęrugo in ferro. ⁊ ỹbitur ex humore nō rufa ⁊ sica qualē dixīmus rubiginē esse sed viridis atq; humida. Jn de fit rubiginosus. a. um. vide supza in dictione robigo.

Rubicon.pe.cor. fluuius qui disterminat italiam a gallia citerioze: quē Ply. in octaua regione italię collocat. Sue. in cęsa. Consecutusq; coborzes ad rubiconem flumē qui ꝓuincię eius finis erat paulum constitit.

Ructus est ꝓprie digestio cibi ⁊ cōcoctaz escaz inuentum essatio. Plau. in pseu. Parti ructare mos suauis mihi ruct⁹ est.

Ructuo.as. vide in dictione eructo.

Ructo.ctas. a quo ructito frequētatiuū. vide in dictiōe eructo.

Rudie.diarum. Urbs salentinozum. Syrius. Miserūt calabzi rudie genuere vetustę.

Rudis. feminini generis virga q̄ gladiatozes seragenarios ab eo munere ꝓtoz eximebat: quos cū ꝓbi fuissent q̄ multa reportassent lemuscata. Tyberi⁹ ad maiozē ludoz suoz magnificentiā reuocatos cētenis nūmū milibus donauit. Ci.in.ij. phi. Tā bonus gladiatoz rudē tā cito accepisti. Rudib⁹ autē solitos pugnare gladiatozes testis est Lāpridius. q̄ ait. Cōmodū in arena rudib⁹ inter cubiculares gladiatozios depugnasse. Qm̄ vo bi gladiatozes dū libertate donabanē. ne gladiaturā ampli⁹ exercerēt virga donari solebant. factū est vt pro libertate ⁊ p fine rudis aliq̄n ponaē. Juue. Ergo sibi debit ipse rudē. Aliq̄n ponit p rutabulo siue ipolita vga. Ply. li.xxxiij. Urit in platinis p laminas minutas cum sulphure versatū rudib⁹ ferreis aut ferrulaceis. Rudis vo adiectiuum idē est qō recens ipolitus impfectus durus. Trāsfertur ide ad animū. rudesq; illi oñr qui adhuc animū non expoliuere disciplinis ⁊ doctrina: rerūq; vsu. Teren. in phoz. Adeonte esse ingenio rudi ⁊ inexozabili. Ply.li.j. Sedere cępit sententia hęc pariterq; ⁊ eruditū vulgus ⁊ rude in eā cursu vadit.

Rudicula diminutiuū parua virga impolita ad multa vtilis. Lato. Igni bene coquito rudicula agitato crebzo vsq; adeo dum fiat tam crassum quā mel. Ply.li.xx. Non est opus in hoc vsu lanas rudiculis esse curatas. Jtez rudicula. vt Lol. inquit est ozganum erectę tribulę simile.

Rudiarij dicti sunt qui impetrarūt missionez artis gladiatozię donati rudę. Sue. in Tyberio. Rudiarijs quoq; q̄busdam reuocatis auctozamento centū milium dedit. Item rudiarij dicuntur qui faga ruuida ⁊ noua poliunt. Itē qui ruderarium cribzū facit ⁊ rudioza linteamina rudiarius oz.

Ruditas: imperitia ⁊ obtusitas ingenij.

Rudio.is. rudiui ⁊ rudij. ruditum rudem doceo. Unde erudio quod est perfecte quę rudes scire oportet doceo.

Rudimentū p̄ncipiū siue p̄ma disciplina q̄ rudibus cōmittitur.

Rudo.dis. rudi. ꝓprie ad asinos pertinet. Nam rudere asini dicuntur cum vocem emittunt. Persius. Findoz vt arcadie pecuaria rudere credas. Abutiue ⁊ de leonibus ⁊ de boibus oī. Uir. Sera sub nocte rudentū. Et alibi. Jncluſumq; cauo saxo atq; insueta rudentem. Ubi sciendum apud Uirgi. rusyllaba breuis est. cum apud persiuz producatur. Findoz vt arcadię pecuaria rudere dicas.

Rudens a rudo.dis. participiū est. Q̄nq; nomē subiū tā mascu

lini q̄ feminini generis est: ꝛ fit̄ fanē nauticū. qñ cū funes vento agitant̄. rudere videnť. Tā ꝛ si primę syllabę quātitatis nō seruet̄. Uirg. Insequiť clamorq; virū stridorq; rudentū. Catul. Candidaq; in tozti sustolant vela rudentes.

Rudus.eris. duplex est. nouū. s. ꝛ vetus. Nouū rudus est materia pauimēti. hoc est saxa de nouo cōtusa. seu testę cōfractę cū calce ad pauimentū faciendū. Uict. li. vij. Deinde rudęri nono tertia ps testę tusę admisceat̄. calcisq; duę ptes ad q̄nq; mozarij mixti oīb⁹ pręstēt rūsum. Uetus rudus est materia veterū pauimentoꝝ ꝛ diruptoꝝ ędificioꝝ quę lapidibus ꝛ testis cōfractis calceq; arena cōmixta constat. Ply. Complanatę veteri rudere erāt vię. Item rudus oꝰ stercus q̄ raditur. Et rudus siue rādus ꝛ ruduſculus a veterib⁹ dicebatur ęs. res rudis aspera ꝛ impolita. Unde Festus randusculana porta rōnę dicta. q; rudis ꝛ impolita sit.

Ruderari est rudus inducere. Uictr. Ne minozi saxo quaz q̄ possit manus ipleri stuminatiōib⁹ inductis rudereť. Uñ ruderat⁹ ager ōz q̄ veterū ędificioꝝ mā scatet. Ply. li. xxj. Rosam siccis locis quā humidis odoratiozē cōstat nasci serendā nec pinguibus nec argyllo sis locis: cōtentāq; rariś prozpięq; ruderatū agrū amare. Eruderari ꝯo est rudus ejicere.

Rudęrum: plenum rudere: siue terra quę prius rudis fuerat. ꝛ incultatum aūt arata. Cato. lento in rudęto ꝛ rubzicoso qui herbosus non fiet serito.

Ruderariū cribzum vilius ꝛ furfurariū. Apul. dixit eōrio liberale pani ganeatiozi cōficiundo per quā accōmoduz polinariū dicūt. Plauto cęteris. Hoc polinē. hoc est flozem farinę trāsmittit. eo figillinarij vtunť ꝛ polintozes. Qui ruderariū cribzum facit ꝛ rudioza linteamina rudiarius vocatur.

Rufus colоz nō plene ruber. Mar. Roma magis fuscis vestitur gallia rufis. Est ꝛ rufus nomē viri prozium a quo per diminutionem fit rufinus.

Rufo rufas. rufum facio. Ply. Eadem rufat capillum.

Rufeo es. a. quo Rufesco. rufus fio. Ply. Grues senectute nigrescunt. Merula et nigra rufescit.

Rufuli appellati sunt tribuni militum nō a populo sed a consule facti quod de eozum iure. Rutilius rufus legez tulerit. Di postea mutatione vnius litterę rufuli sunt appellati.

Ruga nō solū in cozpibus dici solet q̄ fit pśenectute: sed etiā in vestibus vulgo salda. Ply. li. xxxv. Przeterq; in veste rugas ꝛ sinus inuenit. Ruga exterioz est: sinus interioz. Li. i Lato. Non caui nō rugę repente auctozitatē arripere possunt.

Rugo.as. rugas ōbo. Plau. in caſ. Uide palliolum vt rugat. Puic ōrium est. Erugo pe. coz. Ply. lib. xxi. Furfures in facie emendant ꝛ erugant cozpora.

Rugo.is. xi. ctum. ructum emitto. Luius compositum est. Erugo. a quibus ructo. ꝛ eructo frequentatiua. Et ructito. ꝛ ructuo. De quibus in eructo.

Rugio.is. rugiui. ꝛ rugii. Unde rugitus qui proprie leonis est cum vocem emittit. Uier. in esua. Leo rugiet quis nō timebit hinc componitur. Irrugio.is.

Rulla. Instrm ferreū stimulo rusticoꝝ additū ad vomerē detergēdū. Ply. Purget vomerē subinde stimulus cuspidari⁹ rulla. Est aūt diminutiuū a runa qō ē teli gñs. Enn. Runata recedit. i. runis pliata. Dēt aūt hoc telum latiozē cuspidem.

Ruma a veteribus dicebať māma. Et ruma gutturis ps eminens. Ser. Ruminatio dicta est a Ruma eminēte gutturis parte per quā demissus cibus a certis reuocatur aialibus.

Rumo.as. lacto. quasi māmam imitto. A quo irrumo. ꝛ subzmari agni dicunť qui ad mamam admouentur.

Rumia dicta est Dea. quę rumis. i. māmis. hoc est pueris lactēbus ꝑsidebat. Huius meminit Aug. li. iiij. ci. dei. Uar. Nō negari in quā iō apud diuę rumię sacellū a pastozib⁹ satam ficū. Ibi. n. solēt sacrificare lacte pro vino ꝛ pro lactentibus.

Rumen. Eminens sub mento gutturis pars qua cibus in aluū demittiť. Inde fit Rumino.as. Est ꝛ rumē māma. Ply. lib. xv. Qñ sub ea inuenta est lupa infantibus ꝑbens rumē. ita enim vocabāt māmam. Nonius docet rumē esse locum in ventre quo sumiť cibus ꝛ ynda redditur. Pompo. Ego rumozem paruifacio dum sit rumen qui impleam.

Rumino as. pe. coz. ꝛ ruminoz deponēs. figt reuomo. ac rursus cōsumo. q̄si cibū ad rumē reuoco. iteruq; ofício. Lol. li. vij. Propterq; q̄ bos neq; ruminat: neq; ligua se deterget. Per translationē poniť pro in memoriā reuoco. Uar. nō mō absens de te sępius cogitabit sed ruminabiť humanitatē tuā.

Ruminalis ficus. sub qua lupa romulo ꝛ remo ōz māmā prębuisse: quę ꝛ romula vocitata est. Ouid. Romula nūc ficus romula ficus erat. siue q; sub ea pecudes ęstatis tpe frigoza captantes herbas ruminare consueuerunt.

Rumis: māma. Uarro. Antiquo vocabulo māma rumis.

Rumentum abruptio.

Rumex. laptij syluestris genus cuius succus impositus scabiei statim illam purgat. Uir. in mozeto. Fecūduscq; rumex malę violęq; virebāt. ꝛ rumex genus teli file spari gallici. Lucil. Tum spara. tum rumices portant̄ tragula pozro.

Rumoz: sermo in populo sine certo auctoze in bonū vel in malū de recēti dispsus re. Li. in phi. Improbissimis rumozib⁹ dissipatis. Teren. in an. meū gnatū rumoz est amare. Aliqñ poniť p fauoze. Uir. Ergo iter ięceptū pagunt rumoze scōo.

Rumusculus diminutiuum paruus rumoz.

Rumifero. as. rumozem fero. qō ꝛ rumigero. as. dicit̄. Plau. in am. Thebani vero rumiferant pzobant.

Rumigerulus pe. coz. qui rumozem gerit.

Rumpo. pis. rupi. ruptū. frāgo. Uir. li. x. rumpimus inuite tua vincula. rupisse eū vtiq; accipiem⁹. q̄ vulneraueriť: vel vōis aut lozis pugnisue ceciderit: vel telo: vel quo alio vt scindēt alicui cozpus vel tumozē fecerit. Interdū rūpere ponit̄ pro defatigare. Ter. in ecy. Ut me ambulādo rūperet. Interdū p dissicere. Uir. Frigidus in cāpis cantādo rūpit̄ anguis. rumpere silētiū ꝛ rūpere vocē est loq̄: seu diu tacita ꝑferre. Uir. Quid me alta silētia cogis rūpere, Piero. ad iulianū. Longū ad te silentiū rūpo: offerēs tibi nudā officij volūtatē. rūpere mozas est auferre. Uir. li. iij. Ge. En age segnis rūpe mozas. Huius verbi cōposita sunt. Abrūpo. Cozrumpo. dirumpo. erumpo. irrumpo. interrūpo. perrumpo. ꝛ prozumpo.

Rucinę. pe. p. apud Plyniū sunt maiozes ferre. q̄b⁹ fabri materiarij secant arboꝝ moles subiectis canterijs. Dier. i esaia. artifex lignarius extēdit nozmā ꝛ fozmauit illud in rucinā. Canterij sunt qui a rusticis ferē dñr caballi. qz ipsos equos canterios vocamus. Sed ꝛ rucinos agreste vulgus dicit minozes equos ex hac fortasse runcinaꝝ ozigine. runcina etiaꝫ rumpia ferrea ꝛ ligo ad dometa excindēda. Plau. deruncinare vsurpat pro dissicare dissipareq;. ꝛ runcādo excidere ꝛ munditer excolere. Przterea runcina putabať dea. q̄ runcationi przesset. Augu. lib. iiij. ci. dei. Cum runcantur. i. a terra auferuntur deam runcinam przfecerunt.

Runco. as. eruo. euello. Cozrutus. runcari proprie segetes vel herbe dicuntur. Col. li. ij. Frequētē tn exigūt sarritionem ꝛ runcationem. vt herbis liberētur. Hinc componit̄. Erunco quasi extra runco. a quo aberunco de quo supra.

Ruo. is. rui. rutū. ꝛ ruitū. Ruere ꝓprie est ocidere. Uirgi. Ruit atto a culmine troia. Per trāslationē qñq; ponit̄ p effundi. Idē li. vi. Un ruunt totidē voces rūsa sybillę. Qñq; p deci pi. Li. li. iij. offi. Sz hoc nō est emptorē pati ruere. ꝛ p errorē in maximā fraudē incurrere. Qñq; p euertere. diruere. oplanare. Et sic hz accusatiuū. cū alibi absolutū sit. Uirgi. li. j. Ge. Quid dicā iacto q̄ semine comin⁹ arua. insequiť cumulosq; ruit male pinguis arenę. Qñq; p festināter ire: seu in ꝓceps ferri: ꝛ sine cautela in aliquē impetū facere. Idem li. x. Quo moziture ruis: maiozaq; viribus audes. Qñq; p impellere. Terē. in adel. Ceteros ruerē. agerē. raperem. tunderem. pro sternerem. Qñq; p eruere eleuare. Ply. Herbas ruentibus: limūq; reduncа vt suum generi. Uirg. lib. xj. Confusa ruebant ossa focis. Qñq; pcrepare. Uirg. Ruet arduus ęther. i. tonitru percrepat. Sic ruina, p tonitru vt Celiq; ruina. Huius cōposita sunt. Adruo. cozruo. simul ruo. siue deozsuz me totū deijcio. Liui. li. j. Duo romani super aliū alius vulneratis tribus albanis expirantes cozruerunt. Piero. in paulo.

Tum vero Antonius pro foribus coꝛruens vſq; ad ſextam vel eo amplius hoꝛã aditum pꝛecabat. Diruo varie ruo. Teren. in adel. Hãc in hoꝛto maceriã iube dirui. Li. li. j. Jã fragoꝛ tectoꝛ que diruebant vltimis vꝛbis partiḃ audiebaꝁ. Eruo. irruo. obruo. ⁊ ſubruo. Sciendũ eſt qõ ruo cũ ſit neutrũ inueniꝛ hꝛe ſignificationẽ actiuã. Uir. Et ruit atram ad cẽlum picea craſſus caligine nubẽ. ex quo etiã eruo diruo. ⁊ obruo actiua ſunt. Et omnia habẽt penul. ſupini coꝛ.

Ruina: caſus excidiũq; ỏꝛ. Hã vt inq̃t Piero. Ruina eſt cũ parietes domoꝛ diruunt. Hinc Ruinoſus. a. ſum. quod eſt ruinis plenum hoc eſt caſurum. Aug. li. j. cõ. Auguſta eſt vomꝫ animę meę quo venias ad eam dilatetur abſte. Ruinoſa eſt refice eam. ⁊ ruina pro tonitru.

Rupes: ſunt ꝓruptę ptes terrę ꝓpter altitudinẽ ac ꝓcliuitatem in acceſſę q̃ veluti abꝛuptę ſint. a rumpendo dictę: quales ſunt quę in toꝛrẽtibus fiunt. Unde fluminũ quoq; altioꝛes atq; in acceſſę ripę rupes dr̃. Nam ripę planę ſunt. quas Ulpi. diffinit eſſe que flumen continent naturalẽ curſus ſui rigoꝛem continẽs. rupes ꝓpꝛie de montibus dicuntur.

Rurſus ⁊ rurſum. aduerbium figt retro verſum. Teren. in ecy. Tace trepidari ſentio ⁊ curſari rurſum, pꝛſus. Do. Rurſum ꝓpꝛie retro ante ſignificat. ſicut dicimus ſurſum: deoꝛſum. intro foꝛas. hac illac. Qñq; ponit rurſus pro eõrio. Uirgi. Haud rurſum enodes trunci reſecantur.

Rus: locus eꝛ vbẽ vbi agri ſunt ⁊ villę dcñ q̃ in agris quotquot ãnis rurſus eadẽ fiãt. i. colanꝁ. vt rurſus capiaꝁ fructꝰ

Ruralis ⁊ hoc rurale qõ ad rus pertinet. Amb. li. de paradiſo. Et q̃uis paradiſus opibꝰ ruralibus nõ egeret. tñ in padiſo ſpeciẽ laboꝛis ſuſcepit. ruralibꝰ autẽ diis mercurio: panniq; ſacrificabãt placentas: ⁊ vinũ. vñ leonides in epigrãmatis. αὐλία καὶ νυμφαίων ἱερὸς πάγος αἰὼν ὅτε Ἴρη πολλάκες ἡνδρασι μειγέτο νέρσα τίτυς καὶ αὐτὲ Πραγλαωχίμη λοδόκε παῖδα λόχῳ ἐρικάστετον αἰγιβοτὴν πᾶν κατέχεις κότε λοιγὶ λαοῖτα ψαίσα τότε σκυφοσεμνὸν λέον οἰνίδλεξαι ἀκιδλεῶ δλωρὰ νεότο λεμόν.

Rureſtris ⁊ hoc rureſtre. quod eſt ruris. Apul. Rureſtri vocabulo vulgus indoctum roſas laureas appellat.

Ruro. as. ſcõm rus facio. Plau. in cap. Dum ruri rurant boies dicitur ⁊ ruroꝛ deponens. Uar. Dum in agro ſtudioſius ruroꝛ triptolemum ſculponeatum bigas ſequi coꝛnutas.

Ruſticoꝛ ruri dego. Ply. Cum ſimul eſtate ruſtica remur. Li. Tironi. Liceat modo ruſticari.

Ruſticus. a. um. pe. coꝛ. idez quod rureſtris: vt domus ruſtica. Qñq; ruſticus dr̃ moꝛibus ⁊ vita incultus: quaſi ſemibarbarus. Unde veteres ruſtice pro barbare vſurpabant. Eſt etiam ruſticus nomen viri ꝓpꝛium.

Ruſtica: auis perdici ſimilis niſi q̃ roſtrũ longius habꝫ. Mar. ruſtica ſum perdix quid refert ſi ſapoꝛ idem cariꝛ eſt pdix. ſic ſapit illa magis.

Ruſticanus. a. um. idem quod ruſticus. Ambꝛ. Cultu ruſticani laboꝛis acquiritur.

Ruſticarius. a. um. qõ ad rus pertinet. Unde falces ruſticarias dicimus. Uide in dictione ſyluaticus.

Ruſticatim aduerbium pro ruſtice. Pompo. Ego ruſticatim tangam. vꝛbanatim neſcio.

Ruſticitas vꝛbanitati ỏria eſt. Eſt autẽ vꝛbanitas qua ſignificamus ꝓpꝛium quẽdam geſtum vꝛbis. ⁊ ſumptã ex ꝓuerſatione doctoꝛ tacitaꝫ eruditionẽ. ponitur qñq; pro inepta ⁊ timida verecũdia. Ouid. Et ſi ruſticitas non vetat ipſa roꝛgat. Li. deterruit me pudoꝛ quidam ſubruſticus.

Ruſcũ. Ser. ruſcum virgultũ eſt vnde vites ligaꝁ q̃dam acciꝑũt pro fructu ex quo nũc ſcopę fiunt. q̃ folia hꝫ myrto ſimilia ſed acutioꝛa ⁊ rigidioꝛa. Uir. li. ij. Se. Necnõ ẽt aſpera ruſcuimina per ſyluã. Alij, p theca in qua includiꝁ ſemen aſparagi. Col. Et ſcyla thyrſuto ſepe nũc hoꝛrida ruſco.

Ruſpoꝛ. aris. ſepe ſeu diligenter ſcutoꝛ. Actius. Uacãtes ruſpãtur ſyluas. Pꝛopꝛie vero ruſpari dr̃ gallinę hoc eſt ſcalpere. Hinc cõponitur Coꝛruſpoꝛ pro cõquiro. Plautus. Coꝛruſpare tua conſilia in pectoꝛe.

Ruta herba a ruendo. ⁊. eruẽdo dicta. q̃ vna ex oibꝰ herbis ꝓp multiplices eius vſus maxime eruaꝁ. Peculiaris eſt illi auctoꝛitas, ꝓpter venena q̃bus remediũ exhibet pꝛitaneũ. Unde ⁊ muſtellę ỏ ſerpentes dimicature ruta ſe muniũt. Hinc rutaceus. a. um. ⁊ rutatus. a. um. quod ex ruta materiatũ eſt. Ply. inuenio muſtum rutatum populo datum.

Ruto. as. frequentatiuum eſt verbi. ruo. is.

Rutabulum ꝓpꝛie inſtr̃m. quo ruſtici vtuntur in pꝛoruendo igne panis coquendi gratia. Feſtus auctoꝛ. Dodieq; id nomen cuſtoditur apud nos.

Rutrum quo quid eruitur. a ruendo. Hã ſicut aratum aratrũ. ſic rutum rurrum facit. Idem Feſtus. rutrũ inquit tenentis inuenis effigies in capitolio ephebi fuit moꝛe gręcoꝛ arenã eruentis exercitationis gratia. quod ſignũ deportauit ex bithynnia romam pompeius bithynnicus.

Rutilo. as. pe. coꝛ. ſplendeo. Unde dicimus aurum rutilare. rutilum aũt ruſum qõ hꝫ aliq̃d nigrioꝛis. cuius coloꝛis ſtudioſę mulieres rutilię dictę ſunt. Et veſtes rutilę. que ⁊ hyacinthine. ⁊ biſginę ab biſge herba vocanꝁ. Hinc componitur. Irrutilo qõ eſt valde rutilo. Amb. li. hexa. Irrutiles igit̃ ỏ homo: aut ſplẽdoꝛe nobilitatis. aut faſtigio ptãis aut fulgoꝛe virtutis ſemper tibi ſpina pꝛoxima eſt.

Rutuli. pe. coꝛ. populi italici non longe ab vꝛbe roma vbi ardea oppidum eſt.

Rutupinum. pe. pꝛo. pꝛomontoꝛium bꝛitannię. Luc. li. vj. Aut vaga cum tbetis rutupinaue littoꝛa feruẽt vnde caledonios neſcit turbata bꝛitannos.

Rutheni populi gallię non longe ab auerna ⁊ ſantonibus.

Littera ſemiuocalis quę ſi añcedat. m. vel. p. vl. r. in ſimplicib⁹ dictiõib⁹: eiuſdẽ ẽ ſyllabę vt coſm⁹. Pꝛoſp. teſtis i cõpoſitis vo aliud eſt. nã aruſpex teſte. Quintiliano. q; ps eius poſterioꝛ a ſpectãdo eſt ẽtię dabim⁹. Abſte mius vo q; ex abſtinẽtia temeti ꝓpoſita voꝛ pmę relinquetur. Tranſit qñq; s. in m. vt rurſum pꝛorurſus diminuo. p diminuo. In n. vt ſanguis ſanguinis. in. r. vt flos floꝛis.

Saba. ciuitas regia ęthiopię inq̃t Joſephus. quã poſtea Lãbyſes a ſoꝛoꝛis ſuę noie Meroen denoiauit. Hãc Nilus circũdans inexpugnabilem reddebat. Dicta ſaba ἀποτου ζεβειρ. qỏ eſt ſacrificare. q; thus mittit quo in ſacrificijs vtꝛtur. Sunt qui dicãt ſaba arabum lingua myſteriũ ſignificaꝛri. Die. vo conuerſionẽ ſonare autumat. Hinc ſabeus. a. um.

Sabei populi felicis Arabię dictiſſimi ſyluarum fertilitate odori fera. Dos Joſephus li. j. a ſaba Cuſi filio qui a Cham oꝛtus fuit dictos affirmat.

Sabath: nomen ꝓpꝛium a quo ſabatheni nominanꝁ qui a gręcis yſtabari dicuntur vt Joſephus inquit.

Sabate. lacus eſt. vnde fit ſabatinus ſabatina ſabatinum. Col. lib. ix. Inde velinus. inde ẽt ſabatinus. Item Uolſinienſis ⁊ Liminus lupos: auratasq; pꝛocreauerunt.

Sabbatũ hebꝛaica ligua dies quietis dr̃. Et ſabath gręce: latine quies. Et eſt ſeptimus dies quo reḑeunt deus ab opibꝰ ſuis. Pꝛima ſabbati. dr̃ pmus dies quẽ dñicum ẽt noſamus. Secũda ſabbati. ſecũdus dies. Tertia ſabbati. terti⁹ dies. Quarta ſabbati. quartus dies. Quinta ſabbati. quintus dies. Sexta ſabbati. ſextus dies. a die dñico. Et ipſum ſabbatũ. ſeptimus dies. Quod etiã nomen ab hebꝛeis ſicut Joſephus refert ſeptimana dr̃. Hãc ethnici idoloꝛ ⁊ elementoꝛũ noibus appellant vt ſcõa ſabbati a luna ſit. Tertia a Marte: Quarta a Mercurio. Quinta a Joue. Sexta a Uenere.

Sabbatizare ẽ ſabbatũ obſuare. Die. in Leui. Qñ fueritis i terra hoſtili: ſabbatizabit. ⁊ reqeſcet i ſabbatis ſolitudinis ſuę.

Sabbatarius. qui olem ſabbati ſeruat. Unde illud q̃ ieiunia ſabbatariozum.

Sabbatiſmus. vocatio facta poſt laboꝛes.

Sabe. Syrozum lingua mensis februarius dicitur.
Sabaoth:nūmeri pluralis z gñis feminini iterpꝛtat militiaꝝ vel exercituū siue virtutū. Uñ oñs sabaoth inquit Hiero.
Sabulum.arena grossioꝛ. Hinc sabulosus.sabulosa sabulosuꝫ Lol.li.v.de castanea. Pullā terram z resolutam desiderat: sabulonem humidum vel refractum topbum nō respuit.
Sablo.sablonis.idem qđ sabulum. Amb.lib.hexa. Infirmissimo ita oīum vilis sablonis puluere vis maris intempestas cohibet:z velut habenis quibusdā cęlestis imperii pscripto sibi fine reuocat. violentiq̄ equoꝛis motus in sese frangitur:atq̄ in reductus fines suos scinditur.
Saburra ꝫ fm Pisscia.gemino.bb.scribat.apud Uirgiliuꝫ tñ eius prima corripit. vt Cymbę instabiles fluctu iactante saburram tollūt. Est aūt saburra ꝓprie nauium. ex quacunq̄ mā:sed sabulū fere sīgt quo naues onerari solēt vsq̄ ad certam mensuram quo stabiliores sint.
Saburrare siue suburrare.est sategere in sabulo ac mersare: vt puluerare in puluere. Ply.lib.xviij. Echinni affligentes sese aut arena saburrātis tempestatis signa sunt solinus. Grues volaturę arenas deuorant:sublatisq̄ lapillis ad moderatā grauitatem saburrant. Nam Saburra vrbis regio z Suburrana tribus quā veteres per.c.nostri per.b.scribebant. Hoc est succirram.nō suburram: q: vt verius Flaccus ait a pago succusano dicerent vel a statiuo ꝑsidio quod solitum sit esquilijs succurre Sabinijs infestantibus.
Sabini.populi sunt in quarta italię regione.nō pcul a Roma a religione z cultu deoū cognominati q̄si Sebini ἀϖοτου ϛεβειμ. Syrius vero a sabo auctoꝛe gentis sabinos dici putat.qui lib.viij.ait. Ductoꝛē gentis pars laudes oꝛe ferebant Sabe tuas qui de patrio cognomine ꝓximus oriris populos magna diciōe sabinos. Hos plynius apeninis iugis vallatos vtriq̄ scribit. Stra. sabinos ait angustum incolere agrum in longitudinē ꝓtensum a Tyberi vsq̄ nomentuꝫ oppidum stad.mille vsq̄ ad vestinos.
Sabellus.sabella.sabellum.oeriuatū nomen a Sabinus. Sunt aūt sabelli populi a sabinis oꝛti qui incolūt mōtes qui sunt inter sabinos z marsos. De his. Uirg.li.ij.geo. Hęc genus acre virum marsos pubēq̄ sabellam.
Sacarum regio:vt Ptole.inq̄t est in asia vltra mare caspium Sogdianis cōtermina:in qua nec vrbes:nec vicos eē testatur:sed in colle eius regionis nemoꝛa z specus habitāt sagittandi arte peritissimi. Qui olim bactrianā prouinciam occupauere z optimam armenię regionem adepti sunt:vt lib.xj. Stra.refert atq̄ vsq̄ ad cappadocas ꝓcesserunt. Sed cū ex spoliis festa celebrarēt persaꝝ impatoꝛes eos noctu ad oꝛti finditus deleuere. Hos quidā sacassanos vocant.
Saccassani. Uide in dictione. Sacarum.
Sacchaꝝ.pe.coꝛ.oꝝ mel in harūdinib⁹ collectū gūmi mō candidū ac fragile. Nascit in Arabia. India. Creta. Italia z Sicilia. Uñ Oryzsaccharon potionis gñs ex saccharo z aceto.
Sacondion genus gemmę colozis hyacinthini.
Sacrū nomē subst̄tiuū oꝝ oē qđ deoꝝ habet. Uñ Uirg.quotiēs sacrū noīat additionē fere deoꝝ facit. Sacra dioneę matri diuisq̄ ferebā. Idē sacra Iouī stygio q̄ recte inceꝑta parabā. Ponit.n.ꝑ sacrificio. Macro.in satur. Sacra celebritas est cū sacrificijs offerunt:vel cū dies diuinis celebrātur epulatiōib⁹:vel cū ludi in honoꝛē agunt deoꝝ. vel cū ferię obseruant. Itē sacrū oꝝ templum. Paul. Sunt aūt sacrilegi qui publica sacra cōpilarint. At qui ꝓuata sacra vel edicta incustoditas tentauerint amplius q̄ fures:minus q̄ sacrilegi merent. Et sacrū oꝛ magicum quoddā ad cōpescendas detrabentiū linguas. Oui.li.ij.fas. Ecce anus in medijs residens annosa puellis:sacra facit facite:nec tū ipsa tacet.
Sacer.a.um.idē qđ venerabile. Uir. Extulit os sacrū cęlo. Lapīt nōnunq̄ ꝑ execrādo sceleꝛato: vt Idē. Quid non mortalia pectoꝛa cogis auri sacra fames? Et antiq̄tus hō sacer dicebat quē populus ob maleficiū iudicasset.neq̄ fas erat eū moliri. Et si q̄s eū occidisset parricidij non dānabat ex quo oīs homo malus atq̄ improb⁹ sacer appellari solet. Hoꝛa. Intestabilis z sacer esto. Sacer locus. locus consecratus.
Sacer mons. trans Anienem fluuium vltra tertium milliariuꝫ appellatur: qui Iouī fuerat consecratus. Uel mons in finibus Salatię aurum ferens.
Sacer ignis. moꝛbus cuius multa sunt genera: quę apud Plynium habent. Lol.li.viij. Est ēt insanabilis sacer ignis quā pusulā vocant pastoꝛes. Ea nisi compescit intra ꝓximā pecudem que tali malo coꝛrepta est vniuersum gregem cōtagione, ꝓsternit. Sic quidē nec medicamentoꝝ nec ferri remedia patitur. Nam pene ad oēm tactum excandescit.
Sacer moꝛbus appellatur Comitialis q̄ Hercules eum passus fuerit ex grecis nunc gallicum dubito.
Sacra via in vrbe Roma vocitata est: q̄ in ea fędus ictū sit inter Romulum z Tacium. Hac triumphantes in capitolium ibant. Tendebat autem a regia vsq̄ in arcem. Hanc Hoꝛa. in car. sacrum oliuum nuncupauit.
Sacra certamina grecię quattuoꝛ a Tacito ludicra vocātur. In his moꝛem fuisse. vt patres z patrię vincētium ꝓconis voce nominarentur.
Sacrum ꝓmontoriū. qō nūc appellant caput sancti Uincentij.
Sacro.as.deo dedico. z sacrū facio. Augu.li.ij.ci.dei. Quę roni numina parti peregina receperūt: partim sua ꝓpria sacraverūt. Ply.li.xxxvj. Eiusdē remanet z alius centū cubitoꝝ quē post cęcitatē visu reddito ex oꝛaculo soli sacrauit. Hutus cōpositā sunt consecro eiusdē significati. De secro.ex sacro ꝓpbanū facio: z qō vulgo oꝝ. Degrado. Plau. Desecrare eū ꝓius opꝛ ne manus cōtaminē. obsecro. Resecro. religione absoluo. Plau. Resecro mī qō oudū obsecraueram. Prosecro. diu sacrificiū facio. Lactā.li.iiij. Quod cū intelligerent haruspices instigātibus hisdē dęmonijs q̄bus consecrant cōquerentes ꝓphanos hoīes sacris interesse adegerūt ꝓncipes suos in furoꝛem. Et hęc oīa habent pe.coꝛ.
Sacellum diminutiuum. a sacrum z significat locū paruuꝫ deo sacratum cum ara. Trebatius tureconsul. scribit sacellum compositum verbum quasi sacra cella.
Sacrarium: locus sacer in tēplo z in quo sacra reponunt. Unde a Ciceroне sacrariū bonę deę noīat. Seneca li.v. q̄stionū. Arcana illa reꝝ naturę sacra nō ꝓmiscue z oīb⁹ patēt reducta z in interioꝛi sunt clausa sacrario. Aegesippus lib.v. scribit sacrariū tēpli hieroſolymoꝝ fuisse ꝓpbanatū a gentibus quo solus semel in anno ꝓnceps sacerdotū solebat intrare nō sine sanguine. Quid interſit inter sacrū locū z sacrarium. ostēdit Ulp. inquiens. Sacer locus est cōsecratus. sacrarium in quo sacra reponunt. Sue. tū de Aug. non tā ꝓ sacroꝝ repositorio q̄ ꝓ sacello locoq̄ sacrato sūpsit. Natus est inquit Augustus ad capita bubula vbi nūc sacrariuꝫ habet aliquāto postq̄ excessi constitutum.
Sacratę leges: quibus sancitum erat vt si quis aduersus eas fecisset sacer alicui deoꝝ cum familia pecuniaq̄ esset.
Sacres poꝛci appellabant. qui puri essent ad sacrificiū vt īmolarent cū depulsi sunt a māma qui a partu decimo die habētur puri: z ab eo appellant ab antiq̄s sacres: q̄ tū ad sacrificia idonei ꝓmū oñr. Plau. ī męne. Quāti ꝫ poꝛci sūt sacres
Sacramētū oꝛ qō iusturādi sacratione interposita gerit. Et sacramentū quo milites scribēdi a sacerdotibus adigebantur: nec ꝓus militare aut postq̄ eo absoluti essent in hostem pugnare poterāt. Uarro de lingua latina. Sacramētuꝫ a sacro qui petebat z q̄ inficiebat vteroq̄ q̄ngenta ęris ad pontificē deponebat. De aliis itē rebus alio certo numero qui iudicio vicerat suū sacrm a sacro auferebat: victi ad ęrariū redibāt. Ex q̄bus verbis cōstat q̄ sacrm alia q̄ dei inuocatiōis quę per iusturādū fit obligatio rerū erat Ser. de sacramēto militari sic scribit. legitima militia erat coꝛ qui singuli iurabant ꝓ repub. se esse facturos nec discedebāt nisi cōpletis stipendijs z sacrm vocabat. Uege. de re militari. li.ij. Milites iurare solēt. Et ideo militię sacramenta dicūtur. Jurāt autem se oīa strenue facturos quę ꝓceperit impatoꝛ: nunq̄ deserturos militiā ꝓ romana repub. Hinc milites a Jue. sacramenta dicuntur illo versu. Prędmia nunc alia atq̄

emolumenta notemus sacramentor. Sue. in Ies. Sanxit ne quis ciuis maior viginti annis. minorue decē. qui sacramento non teneret plus triennio continuo italia abesset.

Sacro sanctum dicebat quod iureiurando interpositō erat institutum: vt qui violasset morte pēnas penderet.

Sacrifico. sacrificas sacrum facio. Interdum veniam peto. Lito vero veniam impetro. Plau. in pe. Si hercle istuc vnq̄ factum est. tum me Juppiter faciat vt semp sacrificem: neq̄ vnq̄ litem. Confunduntur tamen quandoq̄.

Sacrificiculus. rex sacrorum.

Sacrilegus. pe. cor. q̄ sacra aut de loco sacro legit. i. furat. Nam legere q̄q̄ furari figt. Et sacrilegiū ipsum sacror furtum.

Sacriscrinius. dictio composita ex recto t obliquo. Sacrę. n. dicuntur epistolę imperiales. t is ōr qui pest regalib⁹ epistolis: vel custos libror. Qui etiam a cōmentarijs dicitur.

Sacerdos q̄ deo dicat⁹ ē ad sacrificia faciēda a sacr dict⁹. Apō Rōanos varia erāt sacerdotū gña. Flamines. Diales. Martiales. Quirinales. Salij pōtifices minores pōtifices maximi r̄ges sacror sacrificuli: t galli q̄ Cybelles sacra faciebāt.

Sacerdotū mō sacerdotis dignitatē figt: vt ē illud. Fungi sacerdotio. Mō sacerdotis puētū. Nā apud gētiles ea sacerdotia fuerūt: q̄lia nos xp̄iani ppriori vocabulo bñficia appellamus. Unī Liui. li. ix. Bens potitia cui⁹ ad arā Hercul familiare sacerdotiū erat. Sacerdotū aūt sic t bñficior duo fuerūt gña. Unū qō sacris eēt addictū locis q̄ reip. aut p̄ncipuz aut pōtificū collegij collatiōis essent. Alterz qō ędis aut sacelli iuris eēt a p̄familias ea rōne erecti dedicatiq̄: vt t sacror cura t fructuū ipsi⁹ sacerdotij p̄ceptio ad solā gētem familiāq̄ suā ppetuis successiōib⁹ ōuolueret. Quę sacerdotia p̄scis gentilicia bñficia a nr̄is iuris patronatus appellata sunt. Cor. Taci. de Othone. At recēs ab exilio reuersos adolescētes auitis t paternis sacerdotijs in solatium reposuit.

Sacerani dicti fuerunt reate orti q̄ ex septimontio ligures siculosq̄ elecerunt. Sic appellati q̄ iure sacro nati fuissent.

Sacconia. ę. quidā pro territoria accipiunt seu p paniculo tersorio. Uic. li. ix. Aurum ad sacconiā appendit redēptoris op⁹ manu factū subtiliter regi approbauit. Nā sacconia. hoc est tela tegebantur vt posset inhęrere pictura.

Saccus. culeus est: vt illud in Jona. Oēs induti sunt saccis. Dictus vt quidā volunt a sago qō est genus vestis eq̄liter late ex pte superiore t inferiore. Hinc Sacculus t sacellus diminutiua quibus significant marstupia: Asco. Sacci sacculi t sacelli. Saccus frumentarius: quo frumentum geri. Saccus vinarius quo vini fęces colantur.

Saccaria. ę. saccorum mercatura. Apul. li. j. de asi. Saccariaz faciens merebam.

Saccellare est vinum saccis perfusum corrigere.

Sęculum a sequēdo se. eo q̄ sequat atq̄ in se reuoluat. Uar. a sene deriuat q̄ rez p̄ductissimā designabat placuit antiqs significationis cā primā syllabā p̄ducere t per diph. scribere. Est aūt ppie sęculū spaciū cētū annos. Unī carmē sęculare Horatij ōr in quo tractat de sacrificijs q̄ fiebāt de cētesimo in centesimū annū. Hoc oñdit Liui. lib. ab vrbe cōdita: q̄ dicit Pōpiliū ante Pythagorā ducētis ferme ānis fuisse. Unī Li. Ex quo ēt q̄dā Numā pōpiliū regē nostrū fuisse pythagoreū ferrūt q̄ annis pmultis ante fuit q̄z ipse Pythagoras. Quo ēt maior vir habēdus est illā sapiētiā ostituendę ciuitatis huob⁹ ppe sęculis ante cognouit q̄z eā greci natā esse senserūt. Sunt ēt qua sęculū. xxx. an. tps existimēt: vt rursus est. Saturni. Alij mille annos sęculū habere putant. Poetę frequēter p tpe vsurpāt: sicut in hymnis sacris canit

Sępe aduerbiū figt frequēter: recipitq̄ diph. vt differat a sępe abltō nois sepes. Aliq̄n ornatus cā iungit numero t fit vna dictio sępe numero. Inuenit sępissimus suplatiuū nomen a sępe formatū. Pier. ad eusto. Sępissimo rogatu o vgo Lhisti Eustochiū a me tua deposcit charitas. vt tibi notū faciaz vnde Petri apli in klis Augusti que celebratur festiuitas initium habuerit. Hinc etiā fit compositum Persępe.

Sęuus durus. horridus. Uirg. Cum sęuo e scopulo multa vir arte reuulsus. Per trāslationē mō p inimico crudeliq̄ ponit. Idem Sęuę memorē Junonis ob iram. Q̄q̄ p forti vt sęuus vbi gacidę telo iacet hector. Q̄q̄ pro irato: vt t sęuum ambobus achillem. Quādoq̄ pro magno. Idem de Aenea pio. Maternis sęuus in armis.

Sęuitia. t sęuitudo crudelitas. Plau. Uincula virgę molę. sęuitudo mala fit peior.

Sęuio. is. sęuiui t sęui sęuitu. Irascor. Pacu. Quid cōmeruisti Quid in me sęuis p̄? Aliq̄n sęuire est fortiter facere. Mar. Belliger inuictis qō Mars tibi sęuit in armis. Aliquādo immanitatē exercere Li. Cuz post victoriā quoq̄ in hostes sęuiret. Huius cōposita sunt Desęuio qō est valde crudelitatē exerceo. Pier. in plo. li. x. Latrātes canes qui aduersus me rabido ore desęuiunt. Cōsęuio simul sęuio: Aug. li. i. ci. dei. Tantus itaq̄ huius vite cōtēptor regulus cōsęuientib⁹ hostibus per quaslibet pēnas eam finire q̄z se ipse perimere maluit. Obsęuio. contra sęuio. Plau. in epi. Tuis es qui per voluptatem in mea grūna obsęuisti grauiter.

Saga. mulier prudēs versuta. Itē perita sacror t diuina. Unde pśagia prędiuinatiōes mētis. Li. li. j. de diui. Neq̄. n. temere illud verbū osuetudo approbasset si ea res nulla eē oīno. pręsagibat animus me ire frustra cū exirem domo. Et saga or mulier ad libidinē viror indagatrix. Et hz primā producta. Mar. exorat noctes dū mihi saga tuas. Acron. Saga dicta est venefica q̄ satis agat t ea est quę carminibus t herbis mala hoibus dicebat vel arcere vel impellere. Horatius. Quę saga q̄o est soluere thessalis magus venenis.

Sagax gñis ois acut⁹ solers t hz primā correptaz. Uñ t canes idagatores sagaces appellati sunt. Hic sagacitas p astutia.

Sagio. is. tui. itum. acute sentio. Li. li. j. de diui. Sagire est acute sentire. Hinc prędsagio quod prędsentio t diuino figt.

Sagum. chlamys militaris q̄dra. Juue. An saga vendenti nubat caupone relicto. Scribit. Li. in phil. saga sumi solere in bello atq̄ tumultu. Et q̄n in sagis tota ciuitas erat osulares viri togati esse solebāt. Sue. Ferebat t vagari noctib⁹ solitus atq̄ inualidū quēq̄ obuior vel potulentū corripere ac distento sago impositū in sublime iactare. Huius diminutiuum est sagulū. Uirg. li. viij. Uirgatis lucent sagulis.

Sagatus. qui sago indutus ē. Sue. in Ies. Duobus triclinijs vno quo sagati palliatiue: altero quo togati cum illustrioribus prouinciarum discumberent. Mar. Uis te purpureuz Marce sagatus amem.

Sagarius. qui vēdit saga. Sagaria vero est exercitiū vendēdi saga. sicut ab argento argētaria. Ulp. de tributaria actione. Duas negociationes exercebat puer sagariam t lintearia.

Sagana. pe. cor. vas in quo aliq̄d teritur. Quo etiaz noīe dicta fuit meretrix quędam.

Sagena. pe. p. gñs retis piscatorij σαγήνη latini verriculuz appellāt. Manil. li. v. Excipit vasta circūuallata sagena.

Sagino. as. pe. p. pingue facio. Col. li. vij. Ea herba viridis nec tarde tñ arida fęni vice saginat iumēta verū modice danda ne nimio sanguīne strangulent pecora. Interdum ablatiuo iungitur cū res qua q̄d saginatur exprimit: vt apud eundē lib. ix. Formantur offę quibus auis saginatur.

Sagina. ę. pe. p. cibus quo quis pinguis efficit. Q̄q̄ etiā dicitur pinguedo superuacua arte nō natura adaucta per totuz disperſa corpus. Justi. li. xx. Sublatis deinde emulis isegni tiam lapsus saginā corporis ex nimia luxuria: oculozūq̄ valitudinē cōtraxit. Et a sagino descēdit. Nisi. n. ds prius sagi natus fuisset non esset in eo sagina. Juue. Benialis agatur iste dies propera stomachum larare saginis.

Saginarium: locus vbi saginātur altilia. Uar. lib. iij. de re rus. Pullos anserū includūt in saginario: ibiq̄ polētā t polinē a qua madefactam dant cibum ita vt per dies saturent.

Saginarius. a. um. qō saginatum est. Unde a Seruio or Mulus saginarius t mula saginaria.

Sagitta. iaculi gñs qō arcu emittit. q̄ satis lōge agat. Uel a satis t ict⁹. Ad longū. n. spaciū pferet ictū suū. Uel q̄ sagax sit ictus ei⁹. Sagitta ēt a rei rustice scriptorib⁹ sumit. p nouissi

ma surculi pte siue qz lõgi⁹ recessit a mãtre ⁊ ãsi emicuit atq; psiluit. seu qz cacumine attẽuata prędicti teli spẽz gerit.

Sagitto.as. sagittas iaculo. Hiero. in ps. vt sagittent i occultis immaculatum.

Sagittarius.a.um. qõ ad sagittas ptinet. siue idoneus est vt eo fiant sagittę. Ply.li.xvi. Suũ gñs sagittario calamo.

Sagittarius. q̃ sagittas emittit. vt i sacris lr̃is. Percussus est a sagittarijs. Est ⁊ sagittari⁹ signũ cęleste: quẽ alij centaurum chironẽ arbitrant̃: alij Erotũ filiũ Euphemis nutricis musarũ ⁊ bitasse i parnaso cũ musis. ⁊ venationi incubuisse. Unde ⁊ vsum sagittis ⁊ equo isedisse. Post mortẽ ꝓcib⁹ musarum Ioue iter astra relatũ ⁊ varia forma conscriptũ. Idib⁹ Feb. vespere occidit vehementer hyemat inquit Columella.

Sagunt⁹ hispanię ciuitas quã romanis fidelissimaꝫ Annibal ad internectionẽ deleuit. Hic sagũtin⁹. a.uꝫ. vt vasa sagũtina q̃marie emendant̃. Mar. Sume sagũtino pocula fcã luto.

Sagma.ę. ⁊ sagma.atis. sella quã vulg⁹ bastũ appellat sup quo cõponunt̃ sarcinę. Sed ⁊ ꝓ sarcina q̃nq; ponit̃. Interdum sagmata dr̃ vnguẽta q̃ succo constat quasi distillationes. Quę aũt corpe constant dicuntur hedysmata ε δεσμα grę ci condimentum dicunt. Et sagma cumulus dicitur.

Sagmina. quasi sanctimina: qm̃ e loco sancto capiebãt legatis ad indicendum bellũ: aut fędus inijciendus ꝓficiscentibus Uel a sanciendo. i. confirmando. vel ab agendo q⁹ e sacris agatur. Verba est q̃ vocat̃ Uerbena. Ply.li.xxij. Qm̃ nõ ali unde sagmina i remedijs publicis fuere ⁊ i sacris legationibus q̃ verbenę. Certe vtroq; noie idem sig̃tur. Hoc est gramen exarce cũ sua terra euulsum. Hac semper ⁊ legati cũ ad hostes clarigatumq; mitterẽtur vsi sunt.

Sal λεξις ελληνικη αλσ δε λεγεται αλλαμετα δε σις ει λατινοις quo vtimur in condiẽdis cibis vtroq; numero ⁊ taꝫ masc. q̃ neu. gñe dr̃. Lato ex sale qui apud carthaginẽses fit. Sal. in Jug. Neq; salem: neq; alia gulę irritamẽta. Afra. i cõpitis. Quicq̃d loquit̃ sal merũ ẽ. Col. Carnes salibus aspsaꝫ. Paul. iureco. Coteni ferro subigẽdã necessaria quoq; hostibus venũdari vt ferrũ ⁊ frumẽtũ ⁊ sales non sine periculo capitis lz. Dr̃ ẽt hoc sale ꝑz Pris. Emi. li. iiij. annalium. Cęruleũ spumat sale ꝺ oferta rate pulsum p mare. Alii qñ sal ponit̃ p sapiẽtia ⁊ masc. tñ gñe pferri ꝺ sueuit. Aliqñ p vbanitate ioco ⁊ ridiculo. ⁊ dictis ad risum vel ad delectationez cõpositis tam singulari q̃ plurali numero. Catul. Nulla ẽ in corpore mica salis. Hoc ẽ nihil venustũ ⁊ sapienter dictũ. Lic. Publio. Scipioni. Oẽs sale ⁊ facetijs superabat. Luc. Nõ soliti risere sales. Quintil. li. vi. Salsum i quit in cõsuetudine ꝓ ridiculo tñ accipimus natura nõ vtiq;. Hoc ẽ q̃q; ⁊ ridicula oporteat esse salsa. Nã sicut sal suauitatẽ quandã cum mordacitate hẽt ita etiã vbanoꝫ ioca. Sales enĩ ꝓ Ciceronis snia sunt ipsa ridicula quę necessario salsa oz esse. Nã salsum erit quod non erit insulsum velut qõdam orationis condimentuꝫ qõ sentitur latente iudicio ⁊ veluti palatum excitat. Qñq; Sal mare dicitur. Uirg. Et spumas salis ęre ruebant.

Salnitrum vt modo in consuetudinem vulgi dicitur facticiuꝫ ⁊ ad tormenta ignium missilia repertum veteribus fuisse vr̃ incognitum. Uide in dictione Nitrum.

Salbamoniacus: sic dictus est. qz sub arenis iuenitur. Similis est colore a lumini medicinę vtilis.

Salapusius a sale ⁊ pusius compositum nomen. Pusius enim siue pusus ⁊ pusio apud latinos dr̃ puer. Quo noie dictus ẽ Lalus Latulli familiaris tanq̃ puer ob staturam puerilez plenus salis ⁊ oratorię mordacitatis.

Salsugo. appellatur in salinis tota liquida marina aqua salsioꝫ Salsugo ẽt dr̃ humoꝫ cum sapore salis.

Salsilago. idem est quod Salsugo. Ply. Natura ciceris est gigni cum salsilagine.

Salari⁹. q̃ sal. vt salsamẽta vẽdit. Mar. Qõ viles pueri salarioꝫ

Salarius.a.um. quod ad sal ptinet. Liui. li. xxix. Uectigal ẽt nouum er salaria annona statuerunt.

Salaria via Romę dicta ẽ: q⁹ peaꝫ sabini sal amari deferebãt.

Salariũ. dr̃ stipendium seu merces quam quis ꝓ seruitio meritus est. Augu. li. j. ci. dei. Doctores ipsos insuper ⁊ salario publico ⁊ honoribus dignissimos habuerunt. Dictum salariũ q⁹ ita necessarium sit vt homini sal.

Salsus.a.um. qõ salis saporẽ hz siue qõ sale dẽsatum est a quo fit salsioꝫ: salsissimus. ⁊ diminutiuum Salsiusculus. Aug. li. viij. cõ. Ebrios quidam salsiuscula comedũt quo fiat molest⁹ ardoꝫ quẽ dum extinguit potatio fiat delectatio.

Salsamẽtũ. qõ ẽ sale cõpositũ ad vsum ciboꝝ: vt pisces salsi ⁊ lardum q̃ per syncopen salsamenta dici possunt.

Salsamentarius qui salsamenta vendit qui ⁊ salarius.

Salsamentarius.a.um. quod ad salsamenta pertinet. Ply. Qui ⁊ testis cadi salsamentarij tusis cum axungia vetere mirum immodum ꝓdest. Col. li. ij. Ita rursus in sole siccata ⁊ mox refrigerata cõdaꝫ in vasis olearijs salsarijsq;.

Salsura. idem quod salsamẽtum. Col. lib. ix. Nulla tñ equo q̃ ꝓdictę salsurę pabula commode dantur.

Salitura. idem qõ salsura. Col. li. xij. Post salituram musti.

Salsedo. inis. ipse salis sapoꝫ.

Salina. locus vbi fit sal. Plyni. li. xxxi. Fit sal vulgaris pluri⁹ musq; in salinis affuso mari: non fine aquę dulcis riguis. ſ imbre maxime iuuãte. sed qm̃ sal ꝓ facetijs ponitur: nõnũq; ꝓ apophtegmatib⁹ ⁊ facetijs ⁊ scõmatibus trãslatiue apud Ciceronem positum reperitur.

Salinę. ar. vrbs ficilię iuxta lilybeum palmis abundãs: q⁹ iuxta eam saline fuerint. i. fossę in quibus fit sal.

Salinũ vasculum in quo sal tum ad mensę vsum: tum ad sacrificia paratum. In eo. n. cum sale dijs ꝓmitię offerebantur. Persius. Purum ⁊ sine labe salinum. Ponit̃ tñ ⁊ ꝓ quocũq; vase fictili mensę pauperis. Horaꝫ. li. ij. car. Cui paternuꝫ splendet immensa tenui salinum.

Salinator dictus est Luius romanus pp vectigal qõ nouuꝫ ex salaria annona commentus est in censura.

Salnacidus. a. um. qõ salis saporez hz. Ply. Naꝫ nitrosas aq̃s atq; salnacidas ⁊ fęculentas addita poletа vtiles esse aiunt.

Salũ. mare. a sapore salis. vel a verbo grẽco σαλευω qõ sig̃t mouere fluctuare. Uirg. Perq; vndas superante salo.

Salio. is. q̃rtę ↄiugatiõis ⁊ pria correpta sig̃t sale cõdio. Tibu. Farre pio placet ⁊ saliẽte sale. Hui⁹ pteritũ saliui supinũ salitũ. Unde salitus ⁊ saliturus. Li. Saliturus ista eẽ mittam salem. Cor. Seuerus. Ad quem saliti pomiliones efferebant̃.

Sallo. is. p onplex. ll. tertię cõiugatiõis. salli. saltum ⁊ salsum in eadem significatiõe. Unde saltus ⁊ salturus. salsus ⁊ salsurus. Lucil. lib. iiij. Sallere murenas ⁊ frigidiaria ferre. Participium passiue significatiõis in dus posuit. Col. li. viij. cum unquit. Qõ si eas ęgritudinẽ nõ depellit vẽdenda sunt pecora. Uel si neq; id cõtingere põt. ferro necãda sallendaq;.

Salio. is: p simpler. l. saliui vel salij. seu salui diuisas syllabas. supinũ saltũ. Et hz primã corrептã. Uirg. Mollib⁹ i prątis unctos saliere p utres. sig̃t salto. Cõposita tñ magis ꝓteritũ p vi faciũt vt assilio assilui tu. Cõsilio. lui. tum Desilio desilui. tũ. Uir. Desiluit. Turn⁹ biiug. Desilio. Exilio exra salio. Insilio. Prosilio. vltra seu foras: vl añ salio. prosopo. Lact. li. iiij. Nãq; cũ siti pater ẽ ictu virgę rupe pcusa psiluit fons aquę. Uirg. li. v. Haud mora psiluere oẽs serit aurea sydera clamor. Liui. lib. ij. Prope attonitus miraculo rer cum a sedeo psiluisset. Presilio ante salio. Resilio. subsilio sursum deorsuꝫ salto. Hier. li. ij. x. Michol vidit Dauid subsilientẽ. Trãsilio vltra salio. Li. li. j. Vulgatioꝫ fama ẽ ludibrio frr̃is remũ nouos trãsiluisse muros. Salire tñ dicunt̃ aialia rõe carẽtia. qñ mares ineunt fęminas. Nã saliẽdo ascẽdũt. Unde leta saliẽt ouis. A salio fit salto frequentatiuuꝫ. Cuius cõposita mutãt a. i u. vt assulto ↄsulto. dissulto. ↄsulto. exulto. isulto. psulto. prsulto. resulto ⁊ subsulto. Plau. in Laſ. Ut festinabat miser: vt subsultabat postq̃ vicit villicus. Transulto. Idez in cap. Tu subsultas ego miser vir adsto pformidine.

Salto. as. significat tripudio. Sal. Sed in his sępronia q̃ multa virilis audacię commiserat. Hęc mulier genere atq; forma pterea viro liberisq; satis fortunata fuit: lr̃is gręcis at-

q̄ latinis docta. p̄sallere ⁊ saltare ⁊ cantare elegantius q̄ necesse est ꝓbe multa alia que luxurię instr̄a sunt. Hinc Saltatio ⁊ saltatus. pro ipso saltandi actu.

Saltito. as. pe. cor. frequentatiuum est a salto. as.

Saltatio est illa bonum iactatio quam vulgus tripudiū vocat

Saltatus. us. idem quod saltatio. Liui. Per vrbem ire canentes carmina cum tripudijs solemniq; saltatu iussit.

Saltus. us. ⁊ salti denios. sylua ⁊ in via est: q; ibi arbores saliāt in quo pasci ⁊ estiuare pecudes solent. Sunt qui dicant saltus esse loca arboribus expedita. quia facile in his saltetur Virg. li. iij. Geor. Saltibus in vacuis pascuntur plana scōm flumina. Ponitur ⁊ pro loco numeroso vbi latrones insidiari consueuerunt. ⁊ saltus ceruorum est. Idem li. ix. Tum demum saltu p̄ceps se oibus altum in fluuium dedit.

Saltuarius. syluarum seu saltus custos. Pomponius. Domin⁹ proprietatis etiaz inuito vsufructuario. Fundum vero ędes per saltuarium vel insularium. custodire potest.

Saltuosus. locus saltibus plenus.

Saltim. siue saltuatim sigt̄ p saltus. Hel. Nos vna estate in asia ⁊ Grecia gesta litteris idcirco ꝯtinētia mandauimus ne veli catim aut saltuatim: scribēdo lectoz animos impediremus.

Saltem coniunctio per defectionez dicitur: quasi si aliter nō potest: vel vt inquit Hel. u. littera abiecta. Nam a principio salutez dicebant quod nos saltem dicimus. Nā cum alia quędam petita ⁊ non impetrata sunt. Hinc solemus q̄si extremū aliquid petituri quod negari minime debeat dicere hoc saltem fieri aut dari oportere: tanquam saltem postremo petētes quam impetrari sit equissimū. Ser. Saltem vel hoc tractum a captiuis qui cuz tenerent ab hostibus dicebāt sublatis oibus salutem cōcede. Hinc p synęresim natus est sermo vt in conceptu rerum multaruz petituri aliq̄d saltē dicam⁹.

Salax. oꝝ libidine p̄uriens: fortis in coitu ⁊ creber. cuius membrum facile salit. i. arrigit. Et salire dicuntur quadrupedes dum coeūt: vel q⁹ ex humore salso citat̄ libido. Vñ Venus dicta est e mari orta. Var. Hallos salaces. Et salaces aq̄ scaturientes quasi e terra ꝓsilientes. Vñ et nymphę salaces dicuntur. Ouid. nymphęq; salaces.

Salacia: dea aq̄ a salo ciendo appellata. Vñ ⁊ a poetis sumit̄ ꝓ aqua. Pacu. Hinc sequitiam salacis fugimus.

Salabręa saltu dicte sunt. loca inęqualia aspera que q̄si sine saltu p̄teriri nō p̄nt. Per translationem. Ci. de fi. bonoz dixit. Hic si diffinire. si dividere potuisset: si loquēdi: si veniq; consuetudinē verborum teneret: nunq̄ in tantas salebras incidisset. i. in tantas asperitates: siue icultas oiones. Hinc salebrosus. a. um quod multas habet salebras.

Salij. sacerdotes Martis sic dicti q⁹ in portandis ancylibus saltare eos mos esset. Liui. Numa salios. xij. Marti gradiuo legit tunicęq; insigne dedit: ⁊ super tunicam ęneuz pectori tegmen celestiaq; arma que ancylia appellant ferre: ac p vrbem ire canētes carmina cū tripudijs solēniq; saltatu iussit.

Sali per simplex i auiculę sunt. quas Aristoteles Aegithos appellat fecunditatis magne: vt pdices gallinęq;.

Saliaris. ⁊ hoc saliare. quod ad salios pertinet. Unde saliares ęne appellatę sunt quas salij faciebant amplissimo apparatu: ex quo opipare ac copiose ęne saliares dicuntur.

Saliunca. herba e terra stati exiliens. folio sa quidem sz breuis. vt inq̄t Ply. lib. xxi. ⁊ que necti non possit: radici cohęret.

Salix arbor a saliēdo. q⁹ vel fata: vel casu terrę compacta salit ac surgit. Hęc arbor talem habet naturam. Est q̄dem lignuz infructuosum. Et dicitur si quis ex illa accipiat potionē: aut manducet: filios non facit.

Salignus. a. um. quod ex salice materiatuz est. Virg. Est tuguri custos armatus falce saligna.

Salicetū. ⁊ per syncopen salictum. locus salicibus ꝓsit⁹. Varro. Idoneus locus eligēdus vbi facias salictū ⁊ harundinetuz.

Salicastrum. gñs lambruscę in salictis nascens.

Sala: nomē fer vrbiū ⁊ nomen fluuij in Hermania: vt Strabo libro. vij. scribit. Inter quem ⁊ rhenum cum Drusus germanicus belligeraret domitis hostibus victor oppetijt.

Salaconia. superbia. ⁊ salacones superbi dicunt̄. Salacon. n. vt inquit Suidas vir fuit q̄ cū pauper eēt se diuitez simulabat.

Salentinoz regio que nūc vt quidā volūt terra Idrūti siue terra de bari vocat̄ in Italia sita est ⁊ Apulię finitima. De q̄b⁹ Virgilius libro tertio. Et salētinos obsedit milite campos. In ea est Japigium ꝓmontoriū q̄ō et salentinū dicit̄. Salustius. Omnis Italia coacta in angustias scinditur in duo p mōtoria Pachinū ⁊ salētinū. Salētini populi dicti q⁹ i salo amicitiā fecerint Idomeneus ⁊ Locrēses. Hos Strabo scribit esse Cretenses. Salentinus lacus est Salentinoz iuxta Anduriā oppidum. Hic ad margines vsq; plenus. neq; exhaustus minuitur: neq; superfusis augetur aquis.

Salassi. ppli alpini boijs Eluetijsq; finitimi. quos Lato Tauriscę gentis esse arbitratur. Salassoz tellus aurifodinas habet. oiaq; olim potentes fuerūt. Sz Augustus eos devictos oēs sub corona vendidit auctor Stra. lib. iiij.

Salamin. siue Salamis: ⁊ Salamina: Insula in Euboico mari contra Athenas sita i qua vbs est eiusdē nominis: vbi Thelamon aiacis ⁊ Teucri pater regnauit. Sed cum Teucer a bello Troia reuersus ꝺ Aiacis inimicis vltus nō fuisset: expulsus a patre in Cyprum nauigauit: ibiq; vbez aliā condidit noīe salaminā. que nunc Constantia dicitur vbi nomen amnis Constantia pestifer ⁊ estuosus. Dicta Salamina prima a Salamine Asopi filia. Sed Suidas noster multa ⁊ sa rum in quo sedit Theseus ⁊ Ceres.

Salamandra. animal lacerti figura stellatuz nunq̄ nisi magnis imbribus p̄ueniens ⁊ estate deficiens cui tantus rigor ē: vt ignem tactū extinguat non alr q̄ glacies. Et licet venenatissimum sit. Nam si arbori irrepserit oia poma inficit venemo ⁊ eos qui ederint interimit. Idem facit si in puteum cadat a suibus tñ sine nocumento manditur. Noster Suidas ξωὸν ωζσαυρα του μεγεθος ωυρειδ λυομενον ὴν φλογας βεννυειμ και αυτο μητιωτραθαι.

Salanga. mons altissim⁹ mari iminens iter britanniā ⁊ hyberniā a salāga bareulani primi britanoz hybernię filio dict⁹. Hodie mons dñi appellat̄ a tēplo beati Domini ibi cōdito.

Saliuum ⁊ saliua sputum quod fere salis saporem habeat. vel a saliendo q⁹ in ore saliat ⁊ crescat. Saliuam virginem dixit Aug. que stomacho ieiuno manauit.

Saliuo. es. sanum facio. Ply. lib. ix. Lōgregant̄ verno tpe purpurę mutuoq; attritu lentorem cuiusdaz cere saliuant. Lol. lib. vij. Tunc panacis ⁊ creungij radices fęniculi semmibus miscendę ⁊ cū defruti ac moluti tritici farina candentiq; aq̄ conspergenda eoq; medicamine saliuandum egrotū pecus.

Saliuarius: qui saliuat. Ply. ibi. lib. ix. Que ouiorū teste sunt vt murices purpurę saliuario lentore pariunt.

Salmoneus ęoli filius qui apud helidem regnauit: sed in infernum a Ioue detrusus est.

Salmaces fons in Caria iuxta halicarnassum dictus venereus amęnitate incolarum: vbi paulatim homines allecti omnez feritatem deposuerunt.

Salmo. genus piscis. quod in rheno ⁊ rhodano inuenit̄: ⁊ prętertur aliis piscibus marinis.

Salo. fluui⁹ q̄ ⁊ bilbilis oꝝ: quo tēperat̄ ferū atq; acri⁹ reddit̄.

Salon. regio buthynię pascendis bobus idonea. Unde ⁊ salonensis caseus.

Salone vbs insignis liburnię inter dalmatas ⁊ illiricos: quam pollio devicit.

Salus. incolumitas. Aliq̄n ēt remediū. Virg. Una salus victis nullā sperare salutem. Et salus dea saluti credita. Vñ salutaris porta Rome appellata ab huius dee ęde q̄ ei ꝓxia fuit.

Saluber. pe. p. mas. gñis. salubris fęmi. salubre neutri. Et hic ⁊ hęc salubris ⁊ l̄ salubre q̄ō prębet sanitatē. Vñ aer. cib⁹ loc⁹ salubres dīr. Lol. lib. i. Salubri cęlo. Idē. Fundū ficuti ne fęcūdissimi q̄dē soli cū sit i salubris ita nec effęti sit panduz. Aliq̄n salubri accipit̄ ꝓ sano. Sal. Genus boiuz salubri corpore. Liui. Hannone tēpore anni circūacto defuncta morbis corpora salubriora esse cępere. Hinc salubritas sanitas.

Salutaris. idē q̄ō saluber. hoc ē sanitatē p̄bens vel ad salutem

ꝑbendā idoneū. La. ad Octa. Nulla remedia tā faciūt dolo rē q̄ quę ſiit ſalutaria. Salutaris digit⁹ q̄ pollici eſt ꝓxim⁹: q̄ z index dr. Sue. de Aug. Dextręq; manus digitum ſaluta rē tam imbecillus interdū ſentiebat vt torpentē contractūq; frigore vix cornei circuli ſupplemēto ſcripturę admoueret. Martianus de nup. Uerū quidā redimitus puer ad os cō preſſo digito ſalutari ſilentum cōmonebat. Dicitur autez ſa lutaris: vel quia non ſalutamus niſi viſa z indicata. Uirgi. Italiam lęto ſocij clamoze ſalutant. vel quia eo compzimi mus os ad ſilentium quod ſalutare eſt pręceptum.

Salutariter adnerbium. ſignificat quod vulgo dicitur ad ſalua mentum. Plancus Ciceroni. Quadraginta milium paſſuu ſpatio relicto conſedi eo cōſilio vt vel celeriter accedere: vel ſalutariter recipere me poſſem.

Saluto.as. ſalutez dico: viſito z colloquor. quod nō accedētib⁹ tm̄ ſed abeūtibus quoq; attribuit vt Sta. lib. iiij. th. Stant tm̄ z nota puppim de rupe ſalutāt. Terē. in adel. Opperiatur hoiez hic: vt ſalutē z colloquar. i. viſitē. Et ſalutare eſt vene rari. Ter. Nunc deos domū ſalutatū pergam. Uñ mortuos z res inaiatas venerātes ſalutare ſolem⁹ nō ſalutē ipręcan tes: quę nulla in his eſſe pōt: ſed veneratione indicētes. Du uus oppoſita ſunt Cōſaluto ſimul ſaluto. Liui. lib. i. Utrunq; regē ſua multitudo oſalutauerat. Obſaluto ſalutādi gratiā offero. Reſaluto me ſalutātē ſaluto. Inſalutat⁹ nō ſalutat⁹.

Salu⁹. a. um. q̄ eſt ſanū. a quo ſaluo. as. q̄ eſt ſaluū facio. Uñ z ſaluator q̄ ſaluat grꝛce dr ſoter: ſaluifico idē quod ſaluo.

Salue. verbum ſalutantis. hoc eſt ſaluus ſis. Et habet tantū ſal uere. ſaluete z ſaluere. vt Iube ſcipionem ſaluere. i. ſaluta ſci pionem. Uide in dictione Ualeo.

Salutiger. quo nomine vtitur Apul. videtur eſſe nō qui dat ſa lutem: ſed qui nūciat tanq̄ interpres z adminiſter ſuperio rum. Plau. in Aul. Salutigerulos pueros.

Saluia herba dicta q̄ diuerſos ſanet morbos Grꝛcę. Eleliſ phacon dr ꝓdeſt palyticis z otra ſerpētiū morſus exhibet.

Salpyga. pe. pro. gen⁹ formicaꝝ venēataꝝ. Luc. li. x. Quis calca retuas metuat ſalpyga latebras Li. appellat eas ſolifugas.

Salgama. penultima corepta. appellabantur a priſcis quęcūq; conditanea ad victum noſtrū in vaſis ſeruabant vtputa ma la pyra fici vua rapę. Columella. Tempore nō alio vili quo q̄ ſalgama merce. Inde ſalgamarij q̄ ſalgama vendunt.

Samaria. ciuitas regalis in Hieruſalem quę nunc ſebaſten dr. ab Auguſto noīe. Sed z omnis regio quę fuit circa eā a ciui tate nomen accepit. Ea eſt paleſtinę inter Judeam z Galileā ſita. Hinc Samaritani z ſamaritę dicti ſunt qui ſamariā ha bitant. Hiero. ad Alga. Hoſtili inter ſe ſamaritani atq; iudęi diſcordant odio. Idem ibi. Non receperunt eam ſamaritę.

Samara. ꝓmontoriū in oceano oriētali vbi deficit Lucaſus.

Samarobrinę. fuerūt ꝓpli in Gallia inter belgas vbi Cęſar Gal lor concilium indixit. Hanc Lameracenſem eſſe vrbem nō nulli autumant: quā ſabis fluuius interfluit.

Sambuca. dictio barbara q̄ ſignificat quoddam inſtrumenti muſici genus. vt eſt apud Danielē. Cū audieritis ſonū ſam bucę. Hiero. ad Dardanum oſtēdit quomodo ſambuca cō ficeret. Eſt z genus machinę militaris qua vrbes expugna ri conſueuerūt: i q̄ ſic funes ītēdebāt ſicī ozgão muſico chordę.

Sambuciſtria: quę ſambuca canit.

Samos. altitudo z ſumitas interpretat. Et ē nomē duaꝝ inſulaꝝ. Una ē in mari Icario modica: z Junoni dicatiſſima: q̄ in ea nata fuerit z educata z Joui nupta. Scribit. Uar. Samō pus. Partheniā noiatā vbi antiq̄ſſimū fuit tēplū z ſimula chrū in habitu nubētis figuratū z ſacra ei⁹ āniuerſaria nuptia rū ritu celebrabātur: a q̄ z Juno ſamia dicta ē. In ea Pytha goras quoq; phs ortum būit: necnon z vna ex ſybillis: quę exinde ſamia dicta eſt quā ferunt de Chriſto prędixiſſe. Tu enim ſtulta iudęa deum tuū non cognouiſti ludentē morta lium mentibus ſed et ſpinis coronaſti. Horridumq; fel mi ſcuiſti. Fiebant ēt ea vaſa fictilia egregię excreta fabricata quę ſamia vocabantur. Ferunt hanc inſulā Thracię adiace rę quę poſtea ex cōmixtis Thracię pplis ſamothracia ap pellat. Uirg. Threiciāq; ſamuz quę nunc ſamothracia ferk. Altera vo ē Samos Inſula a Plynio collocata ꝓpe Ithaca apud Dulichiū De q̄ vr Sueto. itelligere cū non multuz diſtet ab Epiro. vbi i Auguſto ait. Ab Actio cuz ſamū inſu lam in hyberna ſe recepiſſet. ſame vo vt inquit Ser. ciuitas thracię eſt in cephalea. Apud Strabonē tñ leginus ſamū z ſamē. ſamū vrbem eē: ſamē vero inſulā. Sunt qui ſcribant ſamothraciā inſulā eſſe q̄ prius dardania vocabat a Darda no q̄ palladiū Mineruę ſecum eo ferens confugiſſe tradit. poſt samijs inſula bello eiectis cum eo ſe in thraciam ex aſia recipent inditū nomē: vt ꝓ dardania ſamothracia vocaret.

Samius. a. um. quod e ſamo eſt: vt homo ſamius. Ueteres ta men quandoq; ſamium pro acuto ponebant. z Samiare ꝓ acuere z quaſi ſamię teſtę acumen inducere.

Samia ſubſtātiuū vaſa a ſamo inſula dicā. ſicut Maiorica ab biſpania. Li. lib. iiij. ad Berē. Nos ſamijs delectabimur.

Sānites. pe. ꝓ. ppli in ſamnio q̄ nunc Aprucium vocam⁹ regio italię inter picenum campaniā z apuliam. Urbes in ea ſunt Adria. Aſcla. Amiternuz. Sulmo. Ortona. Arpinū Aquinū. Athina. Beneuentū. Corfiniū. Uel ſamnites dicti ſūt a ſam nio colle in quo e ſabinis veniētes oſedерunt z eiuſdē nois oppidū ędificauerunt. Quidā ēt ſannites p duplex. nn. ſcri bunt. Di quondā apud caudinas furculas romanū exercitū ꝓſligauerunt: quos poſtea. L. Papyrius ſub iugum miſit.

Samniones a Samnijs dīr. q̄ ſunt in dictis fatui: z in morib⁹ z ſcęnis. Cic. li. i. de ora. Quid porro tā ridiculuz q̄ ſamnio eſt: q̄ ore vult imitātis moribus voce deniq; corpore ridē tur. Quidam tñ ſanniones a ſanna deductum nomen arbi trantur. quę ſit os diſtortum cum vultu.

Sampſucus: herba: quam nunc Maiorānam appellant. alioq; nomine Amaracus dicitur.

Sancio. is. iui. itū. vel ſanxi. ſanctū ſigt aliq̄d ſanctū vel cōſecra tū facio ſub ſanguine hoſtię. Uñ ſanctum auctore Seruio dr q̄ſi ſanguine conſecratū. Et ſanctio vocat lex cū terroꝛe pę ne. Aliqñ ſancire eſt firmare munire roborare. Terē. in ecy. Aliud ſi ſcirē q̄ firmare meā apud vos poſſem fidē ſancti⁹ q̄ iuſiurādū: id pollicerer tibi. Inde ſanctio: z ſancta res dr i. decreta z inuiolabilis. Martianus ait ſanctū ꝓprie dici qō ab iniuria hoium defenſum atq; munituz eſt. Tractū a ſan guinib⁹ herbis q̄ legati ppli romani ferre ſolebāt ne q̄s eos violaret. Iuue. Ut ſancta filij⁹ oī aſpiciat fine labe domū vi tioq; carentē. Ulpi. de vbo. ſig. ſcribit ſanctū eē. qō nec ſacꝝ nec ꝓphanū ē: ſed ſanctione aliq̄ firmatū: vt ſancte ſunt le ges. hoc ē ſanctiōe q̄dā ſubnixe. Alij dicunt ſanctū eſſe reli gioſum z ſacrū incoꝛruptuz. Uirgi. Sancta ad vos aīa atq; iſtius iſcia culpe deſcēdā. i. icoꝛrupta. Idem Tuq; o ſanctiſ ſima cōiunx felix morte tua. i. cariſſima. Uñ ſanctus vir dr iteger moꝛibus. Do. ſanctū dr qō oī obſeruatiōe inuiolatuz eſt. Et ſcōz ſcripturaꝝ ſacraꝝ idioma ſanctū dr mundū puri ficatū atq; expiatū. Uñ ſancti dicunt fideliū filij q̄ q̄ſi can didati ſint: z nullis idolatrię ſordib⁹ polluant. Uaſa quoq; ſancta ī tabernaculo legim⁹ ꝛc. quę ad ritum cerimoniaruz pertinent cum vtiq; ſancta eſſe non poſſint niſi ea quę ſen tiunt: z venerātur deū. Sic z Berſabeę ſanctificata ſcribit ac imundicia ſua: z ipſuz templum ſanctuariuz nominatur.

Sanctus. a. um. pticipiuz a ſancio. de quo mox Cuius diminu tiuū formauit. Hiero. ō Rufi. euz inq̄t. Tibi q̄ſi religioſus z ſanctulus pſonaz humilitatis iponis. Ab aduerbio ſcē ſit p ſcē qō ē valde firmiē. Plau. Idq; pfecte iurauit ſe factuꝝ.

Sanctitas. ſanctitudo z ſanctimonia eiuſdem ſignificati ſunt.

Sanctuariū. ſacer loc⁹: templū: ſacrariū. ſanctuariū. quoq; ſiue ſanctaria Ply. Mithrydatis appellauit quę alio loco ar chana z Plutarchus. ἀπόρρητα vocauit.

Sanctimoniales dicuntur monachę. Augu. ſuper ps. Jubilate. Inuenies ſanctimoniales indiſciplinatas: nunquid iō ſan ctimonium reprehendendum eſt.

Sanctimonium vocatur ſanctimonialium profeſſio.

Sandalium. calceoꝝ genus: ſiue caligaruz grꝛeci σανδάλιον ſoleā dicunt. Ter. i heau. Utinā tibi cōmitigari videam ſan

dalio caput. Hinc sandalari? Apollo dict? ē a vico cui? meminit Hel.li.xvij. In sandalario forte apud librarios fuim?.

Sandaliotis. sardinia insula denoīata ē ab effigie sandalij. hoc est soleę: quā nōnulli Jchnusam vocāt a similitudine vestigij: quod grēcę ιχνος dicitur.

Sandaracha. genus coloris q̄ inuenitur in aurarijs ⁊ argētarijs metallis. adulteratur ex cerusa in fornacę cocta hęc si torrea tur equa parte rubrica admixta sandycez facit. q̄q̄ hāc herbam esse Virg. scribat. hoc noīe aiūt q̄dā significari vernicē cuius fumus pcteris dolorē dentium leuare dr vt est apud Auicēnā. Hręci σανδαραχην dicunt.

Sandyx. ycis. pe. p. si Virgilio ⁊ eius iterpręti seruio necnō ⁊ q̄busdam credit. mas. gr̄is. herba ē delicatę offecturę. brevi caule. ⁊ in alijs feniculo similis. Virgi. Sponte sua sandyx pascētes vestiet agnos. Prop. Illaq; plebeio vel si sādycis amictu. Huius herbę peculiaris laus inēt Ply. li. xxij. q? fatigato venere corpori succurrit. Nascit in insula maris rubri: est ⁊ sandyx genus coloris ex sandaracha ⁊ cerusa fact?. A sandyx fit sandycinus. a. um. vt color sandycinus qui est flāmeus cr rubrica ⁊ sandaracha factus.

Sanates ppli qui supa infraq; romā habitauerūt. Qō nomen ideo ē iditū q⁊ cum defecissent a romanis brevi post in amicitiam. quasi sanata mēte redierunt.

Sanus ppie dicit iteger ⁊ incorruptus. A quo sanitas icolumitas. Trāsfert quoq; ad aīum. Unī dicimus hoiem sana mēte: sanoq; filio. Et quo Insanus demens q̄ mētē nō habet itegrā. Et isania stultitia: quę ⁊ insanitas dicitur. Li. Insapientia. q̄si isanitas eadēq; demētia. Et insanio p desipio. Interdū tñ sanus dicit qō sanitatē pbet. Si q̄dē dicimus sanū aerem sanū cibum q̄si salubrem ⁊ sanitatem prębentem.

Sano. as. sanū facio redintegro. ⁊ icolumitati restituo. Hinc sunt cōposita. Cōsano qō ē simul vel oēs sano. Col. lib. v. Et sic viris laniata scabratq; putrescat būoz? nec plage cōsanent resano rursus sano. La. li. v. Quib? postea ejectus oēs qui resanati fuerint adhęrēt religioni. Et habēt pe. produ.

Sanesco sanus fio. Col. li. vij. Sz vulnera facta interdum sane scūt huius cōposita sunt. Cōsanesco ⁊ Resanesco. Idē. li. v. Tū ēt vitē minus cicatricosaz reddit qm̄ id ex quo viride ⁊ tenerū decerptum est celeriter consanescit. Lact. lib. v. Non modo vt susceptis deoz cultib? resanescant: sed ēt vt prima ci obstinatione depositā corporis cruciamenta deuitent.

Sane aduerbium quādoq; affirmatiue ponitur pro eo quod ē certe: vt ita sane: Sane vero quādoq; pmissiue. quādo aliquid aduersario tribuimus. vt fit sane vt vis. p esto vt vis. Lice. Quid enim habet cōmodi: q̄d nō potius laboris: Sed habeat sane. hoc est in bona hora: aut in dei noīe Quintilia. Tulerit sane filius noster merito pęnas: dederit spiritū supplicio nihil de prēteritis loq̄mur. q̄si dicat. Esto ita fit vt tu vis. Quandoq; ponitur pro valde quoniam q̄ sanus est: validus est Sue. Bellū sane difficile gessit. Jungit nonnunq; cū. ⁊ affirmatiuaq; est. Quinti. Et sane quis concipiat vel declamantis habitum: vel oratis vocem incessum pronūciationem illum veniq; animi ⁊ corporis motum. Itē cum q̄. Hel. Sane q̄ vtile est.

Sanies. sanguis corruptus. qō q̄dā a tabo sic distingūt vt illud est mortuo. hoc ō vivo dicat. Virg. Et sanie taboq; fluētis.

Sanguis. qō ⁊ sanguen neu. genere ab antiquis dicebat Lucr. Uisceribus viscus gigni. sanguenq; creari. Dicit autez sanguis q̄ ē intra venas cruor fusus sive sanies. Ponit iterduz pro genere. Virg. Troiano a sanguine duci audierat. Quo ad pmū significatū fit cōpositū. Exanguis. Quo ad scōm fit consanguineus. Iz sanguineus aliud significat.

Sanguen mō sanguis dr: mō arbor cui? cortex ad sanguinis similitudinē rubet. a quo sanguineus. a. um. vt virga sanguinea.

Sanguineus. a. um. modo ad corpus referr. ⁊ figr plenū sanguine modo ad aīum ⁊ significat crudelē cruentuq;. Apul. Immani ac sanguinea voce pterruit. Modo ad arborē ⁊ significat qō est ex arbore quę sanguen appellat. Ply. si q̄s duas virgas sanguineas manu tulerit.

Sanguinolentus. idem quod sanguineus Var. Itaq; propter amorez imperij magistratus gradatim seditionibus sanguinolentis vrbem perturbauere.

Sanguinarius. scuus ⁊ crudelis. Lice. Itaq; graues illam ac sanguinariā vocē audiuimus. sic sanguinarius homo dicitur a Seneca qui gaudet humano sanguine ⁊ crudeli.

Sanguinaria herba dicta est q⁊ succus eius ifusus naribus sup primit sanguinē. Col. lib. viij. Est ēt grauis pernicies herbę sanguinarię quā si pasta est ouis: toto vētre distenditur ꝺbi turq; ⁊ spumā quādā tenuē tetri odoris expuit. Hręci eā polygonon appellant.

Sanguinare ē sanguine manare. Quinti. in decla. Tū repetitis sanguinauere plāctib? iam ovales cētes lacerti. Et iterū Mulier q̄ sanguinātes ad iudicē porrigit lacertos.

Sanguisuga. pe. p. vermis q̄ ⁊ irudo dr ⁊ sanguisugia.

Sanguiculus sanguis hędi sive suis in cibum formatus. Ply. Utunt ad vtrūq; vitiuz ⁊ coagulo hędi inuino myrteo magnitudine fabę poto ⁊ sanguine eiusdem in cibum formato quem sanguiculum vocāt.

Sanga Cantabrorum fluuius.

Sangaris. fluuius gallogręcie qui per phrygiam defluēs tādez in propontidem defluit.

Sanna p duplex. nn. irrisio quę vt Hiero. inqt ab occipitio distorto ore ⁊ labris ꝺctis fit anteriorz dentiū ostentatione. Quo vocabulo vsus ē. Juue. Di nūc ⁊ dubita qua torqueat ora Sanna tullia. Hic sanniones ⁊ sannij vt inquit Probus q̄uis ⁊ sanniones dicātur qui sic irridēt. De sanno. as. quod est p fastidium derideo. Subsanno de quo alibi similiter sannatores qui eo modo irrident.

Santones. ⁊ santoni. pe. cor. ⁊ santonici ppli q̄dā Gallię nō lōge a Tolosatiū finibus q̄ ciuitas est i pūicia vt Cęsar cō. i. scribit. Luc. lib. j. Haudeq; a moto santon? hoste. Juue. Tē pora santonico velas ad operta cucullo.

Sannaus. lacus de quo Ply. lib. ij. Lacus iquit sannaus i asia circūascēte ab Ephesio ificitur a Ptolomęo. sannis appellatur. Apud grecos per simplex. n. scribitur.

Sanę ossicula oliuarū. Col. lib. xiij. Et cū est oliua i sanam redacta: tūc sal coctus tritusq; manu permiscetur cum cęteris aridis cōdimētis.

Sapa a sapiditate dr ⁊ est musti vsq; ad tertiā partē: vel vt q̄dā volūt ad dimidiā decoctū. Uide i dictione Defrutū. Hęc ępsema ab εψειν qō ē decoquere. dicit. De hoc Mar. ⁊ Laletanę nigra legena sapę.

Sapio. is. sapiui vel sapij sapitū pe. p. Uel sapui sapitū. pe. cor. ppie ptinet ad sensuz corporis vt sit sape qō vulgo dicit: saporitū esse. Juue. Qui meminit calidę sapiat qō vulua popinę. Hinc sapor ⁊ sapidus. Aliqn sapę sapore bēre qō vernaculo sermone dicim? sapere de la cosa: vt hoc sapit hęresim. Hiero. ad pāma. simplices epistolę tuę olent ppbetas: aplos sapiūt. Trāsfert ⁊ ad aīum. p sapiētē esse. seu rectam sniam vel opinionē bēre. Ter. Si sapis: neq; pter quas ipse amor molestias bz. addas ⁊ illas q̄s bēt recte feras. Aug. lib. j. ci. dei. Tribulatōis tępore pbauerūt q̄s recte sapuerit. Mar. Nubere vis pśco: nō miror paula sapisti. Qñq; vati no iūgit. Plau. i Tri. habentu amicū aut familiarē cui pect? sapiat huius compositā sūt Disipio ⁊ Resipio. Uide i dictione Desipio.

Sapiētia ē rerū diuinarū atq; humanarū sciētia grece sophia. dicit. Et q̄ eā pfitet sophus hoc ē sapiēs appellat. Qō nomē iditū fuit illis septē clarissimis viris. s. Thaleti milesio. Soloni salaminio seu atheniēsi. Chiloni lacedęmonio. Pittaco mithylenęo. Bianti pryeneo. Cleobolo lydio. Periandro corinthio. Sed postea pythagoras pm? nō sophuz se: sz philosophū appellauit hoc ē nō sapiētē sed sapiētię amatorē. Et sciētiā ipsam nō sophiā sed philosophiā nūcupādam existimauit q̄ nullus hoium sed solus deus sapiēs esset.

Sapor qui sapit. Saporum vero decem sunt genera vt docet Ply. s. dulcis suauis. pinguis amarus. austerus. acer. acutus acerbus acidus ⁊ salsus. Ply. existimat omnibus sensuz gu

stus esse. Tria vero sunt naturę rerum elementa ignem aerem aquā sine sapore. sine succo.
Sapidus.a.um. quod gratum saporem habet. Cuius ōrium est insipidus sine sapore. vt Laseus sipidus. vinum insipiduz.
Saperda dici potest sapiēs elegans. Var. Omnes videmur nobis esse belli festiui saperdę cū simus canopi. Et saperda genus est conchę mali saporis. Et nōnūq̄ pro sterquilinio ponit. Persius. Et q̄d agā rogitas en saperdaz aduebo ponto.
Sappho per.p.ante.ph. nomen mulieris vatis. Ferunt nōnulli fuisse duas hoc noīe quarū vna. Eresia quę et antiquior lyrica. qua tēpestate Alceus claruit terpficorus z pittacus. tēpore Tarq̄ni prisci. Ea plectrū pma inuenit. Scripsit lyricos modulos. epigrammata elegia. Jambos z monades. Altera Mithylenea lōge Junior cuius pulcherrimū opus ad amicū phaonē extat. Scripsit z alia multa apud grecos vt merito nona iter lyricos poetas ānumerer. antipr aūt Sidoni⁹ i epigrāmatis μνημοσυναι ελεοι μβοσοτεκλυετας μελιφωνουςαςωφους μαλεκταρμουσαι εχοτ σιβροτοι. i. mnemosynē matrē musarū cepit: qū audiuit dulcissimā i voce sappho. nūq̄d ōcimā musā bñt mortales
Sapphirus per.p.ante.ph. z pe.p. lapis pretiosus colozis aerij. Unde fit Saphirinus.a.um. Hieron. i ezo. Sub pedibus. eius quasi opus lapidis saphirini.
Sapphiratus sapphiris maculatus z variaganter intertus. Sidonius Ac si sub versicolozib⁹ figuris vernans herbida crusta sapphiratos.
Sarra: nomē vrozis habraę: z nomē ciuitatis quę postea Tyr⁹ dicta ē. A qua Sarranus. sed id quoq̄ nomē aspice quodā accepit: qui illic abūdat. Et Sar illa lingua vocatur. ex cui⁹ sanguine sericum in purpurā tingebatur. est z Sarra insula Epiros a qua Sarrana ēt dicuntur.
Sarran⁹.a.um. qō ex Sarra tyro ē. Unde sarranę vestes tyrię dictę sūt: q̄ z Ostrinę z purpureę. Virgi. Et sarrān dormiat ostro. Juue. Aut pictę sarrana ferentē ex būeris aulęa togę.
Sarnus fluui⁹ cāpanie oziēs a Sarano monte iter pōpeianum agrū z Salernū. Juxta oppidū Sarni in radicibus montis positus a quo Sarastes ppli sunt Cognominati. Virgilius. Sarastes pplos z quę rigat equora sarnus.
Sarraca nomē est duarum vbium quarum vna est in media alia in felici Arabia.
Sarraceni populi post nabateos a Sarraca vt stephanus inqt quę est pars arabię.
Sarracum. vehiculi genus quo ligna z lapides vehi consueuerunt. Juue. longa cozusca sarraco veniēte abies idē Frigida circūagunt pigri sarraca bootę.
Sarraballa chaldaica nomē neu. generis. z numeri pluralis sūt bracbę vt apud. Danie. pphetam. Quidā dicunt esse fluxas vestes z sinuosas quę a germanis renones vestes pelliceę quibus in castris vtuntur.
Sarcas mos latine. dicitur Jocus cum amaritudine. Ut apud Virg. Referes hęc z nūcius ibis pelidę genitozi: illi mea trista facta degenerēq̄z neptolemū narrare memēto.
Sarcarius fluuius est quem in phrygia esse aiunt quidā.
Sarcina. pe. coz. ppzie vtensilium est: z eoz quę ad cultum z ad cęterū vsum ptinet. veluti sascis quē q̄s i itinere faciēdo cōpozare possit. Nunc milites cū castra mouere volunt: sarcinas colligere oīr. Et qui i aliā domū imigrāt sarcinas suas cōponere solent. Res ēt nras domicistis capsisq̄ compositas ēt sarcinas vocamus. Quintilia. Jacēt relictę sine hęre/de sarcinę: per trāslationē quādoq̄ sarcina ponit p inutili onere. Aug. Et hāc cozporis sarcinā aliquādo deponerē buius diminutiuum est Sarciuula.
Sarcino.as. sarcinas sumo. Interduz Sarcinare capit p fuere Lucil. Sarcinatozē esse sūmū: fuere cētonem optime. huius cōpositū est Cōsarcino qō est sarcinas colligo qō vernacula lingua dicimus a fardelare o a samare. Hel. lib. j. Uersus hi sunt Lęcilij trunca q̄dā ex Męnādro dicētis z consarcinātis verba tragici tumozis:
Sarcinatrix mulier quę vestes fuit.
Sarcio.is.iui.itum. z sarri sarctū sīgt integruz facio. Unde sarctozes dicti sunt q̄ vestes sarciūt: z Sarcte tecta opa publica quę locātur: vt integra pstent. Et Sarcte itegre. Itē Sarcire cōponere Tractū a vestibus q̄ dissutę sarciuntur. i. cōponūtur p trāslationez. ponitur pro dānum soluere. Pacu. Tu dāni nri cā fuisti. tu nobis sarcito vt debes. Hinc cōponitur. resarcio pro ītauro z q̄si nouā formā induco.
Sarcta tecta. Uide in dictione Sarcio de quo modo.
Sargaceę: ppli pomponio auctoze iuxta Męotidē quoz oppida Murmetion pāticapheū. Theodosia hermisium.
Sarrio.ris.iui.itum. significat sarculis fodio purgo qō fit cum segetes leuiter scalpēdo z rastris a noxiis herbis purgam⁹. Plau. Sēp occāt prius q̄z sarriunt rustici. Ply. li. xviij. Qui sarriet cauēat ne frumenti radices suffodiat. Hic componit Resarrio. quod est rursus sarrio. Idem. Cum hyeme pge/lida captę segetes essent reseuerunt resarrientes campos.
Sarculum genus rastri. hoc est crates illa dentata quę subtrahitur satis a sarriēdo vel serendo vt iquit. Var. Alij. putāt esse legonem seu quā vulgus. Uannam vocat. Hora. li. car. Haudentem patrio findere sarculo.
Sarculo.as. sarculo fodio. Col. li. vj. Primo plātę sarculari debēt: ita vt simplex stylus altitudinē marię scrobis excedat.
Sartoz purgator. Plau. Satoz sartozq̄ scelerū z messoz optie
Sartura ipsa purgandi actio. Ply. lib. xviij. Satura nocere z vineę z segeti existimatur.
Sarritoz. pe. pzo. qui sarrit. Col. lib. ij. Tritici modij q̄ttuor vel quinq̄ bubulcozū operas occupāt: quattuoz occatozis vna. sarritozis duas. Sarritura purgatura.
Sarcophagus pe. coz. latinę carmen comedens dr. Ply. sarcophagus lapis est fissili vena cozpora defunctoz condita in eo absumi itra quadragesimū diez ostat exceptis ventibus. Jō nomen hz a carne ededa. σαρξ σαρκὸς. enim caro est φαγο comedo. Uñ conuenienter pro sepulchzo poni cōsuevit. Aug. lib. xviij. ci. dei. Quia enim arca in qua mortuus ponitur quod oēs iam sarcophagum vocant σωρος grece dicitur a nostris pro sepulchzo vsurpatur.
Sardanapalus pe. pzo. vltimus assyrioz rex de quo Justi. lib. j. Fuit hic oīs gñis luxurię dedit⁹ nec erubuit iter scortorum greges nere z muliebri habitu femīas oīs lasciuia anteire. Quāobrem idignati assyrii tali fęminę parere duce Arbace desciscētes bello sardanapalo itulerūt. Qui vict⁹ iter regiaz se recepit z extructa pyra se atq̄ diuitias i icēdium misit. hic fuit a Nino trigesim⁹ rex vt iqt. Diod. lb. iij. bibli Et mozięs odidit hoc epithaphiū. Ede bibe lude. Et cū te mortalē noueris pītibus exple delicijs aium post mortē nulla voluptas. De hoc Juue. z venere z cęnis z plumis sardanapali.
Sardanis vir lydi⁹: q̄ Cręso suadere conat⁹ ē psis bellū iferret.
Sardis tantum pluraliter vbs lydię magna posterioz troianis rebus. z Croesi regia Hoz. Quid cencina samos: q̄d cręsi regia: sardis. Termiat aūt nūn z acēm i is. pducta qūo Tralis. z syrtis. Et sardis fuere duo diodozi ozatozes quozū iunioz Strabonis amic⁹ fuit z historias scripsit poemata. In sardis ecclesia fuit vna ex septē asię quarū Joannes mēinit.
Sardinia īsula i Tyrrbeno seu ligustico mari. a Sardo hercu/lis filio ficut. Stra. z Solin⁹ scribūt q̄ e libya veniēe cū multitudie colonoz īsulā occupauit. cū antea Sādaliotis appellaret ab effigie soleę quā gręci sandalion vocant z Ichnusa a filitudine vestigij qō grecę dr. Ichnos huius latitudo est miliū passuū. lxxxviij. Lōgitudo. ccxx. q̄q̄ alij stadia multa adijciāt. Mirū in ea insula neq̄ lupū gigni. neq̄ serpentē reperiri hz ciuitates multas sz oium pclarissima Calaris est vbi cozalioz piscatio est. Jn q̄ diui Aug. patris mei ossa tādiu odeuere quoad ab belitpzando rege papiā trāslata sūt. hęc ciuitas Jole a priscis appellabit⁹ a Jole illa quam hercules pditissime amauit. insulā pęni occupauere sed a romāis expulsi tandez primo bello punico amisere. Al sardinia Sardus sardous z sardinensis adiectiua fiunt.
Sardinenses qui sardiniam incolunt vt ibi negocientur.
Sardi. indigenę qui in sardinia nati sunt.

Sardous.a.um.possessiuus.Ouid.lib.iiij.fast.Sardoaq; regna sinistris respicit aremis.

Sardoa herba a piastre filis q̄ nascit i sardinia ꝛ ifontiū defluuijs largius puenit ea si q̄s vescat neruos ꝯtrahit ꝛ rictu di ducit oza. vt qui moriūtur veluti ridētium facie itereant.

Sardonyx sardonychis pe.coz.sicut onyx onychis a quo cōponit tā mas.q̄ fe.gīis. Lōponit.n.ex sardo.q̄ lapis fuit ꝛ sardinia primū cōpertus colozis rubei.ꝛ onyx gēma cui ē candoz sub cādidus vnguis humani filitudine q̄si vtriusq; colozē obtineat. Juue.in manibus oēnsi radiāt testudine tota sardonyches. Persius.fc.gīe dixit. Et natalitia tādē cū sardonyche albus. Dicit.ꝛ Sardonychus ꝛ Sarda. Juue. Arguit ipsoz quos lra linguaq; pnceps sardonychus Ply. Edi uerso ad hec sarda vtilissima q̄ nomē cum sardonyche cōicauit ipsa gēma vulgaris ꝛ pmū a sardib⁹ repta. Ptolome⁹ sardonychen a sardonyche indie monte deriuari scribit.

Sardonychatus sardonyche oznatus. Mar. Luius ꝛ hic lucet sardonychata manus.

Sardo.as.antiqui pro itelligo vsurpabāt. Neuius. Quod bzuti nec satis sardare queūt.

Sarepta vbs sydonioz vbi diuinus vates helias esuriētez viduam miraculo pauisse creditur. Vnc Sareptanus.a.um. Sydonius. Uina mihi non sunt gazetica cbia phalerna q̄q; sareptano palmite missa bibas.

Sarmēta.virgulę vitiū supuacuę abscisse. Inde Sarmētitius. a.um.qō ē ex materia sarmētoz. Col.lib.vij. Uerum vulnera eius sarmētitio cinere linēda sunt.

Sarmētus nomē viri ꝓprium qui scurrilitate claruit.

Sarmatę.ppli scythię iuxta danubiū i męoticā paludē vergētes q̄ a grecis sauromatę oīr ꝛ regio eoz sarmatia dr Ply. li.iiij. Sauromatas gētes scytharū gręci vocāt q̄s sarmatas romani dīnt. Dicti Sauromatę ab oculis lacertaz σαυρος n.lacerta ē ωμμα oculus. Utūt plaustris ꝑ domib⁹. pascū turq; lacte eqno. Uñ q̄dā eos ιτωπηολαγους. h ē equoz mulsozes. alij γαλακτοφαγους. i. lactipbagos vocant. A Sarmatia fit Sarmatis.idis. Oui. Terreat baud manes sarmatis vmbza meos. sunt aūt duę sarmatię ꝭm Pto. quarū vna ē i Europa q̄ vt li.iij. scribit septētriōe oceano termiaf ab occasu pte Hermanię a meridię lazigib⁹ metanastis. In ea ē Olibā quā nūc Russiā ꝛ Tartariā esse crediderūt. Altera sarmatia ē i Asia vt idē lib.v. refert q̄ a septētriōe terra i cognita terminatur ab occasu sarmatia europę ꝛ Tanai fluuio. In ea sunt Lausij montes.

Sariſſa hasta pręlonga. Liui.lib.xxvij. Pręlongas hastas macedones saristas vocāt Suidas. σαριδα ει δοσακον τι ουελληνικου δορυ μακρον παρα μακεδοσι.

Saronic⁹ sin⁹ ē ꝺ cozinthiacū suū bns nomē a saron qō quercū significat apud grecos: qz olim redimitū erat quercub⁹.

Sarpa: vinea putata. Nam sarpe antiq; ꝑ purgare vsurpabāt.

Sarpedon.penultima ꝓducta.rex lycię q̄ troianis aduersus grecos tulit auxilium.

Sartę populi sunt europę: scythię contermini qui vt Pompo. ait ob seua hyemis admodum assiduę demersis in humuz sedibus. Specus aut suffosa habitant totuz brachati cozpus nisi qua vident etiam oza vestiti.

Sartago.patella in qua caro frigitur a σαρξ quę caro est nomen assumpsi latine frixozum dicitur. ab ipso frixationis sono. quia crepitum confusum insrictu emittit. Piero.in li. Mac. Jussit ignem admoueri ꝛ adhuc spirantez tozreri in sartagine. Apud antiquos etiaz ad alios vsus adhibebatur.

Sarsina vetus ciuitas in ęmylia ex qua Plautus poeta comicus oztus est.

Sason.onis.pe.ꝓdu. Fluuius de quo Syrius. Adriatici fugite i faustas sasonis arenas. ꝛ alibi expauit sonitus tremefacto littoze sason.

Sathanas interpretatur aduersarius. Quo nomine appellatus est diabolus ꝙ christi aduersarius sit. Quicquid eniz animę ad deum tendenti resistit ꝛ aduersatur: ꝛ quicquid paci contrariuz est hoc sathanas esse nominatur. Sicut legitur in regnozum libzis quia suscitauit deus Salomoni sathanaz aduersus eum qui erat pacificus.

Satarchę populi in Scytia qui vt Solinus refert damnato auri ꝛ argenti vsu se a publica auaricia abdicarunt.

Satis aduerbiū ꝛ ꝓ apocopen. Sat.figt abūde q̄tū op⁹ ē. Li.li. artis veteris. Lōgū ē qō plurib⁹ sentētijs vltra q̄s satis ē ꝓducit. Aliqñ pōit loco nois. vt satis eloqntię hēo. Sic ēt nomia ꝓ aduerbijs ponūt. vt Spōte sua: mane nouū. Et cū satis significet q̄titatē. Sati⁹ tñ opatiuū q̄litatē denotat qz derivatiuū nō sp seruat sensuz ꝑmtiui. Uirg. Nōne fuit satius tristis amarillydis iras atq; supba pati fastidia. idest meli⁹.

Satin ꝓ satisne? Ter. Satin sana es?

Satis accipio dictū est eodē mō. ꝛ satisfactio. Uñ ꝛ satis acceptio quę ē vt Pōpo. inqt stipulatio q̄ ita obligat ꝑmissoē vt ex ꝑmissozes quoq; ab eo accipiāt. idest q̄ idē ꝑmittāt.

Satago.is.pe.coz.ex sat.ꝛ ago cōpositū vt. Unde sategi pēm ꝛ satactum supinuz facit. Et est satagere anxium esse. ꝛ qō vulgo dr satis hēo qō agaz. Ter. in heau. Nam hic clinia ꝛ fi is quoq; suarū rez satagit attū bz vnde ꝛ pudice eductaz ignaram artis meretrice. Aliqñ figt diligentē esse. seu festinare. Plau. in asi. Nunc satagit adducit domū ei vltro. ꝛ scribit nūmos. Aliqñ Inniti: vt in hymno Magne pr Augustine pręces nostras suscipe: ꝛ per eas oditoꝛi nos placare satagę.

Satagyrę.ppli in asia scythica: vt lib.iiij. testatur herodotus.

Satisdo.is.figt fideiubeo ꝑmitto p vas siue fidē meā pignoro do ꝛ re ipsa certifico. Li. Sulpitio pmū vt si qd satisdandū erit āplius eo noīe peti cures vt satis detur fide mei. Latius. Satisdatio eodē mō appellata est quo satisfactio. Nā vt satisfacere dicimur ei cuius desideriū implemus. ita satisdare dicimur aduersario nostro aliquē dare q̄ ꝓ eo quod a nobis peritur. ita caueat: vt euz hoc nomine securū faciamus.

Satisfacio.tñ facio: quantuz satis sit irato ad vindictam inquit Asco. Et ostruit cum otō. Sed cum ꝓ punio ponit acēm postulat. Li. ad herē. Non ꝓuenit censozes istuz satisfacere. ex eo q̄ ait se non potuisse ita adesse vt iuratus fuerat.

Satis pęsto.as. idem est quod satisdo.

Satio.as.a sat deduci vr. ꝛ saturo seu expleo figt pertinetq; ad oēs sensus ꝛ frequenter ad aiuz. Li. i Lato. Satiari delectatōe nō possuz vt meę senectutis reqes oblectarīt̄ūq; noscat. Ad cozp⁹ vsus est. Col.li.ix. Satiatq; semodius cibi in dieb⁹ singulis vicenos ꝛ centēos turtures. Dic cōponit. Exatio. Satiabilis q̄ satiari pōt facile. cui⁹ ꝺtrariū est insatiabilis. Sal. Auaritia insatiabilis est: neq; copia neq; inopia minuitur.

Satietas plerūq; ꝓ fastidio sumit. Lic.i Lato. Nino vt mihi q̄dez videt studiozū oiuz satietas facit vitę satietatez. Dicit ꝛ satias ꝑ satietas. Terē.i eu. Ex meo ꝓpinquo rure hoc capio cōmodi: neq; agri: neq; vbis odiū me vnq̄ pcipit. Ubi satias cępit fieri: cōmuto locū. Sal. bi salubus occupatis externoꝛ agros iuasere frumētiq; ex inopia graui satias facta.

Satur.a.um. quod est cibo plenū. Ter. in ecy. sed tu cum satura atq; ebria eris puer vt sit satur facito sumitur interdum ꝓ fecundo ꝛ abundante. Persius. Nec rus saturum laudere. Uirgi.lib.ij. Bene. saltus ꝛ saturi petito longinqua tarenti. Ubi Ser. saturi. aut fecundi aut quod est iurta oppidum saturū. Tarentū.n. ꝛ saturum vicina sūt calabrię ciuitates.

Saturo.as.pe.coz. sicut satio capit ꝛ filr ad oēs sensus pertinet. Li. Jracundiā meā satura tuo sanguine. Nonius. Expleri ꝛ saturari hāc bñt differentiā. Expleri est tñmō plenū eē saturari supza modū. Lic.lib.vj. de rep. granes.n. oñę cogitationū libidines ifinita quedā cogunt atq; iperant quęq; expleri atq; saturari nullo mō possunt. Huius cōposita sūt. Eraturo qō est pfecte saturo. Apul. sed ille libidine exaturat⁹ iacebat in grabatulo. Obsaturo de quo alibi. hinc Saturitas ꝑ satietate. Plau. in cap. Proin tu deū hūc saturitate trāqlū facias tibi. Quādoq; ꝑ fecūditate. Li. in Lato. Neq; solū officio ꝙ hominum generi vniuersoꝛ cultura agrozum est salutaris sed etiam delectatione quam dixi ꝛ saturitate copiaq; rerum oīum quę ad victum hominum ꝛ ad cultum etiam deozum pertinent.

Satulo.as.

Satulo.as.idem quod saturo. Var. Necp in puluere mitico co quã carnes quibus satulem corpora ꝛ famem ventris.

Saturnus.a.poetis fingit de⁹ q annus saturet. vel qz se ī deuorãdis filijs saturauit. Ex se enī natos comedisse fingit. qz cõsumit etas tempoꝝ spatia anniscꝫ preteritis insaturabiliter explet. Quid. Tẽpus edax rerũ tuqꝫ inuidiosa vetustas oia destruitis vitiataqꝫ dentibus qui paulatī nigra consumitis oia morte. Unde a grecis cronos ὃ qõ tẽpus designat. Alij philosophi interpretant saturnum cronon velut a satietate intellectus eo q̃ grece sacietas cros itellectus vo siue mens νους dicitur. vt sit nomen cõpositum saturnus. ex prima parte latina ꝛ posteriore greca ipsa satietas mentis. Sunt q̃ saturnum a satu deducant qñ peritiam ruris ꝛ satoꝝ oium primus edocuisse fertur. Quidã a verbo quod greci dicunt σατηρ quo virilia significatur q̃ patris pudenda abscidisse atqꝫ in mare proiecisse dr. vnde Venerem procreatam ferunt que a suma vnde coaluit aphrodites nomẽ accepit. Dic Saturnius.a.um. vt Juno saturnia que fuit filia saturni. Uersus quoqꝫ quos olim fauni vatesqꝫ canebant saturnios antiqui nominabant vt ait Var.

Saturnia subñi nomẽ regiõis ꝛ nomẽ oppidi. Uir. Janiculum hic illi fuerat saturnia nomẽ. editoria ẽt loca vt Dio. scribit saturnia dici ꝺsueuerũt. possedipp⁹ aũt poeta ī epigrãmatis scribit lysippum ita fecisse inter alia q̃ scribit habitũ saturni. τιῶ δ᾽ ἄκρα βεβηκασ᾽ αἰπόχαω τι δε ταρτους ωοδῖν εχεις δι᾽ ὠκυπτην εἰιος χειρι δε δεξιτερη τιφερεις ξυρον ꝛ subditur ηδε κωιτικατοφιν υπαντιασαντι λαβεσθαι νηδυια τα ξοωι θεν προσ τι φαλακρωε λει.

Saturnalia.ozum. festa septem seu quinqꝫ dierũ mense decẽbri saturno dicata erãtqꝫ plen. lęticię in quibus romani. synthesin vestem sinuebant. Dies quoqꝫ quibus munera vltro citroqꝫ mitti remittiqꝫ solebant. Saturnalia seu saturnalicia dicebantur. Sue. in Aug. saturnalibus ꝛ si qñ alias libuisset modo munera diuidebat modo nũmos omnis note.

Saturnalicius.a.um. quod ad saturnalia pertinet. Mar. Saturnalicię ligulam misisse selibrę.

Saturea herba fragrantis odoris quę ꝛ Cunila dicit ꝛ Origanum heracleoticũ a saturo dicta q̃ nullũ fere cõdimentũ sine ea fiebat pp qõ saturitatẽ inducere videbat. Col. Et satura thymi referẽs tymbrę q̃ sapore. Alij tymbram vocant. Uenerem emortuã suscitat in cibis sumpta. Unde ex greco vt quidam volunt nomẽ sibi vendicauit quasi satyrea vt satyri in venerem proni ꝛ salaces.

Saturũ vrbs calabrię fuit nõ longe a Tarẽto. Uñ Saturianus. a.um. possessiuũ. Hor. Me saturiano vectari rure caballo. Quidam etiã Satyrum scribunt. Unde ꝛ nõnulli. agruꝫ in quo Tarentũ conditum est Satyram vocari affirmant.

Satelles miles mercede ꝺductꝰ vt ab ipatoris latẽ nõ discedat. Et Satelles q̃ fontiꝰ capiendis pesc: qui ꝛ apparitor dicit. Satellitium ipsa satellitum actio. Aug. li. v. cõ. Procurauī aliã non vtiqꝫ coniugẽ quo tanqꝫ sustentaret ꝛ produceret vel integer vel auctior morbus aĩę meę satellitio perdurãtis cõ suetudinis in regnum vrozium.

Satrapa.pe.coz. dictio perfica. ꝛ apud nos significat prefectuꝫ. Suidas σατραπεια επαρχια σατραπης δεσατραπουει δουλος αξιωματος.

Satyri dicti sunt q̃ in libidinez sp proni sint a virili mẽbro qõ veteres greci σατηρ appellabãt. Di sunt vt Ply. lib. v. ait aĩalia q̃drupedia in subsolanis indoꝝ mõtibꝰ pernicissima humana effigie recte currẽtia. Ueteres hmõi mõstra p filiastribus dijs coluerũt. Uñ Hiero. Uidit homunculũ inq̃t ad vncis naribꝰ ꝛ fronte cornibus aspera cui extrema corporis in caprarꝫ pedes desinebant. Et premisso signo crucis cum quisnã esset interrogasset Antonius rñdisse fertur. Mortalis ego sum vnus ex accolis eremi quos vano erroꝝ delusa gentilitas faunos satyrosqꝫ ꝛ incubos appellat.

Satyriasis pulsus testium ꝛ velut singultus quidã inguinis sequens inflãmatam quãdam passionem seminalis receptaculi. cum intẽtione ꝛ tentigine. Quod si non cessauerit pulsus: ille solent seminis receptacula intendi vel spasmus nasci. Qui morbus etiam Priapismos dicitur.

Satyrion herba folijs lilij rubri aliquãto minoribus: tribꝰ non amplius a terra exeuntibus. caule leui cubitali nolo radice gemina. hãc arabice chastalce vocant. orchis grece que vox testiculum denotat latine vulpis testiculus vel lepozina.

Satyriacum signum simulachrum priapi quod in hortis apud antiquos ponebatur. Ply. lib. xix. Est ꝛ religio quędã horto q̃ ꝛ fera tantum contra inuidentium effasinationem dicari videmus. In remedio satyriaca signa.

Satyrum. Uide in dictione Saturum.

Satyria.auis.comus. L. Florus. Cũ singulari certamine Mãlius aureum torquem barbaro inter spolia detraxit. Inde Torquati. Iterum pontino agro cuz in simili pugna latius infidẽte galeę satyria alite adiutus. Inde Torquini. Satyria etiam apud latinos cibarium confusaneum dicitur veluti cinnus exuarijs rebus compositus.

Satyra.pe.coz. quasi satura dici vł ob carminis varietatem: seu ꝓpter copiam rez quę ibi tractantur. Est enī satyra carmen maledicũ ꝛ ad carpenda vitia cõpositũ quale scripserũt. Lucil. Horatiꝰ Juuenalis deinde. Accepit enī id carminis hunc titulũ q̃ psonis factisqꝫ saciatũ abundatire videat. Quidaz a satyra lance quę refercta multis varijsqꝫ primitijs in sacrificijs dijs offerebat. Alija lege satyra dictã existimãt q̃ vno rogatu multa simul cõprobat. De qua lege Sal. in Jug. Deinde quasi per satyrã sententijs exquisitis in oditionẽ accipitur. Var. a quodã farciminis genere qõ multis rebus refarciebatur: dictã satyram esse scribit. Unde in secũdo lib. plautinaz quęstionum habetur satyra est vua passa ꝛ polenta ꝛ nuclei pinei ex musto conspersi. Sunt qui a satyris deriuẽt. q̃ in hoc genere carminis res ridiculę pudendęqꝫ scribunt quẽadmodum proferri a satyris solent. Do in Teren. Deinde aliud genus fabule. idest satyra sumpsit exordium quę a satyris quos illotos semper ac petulãtes esse legimus vocitata est. Potest etiã dici satyram ideo vocatã. q̃ in antiqua satyra introducebãtur satyrorum personę. aut si quę erant ridiculę similes satyris. Duo quippe satyrarum genera fuisse constat. Alterum antiquius quod sola carminuz varietate constabat. Alterum recentius apertam hominũ reprehensionem continens. Hinc Satyrus. ꝛ Satyricus pro eo qui satyram scripsit. Satyrice aduerbium significat acriter cum conuincio.

Satus.a.um. a sero is fit pro semino. Unde etiam a Virgilio ponitur pro genitus.

Satus.us. ꝛ Satio.onis ipsum serendi actũ denotãt. Plautus lib. xvij. Qua propter de talearum satu nunc dicendũ. i. plantatione. Quãdoqꝫ etiam satus semen dicitur.

Satyrorum insulę sunt tres contra Indiã extra gangem sitę sicuti. Prolo. lib. vi. scribit. Qui habitãt caudas habere dicũtur quales satyris pinguntur.

Satum, ager in quo semen est. vt Hierony. in lib. Judith. Et satum eodem auctore genus mensurę iuxta morez prouincię palęstine vnum ꝛ dimidiũ modium capiens. In Genesi tamen non tãta capit summam vbi scriptum est. Accelera trisata simile cõmesce ꝛ fac subcinericios panes.

Satiuus.ua.um. q̃ seminatur: vel quod idoneum est vt seminatur. Hel. Sed bi plerasqꝫ naues locris suebant greci magna canabo ꝛ stuppa ceteriscꝫ satiuis rebus.

Saucius.a.um. nomen quod nascitur a participio sauciatꝰ quo modo lassus a lassatus. ꝛ lacerus vel lacera a laceratus. Et est saucius vulneratus. Virg. Qualis mugitus fugit cũ saucius arã taurus.

Saucio.as. vulnero. a quo fit compositum Consaucio. Ambr. lib. j. off. Uerberamur vocis nr̃e verbere cum loquimur ea quoz sono ceditur animus nr̃ ꝛ mens consauciatur.

Sauromate. populi. Uide in dictione Sarmate.

Sauior. aris. Uide in dictione Dissauior.

Saxum maius asperius utriusqꝫ q̃ lapis. licet quãdoqꝫ saxũ

pro lapide ponat. Hinc Saxeus.a.um.quod e saxo est. Saxosus.a.um.saxorum copiam significat vt saxosa via. Saxulum diminutiuum. Lice.lib.de ora. Illam in asperimis saxulis tanq̃ nidulum affixam.

Sarum ferratum oppidum in picenti atq; Umbrię finib⁹ situz. ita appellatum a ferro ꝓpter fodinas ferrarias quas eo in loco multas fuisse earũ reliquię ostẽdunt. Sentinum a veteribus dicebatur a Sentino amne iuxta mœnia labente quem nunc quoq; incolę. Sentinũ vocant. hoc oppidũ nobile factum est duoꝝ virorum ortu Baldi.ſ. Alexandri quorũ primus Cęsarearum legum interpretatione clarissimus Alter in sacris litteris eminentissimus qui cum in omni doctrinę genere vitę sanctimonia summus haberet nostre Augustinianę religioni magno omnium consensu pręfectus est. nec multo post ob res pręclare gestas cardineis insignib⁹ a pio pontifice maximo decoratus fuit.

Saxatilis ꝛ hoc saxatile.pe.coꝝ. quod saxa incolit vt piscis saxatilis. Et saxatile dicit vernacula lingua da sassi. Plautus in rubrica. Piscaꝝ bamatilem saxatilęq; aggredimur.

Sarones.illustres Alemanię populi q̃ Angelę reginę auspicio angliam deuicerunt a qua etiaz nomen sortita est anglia q̃si Angela.cum prius Albion diceretur hos Ptolo. non longe a Cimbris in oceani septẽtrionalis littoribus ꝛ paludibus inuijs constituit.

Scaber.a.um.quod rubiginosum est. Uir.lib.j.Gene. Exesa inuenit scabra rubigine pila. hinc vngues ꝛ dentes dicuntur scabri qui sordidi sunt etiam si non sint asperi tactu.

Scabredo asperitas sicut q̃n caro contrahit ꝛ fit rugosa. Quo vocabulo vsus est. Piero.in diui hilarionis vita.

Scabricta ꝛ scabricies rubiginositas. Unde Plynius vnguiũ. Scabriciam dixit.

Scabo.is.scabi scabitum significat scalpo.confodo.ꝛ quasi vnguibus fodio. Ply.lib.viij. Si vero squãme obtorpuere spinis viniperi se scabit.

Scabies a scabo.siue a corporis asperitate dicta est que vt Celsus scribit.est duricoꝝ cutis rubicunda ex q̃ pustulę oriuntur quędã humidiores quędã sicciores. Exit ex quibusdam scabies fitq; ex hi ꝺtinuatę exulceratio percutiẽs. Nec etiã psora a gręcia dr Ascabię fit scabiosus.a.um.

Scabro vermis.qui nascitur de carnibus equoꝝ putridis.

Scabellũ diminutiuũ figt paruũ scamnũ. Nonunq; ponit pro suppedaneo. Aug.sup ps. Suppedaneũ dr scabelluz: qõ dicunt gręci υποποδιον. dixerunt latini scabelluz: ꝛ alij dixerunt suppedaneũ. Uide in dictione Scãnum.

Scaei sunt thraces populi scaeę troianę porte. Scęus amnis ꝛ Scęus murus.

Scaenos.latine habitatio vmbra tabernaculum: vel funis.

Scaeno factozius.a.um.vt ars scaenofactozia qua fiũt vmbracula: vel tabernacula: vel funes.

Scaenophegia.ozũ.neu.gr̃is festa tabernaculoꝝ q̃b⁹ iudei faciebãt tabernacula ad similitudinẽ tabernaculoꝝ in q̃b⁹ habitauerũt cũ ex egypto peregrinarent i Eremo ab σκηνος ꝛ ωηκνυμι latini vero aspirationem addiderunt.

Scęna cũ ae. diph.magis ex antiquoꝝ cõsuetudine q̃ ex vã orthographia vt inq̃t. Prisc.qz cũ greca fit dictio q̃ apõ illos sine diph.σκηνη scribit apud nos etiaz abisq; diph. debuit trãsferri. alij insignũ pductiõis pae diph. notãdũ putant: vt Apul. est aũt scęna inũbratio αποτης σκιας q̃ dẽ vt docet Ser.a rusticis pmũ inumbratiõis cã cõpta fuit vbi pus carmina incõdita decãtabãt. Quare ꝛ a nõnullis tabernaculũ a papilio traduct⁹ fuit. Postea tabulata ceperũt cõponẽ imodũ parietis. Unde hodie ꝺsuetudo pmãsit: vt cõponãtur pegmata a ludoꝝ theatraliũ editorib⁹. Uñ Scęnopegia tabernaculoꝝ festa. Sed cũ in vrbes deducta fuit scęna: redactũ est nomẽ ad eã ptẽ theatri q̃ ab vno ei⁹ cornu ad aliũ ducebat. Cõstat aũt scenã theatri frontẽ binis pluribus ꝺtignationib⁹ cõstratã in q̃b⁹ histriones recitabãt. mimiq; mirmillones ꝛ ceteri ludij varios ludos ac gesticulatiões edebant. In scęna aũt cũ hemycicli formã hẽret gradus sediliaq; fuere de q̃b⁹ pmarij magistratus honorationesq; spectarẽt: eorũq; sedilia ꝑ intima orchestra est dicta. Placidus grãmaticus scribit scęnã esse camerã hincinde cõpositã q̃ in vmbrę locũ in theatro erat i quo ludi actitabant. Itẽ scęnã dici arboꝝ in se cubãtiũ q̃si camerata sensationem. vt subter positos tegere possit. Itẽ scęnã vocari cõpositionẽ alicui⁹ cris q̃ digna sit agi in theatro exclamatiõib⁹ tragicis. Scena sic diffinit a labeone que sit ludoꝝ faciendoꝝ cã quolibet loco vbi q̃s cõsistat moueaturq; spectaculũ sui ꝑbiturus. posita sit in publico priuatoq; vel in vico quo tandẽ loco passim boues spectaculi cã admittant. hec autẽ versatis erat: aut ductilis. Uersatilis que subito tota machinis q̃busdam vertebat: ꝛ aliã picturę faciẽ ostendebat ductilis que contractis tabulatis bac atq; illac interiorẽ picturę speciem denudabat.

Scenicus.ca.um.qõ ad scenã pertinet vt scenici ludi. Aug.lib. iij.cõ. Sed qualis tãdem misericordia in rebus fictis ꝛ scenicis. Scenicus vero absoluto vocabulo histrio dicit Sue. de Nerone. Ac spectaculis theatri clam illatus cuidã scenico placenti nuncium misit.

Scenoma.atis figt tabernaculum seu saccullum.

Scenite cognominati sunt q̃dã arabie populi a tabernaculis. q̃ in tentoriis habitãt vt inquit Solinus que capzaz pilis texta sunt. apud quos si sus vectus fuerit illico moritur.

Sceua dr qui sinistra manu vtit ꝓ dextra. Quo noie dict⁹ fuit quidã romanus de quo Sue.in Cesa. Sceua excusso oculo transfixus semoꝛ ꝛ humero centũ ꝛ viginti ictibus scuto perforato custodia cõmissi castelli obtinuit.

Sceuola a scena.i.sinistra vt inq̃t Uar. eo q̃ que sinistra sunt bona auspicia putant. Et greci sinistram σκαιαν vocant hinc scene dicti sunt hoc noie dictus ẽ Mutius nobilis vir romanus q̃ debilitata dextra sinistra vsus est Liui. libro.ij. Mutium demissum cui postea scęuole ac clade dextre manus inditum nomen. Scea enim sinistra est. ꝛ mutius sinistra est vsus exusta dextra.

Scala.ae.ꝛ scalc.ar vtroq; mõ dr a scandẽdo q̃ bis altiora scãdamus. Nã ꝓprie scale sunt que ex plurib⁹ gradibus cõstãt Distingũt q̃dã sic scala est que ex teretibus lignis aut funibus aliaue materia fili huc atq; illuc transferri põt. Scale. q̃ latiores bñt gradus ꝛ imobiles permanent. De hac Plyni. Et iãnum scalis tectuz ephesie diane scandit. De illa Laius iurecõsul. Uel scalã sciens cõmodauerit ad ascendẽdũ. Sed sepe cõsundunt. Et scalas magna in vsu eẽ q̃ scalã dicim⁹. Sal.in Jug. Une atq; altere scalę cõminute sunt qui superstiterãt afflicti sunt. Nõ dixit vna atq; altera. scalę q̃b⁹ per gyrum.ascẽdimus a coclę forma. Coclides ꝛ coclęq; dicunt. quę vero ex lignis teretibus: siue canabinis funib⁹ a capaneo inuẽte primũ ferũt: vt est apud Uege.li.de re militari.

Scalmus.lignum teres cui naute remos loco quodam ligãt ad nauigandum vt firmius nauigent.

Scalpo.is.psi.ptũ.fodio ꝛ vnguib⁹ pruritũ aufero. Scalpũt.n. boues vnguibus ꝛ galline pedibus. Ply.li.ix. Attrituq; petre scalpẽtes pisces pruritũ inuadit. Dio.grãmatic⁹ scalptura dici ꝓbat nõ sculpturã. Salpta inq̃t gẽma dicẽdũ est non sculpta q̃n adiecta ꝓpositõe. fac̃ isculpta. Scalptor ꝛ scalpit Ply.lib.xxxvij. Expetunt a scalptoribus ferroq; incidunt nullã nõ duriciã ex facili cauãtes Stulptura scalpẽdi actio. Jdẽ oia aũt genera scalpture cõtumaciter resistunt.

Scalprurio.is.iui.itum. Jdem quod scalpo. quod ꝓpriuz est galli gallinacei cum terrã scalpit. Plau.in aul. Ubi erat hec defossa occepit scalprurire vnguibus.

Scalprum.ꝛ Scalpzus.ꝛ ꝺminutiue scalpellũ ꝛ scalpellus. ferrum quo aptat corium.ꝛ cũ quo radit vel celtis. Utũtur tñ eo instro diuersi artifices. Cato de re rus. Ficos ꝛ oleas altero modo. qõ genus aut ficum aut oleã esse voles. inde libzũ scalpro eximito. Col.li.vij. Scabies ferro cesa perluat vzina etiã sepe scalpello vsq; ad imum resecare ꝛ amputare scabiẽ sępe ꝓfuit. Et lib.v. Scalprũ qõ deinde aduncũ est

rostruz appellaſ. Sueto. de Uitelio. ſcalpro librario venas ſibi incidit. Scalpra ſurozia Horatius intelligi voluit illo verſu. Si ſcalpra ꝛ foſmas non ſutor nautica vela auerſus mercaturis delitus ꝛ amens vndiq; dicaſ. Liuilius fabrile ſcalpꝝ appellat quo magiſtri elephãtos interimebant inter aures beluę adacto in ipa cõpage q̃ coniũgit capiti ceruix. Cozne. Celſus ſcalpꝝ inter ferramẽta chirurgica numerat vbi ait li. viii. Cũ demũ ad manũ ſcalpꝝq; veniendum eſt. Columella li. x. ferramentũ ſcalpratuz dixit ad ſimilitudinẽ ſcalpri formatũ. quo ait opus eſſe ad caſtrãdas apiũ aluos.

Scalpellus ꝛ ſcalpellũ diminutiua ſũt. Uide i dictõe Scalpr⁹.

Scalpturatũ gñs pauimẽti qõ ꝛ Uermiculatũ oz qõ factũ poſt tertiũ punicũ bellũ fuit ex te ſellis minutis diuerſi colozibus vt in tẽplis antiq; Et nos moſaicã dicere ſolemus. In his pauimẽtis picturę radẽdo fiebant quo modo nũc ſcalptura ta albaria in exteriore parte parietũ ac murozum fiunt.

Scamander. fluuius qui europam ab aſia diuidit. ꝛ alio nomine dicitur xanthus.

Scamandria. vrbs parua a poztu ilienſi parum remota.

Scamõnea. fruter cuius ſuccus valet ad medicinas.

Scamꝺalum. eſt quod nos offendiculum vel ruina: vel i pactione poſſumus dicere. Quãdo ergo legimus quicũq; de minimis ſcandalizauerit quẽpiam intelligim⁹ qui dicto factoue occaſionem ruinę cuiq; dederit. hinc.

Scandalizo. as. quod eſt alicui ſcandalum przbeo.

Scandinauia inſula eſt oceani ſeptẽtrionalis. quã Ply. lib. iiii. in compertę magnitudinis eſſe ſcribit. Eam alterum orbez terrarum eſſe crediderunt.

Scando. ſcandi. ſcanſum in altũ vado. Li. in Lato. Ut ſi qui gubernatorẽ in nauigãdo nihil agere dicãt: cũ alij ſcandant malos: alij p foros curſent. hinc ſcalę dictę ſunt p q̃s in altũ aſcẽdim⁹ huius cõpoſita ſunt Aſcẽdo. qõ eſt ſurſuz ſcãdo. Lucil⁹ dixit. Deſcẽdo. deorſuz ſcãdo. Cõſcẽdo ſil ſurſũ ſcãdo. Uirg. Bis denis przgiũ oſcẽdi nauib⁹ equor mſe dea mõſtrãte viã. Inſcẽdo ſicut ei⁹ ſimplex. Plau. i aſt. Neq; in lectũ inſcẽdat primũ ſuperſcãdo. Liui. iam euaſerãt media caſtra cũ ſuperſcãdes vigilũ ſtrata ſomno corpa miles oſtẽſo ſcuto ſonitũ pbuit. Trãſcendo. Plau. in aul. hoc magnũ eſt periculũ me ab aſinis ad boues trãſcendere. Lact. lib. ij. per tranſlationẽ dixit. Tum dedit ei certa mãdata que ſi obſeruaſſet imortalis maneret: ſi tranſcẽdiſſet morte afficeretur.

Scandulaca hẽrba a ſcandendo frugibus inimica q; eas velut hedera implicans nectat.

Scannũ eſt qõ lecto veluti gradus apponit: vt p id in lectum faciliꝰ aſcẽdaſ. Uar. ſcribit ſcannũ eſſe quo duplici gradu in lectũ altiozẽ oſcẽdebant. Scabellũ quo ſimplici ſcamilione in lectũ non altũ ſcãdebãt. Ouid. in arte. Et caua ſub tenerũ ſcãna dediſſe pedem. Et ſcannũ oꝛ terra illa altioz q̃ inter duos ſulcos in colẽdo relinquit. Ply. Scãna iter duos ſulcos cruda relinquanſ. Et Col. li. ij. vocat ſcánũ crudũ ſolũ ꝛ imotũ minimeq; aratro pſciſſuz. Idẽ li. iiij. Duab⁹ gẽmis ſupra terrã eminere paſſim repoſita humo cętera coęquãt q̃ faciũt in eadẽ linea intermiſſis totidẽ pedũ ſcannis oũ pagãt ordinẽ. Qũ vo in his ſedere oſueuimus factũ eſt vt ſcannũ ꝛ ſcabellũ ſępe p ſubſelijs vſurpenſ. Ouid. li. v. faſ. Ante ſocios oli ſcannis cõfidere longis mos erat. Scanna etiam in arboribus dicunſ rami ꝛ brachia per que vites aſcendunt.

Scanſile. pe. coz. dicitur id per quod aſcendi poteſt.

Scandix hẽrba quę in holere ſilueſtris a grẽcis ponitur.

Scãdalę parue tabellę. hoc eſt in paruas laminas ſciſſę eligno quibus tecta teguntur. Fiunt autẽ ex roboze abiete ꝛ picea fiſſis vel aſſulatim deſectis.

Scapha nauicula i ligno cauata. ab σκαπτω fodio cauo. Unde ꝛ σκαφη. a multis foſſura alueus linther traducit q̃ maiozem nauem ſequit. Et paruę ad piſcandum naues ſcaphę dicuntur. Hinc ſcaphiarius ſicut a claſſe claſſiarius.

Scaphiũ vas concauũ: in quo cacare ꝛ meiere cõſueuerunt dictũ a ſilitudine ſcaphę nauis latini Matulã vocant. Iuue. Et rude poſitis ſcaphiũ cũ ſumit armis. Przpzie tũ vt aliq putãt vas fęminaz in qõ mingũt quẽadmodum iuris laſanum neceſſariũ erat in qõ ventris recremẽta deijcerẽt. Erat ꝛ ſcaphiũ vaſeneũ in quo ſtili in medio ſiti, pceritas bozarũ ductus diſcriminabat. Plu. in numa. ſcaphiũ appellat quo ignis ſacer extinctus ſolis tiñ radijs accẽdebatur. Suidas. σκαφομει δος κουρας αρις τοφανης συδεκοψ ιχω εοικης σκαφιομ αμοτετιλμενω.

Scaptẽſula locꝰ i macedõia vbi argẽtũ fodi ſolebat ab σκαπτω fodio Luc. Quales expirat ſcaptẽſula ſubter odozes.

Scapulę humerus ſiue dorſa a ſcãdẽdo vt q̃dã volunt que mobiles veluti mollibus iugulis a ceruice demittunſ. Plau. in aſi. Mirabar quid dudũ ſcapulę geſtibãt mihi bariolari cę perãt mihi imũdo malũ. Hier. in Ge. Apparuit rebecca veniens cum hydria quã portabat in ſcapula. quę feſtinans depoſuit hydriam de humero.

Scapularis ſerui dicti ſunt qz ſcapulis cęduntur.

Scapularis veſtis quę tantum ſcapulas tegit.

Scapilium veteres pro tergo vſurparunt. ꝛ aliqñ pro ipſa ſcapula. Unde ꝛ ſpatiuz quod inter ſcapulas quaſi ſi vellecula eſt. inter ſcapulum dicitur.

Scapus oꝛ id in quo ſemina quarundã hẽrbaz dependet: vt in papauere. Ply. In papauere ꝛ filibus ſcapus. In barũdinibus in glãdibus in auellanis pãnicula appellaſ. Et ſcapi in quibus vuaꝝ grana ſunt. Uar. Quę calcarę vuę erunt eozũ ſcapi cum folliculis ſubiſciendi ſub pręlum: vt ſi quid reliq̃ habeant muſti exprimatur in eundem lacum.

Scarus piſcis qui ſolus piſcium oꝛ ruminare hẽrbiſq; paſci: quo carpathius pelagus abundat. Opianus hic ſcarus ſara frequentat. qui mites inter piſces clamore tremendo intonat: ꝛ ſolus pallentes ruminat herbas.

Scarabęus aial paruum volatile: vulgo ſcarauacius oꝛ Scarabęoz aũt diuerſa ſunt gña. Nam q̃dã ſunt colozis viridis e ymib⁹ ſimo bouis aut iumẽti creati. Alij grandiozes coznua plõga biſulcis dentata foꝛficib⁹ in cacumine hũtes. Alij e ſimo ingẽtis pilas auerſis pedibus volutãt. bos egyptij ſummope venerabanſ animatũ ſolis effigiẽ eẽ putãtes: vt inq̃t Euſe. lib. ꝓparati. Scarabęus aũt oꝛis virilem ſexũ hz. ꝛ ſpermate in ſtercus infuſo pila deinde ofecta pedibus inuoluit.

Sacrifico. as. ſcalpello aperio quo aliq̃d facilius exeat. Uñ ſcarificato oꝛ qñ tenui vulnere ſanguis emittitur. Ply. dentiuz dolores ſedanſ oſſibus. Draconis ſcarificatis gingiuis. Scarificare dolorem fiġt ſcarificando dolorem expellere. Idem Pręterea in corde equoꝝ inueniſ os dentibus caninis maxime ſimile hoc ſcarificare dolorem putant.

Scardona inſula in mari adriatico adiacens illyrico vt Ptol. lib. ii. refert. In ea ſunt duę vrbes. Collentum ꝛ Arba.

Scatinia lex erat in eos qui nefando ſcelere laborabant.

Scateo. es. ſcatui ſignificat. Emano erumpo. ebullio vt Antiochus ſcatere cępit vermibus.

Scaturio. is. pe. coz. pro. ſuo primitiuo ſcateo ponit. Quod eſt non ſolum aquarum ſed hẽrbarum ꝛ cęterorum ſua ſponte vbertim naſcentium. Hiero. In ſepulchro eius nõ niſi mãna inuenitur quod ꝛ ſcaturire cernitur.

Scatebrę pe. coz. ebullitiões aque ſurgẽtis. Uir. li. i. Ge. Scatebriſq; barẽtia temperat arua. Sic Scaturies. ꝛ Scaturigo.

Scaturigo. pe. pro. idez qõ ſcatebra. Aug. ſup ps. Scaturigines dicimus ab imo aquas ebullientes. Col. li. iiij. Naz pręſtat non conſerere q̃ in ſumma terra ſuſpendere niſi ſi tamẽ ſcaturigo paluſtris obuia fit: ſicut in agro rauennate pluſquaz ſeſqui pedem prohibeat infodere.

Scauri dicti ſunt qui talos pedũ tumẽtes ac porrectos habent. Por. li. j. Ser. Illũ balbutit ſcaurũ prauis fultũ male talis. Fuit ꝛ Scaurus cognomẽ familię romanę ex qua emylius Scaurus nobilis ꝛ pauper ſed eloquẽtia ſua gloziã peperit. Conſul ligures ꝛ Hãtiſcos domuit atq; triũphauit. Cenſor viam emyliam ſtrauit: pontem emylium fecit.

Scelus. flagitium: facinus. a quo Sceleſtus ꝛ Sceleroſus.

Scelero. as. polluo. Uirgi. Parce pias ſcelerare manus. Hinc Sceleratus. a. um.

Sceleratus.ita distingui solet a sceleroso: vt sceleros⁹ sit auctor sceleris. sceleratus in quo sit scelus ⁹stitutū aut cōmissum. Ter. in heau. Ubi ego illū scelerosum atq; impiū inueniam. Aliqñ tñ Sceleratus ponit ꝓ nocente. Uirg. At sceleratum exquirere frigus difficile est. Scelerata porta romę dicta est ꝛ sceleratus campus hoc est pollutus.

Scepsis ciuitas phrygię: quā q̄dem ęnęc regina fuisse tradunt. hinc Scepsius scepsia scepsium. Er hāc fuerunt Metrodorus. qui arrem memorię cōsumauit. ꝛ Demetrius grāmaticus qui troianam extructionem exposuit.

Sceptrum. virga qua reges vtebantur.

Scheda. tabella siue pagella phillyracea. hoc est tiliacea qua ꝓ chartis prisci⁹ vti solitos. Fuſtat. ꝛ Aelianus asserunt. boq; dięq; grę cū vulgus schedas vocat tabulas eas q̄b⁹ supputatores numeris scribēdis vtunt: vt mox litu spongię leuiter aboleri possint. Accipit q̄q; ꝓ folio charte siue papyri nōdū cōpacti ꝛ ligati. qō ꝛ phyllurā greco vocabulo nūcupamus. Ply. Sz rō deprehēdit vitiū vni⁹ schedę renulsiōe. Qui dā detracta aspiratiōe. Scedā scribūt. Quintil. Nā q̄ oēs ēt indignas lectiōe scedas excutit auilib⁹ quoq; fabulis accōmodare operā pōt. Uñ ꝛ ꝓ libris monumētisq; lfax, schedę q̄q; accipiunt. Mar. Obe iam satis est obe libelle. tu pcedere adhuc ꝛ ire quęris nec sūma potes in schęda teneri.

Schedula diminutiuū a schęda. ꝛ idest qō vulgo dicūt boletinum: nō vt multi ducunt Ledula. Hieron. ad Algia. Detulit mihi in parua schedula maximas quęstiones quas a te datas mihiq; tradendas diceret. Ponitur ꝛ ꝓ libro.

Schedia: nauigij genus inconditū ꝛ trabibus tñ inter se cōnexis factum quales sunt rates. Et apud grecos schedia sunt nos extēporalia vocamus. Unde ꝛ ꝓ incōditis ꝛ ex temporarijs carminib⁹ ⁹fir quę nostri sylluas appellant. Hręci enī σχεδίαζω vocant qō tpe compositum est quasi dūtaxat in schedis scriptū. ꝛ primo ruderatu deformatū. non adhuc expolitum. σχεδιάζω figt rem ruditer incipio. Schedicus. a. um. Apul. in deo Socratis. In isto schedico ꝛ incondito exprimini an idem sim repentinus. qui pręparatus.

Schema. atis. ꝛ Schematū. ꝛ Schema. ę. forma vel figura: siue cultus ornatusue latine dr. qz ꝓ ħ quodā mō vestit ꝛ ornat. ofo. Pla. in psa. Lepida cū decora schema. Ambro. Adhuc athletę in schemate sunt. ꝛ tu iā ociū petis? Hui⁹ multe sunt spēs. videlz plepsis zeugma hypocenſis. Sylepsis. Anadiplosis. Anasionomaton paromeon homęoptotō. Polyptoton Irimos. Polysyntheto. dialiton. Prisci latini absq; aspiratione pnūciabāt. Uñ vetusti codices plautini hīt scriptuz. quod ego huc pcessi sic Cum seruili schema. i. habitu.

Schesis dici pōt habitudo. cum multitudo nominū inconiunctorum quodam ambitu compulatur: vt nubila: nix grādo procellę: fulmina: venti.

Schisma. tis. latine scissura ab σχίζω. ꝙ ē scido. Hic diuisionē ecclie schisma. dicim⁹ nō scisma. vt multi pferunt male.

Schęnos. latine funis. Quo noie ēt dicta fuit vrbs Boeotię. a Schęno Atlātis pre fic appellata. Schenos quoq; mēsura terrę q̄ngenta stadia ptinēs vt inquit Herodotus. lib. ij.

Schęnus. untis flumen athenis primuz vt inqt Stra. a iuncis dictū. Proindeq; Iūcarios in hispania cāpos schęnuntas vocat. Sed ꝛ in arcadia Schęnūtis fit mētio. ab amne quē schęnicā appellant. Item Schęnus arbor lentisci.

Schęnum. locus in boeotia. collocatur.

Schęnisinos: mensura terrę est.

Schęnoplocos funarius ꝛ restio latine appellatur: hoc est qui funes facit.

Schęnobates pe. cor. q̄ ꝓ funes ludēdo graditur σχοῖνος funis dicitur. ꝛ βαίνω ascēdo quasi funis ambulus. Iuuena. augur schęnobates medicus magus oia nouit. Dia Firmico dicūtur Neurobatę. Funerepci. ꝛ Funepei: ab Apuleio. Funābuli ab omnibus.

Schęnitępe. pro. populi: sic dicti a tabernaculis in q̄bus degūt: quę ciliciis metantur.

Schola: litteraz ludū figt. a verbo greco. ρχόλαζω. ꝙ est vacoꝛ cęteris rebꝰ omissis vacare liberalibus studijs pueri debēt. Ausoni⁹ tñ ab σχολή. i. a vacatiōe ꝛ laxamēto qō pueris iterdū dādū esse pscribit. dici sentit Sic. n. ait. Herato schola noīe dicta est. Iusta laboriferis tribuanf vt ocia musis. Aug. li. i. cō. Inde dat⁹ sum in scholā vt discerē lras. Plurali numero scholę apud Festum. Erat ꝛ in balneis schola apud. Uict. ps labzi siue aluei a pstolādo vt q̄dā arbitrātur dicta vt occupato ab his q̄ pozes venissent labzo ī schola cęteri circūspectātes rectę stare possent. Erat ꝛ in porticib⁹. auctoze plynio. Alexādrū inqt ꝛ philippū cū minerua q̄ sunt i schola ī octauię porticib⁹ ꝛ philippi. Li. li. i. tus. posuit scholas ꝓ disputatiōib⁹ ꝛ cōtrouersijs q̄ in scholis inter doctozē ꝛ discipulos ociose agitari solēt cū inqt. Hāc pfectam philosophiā semp iudicaui q̄ de maximis qōnib⁹ copiose posset ornateq; dicere in quā exercitationē ita nos studiose operā dedimus vt iaz ēt scholas grecoꝛ moze habere auderemus.

Scholaris ꝛ hoc scholare quod ad scholam pertinet. Piero. ad Dama. Nec aures Quintiliani flosculis ꝛ scholari declamatione mulcendę.

Scholasticus scholastica scholasticum. idē qō scholaris. Unde scholastica disciplina. Et scholasticos vocamus discipulos qui discendi gratia scholas frequentant.

Scilicet: aduerbiū. figt certe q̄si scire lz. Et mō affirmāti⁹. Liui. Terrā osculo ⁹tigit. s. q̄ ea cōis mr oium mortalium esset. Ouid. Scilicet est aliq̄d cū sęuis viuere ventis. Hoc est pfecto multū est. Modo Irronice. vt cū pnūciaf. cū quadam acerbitate. Nā tum negat qō dicitur. Uirg. Scilicet is superis labor est: Li. Furnio. Scilicet id agit: quasi dicat nō agitur. Interdum figt. ad hoc. Pier. in paulo. Et inter equuleū laminasq; victozem iussit melle perungi. s. vt muscaꝝ aculeis cederet qui ignitas sartagines ante superasset.

Scylurus. pe. pro. nomē viri. de quo in dictione Silurus.

Scindo scindis scidi scissum p duplex. ss. figt findo frāgo. Uir. Scindit incertū studia in Syria vulgus. Huius vbi cōposita sunt Abscindo. Cōscindo. Die. ad Lbtesi. In mentē tibi veniat tunicā saluatozis nec a militibus fuisse ⁹scissā. Disscindo: varie scindo. Ter. in eu. Uestē oēm misere disscidit. Interscindo. p mediū scindo. Lac. li. de opi. labza ipsa quę q̄si antea cohęrebāt quam decēter interscidit. Proscindo. val de vel vltra seu subtus scindo. Rescindo. de q̄bus alibi.

Scissile. pe. coz. quod scindi potest.

Scissio. Scissura ꝛ Scissus. us. idem significant. Uar. Scissu materię fatigatus quiescebat lectulo.

Scintilla. q̄si scindilla qō scindaf a re ignita. Uide in Fauilla.

Scintillo. as. splendeo mico.

Scylla: saxum in mari. piculosum mare faciēs nautis. Uñ est illud. Lecidit in scyllā cupiēs nitare charybdim. Est ꝛ Scylla nomē filię: Nysi Megarensium regis que Minois amoze capta sed ab ipso spreta: cum ex doloze defeciſſet: in auez sui nominis mutata est. Ouid. Filia purpureos nisi furata capillos puppe cadens nauis facta refert auis. Altera fuit scylla phorci filia: que versa fert in saxum cui nomen est scylla in mari periculosum lege Seruiuz. qui latius eas ptractat. Item Scylla genus piscis quo maxime abundat Syris amnis campanię Minturnēsium vrbem interfluens. Hora. Asfertur scyllas inter murena natantes. Mar. Lęruleus nos lyris amat quem sylua maricepzotegit. hinc scylle maxima turba sumus. Item Scylla Stirpis species est. Aristoteles lib. j. de vegetantibus. Quędam. inquit habēt vnam tātum radicez vt Scylla. qz illa nascit ex solo raro pceditq; iferne dilatādo se. Rursus Scylla est genus cępe. Col. li. vij. Sed ēt remedio cum dulci vino tritū serpillū ꝛ ocisa ꝛ in aq̄ macerata scylla. Suidas σκιλλαειδλος βατανης ωικρας καὶ σαν τηφορους τοις εαφιουσι.

Scylleta loca in quibus scyllę pisces capiunt. Lice. hac lege tribunitia decem viri vendēt agrum cāpanū: accedet ei mons caurus: accedent scylleta adminturnas.

Scylleum: promontoziū in peloponeso. vt Ply. Straboq; testantur: sed sinu argolico iuxta hermionē quo scylla nisi fu

lia fluctibus eiecta creditur.
Scyllaceum.athenienſiuꝫ colonia in vltimo italię ab atheniēſi bus dū cōderent: Scylentiū dictum:a quo ſinus ſcyllaceus qui ad hippomatē finum iſthmū facit. Virg.lib.iij. Laulo/niſq; arces ⁊ naufragium ſcyllaceum.
Scyllus.vntis oppidū achaię vt Stra. ſcribit:quo renophō do nat⁹ē a lacedemonijs. Scylus ſcyli ppriū nomē fratꝛi dipeli
Scyphus:vaſis potorij gñis:qō pꝛopꝛie herculi attribuiť: ſicut Lanthanus libero patri. Hoc veteres in ſacris vſi ſunt ⁊ in conuiuijs. Vir. Et ſacer impleuit dextra ſcyphus.
Scyron.latro fuit cuius oſſa cū in mare cecidiſſent:in ſcopulos cōuerſa fertuꝫ:q̄ adhuc Scyronia ſaxa vocant. Sunt aūt i attica regiōe fil'cū oppido eiuſdē nois nō longe a Megaris iuxta mare:ita ſita vt trāſitū nō reliquāt. Hic Athenienſes vē tū ab his locis flantē,pcelloſuꝫ ſcironě appellāt:qui ſpirat a ſaxis q̄ ſcyron latro icoluit. Hic paulo ab Argeſte deſlexus eſſe dr.q̄ ⁊ Olympias vocat. ⁊ a nōnullis belleſpōtius. Se/neca lib.iiij. Naturaliū queſtionū. Atabulus apuliam infe/ſtat:calabriā Japyx.athenas ſcyrō.galliā Circius.Scirron. vero per duplex.rr. Nā grēce.σκιρρον.ſcribitur. Eſt illud quod gignitur in ventre viri. Hoc ſplenis hepatiſq; vitio extuberat pręſertim in hydropicis.
Scirron.Vide in dictione Scyron de quo modo.
Scyros:Inſula eſt ɔ Magneſiā in mari egęo vna ex cycladi/bus:lycomedis regis patria:vbi achilles puerili habitu educa tus eſt.⁊ in q̄ eſt vrbs eiuſdez nois. Patet ℔ inſula. Plynio teſte lōgitudine.xxv.mil.paſſuū.ex qua lapidē integrū flu/ctuare tradūt:eūdem cōminutum mergi. Hinc Scyrius ſcy/ria ſcyrium.⁊ Scyrias. quoꝝ pꝛima ꝓducitur.Ouid. Sępe malis ſtupeo:rerūq; oblita lociq;.ignara tetigi ſcyria mem/bra mann. Idē lib.i.de arte.Scyrias hęmonio iuncta puella viro.Sunt aūt tres noibus cōfines inſulę.Scyrus.ſcyrnus ⁊ Scyrus.ex qua Pherecydes:ne errent qui aut ſcyriū:aut ſyrum.quaſi e terra ſyria ſcripſere.Dicta eſt aūt Scyros.q̄ σκιρος dicatur ſaleb⁊a ⁊aſperitas.vt inquit Euſtachius.
Scythia:regio ſeptētrionalis.a Scytha herculis filia.vt inquit herodo:ita dicta. Hęc diuidiť a Tanai fluuio ⁊ pars vna re manet in Europa altera in aſiam ꝓtendiť.Scythia Europę terminať ad Thraciā.in ea ſolū eſt aurū ꝓducēs vt pōpo.re ſert in habitabile tū pp Hyrphos aurū cuſtodiētes. In ea re gione ſunt Arimaſpi hoies q̄bus ſinguli oculi eſſe dr. Ibi Boryſthenes q̄ gentem ſui nois alluit inter ſcythię amnes amęniſſimus.Scythia.vero aſię.Ita a Juſtino.li.ij. deſcri biť.Scythia in orientē pꝛrecta includiť ab vno latere pon to.⁊ ab altero mōtibus ripheis.a tergo aſia ⁊ Taſi flumine. Multū in longitudinē ⁊ latitudinē pꝛ. Hoibus iter ſe fines nulli.neq;.n.agrū exercēt:nec domus illis vlla aut tectū aut ſedes eſt. Armēta ⁊ pecora ſemp paſcētibus:⁊ p incultas ſo litudines errare ſolitus. Uxores libꝛoſq; ſecum in paluſtris vehunt. Quibus coꝛijs hyemiſq; cā tectis ꝓ do/mibus vtunť. Juſtitia gentis ingenijs culta nō legib⁹. Nul lum ſcelus apud eos furto grauius. Quippe ſine tecto muni mentoq; pecora ⁊ armēta habētibus qō ſaluū eſſet:ſi furari liceret:Aurū ⁊ argentum pꝛoinde aſpernanť:ac reliq; mo/tales appetunt. Lacte ⁊ melle veſcunť. Laneus vſus ac ve/ſtrum ignotus. Et q̄q; otiuus frigoꝛibus vranť. pellib⁹ tꝫ ferinis aut murinis veſtiunť. Hęc continentia illis moꝛum quoq; iuſtitiā dedit:nec alienū cōcupiſcētibus.quippe diui tiaꝝ cupido ibi eſt vbi ⁊ vſus. Atq; vtinā reliquis mortali/bus ſimul moderatio ⁊ abſtinētia alieni foꝛet:pꝛofecto non belloꝝ tū per oia ſęcula terris oibus cōtinuaret: neq; plus boium ferrum ⁊ arma q̄ nālis fatoꝝ conditio raperet.
Scythę ab alieno imperio aut in tacti aut inuicti manſerūt: Da rium regē perſarum turpi a ſcythia ſummouere fuga. Cyrū cum oi exercitu trucidarūt. Alexandri magni ducē cū copijſ vniuerſis deleuerunt. Romanoꝝ audiuere non ſenſere ar/ma. Gens ⁊ laboꝛibus ⁊ bellis aſpera: Uires coꝛpoꝝ imēſę. Inde dicti ſunt ſcythę populi qui bipertiti ſunt. Alteri Eu/ropęi alteri Aſiatici. A Scythia fit Scythicus.a.um. Apul. Plęriq; eoꝝ ſcythicis moꝛibus viuebant.
Scythotauri:populi ſcythię qui vt ſolinus ſcribit pro hoſtijs aduenas cędere conſueuerunt.
Scytos.latine coꝛiū. Unde Scytotonius.credo inciſoꝛ coꝛij.
Scytala:mus araneus.latine diciť. Lol.lib.vij. Mus araneus greci.σκυταλην appellant.
Scytrops.⁊ ſcytropus.pe.pro.triſtem męſtūq; ſignificat.
Sciopodes.pe.coꝝ.umbꝛipedes dr̄.hoies ſunt indici ſingulis cruribus mire pernicitatis ad ſaltum:ſic dicti q; in maioꝛe eſtu bumi iacentes σκιοποδες.hoc eſt vmbꝛa pedis ſe ꝓ tegant. Aug.lib.xvj.ci.dei. Ferunt eſſe gentem vbi ſingula crura in pedibus habēt:nec politem flectunt:⁊ ſunt mirabi/lis celeritatis quos ſciopodas vocant:q; per eſtuꝫ in terra ia centes reſupini vmbꝛa ſe pedum pꝛotegant.
Scio.is.ſciui.ſcitū.futuro ſciam ⁊ ſcibo.Ter.in adel. Hic ſcibo iam vbi ſciet. Et pꝛopꝛie ſcire eſt rem per cām cognoſcere. Huius compoſita ſunt Aſſcio. Abſcio. conſcio:deſcio: ne/ſcio:pꝛeſcio.⁊ Reſcio. A quibus Aſſciſco.conciſco deciſco pꝛeſciſco.⁊ Reſciſco.de quibus alibi.
Scire vti foꝛo eſt accōmodare ad moꝛes alioꝝ.nec eoꝝ opōni ſtudijs aduerſarij,Do. vero. Sciſti vti foꝛo ideſt ſcis q̄d fa cere oꝑtet.
Scientia.a participio ſciens fit.Ambꝛo.cur eſtimabas q; ad ſci entiā meā que gereres nō puenirent. Eſt aūt ſcia q̄ aliq̄d ſci/tur. Cuius ɔriū eſt In ſcia. Lol.li.iiij. Querūturq; nō rīde/re ſibi vineta que p auaritiā vel in ſciam vel negligentiam perdiderunt. Hęc ēt in ſcia ōꝛ.vt apud eundē. Nam pluri/mos per hāc in ſcientiam vaſtare vineta comperi.
Scitus dr̄ q̄ ſciens ⁊ argutus eſt ⁊ vulgo dr̄ ſaputus. Uñ Sci/tę pꝛonis interrogationes dñr aſtutę ⁊ vafrę.⁊ cū magna ar tę cōpoſitę. Terē.in eu. Scitum hercle hoiem. Hic ꝓſtus ex ſtultis inſanos facit. Li. Lel. Scitū eſt illud Catonis. Mul to melius de ēbuſdam acerbos inimicos mereri q̄ eos ami cos q̄ dulces videanť. Interdum Scitus ōꝛ elegans foꝛmo ſus. Ter.in an. Scitus puer natus e pamphilo eſt. Plau.in am. Hęc noꝛ ſcita eſt exercēdo ſcoꝛto cōducto male.huic ɔ/rium eſt Inſcitus.pe.p.qō mō pꝛo ignoꝛāte ⁊ imprudente ponitur:vt apud Ter.in ecy. Nam ſi id nūc facis facturaue es:bonus qō par eſt facere inſcitū offerre tibi iniuriam me i/merenti iniquū eſt. Mō pꝛo Inelegāti.vt apud Aplin Ja/cobū Suſcipite inſcite verbū qō pōt ſaluare aīas veſtras.
Scite aduerbium ſigt docte artificioſeq; ſeu cuꝫ bona ſcientia. vel cum bona rōne. Hel. Scite ſubtiliterq; rōcinnatum py/thagoꝛam pbm dicit. Lol.lib.v.cōtrarium poſuit. Nam id plurimum refert inſcite non facere.
Scitum ſubñ.ſigt decretū. Lini.lib.j. Cętera quoq; oia publi/ca pꝛinataq; ſacra pontificis ſcitis ſubiecit. Vier. Quare di/ſcipulos meos arguēdos creditis q; ſenioꝝ iuſſa paruipen/dant:vt dei ſcita cuſtodiāt. Hinc Plebeſcitum. plebis ſta/tutum. Li.lib.i.ad beren. In rem cōfertur vt ſi quis ex teſtō quod facere iuſſus eſt:ex plebeſcito vetetur.
Sciens feci: Inſciēs feci. Illud eſt.qō cū facerem aliq̄d ſciui me facere hoc aūt ignoꝛaui. Scienter feci.i.cū ſcia ⁊ doctrina fe/ci. ſemperq; in laudem. Inſcienter ſemper vituperabile.
Scius.ą ſcit.a quo Lōſcius inſcius: Neſcius ⁊ Pręſcius.
Sciolus.diminutiuū eſt.⁊ ſumitur pro aliquātuluꝫ docto. Hie. in plogo. Danielis. Qui mihi videbar ſciolus inter hebꝛeos cępi rurſus diſcipulus eſſe chaldaicus.
Sciſco.iſ.⁊ Sciſcoꝝ. depo.vt inq̄t. Pꝛi. Uñ ⁊ ſciſcito.aſ.⁊ ſci/ſcitoꝝ depo.idem ſignificans qō ſcitoꝝ.⁊ magna in vſu eſt. Plau.in capitu. Secede huc. Nā ſunt q̄ ex te ſolo ſciſcitari volo.quaꝝ rerū te falſiloquū eſſe nolo. Sciſcito tū apud an tiquos ſigt ſniam dico.Sciſcere vero eſt ſcire. Idem in Am bꝛo.Ocyus accurro vt ſciſcā qō velit. Aliq̄n ēt ponitur pro ſtatuere decernere. Idem in Cur. Rogitationes plurimas pꝛopter vos populus ſciuit quas vos rogatas rumpitis.
Scitoꝝ.ariſ.depo. Interrogo ſeu inueſtigo.que occulta magna ac ſecretioꝝa ſunt Vir. Suſpenſi cryptum ſciratuꝫ oꝛacula pbębi mittimus. Sed in raro vſu eſt niſi apud poetas.

Scipio.africanus qui carthaginē tributariā romanis fecit. Scipio minor qui carthaginem deleuit ⁊ numantiā deuicit. Lō stat familię Cornelioꝝ cognomētū Scipionū inditū esse ex eo q̄ Cornelius qui patrē luminibus carentem pro lumini bus regebat scipio cognominatus nomē ex cognomine po steris dedit. Scipio.n. virga siue baculus dicitur.

Scyritę.gentes sunt inter nomadas indos sicuti Ply.li.vij.re fert.quę narium loco fozamina tñ habent.

Scobs.fę.generis fm Prisc. vel hic scobis fm Phocā. Et est id qō ab aliq̄ mā minutissimū decidit dū vel per serrā secatur: vel per terebrā perforat nec nō ex attritione laterum scobs habet qua frequenter ad metalla ⁊ pauimēta tegenda sedu li ministri vtunt. Dor. in Ser. Uillibus in scopis: i mapis in scobe quātus consistit sumptus neglectis flagitiū ingens ten lapides varios lutulenta radere palma Ply.xxxiiij. Alij elimatam scobem inficili cado coquunt in caminis donec percoquatur figlinum.

Scobina pe.pro.limatura. que etiaz scobs dr Inde Descobina tus pro saucio ab raso ⁊ desecto. Sunt etiā qui scobinā di cant instrumentū fabrile quo arcus præcipue leuantur.

Scolopendra:aīal euermibus terrę pilosum multis pedib⁹ ar cuatim repens:tractuq̄ cōtrahens se quod ab alijs multipe da:ab alijs centipeda:ab alijs millepeda dicitur.

Scolecia.genus ęruginis a spē vermiculozum. Hæce.n. σκω ληκιον. dicitur vermiculus.

Scomma latine cauillū. Nam vt Macro.inquit est mozsus fi guratus quo sępe fraude vel vbanitate tegitur: vt aliud so net aut intelligat.nec tñ semp ad amaritudinē pergit Lędo ria vero ex pbatio est ac directa cōtumelia. vt Nicarthus. ει μεφίλεις μιςειc με καιει μιςειc cy φιλεῖcμε ειδλε με ἡμιcτης φιλαcτε μη μεφιλει.

Scombzus:genus piscis marini cui in aquis sulphureus color est:extra aquā idem qui ceteris. Scombzoꝝ tanta multitu do infreto hispano est: vt insula ad carthaginem nouam spe ctans.a Scombzis Scombzia sit nominata.

Scopa. Instrumentū quo.pauimenta verrūtur. Plau.in Sti. Mūdicias volo fieri hic ferte huc scopas:simulq̄ harūdi nem: vt operā oēm araneaꝝ perdam ⁊ exturā impzobaz. de hinc iāq̄ eaꝝ oīs telas. Dictę scopę quasi scobę q̄ bis pur gamenta veluti scobē educimus. Hoc instrumēto plectunt fontes obnoxam oum cędunt scopaꝝ fasciculo manuali cir cūducti per foza vt vibices rubentes existāt intergo. Ꝟ vul go dr scopare. Huius diminutiuuz est Scopula. Col.li.xiij. Deinde penniculo detergit. ⁊ feruentissima pice infusa no uo alio rutabulo ⁊ scopula picatur. Est ⁊ Scopa nomē vil ię in libya. Scopas.nomen viri proprium.

Scopula diminutiuū parua scopa.quere in dictiōe. Scopa.

Scopo,as.aui.⁊ scopo.is.psi.figt sicut sonat. Piero.in Esaia. Et scopabo eā in scopa terēs. Idē in ps. Et scopebā spīn meuz.

Scoparij dr̄ ministri quoꝝ ministeriuz est vt scopis deuerrāt pauimenta sordētia. Ulp.ti. de fundo instructo. Si villa cul tioz sit accedere instro fundi atrienses ⁊ scoparios.

Scopei:homuli parui.q̄ et ab aliq̄bus Stilpones vocantur.

Scopus:⁊ diminutiue. Scopulus.sarum eminens.a speculādo dictus. σκοπειν.n. speculari est. Unde greci Scopon. di cūt locū in quē sagittādo tela dirigunt. Sue. de domi. Nō nunq̄ in pueri,pcul stantis pbēti sq̄ p scopulo disp̄sam de xtrę manus palmā sagittas tanta arte direxit: vt oēs p inter ualla noctue euaderēt. Uege.li.ij.refert q̄ sagittari fundito resve ponere solebāt pro scopo. Hoc est signo.scopas.i.fru ticum vel straminū fasces Macro. Propositū vocat quod greci. σκοπον nominat. Sil rapud Oratores scopos quo tendit oīs ductus oratozius. Et greci. σκοπελον locū emi nentem.i. speculā nominat. Pōt et dici scopulus vt inquit. Ser.a tegmento nauium απο του σκεπαζειν. Scopi etiā dicuntur vuę cum fuerint calcatę ⁊ folliculi cortices.

Scozia:metalloꝝ purgatio quasi fex. sicut spuma quę ex ferue scentes materia rollit. Ply.li.xxxiij. Spurcicia in oi metal lo Scozia vocatur. Die.in Esaia. Argentum tuū versum est in scoziam. Ponitur interdum pro cura ⁊ passione. Uir. ad Mesal. Et scozia patiar tabescere tali.

Scozodon σκοροδον. latine alium dicitur.

Scozpius ⁊ scozpio vtroq̄ mō dr̄,p aīali venenoso.cauda ferię te. q̄uis Ualla dissentiat Aug. sup Matb. Nam q̄iscunq̄ latro hō est q̄ febzis:q̄ Scozpius:q̄ fungus malus mandu cant boes fungum malū ⁊ mozium. Idē super Luc. Om nes qui ppter istas aduersitates blasphemāt christū nostrū cauda scozpionis sunt. Et in eu. Ecce dedi vobis potestatem calcandi super serpentes ⁊ scozpiones. Scozpius etiam siue Scozpio cęleste signū. Col. Sol. ingredit scozpium. xiiij. ka len. nouēbzis. Item militare instrumentū q̄ paruis ac sub tilibus spiculis inferat mozte:siue q̄ scozpiōis similitudinez habeat cū arcus hinc atq̄ hinc chelaꝝ silitudine præse ferāt spiculum caude. Sunt qui hūc Arcuballistā appellent. Qui dam etiā accipiunt scozpiū pro genere instrumenti tozquen di vt sunt rubi aculeati: vel flagellū virgarum: vt scutica ba bens in summitate glādes plumbeas. Quo quidem tormen ti genere sępe legimus martyres afflictos fuisse. Preterea Scozpius herba est. semē habens ad similitudinem caudę scozpionis quę valet aduersus animal sui nominis.

Scozpionarij:q̄ scozpionib⁹.q̄ arcubu⁹ vtunt vt sagittis seriāt.

Scozpęna genus piscis.de quo Ambzosius. Scozpęna quoq̄ castitatem immaculati connubii generi suo seruat.nō percu tit sed reficit.

Scoztes.testium arietinozum pelles. Hinc Scoztus.a.um.q̄c quid ex pelle est. Et omnia expellibus facta scoztea dicūtur vel ab eo quod est σκορ.

Scoztum idē qō cozium. Unde ⁊ scoztū meretrix. dr̄ q̄ sicut pel licula subigatur cū solum calciamentoꝝ oibus subiectuz sit: vel q̄ in grabatulis pelles stratas tenere cōsueuerūt: Scoztū enim dr̄ cozium qō est aīalium quę crassiozē ac durioze pel lem habēt. Die.3 Iouī. Scrota atq̄ prostibula si fuerit ba ptizate virginibus coęquabuntur. Origo est σκορ.

Scotoz.aris. sępe meretricula duco. Piero.in deutro. Non erit meretrix de filiabus israel nec scoztator.

Scoti populi britanici.

Scotoma:infirmitas q̄dā tenebrositatē inducēs. Uñ ⁊ obtene bratio dici pt. Nā ab σκοτοω dr̄ deducit qō ē vertiginoz.

Screo.as.figt cum conatu quodam de pectore sputum electo. Ply.li.xxiij. Eadem inlumento hominēq̄ phlegma:aut san guinem qui screatur talo circūligata sanat. Hoc verbū qui dam a creo componi volunt. Huius cōpositum est Excreo. Ply.lib.xx. Medius ad hęc ⁊ sanguinem excreantibus co ctos dari iubet. Tibul. ante ipsas excreat ipse fozes.

Screatus.us.ipsa secratio. Ter.i heau. Henit⁹. Screatus:tussis.

Screabile. quod screari potest. Ply.lib.ij. Pulmonum vitia ex creabilia facit.

Scribo.is.psi.ptum. Scribere eoꝝ ppzie est qui aliq̄d condūt: vnde scriptozes. Nam libzarij ⁊ qui ab exemplaribus aliq̄d e scribendū sumūt nō ppzie scriptozes sunt:nec ppzie scribūt sed describūt aut escribūt trāscribūtue. Li. Lozmi. Sed pri me de optimo genere dicēdi. Uide in dictiōe Describo. In terdum ēt Scribere accipiē.pro manu ppzia litteras finge re. qō ⁊ libzarij faciunt. Q̄q̄ scribere figt pingere. Plyni. De nicomacho pictoze. Scripsit ⁊ appollinē ⁊ dianā deūq̄ martem in leone sedentē. Unde ⁊ picturas legere dicimus. Uirg. Quin protinus oēs perlegerēt oculis. Huius cōposi ta sunt Adscribo:conscribo:circūscribo.describo. Excribo. Inscribo.pscribo.przscribo.,pscribo.rescribo.subscribo.su perscribo. Unde ⁊ supscriptio. Trāscribo.quę bñt pe. pro.

Scripto.as frequentatiuum.a quo fit aliud frequentatiuum. Scriptito as.

Scripturo.is.scriptionē affecto:sicut parturio parere cupio.

Scriba:q̄ lras vel gesta:vel tabellas ⁊ alia quecūq̄ scribit noīe regis vel alteri⁹. Liui.li.ij.de Loz. Mutio loquēs. Ibi cuz militib⁹ stipendiū forte dareť ⁊ scriba cū rege sedens pari se re ornatu multa agēt. ⁊ paulopost scribam ,p rege obtrūcat. Li. Rufo. Ad ea q̄ scripsisti cōmodius equitē possem de sin

gulis ad te reb⁹ scribere. si. M. Tullius scriba meus adesset. Scribę ēt dicuntur libarij q̄ ab alijs editos scribunt. Item scribe tabellarij qui dicunt Tabelliones z notarij q̄ ratiōes publicas scribūt in tabulis greci. γραμματεας dicunt.

Scriptor qui scribit: siue texit epistolā oratiōnem libū opusue quodcūq; i. Liui. i. Et si in tāta scriptor turba mea fama in obscuro est. Do. in prolo. Terē. Indifferenter inquit omnis qui aliq̄d scripsisset scriptora veteribus dicebatur.

Scripturarius qui scripturis omnia vel vbium vel prouincia rum gesta publice computat. Lucil. Publicanus vo vt afię fiam scripturarius. Idem z Tabellio dicitur.

Scriptum. q̄uis adiectiuum ēt habeaf. substantiuū tñ sępissime reperif. sicut dictum factūq;. Respicit aūt ppzie ad tempus pzeteritū. z sīgt generatim quodcūq; scriptū est. Li. li. i. ad herē. Ex scripto snīa controuersia nascif hoc modo. Luz videbitur scriptoris volūtas cū scripto ipso dissentire. Aliq̄n etiam futurū. z quasi psens tps aspicit. Idem Luceio. Ardeo cupiditate incredibili: necz vt egeo arbitror rebben denda vt nostroz nomen scriptis illustref z celebzetur tuis.

Scriptura est id qō scribimus: vel scribēdū cēsuimus cēsemus ve. Li. li. iij. ad herē. Nō sum nescius q̄tum susceperim negocij q̄ motus cozporis exp̄mere verbis z imitari scriptura conacus sim voces. scriptura. i. scribēdo. Et li. iiij. Reliquuz scripturę cōsumef in exemplis. i. eius qō scribendū est. Aliq̄n capif pro stylo quo q̄s vtif in scribēdo. Idem Trebo. Cū vero ea que scriptura persecutus es sine summo amore cogitare nō potueris. Cecina Ciceroni Hen⁹ aūt ꝟ scripturę nō modo libetum sed incitatū atq; latum esse q̄s ignorat?

Scriptio: epigrāma: siue id qō scribitur. vt fit memorabile. Cic. pro Archia. Quā multas nobis imagines verū ēt ad imitā dū fortissimoz viroz exp̄sas scriptiōes z greci z latini reliquerūt. q̄s ego mihi semp in administrāda rep. ꝓponēs animū z mentē meā ipsaz in cogitatiōe horum excellentiū confirmabā. Idem Dolobellę. Oratiunculā p Deoitharo quaz requirebas habebā mecū. Qō non putaram. Itaq; eam tibi misi: quā velim sic legas: vt rē tenuem z inopē nec scriptione magnope dignam. Ponitur etiaz pro quacūq; scriptura Var. Zuarius fęneratoz spe lucri rē scriptione duplicarat.

Scriptorius scriptoria scriptoriū qō aptum est vt ex eo scribatur seu qō ad scriptorē pertinet vt Atramentum scriptoriū.

Scribligo. a vetustioribus latinis dicebatur solęcismus a torquoso orationis prauitate ac versura.

Scriblita. appellata est q̄ in circuitu ad rectis modū torqueref Hoc solum differens a placenta. q̄ sine melle coquebatur. z feruentissima edi solebat. Mar. Circulata diu mēsis scriblita secūdis vzebat nimio sęua caloze manus. Pla. Dum ludi fiunt in popinā pedisequi irruptionem facite. nunc dum occasio est: nunc dum scriblitę ęstuant occurritę.

Scrinium. a secernendo. archa dicitur: qua seruantur prętiosa ac secreta. Ply. Alexander cępit scrinium vnguentoz. Duius diminutiuum. Est Scriniolum.

Scriniarius. scriniox custos. i. rerum secretarum.

Scrobs. generis tā mas. q̄ fę. fm Prisc. Ser. tñ ait magis masculinum esse q̄ fę. z allegat Plautum. q̄ dixit Seragenos scrobes. Luc. vero ait Exigua posuit scrobe. sed ō artē. Sūt aūt scrobes fossiones vt putei: vel fouez intra terram manu facte ad vineas vel arbores cōserendas vel metalla quecūq; alia fodienda. Col. ante annuz q̄ poma disponere voles scrobes fodito. Duius diminutiuū est Scrobiculus Ply. li. xvj. Atq; in scrobiculis serunt hominis fęcis circūfusis. Col. li. v. Et id quod a matre abscissum receſſit consestum a latere circūfoditur. z scrobiculo facto ad imū solum preciditur.

Scropha: que multos peperit porcos. Var. Propterea matrez scrophaṁ sua quecz hara suos alat opz. que alios aspernatur. fuit z Scropha cognomen familię romanę.

Scrotum pellis que testiculos cōtinet. Quidā tñ ſerotū nō scrotuz legūt. qō grece oscheō. q̄ ille sinus inuoluat seret z obnubat testes. vel a sero. is. q̄ seminalis pzincipij z initialis sit retinaculum. Scrota ēt quidā interptant imagūculas pueriles deliciarij operis quę populo circūferebant bellariorum talium liguritoz cupientissimo. Hęc vēdebant priapi filiginei seroto z testib⁹ insignita. q̄ erāt exq̄sitoris ganeę. Dñr. z Scruta. Hor. Vilia vēdentem tunicato scruta popello.

Scrupus ppzie lapillus brevis qui pēsus solicitudinem cędat. Hinc scrupeus. a. um. qō est lapillosus. Vir. lib. vj. spelunca alta fuit vastoq; in manis hiatu scrupea tutta lacu nigro.

Scrupulus. diminutiuum a scrupus prozie lapillus brevis z asper qui in calceo latens plęrūq; nos lędit. nā pressus pede solicitudinē creat. Vñ z p solicitudine z difficultate ponif. Terē. in adel. Inieci scrupulū. Aug. li. ix. ci. dei. Nō multuz de noie disputandū est. cū res ipsa ita clara fit vt a scrupulo dubitationis aliena sit. Et scrupulosum solicitū z anxius dicimus. Val. max. li. i. Qui tā scrupulosa cura. paruula quecz momēta religionis examinari videnf. Itē scrupulosa res dicif: que hz in se aliq̄d asperi Scrupulus ēt z scrupulum: siue scrypulus z scrypulū nomē est pōderis. latine obolus. z sex siliquis ꝟficiebaf. z ex tribus scrupulis drachma fic ait Prisci. In scrupulis trinis drachmā. Val. M. li. iiij. de paupta te. Eadē gēs nullū añ scrupulū auri būit. Qui. ō medi. Quin q̄ pant maratri scrypula myrrha nonā. Scrupul⁹ ēt mēsura est imetiędis terris Col. li. vj. igif Jugerū hz q̄drator peduz milia. xxviij. occc. qui pedes efficiūt. scrupula. cclxxxviij.

Scrupulatim. per scrupula. Ply. li. xxij. Scrupulatim quidē colligere ac miscere vires non coniecturę humanę opus: sed iprudentię est.

Scrutum. Vide in dictione Scrotum.

Scrutor. inquiro. vt oīs scrutaf corda hoiuz. Dicif z Scruto. as. Unde z perscruto: sicut z perscrutor. Hiero. super ps. q̄ bonus. perscrutatui z si laboriose existimaui.

Sculptile. pe. cor. qō sculptū est: siue qō sculpif: vt sculptile simulachrū qō sculptū est. Hier. in exo. Non facias tibi sculptile. Et in Esaia. Nunq̄d sculptile conflabit faber?

Sculpo. is. psi. ptū. sīgt cędēdo imagine aliq̄ efficio. Et ppzie in marmore z alijs lapidib⁹ sculptura fieri dicif. Conflatura in metallis que solui pōt atq; cōflari: vt auro argēto z cętaris. Verū Scalpo nō sculpo dici debere auctor est Diom.

Sculponeę calcei ex lana cōfecti. Pla. in cas. Qui quęso potius q̄ sculponeas quibus batuaf tibi os. Nevius. Sculponeis batuenda sunt latera. Hinc sculponeatus ōr qui est sculponeis indutus. Var. Aspicio sculponeatam bigas sequi cornuatas. Scribit Cato. sculponeas bonas alternis annis dari oportere familię rusticanę.

Scurra: qui risum ab audientibus captat nō habita rōne verecundię aut dignitatis. Dictus scurra vt quidam volunt a sequendo q̄ id genus hoies sequi soleant opulentiores aliq̄d promerendi cā: quos greci. τωμολοχους dicunt. Inde Scurrilitas vitium vbanitati oppositum Et Scurrile pe. pro. ridiculum cum turpitudine.

Scurro. idem quod scurra. Hiero. ad ocea. Uinolentia scurronum est z comessatorum.

Scutum z scuta. ę. fm Prisc. cuius diminutiuū est scutella. necnō z scutula. ab σκυτος. pellis q̄ nō sine pellibus fiat: vel a sectura vt inq̄t Varro. q̄ e minutis confectū sit tabulis.

Scutatus: scuto armatus.

Scutarius. qui scutoz curam habet. Hiero. lib. iij. &. Et Scutarius qui scuta facit. Pla. in Epi. Id modo videndū vt materia supputat scutarij. Scutigerulus a plauto sumitur p armigero qui gerit scutum domini.

Scutarius. a. um. quod ad scuta pertinet. Unde Uege. libro. ij. In romana militia habebāt fabricas scutarias z lozicarias quibus armoz genera formabantur.

Scutula e. forma rotunda quales aranea cōtexit. Ply. libro. xj. Quāta arte cęlauit. pedicas scutulato ręte ad capiendas muscas circa grassantes. Est z scutula vas. octo vnciaz capax. Mar. Bessalem ad scutulā sexto perueniemus anno. Idē. Sic implet gabatas paropsides z leues scutulas cauaq; lances. Est z scutula serpentis genus in africa. Itē Scutula basta teres qualina tunditur.

Scutulata vestis dr quę hz quosdam orbes vel circulos quasi scutulis distincta. Nã sicut diuersos colores picturę babylonij: plurimis vero licijs alexandrini texere quę polymita appellãt: ita galli scutulis vestes diuidere quę scutulata dixerunt instituere. Ply. Scutulatorẽ araneum appellat qui insolubili nodo implicat pedicas. Potest etiam dici vestis scutulata a calore. Est. n. scutulatus: color: vt Palladius inquit. Colores hi ꝑcipui. Albineus russeus: mureus: ceruin⁹: gilbus: scutulatus: albus guttatus. niger pressus.

Scutella: vasis genus rotũdi cõcaui quo minutal ex carne vel oleribus imensam exhibetur. a scutra. sicut a mitra mitella seu a scutula. Li. litus demus scutellam dulciculę potionis aliquid prouideamus ꝛ cibi.

Scutulũ: tenue macrũ in quo tñ exilis pellicula cernitur. diminutiuũ: a scuto. Li. lib. ij. de natura deor. Cum pelle caprina cum basta cum scutulo cum calceolis repandis.

Scutica. pe. cor. gñs verberis e lorꝛis facti a grẽco. σκυτος coriũ vel pellis: qꝛ ex corio fit. Hui⁹ diminutiuũ est scuticula.

Scutriscũ: vasis gñs apud catonẽ. Et videt ex figura grẽca deriuari a scutra. Est enim scutra vasis genus. qõ ꝛ scutula dr.

S ante E

Se duobus modis dr. Nã ꝛ pnomẽ ꝛ ꝓpositio est. Pronomen aũt qñq; p se proferẽ: cũ aliquẽ q̃dpiaꝫ in aliũ fecisse ostẽdimus: vt hic fatet se nocuisse mihi. Cũ aũt in seipm: tũc geminat ꝛ dicimus sese. Se ꝓpositio semp cõposita inuenitur: ꝛ modo vim separatiuã hz: vt separo seduco. modo abnegatiuã: vt Securus. Fitq; vt q̃busdã placet a semis qõ separationẽ facit. siue a secus. Sed magis puto semis ꝛ sec⁹ ficut ꝛ seorsum: a se ꝓpositione fieri. Cõponit vero cum dictione incipiẽte. a. C. vt Secedo. D. vt Seduco. E. vt seditio. vbi. d. interponitur euphonię cã. H. vt Segrego. I. vt Seũgo. L. vt Seligo. P. vt Separo. U. vt Seuoco.

Sebennytum: vrbs in ęgypto: vbi ꝛ palus ꝛ amnis sunt cognomines. Unde ꝓfectura quoq; Sebennytica. ꝛ Sebennyticum nili bostium vocari constat. quod in duo alia diuidit. s. in saiticum ꝛ mendesium.

Sebunus pe. p. Lacus quẽ fluui⁹ lollius apud Sarnicuz vallis calepinę oppidũ. Hodie vulgus ipsum lacuz Isei appellat.

Sebetos. pe. pro. fons apud neapolim. cuius aqua vicati dicurens omnes fere vsus neapolitanis ꝑstat. Papi. li. i. syluarũ. Et pulchra tumeat sebetos alumna.

Secedo. is. pe. pro. seorsum vado. seu seorsum venio. Plau. in am. Secede huc tu Sosia. Idem in Cur. Fugite oẽs abite ꝛ de via secedite. Item secedere significat spatiari ꝛ a negocijs vacare. Inde secessio.

Secessus. us. mꝰ. p discessu ponit: modo pro vacatiõe. Modo pro sinu secretiore. Uir. Est in secessu longo locus.

Secerno. is. secreui. secretũ. figr diuido. Li. Secernant se malis a boni. Hic secretum locũ dicimus solũ ꝛ quasi a ceteris separatum. Et secreta mãdata secretas lras quę vel nulli vel paucis cõmunicantur. Et a secretis cui secreta cõmittuntur. Alii qñ secernere est seponere. Li. Luceio. Quod mihi acciderit optatius si in hac snia fueris: vt a cõtinentibus tuis scriptis in q̃bus perpetuã rerũ gestarum histozią complecteris secernas hanc quasi fabulam rerum euentozũq; nostrozum.

Secretarium: rerum secretaꝝ repositozium. Iosep. li. xviij. antiquitatum. Philonez ex secretario caius iubet excludi absentemq; fieri. Apul. in cosmographia appellat secretaria terrę occultiora sub terram loca.

Secespita: culter ferreus oblõgus manubrio eburneo rotundo solido iuncto ad capulũ argento auroq; firo clauis gneis: ere cypzio. quo flamines ad sacrificia vtebant a secando dicta. Sue. in Tibe. Nam ꝛ inter pontifices sacrificanti simul pro se cespita plumbeum cultrũ subijciendum curauit.

Secludo. is. pe. pro. seorsum cludo. i. claudo. Li. li. i. tus. Dis deum quodã iter esse seclusum a cõcilio deor. Qñq; Excludo. Uir. Soluite corde metum teucri: secludite curas.

Seco. as. secui sectũ. ꝓprie excido. Lol. li. ij. Cũ secur] aũt hꝛbã medicam sępius eam rigato. Et qñ dũ iter facimus quodã modo viã diuidere videmur. secare. ꝓducere ponit Uir. li. vi. Ille viã secat ad naues. Et secare est seq̃. Idem li. x. Quę cuiq; est fortuna hodie quã quisq; secat spem. Huius verbi cõposita sunt. Cõseco. qõ est ẽt seu totũ seco. Li. li. i. offi. Id agendũ etiã est vt ea facere ne videamur irati. sed ad vtẽdũ ꝛ ad cõsecandũ: sic ꝛ ad hoc gñs castigãdi raro inuitiq; veniemus. Circũseco. Cato de re rust. Quãtũ putabis ei rei satis esse vini. tot vites ablaqueato ꝛ signato: earuz radices circũsecato ꝛ purgato. Deseco. Deorsum seu de aliqua re seco. Col. li. ij. Ea bubus ceteriscq; pecudib⁹ optime desecta ꝑbẽt. Et li. iij. Si fieri põt iuxta aliquẽ modum serrula desecato. Dissecco varijs modis seco dilanio. Uide in dictiõe. Dissectus. Exseco extra seco excido. Lact. li. j. Et eũ cum pellice deꝑhensum exectis virilib⁹ semiuirũ reddidit. Col. li. iij. Arborẽ q̃ inserere voles: diligẽter execato ea pte quę maxie nitida est. Insecco. intus seco. Idẽ li. v. Sequẽti deinde anno: insecaꝫ superior ps curuaturę: vsq; ad medullas. Interseco. per mediũ seco. Persecco persecte seco. Prosecco. seso. Uñ. pfecta exta q̃ sacrificijs adhibent. Præseco ꝑcido: añ seu prius seco. Col. li. iij. Radicẽ harũdinis acuta falce ꝑsectaꝫ in pẽdẽti pluuia disponito. Resecco. rescindo: de aliquo excido. Idem in eodẽ. Ueterẽ vineã si in sũmo radices hẽbit resecare nolito. alioq̃n ẽt nouellã vineã q̃ ex resectiõe enata fuerit vini in vtile habebis. Li. i Lęl. p restingo posuit. Neq; id ad vi nũ reseco. vt illi q̃ hęc subtilius disserũt: fortasse vere: sed ad cõmunẽ vtilitatẽ parum. Subseco subtus: seu paulati seco. Col. li. ij. Quędã etiã subterraneę pestes adultas segetes radicibus subsectis enecant. Et oia habent pe. cor.

Sectio mõ cõcisio dr: mõ ps dimidia vel aliq̃ ps bonoruz qua quis multatur. Lęsar. cõ. iij. Postridie ei⁹ diei refractis portis cum iam defenderet nemo atq; intromissis militib⁹ nostris sectionẽ eius oppidi vniuersam Lęsar vendidit.

Sectura: ipsa sectio. Ply. li. xxxvij. Et q̃dẽ calaides tali sectura formant. Item Secturę cauernę subterraneę. q̃ a terra secte. i. diuisę sunt Lęsar. cõ. iiij. Quibus fortiter resistentibus vineas terresq; egit: illi alias eruptiõe tẽtata: alias cuniculis ad aggerẽ vineasq; actis: cuius rei sunt longe peritissimi aquitani. propterea qõ multis locis ęrarię secturę sunt.

Sectile. pe. cor. q̃ secta excidi põt. Sectile pozrum dr sectum ꝛ sua sponte cõcisum. Nam concisum ꝛ sectũ introrsus videtur. Iuue. Quis tecũ sectile pozrum: suto?

Sectius. a. um. pe. p. vt pozrũ sectuuũ. q̃ folia ei⁹ sępius secẽtur vt profundius crescat. Duo eni sunt pozri genera. vnũ capitatũ alteꝝ sectiuũ. Col. pozrũ si sectiuũ facere velis dẽs⁹ satũ præceperunt priores relinqui: ꝛ ita cũ increuerit secari.

Sectores. q̃ spem sui lucri secuti bona dãnatoꝝ emebãt i auctionib⁹ ac postea. p cõpẽdio vẽditabãt. q̃ empta sua. psequant. Inde a Licerone. M. Antoni⁹ sectoz põpeij appellat: qñ i subhastatiõe bona. Cu. põpeij redemerat. Lice. p Rhoscio. Nescis per ista tẽpora eosdẽ fere sectores fuisse bonoꝝ ꝛ colorz. Item sectores sunt qui ex dãnatione accusati diminuz bonoꝝ expectant aut certe aliquã partem ꝛ id persequũtur.

Sectoz. aris. frequẽter sequor qõ fit cũ q̃s aliquẽ seq̃ frequentat: vt eũ possit vel videre: vel alloqui. Plau. i Lis. Anum sectatus sũ clamore p vias. Est ꝛ Sectari ꝛtinue seq̃: vt fit cuz quẽpiã in ꝑmonib⁹: in sentẽtijs in disciplinis ꝛ ceteris factꝫ sedulo ppetuoq; seq̃mur ac imitamur. Uñ ꝛ sectę pꝺoruz. i. ducẽ⁹. Teren. in eu. Ibi bõ cępit me obsecrare vt sibi liceret discere: id me sectari iussi. si potis est. Huius cõposita sunt Assector Cõsector. Lac. li. iij. Qui si asino aut sũ aut cani facultas loquẽdi tribuat q̃rasq; ab bis q̃d sibi velit cũ ꝛmias tã rabide ꝺsectant: vt vix diuelli queãt: Insector ꝑsequor.

Secta. a sector. seu a sectus ductus fieri constat. Ea inter philosophos est aut pꝺis similes: vt platonici aristotelici. A grẽcis hęresis dicitur. Col. lib. ij. Quare antiquissimum est formam huius operis conscribere quam velut sectaz legemq; in proscindendis agris sequantur agricolę. Hinc consectaneus qui eiusdem sectę est Aug. lib. x. ci. dei. Quãto huma-

nius ⁊ tolerabili⁹ ꝺsectane⁹ tu⁹ platonic⁹ apuleius errauit.
Sectarius veruer qui gregem agnozum pꝛecedens ducit.
Secula.pe.coꝛ. falx. a secando dicta hac vtuntur qui in pꝛatis herbas secant.
Securis: instrumẽtũ ad secanda ligna. q̃si semiquiris vt inquit Ser. Sabuni enĩ quirin hastã appellant. Uirg. li. xi. ꝯratam q̃tiens tarpeia securim. Huius instrumenti iuẽtrix fuit penthesilea amazon. Unã ⁊ amazones securigerę a poetis dictę sunt. Aliquando securis ponitur pꝛo dignitate ⁊ magistratu q̃n cõsules hẽbant. xii. lictoꝛes qui gestabant fasces virgaꝝ securibus alligatos: huius diminutiuus est Securicula.
Securus: tranquillus: q̃ sine cura est q̃si seoꝛsum a cura. Et differt a tutus. q̃ securus dicaꝫ is qui nõ timet ẽt si imineat periculũ. Tutus est extra periculuꝫ q̃uis ẽt timeat. Aliq̃n securus capiẽ. ꝓ cõtemptoꝛe. Uirg. Securus amoꝛum germane. Hinc securitas tranquillitas.
Secuꝛo.as. securũ facio. Aug. lib. Soli. Quę cũ cõsidero cõtremiscũt oia ossa mea. quoniã nõ securatur hõ viuẽs sup terrã. Et lib. ij. acad. At si ĩ quoq̃ fortasse aberrauero: securabis id: vt deinceps huiusmodi delegationem non pertimescam.
Secale.pe.pꝛo. frugis genꝰ tñ ad arcendam famez vtile. fecũda sed gracili stipula. huic milium misꝛetur panisq̃ fit melioꝛ.
Secoꝛs. ⁊ socoꝛs oꝛ q̃ in coꝛde nihil se ad ꝓbitatem exercet: ⁊ q̃ tardus vel negligẽs est in cõsulendo meditãdo ꝓspiciendo ue q̃d opus fit facto. Cõpositũ nomen ex se ⁊ coꝛ. quasi seoꝛsum a coꝛde. Unã Secoꝛdia ⁊ Socoꝛdia pꝛo ipso vitio quo quis in hmõi tardus aut negligens est.
Secubo secubas pe.coꝛ. Quęre in dictione Cubo.
Secũdus.a.um. q̃ imediate seq̃tur pꝛimũ. i. q̃ scõ loco est. ⁊ tam numerũ q̃ ozdinẽ denotat. Per trãslationem ponit ꝓ pspero q̃ ita vti volum⁹ secet. i. sequat. vel q̃ quę ad sunt pspera esse oñr. Hinc secũda foꝛtuna quę vel nobis adest: vel nobis obseq̃tur. Et res secũdę quę pꝛo nostro desiderio sequũtur. Uir. Et seruare modũ rebus sublata secundis. Et secundo flumine nauigat: qui aqua sequente nauigat: idest in eam partem fluente. ad quam tendimus. Sicut aduerso flumine nauigat: qui cõtra aquam nauigat.
Secũdũ aduerbialr. ponit pꝛo iuxta: siue pꝛope. Nã q̃ secũdo loco est ꝓpe est. Ser. Sul. Duo vulnera accepisse: vnũ ĩ stomacho: alterꝫ ĩ capite scõm aurẽ. Aliq̃n sumit ꝓ post q̃si secũdo loco. Quintil. Nã q̃ vnũ mihi fm patrẽ foꝛtuna videbaꝫ passe pfidiũ: id ego sperare ĩ alia soꝛteñ poterã. Li. Pꝛo ꝛime aũt ⁊ scõz deos hoies hoib⁹ maxie vtiles eẽ possunt. Aliq̃n figt pꝛo. vt scõz te lutẽ vo. Scõm me iudica. i. ꝓ te ꝓ me. Sue. ĩ Clau. Absentib⁹ scõm pñtes dabat. Aliq̃n. Jn. vt secundũ q̃etem. i. inquiete. Jdẽ in Augu. Affirmauit tpm eẽ cuius imago scõm quietem sibi obuersata sit. Aliq̃n Sup. Sal. ĩ Jug. Secũdũ ea vti deliberetis vtere. Aliq̃n ad ęmulationẽ: vt fm Pythagoꝛam viuo. i. similiter illi. Aliquãdo eam vim hz. quaz iuxta sniam: vt fm Platonez fm Aristo.
Secũdo aduerbium. mõ figt: vt pꝛimo scõ tertio. Mõ. bis. vt scõ consul. i. bis cõsul. Et scõ eum monueraz. i. bis. Modo rursus. Li. Semel hominem allocutus fueram: an secundo mihi redeundum esset ignoꝛabam.
Secundo loco: oꝛnate dicitur. pꝛo eo quod est secundo.
Secũde.aꝛ. tãtũ pluraliter. pꝛo mẽbꝛana illa qua partus obuoꝛlutus vtero ꝓdit. dictę q̃ nascentẽ ifantem sequãtur. Ply. Brassicę sementi cõtra ardoꝛem febꝛiuz facit. ⁊ stomachi vitia ⁊ ad secundas. Pę ẽt volucrũ appellantur.
Secundarius.a.um. q̃si secũdi ozdinis: vt panis: secũdarius vulgaris oꝛ. ⁊ cibarius. Sue. ĩ Aug. Libi minimi erat atq̃ vulgaris fere: secũdariũ panẽ ⁊ piscículos minutos maxie appetebat. Ply. li. xviij. Pręterea flozis semodiũ ⁊ cibarij q̃ secundariũ vocant sextarios q̃tuoꝛ furfuris sextarios totidez. Dic etiam secũdus oꝛ. Noꝛ. Pasti filiquis ⁊ pane secundo.
Secundo.as. pspero. Pꝛoper. Jam liquiduz nautis aura secũdat iter. Hinc Obsecũdo.as. de quo alibi.
Secus ꝓpositio figt ꝓpe. Hoc est q̃ in mente secat. i. sequitur: vt secus decursus aquaꝝ seruẽ salices. Aliq̃n est aduerbiũ ⁊ significat aliter: pręserti. q̃n nõ vel haud. secũ comites hẽt. Uir. Haud secus androgeus visu tremefactus abibat.
Secius q̃dã ⁊ a secus deriuãt. q̃dã a sero. Unã q̃nq̃ sumit pꝛo positio. q̃nq̃ ꝓ minus vel tardius. Uirg. Nec secius ois in vnguem arboꝛibus positis secto via limite quadret. Apul. Nec eo secio approbabiẽ tibi nũc etiaz firmitas animi mei. Actius. Si foꝛte paulo q̃ veniaz secius. Seciũ a veteribus dicebatur. libum q̃ in sacrificio seceꝛpita secatur.
Sed ꝺiunctio. q̃nq̃ inceptiua ẽ. Ter. in an. Sz pãphilũ video ꝓ atq̃. Q̃nq̃ discretiua: vt si dicaz. Non sapiens sed miser es.
Sedeo.es. sedi. sessum: q̃uis neutrũ sit. Jnueniẽ tñ in tertia persona passiue vocis ꝓ platũ. Hiero. li. iij. Re. Et domũcula in q̃ sedebaẽ ad iudicandum erat in media poꝛticu simili opere. Cõponiẽ autẽ sedeo. a se ⁊ eo. quasi seoꝛsuz eo. Nã seoꝛsum ire videmur ⁊ q̃si a ceteris separi duz sedemus. Quidã a do. fieri existimãt. q̃ qui sedet seoꝛsuz dare se videẽ. Estq̃ sedere oppositũ stare seu pgere. Pla. Si nõ vbi sedeas locus ẽ: at est vbi ãbules. Dicimusq̃ sedeo sup equũ: ⁊ sedeo equo. Hiero. in li. numeri. Steꝛit angelus dñi in via cõtra Balaaz q̃ sedebat asinę. De auibus vero sedere oꝛ in loco altioꝛe eẽ: vt passer sedet ĩ tecto. Lozix sedet in aꝛboꝛe. Uirgi. Nocte sedens serum canit impoꝛtuna per ymbras. Quintil. Ut si queratur an sit credibile sup caput Ualerij pugnãtis sediss coꝛnuum qui os oculosq̃ hostis galli rostro atq̃ alis euerberaret. Ita enim de auibus sedere dicit: vt de hoĩe dum sedet sup equo quocũq̃ modo: aut quocũq̃ coꝛporis habitu ibi maneat. Aliq̃n ignauiã cessationemq̃ denotat. Uir. Sedeant spectẽtq̃ latini. Ter. An sedere opoꝛtuit domi virginez tam grãdem. Aliq̃n sedere ponit pꝛo placere. ⁊ tũc cum otõ cõstruitur. Uirg. Jdq̃ pio sedet ęneę pꝛobat auctoꝛ acestes. Hiero. in deutro. Si aũt postea nõ sederit aio tuo. ꝺimites eã liberã. Aliq̃n ꝓ manere immoꝛari. Liui. li. ij. de scõo bel. pu. Jd hoꝛreum fuit pręsidiuz pęnis sedentibus ad Trebiã. Aliq̃n sedere est cõsilium capere. considerare vt Lelia sedet ęolus arce. Et Turn⁹ secreta valle sedebat. Plau. Sine ĩ xta aram sedeaz ⁊ dabo melioza cõsilia. Et scõm augures sedere est auguriũ captare. Nã post designatas cęli ptes a sedentib⁹ captantur auguria. Huius verbi cõpositа sunt. Assideo. Lõsideo. simul sedeo. Li. lib. acad. Consedim⁹ oẽs: tuz Uarro ita exoꝛsus est. Circũsedeo. Dissideo. desideo. Insideo. Obsideo. Pręsideo. possideo. Resideo. Subsideo ⁊ sup sedeo. Jn quibus syllaba. si. coꝛripitur.
Sedes: locus in quo sedemus quę ⁊ sella ⁊ sedile oꝛ. Interdum ponit ꝓ habitaculo. ac domicilio: Ceſar. Creſcente eniz ppli multitudine mutare sedes statuerũt. Interdũ ꝓ sepulchꝛo. Uirg. Sedibus vt saltẽ placidis ĩ moꝛte ꝛeſcaz. Interdũ ꝓ podice ⁊ ani circulo. Halenus. fiunt de nigra cholera q̃n iuenas circa sedẽ dẽfitus inciderit. Ply. lib. xxiij. Uuis sarmẽto rũ vitiũq̃ ⁊ vinaceoꝛ condylomatis ⁊ sedes vitijs medeẽ.
Sedicula. parua sedes: sicut ędicula. ab ędes.
Sedile. pe. pꝛo. locus ad sedendum. a sede dictum.
Sedẽtarius. a. um. ꝙ sedẽdo fit. Unde sedẽtarium laboꝛẽ dicimus q̃ sedẽdo cõtrahiẽ. Apul. Ut ẽt fatigationem sedentariã icessus vegetatione discuterẽ. Et sedetaria opa quę sedẽdo fit. Col. Nec enĩ sedentaria eius opera est: sed modo ad telam debebit accedere: modo eos qui cibum familię conficiunt inuisere. Sedentarij qui sedendo opus faciunt sicut sutoꝛes: vt est apud plautum in aul.
Sedum hẽrba quę ⁊ sempuiua dicit a semper sedendo: vel vt Merula inquit quam Anagoꝛuz alio nomine vocãt. banc alij. Sadum. alij sesunium vocant nascitur integulis. ⁊ apud nostros bergomates oꝛigina dicitur.
Seduculum. quasi suducula dictum genus flagelli est. quod vapulantes sudare faciat.
Sedulus. pe. coꝛ. teste Donato. ⁊ Nonio. oꝛ q̃ ex aio ⁊ sine dolo ⁊ instãter intẽtus est: vt sit q̃si assiduus. qz negligẽtes doloſi dñr. Hic sedulitas ꝓ instãti ⁊ fideli officio ac diligẽtia. Sedulo aduerbiũ. sec⁹ a dolo. siue vt dicere solem⁹ realiter: instãter diligẽter. quasi assidendo hoc est sine intermissione.

Aug. lib. v. cō. Sedulo agere cepam ꝓpter quod veneam.
Seditio. a se boc est seorsuz ꝛ itio cōponiꝫ qō nomē fit ab eo. is. nisi velim⁹ ab ipso verbo eo: cōpositionē initam fuisse: vt sit Sedeo. is. ꝗuis in vsu nō fit. Li. li. vi. de rep. declarat seditionis, ꝓprietatē a dissensione ciuiū dictā esse. qō seorsum eūt alij ad aliū. Est enī ꝓprie cū ꝑt'o discordante itur ad manus ꝗlē describit Virg. Ac veluti magno in populo cuz sepe coorta est seditio: seuitqz animis ignobile vulgus. Jāqz saces ꝛ saxa volant furor arma ministrat. Similiter seditio in exercitu dicitur in classe in campo: ꝛ vbicūqz est multitudo hominum. Vnde seditiosus qui seditionem amat.
Seditionarius. qui seditionem facit. Unde scribitur di. xlvij. seditionarios statuimus nunꝯ ordinandos clericos.
Sedo. as. a se. ꝛ do. cōponitur ꝛ multa signi: vt sunt res de quib⁹ agitur. quę tū ad vnū redeūt. s. mitigo. placo lenio remoueo freno extinguo ꝛ alia. Sal. Nāqz aius ipsa⁹ ois boibusqz i festus neqz vigilijs: neqz quietib⁹ sedari potuit ita ꝓsciē tia mētez excitam verabat. i. pacari. Li. li. iiij. ad herē. Et hic sitiēs ꝗ marie loꝗt: neqz bēat ꝙ sitim suā sedet. i. extinguat. Alię ēt significatiōes legentib⁹ obueniēt. Quidā cum diph. scribūt. vt sit sedo ꝗsi sanū do. hoc est ab ira ꝛ furore ad lenitatē animi reuoco. Hinc sedatio. de qua Li. li. i. offi. Tēperātia ꝛ modus. omnisqz sedatio perturbationum animi.
Seduco. is. pe. p. ꝓprie seorsum duco ab alijs quasi de reb⁹ alioqbus locutus. Li. Trebo. Quod a te viro optimo seduct⁹ ē tuoqz bñficio adhuc viuit hęc pestis. Pla. in aul. Eo nūc secreto ego te hūc foras seduxi. Li. li. i. tuſ. ad aīum transtulit. Luz a negocio oī auocamus aīum ꝙd in quātū agimus nisi animū ad seipsum aduocamus: secū esse cogimus marieqz a corpe seducimus. In malam ptem p trāslationē significat decipio. Ter. i an. Etiam nūc me seducere istis dictis postulas. Lic. pro flac. vsus est pro depono cum inquit remittant spiritus: comprimant animos suos: seducant arrogantiam
Seductile. pe. cor. qō seduci. i. ōcipi ꝑt. Augn. lib. ij. cō. calcabat me inimic⁹ inuisibilis ꝛ seducebat me: qz ego seductilis erā.
Seges: ꝓprie fruges eoꝝ seminū ex quibus cōficiꝫ panis nondū demissa. qnqz accipiꝫ ꝑ ipsa hūo ad accipienda semina subacta nōdū sata. Nā qñ ager satus noualis dicitur. Unde Var. ait. Seges dicitur qō aratuz sed nec duz satum est. a satu. i. semine. Virg. Illa seges demū votis respondet auari agricolę bisqz solem bis frigora sentit. Ply. lib. xviij. Segetes quę interquieuere fundunt rosam odoratiorem. satina adeo terra non cessat pere,
Segeta dea ꝗ prisci solebant: vt lętas faceret segetes.
Segmēta. ꝓprie segmina idest sectiones a secādo. ꝗsi secamēta ꝛ ramēta. c. in. g. mutata: vt a fingo figmētū. a stringo strigmētū. Quod ex plynio itelligi pōt: cū secādoꝝ marmoꝝ rōnē afferēs ait lib. xxxvj. Crassioꝝ arena lariozibus segmētis terit: ꝛ plus erodit marmoris. Hel. Unguiū dialis ꝛ capilli segmina subter arborē fęlicē terrā operiunt. Viero. Segmenta eborꝭ i medelas varias assumūtur. Segmēta ēt incisurę ꝛ virgulę secatę ex gēmis ꝛ vnionibus. Usū ptes ꝛ vt ita dicā mēbra mūdi i que vniuersa terra digerit: ꝙ nfi circulos grę ci paralellos appellāt: ꝛ climata segmēta onr. Ply. li. vj. Plura aūt sunt segmēta mūdi ꝓncipium hz indię pars versa ad hausterū patetqz vsqz ad arabiā: ꝛ rubri maris accolas. Jdē. Qō sup ē terraꝝ tribus assignaꝫ segmētis. Et qñ ornamētū colli qō monile vocatur ex segmētis fieri cōsueuit. i. ex bracteolis argēteis aureisue segmētū ēt appellaꝫ. Val. max. Datuz est mulierib⁹: vt sagmēta aurea gestarēt. Juue. Segmenta ꝛ lōgos habitus ꝛ flāmea sumit. Sunt tū ꝙ ibi segmenta interꝑtent fasciolas quę in ordine vestis extrema ꝑte assutę iunctęqz ornamēto sint indumentis mulieribus: vel quib⁹ noua nupta amicitur: vt ait ꝓbus. Alij ꝓ margaritis ꝛ murenulis hoc est torquibus.
Segmētatę vestes onr purpureę segmentis. i. bracteolis lanceolis męandris limis ꝛ orbiculis variegāteꝝ textę. Qui. libro tertio de arte. Quid de veste loquar non iam segmēta requiro nec quę de tyrio murice lana rubet. Quicqd etiam ex tenuissimis segmentis vermiculatim cōpositū ē ēt si segmenta lignea sūt: segmentatū dr. Juue. Et segmētatis dormisse puula cunis. i. vermiculato emblemate pictis. vel ꝑsegmini b⁹. i tenuissimis ligneis ramētis ac versicoloꝝ depictis: ꝗuis ēt itelligi possit segmēto tectis. Hoc ī pauimētis Tessellatum dr. de quo alibi. Ornamentū quoqz equoꝝ a collo in pectus prępendens Segmentum dici potest.
Segmen. idem qō segmentum. i. sectiones. a quo fiunt prę segmen ꝛ resegmen.
Segmētarij: qui vestes ex auro laborant.
Segnis. quasi seorsum arecto nitēs. g. iterposita cā eu. Et sorte magna ad oriaz senis. Cōponiꝫ igiꝫ segnis a se. ꝛ nitor. Uel or segnis ꝗsi sine igne. Usū segnis hō. i. tardus ꝛ ignarus: sicut ecōtrario ardēs ꝑ festinante ꝛ acuto ingenio. Uir. lib. iij. haud segnis strato surgit palinurus ꝛ oēs explorat ventos. Interdū ponit ꝑ insecundo ꝛ inutili. Idem li. i. ge. Segnisqz horreret i aruis carduus. Hinc segnicies siue segnicia tarditas negligētia ad agēdū: qꝫ vt festus inquit: sit sine nitēdo ꝙd vtile ꝛ honestū Socordia vo est. negligētia in cōsulēdo meditādo ꝓspiciēdo ꝙd opus sit facto. Ter. i and. Enimero haue nihil loci est segnitię neqz secordię. qñqz segnities or infęcūditas. Ply. Hinc negligētia cultoꝝ: hinc agroꝝ segnities. Legiꝫ ꝛ segnitas ꝑ segnitia. Li. li. de ora. Et qñ de prudentia diximus: castigemus etiam segnitatem.
Segobriga. oppidum celtiberię vbi sertorius ꝛ metellus prę lium commisere.
Segrego. as. pe. cor. ex se ꝛ grego. Uñ ꝛ congrego. ꝙ sunt cōtraria. Est n. segregare ab aliorum numero vel societate vel grege separare. Ter. in ecy. Nam si is est vt hęc nunc pāpbilum vere a se segregarit.
Seir: mons in terra Edom in quo habitauit Esau in regione galena. quę ex eo ꝙ Esau pilosus esset ꝛ bispidus, seir. i. pilosi nomen accepit.
Seiugi ꝛ seiuges. pe. cor. oñr equi semi ad vnū currum ad habiti. Apul. in floridis. Uir. cui oēs puięcię quadrijuges ꝛ seiuges currus vbiqz gentium ponere gratulantur.
Seiūgo. seorsum iūgo. ꝛ ꝑ se pono. siue sepo. Li. lētulo. Tibi aūt multo notior arqz illustrior me⁹ in te aius esset si hoctępore oī quo seiuncti fuimus ꝛ vna ꝛ rome fuissemus.
Selemetes. lapis in pside: cuius interior cādor. vt scribit Aug. lib. xxi. ci. dei. cum luna crescit ꝛ deficit.
Selibra: dimidia libra.
Seligo. is. pe. cor. seorsum colligo. secerno. Cic. de opti. genere dicendi. Quę exempla se legissem nisi vel nota esse arbitrarer: vel posse eligere qui quęrentur.
Seliquastra genus sediliū est antiqui gñis. d. littera in. L. conuersa. sicut ꝛ in sella ꝛ solio factu est: quę oia a sedendo dicta sunt. At siliquastruz. herba hortensis quę alio nomine piperitis nominatur: vt meminit Plynius.
Sella. quasi seda. a sedēdo. Et erat apud romanos. magistratuum ędilis ꝛ prętoris sedes. qua per vrbem ius dicentes cōportabātur. Hręci autem θρονον sellam dicunt.
Sellaria. dicta sunt loca in ꝗbus sedes disponi solebant. Plyn. lib. xxxiij. Atqz ex oībus ꝗretuli clarissima: quęqz in vrbe iā sūt dicata a Uespasiano pręcipe ī tęplo pacis: aliisqz eius operibus violētia neronis ī vrbē conuecta ꝛ in sellarijs domus aureę dispositā. Sue. in tybe. Secessu vero caprensi ēt sellariam excogitauit sedē arcanaꝫ libidinū. Huius diminutiuū est sellariola Mar. In sellariolis vagus popinis.
Sellularij opifices ꝙ sedēdo opus faciūt: quos Liui. li. viij. scribit militię minime aptos. Sic sedētarium op⁹ de quo supra.
Seleuc⁹. fuit vn⁹ ex ꝓncipibus Alexādri ꝙ prim⁹ post alexādri mortem regnauit in syria annos. xxxx. Fuerūt ꝛ alij seleuci.
Seleucia: ꝑma Syrię ciuitas vt inqt Stra. iuxta quam Orōtes affluit amnis. hanc alij a Nicanore: alij a nicatore conditaz ferūt. Stra. Seleuciā inqt ad Tygrim amnem iuxta babylonē tercētis fere stadiis Seleuc⁹ nicator exędificauit. Ptol. tres seleucias facit. Pieriā ad euphratē: ad bellum. Scribit Ply. li. vj. seleuciam plerūqz Mesopotamiā dictā fuisse.

Selin⁹.pe.p.nomẽ fluuij.a quo ẽt oppido nomẽ ꝺatũ est.Sylius. Necnõ q̃ potãt biipsamqꝫ alabynqꝫ sonozos Selinus
Selinõ:latine Apiuꝫ.a quo petrosilon. Selinis vꝺbs a Selino q̃ ibi plurimum nascatur.
Semel:aduerbiũ q̃ñ vna nõ piuisim: vel vno vt ita ꝺicam tẽpore.Nã qõ semel fit nullã recipit diuisionẽ. Aliq̃ñ accipitur p vno loco:p oĩb⁹: siue sũmatã aut in sũma.Quitil. Deniqꝫ vt semel fluiã fie fere cõponẽdũ cũ ꝓnũciabis erit. Jdez: Et vt semel oĩa cõplectar.Vñ ⁊ p imutabilr irreuocabiliterqꝫ ponr cõsueuit:qꝫ qõ semel tñ fit: nõ ꝺꝫ regressuꝫ vt rursus fiat.Piero.in.ps. Semel locutus est ꝺeus ꝺuo hẽc audiui. Aliq̃ñ fiẽt cito.Uir.Qui ne quid tale videret ꝓcubuit moriẽs:⁊ humũ semel oze momoꝺdit.Ouid. Nulla reparabilis arte leſa pudicitia est:ꝺeperit illa semel.
Semele.pe.coꝛ.Cadmi filia. ꝺe qua Prop. Narabis semele q̃ fit formosa.
Semen q̃si serimẽ.a fero.is.qõ ẽt vgultis ⁊ surculis ꝺr. Uirgi. Seminib⁹ positis supest ꝺeducere terram sepi⁹. Col.iii.Si cõplurib⁹ vꝺemijs eũꝺẽ tenozẽ fuarint ex eiusmꝺi vitib⁹ lecta semia multũ bonũqꝫ vinũ ꝓꝺebũt. Est ⁊ semẽ frumẽti gñs qõ ꝫeam appellant sile farri. Et ea aliqua fit ꝓclara res.
Seminiũ.iꝺẽ qõ semen vel herba.vel quiꝺ ꝓꝺucibile.Col.li.ij. Nõnũq̃ supfusa terra latẽtibus seminijs. Qñqꝫ accipiẽ ꝓ seminis lucro.]Pla.i ru. Uent ꝺaẽ merces ñ h̃ suo seminio.
Seminariũ ẽt semẽ ꝺr qõ ⁊ ꝓ plãtario.i.p loco in quo plantę seu semina cõponũtur.capi solet.Col.li.iij. Qui vineã vel arbustũ cõstituere volet:seminaria pri⁹ facere ꝺz.Sic enĩ sciet cui⁹ gñis vitẽ positurus sit. Jꝺẽ li.vi.Opam ꝺabit ne e moztuis arboꝛib⁹ rarescat:ac ꝑmã quãqꝫ senio ac tẽpestate affricta summoueat:⁊ inuicẽ nouellã sobolẽ substituat: Jd autẽ facile cõsequi poterit si vlmoꝛ seminariuꝫ patum habuerit. Aliq̃ñ seminariuꝫ ꝺicit arboꝛ ꝺe qua aliq̃ꝺ sumiẽ vt plãteẽ iꝺẽ. Satozis offiñ ẽ ꝺe seminario trãsferre plantam.
Seminari⁹.a.um.qõ ad seminãdũ ptinet. Amb. Jnest nascentibus singulis:aut semen.aut virtus aliqua seminaria.
Semẽtis fę.gñis.figt ipsam sationẽ seu seminationem. Ply.li. xviij.Sũt.q̃ ꝓperẽt atqꝫ ita ꝓnũciẽt festinatã sementẽ sępe ꝺecipe:serotinã semp. Col.li.xij. Quib⁹ magna sementis pzeparatur. Liui. Ut cãpani sementem facere possent. Accipitur nõnũq̃ p semẽ. Hie i Gn. Et hñs vnũqõqꝫ semẽtez uxta gñs suũ. Oui.li.i.fas. Uillice ꝺa requiez terrę semente pacta. Nõnũq̃ p seminãꝺi tpe. Colũ.li.ij. Pzia sementis rari⁹ serẽ pmittit nouissima spissi⁹ postulat.i.ꝑmũ tps satiõis Jꝺẽ. Sẽinari ꝺz post eq̃noctiũ media fere sementi lęto solo.
Sementinus.a.um. vt ꝺiſ.v. Et sunt verba.Hre. Ab omnibus quoqꝫ quę sementinaz trahunt oziginem carnis iciunem⁹.a lacte videlicet caseo ⁊ otis.
Semẽticus.a.um.pe.coꝛ.qõ seminari põt. Ply.lib.xviij. Semẽtica aũt triticũ horꝺeũ frumẽta multis raꝺicantur febris.
Semento.as semen ꝓꝺuco. Jꝺẽ in eoꝺem. Est in primis iutile enasci herbas sementaturas.
Sementinę ferię a semente:quę ideo instituẽ sunt vt semẽtem maiozem facere possent.
Semino.as. notę significationis. Col. Seminari ꝺz horꝺeum post eq̃noctiũ. Per trãslationẽ figt spergo ꝺiuulgo. Lac.li. iiij.Et cultũ ꝺei p totã terram semineret. Duius composita sũt. Disſemino.qõ ẽ varie: vel ꝺiuersis locis semino Piero. in Hñ. Tres isti sũt filij noe.⁊ ab his disſeminatũ est omne hoium gñs sup vniuersam terraz. Jnsemino intus semino. Bel. Taleq̃ ⁊ morꝺos senſim atqꝫ in oiez lõgam visceribus inseminare. Supersemino. Aug. Uenit ꝺiabolus ⁊ supsemi nauit eos quos malos filios ꝺominus interpzetatur.
Semis:figt ꝺimiꝺiuꝫ:vt semiꝺeus:semiuiuus. Aliq̃ñ accipiẽ ꝓ media libza. Uerum quanꝺoqꝫ inꝺeclinabile est.vt ꝺuos ⁊ semis cubitos habet. Quanꝺoqꝫ semissis gtñ facit. Hier. in Exo.Duos cubitos ⁊ ꝺimiꝺiũ tenebit lõgituꝺo eius.⁊ cubitum ac semissem latitudo.
Semissis gñs mẽsurę ⁊ monetę. Semissis hõ.ꝺicitur hõ vilis ⁊ quasi semiꝺomo. sicut semissem semiassem ꝺicim⁹. Uati. Liceroni.Simul vo semissis hõ cõtra me arma tulit.
Semianimis.quasi exanimat⁹. Semicirculus: medi⁹ circulus
Semiplenus non perfecte plenus.
Semiplagium:paruum rete.
Semetrum.pe.coꝛ.media mensura.
Semesum.pe.coꝛ.semicomestũ.Eadez.n.forma ꝺicit.qua ambesum ⁊ comesum.Sue.in Tibe.Solẽnibus ipse cęnis pzidiana sępe ac senesa opsonia apposuit.
Semiplotia:soleę quibus vtebantur inuenando quo planius pedem ponerent.
Semestris luna ꝺicitur cum mensis meꝺium per mensa est spatium Semastris res quę er sex mensium. Semestre aurum ser mensium annona pecuniaria.
Semimares.pe.coꝛ.semiuiri non perfecte viri. Jꝺem significat semiuir pzo eunucho.
Semicintiũ.succinctoꝛ:q̃ meꝺiũ hominez cingat.i.vestiat. Est enĩ gen⁹ vestis ꝺreuissimę quo venter ⁊ velanꝺa teguntur. Pier.otra rusi. Hoc soluz requiro ab eximia sanctitate ⁊ cen sura tua cuius tanta est puritas:vt aꝺ sudaria semicintia tua ꝺemones rugiant:cuius exemplum i scribenꝺo sequaris.
Semiferus.pe.coꝛ.non pzozsus ferus vt ceruus.
Semuncia.ꝺimiꝺia vncia. Persi. Sz nullo taure litabis hęreat in stultis ꝺreuis vt semuncia recti.
Semiustus.ꝺimiꝺia pte vstus.Seminudus ꝺimiꝺia parte nuꝺatus.Semiruta.pe.coꝛ. ex parte ꝺiruta. Semipes.ꝺimiꝺius pes.Semiuiuus.iꝺem qõ semimoztuus. ⁊ quanꝺoqꝫ ꝺebilis ꝺicitur ⁊ vigozis exigui.
Semispathium:ꝺreuioꝛ ensis.
Semitogiũ.ꝺreuis ⁊ quasi ꝺimiꝺia toga.a quo Semitogatus
Semiuocales.quasi ꝺimiꝺiatum vocalium sonũ habentes.
Semita.pe.coꝛ.quasi semiter: via arcta ꝺimiꝺia via. Est.n.minoꝛ q̃ via. Uñ Semito.as.ꝺe quo in ꝺictione. Limito.
Semiquinaria ꝺiuisio est cum in scanꝺenꝺo quinqꝫ per ꝺimiꝺium ꝺiuiꝺantur vltimę ꝺictionis supersint:vt Arma virũqꝫ cano. Semiseptenaria ꝺiuisio cum iꝺ fit in sex peꝺibus: vt Arma virumqꝫ cano troię.
Semodus.quasi sem ismodius. Juue. Et tamen imo semodio scobis hęc emenꝺat seruulus vnus.
Semiramis.is.vel iꝺis.Uñ actũm semiramin. vl semiramiꝺẽ facit:fuit nomẽ Assyrioꝛ regię Nini regis vꝛoris .quę moꝛtuo viro res ꝓclaras gessit.Uęꝛ eaꝺẽ ipuꝺica ⁊ mollis fuisse traꝺiẽ vtpote q̃ filij ꝺcubitũ exꝓetierit.⁊ equũ vsqꝫ aꝺ coitũ aꝺamasse ꝺicaẽ.De hac Plutar.in apoꝓbtegmatis scribit.Simiramis qõ semi sepulchꝛũ ꝛstruerat i scripsit litteris.Quicũq̃ rer pecũiis iꝺiguerit Patefacto monuñto quo voluerit accipito. Jtaqꝫ Dari⁹ sublato lapiꝺe pecũiaꝫ nihil iuenit:sed alias repit litteras:q̃ hęc ꝺicerẽt. Ni mal⁹ vir eẽs ac nũmis ĩsatiabilis caꝺauęꝫ loculos nõ moueres. Semiramis ligua syria auez figt. Nãqꝫ ab auiꝫ aꝺhuc ĩfans nutrita ꝺr. Scribit Ual.mar. ꝺũ ꝺie q̃ꝺã circa cultũ coꝛpis occupata eẽt ⁊ nũciareẽ illi babylonẽ ꝺefeciſſe:soluta aꝺhuc altera pte criniuꝫ ꝓtinus aꝺ eã expugnãꝺã cucurrit.nec pri⁹ ꝺcoꝛẽ capilloꝛ reꝺegit i ꝺinẽ q̃ tãtã vꝺbẽ i suã potestatem restituerit. Duius.pe.coꝛ.est. Juue. Quoꝺ neqꝫ in assyrio pharetrata semiramis ozbe. exercitum scribit Suiꝺas ipsius. ωεζουμεν μυριαδας το ιωωικου δε εκατον αρε ωανηφορων δε αρματων μυριαδας δεκαανδρων επι καμηλων μαχομενομ το ισον ωληθος αλλων δε καμηλων μυριαδας εικοσι. βυρσας δε βοων ωποδεψητων εις λμυριαδας ναυς ναυτηγειδαι τρισχιλιας.⁊ mlta alia quę ꝓsęq̃ admiranda.
Semoueo.es.pe.coꝛ.seoꝛsum moueo. Aug.lib.v.cõ. Statimqꝫ cognitũ manu. apꝑhensa se mouit a turbis.⁊ tanti mali causam quęrens:quoꝺ gestum esset auꝺiuit.
Sempiternũ.quasi semp eternũ. Uiꝺe in ꝺictione perpetuum.
Sẽperuiuũ: herba q̃ gręce Aizon ꝺr ασι semp. ζαω viuo herba h̃ folio carnoso leni atqꝫ oblõgo. Duo ei⁹ gñs sunt. Maius ĩfictilib⁹ vasculis seriẽ.qõ aliq̃ꝺ buphthalmon a siꝛilitudine.h̃ est bouis oculũ vocant. Βους.n.bos. οφθαλμος.

oculus. Alij ζωοφθαλμον. ḣ ẽ aialis oculũ. ζωόν enĩz est animal. και οτ ιω εζι το ορατω ενθεν οφθαλμος. Alij hypogeseon qñ fere in subgrũdijs nascĩt. Alter gñs est minusculũ qđ Eritbelles vocãt: qñ amor florescens. θαλλω eni floresco figt. aliud Tritelles q ter floreat. Aliud chrysotelles q ter florẽ. p ducat. Latini pmum gñs a sempsedendo sedũ cubiti altitudinẽ excedat crassitudine plusq pollicari. Scõm vo oculum vocant: aut dignitatẽ plerũq sempuiuũ. Quod minus est in muris parietinisq nascitur z tegiolis.

Sena: Insula britanico mari aduersa littoribus Gallię auctor Pompo. li. iij. Est z nomen ciuitatis iclytę i Thuscia quam Btenus Gallor dux. p senibus valitudinarijsq armentis extruxit anno ante christi aduentum. ccclxij.

Sennaar. campus babylonis in quo turris extructa est. Inde egressu assur ędificauit niniuem.

Senex: dict⁹ videl. qñ semies. q acta maiore suę ętatis pte iam morti ppinq̃or fit. Et est gñis cõ. fm Priſ. Var. de lin. la. Et tua amica senex. Hui⁹ gtũs ẽ senes vel senicis fm analogia. Plau. i cis. Uos negocioli senicis soletis ee. Cõpatiuũ est senior. qđ valde senẽ figt. Oui. li. xij. me. Tũ senior q̃uis obstet mihi lõga vetustas. Quintil. de Isocrate. Eo nãq senire octauũ. n. z. nõagesimũ cõpleuit ãnũ p cipue Aristo. pomeridianis scholis cępit. Capiẽ qñq ẽt senior. p. o magis sene. Seneca epla. lxxv. Quẽadmodũ ex duob⁹ sapiẽtib⁹ q̃ q sanior decessit nõ ẽ beatior eo cui⁹ iter pauciores ãnos terminata ẽ vit⁹. Et ẽ senior gñis com. Amb. Et iõ cũ ãgelus abscõdita nũciaret vt fides adstrueret. exẽplo senioris fęminę steri lisq̃ oceptũ vginis marię nũciauit. Senes vocanť q̃tũ ad p uatã ipsor vitã q vsq ad senilẽ ętatẽ vixer. Ueteres quãtũ ad publicũ tẽpus q alia ętate vixerũt ẽt si ad senium nõ puenerũt vtriq antiqui dicũtur sed magis veteres q̃ senes.

Senectus. senecta seniũ. senitudo z senitas i eodẽ sensu accipiuntur: p senũ ętate. Sed nõ or senecta ętas nisi dicam⁹ ętas senecta. Est autez senectus sexta hoium ętas. Dicta a senario numero: vel a sentiẽdo q̃ i ea sensus deficiat: siue a seneſco. is. senui senectũ. Unũ senectus. a. um. nomẽ verbale. Sal. li. iiij. Histo. oẽs q̃bus senecto corpe aĩus militaris erat ętas q̃ dẽ ĩcipit ab ifantia vsq ad septimũ ãnũ q̃ dicit a nõ fando: q̃bõ i ea nõ fatur: vel si fatur ĩperfectus ẽ sermo. Scõa puericia cuius pars ẽ pubertas vsq ad. xiiij. Tertia adolescẽtia. Quarta iuuẽta. Quita virilis etas. Sexta senectus cuius ps est decrepitas. Senectus etiam dicitur coziuz vetus quo serpentes exuũtur. Uide in dictione Uernatio.

Seniũ: idẽ q senectus: Dicimus. n. hic homo cõfectus est senio Quandoq ẽt dicit tędium tristitia z molestia. q senes omnibus odio sũt. Turpil. Quia odio ac senio mihi nuptię sũt. Neuius senium sonticuz appellat quasi nocens. q senectus naturalis morbus est vt inquit Aristoteles.

Seneo. es. senui senectũ. a quo seneſco senex fio. Unde z consenesco. qđ Uar. posuit pro pure fio. cum ait. Ob quã rẽ oua. aut inequaliter maturescunt aut consenescunt.

Senecio. diminutiuũ ẽ a senex. quo noie ẽt vocã ẽ herba q vere canescat. q̃ alio noie Erigeron vocat itegulis z i muris nascens spẽ z mollicia trixagenis cauliculis subrubicũdis.

Senio i talis sex pũcta cõtinet. Nã a senario nũero dici videl. Uñ z ei⁹ iactus putilis erat. Interduz ẽt dãnosus sicut z canis. Nã qui eiecerat canẽ. aut senior: ille denarios singulos cõferebat in medium: vt est apud Sue. in Aug. De seniore z cane. Mar. Senio nec nostrũ eũ cane quassat ebur. Pers. iure z enim id summum q dexter senio ferret. Scire erat in voto. Existimãt eruditi senionem figare quaternariũ. q. s. q fecerat duos seniones ille q̃ttuor nummos lucrabatur.

Senatus. tus. z senati a senectute. vel a sinẽdo: q⁹ magistratib⁹ nõ plus licebat. q̃ senatus pmitteret. Et significat tam locũ in quem senatores conueniunt. q̃ ipsos senatores.

Senatus ɔsultũ. i. senatus snia: qđ fiebat: aut p rogationẽ cũ rogabať vnusq̃sq snĩam quã verbis efferebat: aut p discessionẽ: qñ plerq idẽ sentiẽtes in vnã ptẽ pedib⁹ ibãt sicut testatur Gel. lib. i. Flauius Uopiscus de Aureliano. Deide alijs manũ porrigẽtib⁹: alijs pedibus in snĩam euntibus plerisq verbo consentiẽtibus conditum est senatus consultum.

Senaculum: vbi senatores ɔsultandi gratia consistebant. Val. scribit senatuz apud senaculum habitare consueuisse. vt cuz a curia vocaretur presto ad esset.

Senatores inq̃t Plutar. in pblemate: alios patres vocant: alios patres conscriptos: q⁹ primis a romulo alij additi z conscripti: vel q⁹ qui snĩam dicunt conscripti: qui nõ solum patres vocati. Ulp. dicit senatores qui a patricijs z cõsularib⁹ vsq ad oẽs illustres viros descẽdũt qui bi soli in senatu discere snĩam pñt: appellatiq sunt ab ętate prouecta q tales in principio i senatũ electi fuere. Sed z a finendo dici possunt senatores qñ ipsi agendi facultatem dabant.

Senatorius. a. um. qđ ẽ senatoris: vel senatoria dignitas. Aug. li. ij. ci. dei. Romani boibus scęnicis nec plebeiam tribum. quanto minus senatoriam deboneſtari sinunt.

Senarius. a. um. qđ constat ex sex rebus: vt senarius numerus Hinc Senarioli dicti sũt versus a sex pedibus. Lic. li. v. tus. Tenebaz. n. quosdam senariolos quos in eius monumento eẽ in scriptos acceperaz qui declarabant in sũmo sepulchro sphęram esse positam cum cylindro.

Sentio. is. si. sum. sensu pcipio qđ ad corpus tñ pertinet. Unde q̃q corpis sensus appellati sũt. visus auditus gustus odoratus z tactus. Interdum sentire ponitur pro intelligere. Li. Nã z ipse anim⁹ sentit nescio quid i se eẽ diuinũ. Hier. ad Pauli. Nolo vt offendaris in scripturis sanctis i simplicitate z q̃si vilitate verbor. quę vel vitio interpretũ: vel de industria sic prolatę sunt: vt rusticã concionẽ facilius instrueret: z in vna eadẽq̃ hora. aliter doctus aliter sentiret indoctus. Interdũ iudicare. Ply. Junior. Lupio abste intellige re quid sentias Interduz aduertere. Pla. in am. Nec nostrũ quisq̃ sensimus cũ peperit. Duius cõposita sunt. Assentio. Consentio. qđ est cõuenio. Lac. lib. i. Si cõgruentes annos diuidas numerus cõsentiet. Inde Consentaneus. a. um pro cõuenienti. Ci. li. i. offi. hę igitur disciplinę vbi consentaneę velint de officio nihil queant dicere. Aliqñ dsentire est acẽscere. Unde consensus. Absentio. Dissentio. Przsentio. ante vel prius sentio. hoc est aduerto z przcognosco. Cicero de diui. Quia commodius arbitratus es separatim id queri de eoq̃ disseri. i. de diuinatione quę est earum reruz quę fortuitę putantur pdictio atq̃ przsensio. Hic przsentisco. Persentio pfecte sentio. a quo psentisco. Ter. i heau. Merito nunc ego succẽseo. quot res ỗdere vbi possez psentiscere. Subsentio. aliq̃tũ sentio. aduerto. Idem in eu. Et si subsensi id quo q̃ illos ibi esse id agere inter se clanculum.

Sẽsus. us. a sentio. q⁹ p eos tanq̃ p q̃sdã fenestras aĩus sentit. Nã sẽsus sũt q̃ sentiũt. sensa q̃ sentiũť. Et ḷz ppie sẽsus sint corpis: ɔsuetudo tñ iã tenuit vt mẽte dcepta sensus vocare m⁹ q̃ ẽt sensa dñr. Li. li. de ora. Et qđ dicẽdo exprimere sensa possum⁹. Aug. li. ij. ci. dei. Nõ mlto ɔmone opus eẽt ad duicẽdũ quẽlibet vanę opionis errorẽ bis q̃ recte sentiũt. z sensa vbis sufficiẽtib⁹ explicãt Et li. xi. Sic ỗ visibilib⁹ q̃ ñ vide m⁹ eis credim⁹ q̃ viderũt: atq̃ ita de cęteris quę ad suũ quẽq̃ sensuz corpis ptinẽt: ita de his quę aĩo ac mẽte sentiũtur: q⁹ z ipse rectissime dicit sẽsus. Unũ z snĩa vocabulũ accepit. hoc est de inuisibilibus quę a nostro sensu interiore remota sunt. Accipitur etiam q̃q sensus pro intelligentia.

Sensus. a. um. pticipiũ ẽ. Uñ dicimus. Dolor sensus est a me.

Sensim aduerbiũ figt paulatim q⁹ ea maxime sensum faciunt q̃ mozanť. q̃si cũ meditatiõe z sensu. Plau. in Laſ. Sẽsim sup attolle limẽ pedes noua nupta. Cic. li. i. offi. Magis decere censent sapiẽtes sensim diluere q̃ repente pcidere.

Snia mõ iudicium or. i. id qđ aius sentit q⁹ z credulitas z opio vocari solet: vt nemo ẽ in ciuitate cui nõ liceat libere snĩam suã dicere. i. pnũciare qđ bz i aĩo. Sal. At. M. poztius cato rogat⁹ snĩam hmõi oronẽ habuit. Mõ or iudicatũ. hoc est cum ex lege: vel ex ęquo z bono snia or: vt iudex in cã mea snĩam dixit. i. sanciuit qđ ius vellet. Et vt digestis de arbitris scribit. Paul. Dicere snĩaz ęstimať bis qui ea mente id

pnũciat: vt scõm hoc discedere eos q̃ litigant a tota controuersia velit. Mõ capiẽ p eo qõ vba sonant. Uñ dicere solemus. Dic tã obscure loq̃tur. vt nulla ex vbis ei⁹ sñia colligi possit. Que sic diffiniri solet. Sñia ẽ oro gñalem pnũciatio nẽ bñs q̃ vel hortaf vel dehortaf: vel demõstrat vt nil metuãt qui nõ deliquerunt pnas. Sñas ẽt vocamus lumina oronis pser̃tim que ĩ clausulis sũt breuiter collecta: vt obsequiũ amicos: veritas odiũ parit. Dic sententiosus.a.um.

Sensiculus diminutiuũ a sensu. Quintil. Inde minuti corrupti q̃ sensiculi z extra rem petiti.

Sensibile. dicit̃ de eo q̃ sentitur: z de eo q̃ sentit. Dicitur autem sensibile quod p oculos vel aures vel olfatuz vel gustatum vel tactum. quasi quandam notitiam prębeat sui.

Sensile pe.cor. idem quod sensibile. hoc est quod sensui subiecum est. Insensibile quod sentiri non potest. Lucr. lib. ij. Ex insensibilibus nec credas sensile gigni.

Sensificus.a.um. qõ sensus cãm p̃stat. Macr. Spiramentum sensificum ad sua quęq̃ loca naturali lege ducentes.

Sẽtina.pe.pro.ps nauis iferior: in q̃ quicq̃d instillat aquarum defluit corrupteq̃ male olent. a sentio.is. q̃ eius fętor sentiatur. Nam odorem fętidum emittit. Iuue. Si iubeat cõiurare rum est cõscendere nauem: tunc sentina grauis: tunc summus vertitur aer. per translationez sentina dicitur omnis locus qui sceleratorum hominum receptaculum sit.

Sentino.as. fatago. ac subtiliter periculum emitto. a sentina nauis quam quisq̃ vt aqua liberet euacuare contendit. Lęcil. Capit consilium postq̃ sentinat satis.

Sentinũ: vmbrię oppidum qõ nunc sarum ferratuz appellat̃ a quo sentinates populi dicti sunt. Uocatuz sentinũ ab amne qui sentinus dicitur.

Sentis: spina. q̃ a tãgẽtib⁹ q̃p̃primũ sentiat̃. Hinc senticosus. a. um spinosus z asper. Lucil. Quã senticosa verba ptorquet.

Senticetum: locus in quo sentes sunt.

Sentus: pilosus horridus. quasi spinosus. Teren. in eu. Uideo sentum squallidum corum annis pãniscq̃ obsitum.

Senones: populi Gallię finitimi belgis qui olim vrbẽ romã incenderunt z capitolium obsederunt hos Furius Camillus agressus adeo cecidit: vt incendiozũ vestigia gallici sanguinis vndatione deleret. Scribit Uerrius iõ senonas appellari: q̃ noui venerunt ex transalpina gallia quasi cenonas littera immutata καινος. n. grece latine nouus dicitur.

Seorsum. aduerbiũ. vernacula lingua figit̃ da parte. Piero. lib. i. R. Da ptẽ q̃ dedit tibi: z pcipi vt reponeres seorsuz apud te dſ z Seorsus. a. um. remotus. Uirgi. li. de est z non. Pariter nonnunq̃ sępe seorsis obsistunt dubijs.

Sepo. as. pe. cor. diuido distrabo a se z paro. Hinc disseparo z aduerbiũ sepatim diuisim. Sal. Oia virtutis p̃mia ambitio possidet. neq̃ mirũ vbi vos sepatim quisq̃ cõsiliuz capitis.

Sepes. is. z sepſ. pis. fęmi. gñis. q̃ obiectũ introitũ prohibet.

Seps. masc. gñis. puus ſpẽs. ex cui⁹ ictu membra pcussa putrescunt. ab σηπω quod est putrefacio. Nam q̃cq̃d memorderit: resoluit̃ ĩ putredinẽ. Luc. ossaq̃ dissoluens cum corpore tabificus sepſ. Ply. li. xxix. Lacerta q̃ sepa: alij chalcidicem vocãt. Auso. An libię ferale maluz sit romula vox seps. Suidas tamen σηςσηπος οσκωληξ λεγει.

Sepio. is. iui. itũ. vel sepsi septũ. figit teneo ipedio. dictũ a sepib⁹ q̃ obiectę intercludũt iter. Piero. in Esa. Sepiuit eaz z lapides elegit ex ea. Huius composita sunt. Cõsepio. Circũsepio Intersepio. p̃sepio. quod est sepem ante facio.

Septa. gñali vocabulo dr̃ oia loca munita z quodã sepimẽto vallata. Inde stabula ouilia bubilia caprilia z id genꝰ reliq̃ septa nuncupant̃. Uñ z septa aliq̃ p ouilibꝰ ponũt̃. Uirg. Quãuis multa meis exiret victima septis Ecõuerso Luc. Et miserę maculauit ouilia romę. Inde ĩ Martio. campo loca incluſa tabulatis in q̃bꝰ stans pplus ro. suffragia ferre ꝺsueuerat. septa dici meruert ad silitudinẽ ouiliũ. De q̃bꝰ Mar. In septis mamura multuq̃ diuq̃ vagatus. Uar. de re rus. appellat septa oia q̃ bñt incluſa aialia q̃ pascũtur. Idez inq̃t intra septa villę habeas aquã. Apud eundẽ inscriptio est de fundi septis sepio munio. Inde septus locus septa villa: septum tectum. Iurisc̃sulti accipiunt septa pro obicibꝰ z clausſtris q̃bus vtimur ad impetus fluuiozũ coercendos.

Sepimentuz id dicitur quo aliquid sepiẽt. Uar. Primũ natura lẽ sepimẽtum q̃ obseri solet virgultis aut spinis. quo d habet radices viuę sepis.

Sepia. gñs piscis q̃ emisso cruore atro occultat iter. Pers. Nigra q̃ ifusa vanescat sepia lympha. Est z sepia scopulus iuxta atheniẽsiuz littus: vt inquit Herodotus. Suidas σηπια· ὀοιχθὺς ἀπὸ ζοφανης καθησο ζοιυυσηπειας ἁλα· ὁμένος οἱονει τρυφων Διαζηνεξουσιαν.

Sepius. ciuitas quę nunc sipontum dicitur a sepiarum multitudine fluctibus iectarum

Sepum: q̃ z seuũ dr̃. fit ex aialibꝰ vna pte dẽtatis z cornigeris Hinc Sepatiꝰ. a. um. q̃ ex sepo ẽ vt candelę sepatię. Apul. Tota domus cõplex. tędis. lucernis cęreis sepatijs z cęteris nocturni luminis istrumẽtis. Sũt q̃ legat Sebũ z Sebo. as.

Sepelio. is. pe. cor. Iui. itũ. z sepultum Oui. in hero. Et sepeli lachrymis perfusa fidelibꝰ ossa. Qõ verbũ a sepio q̃daz dedu cunt: q̃a cadauer terra vel alio materię gñre circũsepitur.

Sepultꝰ dicit̃ quocũq̃ ꝺdit⁹ sit humatꝰ vero nõ nisi bõ ꝺtectꝰ. Aliquãdo sepultus sumit̃ p eo q̃ mortuo silis. q̃si sine sensu iacet. Uirg. Inuadũt vrbez sõno vinoq̃ sepultam.

Sepulchrũ: locꝰ ĩ quo corpus ossaq̃ hois sepulta sunt q̃si seorsuz a pulchro: vt inq̃t Ser. ꝓpter recordationẽ doloris. Uel dr̃ a semis: q̃ pulchrũ supficie itus ossibus plenũ ẽ. Uel sm Do. q̃ sine sepulchra sit. Aut q̃ ibi sine pulsu sint idest mortui. Aut a separãdo q̃ illic anime a viuis sepentur. Sed meliꝰ est vt sepulchruz dicat̃ a sepeliendo. sicut simulachrũ a simulando z lauachrũ a lauãdo tñ cum. b. scribenduz censeo sepulchri autẽ appellationẽ. omnis sepulturę locus ꝺtinet̃.

Sepulchrale. qõ ad sepulchrũ pertinet: vt cęrimonię sepulchrales que ptinẽt ad funerationẽ impensam structurãq̃ sepulchrũ. Titulus est apud iurisc̃onsultos de religiosis z sumptibus funerum. Li. refert leges quibus prącipitur sepulchrorum magnificentiam esse minuendam.

Sepultura: q̃ñq̃ sepulchruz dr̃: q̃ñq̃ sepeliendi actus. Plyn. Post sepulturam alię manũ ambages sunt.

Seplasia. fuit forꝝ Capuę in quo vnguẽtarij negociabant̃: cuiꝰ ỏlicijs fractã fuisse punicã feroci ã testat̃. Ual. max. li. ix. Li. otra Rul. Jam vero q̃ metus erat tunicatoꝝ illoꝝ ĩ albana z seplasia. Hinc Seplasiarius pro vnguentario z effeminato. Lãpri. in heliogabalo. Pinxit se vt Lupedinariũ vt seplasiariũ: vt popinariũ ꝓpter vnguẽta quę seplasię ꝺficiebant̃.

Sepono. is. pe. p. diuido. z missuz facio qõ dicimus metere de canto. Quintil. li. xij. In cõfilijs vero q̃ rõ suadẽdi ẽ ab hõesti qõne seposita. i. diuisa. Liui. li. i. Pecuniam in edificationez eius tẽpli seposuit. Lact. lib. ij. Seponat̃ interim nobis hic locus de ira dei. disserẽdi. Piero. Sepositis occupationibus q̃bus arctabat huic vnam lucubrationẽ dedi.

Septẽtriones. sunt septẽ stellę ex q̃bꝰ q̃si iũcti triones figurãt̃. Scribit Uar. Triones rusticoq̃ vocabulo boues vocari q̃si teriones. hoc ẽ arãdę terrę ac colẽdę idonei veliõ magis bę septẽ stellę triões appellatę sũt: qm̃ ita sitę sũt: vt ternę quę q̃ stellę ꝓxię inter se trigona. i. triquetrã figurã ꝺstituãt: q̃ recẽtiores vocãt triãgolũ. Et septẽ fiq̃dẽ stellis duę pariles vno ĩ loco videter quę p bobus accipiũtur: reliq̃ q̃nq̃ plaustri figuram defiñat. Itaq̃ z primũ hui⁹ fidus bubulcus. i. bootes appellat̃. qui more bubulci currũ sequit̃. Hoc fidus a figura: q̃ simile palustri videt̃. Antiqui grecoꝝ αμαξαν. i. palustrũ dixerunt: nostri a bobus iunctis septẽtriones appellarũt. Ab his etiã vẽtus spirat: qui austro obiectus est: z latine septẽtrio: z septẽtrionalis ventus z septẽtrionari⁹. Greece vero q̃ ab arcto flet aparctias appellatur.

Septicollis. dicta est vrbs roma. q̃ septẽ colles bẽat palatinũ. Quirinalẽ. Auẽtinũ. Cęlii: Uiminalẽ exq̃linũ z Jãiculare.

Septunx: nomen dictum. a septem z vncia.

Sequana. pe. cor. fluuius Belgarũ in Hallia: iuxta quez habitantes Sequanici dicti sunt. z Sequani. Hodie burgundię

ocatū incolentes.heluetijs heduis ac lingonibus finitimi. Luc.lib.j. Optima gens feris i gyrū sequana frēnis. Mar. Pane tibi sequanice pinguem tectricis alumnam.

Seq̄ster.stris.stre. Et hic ⁊ hec seq̄stris ⁊ hoc stre. Et seq̄ster.a. um. Et pace sequestra iḡt Virgi. Plau. Haud fugio seq̄strū. Est aūt Seq̄ster apud quē plures eandē rē de q̄ ptrouersia ē deposierūt. Dictus vt docet Hel. q̄ eius q̄ electus sit vtraq; pars fidem sequat. Est eni medius inter duos altercantes. apud quē aliquid seponitur. Qua ꝓpter Virg. Pacē seque stram inducias appellauit. q̄ media sit inter belluz ptū ⁊ fu turū. Ūñ Asco. Seq̄stres sunt apud quos pecunia deponit. Li.in ver. Aut sequestros aut iterpretes corūpendi iudicij.

Sequestro.as.apud sequestruz depono. Unde sequestrata res dicitur. Interduz Sequestrare est separe. Pie. Quia petitis vt nobis diuersos psalmos p ordinem sequestrem.

Seq̄stro aduerbium. Lato. Per deum immortalem nolite vos sequestro ponere.

Sequor.eris.secutus.a seco fit. ⁊ est verbū cō. fm Prisi. Ūñ in eu. legimus in significatione passiua. Et psequemini de ciui tate i ciuitatē. Hui⁹ cōposita sunt. Assequor Cōsequor. Exe quor. Insequor. Obsequor. Persequor prosequor. Subse quor. pedisequus.a. odor insecos. quę omnia habēt pe.cor.

Sequela.pe.pro.ipse sequendi actus.

Sequax.qō aliquid sequitur. Sene. Lererieq; aristippi sequa ces. Leo papa. Sed tu iudaicę ęcitatis sequatior nō imita ris fidē gentiū. Aliq̄ significat id qō se spergendo dilatat. Pers. Quor imagines lambunt hēdere sequaces. Sequacē vero materiam appellat. Ply. in hērentem.

Sera:per simplex.r. Instrumentū est quo clauduntur hostia ab Asserere quod figḡ Admouere: q⁹ forib⁹ admotę serę oppo nūtur defixę postibus habetq; primā cor. Iuue. Pone seraꝫ cohibe: sed quis custodiet ipsos? Hanc etiam patibulū vo cant. q⁹ ea remota valę patescūt. Var. a sarrire deriuat qō est aperire. Est ⁊ sera nomen vrbis in Asia scythica.

Sero.as. Claudo. Col.li.vij.de multę feminibus loquens. Fe mina inquit serari ⁊ interdum iuri solent. Huius compostia sunt. Obsecro pro occludo. Teren.in eu. Tu abiatq; obsera hostium intus. Resero.apio.

Serra p oupler.rr. Instrm dētatū quo ligna ⁊ lapides secātur Col.lib.vj. Uno ictu arborem p̄cidi si minus serra deficari. Mar. Et pingues tunicas serra secare potes. Item serra in strumētū ligneū dentatuz quo trabentibus bobus boies tor quebant. Item est genus piscis maritimi: vt apud Amb.li. hexa. Serra p̄liari dr cum assidue acceditur recediturq; nec vllo tpe cōsistitur vt serra facit dum aliquid secatur.

Serrula.diminutiuū pua sera. Col.lib.iij. Et si fieri potest iuxta aliquem nodum serrula desecato.

Serro.as.serra p mediū seco. Piero.li.ij. ℞. Populuz eius ad ducēs fraui. Siri⁹ li.vj. Auro fraui ramos iunoi⁹ ăguis.

Serratus.a.um.qō ē serra sectū. Et qō ad modū serrę factū est. Ūñ serrati dētes. q̄ iter se distincti sūt ad filitudinē dentiuz serre pectinatim sese stipātes. Ply. Dētiuz tria gña. Serrati aut cōtinui aut exerti. Serrati pectinatim coeuntes ne cōtra rio occursu atterant: vt serpētibus piscibus canibus. Con tinui vt homini equo. Exerti vt Apro Elephanto.

Sero.is.seui.satuz.fiḡt semino. Piero.in seui. Si triginta mo dijs hordei serię terra q̄nquaginta siclis vendetur argenti. Aliq̄ fiḡt Plato. Lac.li.ij. Terrā studiose coluit: ac vineā sua manu sevit. Ūñ arguuntur q̄ auctorem vini liberum pu tāt. Per translationē. Serre q̄q; capiē ꝓ gñare. Unde sa tus.i.gñatus. Huius cōposita sunt. Assero. Circūsero. Ply. lib.xxj. Et genistas circūseri aluearijs gratissimuz. Consero. desero.dissero. Exero. Insero. Intersero. Obsero refo. ⁊ sub sero. que hñt pe.cor. de quibus locis suis.

Sero.is.serui diuisae syllas. sertū fiḡt Admoueo. Ūñ asserere manū veteres dicebāt cōprehēdere: cū eā phēdebāt in liber tatē. Itē texere ⁊ ordinare: q̄n ea q̄ ordinātur annectūtur in uicē atq; coherēt. Inde Serta corone oīr ⁊ series.

Seran⁹. cognomē sumptū a sero ꝓ semino seu planto. Lonu tus.q. Licinatus cū suū agruz ⁊ araret ⁊ sereret. dictatura ei a pplo romano delata est. Qui contra samnites ꝓfectus vi ctor exitit. qui a serendo seranus appellatus est.

Series.ordo.ⁿ q̄si q̄dā rex continuata ꝓgressio a serendo idest ordinādo dicta: vt i serie oronis idest in cōtextu. Ual.max. Quis cōpos mentis domestice pegrineq; historię series fe lici superior stilo cōditā vel attētiore cura: vel prestantiore facundia traditurum se sperauerit?

Seres populi asię scyticę a sera vrbe sic dicti apud quos arbo res sunt que nō soluz folia ſ lanā quoq; ꝓferūt tenuissimā. Nā ex eaꝫ frōdibus canicie depectūt aqua pfusam: ex quo vellere vestimēta officiūt q̄ serica nūcupant. Virg. Uellera q; vt folijs depectāt tenuia seres. Hui⁹ nois ntūs singularis est. Ser. Sidoni⁹. Assirius geminas ser vellere tura sabęus. Auso. Jam pelago volitat mercator vestifluus ser. Nam ⁊ verniculus ipe: vt auctor est pausanias Ser. appellatur.

Sericus.a.um.pe. cor. qō est confectum ex ea lana. Ūñ vestem sericam dicimus. Hinc fit holosericus: vt vestis holoserica. ex serico contexta sine alia materia. Subsericus.a.um quod non est plene ex serico.

Sericū subū. vestis serica. Piero. ad Paulam. Habeant sibi cę teris si velint suas opes: vase gemmato bibant: serico nite ant: plausu populi delectentur: ⁊ per varias voluptates suas diuicias vincere nequeant.

Sericatus: qui est indutus serico. Suetoni. de Calig. Armillat⁹ in publicum processit: aliquando sericatus ⁊ Lycladatus.

Sericarius: textor sericarum. Jul. firmicus li. viij. Matheseos refert sericariū textorem nasci qui habuerit horoscopum. in xx viij. parte arietis.

Serius fluuius cisalpine Hallię per bergomatē agrum i Aduā fluens a quo vallis seriana in eodem agro populosa artifi ciosaq; nominata est.

Serius.a.um. significat graue. Ter. in eu. Ait rem diuinam fe cisse ⁊ rem seriam velle agere me.

Serio aduerbiū fiḡt vere ⁊ cū grauitate. Plau. in am. Nūc quis dē ꝑter nos nemo esse dic mihi verū serio. i. sine risu. Ter. in eu. Misit horo hore vt venerē serio idest cum effectu.

Seria sunt quę iocis opponūtur. Nā sunt vera ⁊ grauia. Acti⁹. Uos nugas affertis: nos seria loquimur. Mar. Parce pre cor socero seria forsan amat.

Serus.a.um.mō tardū fiḡt. Plau. Quid taꝫ sera aduenis? Vic Col.li.i. cōparatiuū formauit. Satiōes eius duas fuamus: alterā maturā p mediā sementē: seriore alterā mēse februa rio. Actius. Ne si forte paulo q̄ tu veniā serius mō fiḡt gra uem magnum. Sal. Serū bellum in angustijs futurū Virg. Seraq; terrifici cecinerunt omnia vates.

Sero.adverbium fiḡt tarde. Sene. in trag. Sero nos illa referat senectus nemo ad id sero venit. Aliq̄ fiḡt vespere quod est post occasuz. Aliq̄ post tps. Qō. n. post solis lucem ę id ve re post tps dici pōt. Li. Cum accusator Milonis idē idem interrogatus pstaret. quo tpe clodi⁹ esset occisus. vrbana rū dit. Sero quasi post id tempus quo debuisset occidi.

Serum subū fiḡt extremā ptę dici. Liui. Erat iam dici serum. Sue. in Aug. Nec multo post nauali plio apud actiuz victr in serū dimicatiōe ꝓtracta. vt i naui victor pnoctauerit. i. in horā vesptinā. Et serum dicit aqua lactis ad multos mor bos vtilis. Virg. Acremq; molossum pasce sero pingui.

Serotinus.a.um.pe.cor. a sero pro vespere fit hora serotina: ⁊ tps serotinuz. Et serotinus a sero ꝓ tarde vt poma serotina qui post legitimū tps vel tardi⁹ cęteris maturescūt. Col.li. iij. Locis frigidis ⁊ auctumni tpibus aquosis pręcoques se rito: locis hybernis serocitanas serito.

Seria.ę.vas fictile oblōgū. Liui.li.iiij.de secū.bel.pu. Et inuico histrio fontem sub terra tāta vi aquaz fluxisse: vt serias do liaq; q̄ in eo loco erant ꝓuoluta velut impetus torrentis tu lerit. Est. ⁊ sera nomē vrbis Tuditanorum in hispania.

Seriola.diminutiuum a seria. Per. Seriolę veterem metuens deradere limum. Et serita est horarum ordo directus.

Serapis.is.ⁿ idis. Et Seraphis cū.ph.ad aliquib⁹ scribit cui⁹

pe.ſdifferẽs ẽ.Mar.Uicebãt nec quę turba ſerapin amãt. Idez.Iſęz ſeraphim nilus veneraſ oſirim.Fuit cognomẽ oſiridis.de quo ī dictione.Apis dictũ eſt. Serapim vero oſędes ſerapidis.ſicut templum Iſidis iſium. Lampridius in Alexãdro.Iſium ⁊ ſerapiũ.decenter ornauit additis ſignis.

Seraphim cũ.m.tam neu.q̃ maſ.generis eſt.Hiero.ad Furiã. Hęc ſũt duo ſeraphim ter glĩficãtia trinitatẽ Seraphin. cũ n.plis nũeri nen. gñis ꝓ eſt chozo angelox. Uñ quotidie ī miſſa dicitur. Beata ſeraphin ſocia exultatiõe cõcelebrãt.

Serta:cozonę oñr a ſertis hoc eſt a digeſtis inuicem flozib⁹ frõdibuſq;:ex q̃bus ab initio fieri cozonę ſolebãt.Et ſubiũ eſt. Uirg.Sertiſq; recẽtibus balant.Et Serta ꝓcul tiñ delapſa iacebant.Luq tiñ dicamus Sertus.a.um.vt ſertos flozes ſertas cozonas.Luc.Accipiunt ſertas nardo flozente cozonas.

Sermo:loquella a cõpoſitis ⁊ ſimul cõtextis verbis. Eſt autem ſermovt Lic.lib.iij.ad berẽ.ſcribit oratio remiſſa ⁊ finitima quottidianę locutioni.Ser.Sermo eſt cõſertio.orationis ⁊ cõſabulatio duozũ:vel plurium. Huius diminutiuum eſt Sermũculus. Hiero.ad Marcellã. Duas epiſtolas q̃s ad ſozozẽ tuã paulam huic ſermũculum annexui.

Sermocinoz.pe.coz.ſmonẽ facio.Ply.lib.x. Sup oia hũanas voces reddũt pſyttaci ⁊ q̃dẽ ſmocinãtes. Hiero. Inter has ſmocinãtes ſuſpiciũt alitem cozuũ ī ramo arboris ꝺſediſſe.

Serenus.a.um.pe.pzo. figt trãquillum ſine nubibus: ſine imbze.ꝙ id maxime tempus ſationi aptum ſit. quandoq; ponitur pro ſicco.Uirg.Unde serenas ventus agat nubes.

Sereno.as.clarifico trãquillo.Uirg.Uultu quo cęlum tempeſtateſq; ſerenat.

Sereſco.is.ſiccus fio.quaſi ſereneſco:⁊ ſerenus fio: qñ ſerenitas ſicca eſt.Lucil. Deniq; fluctiuago ſuſpẽſę littozę veſtes vueſcunt tandem cãdenti ſole ſereſcunt. Aliquando Sereſcere eſt in ſerum abire. Ply.lib.xi. Omne autem lac igne ſpiſſatur:frigoze ſereſcit.

Seriphus.Inſula ī ęgeo mari vna ex cycladibus vt Stra. lib. x.ſcribit.a qua fit adiectiuum. Seriphius.a.um.vt eſt illud Themiſtoclis. Neq; enim vel tu ſi athenienſis eſſes clarus extitiſſes:aut ego ſi ſeriphius eſſem ignobilis.

Serpo.is.pſi.ptũ figt repo.⁊ q̃nq; q̃ſi ī modũ ſerpẽtis circuo ⁊ paulati decurro.Hiero. Cũ leni iuxta murmure ſerpet riu⁹ Hic cõponũtur.Inſerpo intro ſerpo.Claud.li.i. Et raucum bibulis iſerpe murmur arenis.Proſerpo porro ſerpo.Ply. Hęc herba niſi ſata ſit mire ꝓſerpit.hinc ꝓſerpina.

Serpẽs mõ pticipiũ mõ nomẽ tã maſ. q̃s fę.gñis ⁊ generale eſt ad omnia q̃ ſerpũt citra vſum pedũ.a ſerpendo dictũ. Hinc ſerpentinus.a.um.vt vox ſerpentina.

Serpula a veteribus dicebaſ quã nos ſerpentem dicimus.

Serpilius herba paruoz foliox capillis p terrã ſerpentibus a q̃bus nomẽ accepit. Et in greco aſpirationez hz ερπιλλον λεγουσι νοτι ερπω τὸ ερπιζω. In multis enim nominibus quę in greco aſpiratiouẽ hñt ꝓaſpiratiõe ſcilicet ponẽ vt ex ſex hepta ſeptem herpillum ſerpillum.

Serperaſta vocãt inſtrumenta quę geniculis puerozũ alliganꝫ: vt cũ his deprauata cozrigãt crura a ſerpendo dicta ſerpunt enim magna puerili q̃s gradiantur.

Seruo.as.libero.Uirg.Seruatũ ex vndis ſtrophadum me littoza pmũ accipiunt. Itẽ cuſtodio tueoz:vt diſ patrij ſeruate domũ:Fuate nepotẽ. Itẽ ſolicite ac diligẽter obſuo. Plau. i aſi.Tu⁹ fu⁹ fuet Ueneri ne eas det an viro. Itẽ inhabito. poſſideo Uir.li.iiij. Hę. Cętũ q̃ ſyluas.cętum q̃ flumina ſeruãt. Itẽ teneo. Idem lib.vij. Turuã ſuas ſub imagine falcẽ. Hui⁹ compoſita ſũt. Asſeruo. Plau.in cap. Aſſeruate iſtum ſultis ſui.ego ibi vt cõueniã ſenẽ. Cõſeruo.Li.li.ij.of. Res familiaris q̃ri ꝺz bis reb⁹ a q̃bus turpitudo: cõſeruari autẽ diligẽtia ⁊ pſimonia: Obſeruo preſeruo ⁊ reſeruo.

Serui⁹ dict⁹ ẽ a ſuo.as.Aug.li.xix.ci.dei. Ozigo vocabuli ſeruoz ide credit ducta q; hi q̃ iure belli poſſent occidi a victoribus cõſeruabãtur ſerui fiebãt a ſeruãdo appellati.Et ẽ ſeruus q̃ dño alieno cõtra naturã iuris iſtitutõis ſubijcitur.Huius diminutiuum eſt Seruulus compoſitum ꝺſeruus: q̃ in ſeruitute pariter eſt hoc eſt qui eiuſdem domini ſeruus eſt.

Seruio.is.iui itũ ꝓpe ad ſuos ptinet.Eſt enī fuiſſe ī ſuitute eſſe Interdũ pcere.Suare.Ter. Rus habitatũ abij cõcedẽs nobis: ⁊ rei ſuiẽs. Hui⁹ compoſita ſũt Aſſeruio.Li.li.ij.tuſ. Toto corpe ꝺtẽtiõi vocis aſſeruiũt.Defuio. Infuio q̃ eſt obſequor:⁊ q̃ſi offiñ ſuientis alicui pſto. ſiue in reb⁹ negocijs alicuius ſtudioſus ſum.Li.li.i.offi.A quo plurimũ ſpant ẽt ſi ille bis nõ eget:tñ ei potiſſimũ iſeruit. Subſeruio parum vel leniter fuio. Interdũ q̃dro cõuenio rñdeo. Ter. Uenire me aſſimulabo: tu vt ſubſuias oſoni vbicũq; op⁹ fit vbis.

Seruit⁹.pe.coz.ipa fuiendi cõdicio. Aliqñ oñatus dr.Teren.in an. Ut ſemp tibi apud me iuxta ⁊ clemẽs fuerit ſeruitus.

Seruitiũ.idẽ q̃ fuit⁹.Ter. Ego pãphile h̃ tibi ꝓ fuitio debeo conari manib⁹ pedibus noctesq; ⁊ dies capitis periculum adire dum ꝓſim. In pl̃i ꝙ ſeruitia q̃ſq; ipſi ſerui dicantur. Sal. Interea ſeruitia repudiabat quozum uinitio magnę copię ad eum concurrebant.

Seruile:quod ſeruozum eſt:vel quod ad ſeruos pertinet: vt ſeruilis condicio ⁊ ſeruile officium.

Serapta : ciuitas phęnicię apud quam naſcebatur vinum laudatiſſimum.Unde ſareptanum vinum:ſidonius. Quęq; ſereptano palmite miſſa bibas.

Serotum.Uide in dictione Scrocum.

Serbonis palus iuxta montem caſium auctor herodotus.

Seſſio modo ipm ſedendi actum figt modo ipſum ſedilo.Lic. Tot locis ſeſſiones gymnaſioz.i.tot ſedilia.

Seſſiles pe.coz.lactucę dicuntur quaſi ſedentes.

Seſqualtera proportio eſt quę tantũdem ⁊ dimidium habet.

Seſquiplum idem quod ſeſqui alterũ q̃ greci hemolion appellat:Uerbuz aũt Seſqui vt Au. interpretaſ.pro eo q̃ eſt ſe abſq; dictũ videri põt.Erat ⁊ vſurę gñs ſeſcupluz in iure pontificio dãnatũ. Q̃ fit cũ daſ ſũma aliqua ⁊ recipiſ ſũma illa:cuz ſua plica.i.medietate vt diſ.xlvij. Nõlz fenerari miniſtris altaris vl lucra q̃ ſcupula dñr accipe. At Sexcupluz per.x.dicitur quelibet res ſeries multiplicata.

Seſquipes:vnũ pedẽ ⁊ ſemis cõtinet. Sic ſeſquimenſis vnus mẽſis cũ dimidia pte alterius.Uar.li.i.de ruſ.Annus eſt diniſus in q̃tuoz ptes totus. ⁊ idẽ ſubtili⁹ ſeſq̃menſes i octo. Seſquilibza libza vna cũ dimidio alteri⁹.Seſqui boza.vna boza cũ dimidia.Seſq̃culeaſ. vas q̃ dtiet culeũ ⁊ dimidiũ alteri⁹.Seſq̃modius q̃ dtinet vnũ modiũ cũ dimidia parte alteri⁹.Uar.li.i.de re.ruſ. Ut nuces integras quas vno modio cõprehẽdere poſſis ꝙ putamina ſuo quoq; hñt loco nã cõpoſita cũ eaſdẽ ſi fregeris vix ſeſquimodio ꝺcipere poſſis Seſqui opera.Col.li.ij.Labę occantur ſeſqui opera.

Seſtertius.⁊ ſeſtertiũ per.ſ.ante.r.q̃ſi ſemis tertiꝰ eo ꝙ dtineat in ſe aſſes duos ⁊ dimidiatũ tertiũ Ueteris ꝺſuetudis fuit: vt ſemis añponerẽt:vt ſemiſq̃rtꝰ: ſemiſquintꝰ.ſemiſtertiꝰ a quo Seſtertius Et eſt ꝺpoſito attico moze facta. Illi enim ϵωΓα.ημίσυ.τα λαντα.hoc ẽ ſeptẽ ſemitalẽta dixerũt ſuates illud:vt exp̃ſſius numer⁹ ꝓ dimidio capetur. Apud romãos ex ęre ſignato dtinet libzas duas ac ſemis vel depõdiũ ac ſemiſſem.⁊ p duo.ll.⁊.ſ.notabaſ.vt apud.Li.in ver. Ualebatq; mille nũmos:vt ex Plynio itelligi lz:que ſcribit Aſſiniũ celerez ſeſtertijs octo mulum emiſſe. Q̃ pciũ fuiſſe octo miliũ nũmũ Macro.tradit.Et nemo ī ordine eq̃ſtri ſedebat ſpectaturus niſi ſeſtertia.xl.milia poſſideret.apõ eruditos q̃ſq; ſernaſ vt ſeſtertius maſ.gñe vſurpẽt ſigntes mi nutulã ſũmã.ſeſtertia vero ꝓ maiozib⁹ ſũmis.vt.cccc.ſeſtertia ꝓ q̃drigentis milibus.q̃ ſũma ẽ cẽſus equeſtris. Eſt etiã ſeſtertiũ gñs veli triplici licio ſexti:vt tertiũ filiũ duob⁹ ipar ſit.Sue.in Aug. Ita vt in extremis ſpatijs ſubſultim dicurreret ſeſtertio vel lodicula inuolutus huius diminutiuum. Eſt Seſtertiolus vel Seſtertiolum cum accentu in antepe.

Setę oñr pili craſſiozes rigiditq; atq; erecti q̃les ſues habent. Unde ſetoſum ſiue ſetigerũ aſal vocatur. Et a ſue dictę ſunt ſetę quaſi ſuetę.a quo ⁊ Suo.is.deducitur.

Setuoſum a veteribus dicebatur obſcuꝫ Liui. Setuoſe abſte vatur quod conſecuta ſapiens ęgre contulit.

Setia vrbs cāpāiē:a q̄ Setinū.vinū.Mar.Pēdula pōtinos q̄ spectat setia cāpos.exigua veteres misit ab vrbe cados.

Seuerus.a.um.pe.p.quasi secus.i.iuxta vel dicit a seu⁹ de tracta a r prima syllaba correpta.Et mō ponit p graui r cē sorio.Uir.Romulidis taciq; seni curibusq; seueris mō p crudeli r aspo.Idē.Qui tetricę horrētis rupes mōtemq; se uerū.Mō p tristi vitabili Idē.Inuidia infęlix furias amnēq; seuerū.hinc Asseuero r perseuero.

Seueritas:grauitas que ē pars iustitię qua iudex nihil oio de supplicio remittit:neq; a vero discedit adeo vt videat misericordię otraria.Uñ r p crudelitate r quadā naturę tozui tatę ponitur quę r Seueritudo dicit.Plau.Quid illud est q̄ illi caperatur frons seueritudine?

Seuū pīguēdo er q̄ fiūt cādelę.Ply.li.iij.Seuū ex omento pe cudis.Serenus.Parua sabucus inest hircio collita seuo.Et est coniger ox oūtarat q̄ i vna pte dentata sunt. r q̄ in pedi bus talos hīt.Bissulca vero r que scissos pedes in digitos hīt.r carēt cornibus nō seuū ſz ad ipse hīt qui ocretus est: r cū refrixit facile frangitur: spq; est i fine carnis sine sensu. q; nec arterias hz:nec venas.Lōtra Pingue iter carnē cutē q; est succo liquidū qō ēt in aliq̄bus sine sensu eē manifestū est.Uñ sues viuētes a murib⁹ tradūt rosas.In pingue i sue Laridū of.Pinc Seuosus.a.um.qō istar seui vngit.Legit tñ r Sepū.A quo Seuo.as.seu Sepo.as.qō ē seuū ipono: seu candelas ex seuo facio.Lol.lib.ij.Ferijs autez ritus ma iozum ēt illa pmittit.far pisere:faces incidere candelas seua re:seu vt quidam legūt sebare:aut separe.

Seuoco.as.pe.cor.seorsuz seu in alterā ptem voco oucoue.Li. li.ii.phil.Et ob eius cōsilij societatē cum interficeretur Cę sar.tum tea Trebonio vidimus seuocari.

Sextans:sexta parassis hoc est ouę vncię.

Sextarius or q⁹ sit sexta pe Longij q̄ mensura apud antiquos tam liquidis q̄ aridis seruiebat.Li.li.ij.off.Si emere sextarium aquę mina cogeretur.

Sextula:sexta pars vncię.

Sexus masc.generis. r b̄ Sexus sexi.Scōm.Prisc.Plau.in ru. Uirile sexus nunq̄ būi vllū.Uar.li.i.de anal.Sexus vtrum q; virile an muliebre an neutrū sit dici pōt bit⁹ vl natura ab εξω futuro idicatiui:qō ē bēbo.aspiratiōe: in scilz mutata.

S ante I

Sbilon.Insula indię esse docet.Aug.li.xxi.ci.Dei q̄ ex eo cęte ris terris prefertur q⁹ omnis arbor quę in ea gignitur nunq̄ foliis nudatur.

Si cōiunctio.qnq; adiunctiua.vt si venias.faciā.Qnq; cālis vt eris doctus si legas Qnq; Approbatiua: vt si cōcessa peto. Et siqua est cęlo pietas Ser.ibi Serponit p siqdem.Et tūc iungitur indicatiuo.Nā subiūctiuo oiuncta abnegatiua est. vt facerē si possem.Ponit interdum pro tinam.Uir.li.vi.Si nunc se nobis ille aureus arbore ramus ondat.Interdum pro post q̄.Ter.In phor.Verus si redierit molendum vsq; in pistrino.Qnq; p nō.Hiero.in li.numeri.Quibus Iratus dñs iurauit dicēs.si videbūt boies isti qui ascēderūt ex egy pto terrā ꝛc.Nonunq̄ p qz seu siquidem.ē.n.confirmātis. Pla.in am.si silem rē ipse i legē iussit esse iuptet.Virg.li.i. He.Uestro si munere tellus chaoniā pingui glādez mutauit arista.Eius cōposita.sin siqd sine osi.r si scilicet quis.

Sieſt vt admiserit.i.si admisit.apud Teren.

Sibaris oppidū antiquissimū ab vrbe.xij.milibus.pas.Distās Aliud est oppidum calabrię qō trecēta militū milia ꝺ croto niatas armauit.Cui⁹ ppli sibaritę dicti sūt de vitijs r luxu ria.itēperātes q̄ a crotoniatis turpiter victi fuere.Uñ apud idōeos auctores sibaris p mollicie capit q.s.oiuz mollissi mi r ōlicatissimi fuert sibaritę.Ex quo vice puerbij sibareti cę r sibaricę delicię dñr r sibaritici ludicum modū excedūt sibaritici libelli lasciui improbi petulantes.A sibaris etiā fit sibaritanus.a.um Scribitur a nōnullis per.y. psilon Fuit r hoc noie fluuius i calabria r Iuuenis apō.Hor.Lydia dic per omnes te deos oro sibarim cur ꝑperes amādo perdere.

Sibilus.pe.cor.in singulari gñis mas. In plī masc.r neu. Die. in li.Iudi.Quare habitas iter duos terminos: vt audias si bilos gregū?Idē ꝺ Iouī.Dęc sunt sibila serpentis antiqui. Luc.li.ix.Cerberus orpheo lenibit sibila cantu: Est aūt sibi lib⁹ q̄ fit ore.vt eq̄ boues r huiusmōi si ad bibēdū ducātur. Lol.lib.ii.sibilocq; allectari quo libentius bibāt.Quod tñ r de vēto.r huiusmōi or.Uir.in buc.Nā neq; me tñ veniē tis sibilus austri nec percussa iuuāt fluctu tum littora nec q̄ saxosas inter decurrunt flumina valles.

Sibilo sibilū facio Die.p trāslationē ad chteſi.Qō per os eoū in tolerabiler diabolus sibilem blasphemiā.huius cōposita sunt.Assibilo qō est iuxta seu retro sibilo.Clau.li.ij.Horgo neisq; pmēs assibilat hydris.Exibilo extra.vel valde sibilo aut tumultuari sibilatione eijcio.Cic.in pado.Histrio si pau luluz se moueat extra numez.aut si versus pnunciatus vna syllaba breuior aut longior exibilat r explodit.

Sibylla cū.y.ante geminuz.ll.puella dicitur cui⁹ pectus numē decipit r quę vaticinant:vt Lact.r Uar.testant.Eta ꝺ filij deoz nūciādis veteres b̄.nomen iposuerūt ꝺoles.n.σιους ꝺos dñt.βουλη snia seu ꝺ filiū or.Ergo sibyllas q̄si sibul las.i.q̄ dei snias dixerūt Hier.ꝺ Iouī.Qō si ꝺolici sermonis gñe sibylla θεοβουλη appellat recte ꝺ filiū dei sola scribit nosse vginitas.sibyllas decē fuisse scripsit Uar.pria persica. Scōa libyca.Tertia delphica.Quarta cymęa i italia.Quīta Erythrea.Sexta samia.Septia cumana.amaltbea nomine. Octaua bellespontia.Nona phrygia.Decima tyburtia.noie Albunea.Suidas aūt plura scribit de ipsis r alio mō: ſz q̄n Suidę nr̄i mētio facta ē codices impressi sūt emendādi.vbi est maxim⁹ error:nā dicit σιβυλλα ρωμαικη λεξις ęsiv ἑρμηνευομενη προφητης ηγουμαντις imo debz di cere σιβυλλα ρωμαικη λεξις ουκεσι σιος eni ꝺolice dicit deus.βουλη consilium q̄n scit deoz secreta.

Sibur:veteres vocabant callidum et acutum.

Sic aduerbiū affirmātis:vt Fecisti ne hoc?Sic Qnq; filitudis nis.Uir.Nō sic aggerib⁹ ruptis cū spume⁹ amnis exit.Qnq; optādi.Itē.Sic pr ille deū faciat: sic magn⁹ apollo.Est r ꝺiūctio illatiua.Li.sic tot simul virtutes ꝺtinētie grauitatis iustitię fidei defecerūt.i. igit Nonūq; capit p valde Apul. Nec ego rebar sic multoz id opus dieruz eē.Freqnti⁹ tñ in hoc sensu cōpositū ficq; repit Deplicat ēt maiozis expssio nibus cā.Uirg.Sic iuuat ire per vmbras?Fit aūt sica si.

Siccine aduerbiū interrogantis est.Plau.Siccine tu illam fic cine nos habes ludibrio omnis?

Sicut:r ficuti aduerbia filitudinis sunt.Interdū tñ nō res simi les sed diuersas r plane ꝺrias denotant.Quitil.Sed hęc elo quēdi pcepta sicut cognitioni sunt necessaria:ita nō satis ad vim dicendi valent nisi illis.q̄dam facillitas q̄ apud grecos leris noiaſ accesserit.Habet ēt venustatē atq; vtilitatez ma gnam quotiēs antecedentem snīam annectit cum sequenti. Ply.Ferūt crassum auū crassi in parthis interempti nunq; risisse.ob id Agelastum vocatum:sicut nec flesse multos.

Sicubi.pe.cor.si alicubi.Hiero.in prologo.Iosue.r ficubi i anti quoz voluminibus lectione dubitauerint hoc illis conferē tes inueniant quod requirant.

Sicunde aduerbium significat si ex aliquo loco.

Sica genus gladij breuiozis quasi seca a secando.

Sicarius qui sica.i.gladio hominem interfici. per Abusionem dicitur qui eędem telo quocunq; cōmiserit.

Siccus.a.um.per duplex.cc. qō est aridū r sine humore.Uirg. Sūma petit scopuli siccaq; in rupe resedit.Per translatio nem ponitur pro exercito q̄si nimio laboze exhausto.Plau. Sic siccum frugi cōtinentē amātem vrozis maxime.

Siccitas r siccitudo.Lol.li.ij.Si vero horor cęli siccitasq; re gionis suadebit februario statim proscindendi sunt.

Sicco.as.tam in passiua q̄ i actiua figone reperit.Lac.lib.vij. Flumina r stagna siccauerint.i. sicca facta fuerint.Lol.li. ij.Si humidis erit abundantia vliginis ante siccetur.fossis huius oposita sun.Assicco qō est valde sicco.Idē in eodez. Ea cum spicas ediderint priusq; semina hyent estibus ma nu carpunt

nu carpunt & suspẽsa in solę cũ assicauerint recondunt atq; ita reposita perennãt quo diuti⁹ q̃q; cętera. Absicco. Jdez li.i. Plurimũ refert nõ ab siccato succo fimũ vires otinẽ: & assi duo macerari liquore. Desicco valde sicco Exicco: extra sico euacuo.

Siccesco.is.a sicceo.es. Ply.li.xviii. Aq̃lonẽ p̃nũciat terra siccescẽs: sed rorescẽs repente haustrũ imiscet in rore occulto. Lol.li.vlt. Fenũ grecũ vetere vino macerato deide i sole exponito aut i furno vt succescat. Dic Assicco. Jdẽ ibi. In muria luere opz. & exp̃essos in cratib⁹ pãdere dũ assicciscãt.

Siccaneus.a.um. qõ est nãliter siccũ. Lol.li.ij. Eius p̃rati aiaduertimus duo genera quoz altez est siccaneuz alterũ riguũ.

Sicera.pe.coz. nũcupat oĩs potio apud hebrẽos q̃ inebriari potest: vt scribit Piero. ad nepo. siue illa quę fermẽto conficit siue pomoz succo: aut fani decoquunt: indulcẽ & barbaram potionẽ aut palmaz fructus exp̃imunt in liquorez coctisq; fragibus aqua pinguioz colorat̃.

Sicãbri: populi Hermanię Menapijs finitimi ad vtrãq; rheni ripã habitãtes. Hi crines nã flauos hñt: quos crescere fiunt & artificio quodã torquent. Mar.li.j. Crinib⁹ inoduz toztis venere sicãbri. Quidam cum.y. greco scribunt.

Sicani populi hispani a fluuio sicare victi. de quo. Luc. Hesperio iter sicozis nõ vltimus amnis. hi duce siculo exclusis aboziginib⁹ italiã tenuerũt ipsiq; postea ab illis pulsi quos añ pepulerãt insulã vicinã italię occupauerũt: & eã sicaniam a suo noĩe nũcupauerũt. Huius dictiõis syllabaca. indefferenter ponit. Uir.li.iij. Sicano p̃tẽta sinu iacet insula cõtra. Syrius li.xiiij. Sydera elisęis aderat gens sicana voris.

Sicania dicta est sicilia a sicanis populis qui p̃imi eam insulaz incoluisse feruntur. qui tñ nõ sunt indigenę: sed hispani Sicilia vero aducis nomine vt inquit. Ser.

Sicozis.pe.coz. nomen est fluuij in hispania. a quo sicani populi dicti sunt.

Siconia insula est mari ęgęo ex opposito ad epidaurũ. alta quidẽ & eminẽs vt refert. Ply. Est & Scyconia seu syciõ vrbs in achaia nõ p̃ocul a cozintho in q̃ p̃mus regnasse fert Aegialeus: que nunc Clarentia dr. Scyconẽ fuisse officinaz oĩum metallo⁹ patriã. Ply. scribit. In ea ẽt Licerone teste moles & mulieres calcei cõfici solebãt. Uñ Syconia calceamẽta dicta sunt Lucil. Et pedibus leua syconia demit honesta.

Sichem: filius chanaam qui ciuitatẽ sui noĩs ędificauit in phęnice que Sidon a grecis appellata est.

Sicilia. Italię insula a Siculo neptuni filio dicta. Uel sicilia q̃si sicelita. hoc est execta. Nã olim agro Bruttio annexa mox interfuso mari siculo auulsa. Ob hoc greci rhegyo nomẽ dedere q̃si auulso. Uñ Uir.li.iij. Dęc loca vi quondã & vasta conuulsa ruina tñ q̃ui lõginqua valet mutare vetustas: disfluisse ferũt cũ ptinus vtraq; tellus vna fozet. Eã greci siceliã direrũt. Oli Trinacria appellata q̃ tria acra. h̃ est tria cacumina hẽat. Nã tribus p̃mõtoziis in diuersa ꝓcurrit. Uel Triquetra. q̃ trianguli figurã habeat hmõi Δ. triquetrã. n. figurã triangularẽ direrũt. Quoz vn⁹ angulus q̃ in meridiẽ vergit pachynus dr. Alter pelozus q̃ ad septẽtrionez spectat & ab Italia mille q̃ngentis passib⁹ distat. Tertius lilybeus quę carthaginẽ maxime spectare videt & ab aphrice littoribus. ccc. milib⁹ pas. distare pdiderunt. Dęc ab oziẽte & occidente septẽtrioneq; tyrrheno mari a meridie aphrico aluiẽ p̃ i lõgitudine a pelozo vsq; pachiuũ. milia pas. clxxxvij. In latitudine. clxxxix. Sicania ꝑterea dicta est a sicanis hispanię populis q̃ duce Sicano p̃mũ in Italiã venisse feruntur. Dęc a p̃ncipio vt Justi. scribit Cyclopũ patria fuit. q̃bus extinctis ęolus regnũ isulę occupauit. Uñ Uir.li.i. Ignariq; vię cyclopum allabimur oris erulat etnęos vidit cyclopas vlysses. De hac Diod. sic scribit. Sicilia optia insulaz oĩum antiq̃tate rex cęteras antecellit. In ea sũt panhoz⁹ Lathana. Syracusse. xi. olympiade conditę. Pręterea Messana. Erix & Leontinũ horzię pbi pria. Ibi Arethusa fons. Erix & etna mõtes Est & Sicilia herba a siciliendo dicta quã alio noĩe Feno grecũ vocant q̃ nullius fere cultus sit sed tñ sicilitur. Hoc est secatur. In ea p̃imũ seminatũ est: & Comędia p̃imũ inuenta est hic Archimedes natus qui siderũ discipli nam machinatus est. In ea specus lestrigonũ vbi habitabant & Acbates lapis inuenitur.

Sicilienses dñr qui alibi orti in sicilia versantur.

Siculi q̃ e sicilia sunt vl' icole: vel idigenę. Siculũ mare angustũ atq; inceps alterno cursu mõ in thuscũ: mõ in Joniũ pelagus influit verticosũ & scyllę ac charybdis ſquitia inclytum.

Sicilis.idis fozma greca a Sicilia fit Uir. Sicilides musę paulo maioza conamus.

Sicilisso.as. sicula lingua loqtioz. Pla. Nõ atticissat ſz sicilissat.

Sicileo:es:sicilui: vel sicilio.is.iui.itũ. Sicilire est q̃ male secta sunt secare: vt fit cũ fęniseces p̃tereunt in p̃atis. Ply. libzo. xviii. P̃rata quotiens secta sunt sicilere opozet. Hoc est qõ fęniseces p̃eterierũt secare Uar.li.i. de re ruſ. Quo facto sicilienda p̃rata. i. falcibus cõsectanda que fęnisecię p̃eterierũt ac quasi herba tuberosum reliquerũt campum. a qua sectione arbitroz dictum sicilire p̃atum.

Sicilicus scrupulos sex continet. dictus q̃ semi vnciam secet.

Sicilices hastarum spicula lata.

Siclus: apud hebrẽos dr vncia. Apud grecos latinosq; quarta ps vncię est: & stateris medietas drachmas duas appẽdens.

Sicimina q̃dã ita edisserunt inquit. Piero. vt ea gñs arboz appellare velint q̃ palestinę nascunt in cãpestribus que si non velicentur amarissimas caryculas faciunt & a culicibus corrumpũtur nobis aũt qz solitudo in qua morabatur. Amos nullam huiusmodi gignit arboz magna videt rubos dicere qui afferunt moras & pastoz famẽ ac penuriã consolẽtur.

Sicimnium. genus veteris saltationis quasi sticinium hoc est cantum apud sitos. Unde Siticen qui apud sitos canere solitus est. hoc est vita functos & sepultos.

Sidon: vrbs phenicis insignis chananęoz ad aquilonem respicięs. & postea regionis iudeę: hãc phęnices: vt q̃dã aiunt cõdidere q̃ terrę motu relicto patrio solo assyriũ stagnũ p̃imo mox mari p̃imũ littus incoluere condita ibi vrbe quã a pisciũ vbertate sidona vocauere: eo q̃ tali noĩe piscem vocẽt. Sed deinde post multos annos expugnati ciues sunt. q̃ nauibus appulsi Tyron vrbẽ anno troianę cladis cõdiderũt. Hãc Eusta. a Sida Beli filia dictã putat. Josephus. a Sichem filio chanaan q̃ apud hebrẽos ẽt sichen vocatur Dic Sidonius. a. um vt vestis sidonia. i. purpurea q̃n Sidon in tyro. est ſz do. syllabã correptã hẽat. Uir. Sidoniaq; ostentat opes. Et Sidonio est inuectus equo. Inuenitur tñ quandoq; p̃ducta: vt apud eũdem. Obstupuit p̃imo aspectu sidonia dido. Sicut in p̃imitiuo. Memini sidona venire.

Sidonij populi sidonis vrbis. Sidones vero populi thracum p̃ope hebrum quos. Ply. Sidonos appellat. Sunt & alij sidones in scytbia.

Sido.is.sedi sessum. Mutat. n. p̃m a sedeo. Est aũt sidere deorsum descẽdere seu ad sedendũ firmãdũ manendũne ponere. Uir. Sedib⁹ optatis gemina sup arboze sidunt. Huius composita sunt. Assido Consido: Circunsido: Desido. Insido. Obsido. Persido quod est valde seu perfecte sido persisto. Uirg. li.iij. Hę. Turpis oues tentat scabies vbi frigidus imber altius in viuum persedit & horrida cano bruma gelu. Subsido subtus cado descẽdo decurro. Uir. li.v. Subsidũt vndę tumidũq; sub axe tonãti sternit equoz aquis. i. subluunt. Oui. li.i. me. Jam mare littus ba plenos capit alueus amnes flumina subsidũt colles exire videntur. Jussit & extẽdit campos subsidere valles. i. descendere.

Sideritis.lapis. quem alio nomine heracleon. alio Magnetez vocamus απο του σιδηρου hoc est a ferro. Nam a magnete trahitur ferrum.

Sidus ſz q̃dã grecũ esse velint απο του συν. qõ est simul & δειν videre q̃ plures stellę simul conspiciantur. Alij ab συν δευω. qõ est cõueo & uenio. vt si pluriũ stellaz conuẽtus. latinũ tñ esse putat: & a fido deduci qõ est fixus maneo. q̃ sidera infidãt. i. fixa stent. Est eni Sidus qõ aliquod signũ cõpluriũ stellaz cõpositum est: vt Aries. Taurus. An-

dromeda perseus corona ⁊ quęq; variaq; genera formaruꝫ cõpositaferuntꝫ. in cęlo recepta. Stella vo singularis est que nõ admixta alijs sola ferꝫ. Sic apud grecos Aster. ⁊ Astrõ diuersa sunt. Et aster stella vna: Astrõ signũ stellis coactuꝫ. qõ nos sidus vocamus. Quęq; tñ Sidus ꝑ stella ponitꝫ. Li. Itaq; nesciũt hos siderũ errores. Quintil. Quid ꝟ fulgentiũ siderũ veneranda facies que quadã velut infixa ac coherẽtia perpetua semel capta sede collucent. Alio toto sperſa cęlo vagos cursus certis emetiuntur erroribus.

Sidereus siderea sidereũ. qõ ex sidere est: vt splendor sidereus. Aliqñ ponitꝫ ꝑ alto. Mar. Dic vbi sidere⁹ ppius videt astra colossus. Aliqñ ꝑ fulgẽti. Uir. Et splẽdid⁹ ęthra sidera pol⁹

Siderari est sidere afflari. Dic sideratio morbi gñs prẽ aliquaꝫ corporis sępe pene totũ corpus pcutiẽtis subito atq; exiccãtis ⁊ plerũq; hoiem enecãtis q; eũ repẽtino quodã euenire putatur. Uñ. Ply. Sideratio tota e cęlo est. idcirco a sidere nomen assumpsit. Sideratio ẽt ꝺ q⁹ corpus stupore quodã attonitum subito ꝺficiat. Nec i hũanis tñ corpib⁹ sed in arboribus ac plantis sideratio est qñ vapor siccitate arbores morimtꝫ: vt inquit Ply. li. x. Hunc morbũ greci αστροβολιαν. nominant a sideris percussione maxime saturni ⁊ martis coitu in sede virginis aut geminor lunę solisq; defectũ. Sic sideratiꝺicũ tur q; sidere veranꝫ ⁊ lędunꝫ. i. qui vim ⁊ malignitatẽ alicuius sideris statutis tpibus sentiũt. Ply. Fluuiatiliũ silurus caniculę exortu siderat: ⁊ alias fulgore sopitꝫ. Pla. sideratus est⁹ moueri nõ potest hinc prędiserari dicitꝫ cuꝫ maturius by berna tempestas mouetur quasi sideris tempus.

Siderites. pe. pro. herba que ⁊ Asteriscum folio similis ocymo nigrior tñ nascens in tegulis parietinisq;.

Sifilatores a veteribus dicebantur similatores. ⁊ Sifilare qõ nos fibilare dicimus.

Signũ ꝓprie est parua qdã significatio indicãs totius rei qualitatẽ inq; Do. Ter. Nũ eius color pudoris signũ vsq; idicat: Hinc lrax notę signa ꝺñr. Itez notę genitiue ⁊ q; pecudibus inuruntꝫ. Hinc. xij. signa cęlestia signa ꝺñr q; in zodiaco sunt. qz notę quozũdã aialiũ sunt q; ad nãm solis iure referuntꝫ. s. Aries Taurus: Hemini Lãcer: Leo Uirga Libra Scorpi⁹ Sagittarius Capricornus Aquarius Pisces. Itẽ signũ vexillũ ꝺr ab effigie aialiũ q; in vexillis fieri ꝺsueuerunt. Luc. Signa pares aq;las a pila minãtia pilis. Hinc antesignanus signor ꝓpugnator q; ante signũ ꝺstituit in acie. Signa quoq; ꝺñr sculptilia siue fusilia ad effigiẽ aialiũ fabricata quẽ admodũ. tabulę opa pictor. Uñ signa ⁊ tabulas dicim⁹ pro cęlatis opib⁹ atq; depictis. Siquidẽ in tabulis antiq pingebãt nõ in parietibus. Tabulę igit picturę sunt signa vo statuę. Uñ. Apud Sal. Signa ⁊ tabulas pictas. vasa cęlata mirari ea priuatim ⁊ publice rape delubra spoliare. Dic fit insignis. In figuris aũt. vt. Aug. li. de quãtitate anime scribit signum ꝺr si principiũ linee est. aut ẽt finis: vel cum ꝺno aliquid notat qõ fine partibus intelligendũ sit nec tñ obtineat figurę mediũ. Punctum cũ medium tenet figurę Est igitur signum nota fine partibus: punctũ nota medium figurę tenens. Ita fit vt omne punctum etiã signum sit non autẽ omne signum punctum videatur.

Sigillum ꝺminutiuũ. i. parꝫ signũ prout signũ statua significat.

Sigillatim aduerbium. significat per singulos.

Sigillo. as. signũ imprimo. hinc sigillate ꝺñr lre. i. clausę ⁊ anulo impresse pp qõ veteres sigillare ꝑ claudẽ vsurpabãt. Uar. Cõtra lex nimis ipia est ne filij patrib⁹ luci sigillent oculos.

Sigillari opera sunt paruę imagines fictilibus descriptę dicta a sigillis. i. paruis signis.

Sigillaria vicus erat vbi sigilla vẽdebantꝫ. Hel. lib. v. sigillaria forte in libraria ego. ⁊ L. paulus apud poeta cõsederamus.

Signifer qui signa fert: hoc est vexillifer. Et signifer dicitꝫ circulus in quo. xij. signa sunt qui grece zodiacus appellatꝫ ab effigie animalium quę in eo sunt.

Signo. as. signũ imprimo. Uir. ⁊ sũmo vestigia puluere signẽt. Unde signare epistolã dicimus anulo signũ imprimere. Luius ꝺrium est. resigno qõ est deleto signo aperio. Sic signatam pecuniã dicimus. Hieronymus habitacula in qbus scabręq; eriã incudes ⁊ mallei qbus pecunia signaꝫ visebantur. Sic signata pecora q; signis notata sunt. ⁊ quę notã inusta habẽt. Interdũ signare sigt ondere indicare a signo. Pla. in Lis. Cui hęc excidit cistella: recte eccũ locus signat vbi ea excidit. Idẽ hic meretricẽ deperit: signat tñ se eã nõ amare. Interdũ scribere. Col. li. i. huc ptinet ꝑclara nri poetę sentẽtia. Laudato ingẽtia rura. exiguũ colito. Quod vir eruditissim⁹ vt mea fert opinio traditũ vetus præceptũ numeris signauit Unde ⁊ subsignare subscribere dicim⁹. Et signare designare. Uir. li. ij. Se. Quin etiã cęli regionẽ in cortice signãt. Cuius cõposita sunt assigno qõ est attribuo. Do. Li. li. i. ad beren. Sed si quo tardius hęc q; studes absoluerꝫ tum rex magnitudini. tum occupatiõibus assignare debebis. Lac. li. iij. Exist imauit oportore etiã mulieres militare. ⁊ ꝺsilijs publicis interesse: ⁊ magistratus ingerere. ⁊ imperia susciꝑe. ita bis arma ⁊ equos assignauit. i. dedit Consigno sigillo. Plan. in cur. Eamus intro nũc vt tabellas cõsignemus. Lac. li. de ira dei pro mãdo vsurpauit Cũ hęc ẽt scriptis ad ęternam memoriã cõsignaret circũsigno. Col. li. iij. in his deinde obseruato gẽmã que bñ apparebit: certãq; speciẽ germinis habebit eam vndecim digitis quadratis circũsignato. Designo. Erigno perfecte signo notoue. Liui. li. i. Liq; sacra omnia ex cripta exignataq; attribuit q⁹ hostijs: quib⁹ diebus. ad quę templa sacra fierẽt. Obsigno Resigno ⁊ Subsigno.

Significo. as. signum facio siue per signa notum facio demonstro. Lice. Deu quę significatio dolorꝫ. Hinc consignifico. Apul. Ea furoris cõsignificatio ne perterriti omnes.

Signatorius dicebantꝫ: q; aut testamẽtis aut causis se sub signabãt. Sal. Mlti modis mala facinora docebat ex illis testes signatores q; falsos cõmodare fidẽ fortunas piculavilia hre.

Signatorius. a. um. quod signat: seu quo ad signandũ vtimur: vt signatorius annulus. Ua le. mari. Ut annulo quo signatorio vtebatur. Paul. Jurisco sultus. Annulus signatorius ornamenti appellatione non continetur.

Signaculum proprie est signum alicui rei impressum vt lateat quousq; reseretur.

Signio signis signiui signitum signo aliquo noto. A quo fit cõpositum. Insignio. Unde insignitus.

Signinũ op⁹ qõ fractis testis addita calce ꝺficiebatꝫ. Col. lib. i. Cuius solũ terrenũ Priusq; cõsternatꝫ perfossuꝫ ⁊ amurca recenti madefactũ velut signinum opus pilis condensatur.

Signia vbs cãpanię in Lepino mõte posita. Col. Que marrucini quę signia mõte lepino.

Signeũ. Troię pmõtorium appellatũ est pp herculis taciturnitatem: hic. n. qz phabitus bospitio fuerat: simulauit abscessum: morq; per silentiũ aduersus troiam veniens eam cepit. σηγιν enim silentiũ facere greci ꝺñr tñ ꝺ Suidas aliter dicit inquit enim ςιγειον πολις του τροαδος απο του της σιγιεύυσκειν σιγειον ακρο Thrion.

Sigma. aris mensula exculta q; sex capet cõiunas in silitudinez elementi grecanici. Unde forte ⁊ nomẽ accepit quẽadmodum zeta siue zetecula. a. z lre figura. Lapidius de helioga. Primus inuenit signa in terras sternere. Idez. Ut de croco stigma strauerit cum summos viros vocaret ad parẽdum.

Sileo. es. lui. sigt taceo q; quis iterse differant. q⁹ silere ꝺcaꝫ qui nõdum cepit loq. Tacere qui iam cepit. Si hęc differentia vera est quã ponit Ser. Falsi sunt qui ꝺñt Silere factitium verbũ esse. ab. s. lra que silẽtij nota est. qm in ludis literis publicisq; ꝺuenientibus oũ volũt silentiũ indicere. s. litterã q; fibilando prońciant. hinc fit compositum. Consileo.

Silesco tacitus fio. Ter. in adel. Quid ego nũc agam nisi oũ hę silescunt turbę. Interea in angulum aliquo abeam.

Silentium taciturnitas. Unde silentiũ noctis pro intempesta nocte ponitur quã alij concubium: alij conticinium vocant.

Silenta dicuntur loca in quibus siletur.

Silenus bacchi nutricius fuit.

Silanius mons hiberniq; insulę altissim⁹. a Silanio rege in ver

tice eius sepulto dictus.

Siler generis neu. arboꝛ quã vulgo salicem vocant. Uirg. li. ii. Be. Nãq; alię nullus boꝛum cogẽtibus ipsę sponte sua veniant cãposq; ꝛ flumina latę curua tenẽt vt molle siler lentęq; genestę. Siler. generis mascu. fluuius picentinoꝝ iuxta Salernũ decurrẽs. qui ꝛ Silerus ꝺꝛ. Luc. li. ii. radẽsq; salerni tecta siler. Dic Lucaniam diuidit a picentinis campanorum cuius aqua virgulta indurescũt vt inquit Syrius.

Silerus pe. coꝛ. fluuius de quo modo syrius lib. viij. Nunc silerus quo nutrit aquis.

Sile herba. quam alio nomine Siselin vocant cuius vel radice vel semine vinum condiebant quod ante meridiem sumere mos erat propterea Silatum antiqui dixere.

Sil. silix. idem quod ceruleum. vt est apud Ply. lib. xxxv. Aust. Sit ne peregrini voꝛ nominis an laty sil.

Silus nasus sursum versum aduncus. Unde Galeę quoq; a similitudine silę appellatę sunt. quẽadmodum. Simus vocatur qui pꝛessis est naribus.

Silis amnis. Uenetię primus instagnum cadẽs vbi nũc habẽtur suburbanę Uenetiaꝝ insulę. Murianum Torcellũq;.

Silli pupler. ll. Nã apud grẽcos. σιλλοι. scribitur ꝑdica citatibus ꝛ salibus. Unde Bel. refert Timonen quẽdam scripsisse libꝝm maledicentissimũ qui sillos inscribitur.

Sillo qui prominentia habet supercilia a Sileno quem hirsutis supercilijs fuisse tradunt.

Silicia siue Silicula herba quę alio nomine dicitur fenum grẽcum. ꝛ Telis a Discoꝛdie vocatur.

Siler masc. generis lapis durus ex quo ignis excuti solet. dictꝰ q; de eo ignis saliat. vel q; silentẽ intra se ignem habeat qui attritu aut percussu exciteꝫ. Uir. li. vij. tñ se. genere vsus est stabat acuta silex pcisis vndiq; saris. Ouidi. lib. vij. me Aut vbi terrena silices fornace soluti. Nunc lapidem iuratur per iouem tenebãt dicentes. Si sciens fallo qui me despicit salua vbe arceq; is me eiiciat vbi hunc ego lapidem.

Siliceus. a. um. quod est ex silice.

Silicatus. a. um. qõ est ex silice factũ vñ strate vię ꝺñr silicatę.

Silicernũ varie exponi solet: scribit. Nonius esse funebre ꝺui uiũ qõ senibꝰ exhibeꝫ. Festus docet eẽ farciminis gẽs quo familia in luctu a fletu purgaꝫ. qz cuius noie instituebaꝫ ea res is iam silentiũ cerneret. Lęcil. Credidi me silicernio eius esse esurũ. Do. inqt esse cenã que inferꝫ ꝺijs manibus vel q; eã silẽtes cernãt vmbꝛe: vel q; q; ꝟ inferũt cernãt neq; vegustent. Nã de ijs q; libant iferis q̃sq; ederit aut biberit funestanꝫ. Dic. Ter. Iadel. appellat senẽ silicernio q; iãiaz silẽtibꝰ cernẽdus sit. Alij Silicernio nomẽ fictũ a Tarẽtio existimãt. p sene q; icuruitate silices spectet. Qui recte sentiũt affirmant silicernio funebꝛe cõuiuio esse qõ apud veteres senibꝰ exhiberi solebat. dictũ q; cũ silentio edẽtes cernerent vel qõ cogitarent se moꝛ illũ secuturos. Qua ꝓpter abeuntes a conuiuio veluti se amplius nõ visuri mutuo se salutabant. Uar. Funus exequi laude ad sepulchꝛũ antiquo moꝛe silicernium cõfecimus. i. cõuiuium in quo pꝛãsi discedẽtes ꝺicimꝰ alijs Uale silicernũ ergo. Ter. senẽ vocat atq; decrepitum. i. ꝺignum vel cui silicernium fiat: vel ad silicernium vocẽ.

Siligo. pe. coꝛ. a Pꝛis. sumiẽ ꝓ magudert: q̃ li. vij. ꝺucit. Plauti in rn. Seu tibi ꝺfidis foꝛe multaz maguderi. i. frugis gñs ꝟ est caulis q̃ na sciẽ ex ea pte cui⁹ radix sirpis auellit: vel poti⁹ vt alij ꝺñt siliginez. Ply. ꝺo siligo nunq; matureſcit piter nec vlla segetũ min⁹ ꝺilationẽ patiẽ ꝓp teneritatẽ ijs q̃ maturuẽ granũ ꝺimittẽtib⁹. ſz min⁹ q̃ cętera frumẽta in stipula pcilitaꝫ. qñ sp ꝟ rectã spicã: nec roꝛẽ ꝺfiet q̃ rubiginẽ faciat Jdez li. xvj. Siligine lautissim⁹ panis pistrinarũq; opa laudatissima ꝑcellit i italia. Col. lib. ij. Oẽ triticũ solo vliginoso p⁹ tertiã rõnẽ ꝺuertiẽ i siliginẽ. Ex quo ꝟ ps siliginẽ eẽ tritici gñs. Dic Siligine⁹. a. um qõ ẽ mãtũ ex siligine. vt panis siligine⁹ quẽ Sen. cõmedat bis ꝟbis. Malũ panẽ inquis. expectat bonus fiet. ẽt illũ tenerũ tibi ꝛ siligineuz fames reddet.

Siliq; pe. coꝛ. foliculũ seu integumẽtũ vbi grana leguminũ ĩcludunt. ꝛ si qõ leguminib⁹ ẽ silę. Uir. li. j. ge. Hãdioꝛ vt fętus siliq; fallacib⁹ esset. Ply. li. xviij. de fabis loquẽs ait. Nam siliq; caulesq; gratissimi sunt pabulo pecoꝛi. Nescio an. Ambꝛo. de hac itelligat cũ sup Lucã inqt. Qui aũt aptioꝛ hmõi cibusq; is q̃ siliq; mõ int⁹ inanis foꝛis mollis ẽ quo coꝛp⁹ nõ reficiẽ sed implet. vt sit magna oneri q; vsui. Siliq; itẽ grauis gñs est: vt ẽ apud Col. Siliq; modij ser vel septẽ totidẽ opis obꝛuunt metunt vna. Itẽ siliq; fruct⁹ arboꝛis. Poza. Uinit siliq; ꝛ pane scõo. Arboꝛ ipsa silr siliq; appellat pdulcis est ꝛ coꝛtex ipse. vt Ply. scribit mãdit. ꝺigitoꝛ boꝛis longitudinẽ hz: latitudinẽ voꝝ pollicarẽ. ꝛ nonnunq; falcata est. Quidã ex recẽtioꝛib⁹ nõ indoctus scribit siliquã esse granũ thecę iclusum quo abũdat apulia varioq; vocabulo apõ italicos the caq; oblõga ꝛ plana sapoꝛis ꝺulcedinẽ hz. Henuenses carubã vocãt: ꝛ alij fabã grẽcã. Uñ ꝛ ꝑmũ oĩum ꝛ minimũ pondus erat apud romanos. Post siliquã erat scrupus grẽce latine obulus q̃ sex siliq; ꝺficiebaꝫ. quẽ nos pensum denariũ iam ꝺicim⁹. Est voꝝ vigesimaq̃rta ps vncię. Supza scrupulũ ꝺrachma erat. q̃ ex scrupulis trib⁹ ꝺstabat. xviij. siliq; cõpẽdẽs. Sextula aũt ex q̃ttuoꝛ scrupulis ꝟ est ꝺrachmam ꝛ tertiã ꝺtinebat. ꝺicta q; sexta sit ps vncię. Pãc quodam tpe vetustioꝛes denariũ appellarũt denarius tũc argẽteus minimus erat. põderis siliquaꝝ. xxiij. q̃q; denari⁹ ppzie ꝺe. ꝺcez assium pondo ꝺstet atq; erat apud antiquos minima ęris signati ps. Supza sextulã semũciã legim⁹ ꝺimidiũ vncię cõtinẽẽ. Uncia ab vno denoiaꝫ. q; ex. xij. ea vnica est ps assis. ꝛ ea ex octo ꝺrachmis cõficiebaꝫ. siue sex denarijs. Uncię duę sextãs q̃si sexta ps assis nũcupaꝫ. Quadrãs q̃rta ps. Triens tertia ps. Uide i ꝺictõe As. Inde as ex. xij. vnciis cõstãs. q̃ ꝛ libza ꝺꝛ ex. xcvi. ꝺrachmis: siue denarijs. lxxij. cõfecta. Supza assem erat ꝺupõdus duę libzę a duob⁹ põderib⁹. põdus eni ꝛ põdo assis põdere dicebaꝫ. Uñ ꝛ vnũ põdus ẽ assipõ ꝺũ appellatũ. Ultra ꝺupõdiũ ẽ. Sexterti⁹ libzę duę ꝛ semis. q̃si semisterti⁹. ꝟ est post sequẽs tertio loco semis. Qõ. n. fiebat ex duob⁹ assibus ꝛ tertio semisse sestertiũ veteres vocauerũt. Supza sestertiũ tressis a trib⁹ assib⁹. Octussis quoq; ac nonussis cẽtussisq; repiẽ octo nouẽ ac decẽ asses. Decussem voꝝ denariũ. ꝛ a decẽ assib⁹ noiauerũt. A duob⁹ in deide ꝺecussibus: vicessis. i. viginti asses. A trib⁹ tricessis: triginta asses a centũ cõtussis. cẽtum asses q; erant bzeues ex ęre nũmi. supza cẽtussem maius ęris vocabulũ non habemus.

Siliquoz. aris. siliquas facio hoc est integumẽta. Ply. lib. xvij. Inter omnes autem constat nihil esse vtilius lupini segete pziusq; siliquetur aratro vel ꝺentibus versa.

Siliquastrum. Uide in ꝺictione Seliquastra.

Silurus. pe. p. peculiaris nili piscis tradit: q̃q; ꝛ ĩ ꝺanubio reperiaꝫ quẽ nõ absimilẽ ei putãt q̃ꝺã doctissimi quẽ sturionẽ appellamus. Amb. li. hexa. Capt⁹ est silurus ꝛ in vtil' ꝓda ꝺetecta est. Et rursus. Et silurũ q; minoꝝ piscĩũ viscerib⁹ aliũ replet. At Scylurus. p. c. ꝛ. y. nomẽ viri. ppzĩũ. q; vt Plutar. auctoꝛ est cũ relictis marib⁹ filijs octogita ꝺiẽ esse obiturus bastiliũ fascẽ cuiq; obtẽdẽs vt illũ cõfringerẽt iubebat. Jd aũt singul se posse negãtib⁹ ipe fingillati educta bastilia ꝺia facile cõfregit. Jta docẽs illos vbi vna esse pseuerarent firmos ac potẽtis foꝛe: ibecillos aũt si separenẽ ac ꝺiffiderẽt. Sillura ĩsula in oceano bzitãnico vt solinus inqt cui⁹ homines minimos refutãt. Dant res ꝛ accipiunt mutationibus.

Sylua gñale nomẽ est nõ solũ arboꝝ: sed ẽt herbaꝝ. Uirg. li. j. Be. Subit aspa sylua lipę tribuliq; ꝑpe tñ arboꝝ ꝛ q̃ cędua est ꝟ est q̃ bẽtur in eũ vsũ vt ex ea mã cędaꝫ. Qõ si succisa sit nihilomin⁹ ꝺꝛ sylua qñ rursus ex stirpib⁹ ait radicib⁹ renascẽ. Dicta sylua q̃si soliua: vel ab eo qõ grẽce υλη. i. mã ꝺꝛ. Et vt illi bylen. p mã: sic nr̃i sylua posuerũt. Et est aut glãdifera cui⁹ arboꝛes nõ cedunt: sed ad escã quadrupedibus pzbendã seruanẽ. aut cędua q; in ea arboꝛes cũ ad iustã procritatẽ creuerunt cędunt: vt vel ędificatiõibus: vel alijs vsibus materiã pzbeãt. Lucus non est cęduus sed manu cõsitus religiosusq; deo vel boꝛis alicuius cineri ꝺedicatus circa delubiũ ꝺei vel sepulchꝛi. Saltus est sylua in via vbi pasci atq; ęstiuare vel byemare pecudes solẽt. Nemoza volupta

tis cā cōparata ⁊ plena amęnitatis. Quęq; sylua ỏr qỏ ex tpe scribiť velocissime estq; velut ꝑma materia q̄les sunt papiri sylę. de quibus ipse sic scribit. Anbos libellos qui mihi subito calore ⁊ quadā festinādi voluptate fluxerūt cum singuli de sinu meo prodijssent congregatos ipse dimitterem. Quintil. diuersum est huic eoꝝ vitiū q̄ ꝑmo decurrere ꝑ materiā stilo q̄ velocissimo volūt. ⁊ sequētes calorē atq; impetum ex tpe scribūt. hāc sylua vocāt. Sylua ⁊ poetę nomināt elementoꝝ congeriez vnde cuncta procreātur. Dic Sylula ⁊ sylucula diminutiua ⁊ compositum sylicola.

Syluaticus. a. um. qỏ est sylue seu qỏ ad sylua pertinet. Aug. in ꝑs. interpretatōe pone paganos ligna esse sylvatica extra ecclesiā adhuc pōt inde fieri aliqd quō de lignis fabrilibus est lignū fabro aptū. Uar. li. j. de re rus. Ut falces dicuntur ab eodem scriptore vineaticę opus esse ser sirpiculę quinq; sylvaticę q̄nq; arbozarię tres rusticarię decem. per translationem sylvaticum dici potest incultum moribus.

Sylvester. stris. stre. vel hic ⁊ hęc sylvestris ⁊ hoc sylvestre. qỏ est sylue. Uirg. Sylvestrem tenui musam meditaris auena. Aliqū ỏr qỏ est in sylua. Li. in Lęl. Cum locis ipsis delectemur montuosis ⁊ sylvestribus in quibus diutius cōmozati sumus. hoc est locis qui in montibus sunt ⁊ syluis.

Sylvescere. est in sylua redigi. seu sylvestrē aut in fructuosas arbozes samēta ve fieri. Li. in cato. Quā serpētē multiplici lapsu ⁊ erratico ferro amputās coercet ars agricolaꝝ ne sylvescat sarmētis ⁊ in oēs partes nimia fundat. Col. lib. v. Nec pati vitē superuacuis frondibus luxuriantem sylvescere.

Sylvanus: sylvarum deus quem gręci pana vocant.

Sylvius nomen est eius qui in sylua natus sit.

Simois fluuius qui ex ida monte troiano defluens iuxta troiā labitur: ⁊ mari appzopinquans cōmiscetur xāthoꝝ: ac in paludē cogitur deinde exit in mare iuxta sigęum ꝑmōtozium.

Simbella libellę dimidium hoc est semis assis. Item instrumētum paruū quo singuli nūmi ponderantur.

Similis q̄si simulis. cum ad moꝝ vel doctrinę vel hmōi imitationē referť iungiť gtō: vt versus lucā nō sunt siles versuiz virgilij. Hoza. in ser. Sileseq; meozū mille die vsus describi posse Trebati. Li. Ut aliquoꝝ siles in dicēdo valeam⁹ esse. Qñ vo vel in forma vl in ętate vel i fortunis aut alijs hmōi reb⁹ sil'itudo est ntō iungiť. Uir. Os humeroscq; deo similis. Ply. Effigię ac lineamētis cozpis patri silis. Sed cōfundiť q̄nq; apud auctoꝝ hęc ońa. Cōposita sunt absilis: dissimilis. Assimilis q̄ est alicui silis. Plau. in merca. Quasi tu nunq̄ q̄cq̄ assimile ei⁹ facti feceris. Cōsimilis ⁊ verisimilis.

Simulo. as. similis sum construitur q; cum actō. Mar. Cū sint crura tibi similent quę coznua lunę. Hinc cōponitur assimilo. quod est comparo.

Similitudo quę q; similitas ỏr apud veteres. Lęcil. Uide qỏ ferat moꝝm similitas. Eius contrariū est dissimilitudo. Li. in Lęl. Dispares moꝝs disparia studia sequunť. quoꝝ dissimilitudo dissociat amicitias.

Simulo. as. silis. ⁊ figť imitoꝝ. ⁊ refero q̄dā a sil' deriuāt. Nihil enī aliud est simulare. q̄ ea q̄ absunt sil' esse oñdere. Hoza. in epi. Ducēt era foztis alexādri vultū simulātia. Huic qñ ꝑma est significatio simulare poniť ꝑ fingere. Li. Simulabat se romā rediturū cū in africā nauigaturus eēt. Hui⁹ opposita sunt assimulo. valde simulo. seu ostēdo vnā rē ꝑ alia. Plau. in am. Sed ita assimulauit se q̄si āphitrio siet. Dissimulo ⁊ insimulo. de q̄b⁹ alibi. Hinc Simulatio q̄ gręce ironia dicit.

Simuliter aduerbium dixerūt antiqui ꝓ similiter. Plau. Ex ossabo ego eum similiter. vt murēnam coquus.

Simitu ꝑ simul. Plau. in mer. Ita tres simitu res agēdę sunt. Idem in am. Nō ego cū vino simitu ebibi imperium tuum.

Simultas dicta est a ōrio sensu qz non sunt simul. Pōt etiā dici a simulatiōe q; q̄ simultates exercent. inter se simulata loquunť. Est aūt simultas odium que plerūq; intelligi cōsueta est cum inimicitia ope se ostēdat. Li. ꝓ Man. Ut multas simultates partiz occultas: parti apertas intelligam mihi eē subeundas: neq; politici est neq; tyrānus tam fęlix qui hāc euadere potuerit. vnde merito Demosthenes in philippicis. μὴ γοὺ ὡσοὲ ὠγνοεῖ ζὲ ἐκεῖνὼ τὰ παρὸν τὲ πηγεναι πραγματα ἀθανατα ἀλλα και μισεῖ ἐκεῖνοῦ και διεδοιεῦω ἀνδρες ἀθηναῖοι.

Simulto. as. simultates exerceo.

Simulachrum pe. ꝑ. a simulo. as. Et ꝓprie ỏr alicuius ficta imago. Simulachra. n. principio ex desiderio mortuoꝝ orta sunt vt quę iam defecerant viuere viderentur.

Simones qui sine naribus nati sunt vt inquit Ply. lib. xj.

Simonides nomen viri ꝓprium e Lea insula qui Melicus dictus est. Hic longas ⁊ duplices lras. inuenit longas. i. ꝑ. ω. Eusta inquit duplices cuiusmodi sunt. ζ. ξ. ψ. palamedes vero. ο. ξ. φ. χ. ⁊. υ. ꝓterea memozię aūt ⁊ lyre tertium sonum comperit. Ait. Plynius octauā inq̄t chordam addidit. Fuit ⁊ Alius Simonides poeta Jābicus ex amozgo insula.

Simila. ę. pe. cozre. farina alba ⁊ flos seu delicię farinę triticeę. Mar. nec poteris simile dotes numerare nec vsus. Pier. in ge. Accelera tria sata silę cōmisce ⁊ fac subcinericios panes.

Similago. pe. pzo. Idem quod simila. Ply. Similago extritico fit laudatissima.

Similar. Uide infra in dictione Similar.

Simul aduerbiū cōgregādi vt oēs simul currūt. Aliqñ ponitur pro deinde vel ēt vatinius Ciceroni. Lines romanas occidit abripuit. disperdidit: regiōes vastauit simul vo semissis hō ɔ me arma tulit. Sal. his amicis sociisq; cōsisus catilina simul q; es alienū ꝑ oēs terras ingens erat. i. ēt Inueniť qñ qz geminata ⁊ hz q̄si eandē vim quā cum ⁊ tuz sine partim. Quintil. Simul vt pleniozi obsequio demererer amantissimos mei: simul ne vulgarē viā ingressus alienis vestigijs insisterē. Hinc fiūt insimul qỏ est vna Simul ac. ⁊ simulatq;.

Simul ac: ⁊ simulatq; figť q̄ primum vel statim cū fine postq̄. Sal. Jam primū inuent⁹ simul ac belli patiēs erat. Col. li. vj. Semper conueniet simul atq; folia agere cęperint ficus rubzicam amurca diluere. Li. Apio. Gratissimū mihi feceris si ad me simul atq; adeptus eris miseris.

Simus. a. um. qỏ est pressum. Hie. de socrate. q̄ cū crebzo inter se iurgarent ⁊ ille eas irridere esset solitus q; pp se fedissimū hoiem simis narib⁹ recalua fronte pilosis humeris. ⁊ repandis cruribus⁹ disceptarēt. Uir. Dum tenera attondet simę virgulta capellę. Huius diminutiuū est. Simulus. Cōposita Desimus qui est ɔrius Simo. vt depes. Denares depiles deplumes. vt mille alia. Subsimus parūsimus. Uar. li. ij. de re ru. Ut sint bene cōpositę vt integris mēbris pilosis oblōgę amplę subsimi nec gibberi Resimus de quo alibi.

Simię ⁊ Simij hominuz figuris proxima animalia quę cauda carent. ⁊ in labya nascuntur. dictę q; sime sint. i. naribus depressis. vel quasi mimę. hoc est imitatrices. Mar. Lallidus emissas eludere simius hastas.

Simplex nomē numerale. vt simplex duplex. triplex. aliqñ ponitur pro vero ⁊ sincero sicut econtrario duplex pro fallaci. Li. Tuum ergame animū simplicem atq; amicum aperuit. Hoza. Aut cursus duplicis per mare vlysseī.

Simplus nomen numerale ⁊ significat semel tantū sic duplus bis tantum triplus ter tantum ⁊ huiusmodi.

Simplum calix fictilis quo vinum in sacrificijs libabatur a sumendo q; eo vinū sumebant minutatim. Ply. li. xxxv. Sed fictilibus prolibabať simpulis innocētius Apul. Latinum ⁊ simpulū sacrificijs adhiberi solita ostēdit his verbis. Patres pplo romano imperiū a ꝑmozdio fundauit ꝑq; eo i hodiernū oijs īmortalib⁹ simplo ⁊ catino fictili sacrificat.

Sin: ex si ⁊ ne. cōponiť abiecta. e. figť q; si vo qỏ nunq̄ in ꝑma pte collocať ⁊ nisi pcesserit si: sed in scda vbi fere duozuz est oppositio. Terē. Si illū reliquo eius vite timeo: sin opitulor huius munas. hz. n. quādā vim negatōis. pinde ac si diceret. Si aūt nō reliquo ſz opituloz. Aliqñ sin solū repetiť. sed qỏ scōi loci vi obtinet. Sal. Impat vt pcio ficuti multa ꝓfecerat insidiatozes maxie paret ac maxie occulte. Sin id paz ꝓcedat quouis modo minuidam interficat. i. si potest: occulte sinon potest vtcunq;.

Sina.vrbs Mesopotamię: quo noie etiã dictus est mons petreꝯ arabię Apostolus sina mons est in arabia qui coniunctus est ei quę nunc est hierusalem.

Sinapodes populi fuerũt in desertis africę qui vt põpo. refert in flexi lentis cruribus serpere magis q̃ ingredi traduntur.

Sinaꝝ regio auctore Ptol.lib.vij.terminat a septẽtrione parte serũ.ab ortu solis terra icognita ab occasu idia extra gangẽ.

Sinapis.is.pe.pro.fę.generis ꝛ hoc sinapi indeclinabile hẽrba seu semẽ q̃d pſilit cũ tanta acrimonia vt lachrymas ciat comedẽti. Jd aũt tritũ admixto musto ac melle ac vua passa: necnõ defruti paululũ cõfectionẽ gustu suauẽ efficit nec decrescit si adijcias cynnama ꝛ charyophales. Col. hoc sinape declinat. Ait.n. sinape atq; coriandrũ vti sata sunt sua sedes imota pmanẽt. Plau.in pseu.gñe fę. vsus est. Terẽ scelerata sinapis cũ illis. Macer. Inter eas q̃s pythagoras laudauerat herbas.asseritur primã laudem tribuisse sinapi.

Sinapium a sinapi.sicut ab alio aliatum. Quidam tantum per y.scribunt sed male.

Sindon:velum subtilissimum vt in euphonio. Et inuoluit eũz in sindone munda.

Sine prepositio semp sepatiua ꝛ figt absq; vt sine cerere ꝛ baccho friget venus. Est ꝛ imperatiuum verbi.Sino.is.vt sine videamus an veniat helias deponendum eum.

Sino.is.siui.situm pmitto. Var. Sine is ad pubertatis annos perueniat huius cõpositum est.Desino q̃ est cesso termino.

Sinope.es.pe.p.vrbs põti. Val.Flac.li.v. Assyrios cõplexa finus stat opima sinope. Hãc Milesij cõdiderunt.cuius potẽtia magna fuit que classe cõparata mari q̃ intra Lyaneas est imperauit.ędificia in vrbe magnifice extructa gymnasiũ ꝛ fozum ꝛ porticus ꝛ templa splendida. Hic Diogenes cynicus ꝛ Timotheus patrion.ꝛ Diphilus comicus orti sunt. Est ꝛ synope nomen regis numidarum.

Sinopis idis color quidã natiuus seu rubrica dr. q̃ primo apũ Sinopẽ inuenta est. Victr.li.vij.eam rubricam sinopicã appellauit de qua Stra.li.xij.sic scribit. In cappadocia nascitur ea que sinopica rubrica dicitur oĩum optima quę cum Iberica decertat. Idcirco sinopica appellat q̃ eam mercatores eo dferebãt primũq; ephesiox emporiũ tam celebre esset.

Sinus.us.pe.cor.dr illa ps q̃ est itra pectoris brachioriũq; cõplexũ.hic sinus vestiũ appellati sunt:q̃les erãt tunicę romanox ꝛ laxitas illa supracincturã. Vir.Sinꝰ collecta fluentes. Per trãslationẽ Sinꝰ vocant littora curua:ad similitudinẽ sinus ꝛ q̃si brachijs mare ãplectentia. Hęc κολπος vocãt. a quo curuitas ipsa sinuatio dr.ꝛ sinuatim per sinus. Aliq̃n Sinus dr cõcauitas oculox.s.palpebrę vbi lachrymax cõceptacula sunt.pp quãdã similitudinẽ. Virgi.li.iij. Sic effata sinũ lachrymis impleuit aboztis. Aliq̃n ponit̃ p quacũq; re fluente obilaritatẽ atq; capaci. Iuue. Fata regunt hoies fatum est in partibus illis qua sinus abscondit. Unde ꝛ retia sinus vocant. Idem impleuitq; sinus. Aliq̃n ponitur p velo q̃ ventis flantibus curuatur ꝛ sinum facit. Idem Totos pande sinus. Et sinus in sacra scriptura.locus est in quo babaam cũ sanctis patribus.vsq; ad xpi aduentũ perstitit.

Sinuosus.a.um.quod hz multos sinus: vt mare sinuosum:vela sinuosa q̃ sinus.i.curuationes faciũt. Claud.lib.j. de rap. sinuosa draconum membra regens.i.nodosa.

Sinuo:as.curuo in sinꝰ flecto. Vir.li.ij.sinuãtq; imẽsa volumine terga.i.insinꝰ flectit Ouid.li.ij.me. Tremulę sinuant flumine vestes.i.formant.rugant:vel i sinꝰ colligunt. Claud.li.j. Leperat ꝛ vitreis sũmo iaz margine teri oceanũ sinuare vadis.i.nodosũ facere. Hic cõponit̃ insinuo q̃ ppzie figt dicun go.ꝛ q̃si sinũ pono ĩmitto ĩfluo Justi. Cui se celeriter officij comitate ꝛ obsequẽdi gra insinuauit. Lactã.li.iiij. Descẽdes itaq; de celo scũs ille spũs dei sanctã vginẽ eunꝰ vtero se insinuaret elegit.i.imitteret. Jdẽ in eodẽ. Itẽ surdox patefactis auribꝰ insinuabat auditũ. Plau.i cis. Obsecro quo is hõ insinuauit pacto se ad te:idest introduxit. Et insinuare est oñdere. Dier.ad rusticũ. Totũ q̃ insinuare tibi cupio Et ĩplogo bester. Colẽtes.lxx.interpꝛtuz ordinẽ p hoc insinuare studioso lectori.silr insinuare dicimꝰ non apte ꝛ simplr rẽ exponere sz latẽter vel caute in aĩum audiẽtis veluti in sinũ q̃ volumꝰ mittere ꝛ ingredi facere. Li. Pub. Figulo. Nam ꝛ cõplectox eius familiarissimos q̃ me admodũ diligũt multũq; mecum sunt:ꝛ in ipsiꝰ consuetudinẽ quã adhuc meus pudox mihi clausit insinuabo. Dinc insinuatio occulta ingressio.q̃ est exordii ps qua artificiose dissimulãterq; surrepimus aĩs iudicuz in cã nõ satis fauorabili. Idem li.j.ad herẽ. Ergo si fidẽ factam purabimus.his rebus insinuabimus ad cãm.i.per sinũ locũ dicendi quẽ sumpsimus occulte ingrediemur. Sic insinuatus sumit̃ pro cõciliato in amicitiã nõ recta sed p quosdam sinus ꝛ quasi diuerticula intrat in amicitiam latenter.

Sinus.us.ꝛ sinũ.pe.p.gñs vasis:sic Haleola. Plau.i cur.hic cũ vino sinꝰ ferẽ. Var. Ubi erat vinũ positũ i mẽsa aut galeola aut sinu. Vir. Sinũ lactis erat. Quidã accipiunt pro flasco.

Sinuessa:ciuitas mediterranea campanię. vino satis abũdans q̃ sinuessanum dr. De hac Liui.li.x. In saltu vestino. Falernũ contingẽte agrum: Synope dr greca vrbs fuisse. Sinuessa deinde a romanis colonis appellata. Stra.lib.v. Sinuessa in setino sita est sinu a quo nomẽ vendicat ei primę calidę sunt balneę ad egritudines q̃sdaz accõmodatissimę.

Singulus.a.um q̃si sine angulo.q; ea q̃ vnica sunt nequeãt dsti tuere angulũ. Dsr aũt singuli vnusq̃sq; pse.hoc est separati ab aliis. Plau.ꝛ ad singulũ video vestigium. Aug.li.xiiij.ci. dei. Dixit singulus q̃sq; hõ vt in sermone vna lra ita q̃si elemẽtũ ẽ ciuitat ꝛ regni quã talibꝰ terraꝝ occupatõe latissimi.

Singulare q; est vnicũ excellẽs.ꝛ tã in malũ q̃ in bonũ sumit̃. Li.p Sylla. Me singulari ĩmanitate ꝛ crudelitate pditus.

Singulatim multi.separatim ꝛ vnum quoddã pse. Leci.primũ malo publicos.singulatim gratias egere.

Singillatim a singulo. Idem q̃ singulatim. Lucil. Singillatĩ vnusq̃sq; nr̃m mouet̃. Sue.in aug. Atq; ẽt sigillatim e certo gñe hoĩum libẽtes ac p facultate dsq; pecunias cõtulerunt. Hor.li.ser.p syncopẽ dixit. Et vã cozã singulati nota locutꝰ.

Singulariter vnice excellenter.

Sinistra manꝰ leua a sino.is.q; gerere nos dextra manu q̃ aptior est:finat. Sinistrũ aũt q̃tũ ad auguria ptinet figt pseruz q; nos agere aliq̃d finat. Aliq̃n dr aduersum noxiũ. Vir.li.j. ge. Arboribusq; satisq; notus pecoziq; sinister.

Sinistrorsum aduerbium figt versus sinistram partem.

Siphones pe.p.canales tubi fistulę per q̃s vergente spũ aqua vel alius liquor emittit̃ a sonovoci dicti si fi si. Un illud Jute. Effigiẽq; deę lõgis siphonibꝰ implẽt. Ply.lib.ij. De qua in sũma inga erũpẽte quo spũ acta ꝛ põdere terrę pssa siphonum mõ emicat. Tales sunt infontibꝰ manu fabrefactis. in q̃bus sunt hmõi lingulę plures pminẽtes ꝛ aquas plurifariã euomẽtes. Ply.ad appollinarẽ. Jn hoc frõte crater circa siphũculi plures miscẽt iucũdissimũ murmur. Est autem siphũculus diminutiuũ a siphone ꝛ accipit̃ p exigua fistula ex ere: vel marmore aliaue mã ex qua a qua exilit e fonte.

Siphnios:insula in mari ęgęo in q̃ auri ꝛ argenti fodinę erant. vt Herod.ait.

Sipo.as.spgo hic fiũt cõposita Dissipo q̃ ẽ destruo. Li. Marce.bẽmus ẽt rõnẽ rei familiaris ttę quã dissipari nolumus. Aliq̃n dissipare ẽ dispgere diuulgare. Col.lib.ij. Brumosq; quos aduersurã plerũq; tractę faciũt crates dissipabimꝰ. Jn sipo.inijcio intꝰ iacio: Cato de re rus. Pultẽ panicã sic coquito.libzã aligę ĩ aquã ĩdito: vti bñ madeat:id i fũdito i alueuz parũ eo casei recẽtis.p.iiij.mellis.p.v.ouũ vnũ oĩa vna pmisceto.bñ ita inspito in aulẽ nouam. Obsipo de quo alibi.

Sipõtũ: vrbs Apulię inxta Garganũ mõtẽ a diomede ędificata q̃ ꝛ sipꝰ:ꝛ a grecis ob multitudinẽ sepiaꝝ q̃ibi capiũt̃:sepiꝰ sepiũtis dr.hic siphõtinus a sipõto.ꝛ sepiũtinus a sepiunte.

Siq̃dẽ hz accẽtũ in añpe. Lõponit̃ qz er si.ꝛ q̃dẽ q̃uis si pse.producat ibiq; correpta fit:nec significationẽ ptiũ bẽat ex q̃bus componit̃. Sig̃.n.nã sei qñ Li. Dolobellę Gratulos baisnis. siquidẽ vt scribis salubres repẽte facte sunt. Ponit̃ ꝛ p si certe dubitatiua dictione. Asinius. Li. Nam ꝛ robur.ꝛ soboles militũ interijt.si q̃dẽ q̃ nũciant̃ vã sunt. Col.in pfa.

Accedit huc q̄ ille quē nos pfectū esse volum⁹ agricolā si q̄
dē artis cōsumatę sit. i. si vere. Quidā vaplā esse putant: sed
vnā esse dictionē oñdit. Quid. Qui in hoc eodē figto vtitur
prima bzeu qō nō accideret nisi esset ꝺposita. Quę mihi vē
tura ē si q̄dē vēntura senect⁹ cū dzit nūeris ipsa inuēta suis.
Siquis alius elocutio ornata vt cum dicimus. Varro doctus
est si quis alius hoc est pro vt quispiā alius doctus reperi
ri pōt. Sue. in Claudio. Si quem alium t se liberum esse.
Siren: t sirena mōstrū maris ab ειρειν qō cōnectere vel retine
re sigt vel ab σειρα catena eo q̄ libidinis vinculū sirenes
fuerūt. Sūt t q̄ h nomē ab συρω trabo deducāt. Unī fit vt
q̄dā p. i. latinū q̄dā p. y. pīlō scribāt. Pier. in plogo Josue.
Et nos ad patriā festinātes mortiferos sirenaꝝ cāt⁹ surda de
bem⁹ aure trāsire. Fuerūt āt Sirenes Acheloi t calliopes fi
lię ore t pubeten⁹ vgines reliq̄ pte corpozis pisci siculum lit
tus incolētes quaꝝ noia fuerūt parthenope lygia t leucosia.
Sirius stella in ore leonis pernicios. Continet n. cants. xviii.
stellas. Luc. lib. x. Rapidus q̄ sirius ignes exerit. Sta. li. j. fil.
Nec calido latrauit sirius astro. ductū nomē αποτου ϛει
ριν bio qō p ęstū pcipue canes faciūt quo tpe plerūq̄ i ra
biē ꝺuertunt. Ut αποτου ϛεριαειν qō ē arefacio: q⁹ tūc
maxima siccitas est amnib⁹. ac fontibus deficiētib⁹. Uel ꝺ
sirius a lōgo tractu qñ magnitudine sua triū signoꝝ spaciū
occupare vr. Dęc ānis oīb⁹ vt inq̄t Ser. ozi. circa. viij. Cal.
Julij. nr Suidas ϛειριον εκαλουν λεωτον ιππατιον
αϛωσηνον t subdit solem seriuꝫ dici t oia astra nomina
ri siria σειριον τον κυνα ὁτε δε και τον ηλιον ιβυ
κος δε παντα τα ἀϛρα σειρια λεγει etiā ex auctozita
te ęliani dicit q̄ sol dici potest sir siros t sirius. rij και σειρ
σειρὸς ὁη λιος οι δε και σειριος.
Siri defossiones terrę in modum puteozum vbi trāsmarinę p
uincię loco bozreoꝝ frumenta defossa seruatur. vt Col. li. j.
t Varro de re rus. scribunt.
Sirpi iunci fragiles palustresq̄ sunt nec in fruticuꝫ vepziumue
aut cauliuꝫ fine hęrbaꝝ genē numerant. Ex his tegūt dom⁹
t tegetes fiūt. bis velificāt in pado nautici: t ōnr stozeę. Do.
Sirpus sine nodo t lenis vinci species palustris res. hinc fa
ctum est puerbiū. Nodū in sirpo q̄ris. de his q̄ in reb⁹ claris
atq̄ apertis difficultatē faciūt. Piero. ad pāma. Qui inimi
cus est ēt in sirpo nodū q̄rit. Serpi ēt oñr nodosa poemata
t implicata instar viminum capzeolatim sirpata vt enodari
non possint. Hel. li. xi. Quę greci ęnigmata latini sirpos ap
pellauerūt. Tales ēt a greęis itidem Hryphi vocitantur.
Sirpo. as. vincio ligo innecto implico a sirpis dictum.
Sirpea q̄ virgis sirpat h est colligādo iplicat inquā stercus al
uidue file vehitur iumētis. Qui. in plaustro sirpea lata fuit.
Lato. Crates sesternarias vimine cōtertas appellat sirpe
as. sirpea simulachza vocat. Quid. lib. v. fas. p vimineis ar
geis sirpicea dolia quassa.
Sirpiculę falces q̄b⁹ i sirpādis h ē ligādis vineis vtimur ad am
putāda supflua ligamentoꝝ. Uar. falces oñr vineaticę opus
esse sex sirpiculę quinq̄. bę etiā dicuntur sirparię falces.
Sirpiculum canistrum vel q̄ de sirpis confectum est: vel q̄ ve
rius videre a sirpando.
Sisamus teste humero fuit vzbs paplagonię.
Siser hęrba cuius radicem olim nobilitauit Tyberius flagitās
eam omnibus annis a germania.
Sisapo. pe. coz. locus in bispania vbi minium celeberrimū na
scebaf. Uñ t sisaponēsis regio. Ply. li. xxxiij. Celeberrimuꝫ
minium ex sisaponensi regione bethyca mimario metallo.
Sisyphus pe. coz. fuit ęoli filius qui ab latrocinia a Theseo ser
tur occisus. t hac pęna apud inferos affici vt grāde saxuꝫ su
pza montē poztare coactus cum adapicem ꝺeduxerit conti
nuo ad ima relaxetur. Unde Ouid. li. xiij. me. Aut petis aut
vzges rediturum fisyphe sarum.
Sisto. is. stiti supinū nō bz t sigt stare facio. seu retineo: vt siste
gradū: siste lachzymas. Ply. Sanguinis p fluuiū sistit hęr
be pęonię semē rubzū. Qñq̄ sistē sigt pītare t qñ pītā coz
pozis exhibere cōparere. Dictū ab eo q̄ eo nō tm cōpere q⁹
oz sed ēt manere. Li. ad Atticū. Des operā id qō mihi affir
masti vt te añ kal. Jāuarias vbicūq̄ erim⁹ fistas. Jdē vas sa
ct⁹ ē alter ei⁹ sistēdi. vt si ille nō reuertisset moziēdū esset sibi.
Oñq̄ ē ꝺfirmare corroborare vt h rē romanā magno tur
bāte tumultu fistet eques. Sto. tm steti statū fac. Uñ statoꝝ
nō aūt a fisto. vt q̄dā putauerūt: cū teste Pris. nullū bēat. su
pinū. nec vllū vocabulū a fisto pfectū legam⁹. Nā si supinū
hꝫ et nō statū sꝫ stitū eēt. qñ ei⁹ ptiū nō steti ē: vt Pris. quos
dā velle dicit neq̄ statui vt ipe sentit. qñ tūc statutū supinū
faceret. sꝫ stiti ē si Bellio credim⁹ ita dicēti. Jn li. vetere. M.
Catonis q̄ iscribit ꝺ Tyberiuꝫ exulē scriptū quidē sic erat.
Quid si vadimoniū capite obuoluto stitisses. Recte ille ste
tisses scripsit sed falsi t audaces emendatozes e scriptos p li
bzos stetisses fecerūt tanq̄ stitisses vanū t nihili vbū eēt q̄n
poti⁹ ipsi neq̄ t nihili sunt q̄ ignozāt stitisses dcīa Catone
qñ sisteret vadimoniū: nō staret. Igit cū supinū bui⁹ vbi si
bz ꝺueniat esse stitū nō statū tā ꝺstat statoꝝ a statū nō a stitū
esse fozmatū. pterea cū nullū vocabulū a fisto deſcēdat mul
ta vero a Sto nemini dubiuꝫ esse oz q̄n fisto supino careat.
Dic. n. stabil stabilio. stellę statur⁹ t multa alia. Nec q⁹ ro
mulus ozauerit Jouē vt suoꝝ fugā sisteret: t statozi ioui tē
plū vouerit idcirco a fisto statoz est. Nō. n. oicit Li. ꝓterea
q⁹ Romulus pcat⁹ ē iouē vt suos sisteret ide iouē statozem
appellatū. nec Romulus iouē statozē se appellaturū si suos
sisteret. sꝫ ait hic ego tibi tēplū statozi ioui. i. q̄es statoz ꝓpa
vtute stās. t rex stabilioꝝ tanq̄ stabiliozi nro futuro tēpluꝫ
q̄ monumētū sit poster] tua pītia pseruatā eē vzbē voueo.
Nā q⁹ Romulus dixit fugā fēdā siste nō sic accipiendū est.
q⁹ pcat⁹ fit iouē vt suos solū sistēt (h. n. ridiculū fozet) sꝫ vt sic
sisteret vt i sabinos ipugnātes ac isectātes starēt illisq̄ resi
sterēt. Qō Li. eodē loco tāgit cū ait. hęc pcat⁹ velut si sēsisset
auditas pces hic inq̄t romanis iuppiter optimus maximus
resistere atq̄ iterare pugnā iubet. Resistere romani tanq̄ cę
lesti voce iussi. Doc ēt Li. li. j. inuec. ꝓprie posuit. Tu iuppi
ter qui ijsdē rebus q̄b⁹ hęc vzbs condita auspitijs a romulo
es ꝺstitutus quē statozē bui⁹ vzbis atq̄ iperijvere noīamus
hunc t h⁹ socios a tuis aris cęterisq̄ templis ac tectis vzbis
amęnibus a vita foztunisq̄ ciuiū oīum arcebis. Et li. iii. de
fini. Ad seruādū gñs humanū nā incitant atq̄ ēt iouē cum
optimū maximū dicimus: cūq̄ eū salutarē hospitalē statozē
hac itelligi volumus salutē hoīuꝫ in ei⁹ esse tutela. Ex his cō
stat iouē cognominatū statozē fuisse nō a fistēdo vt valla di
xit. sed a stādo. q⁹ cū stare solus putaret aduersus tēplo sibi
dicato tanq̄ vzbis romę romanię populi stabilitozi vt ibi
p tutela romanoꝝ veneratus staret hospitalis: eo q⁹ roma
nos aduersus sabinos stare fecisse crederet. Qō t pater me
us. Aug. li. iij. ci. dei. Paucis vbis cōplerus est dicēs. Dic tm
Romulus de suoꝝ vtute desperās iouē ozauit vt starēt atq̄
ille hac occasiōe nomē statozis inuenit. Nec mirū si asto sta
toz sit qñ stare est viroꝝ fortiter pugnātium. vt apō Plau.
in am. Si in fugaꝫ se tm nemo conuertit nec recedit loco q̄n
statim rē gerat aiam omittūt prius q̄ loco demigrent. q̄sq̄
vt steterat iacet obtinetq̄ ordinez. A Sisto fiunt cōpōsita.
Absisto. Assisto qō est presentē me exhibeo siue coā me fir
mo. Ter. in Adel. Accede huc pmeno nimiū ist hoc ab isti. h
ppter hunc assiste. Uir. ac libye citus astitit ozis. i. pītauit.
Consisto. Circūsisto. Desisto. Existo. Insisto. Obsisto. Persi
sto duro perseuero. Apul. Cum me rogassent an in ꝓpositō
perfisterem. Pręsisto ante sisto. Resisto.
Sistruꝫ musicū instrm hoc est cornu recurrū peculiare egyptio
rum quo vtunt in isidis sacrum argutū t sonoꝝ dū petitere
tur. Qui. per tua sistra pcor per anubidis ora verēdi. Apul.
ęreis t argenteis t aureis sistris argutum tinnitū cōstrepen
tes. Mar. Si quis plorator collo tibi vernula pendet. hęc
quatiat tenera garrula sistra manu. hoc tm instrm apud egy
ptios vicem tubę exhibebat. Uirgi. Patrio vocat agmina
sistro. Inde a Martiale dicitur. Sistrata tuba.
Sitaces, auis quę alio noīe psitacus. t papagallī⁹ dicitur Ply.
Jndia auem hanc mittit sitacen vocant viridem toto corpo

retorquę tantum miniatio in ceruice distinctam.
Sitarchia.vas repositoriū sine saccus vel pera in qua poni cō/ sueuit cibus. σιτόν.n.cibus. Hier.in lib.x. Panis, defecit in sitarchijs nostris ꝛ sportulam non habemus.
Sitometra.mensura frumenti ad largiendum.
Sithonia.regio littoralis macedonię versus Thermopontum in qua mons est sithon niuosus. Virgi. Sithoniasq; niues hyemis subeam⁹ aquosę.hoc ēt noīe dicta fuit Thracia: vt inquit.Hel.li.x. Unde spirat aquilo quoniam ad septētrio/ nem exposita. Ouid. Et sithonio aquilone.
Sitis ppzie bibendi appetitus. Per trāslationē ponit p nimia auiditate cuiusq; rei. Plācus Lupio te amplecti neq; aliter sitim iādiu cōceptā sedare possum. Hinc sitio.is. Iusti. Sa/ tiare inqt sanguine quē sitisti huius diminutiuū ē Siticula.
Siticulosus qui sp sitit. Inde Hora. siticulosam vocat apulia.
Sitibundus abunde sitiens.
Situla cista q̄ ppli suffragia in creādis magistratib⁹ legibusq; ferēdis colligebant. Plau. in cas. Sortitia illa in situla etiā vas ad hauriēdam aquā accōmodū q aquā sitiat. Idez Si hāc situlā accepero. oēm illi puteo aīam interrarero. Huius diminutiuū est sitella. Li. p Lor. Neq; mai⁹ est legere codi/ cē cū intercedat quā sitellā ipsaz cū ipso ītercessore deferre.
Situs.a.um.positus. Et situ est q̄d loco suo positū non euerti tur. Ter. in adel. In quo nostrę spes: opesq; oēs sitę erant.
Situs.us. langor ex humore creata q̄ sit in locis sole carētibus. Do. exponēs illō. Uir. li. vij. Sed te victa situ sic scribit. Si/ tus ē corruptio ex hūore ꝛ diuturnitate ōcta q̄ ōteriores fiūt spēs vno loco ꝛ plixo tpe ostitutę. Uict. Situ q̄si q̄ senio es set ꝛ nihil agēdo corrupta. Solet aūt i locis situlētis odor q̄ dā teter ꝛ aspnabilis olfactātiū nares offendere q̄ ꝛ ipse sit⁹ or. Ply. li. xxj. Pessimū esse crocū qō situ redolet. Sedet ēt situs in vultu capite totoq; corpe. ꝛ habitu pīertim inopum qualē Luca. describit. Fęda situ macies. hūc ēt pędorem di cimus. Col. li. v. vitibus situ vedit. Jam vero muscus q̄ mo re cōpedis crura vitiū ꝛ vineta compzimit situq; ꝛ veterno macerat: ferro distringēdus ꝛ eradēdus est. Pręterea situs dicitur loci qualitas vt de situ syracusaz. Virgi. lib. j. Be. Et segnem patiere situ durescere campum. i. sicut stat.

Smaragdus: gēma q̄ oculoz acies recreat quo nihil viridius. Hic Smaragdin⁹.a.um. pe. coz. Suidas σμαραγδος ὁη λυκως λεγεται εσι δε ειδος λιθου πολυτιμου ἐλεγχος δε βεβαιοτητος θεοσεβειας και λοιπα
Smigma.tis. ōz oē illud qō purgat. ab σμηχω. purgo abster/ go. Et est gñale nomē quo medicamentū oē significatur qō valet ad emaculandā faciē ꝛ abstergēda corpoz de honesta menta. Hiero. in Dan. Afferte mihi oleum ꝛ smigmata.
Smigticus.a.um. vt ius smigtica efficacia smigmatis.
Smilax: arbor quā latini Taxū vocāt. Est ꝛ gñs herbę hederę silis densis geniculatę caulib⁹ spinosę fruticosę ramis folio herbaceo floze cādido olēte liliū. Ouid. li. iiij. me. Et crocon in puos vsuz cū smilace flozes. Sūt q̄ smilacē autophoz vocāt q̄si seipm ferētē. Hic smilaceus.a.um. qō ē factū ex smilace.
Smyrna: vibs in minozi asia: quā fluui⁹ meles circūfluit. Hanc theseus thesalus in memoriā vxoris suę q̄ smyrna vocaba/ tur extruxit. Ex hac homer⁹ ortū habuisse quidā existimant.

Soanes: populi Asie caucasi extrema obtinētes sicut Stra. re/ fert lib. xi. qui ducenta hoīum milia cogunt exercitum.
Soboles successio. ab olescendo. i. crescendo dicta.
Sobrius. ōz hō sanę mentis quasi separatus ab ebrio. Teren. in an. Tu pol homo non es sobrius.
Sobrini duaz pluriūe sozoz filij: q̄si sozorini. Patrueles pa/ truozum filij. i. duoz aut plurium fratrum filij.
Socer vxoris meę pī. Socrus: vxoris meę mr. Socer magnus vxoris meę auus qui ꝛ p socer ōz ꝛ ego sum illius progener. Et auus meus socer magn⁹ est vxoris meę. illa illi pnurus. Socer aūt ꝛ socrus ōnr. q̄ sibi generū associēt. A socer fiūt cōsocer psocer ꝛ Adsocer. Cōsoceros vocant quoz filij iter se matrimonio copulati sunt. Uerbi gratia. Ergo illi osocer sum ꝛ ille mihi cōsocer est cuius filio filia mea nupsit. p so cer ꝛ absocer eodē modo dicuntur. quo paauus ꝛ abauus.
Socus p simplex. c. fuit vir Troianus animo ꝛ corporis digni/ tate generosus.
Soccus p duplex. cc. gñs calceamenti. a sacco deductum nomē ad cui⁹ silitudinē erat factū: ita q̄ ligatū supra pedem plicas multas p totū effundebat qō nō tm comędoz erat: vt apud Hora. hūc socci cępe pedē: sed ēt mulier. Hier. ad Saluinā. Quę pullam tunicā nigroscq; calceolos cādidę vestis ꝛ au/ rati socci depositione sumpsisti. Sue. de cal. Sępe gēmatas depictasq; penulas manuleatus ꝛ armillatus in publicū p/ cessit aliq̄n sericatus ꝛ cycladatus ac mō i crepidis ꝛ cothur nis: modo in spiculatoria caliga nōnunq; socco muliebri.
Socculus pus soccus. Sue. in Uitel. Pro maximo munere a Messallina petijt vt sibi pedes pberet excalciandos detra/ ctumq; socculum dextrum inter togam tunicasq; gestauit.
Socius ōz q̄ sit eius dē sortis vel q̄ secet. i. diuidat laborē alte/ rius: vel q eū in re laboriosa sequat. Uel a socco q̄ calceus est vtriq; pedi aptus q̄n socius se amico cōmoduz in vtra fortuna prębeat. Sunt aūt socij q̄ pari consilio ꝛ auctoritate rē simul aggrediunt. Et qui in res seria ꝛ laboriosa aliquo rum pares sunt. Uñ socij populi romani dicebant ita cum bis fędere cōiuncti vt pacis ac belli participes essent: q̄uis plus sit socius q̄ pticeps. Comites q̄ cōsulendo operūue prę stādo subsequunt ꝛ ppzie i itinere qui nō sua cā iter capiūt sed vt aliū psequant. Cęsar. cū se victorię pompei comitem esse mallet q̄ sociū cęsaris. Et g̃naliter q̄cūq; aliquē sequit co mes appellat. Li. Est gloria comes virtutis. Gloria. n. seq̄tur honestatē. sicut vmbra corpus. Sodales in reb⁹ leuioribus ꝛ fere in cōiunijs oñr q̄si sil'edales: vel q vna sederēt ꝛ essent sil'in mensa: vel q ex suo datis vesci solerent. vel q inter se suaderēt qō vtile esset. Quintil. Et tępestiua cōuiuia ꝛ pui giles iocos aduocata sodaliū turba solutus atq; affluēs age rē. Laius. Sodales sunt q̄ eiusdē collegij sunt. Cū eo sentire vf. apud Li. Anto. q̄ Nozbanū q̄storē suū appellat sodalē.
Socialis ꝛ hoc sociale. qō est socioz. Uñ Sociale bellū: qō cuz sociis gestū est. hoc dictū ē Marsicū. q̄n a marsis rebellādi suscitatū fuerat initiū. Sociale aūt qz oē latiū picenuz ꝛ etru ria oīs atq; cāpania postrema italia ꝛ romā consurrexerūt.
Societas. quasi participio. Liui. Infida regni societas.
Socienus dicebat socius. Plau. Ibo intro atq; illi socieno tuo iam interstringam gulam.
Socio.as. iungo quasi socium socio appono. Col. lib. iiij. At si q̄s cū scia sociauerit diligētiā. Eius cōposita sunt associo cō socio ei⁹ significationis cū pmitiuo. Lac. lib. vij. Licet aīa ꝛ corp⁹ osociata sint. Dissocio. deiūgo sic Dessuadeoz ōbozoz Nā dis ītercū nō diuersitatē sz dissionē fac. sic dissimilitu do dispar ꝛ hmōi. Li. Quoz dissimilitudo dissociat amicitiā.
Socordia. Uide in dictione Secors.
Socrates pe. coz. plūs athenienſis vnus omniū sapientissimus iudicatus qui pbiam naturalē imortalem trāstulit. Suidas σοκρατης σοφρονισκου λιθοξοου και μητρος φαιναρετης μαιας πρότερον γενομενος λιθοξο ος ωστε και φασιν αυτου εργον ειναι τας αθηνᾶ σιμενας λυμενας χαριτας ειτα φιλοσοφησας δια του κοινου και αναξαγορου του κλαζομενιου. Hic equabilitatem in oi vita seruauit: vt idem semp vultus eadēq; frons siue psperis siue aduersis rebus extiterit vsq; ad extremū. Ply. li. vij. Ferunt Socratē clarū sapiētia eodē semp visuz vultu nec aut hilari magna. aut turbato. habuit duas vxores xantippē ꝛ Mironē vno tpe. Quę cuz crebro inter se iurgarēt ꝛ ille eas esset solit⁹ oderidere q̄ pp se ſdissi/ mū boīem simul naribus recalua fronte pilosis humeris re/ pandis cruribus disceptarēt nouissime verterūt in eū impe tum ꝛ male multatū fugientēq; diu persecutę sunt. Quōdaz cū infinita cōuicia ex superiori loco ingerēti xantippe resti/

tisset aq̃ pfussus ĩmũda nihil amplius rñdit q̃z capite deterso. Sciebã inq̃t futurũ vt post ista tonitrua iber subsequeretur ĩterrogauit. Alcibiades cur mulierẽ tã acerbã domo nõ exigeret. Qñ inq̃t socrates cũ illã domi talẽ ppetior insuesco. z exerceor quo sozis petulãtiã iniuriã facili⁹ ferã. Iterũ dicẽti Alcibiadi. Intolerãdã eẽ xãtippes maledicẽtiaz. Tu inq̃t nõne tolleras anseres clamoze pstrepẽtes? Illo ãnuente qñ mihi ouã z pullos pariũt. Et mihi ait xãtippe filios gignit. Pr̃ Socratis fuit Sophzoniscus lapidari⁹ mr̃ phenareta obstetrix. Qui in pauptate btissim⁹ amicis olim audientib⁹. Emissem palliũ si nũmos haberẽ neminẽ poposcit oẽs admonuit: a quo acciperet ambiguus fuit. Dic auditor fuit Anaragoze z damonis. postea ad Archelaũ phyficũ se cõtulit. Qui aiaduertẽs nãlis speculatiõis fructũ nullũ esse inuexit p̃mus etbicen. i. mozalẽ pb̃iam ad quã transiens ferẽ dixisse. q̃ supza nos nihil ad nos. Auctor est xenophon socratẽ nunq̃z de nã rez neq̃z de sublimiozib⁹ rebus disputasse cũ ea sint supza captũ boĩum. Ex socratis varijs in oẽm partez diffusis disputatiõib⁹ plures fluxere discipuli. Et cũ ali⁹ aliõ appẽderet p seminatę sunt q̃si familię dissentiẽtes inter se cum tñ oẽs sepb̃i socraticos z dici vellẽt z esse arbitrarentur. Primũ ab ipso Socrate plato A platone Aristoteles z Xenocrates. Deinde ab Antisthene q̃ patientiã z duritiam in socratico fmone marie ad amarat Cynica. Cũ ab aristippo quẽ maxime voluptarię disputatiões delectarunt Cyrenaica pb̃ia manauerũt fuerũt ẽt alia genera pb̃oz: vt Eretrior. Megaricorũ pyrrhonioz q̃ se socraticos esse dicerent. Unde merito pb̃oz fons Socrates appellatus est.

Sodalis. Uide in dictione Socius. hinc sodalitas z sodalitiuz quę significant collegium multoz seu cõuiuium. Li. Sodalitates me q̃stoze sunt institutę. Idẽ in arte veteri. Uenit in ędes quasdam in quibus sodalitiũ erat futurum eodez die.

Sodes q̃dã aduerbiũ p̃cationẽ: vl exhortationẽ denotãs arbitranr. Prisc. putat eẽ vbũ. Ait. n. q̃dã vba eẽ q̃ in vsu deficiũt personis vt cędo sodes salue. aue: furis inf̃it inquam fozet fio. Dictum sodes si audes. vt fis. pzo sivis ilico pzo in loco.

Sodoma. ę. Sodomũ z Sodoma. oz. pl̃ tãtũ oppidũ fuit Judeę. De quo legit in Bene. Anteq̃z subuerterẽt dñs sodomã z Gomozrã. Et iterum habitauit in sodomis. Solin⁹ de situ Judeę. Ibi duo oppida vnũ sodomum alterum gomozruz Hinc sodomitę dicti sunt. sodomozum incolę.

Sodomito. as. pe. p. vbũ obscęnũ. Li. li. j. offi. Latrocinari fraudare adulterare sodomitare turpe est. sed dr̃ non obscęne.

Sogdiana, puicia asię q̃ vt li. vj. scribit. Ptol. a septẽtrione pte scythię ẽminat ab oziẽte sacis a meridie z occasu bactriana. In ea st̃ vrbes Oxiana martica z Alexãdria quã vt Solin⁹ ait Alexãder ẽtiã odidit ad otestãdos itineris sui terminos

Solus a solon qõ oscoz lingua totũ sigt. Nã q̃ vnus est totus est. Dic solitudo. q̃ z solitas a veterib⁹ dicebat. Sciendũ q̃ solus z vn⁹ p solus moze suplatinoz gtũm regũt: vt sol⁹ vt vnus oĩuz accipiẽter squãmis ad bos versis ɔ aq̃s natando meat inq̃t. Ply. Itẽ dicim⁹ solus vel vn⁹ ex oib⁹ vel iter oẽs Et cũ singularitatẽ significet inuenit tñ. Plural r. Ter. i adel. Sole sum⁹. Qñq̃z solus dr̃ desert⁹. Uir. li. iij. ge. Deu male tũ libyę solis errat ĩ aruis. Ter. Uenit meditatus alicũde ex solo loco. Idẽ nõne huc abici oz i solas terras. Facitq̃z gtñ solius. z soli solę soli. Teren. in eu. Mihi solę ridiculo fuit.

Solitarius. a. um. vt solitarius qui solus viuit. Hinc solitarius piscis z solitaria vita.

Soli loquus pe. coz. qui solus loquitur. Et soliloquium qõ pernos contemplando loqui solemus.

Solinagus pe. coz. q̃ solus vagat. Aug. li. xi. ci. dei. Nã cũ animãtes al's solitarias z quodãmodo solinagas. i. q̃ solitudinem magnã appetant sicuti sunt aquilę milui leones lupi.

Solẽnis z hoc solẽne p duplex. nn. quod oĩbus annis p̃stari oz compositum nomẽ ex solo z anno. Val. mar. Maiozes statas solẽnesq̃z cerimonias pontificũ scientia bene gerendarũ rerum auctozitate cẽ. Hinc solẽnitas.

Solẽnium. ij. z solẽnia. oz. festa q̃ singulis annis certo tpe fiũt.

Soli ferreum. genus teli appellatum. quasi totũ ferreum. Nam solum significat totum z solidum.

Solitaurilia: ĩmolatio trium hostiaz erat diuersi generis tauri arietes z verris. qz oẽs solidi integriq̃z corpozis sint. Ply. li. viij. Si potiaẽ marti soli taurilibus piaculũ fieri. hoc sacrificium censozes vt scribit Asco. vrbem completo quinquennio lustrantes de sue oue tauro faciebant.

Solum of oẽ qõ sustinet. z vnicuiq̃z rei subiacet: vbi aliq̃d fundari põt. Unde aq̃ supficies ɔz solũ qz nauiũ fundamentũ est. Uir. li. v. Subtrabiturq̃z solũ celũ stellaz solũ est. Ouid. li. j. me. Astra tenẽt cęleste solũ. Ennius vero sola terraz plurali numero dixit Aer ẽt solũ dr̃ qz auiũ sustẽtaculũ. Hinc solus pro loco seu sedili ponit. itẽ pro terra q̃ boĩum z aliaũ fundamentũ fit. Col. li. ij. Nam qõ sicco solo ingestũ z iam inocatũ pinde ac si repositũ in horreo nõ corrũpitur. Unde natale solũ dicimus patriã hoc est terrã in q̃ nati sumus. Unde exul qui extra solũ. hoc est patriã electus est. Uir. li. vij. ẽt mẽsaz appellauit solũ. Et cereale solũ pomis agrestib⁹ augẽt. Rursus solum inferior pedis. ps quã vulgo soleã vocãt q̃ callosa fit z dura ẽt discalciatis. Li. li. v. tus. Mihi amictui ẽ scythycum tegmẽ calciamentũ solor calluz cubile terra. Amb: Nota fcã solo attrita ẽ pl̃moz. Et solũ dictũ est. p solea calciamẽti z cozio. Mar. sozdidus antiq̃s solitus, pducere pelles z mozdere luto putre vetusq̃z solũ. ppzie tñ solũ terra ɔz.

Sol a solus fit q̃ solus cũ est exoztus obscuratis oib⁹ alijs apparet. Uel vt scribit Diod. ab hypionis filio q̃ liber a romanis appellat⁹ est. q̃ liber z vagus sit. Soles tñ plurali numero pro die legimus. Uir. li. iij. Tris adeo incertos cęca caligine soles erramus pelago. Et soles: solis splẽdozes vl radij dicuntur. Mar. hibernis obiecta locis specularia puros admittunt soles z sine fęce dies. Item soles estus vel ardozes solis Hoza. cozpozis exigui pzecanũ solibus aptũ. Hinc Insolo. as. de quo supza Sol aũt grẽce dicuntur Ἥλιος.

Solis: insula est in mari indico semper rubens. z vt solinus refert omni animãtium generi in accessa. qñ eo ingressos vis circũfusi aeris confestim exanimat.

Solaris z hoc solare. qõ est solis. vt radij solares. annus solaris cum sol expleto per oia signa circuitu ad id vñ digressus fuerat redijt: qõ fit fere. cccl x v. diebus. Ei solaris herba quę grẽce heliotropium dicitur q̃ se cum sole circũagat etiaz nubilo die. Tantus est eius sideris amoz.

Solanus. a. um. pe. pzo. Idem q̃ solaris. Hinc subsolanus ventus qui sub sole oriente nasci videtur.

Solarium locus: in quo horze ad solẽ conspiciunt. Primus romanis hoc statuisse ɔz. L. Papyrius cursor ad ędẽ Quirini ante. xij. annos q̃z cũ pyrrho bellatũ est. Nam prius ozt⁹ tantum z occasus solis nominabant. post aliquot annos adiecto meridie. Dicit z solariuz locus in domo supioz stratus. Hier. li. ij. z. Uidit mulierẽ se lauantẽ ex aduerso sup solariũ suũ. Nã latini solarca vocant plana tecta q̃ grẽci domata vt idẽ Hier. Est auctor. Pręterea solariũ appellãt iurisconsulti vectigal qõ pro solo pendit. titulo ne quid in publico fiat.

Solario. as. pe. pzo. in altum ędifico.

Solstitiũ: solis statio cũ sol vltra nõ pgredit sed retrocedere incipit. Singul' q̃ppe ãnis duo solstitia sunt. Unũ estiuũ: alterũ hyemale. Sũt. n. duo tropici hibern⁹ z estiuus. Hibernus q̃dẽ est. p quẽ sol trãsmittẽs octauã capricorni ptẽ solstitiũ hibernuz facit. viij. kal. Januarias die. quo tpe sol altiores incipit circulos petere estiuus vo p quẽ sol octauã ptẽ cãcri trãsmittẽs solstitiũ estiuũ facit. viij. kalen. Julij quo tpe remeare sol ad iferiores incipit circulos. Sane veteres solstitiũ fere vocãt estiuũ lz nihil adijciat. Uirg. li. j. Be. Humida solstitia atq̃z hyemes optate serenas agricolę. Nã inuenias vbi adijcit bzumale vbi de hiberno fit mẽtio. Col. li. xvi. kl. Januarij sol in capricornũ tranfitũ facit bzumale solstitium.

Solati dicuntur: qui sole cozepti sunt. quẽadmodum Sidereti qui sidere. Ply. Sic z solatius pzosunt.

Solipugna seu solifuga: genus bestiolę maleficę q̃ acrius concutiuscq̃z fertur caloze solis vnde nomen traxit.

Solea q̄ solo pedis subiiciē q̄q̄ ēt id gñs calceoꝝ ē: quo plan
tar calces tñ obtegunē ceteris ꝑpe relictis nudis pedis p/
bꝫ teretib⁹ supne pedē vinciēs anſis q̄s ligulas vocant. alio
noie suberes dicūē. Et a grecis Crepidę lz hęc differre putēt
aliq̄d. Dictę Soleę q̄ sola pedibus subiiciant. Plau. in tru.
Date iā soleas. atq̄ itrome actutū ducite. Fiūt āt q̄q̄ soleę
oū solea capiē. ꝑ ea q̄ solo pedis subiiciē. ex ferro vl argēto:
corio vel alia mā. Naz eās z bobus soleę ferreę applicant.
Catul. Et supinā amniū graui oelinq̄re cęno ferreā vt soleaz
tenaci i voragine mula. Poniē interdum ꝑ calceo. Proper.
Profilit in laxa nitra pedē solea Itez solea gñs piscis plani
a filitudie soleę. de quo. Col. Ply. li. ix. Rubi solę: passeres
formā hñt planam. Et Solea oī materia roborea super qua
paries craticius extruiē. Iuue. Et solea pulsare nates.

Solearij: solearum sutores. Plau. in aul. Solearij astant: astant
molochinarij.

Soleatus dicitur qui soleis indutus est. Hel. Cur soleatos dixiſ
set qui gallicas non haberent soleas.

Soliū armariū ex vno ligno factū i quo reges ob corpis sui tute
lā sedebāt dictū q̄si solidū q̄si ex ꝑdura mā roboris fiebat.
vel oī q̄si solū q̄ i bis soli sederēt. Syr. Cōsedit solio rerūq̄
iuasit hēnas. Uel scōm aspū ꝑ ātistichon q̄si sediū a seden
do. Nā z sella q̄si seda dicta ē Abusiue tñ q̄q̄ pōiē ꝑ sella
regali. Uir. Prefat⁹ diuos solio res insit ab alto. Q̄q̄ ꝑ va
se saligno vel abiete ad vnū plurimosq̄ liquores trāsferen
dos z ad pānos lineos cū lixinio calido z cineꝛ emaculādos
accōmodato: z quo i balneis sedētes lauāur. Celsus Inter
positis duab⁹ horis i soliū is aq̄ calidę resupinus dimittēd⁹
est sic vt a genibus ad vmbilicū aq̄ teneat. Mar. nō vis i so
lio ꝑus lauari. Sue. de Augu. At quotiens neruoꝝ cā mari
nis albulisq̄ calidis vtēdū eēt cōtētus hoc erat vt infidens
ligneo solio q̄ ipe hispanico ꝓbo dure tā vocabat manus
acpedes alternis iactaret. Nōnūq̄ huic fille vas dicitur seu
loculamētū sepulchrale i quo cōdūē defuncti. Ply. li. xxxv.
Q̄si z defunctos sese multi fictilibus solijs condi maluere.
Curti. Septim⁹ dies erat ex quo corp⁹ regis iacebat i solio

Solid⁹. a. um. pe. cor. mō iuge ac ꝯtinuū figūt. Plau. Decē ānos
solidos erraui puer. Mō plenū integrū nihil ꝯcaui aut va
cui hīs. Uñ solidū corpus dicimus q̄ ꝯstat lōgitudine la
titudine z altitudine. Uir. Solidoq̄ adamāte colūnę. Dinc
fit i solidū aduerbialiter. q̄ figūt i integrū vt oēs ꝑmiserūt iso
lidū se satisfacturos. i. integer vnusq̄sq̄ ꝑ se z nō oēs simul.
Solidū q̄dā a solo terra deducūt alij a soloō oscoꝝ vocabulo
q̄ totū figūt. Est z solidus substantiuū genus nūmi quo in
pūtia vtimur cuꝝ dicimus viginti solidos libzā cōstituere.

Solido. as. pe. cor. robozo firmo. q̄ vernacula lingua dicimus
saldare. Uirg. li. j. Ge. Area tū ꝓmū ingenti est ęquāda cy
lindro z vertēda manu. z creta solidanda tenaci.

Solidesco. solidus fio. Ply. Uesica mēbzana cōstat vulnerata
cicatrice non solidescit.

Solistimū. pe. cor. q̄ ē soli. ita. n. a solo solistimū fit sic a medio
mediastimū. De Solistio tripudio. Uide i dictōe Tripudiū

Soliduri⁹ lingua gallica oī deuotus Cęsar. Cū exercētis duotis
quos galli soliburios appellāt quoꝝ ē ꝯdicio: vt oibus vite
cōmodis vna cū bis fruāē quoꝝ se aicitię ꝯdideret si q̄dq̄ p
viz accidat: aut cūdē casuz vna ferāt aut sibi mortē ꝯsciscant.

Soli ciuitas insignis Lilicię ab achiuis z rhodijs ędificata po
stea pōpeiopolis appellata a pōpeio q̄ piratas in eaz trāstu
lit quos dignos exīstimauit vt seruarent. Dinc fuit Chryſi
pus pbs stoicus. Et philemō comicus poeta z Aratus q̄ de
Astris versu ꝯscripsit cui⁹ pluma carmina Li. in latinuz vtit.

Solęcismus est ipar z incōueniēs cōpositura ptiū oronis. a nīis
imparilitas a vetustiozib⁹ latinis Scribligo dicebaē in ver
sura z prauitate roztuosa oronis tāq̄ strebligo q̄dā. siq̄dem
Sproβεω torqō ac deprauo figūt p trāslationē oī a poetis. Er
roz. Iuue. Solęcismū liceat fecisse marito. Mar. Sępe solę
cismū mētula nra fatit. Dī ēt solecon ficut barbarism⁹ z bar
baron. Soloeci aūt nomē a solone deductū Laerti⁹ testaē.
q̄ cū i Lilicia vrbē a suo noie Soloe ꝯdidisset pauci ex athe
niēsibus quos in ea reliquit. nō multo ꝯiecto tpe corrupto
patrio sermōe icōueniēti ptiū structura loq̄ cęperūt. Quapp
q̄ eo vitio aliq̄n vteręē dicī sē σολοι κίζειν. hoc est solęcis/
sare. Suidas. σολοισικισμος ωολὶς και κυπρου ἀφ/
ωρ ὁπσολοικίσμος βαρβαριζὸν ἕωνκαιτὴνιδι
αγλῶσσαν σολωμὸν δὲταυτὴν κτίζει.

Soleo. es. solitus q̄si sol⁹. i. tot⁹ eo. Sal. li. ij. histo. ēt solui ptiū
vsurpauit. Neq̄ iąt subsidijs vti soluerat ꝯpositis. Ei⁹ signi
ficatio nota est. Accipiē. n. ꝑ solere eēre vsato. Uir. Uñ ois
troia videri: z danaū solite naues z achaica castra. Cui⁹ cō/
posita sūt assoleo. Absoleo. obsoleo. isolens. isolit⁹ ꝑ isueto.

Solet impsonale passiue significatiōis. Li. i Lę. cū i hortos. D.
Buti cōmentandi causa (vt assolet) venim⁹ tu nō affuisti.

Solito. as. frequēter. soleo. Hel. Scipionē africanuz solitaūisse
noctis extremo pzinsq̄ dilucularet in capitolium ventitare.
Die. i Esaia. Et habitabūt ibi strutōes: z pilosi solitabūt ibi.

Solers ꝯtrari⁹ marie est inerti: hoc ē tot⁹ igeniosus. z artificio
sus. q̄si tot⁹ ex arte vel q̄si sol⁹ i arte sit: q̄q̄ i oib⁹ reb⁹ pru
dēs est. Piero. i ꝓlogo. Dañ. Quę magna prudētia solertis
viri q̄ ꝓphetali spū eēt ꝓpheta. Dic solertia quę est igeniū
totū acutū z artificiosū. q̄ q̄dē bñ vtunē q̄dā male. Bñ. Li. i
Cato. Tū eū dixisse mirari se nō mō oiligētiā sz ēt solertiam
ei⁹ a quo eēnt illa oimēsa atq̄ descripta. Male. Idē. li. j. of.
Itaq̄ eoꝝ fines sic ipsi dixerāt termiauit z i medio relictuz
qō erat ꝓ̄po. ro. adiudicauit Uñ hꝫ improbās. Li. seq̄ē z ait.
Decipere hoc q̄dē ē. nō iudicare. Quo circa i oi re fugiēda ē
talis solertia. Ex quo apparet ēt q̄ solers q̄s bon⁹ vel mal⁹
erit ꝑ q̄litate. solertię q̄ vtitur. De cui⁹ ꝓpetate. Clau. li. iij. ō
raptu sic inq̄t. Rerumq̄ remotas ingenioſa vias paulatim
exploret egestas. vtq̄ artes pariat solertia nutriat vsus.

Solicitudo: cura z mētis inquietudo q̄ mētibus ibęret. Ter. in
an. Quātas hic cōficit solicitudines? Solicit⁹ inq̄et⁹ z curis
affectus. nō aūt diligens. Cic. Cęlio. desunt aūt ꝓ hāc cām
q̄ mirifice sum solicitus quidnam de ꝓuinciis decernatur.

Solicito. as. pe. cor. spem metūq̄ oñdo. vt solicito plebē aliq̄n
inquieto z curā iniicio seu cōristoz. Terē. in an. Cur meam
senectutez solicito huius amentia. Dinc solicitatio q̄ fit ab
alio. Aliq̄n Justo vt solicito te ꝑmissis. Curti. li. ij. Uex. n.
vero cuꝝ mō milites meos lris ad ꝑditionē mō amicos ad
pniciē pecunia solicitet. ad internectionez mihi psequendus
est. nō vt iniustus hostis sed vt percussoz veneficus. Dictuz
solicitare quasi solo citare. i. ex suo loco mouere.

Solor: lana crassa q̄si solida. Itē pecus lana tectum Titi Lana
soloci ad purpuram data. Lucil. Mōtano birco atq̄ soloce.

Soloz. aris. a solū ꝑ terra solida fieri q̄dā exīstimāt q̄si soliduz
reditegro. Uir. Interea lōgū cātu solata laborē. Arguto cō
iūx pcurrit pectine telas. Dic fiūt ꝯposita. Cōsoloz Li. Ser.
sul. Quid me ista res ꝯsolaē in tantis tenebzis z q̄si ꝓpetuis
reip. Est. n. vir ꝯsolabilis doloz tāta ē oiuz rez amissio z de
spatio recupādi. Desoloz ꝛriū ē. Die. ad Tira. Sola sepatiōe
dormiētis ęstuans desolatus solatio pij pignoris iactoz. Et
habent pe. cor.

Solo. as. in eadem significatiōe. Uñ z desolo. de quo loco suo.

Solatiū ipsa cōsolatio. z ꝓpte rebus fit. Die. Mittitis solatia
sumptuū. Quinti. Ęcitatis misere solatiū ē bre rez videtiū.

Solamē. idez q̄ solatiū. Cic. in Cęl. Et si illis plane ozbatus esse
magnum tñ ferret mihi ętas ipsa solamē. Uir. Solamenq̄
mali collo de fistula pendet.

Soluo. is. solui solutū q̄ ligatum erat: nō ligatū facio: enodo.
Uir. li. vij. Soluite crinales vittas capite ozgya mecū Pla.
i am. Nā noctu hac soluta est nauis nra e portu pfico. Sed
q̄n q̄ debēt quodā mō obligati sūt creditori. Soluere ēt ꝑ
debitū reddere ponit. Li. i ver. Pro quo frumēto pecūia so
luta nō est. Dinc p trāslationē solutōis vocabulū ad oēm li
berationē quoquo mō fcāz trāsferē: magnaq̄ ad substātiuū
obligatiōis q̄s ad nūmoꝝ solutōez Uñ soluere ꝑ satisfacer.
Ter. i adel. Neq̄ tu vbis vnq̄ solues q̄ mihi re male fece/
ris. Q̄q̄ ꝑ oimittē. Uir. li. ij. Ge. Solue mares mitte iuēnē
pecuaria ꝑm⁹. Q̄q̄ ꝑ liberale. Idē soluite corda metu teu

cri. Uñ solut⁹. risus dr magn⁹ z a curis vber. Idē risuq; soluto. Quq; ꝓ mollē facere. Hoza. li. car. soluit acris bremo grata vice veris. soluere fidē. Est rūpere vel nō fuare fidez. Teren. in an. Soluisti fidē. Et soluere aperire. Col. li. vij. Ea pozzo vena q̄ i aure videt eē ap̄lissima sarmēto p̄us ꝟberat deinde cū ad ictum intumuit cultello soluit. Cōpōsita hui⁹ verbi sunt. Absoluo. Dissoluo. Exoluo. psoluo. z resoluo.

Soluēdo: non sum figt non satisfacio ꝓ eo quod obligat⁹ sum siue pecunia: siue remuneratiōe. Li. in phil. Tu nec soluēdo eras. i. soluere debita non poteras.

Solutus. a. um. ꝑter significationes q̄s cōes hz cum soluo ponitur ꝓ raro quod est contrarium spisso. Col. lib. j. Soli pinguis vel macri soluti vel spissi humidi vel sicci.

Solutilis pe. coz. quasi solubilis qui facile solui pōt: vel qui solutus z non fideliter consutus est: vt nauis q̄ nero per insidias matri Agrippine fecit naufragium.

Solini fuerūt ppli iuxta lyciā quos homer⁹ pugnacissimos fuisse scribit z a Bellozophōte ꝺuictos. Loz. Ta. de iudeoz ozigine. Alij clara Jdeoz initia solymos carminib⁹ celebratam homeri gētē ꝺditaz vrbē hierosolymā noīe suo fecisse. Uñ Juue. iterp̄s legū solymaz. Et ꝺclinat vbs. Solimę. az. z Hierosolymę az. z Hierosolyma. e. Uñ hierosolymitanus.

Solon fuit vnus ex septem sapiētib⁹ grecię patria Salaminius qui teste Hel. li. xvij. athenis claruit regnāte Tarquinio p̄risco Romę. hic athenienſibus leges ꝺedit cuz tāto tempamē to cōpositas q⁹ parem gratiam a senatu z plebe ꝺberet q̄q; plebs z senatus in summa p̄ius essent dissensione.

Somatophylaces. custodes coꝛpis regis: quos latini p̄risco vocabulo latrones ꝺixerunt quasi latrones.

Sonchos: hęrba quam scariolam punici vocant z quam pinpinellam vulgus nominat.

Somatopęia latine coꝛpoꝛis factura. Et est figura cum incoꝛpoꝛeum mō coꝛpoꝛeo loqui introducitur.

Son⁹ ꝺr oīs vox z q̄cd auꝛib⁹ pcipi pōt. Hier. tū i iterptatiōe. ps. docet sonū ꝓprie ꝺici cū audit⁹ tm̄ mō sonus: z vox nō itelligit. Soni tria sūt gña. Aut. n. voce ostat vt per fauces: aut flatu vt p tubā: aut pulsu vt p lyrā z oīa crepitātia. a son⁹ fūt. Absson⁹ fine sono: icōuēiēs. Altison⁹. Armison⁹. bō bison⁹ bōbū sonās. Cōson⁹ ꝺuēiēs. z simul sonās. Dissonus ꝺiuerse sonās incōueniens dulcisonus. Et oīa habēt pe. coz.

Sonoz: vehementioꝛ sonus. Uir. Magno veluti cuz flāma sonoze virgea suggeritur costis vndantis abeni.

Sonitus. us. pe. coz. idē qō sonoz. Uir. li. iij. Dum flāmas iouis z sonitus imitatus olympi.

Sono. as. aui. atū. Uñ sonat⁹ z sonatur⁹. Hoz. li. j. ser. Magna sonaturꝰ des nostris hui⁹ bonoꝛē. Dr z Sono. is. sonui. itū. Actius. Clamoꝛe z gemitu templū resonauit. Est aūt sonare musico aliquo instro canere. Et ostruit cū ablō. Uirg. Nō arguta sonāt tenui psalteria chozda. Et resonāt arbusta cicadis. Aliq̄ figt effingeꝛ. Et sic ostruit cū actō. Jdē. Nec voꝛ boiez sonat. Manl. li. v. aura p extrēas resonauit flebile rupes. Aliq̄ ꝓferre ꝓnūciare. Hier. i plogo. Dañ. Et vt vez sa tear vsq; ad p̄ntē ꝺiē magna possuz ꝟmonē caldaicū legere z itelligere q̄s sonare. Aliq̄ laudare. Idē in plogo z paral. Uñ z nobis curę fuit vt circuirem⁹ ꝓuinciaz quā vniuersę ꝓpi ecclię sonāt. Aliq̄ figare. Idē. ibi. Sz z ipe appellatōes nō boies vt plerisq; estimāt sz vꝛbes z regiōes z salt⁹ z puicias sonāt. Q̄nq; iudicare exꝑmere: Idē q̄d aliud sonāt euāgelia nisi nascētē dōm̄ ex mā virgine. Illud āt eiusdē. hz nescio q̄d latētis energię viua voꝛ z in aures ꝺiscipuli actoris voce trāssusa foꝛtius sonat. hoc est impmit vel igredit. Duius ꝺpositā sūt. Assono rūdeo seu iuxta sono. Perstus repabilis assonat echo. Interdū male sono. Cōsono semel sono ꝺcozdo a quo Cōsonātia ꝺcozdia vocū quę z vocalitas latine grece euphōia ꝺr Circūsono. Li. li. iij. of. Tū ꝺducē arbitroꝛ talib⁹ aures tuas vocib⁹ vndiq; circūsonare. Dissono ꝺiuerse sono ꝺiscoꝛdo Dic dissonātia vocū ꝺiscoꝛdātia. Jnsono valde sono vt ifonuit nem⁹. Intersono. in medio sono. Persono valde siue pfecte sono vl sonādo sono. Lac. lib. j. Qui cū freq̄nt̄ citharę cātu p̄soꝛaret citherō appellat⁹ ē. Die. ō pauli. cuiusq; doctrię academię gymnasia psonabāt. i. ꝺiuulgabāt. Resono ꝓpe ō sonātē sono. Uir. Formosaz resonare ꝺoces amaryllida syluas. Et resonare sonum reddere. Apul. Et cicadaꝝ cātu agri resonarēt. Jtē sonādo repetare explicare. Hier. Job. hęc āt trāslatio nullū ꝺe veteriꝫ seq̄t iterp̄tē s ex ipo hebꝛaico arabicoq; fmōe z iterdū nūc ꝟba: nūc sensuz: nūc simt vtrūq; resonabit. z illud. Quid si ip̄az au dissectis bestiā sua ꝟba resonātē. i. p̄ferētē. Et oīa hūt pe. coz.

Sonito. as. pe. coz. frequētatiuuz est a sono.

Sonipes. p. coz. figt celerē equū a sonitu pedis. q⁹ pedib⁹ sonet

Sonorus. a. um. pe. p. qō graue sonat. z ꝓprie epithēton tempestatis ē. Uirg. Luctātes vētos tēpestatesq; sonoras. hinc sonoꝛitas z sonoꝛositas.

Sons. ꝓprie ꝺr cuius culpa iaz sonat. hoc est q̄ errozis conuict⁹ est. Unde Jnsontem ꝺicimus eum qui innocens repertus est. Item sons est qui cuiq; rei nocet.

Sonticus. a. um pe. coz. qō nocet. Uñ sonticus moꝛb⁹ q̄ totum inuadit coꝛp⁹. Uenuleius. Quotiēs moꝛb⁹ sontic⁹ noīat eū significari Lassius ait. q̄ noceat. Nocere aūt itelligit q̄ ꝓpetu⁹: nō q̄ tpe finit. Ply. Sagates lapis nomē hz loci z amnis Sagatis lycię niger ē planus pumicosus non multū a ligno differēs leuis fragilis: odoꝛe si terat grauis fictilia ex eo inscripta nō ꝺelent. cū vrit odoꝛē sulphureū reddit: fugat serpētes ꝺeph̄ꝺit sonticū moꝛbū. z virginitatē suffit⁹. Deph̄ꝺit inq̄t. hoc est vtrū ꝓpetuū sit an interualla bēat. Uñ aut̄ sonticus moꝛb⁹ est iusta cā abrūtię: interdū sonticum ponit ꝓ iusto. Neui⁹: Sonticā eē oz cām quāobrē ꝑdas mulierē.

Sophocles. nomē poetę tragici. qui inter greꝯos ꝓincipatum obtinet. Huc Li. diuinum poetam li. j. ꝺe ꝺiui. vocauit. Dic Sophocleus. a. um. Unde carmina sophoclea.

Sophaci: appellati sunt afri. a Sophano. qui i africa regnauit.

Sophia: latie sapia ꝺr. z q̄ eā ꝓfitent sophi appellāt σοφος n. sapiēs doct⁹. Mar. Lū tibi sit sophię par cura z cura ꝺoꝛ

Sophista: z sophistes. ꝺr q̄ sophię cauillatoꝛ ē. Uñ ea ps dialectices noīt sūpsit sophisticę q̄d sit Suidas ait sic σοφιστης ὡς τεχνιτης και ὁτο λεκτικον ἡσκηκας και ὁ ετωρεαζων εκων εὐτοις λογις εξι και ατατεων και πολλαχη τοιδε εὐτω δυναμις συνιδου. Capitur nōnūq̄; p apparēte z nō existēt sopho. Itē p sapiēte nec nō z p eo q̄ i arte rbetozica ꝓponit q̄ imitari ꝺebeam⁹. Plato docet sophistas eē rhetoꝛes q̄ veluti vēatoꝛes pati sūt ad capiēdos iuuenū aias sophistica disciplia quā venalē p vꝛbes circūfert: vbo ōmōstrātes se oratoꝛię z ciuil⁹ disciplię eē ꝓfessoꝛes. cū re vꝛa sint coꝛꝛuptoꝛes. Arist. li. x. eth. inq̄t sciaz gubernādaz rerūpu. sophistę ꝓfitēt. quoꝝ null⁹ rēp. gerit. Dic ātisophistę a Suetōio: ꝺicūt unē se ꝺpugnātes sophiste

Sophisma. atis. ꝺr cōmētū z oratio ita cōpōsita: vt vera eē videat. Quo noīe et ꝺr fraus. ꝺeceptio cautela.

Sophꝛoniū nomē est femine p ꝺiminutionez adulatiōis amatoꝛię prolatum z ab σοφροσυνη. quę est prudentia ꝺeductum velut totula prudens.

Sophꝛon: latine temperātia qua carnales frenant libidines ne in queq; vitia mentez cōsentientem trahant.

Sophꝛosyne. filr temperantia modestia castitas. Hier. ō Jouin. Non. n. vt male habetur in latinis codicibus sobꝛietas est legenda sed castitas. i. σοφροσυνη.

Sopoꝛ. idem quod somnus. a quo Sopoꝛifer.

Sopoꝛo. as. pe. p. sapoꝛem induco. Unde Sopoꝛatus cui velati irrigatus est somnus.

Sopio. is. iui. itū. figt sopoꝛo. Quintil. Illa statim nocte iam tota ꝺomū ac familiā q̄es p̄ima sopi verat. Uñ sopituz ꝺicimus q̄ iā cepit ꝺormire. Uir. tū sopitū sōno ꝺixit q̄si irrigatū. Et sopit⁹ ꝺicit q̄ sensus amisit. vulgo stramoꝛtitus ꝺicit. Liui. li. j. Jubet bono aīo eē. sopitū fuisse regez subito ictu. ferrū haud alte in coꝛpus ꝺescēꝺisse iaz ad se rediisse: inspectū vulnus ꝺbsterso cruoꝛe oīa salubꝛia eē cōsidere ꝓpediē ip̄m eos visuros. Huius cōpositū est Cōsopio q̄ est totus sopoꝛe obꝛuoꝛ. Li. li. j. tus. Nū igit euz curare cēses cū luna

laborat aq̃ cõsopitus putat vt eũz dormiẽtem osculetur.
Somnus.Hręce ὕπνος latine apud ãtiquissimos ſypnus postea ſopnus.mutata aſpiratiõe:in.ſ.t.v.in.o. ſicut fit i herpillon ſerpillũ.Sũt tñ q̃ magis ſomn⁹ vſurpẽt ſine p. Et dicit ſomn⁹ cũ dormimus. Uirg.lib.iij. He. Nec ſomnos abrũpit aura quietos. Somniũ vero illuſio quã patimur cũ dormim⁹. Die.ad Euſt. Nec vo ſopor ille fuerat nec vana ſõnia qb⁹ ſępe deludimur. Ponit q̃q; ſomn⁹ p deo. Mar. Et qz nulla venit tu mihi ſõne veni. Ser.tũ cõ.li.v.eñ.ait.Sõnus ipe de⁹.Sõniũ qõ dormim⁹.Inſõniũ qõ i ſomnis videm⁹ vt falſa ad cęlũ mittũt iſõnia maues. Sciẽdũ tñ vt Macro. docet q⁹ eoz q̃ dormiẽtes videre nobis videmur q̃q; ſunt gña ſõniũ.ſ.iuſio iſõniũ.ozaculũ viſus q̃ a grecis phãtaſma dr̃.Et his iſõniũ t phãtaſma cũ falſa ſint iterp̃tatõe nõ indiget tria reliq̃ vates iterp̃tant Et ozaculũ q̃dẽ ẽ cũ q̃s inſomniis aliq̃d nobis denũciat. Uiſio cũ id quis videt quod eodẽ modo quo apparuerat euenit.Somniũ aũt ꝓprie vocat quod regit figuris t velat ambagibus nõ niſi interp̃tatione intelligẽdis.A ſomnus fit inſomnis qõ eſt peruigil. Unde inſomnes noctes dicuntur peruigiles.
Somnio.as.p quietez aliq̃d q̃ſi vigilans video. Uñ ſomniator apud Benefim. Plau.in cur.Quos tu mihi luſcos libertos: quos ſumanos ſomnias.i.ſomniando loqueris. Aug.lib.de ci.dei.abſolute poſuit.Et dormiuit in loco illo t ſomniaut.
Somnifer.a.um quod affert ſomnũ. Ply.lib.xviij. Uiſcq̃ ſomnifera etiam ſatiuo papaueri.
Somnificus.a.um.qõ ſomniũ inducit vt vis ſomnifica.
Somniculoſus.a ſomniculo magna fit. q̃ a ſomno.t is dicit q̃ ad ſõnos vacat.i.ſomno plenus t ignauię. Interdũ dr̃ nõ qui ſomno indulget ſed qui ſõnũ inducit:habetq; vim ſomnificaz.Unde Linna aſpidem vocat ſomniculoſam. non q⁹ ipſa dormiat ſed q⁹ vi ſomnifica homines percuſſos enecet.
Somnozinũ apud antiquos dicebatur id qõ in ſomnis videt. Uar. Dic ſomnozinas imagines affatur.
Soza fuit oppidũ Uolſcoz.de quo Liui.lirus. Et Iuue.ei⁹ meminit cum ait Optima ſozę:aut phabraterię domus.
Soracte:mons in phaliſcis apollini ſocer. quo ſpelũca coopta latebrã ſibi elegit diu⁹ Sylueſter. Et gñis maſ. Quod t hic Sorar.t hoc Soracte.is.dr̃.Syr.li.viij. Et ſacrũ phębo ſoracte frequẽtant. Uirg.li.xj. Sũmę deuz ſci cuſtos ſoractis apollo.Item dicit Socratis.is.ſicut p̃neſte t pręneſtis.
Sorbeo.es.bui.itũ.Unde Sorbitio.dr̃ t Sorbo.is.pſi.ptum. Eſt aũt ſorbere deglutire q̃cq̃ molle.facticium verbuz a ſono vocis quẽ faciũt q̃ ſorbent. Transſerẽt t ad alia. Hiero.in Paulo.Fontẽ lucidiſſimũ oñdens tñmõ foris eundẽ quez genuerat terra ſorbebat.Huius cõpoſita ſũt. Abſorbeo. vel Abſorbo.Luc.lib.iiij.Abſorpſit penitus rupes t tecta ferarũ.Aug.lib.vj.cõ.Hurges tñ mozuz carthaginenſium q̃bus nugatozia feruent ſpectacula abſorbuerat eum inſania circenſiuz.Erorbeo vel erorbo.extra.ſorbe. Li.li.ij.phil.in ſanguinẽ ciuilẽ erhauſit vel potius erorbuit.Plau.in epi. Jam ego me conuertam in irudinem atq; eoruz erorbebo ſanguinem.Obſorbeo vel obſorbo.totum ſorbeo Idẽ in cur.Uin aquã.Si fruſculenta eſt da obſecro.hercle obſorbeam.
Sorbitio.ipſe ſorbendi actus. Perſ. Barbatum hęc crede magiſtrum dicere ſorbitio tollit quem dura cicutę huius diminutiuum eſt Sorbitiuncula pro cibo q̃ de faculi ſorbet.
Sorbities.idẽ qõ Sorbitio.a quo fit diminutiuũ.Sorbitiũcula
Sorbillo.as. diminutiuum a ſorbeo. Et proprie eſt parum ſed frequenter ſorbeo.Teren.in adel. Et cyathos ſorbillãs paulatim hunc producam diem.
Sorbum:genus fructus ſimilis pyri.quod ficcum aluum ſiſtit. Mar.Sorba ſumus molles nimiũ durantia ventres apti⁹ hęc puero q̃ tibi poma dabis. Lol.Sorba manu lecta in vrceolos picatos adijcito.
Sordes.immundicia.a quo Sordidus.
Sordidus.a.um.qõ eſt ſordibus infectum.Liui.Teren.Uar. Ioco non humili ſolum:ſed etiam ſordido ortus.
Sordeo.es.dui,ſordidus ſum. Ply.lib.xxv. Uitam iuuare nõ fortaſſis credet aliq̃s cũ hęc quoq̃ noſtra friuola exiſtimentur adeo delicijs ſordent t que ad ſalutem pertinent.
Sordeſco.ſordidus fio.vt qui ſordet ſordeſcat adhuc. Hinc Er ordeſco qõ eſt valde ſordeſco. Hel. Cur ergo nos patimur nomẽ plẽ illuſtriſſimũ in boibus deterrimis erordeſcere.
Sordido.as.ſordidum facio fędo.Augu.li.i.cõ.Dilata eſt itaq̃ mũdatõ mea.q̃ſi neceſſe eẽt:vt adhuc ſordidarer ſi viuerez.
Sorex.aial paruum a ſono vocis quem rodendo facit. Uide in dictiõe Muſ. Hic Soxiceus.a.um.t Soxicinus.a.um. Uñ Soxicinos dentes dixit Plau.
Sozor dicta eſt.q⁹ q̃ſi ſeozſum a ſua ſtirpe naſcitur:ſeparaturq̃ ab ea domo in qua ozitur.t in aliam familiam tranſgredit. Uel ſozor.quaſi ſorte diuerſa ozta.
Sozozius.dictus eſt cui ſozor mea nupſit.Similiter frater t ſorozis filius ſozozius dicitur.
Sozozię:puellarum mãme vocant cum intumeſcunt.
Sozos.grece:apud nos acervus ſiue cumulus dicit.Unde Serapis.quaſi ſozos apis.
Soza.a ſerie dr̃ ſm Uar.Põit ꝓ fortuito alicui⁹ rei euẽtu Uñ Sortior verbũ.Aliq̃ ꝓ fatali neceſſitate.Uir. Dic exitus illũ ſorte tulit.Quid ſit ſors Aug.in p̃ſz.iterp̃tatiõe oñdit his vbis.Sors eſt res in dubitatõe hũana diuinã indicãs volũtatẽ.Nã t ſortes miſerũt apli electi ſunt duo iudicio humano: t elect⁹ de duobus iudicio diuino. Uñ ſcribit.Lecidit ſors ſup̃ matthiaz.Ponit ergo ſors ꝓ gfa q̃ ſaluamur: qz i ſortẽ nõ eſt electio:ſz volũtas dei. Nã vbi dr̃.Iſte faciet:iſte nõ facit.merita ꝛſiderãt.t vbi merita ꝛſiderant:electio eſt: nõ ſors.Quñ aũt deus nulla merita nr̃a iuenit:ſorte volũtatis ſue nos ſaluos fecit:qz voluit:nõ qz digni fuimus. Hęc ſors. Uñ in actibus apl̃icis.Quia exiſtimaſti donũ dei pecunia cõparari:nõ eſt tibi pars neq; ſors i fide hac.i. gratia nõ pertines ad iſtã gratiã quã gratis oẽs accepimus.Et ſortes ex ꝓmiſſione dei partes hereditatis vocant.quę pplo. ſunt diſtributę.Unde tribus leui ꝑcepta eſt non habere ſortẽ iter fratres ſuos q⁹ ex eoz decimis ſuſtentarent. Hinc ſors patrimoniũ dicitur.Uñ Conſortes t conſortia qui aliquod patrimoniũ ſimul habent.Et ſors ſũma eſt ſiue caput t prima pecunia quę cõfertur in ſocietatez:vt inde lucrum fiat.Terẽ.in adel.Dei mihi ẽt de ſorte nũc venio in dubiũ. hoc eſt de pretio quo empta erat.fidicina. Inde Cõſortes. qui tantũdem ſortis attulerant ad ſocietatẽ quãtũ ille cũ quo eſt ſocietas. Itẽ ſors eſt fatalis neceſſitas.ſiue parcę q⁹ ita vnicuiq; ſorti tũ ſit vt ipſe voluerũt.Uirg. Dic exitus illũ ſorte tulit. Item dicit iudiciũ. Idem. Nec vero hę ſine ſorte datę ſine iudice ſedes. Tractũ ex romano more. Non enim audiebant cauſę niſi per ſortem ordinatę. Naz quo tẽpore cauſę agebant conueniebant oẽs t ex ſorte dierum ordinẽ accipiebãt.putabant q⁹ poſt triginta dies cãs ſuas exequerent. Itẽ Succiſſio.ſicut i hymno. Ut cũ dies abſceſſerit:noctẽq; ſors reduxerit: mundi p abſtinentiam ipſi canamus gloziam.
Sortilegus.pe.coz. qui per ſortes futura prenunciat: t qui per ſortem aliquid eligit. Hinc Sortilegium.
Sortior.iris.ſortes facio.ſiue p ſortes aliq̃d recipio.t ſorte aliq̃d ꝛſequor.Lac.lib.vij. Uñ apparet boiez q̃ eo vtitur ĩmoz tales ſortitũ eſſe cõditionẽ.Sue.in Aug.Ex pretura macedoniã ſortitus.Aliquãdo Sortiri ſignificat diſponere. Uirg. Sic fata deũ rex ſortitur:voluitq; vices ſic vertitur ordo.
Sortito.pe.pro.aduerbium qualitatis.ſignificat ex ſorte. Horat.li.car.Lupis t agnis quanto ſorto obtigit.
Soſpes.generis cõmunis q̃uis Soſpita fẽmininũ habeat. Et nõ ſolum qui ſeruatur.ideſt ſaluus eſt ſoſpes dicit ſed etiã qui ſeruat. Unde Ennius ſoſpitem pro ſeruatore poſuit.
Soſpitalis.qui ſoſpitatem dat.Plau.in pſeu.Quis es qui moram occupato moleſtam obtulit qui tibi ſoſpitalis fuit.
Suſpito.as.pe.coz.incolumen ſeruo. Liui.li.i. Propitius ſuam ſemper ſoſpitat progeniem.
Soſia.nomen viri prozium.apud comicos.
Soſtratus.fuit vir Aeginita.Laodomantis filius.
Soter.vt Li.i ver.acti.iiij.iq̃t vno vbo exp̃mi nõ põt cũ eum ſi

gnificet q̄ salutē dedit. Soteria salus. Soterion salutare dr.
Sotularis: calceus. Piero. ō Ioui. Legimus quēdam apud romanos nobilē cum eum amici arguerent q̄re vxorez formosam z castaz z diuitē repudiasset: ptendisse pedem z dixisse eis. Et hic sotularis quez cernitis videt vobis nouus z elegans: sed nemo scit pꝛeter me vbi me pꝛemat.

S ante P

Spado. z eunuchus grēcē dicti oēs sunt in nullo differentes nisi q̄ elegantius z magis atticum est eunuchuz q̄z spadonem dicere. Fit autem Spado ab σπάω. quod ē aufero euello. q̄ ab eo pars maxima virilitatis aufertur.
Spadix teste Hel. lib. ij. est auulsus a palma termes cuz fructu. hoc est palmes. Virg. lib. iij. Ge. Luxuriatq̄ foꝛis animosuz pectus honesti spadices glauciq̄.
Spadicus. pe. pꝛo. colore q̄ z phēniceus. i. coccinus. q̄ nō sit dissimilis fructui: palmę arboꝛis nondum sole incocto.
Spēra. latine globus. z id est q̄ dē ex oī exteꝛioꝛe parte rotūdum apparet. Nōnunq̄z ēt Sphēra cū. ph. aspirato scribit. Nam grēce σφαῖρα dicta. vt Euse. lib. ꝓpa. q̄si sphēra hoc est coꝛpus ętbereum. Manil. Ingenti sphēra totū pꝛecingit olympuz. Hygi. Sphēra est spēs q̄dā in rotundo cōformata oib⁹ expertibus equalis apparens. Huius diminutiuū est Spęrula z sphęrula. parua rotunditas.
Spartha. lacus in atropatia ī quo sales nascunt z cōgelascunt.
Spargapises. fuit teste herodoto. filius Tomyris massageta-rum reginę.
Sparta. ę. z Sparte. es. cadē est q̄ z Lacedęmō: vꝛbs laconię in peloponeso: a Sparto phoꝛonei filio q̄ eaz ꝺidit appellata spta. Fuit āt ciuitas grēcię ingnis q̄ diu cū atheniēsib⁹ grauia bella gessit. q̄ Lycurgi legib⁹ optīe istituta fuit ab ea oci fūt Spartiatę. spartę. z spartani. Spartiatas legimus in li. Macch. romāis fuisse ꝺfederatos. Vir. Ueloces spartę catulos aerēq̄ molossuz pascę sero pigui. Idē. Virgis os bitū q̄ gerens z virginis arma spartanę. σπαρτη. latine filuz. linea carpentarij: siue rubꝛica trāsferri pōt. Suidas σπαρτα σχοινια σπαρτη ηωλις των λακεδαιμονιων οαπο ταυτης σπαρτιατης τε σπαρτιητεων.
Spartacus: famosus gladiatoꝛ fuit ex thracia oꝛiundus roboꝛe aī z coꝛpoꝛis pꝛestans. q̄ vna cū Chꝛyso z ęnomao effracto lentuli ludo gladiatoꝛio cum. lxx. gladiatoꝛib⁹ erupit capua manuq̄ seruoꝛ cōgregata. q̄si iusto exercitu cōparato bellū ingens excitauit. Sed victus a Crasso fuit. De quo Luc. vt simili causa caderes qua spartacus hostis.
Spartea: fūt vtensilia. ad maioꝛis summę pecunias capiendas. Nūmoꝛuz. n. receptacula variis noib⁹ appellata fuere. Naz vt sacci: sacculi sacelli crumenę sꝛoꝛteę z mantice z marsupia. ita fisci fiscinę z fiscellę.
Spartū genus hęrbę apud hispanos freq̄ntis. Quidā latini hāc Heristā iterpętant. A spartū fit sparteus. a. um.
Sparus. seu sparū. telū rusticū ī modū pedis recuruū. Virg. lib. x. Agrestisq̄ man⁹ armat sparus. Salu. Sz ex oiuz copia circiter q̄rta ps militarib⁹ armis istructa: cęteri vt quosq̄ casus armauerat sparis aut lanceis. Alij pacutos fudes poꝛtabant. Festus. Spa puissimi gnis sunt iacula a pgendo dicta q̄ passim pugnādo spargerent. Lucil. Tum spara: tum murices poꝛtantur tragula poꝛro.
Spargo. is. si. sum. passiz aliq̄d iacto. Virg. Jā coꝛnu petat z pedib⁹ q̄ spgat arenā. Et Spgere sternere. Idē Spgite humuz foliis. q̄nq̄ guttati iūdē. Idē. Spgit rara vngula roꝛes sanguinis. q̄nq̄ Madefacē. Vñ Adspergere dicim⁹ Solebāt n. veteres: vt nos quoq̄ facim⁹ aq̄ coꝛp⁹ purgatiōis cā madefacē diis iferis sacrificaturi. Hui⁹ ꝺposita sūt Adspgo Lō spgo. Col. li. iij. Stercoꝛe vl palea. cōspgito solū aī bumā i. pfecte spgito. Dispgo diuerse spgo. Lac. li. iiij. Ubi aītus in mꝛta dispꝛsus huc atq̄ illuc diuagat. Circūspergo. Ply. lib. xviij. Ibiq̄ se purificātes soleniter aq̄ circūspergi. Impgo. intus vel valde spergo. Respergo. satis bñ spergo. Liui. li. i. Ne sanguine se nefando soceri gnisq̄ respergerēt. Col. lib. i. Deinde cū pędictū tectoꝛiū inaruit rursus amuꝛca respgit.
Spastici: ꝺicunt quib⁹ aliq̄d intus cōuulsuz est. Ply. lib. xxviij. Tremulis spasticis exilientibus.
Spaticus. ꝺ quasi maligno spiritu coꝛreptus. qui in aliquo loco nequit ꝺsistere: sed subito mouet. Ply. lib. xxiij. Neq; ex pauescentibus repente nec spaticis: aut rursus coꝛpentibus. nec super somnos genitura effundatur.
Spata. a σπαξω. scindo vel dilacero. vel ab σπαω. q̄ō euello: siue euagino significat. Apul. Militaris z sacramenti genium ob amissam spatam verebatur.
Spathula. siue Spathalium diminutiuum a spathes. dicit ramus vel folium palmę. Spathes. n. ramus palmę vocatur a quo pendent balani. hoc est palmulę siue palma.
Spatium non solū de loco dicit sed ēt de tpe. Lic. li. ij. ad berē. Spatiū ita ꝺsiderat. satis ne lōgū fuerit ad eum rē trāsigendam scierit ne satis ad pficiendū spacij futurum.
Spatioꝛ. spatiatū eo Uir. li. i. Ge. Tuz coꝛnix plena pluuiā vocat īpꝛoba voce. z sola i sicca secū spatiat arena. Et spatiari ē itra certū spatiū deambulare. Idē Aut añ oꝛa deū pingues spatiat ad aras. Fest⁹. Spatiatoꝛ ꝑ erratoꝛe posuit Cato.
Specio. is. xi. ctū apō antiquos ī vsu fuit. q̄ō videre sigt. Unde Augures specere ꝺ ē ispicere aues dicebātur. Ennius. Uos epulo postq̄z sperit. Ei⁹ cōpositis tñ vtimur. Aspicio Conspicio. circūspicio. ꝺspicio. dispicio. ispicio. pspicio. pspicio. pspicio. respicio. introspicio. suspicio. z transpicio.
Specto. as. freq̄ntatiuū sigt sępe seu fixe ītueoꝛ. Lac. li. ij. Spectare: nos cęlū ꝺe⁹ voluit vtiq̄ non frustra. Et refert ad oia sz ꝓpꝛie ad volūtatē. Vñ spectacula ocā sunt. Interdū Apꝛobo. Li. li. v. tus. Nō igit ex singulis vocib⁹ pbi spectādi sunt. Vñ z spectatoꝛes pecunię. ꝺñr q̄ eā ꝓbāt. Interdum. Lateo. ispicio. Plau. Spectādum ne tibi annuluz det neq; roget. Interdū Tēdo. z q̄si respiciēdo tendo vt apud. Lice. ad extremū si ad pniciē pꝛię res spectabit: pꝛię salutē añpones saluti patris. Quinti. Et qō ad pessimū spectat eunctuz miserabilis fis opꝛ vt amatoꝛ eē videaris. Interdū cōparare. Virg. Si ad vitulā spectes nihil est q̄ pocula laudes.
Spectatoꝛes q̄ ad ludos spectādi cā ꝺueniunt. Plau. Nunc spectatoꝛes iouis sūmi cā clare plaudite. z spectatoꝛes ꝓbatoꝛes ꝺicuntur. Teren. in eu. Cum me ipsum noxis q̄z elegās foꝛmarum spectatoꝛ fiem.
Spectabilis. spectatione dignus z quasi admiratione dignus. Apul. Jubet construi pulchꝛum z spectabilem currum.
Spectat⁹. ꝓbat⁹. cui⁹. s. spectata iā virtus ē. Virg. Sunt nobis foꝛtia bello pectoꝛa sunt aī z rebus spectata inuentus.
Spectaculū. ꝺ id q̄ō spectat. ꝺ est ludi q̄ spectant. Uir. Nocte pluit tota redeūt spectacula mane. Liu. li. i. Indici deide finitimis spectaculū iubet. Aliq̄n ꝺ ipsa spectatio. Li. O graue acerbūq̄z spectaculū. Aliq̄n loc⁹ vñ spectat. Sue. de spectaculo excitatus ꝺscendit. Liui. Tū pꝛimū Circo qui maximus ꝺicit ꝺsignatus est locus: diuisa loca patribus equitibusq̄z vt spectacula sibi q̄sq̄z faceret foꝛi appellati.
Spēs. effigies facies vl imago. Li. li. i. of. Quę aūt spē q̄daz vtilitatis. hāc g̃ci ideā vocāt. Et i top. In diuisione foꝛmarū q̄s g̃ci ideas vocāt. nr̄i si q̄ ꝺ foꝛte tractāt spēs appellant. Item Cę. cō. iiij. Auxiliaresq̄z q̄ꝺ⁹ ad pugnam nō multuz Crassus ꝺfidebat lapidib⁹ telisq̄z submistrādū: z ad aggerez cęspitibus cōparādū spēz atq̄z oppugnatōez pugnātiū pberet. i. demōstratiōem siue simulatōez ptextū z q̄si velamētum. Q̄nq̄z spēs sumit ꝑ aspectu z reuisa. Virg. Nō tulit hanc spēm furiata mēte coꝛeb⁹. Q̄nq̄z ꝓ pulchꝛitudine seu deformitate. a speciēdo. Vñ dicim⁹ speciosus foꝛma p̄ filijs hoīuz. Et spēs vt diffinit a dialecticis. ē q̄ ꝺ ꝺe plurib⁹ ꝺifferētib⁹ numero: vt hō est spēs. q̄n ꝺe Socra. z Pla. z aliis non spē sz numero differētib⁹ ꝓdicat. Ob eā rōnē ita appellata. q̄ multoruz collectio vna q̄si visione cōpꝛehēdat. Naz genus est qō ꝓdicat ꝺe plꝛib⁹ ꝺifferētib⁹ spē: vt aīal qō ꝺe homine equo asino z hmōi ꝺiciturque spem ꝺifferunt. Q̄nq̄z spēs sumitur pro aromatib⁹. Mac. li. vlt. satur. Spēs z acres z caliḡ superficiem cum apponuntur exulcerant. Piero. in can.

Pomilio dixit Aromata q̄dē species esse sed non simplr. Addidit eni species pigmentor. Martianus ureco. Species p tinentes aduectigal. cynomamū: piter longum. piper albuz. Sic oī Ulcus speciarius a spēbus arabis peregrinisq̄.

Specialis ꝛ hoc spāle significat non tam particulare q̄ ꝑ ppriuz ꝛ veluti peculiare sicut ait Jul. Lapi. Macrianor familiam id speciale semper habuisse vt Alexandrum magnū in auro ꝛ argento exculptum semper haberent.

Speciatim aduerbium: significat particulariter.

Specificus. a. um. quod est particularę.

Speciosus. pulcher. Semp. n. in bonuz accipiť: q̄uis spēs medium vocabulū sit. Virg. Neqz. n. specie famaue mouetur: hoc est nec pzesenti deformitate nec rumore mox futuro: sic ꝛ formosus: licet forma indifferenter ponatur.

Specimen pe. cor. experimentū ꝑbatio: siue exemplar. Nam est illud parū qō in mercibus emptori ostēdi solet vt in pānis: vel degustatio inesculentis. Li. in tus. Quid illud num dubitas quin specimen naturę capi deceat ex optima quaqz natura. Aug. lib. xvj. ciui. dei. Uerum ꝛ hoc eorum supplicium futuri iudicij diuini specimen fuit.

Specula. ę. accipiť ꝑ loco edito ꝛ eminenti vñ aliquid lōge videri ꝛ speculari pōt: siue sit mons: siue turris: siue lapis: siue arbor: siue quid aliud eminens. Virg. Specula de montis i altum deferar. Ouid. in speculis oīs a bydos erat. Est ꝛ specula diminutiuuz a Spe. ꝛ sigt paruam spem qō sit blandimenti cā. Lice. Lęlio. Nec tamē oblectabar specula. s. tullia. Ut enim a res. recula. ita a spes specula fit.

Speculū. in qō aspicimus. ac spēm. i. imaginez nostrā contemplamur. Qō datuz nobis a natura fuit: vt nosmetipsos nosceremus ꝛ formosi deuitaremus infamiaz: deformes redimendum sciremus eē virtutibus quicquid corpori deesset. sicut Socrates monebat adolescentes.

Speculare ꝛ ꝑ apocopen Specular. ꝛ Specularių idem qō speculū. Interdū ponit ꝑ vitreata: siue ꝑ ocularijs: vtpote olim facta e speculari lapide trāslucido: nūc aūt e vitreis ozbib⁹ vel ressellis plūbo iūctis. Ulpi. Specularia et vela quę frigoris cā: vl imbriū i domo sūt instro dom⁹ nō otineri Lassius existiauit. Iuue. Quę vebit classo latis specularib⁹ antro. Specularis aūt lapis dict⁹ ēq ad speculi filitudinē lucat atqz imaginē reddat. Findit i tēuissimas crustas. Ply. multi alueania ꝛ e speculari lapide fecere: vt opātes itus spectarēt. Idē lib. xxxvj. In arabia quoqz eē lapidem vitri mō trāslucidū quo vtūť ꝑ specularib⁹ Juba auctor est. Specularior vsum clax trāsmittentiū lumen memoria sua ꝓdisse scribit Sene. in epłis. Qui itē de Scipione ait. Qō nō i caldario suū latis specłarib⁹ die admiserit. Mar. Vibernis obiecta notis specularia puros admittit soles ꝛ sine fęce dies.

Speculor. a specula fit: q̄si e specula ꝓspecio: vł vt videā intēdo. Uñ Speculatores q̄ e specula aspiciūt vł i bello añ exercitū explorādi gr̄a mitti solēt. Per trāslatōez speculari pōť ꝑ scrutari: ꝛ exacte cōsiderare. A quo fit cōpositū. Pręspeculor: qō est ante speculor. Sue. de Ięsa. Exercitū neqz ꝑ insidiosa itinera duxit vnq̄ nisi pręspeculatus locorum situs.

Specus a specio. Est. n. vt in ꝓble. Plutar. inq̄t locus vñ despicitur ꝛ inde spectacula dicunť. Uñ ꝛ specula dicta ē. Et dicim⁹. Specus. us. ꝛ specus. speci. tā mas. q̄ fę. gīis. Silr Specus. oris. neu. gīis ꝑ spelunca: q̄ a grecis speleuz Uñ Virg. ad imitationē grecor. Spelęa ferarū dixit. Hel. lib. vj. Sole medio ꝛ arido hac flagrāti specū quādā natus remotā latebrosamqz penetro. Hor. lib. iij. car. Quę nemora aut quos agor i specus. Inueniť ēt hęc speca hoc specuz ꝛ hoc specu. ꝛ in plurali hę specus. Ser. docet specus apud maiores triū generū fuisse: qō hodie in numero singulari tribus tantū vti mur casibus. In plurali: a genere mas. habet omnes casus.

Speciū. instrz teres ꝛ paruū quo medici ad tēptandaz vulnerum ac fistularz viā vel ꝓfunditatez vtunť. Pacu. Ut medici faciunt qui prius specio vulnus tentāt. Fit aūt a Specio.

Specillū diminutiuū paruū speciuz. Lor. Lel lib. v. Añ oīa aūt specillū dimitti i fistulā cōuenit: vt quo tēdat ꝛ q̄ alte puniāt scire possim⁹. Hinc Auricularių specillū or qō curādis aurib⁹ adhibeť. Est ꝛ Specillū instrz quo oculos i vngim⁹ Ply. lib. vij. Sup oēs. L. Juli⁹ medic⁹ oū i vngit speciluz ꝑ oculū trahēs. Lęl. li. vj. Specillo super oculum inducatur.

Speleum. a nostris dicitur spelunca. Virg. Certuz est in syluis inter spelęa ferarum malle pati.

Spectra: simulachra. Li. Las. Dis autem spectris etiam si oculi possent feriri. i. imaginibus mentis.

Spera. Uide supra. qz scribitur cum dipb. Sphęra.

Sperma. atis. grecū ē: ꝛ latine Semē oī. Hīale ad oia semina.

Sperno. is. spreui sprętū: fastidio despicio. Antiq etiaz spernere ꝑ separare posuerūt. Enni⁹. Jus atqz equū se a malis spernit ꝓcul. Hinc fit cōposituz. Desperno. qō est valde sperno. Uar. Homo ridiculus: ꝛ ab omni pube despretus.

Spes spei. ꝛ speres. is. antiq ꝓtulerūt. Uar. Quib⁹ suā delectet ipe amicā ꝛ sese sperib⁹ iactet suis. Uñ Aspe: q̄si fine spere: ꝛ ꝓspe. ꝑ spere. In pli hz oēs casus: ꝛ maxime spes ꝛ spebus. Hiero. i lib. Maccha. Noli extolli nauis speb⁹. Est aut spes opīo futuror. Referturqz tā ad mala q̄ ad bōa. Hui⁹ oimiti uū ē Specula de quo supra. Et cōpositū. Expes sine spe.

Spero. as. ad dolorē ꝛ ad voluptatē referť. Virgi. Nunc ego si potui tantū sperare dolorē. ꝛ pferre sozor potero. Sperať in ąt. i. futuz opinari: siuę timere. Ply. li. xj. Susperať largior puētus. hinc bñ spero ꝛ male spero dicimus. Aliqñ sperare est existimare seu credere. Et tandē pśenti q̄ de ptō dicitur. De pśenti. Quinti. Facilis vt aīaduertere vos spero defensionis meę cursus est. De ptō. Idem. Et innocentiam q̄dem puellę satis vt spero defendimus. Dinc.

Speratū veteres dicebant eū qui vxorez petit ꝛ speratā virginem quę petitur. Afra. Curre ꝛ nuncia venire ꝛ mecum speratā adducere: vt videat puellam. Postq̄ vo sponsio facta erat: non sperata ꝛ vel dicta vel pacta vel sponsa vocabať. Aspero: fit compositum. Despero: ꝛ Insperatus.

Sperchius. fluuius thessalię quem pelion mons effundit ꝛ velocissimo cursu defluit ñ sinum Maliacum.

Speusippus. plūs athenien sis. Platonis ex sorore nepos q̄ octo annos platonicę scholę pfuit. Ferūt hūc senio confectū sibi morte cōscius se meroze impulsum. Plutar. vero scribit illum pedūculis efferuescētibus iterisse. Primus inuenit quo pacto ex gracilioribus lignis fierent vasa capacia.

Speusici panes dicti sunt a festinatione. σπεύδω. enim grę ce significat festino.

Sphęra. Uide in dictione Spera. Suidas σφαῖρα ἀεὶ βολος τοῦ λεσφαιρας διερέσιν ἀναγάλις ηκέρκυραιά γραμμα τικη ναῦσικαα ἡ ἀλκινόου θυγα τρι ἀνατιθησι pro pila lusoria etiam ponitur sphęristerion locus vbi luditur.

Sphęristeriū locⁿ balnei spē rotūda in quo varia exercitationū gn̄a: veteres habuere. Ply. in epłis. Apodyterio suppositum est sphęristeriū qō plura gn̄a exercitatiōis: pluresq̄ circulos capiť. Sed in primis ad exercitium pilę deputatus est. q̄ greci σφαιρα, appellať. Naz σφαίριξω. sigt pila ludo. Lampzid. Post lectionem operam palestrę aut sphęristerio aut cursui: aut luctaminibus molliozibus dabat.

Sphęromachia. pilę lusorię certamen: a sphęrica circulariq̄ figura dicta est.

Sphinx. gis. vel gos. ꝛ Sphingiū: aīal ethiopię ꝓdigiosum ad boīs speciē accedēs solo pilo quē fuscū. ꝛ filitudie ferar assimilať: hēt geminas māmas i pectore vt iąt. Ply. lib. viij. a stringēdo dictū: hoc ē ἀπὸ τοῦ σφίγγειν Dic cū boib⁹ offerť si illum pręsentiat Saluať. Si vero bestia prius hominez senserit perditur homo. Albertus magnus li. xxij. De aīalibus inter simiarum genera enumerat sphinga insignez duab⁹ in maxilla maculis nigricantib⁹ cauda colozis sub nigri oblonga. Solinus iter simias habenť ꝛ sphinges viloseę comis: mānis ꝓminētibus: ociles ad feritatis oblitionez.

Sphōdylium: intermodium seu vertebruz spinę. dicit ꝛ spondylus. pe. produ. Sunt autem decem ꝛ septez spondyli quorum. xxij. spinam faciunt: reliqui vero lumbos. Sunt ꝛ qui

sphondylos dicãt cubos. Seneca ⁊ Macro. videntur accipere pro quodam piscis ḡnere quem Iuniores Schinalus dictitant. Sphondylus etiam verticulum dicitur appositus fusis: vt nendo melius vertantur.

Spica.ę.⁊ spicus: ⁊ spicum dr cũ p culmi folliculũ. i. extremum tumorẽ aristę adhuc tenues imodũ specili eminẽt. Abusiue tñ ⁊ de maturis frugib⁹ dr: ⁊ de quocũq; acumine ad spicę silitudinẽ facto. Dicta spica a spe vt inq̃t Uar. Nã cũ fruges in spicas exit: spem prębet hoibus. Spica in hordeo ⁊ tritico tria hz cõtinẽtia granũ glumã aristaz. Sciendũ est a Spicus vtrunq; numer esse: a Spicum tantũ singulare. Lic. in aratro. Spicum illustre ferens insigni cornore virgo.

Spica mutica: quę ñ bẽt aristã. Aristę. n. ãsi cornua sũt spicaz.

Spiceus.a.um. quod e spicis est. Tibul. Flaua ceres tibi sit nostro de rure corona spicea.

Spicilegium: collectio spicaz. Uar. Ad corbem messi facta spicilegium venire opz aut domi legere stipulam.

Spico.as. spicas emitto. Ply. lib. xviij. Grana in stupula crinito textu spicãtur. Unde Inspico.as.pe.pro. quod est ad spicarũ silitudinem incido vel fodio. Hinc Spicatus.a.um. qõ hz spicas. Idẽ li. xxj. Aliõ rursus spicataz genus herbaz.

Spiculũ lancea brevis: seu vt Uege. ait telũ missile cuius ferruz est triangulũ vnciaz nouẽ: hastile pedũ q̃nq; ⁊ semis Antiq̃ pilum neu. gñe vocauerũt. Accipit ⁊ p sagitta. Uirg. Spicula ouerso fugiẽtia dirigit arcu. Aliq̃n dicit sagittę ferrũ seu cuspis ipsa ⁊ aculeus. Ut sũt spicula sagittaz ⁊ aculei apiũ. Curtius. Alexãder sagitta ictus est quę in medio crure reliquerat spiculuz. Uirg. de Apibus: Et spicula cęca relinquũt affixę venis. Dictum spiculum a spicarum specie.

Spiculo.as. cuspidem acuo. Ply. lib. xj. Telum vero perfodiendo tergori quo spiculauit ingenio.

Spiculatores dicti sunt satellites principium: a spiculis quę gestãt. Lor. Tacitus dilapsis spiculatoribus cętera chorors nõ aspernata concionantem. Quidam etiam accipiunt spiculatorem pro carnifice.

Spinus. pyroz seu prunoz arbor q; spinis referta sit. Uir. li. iiij. Ge. Edurãq; pyrũ ⁊ prunos iam spina ferentis.

Spina: sentis q̃ pungimur. Hinc Spineus.a.um. vt corona spinea: q̃ e spinis fcã est. Spinosus.a.um. spinis abũdãs spina ẽt dr a collo vsq; ad natiũ flexũ deprssa q̃si vallis est iter colles quos vocãt dorsa. Ply. lib. xj. Spina lumbus ossea sed tereti structura p media foramĩa a cerebro medulla descẽdẽte esse ei naturã q̃ cerebro colligũt qñ prętenui: eius membrana modo incisa statim expiret. In spinę igitur pte superiore scapulę: a lateribus dorsa: quę oia dicuntur terga.

Spinter: fibula in humeris aut armilla vt inq̃t Prisicia. Pla. in Menę. Jubeas spinter nouum recõcinnarier. Hoc armillę gñe mulieres vtebant brachio sũmo sinistro: solisq; fęminis decorã fuisse vestez: lõge lateq; diffusam ad vlnas cruraq; ab oculis defendendas.

Spintrię. dicti sunt repertores monstrosę libidinis: nouicq; cõcubitus. Sue. in Tibe. Monstrosiq; concubitus reptores quos spintrias appellabat.

Spirillum: barba caprę.

Spirę sũt reuolutiões: siue circuli q̃ in seipsos nõ recurrũt. Hic in ornamẽtis capitis matronaz ⁊ in serpẽtibus est spira cuz se ingirũ voluunt. Uñ ⁊ p serpente q̃nq; ponit. Ply. lib. ix. Lolliã paulinã q̃ fuit Caii pncipis matrõa vidi smaragdis margaritisq; opertã alterno textu fulgẽtib⁹ toto capite crinibus spiris aurib⁹ collo monilib⁹ digitisq;. Uirgi. lib. ij. Ge. Nec rapit in mensos orbes per humũ neq; tãto squãmeus in spirã tractu se colligit anguis. i. in circulum. Et lib. ij. ene. Spirisq; ligant ingẽtibus ⁊ iam bis medium ampleri. Ser. Spiris nodis. Uñ ⁊ bases colũnaz spirulas dicunt. Nã p pte Spira ẽ volubilitas funiũ puta cũ funis nauticus i orbẽ ouolutus est. Itẽ Spira dr funis: q̃ a pileo ad fauces distendit ⁊ sub mẽto alligat. Juue. de faucib⁹ aurea cum se porrigat ⁊ longo iactet spira galero. Itez dr Basis colũnę vnius tori aut duoz. Ply. in epbesię dianę ędę. Primũ columnis spirę subdite ⁊ capitella addita. Itẽ. Spira genus operis pistorij. Ennius ẽt spiram hominum multitudinem vocauit.

Spiro.as. exhalo. Ply. Hęc duo gña fistulis spirãt que ad pulmonẽ ptinet. Aliq̃n Spirare est emittere: ⁊ sic cõstruit cum acco. Uirg. Ambrosiq; comę diuinũ auertice odorem spirauere. Lol. lib. i. Reliq̃sq; imundicijs tetrum odorem spirantibus. Si autem de morte fit sermo: absolutum est. Huius verbi composita sunt. Aspiro. Lonspiro. expiro. Inspiro. Interspiro. Prospiro. Respiro ⁊ suspiro.

Spiritus: halitus. Idem enim sunt Spiritus halitus: ⁊ anima. Ply. Animę leonis virtus graue: vñ pestilens: hominis tãtum anima infici voluit pluribus modis. Aliquando etiam spiritus dicitur ventus.

Spirituale ⁊ per syncopen spiritale: quod est spiritus.

Spirabile: vitale quo spiram⁹. Uirg. lib. iij. Per sydera testor per superos atq; hoc cęli spirabile lumen. Licero tũ Spiritabile dixit in lib. de natura deorum.

Spiramentum est per quod exit spiritus. Uirgi. lib. iiij. Gene. Intectis certatim tenuia cęra spiramenta linunt.

Spiraculum idem quod spiramentum. Uirgi. Seui spiracula ditis. Hiero. in Gene. posuit pro ipso spiritu. Et inspirauit i faciem eius spiraculum vitę.

Spiracus. quasi primipilaris: aut cohortis prefectus.

Spissus.a.um. ppie densum significat a spissitate. Uirg. Scrobib⁹ supabit terra repletis spissus aget. Qñq; figit tarduz. Plau. Spissum hoc est amãti dicere veniet. Idez Quia qõ bñ ,pmittit: haruspices pspisse euenit. id qõ mali ,pmittit pstentaneum est. Hinc spissitas ⁊ Spissitudo.

Spisso.as. spissum facio. Luius cõposita sunt. Inspisso. ⁊ Lonspisso: qõ est totum simul denso. Lol. lib. viij. Atq; vbi dura tus est vehementius premit vt conspissetur casseus.

Splen dicitur qui ⁊ lyen. Celsus lib. iiij. Splen in sinistra parte est intestino inhęrus: natura mollis ⁊ rarus longitudinis ⁊ crassitudinis modicę.

Spleneticus. qui ex splene laborat.

Splenium: vt Jul. pol. inquit est caput splenis pinguis. Hinc splenia velut per similitudinem dicuntur facta ex panno laneo vel lineo quę ad curam corporis super imponi solent. Ply. Super imponi opz splenium e melle decoctum.

Splendeo.es.dui. luceo. Unde splendesco.is. splendidus fio. Apul. Cum iam aurora splendesceret.

Splendor. lux. per translationẽ ponit p decore dignitate glia. Uñ splendor nois. Splendor familię: splendor virtutum: hoc est claritas. Huius compositum est Resplendeo.

Splẽdidus.a.um. clarus fulgens. Et splendidi dicunt q̃ opas suas ad libertatẽ duertunt. Econuerso Sordidi auari. Dor. q̃tenus id facies vt q̃daz memorat athenis sordidus ac diues. Et alibi. Objcit nemo sordes. i. auaritiam.

Spolio.as. priuo. Tractum a militibus. Spolia enim dicuntur quecunq; hosti detrahunt Terẽ. in ecy. Quin spolies muti les laceres. Huius composita sunt despolio. Dispolio. varie spolio. Amb. hi autez dispoliant quę accepimus indumenta gñe spũalis. Expolio. perfecte spolio vt apud aplm. Expoliãtes vos veterem hominem induite nouum.

Spoletium cum. i. ante um ciuitas in vmbria quę nunc dicat⁹ spoletinus dicit: non spoletanus: sicut ab Aretio aretinus. Mar. Despoletinis quę sunt carriosa lagenis. Malueris q̃ si vina falerna bibas. Sic Lice. lib. de claris oratorib⁹. p. Lonutium spolentinum dixit.

Sponda. latus lecti. Nam sponde sunt tabule quę vtrinq; lectum sustinent. Mar. Nec sponda nudigrabatti.

Spongia apud antiquos in vsu erat tergẽdaz mensaz: adhibebaturq; ad obscęna emundãda. Mar. hęc tibi sorte daf tergẽdis spõgia mẽsis. Sene. li. x. epiaz. Unus e germãis lignũ id qõ ad emũdãda obscęna adhęrẽte spõgia totũ in gulam sarsit ⁊ in pclusis faucibus sprn emisit. Accipit ⁊ spongia p asperagi satiui radice: vt apud Ply. ⁊ Col.

Spondeo.es. spopondi. spõsum Uide in dictiõe despondeo. Eius cõposita sũt. Lõspondeo. Uñ veteres ospõsos dicebant fi-

de mutua obligatos ⁊ ꝺſpõſores ſibi inicez ꝓmittentes. Li. Lepte. De negocio tuo q̃ ſpõſor es: ꝑ põpeio ſi galba cõſpõ ſor tuus rediẽrit. Deſpõdeo ⁊ rñdeo de quibus alibi.

Sponſo.as.frequentatiuum a quo Deſponſo.as. ⁊ Deſponſor deſponſaris.

Spõſio.nõ ſolũ ꝓmiſſio ꝺr: ſz ẽt actiõis genus eſt. Laper. Religiõe ſancit fœdus: at ſpõſio pœna. Pau. iureco. ſpõſionẽ ꝺici affirmat nõ ſolũ q̃ ꝑ ſpõſi iterrogatiõez fit ſz ẽt oẽz ſtipulationẽ ꝓmiſſionẽq̃. Et ſpõſor ꝓ fideiuſſore q̃ſq̃ ponit.

Sponſus.us. ſponſio. Ser. ſul. Si poſt eas ſtipulationes vxor non ꝺabatur: qui ſtipulabatur ex ſpõſu agebat: ex ſpõſu agebat: iudices cognoſcebant.

Sponſus.a.um. participium. Teren. in eu. Scis ſponſam mihi: Et eeſt eſſe.

Sponſalis ⁊ hoc ſponſale quod ad ſponſionem pertinet. Unde ſponſalis ꝺies ꝺicitur quo puella ꝓmittitur.

Spõſalia.or. ꝓmiſſio ſiue ꝺtract⁹ ſtipulationũ futurarũ nuptiarũ. Spõſalia hoc mõ fiebant. Qui vxorẽ ꝺucturus erat: ab eo vñ ducẽda erat ſtipulabat eã in matrimoniũ ꝺuctum iri. Qui ꝺaturus erat itidẽ ſpõdebat ꝺatur. Is ꝺtractus ſtipulationũ ſponſionumq̃ ꝺicebatur Sponſalia.

Spõdẽus: pes ꝺuab⁹ ſyllabis lõgis oſtãs. Legitimus pes qui i heroico vſu oẽm ſibi vẽdicat locũ: ſz raro q̃nto loco repiat. Dictus q̃ in ſacrificijs ⁊ libamentis eo marie vtentur. Naz σπονδη libamentũ fœduſq̃ ac ſponſionem ſignificat.

Spondylus.eſt q̃ in ima pte ſuũ apponit: vt femine melius nere poſſint: a cuius ſilitudine callus ſiue caro interior omniũ oſtreor ſpondylus ꝺr. Mar. ꝓ aialiuz oſſiculis in Santra. lib. vij. Roſos tepẽti ſpõdylos ſinu cõdit. Eſt ⁊ Salſamẽti genus ſpondyle apud atheneũ. ⁊ nomẽ piſcis apud Plyniũ Inſectũ apud. Ariſtotelẽ. Ply. li. xxvij. Nulluz aial radices a nobis dictas attingit excepta ſpondyle q̃ oẽs ꝓſequit. Benus id ſerpẽtis ẽ. Atheneus id qõ in capite mugiluz echinata ſpẽ ꝺſpicimus ſpondylũ tradit appellari Sed ⁊ calculis gneus: quo ſuffragia ſua iudices athenis ꝺabãt ſpondylos vocabatur vt eſt apud Julium pollucem.

Spõte.aduerbiũ figt näliter: vt multe arbores ſponte naſcunt i. näliter ⁊ nõ ab hoie ſatę. Aliqñ figt: ſine reqſitione: vt ſpõte ad te venio. Lapit nõnunq̃ noialiter: ⁊ in ablõ caſu tm̃ vt ſponte mea: ſpõte tua. Uirg. Sponte ſua ſandyx paſcentes veſtiet agnos. Hinc Spontaneus.a.um. qõ eſt voluntarium aut naturale Amb. Terra aũt ſpontaneos fructus germinat: aut creditos vberiore cumulo refundit.

Spozos. grẽce: latine ſemen ꝺicitur.

Spozades. Inſulę quędã circa cretã in mari Carpathio ſicuti. Stra. li. x. ſcribit ꝺictę q̃ i mari ſperſe ſint. ſũt aũt hay noia: bellene. Phocuſa. becaria. ſchimuſa. Prolegrados. Thera. Anaphe. Aſtypalea. Laguſa. Jon. vbi ſepult⁹ ferẽt Homer⁹.

Spozta.q̃ ⁊ ſpoztula: aut a Sparto herba ꝺr q̃ freqẽs apõ biſpanos naſcit: aut a ſpoztãdo: vaſis genus q̃ſ ſi ſcella. Salu. Li. biſt. Emuris canes ſpoztis ꝺimittebãt. Et qñ i ſpoztis pecũia q̃ſq̃ ẽt cib⁹ i quotidianũ vſuz ꝺeferri ſolebat mõ ꝓ diſtributõe ad ppl̃z: mõ ꝓ ipis cibis ſũit. Sue. i clau. Exhibuit ãniuerſariũ i caſtris ptorianis fine veneratiõe appatuq̃ iuſtũ atq̃ legitimũ i ſeptis ibidẽ eꝛꝺiariũ ⁊ breue dierũq̃ paucoꝝ. Qõq̃ appellare cepit ſpoztulã q̃ pmũ ꝺaturũ ſe ꝺixerat velut ad ſubitã ꝺictãq̃ cenulã iuitare ſe ppl̃z: Jdẽ ꝺicẽ Neronẽ cenas ad ſpoztulas reuocaſſe. i. ad pua uiuia. Juue. nõne vides q̃to celebrẽt ſpoztula fumo: Erat ⁊ ſpoztula locus i atrio vom⁹ vbi ꝓponebant eo ꝺie quę ꝺono ꝺanda erant. Diminutiuũ a ſpoza ẽ ſpoztula a quo fit ſpoztula.

Spuma: ſoꝛdes earum rez a quibus eijcitur. Uirg. Spumas salis ęre ruebant. Hinc Spumeus ⁊ ſpumoſus.

Spumo.as. ſpumã facio. a quo Deſpumo. de quo alibi.

Spuo.is. ſpui. ſputũ. ſaliuã emitto. Uirg. li. iiij. Be. Namq̃ alię turpes horrẽt ceu puluere abalto cũ venit ⁊ terrã ſicco ſpuit oꝛe viatoꝝ aridus. Hui⁹ cõpoſita ſunt. Cõſpuo ſil ſpuo vel ſputo aliquẽ fœdo. Lac. li. iiij. Poſt hęc cõſpuerunt in faciẽ eius. Plau. Ab oĩb⁹ ꝺeriſus atq̃ cõſputus. Deſpuo. Expuo. Inſpuo. in aliquẽ ſpuo. Ply. li. xxij. Traduntq̃ cõmandata ea ſi i ſpuaꝝ mozi ſerpentẽ. Reſpuo. repudio. ⁊ quaſi cuz ſputo per ꝺtemptũ reijcio. Lac lib. i. Hanc totã opinionem quaſi a poetis confictam Saluſtius reſpuit.

Sputo.as. frequentatiuum. Plau. Nam illic iſti qui ſputatur interdum morbus venit.

Sputum: ſaliua: quod a pus deſcendit. Dicitur ⁊ ſputus.us. Lactan. lib. iiij. ꝺabunt aũt ꝺeo alapas manibus inceſtis: ⁊ impurato oꝛe expuent venenatos ſputus.

Sputamen. idem quod ſputum. Hiero. in lib. Judi. Quomodo ſi rumpat quis filum veſtupa toztum ſputamine.

Spudacten. q̃ꝺam iterpẽtanꝝ amatorẽ. Dier. li. de viris illuſ. Ubi de ꝺiuo. Luca. agit. Sz ⁊ Tertullianus vicimus eozum tẽpoꝝ refert ꝑſbyterꝝ quẽꝺã in Aſia. σπουδακτηρ. ideſt amatorẽ pauli ꝺuictũ apud Joannẽ q̃ auctoz eſſet libri ⁊ cõfeſſum ſe hoc pauli amoze feciſſe loco excidiſſe.

Spurcus. ca. cum. qõ ẽ ipurũ obſcęnũ lutulẽtũ a ſpuendo: ꝺcñ q̃ tale ſit vt oe eo ſpuaꝝ. Plau. Tot noctes reddat ſpurcas quot puras bũit. Aliqñ ponit pro ſętido. Apul. Taz multe res ſpurcę ⁊ graues nares iſeſtãt. Aliqñ ꝓ vehemẽti: aſpo. Li. Jactati tẽpeſtate ſpurciſſima. Lol. Atq̃ in his ipſis hẽret cognitum q̃ꝺ recuſaret collis: q̃ꝺ cãpeſtris poſitio. quid hũidus ⁊ graminoſus q̃ꝺ ſiccus ⁊ ſpurcus ager. Aliqñ ꝓ ſęuo ⁊ ſanguinario Uar. Spurcus gladiator ⁊ carniſex.

Spurcicia ⁊ ſpurcicies. imũꝺitia. Luc. li. vi. At ꝺ nobis cęnam tęterrima cũ ſit: ſpurcicies eaꝺẽ pozcis hęc munda videt.

Spurco.as. fœdo. vitio. celſus iureco. Cũ eo agi poſſe aq̃lia qui vinũ ſpurcauit: vel effudit: vel acetum fecit: vel alio mõ vitiauit. Plau. Spurcaꝝ naſuz odoze illutibili. Antiq̃ ſpurcuz vinũ ꝺicebant cũ aq̃ mixtũ tanq̃ nõ amplius puruz foꝛet: aut igne calefactũ: aut muſtũ anteq̃ ꝺeferueſcat. Dic fit compoſitum. Cõſpurco. Lol. lib. ix. Nam ſuperiliens anis ꝓluuie ventris cibos ⁊ aquam conſpurcat.

Spuri⁹ icerto pfe nat⁹ ab σπειρω ꝓ. ſemiare: q̃ nihil hꝫa pfe niſi ſemẽ. Uñ ſpurios verſus ꝺicim⁹ alterius aut icerti auctoris. Auſo. Quiq̃ notas ſpurijs verſibus appoſuit. Ser. Spurius ꝺicitur qui ex muliere non nota oꝛtus eſt. Sabini nãq̃ pudenda mulieris ſpurios ꝺicunt.

Squallor: inq̃natio: ſoꝛdes. Hel. In coꝛporibus incultis ſquãmoſis alta congerie ſoꝛdium ſqualloꝝ appellabatur.

Squallidus. ſoꝛdidus incultus. Unde ager non aratus ſquallidus ꝺicitur. Aliquando ponitur ꝓfulgenti. Uirg. Alter erit maculis auro ſquallentibus ardens.

Squallo.es. lui. a ſquãmaꝝ crebritate ⁊ aſperitate ꝺcñ. Unde ⁊ ſquallẽs ꝓfulgẽti pleno ꝺiuite onerato abundantiq̃ ponit. Quicq̃ꝺ. n. nimis iculcatũ obſtũq̃ aliq̃ re erat: ita vt incuteret viſentib⁹ hoꝛꝛoꝛẽ ſquallere veteres ꝺicebant. Uirg. lib. xij. Per tunicã ſquallentẽ auro latus baurit apertuz. Hinc poſtea tractũ eſt vt coꝛpa inculta ⁊ veluti ſquãmoſa alta congerie ſoꝛdiũ ſq̃llere ꝺicãt Jdẽ. Sq̃llentẽ barbaz ⁊ concretos ſanguine crines. Et lib. i. Be. Sq̃llent abductis arua colõis.

Squãmę q̃bus coziũ piſcis aut ſerpentis tegitur. Dic deſquãmo. as. ⁊ erquãmo. as. qõ ẽ ſquãmas ꝺetrabo. Plau. in aul. Dꝛomo deſquãma piſces: Ab harum ſilitudine loꝛicarum quoq̃ catenulę ſquãmę ꝺicuntur. Uirgi. Quez pellis abenis in plumam ſquãmis auro conſerta tegebat.

Sq̃roſus. a ſquãmarũ ſilitudie ꝺr: cui⁹ cutis exurgit ob aſſiduũ illuuiez. Lucil. Uaronũ ac rapicũ ſquamoſa icõꝺita roſtra.

Squatina. ex planoꝝ piſcium genere. q̃ propter ſquallorez hoc eſt aſperitatem cutis lignea ⁊ eburea poliantur.

Squillę genus arboꝛis. Uarro li. i. ꝺe re ruſ. Alia in mari vt palmas ⁊ ſquillas.

Stalagnium. genus inaurium fuiſſe oſtẽdit. Nonius allegans Lęciliũ. qui ait. Ex auro eius ſtalaguum ꝺomi habeo.

Stadiũ latine curriculũ: ſiue locus in quo equi hoieſue currunt

ꝛ certant athletę. Nam ꝛ Domitianus inter cętera stadium extruxit. Dictū stadiū. ατωτης σασεος. hoc est a statione qꝫ hercules eo spatio vno spū cōfecto cōstitisset. Nā clarissimū fuit curriculuz stadij olympij qō hercules suis pedibus meratus ferē. otinetqꝫ octauaz mille passuum partem. quod centum. xxv. nostros efficit passus. hoc est pedes. ccccccxxv. vt scribit Ply. Quę mēsura octies efficit. mille passus.

Stadiodromi dicti sūt q̄ in stadio cursu certant. Firmicus. Si mars respexerit lepozē cęlestem in horoscopo. faciet stadiodromicos. Stadiodromos ēt locus in quo ludi ꝛ cursus exercent. Ply. lib. xxxiiij. Eundez vicit ꝛ leontius qui fecit stadiodromon. astylon qui olympię ostenditur.

Sto. as. steti. statū ꝓprie figt in se ꝛ sua mole consistere. Et non tantū de aīatis sed de inaīatis quoqꝫ dicit: vt nauis stat: flumen stat. Currus stat. Sol stat. vnde Solitiuū. Itez auis in aere stat. Arbor stat Virgi. Stabat acuta silex. Item Stare figt erectum esse. Sene. Alios stantes alios genibus fleros vidisses. sedentē aut cubantē neminē. Item per manere durare. Li. Facere ꝓmissa: stare cōuentis: reddere depositum. Virg. Et hī apud memores veteris stat gra facti. Itez horrere. Lęcil. Stat agere sentibus. Item plenuz esse. Virg. Iā puluere cęlū stare vident. Itē ꝓminere. Lucil. Dic corpus solidum inuenies hic stare papillas pictor marmoreo. Item ꝓstitū esse ꝛ imobilem. Virg. Stat sua cuiqꝫ dies. Ouidi. Sic stat sṅia. i. imobilis ꝛ fixa ē. Item in aīo esse: vt stat cōferemanū cręcs. Item positum eē. vt Otis in ascanio charista cura parentis. Itē Quiescere. Apul. Duz forte starēt in taberna ludentes. Itez in ꝑistino statu manere. Virg. Troiaqꝫ nunc stares: ꝓiamiqꝫ arx alta maneres. Item constare in ꝑcio eē. Liui. lib. xxiij. Multoqꝫ sanguine ac vulneribus ea pęnis victoria stetit. Helius. Magno ei stet ea nocte absentē fuisse. Quinti. Neqꝫ ipse hoc periculuz ignoro experꝰ nō leui docuīto quāti steterint mihi ꝛ semel ipata nō feci. Stare firmū ē nō moueri sz ostātē eē. Liui. Resistis āt aduersus famā rumoresqꝫ boiuz si satis firmꝰ steteris. Stare ꝓme. per te. per illū oꝝ cū nos aut aliq̄d aliud cā sumꝰ ne quid fiat: Ply. lib. xviij. Nō stat ꝓme. quo minꝰ cęlū intelligas ꝛ cęlestia scias Quinti. Nō per me stetit: sz per illa· Cōposita huius verbi sunt. Absto Adsto vel Asto. Consto. Circūsto. Antesto. Cōtrasto. ꝓ aduersoz. Nenius. Contrastat sp: nec me sinit loquier. Exto. a quo superexto. Insto. Interstο. Distο. Obstο. Perstο. Przestο. Prostο. Restο. Substο. Supstο. ꝛ fm aliquos Manifestο: qō ē q̄si ad manus sozis stο. Przterea Solstitium ꝛ iustitium a Sto deducuntur.

Stabilis: qui est aptus ad standum.

Stabilio. is. stabilez facio firmo. Plau. in am. Regiq̄ thebano Creonti regnum stabiliuit suuz. Hinc Constabilio. ꝙ est totum stabilio. Idem in ac. Ego rem meam constabiliui cum illum emi de przda ab quęstoribus.

Stabulū. a stando locus oꝝ in quez longo itinere fessi succedere solent. ꝙ ꝛ diuersoziū ꝛ hospiciuz dici solet. Unī ꝛ ꝓstibulę meretrices dictę ꝙ quęstus copiosiozis gra occurrētib⁹ illuc aduentis mānsiones ante stabula habuere. Petro. in saty. Sz nec viā diligēter tenebā: qz nec quo stabulū eēt sciebā. Dic stabula dicunt loca gn̄aliter in q̄bus armenta gregesqꝫ cōsistūt in agris ꝛ subdio veluti q̄dā statiōes aialiū. Nā vbi eq̄ tenent spālē. Eqle. vbi oues ouile. Ubi Suef. barāt dixere. Bobile quoqꝫ bob⁹. Laple a capris nomē traxerunt. Uir. Quattuoz a stabulis ꝓstāti corpe tauros auertit. Idez. Interea cū iā stabulis saturata moueret amphitrioniades armēta abitūqꝫ paret. Pōt etiam ꝑsepe in hospitijs stabulū dici. Apul. Durissimo casui meo seruiēs ad equū illum victorem meū, pbissimū i stabulū ocedo, vbi aliū ēt Milonis quōdā hospitis mei asinū stabulātē iueni. i. q̄si hospitātē. Stabulū ēt sumiē ꝙ q̄cūqꝫ statione seu bitatione ꝛ loco vbi quis stare oscuit. Virg. Ardua tecta petent stabuli ꝛ de culmine sūmo pastozale canit signum. A stabulum fit prostibulum.

Stabulo. as. neu. ꝛ stabuloz depo. figt sto. diuerto ꝛ q̄si stationē bēo. siue ēt i stabulo guberno. Uar. li. i. de re ru. Si ꝓpter

sint i fundo neqꝫ pecꝰ dnīs hz. dāda opera: vt pabulo vēdito alienū pecꝰ i suo fūdo pascat ꝛ stabuler. Col. li. vij. si idōeis tpib⁹ ad ꝑsepia ad aquā ad exercitatōez pecꝰ diuerim⁹: curęqꝫ fuerit vt stabulēē sic i eo loco ne hūore madescāt vngulę: qō facile vitabim⁹ si stabula rubozeis assibus ostrata: aut diligēter subinde emundata fuerint hum⁹ ꝛ palea supiecta. Sta. lib. i. th. Hericeqꝫ pecꝰ stabulare subhemo Quid. li. xiij. met. Hoc pecus oē meū multę stabulāē i antris. Hel. Tubero i historijs scriptū reliq̄t. Attiliū osulē i africa apud Bragadā flumē grāde feciſſe aduersus serpētē i illis locis stabulātē pręliū. Dic stabulatio. māsio i stabulo. Col. li. vij. Calore bones sub Dio. frigozibus intratectuz manere opz. Itaqꝫ biberna stabulatio eozum pręparāda est. i. locus stabuli vel vbi stabulentur.

Stabulariꝰ. hospes viatozes ptio recipiēs. Apul. sumo sarcinulā ꝛ ptio māsiōis stablario psoluto capessimus viaz. Ulp. Caupones ꝛ stabularios eos eque accipemus q̄ cauponam ꝛ stabulū exercent. Et stabularius dicit q̄ stabuli. hoc est loci vbi aīalia stant curam gerit. Col. lib. vij. Dic. n. recognosci grex poterit: numerusqꝫ constare si velut ex militari disciplina intra stabularij castra manserint.

Statio locꝰ i quo naues aut milites tuto ad tps stant: vel i quo frequēē ostitit. Curti⁹. Cognitū id ꝓ explozatozes qui stationes hostiū fuerāt igressi. Itē statio oꝝ locꝰ ad custodiaz assignatꝰ. qñ milites stātes vigilant. Uir. Sternūtqꝫ vices statiōe relicta ipse comes nyso gradit. Hinc Stationarij milites. Itē Officina inq̄ multi conueniūt vt de aliq̄ decernat ꝛ ius dicat: statio appellat. Hel. Quęsitū eē memini implerisqꝫ vbis stationibꝰ ius publice docentiuz. Iuue. Stationes oē theatrū. Silr errantiū stellarum matutinę quas ꝓximas vocāt. ꝛ vespertinę q̄s secūdas cū stare spectātibus videantur in oriente ꝛ occidente stationes vocantur. Et statio ipse standi actus: vñ ꝛ nomen accępit statio. Hiero. Jesus filius naue stationem impetrauit solꝫ ꝛ lunę. i. vt starent.

Statiuncula. diminutiuū. i. pua statio. sicut a ratio ratiuncula.

Stationarij: milites oīr quibꝰ custodię aut ꝓsidij gratia statio assignata est. Itez qui in vzbibus aut ꝓuinciis tenentur ad populozum quietem tuendam stationarij vocantur.

Stationalis. firmiter stans. Ply. Desideribus eadem stationalis senis mensibus cōmozat in signis: aquilion bimestris cū cętęrę vtraqꝫ statione ęternos menses non impleant.

Statiua. ꝛ statiuę q̄si stationes oīr siue munitiones in quibus vt ꝓpius pugnent milites osident. Liui. lib. i. Tentata res si ꝓmo ipetu capi ardea posset. Ubi id parū ꝓcessit obsidione munitionibus cęptī primi hostes. In his statio vt fit longo magna q̄ acri bello satis liberi commeatus erant. Et lib. ix. Statiua nostra munimento satis tuta sunt.

Stata. sacrificia quę certis ac statutis dieb⁹ fiebāt quę ñ mutabāt sed firma ꝛ stabilita erant. Cato. Sacra stata solennis sancta seruasti. Ennius. Modicam ꝛ modestā formam mulieris statam vocauit.

Statarius. a. um. a participio Satus. quasi stabilis siue idoneꝰ ad standum. Ter. in beau. Adeste ęquo aīo. date mihi parētem statariam agere: vt mihi liceat per silentium. Liui. li. ix. Statarius vterqꝫ miles ordines seruans.

Statoz. q̄ apud magistratū assidue ē. a creba statione: q̄les sūt nūcii: vel tabellari vel appitozes q̄ reos in ius vl in carcerē ducūt. qñ apud magistratū dicati sunt vt stent parati ire quo id ab illo missi fuerint. Unī Plancus de statoze lētuli cōsulis ad Cic. scribit. Przsto mihi fuit statoz eius cum lris qb⁹ ne venirē denunciabat. Et statoz dictꝰ est Juppiter qñ stare fecerit romanos in fugā a samnitib⁹ vsos. De quo in Sixto dictū est. Nō. n. a Sixto sed a sto. descēdit. qō pz ex eius cōposito. Antistitoz quod cōpositionē ꝛ significationē habet a Sto. sic ꝛ Antistes. Et oꝝ Statoz iuppiter q̄ stare aīo facit.

Status. us. ꝺditio bitus. qō lingua vernacula dicim⁹ lo essere. Hier. Nā corpis nr̄i certus ē status: vt oiuz aīantiū. Sz qñ apud deū nō de statu corpis nr̄i. sz de vitę meritis iudicāt: appet ominē boiez mēte sua fibiipi statū nomēqꝫ formare.

Col. lib. viij.

Lol.lib.viij. Quare status eius lōgioꝝ pductioꝝq; ad hos casus magna habilis est. Li. Qui status reꝝ q̄ue ꝺditio tempoꝝ. Do. Status adhabitū refert. Statura corpori adscribitur. Status est scientiꝫ statura lōgitudo corpis. Q̄ñq; apud rhetoꝛes. Status ꝺicit in quo cā maxime vertit. Lice. Status est in quo p̄mo insistis q̄s ad repugnandū cōgressa defensio. Quintil. Status est qꝺ ex p̄ma cōflictiōe nascit. Exēplicā. Intētio est. Fecisti homicidiū. Depulsio est. Nō feci. Quæstio an fecerit. Hinc cōstitutio iecturalis quę t status ꝺr. Tres aūt esse status quidā ꝺixerūt. Coniecturalē: iuridicialem t finitiuū. siue legalem de quibus in rethoꝛicis.

Status.a.um. idem qꝺ firmus. Ply.li.xviij. Jam primū hāc in iuriam oībus annis accidere nō posse pp statos syderꝫ cursus. Statꝰ ꝺies ꝺicebant qui iudicij cā cum peregrino instituunt. Plau. in cur. Status cōdictus cū hoste ītercessit ꝺies.

Staturus.a.um. participium est a Sto.as.

Statim. aduerbiū figt cōstanter pseueranter ꝺtinue. q̄si insistendo. t vno statu. a stando. Plau. in Am. Nec recedit loco q̄n statim rē gerat. Neq; vesperugo neq; Vergilię occidūt ista statim stant. Ter. in phoꝝ. Bina talēta capiebam stati. Aliquādo moꝝ illico. q; ea q̄ moꝝ fiunt cōtinenter fieri videantur. Li. in ver. Statim messanā litteras ꝺedit.

Stagnū a stando ꝺra qua stans. Virg. Stagnū p̄ꝺo parte maris pfundissima posuit q; ea minime moueat: sempq; stet. i. quiescat. Emissamq; hyemē sensit neptunus in imis stagna refusa vadis. Stagnū ēt metallū est. a quo Stagneꝰ. a. um. Ply. li. xxx. Pixide stagnea ꝺixit. hoc t Stagnū ꝺicitur.

Stagno.as. stagnū facio. aquā cōtineo. Vir. li. iiij. Nam quos pelli gens foꝛtunata canopi accolit effuso stagnantē flumine nilum. Et ꝺicimus stagnare aquā. cū non efffluit. neq; soꝛbetur. Ply. Ubi marini fluctus effusi stagnare solēt. Et stagnare terrā quę nō absoꝛbet sed cōtinet aquā. Idem. Agris humidis atq; stagnātibus. Huius cōpositiuꝫ est Restagno. quod est exundo. vt apud eundē lib. ix. Idē tradit in paphlagonia effodi piscis gratissimos cibis terrenos altis scoꝛbibꝰ in his locis vbi nullę restagnent aquę.

Stannū: plumbū. a stando ꝺici videt q; in foꝛnacibus primum fluat ac p se stet. qꝺ t stagnū t grēcę cassiterū. siue Catiterō siue Lassiriton imutatis ab homero Iris. Naꝫ plumbi sunt duo gña nigrū. i. t albū. Hic Stānęꝰ. a. um. vñ vasa stānea.

Stamē: a stādo. q; eo stat in tela oē velamentū. eo q; firme stat dū texit: nō id qꝺ ꝺicinde trahit. Subtegmē qꝺ subit stamini. Dr ēt stamē q̄ꝺ in colo ad nendum ponit. Piero. ad Fabio. Ex qbꝰ facta fila retoꝛquent cum subtegmine trium colorum hyacincti cocci purpurę t cum stamine byssino.

Statilinus t Statanus: ꝺij p̄sides q̄si nobis adstantes.

Stater. eris. pe. coꝛ. gñis masc. teste Pier. in Math. ꝺicit q ꝺuo ß ꝺidragmata. Idem lib. R. Ecce inuēta est in manu mea quarta pars stateris argenti. Et piere. Et appendi ei argētuꝫ septē stateres t ꝺecē argēteos. Fit aūt a grēco ἵστημι. quod est pondero. n. in a conuerso. sicut t ab ἵστημι. qꝺ est sto fit στάσις. statio. Pari mō. ν. in. α. mutato. A cuiꝰ actō grēco στατηρά fozmauerunt. Quidam hoc nomē aspirāt. atq; ab σταθμίζω. qꝺ est trutino vel pondero ꝺeducūt. Suidas tñ στατηρτο ἐκχρυσοο μοῦισμα τῳ βαλαντίου ησῦ νωρίζτο μεν εἰχεμ οβο λους ἐκχάλκου τοδλεζα ἦρας χρύσιουτομ λαμηλουι τωτωμ πολυμαλ λομαλληλοις ἔοικοτας.

Statera. ę. pe. p̄ꝺo. a stando ꝺicta est. quia stante libra pensatur aurum vel argentum. Est enim instrumentum quo res ponderantur sine bilancibus.

Statuo. is. tui. statutum. ꝺelibero oꝺino ꝺedico firmiter pono Lactā. lib. ij. Abstinere prælio statuisset Et lib. vj. Sed his omnibus ꝺeus certos limites statuit. ideſt oꝺinauit. Virg. Craterasq; duas statuaꝫ tibi pinguis oliui. ideſt ꝺedicabo. Teren. p̄ꝺo Concutere posuit cum ait. Sublimē illum arriperem t caput primū in terram statuerem: vt cereboꝝ ꝺispergat viam. Huius composita sunt. Cōstituo. Distituo. Instituo. prætituo. p̄stituo. Restituo. t Substituo.

Statua. a statuo ꝺeduci videtur. t est imago alicuius q̄uis inter se ꝺifferant. q; statuę sint ęneę eboreę Lapideę. Imagines cęreę. t pictę. Sue. in Tibe. Ētā statuas atq; imagines nisi permittentes se poni p̄ꝺohibuit.

Statuncula ꝺiminutiuum parua statua.

Staticulum ꝺiminutiuū a statua. Piero. in trāslatione homilię oꝛigenis. Sed vꝛoꝝ eius memoꝝ p̄cepti retroꝛsum respicit: impositā legem rupit fit staticulum salis. Staticulū etiaꝫ ꝺicitur inuehiculis sicut Essedū inequo: t petoꝛitum in mula. Ply. lib. vltimo. Reddūt species fluminum nemoꝛum t iumentoꝝ t esseda t staticula t equoꝛuꝫ oꝛnamenta. Apud Plau. in persa. Staticulum genus saltationis est.

Statuarius. qui statuas fingit. seu q̄ imagines fundit. In qua nimirum arte excelluere Lisippus. Apelles praxiteles Myron Polycletus.

Statuarius.a.um. q; ad statuam pertinet: vt opus statuarium.

Statuaria. ę. ars ipsa faciendi statuas.

Staturosus. qui statura. ideſt magno coꝛpoꝛe est. Augu. Foꝛte habens seruum foꝛmosum staturosum bene compositū habens alium foꝛte statura paruum.

Statumen. pe. p̄ꝺo. ꝺicit id quo fulcitur vitis: vt pali t pedamēta t quicquid p̄ꝺo monumēto accedit. statumen ꝺici potest quasi armamentū quo res stare possit. Ipsa quoq; pedamēta vitium ob hoc armamenta q̄ñq; nominatur. Apud Victr. statumen ꝺicitur quicquid p̄ꝺo strato aꝺiicitur. Et Statumina a statu arboꝝ ꝺicuntur p̄ꝺo vt crescendo statum accipiunt rami. Quo ad primū significatum. Columella li. v. Posita vinea ideſt tertio autumno vehementioꝛibus statuminibus statim impedienda est.

Statumino. as. statuminibus firmo. Ply. lib. xviij. In solutione terra sepibus firmari oꝛa vtrinq; lapidibus statuminari: t alio super integi.

Stapedes. pe. coꝛ. machinulę ferreę in quibus pedes habere solemus ꝺum equitamus.

Stachys. latine spica. Unde nardi stachys. i. nardi spica ex q̄ vnguentū generosuꝫ cōcinnat. Nā vt scribit. Ply. Unguē tarij nō solū folia sed etiā spicas nardi in vnguēto celebrāt. A folio vero nardi foliata nuncupant vnguenta nardina.

Stactis: myrrhe flos appellat. Vie. Narrāt t hi q̄ aromatū nouere vtutes stactē floꝛē esse myrrhę. Hęc t Hutta alio noīe ꝺr siue stella t aloe. Uñ in eu. legimus q; Nicodemus cētū libꝛas myrrhę t aloes ad sepeliendum eūm pręparauerit.

Staphylinus pastinaca agrestis. Lol. li. x. Tum agrestis pestinaca t eiusdem nominis edomita quam grēci. Σαφυλην vocant hęc etiam staphys ꝺicit. Palladius. Staphys agria perimit pediculos gallinarum.

Staphys. Uide in ꝺictione Staphylinus. ꝺe quo modo.

Statius nomē poetę comici fuit qui Lęcilius ꝺictus est. Statius autem est appellatus fuit quoniaꝫ seruus fuit. Statius enim nomen seruile est. Fuit t alius poeta hoc noīe qui beroico carmine multa conscripsit.

Stechabes. pe. coꝛ. sunt tres īsulę in rhodani hostio vicinę masilienſibus sic ꝺictę pp oꝺinē quo sitę sunt. Hęci. n. Stichon ꝺicūt oꝺinē t versum. Luc. singulariter. ptulit. Uenerat in fluctus rhodani cū gurgite classis stochados oꝛa tenens.

Stella a stādo q; stare stellę ꝺicant. Sunt aūt singulares stellę nō admixtę aliis syderā vero siue astra sunt q̄ ad aliquod signum complurium stellaꝝ composita sunt vt Aries Taurus. Est t stella nomen poetę pataulni lepidissimi.

Stello. as. luceo. t q̄si stellas facio. Mar. Et nūeroſa linunt stellātē splenia frōtē. Ply. li. xxxvij. Qñ stellaꝝ hyadū t nūero t ꝺispōne stellāt. Hic Stellatū stell' plenū. qꝺ ē cęli epitheꝺū cū serenū ē. Interꝺū stellare. ē admoꝺū stellaꝝ fcm cē: qꝺ ꝺicimus. fcō. i. stellę. Clau. li. ij. Ducit inthalamū virgo stat. pnuba iuxta stellātes noꝛ picta sinus. Idē lib. iij. Ut patuit stellata ꝺomus cōsidere iussi. Interꝺū Inuiꝺere. a stellione aīali cuius natura est inuiꝺiā habere. ꝺe quo Ply. li. xxx.

Stelle. per simplex. l. columnę quas latini pilas vocant.

Stellio. aīal sile lacerte tergo ꝺepictū lucētibꝰ guttis admodum

stellarū: vulgo Tarantula dr: a grēcis Alcalabotes q̄ apud eos ασκαλος. circulus est Stellio aūt circulis q̄busdā depictus est. ⁊ veluti lucētib⁹ guttis imodū stellarū. Morsus eius parraro interimit hoīem tñ semistupiduz facit ⁊ varie afficit. Est ⁊ alius stellio ex araneoꝝ genere lentiginosus in cauerniculis debiscētis per ēstum terrę habitans. Inapulia frequēs visitur. ⁊ silr Tarantula ōr scorpionibus ita ꝺrius vt visus ab eis patiaꝺ ipsis afferat: ⁊ torporē. Aug. li. x. cō. Quid cū me domi sedentē stellio muscas captās: vel aranea retibus suis irruentes implicās sepe intentū facit. Dic Stellare pro intuidere. Sed ⁊ maledicta hic. ⁊ stellionat⁹ crimē. ⁊ Stellaturam accipere apud Spartianum qui ait. Tribunos qui stellaturas militibus tulissent capitali pēna affecit.

Stellionatus crimē apud iurisco. a stallione nomen sūpsit. Qō fit cum aliq̄d dolo factum est: vt si quis rē alij obligatā dissimulata obligatione per calliditatē alij distraxerit: aut si q̄s merces corruperit: aut impostūram fecerit cui⁹ nulla ordinaria pēna est: ꝫ extraordinarie plectit. Et ad prēsidē spectat.

Stēma. atis. coronamentū. qō ex multis floribꝰ cōpositū est: dictū a grēco ēst σεφανο μα σεφω corono. και σεφανος. corona. vel. Firmi. li. iij. Magnos viros faciet mercuri⁹ qui sacris ⁊ gloriosis stēmatibus coronent. Q̄nq̄ significat claraz familiā in qua insignes viri: vt insertis florez eluceſcūt. ⁊ quę plerūq̄ ex victoriis ⁊ coronis maioruꝫ ꝺbitur. Iuue. Stēmata q̄d faciunt? q̄d ꝑdest pontice longo sanguine censeri. Sue. Quid inuetere gentiliū stēmate. C. Cassij pcussoris cesaris imagines retinuisset. Q̄ñ vero mos erat apud antiquos vt viri ob res bene gestas coronis donarent. ⁊ eędez statuaꝝ capitibus imponerent: inualuit consuetudo: vt stēma aliq̄n pro facinore accipiat. Aliq̄n pro ipsis imaginibus maiorꝝ quę poni solebāt in atrijs. Mar. Atria personum stabant cum stēmatę toto. Seu pro gradibus generis ⁊ ordinibus descendentiū qui ramis quibusdā ⁊ velut intercurrentibus lineis distinguebant. Ply. lib. xxv. Stēmata vero. lineis discurrebant ad imagines pictas. Aug. Lucas euangelista sanctus cōmemorat generatiōes eius quo ordine: qua serie: quo stēmate ad illam generationē ventum fuerit qua natus est christus. Quin ⁊ pro. Inscriptionibus saxorum. Mar. Tristia saxorum stēmata delet herus.

Stentor ab homero inducitur vocalissimus cuius tantus erat vocis sonus quātus aliorum quinquaginta.

Stercus. ab extergēdo deduci vr. q̄ vndiq̄ abstergi soleat.

Stercoro. as. finiū agris fecunditatis gratia adhibeo. Ply. lib. xviij. Ager si nō stercorat: alget. si nimiū stercorat⁹ ē aduris. Col. Lupinū vbi in florē vterit: nihil agrū stercoraueris. Et Stercorare est pīguefacē. Idē li. xij. Vicia ⁊ faba stercorare agrū dr. Stercoratū stercore infectū ēt ōr. Idē li. j. Pomaria quoq̄ ⁊ hortos opꝫ septo circūdari: ⁊ esse in propinquo atq̄ in ea parte qua possit ois stercorata colluuies coherctis balneariorumq̄ ⁊ oleis expressa amurcę sanies influere.

Stercutius. dictus est Saturnus. q̄ primus stercorandi agri rationem inuenerit.

Stercorarius. a. um. q̄ ad stercora pertinet. Var. lib. i. de re rus. Sic eligno ⁊ ferro vt palustra maiora tria: aratra cū vomeribus ser: crates stercorarias quattuor.

Sterquiliniū: locus stercorib⁹ plenus: seu stercoris receptaculū. Col. li. i. Sterq̄linia duo sint. Unū qō noua purgamēta recipiat ⁊ in annū conseruet. Alterum ex quo vetera vehantur.

Sterno. is. strauī. atum de statu deiscio. ⁊ quasi in terrā extendo. Uir. li. x. Sternit infelix alieno vulnere. hinc Lesum exercitum: stratū dicimus. Inde Strages. Per translationē Sternere pro extēdere. q̄nq̄ ponit. Uñ Sternere humi tapetas frondes ⁊ hmōi dicimus. Et q̄n sternēdo fit vt id supra qō sternimus. hoc est extēdimus aliq̄d tegamus sternere etiam pro tegere atq̄ implere sumit. Uñ Sternere equos dicim⁹. hoc est instratis tegere. Vier. in Heñ. Dabraā de nocte ꝺsurgens strauit asinū. Sic sternere equos cooperire. Sternere humū floribus implere. Uirgi. Sternitur oē solum iaculis. Item q̄n sternendo. i. extēdendo. ⁊ id q̄ extēdimus cōplanamus atq̄ cōponimus fit vt sternere quoq̄ ꝑ componere ac cōplanare vsurpemus. ⁊ Stratū dicamus cōplanatū atq̄ cōpositū. Uñ stratū mare dicimus q̄n nullo vrgēte influctus vento q̄quatū manet. Uir. Et oē tibi stratū silet equor. Et stratas vias. siue q̄ cōplanatę sint siue q̄ lapidibus tectę. Idē Miraf portas strepitūq̄ ⁊ strata viarū. Item q̄ iacendo quodā modo extēdimur fit vt eos ēt se sternere dicam⁹ qui se ad iacendū collocant vt quiescant. Idem lib. iiij. Se. Sternunt se somno diuerso in littore phocę. Huius verbi composita sunt. Cōsterno. Externo. a quo Superterno. Desterno. Insterno. Prosterno. ⁊ substerno. a quo substratus.

Sternax. equus ꝺicitur qui sessorem excutit ac in terraz ꝺeiicit hoc est ferox. Uirgi. Et sternacis equi.

Sternuo. is. sternui sternutum. a quo fit frequentatiuum.

Sternuto. as. pe. p. Inde sternutatio inflatio q̄ a pectore exurgēs toꝛtū caput ꝺcutit. Prop. Nū tibi nascēti ꝑmis mea vita ꝺieb⁹ aridus argētū sternuit omen amor. Col. li. viij. At si molesta pituita est ciuile bubulę vl surculi nepetę siluestris lana iuoluti narib⁹ iserunt versant q̄ donec sternuat ouis.

Sterto. is. tui. dormio. Ter. in eu. Fatuus insulsus tardus stertit noctes ꝺies q̄. Hinc fit compositus. Disterto. Persi. Lur. iubet hoc ennij post q̄ distertuit esse mgonidas. Quint⁹ pauone ⁊ pythagorę.

Sterilis infęcūdus ⁊ fructū non ferēs. sine ꝑle. Σερεω. n. priuo ꝺr seu careo. Et Σερητικος. sterile greci. Σερησις. obtinatē ꝺicunt. hinc Sterilesco. is. sterilescere figt sterilem fieri Palladius. de gallinis loquēs. Ulnactę cibo sterilescūt. Nonꝺeo semicocto ⁊ parere sepe coguntur ⁊ reddunt ouа maiora. Ply. lib. viij. Lapꝫ pinguedine sterilescunt.

Stesichorus. pe. cor. nomē poetę ex bimera sicilię vrbe ex q̄ bimere⁹ ē dict⁹. Alij ex Methauria vrbe natum ꝺicūt. Alij ex palatō arcadię oppido ferūt ide pfugū. Latanā veniſſe: eoq̄ in loco: defunctū ⁊ extra portā vrbis sepultū fuisse: portāq̄ ab eo stesichoriā nuncupatā. Flouit. xxxvij. olympiade sexta ⁊ q̄nquagesima obijt. Fertur luscinia aliq̄n in ore stesichori infans cecinisse mirabili auspicio sūmū eū poetā futurum ⁊ cātus suauitate oēs q̄ ante se fuerūt supaturum. Dor. Stesichoriq̄ graues camenę. Fuit n. excellētissimus lyricus. a quo Stesichoriū carmen dictū. Ideo aūt dictus ē stesichorus. q̄ primus saltare ad citharam instituit. hoc est chorēam ducere. antea Tisias vocabatur.

Stibadiū. accipit ꝑ sella ⁊ abaco quo fulti discūbit cōuiuę. qō primo herbidū fuit. Postea inualescēte luxuria marmoreū Dic torus rectus appellat q̄n a toꝛtis herbis inflectat. Nā apud grecos stibades hērbę sunt aptę ad discūbēduz. Hinc Stibadion cubile ex stibade hērba cōstructū. Ply. li. v. epi. Ex stibadio aqua velut expssa cubantiū pondere siphonculis effluit. Sunt q̄ ꝺicāt stibadia eē puas cęnatiōes in q̄bus scriptū esse solebat quot ꝺuinas cęnatio capet. Ser. in. j. cō. ęne. Stibadia antiq̄ nō hēbāt: ꝫ stratis trib⁹ lectis epulabātur. vñ ⁊ Triclinium sterni ꝺr. Mar. Stibadiū accipe lunata scriptū testudine figtū. octo capit veniat q̄sq̄s amicus erit.

Stibiū. ꝺr quo ad venustādos oculos peculiariē vtebāt. Inarḡti. n. metall' inuenit lapis spumę cādidę atq̄ nitēt. quē alij stibiū: alij alabastrū: alij turbasin appellāt cuiusuis ꝑncipal' ē circa oc̄los quos ꝺilatat: quoꝛūq̄ fluitiōes exulceratōesq̄ inhibet. Iō ad grēci platyophthalmō ꝺixere ab oculoꝝ ꝺilatiōe. Uñ in Viere. ꝑpha. Lū pinxeris stibio oc̄los tuos frustra cōponeris. Vier. ad furiā. Nō habuit crispātes mitras nec stridentes calciolos nec ozbes stibio fuliginatos. Et de patula. turbāda ē facies quā ō dei pceptū purpurisso cerusa ⁊ stibio sepe ꝺepinxit. hīc Stibin⁹. a. um. pe. p. qō stiby colore bz. vt apō li. j. Parali. Vier. Onychinos stibinos ꝺixit.

Stichos latine versus siue ordo ꝺr. Unde distichus.

Stigma. is. nota siue signuz q̄ inurunt. ab ϛιζω. pungo. Mar. Frōs b̄ stigmate nō meo notāda ē p trāslationē q̄nq̄ ponit, p suggillatiōe ⁊ infamia. Sue. Ual. Catullū a quo sibi versiculis de marmurra perpetua stigmata iposita nō dissimulauerat satisfacientē eadē ꝺie adhibuit cęnę hospitioq̄

patris eius stigmata vt inquit Ply. delent colūbino fimo.
Stigmatici dīr famosi z nocētes q̄ nota aliq̄ aduſti ſūt vt ſp apareāt. Stigmatias dici voluerūt notis z ſtigmatę pūctos.
Stigo.as. ſtimulo irrito. A quo inſtigo. caſtigo. fuſtigo. q̄uis quidam ab ago compoſita eſſe velint.
Stilbo. ꝑs fuit. q̄ capta patria: amiſſis liberis z vxore cum ex incēdio ſolus z tñ beatus exiret. Interrogāti Demetrio cui cognomē ab exitio. vrbiū polyorcetes fuit nunq̄d ꝓdidiſſet. Oīa inquit mea bona mecū ſunt. Quo dicto dubitare deme trium coegit an vicīſſet. Nihil inq̄t ꝓdidi oīa mea mecū ſūt videlz virtutes quas nulla vis hoſtilis eripere quit: quibus ſapiens ſeptus nullū poteſt ſubire diſpendium.
Stilpones dīr ab aliquibus boīes parui qui nauu vocitantur.
Stimulus. ἀποτὸν ϛιζω. ꝓprie ꝺr fuſtis acute cuſpidis quo ruſtici boues ſuppingūt. Plau. in aſi. Utinā nūc ſtimulus in manu mihi ſit per tranſlationem ꝺr oē illud a quo vexa mur. Hinc ſtimulum carnis z vitiorum vicimus.
Stimulo.as. pungo. Teren. in heau. Magis nunc me amicę di cta ſtimulāt. Hinc Extimulo. quod eſt valde ſtimulo. Col. lib. vij. Libidinis extimulatur furijs.
Stingo. z ſtinguo. is. xi. ctū. eiuſdē ſignificationis eſt cū extin guo. Li. in pgno. Ut cum luna means hiperionis officit oz bi ſtingunt radijs cęca caligine tecti. Huius compoſita ſunt. Diſtingo. Extinguo. Interſtingo inſtingo z reſtingo.
Stiria. ꝓprie eſt q̄ frigore ꝺcreta pēdēs guttatiq̄ ſtillās. Uirg. Stiriaq̄ in perie induruit boꝛrida barbis. Ply. diſtillātes hiberno gelu ſtirias. Inde Stiricidiū q̄ ē q̄ſi ſtirię cadiuz.
Stilla ꝺiminutiuū a ſtiria vt inq̄t Feſtus. z accipiē ꝓ gutta vt ſtilla olei: ſtilla aq̄. Apul. z ſanguis eruptionē vtriculo ad moto excipit diligenter vt nulla ſtilla cōpareat vſq̄ Uitr. lib. ij. Faſtigia facientes luto inducto ꝓclinatis tectis ſtilli cidia ꝺeducebāt. per id ſtellę ꝺedicunt in impluuiū. Mar. Atq̄ olei ſtillam ꝺonaret opellicus vnctoꝛ.
Stilicidium q̄ſi ſtillaꝝ cadiū. q̄ ſtillatim cadat vbi e tectis gut tę fluunt. Pier. in ꝑs. ſicut ſtillicidia ſtillantia ſuper terram.
Stillo.as. guttatim fluo. ſiue emitto. Ply. Fruter eſt reſina ſtil lās. Huius cōpoſita ſunt. Diſtillo ꝺeoꝛſum ſtillo. Uir. li. iij. Be. Lentū diſtillat ab inguine virus. Et diſtillare eſt paulati fluere. Uñ fluxus humoꝛis a capite ꝺr diſtillatio. Item ſigt guttati humoꝛē exhē. Uñ diſtillare hęrbas ē humoꝛē ex bis paulati exhere. Hic diſtillatio, liquamē quo vtimur cū pul mētariis. Et diſtillari⁹ dictus eſt ꝺcīnatoꝛ diſtillationū z vē ditoꝛ. Seneca. Jā libarij varias exclamatiōes z botulariū z diſtillariū z oēs popinaꝝ inſtitoꝛes mercē ſuā q̄dā inſignita modulatiōe vendētes. Ex illo pfecte ſeu totū ſtillo. Terē. in phoꝛ. Diſce ego illā dictis ita tibi incēſam dabo vt ne re ſtringuas lachrymas ſi extillaueris. Inſtillo ītro ſtillo. Ply. lib. xx. z aurium grauitati ſuccum raphani inſtillant.
Stylus ſiue ſtilum cum. y. ꝺici pōt colūna. Unde Epiſtylum ca pitellum q̄ ſup colūnā locaē. Stylus ēt ꝺr modus ꝺicēdi. Ter. in plogo. Ān. Diſſimili oratiōe ſunt facte ac ſtylo. Do. Oratio ī ſenſu. ſtylus in vbis. oratio ad res ſtylus aduerbū.
Stylobatę ϛυλος τουκαιαξ λεγεται και βαινω βα διζω συνθετως σχοινοβατης. i. funambulus. σχοινος fueris z βοινω cōſciēdo ſic ϛυλος palus lignū trabs ꝓ quā vadat aq̄ q̄ſi cānalis ligneus: z inſtrm ligneum quo aq̄ traijciaē vt ſub tegulis fieri ſolet. Uar. li. j. de re ruſ. Loboꝛtes infundo magno duę aptioꝛes: vna vt interdiu cō pluuium bēat lacum vbi aqua ſoliat q̄ intra ſtylobatas cum venit ſit piſcina. Boues. n. ex aratro eſtate reducti ꝟ bibūt. hic perfundunt. Et li. iij. Subtus colūnarum ſtilobaten.
Stipes fuſtis terrę ꝺefixus qui q̄ñ pullulare aliq̄ cōſueuit pu tant aliqui ſtirpem ab eo ꝺictam. Itez ſtipes ꝺicitur toꝛris lignum z quodlibet aliud quod facile incenditur.
Stips. is. z ſtipis. is. merces q̄ ſtipatoꝛibus z militibus ꝺabaē. Et cū ſpondeē pecunia ſtipulari. ꝺr. i. ſtipem obligare. Pecu nia quoq̄ quā vel in erarium reponebāt: vel ꝺijs offerebāt vel mendicis poꝛrigebāt ad ſuſtentationē vitę ſtips ꝺiceba tur a ſtipando ꝓpterea q̄ in cella ſtipebant. i. componebant.
Stipendiū. es. militare: ſeu ꝓmū qō militib⁹ ꝺabaē. Cōpoſitū no mē ex ſtipe z pēdo. q̄ſi ſtipe ponderata ſit. ſtips. aūt ꝺicebaē ab antiq̄s es eo q̄ anteq̄ ſignatū eēt nō numerabaē ſed pen ſabaē. Qō qui ſupra as vt. Uar. inq̄t acceperāt ſua neceſſita te maioꝛē nūerū nō ī arca ponebāt: aut in loculis ſz ī theſau ris ſtipabāt. i. in anguſtū ponebāt: quo min⁹ loci occuparet. Ulp. Stipēdiū a ſtipe appellatū eſt: q̄ ꝑ ſtipes. i. modica ęra colligaē. Sed q̄ñ ſtipꝺiū qō militi ꝺabaē ꝓpetuū erat quo uſq̄ ex auctoꝛareē ꝺiminuereē ue ſolideq̄ ꝺabaē tractū vi dem⁹ vt ꝺici cępit eū militē ad ſoldū ꝺduci cui ꝓmittereē ſtk pendiū ꝛz annuū. Caſiodoꝛus. Uegeti⁹ z Frōtinus ſolidatū in militia fuiſſe ſcribūt eū cui ſtipendia ab impatoꝛe ꝓmiſſa erant. Stipendium ēt ꝺr qō quis teneē ſoluere principi. aut reipu. Liui. li. ij. Ut diuites conferrēt qui oneri ferēdo eēnt pauperes ſatis ſtipendij pendere ſi liberos educent.
Stipendiale quod pertinet ad ſtipendium. Sidonius. Poſſit ſędere ſub ſtipendiali.
Stipendiarius: tributarius qui ſoluendo ſtipendio obnoxius eſt. qui alio noīe vectial ꝺr. Uñ multi ppli ſtipēdiarij erant reipu. romanę. hoc ē q̄ ſoluebāt ſtipendiū. Cęſar. cō. j. Reli quaſq̄ ciuitates ſtipēdiarias haberent. i tributarias. Uulgus perperā appellat ſtipēdiarios milites qui ſtipendia fa ciunt cū tales mercēnarij ſiue ęrarij milites ſint nuncupādi. quos Uege. ſtipēdioſos vocat. q̄uis z ſtipendioſi ꝺicantur ſtipendijs pleni. hoc ē qui ſtipendia plurima fecerunt.
Stipendioſus. de quo mox in dictione Stipendiarius.
Stipendiariū: certū vectigal. Li. in ver. acti. v. Inter ſiciliā cęte raſq̄ puincias in agroꝝ vectigaliū rōne hoc intereſt. q̄ cęte ris aut impoſitū vectigal certum qō ſtipendiarium ꝺicitur.
Stipendiatus. a ſtipendioꝛ. aris. qui ſtipendiū recipit. z alio no mine Mercēnarius ꝺr vt ſunt ij qui ad militiā adſcribun tur. Ply. li. vj. Rege eoꝝ peditū ſexcenta milia. equituz. xxx. milia elephantoꝝ nouē milia per oēs ꝺies ſtipendiantur.
Stipo. as. rimas obturo. ꝺeſę q̄re in ꝟ ſtupa, vti ſolemus. Et enī ꝺeteri⁹ linū qō rimis marīe nauiū claudendis adhibeē. Uñ ſtipatoꝛes ꝺicti ſunt q̄ in nauib⁹ ſtipā hoc ē ſtupā cōpo nūt. Hinc ſtipare ꝓ claudēdo coarctare ꝺenſareq̄ accipitur ſicut in nauib⁹ fieri ꝺidem⁹. Uirg. ſtipatq̄ carinis ingēs ar gētū. Et ſtipare ſigt circūdare aliquē ꝺefendēdi cā. Liui. li. j. Stipat⁹ agmine armatoꝝ in foꝝ irrumpit. Hinc Conſtipo.
Stipatoꝛes qui in nauibus onera cōponūt z qui regū vel alioꝝ coꝛpoꝛa cuſtodiūt. a ſtipe quā accipiebāt: vel q̄ reges ſtipēt z vndiq̄ circundent ac claudant pene conſtringentes inſtar apum circa ipſaꝝ regem: aut q̄ ipſi ferro ſtipari ſunt. Lic. li. ij. offi. Pręmittebatq̄ de ſtipatoꝛibus ſuis qui ſcrutarētur arculas muliebres. z ne qō in veſtimentis telum occultare tur exquirerent. Hos antiqui a latere latrones vocabant.
Stiparius. a. um. quod ad ſtipandū pertinet. Ply. li. xix. Mox ſiccate in ſaxo tunduntur ſtipario malleo.
Stipuloꝛ. pe. coꝛ. a ſtipādo ſigt. pmitto ſeu pecuniā ſpondeo ſti pem obligo. obligationē: vel per obligationē habeo. Nam ꝓprie de pecunia ꝺr. q̄uis ad oēs rogationes que ſoleēnter fiunt tranſlatū ſit. Hinc Stipulatoꝛes dīr qui ꝓ interroga tionē obligāt. pmiſſoꝛē. Dec. n duo ſtipulatoꝛ z pmiſſoꝛ op ponunt. Qō ꝺocet iuriſcōſul. ti. de verboꝝ obligatiōibus. Eſt aūt ſtipulatio. vt inq̄t Poponius verboꝝ ꝺceptio q̄bus is qui interrogaē ꝺaturum facturūue ſe id qō interrogatus rñdet. Eſt aūt ſtipuloꝛ fm Priſ. verbū cōe. q̄ tā in actiua q̄s paſſiua ſignificatiōe. abltō iungiē. Dicim⁹. n. ſtipuloꝛ abſte rogo te: peto abſte. Et ſtipuloꝛ abſte. pro rogoꝛ abſte. Iuue. Quātūuis ſtipulare z ptin⁹ accipe qō ꝺo. vt totiens illuz pr audiat. ſubaudiē a me ſtipulare. Eſt. n. actiuę ſignificationę. Sue. vo paſſiue ꝓtulit. ꝓtoziū lectoꝛia q̄ vetat minoꝛem an nis. xxv. ſtipulari. i. interrogari. Plau. quoq̄ paſſiue ꝺixit. Niſi volo malo inſtipulat⁹ ſis. Stipulatoꝛ q̄ rogat z q̄ roga tur. Dui⁹ vbi cōpoſita ſunt. Adſtipuloꝛ qō ē cōſentio. Li. li. acad. Falſum eſſe ſtoici ꝺicūt z eoꝝ adſtipulatoꝛ antioch⁹.
Inſtipuloꝛ. Plau. in pſeu. Mēſurę viginti ſaluę z ſane ſūt tibi hodie quas abſte ē inſtipulatus etiam pſeudolus. Reſti

pulor quod ē contra sponsionem pecuniam obligō.
Stipulatus.us.idē qō stipso.Ply.Jouis deor sūmi stipulatu.
Stipula.a stipa hoc est stupa deducīt siue q stipę instar vrat si ue q ea quoq stipari tector rimę solebant.Est aūt stipula calamus frumēti puta tritici hordei ⁊ similiū.qō.s. continet spicā cuius internodia genicula onr.⁊ aliqñ genua.a filitudine genuū aialis.Ply.Frumēta q̄dā ingenu tertio spicam icipiūt cōcipere.Idē genicula sunt.tritico q̄terna:farri sena: hordeo octona.Stipula etiā or quę remanet in campo demesso frumēto.Item ea pars quę e frumēto demesso cōtusa spica superstat.filr stipula generali vocabulo appellatur.
Stirps.cum de boibus dr.generis fęminini.est ⁊ figr oziginez. Uir.Deu stirpem inuisam.Cū vero de arboribus p trūco. generis masculi.Idem lib.xij.Cum semel in syluis vno de stirpe recisum.Inuenitur etiā fęmininum.Hora.Cum stirpes.⁊ raptas ⁊ pecudes:⁊ domos.
Stirpo.as.radices ausero.a quo Extirpo.Per translationem. Extirpari vitia dicimus quasi funditus tolli.
Stirpitus pe.cor.aduerbium figr dicitus.Li.li.iiij.tus.Nunc errorem quasi radicem omnium malor stirpitus philosophia se extracturam pollicetur.
Stirpices qui stirpes euellunt.Quę tñ oia a stipes incipiendo a quibusdam cum.y.psilon.scribuntur.
Stiua:aratri manica quę tenetur manibus cum aratur.Uirgi. Stiuaq quę currus a tergo torqueat imos.Dicta stiua astādo qr super eam regula stat ⁊ est quasi temo inter boues.
Stlata genus nauigij latū magna cū altuz a latitudine sic appellatum.sed ea cōsuetudine qua stlotum pro lotū stlitem pro litem dicebant antiqui.qui dictionibus ab.l. incipiētib⁹.st. lras pponere solebāt.Astlata Stlatarius dr.sicut a scapha. scapharius.Stlatarium qñq dicitur mari portatum.
Stlembus grauis ⁊ tardus.Lucil.Atq equū pedibus stlębus.
Stlopus son⁹ q̄ ex inflatiōe buccar erūpit.Persius.Nec stlopo tumidas itēdis rūperę buccas.postea sclopus ⁊ sclopet⁹.
Stoici phi appellati sunt ab σοα.qō figr porticum quo cōuenire ac disserere solebāt.Erat.n.porticus athenis victa pecile ex varietate picturę.Hęci.n.ποικιλον.varium dicunt. Suidas noster σοα ηεν αθηναις λιαπριβη του ομικρου σοικοι δε οι απαυτης Διαυου ωμεγαλου υιος ωνομαζετα πειστιανακτει οστυζερων δε ζω γραφηθεισα ποικιλη εκληθητηρ σοαρτηνεκτος εφεσουαποτειρομενηνειστουιερου.In hac porticu zeno phūs discipulos docebat.Unī ⁊ secta stoica:⁊ phi stoici nuncupati sunt qui antea zenonij dicebantur a zenone doctore.Hęc est illa porticus stoicor memoratissima quaz Chrysippus dict⁹ est fulcire:quā pinxit polygnot⁹ gratuito.
Stola apō veteres dicebat q̄cq̄d tegebat ⁊ apō grecos σολη. indumētū figr.vñ stola deducīt.Postea ad honestę tūi matrone vestē hoc nomē trāslatū est q̄ vsq ad imos pedes demissa erat.Tibul.impediat crines nec stola lōga pedes.Hic stola p matrona ⁊ honesta muliere ponitur.Papi.Dis plebeio terīt ptexta tumultu.hīc eques hinc iuuenū cętu stola mista laborat.Et stolatū matronalē atq honestum dicim⁹. Mar.Quis flozalia vestit ⁊ stolatū pmittit meretricib⁹ pudorē.Ual.mar.li.ij.Si quo matronale dec⁹ pecūdię munimēto tuti⁹ eēt i ius vocādi matronā corp⁹ eius attingere nō pmiserūt vt in violata man⁹ alienę tactus stolę relinquerel.
Stolidus.ponitur pro ex cordi tętro molesto atq illepido.
Stolones inutilis ⁊ quasi stolida fructicatio ex arbor radicib⁹. Ply.fuerūt ab arboribus cognomina antiquis:vt frōditio militi illi q̄ pclara facinora vulturnū trāsnatans fronde capiti imposita aduer sus.Annibalē edidit:stolonū lacinię gēri.Ita.n.appellaf in his arborib⁹ fruticatio inutilis.Uar.li.j. de re rus.Nam stolonis illa lex quę vetat plus quingenta iugera habere ciuem romanū.Et qui ppter diligentiā cultu rę stolonū confirmauit cognomē q̄ nullus in eius fundo reperiri poterat q̄ effodiebat circum arbores radices quę nascerentur e solo quos stolones appellabant.
Stomachus.fistula per quā cibus descēdit:sed ponitur p ventriculo.i.receptaculo.cibor.Est.n.principiū intestinor a septimę spinę vertebra incipiēs circa pcordia cuz ventriculo connexus ab σοματου σοματος.ore ⁊ εχο hēo ηχεω qz os sit habēs vel effundatalio.Iuue.Si stomachus domini seruet vinoq ciboq.Interdū stomachus ponit p indignatione ⁊ ira odio ⁊ fastidio.Li.li.iiij.tus.Tractata diffinitiōe fortitudinis itelliges eā stomacho dicere.hoc est cū fastidio ⁊ indignatiōe.Interdū in bonā partē ponitur pro facilitate.Ply.in pzologo.Argumentū huius stomachi mei habebis.i.huius meę facilitatis ⁊ māsuetudinis ⁊ benignitatis.
Stomachor.idignor ac turbor.Li.Laf.Si.n. stomachabere ⁊ moleste feres plura dicem⁹.Hic sub stomachor paulū fastidio.Aug.li.iij.cō.Ille iā substomachās tędio.Uade inqt a me ita viuas fieri nō pōt vt fili⁹ istaz lachrymarum pareat.
Stomachicus.qui ex stomacho laborat.Ply.li.xxv.scribit bel lebozum mederi stomachicis.
Stomachosus q̄ facile indignaf ac cūcta fastidit.Li.Apio pul. accipit pro eo qui iniuriaz contumeliāq facit stomachosio res inquit meas lras quas dicas non intelligo.
Stozax:gñs aromatis:⁊ arborvñ fluit.Dr ⁊ Styrax Ply.li.xij. Arabes ex syria reuebūt styracē.Ex hac fiebat oēynguentū.
Stozea quā extendimus super terrā.Ply.lib.xv. Colligi mala post ęquinoctiū auctūnale neq ante sextam decimā lunaz: neq ante primā horam cadiua separi stramentis stozeis palei sue substerni.Dicta stozea απο του στρεννυμι.qō significat sternere.Hęc alio noīe ⁊ teges ⁊ matta vacatur.
Stratū pticipiū siue supinū vbi.Sterno ⁊ figr id qō sterni solet. Uir.Strata iacēt passim sua quęq sub arbore poma.Stratū vero nomē ponit p lecto vt i ps.Stratū lachrymis meis rigabo.Strata ēt onr oia vestimēta quę sternunt vt vestes stragulę ⁊ peristromata.Qui.Strataq quę mēbris intepuere tuis.Rursus.Strata seu istrata gnaliter onr oia q̄ equis mulisue insternunt ⁊ equos stratos istratosq eis ornatos. Liui.li.vij.Strata detrahi iubet.Et lib.ij.de bel.pu.Armatos deinde istratisq equis signū exspectare. Seneca ad Lucil.Sultus est q̄ equū empturus nō ipsum inspicit sed stractum eius ⁊ frenos.Stratazq sine appositiōe vię:or via lapidibus recta:vt sunt vię romanę in oēs italię vrbes silicibus stratę.Ideoq plus seculis latro prędo percussorq cōmittit si in via strata inuiatorem grassatur.
Stratus.us.Lectus.Piero.lib.ij.p.Accidit vt surgeret Dauid de stratu suo.
Stratoziū.qō sterni solet.Idem in eodē. Obtulerūt ei stratozia ⁊ tapetia.
Stramē qō solo q̄escēdi gra sternit.Dr ⁊ stramētū.⁊ ppie est stipula.Uar.Tertio mō metiē vt stramētū mediū subsecēt qō manu sinistra sūmū pbendūt.a quo medio messez victā puto.Infra manū stramētū qō trę horet postea subsecatur. Dictū stramētū a stādo vel a stratu qō id substernaf pecori
Stramineus.a.um.qō est ex stramē.Proper.Straminea posset dux habitare casa.Doxius q̄dificij lutei inuentor fuit exemplo hyrundinum.
Stramenticius.a.um.quod ex stramento fit.
Strages.figr cladem depulsionez pfligationem iacturā.Nam antiqui sterno ⁊ fligo in eadem significatione accipiebant.
Stragulū:gñs vestis inqt Aisco.Ulp.stragulā vestē accipit pro vestimēto qō injicit q̄le ē Hręcor palliū.Sed Pte.p veste muliebri ponit cū inqt.Stragulatā vestez fec sibi byssus ⁊ purpura indumētū ei⁹.Alij accipiūt p lector optorio:vbi ⁊ vermiebāt ātiq ⁊ discūbebāt vario oliniamēto figuraz aut acu picto.Uar.Quicq̄d isternebāt a sternēdo stragulū appellabāt q̄cq̄d culcitę sternitur.Tibu.Nam neq tūc plumę nec stragula picta sopozem.Et stragulas vestes aulęa ⁊ tapetes intelligimus.
Strāgūria:difficultas vrinę.qñ guttati micturiūt ab σραγγαλεω.Stringo.⁊ ουρος.vrina.Uel ab σραγξ γος.qō apud nos guttā figr.ουρεω.mingo.latine.Substillum dr.
Strangulo.as.stringendo gulā neco.Ply.li.vij. Fabius senator pictor in lactis hausfu vno pilo strangulatus est.

Strategemata astutię rei militaris: gesta militaria: exẽpla: siue cõsilia militaria, quibus boies ad similia faciẽda dicuntur. Στρατος. n. exercitus. αγω. duco. Stratia militia exercitus.

Strato. nomẽ ꝓpriũ fidonis reguli. qui vt Dier. Scribit manu ꝓpria se volẽs cõfodere ne iminentibus Persis ludibrio foret. quoꝝ fœdus ægyptij regis societate neglexerat retrahebatur formidine. ⁊ gladiũ quẽ arripuerat circũspectãs hostiuꝫ pauidus expectabat aduentũ. Quẽ iam iãcꝫ capiendũ vroꝝ intelligens extorsit acinacẽ de manu ⁊ latius eius trãsuerberauit. Cõpositoꝫ ex more cadaueri se moriens supiecit ne post virginalia fœdera alterius coitum sustineret.

Strena. munꝰ qõ daꝫ die festo boĩs boni gra ꝯlia sunt q̃ passiz dant die dñice natiuitatis ⁊ ꝓncipio ãni noui. a nũero quo significat alteꝝ tertiũꝫ venturũ filĩs cõmodi veluti trena. q̃ ꝓpposita. s. lra ỏr strena vt in lite solebãt antiq̃ dicẽtes slitem. Quidã strenuitate strenã dici putãt. Popo. Assidesi q̃ ventura est alia strena strenę Sue. de Lali. Et ne sordidus fœtidusꝫ impator eã ꝺsuetudinis ꝑsicoꝝ liberalitatis gloziã cõseruaret in cũte anno dixit se ꝑ kalẽdas Januarij strenas recepturũ stetitꝫ in vestibulo ędiũ kalendaꝝ die ad captãdas stipes q̃s plenis ante eũ manibꝰ ac sinu oĩs turba ferebat. tamen græce vulgo ita dicit etiam versus subaudiam.

Strenuus: fortis celer vigilãs ⁊ ad res gerendas ꝓmptas. Sal. Nã vt q̃sꝫ strenuus ceciderat in bello. Lol. li. viij. Magꝝ pecoris acer ỏrus strenuꝰ: laboris patiẽtissimꝰ alacer atꝫ audax eẽ ỏz. Dic strenuitas. Oui. Prisciꝫ strenuitas mãsit.

Strepo strepis strepui strepitũ. Unũ Strepitus. us. qui ꝓprie pedũ ambulãtiũ manuũꝫ aliq̃d ptractãtiũ sonꝰ est. Appellat ⁊ fastus ⁊ põpa diuitiaꝝ q̃si a strepitu comitantiũ. vt apud Quintil. Dic cũ e me euocasset subito trepidũ: totoꝫ fortunę suę strepitu circũstetisset. Dic cõponunt. Lõstrepo. Hel. lib. ii. Atꝫ oium boꝝ ⁊ testimonijs ⁊ exẽplis constrepebat. Circũstrepo. Aug. li. iij. cõ. Ueni carthaginem ⁊ circũstrepebat me vndiq̃ sartago flagitioꝝ amoꝝ. Instrepo ỗ vel valde strepo. aut cũ strapitu nomino. Uir. li. iij. Be. Post valdo nitẽs sub põdere saginus axis Instrepat. Aug. li. viij. cõ. Oẽs sibi met inuicẽ quisꝫ vt eũ nouerat in strepuerunt nomẽ in strepitu cõgratulationis. Interstrepo. Uir. Digna sed argutos inter strepere anser olores. Obstrepo. ỗ aliquẽ strepitu facio. Sal. Ad hęc maledicta alia cũ adderet: obstrepere oẽs hostem atꝫ parricidã vocare. Perstrepo. valde strepo. Terẽ. in eu. Foras simul proruũt se abeunt lauatũ perstrepunt ita vt sit oñi vbi absunt. Et oĩa habent pe. coz.

Strepito. as. pe. coz. sępe strepitum facio. Uirgi. li. j. ge. Nescio qua pręter solitũ dulcedine leti inter se foliis strepitant.

Strepitus. us. Uide paulo ante in dictione Strepo.

Strideo. es. dui. ⁊ Strido. is. di. Uirg. Stridũtꝫ caminis stricturę chalybũ Et ꝑpe Stridẽ ỏz cũ funes sonũ faciũt. Idem stridoꝝ rudentũ q̃uis ẽt ad alia trãsferaꝫ. Poz. i ser. Stridẽ secreta diuẽ sos aure susurros. Et i eu. Legit stridoꝝ dẽtiũ

Stridon: oppidũ in agro Justinopolitano. a quo diuus Dieronymus ortum habuit. Quod a Gothis euersum dalmatię quondam pannonięq̃ confinium fuit.

Stringo. is. xi. ctũ. Arto. Ply. Appręsamq̃ manu stringit. Per trãslationẽ stringere q̃ꝫ ꝓ pcutere ponit. Uirg. li. x. Atꝫ aiuꝫ patrię strinxit pietatis imago. Q̃ꝫ ꝓ rarefacẽ excidẽ. Idẽ in buc. Dic vbi oensas agricolę stringũt frondes. Q̃ꝫ ꝓ decerpere colligere. Idẽ li. ij. ge. Sed tũ ⁊ quernas glãdes tũc stringere tẽs ⁊ lauri baccas. Dic strictiuę oliuę q̃ manu legunt ad ỏriam caducaꝝ. Q̃ꝫ ꝓ radere. Idẽ lib. viij. Ego sum pleno quẽ flumine cernis stringẽtẽ ripas. Q̃ꝫ ꝓ Ulnerare. Idẽ in eodẽ. Hũc primũ leuis hasta themillę strinxerat. Q̃ꝫ ꝓ attenuare cõponere. qõ stringẽdo fieri solet. vt Et stringite remos. Stringere ensem est nudare. Idẽ li. xi. Stricũ rotat acer. lutagus enses. Dui° cõpositi sunt. Astringo. qõ est iuxta stringo. Lõstringo. sil' totum stringo. Lol. li. vi. Si eodẽ scrobe duas aut tres arbusculas voles ꝺstituere curato ne pariter se ꝺstringãt. Distrigo. valde siue diuersis modis stringo. Distringo. deorsuꝫ aut valde strigo excido. Lol. li. v. Jaꝝ vero muscus q̃ more cõpedis crura vitiũ ⁊ vineta cõprimit situꝫ ⁊ veterno macerat ferro distringẽdus ⁊ eradendus est: atꝫ hoc in ima pte vitis. Exstringo exẽ stringo. Dier. in Ebtesi. Tũ in priti epistola hoc breuiter extrinxisse sufficiat q̃ iusti appellentur nõ quo oĩ vitio careant sed ex maiore parte virtutũ. Obstringo. Perstringo. Præstringo. Restringo ⁊ substringo. Lol. li. ij. Boues cũ ab opere dimiserit substrictos cõstricet: manibusq̃ comprimat dorsum.

Strictim. aduerbium significat singula stringendo. Unde strictim referri dicimus ea quę cum sparsa ac diffusa essent: breuiter ⁊ quasi summatim colliguntur.

Stricte sig̃t arcte. a quo formantur strictius ⁊ strictissime.

Strictiuę oliuę: q̃ manu colliguntur. ad ỏriam caducarum.

Strictura. ꝓprie dñr scintbillę q̃ de ferro cadẽti micãt: euntq̃z: cũ massa malleis tundit. q̃ aut stricte emittunt. i. celeriẽ aut q̃ oculos suo fulgore pstringũt. Uir. li. viij. Strictura chalybũ ⁊ fornacibꝰ ignis anbelat. Ser. ỏo ait. Strictura est terra ferri in massam coacta. ibiq̃ ponit strictura. ꝓ ferri massis.

Strigones: densaꝝ viriũ boies q̃ in se ꝺstricti atq̃ arctati sint.

Strigę ordines rex inter se continuatę collocatarũ. q̃ vna sint constricte. Lol. lib. ij. Utrũq̃ siccatum coarctabimus in strigam. atq̃ ita manipulos vinciemus. Item lõgitudo maior latitudine dicit Striga. A quo Strigatus ager vocatur qui per strigas crescit a septẽtrione in meridiem.

Strigosus. a. um. quod est exhaustum ⁊ macilentũ. quasi stringosum. Unde Jumẽta stringosa dicta sunt q̃ corpora eorũ restricta sint fame aut alia vitij cã. Lol. lib. vij. Quãq̃ possit huic aliquatenus cõparari q̃ ꝓgenerat onager nisi. ⁊ indomitum ⁊ seruire cõtumax sylueſtri more strigosum patris ꝑ ferret habitũ. Et li. viij. Placide ac lente pabuletur vt ⁊ largi sit vberis ⁊ non strigosissimi corporis.

Strigmẽta: sordes quę ex corporibus raduntur. Unde Strigmẽta olei dicimus cęromata. i. sordes olei quę eruncto athletarum corporibus raduntur. Ply. Notum est magistratus honoris eius octogenis sestertijs strigmẽta olei vendidisse.

Strigil. Instrm̃, ꝓprie e ferro dentatũ. a stringendo. i. radendo quo equos ⁊ id genus iumenta expolire solent equisones e corpore sordes abradẽdo. Eo vtebant veteres ad radẽdas sordes corporis sudorẽq̃z tergẽdũ pcipue in balneis anteq̃ comederẽt ex auro argẽto ferro interdũ ẽt lapidibꝰ q̃busdã vt nunc linteis Persius. Vi puer ⁊ strigiles crispuni ad balnea defer. Quidã strigiles accipiunt ꝓ pectinibus fricatorijs quos indi ex hebeno faciebãt legimus apud Stra. li. xv. de moribus indoꝝ. Illos exercitũ pcipue frictionem ꝓbare ⁊ maxime strigilibus hebeni lęuibus corpora expolire: reges quoq̃z corpora strigilũ pfrictiõe curare. Strigiles ẽt sunt vellaria vñ athletę post lapoꝝ stringunt. Ply. de spõgia. Linis eius plurimũ, pficit ỗ scabricies genaꝝ ⁊ q̃q̃d opus distringere pstat ⁊ strigilũ vicẽ: linteozũꝫ affectis corporibꝰ. Alij strigilẽ accipiunt pro quodã vasis genere. Stra. Inde strigilũ ⁊ ampulaꝝ artifices mature euaserunt. Plau. in persa. Ampulã strigilẽ scaphium soccos pallium marsupiuꝫ hẽat. Li. li. iiij. de fi. Si ad illã vitam q̃ cuꝫ virtute degaꝫ ampula aut strigilis accedat. Et in hispania strigiles ẽt vocabãt auri paruulas massas. Item Strigil aluminis genus pumicosuꝫ ⁊ foraminũ fistulis spongię simile rotundũꝫ natura. Lor. Celsus. Medicamentũ in aurem per strigilẽ instillari iubet Strigiles ẽt num sermone vernaculo piscículi quidã dicũtur quoꝝ frequens fit captura per hyemes. Hanc dictionem Prisl. a stringo vel a græco. Σλεγγις. deduci existimat.

Strigilecula diminutiuũ a strigil ꝓ vase Apul. Strigil' ⁊ gutti graphice describẽs sic inqt. Qui magno incęptu pdicauit fabricatũ semet sibi ampullã quoq̃z olearia quã gestabat lẽticulari forma tereti ãbitu pstula rotũditate: iuxtaq̃ honestã strigilẽculã recta fastigatõe clausulę flexa tribulatõe ligulę. vt ⁊ ipa i manu capulo moraret ⁊ sudoꝝ ex ea riuulo laberet

Strigium vestis hispanica. Plau. Nudus est iurat se tribulo strigium oppigneraſſe.

Strix strigis. auis q̃dã nocturna ⁊ iportuna a stridendo dicta.

Luc.li.vj.Quod trepidis bubo q̄ strix nocturna querunt. Aggredit pueros nutricis egentes: z ex illoꝝ corpusculis vitalē sanguinem absorbet. A cuius auis nocumento striges appellamus mulieres puellulos fascinātes suo cōtactu z lactis munerūq; oblatione. Sere. Pręterea si forte p̄mit strix atra puellos virosa imulgens exertis vbera labzis. Striges etiam sunt olera vilia. vt apud Plau. in pseu. Dei boies cę nas sibi coquunt cū condiunt. non cōdimentis condiunt sed strigibus. Iuue. Et sonat vnctis strigibus.

Strię z striaturę. sunt q̄si canalicule z sulci q̄bus quoddā colūnaꝝ genus excauat. Uict. li. iij. Colūnaꝝ strię faciendę sunt. xxiiij. Ita excauatę vt norma in cauo strię cū fuerit coniecta circūacta anconibus striarū dextra ac sinistra tāgat acumē. Dinc striatas colūnas dicim⁹ q̄ striis distinctę sunt. Ply. li. xxj. Laudoz eius eximius solijs fozis striatis. Apul frontem striatam vocat cōtractam caperatāq; z quasi sulcos faciēntem pręmistitudine. Striare etiaꝝ vident boues cū peracto aut non peracto p̄zoze versu alius innitur. Hoc autem fieri dum boues adhuc in p̄zoze versu anhelant non conuenit.

Strimon fluuiu⁹ thzacię. Uñ fit Strimonius strimonia strimonū. Uir. li. i. Hę. Strimonięq; grues. z amaris ityba fibris. De p̄mitiuo. Idē. Rupe sub aduēsa ōsti ad strimonis vndā

Strobilus: nucleus pineus: silr z arboꝝes nucleos pineos ferentes strobili. dicuntur apud Dioscoꝝ z Galenum.

Strophas. adis latine cōuersio vertigo.

Stropha acumē subtilitas ab στροφη uersio. Die. ō ruf. Uis scire totas argutiarū tuaꝝ strophas vel pecularum insidias.

Strophos uoloꝝ intestinoꝝ quos tozmines latini vocant.

Strophius pzozium nomen phocensis regis.

Strophiū fascia pectozalis q̄ vginalē tumozē cohibet papillaꝝ. Turpil. Me miserā q̄ iter vias epla excidit mihi ifelix iter tunicula ac strophiū collocarā. Strophia ēt cozona ab insigni qō ip̄onebaī capitib⁹ sacerdotū. qō απο του στροφαειν δ̄ e a vtēdo. Ply. li. xxi. Tenuiozib⁹ vtebant antiq̄ cozonis strophia appellātes. Huius diminutiuū est strophiolū.

Strophades. sunt duę ī sulę ī mari Jonio q̄ antea plote vocabātur. Uirg. Accipiūt strophades graio sūt noīe dictę ī sulę ionio īmagno. Dcē strophades ab στροφη uersio. Suidas aūt στροφιον τοσ τροχυλον χωνάριον z subdit. ως στροφιον διαδιματι ως και οι τερεις φοροῦσι.

Strongylos. z Strongyle. es. pe. coz. Insula in muri ęgęo vna ex ęolijs sic dicta q̄z sit rotūda z globosa qō strongylō grece designat. Dęc vt Ply. lib. iiij. scribit vinearum fertilis est cuius ambitus pater. lxxv. mlibus passuū. Ea nunc Naxos sed antea dia vocata. Syr. li. xiiij. Mille agathyrna dedi per flataq; strongylos bausiris.

Stroma. atis. oē qō sternit a quo fit peristroma.

Struo. is. xi. ctum ozdino seu ozdinate apto. Liui. li. j. Postquā structi vtriq; stabāt cū paucis pceruī in mediū uices, pdeūt Cōposita huius verbi sunt Adstruo. Costruo. Destruo. Exstruo. Instruo. Obstruo. Pzestruo. Substruo. superstruo q̄ p̄m vim pzepositionū significāt. Dier. ad Terentiā. Dic valles substructionibus opplēdo. Cypzi ad Certamen animus ante pzestruitur. qñ se aduersarius confitetur.

Structilis z hoc structile pe. coz. vt structiles columnę que non sunt ex vno lapide sed ex multis.

Structoz qui aliquid ozdinat. Ponit z pro cellario qui instruit dę mensę z ciboꝝ curam bz. a struendo. i. ozdinando z cōpo nendo qui cultello scindit in frustula. Mar. Et quę nō egeant struī ferro structozis ofellę. Qui vero conuiuij princeps est. Architriclinus vocatur.

Structura ędificiū siue cōpositio z ozdinatio. Lol. li. j. Igit ad structurę cū p̄mū stati fundamēta iaciunt: cuitandum est.

Strues. a struo, pzte lignoꝝ congeries est. Et strues oī genus libi quod addebatur in sacris. Ouid. li. j. fas. Dęc adolet flāmis cum strue farra suis.

Struma. tumoꝝ vel morbus q̄ a scrophis q̄ id morbi patiūtur. Scrophula oī. Jn quo subtus cōcretę q̄dā z purę z sanguineę q̄si glādulę oziunt. Inde strumosi dicunt q̄ id vitiū patiunt. At Loz. Lęl. scribit. Strumā extantia quędā ī tergo. Gibbus vero in pectoze, alij strumā vitiū gutturis eē putāt. Catul. in oppzopziū dixit. Sella in curuli struma nonius sedet. Inde Strumosus. Iuue. Nec pzęrextatum rapuit nero lozipedē vel strumosum atq; vzero pariter gibboq; tumentē. Ply. li. xi. Guttur. boi tñ z suib⁹ intumescit aquaꝝ q̄ potātur plęrūq; vitio. pp qō q̄dā tubera spongiosa p cozp⁹ aliqsi insperśa scrofulę oñr q̄ ēt sub strumę appellatiōe ostinentur. vt recti⁹ strumulę q̄si puę strumę q̄ scrophulę nominētur.

Struthi⁹. z. p fę. Struthio. auis est cozpe grādis grauisq;. Die. in Job. Pēna struthiōis silis est pēnę herodii z accipitris.

Struthio camelus: maxia auiū est si tñ auis ē dicēda cuiꝝ pēnas dūtaxat hēat vt adiuuēt ad currēdū cętero volucris non sit nec a terra tollat. Ungulas bz certinis silęs bisulcas cōpzehēdēdis lapidib⁹ vtiles quos infuga ō insequētes pedib⁹ ingerit. Lōcoquit q̄cūq; deuozat sine aliquo delectu. Mira in eo stoliditas. Et. n. in tāta cozpozis altitudine si colla frutice occultauerit latere se putat. Oua ei⁹ in p̄cio sunt ppter amplitudinē z pēnę qz galleas varijs colozibus infectę adornāt.

Studium est vehemēs applicatio animi ad aliquid peragēdū. Accipit q̄ñq; p exercitatione. vt cū dicimus studia lrārum. Col. z ne singula persequar ei studio qō q̄sq; agere velit cōsultissimum rectozē adhibeat. i. exercitio vel operi vel arti. Q̄ñq; pzo diligentia. Q̄ñq; fauoze seu amoze. Sal. D. Syllanū certe scio q̄ dixerit studio reipu. dixisse. Q̄ñq; pzo voluntate: vt Scindit incertum studia incontraria vulgus.

Studiosus. modo assiduū ac perseuerantē sigt. Li. ad herē. Jōq; bonis viris z studiosis amicus erat. Modo cupidum z alicui rei deditū atq; addictum. vt studiosus laudis. i. cupidus z studiosus cęsaris. i. amatoz vel beniuolus. Lic. Lecinę. Uiri sunt optimi z tui studiosi z mei necessarij. Dinc fit perstudiosus. Idem in Lato Attributo lrīs grecis quarum constat eum perstudiosum fuisse in senectute.

Studeo. studes studiui studiū adhibeo. Do. operam alicui rei Cęsar. cō. j. Cupiditate regni adduct⁹ nouis reb⁹ studebat. i. vacabat ostruit ēt cū ablō mediāte in vel ēr actō p̄sertim si aliq̄d studiosi⁹ legimus. Titi ī psal. Ferētinatis pplus greca studet. Et studē est amare: siue fauere. Sal. Negz studē negz odisse fz minime irasci docet Oui. li. ix. me. Cui studeat de⁹ ois bz. Itē Eniti. Li. li. j. of. Quoz vo p̄ces aut maiozes aliq̄ gloziā p̄titerūt: ij studēt plęrūq; in eodez genere laudis excellere Lac. li. iij. Duo significata eius cōpzehēdit. Qui sapiētię studet vtiqz nōdum sapit sed vt sapere possit studet.

Stupa linū vile qō lini coztici, primū est vt inqt Ply. ab greco συπειον qō stupā sigt vel a stipando q̄ ea stipent naues. Dic Stupeus. a. um. Uirg. Subijciūt lapsus z stupea vincula collo.

Stupzum est coitus lege vetitus q̄ duplex est vnus cum nupta qō adulterum oz: aut cū puero aut cū sanguine cōiūctis: siue sacris carminibus aut cū vis affertur cuilibet persone etiam ancilla sit. Aliqñ Stupzuz ponit pzo turpitudine. Neuius perire malunt ibidem q̄ cum stupzo redire ad suos populares. Enn. Fęde stupzeqz castigoz quottidie turpiter.

Stupzo. as. vitio stupzo. Plau. in aul. Js adolescētis illius est auunculus qui illā stupzauit noctu cereris vigilijs. Li. lib. iij. ad herē. Qui violasset ingenuam matrē constupzasset.

Stupeo. es. pui sigt quodāmodo sensum rerū nō bre. Persius. Sed stupet hic vitio. i. insanus ē factus vitijs. Jūgit z cum actō. Li. de fi. bo. Dęc cū loqueris varrones stupemus. Duius cōposita sunt. Obstupeo z substupeo a q̄b⁹ stupesco. ob stupesco. Stupefacio. obstupefacio. Stupefio z obstupefio.

Stupoz ē alienatio q̄dā sensuum q̄ sc̄z sensus constipentur.

Stupidus q̄ñq; p stupefacto. q̄ñq; pzo insensato accipitur. Unde stupentia siue stupida dicuntur quādo vel partium vel nullum habent sensum.

Stultus ip̄udē in puidus. Nā z multi nō insipiētes aliquando stulte aliq̄d vel agūt loquunt. Fatu⁹ plene ifipiēs Afra. Ego stultū me existimo fatuū esse nō opinoz. Insan⁹ q̄ abiecta rōne cuiꝝ furoze z ipetu oia facit. Rudis q̄ nunq̄ didicit.

Sultia ꝯtuoꝝ modis dignoscit. Aut cū non venerit in mentē qō opꝫ. Aut si venerit: nō tenere. Aut bonū ꝟsiliū non admittere. Aut malū admittere. Dic Hesiodus ecōuerso. Optimus ille ꝗdē ꝗ ꝑ sese oīa noscēs ꝑceptoꝝ suus ipse sibi melioꝛa peregit. rursus ꝛ ille bonꝰ monitus ꝗ recta sequit ꝛ non ipse sapit neꝙ credit recta monēti: hic nullā in ptē vtilis ē.

Strypticus idem quod strictiuus ab ϛυφω obturo stringo.

Stymma ē spissamtū ꝛ domitura vngūēti: vt inqt Dioscorides.

Stymphalus lacus in arcadia in cuiꝰ ripis erat Stymphalū oppidū. Quid. li. ij. fas. Testis erit pholoe testes stymphalides vnde. A stymphalo lacu stymphalides aues appellatę sunt tantę magnitudinis: vt solis radios obumbzare dicerentur oēm arcadiam venastātes. Dier. Lerberū ꝛ stymphalidas narrāt fabulę poetaꝝ. A stymphalo oppido. fit Stymphalius. a. um. ꝛ stymphalides. idis. Dier. ō Ioui. Aristoclides. Oxomeni tyrānus adamauit virginē Stymphalidez quę cū patre occiso ad templū dianę concessisset: ꝛ simulachzum eius teneret nec vi posset auelli in eodē loco cōfossa est Ob cuius necem tanto oīs arcadia dolore cōmota est: vt belluꝫ publice sumeret: ꝛ necem virginis vlciscereꝛtur.

Styx. gis generis fę. ppzie męstitiā designat. ϛυγνός. n. tristis dr. ϛυγναζω mereo. vel dr ab ϛυγεω timeo. odi ꝙ terrori oībus sit. Virg. Stygiāqꝫ paludem dii cuius iurare timēt ꝛ fallere numē. Fingit a poetis ꝙ sit infernalis palus cum sit fons in arcadia exitiosus aialibꝰ cuius aqua ilico necat er nimio frigoze: vtpote cū perfluens ipsa statim lapidescat. Tradunt hac aqua ęs ferrum erodi ꝛ oīa vasa in ea missa frangi ꝑęter cornea. Est ꝛ alia palus in ęgypto iuxta memphim quā veteres styga vocauere. Dinc Stygius. a. um. Seneca hic ꝙnis vmbzas territat stygius canis. Aristophanes autem in ea comędia quę βατραχος εγγράφεται ενταυθὲρ αυλωρυτικοὶ ϖεριεῖσι ϖνοη ὀψεῖτε φως καλὸν ὡσϖερ ενθάδε και πυρριχωνας και οἱ ασϖονδοι αυλουσ ανδρῶν γυναικῶν κἀι κροτὸν χειρῶν ϖολὺν. nam styx proxima est elysio.

Suauis: dulcis a quo suauitas ꝛ suauitudo ꝑ dulcedine. Pla. Suauitudo mea. Quozuꝫ contraria sunt insuauis austerus asper. Insuauitas insuauitudo. Aduerbia suauiter insuauiter. Suaue ꝛ insuaue. Virg. ꝛ suaue rubens hyacinthus.

Suadeo. es. si. sum. fm nām bisyllabū est lz multi trisyllabū putent. Qō ꝛ si inueniaꝫ solutio dicēda est a suaue ꝛ vo cōpositū esse quidā arbitrantꝫ. b̄ est suaue dico. Est. n. suadere accōmodatis ꝛ suauibꝰ vbis aliquē in opinionē nostrā inducere conari hoc est hortari aliquē ad id qō intēdimus. Cuius ōrium est dissuadere. De persuadeo supza habitum est.

Suadela. pe. pzo. suasio dicitur.

Suasozius. a. um. qō ad suadendū ptinet: vt Suasozi munus. i. offiū suadēdi. Et ps deliberatiua a rhetozicis suasozia dr.

Suasum colox ex stillicidio fumoso in vestimento albo. Sunt ꝛ qui omnem colozem suasum velint appellari. quod quasi persuadeatur in alium colozem transire.

Suauium. quod ꝛ sauium dicitur per diminutionem. ii. voluptas dicitur. Teren. O thais meum suauium.

Suauioz. aris. ꝛ Suauioz significat cum voluptate aut pzegaudio osculoz. Catul. Ad Ueranium lucidū os oculosqꝫ suauiaboz. De hoc etiam in Dissauioz.

Suapte sua ipsius nā. ꝛ Suopte suo ipsius. sicut Meopte meo ipsius Li. li. j. tus. Terręna ꝛ humida suopte nutu ꝛ suo ponꝛdere ad pades angulos in terram ꝛ in mare ferantur.

Sub pzepositio ꝛ sepaꝛ: ꝛ cōponit. Separata aliqñ denotat tps ꝛ actō iūgit. figitqꝫ circa vel per. Uir. Sub lucē exportant catlibis. i. p lucē seu adueniente luce. Aliqñ ponit pro In vt Sub idem tps sub eandē hozam. i. in eodē tpe in eadē hoza. Quāqꝫ ꝛ p idē tps ꝛ p eādē hozā vel circa idē tps ꝛ circa eādem hozā exponi possit. Li. Utrinqꝫ legati fere sub idez tps ad res repetēdas missi. Sue. de Aug. Sub hozā pugnę tam arcto repente somno deuictus vt ad dādu signū ab amicis exciꝛtarek. Aliqñ ꝑ statī post. vt Sub hęc verba. Li. planco Sub eas aūt reddite sunt. Aliqñ figt ad locuꝫ ꝛ ꝑ añ sumik. Uir. Posteaqꝫ sub ipsos nitunt gradibus. Aliqñ in loco et ꝑ subter capik cōstruituꝛqꝫ cū ablto. Idez li. viij. Arma sub aduersa posuit radiantia quercu. Itē cuꝫ ablto accipik ꝑ in. vt apud eūdē. Nāqꝫ sub ingēti lustrat dū singula tēplo. Itē ppe. vt Quo deinde sub ipso ecce volat. Itē figt cū vt Sub sarcinis. i. cū sarcinis. Lōposita ꝛ plęrūqꝫ locale significationem retinet q̄ illi ꝑpzia est vt subeo suppono. i. subter. Interdū significat infra vt caudā remulcens subiecit pauitatez syluasqꝫ petiuit. Interdū diminutionē vt subdubito subiraꝛscoz. i. aliquātulū. Est enim vt Do. inqt temperamētuꝫ plenę pzonūciatiōis. Interdū figt supza vt cozpoza saltu subijciūt in equos. s. supza iaciūt. Interdū ꝑspere: vt Succedit. Interdum post vel q̄ pzimū: vt subsequoz. Interdum ō vel ppe: vt Subsisto Ꝙsar. Audacius subsistere: nōnunqꝫ ꝛ nouissimo agmine ꝑlio nostros lacessere. Interdū prudēter seu diligēter: vt subseruio. Interdū in promptu vt quō ratio non subest. Interdū latēter. vt suppilo. Interdū sensim: vt surrepo. Interdū. Adhuc Liui. Tanqꝫ spēs subesset. Lōponitur aūt fere cū oībus lr̄is. A. vt subaro. B. vt subbibo. C. vt succido. D. vt subdo. E. vt subeo. F. vt suffero. G. vt suggero. H. vt sub basto. I. vt subiūgo. L. vt subleuo. M. vt submoueo. N. vt subnecto. O. vt subozioz. P. vt suppono. R. vt surripio. S. vt subsanno. T. vt subtrahoꝫ. V. vt subuenio. Sed quotiens subiungik vocalibus, vel. b. d. h. l. n. s. t. remanet. b. integra in alijs mutak. b. in litteram sequentem. nisi id subrideo. subzogo. subzuo. Sustineo vero suspiro suspicoꝛ. suspicio sustuli sustollo ꝛ hmōi fine. b. scribēda sunt. qz non a sub sed a susum siue sursum composita sunt.

Sub cozona venūdari captiui dicebank qz cozonati vēdebank.

Subiugum dicebank hostes esse qz duobus hastis in terra defixis: tertiaqꝫ super ligata inermes sub ea trāsire cogebank.

Sub manu vulgaris locutio: ꝛ sigt statī: tpiscꝫ momētuꝫ q̄si de manu in manū. Seneca li. x. epi. ad lucil. Cōsilium nasci sub die dz ꝛ hoc quoqꝫ tarduꝫ est nimis sua manu quoqꝫ quod aiunt cōsiliū nascatur. Sue. de augu. Et quo celerius ac sub manu annūciari cognoscicꝫ posset quod in ꝓuincia quaqꝫ gereretur: iuuenes primo modicis interuallis per militaris vias debinc vehicula disposuit.

Sub vitem hastas iacere dicebatur veles cū sub manum sursum hastam mittebat Sub vitem pręliari milites dicebantur cum sub vinea militari pugnabant. Sub vineam iacere cum adstantibus centurionibus fustes iacere cogebantur.

Subactus. a. um. Uide in dictione Subigo.

Subagito. as. significat. Ineo. Plau. Dum ille meretricez subagitat: ego quiesco.

Subaquaneꝰ. a. um. qō sub aq̄ manet vt scopulus subaq̄neus.

Subalaris. ꝛ b̄ subalare. qō sub alis ē. Uñ scribit lāpzi. Heliogabalū solitū fuisse in accubitis bre plumas subalares.

Subcerniculū farinarium cribzum qō fit e setis equoꝝ: quēadmodum excussoziuꝫ ꝛ pollinariū fit elino. Excussozia cribza sunt quibus furfur secernitur. Polinaria quibus polē. hoc est grossioz pulviculus farinę diuiditur.

Subcinericius. a. um. quod sub cinere coquitur. Unde subcinericium panem legimus.

Subdo subdis. suppono subijcio. Cato de re rusti. Ignem subdito. vbi bullabit vinum ignem subducito. Et subdere subiungere. Quintil. His dictis ꝛ alia subdidit.

Subditus. qui alicuius imperio subiectus est subditū etiaꝫ partum dicimus supposituꝫ. hoc est sublatū ab ea muliere quę peperit: ꝛ alteri appositū. Item apud iurisconsultos subditū testamentum dr: cum vero testō occultato aliud clā fuit appositum. Subditus index qui loco mortui datur.

Subditiuꝰ q̄ subditus ē. Plau. i am. Subditiuꝰ eccū exit foras.

Subditicius. suppositicius. Unde a Plauto Iuppiter dictꝰ est. Amphitrio non modo versus censoria quadaꝫ virgula notare ꝛ libzos qui falso viderētur inscripti tanqꝫ subditicios summouere familia permiserint sibi.

Subdolus.pe.co2.occulte decipiens.
Subdio aliquid esse dicimus quod nō est sub tecto. sed in nudo ⁊ sub cęlo. Aliter dr sub ioue ab eo qō gręci ὑπαίθριον dicunt. Hoza.li.car. Utrāq; subdio ⁊ trepidus agat. hinc subdialia pauimenta ⁊ subdiales de ambulationes q̄s. Uictr. gręco vocabulo vocat hypetras.
Subdiale qō subdio permanet. i. sub aere. Ply. Illa sup terraz er subdialibus patris ędifi. hęc ex obzutis subdialia a grę cis primo habita q̄bus cōtegerētur domus ex tunsa testa ⁊ pedali crassitudine fistucata. Terracium nunc appellatur.
Subduco.is.pe.p. subter duco. Interdū subtrabo Lato. Ignez subdito: vbi bullabit vinū ignē subducito. Sunt.n. ōria subdo ⁊ subduco Iuue. Et nos ḡ manū ferulę subduximus. Interdū surripio. Uirgi. ⁊ succus pecori ⁊ lac subducit agnis. Interdū sursuz duco leuo extollo. Idē Qua se subducē colles incipiūt. Dic subducē naues dicimus in terrā trahere q̄ terra mari altior fit sicut e ōrio deducere in mare e ēra ducere. Idē. Quassatā vēt liceat subducē classē. Plau. i cas. Ibo intro vt subducā nauī rursū in puluinariū. Interdū subducere cū h̄ noīe rō figūt computare calculat. L. lētulo. Rōnibusq; subductis sūmā feci cogitationū mearum. Plau. in cap.
Subducā ratiunculā quātillū argentum mihi apud trapezitam fiet. Et subducere est furtim subtrahere. Idē in cur. Propino magnū poculum, ille bibit caput ponit cuz dormiscit ego ei subduco in anulum. Sal. Pręterea ex gregarijs militibus quędā armalū in p̄ma acie subducit. i. exhibit ⁊ alibi locat.
Subeo.is.iui.vel subiscitū. Ingredior. Cęsar. cō. j. q̄ iter annos q̄ttuordeci tectū nō subiissent. Lac. Siue vtutes iseras vitia sua spōte decedent siue vitia eximas vtutes vltro subibunt. Passiuū ptulit. Iuue. Qō si subeunt pspa castra. Et subire est suscipe aut pati vt subeo piculū subeo crucē: mortē Li. li. iiij. of. Qui retinēdi officij cā cruciatus subierit. vltro. Idem Succrescere. Uirgi. Ne subeāt herbę: neu puluę victa fatiscat. Itē in memoriā venire. Et cū otō mō. cū actō ostruitur. vt subijt mihi. Curti⁹ Sera pnia subijt regē. i. in mētē vel in memoriā venit. Itē subdere supponē. Uir. li. x. ęneas subijt mucronē ipmq; mozādo sustinuit. Itē Extolli. Ply. Sed hi rōnē afferūt q̄ leuissima sit imbzium cisternaz aq̄ vt q̄ subire potuerit ⁊ pēdere in aere. Idem. Nec leuitatis in pluuia aq̄ argumētū est subisse eā in cęlū cuz ēt lapides subijsse appareat. itē succedere. Uar. in quaz locū subierūt inq̄linę impietas pfidia ipudicitia. Itē rīdere seu resistere. Li. in ver. Diuinatōe poteris ne oronē ei⁹ subire. Itē Aggredi Die. Nūc dēcor desideri charissime q̄ me tīn opus subire feci sti.
Subfibulum. Uide in victione Fibula.
Subhastare. ē subhasta mittere hoc est p auctionē vendere. hasta.n. erat virga q̄ dabaī cū ptās alicui dareī de aliq̄ merce.
Subigo.is.pe.cor.figūt Logo Sal. Ambitio mltos mortales falsos fieri subegit. Qñq; subigere ē subijcē domare. Idē Postea vo q̄ i asia Cyrus in gręcia lacędemonij ⁊ athenienses cępe vrbes atq; natōes subigere. Qñq; sūmittere. vt subige sub arboze pec⁹. Qñ Acuere. Uir. li. vij. Pars lenes clypeos ⁊ spicula lucida tergūt aruina pīgui: subigūtq; i cote secures Qñq; Attrectare agitare. Lato Farinā in mortariū indito: aquā paulati addito subigitoq; pulchre Qñq; bñ arare bñ colē. Uir. Añ ioue nulli subigebāt arua coloni. Col. li. ij. Sequiē. vt tpa quoq; subigēdi arui pcipiam⁹. Li. p trāslatiōez li. ij. de ora. p exercē posuit. Subacto mihi igenio op⁹ est. vt agro nō semel arato sz nouato ⁊ iterato. Qñq; suffodē. Uir. li. ij. Be. Tū hęc quoq; si q̄s inserat aut scrobib⁹ mādet mutata subactis. Qñq; subagitare. Li. Hallā subigo. Qñ sursuz agere. Et tunc a sus. q̄ figūt sursum cōponi. Uir. li. j. ge. Nō alter q̄z qui aduerso vix flumine lembū remigijs subigit. A subigo fit aliud compositū. Prosubigo de quo supra.
Subijcio.is.pe.cor. suppono. Uirgi. Et ramea costis subijciunt fragmēta. Et illud subijciētibus prunas insultat leuita xpi. Aliqñ subiugo. Li. tot sibi populis repente subiectis. Aliqñ sursum iacio. Uir. Et corpora saltu subijciunt inequos.
Subices.pe.cor. dr subiecti. Enni⁹. Ergo deū sublimis subices humidus vnde dzi imber sonitu sęuo ⁊ strepitu.
Subiecto.as. sępe subicio. Uir. Nigrāq; alte subiectat arenaz.
Subiacto.as. sępe in altum iacto. q̄ō fit cū in areis frumenta a paleis secernunt. Uar. Dis tritis opz e terra subiactari vallis aut ventilabzis cū ventus spirat lenis. Ita fit vt quod leuissimū est in ea atq; appellatur acus euannaī sozas: ac frumentum quod est ponderosum purum veniat.
Subitus.a.um.a Subeo.is. idem quod repentinus. Uirg. cum subito assurgens fluctu nimbosus orion. Dinc Subito aduerbium. Mar. Nam subito collapsa ruit.
Subitarius.a.um. repentinus. Iz qñq; pro ex tpali qñq; sumatur Hel. Quid sibi vellet subitaria victio.
Subitaneus.a.um. eo mō dr quo subitari⁹: vt subitanea mors.
Subitar⁹.a.um. qō est subito mutatū. Lypsi. ad Lor. Steterūt fortes ⁊ ipso doloze pnię facti ad pliū fortiozes vt appareat nuper subitatos esse ⁊ nouę atq; suete rei pauoze trepidasse
Subide cū accētu i anpe. figūt delīr vl statī p⁹. Hor. Si rete dicet p̄mū gaudē subide pceptū h̄ aucul' istillat memēto Li. Uno alēoq; subide ictu vētrē atq; iguina hausit. Inēdū figūt frequenter siue vt ppzie dicā idētidē h̄ ē crebzo cū quodā iteruallo. Sue. Tibe. Leua nā ne i puero q̄dē latuit q̄ Theodor⁹ Hadare⁹ ⁊ psperisse p̄m⁹ sagacię ⁊ assimilasse aptissime visus ē subinde i obiurgādo appellās eū lutū a sanguine maceratū.
Subiugo.as.pe.cor. debello ⁊ imperio meo subijcio q̄si subiugo pono. Lact. li. iij. totū hoīez aliene ditioni subiugauerūt.
Subiugalis. subiugo assuetus. ⁊ domitus. Unde pullus subiugalis in euphonio legitur.
Subiungo.is.addo. Uñ subiūctiuus modus dictus est q: subiungię alteri vbo. Nā eget aliq̄ re vt impleat sniam vt si dico. Cū clamē q̄re me tacere dicis. Jō ergo subiunctiuus modus dictus est q: ei cōiūgię aliq̄d vt snia locutiōis plena sit.
Sublabor.pe.pro. figūt ptereo siue latenter decurro aut fugio.
Sublabzo.as.pe.corre. intra labza mitto. Neuius iam ego illis subiens sublabzabo esui illud synciput.
Sublego.is.pe.cor. furto aliquid surripio. Uirg. Uel quę sublegi tacitus tibi carmina nuper.
Sublego.is.pe.pro. substituo. Justi. li. iij. Senatui custodiā legum populo sublegandi senatū vel creandi quos vellet magistratus potestatem permisit.
Subleſta infirma leuia frinola debilia. Plau. in persa. Granior pauper fides. subleſtior. Idem dixit vinum subleſtissimum q: infirmos facit vel corpore vel animo.
Subleuo.as.pe.cor. alleuio auxiliū pſto defendo. Li. zophyrus qui se naturā cniusq; ex forma pspicere profitebaī: erilius a ceteris est q̄ illa in socrate vicia non agnoscebant. quę ipse ex illius aspectu multa collegerat. Ab ipso aūt socrate subleuatus cū illa sibi ingenita sed rōne a se deuicta dicēt. Et subleuare sursum leuare. fustētare. Sue. de Uespa. Aluo repēte vsq; ad defectionē soluta impatoze ait stantez mozi oportē. dūq; surgit ac nititur inter manus subleuantiū extinct⁹ est.
Subligo.as.pe.cor. subtus ligo. Unde ⁊ subligaculum.
Subligar.pe.cor. siue subligaculū dr quo pudēdę ptes obtegūtur. Mar. Tecta tīn nō ac qua debes pte lauaris. si pudor est transfer subligar in faciem. Li. li. de offi. Scenicoz mos tantam hz vetere disciplina verecūdiam vt in scęnam sine subligaculo prodeat nemo. Dr ⁊ succinctorium Femorale. Feminale. Campestrę. bzacha. perizoma ⁊ lumbare.
Sublimis.pe.p. in altū eleuat⁹. a limine supioze dict⁹ q̄ō supra nos est. Uir. Ipsa paphos sublimis abit. Lol. lib. ij. Igif in opere boues arcte iūctos hre ouenit quo speciosius ingrediāntur sublimes ⁊ elatis capitib⁹. Dinc sublimitas exaltatio.
Sublimo.as. exalto in altū mitto vadone. Ennius Sol qui cadentem in cęlo sublimat facere. Aug. lib. vij. cō. Augebatur diuitijs sublimebatur honozibus.
Sublino.is.pe.p. aliquantulū tingo seu noto. Lor. Lel. Idem quoq; vmbilico sublitū facit. Inde sublitio q̄ est q̄si primū tectoziū ⁊ fundamētū colozis ei⁹ quē reddi volum⁹ inductione manus vltima. Aliqñ Illudo. ⁊ pro ridiculo habeo. Tractum a genere ludi quo dormiētib⁹ hoza pinguntr, vt apud

Plautum in aul. Ab subleuit mihi os pessime.
Subluco.as.pe.p.a luco siḡt rāos arboꝝ supputo ꝛ veluti subꝛ luce mitto. Lōlucare āt ē succisis arboꝛibꝫ lucū luce ipleꝛ.
Subluo.is.expurgo.
Sublicius pons romę.hoc est ligneus.qñ sine ferreo clauo cōstructus fuerat vt meminit Ply.li.xxxvj.
Subnecto.is.subligo appendo subscriboue. significat subneruo.as. Uide in dictione Neruus.
Subnitoꝛ. pe. p. suffulcio. Uide in dictione Nitoꝛ.
Subo.as.subare oñr sues cū libidinem exercēt aut appetūt q̄uis ꝛ ad alia aīalia ēt ad hoīes transferaꝛ. Hoꝛ. Jāq̄ subādo te cubila tectaq̄ rūpit. Arist.lib.de aīali.vi. Jta subare dr in suibus quēadmodum ēq̄ libidine stimulate dñr equire. Tertul.in Apologetico scribit Jouez fęde subantem in soꝛorem fuisse.i.libidinantem ꝛ rei veneręq inbiantem.
Suburno.as.aliquātulū oꝛno.hoc est honoꝛo siue laudo. Plācus Liceroni. Tu Licero qō adhuc fecisti idez pśta vt vigilanter neruoseq̄ nos qui stamus in acie suboꝛnes. Et suboꝛnare est latēter seducere. Hel. In caput meum suboꝛnauit.
Subrideo latenter vel aliquantum rideo vel risus signa oñdo Uirg. Olli subridens hoīum fateoꝛq̄ deoꝛum.
Subꝛogo.p.coꝛ. substituo. Aug.lib.iij.ci.dei. Lucre.quoq̄ q̄ in locum bꝛuti fuerat subꝛogatus moꝛbo absumptus est.
Subꝛuo.is.cū impetu sub ingrediꝛ. Aliq̄ parum vel aliquantulum vel latenter ruo. Et hoc ex vi prępositionis sub. Aliquādo effodio. Seneca subꝛuūt terraz thesauros queꝛitant.
Subꝛumi dicti sūt agni q̄ adhuc sūt sub māma q̄ rumis a veterib⁹ dicebaē. Jnde subꝛumari qō ē sub ruma.i. māma sum mittere. Lol.li.viij. Diligēti cura seruāduz est vt est in suis quottidie mſibus ꝛ alienis nō amātibꝫ agni subrumentur.
Subsanno.as nō a sano.ſz a sanna fit quę ē irrisio. Est aūt subsannare irridere. Et ōstruiē cū actō. Hie.ō. Uir. Rideas foꝛsitā ꝛ mulierculaz deliraīta subsānes. Et ad Marcel. Quadrāte idignā eloq̄ntia nare subsāno qō ad te q̄ deſt⁹es. Hic subsanatio quę ꝓprie rogata frōte ꝛ cōtracto naso erp̄mit.
Subscudes.pe.p.tabellę q̄bus tabulę interse cōfigunt qz quo innitūt succidit. Pacu. Nec vlla subscus cohibet cōpagē.
Subscribo.subnoto subsigno. ficut solent pꝛincipes q̄ subscribūt ea q̄ rata hñt. Alexāder Roma. Jmperatoꝛ subscriptiōi ꝛ lectioni epl̄aꝝ operā dabat. post hoꝛas meridianas. Alias subscribere fiḡt sauere. Lol. Qō si foꝛtuna subscripserit. Uerbū est iudicijs ꝛ foꝛo accōmodatū. Uñ subscriptoꝛes sautoꝛes approbatoꝛesq̄ dicti sūt. Li. Uenit paratus cū subscriptoꝛibus exercitatis ꝛ diſertis. Ubi Asco. Subscriptoꝛes dicuntur qui adiuuare accusatoꝛem dici solent.
Subsequoꝛ.pe.coꝛ.statum sequoꝛ.
Subsellia sedes ꝛ pulpita vel vt ita dicā scamna ī q̄bꝫ audiētes poetas recitātes sedere ꝛsueuerāt. vel ī q̄bꝫ ab eq̄tibꝫ spectabaē iudi a subsedēdo q̄si subsedia p mutationē.d.i.l. vt sella p seda. Nā senatoꝛes ī sellis altioꝛibꝫ ꝛsidebāt. Persius Doꝛsilus exultat tibi p subsellia ęquis subscribit. Asco. Subsellia eē turbinoꝝ triūuiroꝝ q̄stoꝝ ꝛ hmōi mioꝛa iudicia exercētiū q̄ nō ī sellis cꝛuribꝫ nec tribūalibꝫ ſz ī subsellijs ꝛsidebāt. Uñ a Uarrone subsellio dictuz est q̄ nō sit plane sella.
Subsideo.es.pe.coꝛ.subtus sedeo. Lol. Uilica dz curaz adhibere vt si q̄ feces aut amureę in fundis vasoꝝ subsederint sẽ mel statim emundentur. Jnde subsellia. Est ꝛ subsidere insidiari. Jnde subsessoꝛes ꝛ subsessę.
Subsessę.dñr a Uegetio insidię q̄bus ī itinere exercitus impatus ac nihil tale suspicans oppꝛimi solet. Subsidere.n. fiḡt delitescere. Uñ subsessoꝛes dicti q̄ delitescentes insidiaē ꝛ insidijs circūuētos interumūt. Lōtra subsessos vocamus hostiū circūuētos. A Ualerio subsessoꝛ alieni matrimōij dict⁹ est qui pudicitię aliene coniugis insidiatur.
Subsessoꝛes ꝛ subsessi. Uide in dictione subsessę de quo mō.
Subsidium quere in dictione Pręsidium.
Subsisto.is.ō sisto. Cęsar audacius subsistere nōnūq̄ ꝛ nouissimo agmine p̄lio nꝛos lacessere. Qñq̄ fiḡt gradum sisto. Hiero.in li.ꝛ. Tu aūt subsiste paulisp. vt indicez tibi verbuz oñi ꝓprie tñ subsistere est pse existere. vt est substātia q̄ p se existit. qō de accidentibus intelligi non pōt inquit. Aug.li.vij. de tri. hoc est deo esse qō subsistere.
Substo.as.sustineo ꝛ constans sum. Terē. Perij metuo ne substet hospes. Et sustare est rem aliquaz constantur sustinere. Nam substare dicitur aliquid vt alijs subest.
Substātia ē q̄ p se substat ꝛ fundamētū est substat eniz accidēti bꝫ. Differt āt substātia ab accidēte ī tribꝫ. Pꝛio qz ei subijcit ꝛ ipſz sustētat nō āt e ꝺ̄ꝛio. Scō qz p se nō idiget substātia accidēte ſz accidēs substātię. Tertio qz substātia ꝓpe ē. Accidēs iō nō ē qz ꝓpe ī ē greci mō υποστασιν. mō ουσιαν. vocāt latini vtrūq̄ interp̄tant substātiā q̄uis sint q̄ υποστασιν substātiā ουσιαν eēntiā dicāt. Sciēdū est q̄ vna ꝛ eadē nā pōt dici substantia eēntia ꝛ subsistētia vt nā soꝛtis inḡtū dat sozti q̄ sit dr eēntia. Jnquātū dat ei q̄ p se sit dr subsistētia. Pꝛo vt āt soꝛtes hz q̄ p illā nām accidētibꝫ subsit dr substātia. Qñq̄ ēt substātia pōit p mā ꝛ q̄si eēntia ꝛ soliditate ac neruis cuiusq̄ rei. Ply. substā oīs oꝛonis fuit coboꝛtatio ei⁹ ad pacē. Quīt. Pꝛia apō rhetoꝛē eleūta ꝛ q̄ de ipſa rhetoꝛice substā q̄rūt tractabim⁹. Qñq̄ substā ponit ꝓ facultatibꝫ. Jdē. Ut plꝰ substātię filio relinq̄rē. Et in euphonio. Qui ꝛsumpsit oēm substātiā viuendo luxurioſe.
Substātiuus.a.um. quod p se stare pōt cuius ꝺ̄ iū est in substātiuus. Rufinus in expositiōe symboli. Sz foꝛtasse dicas ista quā mēoꝛas in substātiua ē gñatio. Neq̄.n.lux substātiuū facit splēdoꝛē aut coꝛ substātiuū gñat verbū. Amb.li hexa. Qui sic minuta ꝛ ī substātiua pꝛincipia cęlo ac terris daēt.
Substituo.is.suboꝛdino: vt cum quis defuncto vel abꝛogato substituitur in eius locum. Abꝛo. ꝓ suppono posuit cuz inquit. Et bene sanctus lucas virum a spū nequitię liberatuz ante pręmisit ꝛ substituit fęminę sanitatem.
Subsum infra. suz. Ply. Suberant tecto abiegnę trabes. Aliq̄n subesse siḡt latēter inesse. Uir.li.ij. Be. Quippe solo nā subest. qz naturaliter rerum oīuz mater est terra ꝛ vniuersa ītra se continet semina licet non appareant. Uñ epicurei dicunt nihil esse quod non habeat oꝛiginem sui.
Substillum tps dicitur qō ante pluuiam vel post pluuiam est non siccum sed humidum q̄ aut iam stillet aut nonduz stillare desistat. Apud Catonem.li.de re ruſ. Ponitur ꝓ ęgritudine quando stillatim vrina emittitur.
Substruo.subtus struo. Lol.li.j. Cum ex deꝑssioꝛe loco fuerūt oꝛsa fundamēta non solū supficiē suaz sustinebūt facile: sed ꝛ p sultura ꝛ substructiōe fungēē aduersus ea q̄ mox si foꝛte villā ꝓlatare libuerit ad supioꝛem ptez applicabunē.
Subsolanus ventus. dicitur qui sole oꝛiente subnasci vſ.
Subsoꝛtitus. dicitur qui alicuius occupati fungitur offō. Uñ subsoꝛtitos iudices dicimus qui etiaz substituti appellanē.
Subsero is.pe.coꝛ.subtus semino vel plāto. Lol.li.v. nam plurimum interest adhuc noua consitōe pedamē oē vestiri nec mox vineatum subseri cum fructus capiendus est.
Subtal. ex sub ꝛ talo componitur significatq̄ cauum pedis q̄uis ꝛ pro vola quandoq̄ accipiatur.
Subtegmen dr filum quod sub stamine texitur. Hier. in exo. Jncidit q̄ bracteas aureas ꝛ extenuauit in fila vt possent toꝛ queri cum pꝛioꝛum colozum sub tegmine.
Subter ꝓpositio. cuius relatiuuz est super vt hic mirifice natat ouratq̄ subter aqua. Et tam abltō q̄ actō iungitur licet quidam non nisi figurate hoc fieri putent sicut post circum et ante. Uirg. Ferre iuuat subter testudine casus.
Subterraneus.a.um.qō est sub terra. Lol. Uinctis q̄ saluberrimum subterraneum ergastulum plurimis fitq̄ id angustiis illustratum fenestris. Idem nam fere cū his ptib⁹ ędificia rimas egerūt caua ꝓbent ꝛ latebꝛas subterraneis aīalibꝫ
Subturpe: latenter turpe. quando id quod natura turpe ē verbis tamen honestis dicitur.
Subuenio. ꝓprie subtus venio. Hiero. in expōne symboli. Discute si potes quę habentur in manibus. ꝛ tunc ad hoꝛum sublimioꝛa subueniens. per translationem subuenire ē auxiliuꝫ prębere. Plau. Qui totiens tibi misero subueni.

Subueteribus.est loci nomen in vrbe roma. sicut ꝛ sub nouis. Plau.in cur.Sub veterib⁹ ibi fuit q̄ dāt q̄z accipiūt senoze. Sue.in Aug. Bifariā laudatus ē p ede diui iulij a Tyberio ꝛ p rostris subueteribus.Var.sub nobis dicta pars in foro edificiozum quod vocabulum eius per vetustum.

Subula.pe.coz.instm Lerdonū quo pforādis calceis ac suendis vtunt sutozes. Mar. Q̄dq̄ tibi tribuit subula ficca rapit.Die.in exo.perforabitq̄ aurem eius subula.

Subulo.pe.coz.lingua etrusca dicitur tibicen. Apud Enniuz subulo.vicinas pp adstabat aquas.in alio significatu subulones dicuntur cerui quibus sunt coznua simplicia minime q̄ ramosa ad subularum silitudinem vt docet. Aristo.lib.ix.ō aialibus. Ply.li.xi. Aliis simplicia tribuit vt in eodem gñe subulonibus ex argumento dictis.

Subucula gñs vestis q̄ fere ex lino fit dicta q⁹ ea subter induamur.Var.de vita pa. Postq̄ binas tunicas hse ceperūt instituerūt vocare subuculā. Pier.i Leui. Lunq̄ leuisset eos vestiuit pōtificem subucula linea. Est ꝛ subucula libum qō dijs dabatur ex alica oleo ꝛ melle compositum.

Subulcus qui suū duz est: vel cui pozcozum nutriendoz cura cōmissa ē.Var.Altitudinis harę modus sit.vt subulcus faci le circūspicere possit ne quis pozcellus a matre oppzimat.

Suburbia plurali tñ numero q̄si via suburbe.boc est vzbi cōtigua.sunt frequentes extra vzbez domus instar vici vzbani. Vicus enim propzie pars vzbis est.

Suburbanū pdiū seu villa sub vzbe.Col.li.vij. Nam suburbanis lactens pozcus acere nutricandus est.Sue.de aug. Nutrimētoz eius oñdit adhuc locus in auito suburbano iuxta velitras pmodicus.Ply.eleganter suburbanaz appellat ita/liam eam ptem que erat pzoxima vzbi romę.

Suburra vicus romę.a quo regio suburrana est dicta:vt scribit Junius ab eo q⁹ fuerit sub vzbe antiqua.Var.vero a pago succusano putat dicta succusam. Inde mutatis lris suburraz. Cuius rei iudiciū est q⁹ antiqtus p.c.kaz nō p.b.scribebat. hinc Suburranus.a.um. vt regio suburrana in qua meretricū diuersa erāt: q̄ ob id suburranę dicūtur a poetis.

Succedo.is.pe.p.figt eo sub.Uir.lib.iij.ge. Aut tecto assuetus coluber succedere ꝛ vmbrę pestis acerba boum pecoziq̄ adspgere viris.Et succedere est ingredi.Idē li.vij.Et nris succede penatib⁹ hospes. Itē in alterius locum venire.Li.li.iij. offi.Quid ergo hic nōne nocet q̄ quōdaz q̄si veneno pficiat vt veros heredes moueat in eoz locum ipse succedat. Aug. lib.iiij.con. Ipse est deus noster ꝛ non discedit q̄ non succeditur ei.inde Successoz ꝛ successio. Item p̄spere cedere euenire.Ter. in an. Nacnon succesīt.alia aggrediamur via.

Successus.us.pro euentu tam malo q̄ bono. De malo vt Successus indignos noli tu ferre moleste. Uirg.lib.ij. Atq̄ hoc successu exultans animasq̄ chorebus.

Succedaneus qui succedit. Lyzianus ad Euagrium. non potest videri cessasse qui vicarios substituit ꝛ qui pro se vno plures succedaneos suggerit.

Succido.is.pe.p.ex sub ꝛ cedo figt subincido.Pier.i pfa.psal. Logitis vt velutis qōdā nouale scisīuz iaz aruū exerceaz:ꝛ obliqs sulcis renascētes spinas eradicē:equū ee dicētes vt qō crebzo male pullulat: crebzius succidat. Aliqñ succidere figt metere.Uirgi. At rubicunda ceres medio succiditur estu. Aliqñ post cedere sicut precedere ante cędere.

Succidaneę hostię dicebantur quę secundo loco cedebantur. Apud veteres.n.si primis hostijs litatuz nō fuerat alię post eaſdem ductę hostię cędebantur.duę quę priozibus iam cęsis luendi piaculi gratia subdebantur.

Succidia tergus: siue massa carnis pozcine salita ꝛ in necessariuz vsum seruata q̄ quotiēs opus est succidit. Nonius succidiā pro lardo expōit.Succidia cōtinet pernā petasonē ꝛ lardū. Li.in Cato. Jaz boztū ipsi agricolę succidiaz alteram appellāt.Var.nō a succidēdo ꝛ a suibus cędendis: siue edēdis.Nā id pecus primū occidere cęperunt: ꝛ vt id seruarēt salire.Idem. Et qui nō audierit pres nros dicerę ignauum ꝛ sumptuosum esse qui succidiā suspenderit in carnario potius e laniario q̄m e domestico fundo.

Succida pe.coz.lana a succidēdo q⁹ talis sit q̄lis succisa est.boc est plena sozdibus. Var.a sudoze deriuat. Dicit.n.tonsurę tps iter eq̄noctiū vernū ꝛ solstitiū cuz sudare inceperūt oues a quo sudoze recens lana tonsa succida est appellata. Jnue. Qualis cęna tamen:vinum quod succida nollet lana pati.

Succisiuū tēpus oī q̄ subtrahit a rebus necessarijs: vt ad aliquem vsuz accōmodemus: vulgo oī tps furto subtractum. Hel.Quātū aūt vitę mihi deinceps deū volūtate erit: quantūq̄ a cura ꝛ a re familiari ,pcurandoq̄ cultu liberoz meoz dabit ocij: oia succisiua ꝛ subsecūdaria tpa ad colligendas hujuscemodi memoriaz delectatiūculas conferā.Mēsores aūt terrę nōnunq̄ dicunt in succissiuū esse vnciam agriautē sextantem.Dictum est autem succisiuum a succidendo.

Succido.is.pe.coz.ex sub ꝛ cado.quasi subtus cado. Hel.Jam cōtinuo labore grauia genua succiderant. Plau.in Cur.Benua mea succidunt lassitudinem.

Succidu⁹: qui est ,prius ad cadendū siue ferme cadens Claud. lib.iij.Succidui titubant gressus.

Succēseo.es.figt i re graui ꝛ iurta ex cā irasci ꝛ q̄si censuraz exercere.Ter.in phoz. Sz paruz q⁹ oibus nūc succenset senex.

Succerda.stercus suillum. Titi. Quid habes nisi vnam arcam sine claui:eo condis succerdas.

Succenturio.as.Uide in dictione Centurio.

Succino.is.pe.coz.ex sub ꝛ cano q̄si summissa voce cano.Hinc Succento.as.frequentatiuuz ꝛ succentoz. Inter Cantozes. Occētozes ꝛ succētozes q̄daz ita distinguūt vt cantozes sint q̄ maxime elenant ꝛ acuunt vocez. Succentozes q̄ minimuz. Occentozes qui inter vtrūq̄ mediuz tenent quę varietas mirabilem seruata musica ratione concentū reddunt.

Succollo.as.collum suppono sustollo sublenoq̄ ceruicibus subiectis.qō ppzie eoz est q̄ aliquē in lectica gestāt.Sue.de Nerone. Matris sępe lectica p publicū simul vectus ē:ei succollabāt bini duo deniq̄ serui q̄b⁹ lōgo i itinere vicariū i laborē alij succollāt.De boc etiaz apō Var.lib.iij.de re rus.

Succumbo.is bui.itum.figt subiicioz ꝛ aliqñ subiungoz.

Succubo.as.pe.coz. Et est succubare Jniri. Unde ꝛ Succubi dęmones dīr qui sub humana spē cozpozib⁹ assumptis se viris subijciunt sicut incubi qui mulieres ineunt.

Succurro.is.auxiliuz pōto.Uirg. Nō ignara mali miseris.succurrere disco. Itē succurrē ē in mētē venire.Lic. Neq̄.n.mi bi succurrebāt vba q̄ añ discessuz a dolobella audieramus.

Succutio.is.pe.coz.ex sub ꝛ q̄tio.De quo in dictione Quatio.

Succurso.as.p. figt frequēter excutio qō propzie de equo oī.q̄ gdario ,iti⁹ ē. Nā is ē q̄ pcutiēdo sessoze gradit:ꝛ equ⁹ ipse succussoz: siue succussari⁹ ꝛ succussatoz vocat.Acti⁹. Agite ac vuln⁹ ne succusset gressus cante igredimi.Luc.succusatoris tardi rariq̄ caballi. talis gressus succusatura appellat.

Succus a suggo q̄si suggus humoz quez ex alimentis membra suggūt:vt se repleāt. Ter.i beau. Lozpus solidū ꝛ succi plenum. Itē succus oī qō ab aliq̄ re ,pducit:puta ab arboze liquoz.Ply.Arboz ex q̄b⁹ manat succus aliq̄ picē aliq̄ resinaz mittūt.hinc succulēt⁹:succo plen⁹ ꝛ succo.as.de quo supza.

Succusso.as.frequenter succum excutio.

Suct⁹.tus.a.sugo.is.ipsa būoris sozbitio.Ply.lib.x. Lapzarūq̄ vberib⁹ aduolāt suctū pp lactis q̄ iniuria vber emozitur.

Succinū pe.coz.bellectruz desudās ab arboribus. Mar.Cum phaetōte a formica vagaī i vmbza iplicuit tenuem succina gutta ferā.Est ꝛ gēma nigri coloris vulgo. Ambruz oī. Sudas tamen ait. σουκινοι ἐλεφαντινοι δακτυλοι ταις γυναιξιν εἰσι συμφοροι.

Sucula.pe.coz.diminutiuum a sue.Et suculę dicte sunt stelle q̄ alio noie hyades vocantur a pluuia. Nam ꝛ orientes ꝛ occidentes tempestates ꝛ pluuias cient.Exoriuntur.xij.Cal.Junij.Est ꝛ sucula genus intimę vestis.Plau. Est sucula argēteola ꝛ duę connexę naticulę.

Sudis.ptica seu gen⁹ teli militaris.ē est parillus igni torridus Uirg.Subdibusue pustis. Idē lib.i.Be.Quadrifidasue sudes ꝛ acuto roboze valos.Ser.Uallus ꝛ sudes idem est.

ſudū ąſi ſeminduz. Eſt.n. ppzie ps ſerena inter nubes. Ponit̄ tñ qñq; p ſereno poſt pluuiā. Uirgi. Ergo vbi veruacte ſudū. Sūt q̄ dicāt ſudū ſine vdo. hoc eſt ſiccuz non humiduz.

Sudo.as. ἀποτουυλωρ qđ aq̄m vndāq; ſigt̄ deriuatū eri ſtimāt. Et mō abſolute pōit̄. Hoz. Sudauit. z alſit. mō cum ablt̄o iūgit̄. Liu. Et ſcuta duo ſanguie ſudaſſe. Mō cū acc̄o z ſigt̄ pduco. Uirg. Et durę quęrc⁹ ſudabūt roſcida mella: huiꝰ cōpoſita ſūt ꝺſudo qđ ē ſil̄ vel totꝰ ſudo. Cato ō re ruſ. Poſtea cū detōderis vnguito totas: ſinito biduū aut triduū ꝺſudēt deiñ lauato i mari. Exudo: emitto ąſi p ſudorē. Ply. Fruter ē liquorē erudās. Deſudo valde ſudo a quo deſuda ſco z ipſonale. Deſudaſcit. Plau. Dō adoleſcens penetrare hmōi paleſtrā vbi dānis deſudaſcit. Inſudo p defatigoz. Prędſudo pzi⁹ ſudo. Clau. lib. ij. Dū matutinis p̄ſudat ſolib⁹ aer. Et hęc hñt pe. p. Inuēit̄ z Sudeſco. is qđ ē a ſudeo. es. niſi textus falſus ſit. Col. li. vlti. Suppoſito copioſo ſale tta vt oliuam contegat. xxx. dies pati conſudeſcere atq; omnez amurcam extillaret.

Sudariū liteū quo ſudoz facie detergit̄ z nares purgant̄. Sue. de Nero. Adopto capite z añ faciē obtenſo ſudario equum aſcēdit q̄ttuoz ſolis comitātib⁹: z mox ligato circa collū ſudario pdierit in publicū huiꝰ diminutiuū eſt Sudariolum.

Sueui populi germanię Bauaris finitimi qui pluſq; centum pagos habuerūt. Gens valida z bellicoſiſſima de qua Luc. Fundit ab extremo flauos aquilone ſueuos.

Sueſco.is. ſueui ctū. ſuetudinez capio. Li. Metello. A te id qđ ſueſti peto me abſente diligas atq; defendas. Claud. lib. iij. Poſt hęc cunabula dulci ferre ſinu ſummoq; ioui deducere paruā ſueuerat: z genib⁹ ludentē aptare paternis: buius. cōpoſita ſunt. Aſſueſco qđ eſt alicui rei conſuetudinez habeo. Lac. li. vj. Aſſueti dulcibus z politis ſiue oꝛonibus: ſiue caminibus. Cōſueſco. Deſueſco quę ſunt ꝺria. Inſueſco: valde vel intus ſueſco. Ter. i adel. Qui mentiri aut fallere inſueuerit. Patrē tāto magna audebit cęteros. In ſuetus tñ non aſſuet⁹ oſ. Li. li. iiij. ad herē. Sinaūt iſtud artificioſum egregium ducitis videte ne inſueti reꝝ maioꝝ videamini.

Sueſacio a quo Aſſueſacio z cōſueſacio. vnde ſueſio. aſſueſio. conſueſio. Liui. lib. i. Sed initium turbandi omnia a ſeminis oꝛtum eſt. ea ſecretis viri alieni aſſueſacta. Terē. in adel: ea ne me cellet conſueſeci filium.

Suffarraneus a farre quēadmodū ꝺfarratio ōduci videt̄. z ſigt̄ etz q̄ſar in caſtra ꝺuebit ſed modicum alienūue nō uſto. cō meatu aliquo ſed crebzis z vilibus inſtitoꝛum vecturis.

Suffes. etis. ligua pęnica ꝺſul oſ. Liui. Senatuz itaq; ſuffetes qđ velut ꝺſulare ip̄eriū apud carthaginēſes erat vocauerūt.

Suffero pe. coꝛ. ſuſtineo patioꝛ. Uirgi. Nec clauſtra nec ipſi cu ſtodes ſufferre valent. Aliqñ ſuppono. Plau. Intro. ad vxorem meam ſufferramq; z meū tergum ob iniuriam.

Sufficio. er ſub z facio ſigt̄ ſufficē ſatis eſſe ꝺſtruituruq; cū otō. Sta. lib. v. ſyl. Uade puer. tātiſq; enixus ſuffice donis. i. ſatis ſis. Uirg. li. v. Nec nos obniti ꝺ nec tēdere tñ ſufficim⁹. Interdū iūgit̄ ifinito z fit ipſonale fiē ꝺuenit vacat. Hiero. ad Euſto. Nec ſufficit ſcire qđ bonū ē niſi cuſtodiaſ attēti⁹ qđ electū ē. Aliqñ ſigt̄ durare. Uirg. lib. xj. Nec ſufficit vmbo ictibus. Aliqñ ſub miniſtrare. Idem lib. ii. He. Ipſa ſatis tellus cū dēte recludit̄ vnco ſufficit būoꝛē. Aliqñ ſubſtituere. Idē i eodē li. iij. Atq; alia ex alia generādo ſuffice plem. Uñ ſuffectos ꝺſules dicim⁹ q̄ inde moꝛtuoꝝ locū ſubſtituti ſūt. Aliqñ inficere maculare. Li. i bortē. Ut ij q̄ nuiuis purpurā tñ ſufficiūt poſt ſanant medicamētis quibuſdam.

Suffio. is. ſuffiui vel ſuffij ſuffictuz. ex ſub z fio ſigt̄ ſuffumigo Ply. hypocrates ruta vuluaꝝ cauſa naturam ſuffire iubet. Uirg. lib iiij. He. At ſuffire thymo cętera ſaq; recidere inanes quis dubitet. Et ls a fio cōponat̄ eſt tamen ſuffio actiuū.

Suffitus. a. um. pe. pzo. ſuffumigatus. Ply. Aniſum doloꝛes capitis lęngat ſuffitum naribus. Suffitus. us. ſuffumigatio. Idem. Et vuluarum conuerſionem ſuffitu excitant.

Suffitio. onis. idem quod ſuffitus. Ply. Orpheus z Heſiodus ſuffitiones cōmendare.

Suffimentū idem qđ ſuffitus. z ſuffitio. Ply. Quod z ſuffimētis quibuſdā facere ꝺſueuerunt. Suffimēta quoq; a veteri bꝰ dicta ſunt quę fieri ſolebant ex faba milioq; molito mulos ſparſo. vt inquit Feſtus. Ea diis eo tempoꝛe dabantur quo vue calcatę prelo premebantur.

Suffitoꝛes qui ignem in ſufflant inflatis buccis.

Suffibulum. Uide in dictione Fibula.

Sufflo. as. ſubtus. flo. qđ fieri ſolet cum ignem accendi volumus. Ply. Lycius. Myronis diſcipulus fuit q̄ fecit dignuz pręceptoꝛe puerum ſufflantem languidos ignes.

Suffłamē. retinaculū quo decurrēs rota inhibet̄. Eſt.n. machinę genꝰ quo in deſcēſu vel ꝑcurſu nimio rota ſolet retineri.

Suffoſſi equi dicūtur quos vulgo ceſpitatoꝛes vocant. Uirgi. lib. xj. Suffoſſo reuolutus equo.

Suffoco. as. pe. pzo. ex ſub z faux. au. in. o. ꝓductam conuerſa ſigt̄ ſpiritum pręcludo z veluti obſtrictis faucibus. Ouid. Suffocent animam dira venena tuam.

Suffragoꝛ. pe. pzo. ſignificat adiuuo fauoꝛem fero. Cuius contrarium eſt reffragoꝛ. pzo repugno aduerſoꝛ. Uirgil. Copia me perdit tu ſuffragare rogatus.

Suffragiū mō auxiliū ſigt̄ mō illas voces q̄ dabantur in comitijs z in tabellis deſcribebant̄ q̄bus vnuſq̄ſq; ſuaz declarabat volūtatē de aliquo i magꝛātū eligendo. Iune. Libera ſi dentur pp̄o ſuffragia qui tam. Inuenitur etiaz ſuffragium a frāgo. is. fra ſyllaba coꝛrepta. Ouid. de nuce. Quid niſi ſuffragium nymbis ruitantibus eſſem.

Suffrago. pe. pzo. dicit̄ id poſteꝛioꝛibus pedibus aīalium qđ in pzioꝛibus genua. Uel eſt nodus ſub crura quo pedis verſura ꝺſtat tibięq; ita annectit̄ pes vt verti poſſit: id quod ſpectamus in bobus eq̄s z cęteris armentis. Dictę ſuffragines. q̄ ſuffrigant̄ b̄ ē i altū frāgāt̄. Cōſtat ſane genua aīalium q̄ aīal generāt añ ſe flectere: ſuffraginuz vo artus in aduerſum quēadmodū igit̄ poplites dci ſūt q̄ poſt plicent̄: ita ſuffragines. q̄ ſupza frangant̄. Ply. Uictimaꝝ pbatio in vitulo vt cauda articulū ſuffraginis cōtingat. Idem. Aues z q̄dru pedes alas in pzioꝛa curuāt: ſuffragines in poſteꝛioꝛa. Hinc ſuffraginoſi eq̄ equoꝝ ſuffragines moꝛbo vitiatę ſunt. Col. lib. vij. Suffraginoſę boꝛdeacea farina imponit̄. Suffragines ēt dicunt̄ vitis ſoboles. Col. lib. v. Et ſi ſoboles quaz ruſtici ſuffraginē vocant radicibus adhęret diligēter explānanda ferroq; allenāda eſt vt hibernas aquas reſpuat.

Suffulcio. ſuſtento. Uar. Ut maioꝛibus particis ſuffultę vites auras non pertimeſcant.

Suffundo. is. Uide in dictione Fundo.

Suggero. is. pe. coꝛ. ſuggeſſi. ſtum. Uide in dictione Hero.

Suggeſtus: vel ſuggeſtum a ſuggero. q̄ ibi ligna ſuggerantur in quibus ſtari poſſit. Significat.n. locum editioꝛem puta pulpitū vt apud Uar. li. iij. de re ruſ. Ex ſuggeſto ſaleris vbi ſolent eſſet pipeta ſmata ꝑdeunt aues in ſtagnum.

Suggo. is. xi. ctum. z ſugitū. hic ſuctus. us. z ſugitus z ſugiturus. Aug. Multi ꝑcones ꝑceſſerūt adhuc naſcituꝝ de vgine maria futurū infantē z ſugituꝝ. Lac. doꝛ z Sugeto. es vñ Exugeo. ſicut a Suggo exuggo. qđ eſt ſuccū exꝫbo. Plau. in epi. Ego me vertam i irūdinē atq; eoꝝ exugebo ſanguinem Sue. in Aug. Pſyllos admouit q̄ venenū ac virꝰ exuggeret

Sugilio. as. ex pcuſſu carnē maculo. a ſuggędo q̄ ſuccus b̄ eſt liuoꝛ deducaſ. hic Sugillati vñr q̄ ex pcuſſione tumoꝛē maculāq; ꝺrerunt. Ply. lib. xxvij. Laſeus recēs cum melle ſugillata emendat. Et lib. xx. Linis alij ex oleo z garo illitus ſugillata aut liuētia ad coloꝛē reducit. Interduz Sugillare eſt deridere detrabere. accuſare. dānare. rephendere. Liui. Legati graniter ferētes ſe ſugillatos eſſe. Hiero. in pręfa. penta theuci. Qui me aſſerunt in. lxx. interpꝛetuz ſugillatione noua pro veteribus cudere. non dāno. non repꝛhędo ſeptuaginta: ſed confidenter cunctis illis apoſtolos pręfero.

Suggrundia partes tecti pminētes. Uar. lib. iij. de re ruſ. ſub grundas appellat. Aues inquit ſubtus ſubgrundas ab initio villatico vſq; tecto.

Suggrundaria veteres dicebant ſepulchza infantium. qui nec

oum.xl.dies.implessent:vt inqt Fulgentius placiades cum nec busta dici potuerunt: qz ossa que cõburerent non erant nec tanta magnitudo cadaueris que loco tumesceret.

Suinus.a.um. quod er sue est a quo fit diminutiuum. Suillus.a.um.vt Lato suilla.

Sui ⁊ eius deriuatiuũ Suus.a.um.sunt ꝓnomina recipꝛoca dicta.qꝫ sicut recipꝛocaꝫ spiritus cũ recipiẽ. ita hec ꝓnomina ad id vnde pꝛodierant reuertuntur. Unde non recte dicim⁹.Ego dixi sibi.Nõ est sibi curę respu.Tu fuisti secum qz nulla in his est recipꝛocatio.Sed dicẽdo.Ego dixi eo.Non est ei.curę resp.Tu fuisti cũ eo Silr nõ dicimus.Uidi Ciceronẽ ⁊ fratrem suũ sed fratrẽ eius. Ecõtrario nõ recte dicim. Oia a te expectant vt des illis cibum in tempoꝛe:cuꝫ sibi dicendũ sit.Sicut enim recte dicimus. Omnes expectamus vt det nobis escam.Omnes expectatis:vt det vobis escaꝫ.Ita dicendum est.omnes expectant vt det sibi escam. Est tñ qñ indifferẽter ponitur pro vt ad illius de quo loquimur: vel ad nostram psonam sermonẽ referimus in quoꝝ pꝛimo recipꝛocatio est.alter nullam hꝫ recipꝛocationẽ:vt omnes optãt quod sibi vtile est ⁊ oẽs optãt quod ipsis vtile est. Illud ad psonã eius de quo loquimur referẽ.⁊ manifestam hẽt recipꝛocationẽ.hoc ad psonam nostram. Ideoqꝫ nulla est in eo recipꝛocatio. Licero. Multi dubitabant qõ optimum esset: multi quod sibi expediret. Idem. Legatus in pacẽ ꝓfectus in pꝛouincia pacatissima ita se gessit vt ei pacem esse expediret. Notãdũ qꝫ aliqñ ꝓ sui siue suus ponit is: aut ipse: aut ille dũtaxat ad euitandã ampbiboliaꝫ. Lic.in Bruto. Is soceri instituto quẽ qz cooptatus in auguruꝫ collegiũ nõ erat nõ admodũ diligebat.ꝑsertiꝫ cũ ille.Q. Scęuolã sibi minorẽ natu genex ꝓtulisset. Itẽ sciẽdũ qꝫ suus qñqꝫ ꝓprius accipit. Ut velle suũ cuiqꝫ ẽ. Interdũ ẽt addit sibi nulla necessitate ſꝫ tñ veluti cuiusdã festiuitatis gra. Li. Suo sibi victitant succo. Lol. Suo sibi ture abluũt. Dicimus etiã suus est illius mos. Sua est istius natura. Suus est Aristotelis modus. Suũ platonis genus. Habetqꝫ hoc ꝓnomen suus vocatiuum vt si dicam.Defendite Lęsarem o amici sui.

Sulcus.ꝓscissio terrę. Uñ tertio.q̃rto.quinto sulco serere dicimus.i.ter.q̃ter.quinquies arando. Plyn. Quarto seri sulco. Uirg. Existimaꝫ voluisse cũ ait.ipa seges demũ votis respõdit auari agricolę bisquę solem: bis frigora sentit. hoc est q̃ bis p ẽstatẽ:bis per bremẽ aratur. Idez spissius solum sicut plerũqꝫ in italia q̃nto sulco seri melius est. Aliqñ Sulcus ponitur ꝓ fossa.⁊ qñ ⁊ ipsa quędã terrę ꝓscissio est. Uirg. Alu sim vel tenui vitem cõmittere sulco. Pꝛoprie vo figt q̃dã aculeatũ in lõgitudine est. Idem. Et linguis micat ore trisulcis.hinc Bisulcis a.um. Uñ Bisulcũ aĩal quod non solid⁹ sed fissas vngulas hꝫ.Trisulcus.a.um.vt Trisulcum telum qõ est trifidum.i.tres acies bñs.a tribus partibus findens.

Sulcatim aduerbium significat per sulcos.

Sulco.as.sulco facio. proscindo. Lol.lib.xij. In subacta iaz terra latiores porcę sulcantur.

Sulfur nascitur in insulis ęolijs inter siciliam ⁊ italiam:sed nobilissimuꝫ in melo vt scribit. Ply.lib.xxxv. Hinc Sulphureus.a.um.quod est ex sulphure.

Sulfuratus.a.um.qõ sulfur hꝫ.Unde sulfurata dñr ligna exilia sulfure ab vtraqꝫ pte itincta ad accedẽdas lucernas. Mar. Qui pallentia sulfuratis fractis permutat vitreis.

Sulfuraria.ę.locus vbi sulfur coquitur.

Sulmo oppidũ in bꝛutijs peligñę regiõis. Ouidij pria. Uñ ipse ait.Sulmo mihi patria est gelidis vberrim⁹ vndis milia q̃ nouies distat ab vrbe decẽ. Dictus. Sulmo a Solymo gręc comite oditoꝛe ei⁹ vrbis. Oui. Huius erat solymus phrygia comes vnus ab ida a quo sulmonis mœnia nomen habent.

Sultanus vocatur rex ęgypti.

Sum.es.multis capit modis:variecꝫ dstruit: nã substãtiuum dictũ est:qꝫ p se subsꝛet nec idigeat alio: ſꝫ in ipm cętera vba resoluant: vt ego lego.i.ego sum qui lego:tu legis:tu es q̃ legis: ꝓpterea ẽt frequẽter ꝓpositionis ꝓ noibus demõstratiuis nõ positũ itelligit. Uirg. Tu ne illa gneas quẽ dardanio anchisę. Et nã Polydoꝛus ego. Existimat aũt Plato illa nõ esse quę oriant vt intereãt augescãt senescãt. Id vo ꝓprie eẽ dicit qõ eternum est:neqꝫ mutabile:neqꝫ coꝛruptibile qõ dei ꝓpriũ est. Uñ ẽ illud. Ego sum q̃ sum:tanqꝫ solus deus esse dicat. Deus.n.auctoꝛe Aug. sũma essentia est rebus aũt eẽ dedit:ſꝫ nõ sũme eẽ sicut ipse est. Et alijs dedit eẽ ãplius: alijs minus. Uñ in abacuch scribit. Ipse quoqꝫ erũt q̃si non sint. Et i hester Ne tradas dñe regnũ tuũ ij qui nõ sunt. Lopulat hoc verbuꝫ qñqꝫ similes casus: vt Lic. fuit eloq̃ntissimus. Qñqꝫ vltra nẽm ꝓstruit cum otõ. Uier. Sicut.n.absciꝺẽdos ⁊ erudiendos ifideles ac pfidos boies qui scandaluꝫ sunt coꝛpi ecclesię dñe ꝓcipit. Qui tñ nẽs aperte post in otõ poni põt: vt qui sunt scandalo coꝛpi ecclesię. Qñqꝫ cuꝫ gtõ: ⁊ hoc multis modis: vt cum possessionem denotat: vt prędia cameꝛa sunt Aristotelis. Lõponit ꝓ ẽstimo siue valeo. Sꝫ hoc dũtaxat i tertia pſona:tã pluralis q̃ singularis numeri. Sal. in Jug. Nunc vos ẽstimate facta an dicta pluris sint. Terẽ. in adel. Argenti quãti est sumito.i. quãto ptio valet. Li.li.ij.offi. Ut cõmodius putarẽt numerari sibi q̃ tanti eẽt q̃ suum recuperare. Esset.i.ẽstimaret.filr cum significat pti net seu officiũ est. Et hoc in tertia pſona singularis numeri: tantũ vt religiosi viri est pudicitiam seruare.i. officiũ ẽ: vel ad religiosuꝫ vix pertinet Jtez cum significaꝫ laus vel vituperatio: vt tu es egregię laudis: ⁊ hęc res est magni laboꝛis vel periculi. Itẽ cũ significamus mãsionẽ vt ego sum domi meę. Qñqꝫ iungitur datiuo. Et nũc significat hẽo. Uirg. Sũt mihi bis septẽ pstanti coꝛpoꝛe nymphę. Jungimus plerũqꝫ duos datiuos ⁊ significat Do. vel afficio. Li. Q. Marco. Si enim mihi stadij fidelitas est tantę voluptati quãtę eẽ i isto: hęc eadẽ bona debent additis lris sermonibus humanitate q̃ sunt i ipsis his cõmodis potioꝛa.i. dat vel afficit voluptate. Qui modus dicendi frequens apud auctoꝛes inuenitur. Ponit ⁊ pro ouenit:siue otingit: sed i tertia tantũ pſona singularis numeri. Ual.max.lib.i. Non est inter patrẽ ⁊ filiuꝫ vllius rei cõparationẽ fieri:ꝑsertiꝫ diuinitatis fastigio iunctos. Uirg. Nec non ⁊ tityon terre o potentis alũnum cernere erat.i.licebat. Quale est illud apli. Lõueniẽtibus vobis in vnũ iam non est cęnam dñi eam manducare. Apponitur qñqꝫ buic verbo ablatiuus sine ꝓpositione vt tuo beneficio liber sum. Et tu es magna vi animi ⁊ coꝛpoꝛis. Aliqñ etiam cum pꝛepositione: vt hęc res est in potestate mea. Jus est in armis. Omnes sub cęlo sumus. Suꝫ pro tribunali. Sum in ludo litterario. Hoc est ab re.idest nõ decet: vel est indecoꝛ alienum absurdum. A vobis est: videtur est sicut verbum ẽ a Licerone idest verbum est Liceronis. Quãdoqꝫ construitur cum accusatiuo mediante apud vel penes:vt hęc sententia est apud Aristotelem. Interdum mediante ad. Et tũc est significat expositum est vel vergit. Lęsar. Aquitania a Garumna flumine ad pyreneos montes: ⁊ eam partem quę est ad hesperiam. Ponitur nõnunqꝫ sine casu aperte post vt in Exodo. Qui ẽ misit me. Et illud. Quę sunt quę fuerũt ⁊ quę post facta sequentur. Aliquando est sumitur pro babes: vt non est q̃ molestę feras moꝛtem patris. Pręterea iungitur aduerbio vt hic illius arma:hic currus fuit. Item iungitur infinito alterius verbi:vt magnę laudis ẽ vacare sapientię. Et aĩ soꝛtitudo ẽ aduersa contẽnere. Huius verbi cõposita sunt. Absum.adsum. Desum Exum apud veteres pro extra sum. Sic enim lictoꝛ in q̃busdã sacris clamitare solebat:hostis victus mulier virgo exesto.hoc ẽ nõ itroito. Insuꝫ inter sum. Obsum. Possum. Pręsum. Prosum. valde sum. Bel. Platoni ⁊ socrati perfuit familiaris. Subsum ⁊ supersum.

Sumen fit ex papillis suillis vno die post partuꝫ sectis ac salitis. Mar. esse putas sumen nonduꝫ sic vbere largo effluit ⁊ vino lacte papilla tumet. Plau.i cap. Quanta labes larido. quanta sumini absumẽdo. Alij putant esse lac suis extractũ ac densatum sue occisa: vel quasi rumen.i. mulieris mãma nomen a suggendo deductum.

Sũma est sententię alicuius aut rerum de quibus verba fiunt collectio. Uirg. lib. iiij. Nauiget hęc summa est. huius vimi

nutiuum est sūmula idest parua summa.
Sūmus.a.um.qō est oluz altissimū: vt hic sūmū locū in vrbe tenuit. Virg. Sūmoq; vlularūt vertice nymphe. Aliqñ oī extremū. Lice. in boeten. Uixit ad sūmā senectutē valitudine optima. Virg. venit sūma dies z in eluctabile tēpus dardanē. Aliqñ maximū quo nihil sit maius: sic iuppiter sūmꝰ oī. Li. li. ij. tus. Sūmū quo nihil sit supius. Et a Virg. dictuz est sūme deuz p maxime deoz. Aliqñ laudabile gñosuz. Virg. Me ne igit̄ sociū sūmis adiūgere rebꝰ nysę fugis. Hic Sūmitas. altitudo ex quo altioz pars montis summitas dicit.
Summates pncipes in ciuitate qui z optimates z primates appellantur.
Summuz pretiuz est libertas. Teren. in an. Quod humani summum pretium persolui tibi.
Summo.as. sūmaz facio. Hinc Cōsūmo.as. de quo alibi.
Sumati p singulas sūmas. Apul. Oia sūmati tetigerat. Itē breuiter z oibus q̄si sit cōpzehensis. Ply. Sed vt de hac re summatim dicam. Hui⁹ significatię sūt. In sūma: z ad summaz quę ita fiūt ac si diceremus. Qō vt sūmatim cōpzehendaz. Quintilia. In sūma nō recedo: fas est mihi inuitis ēt parētibꝰ pie facere. Li. li. offi. Ad sūmā ne agā de singulis cōem totiꝰ humani societatē congregationē z cōciliationez colere tueri conseruare debemus. Sed si ad sūmum dicimus: siue summū: siue ad fiūt ad plus. Li. p Milone. Unus aut ad sūmū duo iuenti iunt q̄ milones cām non pbarent. i. nō plures q̄ vnus aut duo ex oibus: hoc mō dicendi frequenter vti solet Quintilia. per aduerbium semel. Et vt semel omnia complectar. idest in sūma. In eundē sensuz ēt qñq; sumitur Breuiter. Quiti. Breuiter tñ lōge crudelitatis explicāda sęuitia ē ex oibus quę ptuli. leuissimū fuit q; occisus est. Ply. A reliq̄ vo gallia cultu viroz mozū dignatione āplitudine opū pfērēda breuiterq; italia versusq; puincia. Aliqñ ēt sūmatim a sūmus fit z fiūt p sūma b̄ est alta col. lib. iij. Sin aūt eo vsq; exaruit. s. vineę truncus vt curuari non possit primo anno summatim ita ne radices eruas aut lędas ablaqueato.
Sūme aduerbiū a sūmus fiūt maxie excellēterq;. Sumo.is. psi. ptū. p simplex. m. fiūt multū z pene nimiū mihi tribuo. Li. p plā. Quāq; nō mihi tñ sumo iudices neq; arrogo. Itē fiūt. Accipio. Sal. Eplaz sup caput temere positaz sumit. Itē Eligo. Plau. Sumat aliquē ex pplo monitorē officii sui. Item Cōduco. Li. Quo ad. n. puentū quo sumpta nauis ē: nō oñi est nauis iz nauigantiū. Itē Cōsumo. Terē. in adel. Di ergo ītro z cui rei ē opus bilarē hūc sumam⁹ diē. Itē Impendo. Idē in phoz. nunc argentum attuli fructū quē temni vrozis reddūt prędia id sumā. i. impendā. vt Do. exponit. Uñ sumptus huius cōposita sūt. Absumo. Cōsumo. Desumo. Assumo. Insumo. psumo. Resumo. Transumo. quę hūt pe. pzo.
Sumanus dicitur qui libenter ex alieno sumit.
Sumanalia appellant liba farinacea in modum rotę facta.
Sumptus.a.um. captus vel electus: vt sumptus est cibus.
Sumptus.us. impensa q; pecunia impendatur vel exponatur. Ply. Qui eam domum magno sumptu edificauerat.
Sumptuosus q̄ immoderatū sūptuz facit. Sumptuosa cęna in q̄ multū impēsę datū est. Lice. Pzeto. Expecta igit̄ hospitem tum minime edacem tum inimicum cęnis sumptuosis.
Sumptuarius.a.um. qō ad sumptus ptinet vt lex sumptuaria q̄ de moderandis sūptibus lata est. quā Cato Libariam appellat. Li. pzeto. Ad fungos me tuos cōferaz domū si habebo in denos dies singulos sumptuarię legis dies cōferam. Tertul. in apole. sic scribit. Leges sūptū cōprimentes centū ęra nō amplius in cęnā subscribi iubebant non amplius q̄ vnā inferre gallinā: z eā non saginataz Centenarias appellauere antiqui cęnas ab impensa centum sestertiozum.
Sumptifacio. is. sicut sonat. Plau. Si nūc me suspendaz meam operam luserim: vt pzęter operam restim sumptifecerim.
Sūmito clanculū z furtim imitto. Sue. in Ięsa. Sūmissis non nunq̄z lictozib⁹ atq; militib⁹. Et sūmittere est pmittere crescere. Idē i eodē. Audita clade Tituriana barbā capillumq; sūmiserit. Nā q; sūmittere barbā z capillū dicimur q̄ neq; tondemus neq; radimus pmittentes ad enozmitatē adolescere. Qō specimē ē maximi dolozis. Jd ēt pmittere z imitere oī. Aliqñ subdere ēliare suppōere. Lucil. Sumittas alios si quos posse cēseas. Aliqñ demittere. Virgi. Pascite vt añ boues pueri submittere tauros Dic sūmissuz humile dicimus. Lice. Neq; sūmissuz nimis neq; se nimiuz efferentem.
Sūmissus humilis de quo mō. Virg. Sūmissi petimus terram Et sūmissus murmuratoz q̄ non aperte loquit. Hinc sūmissum aduerbiū. Sueto. in Aug. Naz z ad cōem sermonis tacentes etiam sūmissim fabulantes prouocabat.
Suo. is. sui sutū sarcino. Uñ sutozes qui calceos suunt. Et a sue q̄dā hoc verbū deducūt q; huius aīalis pilis in suendo suto res vtunt. Per translatōez fuere ponit pro diungere nectere ligare stringere. Hel. Sed hi plęraq; naues locris suebāt. Huius cōposita sūt Assuo. qō ē ad aliqd suo siue suēdo annecto. Lōsuo Circūsuo. Ply. li. vij. Etiā nūc i britānico oceano vtiles cozio circūsutę fiūt rates. De suo qō sutū erat dissoluo. Silr Dissuo. Lic. in Lęl. Tales igit̄ amicitię sūt remisse vsu eluēdę. Et vt Catonē dicere audiui dissuendę magis q̄z discindendę. Exuo. Insuo. Intus suo siue ligo. Val. mar. li. i. Tarq̄niꝰ. M. Tullū: duū virū: q; libꝝ secreta ciuiuz sacroꝝ otinētē custodię suę cōmissuz pecunia corruptꝰ. Petronio sabino scribendum dedisset culeo insutū in mare abijci iussit. Intersuo iterpono intermitto. Persuo in totuz suo. Pzęsuo ante suo. Resuo rursus suo. aliqñ ēt est ōzuum sum simplici. Resuimus eniz quę suta sunt: sicut recludimꝰ quę clausa. Sue. de Aug. Sumēti virilez togam tunicā lati clauī resuta ex vtraq; parte ad pedes ōcidit. Subsuo subter suo. Transuo admoduz acus trāseo Columella. lib. vij. Media pars descripti ozbiculi eadem fibula transuitur.
Suppar ex sub z par. q̄si cęqlis. Amb. li. hexa. Prestantissimum quoq; candiduz rnunus est z visui suppar gra. Idem lib. de Abel. Tertiuz genus est peccati q̄dē minozis iz supparis arrogantię eozum. s. qui datozem bonoruz deum non negant sed quę acciderint ea sibi pzopter pzudentiā suaz cęterarūq; merita virtutum iure delata arbitrantur.
Supparus vel supparū. pe. coz. vtroq; mō oī. p gñe leuis atq; angustę togę: q; eo super iduamur. Luc. Suppara nudatos cingunt angusta lacertos. Festus. Suppaz vestimētū puellare lineum: qō ēt subucula: hoc est camisia oī. Est z suppaꝝ rum nauiū insigne. Sene. lib. xj. eplaruz scribit Supparum alexandrinaz nauiū insigne indiciū eē. Sunt. n. suppara vela velox quę supantēnas explicant: de quibꝰ. Luc. Imaq; pandens suppara velozum periturae accipit auras.
Supparīū: velum tenuissimū ad scęnas velandas. Lic. de pzouincijs consularibus. Quibus cūm iam ex ozchestra beluae antea post supariū solebat. Apul. ime. Ozo te inq̄z aulęuz tragicum dimoueto z supparium scęnicum complicato.
Supellex z ħ supellectilis z ħ supellectile. Nā i plurali hęc supellectilia facit. In ablto singulari supellectile z supellectili. Var. li. ij. de anal. Sępe itaq; ex eadē supellectili licet vidē. Supellex oī domesticum pris familias instrm sicut docent iurisconsulti apud quos titulus est de supellectili legata. Cuius noie vt inquit Popo. cōtinent mensę trappę amphoza delphica subselia scāna: lecti margaritę culcitra z ozalia imperialia pelles. Aąminaria cādelabza lucernę z trulla vasa ęnea vulgaria. i. quę non pzopzio sunt loco attributa. capsę armaria vitrea escaria z potozia:
Suppilones dicti sunt emasculatozes pędicones q; subtus podicis pilos tundant.
Super z supza υπερ εις ου λατινοις και λασειαεις στρεωεται. ppōnes a supera ōductę idē fiūt. Sup q̄dē p Apocopen: supza p syncopē. Sup vtriq; casui fuit supza acō tñ. Et sup i significato ɔziaī subter: supza vo infra. Qō aūt q̄dā dicant supza cōtinuū esse: vt sedeo sup lapidē supza iterjecto spatio: vt nubes ipēdēt supza nos: nō vsq; q̄q; fuit ab auctoribus. Aug. lib. vj. cō. vtrunq; idifferenter posunt de luce dei loquens. Nec ita erat supza mentem meam sicut oleum super aquā: nec sicut cęlū super terraz iz supioz:

qz ipsa fecit me z ego inferioz ḑa factus sum ab ea. Liui.lib. xliiij. Ubi citra muros supra subterq; terraz p̄ dies.xxv.pugnatū est. Sciēduz est q̄ sup separata z ablatiuo iuncta mō figūt de. Uirgi. Multa sup̄ priamo rogitās sup̄ hectore multa Modo Jn. vt Fronde super viridi sunt nobis mitia. Modo p vt. Jdē. Uirg. Nec sup̄ ipse sua molitur laude labore. Juncta vero accusatiuo significat vltra vt sup̄ Haramātes z idos pferet impiuz. Apul. Jā. n. sup̄ oppidū pfect⁹: nos citra reliq̄rat. Uirg. li.ix. abltō iūxit. Nocte sup̄ media. i. vltra mediā noctē. Et ē bōa elocutio: vt si dicas. Legi noctē sup̄ mediā. Alīq̄n desup. Uir. Et sup̄ euallo pspectāt troes. Aliq̄n Valde: vt bis accēsa sup̄ iactatos equore toto troas reliq̄as danaū atq; imitis achillei. Q̄nq; absolute ponīt in significatiōe nāli. Plau. Nic atq; hic sup̄ subterq; p̄emor an gustijs. Q̄nq; ponīt p sup̄ ē. Uirg. Nec fuga iaz sup̄. Q̄nq; p ipsup z āplus: idē Lui neq; apō vanaos vsq; locus z sup̄ ipsi dardanidę infensi pēnas cuz sanguine poscūt. Cōposita hz significatione nālē z cōponīt cum dictione icipiente ab. a. vt supaddo. B. vt supbio. L. vt supcido. D. vt supduco. F. vt supflo. J. vt supincido. M. vt supmeo. P. vt suppono. S. vt supsedeo. U. vt supuacu⁹. A. sup̄ fit cōpatiuū supioz superlatiuū supzemus. Composita sunt desup. Insuper. z desup.

Superiozē z iferiozē dicimus fere. q̄n de malis loq̄mur vt Dionysius supioz z Dionysius iferioz. Cū de bōis loq̄mur si tps denotamus: supioz z posterioz dicim⁹: vt Cyrus superioz: z Cyr⁹ posterioz. Si vō dignitatē Maioz et minoz: vt maioz z minoz scipio. Et hoc de duob⁹. Nā si de pluribus vtimur suplatiuo vel positiuo vt magnus Pōpeius. Alexāder magn⁹. Supiozes cōpatiue: sumptū sigt q̄ magna supza sunt. q̄ bus ōnij sūt iferiozes. Interdū hz viz positiui cū itelligūt ij q̄ sūt supza gradū q̄rtū: cognatiōis vel affinitatis sicut iferiores. q̄ sūt ifra ipsuz gradū. Uar. lib. ij. de re. rul. Itaq; pauos ac superiozes de tremelijs nemo appellatus scropha.

Superbia est supergrediens elatio mentis.

Superbio. is. ex sup̄ z eo. is. b. meliozis soni gra interposita. z e. in. i. mutata nisi velimus superbio a supbia deriuatuz eē. qō tū nō abnuo. Superbio tū nālē ab eo. is cōpositionē z significationē passiuā bēre oñdit. Uñ q̄dā aliq̄ re excellit: supbuz dicere possum⁹: q̄si sup̄ alia iens. Uir. Leciditq; supbuz ilion. hoc ē nobile magnificū. Ply. li. xxxvij. superbio p supbus eo vel superbus suz posuit. cū inq̄t hinc gēma certe apō Menandrū z philomenez fabulę superbiunt. Plau. li. iij. de rap. Phlegrętis sylua superbit extuijs. totumq; nem⁹ victoria vestit. hoc est nobilitatur celebzatur illustratur.

Superbus elatus arrogās. Uirg. lib. iij. Stirpis achilleę fastus iuuenēq; superbum. Aliq̄n nobilis magnificus excellens: vt hinc ppl'm late regē belloq; supbū. Aliq̄n altus elatus. Jdē arma petēs tiburq; supbū. Aliq̄n ornatus. Jdez Barbarico postes auro spolisq; supbi. Aliq̄n opulētus: vt apud eūdē. Simul ense supbum rbamentū aggredit. Aliq̄n iniquus vt quos illi bello profugos egere supbo. Antiqui ēt superbos ppter pompā funeris mortuos dixere. Plau. in am. Faciaz ego hodie te superbum nisi hinc ab is.

Supcido. is. pe. coz. ex super z cado. Col. lib. v. Ne si transuersa fuerit cicatrix cęlestem supercidentem aquam contineat.

Superciliū: ex sup̄ z ciliū. Supcilia data sunt bois pilis bzeuib⁹ adornata q̄ q̄si geminis aggerib⁹ munimētū oculis pstarēt ne q̄d supne icideret. z sit spēm pberēt. hęc z pariter z alternę mouēt. Supcilia oīr vltia ps frontis pilis vestita q̄ cilijs pminet. Sz q̄si bis annuim⁹ bis negam⁹. Jō supciliū q̄nq; p fastu z supbia ponīt. Iuue. Si cū magnis virtutib⁹ afferes grāde supciliū z nūeras idote triūphos Quāobrē ēt p eminētioze loco ponīt. Uirg. in Se. Ecce supcilio cliuosi tramitis vndā elicit Piero. i lib. nūeri. Illo mortuo i mōtis supcilio dēcēdit moyses cū Eleazaro. Interdū pōit p guita te austeritate z seueritate. Uñ i pap. Legim⁹ oueiēs latio pone supciliū. i. grauitatē. Et apō Val. mar. legit supciliū cēsoriū. Is vō cui supcilia porrigūt z pminent Sillo appellat.

Supcubo. as. pe. coz. sup̄ iaceo. supdormio. Col. lib. viij. Perforatis tabulis q̄bus ouilia osternunt vt grex supcubet.

Superduco q̄si suppono. Pier. ad Furiam Superducit mater filijs non nuticiū sed hostē: non parentē is tyrannū inflammata libidine vteri sui z iter paruulos suas miserias nescięntes lugens dudum noua nupta componitur.

Superedo pe. coz. supermando quasi post comedo. Ply. li. xix. Menāder e grecis auctoz est aliū adentibus betę in patina tostam super ederint odorem extingui.

Superogo. ex sup̄. z e. z rogo significat suptribuo. Aug. li. i. cō. Sup̄ erogatur tibi vt debeas. Et quis hz aliquid non tuz.

Superexto. as. componitur ex super z ex. z sto.

Superficies dicit quę ex lineis ducitur. quia duę lineę coniunctę faciunt superficiem vnius anguli vel acuti vel obtusi. Dicta superficis quasi superioz facies.

Superficiarię ędes inquit Laius q̄ in ōducto solo positę sunt quaruz prōprietas z ciuili z naturali iure eius est cuius z solum superficiarius qui in alieno solo superficiem habet ita vt certam pensionem prędet auctoz. Ulpia.

Supfozaneuz q̄si p supuacaneo sydoni⁹ apollinaris vsurpat.

Superiacio. is pe. coz. superpono vel sup̄ extendo. Colu. lib. ij. Seminibusq; detabulato superiectis. Lac. de opi. Et ea viscera formata in eum modum qui contexit vniuersiq; generi. ac loco aptus fuit superiecta pelle.

Supincido. is. ex super. z in z cado componīt. significatq; supza in aliquem vel aliquid cado. Liui. lib. ij. Multisq; sup̄ incidentibus telis incolumis ad suos tranauit.

Supermeo. as. superfluo. siue sup̄ labor. Ply. lib. i. Quędaz vō etiam dulces inter se supermeant alias: vt in lucrino lacu.

Supernati dicuntur quibus femina sunt succisa in modū suillarum pernarum.

Supernia femina ipsa ita succisa.

Supo. as. pe. coz. ppe sigt supgredior. z q̄si supza ascēdo. Uirg. li. iij. Be. Supant montes z flumina tranant. Ply. li. vij. Arbores quę q̄dē tāte pceritatis traduntē vt sagittis superari nequeāt. p trāslationē supare ponīt p vincere. Uirg. Quid si idē certet phębū supare canēdo Itē supabundare: vt si superent fętus pariter frumēta seq̄ntē. Itē supuiuere. z q̄si sup stitē eē: vt q̄d puer ascani⁹ supat ne z vescitur aura ętherea. Itē restare. Li. Deqz eo q̄ ipsis superat aliis gratificari volunt. Et in eu. Colligitę quę supauerūt fragmēta ne pereant. Itē occidere. Uirg. Clam ferro in cautum superat huius cōpositā sunt Exupero. abundo. Prosupero superabundo.

Superus. a. um. pe. coz. a super. fit. Et q̄uis superus z infer⁹ videant esse positiua superioris z inferioris. tū in vsu superi p cęlestibus siue viuis. Inferi autē p manibus siue mortuis accipi solent. Superū mare adriaticum nuncupatur prespectum ad Tyrrhenum q̄ō greci inferum vocauere.

Supernus. a. um. quod est supza: vt superna regio. hinc supernę aduerbium. quod significat de parte superioze. Ply. Argentum suprne innatat vt oleum aquis.

Superstruo. is. sup̄ ędificio. Lac. li. vj. Manētibus. n. pceptis eoz q̄ solent ad pbitatē erecte vari ignota illis supstruemus ad perficiendam cōsumandāq; iusticiam quam non tenēt.

Supsedeo. es. nō mutat. e. in. i. sic cętera a sedeo cōposita. vt obsideo. resideo: psidio sigtq; omitto. Et abltō sępius ostruit. Ięsar con. i. Et ppter multitudinē hostiuz. z ppter eximiaz opinionē virtutis plio supsedere statuit. Et hz prędio datu⁹ esse videat. p ablatiuū tū sic resolui opz prędio supsedere. i. sedere sup̄ prędio. Quo itez mō Li. li. iij. ad heren. locut⁹ est. Cōmode poterimus pncipio supsedere cuz tū Sulpitio scribēs abltō ostruxerit. Tu si videbit ita cēseo facias vt si hēs iam statutū quid tibi agendū putes in quo nō sit osiliū tuuz cū meo supsedeas hāc laboze itineris. i. omittas ad me venire. Hel. aūt lib. ij. acto ostruxit cū ait. Alia luce auis i pastū pfecta est: cognati z affines opaz quā dare rogati sūt supsedent qui tū accusatiu⁹ resoluit in ablatiuū. Nam super vtriq; casui deseruit. Piero. contra Joui. cum infinitiuo iunxit. Lice. rogatus ab hircio vt post repudium Terentię sozorem eius duceret oino facere supsedit dicens non posse se vxori

ꝛ ꝑbiẽ pariter operam dare. Idem ꝺtra pelagianos ꝺtō iunxit. Unde supersedendum huic laboꝛe censeo.

Supsto.as. supza aliq̃d sto. Bel. Cū sedenti aquila superstaret. Oñ̃ꝝ superstare est supereſſe vnde superstites dicti sunt.

Supstiro.as. freq̃ntatiuū quo veteres vſi sunt. fig̃t saluo ꝛ inco lumẽ reddo. enni⁹ regnūꝝ vꝛ vt soſpitent supstitentq̃.

Supstes q̃ ex moꝛtuis q̃ſi solus viuus supstat. Amb. li. i. offi. de noe loq̃ns ait Qui ad semẽ oīuꝫ reſeruat⁹ solus ex oīb⁹ ꝛ po testate gñatiōis supstes ẽ fact⁹ auctoꝛ futuꝛq̃. Quīti. Defuncta vꝛoꝛe liberis tñ supstitib⁹. Supstes quoꝝ oꝛ q̃ salu⁹ ẽ ꝛ viuit iter viuos ẽt sine moꝛte suoꝝ oium. Ter. in an. Deos queſo vt sit supstes antiqui ẽt testes superstites appellarūt. Aliquando superstes pꝛo pꝛeſenti sumitur. Plau. Superstitem vtrunq̃ monui ne in vitſi abeant.

Supstitiosi ꝑpetatẽ hñt vt Li. li. ij. de nā deoꝝ tradit ex hꝺ q̃ ꝑ cultura deoꝝ supsedeāt q̃ sine cā timidi sūt: q̃ deū timẽt i reb⁹ ẽt nō timẽdis bi sūt qui apō veteres totos ꝺies ꝑcabāt ꝛ imolabāt vt sibi sui liberi supstites eẽnt. Jō nō solū ꝑbi veꝛ ẽt maioꝛes oēs supstitiōeꝫ a religiōe sepauerūt. Ois tñ ipoꝛ tūa ieptaq̃ religio fꝫ Belliū supstitio ꝺici pōt. Lac. docet supstitōeꝫ ꝛ supstitiosos ꝺici q̃ supstitē mēoriā eoꝝ colūt: aut q̃ parētibus suis supstites colebāt imagies eoꝝ domi tanq̃ deos. Supstitio ãt nihil aliud ẽ q̃ falſi dei cult⁹: ꝛ siē religio colit deos ita supstio violat vt iq̃t Seneca a quo supstitio oꝛ erroꝛ iſanus. Ser. a supstite supstitio ꝺcā q̃ aniculaꝝ ꝓpria ẽ q̃ m̄tis ꝓ ętatẽ supstites sūt ꝛ q̃ reb⁹ inanib⁹ addictę oū volūt videri nimis religioſę supstitioſę fiunt ꝛ ita deliꝛant. Luc. refert q⁹ supstitio sit supstātiū rerū. i. cęleſtiū ꝛ diuinaꝝ quę sup nos stant inanis ꝛ supfluus timoꝛ.

Supſuꝝ affluo. abūdo. Uirg. Auxilio vꝛbes italię ꝓpliq̃ supſūt. Interpū eſſe fig̃t reliquū eē. Enni. li. iij. anna. Inde sibi memoꝛat vnū supeſſe laboꝛē. Interdū supstitē esse. Plau. in asi. Sicut tuū vis vnicū gnatū tuę supeſſe vitę soſpitez ꝛ supstitē. Interdū vincere supioꝛē eē. Uir. farrea q̃ blādo neq̃ant supeſſe laboꝛi. i. vincere laboꝛez. Interduꝝ supfluū esse. Bel. Memini ego ꝑtoꝛis ꝺocti hoīs tribunali me foꝛte assistere atq̃ ibi aduocatū eū nō hēre. Et cū his qui verba faciebant reclamaſſet. Ego illi supſuꝝ rīdisse ꝑtoꝛē festiuiter. Tu plane superes non ades: hoc est superfluus supuacane⁹ es. Interdū durare. Uirg. Primus ego in patriā mecum modo vita supersit. Interdum ꝺefendere ꝛ ad vocatum esse. Sue. de Aug. Cunctari se ne ſi supereſſet eriperet legibus reum.

Supuacuus. a. um. q̃ nō est neceſſariū. Col. lib. iij. Jtaq̃ supuacuū est hoc repetere iam tradita rōne terebꝛationis.

Supuacane⁹. a. um. idē q̃ supuacu⁹. Li. Apio. cōfirmata amicitia ꝛ pſpecta fide cōmemoꝛatio officioꝝ supuacanea est.

Supuaganeus. a. um. a Uagoꝛ fit. Uñ auis supuaganea ꝺicebatur ab auguribus cū ex sūmo cacumine vocem emiſiſſet. Uaganeus ſimplex nō legitur. Unde ꝛ deriuatiuum est.

Supparasitoꝛ. pe. coꝛ. parasito miniſtro. Plau. in am. Accedaꝝ atq̃ hanc appellabo ꝛ supparasitaboꝛ patri.

Suppląto. as. pedē suppono: ꝛ sic a plāta fit Li. lib. iij. offi. Lon tēdete ꝺoq̃ marie possit vt vicat supplātare euꝝ q̃ cū eo certat ac manu ꝺepellere nullo mō ꝺo. Per trāſlationē supplātare fig̃t ꝺecipere. Piero. ad Julianuꝝ. Ego te nequaq̃ ꝺecipiā adulatiōe ne lubꝛica laude supplātē. Et supplantare sub tus plātare. Sicq̃ a planto cōpositiuū ẽ. Col. li. iij. Sin autē ipſaꝝ vitē ſternere voles iuꝛta radicē ita ne ipſam lędas curioſe fodito: ꝛ vitē ita supplātato ne radicē adrumpas.

Supplaudo. is. er sub ꝛ plaudo fig̃t latēter plaudo. Piero. ad heliodo. Nec q̃ſq̃ sibi ꝺe coꝛporis mūdi caſtitate supplaudat: cū oē verbū ociosuꝝ q̃ locuti fuerunt hoīes ꝛ reꝺꝺituri sūt rōnē i ꝺie iudicij. Hoc a me positū ẽ neq̃s plaudo ꝓ plodo aut eꝛꝛio foꝛte sumat cū marie ꝺifferant. Plodere. n. ẽ q̃ tiēdo siue colligēdo sonū q̃ndā facē ab q̃tio aliquātuluꝝ aduerſū. plaudē vo ẽ vocē ląticię ꝛ exultatiōis ẽ i laudē cuiuſpiā rei aut hoīs effere. Uir. li. v. ꝛ igēti ſonuerūt oīa plausu.

Supplodo. is. pe. pꝛo. ẽ q̃ſi succutio siue pede siue alio signo Li. ad heren. Pedis ꝺextri rara supploſione. Aliq̃n fig̃t reiꝛcio. Dama. Piero. Rogamus vt abſciſſis opinionibus ambigui tatibuſq̃ supploſis quid ſe habeat ſcribas.

Suppedaneum ꝺicitur id q̃ō sub pedibus est ꝺum sedemus. Augu. Et non tñ suppedaneuꝝ chriſti quantū sub pedibus. ſeruoꝝ eius vos iudeos ꝺduxit.

Suppedito. as. pe. coꝛ. subiungo ſubmiſtro a sub ꝛ pes pedis: vel a pedito. as q̃uis: pedito nō fit i vſu: q̃ſi a pedio pꝛimiti uo. Uar. Largioꝛe cibatu ſuſtentare oꝛ quo facilius lac sup peditare posſit. Est ꝛ suppeditare oppꝛimere. Li. Nunc vi/ deo in iudicio mecum contendere non vis vbi suppeditari turpiſſimum: superare pulcherrimuꝝ est.

Suppeto. is. pe. coꝛ. fig̃t latēter seu ꝑ fraudē. Peto Ulp. Apud Labeonē relatū ẽ: ſi ſiligꝛario q̃s ꝺixerit vt ſi q̃s noīe eius ſiliginē petiſſet ei ꝺaret ꝛ q̃ꝺā ex trāſactiōibus cū audiſſet petijt ei⁹ noīe: ꝛ accepit: furti actionē aduerſus eū q̃ suppetijt ſiliginario nō mihi. Nō. n. mihi negociū. ſꝫ ſibi ſiliginarius geſſit. Suppetit vo i tertia pſona ꝛ suppetūt fig̃t i pmptu ẽ: vl succurrit ꝛ bmōi. ply. Junioꝛ cui abūde suppetūt facultates.

Suppetię ꝛ suppetias tñ hēmus a suppeto quo noīe. Ualla au xiliū fig̃ri exiſtimat: ſꝫ magis subſidiū ẽ. Uñ Plau. i epi. Auxilia mihi ꝛ suppetię sūt ꝺomi. Si. n. auxllia ꝛ suppetię ideꝫ eẽnt: fruſtra alteꝝ eoꝝ ponereſ: pp q̃ō sciēdū ẽ q⁹ sic iter pſidiū ꝛ subſidiū itereſt: q⁹ pſidiū sit auxiliū q̃ō pſtat alicui ꝛ pſertiz q̃ō satis vī ad ꝺefenſionē foꝛe. Subſidiū q̃ō ad succurrēdū vęit ita suppetię sūt q̃ad rē ne labaſ aut peat sustētāda mittūt: vt ẽ ad succurrēdū oppidis ꝛ obſeſſis: multūꝝ laboꝛātib⁹ q̃ō succurſuꝝ milites appellāt ꝛ ẽ fere idē q̃ō subſidiuꝝ. Dictę suppetię: q: suppetūt oppſſis. i. pſto sūt: siue succurrūt eis ꝛ a fidis suppeditāt. Auxiliū vo ꝓpe ad augēdas copias atq̃ vires ꝛ peti ꝛ mitti solet. Cęſar. cō. xij. Et nūciabāt auxilia magna eąt⁹ oppidanis suppetias vęnīt. i. subſidiū

Suppetioꝛ. aris auxilioꝛ succurro. Apul. lib. viij. At vobis facile est suppetiari miſerrimo ſeni.

Suppleo. es. q̃ꝺ significet ex voce sua ꝺemōſtrat. Uirg. lib. iij. remigiū supplet socios fil̃ iſtruit armis. Et supplere est eq̃re. Idē ſi fętura gregeꝫ suppleuerit aureus esto. Ser. Si tot agnos habuero quot oues h̄. n. est gregē ꝑ fęturiā suppleri. Sūt q̃ h̄ verbū ꝑ ſimplex. p. ſcribi velint. vñ ꝛ suppelleꝛ.

Supplemētū q̃ō supplek. Li. Apio pul. cēſebant oēs ferre vt in italia supplemētuꝝ meis ꝛ bibuli legionibus ſcriberek.

Supinū a q̃buſdā oꝛ verbū pticipiale: ſicut gerūꝺiua sunt noīa pticipialia. Et hꝫ ꝺuas terminatōes. ſ. um. ꝛ u. vt lectū lectu. Qō in um finitur: hꝫ ſignificationē actiuā. Sal. Legatos ad Jugurthaꝫ ꝺe iniurijs queſtū miſit. i. qui queꝛerenk. Jdem Non mea culpa ſępe ad vos oꝛatum mitto. p. c. hoc est qui oꝛent. Do. filiam nuptū ꝺicimus: hoc est quę nubat. Do. vęnū vęndo Spectatuꝝ admiſſi ſumus. i. vt ſpectemus. Jn. u. vero ſignificationis paſſiue est iungiturq̃ noībus adiectiuis. Uirg. Nec viſu facilis nec ꝺictu affabilis vlli: hoc ẽ q̃ō nec videri nec ꝺici facile posſit. Ply. Accipenſer piſcis rar⁹ iuentu: hoc est qui raro inuenit. Ꝺicimus ꝑterea ꝺignū siue indignū relatu. quod referaſ. Impium factu ſi fiat. Horren ꝺum aſpectu: ſi aſpiciatur. Jucundum cogitatur. ſi cogitek. Obſcęnum viſu. ſi videatur. ꝛ sic de reliquis.

Supinus. a. um. q̃ō iacet vētre cęlū vſus. Juue. Lubat i faciem: mor ꝺeīde supin⁹. Ponit nōnūq̃ ꝑ ocioſo molli negligēti q̃. Tractū a re ipſa. Qui. n. supini iacēt ocioſe molluter negligēterq̃ ꝺgūt. Seneca ad lucil. Est q̃ꝺē mi Lucilli supin⁹ ꝛ negligēs q̃ i aīci mēoꝛia ab aliq̃ regiōe admonit⁹ reꝺucik. Juue. Et m̄ltū referēs ō mecęnate supino. Jnde Supinioꝛ. Mar. Nuſq̃ ōlicię supinioꝛes. Et Supin⁹ oꝛ mōtuoſ⁹. Hoꝛ. li. car. Seu mihi frigiꝺū pneſte seu tibur supinū. Est. n. ciuitas i aſcēſu mōtis posita. A supin⁹ fit Reſupin⁹ ꝺ quo supza

Suppilo. as. pe. pꝛo. rapio inuoluo cuꝫ fraude a pilozum raptu siue ab τω λεω cōplano. Plau. in tru. hęc cum video fieri ſuffuꝛoꝛ ſuppilo: ꝛ ꝺe pręꝺa pręꝺam facio.

Supplico. as. pe. coꝛ. ex sub ꝛ plico. eo q⁹ genu politemq̃ plicamus cum a potentioꝛe magnū aliquid pꝛecamur. Sunt qui hoc verbū a placo ꝺeducant quaſi supplaco ſed gręcum est

ωλεκω. Est autē supplicare humiliter ⁊ cuz reuerentia pzę cari. Licę. in Lęl. Quaz multa. n. quę nr̄a causa nunc̄ faceremus: facimus cā amicozuz pzęcari ab indigno supplicare tum acerbius in aliquē inuehi insectariq; vehementius.

Supplex qui flexis genibus p̄cat: a quo suppliciter aduerbiuz.

Supplicīū. supplicatio. Salu. Nō votis neq; supplicijs mulieribꝰ deoz auxilia parit: ſz vigilādo agēdo bñ ꝺſulēdo ꝓspera oīa cedūt. Uar. Boues ad victimas faciūt atq; ad deozū supplicia. Et supplicīuz pęna siue tozmentū. Uirg. Spero ēt medijs si q̄d pia numina possunt supplicia hauſuz scopulis.

Supprimo. is. pe. coz. subtus teneo. Ouidi. li. i. me. Supprimit exēplo vocem. Uñ suppressus sūmersus. Justi. Uicti parse innanes cōfugerunt ex q̄bus multę suppresse: multę capte. Aliquando suppressus ponit̄ pro occulto. Seneca. Ē cuius operibus quędam edita alia suppressa sunt.

Supra mō ſpositio est. Uirg. Olli cęruleus supra caput adstitit imber. Mō aduerbiū. Sal. i Jug. Pauca supra repetā. Pzę positio vero nūc̄ cōponit̄: ⁊ vltra ꝓpriā signationem qñq; ponitur pro valde: vt supra mozē supra modū: supra iustuz. Uirg. li. ij. ge. Rara sit an supra mozē sit densa reqras. Antiq̄ ēt supera ꝓtulerūt: sicut infra ⁊ infera. Li. in ara. Huic supera duplices humeros affixa videtur stella micans.

Supraq̄: significat supra id quantuz quod vel supra id quod. Sal. Lozpus patiens inediq; algozis ⁊ vigilię supraq̄ cuiq̄ credibile est. i. supra id quantum.

Suprem⁹ extrem⁹. Uirg. Qui suprem⁹ comitēſ honozē. aliqñ ꝺſūm⁹ alt⁹ maxim⁹. Sue. vez supmū cęlū ituētę stupidū cubuisse. Ter. ꝓ supme iupit̄. Sic ꝺſupma mlta ꝓ maxia

Supputo. as. pe. coz. Uide in dictione. Puto.

Suppudet pe. coz. aliquantuluz pudet. Li. Lasio. Puto te iam suppudere cum hęc tertia iam epistola ante te oppressit q̄ tu schedam aut litteram sed non vzgeo.

Suppuro. as. pe. pzo. Suppurare est apostema fieri. Lol. li. vij. Hic idē sanguis nisi emissus fuerit saniē creabit qui si suppurauerit tarde ꝓcurat̄. Hinc Suppurātia siue suppuratio ꝺſ cū vlcus ad saniē tēdit. Uocat ⁊ Apostema hoc est ꝺcursus mali humozis in aliq̄ ptem cozpozis a pure dicta. Dus n. sanies ē. ⁊ q̄cunq; humoz i putredinez versus. Lol. li. vij. Et cum maturuerit suppuratio rescinditur ferro.

Suppuratozius. a. um. qō ad suppurationem pertinet. Idez iō miscentur suppuratozijs medicamentis.

Sura posterioz pars cruris carnosa quę tñ boi inesse dicit̄ reliqua aīalia bñt crura sine suris: ſz qñq; sumat̄ pro toto crure Uirg. Suras vincire cothurno ελλῆνις τοσφυρὸν λεγεται ενθεμ λατινοὶ ἀγουσι λεξιμ.

Surus. palus: cuius ꝺiminutiuum est Surculus.

Surculus pzopie est qui iseritur. Hermen vero qui in surculis nascit̄. Hinc surculosus. a. um. quod surculis abundat. Ply. Ramis hyssopi: surculosam.

Surclaris ⁊ b̄ surclare: vt terra surclaris q̄ surculos gñat col. li. iiij. cōsiderādū ē añq̄ pastinem⁹ surclaris nec ne sit terra.

Surculaceus. a. um. Idem. Surculacea in folliculo sunt rapha no sinapi rapo.

Surdus q̄ hz aures obtusas ab auriū sozdibus q̄ in ouritię vers̄ marmoza auriū oñr nec finūt audire. Et tā passiue q̄ actiue. ꝺſ. Nā surdus q̄ non audit: ⁊ q̄ non audit̄. June. Surda nihil gemeret graue buccina: ⁊ berbę surdę a. Ply. oñr q̄ruz noia nō sūt. Nō. n. audiunt cū sint sine noſe. Et ab surduz dictū ē: qz tale nūc̄ ē auditū vl qz tale ē vt efficiat ne audiat̄ Surdū itē ꝺſ cui⁹ odoz ñ sentit̄: pstius nec spirent cynnama surdū. Et ea q̄ gustū amiserūt exurdata oñr. Poz. i Ser. Fer uida qō subtile exurdāt vina palatū. Refert̄ etiā aduisum. Ply. li. xxxvj. Ad hoc quibusdam incurrit ymbza surdusq; color sit locus etiaz surdus dicit̄ in quo non facile auditur. Uict. lib. v. Etiaz ꝺiligēter est aīaduertendū ne sit locus surdus: ⁊ vt in eo vox q̄ clarissime vagari possit.

Surdaster ꝺiminutōez surditatis sigt̄ hoc est nō plane surdus: ſz vt sic dicā. Surdulus q̄ pax surdus ē. Sūt. n. duo noia in aster termiata q̄ ꝺiminutiōem sigñt surdaster ⁊ reclauaster; cętera imitatiōez ꝺenotāt vt pasitaster antoniaster. oleaster.

Surdo. as. actiuum est: surdum facio: a quo Exurdo: de quo in dictione. Surdus. apud. Poz. in Ser.

Surdeo. es. surdui surdus sum: a quo Surdesco surdus fio a q̄ bus obsurdeo: ⁊ obsurdesco.

Surgo. is. xi. ctum. ex sursum ⁊ rego: sigt̄ erigo. Ter. Ut triduo h̄ ppetuo electo neq̄at surgere. Hic surgē vēti oñr cū veluti se erigētes flare icipiūt. Uir. Et flādo surgētes ꝺmozoz bustros. Sic ēzio qñ flare desinūt ponē ac residere oñr. Idez Lū vēti posuere oisq; repēte resedit flat⁹. Aliqñ surgē pōit̄ ꝓ crescē seu nasci. Idē Ascaniū surgētē ⁊ spes heredis iuli. Hui⁹ cōposita sūt. Assurgo qō ē erigoz i alicui⁹ bonozē officij vl beniuolētię cā. Et sic otō iūgit̄. Uir. Utq; viro phębi chor⁹ assurexerit oīs. i. bonozē fecerit. aliqñ Assurgē ponit̄ ꝓ Auso. Assurgit musę nr̄a camena tuę aliqñ sumit̄ simplr ꝓ erigē siue crescē. col. li. ij. Lollez molliter assurgētē montē sublimē ⁊ asperū ſz nemozosum ⁊ herbidū maxie ꝓbauerūt. Uirg. li. iij. ge. Sz iacet aggerib⁹ niueis ifozmis ⁊ alto terra gellu late septęq; assurgit i vlnas ꝺsurgo sit̄ Surgo. Sal. Lō surrexere oēs: fit̄q; i eū ipetū fecerunt. Exurgo e loco surgo. Li. Exurgite oēs atq; excitatū. ꝺissurgo diuersē surgo. Ply. li. xviij. Ecce tibi herbas tuas spgo peculiares stellas easq; ⁊ vespe ⁊ ab ope dissurgenti oñdo. Insurgo in aliquē ifilio. Lac. li. v. Nec est magnope mirādū si aduersus hoiem ista fiunt cū aduersus ipsuz deū pp eandē causam insurrexerit ēt populus in spe cōstitutus. Pzesurgo ante surgo. Resurgo, rursus surgo. Unde qui reuixerunt resurrexisse dicuntur.

Surrigo. as. pe. coz. Uide in dictione Rego.

Surrepo. is. pe. p. sensiz seu subt⁹ aut latēter ingrediox. Hiero. ad Dama. Nulli periculosuz: nulli videat̄ esse blasphemuz q̄ in apostolis inuidię maluz ꝺiximus potuisse surrepere.

Surripio. is. pe. coz. latēter rapio seu furoz. Aliqñ in altū tollo: ⁊ aliqñ ꝓ mendacē narrationē aliq̄ extozqueo ⁊ q̄si furoz Hinc surreptū pro furto: ⁊ pro impetratione quę fit a principe vel magistratu per falsam narrationem.

Surrbentū. Oppidū fuit Lampanię a grecis conditū cum pro montozio Mineruę: firenū quondā sedes. Hinc Surrbentina vina dicta sunt: ⁊ surrbentini calices.

Sus. prepositio pro sursum accipitur: vt Suspicio.

Sus. suis gñis. cō. fm Prus. Et dicit̄ tā de feris q̄ de domesticis. Cui⁹ ꝺiminutiuū ē Sucula. Plau. iru. Directa cū sucula ⁊ porculis. Asus fit possessiuuz Suinus. a. um. Uar. Hic n. ꝺciliator sumę carnis dat̄ ppio. Asuinus fit ꝺiminutiuuz Suillus. grece ἄτυς dicit̄ oliz ὑείτης ab illo ꝺbo dictus qō dicit̄ τιεῖν. quod est īmolare. A suillo. n. pecoze immolādi initiū ꝓmū sumptuz videt̄: cuius vestigia: q̄ initijs cereris porci imolāt̄: ⁊ q̄ initijs pacis fędus cuz ferirēt porcus occiditur. Suillū pecus donatū a nā dicunt ad epulandum.

Susq; deq; fero. qō ⁊ susq; deq; hēo dicim⁹. figt̄ equo animosum: ⁊ qō accidit non magnificatio: ⁊ interduz negligo atq; contēno hoc est sursum an deorsum feratur res pui facio.

Susa. ę. ⁊ Susa. oz oppidum ⁊ metropolis persidis. in Susia quę pſię ps ē a suso fluuio sic vocata. Proper. Nō tot achę menijs armant̄ susa sagittis: spicula quot nr̄o pectore fixit amoz. hāc vzbē vt scribit. Ply. a Dario histaspis filio cōdita fuit. Ibi fuit regia Lyri lapide candido ⁊ vario: colūnis aureis ⁊ lacunarib⁹ gēmisq; distincta cęli cōtinens simulachrum stellis micantibus insignitū ⁊ incredibilia multa. Ibi Asuer⁹ ouiuiū maxis diuitijs ⁊ delicijs copiosuz celebrauit.

Suspendo. is. Uide in dictione pendo.

Suspicio. is. pe. cozre. sursuz aspicio. Uirg. Et mēnia suspicit vt bis. Interdū Ueneroz. Lac. lib. ij. Et tñ factozē ipz nemo suspicit aut verek. Lic. li. ij. officio. Itaq; eos viros suspiciunt: maximisq; efferūt laudib⁹. Sic ōspicio ꝓ cōtēno. Suspicere ēt est respōdere. Uirg. li. vi. Suspicit anchises atq; ordie singula pandit. Itē suspectū hēre: vt apud Sal. in Jug. Per idez tempus Bomilcar cuius impulsu Jugurta deditionē quā metu deseruit inceperat suspectus regi ⁊ eum suspicięs nouas res cupere ac perniciem eius dolo quęrere.

Suspicio

Suſpicio.onis.Si cum venio iungatur:paſſiue accipiē vt veni in ſuſpitionem ideſt factus ſum ſuſpectus.

Suſpicioſus q̄ ſuſpicionē hz.Teren.in adel.Oēs q̄b⁹ res nimis ſecūdę magis ſunt neſcio quo ſuſpicioſi ad otumeliam oīa accipiūt magis ꝓpter ſuā impotentiā ſe ſemp credunt negligi.Accipitur etiam q̄q̄ pro eo qui ſuſpectus eſt.

Suſpecto ſuſpectas mō ſurſum ſpecto.Mar.Oculiſq̄ ſuſpectans ſydera.Modo deorſum ſpecto.t ſic a ſub componitur.Mar.Sed ſuſpectat oculis denorantibus draucos.

Suſpicio ſuſcipis pe.cor.a ſuſum vel ſurſum:quaſi ſurſum capio tam ad animū q̄ ad corpus refertur vt ſuſcepi onus:ſuſcepi voluptatē.i.accepi.Aliq̄n Suſcipe eſt gignere.Plau. Qui geminos ex ancilla ſuſcepit liberos.

Suſcito ſuſcitas pe.cor.excito:plerūq̄ vinifico.Nec tā ſanare languentē:viſus eſt inquit Seneca q̄ mortuū ſuſcitare.

Suſcitabulū:ſcitamētū ōr.Var.Symphonia vocis ſuſcitabulū.

Suſpiro ſuſpiras pe.p.ſig̃t ſpiō ab imo pectore trabo.qō ſolicitudinis ac doloris argumētū ē.Nā ex ſuis.t ſpiro cōponiē.Per trāſlatiōez ſuſpiraſ ē ōſiderare:t mō otō:mō actō iūgiē.Aug.li.v.cui.dei.Inde fidei pign⁹ accepim⁹ q̄diu peregrinātes ei⁹ pulchritudini ſuſpiram⁹.Pier.Carnes ęgyptia ſuſpirabāt.Iuue.Suſpirat longo nō viſam tpe matrem.

Suſpirium ipſa ſuſpiratio:hoc eſt ab imo pectore ſpiratio.Et aliq̄n ipſa ſpirādi difficultas.Eſt.n.morbus q̄ ex pulmone fit qui t ſuſpiratus ōr.Ouid.Et ſuſpiratibus hauſtis.

Suſpirioſi:qui ſpirandi difficultatē patiunē:vel quibus vitioſa eſt reſpiratio quos gręci aſthmaticos vocant.Ply.li.xx. Podagris cum articulor⁹ morbis decoctum cucumerem in aceto illinunt preſentaneo remedio ſuſpirioſis prodeſt.

Suſtineo.es.pe.cor.a ſurſum t teneo figt patior.Vie.ad ruſti. Si negociatores ſeculi tāta ſuſtinēt vt ad incertas pueniāt periturasq̄ diuitias:q̄d xp̄i negociatori faciēdū ē q̄ vēditis oībus q̄rit precioſiſſimā margaritā.Aliq̄n alo.reficio.Liui. Milites fluuiatili piſce t herbis ſuſtinebanē:ideſt cibabātur.Uir.li ij.Be.Hunc patriam paruoſq̄ nepotes ſuſtinet.

Suſtento.as.frequentatiuū:ſępe aut otinue ſuſtineo:manuteneo:nutrico.Lac.li.iiij.Incredibili būficentia genus humanum ſuſtentat:t quaſi paterna indulgētia fouet.Et li.v.Nō amplus quęrit q̄s vnde vitam ſuſtentet.

Suſtentaculum:dicitur quod aliquid ſuſtinet.

Suſtollo.is.ex ſurſū t tollo:ſuſtuli ſublatū apud veteres i vſu fuit.Diome.Tollo tuli:qō i cōpoſitiōe ſuſtulti facit.Ei⁹mō p fecti inſtās apud veteres ſuſtollo:nūc vo attollo:ſuſtuli:q̄ ē ſuſcepi ſiue humi.Nā quēadmodū de mſe ōr.Pepit filiū Ita de pſe.Suſtulit filiū.Aliq̄n Suſtuli capiē pro educaui. Uir.li.ix.Mędonio regi quē ſua lucinia furti ſuſtulerat.Aliq̄ ſurſū tuli.Idē.Suſtulit exutas viclis ad ſydera palmas. Aliq̄n Erexi ſuſcitaui.Aliq̄n Abſtulit:vt iubz t ſblata rpōſi

Suſiana:puincia Aſię:vt li.vj.refert.Ptolo.que a ſeptētriane terminat aſſyria.Ab occaſu babylonię adiacet.Ab oriente hz perſidē.A meridie partē pfici ſinus.Cuius ciuitates inſignes Tariana t Suſa.in qua templum dianę ſuſię.

Suſurrus t Suſurriū paruū t ſūmiſſuz murmur.Por.li.i.car. Leueſq̄ ſub nocte ſuſurri.Hiero.Suſurrus auium inq̄t li. 3 Iouī.Idem in Job.Et quaſi furtiue ſuſcepit auris mea venas ſuſurrij eius.Declinatur ēt hoc ſuſurrū.Ouid.lib.vij. me.Procrin adit:linguaq̄ refert audita ſuſurra.

Suſurro.as.furtim t ſūmiſſa voce loquor.Teren.Jam ſuſurrari audio cuiem atticā eſſe hanc.Idem.Syrus cuz illo nr̄o cōſuſurrant conferunt.Hinc in ſuſurro a conſuſurro.

Suſurro.onis.qui ſuſurrat qui occulte maledicendo odium in aliquē aut diſſenſionē molitur verbā facticium eſt vt apud aplm.Suſurrones detractores deo odibiles.

Sutores. qui calceos ſuunt. Proprie enim artifex calceorum ſutor appelletur:cum ille qui ſuit pannos elegantius ſarcinator quam ſutor dicatur.

Sutates dīr qui quaſi continue ſuentes vel ſtantes in ſutrina. Plautus in aul.Sedentarij ſutates diabathrarij.

Sutura:quā ſutor in ſuendo facit:q̄uis t de alijs rebus per ſimilitudinem dicaē futura cor.Celſus li.viij.Raro caluaria ſolida ſine ſuturis eſt:t id caput firmiſſimum atq̄ a doloze tutiſſimū eſt ex ceteris in quo ſuturę pauciores ſunt:eo capitis valitudo cōmodior eſt.

Sutorius.a.um.qō ad ſutorem ptinet:vt Ars ſutoria.Inſtrm ſutorium. Sutoriū atramentuz appellaē tinctura q̄ ſutores pelles t calceos tingunt.Li.Iā pater eius accuſatus a.M. Antonio:ſutorio atramento abſolutus eſt.

Suterna:ipſa ſutura:ſiue opus ſutorium.Var.Quod ſuternas facere inſcius nihil homo agis.

Sutrina pe.produ.locus vbi calcei ſuuntur.t venduntē:a quo ſutor dicitur.

Sutella:doloſa aſtutia:a ſimilitudine ſuentium dicta.

Sutilis t hoc ſutile penultima correpta quod ſutuz eſt. Unde corone ſutiles dicūtur ſicut pactiles corone:t veſtis ſutilis conſutilis t inconſutilis.

S ante y

Syagros:latine aper.ōr nā quod apud grecos σῦς.apud nos ſus.τ ἀγριος.ferus dicitur.

Sycheus cum dipb.nomen proprium.

Sycos latine ficus.Nevius.hodie ſycos mihi recens fuit.

Sycomorus.pe.p.ficus fatua grādior συκος ficus ὤωρος fatuus:quę t Mariſca ōr.Dioſco.ſcribit ſycomor⁹ eſſe arborem magnā filem arbori ficuū habentē lactis multitudinez cuius fructus nō egre ex ſūmitatibus ramor⁹ ficut ficus:ſed ex ramis ipſis.Et eſt dulcis filis fructui ficus agreſtis.Grana eius ſunt minora quā grana ficus:t non maturanē niſi radantur inſtrumēto ferreo.Et naſcitur multum apud rhodum:t in locis vbi abundat frumentum.

Sycophanta:aduerbū ōr ficor⁹ comeſtor.συκοφάντης συκους hoc eſt a ficis edēdis.Ponit t p calūniatore Nā aiunt atticos iuuenes ſolitos in hortos irrūpere ficoſq̄s deligere.Quā ob cām lege eſt ōſtitutū vt q̄ id feciſſent capite truncarenē:quā pēnā q̄ pſequerenē ob paruula detrimēta ſycophātas appellatos.Alia rō ſumiē apud Syneſiū grāmaticū grecū q̄ ex duobus ſeruis cuiuſdā viri gręci alter ſuus q̄ domi paratę erant abſumpſit:alter q̄s ꝓſus exediſſet ignorabat.Querēti eas dño a ſonte inſons accuſat⁹ eſt.Perus vtriq̄ calidā aquaz pbuit:ſolus q̄ deliquerat euomuit. Ex quo natū eſt id nomē ſycophāta.i.calūniator:q̄ inſontē falſo crimine calūniabaē.Sycophātia:mendaciū calūniatq̄ fallacia.Plau.Per fallaciam quā amabam abduxit a leno nie mulierē.Neq̄ puduit id ętatis ſycophantis ſtruere Sycophantiſſo ſycophantiſſas:ſycophantias ſtruo.

Sycoſis:morbus quē nos ficum ſiue Mariſcā appellamus.

Syene:vrbs in ōfinib⁹ ęthiopię atq̄ ęgypti ſupra Alexādriam verſus meridiē q̄nq̄ milib⁹ ſtadijs ſub tropico cancri directe locata.Uñ ſole exiſtēte in cancro medio ſolſtitij die ſupra verticē ciuitatis cadens nullā ꝓſus in ea vmbraz facit: vt inq̄t Ply.li.ij.Luc.li.ii.Umbras nuſq̄ flectente ſyene.

Sygęū promontoziū troię:ſic dictuz pp herculis taciturnitatē: qui prohibitus hoſpitio ſimulauit abſceſſum t inde contra Troiam per ſilentium venit quod συγᾶ dicitur.

Syla per ſimplex.l.mons lucanię:t ſylua in illo ſic dicta quaſi σῦρά.i.tracta hoc eſt latrombus frequentata:vt Sal.de fugitiuis.In ſylua inquit ſyla fuerunt.

Sylla cum duplicato.ll.fuit romanus nobilis ex antiq̄ ſcipionum familia.Hic catenas Jugurthę manibus iniecit. Mithridatē cōpeſcuit.Socialis belli luct⁹ repreſſit.Cinnę dominationē fregit:t Mariū proſcripſit.Fuit lr̄is grecis t latinis:doctiſſimus.Facundus acer aio grandis:ita vt dicat Salu.dubitari potuit fortior an felicior eſſet. Nam felix eo dici voluit q̄ de inimicis Marianis feliciter vltus fuit.Jn de dictator factus ita rēp.ſuppreſſit:vt nemo illo inuito nec bona:nec patriā:nec vitam retinere poſſet.Tandē pediculari morbo interijt.Scylla vero per.c.aliud ſignificat.De quo loco ſuo:ſed nota q̄ ratio militat cōtra vſum iſtius cacographię:q̄ per iota ſcribi oportet ſylla quaſi ſyllaba ſed cor-

rupto nomine ponitur silla.

Syllaba est cõprehensio lrãz vel vnius vocalis enũciatio tempoz capax. qz ois syllaba aut breuis z vnũ tps recipit quod athomũ metrici vocãt: vt pr̃: aut lõga. z duo recipit tpa: vt mr̃. Nã ma. lõgitudine sui circũflexus tiñ tpis bis occupat. q̃tũ occupat pa. semel cũ acute dr̃ pr̃. Dicta ẽ aũt syllaba ab συμβαλλω. qõ ẽ cõprehẽdo vel ab συν. sil' λαμβανω capio. ppzie. n. illa est syllaba que ex pluribꝫ stat vt stirps. Que aũt de vna vocali pficit abusiue syllaba vocat z vnigrãma appellatur. Alig dicunt bigrãmę. vt ne. vsq; ad hexagrãmam vt stirps. Accidũt syllabę quattuoz. tenoz. spũs. tps. z numerus lrãz: Tenores tres sunt. Acutus grauis z circũflexus. Spũs duo. asper z lenis. Tempora tria breue longum z cõe. Numerus qz constare potest ex ser litteris.

Syllabatim aduerbium. significat per syllabas. Aug. li. x. ci. dei. Et syllabatim per transitorias temporũ mozulas humanę linguę vocibus loqueretur.

Syllepsis dici põt Lõceptio. ab συν. cõ. λαψις acceptio quę fit cum pluralis dictio singulari verbo cõplectit. Uirg. Socijs z rege recepto. Aut singularis plurali verbo cõnectitur: vt sunt nobis mitia poma castanęq molles z pręssi copia lactis. Aut cũ pzo multis vnus ponitur: vt Armato milite cõplent. Item pzo vno multi: vt vos o calliope pręcor aspirate canenti. Rectius dixisset. O vos musę.

Syllogismus. computatio pensatio. ab συν και λεγομαι qõ est computo. concludo. vel ab λογι ζομαι ratiocinor.

Syloson. fuit teste Hero. Samiorum tyrannus.

Symmachus pe. cor. ppriũ nomẽ qõ sigt concertatorẽ. auxiliarium. z sociũ. in bello. ppzie Symmachia auxiliũ cõcertatio societas συν. simul μαχομαι. bellator sum pugno.

Symballota sunt coacti per se velleris implexu: potius q̃ textu condita. απο του συμβαλλειν.

Symbebicota. dicuntur accidentia. Symbebicos. accidens. οτι συμβαινω ρημα ενδεμε τοχηγινεται αλογως λατινοι τοζουτοις δεχονται.

Symbole: latine comissura.

Symbolus pe. cor. anulus dictus est cũ sit nota z signuz. Justi. li. ii. posuit symbolos pzo lr̃is. Solicitare inquit eos in ptes suas statuit. z cum colloquendi copiã non haberet quo applicituri erant symbolos pponi z saxis pscribi curat.

Symbolũ. pe. cor. z iudiciũ dici pt z collatio ab συμβαλλω. confero. hoc est q̃ plures cõferunt in vnũ. ita vt cena illa dicat collatio in quã comperandã plures aliq̃d cõtulerũt. Teren. in and. Symbolũ dedit. Et in parabolis. Noli esse in cõuiuijs potator nec in comessationibꝫ eoz q̃ carnes ad vescẽdũ cõferũt. qz vacãtes potibus z dãtes symbola ꝛsument. Jd. n. fecerũt apli in vnũ cõferẽdo qõ vnusq̃sq; de deo sensit. Indiciũ aũt vel signũ idcirco dr̃. qz in illo tpe ex circũeuntibus iudęis simulabãt se esse aplos Xpisti z lucri alicui' vel vẽtris gratia ad pdicandũ pficiscebanť: nominãtes quidem Xpistũ sed non integris traditionũ lineis nunciantes. Idcirco istud indiciũ posuerũt per qõ agnosceret is q̃ rpm vere fm aplicas regulas pdicaret. Demiq; z in bellis ciuilibus hoc obseruari ferũt. qñ z armoz habitꝫ par z sonus vocis idẽ: z mos vnus est: atq; eadẽ Institutа bellãdi ne q̃ dolꝰ surreptio fiat. symbola districta vnusq̃sq; ouz suis militibus tradit q̃ latinę signa vel iudicia nũcupanť vt si forte occurrerit quis de quo dubitet symbolũ pdat. si sit hostis vel socius. Aug. li. v. ɔ hęreses. Symbolon interptatur ɔsiliuz. vel cõsiliarius. Jul. Pollux dicit symbolũ paruũ numisma esse Aristoteles oziginẽ. i. Etymologiã vocabuloz symbolum appellat per quã vis verbi vel nominis per interpretationem cognoscit. Alii similitudinem interpretantur.

Syma. vrbs fuit in asia quin z pzo monte iuxta pontuz. posuit Orpheus in arg onautica.

Syme. Insula quę prius Aegle vocabatur atq; metapontus a Syma Jabysi filia sic appellata.

Symeon. nomen viri prophetę fuit.

Symmetria. dici potest cõmensuratio. Symmetros cõmensuratiuus moderatus.

Sympho. sonitus quidam cum consonantia.

Symphonia apud latinos pe. cor. συν και κωνέω και φύη φθεγγομαι και φθογγος παραγεται. latine cõsonantia z musicus cõcentus. Musici symphonias multas habẽt quę z harmonię dr̃. sed illã clarissimã q̃ appellať. Diatesseron. z alterã q̃ dr̃ diapente. Harmoniam vero diapason vocant. hoc est vniuersitatẽ cõcentus q̃ ex septẽ tonis conficitur. Hier. vero ad dama. sic hz. Symphonia nõ est gñs ozganum vt male q̃dã de latinis putant cum sit chorus in laude dei concinens. z hoc vocabulo significeť Symphonia quippe in latinũ consonãtia exprimiť. Symphonon cõsonans pactũ. Symphoneo cõuenio pactum facio. cõsentio. concino. Jnde Symphoniaci pueri a cicerone dicti sunt q̃ ad modulationes musicas: Cõcentusq; conficiendos comperantur.

Symphonesis. passio quę metris accidit cũ duę. s. syllabę scandẽdo in vnã coeunt. hoc aũt fit cũ i diuersis dictionibꝫ vna parte oratiõis vocali vel. m. lra terminata sequens itẽ a vocali incipit: vt Atq; itez ad troiam magnus mittet achilles. Fit ẽt symphonesis in eadẽ dictione. quattuoz modis. Uel cum due syllabę lõgę p vna longa ponuntur: vt Unius ob noxam z furias aiacis oilei vel cũ duę breues pro vna breui: vt cornua velatarũ obuertimus antennaz v el cuz longa z breuis pro vna longa: vt Fixerat aeripidem. cernam. Uel cum breuis z longa pro vna longa: vt Dependẽt lychni laquearibus aureis. Hęc etiam Synaloephe dicitur.

Sympathia. latine compassio dici potest. Hyppocrates scribit oculos cum vulua sympathiam quãdam habere.

Symplator: amicus sponsi qui cum eo per continia ambulat.

Symplegã: videtur esse opus in quo luctantes z omnino consertores spectantur.

Symplegades pe. p. Insulę duę sine duo scopuli in bosporo dicte. q̃ inter se aliq̃n ocurrisse fabulis traduntť. Jdaũt fictum idcirco est qñ paruo discretę intervallo ex aduerso intrantibus geminę cernebanť paulocz deflexa acie coeuntiũ spẽm phebãt. Mille dngẽtis passibꝫ ab europa distãtes Cyaneę ab alijs dictę. Qui. Cõpręssos vtinã symplegades elisissent.

Symplegma: symplegmatis. latine complexus concursus dr̃.

Sympsalma dicitur votum. in cantãdo copulatio. Diapsalma distinctio cax vbi quędam requies distinctę cõtinuationis ostenditur. Psalma quod psallitur.

Symplones. dicebantur Conuiuę.

Symposium. Compotatio conuiuium. Unde Symposiarchẽ z archiposian conuiuij prępositum seu prefectum dicimus Symposiastes conuiuatoz. Sympotin. compotorem.

Symmathites. condiscipulus latine dicitur.

Symphiriũ. berba quę latine Consolida vocať.

Sympinium: vas vinarium non dissimile cyatho quo in sacrificijs vtebanť ex συν. qõ est con. z πινω bibo. Inde. Et dq tunc boium cõtemptoz numinis: aut quis sympiniũ videre numę nigrũcz catinum. Var. latinum facit. Ait enim. Ut vinum minutatim funderet a guttis guttum appellarunt. qõ sumebant minutatim a sumendo sumpinium appellarunt. Aliqñ etiam Sympunium. mutata. i. in. u. dicitur.

Syn. prępositio greca quę in compositiõe significat simul. quẽadmodum apud nos con.

Synagoga. coadunatio congregatio contractio. Et συν simul αγωγη ductio. Et p re: z pro loco capitur. z hz penultimaz longam quoniam est. ω.

Synnada. ciuitas asiatica ad carię fines. De hac Stra. li. xii. sic scribit synnada vrbs nõ magna anteq̃ planicies iacet oleis cõsita. lx. fere stadioz. Ulterius est Dozci vicus z synnadici lapidis fodina. (Sic. n. cũ romani appellãt). Indigenę vero docimitẽ z docimeaz. Uena in initio paruas glebas emittebat nũc propter maximos romanoz sumptus colũnę integrę z ingẽtes extrahuntur z varietate. Alabastritę lapidi. primę. Dicitur z Synnas synnadis vt apud Sydonium.

Synaeresis. ɔctio figura qua plura per vnum coniungũtur. ex συν. z αιρεσις diuisio. q̃si diuisoz diuctõ vt bige. p biuge

Synaloephe. dici põt compressio. Lesura est cũ de fine dictiõis vocalis abiicitur sequẽte dictione incipiẽte a vocali vt sẽper ego auditor tuũ. Ex συμ. τ αλιοφη. pressio.

Synanche: angina morbus qui spiritum suffocat. Ex συμ. τ αγχω affligo ango.

Synathroesmus. figura q̃ τ singulis verbis. τ pluriũ verborũ coniũctione fieri põt. Singulis hoc mõ. Sed cum ad suppli cium sumendũ se ꝺfirmaret multa simul eũ reuocabãt offi cia cõsuetudo tps existimatio piculũ religio. Plurium ver borũ coniũctione sic. Nemo.n. nocens sine sũmo mœrore est iudicis. sed multa simul eũ perturbãt qõ adest solicitudinis plenum. qõ futurũ est formidolosum: lex paratũ suppliciũ ostẽtans: vitia ex vitijs coacta occasionẽ arguẽdi maleficij captãs inimic⁹ q̃ quotidiẽ ei⁹ aĩum vehementer excrutiant.

Syncaceosis: figura quę docet diuersas res cõiungere τ cõmu ni opinioni cuĩ rõne aduersari: vt nec bonis auariti atq; a sotio vnum atq; idem vitiũ est. Uterq; enĩ nescit vti. atq; vtriq; pecunia dedecori est. quare merito vtriq; pari pœna afficiun tur quos pariter non debet habere.

Syncatathesis latine assẽsio. approbatio. Uide ĩ dictõe Assẽsio

Syncathegorema: consignificans. Syncathegorematica: consi gnificatiua.

Syncerus. a. um. ꝑpe ꝺr qõ est integrũ. Tractũ ab eo. q̃ q̃ diui dere fructũ cõeũ alueor cũ socio volũt simul cũ cęra mel par tiunt. Qõ si mel tũ sine cęra cõsignent: fraudant socium nec agunt integre. Syncerũ itaq; ãsi simul cuĩ cęra. Alij putant syncerum a carie deduci. ãsi sine carie. i. corruptione. Uñ τ ꝑ puro in corrupto τ imaculato ponitur. Nota. Syncerus est nisi vas qõcũq; in fundis acescit. Huic ꝺriũ est in syncerus pro vitiato τ corrupto. Uir. Insyncerus apes tulit cruor.

Syncerastus: antiquũ vocabulũ grecũ. quo significat medulla.

Synchysis. Confusio. Est. n. vt scribit Do. hyperbaton vndiq; confusum vt illud Virgilianum Tris notus abrepras in sa xa latentia torquet: saxa vocãt itali medijs quę in fluctibus aras. χυσι ς. n. fusio ꝺr. συγχυνω confundo.

Synciput. quasi semi caput. inq̃t phocas grãmatic⁹: fiq̃t pter porcini capitis conditã: τ ad edendũ paratã. Naz iter edulia annumerat. Ply. li. viij. Interdicta quoq; cœnis ab vrbe glã dia testiculi vuluę syncipita verrina. Die. ꝺ Ioui. Lomę ĩ oc cipitiũ frontẽq; tornant. Est τ synciput anterior ps capitis aures tpaq; Lõplectẽs. Lornutus in persium. Synciput an terior. occipitiũ ꝺr posterior ps capitis. Apollinaris. ad Va leriũ maiorinũ. Partẽq; cerebri hic galeę cũ parte rapit sor ticẽ lacerto dissicie anciputi miserabile synciput ense. Plau. in menę. partẽ pro toto posuit. ac de homine. qõ est ꝺ Heor gium merulã. qui negat inueniri synciput. pro anteriore ca pitis parte. Ait. n. Non est tibi sanum synciput adolescens.

Syncopa. concisio. κοπτω incido. Figura cum lra vel syllaba de medio dictionis abscindit vt cõpostus. pro compositus.

Synchronos: contẽporaneus. Unde scribit Dier. Oseen. ꝓphe tam fuisse synchronon Esaię. Et Uar. ait. nõ esse dubiũ q̃n aliquo tempore eodẽ vixerint. Homerus τ Hesiodus: eosq; synchronos fuisse testatur.

Syndicus: latine Lõis vel defensor.

Syndimnum: dicitur latine Concenatio.

Synechon. dici potest Continẽs. Nam componitur ex συν qõ est simul τ εχω. habeo.

Synecdoche: conceptio dicitur. cum a parte totum. vel a toto pars intelligit: vt puppis ꝑ nauĩ. τ annus ꝑ hyeme: vt apud Virgi. Quam multę glomerantur aues vbi frigidus annus transpontum fugat. i. frigida hyems.

Synephebi. pe. pro. dicuntur adolescentes simul pubescentes. Quod nomen inditũ est comędię. Statij Cęcilij at est apud Li. li. tus. questionum.

Synesius. nomẽ viri. ꝓpriũ deductũ a συνεσις. q̃ est conscia.

Syngrapha. syngraphus τ syngraphus. scriptura. siue schedula q̃ fit. ꝓpria manu eor q̃ paciscunt in alicui⁹ rei fidẽ. Plau. in asi. Age istũ ostẽde quę cõscripsi syngraphũ inter me τ ami cum τ lenã. Li. Treba. Tanq; enĩ syngraphã. ad impatorez attulisses non epl'am. sic pecunia ablata domũ redire prope rabas. Sueto. Luius parti non dubitauit a quibusdam iuf iurandũ atq; etiã syngraphã exigere. Dicta syngraphã. απο του. συν sil' και. γραφω scribo. q̃ simul scriptum sit a pluribus q̃ ꝓpria manu eor qui conuenirent scripta sit.

Synodus pe. cor. ex συν τοδος via q̃si ꝺuent⁹ sit vel coet⁹ ge neris fẽminini ẽ. At Synodus synodũtis piscis gñs putat.

Synodicus synodica synodicũ qõ ad synodũ ptinet. Die. Ante annos plurimos cũ iuuarẽ damasum romanę vrbis epm τ orientis atq; occidẽtis. synodicis cõsultationib⁹ respõderẽ.

Synoecesis dici potest cohabitatio. τ scribitur cum ę. diph. Sy nęcus cohabitator. contubernalis.

Synonyma ꝺr q̃ sub diuersis vocibus idẽ significãt vt ensis mucro gladius. Eadem ꝺr Polyonyma. Uerũ aliter tradi tum est in dictiõe. Homonyma. Est τ synonyma figura quę cõmunio nois interp̃tatur. Utimur aũt eo genere elocutio nis quotiens vno verbo non satis videmur dignitatem aut magnitudinem rei demõstrare. Ideoq; in eandẽ significa tionẽ plura ꝺferunt: vt si dicam⁹. Prostrauit afflixit pculit.

Syntagma syntagmatis: tractat⁹. ordinatio rer. ꝺstitutio. docu mẽtũ. ab συν. τ ταγμα. ordo. vel ordinatio. Piero. in p̃sa. pentat. Et multa alia q̃ ꝓpriũ syntagma desiderãt i. tractus. vt ipsemet contra ruf. exponit. Et li. de viris Illus. Scripsit de ogdoade egregiũ. συνταγμα. i. documẽtũ seu tractatũ

Syntaxis. dici põt cõstructio τ series. ταξις. n. series τ ordo ꝺr

Syntexis. latine defectio ꝺr. Ply. Tali sorbitionis genere emẽ dant sytexes. i. defectiones ex longis morbis sumpte. Hęc aũt emendatio ꝓprie recreatio τ restauratio ꝺr. Idez. Aqua mulsa pręclaram vtilitatẽ habet viribus recreandis. Inde Syntectici dicti sunt. Idem. Pręcordior⁹ vitij syntecticis comitialibus laser cum vino in aqua mulsa datur.

Synthesis pe. cor. latine cõpositio ꝺr. Figura cũ singulare no men multitudinẽ significãs verbo plurali iungit: vt pars in frustra secant. Est ẽt synthesis gñs vestis breuis τ negocijs aptę. Hac romani peculiariter in saturnalib⁹ vtebant. Illis enim diebus oẽs exuebãt togã τ synthesin induebãt. Dicta synthesis ab eo q̃ cõsuta cõtextaq; esset cõpositione quẽdã verticolor. Hinc Synthesiatus q̃ synthesi indutus est. De hac veste Mar. De nra prasina synthesis empta toga. Item synthesis est gñs vasis fictilis ex diuersis vasis compositi. Papi. li. iiij. sylua. Unam mittere synthesin q̃d horres al bor calicum atq; cacabor. Pręterea Synthesis generali vo cabulo greco. compositio ꝺr. Serenus. Uilem deprehendit in illis synthesin τ vulgata satis medicamina risit. Idem. Synthesis hęc prodest vnda molita calẽt. Inde Alsyntheta cristalla. Ply. vocat quę sunt pura τ sine vitio.

Synthema synthematis compositũ constitutum τ signũ quod datur militibus. Piero. ad Julianum. Jam dimisso synthe mate equus publicus sternebatur.

Synteresis. pe. breui dici põt. Attentio seu cõseruatio. Naz ab συντηρεω. qõ est conseruo deriuatur. Et ea pars animę est quę vitijs aduersat τ sese semper imaculatam cupit a pecca to seruare τ perpetrata mala continuo arguit. quã corrupte theologi nostri tpis synderisin dicunt.

Syphax fuit Numidarum rex. Luius Liuius sępe meminit.

Syphanium: velum fuit: vt inquit Probus sub quo latebãt pa radoxi cum in scenã prodibant: aut hostium mimi. Alij di cunt esse oẽ qõ ante cantantem mimum p̃mium suspendit. Iuue. Lõsumptis vocem damasippe locasti syphario.

Syracusę. ciuitas Sicilię sub pachyno mõte fita: vbi fons are thusę. Li. li. vi. ver. scribit Syracusas vbẽ esse maximã grę caꝛ vrbiũ pulcherrimãq; q̃ ex quattuor q̃si vrbib⁹ maximis cõstare videbat. quaꝛ vna Insula nominat. Altera Achra dina. Tertia Tyche. q̃rta Neapolis. Syracusani mltos cla ros principes habuerũt: sed pcipue clarissimum Dionysium seniorem qui cũ apud filium Dionysiũ vidisset ingentẽ va sor aureorum argenteorũq; copiam exclamãs inquit. Inte affectus regius nõ est qui ex tanta poculor vi amicũ Ne minem tibi cõciliasti. Ambo tũ dionysij pẽi fuere: amboq;

platonem audinerũt. Ex syracusis fuit Archimedes mathematicus ⁊ Theocrit⁹ poeta bucolici carminis scriptor. quez Virg. imitatus est. Solinus. in polybistore scribit in sicilia primum comędiam inuentam fuisse.

Syria: regio asię quę ab oriente fluuio Euphrate. Ab occidente nostro mari. ⁊ ęgypto terminat. A septętrione hz Liliciã ⁊ partem cappadocię. A meridię Arabiam. Cuius insignes ciuitates. vt lib. v. refert Ptole. sunt. Laodicia hierapolis. Antiochia. Apamia. Palmira. Heliopolis. ptolomaida. Si dõ. Tyrus. Beritus. Botris. Tripolis. Byblus. Seleucia. Cęsarea. ⁊ Damascus. Mõtes clari. Carmelus. Casius. Libanus. Fluuij. Euphrates. Crisoras. Singas. Regiones. Phęnicia. Palestina. Judęa. Idumea. Comagena ⁊ Samaria. Hęc regio in medio orbis ostituta est quo fit vt nec frigore nimio rigeat nec calore torreatur. Sũt q̃ quadripartitam faciunt diuisionẽ in syrios Assyrios. Leuco syrios. ⁊ Celosyrios. Ply. duplicem facit. vnam palęstinam. Alteraz Antiochiam. Huius nois Syria prima cognoscitur.

Syrus. Insula Jonica ⁊ asię appolita cuius prima ꝓducit. Aq̃ Pherecides syri⁹ oriũ habuit. nõ a syria regione. Scyros vo thracię ad scripta est: vt Strabo ⁊ Ply. testãt lõge a rhodo.

Syrisca. a syrus fit: sicut Cilisca a Cilix.

Syrophenix; oza maritima syrię circa euphratem: cuius pars Idumea ⁊ Judea.

Syricũ: coloz ficticii⁹ ex sinopide ⁊ sandyce mixtis quo minium adulterat. Ply. li. xxxiij. Sublini aũt syrico miniũ cõpendij rõ demõstrat. Syricũ vero silaceus siue ceruleus coloz est.

Syrinx. gis. ⁊ syringa. ę. a nostris fistula transfertur. Instrumẽtum musicum. quo oze modulamur. Fuit. n. nympha quędam in cãnam conuersa. De qua Ouid. li. j. me. Naias vna fuit nymphe syringa vocabant.

Syrictę dictę sunt siue a fozaminibus ⁊ fistulis quas nasi loco pręferunt. siue a fistulis ⁊ calamis auenarum.

Syrmęa: genus raphani: vt Ply. interpretatur.

Syrma syrmatis. ⁊ Syrma syrmę. genus vestis tragicozũ: vel cauda siue tractus vestis ſeminaz. Mar. Aptasti longus tu quoq; syrma tibi. Seneca de baccho q̃ habitu muliebri nõnunq̃ se ornabat. Auro decoz syrma barbaricuz. Sumitur interdum pro longa tragicę oratiõis serię tenorem suũ vsq; in vltimũ protrahente ab συρω trabo.

Syrupus: succus qui trabit ab συρω. trabo ⁊

Syrtes. sunt loca circa fines aphricę ęgyptũ versus periculosissima ab συρετ ꝓ. trahere. Est. n. in ęquitas maris ⁊ terre magna ⁊ in vno loco pfundissima in alio vo satis vadosa Spirãteq; vento cumulus arenę q̃ supra mare fuerat in pfundissimas resident valles. Et q̃ deprimebat: mox sup aquas egeritur. Et sunt ouę pares natura: impares magnitudine quę dicuntur maiozes ⁊ minozes ⁊ spatio passuum ducentoruz quinquaginta milium separanť. Minoz a carthagine trecẽtis milibus passuum distat ⁊ totidem ambitus. Maioz q̃ drigentis vigintiquinq; milibus passuum. Ser. vero vbicũq; sunt arenosa loca in mari syrtes asserit vocari. hoc nomen etiam ozbę syrtis ⁊ bas syrtis vt inquit Pris. Vir. li. x. In syrtis. in saxa volens vos turnus adozo.

Systole. dici põt cozreptio. Figura est cum longa syllaba otra eius naturã cozipitur. vt apud Vir. Cõubio iungam stabili propriãq; dicabo. vbi nu. breuem posuit quę naturaliter longa est. Nam alio loco longam posuit. Hectozis andromache pyrrhi connubia seruas.

Sytropes. idis. ⁊ Litropes gñs vasis fictilis cũ tribus pedib⁹.

Syzygę: nerui sunt a cerebzo ad oculos. ſz is qui ad extra incipit tendit ad sinistrum. is vero qui a sinistra tendit ad dextruz oculuz. adeo vt secent ad similitudinẽ crucis. Unde syzygas dictos putant. συζυγια. n. coniugium dicitur.

Littera muta est. ⁊ apõye tustissimos in aliquibus dictiõibus scribebatur in q̃b⁹ nunc. s. scribimus. Nã mertare ⁊ pultare. antiq̃ dicebãt nos mersare ⁊ pulsare dicimus. Mutatur. nõnunq̃ t. in. s. ⁊ in. r. vt verto. vsus. mitto. missus Flecto flexui pecto pexui.

Tabor mons in medio Galileę rotũdus ac sublimis.

Tabanus. animal paruuz volatile. Alio nomine Asilus. ⁊ Oestrus grece dicitur.

Tabula. a quo per diminutionẽ fit Tabella. Sunt aũt Tabulę siue Tabellę testamẽta vel publicę scripturę ex quacũq; mã ꝙ initio cęratis tabulis scribi cõsueuerãt. Unde Li. Terentie tabulã pro lege posuisse vt cuz ait. Quẽadmodũ a vesta ad tabulã valeriam ducta esses. Et tabula dicebať in quã mittebat tesseras. quę Lusoria ⁊ q̃q; latruncularia. ⁊ Pyrgus siue Alueus alueolus sue dicebať. Tabulę nouę appellantur q̃ debitozes creditas pecunias cũ vsuris persoluere nõ cogũtur ipsis creditozibus ⁊ abolitis priozibus debitis nouę tabulę conficiunť. Li. li. ij. offi. Tabulę nouę qui habent argumenti nisi vt emas mea pecunia fundũ ⁊ eum tu habeas ego nõ habeam pecuniam. Salu. Tunc Catilina policeri cepit tabulas nouas proscriptionem locupletium.

Tabularius ratiocinator supputator. phillacista q̃ i tabula nomina ⁊ rõnes obseruat. Sidonius ad petreiũ. Sed ⁊ ille suscipiebat hunc grãdiper habens in eo consiliariũ in iudicijs: vicarium in ecclesijs: procuratozẽ in negocijs. vicillum in pdijs tabularium in tributis in lectionis comitẽ in expositionibus interpretem: in itineribus contubernalem.

Tabelliones: q̃ ⁊ libelliones appellati sunt q̃ tabulas. hoc est testamẽta ⁊ publicas scripturas cõficiunt. Nam nũc notarij dicir barbare qui tñ sunt aliud vt qui notarent in senatu.

Tabellari⁹: q̃ tabellas. i. cras defert. Vier. ad Nicã. Rudes illi italię boies quos Cascos Ennius appellat. q̃ sibi vt i rhetoricis. Li. ait. victu ferino victũ req̃rebãt ante chartę ⁊ mẽbranaz vsuz aut in dedolatis ex ligno codicillis aut in corticib⁹ arboz mutua epłaz alloq̃a misitabãt. Unde ⁊ postitozes eaz tabellarios. ⁊ scriptozes a libris arboz libzarios vocatẽ

Tabularia Seruio auctoze loca sunt in quibus tabulę hoc est instrumẽta ⁊ litterę ⁊ actus publici reponunť. Vir. li. iij. ge. Insanumq̃ sozum ⁊ populi tabularia vidit.

Tabulo tabulas tabul' aliq̃d cõstruo. Hinc Tabulatio: tabularũ coassatio ⁊ textura fiẽ Asserũ coassatio. Hinc ⁊ cõtabulo. Sue. i Cali. Qui nõ sine admiratiõe belle spõtũ otabulauẽrit.

Tabulata: q̃ sunt ex tabulis fcã. Hie. Dispositoq; p tabulata milite. Accipiunť ẽt p parietib⁹ siue ędificijs lapidib⁹ in tabularum modũ quadratis constructis. Idẽ Ubi in eius honoze fabzicata est ecclia miro lapideo tabulato. Rursus. Tabulata oñr rami extenti in arboribus in plana tradẽtes non in altioza crescẽtes. Vir. li. ij. Ge. Sũmaq; sequi tabulata per vlmos. Col. li. vi. Cum deinde adolescere incipiẽt vlmi: falce formãdę sunt ⁊ tabulata instituẽda. Doc. n. noie vsurpant agricolę ramos trũcosq; pmittẽtes: eosq; vel ꝙpi⁹ ferro cõpescunt: vel longius promittũt: vt vites laxius diffundanť

Taberna. q̃si trabea oz a validiozibus trabibus inq̃t Do. q̃bus superioza sunt suspẽsa. Et accipiť pro oi ędificio q̃ ẽ vile ad habitãdũ ex eo ꝙ taberna tabulis claudebať sine cooperiebatur. Hinc Contuberniũ ⁊ cõtubernalis. Et taberna dicitur vbi opera ipsa cęterq; merces venditantur. Officina vbi fiunt opera. Et tabernaz quędam lanaria: quędam vinaria. quędã olearia ⁊ hmõi. Nonius scribit: tabernas non tantum vinarias esse sed oẽs quę sunt popularis vsus.

Tabernarius: q̃ in taberna venditat: Li. L. Flacco. Opifices ⁊ tabernarios atq; illam oẽm fęcem ciuitatuz quid est negocij concitare. Est ⁊ Tabernarius qui vinũ venditat sicut aquarius qui vendit aquaz. Idem. Sed dici non põt quomodo

hic oia iaceant nisi ego cū tabernariis ⁊ aquarijs pugnarez.
Tabernarię fabulę. Uide in dictione, Togatę.
Tabernaculum nō est diminutiuū. sicut nec Ţenaculū. Est aūt tabernaculum tectū castrense. q̄ veluti taberna quędā sit. ⁊ vt Piero. inquit semp mutatur tabernaculum ⁊ huc illucq; transferr. Aug. Tabernaculū belli res est. Unde ⁊ cōtubernales milites dicti sunt tanq; simul habentes tabernacula. Est enim ppie pugnantiū. ⁊ quodāmodo militāriū ⁊ aduersus hostem pugnantiū. Domus est vbi semper manemus.
Tablinū: locꝰ hibernę stationis atrio prim⁹. q̄ fere ex tabul⁹ sta ret. Ply. li. xxxv. Tablina codicib⁹ iplebant ⁊ monumētis rex i magistratu gestaꝝ. Apul. li. vlt. floridoꝝ. Medici cū itra uerint ad ęgrū vti visant: nemo eoꝝ q̄ p pulchra tablina in ędib⁹ visant ⁊ lacunaria auro oblita. Dr aūt Tablinū non tabulinū. quēadmodū ⁊ figlinū. non figulinū. Et vr esse quod greci pinacothecā dicūt. q̄uis in pinacothecis tabulę pictę: in tablino rex in magistratu gestaꝝ monumēta continebātur.
Tabes. is. corruptio. p morbo. a quo Tabitus ⁊ tabitū corp⁹ ōr Dui⁹ tres sunt spēs. Una cū corpus non alit ⁊ ita sūma oritur macies: ⁊ nisi occurrat occidit. quę ⁊ Atrophia dr a grecis. Inde atrophi q̄ atrophia laborāt. Altera vbi malus corpis habit⁹ est. iōq; oia alimēta corrūpunt. Hanc greci Lacesian nomināt. Tertia quā greci phthisin vocāt cū in pulmonem descēdit. a capite pituita ⁊ frequēs tussis oritur. Interduz aliquid cruentum figit. qō ppie Tabum nomināt. estq; sanies ⁊ sanguis corrupt⁹. qō ⁊ aliqñ dr Tabes. Dic tñ Ser. Tabo nomē esse casus septimi tñ vt spōte. Qō si velis declinare. Hęc tabes huius tabis dices. Uirg. Et terrā tabo maculant.
Tabidus. corruptus. q̄ tabē patitur. ⁊ Tabidus languidus fragilis. Aug. in expositiōe psalmoꝝ. Quid tabidius aranea.
Tabificus. qui tabē inducit. Aug. lib. v. cō. Lasq; curas anbelaret corr meū ⁊ cogitationum tabificaꝝ febribus estuaret. Unde ⁊ a Licerone ęgritudo ⁊ metus tabificę perturbatiōes dicuntur qñ mentem lacerāt: tabem crutiatum ⁊ afflictionem inferunt. Tabificabile dicitur a veteribus.
Tabefacio: corrumpo. ⁊ quasi in tabem verto.
Tabesco. is. tabui. figit lāgueo. deficio tabidus fio. a Tabeo. es. Et ppie in amore ⁊ męroze tabescere dicimur. q̄uis ⁊ de alijs dici possit. Hel. Delphinus amās desiderio tabuit exanimatusq; ē. Pla. in cap. Tuo męroze maceroz macesco cōsenesco ⁊ tabesco miser. Cato. de re rus. Id aliquotiēs i die quotidie facito. vsq; adeo donec sal deserit tabescere. Cōposita hui⁹ verbi sūt. Cōtabesco. Aug. li. ij. cō. Tristitia reb⁹ amissis cōtabescit q̄bus se oblectabat cupiditas. Distabesco varie siue vehemēter tabesco ab sumoz corrūpoz. Idē li. iij. In quātas iniq̄tates distabui. ⁊ sacrilega curiositate secutus sum. Intabesco valde tabesco. Col. li. v. Ad vltimā reducit maciem: ⁊ sic intabescit vt nullis deinceps impēsis recreari possit. Extabesco valde tabesco. Li. li. ij. tus. Sic corp⁹ clade bōzibili absūptū extabuit. i. tabo ⁊ corrupto sāguīe oputruit
Taburnus: mons campanię oliuetis abundans. Uirgi. Iuuat ismara baccho cōserere atq; olea magnū vestire taburnum.
Taceo. es. tacui tacitu. nihil loquoz. lz; qñq; etiam dicaī de ijs q̄ sine voce sunt. Uir. li. iiij. Totūq; p errat luminib⁹ tacitis. Et alibi. Quin tacet oīs ager. Tacere. n. p q̄escere capit. Unde tacitū mare dicimus cū placidū est ⁊ nullis fluctib⁹ agitatur. qñ vero cū aliq̄d laude dignum est: laudamus ⁊ eōrio malefacta nō laudamus: factū est vt tacenda non laudāda ⁊ nō tacēda laudāda dicātur. Qñq; Tacere sigit securum esse. qñ q̄ securi sunt nullā querēdi cām brīt. Ter. in adel. Tace egomet oueniā pāphilū. Huius cōposita. Cōticeo. Obticeo. q̄ ppie est de ijs q̄ nos pudet loq̄. Ter. i phoz. Dem nunq̄d obtices? Reticeo pfecte taceo. siue a locutōe me otineo. Pie. 5 Deluidiū. Ut discat aliqñ reticē q̄ nunq; didicit loq̄. Dic Reticētia Li. li. j. of. Ex mestitia: ex hilaritate: ex risu. Ex locutiōe ex reticētia. Subticeo. taceo. Uñq; ta syllabā correptā.
Tacitus. qui tacet. ⁊ qui scit tenere secreta. Actionem. n. signifi cat. quādoq; etiam passionem. Uirgi. Quis te magne cato. tacitum aut te cosse relinquat.
Taciturnus. qui nā facile tacet. Hinc taciturnitas q̄ est observantię genus in silentio constituta. Terē. in an. Sed his q̄s semp intelleri sitas fide ⁊ taciturnitate. Huius diminutiuuz est taciturnulus. Apul. Blanda mulier ⁊ taciturnula.
Tactici. a grecis dicuntur magnum ⁊ doctoꝝ armoruz: vt est apud Uegetium.
Tactus. pticipiū a Tango. Et aliqñ ponit pro afflato ⁊ leuiter fulminato. Li. Tactus etiā ille qui hāc vrbem cōdidit Intactus. pro intemerato ⁊ non tacto sumit. Tactus. us. nomen vnus est ex quinq; corporis sensibus. Qui ⁊ tactio ōr. Li. li. iiij. tus. Qualis est hęc aurium: tales sunt oculoꝝ ⁊ tactionū ⁊ odorationum ⁊ saporꝝ quę sunt oēs vnius generis ad perfundendum animum tanq; ille quę factę voluptates.
Tacius nomen regis romanoꝝ.
Tachonpso. teste Herodoto. li. histo. ij. q̄dam nili insula est.
Taddęus: nomen viri proprium.
Tędiū: augor mētis ⁊ animi non corpis valitudo inquit Ser.
Tędeo. es. tędui ⁊ tęsus sum. sed nō est in vsu sicut cōpositum pertęsus q̄uis Ser. dicat esse participium si est verbo. Sue. Pertęsus ignauiā tuam. Bel. lib. j. Nas ille inanis cuz flaret gloriās: iāq; oēs finē cuperent: verbisq; eius fatigati pertęduissent. Fitq; tędeo ab ΤΗΛΕ. L. lfa in. d. conuersia. Ideo. cum. ę. diph. scribitur. Nam longitudo atq; plixitatis actionis siue passionis alicuius generare solet. Tędet impsonale facit pręteritū tęduit ⁊ tęsum vel magis pertęsum est. Vier. in ecclesiastico. Iccirco tęduit me vitę meę. Uirgi. libro. v. Georgi. Si non pertęsum thalami tędeq; fuisset.
Tędulus. pe. cor. dicitur fastidiosus senex q̄ oibus tędio est.
Ţenarus. pe. coz. locus vmbrosus in radice Maleę. pmontorij laconię iuxta spartam ciuitatem. In quo qz hiatus magn⁹ est strepitus progredi percipiunt dixerunt veteres per hunc esse descensum ad inferos. Uirgi. Ţenarias etiā fauces alta bostia vitis. Ibi erāt latomię. boc est lapidicinę lapidū prędiosoꝝ qui ⁊ laconiaca marmoza: ⁊ Ţenarei lapides vocantur. Proper. li. iij. Quod non ţenareis domus est mihi fulta columnis. Et in singulari generis mascu. est in pli neu. Hęc ΤΑΙΝΑΡΟΣ. A quo ţenarū oppidum dictum est. Suidas. ΤΑΙΝΑΡΟΝ ΑΚΡΩ ΤΗΡΙΟΝ ΛΑΚΩΝΙ ΚΗΣΕΝ ΩΣΩΜΙΟΝ ΗΝ ΚΑΤΑΓΟΝ ΕΙΣ ΑΔΗΝ ΕΝΤΑ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΙΕΡΟΝ ΑΣΦΑΛΙΟΥ ΕΚΕΙΣΕΔΕ ΤΟΥΣ ΕΛΩΤΑΣ ΙΚΕΤΑΣ ΚΑΘΕΣΘΕΝΤΑΣ ΕΝΤΩΙΕΡΩ ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΟΥΔΕΝ ΔΕΙ ΣΑΝΤΕΣ ΑΝΕΛΟΥ ΟΙ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙ.
Ţenię: vittaꝝ extremitates: vt q̄ ab infulis pēdent. Uir. Fit longe ţenia vittę. Qñq; accipit p tota vitta. Idē li. v. Puniceis tpa ţenis. a ţena nō ţenia. Nam ⁊ Ţena ⁊ ţenia ōr. Proprie tñ ţenia est fascia. vñ ⁊ lapides sub aquis candicātes in longū porrectos ţenias vocam⁹ a fasciarū similitudine. Ply. Nec pfunda altitudo. miraculū minuit. Frequētes quippe ţenię candicantis vadi carinas territant. Est ⁊ Ţenia piscicul genus apud Aristotelem a gracilitate ⁊ longitudine dictum.
Tago. is. apō veteres i vsu fuit. p tāgo. a quo ēt oponit Attigo. p attingo. Plau. i bac. Ne attigas puer ista cā qñ fecit stre nue. Fest⁹. Tagit simplr ōr qō attigit dtigit facit cōposituz.
Tagax: furunculus. a tago. quod est tango. Lucil. Proscribere posse tagacem mutonis manum.
Tages. gis. fuit qui primus etruscis aruspicij disciplinā dedit.
Tagus: fluuius lusitanię babēs arenas aureas. Iuue. Quid tagus ⁊ rutila pactolus voluit arena?
Tagrus: mons in lusitania apud quem quędam eque dicuntur euento concipere.
Tagasta. ciuitas aphricę. ex qua pater meus. Augu. Tagastensis appellatus est.
Talpa. generis mascu. ⁊ fę. animal captum oculis muri simile. Uirgi. Aut oculis captis fodere cubilia talpę.
Talge: insula in mari hyrcano vt Pōpo. refert sine cultu fertilis omni fruge ac fructibus abundans.
Talus. duo significat. s. partē pedis. i. os. prope calcaneuz quod extuberat. Hora. in ser. Ad talos stola demissa ⁊ circūdata palla. Est ⁊ talus ossis genus in articulo pedis: ventre emi-

nens:concaua inuertebra.de quo in dictione Tessera. Aristoteles ⁊ Ply.negant in homine esse talos.

Talaris ⁊ hoc talare vt vestis talaris q̄ ad talos vsq̄ descēdit.

Talaria:calciamenta:alata Mercurij.Virgi. Pedibus talaria nectit aurea.

Talipedo.as.pe.cor.pedib⁹ vacillo ⁊ quasi supra talos insisto.

Talea:frustruz ligni p̄cisum ex vtraq̄ pte vt in terra inseratur. Præcisis.n.lignis vel pedali vl̄ cubitali magnitudine nōnulle arbores serunt:idq̄ lignū ita p̄cisum græce noīe generali. Ξυλον latine talea dr̄. Ply.li.xvij.Seruādū in eo ante oīa vt taleę ex feracib⁹ fiant arboribus ne curuę neue scabrę aut bifurcę.Cato.Taleas oleaginas quas ī scrobe saturus eris tripedaneas facito.Et sicut talea dr̄ lignum qō in terra seritur:ita qō inseritur ramo calamus ⁊ tessera seu tessella q⁹ instar tesserę sit:vocat Ply.Qō si longius afferant pomozuz calami rapo infixos optime custodire succū arbitrantur. A quibusdā etiam ponitur p̄ tessera.hoc est ligno cōplanato quo numeros notāt:rustici idiotę.Quidā hoc nomen cū.h. scribunt q⁹ græcā originem habere auctument: ⁊ vsq̄ adeo latinum factū vt Taleare p̄ incidere vsurpet rustica simplicitas.Vnde ⁊ talea nūmaria sermone militari dr̄. Quod genus cum edicto p̄incipis vel reipu. concedit Clarigatio dici potest.Liui.li.viij.Veliterninis deiecti muri:ipsi vrbe abducti:iussi transtyberim habitare vti etus qui cis tyberim captus fuisset ad mille pondo clarigatio esset.

Taleari lignum dicitur dum scinditur. Intaliari dum p̄cidendo formatur.ait Varro.

Talia talię:folliculum ceparum:

Talio.vindicta hostimentum:vt si quis manum alicui amputauerit illi manus romano⁹ lege amputari oz. Vnde Retaliare.Bel.formauit.quod significat Talione hoīem repercutere.Mar.Lorumpit fine talione celebs.

Talentū apud p̄iscos diuersi ponderis fuit.Nam atticū talentum vt docet Ply.sexdecim sestertia valebat.hoc est pōdo. xl.ęgyptiū pondo.octoginta.Cleopatra pōdo.centūuiginti quinq̄ talentū facit hoc est sestertio⁹ q̄nquaginta.African⁹ talētu oē pōdo seraginta tradit.Quia vo libr̄ę .b. est pondo. apud alios maiores apud alios minores sunt.Hic efficit vt talēta quoq; nō idē vbiq; valeāt.Pollux inq̄t p aureis nūmis trib⁹ imputabat.nūmus aureus p drachmis duab⁹ attici⁹.Erāt q̄ talento⁹ multa noīa.Ptolomaicū.Syrium Tyrium.Antiochenū.Atticū.pondere q̄dē pari oīa.sed ad nūmum collata differūt.Atticū tyrio cōle:sed plus quadruplo valēs quā ptolomaicū:sesqui tertio q̄ syriū.Antiochenūq̄. Babylonicū talētum duo milia septuaginta minas atticas fuisse tradūt.Euboicū.quattuo⁹ milia denariorum valebat. Rhodiū q̄ngento⁹ denarium. Neapolitanū sex denarium. Syracusanum triū denarium.Alij nūmū libris.L.Maius. lxxij.Maximū.cxx.faciūt.Athenęus talentū sex millib⁹ nūmū italico⁹ pmutari tradit.nūmū esse drachmā hoc est denariū.Lentū drachmis.hoc est denarijs cētuz argenteis cōri libram.Plutarchus in pompeio refert minam vocans eaz.

Tam ⁊ quā p̄ Prisciani finia aduerbia sunt ⁊ cōparatiuo vl̄ superlatiuo adiiciunt cū duo vel plures cōparatiui vel suplatiui diuerse significatiōis positi inter se equant vel idē geminant:vt tā iustio⁹ q̄ felicio⁹ eneas hectore.Li.p̄o Decio. Istam inq̄ dexteram nō tam in bellis neq; in plijs q̄ in p̄missis ⁊ fide firmiorē.Bis.n.infirmiorē intelligēdū est Iūgit ⁊ positiuo.vt tam bonus.Vir.q̄ bon⁹ Homerus Li.tā suz amicus reip.q̄ q̄ maxime.s.est amicus.Hoc est tā amo rēp.q̄ ille q̄ plurimū amat.Et apud veteres tā.p tñ ⁊ .p mō ponebat.Leponit tam cū etsi:⁊ figit q̄uis.Ply.Dedit q̄tū maximū potuit oaturus amplius si potuisset tametsi q̄d buiusmodi oari potest maius q̄ gloria:laus:eternitas:

Tama.ōz cū labore vię sanguis ī crura ōscēdit ⁊ tumorē facit.

Tamaricę.pe.p.genus fruticis bis in anno florentis a græcis Erice dr̄.Vnde ⁊ Ericeum mel celebrat.Videtur etiā recte dici Tamarix ⁊ tamaricū ēt legitur.Hāc quidā eandez esse q̄ myricę existimant lz.Ply.li.xxviij.diuersa esse dixerit.

Tamaritę.pe.p.zo.populi asiatici nō longe a Caspio mari.

Tñ figit nihilominus.Quę vbi p̄cedit q̄q̄ q̄uis ⁊ alia hmōi dat p̄incipiū ostructiōis:ipsa dictiōe tñ excussa.Qō iō in ligatura ⁊ q̄si iunctura or̄onis insertū est:qz oratio vti nō debuerat inceperat.Idcirco tñ abijcit tanq̄ fumeta offō suo. aliqñ inceptiua est.Li.Peto.Tñ nō discedis a malitia. Ali qñ ponit p statim.Vir.Vic hędos depone tñ veniemus in vrbē.Aliqñ p tādē.Sal.li.iij.histo.Nā q̄ enare conati sunt icti fragmētis nauiū aut afflicti a suis vndaz vi multato fede corpore.Plau.Ita faciam ita placet q̄d tum tñ. Aliqñ p dūtaxat.Ter.in Ecy.Quod potero faciam tñ vt pietatē colam.Do.dūtaxat vel ita tñ vt pietatē colam.Vinc cōponuntur.Attñ ⁊ verūtamen eiusdem fere significationis.

Tamus herba est minutis foliis ⁊ aculeata.

Tanimo.as.pe.cor.corrūpo lz nō fit ī vsu.Cuius cōposita sunt Attamino.Lōtamino.⁊ Intamino.Uñ ⁊ Incōtaminatus.

Tanas.oppidum non longe a Tana.⁊ venetis paret. Unde ⁊ nobilissime pelles feruntur:⁊ mācipia quę a scythis emunt quos appellant Tarcasos.

Tanais:fluuius scythię qui diuidit Asiā ab Europa.Feruntq̄ a septētrione Nilo ōrius paulo tñ orientalioz nō soluz per scythas in Męotim defluēs sed ⁊ p sauromatas.Originem eius incertā aliqui putant.Ptol.ex mōtibus riphęis ꝓdire putat q̄ magis haustrales sūt q̄ hiperbozei.Alij aiūt esse palude non admodū magnā ex qua Tanais nascit q̄ duobus hostijs Męotim ingredit quę stadijs intra se circiter. lxx. distare ferunt.Alij ex Taucasijs montibus oziri existimāt.

Tanager fluui⁹ lucanię q̄ ē iter cāpaniā ⁊ Calabriā. De q̄ Vir. li.iij.Ge.Et ficci ripa tanagri.Ab tanagra pfidis oppidū est.

Tanis.Metropolis egypti vbi moyses mirabilia fecit.

Tandem figit ad postremū.Vir.Jam tādē italię fugiētes p̄ndimus oras.Per interrogationē hz vzgens quiddam ⁊ accelerās.Li.Quousq̄ tādē abutere Catilina patientia nr̄a.Aliqñ est obiectio expletiua.Ter.in phor.Ita ne tādē vxorē duxit antipho in iussu meo:Interdū ponit p̄ Aliqñ.vt apō eundem.Ita ne tādē se sozorē duxit:Nōnunq̄ p Vir.Li. Tādē aliqñ q̄rites.Itē p̄ saltem.Ter.in beau. Perfice hōc pcibus p̄cio vt hęreā in pte aliq̄ apud Thaydē tādem.Itez p̄ tñ.Li.In qua ciuitate tandē arbitrare te viuere.

Tango.is.tetigi.tactū.fm̄ consuetudinē.Lucre.Tāgere.n.⁊ tāgi nisi corpus nulla pōt res.Sed qñ tāgendo quodā mō moueri vident ea q̄ tāgunt.Tāgere qñq̄ p cōmouere ac ferire capit.Idē li.j.Nec bñ p meritis capit nec tangit ira. Vir. De cęlo tactas mamini p̄dicere q̄rcus.Qñq̄ p circūuenire. Turpi.At ēt inept⁹ meus est mihi p̄ iratus qz eū talēto argēti tetigi veteri exēplo amātis.Aliqñ p cernere intelligere. Li.Posq̄ aūt ofilia ei⁹ oīa tetigi.Aliqñ p euenire. Idem Uerres sīl ac tetigit puincā.Sunt q̄ velint Tāgo tanri p̄te ritū facere.Tago tetigi.sicut pāgo pepigi.Lōposita a Tāgo sunt Attingo.Lōtingo.Obtingo. Pertingo.qō est pfecte tango.Qō ⁊ p̄o Consequoz plerūq̄ poni solet.

Tantalus.Iouis et Plote nympha filius fuit quē Eusebi⁹ regem phrygię cū Troo dardanię rege bellū gessisse scribit q⁹ Ganymedē rapuerit Agamēnonis ⁊ Menelai auus.Uñ ⁊ Tātalides dicti sunt.Dic ob filiū interfectū detrusus ad inferos siti tozquef ⁊ fame.Plato in Cratylo scribit Tātalus dictū esse quasi Talātaton hoc est infelicissimū. Alius fuit Tantalus cozinthioz rex ob pietatem deoz mensis dignatus.Alius Thiestę ex merope filius interfectus ⁊ appositus esca patri.Vnde fit Tāteleus.a.um.Proper.Tantalea potes rit tradere poma manu.Suidas ἐπὶ τῶν ολίθους ἐωθοῦν λίψη δλεῖηκε τοιαῦτα λου κυῶους Ἰρυγαν ἱσαίου του ῥηΤορος νεωτέρου ασωτευομενου υσροῦ δλε σωφρονησ ανΤος.

Tantus.a.um.a.tam deduci vl̄.quātitatē q̄ figit.Et modo demonstratiuum est.Virg.Tantę molis erat romanā condere gentem.Modo relatiuū.Plau.Et tantū quātum potui p̄stiti tibi.Huius diminu.est Tantalus a quo tantillus.

Tantum.aduerbium significat solum.Quod ⁊ tantūmodo di-

citur. Aliquãdo significat vsq; adeo.

Tantũnum nõ tam negare videt q̃ affirmare: accipiturq; pro etiã. Sue. in Tibe. Tantũnũ aduersis tẽpestatib⁹ rhodũ ena uigauit. i. ẽt aduersis tẽpestatibus. Alij exponunt quatenus a tẽpestatibus nõ impediret. Simil⁹ Syrius. Tantũnũ stri ctis mucronibus. Uideturq; ea figura dici: qua ẽtnum. Sic Liui. li. xxxvij. Uidit non posse equare ordinẽ romanos ⁊ tantumnũ iam circuiri a dextro cornu concidat naues.

Tanti ⁊ q̃ti cũ eor̃ ponitis tãtidẽ q̃tilibet q̃ticũq; sit⁹ totidẽ pluris minoris iũgunt verbis pciũ significãtib⁹ qualia sunt Emo vẽdo veneo mercor̃ cõparo estimo. Ostat cõduco loco ſgenor̃: pacisc or̃ pago pepigi: odẽno: postulo ⁊ si q̃ sunt alia Et tñ in aliis a pdictis abltum postulant. Terẽ. Quid agas nisi vt te redimas captum q̃ queas minimo. Et si nequeas paululo. at q̃ti queas. i. tanti te redimas quãti queas. Li. li. xlviij. Mãcipia minora annis viginti quę post primũ lustrum decem milibus ęris: aut pluris venissent ea quoq; de cem tanto pluris q̃ quãti essent estimarentur.

Tantũ abest figt nõ solum nõ est. Li. li. of. Tantũ abest ab offõ vt nihil offõ magis possit esse ōrium. hoc est nõ modo offi cium non est: verũ etiam nihil magis officio põt esse ōrium. Uel tñ abest vt officium sit vt nihil officio rẽ.

Tantisper aduerbiũ figt tãdiu postulatq; post se dũ donec siue q̃diu: vel quoad. Li. In carcerẽ duct⁹: vt ibi eẽt tãtisper dũ culeus in quẽ deiect⁹ deferret cõpararet. Ter. in beau. Ego te meũ eẽ dici tãtisp volo dũ qõ te dignũ ẽ facias. Sic cętera a per. oposita tpis breuitatẽ significãt: vt quãtisper parũper pauli sper aliquãtisper. Ponit ẽt tãtisper. fine dũ ⁊ figt tantũmõ. siue iterea. Die. Uñ de ijs ex qb⁹ certi sumus tãtisper loquamur. Li. li. j. Tũ id imperiũ ei ad puberẽ ętatem inco lumę mãsit: tãtisper tutela muliebri Li. li. v. tus. Sed videro qd efficiat tãtisper hoc ip̃m magni estimo quod pollicetur.

Tantopere ⁊ tãto ope figt tantum: tam vehemẽter. Ter. ī adel. Ego hac in re nihil reperio. quãobrem lauder tantopere.

Tantũdẽ. q̃si tñ idez figt eque tñ. vulgo altertãtũ. Aug. Aeq̃ti sunt oẽs ⁊ facti sunt nouissimi p̃mi ⁊ p̃mi nouissimi qz tã tũdem acceperũt. p̃mi ⁊ nouissimi. Col. li. vij. Tũ paribus casię myrrhęq; ⁊ thuris põderibus. ac tantũdem sanguinis marine testudinis miscẽ. Ter. in pho. Jn ea significatiõe: sed al⁹ dixit. Num tu. Nihil phoed. Tantũdem ego hoc no men nõ hz nisi gtũm tãtidẽ. q⁹ figt p tãto pcio solũ. Terẽ. in adel. Domo me eripuit verberauit me inuito abduxit meaz ob malefacta hęc tantidẽ postulat emptã sibi tradier.

Tapetũ. Tapes. etis. ⁊ tapete. pe. p. Tegmẽ mire pictum varijs coloribus quo equi: mẽse: seu pauimẽta sternunt. Uir. li. x. Qui forte tapetibus altis extructus toto pflabat pectore so num. Idẽ li. vij. Lustratos ostro a lupedes pictisq; tapetis. Decliat. n. grẽce Ταωας Ταπητος. Sta. li. j. tho. Altosq; iferre tapetas. actũs grẽcus est a Tapes tapetis. Vier. li. ij. p. Obtulerũt ei stratoria ⁊ tapetia. A tapete est. Simil⁹ Plau. Ut ne peristromata quidẽ eque sint Campani canecq; ale xandrina beluata consuta tapetia.

Tapedogogia. omnium tapetorum supellex intelligitur.

Taphos: latine sepulchrum dicitur. Unde Epitaphium.

Tapinosis pe. pro. latine humiliatio dicit. Est. n. rei magnę hu millis expositio Ταωεινος humilis vt apparent rati nãtes in gurgite vasto.

Tapsus. insula decẽ stadijs a sicilia distans versus syracusas. Uirgi. lib. iij. Tapsumq; iacentem.

Taprobanę. insula in mari indico satis amplã inter ortũ occa sũq; solis. vt Solin⁹ refert. Patet i lõgitudine stadijs septẽ milib⁹. in latitudine q̃nq; millib⁹. Nulla in nauigãdo sydez obseruatio. Jbi septẽtriones nequaq; aspiciunt. Lucet ibi canopos sydus: clarz ⁊ amplissimũ. Boies corpor̃ magnitu dine alios antecellũt cęruleis oculi: atroci visu: terrifico sono vocis. Uiuũt vltra ānos cẽtũ. Nascunt i ea bęrilli ⁊ hyacin thi vt Ptol. li. vij. refert. Ply. li. vi. scribit q̃ngenta oppida cõperta fuisse. Jn ea fiẽ Geometrię scribũt sub duę estates.

Tapyri populi in partbia vt lib. xj. refert Stra. quibus mos est vt propĩas vrores. alijs viris nuptui concedant cum duos aut tres filios ex eis susceperint.

Taracon. pe. cor. Jnsignis hispanię ciuitas Scipionuz opus: a q̃ ꝓuincia ipsa taraconia ⁊ taraconẽsis vocat. q̃ vt Põpo. scribit li. ij. altero capite Hallias: altero bethycaz lusitaniãq; ptingẽs mari latera obijc: nro q̃ meridiẽ: q̃ septẽtrionẽ spe ctat oceano. Urbiũ e mediterraneis clarissime fuerũt pallan tia ⁊ numãtia. Nũc est cęsarea augusta. Hic Taraconẽsia vi na nobilitãter elegãtia. mart. taraco cãpano tñ cessura lyco

Tarchon. nomen proprium etrurię ducis ⁊ haruspicis.

Taracina. oppidũ Uolscor̃ in cãpania. añ Trachyna. i. aspera a loci aspredine. ⁊ lingua volscor̃ anxur dicebat pus diuer sa fortuna a rbeginis erpta a ταραττω cõturbo. Li. li. iiij. Anxur fuit qua nũc Taracinę sunt ciuitas prona ī paludes.

Tarchetius nomen fuit impij albanor̃ regis.

Taras fuit Neptũni fili⁹ quẽ tarẽtũ ędificasse ñnulli autumãt

Tardus piger. Uir. Sępe oleis tardi costas agitator asselli vili bus aut onerat pomis. Per translationẽ q̃nq; p rudi ⁊ stul to ponit. Idẽ. Tardi venere subulci. Ter. in beau. Fatu⁹ est insulsus tardus. Q̃nq; pro perseueranti ⁊ diuturno. Uirgi. Media fert tristis succos tardũq; sapozem. Q̃nq; p venso ⁊ crasso. Idem. Udo sub roboze viuit stupa vomẽs tarduz fumum. Huius diminutiuum est Tardiusculus.

Tarditas Tarditudo ⁊ tardities pro pigritia. Plau. in pe. Pro digiosi estis ⁊ vicistis cocleas tarditudine. Actius. Multa mittuntur tarditie ⁊ socordię.

Tardo. tardas mor̃ tardus fuz. a quo Retardo morari facio: retineo. Licero in Catone. Ad quem fruendum non modo se non retardat verum etiam inuitat.

Tardigradus. pe. cor. qui tarde graditur.

Tarentum fuit inclyta Calabrię vrbs in vltimo Italię circa sa lentinoruz confinia a tara Neptũni filio ędificata. deinde a laconibus aucta: qui duce Pallanto illuc aduentãtes expul sis incolis yti. Justi. lib. iij. scribit. eam tenuerunt.

Taurentina nux fragili putamine est: ⁊ ita mollis vt vix attrectata rumpat. Uñ q̃dã tarẽtũ appellatũ putãt q⁹ iuglandes nuces ⁊ pineas molles bẽat ac sit⁹ oues. Tarẽtuz aũt sabini vocãt molle. Ad qõ alludẽs. Hor. scripsit. Et molle tarentũ.

Tarmes. genus vermiculi carnem exedens.

Tarpeius mons Romę a Tarpeia virgine vestali sic dict⁹ q̃ sa binis arcẽ pdidit ⁊ ibi necata sepultaq; fuit. Et cui⁹ noie mo numentũ relictũ qõ rupes tarpeia ⁊ tarpeiuz saxũ vocitaba tur. Hic pus saturnius mons. Postea capitolium dictũ fuit.

Tarsus vrbs pclarissima ⁊ Lilicię metropolis quã pseus da naes nobilissima ples ędificauit. Luc. li. iiij. Deserit tauriq; nemus pseaq; tarsus. Hęc fuit apli pauli pria. Dicta Tarsus vt q̃dã existimãt a siccitate: vel a pte pedis q̃ tarsos dr vt in manu. Ul⁹ vt Joseph⁹ ait li. j. a Tarso nepote Japhet. Tarsis vo lapidis gns ẽ vt inq̃t Die. ad Marcel. vt est illud in Da niele. Et Corpus eiusdẽ vt Tarsis: qõ aq̃la Chrz solithum: Symmachus Hyacinthuz interptant. Et apud Ezechie. Et spes rotaz sicut spẽ starsis. Est ⁊ tarsis regio iudeę ad quam Jonas ppba velle ire dixit. Et Salomõ ⁊ Josaphat naues bũerũt q̃ de Tarsis solitę sũt exercere cõmercia. Jpz quoq; mare: qz cęruleũ sit ⁊ sępe solis radijs pcussũ colorẽ supradi ctor̃ color̃ trahat a colore nomẽ accepit. Porro hebrei Tar sis mare dici gñal⁹ autumãt. fm illud. Jn spũ violẽto ofrin ges naues tarsis. i. maris. Et in Esaia. Ululate naues tarsis. Tarsenses adeo phię studiosi fuerũt. vt Atheniẽses ⁊ Alexã drinos superẽt. Ex tarso fuerũt antipater. Archelaus ⁊ Nes tor ⁊ duo Athenodori. quor̃ qui Cordilion dictus est cuz. M. Catone vixit ⁊ apud eum mortuus est. Alter Cana vi ta a vico quodã cęsaris pceptor. ⁊ bi phi stoici fuere.

Tartarus. pe. cor. in singulari gñis mas. Jn pli neu. loc⁹ iferna lis a Ταραττω turbo. qz illic oia pturbata dñr. Ul⁹ απο του Ταρταρι ζειν. i. a tremore frigoris. Sole enim caret. Suid. Ταρτάρος οκαΤωτερος του αΔου Τοπος και Ταταρον τον περι ταπεφη Τοπόι και πέρι ψηχης. Hinc Tartareus. a. um. Tartaz neutro genere fer vini of.

Tarteſſus.vrbs fuit ī littore prope gades.vnde familia Colu/
mellę emanauit.a Tartaro dicta vt meminit Stra. propter
ſub terraneas illic cauernas.

Taſium.genus eſt vini a ταστς quę eſt detĕtio deductum no
men vel vt Ser.ait a taſo inſula. Vnde ⁊ taſię vites.

Tatianus.nomen eſt viri proprium.

Taur⁹bos ad pcreādū reſeruat⁹ ſicut in capris hire⁹. Accipiē ⁊
p quocūq; foꝛti boue. Uir.li.j. Hc. Ergo age terrę pigne ſo/
lū p̄mis ertĕplo a mēſibus anni foꝛtes inuertant tauri. Eſt ⁊
taur⁹ cęleſte ſignū. Jō.n.i cęlū trāſlat⁹ fuiſſe taur⁹ exiſtimaē
q; Europā ī Cretā iſulā trāſuexerit icolumē. Lege fabulaz.
Et taur⁹ mons q̄ ab īdico mari exurgēs vaſte ſatis attolliē.
uein dextro latĕ ad ſeptĕtrionē finiſtro admeridiē vſus it in
occidētē rect⁹ ⁊ ppetuo iugo. magnarūq; gĕtū q̄ dorſus agit
ēmin⁹ ſ̄z p gĕtiū ac liguaz varietate diuerſa hz noia Mons
ei oppoſit⁹ Antitaur⁹ dr. Ubi i excelſiſſimā ꝺſurgit ſublimi
tatē Cauca ſus appellaē q̄q; ſint q̄ taurū a cauaſo diuidāt.

Taurinus.a.um.qđ eſt ex tauro boue vt pellis taurina. Sic dī
cunē oia a mutis aīalib⁹ deriuata. ⁊ i.pe.p.ſeruāt. vt Lepo/
rinus capꝛinus. Formicinus. Hirūdininus. Plau.i ru. Ad
hirūdininum nidum viſa eſt mihi ſimia vt in aſcēſionez fa/
ceret. Uerucinus. Porcinus. Ouinus. Suinus ⁊ hmōi.

Tauri nūero p̄i ⁊ taurilia.ludi i honorē deoz iferoz fci quos
⁊ boalia ⁊ bupetias aliq̄ vocatos īuenim⁹. Sz p̄pehi ludi
ſē bouū gra iſtituti. itē tauri ſcarabęi terreſtes ſē ricino file/
es.

Taurā.vaccā dici exiſtimāt ſterilē. q⁹ h nō magis piat q̄ tauri.

Tauroſcythę.populi ſcytaz qui taurum montem habitant.

Taureus Neptūni Epitecthon: qm̄ ei tauros imolabāt: vel q̄
ſit deus maris q⁹ ſonū emittat ſimilem voci taurinę.

Taurea ſcutica ex corio bubulo facta Juue. taurea punit conti
nuo flexi crimē facinuſq; capilli. Die.in li.macchabeoz̄.ij.
Contigit aūt ⁊ ſeptē fratres vna cū matre appĕhenſos cōpel
li a rege edere carnes porcinas flagris ⁊ taureis cruciatos.

Taurica cherſoneſus peninſula ꝓuincia eſt europę ſicuti do/
cet Ptol.lib.iij.cuius fines ſunt Iſthmus. Palus męotis.
pōtus. ⁊ cimmerius boſporus. Ibi ciuitates ſitę ſunt Eupa/
toria. ⁊ theodoſia. nūc Capha. Eius ambitus. dcc. milia paſ.
complectiē. ⁊ a męotidis populis q̄ margines ipſius habi/
tant nomē aſſumpſit. De hac Juue. Aegyptus ąppe illa ne/
fandi taurica ſacri. Et ipſi ēt taurici īmanes moꝛibus imma
nēq; famā būtes q⁹ ſolerēt p victimis aduenas cędere.

Taurarij populi in taurica regione conſtituti.

Tauromiuiū mons ſicilię multis bobus abundās ⁊ ſupra eu
vrbs eiuſdē noīs quā ędificauerūt zanclęi a quo tauromini/
tanus ager. ⁊ tauromenitani cines. Unde eſt illud. tauromi/
nitanam vincūt feruoꝛe charybdim. Scribit Ply. Panc vr
bem quandoq; Naxon appellatam.

Tautologia latine dici pōt eloquium. Idem Uir.lib.j. Si fata
virum ſeruāt: ſi veſcię aura ętherea neq; adhuc crudelibus
accubat vmbris. Nam totū qđ reperiē vnum eſt: ſed ad ex/
primendum cōceptum crebꝛo ſermone denunciatur.

Taxillus diminutiuum eſt a talus.

Taxus arboꝛ abieti ſilis baccaſq; ferēs q̄bus lętale venenum
ineſt p̄cipue in biſpania. Ab ea toricū ꝺr q̄ſi taxicum. Uir.
Sic tua cyrneas fugiāt examina taxos. Fumus.n.taxi mu/
res necat Taxus generis maſ. aial eſt qđ ⁊ taxo dr. ⁊ Me/
lis ab auiditate mellis. Eſt enim alueariꝭ infeſtus.

Taxo.as. figĕ p̄ſſius crebꝛiuſq; q̄ tāgo vñ id ꝓcul dubio in/
clinatū eſt: vt Jacto. multo ſuſius largiuſq; eſt q̄ iacio. Ta/
xare ēt p p̄cio eſtimare ponit. Ply.li.xviij. Illos q̄ frugife/
ras tāti taxauerāt. Itē pro maledictis tāgere. Sue.li.ij. Sed
etiā vt numularij nepotē ſic taxat auguſtū. Feſtus. Taxato/
res a ſcenicis dr̄ qui alterutrum maledictis tangunt.

Taxim aduerbium ſignificat ſenſim. Pomponius. Adoptate
clandeſtino tacitus taxim perſpectaui.

Taygete. vna ē ex pleiadib⁹. Taygetū ē mons ſub quo Spar/
ta vt inq̄t Stra. Luc.li.iiij. Helidiq; iculta iuuētus taygeti.
Dic mons cōſecratus ē Baccho. ⁊ Homerus in hymnis ſic
ait. ſ. καζορα καί ϖολυδευκε ἀεισεο μουσα λιγε
ἰατυλαριδας ὀλήνος ὀλύμβιού ἐξεγένου το/
τουσ υϖοταύγε του κορυφής τεκεπο τνια λήλη
λάδρη υϖολιτήεσσα κελενεφει κρονιώνι χαίρε
τε τυνδαριδαι τάχεωϳ ἐτι βήτορες ἱππων.

Theartus.fluuius Thracię.ad cuius caput cū Dari⁹ ad ſcythas
proficiſcēs applicuit caſtra: ibiq; trib⁹ diebus ſe continuit
cuius dulciſſima aq̄ delectatus eo in loco colūnaz greęis lit/
teris inſcriptam appoſuit.

Techna.greęe τεχνη latīe ars. Inde techuites artifex. Plau.
Qui techuas boīs dephendi ſolus. Unde Galenus op⁹ ſuuz
techuen. i. artem inſcripſit. Hinc Calotechnius bon⁹ artifex.
Uictr.li.iiij. Callimachus ob elegantiā ⁊ ſubtilitatem artis
marmoreę calotechnius eſt nominatus. Cacotechnius: ma
lus artifex. Technicus artificioſus.

Technophyon.greęca dictio q̄ ſignificaē artī ꝓductio. τεχνη
artē greęi dicūt ⁊ φυω ꝓduco. Sue. in Aug. Erat illi locus
ī edito ſingularis quē ſyracuſas ⁊ Technophyon vocabat.

Teda arboꝛ e Laricum genere quę liquoꝛē ſeu picē ſtillat abū/
dans ſucco liquidioꝛe: ⁊ ob hoc flāmis ac lumini ſacrozum
grata vt inquit Ply. Inde Tedas vocamus faces q̄ optime
ex ea arboꝛe fiebant. Et Cererem deam tediferam poetę vo
cant q⁹ tedas dr̄ inflammaſſe cum inueſtigare vellet filiam
Proſerpinam a plutone abreptam.

Tego.is.xi.tectū.operio. Lac.li.ij. Nō terit pſis nuditatē. Per
trāſlationē tegere figūt cellare. Martialis. Qđ tegiē maius
credik eſſe malū. Itē defendere cōſeruare. Salu. At romani
domi militięq; intĕti feſtinare parare ali⁹ aliū hortari: ho/
ſtib⁹ obuiā ire: libertatē patriā parēteſq; armis tegĕ. A tego
fiunt cōpoſita. Cōtego. totū tego. Vier. de Paulo Eremita.
Aliaduertit int⁹ grāde veſtibulū qđ apto deſup cęlo patulis
diffuſa ramis vet⁹ palma ꝺtererat. Detego ꝺrūq; eſt ſuo ſim/
plici. Lact.li.ij. Nūc interī falſa vt cępim⁹ detegamus. Inte
go intus tego. Ply. Uĕtriculi atq; inteſtina pingui ac tenui
omento integunē. Obtego circū ſeu ſupra tego. Col.li.iiij.
Monēdo necubi ſcāna omittanē. ⁊ qđ eſt durū ſūmis gle/
bis obtegaē. Prętego añtego. Lac.lib.iiij. Tñ vitia ſua ca/
pillis ⁊ palio ⁊ qđ maximū eſt velamētuz diuitiis ptegebat.
Protego tueoz. Pertego pfecte tego. Plau.in Tri. Benefa
cta benefactis aliis pertegito ne perplnāt. Retego nudo ape
rto Uir. Lęcūq; domus ſcelus oē reterit. Juue. Si tibi zelo
typę reteganē ſcrinia mechę. Suptego. Col.li.x. Nibilomi
nus cōgeſtu culmoz ⁊ frondiū ſuptegemus. q̄tūq; res pa/
tiē a frigoꝛe ⁊ tēpeſtate moniemus. Et oia hñt pe.coz.

Tegmen quod ⁊ Tegimen ⁊ Tegmentum dr̄. ſignificat quic/
quida liquid tegit.

Tegillum paruū tegmen. Uarro. Ob aquam enubibus toztam
indicat foꝛe vt tegillum paſtoz ſibi ſumat. Eſt ⁊ tegillum cu
culli vinculum e ſirpo. Plautus. Tegillū mihi aret: id ſi vis
dabo. At Tigillum diminutiuum a Tignum eſt.

Tegulum.pe.coz. idem qđ tegmen. Ply. Tegulo.n.aquaticaz
barūdinum domos ſuas ſeptĕtrionales populi operiunt.

Tegula.tegulę q⁹ domos tegat. Tegulę aūt q̄ ad balneas adhi
bentur a laxitate dr̄ māmatę. alię coctiles vocantur.

Tectum ⁊ participiū ⁊ nomē eſſe pōt. Participiū cū dicimus.
Scelus tuum tectū eſt. Nomē cum figūt partē domus q̄ do/
mū tegit. a tegendo dictū. q̄uis ēt frequēter pro domo poni
ſoleat: ⁊ generaliꝛ pro oi loco ⁊ pro tabularis oībus quibus
⁊ triclinia ⁊ cubicula ⁊ hmōi teguntē ⁊ in q̄bus tecti homi
nes habitare ſolent. Unde architecti ⁊ Architectoꝛes dicti
ſunt qui ędificandi ſcientiā habent. Tectum etiā gñs ouiū
eſt ſic dictum q⁹ maioꝛe lana opertū ſit. vel q⁹ operimentis
tegeretur. Ply. Onium ſūma genera duo. Tectum ⁊ coloni
cum. Illud mollius: hoc in paſcuis delicatius.

Tectoꝛium. illinimentum quoddam eſt a tegendo ⁊ quaſi pa/
timentum parietis atq; incruſtatio quod ſit cum calce aut
gypſo ad maioꝛem ſpectantium gratiam ⁊ decoꝛem. Juue.
Tectoꝛia p̄ma reponit. Ply.li.xxxvi. Ideoq; nulla tectoꝛia

rotum rimę fedauere. Unde intunicata dicuntur tectoria. Tector qui opus tectorium facit. Uarro. Quam ne pictor nec tector vidit vnquam q̃ in rosea quę est polita opere tectorio elegãter. Albarium qđ superponit tectorio nisi pingi tectorium oporteat. Nã cum pingendũ est nõ illinit albario.

Tectorius.tectoria.tectorium. qđ ad tegendum ptinet. Lol. Sed ea tota maceries opere tectorio leuigat ex vtraq; pte ne seles aut vipera prorepat.

Teges.straguli gen⁹ ex vlua siue sirpo. aut sparto i lodicis sili tudinẽ:quo viliores vtunt. Hanc vulgo storeã vocãt. Uarro ỗ re rus. Sicq; fiunt de canabi lino iunco palmo sirpo vt funes restes tegetes. Iuue. Atq; palatio tegetẽ pferre cubili.

Tegeticula diminutiuus.parua teges. Uarro. Sed pro columbarijs in parite mutulos aut palos in ordine supra quos tegeticulę canabinę sint impositę. Ouid. vocat tegetem mattam sirpeam. Sustulit in plaustro sirpea matta fuit.

Tegęum cum diphthongo in penultima oppidum arcadię: a q̃ Tegeus siue Tegeaticus de⁹ pandictus est. Proper. Fictilis z calami Pan tegeę tui. Uirg. vero nec primas syllabas pdurit. Lateri atq; humeris tegeęum subligat ensez. A papinio vero Mercurius tegeaticus dictus ẽ illo versu. Et cũ menalia volucer tegeaticus vmbra. Oliz Lacedęmonij bellum intulere tageatibus ferentes secum cõpedes tãquã eẽnt redacturi illos in captiuitatem. Sed congressi plio ac fugati quicunq; viui sunt capit eisdem q̃s ipsi attulerant compedibus compediti campum tegęatem metiti fune coluerunt.

Teium: vbs in paphlagonia vt Sal. scribit in qua ortus fuit Anacreon. Unde Teius a.um. trium syllabaruz. Ouidius. Quid nisi cum musto. Uenerem confundere vino. Pręcepit lyrici teia musa senis. In hac fuit templũ Apollinis. Uñ apolloteius. Ex hac etiam philoterus natus est auctor generis regum Athalichorum.

Telamones vt inquit Ser. a nostris appellantur signa quę sustinent: quę greci Athlãtes vocitant. Uide in dictõe Atlas.

Teleboę. etolię populi fuerunt.

Telephus. penultima correpta Myssorum rex Herculis filius qui a cerua nutritus fertur. Claud. Sanus achilleis remeauit telephus herbis.

Telos. latine finis: honor: legio: tributum: vectigal: pensio. Est z nomen insulę. a qua.

Telina vnguenta dicta sunt quę a medicis commendant. In ea est herba seu frutex teli quę fenum grecam significat. q̃si fruter insulę: vel insula frutici nomen dedit.

Teloneum. pe. cor. grece Τελωνιον mensa publicanorum vbi vectigal exigitur.

Telonarij. siue Telones publicani z tributorum collectores.

Telonem. agricolę vocant lignum longũ quo vtuntur ad aquã e puteis hauriendam.

Telegonus nomẽ ppriũ viri. qđ latine figit nouissimo loco natum. Unde pro humili z inglorio ponitur fuit etiam filius Ulyssis ex Circe: qui patrem interfecit rostro piscis illius q̃ xiphia dicitur quod est instar lamine magni ensis vt scribit Oppianus de piscibus quod genus ensis a matre accepit.

Telũ dr oẽ qđ manu iaci pot quo noie lapis tignũ plũbus ferrũ cõtinet. Dictũ ab eo q; in longinquũ mittat. Nam apud grecos τηλε siue τηλου longe significat. Uirg. p gladio posuit. At non hoc teluz mea qđ vi dextera versat effigies.

Tellus. uris. terrę dea est. Terra vero elementum ipsum q̃uis z pro ipsa terra accipiatur. a tolerando siue tollendo dicta q; eius fructus tollamus.

Tellus telli nomẽ viri ppriũ quẽ solũ. Creso beatiorẽ putauit.

Telemachus. Ulyssis ex penelope filius.

Telecrus. nomen ppriũ regis Laconię.

Telephus fuit Herculis filius ex Augenympha. Qui postea in lycia impauit. Etiaz multi alij fuerũt vt ostẽdit Sui. dicens Τηλεφος εκτωρι Διου ουτως πενης και τηλεφος παργαμηνος γραμματικος οστολλαγεγραφε.

Temerarius dr nõ qui plus audet q̃ oz: sz q̃ facile nullo adhibito cõsilio credit. Quid. Utinaz temeraria dicat carminib⁹ falsis ĩsimulasse viz. Itẽ Temerari⁹ metuẽd⁹. Pla. Sz qđ q; facus vlmũ tũdit. Haud temerariũ ẽ. Itẽ audar. Uñ z temeritas z temeritudo. Pacu. Egon tyrãni ñ noui temeritudinẽ

Temere aduerbiũ figit male stulte in cõsulte. Uide inq̃t Terne qđ temere agas. Piero. Melius tĩ deo cõmittimus q̃s alqđ temere definire velimus auctoritate nra qõ non probamus Quidã etiam vsurpant pro fere. Quintil. Illud ingenio rũ velut precox genus non temere vnq̃ puenit ad frugẽ. Et temere significat sine causa. Teren. Haud temere.

Temero.as.pe.cor. scelero corrũpo contamino. Ambro. Ne te meratę virginitatis adurereť infamia. Idem. Quia nullius adhuc resurgentis fuerat temerata vestigio. Unde Intemeratus integer icorruptus inuiolatus. Idem. Nam si intemerata quę sumpsimus indumẽta seruemus plagas latronum sentire non possumus. Uirg. Intemerata fides.

Temetũ. apud Hora. pe. p. Apud Iuue. corripitur accipiturq; p vino dictũ q; tẽtet hoc ẽ labefactet mentez. Uirg. Tenuisq; lagęos tẽtatura pedes olim vincturaq; linguam. Hinc Temulentus vinolentus ebriosus. Temulentia ebriositas. Ply. lib. xiiij. Cato iõ ppinquos fęminis osculũ dare vt scirent an temetũ olerent. Hoc tũ vino nomen erat. Unde z temulenta appellata. Per contrarium Abstemius sobrius.

Temno. is. psi. ptus. sperno. a τεμνω quod icido resecoq; figit: qñ quę spernimus amputare z resecare cõsueuim⁹. Uirg. Discite iustitiaz moniti z nõ temere diuos. Hinc Contẽno.

Temo. temonis: a tenendo dicitur. Est. n. qui contine iugum.

Tempe. neu. gñe z numero plurali: propie thessalię loca q̃nq; miliũ pas. longitudine z ferme sex latitudine pulcherrimus ager amęnus gramine: refert⁹ arborib⁹: z canorus auiũ ocẽtu: iugis dextra leuaq; leuiter sese tollentibus: media interiecat peneus amnis: cuius ripas arbores vestiũt. Ouid. li. i. me. Est nemus hęmonię prerupta qõ vndiq; claudit sylua vocãt tẽpe per que peneus ab imo effusus pindo spumosis volui⁹ vndis. Sũt z Tẽpe in Boętia quę Teumessia dñr a teumesso monte boętię z ab Ouid. Lygneia dicta. Sunt i Sicilia a nomine amnis Heloria. Abusiue quęcunq; loca amęna: nemora psertim atq; aquas habentia tẽpe vocam⁹ Uirg. lib. ij. He. Speluncę viuiq; lacus ac frigida tempe.

Tempero.as. figit rẽ suo ordine ac mensura ad ministro. Li. in tus. iiij. Rem vo publicam nri maiores certe melioribus tẽperauerũt z institutis z legibus. Uñ dicimus. Tẽperare vinũ adhibita aq̃ tẽperare ira sedato animo. Tẽperare ferrũ flãmis z ictibus. Tẽperamus stylũ calamũ appetituz z hmõi. Hier. Sic narratiõis styluz tẽperabo: vt non alia oudũ q̃s q̃ aut scripta sũt: aut cõsequẽter scribi potuerũt. Et i eccliasti co inq̃t Calamũ tẽperaui. Aug. Duo sũt abstinẽtię z crucis gña. Unũ corporale aliud spũale. Unum a potu atq; epulis tẽperare appetituz gulę. Huius cõposita sunt. Attẽpero: qõ est iurta tẽpero seu ocordo. Piero. Prudens lector caue sp superstitiosaz intelligentiã: vt non tuo seu attemperes scripturas: sz scripturis iungas sensuz tuum. Obtempero: obedio.

Temperamẽtuz: modificatio. Ply. Tali adhibito temperamẽto: vt nec laxet nimis: nec arctum esse patiatur.

Temperatura. idẽ qõ temperamentũ. Idez. Ferrum a rubigine vindicaf ceruisa z gypso z liquida pice. Hęc est temperatura a grecis Antipathia dicta.

Temperãtia: vt Cic. li. artis veteris ait. Est rõnis in libidinem atq; in alios nõ rectos ipetus aĩ firma z moderata dñatio Aug. li. i. de li. arbi. Tẽperãtia est affectio cohercẽs z cohibẽs appetitũ ab his reb⁹ q̃ turpiter appetũf. Hui⁹ ptes cõtinẽtia Clemẽtia Modestia. Tẽperãtia inquit Se. voluptatib⁹ iperat: al's odit atq; abigit: al's disposat z ad sanũ modum redigit. Grece σωφροσυνη z temperãs σωφρων.

Temperies: tẽperamentũ: Ply. Junior. In quo saluberrima est aeris tẽperies. p hac qñq; temperaturã ponimus. Uar. Quero vtrũ hoc aduxerit cęli tẽperatura: an terrę bonitas Qñq; tẽperies dr tẽperãtia. Sta. li. ij. syl. Tranq̃llaq; moruz tẽperies. Qñq; tpis accõmoditas ad aliquid agendum. Ply. Sic iudicaf anni tẽperies alibi tardius: alibi maturi⁹.

Tempus.vt Uar. scribit est interuallū mūdi ⁊ motus diuisuz. in partis aliquot ab solis ⁊ lunę cursu a quoꝝ tenoꝛe tēpato tēpus dictū est. Tria vero sunt tpa: ꝑsens ꝓteritū ⁊ futuruz. Aliqñ tēpus ponit ꝓ tpis cōditione. Lice. O mozes. O tpa Et tēpus pars capitis est. Habet.n. caput duo tēpoza: vnuz a dextra: alteꝝ a sinistra: sic dicta qz anni in eis cognoscant. Uirg.li.v. ęne. Tēpozib⁹ geminis canebat sparsa senectus. Nam ꝑmo tēpoza canescūt. canāturqꝫ magna diuturnitate tpis. Lol.li.vii. Decimo tñ anno tēpoza canari incipiunt: supercilia nōnunqꝫ canescere ⁊ dentes ꝓminere. Sciendū est q cū dicimus ꝓ tēpoze aduerbialiter significat ꝓ ratione tēpozis. Cū tēpoze cū moza ⁊ spatio tēpozis. In tpe oppoꝛtune. Ex tempoze subito quasi extra tēpozis cōmoditatem.

Tempozius.aduerbium deductuz a tempoꝛi aduerbio: qō figt opportune tēpestiue. Lol.lib.ix. Esca bis diuidēda vt ⁊ mane nō ꝓtinus a cubili latius euagētur: ⁊ ante crepusculū pp cibi spem tempozius ad officinam redeant. Quid.li.iiij.me. Modo surgis eoo: tēpozius cęlo: mō serius incidis vndis.

Tēpozarius.a.um. qō nō est ppetuū ſz ad tēpus durans. Uñ legim⁹ scauꝝ oliz fecisse ī ędilitate theatrū tēpozariū. i. taz diu duratuꝝ donec spectacula peragerent. Ply.lib.xvj. Nec ter rę tñ natura circa bas refert: aut ppetua cęli: verū ⁊ quędaz tēpozaria vis imbzlū. Tēpozariū ēt oī qō ad tēpus ptinet. Uñ extēpozariū ꝓ subitario capitur: vt oratio extēpozaria. i. subitaria ⁊ in ꝓmeditata. Tēpozarie significat ad tēpus.

Tēpozaneus.a.um. qō ad tēpus ptinet siue qō subito ⁊ in tpe fit. Uiero. in deutro. Dabit pluuiā terrę vestrę tpaneā ⁊ sero tinā: vt colligatis frumentū. i. secūdū tēpozis exigentiaz. Uñ Extempozaneū ꝓ subitario ac impzemeditato. Cōtempozaneum quod est eiusdē tempozis ⁊ grece synchozū dicitur.

Tempozale qō ad tēpus durat. Opponitur enim ęterno. Leo pap. Intelligite dilectissimi quēadmodū sit nouū ac vetus: tēpozale ⁊ ęternum. Lozruptibile ⁊ incozruptibile mozale imozale pascale mysterium. Interdum dicit quod ad tempus fit. Unde dicimus extēpozalē oratiōnē ꝑmeditatā. Tēpozaliter ad tempus. Extempozaliter in ꝑmeditate. Sue. de Tito. Latinę greceqꝫ linguę vel in ozando: vel in fingendis poematibus: ⁊ facilis ad extempozalitatem vsqꝫ.

Tempestas modo figt ipsum tempus. Sal. in Jug. Ea tempestate ī exercitu nostro fuere cōplures noui ⁊ ignobiles. Mō tranquillum ⁊ serenū tempus. Uirgilius Uñ hęc tam clara repente tempestas. Modo pzocellā. Ply. Nunc diem festū tempestatibus leniendis ferunt institutum. Jdez tēpestates vocamus in quibus grandines ꝓcellę cęteraqꝫ similia intelliguntur: quę cum acciderint vis maioꝛ appellatur.

Tempestuosuz ꝓcellosuz. Bel. mare sęuū ac tempestuosuz erat.

Tēpestiuus.a.um. oppoꝛtunū ⁊ qō suo tpe fit. Uirg. lib.i. Geo. Aut tēpestiuaz syluis euertere pynum. Hinc tēpestiuitas ꝓ oppoꝛtunitate tempestiue oppoꝛtune: ⁊ suo tpe: quoꝝ cōtraria sunt. Intempestiuus: ⁊ intempestiue. Unde Licero nos admonet ira scamur aduersus eos qui nos ītēpestiue adeūt.

Tempestuus.a.um. tēpestiuus ⁊ intempestiuus ꝓ intēpestiuus. vnde noꝛ intēpesta q minime tēpestiua sit rebus agendis.

Templū ꝓpie locus vel i cęlo notatus ab augure: vel in terra a tuēdo. i. ospicīdo: dictuz q ex oī pte: vel ex quo oīs pars aspici posset. Plio āt cęlū ipm dcm ē templū: qz ipm ꝑmo tuemur. En. cōtremuit templū magnū iouis altitonātis. Eius partes ąttuoꝛ esse dīr. Sinistra ab oziente. Dextra ab occasu. Antica ad meridiē. Postica ad septētrionē. In terris autez dcm templuz q ąbusdā cōceptis verbis ab augure finiebat: vñ tueri quācunqꝫ cęli partē cōmode posset. Hinc cōtēplo siue cōtēploꝝ ꝓ diligēter ituꝝ. In hoc tēplo ꝑ augures cōstituto senatus cōsultū fiebat. Et nisi in eo fieret: non erat iustū. Ab hoc tēplo nō solum ędes sacrę: ſz ⁊ alia loca septa ⁊ vnū tñ introitū habētia dici tēpla cepere. Quippe curia hostilia templū erat ſz sacra nō eēt. Itē templū vocat Tignum qō in ędificio transuersum supza canterios ponit vt inq̄t Festus. Uictr. lib.v. Et canterij ꝓminētes ad extremā suggrundationē: supza canterios tēpla. Itē. Sepulchzū oī templuz. Uirg. lib.iiij. Ꝓterea fuit in tectis de marmoꝛe templum coniugis antiqui. Ā templum fit aduerbium extemplo.

Tempsa fuit ciuitas bzutioꝝ.

Tenasmus. ⁊ tenesmus: greceq τενεσ̄μoς cū frequēs est sed irrita desidendi deijciendiqꝫ cupiditas cuꝫ inflāmatione ac tumoꝛe sedis mucosa ⁊ sanguinolēta quędaz egerentis.

Tendo.is. tetēdi tēsuz ⁊ tentū. ąsi tenue do. Est.n. tēdere extendere: qō vo extēdit attenuat. Uirg. Tendūt vela noti. Sal. Man⁹ supplices ad cęlū tēdere. Hiero. ad Juli. Et arbitraris senē diu posse viuere cui⁹ vt ętas lōga tendat. Per translationē sumit iterdū ꝓ īsidiari: q i hoc laqos extēdere soleam⁹. Ter. i phoz. Quia nec rete accipitri tendit: nec miluo. Interdū ꝓ conari. Uirg. Ille sil' manib⁹ tendit diuellere nodos. Interdū ꝓ tentoꝛia ponere ⁊ bitare. Ual. max. li.ij. Ne ꝗs eoꝝ itra castra tēderet Uirg. Hic dolopū māus hic sęn⁹ tēdebat Achilles. Extendunt.n. tētoꝛia dū ponunt. Interdū ꝓ offerre qō ꝓtendo manus fieri solet. Jdē. Paruūqꝫ patri tēdebat iulū. Interdū ꝓ pgere: ⁊ nos ābulādo iter videmur extēdere: vt ꝓ tot discrimina reꝝ tēdimus in latiū. Interduz ꝓponere Sal. Interea romę multa sil' moliri cōsuli insidias tēdere. Huius cōpositā fūr Attendo. Contēdo. Circūtēdo. Ply. Circūtendit rętia ⁊ ois occupat saltus. Distendo. Extēdo ex seu vltra tēdo. Lac. li.iiij. Extēdit ergo in passione manus suas. Lol. li. v. Quare cū ad sūmū palū recta vitis extēta est capistro oſtringit. Intendo. Obtēdo. Oñdo. Pertendo. Pzotēdo. ⁊ Substendo: qō est decipiendi gratia subdo aliquid aut machinoꝛ. Sal. Duz substendit isidias militi.

Tendicula.ę. laqueus est quē auibus siue feris tendimus.

Tentigo pe. pzo. pzuritus libidinis quo virilia extenduntur vt illud in Priap. Turpe quidem dictu sed si tentigine rumpar. Falce mihi posita fiet amica manus.

Tentipelliū: genus calciamenti ferratuz quo pelles extendunt.

Tentoziū tabernaculū: q ibi vela aut aliquid veloꝝ tēduntur. vel ipsa potius velamenta contra iniuriam cęli.

Tentum accipitur pzo membzo virili. Latul. Scandia te medij tenta vozare viri.

Teneo.es. tenui tentuz apphēdo detineo. Uirgi. Nec te teneo nec dicta refello. Per trāslationē tenere capit ꝓ bitare posse fidere. Jdē lib.iiij. He. Quę gurgitis huj⁹ ima tenēs. Aliqñ ꝓ ostringere. Jdē. Texendę sepes ēt ⁊ pecus oē tetendū. Aliqñ ꝓ Tergere. Jdē. Et obducto late tz oia limo. Aliqñ pzo dirigere. Jdē. Sed vos qui tādē ąbus aut venistis ab oris. Quoue tenetis iter. Aliqñ pzo intelligere. Ter. Rem tenes. Aliqñ pzo mozari. Uirg. Nunc phęnissa tz Dido. Aliqñ pzo implere perficere. Jdē. Ni teneant cursus. Et tenere seruare tueri. Cęsar. iiij. Sabinus ideo oībus rebus loco castris sese tenebat. Jdez. Eo absente qui sūmam imperij teneret. i. bēret administraret. Uirg. Capitolia alta tenebat. idest defendebat. Unde ecōtrario. Uictos loco motos dicim⁹. Lic. Loco ille motus est. Item teneri est obligari: vt si quis furet rem sacram de pzophano teneꝛ ne furti: an sacrilegij. Itez tenere est possidere occupare. Sal. in Jug. Forte apud illuz quem inbonesta ⁊ pniciosa libido tz potentię paucoꝝ decus atqꝫ libertatē suā gratificari. Huius cōposita sunt. Abstineo Attineo. Contineo. detineo. distineo. obtineo. ptineo. retineo. ⁊ sustineo. quę habent ti. syllabam coꝛeptam.

Tento.as. quidā a tendo: quidam a Teneo deducunt. Tendo autez tentū. Unde Tētigo ⁊ tentoziū. Et sic qui tentat quasi manū tendit aut aliam coꝛpis partez in id qō experiri vult ⁊ exquirere. Qui aūt a teneo deriuant. Hac rōne. ducunt: q tentare experiri sit: vel inārere ⁊ verbo vel re ąsi manu tenere. Lol. lib. ix. Sępius digitis loca feminaꝝ tentanda sunt. Nā in ꝓmptu gerunt oua ąbus iam partus appzopinquat. Li. in parad. Tentare volui an ita dici possent vt ꝓbarent. Uirg. Uix primi plia tentāt. Tentare igitur est rē nō intellectā atqꝫ incertā aggredi: hoc est experiri vel diligēter inquirere. Tentare vo de pudicitia est cum id agitur vt aliqs fiat impudic⁹. Cū ergo vel a tendo vel a teneo deriuatū sit tēto: cōstat simplici. n. scribendū esse. Et sic tentatus tentatio. Li.

li.i.offi. Tentata res est ab oi genere boiuz. Uirg.li.iiij. Tentarum adductus z quę mollissima fandi tempora.

Tentamentum idem quod tentatio. Uirg.lib.viij. Nec prima per artem tentamenta.

Tenax.qui retinet: vt Glutinũ tenax. Aliqñ dicit parcus auarusq;. Apul. Nõ diues sed nimiuz tenax. Aliqñ durus constans perseuerans. Hora. Justum z tenacem propositi virũ. Hinc Tenacior z tenacissimus. Col.lib.i. Põt etiam illiteratus dumodo tenacissimę memorię rem satis commode administrare. Huius compositũ est pertinax valde tenax.

Tenacia: z tenacitas retentionem z perseymoniam z duritiam perseuerantiamq; significat.

Tenor accẽtus: q teneat.i.dirigat sermonẽ. Interdum of ordo vel forma continuatio. Uale. Max.lib.i. Quo minus religionibus suis tenor suaq; obseruatio redderetur.

Tenitę credebant esse sortium deq; tenẽdi ptãtem haberent.

Tenebrę pe.pro.priuatio lucis. quod teneant.i.impediant oculos z visum prohibeant.

Tenebricosus.a.um.quod tenebras inducit. Tenebrosum tenebris plenum.

Tenebrico pe.cor. tenebras facio. Aug. Accedamus ad eũz vt illuminemur: non quo mõ ad eum accesserũt iudei vt tenebrarent. Hinc cõtenebro z obtenebro composita. Piero. in libro numeri. At otenebrati ascenderũt in verticem montis.

Tenebresco. obscurus fio. Unde Aug. Aer cõtenebrescat inqt i. tenebrosus fiat.

Tenuis z hoc tenue a Teneo fieri vt: q quę tenuia sunt facile teneant. Est enim tenue paruz exiguũ. Li. in bostẽ. Fundũ nõ mediocri pecunia sed ẽt tenui pcipere possum⁹. Col.li.ij. Quo tenue linum ꝓueniat. Põt etiã z a Tendo deduci: qñ quę extenduntur tenuia fiunt. Per translationẽ nõnunq; ponitur pro paupere: z tenuitas ꝓ paupertate. Cic. Tyroni. At possum ex meis angustijs illius sustento tenuitatem.

Tenuiculus diminutiuum a tenui. Cice. Peto. Tenuiculo apparatu significas balbum fuisse contentum.

Tenuo.as.tenuẽ subtilem macrum debilem facio siue minuo. Uirg.lib.iij. Be. Ipsa autem macie tenuant armenta volentes. Et in hymno. Ecce iam noctis tenuatur umbra. Cõposita sunt Attenuo z Extenuo.

Tenedos pe.cor. Insula in mari ęgęo iter Mitylenẽ z Hellespontum otra Troiam prope Sigeuz ab hostijs. xx. pas. milibus distat. Abest a Lesbo. cvj. millia pas. Dęc pli⁹ Leucophrys appellabatur. quã alij Calydnã dixerunt. In hanc ex Troade nauigauit cum nouis colonis Tenes Cyeni filius: conditaq; ex se vrbe Tenedon vocauit: a qua z insula denoiata est. Lice. Tenem ipsum ex cuius nomine tenedos nominatur. Hinc Tenedij dicuntur eius incolę.

Tenos: insula una ex cycladibus in qua est oppidum eiusdem nominis: quã propter aquarum abundantiam Aristoteles Hydrusam appellatam dicit. Aliqui Ophiusam.

Tenus teni . laqueus . Ser. dici putat extremas partes arcus: vñ tractuz sit vt hactenus bucusq; significet: qñ usq; ad finem. Apud Pla. in Bac. tenus magis pro laqueo accipi vt q̃ ꝓ arcu: cũ ait. Pendebit hodie ita pulchre itendit tenus.

Tenus ꝓpositio figit ꝓpinq;tatez z qõ dicim⁹ usq; ad. Naz qõ ꝓpinquũ est q̃si tenere vt id cui e ꝓpinquũ. Quidã a tendendo: q hęc ꝓpositio extẽsionẽ q̃dã figare videat: z ablatiuo defuit: spq; i singulari postponit ablto: vt hacten⁹: eatenus ętenus verboten⁹ ozeten⁹: capuloten⁹. Aliqñ et acco iũgit. Flaccus i argo. Et tanaiz tenus imẽso descẽdit ab euro. In plurali ponit et cũ genitiuo. Uirg. Crurũtenus amẽto palleria pedẽt. Et Lumaz tenus. i. usq; Lumas. Curti⁹. Pauci hostiũ ten⁹ eracti penetrauere ad portũ. Hor. fine casu posuit tãq; aduerbiũ. Est q̃dẽ ꝓbare tenus si nõ daz vltra. Aliqñ figit nõ vltra vt Hesiit ꝺsulatũ titulotenus ñ vltra titulũ.

Tenõtes sũt recti z valẽtes nerui a rigore dci colluz cõtinẽtes sine q̃b⁹ sustinẽ caput nõ possent ceruicis vertebrę. Si q̃dẽ horz iter oẽs fler⁹ alter sp itentus ꝓ labi supiora non patit. i ipis quoq; pedib⁹ neruũ quẽdã latũ. q a poplite demissus pcũbit in calcẽ appellant Tenonta vt inquit sul.pol. Sed z neruo qui ex vtraq; stomachi parte sunt τονους vocant.

Tener.a.um. qõ est molle. Hinc Tenera ętas puerilis. Transferẽ z ad aium. Iuue. Luz tener vrozez ducat spado. Itẽ Tener dicitur mitis qui facile cõmiscerẽ. Hinc teneritas z teneritudo. Tenere z teneriter aduerbia.

Tenellus.a.um. diminutiuũ. Uñ tenellam ętatem dicimus.

Teneresco: tener fio. mitesco. misericordia ducor. Lucillus li. iij. Scilicet in tenero tenerascere corpore mentes.

Tentyri. siue tentyritę genus aialis venenosi. Plyn. lib. xxviij. In isula nili tẽtyri nascẽtes tanto sunt crocodilis terrori vt vocẽ quoq; eoz fugiãt. Tẽtyra vo ciuitas inferioris egypti vñ z pfectura tẽtyritica: vel vt Ply. ait insula a nilo circũdata in qua habitant boies qui crocodilos non timent.

Tepor. z tepiditas idẽ signant. Col.lib.ij. Si vo tepor celi siccitasq; regionis suadebit februario statim proscindendi sunt.

Tepidus.a.um. qõ ẽ mediũ iter calidũ z frigidũ. Uñ iterdum ꝓ calido ponit. Luc. tepidisq; caminis. Interdum ꝓ frigido p sertim qñ trãsfert ad alia. Plau. Vic homo factus est tepidior. i. frigidior senior. Interdum ꝓ inutili siue nocuo. Uirg. Unde cauę tepido sudãt humore lacunę. Hinc subtepidus aliquãtum tepidus. Tepidulus diminutiuum.

Tepeo.tepes.tepui.tepidus sum. Cato de re ru. Lenib⁹ lignis facito calescat vbi tẽperate tepebit tũ cuminũ indito. Dic te pesco tepidus fio. Leo pap. Feruor. fidei non tepescat. Huius compositus est. Interpesco quod est valde tepesco. Col. Nunc mitigato iam z intepescente frigore largissimis oliuitatibus liberiq; vindemijs exuberent.

Tepefio. idez quod tepesco. Ambro. lib. offi. Quis neget verna temperie interiora terraruz tepefieri quos glacies hyberna constrinxerit. Fitq; a Tepefacio.

Tepidarium. vas in quo aqua temperatur: siue cella in quã ex balneis exeuntes ingrediuntur.

Terapne. Helenę pfia in lacedęmone ẽt isula in mari ligustico quã nfi cozsica vocãt q̃ z Cyrnos ocã fuit. Hinc terapnęus. a.um. Qui. rure terapneo nata pulla phrygẽ. Hanc dictionẽ alij cum aspiratiõe scribunt alij sine. p. Teramne sed male.

Tergeste. oppidũ ab aqlea stad. clxxx. distans vt inqt Strabo. hodie. Triestũ vocat. sz oẽs mẽtiũt nã τεγεσται ομ λεγεται ab Dio. liby co. z eustachio: sz inscij tergestã vocant q̃si ibi res ter gesta fuerit: sz aliqd de talib⁹ scribũt q̃ forsan qñ qz laudabũt ẽt Suidas τεγεγαιο ιορμα εθρουστε θηλυκως τεγεςη ορμαπολεως προς ακυλαιᾳ.

Tero.ris.triui.tritũ. frico tũdo. Plau. in asi. Nũme illuc ducis vbi lapis lapidẽ terit. Ply. De in refrigeratũ terit ĩ farinaz. terere iter ẽ iter agere. Uirg. Sępi⁹ e tectis penetralib⁹ extulit ora angustũ formica terẽs iter. Terere tps ẽ cõsumere silr terere ociũ. Liui.li.i Quas i cõuiuijs luxuq; cũ ęqlib⁹ viderãt tps terẽtes. tdẽ i eodẽ. regij q̃dẽ iuuenes interdũ ociũ ꝺuiuijs cõmessationibusq; iter se terebãt. Hui⁹ cõposita sũt Attero. qõ ẽ ad aliqd tero frico. Ply.li.ix. Anguillę atterũt se scopulis. tibul. Aut opi isuetas atteruisse manus. Aliqñ figit vehemẽter tero. frãgo. ad terraz trabo. aut valde rodo. Col.lib.ij. Demegũt vngulas z attergunt. scindũtq; radices herbaz. Et li. vj. Nã demissuz ex eo palmitẽ germinãtẽ iferioz atteret z fructũ. Uirg. Et grauis attrita pẽdebat cãtharus ansa. i. ꝺsumpta vl attenuata. Et lib.i. Be. Depsso icipiat iaz tũ mihi taurus aratro. Ingemere z sulco attritus splendescere vomer. i. rosus Sal. p translationẽ dixit. Post vbi eoz famã attriuerat maiora alia ipendebãt. i. oppẽserat. Cõtero. totũ sil' tero. tundo cõsumo. frãgo. Plau. in asi. Utinaz mihi stimulus i manu sit q̃ latera otera tua. Lac.lib.iij. Qui cũ ętates suas nisi studio phię cõterãt. Col.lib.viij. Remedio sũt hyssopũ z sal eqs põderib⁹ cõtrita. Ter. i ecy. Curstãdo atqz ambulãdo totũ hunc otriui diez. Detero. distero. Extero. Intero. Intertero. Obtero. Protero. Pertero. vade tero. Col. Perlineũ fiscuz qõ ptriuerãt exprimunt. Retero. rursus tero purgo. excerno. Col.lib.vij. Pura deide frumẽta si i annos recõdãt. reteri debẽt. Naz quãto sũt expoli

tioza min⁹ a curgulīōib⁹ exedūt. Subtero subt⁹ tero. Pla. i asi. Eos asinos. ꝑdicas vetulos claudos q̄b⁹ subtritꝫ ad fe/mina iā erāt vngulę. Vier. i deu. Et pes tuus nō ē subtritus Semitero q̄si mediū tero. Lol. lib. i. Huic aūt nubilariū ap/plicari oz maxime in italia ꝓpter inconstantiā cęli. quo col/lata semitrita frumenta protegantur si subitaneus imber in/cesserit. Et omnia habent penul. corre.

Terra elemētū ꝑ oupler. r. lz a tero. is deducaf q̄. s. teratur Ab hac locus cōis q̄ circa oppidu colonis relinq̄f territoziū appellaf: q̄ maxie teraf. Et i singulari q̄dez terra totū elemē/tū est. ipse orbis terrę. In plurali terras aliq̄s sig̃am⁹. Virg. Multū ille terris iactat⁹ z alto. Ponif tñ q̄nq̄ terra ꝑ terri/toziō z ꝑ ꝓuincia seu regiōe. Lic. eoz q̄ in hac terra fuerūt magnāq̄ greciā q̄ tū flozebat ifstitutis z ꝓceptis suis erudie/rūt. Unū ⁊terrane⁹ q̄ ex eadē terra est. i. ꝓuincia. Quāuis hęc dictio apud neminē idoneū auctorez nisi apud Plyn. legaf z vno oūtarat loco: vbi catullu⁹ vocat cōterraneū. Uar. li. i. de re ruf. scribit terraz trib⁹ modis dici. Lōi ꝓpzio z mixto Lōi vt cū dicim⁹ orbē terrę: z terraz italiā cuz z lapis z are/na zc. ei⁹ gñis sint i noiando cōprehēsa. Altero mō dr terra ꝓpzio noie. q̄ nullo alio vocabulo neq̄ cognomine a die/cto appellaf. Tertio mō dr terra q̄ est mixta: in q̄ seri q̄d pōt z nasci: vt argyllosa aut lapidosa: terra ēt vocatur vesta: eo q̄ reb⁹ oib⁹ vestiaf: seu q⁊ vi sua stat. Ouid. li. vj. fa. Stat vi terra sua vi stādo vesta vocaf: dr z mf. Lol. Tu penitus clatris eradē viscera mf̄is ne dubita. Plyn. lib. ij. Seq̄f terra cui vni rex nāq̄ partiū eximię pp merita cognomen indidi/mus mf̄ę veneratiōnis. Nos nascentes excipit: natos alit semelq̄ editos sustinet z sp nouissime cōplexa gremio iam ab reliq̄ nā abdicatos tum maxie vt mf̄ operiens: z paulo post. Terra serpentem hoie percusso amplius non recipit.

Territoziū vt i q̄t. Pōpo. ē vniuersitas agroz ītra fines cuiusq̄ ciuitatis: quod ab eo dictū est: q̄ maxime teraf. vel q̄ magi/strat⁹ eius loci ītra eos fines terendi. i. sūmouēdi ius bēat.

Terraceus. a. um. q̄ ex terra est: vt domus terracea.

Terrę⁹. a. uz. q̄ ex terra ē: vt vas terreū. Lol. li. i. Dozreuz ca/mera contectum: cuius solū terreū pziusq̄ ōsternaf pfossuz.

Terrę⁹nus. a. um. quod vel in terra natuz est: vel in terra viuit: vel aliquid cum terra cōmune habet: vt terrę⁹nuz animal. Et terrenus pro terreo Lol. Area quoq̄ si terrę⁹na erit: vt sit ad tecturam satis habilis.

Terrę⁹num campus dicitur Columella lib. secūdo. Callidissimi rusticarum rerum genera terrę⁹ni tria esse dixerunt. Campe/stre. Collinum. montanuz. Idem lib. i. Agrum habebimus salubzi cęlo vberi gleba: parte campestri: parte alia collib⁹ vel ad ozientem: vel ad meridiem molliter deuexis: terrę⁹nis q̄ aliis atq̄ aliis syluestribus z asperis.

Terrestris z hoc stre. idem quod terrę⁹nus. vt terrestre aīal.

Terrigena pe. coz. q̄ ex terra natus est: terricola q̄ terram bītat.

Terremotus dicitur cum terrę incluso spiritu cōtremiscūt ma/gno sępe habitantium damno.

Terraneola cum accentu i antepenul. Auis a laudę similis pręterq̄ quod in capite apicem non hz: sicut alauda: dicta terra neola q̄ non in arboribus sz in terra versef atq̄ nidificet.

Terebza siue terebzum pe. coz. Instrumentum quo ligna pfo/rantur a tero. Eius diminutiuum est terbellum.

Terebzo. as. terendo perfozo. Virg. Et terebzare cauas vteri z tentare latebzas. Huius compositus est. Exterebzo quod est extozqueo. z scrutoz. Plau. Exterebza prozsus atq̄ excute.

Teredo pe. p. Uermis in ligno nascens a terēdo dcūs. vel a so/no q̄ ē. τερηδων. Eadē z tinea dr. Lz sint qui distinguāt: vt teredines dicanf in mari. b̄ est in nauibus. tineę terrestres sint. Lol. lib. v. Nam z teredinem formicamq̄ prohibet.

Teres. etis. pe. coz. dicitur quicq̄d rotundum oblongumq̄ est. vt columna z arboz. quod quasi terendo fit rotundū. Virg. Incumbens tereti damon sic cępit oliuę.

Terminus ꝓpzie dicif signū q̄ agrum ab agro diuidit a teren/do. q⁹ hę partes maxie terant. Nā vtrīq̄ ab bis q̄ agrū suū colerēt fodiēdo terif. Hinc terminus ꝑ fine accipif. Li. Luz nullū tot calamitatib⁹ atq̄ grumnis terminū inueniremus. Et apud ātiquos terminoz deus putabaf. Dialectici termi/nū diffiniunt eē signū ozatiōis ostitutiuū. hui⁹ cōposita sūt. Antermin⁹ q̄ō est q̄si circūterminus. q̄ circaterminos ꝓuin/cię manet. Cōterminus q̄ ē vicinus z finitim⁹. Lol. li. i. Pri/uatos quoq̄ mēozia tradidit z in regionib⁹ grecię. z in hac ipsa hesperia detestabiles fuisse vicinos nisi autolic⁹ ille cui q̄ potuit tolerabilis esse ⁊terminus. aut auentini monte in/cola palatinis vllum gaudium finitimis suis cacus attulit.

Termino. as. finio. Lac. li. ij. Jam vero illa cōclusio qua sniam terminauit Tullius multo absurdioz. Hui⁹ composita sunt. Determino q̄ō est definio delibero z q̄si cogitationi termi/num ipono. Idem lib. iiij. Determinanda est nobis veritas bzeuiter z in suo ꝓpzio domicilio collocāda. Distermino di uido dissipo. Extermio expello z veluti ex terminos mitto.

Terma. matis. extremū terminus. finis. meta. planta pedis.

Termes. ramus ex armoze decerptus cum fructu q̄ qñ in diui/siōe agroz anteq̄ metę ponerenf figi solebat. termino no/men dedit. Et ꝓpzie termes vt ait. Pozphyrio. est oliuę: si/cut palmes vitis. Doz. Nunq̄ fallentis termes oliuę. Hel. Termitem palmę ramū cuz fructu auulsum dixit. Est z ter/mes vermiculi genus carnem exedens.

Tergo. gis. z tergeo. es. si. sum. z scōz ātiquos tertū. figt mūdo: nitidū facio. Juue. Uasa aspera tergeat alter. Plau. Omnāf lauanf tergenf poliunf. hui⁹ cōposita sūt. Abstergo. sozdes remoueo. Liui. li. i. Inspectū vulnus abstersa cruoze oia sa/lubzia eē. Per trāslationē figt aufero. Lic. Uolo abstergere aī tui metū Attergo. Li. in Uer. Qō fanū deniq̄ qō nō auer/suz: neq̄ attersuz reliq̄ris. Detergo deozsuz tergo z sozdes au/fero. Viero. ad dama. Jn cōe deū dcpcemur vt mihi quoq̄ de altari carbo mittaf vt oī peccatoz labe detersa pzio pof/sim dei sacra ⁊spicere. de hinc e narrare. quę video. Lol. lib. vii. Tū ēt spongia labza detergeri. Et lib. ij. Dis humoz sole vētoue detersus ē. i. siccatus. Extergo pfecte tergo. Cato de re ruf. Post diē oīno duodecimū pnas eximito z sālē oēm detergito z susp endito inuentum biduum tertio extergito.

Terg⁹. is. uz. Virg. Tergoza diripiūt costis z viscera nudant.

Tergū. dozsuz Virg. Manib⁹ post terga remunctis. Ouid. li. i. me. Ossaq̄ post tergū magne iactata parentis. Et nō tñ aīa lium est: ꝫ ēt aquaz z aliaz rez. Uñ a tergo dicimus a par/te posterioze mēbzanę siue papyri aut alterius cuiusq̄ rei. Juue. Scriptus z a tergo nec duz finitus bozsteres. hinc po/stergo. as. z tergiuersoz. Aliq̄n tñ tergum pro tergoze ponif Virg. Mercatiq̄ solum facti de noie byrsam taurino quā/tum posset circūdare tergo. Jtez pro scuto: qñ scuta pellib⁹ tegi solēt. Jdē. Et tergo decutit hastas. Et taz tergus q̄z ter/gū a terēdo dici videnf quoniā vehendis oneribus terunf.

Tergiuersoz fallo z dicta muto. aliq̄n etiam ōdico. quasi terga verto. Naz vertere terga, fugere est. quod z terga dare dici/mus. Plau. Quid expectas? quid tergiuersaris. Prozie tñ tergiuersari est eoz qui terga vertentes. adhuc tñ pugnant: nec sese victos rōnib⁹ volūt agnosci. Lic. li. iij. tus. Quid ter giuersamur epicure? nec fatemur eā nos dicē voluptatē quā tu idē cū os pfricuisti soles dicere. i. dissimulam⁹ z subtersu gim⁹. Antiq̄ tergiuersatoz dicebāt boumatoz. Jurisc̄ol ti accipiūt tergiuersari. p i vniuersuz ab accusatōe desistere.

Terroz. timozis incussio. Lic. lib. iiij. tus. Quę aūt subiecta sunt sub metu. ea sic diffiniunt. Pigritia metum cōsequentis la/boris terroz ē mecum cōcutientē. Ex quo fit vt pudozem ru boz. terroz ē palloz: z tremoz: z dentiuz crepitus cōsequatur. Ser. inter terroz ē z metuz sic distinguit q⁹ terroz ꝓpzie fit qui alijs infertur. vnde z terribilis dicitur. metus quem ha/bent timentes licet aliquando terroz z pro metu ponatur. Virg. quod si tantus habet mentes z pectoza terroz.

Terreo. es. rui. itum. timozem alicui incutio. Viero. ad helio. Nolo te antiquę peregrinationis terreat difficultas. huius composita. absterreo Conterreo. Columel. in pfa. Qui tam varię tamq̄ vastę scientię desperatione cōterriti nolent ex periri quod se assequi posse diffident. Deterreo. Exterreo.

Perterreo.eiusdem significationis.
Territo.as.pe.coz. frequentatiuum. Teren. in an. Dij te eradicent ita me miseram territas.
Terrefacio.terrozem facio.a quo terrificus.a.um.quod terrorem facit.compositum est perterrefacio.
Terricrepus.a.um.pe.coz.terribiliter seu cuz terroze increpãs. Augu.lib. viij. cõ. Quę iste senex oze terricrepo tot annos defensitauerat.
Terribile.formidabile atq; horrendum.
Terriculamenta.terrozes sunt z formidamina.
Terebinthus.arboz nigrũ lignũ cum splendoze pferens habensq; soliditatẽ in buri speciez. Uirg.lib.x. Incluſum buxo aut erithia terebintho. Ex hac terebinthina resina. quam nos trementinaz appellamus. Ply. Terebinthinaz in sartagine referuenti hãc ceteris pferentes. Terebinthus masc̃la z fęmina est. Masc̃la sterilis. Fęmina duplex est. Alteri rubet fructus magnitudine lentis. Alteri fructus pallet z cum vite matureſcit resinosus.
Tereus rex thracũ.martis ex biſtonide nympha filius Oui.lib. vj.me. Et gen⁹ a magno ducẽte forte gradiuo. lege fabulaz.
Terpſicor.pe.coz.fuit vna ex nouẽ musis. vide in dictiõe musa
Terpſicorotes.pe. pzo.ductum nomen a modulatis z quasi ad lyram compositis cozporibus.
Terentũ.locus in cãpo martio. q⁹ in eo ara ditis patris in terra occultarẽ. Erat hic loc⁹ diti ac pſerpine sacer: i quo oiuz q̃ nascerenꝯ aut mozerenꝯ noia scribi solebant quotiẽs ciuitas lustrabaꝯ. Mar. Bis mea romano spectata est vita terento z nihil extremos perdiderit ante rogos.
Ter aduerbium numerale seu ordinale: vt bis ter quater. hinc Tertius.a.um.a quo fiunt aduerbia tertio. z tertium.
Tertio.as. quasi tertiatim facio: siue diuido. Col.lib.ij. sed iugerum talis ager quattuor operis expeditur. Nam commodo proſcinditur duabus: vna iteratur tertiatur bodrante. in lyram redigitur quadrante operę.
Tessera. latine q̃ttuor dr. vñ z id dr. qđ dr ex parte q̃dratus est. Tesserę ẽt dicunꝯ q̃bus in tabula lusoria ludiꝯ. Sunt.n. quadratę z puncta hñt: z cũ iaciunꝯ in q̃cunq; partem incubuerint. immotam hñt stabilitatez. τεσσαρα. i. q̃ttuor. Li.i Lato. Nobis senibus ex lusionib⁹ multis talos relinquãt z tesseras. Hę alio noie q̃drãtalia dicunꝯ. grẽcę cubi. vt Helius. z Macro. scribunt. inde cubicũ corpus. Talus est q̃ttuor latertũ z ocauus ad filitudinẽ tali q̃ est os in articulo pedis vẽtre eminens: cõcaua vertebza ligatus q̃dratus forma: altera parte cõcauus altera fere planus. Estq; i posteriori suffragine dũtaxat. nunq; in pozib⁹ pedibus. nec est boi aut alijs aialibus habentibus digitos nec solidas habentibus vngulas: sed tantum bisulcis. Ex iactu talorum varia puncta fiebant. Nam latus quo vnitas significabatur. canis siue canicula appellaꝯ in quẽ conuerſo talo deponebatur ab eo qui iactauerat nummus vnus sine aliquo lucro. Idcirco canis dãnosa vocaꝯ. Ouid. Quid valeãt tali quo possis plurima iactu figere: dãnosas effugiasq; canes. Ei⁹ oppositũ venus dr: seu cous significãs septenariũ numez. Et is q̃ talor iactu bũc numez reddidiſſet ſex lucri faciebat. pterea q̃q̃d eẽt caniculę iactu erasuz. Alia duo latera. Chius z senio dñr. Ternariũ ille. hic q̃ternariũ significãs. Nã binari⁹ z q̃nari⁹ numer⁹ in talis nõ erat. Chius tris nũmus lucrabaꝯ. senio q̃ttuor. Jõ dexter. hoc ẽ felix z ppiti⁹ dicebaꝯ. Perſius. Quid dexter senio refert: scire erat i voto. Sue. ỏ Aug. Talis iactatis vt q̃sq; canẽ aut senionẽ iecerat in singulos talos oſerebat i mediũ quos tollebat vniuersos q̃ venerẽ iecerat. Aliq; quoq; i h̃ ludi gẽre dr̃ię fuere. nã z voltorios bẽbãt z herculẽ basilicũ. Pla. Talos poscit sibi i manũ. puocat me i aleã. iacit voltorios q̃ttuor talos arripio herculẽ iacto basilicum. Talus grẽcę. Astragalus. a quo astragalizo talis ludo. Calculus: is est quẽ latronẽ z latrũculũ antiq; appellarũt: inniores vo scacũ vocitãt Mar. Dic mihi bisseno numeraꝯ tessera puncto. calculus h̃ gẽino discolor hoste perit. Et itẽ Insidioſor: si ludis bella latronuz. Jste tibi gemin⁹ miles z bostis erit. Est itẽ tessera signũ bellicũ qđ ad pugnã exercitibus daꝯ. s. pp ofusionẽ qđ z symbolũ dr: vt i bello Marij Burdeus. In fillę apollo delphicus. in Cęsaris. vomis genitrix. Uirg. li. vij. It bello tessera signũ. Liui. li. vij. Ceteris oib⁹ thesserã dari iubet. Itẽ tessera est belli z pacis futurę signũ. Põpo. q. Mutius missus ad carthaginẽses legatus cũ eẽnt duę tesserę posite vna pacis: altera belli. arbitrio sibi dato vtrã vellet deferre. vtrãq; sustulit z ait. Carthaginẽses pete re debere vtrũ mallẽt accipere. Poniꝯ nõnunq̃ p signo frumẽtario. quo. exhibito vnusq̃sq; frumẽtũ p portiõe accipiebat a pncipe. sicut ex more vetusto i pria nra fieri solitũ est ab his q̃ pauperũ curã hñt. Naz eroganꝯ signa q̃dã plũbea q̃b⁹ exhibitis sigillatim accipiũt certã mẽsurã farinę vel panis viniue. Sue. i Aug. Ac ne plebs frumẽtationũ cã freq̃nti⁹ a negocijs auocareꝯ ter i annũ q̃ternoz mẽsiũ tesseras dare destinauit. Juue. Sũmula ne pereat q̃ vilis tessera vẽit frumẽti. Hęc tessera ẽt frumẽtatio dr̃. pſertiz cũ frumẽtuz erogaꝯ. sic ẽt dñr tesserę nũmarię q̃bus exhibitis sũma nũmuz pscripta repẽsari solet. Pzeterea tessera seu tesſella calamus ẽ q̃ inſerit ramo. qđ vo i terra seritur talea vocaꝯ. Ply. Qui dã huic gñi miscuere fissurã in vitibus exẽpta cortice tessella surculo a latere plano adigẽdo. Item Tessera est lignum vtrinq; cõplanatũ i quo numeri describunꝯ. qđ z talea dr̃. Plau. suã vterq; tesserã hz rõ ostat. hoc z tesserula dr̃. Ply. Frumẽti rõnem tasserulis oñdebat. Et tesserę seu tesserulę lapilli sũt ad oficiẽda sternẽdaq; pauimẽta. Li. li. iij. de ora. Quę lepide leres synthesis cõpositę: vt Tesserulę oẽs arte pauimẽto atq; emblemate vermiculato. Itẽ tessera: figura geometrica quę cubus vocaꝯ. cuius meminit Macro. i pzimo in sop. scip. Est z in arithmetica numerus octonarius. Unde Martia. i arith. Si tessera tesseram metitur.
Tessella z tesserula diminutiua sunt a tessera.
Tesserarius. qui tesseram. id est preceptum ducis per contubernia militum nunciat.
Tesserarius.a.um. qđ ad tesseras pertinet. vt ludus tesserari⁹.
Tessellatus.a.um. qđ tessellis. i. puis q̃dratis lapillis in textũ ẽ vt pauimẽtũ tessellatũ a tesseris quaz forma q̃drata ẽ. Sue. de Cęsa. Mũdiciaz lauticiarũq; studiosissimũ mlti pdiderũt. q̃nis tenuẽ adhuc z obgratuz i expeditiõib⁹ tessellata z sectilia pauimẽta circũtulisse. Uictr. li. vij. Mẽinit pauimẽtoz tessellatoz atq; sectiliũ scribitq; pauimẽta sectilia z tesseris structa oẽs angulos q̃les hẽre debere. z sectilia qñ in particulas secta sunt: vt quocunq; velis possint circũferri. Erãt z tessellatę quędaz tunicę Ply. lib. xxxv. Zeuſis aureis litteris in palliozum tesseris. in textum nomen suũ oñtabat.
Tesseredecas. adis. q̃terdena dr̃ a tessera q̃ttuor z decas decẽ. Quidam interponũt syllabicam tessere ſedecas dicentes.
Testa fruſtũ vasis fictilis: z cuiusq; lateris. Ply. li. xxxvj. Si z testę tuſe tertia ps addaꝯ: melioz mã erit. vnde z p calculis ponitꝯ: quos grẽci ostracos dicũt. testa quoq; dr̃ vas figlinum i tgne decoctũ. quasi tosta q⁹ emolli creta fabre fcã tozreaꝯ. deide coquaꝯ. Tibu. Pax aluit vites z succos cõdidit vuę. Funderet vt nato testa pẽna merũ. Uar. de lin. la. Testu ideclinabile p testa posuit. A testa fit testace⁹. a. um. qđ ex testa ẽ. Ply. Insectoz oiuz z q̃b⁹ testacea opimenta oculi mouenꝯ. Itẽ Testę itelligunꝯ oẽs pisces qui duriozi cortice tegunꝯ. Hoz. in Ser. Sz non oẽ mare est gñoſę fertile testę. Testeus. a. uz. idẽ qđ testace⁹. vt apũ Piere. pphetã. Uade z accipe lagunculam testeam a seniozibus populi.
Testatim aduerbium significat cõminutim.
Testus.us. tegmẽ testaceũ sub quo placẽtę z alia coquũꝯ. Cato. i foco calido sub testu coqto leuiꝯ. Dr̃ z testuz: siue testus testi. Ply. li. xxxii. sub greo testo hoc grẽci vocant clybanũ. Unde panis testuaceus dr̃ apud nos quẽ illi clybanitin.
Testuaciũ. qđ in testu calido coquebaꝯ. Condimentuz ex variis esculentis a testu sub quo calido coquiꝯ vt inquit Uar.
Testudo. aial qđ tarde gradiꝯ. z phthyficis lienosis caduciscq; opitulatur. dicta testudo. Uar. teste q⁹ testa tegatur. Earum gña sunt Marinę. palustres terrestres z lutarie q̃ i dulci aq̃

diuersaṁ. Vier. ad ꝓfidiū. Testudo marina q̄ ẽ grandis vt ĩsula duz emergit de alto ostdit se ĩ ipso mari tanq̄ petram: nec se mouet ide quo ad vsq̄ hoīes naues ligent. Et cū hęc senserit trahit se ĩ altū. ſz cū esurierit aperit os. ⁊ bonum odorez reddit ad quez pisces ceteri colliguṁ. Terrestres limaces a limo dicimus. Testudo ẽt dicit mā. tabulatis cōtexta ⁊ corijs culicinis aut cētonib⁹ ⁊ alijs q̄ difficilr cōburi pñt cō tecta. Nec ĩ rinsecus hz trabē. q̄ nuco ꝓfigebat ferro: ⁊ falx vocabat ab eo q̄ ĩcuruata esset ⁊ de muro exheret lapides Retro. n. ducebat trabs funicul⁹ suspensa vt reducta impetuosi⁹ ferret. Jōq̄ ⁊ testudo dcā a sĩlitudine reptilis. q̄ caput nūc exerat: nūc reducat. Syri⁹. Tandez Odensis arctę testudinis armis subducto pęni vallo cęcaq̄ latebza pandūt pro lapsa suffossis męnibus vrbē. Hoc etiā instm Arietez appellant. ab eo q̄ aries fronte. i. capite pugnat. Rursus testudines dicuṁ loca in ędificijs camerata ad sĩlitudinem aquatiliū testudinū quę duris tergozibus sunt ⁊ incurtis. quę iō ĩ tęplis sic fiunt vt simulachri imago cęli reddat imaginez qō ostat esse cōnexū. Virg. Tum foribus diuę media testudine tępli. Hinc ⁊ scuta dicuṁ testudines quę sint in testudinū moduz curuata. Nam in armoz generib⁹ milites plerunq̄ sumūt ab animalibus nomina. Item testudo lyra dicit. qui Mercurius citharam de testudine ficca meditat⁹ est vt hygi. refert Hoz. O decus phębi ⁊ dapibus supęmi grata testudo Jouis o labozum dulce lenimen.

Testudinatum tectium. qō est deuexuz in. iiij. partes sicut pectinatum in duas. Uitr. li. ij. Tecta recidēres ad extremos trāstra traijciunt gradatim ꝺtrahentes ⁊ ita ex quattuoz partibus ad altitudinem educunt medio metas quas luto ⁊ frōde tegentes efficiunt testudinata tecta.

Testis gīis com. qui testimoniū ꝓfert ab eo dict⁹ q̄ tueat statū causę. vel q̄ ante stet. q̄st antestis. i. ante stans. Piero. ad eusto. neutro gīi iunxit. cū inq̄t. Nec vero inanis sopoz. aut vana somnia quib⁹ sępe deludimur teste est tribunal illud añ qō sacui: iudiciū teste est qō timui. Testis vero ꝓ testiculo masculini generis est. dictus q̄ virilitatis testis sit. Virg. Magnis testib⁹ ista res agek. Cōtestes qui idē testificant.

Testiculoz. qō ⁊ testillo⁹ dicitur significat iumentis maribus fęminas: vel fęminis mares admoueo.

Testoz. aris. testimoniū dico. Virg. Testoz in occasu vero. Ali quando testem facio: vel in testimonium adduco. ⁊ alterius implozato testimonio asserо. Virg. Vos ęterni ignes ⁊ non violabile vestrum testoz numen ait. Piero. in paulo. qō ne cui impossibile videat Dñm iesum Xꝑm testoz. ⁊ sanctos angelos eius in ea parte eremi quę iuxta syriam sarracenis iungit ⁊ vidisse me monachos ⁊ videre e qbus vn⁹ xxx. iaz ꝑ ānos clausus ozdaceo pane ⁊ lutulenta aqua viuit. Interdū testari est precari q ꝑcando solemus numina adhibere. Plau. Ipsus tete p supos ois testat Et testari testm facere. hoc ẽ volūtatē suprемā testificari: qz ĩ eo testatus est quid velit. Unde aplus. Testm in morte ꝺfirmatū est. alioq̄n nōdū valet oū viuit q̄ testatus est. Sciēdū q̄ a testoz qñ figt testimoniuz. fit testificor qñ vero figt testm condo fit testatoz ⁊ testatrix. qñ figt ꝓtestoz fit ab eo Obtestoz. ⁊ Detestoz. Hui⁹ verbi cōposita sunt. Attestoz q̄ est testimoniū adduco. ꝺfirmo. Unde attestata fulgura dicta sunt quę iterato fiebant. vz significationē prioz attestantia. Plau. in persa. Nōne attestaris: tua ne ego cā carnifex cuiquam mortali libero aures atterā. Contestatoz testez facio testē inuoco vel testificando certifico. Lice. L. Flacco. O nox illa quę pene ęternas huic vbi tenebzas attulisti: cuz galli ad bellū. catilina ad vrbem ꝺiurati ad ferrū ⁊ flāmam vocabank. cū ego te flacce cęlum terrāq̄ ꝺtestans. Idē Apio pul. De me tibi sic cōtestās oēs deos ꝓmitto at ꝺfirmo. Alīq̄n cōtestari est ꝺ testari Vier. in exo. Quod si bos cornupeta fuerit ab heri ⁊ nudius tertiꝰ ⁊ cōtestati sunt oīm eius. Lact. lib. vij. Sacris lris cōtestantibus non resurrecturos esse impios in iudiciuz. Et ratione prępositionis cuz pōt significare simul testari sicut ⁊ contestes. Contestari item. quid sit vide in ozdine litteraruz. De testoz obtestoz vehementer pręcoz. Protestoz qō est cauenda ⁊ quę fieri non debent manifeste denuncio.

Testatus qui testm condidit. Cuius ꝺrium est. Intestatus qui testm non condidit. Unde ⁊ ab intestato dicimus aliquem diem obijsse. Et in significatione passiua. Testatus oꝝ apertus vulgatus ab oibus cognitus q̄ id quasi omnes testent. Li. Curioni. Aut certe testatū apud aīum tuum reliqueram qō senserim. Hinc testatioz ⁊ testatissimus. Augu. lib. viij. con. Stupebamus audientes tam recenti memoria ⁊ prope nostris temporibus testatissima mirabilia tua in fide recta Uircius. Quanotioz testatioq̄ virtus esset.

Testatoz qui testamentum fecit. vt est apud apostolum. Ubi testamentum moꝛs necesse est intercedat testatoris.

Testatio ⁊ testimonium ꝓprie sunt testium dicta.

Testamētū dictū est q̄ fit voluntatis nostrę veluti testimoniū. vñ ⁊ vltima volūtas appellat. Ulpia. Testm est volūtatis nr̄ę iurta snia de eo qō post mortē fieri voluerim⁹. Et ꝑpe qō pfectū ẽ testm oꝝ. ſz abusiue quoq̄ testamēta appellam⁹ ea quę falsa vel iniusta vel irrita vl rupta idemq̄ ipersecta sunt. In sacris quoq̄ litteris oē pactū ⁊ placitū testm dicit: vt in ps. aduersuz te testamētuz disposuerūt. sic laban ⁊ Jacob testamentū fecerunt quod vtiq̄ ⁊ inter viros valeret.

Testamentarius qui testamenta falsa conficit. Lic. lib. iij. offi. Non de siccarijs veneficijs: testamentarijs furibus peculatoribus hoc loco disserendum est.

Testamentarius. a. um. quod ad testamentum pertinet. vnde testamentarię tabellę.

Tesso. is. si. sum. sigt spolio nudo. Plau. Iam. Illic nō. vult me de vno pallio detessere. Uir. Dum tesset hiamon alesus.

Testiuilicium. vide in dictione licia.

Tetanobra eiusdem formę sunt. cuius ⁊ psillotbra sed psillotris ad pilos vellendos. tetanotbris ad erugandam extendē damq̄ in facie cutem vtimur.

Tetanici a tetano morbo dicti sūt. cuz musculi qui scōm spinaz sunt: rigent ita vt se inflectere non possint. Id cum anterior pars efficit: vt si mentuz pectori annectitur. Empzosthotonus: cuz posterior. O pisthotonus vt si caput scapulis. Luz vero ambę rigent ex equo tetanos vocatur. vt si ceruix recta ⁊ imobilis intenditur. etiā si vt ait celsus quidaz minus subtiliter ⁊ discrete bis nominibus vtuntur.

Teter. a. um. dicit qō est maluz fędū pollutū. crudele ⁊ insuaue tum ad mentē ptinens. tuz ad ceteros sensus. Ut terra bęlua: teterrimus hostis. teterrimū facin⁹. teterrima mens. Itē tetro aspectu. tetra voce: tetro tactu.

Tetro. as. fędo seu horridum obscurūue facio. Pacu. beluarū ac ferarum aduentus loca tetret.

Tetra grece: latine q̄ttuoz. a qua dictione multa cōponuntur.

Tetradozon. quattuoz palmaz. Δωρον enim palmus. Plyn. lib. xxxv. Hęci antiqui dozum palmam vocabant.

Tetagrāmaton. iiij. litterę grāma enim littera dicitur.

Tetragonus penultima corepta. quadrus quadrangularis. tetragonissimus. quadratio.

Tetrametrum. pe. coz. metrum quattuoz pedum.

Tetrarcha q̄ q̄rtā regni partē detinet grece τετραρχης dicit.

Tetraplasius. quadruplus.

Tetrastichia. ozdo ex quattuoz.

Tetraones inter genera anserum Ply. lib. x. enumerat.

Tetrici. pe. coz. hoies tristes ac seueri a monte sabinozum tetricis dicti. qui asperrimus ē. Virg. lib. vij. Qui tetricę horrentis rupes montemq̄ seuero.

Tetrinnare. prozium est anmatū natantiuz. vt illud in fluuiisq̄ natans forte tetrinna anas.

Tettigometra. cicadę mater. τεττιξ. n. cicada. μητρα mater.

Tethioppobatę teste Herodo. sunt ppli in lybia.

Tethys. thys. ⁊ thyos. Cęli ⁊ vestę filia cōiunx neptuni ⁊ nympharuṁ mr vt inq̄t Sal. At Ouid. lib. iiij. fas. Uf sentire illaz fuisse titani filiam. q̄ fuit saturni frater natu maioz. Ait enim duxerat ocean⁹ quōdā titanida tethyn. vnde ⁊ oceani vrorem illaz fuisse cōstat. Quę q̄q̄ ꝑ mari ponit Thetis cum

h.in prima ꝛ.i.latino facit gen thetidis ꝓ pelei thessalię regis vxore. nerei marini dei filia. ꝛ Achillis matre. Tethys autem maior filia fuit terrę ꝛ cęli hesiodus in theogonia. Τηθυτερα τειυην τουσ δεμεη οτλοτα τοσγενε τοκροσοσ αγκυ λομητησδειυοτα τοσ πασλον.

Teucer q̄ ꝛ teucr⁹ noīn ꝓpriū troianor regis. quo noie ét oc̄ús é telamōis filiꝰ teucer.a.uz.idē qō troianus vt é apō Uirg.

Teuchos:latine vas:istr̄m volumē liber hinc Pentateuchus.

Teuta illyrior q̄ ob castitatis meritū meruit vt longo tempore viris fortissimis ꝑeraret:ꝛ romanos ſępe frangerunt.

Teutates.pe.ꝓ. ligua gallica dict⁹ est Mercuri⁹ q̄ ab illis humano sanguine placabat. Hūc plato inētozes fuisse geometrię ꝛ astronomię atq; talor scribit. Luc.lib.i. Et q̄b⁹ īmitis placat sanguīe diro. teutates horrēsq; feris altarib⁹ hesus Lac.lib.vij. Galli hesus atq; teutatē humano cruore placabant deos. q̄ sane feralis ritus diu silr apud italos stetit qui latialeꝫ Jouem ꝛ Saturnum humana placabant hostia.

Teutrania vt inquit Ply.lib.v. troadis ps est i mediterraneo.

Texo.is.texui.textuꝫ ꝓprie telaꝫ struo. Ter.i beau. texētes telā studiose ipsam offendim⁹. Per trāslationē texere ponit̄ ꝓ cōponere facere fabricare scribere colligare vt bistoriam tabellas ꝛ hmōi. Pie.i ꝓlo.li.ꝛ. Quāq; diuerso scribant̄ metro.tñ eiusdē numeri texūt̄ alphabeto.i. cōponūt̄ vel colligant̄. Aliq̄n ꝓ ornare ꝓferre. vt neglectū crinē more texere ꝛalia hmōi. Hui⁹ cōpositа sūt. Attexo qō est appono. Aug. li.xv.ci.dei. Naꝫ oia q̄ gesta narrāt̄ aliq̄d ét fiḡare putanda sunt sed ꝓ illa q̄ aliq̄d fiḡant ét ea q̄ nihil fiḡant attexūtur. Cōtexo.cōpono.Hugo. Uirg.li.ij. Cū iaꝫ hic trabib⁹ otext⁹ acernis staret equus. Detexto qō texū erat destruo.iterduꝫ ét valde texo finio ꝑficio. Uirg. Uiminibus mollic̄q; paras detexere iunco.nā de nō minuētis est ꝫ augentis inq̄t Ser. Intexo intus texo inecto inoluo. Uirg.li.iij. He. Utq; purpurea iterti tollāt aulęa britāni.i.intus texti. Et li.ij. Illa tibi lętis itexit vitibus vlmos.i.inectit. Pretexo.añ texo. Retexo ꝛ subtexo.qō est inꝫ seu subtus texo. Ply.lib.x. Quapp vt ingeniox prędictor ita ꝛ reliqua subtexet dissertatio.

Thalamedus: nomen patris pelasgi. vt inquit Homerus libro secundo Iliados.

Tertim aduerbium significat terendo.

Tertilis ꝛ hoc tertile.pe.cor. quod exten do factum est vt tertilis corona ꝛ tertilis vestis. Ante cuius vsum fuit nexilis vestitus vt docet Lucr. Nexilis ante fuit vestis q̄ textile tegmen.egyptij primi inuenerunt tertilia.

Textor ꝛ textrix.q̄ ꝛ quę texit. Textricula diminutiū ē a textrix.

Textura opus siue actus ipse textoris vel textricis.

Textrina.pe.pro.locus in quo texitur.qō ꝛ textrinum dicitur. Uñ Lice.accusat Uerrez q̄ nulla domus in sicilia locupleꝫ fuerit vbi ille non textrinū instituerit. Interduꝫ etiaꝫ textrina dr̄ ars seu scientia texendi. Ply.lib.xj. Quaꝫ non ad hoc videtur pertinere crebra taperitas telę.ꝛ quędam politura artis ipsa per se tenax.xx.textrinę.

T ante Ph

Thalamus penultima correpta. Coniugis vtriusq; cubiculuꝫ. hinc epitalamium.

Tales fuit vnus ex septez grecię sapientibus. q̄ eodē tpe in grecia fuerunt.hic obijt cum certamen spectaret ęstu ac siti fatigatus.hic fuit geometrię penes graios primus repertor. ꝛ naturę rex certissimus explorator ꝛ astror peritissimus cōtemplator qui reperisse ferē.temporum ambitus: ventoruꝫ flatus.stellar motus.tonitruū sonora miracula. fideriuꝫ obliqua curricula solis annua reuerticula. Eius illud est cum forte interrogaret̄ qō esset difficile:se ipm nosse. Illud quoq; cum scisciteretur qūo optime ꝛ iustissime viueremus: si que in alijs reprehendimus:ipsi non faciamus.

Thallassicus color qui similis est fluctibus in maris greci thalassan mare dicunt. Plau. Nescio quis tecum incedit ornatu quidem thallassico.

Thalassometra.dicitur maris mensor. Ambro.li.hexa. Geometram audiuimus thalassometram nunc̄q audiuimus.

Thalassio.carmen nuptiale.ita dictuꝫ a voce quam in nuptijs afferebant:quę erat thalassius: lege Liuinuꝫ. Uarro.scribit Thalassionem in nuptijs signum esse lanificij.thalassionem.n.vocabant q̄ fillum vas lanificijs aptuꝫ. Plutar.vō hanc in nuptijs vocez ꝓ habitam fuisse affirmat: q̄ greci thalassion lanificium vocant ea ratione vt prouocarentur virgines ad opera:ꝛ potissimum ad lanificia.

Thalia cum accentu in antepe.a.θαλλω germino vel vireo. qm̄ in longum tēpus poetaꝝ laus parta viresc̄at. Naꝫ grecę. θαλία.cum accentu in penul. vna gratiarum.

Thali dr̄ in portis ꝛ cępis ꝛ alio medij stipites. θαλειν.i. virescere.vnde ꝛ pro germine arborum ponitur.

Thalestris.regina amazonū:quaꝫ alij minitheam vocant. Hęc cū trecētis mulierib⁹ occurrit.xxxv.diex inter cōfertissimas gētes itinere facto Alexādro i hyrcania res gerenti vt liberos ex rege susciperet. Et vt vi sa est vtrū impleſſe discessit.

Thanatos.latine mors.a quo athanatos imortalis. Est ꝛ thanatos insula i oceano gallico britannię ꝓrima: vt Solinus refert. Frumētarijs cāpis fęlix. In ea nullus anguis viuere pōt: q̄n asportata aliquo terra angues illico perimit dicta thanatos a morte serpentum.

Thassium genus vini a thaso insula maris ęgei vna ex cycladibus quę a thaso phenicis filio qui eam incoluit dicta é. Uel a thasone neptuni filio. Sic thasię vites. Uirg.lib.iij. Bene. Sūt thasię vites: sunt.ꝛ mareotidis albę. Et thasia nux quę amygdala a thaso thracię insula.

Thassi populi in thaso habitantes fuit hęc insula aurea vocita ta ꝓpter aurum quod illic effodiebatur.

Thauma apud grecos miraculum ꝛ admirationem fiḡt.

Theatrū latine visoriuꝫ a Lassiodoro: speculator a Lyriano dr̄. a θεαομαι qō est video q̄ turba cōueniens eminus vi deat ꝛ videat. Est aūt ędificiū in hemicycli spēm factum ad videnda spectacula idoneū. Aliq̄n tñ ponit̄ ꝓ spectaculo. Mar. Quicq̄d in orpheo rodope spectasse theatro dicit̄ exhibuit cęsar arena tibi. Aliq̄n ꝓ multitudine spectante vt magno theatro hęc acta sunt.i. multis spectantibus.

Theatricus.a.um.nomen possessiuꝫ. Aug.lib.iij.con. Rapiebant me spectacula theatrica plena imaginibus miseriar.

Theatralis ꝛ hoc theatrale.idē qō theatric⁹. seu qō ad theatruꝫ pertinet Unde dicimus theatralia spectacula.

Theatridion diminutiū formа greca a theatro. Uar.li.iij.de re rus. Inter has exteriores gradati substructū vt theatridion aliū mutuli crebri i oibus colūnis impositis sedilia auiuꝫ.

Thebę es ꝛ theba.æ.ꝛ thebę.arū. Ouid. define. Quid referā aso pō quē cępit martia thebe. Sta.li.viij.the. Uiue superstes ait direc̄q; ad mœnia thebę sol⁹ abi.ꝛ li.xj. Aut danais adice rogos aut ꝓlia thebis.noīa q̄rūdā vrbiū q̄rū vna fuit i ęgypto a busyride egypti rege ꝺdita quę greco heliopolis.i. solis ciuitas ābitu.cxl.stadioꝝ vt refert Herod. Urbs insignis publicis ꝓuatisq; ędificiis quā Ply.totā pensilē fuisse scribit quę cētū portas būit i q̄rū singulis memorat.cc. custodes excelluisse eq̄s ꝛ curribus.subterquā reges soliti erāt maximos exercitus armatoꝝ educere nullo ex oppidanis id sentiente. Iuue.atq; vet⁹ thebę cētū iacet obruta portis. Ab hac teste Ply.li.xxxvj. regio thebaica ethiopię ꝺtermina cognomiata ē. A q̄ ꝛ thebęi cū diph.ꝛ fructus palmaꝝ ei⁹ thebaides ꝛ thebaicę dicūt̄ a Ply. Alia thebe fuit i Boetia a cadmo agenore filio ꝺdita: quā aphion muris ornauit. Bacchi ꝛ herculis clarissima pria.ab Alexādro magno postea euersa q̄ ꝛ oraconigera dr̄: ḍa a cadmo cū q̄nq; viris ex dracone ab ipo interfecto natis ꝺstructa fuit. Uar.tñ lib.iij.de re rus.scribit hāc vrbem ab Ogyge ędificatā. Ab hac thebani dicti sunt. Hāc heptapylos vocat Apul. ab eo q̄ septem portas hēbat iclyta duob⁹ ducib⁹ Epaminūda ꝛ Pelopida. Hęc ét dicta fuit Dircea a dirce fonte. Uñ ꝛ a statio Dirceus ager thebanus vocat. Hinc pindar⁹ poeta lyricor ꝑnceps habuit ortū. Bacchus in Africa vrbē condidit thebas. Unde Hiero. in cōmēto epl̄ę.ad gala. Pretereo thebas liberi q̄s in africa cō

didit q̄ ciuitas nūc Thebestis of alia in thessalia a q̄ etiam thebani ⁊ thebei. Fuit ⁊ thebe in Italia ciuitas. Fuit ⁊ alia thebe homero teste in Cilicia Andromaches vxoris hectoris pria. Vñ Ouī. Nec eruciere minus quā cuz thebana cruentum hectora thessalico vidit ab axe trahi. Alia fuit in lucania ab Aonijs colonis ꝺdita quaz interijsse auctor est Cato Fuerūt ⁊ thebę corficę. Est ⁊ thebe nomē virginis e cuius gremio geminę colūbę vt est in fabulis cuz euolassent. altera ad hāmonis fontē tetendit ⁊ ibidē responsa dedit. altera ad syluam Dodoneā vbi futura mortalibus pręcinuit.

Thebais.aidis. vel idos. Et hęc Thebaida.ę. ab acco greco sormatū nomen sicut psis ⁊ psida. egypti regio a thebe denoiata. Qō nomē pōt eē pronymicū a thebe. Quo noie etiaz appellatum est Statij opus in quo de thebis tractatur.

Thecla nomen prozium mulieris sanctissimę.

Theca.vagina sepulchrum:loculus.

Thelphusa.vrbs ppe Orchomenū arcadię a thelphusa Ladonis filia nomen hīs. Telphussa vo sine.h.⁊ p duplex.ss. alia vrbs i arcadia.telphussiū:siue tilphossiū ē i Boetia vbi laudat⁹ bacchus est a Pindaro telphissa cuius aquę frigus tirefias vates cū senex potasset ⁊ ferre non potuisset extinct⁹ ē.

Thema.atis.latine positum dicitur.

Themistocles nomē atheniēsis clarissimi. Ferē hic cū ab ingrata pria exul fact⁹ ⁊ a xerse pnceps exercit⁹ aduersus atheniēses magno cū honore creat⁹. cū videret prię suę ingentis cladis piculū iminere hausto tauri sāguine seipsuz iteremit: ne aut regi de se merito infidelis eēt nō pugnādo viriliter: aut prię suę hostis atq; oppugnatoz videret. Vide Plutarchū.

Thensę.vt docet Asco. Sūt sacra vehicula pōpa ozdinū ⁊ officioz. sic dictę q̄ añ eas lintea tendūt. quę gaudēt manu tangere q̄ deducāt vel. αποτου θηικω. i. are diuina. Et sic perth. scribit Li. de haruspicum respōsis. Te appello lentule cuius sacerdotij sūt thensę curricula pcentio ludi libatiōes. Liuius lib. v. Quę augustissima vestis est thensas ducentibus triūphātibusue ea vestiti medio ędiū eburneis sellis sedere.

Theozia cum accētu in penul. latine speculatio ⁊ itellectus dei: Vñ Theozetic⁹. speculatiu⁹. greco.n. θεαομαι cōsidero cōtēplo. Amb. li. bera. Nāq; istaz artiū alię sūt actuose: q̄ sūt i corpis motu aut sono vocis. Alię theozetice. q̄ vigoze mētis exercēt. Idē ad simplicia. Vbi legis diuię pcepta numerauit. atq; annunciauit pplo theoziam postea intelligibilis illius arcę reflimonij vel candelabri vel thymiamatis locuturus immolauit hostias.

Theozema.atis.latine speculatio.

Theozesis.contemplatio.

Theos.deus. A quo multa per compositionem fiunt.

Theologia.ratio siue sermo de diuinitate.

Theoleptus.numine afflatus.

Theodectes nomen phi discipuli Ari. cui oratozię artis libzos donauit. Ut eos tāq; suos edēt. hic ferē mlte mēozię fuisse.

Theomachus pe.coz.deo repugnans latine dicitur.

Theomenia.ira diuina.

Theogonius genitus ex deo.

Theophrastus.phs fuit ex cresso lesbi oppido Tyrtamus initio vocat⁹. hic pipateticoz eloquētissim⁹ doctissimusq; fuit. q̄ ex diuinitate loquēdi nomē inuenit. hic dicere solebat doctū hoiez ex oib⁹ solū neq; i alienis locis peregrinum esse neq; inopē amicoz. dictus Theophrastus. quasi diuina eloquentia. Theos. Deus. phrasis eloquentia.

Theophilus.nomen prozių. quo significatur dei amoz. theophiles pios amans deozum.

Theosebia.pietas. cultus dei Theosebes pius religiosus.

Theotocos. deum pariens. genitrix dei.

Theodozus.cū accētu in pe. ppriū nomē viri. q̄si donum dei.

Theodosius.nomē prozium duoz romanoz principum.

Theopompus.nomen prozių tragici. ⁊ oratozis. Quo noie ēt dictos fuit vnus spartanozum. Cuius meminit Quintilianus. Et etiam Ualerius maximus.

Theognis. Fuit poeta greč⁹. de quo Plato i li. de legib⁹. cui⁹ opus incipit. ω ανα λητουσ υιε διοσ τεκοσ ουτω τισ στειο λησομαι αρχομενοσ ουδ αποτα υομενος.

Theon.nomen pictozis samij. de quo Quintil. lib. xij. de instit. oza. alter mathematicus q̄ scribit de spiritibus ad Ptolomęum astrologum. alter etiaz interpres apollonij rhodij.

Thera.insula sub euboia iuxta Atticā. De q̄ Ply. lib. iiij. Pzotinus ab Jo. abest thera vigintiq̄nq; milibus passuuz. In ea ē Eleusis ciuitas vt lib. iii. Ptol. refert. Ab herodo: thera poniſ ĩsula lib. iiij. quā Justi. putat. theranně. Allij Corficaz.

Theriace. siue theriaca. A q̄ ⁊ theriaci pastilli noiant⁹ qō cuipe raz carnibus cōstent aut certe ꝺ bestiaz venena proficiant. Dicta αποτου θηριακη hoc est a feris siue bęluis vocitata q̄ hęc compositio aduersus omnes bęluas venenatas instituta sit. admiscētur ei viperinę carnes. hanc vulgus tyriacam a tyro serpente appellat.

Theriotrophion. locus vbi fere aluntur Uar. lib. iij. de re ru. Sylua erat supza quinquaginta iugerum maceria septa qō non lepozariuz sed teritrophium appellabant falso.

Theristrū. velamē. vl vestis tenuis. Qua vtebāt mulieres palestinę. Hier. i ge. Quę depositis viduitatis vestib⁹ assumpsit theristrū. Et apō Esaiā. In die illa auferet dns ornamentuz calceamentoz ⁊ palliola ⁊ linteamina ⁊ theristra.

Thermę. iuentę sūt ad excutiēdū de toto coꝛpe sudozem. Sūt n. balnea. Ea certe loca q̄ aut calētibus aq̄s: aut ipso sine fornice igni calefacto lauandi sudādiue vsibus deputata thermas vocauere. Nā θερμον. greci calduz dixerunt. a θερος estus. Quę ät ppzie ad sudādū loca hīr. ea Sene. i epīs sudatozia nuncupat. q̄d inq̄t cū sudatozijs. Ois sudoz p laborē ereat. In q̄b⁹ vo ꝺscēdim⁹ vt lauemur: balneas vocamus ⁊ balnearia. ē ⁊ therme ciuitas i thracia. vñ thermaic⁹ sinus

Thermopylę. pe. coz. mons lōgissimus. q̄ incipiens a leucade in occidēte ⁊ in egeū mare haud lōge a Demetriade ptendens fauces bz angustissimas iuxta q̄s calidę aquę scaturiunt. iō a caliditate pozaruz nomen iditū est. Pylas. n. portas greci noiant. ⁊ thermō calidū. Jbi. n. sunt: vt ibi inquit Stra. thermę. i. calidę aquę herculi ꝺsecratę. Liui. li. xxxvj. scribit iugum thermopylaz ita mediam greciaz ꝺirimere: vt a pēnino dorso italia diuidit. Et qz calidę aq̄ in ipsis faucib⁹ sunt. Jō inq̄t. Thermopylę locus appellāt. nobilis lacedęmoniozuz aduersas persas morte magis memozabili q̄ pugna.

Thermopoliū: locus vbi calida excitamēta ⁊ potioza vęnduntur. Plau. in Cur. tū isti greci palliati capite operto quiam bulant semper videas bibentes in thermopolio.

Thermefacio. fiāt esculētis atq; poscolentis ingurgitatis ⁊ exhaustis i thermopolio calefacio. Plau. i sti. Me hercule vo eo quātū pōt iam ne exta cocta sunt. q̄ thermisecerat.

Thermodoon. siue thermodon cappadocię fluuius. q̄ est regio asiatica: vt Ply. Stra. ⁊ Justinus tradunt. Jurta quē olim Amazones ꝺsederūt. Quarū regina vt Diodo. refert in hostijs thermodontis vbē ꝺidit. Themisciraz nuncupatam, prius Onyzacha. postea Cesareā. Est ēt thermodon oppidū cappadocię. A thermodō siūt adiectiua thermodōtius. thermodonteus ⁊ thermodontiacus. Vñ pugne amazonuz appellant. Thermodontiacę. Proper. Qualis amazonidu nudatis bellica māmis. Thermodonteis turba lauat aq̄s.

Theron nomen regis hispanię citeriozis quasi ardens.

Therioma: vlcus viriliū iterim ⁊ sedis ⁊ partiū aliarum multo ac nigro sanguine mali odozis atra fit caro ⁊ cozrodit. Et quo nasci qñq; solet herpes esthiomenos: ita vocat vlcus: qñ serpēdo coꝛp⁹ ossa vsq; deuozat in equale ac cęno sile.

Therpficoze vna fuit ex nouē musis a Τερψιχορατ q̄ ē ŏlector

Thersilocus.nomen viri prozium.

Thersites.pe. pzo. fuit greccus q̄dā vir. quo non deformioz alter venerat ad Troiaz: linguaue pteruioz alter. Iuue. Malo pater tibi sit thersites dum modo tu sis gacidę filis.

Thesaurus ⁊ thesaurū ꝺ. Et est vt Paul. iuriscōsultus inquit vetus q̄daz depositio pecunię cuius non extat memozia vt iā oñm nō bēat. Sic. n. fit eius q̄ inuenerit: q̄ non alterius sit. Alioqn si q̄s aliud lucri cā: vel metus: vel custodię cōdiderit

derit sub terra non est thesaurus cuius etiaz furtū sit. Aliqñ thesaurus ꝺr cuius extat memoria ꝛ ꝺñm bz: vt in euang. Ubi est thesaurus: ibi ꝛ cor tuū erit. Ponit interdū pro loco in quo aurū vel alia ꝓciosa recondunt: vt est illud. Et aptis thesauris suis obtulerūt ei munera: aurū thus: ꝛ myrrhaz. i. capsis vel vasis. Nōnunq̄ in malū accipitur vt apud Plau. in am. Qui domi vxorē meam in pudicitia impediuit teneo thesaurū stupri. Idē in ru. neu. gñe pro auro seu argento posuit: quicq̄d ineſt graue q̄dē thesaurū: h ego ineſſe reor.

Thesaurariū. locus in quo seruant thesauri. August. super ps. Inueniunt nummos ꝛ ponunt in thesaurario.

Thesaurizo. as. thesaurum colloco: repono in depositō.

Theseus. ppriū nomē athenax regis: egei: ꝛ ethre filiꝰ. Hic virtutis herculeę emulus post ꝑclara ędita facinora extoris patria factus in insulā syrū nauigauit: vbi periit interemptus a nicomede vel vt q̄dam volūt ex loco edito post cenā deambulādo delapsus. Primus instituit athenis panathenea: hoc est cōem celebritatē in honorē Mineruę quę grece athenaia dicitur. Idem in isthmo funebres ludos instituit. Huius gesta natales ꝛ obitū scripsit Plutar. De quo scripta fabula est noie Theseis. Hunc illud rauci theseide codri.

Thesis. latine positio figura quę distinguit sensus oratiōis per cōmata. i. subdistinctiones q̄s nos virgula signamus p colā. i. mēbra: nos duobus punctis per periodos. i. terminos finita sīa puncto. Dicta positio vel positura: qz punctis positis conuenientes denotat sensuum partes: vel quia ibi vox pro interuallo distinctionis deponitur.

Thessalia. regio grecię q̄ sub attica olim cōprehendebat eryna parte Boetiā: ex altera Macedoniā hns. Prius emonia ab emone rege: ꝛ Pelasgis: ꝛ Leonargo atq; bellas. Hñ reges hellenes: vt Ply. li. iiij. refert. Dicta thessalia a thessalo: emonis: vel Jasonis ꝛ Medeę filio. Hāc Homerus Argopelasgicon noiat. Et stra. lib. x. scribit dictam fuisse priscis seculis Pyrrheā a Pyrrha deucalionis vxore. In hac natus ē greꝰ cuius rex: a quo grecia. Ibi Deucalion cū vxore Pyrrha. quorū tpe vt inqt Aristo. ingens imbriū illuuies maiorē partem ppl̄or thessalię absumpsit paucis qui ad montiū culmina se receperāt ꝺseruatis: iter quos deucalion parnasum petierat ratibusq; ad se ꝺfugientes per sūma pernasi iuga benigne fouebat. ppter qō dictus est gīs humanū reparasse. In thessalia sūt montes. xxiiij. quoꝝ nobilissimi. Pieria parens domusq; musaꝝ. Pelion ꝛ ossa gigantū bello memorati. Item Pindus ꝛ Othrys lapitaruꝫ sedes: item Olympus: flumina in ea: vt scribit Herodo. sunt Apidanus. Enipeus. Onochonus. Pamisus. Peneus. ꝛ Phenix. A thessalia fit thessalus. a. um. pe. cor. ꝛ thessalicus. lica. licum.

Thessalonica. pe. pro. vrbs metropolis Macedonię a q̄ thessalonicenses dicti sunt populi. Hęc fuit patria theodozi Haze q̄ ętate nostra in vtraq; lingua doctissimus habitus est: qui e greco in latinum librum de animalibus. Aristotelis traduxit ꝛ alia multa opera ędidit.

Thesmophoria. i. cerealia latine sacra cereris: quę grece ꝺr thesmophora: q̄si legifera. Prima enim ceres leges inuenisse prodit: qz ante frumentū inuentū homines sine lege vagabantur: ꝛ ex agrorum diuisione. Primo nata sūt iura. Ouid. Prima dedit leges cereris sunt omnia munus. Hzeci θεσμοφορον legis latorem appellant ꝛ legiferum.

Thespię oppidū liberū in Boetia ad radicem parnasi vt iquit Ply. vel vt Stra. inqt heliconi proximū: thespias nobilitauit Praxitilis cupido a Hlycerio meretrice ibi cōsecrata. Hic thespiades dictę sunt musę seu nymphę thespias incolentes.

Thespici. populi sunt grecię.

Thestylis. nomē proprium mulieris: de qua Virg. in bucolicis.

Thestor. fuit vir troianus calchantis pater.

Thesiphone. vide retro thisiphone.

Theta: nomē est lrę greceę quę vim detinet. th. aspirati.

Thetis nomē matris achillis: de q̄ supra in dictōe tethys. De nuptijs huius Luc. facit pulcherrimū dialogū: cuius verba grēca ponam multoꝝ locoꝝ latinoꝝ. εἰδὲς ωγαλὴν χθες οι

ἀεῶδιησενὴ ἐρὶς παρα τοδλείωνὸρ ꝛ subdit. μηλον τι ωαγκαλὸρχρυσουνολονωγαληνὴ ετωεγεγραμτοδλεηκαλὴ λαβετωκυλιν Δουμενονδλε τουτο ωστωερδλεωί τηδλεςικεενθαηρατε καὶ αφραδίτη καὶ αθηνακάτεκλίνοντο καωειδη ὅ ερμης ανελομενος ετωλεξετο ταγεγραμμενα.

Theuthras: fuit Cilicum ac mysoruꝫ rex: a quo theuthramia regio: ꝛ theuthrania vrbs iuxta pergamum.

Theumesus. pe., p. mons Boętię: a quo Leo theumesius dict⁹ in auditę magnitudinis: q̄ ōibus terroꝛi erat: quē Hercules adhuc pęne puer occidit: eiq; pellē detraxit q̄ postea, p pallio sp vsus est. Est ēt hoc noie fluuius ꝛ regio: ꝛ partū oppiduꝫ in thebanis finibus. Hic Leo a ioue in cęlū translatus ꝺr vt glorię herculis consuleret qui eum inermis occiderat.

Theutoni. pe. cor. populi Hermanię qui ꝛ theutones ꝛ theutoni ci dicuntur. Luca. lib. vj. Cantaber exiguis ꝛ longis theutonus armis. Hi. vt Pompo. scribit. Loca incolunt prope mare Aciacum. Hi duce theutholoco romanorum fines inuaserunt quos Marius deiecit.

Thlasias. dicitur qui habet testiculos attritos.

Tholus. greca dictio: qua significat veluti scutū breue q̄ medio intecto ponit in quo trabes coeunt: ꝛ ad q̄ dona suspēdi ꝺsueuerunt. Virg. lib. ix. Si qua ipse meis venatibus ausi suspendisse tholo aut alta aduestigia veri. Quidaz accipiunt tholū pro testudine alicuius ędificij: siue pro domo rotunda Ouid. lib. vj. fast. Mox dicici curuo nulla subesse tholo.

Thorax. latine pectus. vñ ꝛ munimentū: siue laneū: siue ferreuz quo pectus ꝓtegit: thorax appellat. Sta. li. tho. Propugnat pectora thorax. Jul. pol. scribit. Thoracē esse ęquid anteriꝛis dūtaxat partis a collo vsq; in coxendicē protendit quem cōficiunt crates costarū. Qui ꝛ ολμος hoc est mortariū ꝺr. Medici tū in resectionibus humani corporis thoracē accipiunt inane: quiddā in pectore extremas costax partes vtrinq; ꝺtingens. Hñ legimus Plynium dicentē. Thoracis vitia purgat quę vz intra septa pectoris continent. Et Cor. celsus docet thoracē thussi obnoxiū. Amb. li. hexa. accipit, p ea parte in quā alimenta recipiunt. Ait enī thorax vt suscipit alimenta ita supflua ciboꝝ ꝛ succos salubres sanguinēq; discernit. Iuue. p tunica quę trā pectus tegit cuiusmodi ifantes gestare mozis est. Uiridē thoraca iubebit. Sue. de augu. Ueme ętternis cū pingui toga tunicis: ꝛ subuculę thoracē laneo ꝛ femoralibus ꝛ tibialibus muniebat. Est etiam q̄ thorax turrim significet: ꝛ est generis masc. a cuius actō greco θωρακα quidam hęc Thoraca. ę. declinant. Unde thoracatus.

Thoracathus: qui thorace indutus est. Ply. lib. xxxv. parrhasi⁹ pinxit nauarchum thoracatum.

Thoa: fuit vna ex nymphis filia oceani ꝛ tethyos.

Thoas. antis. fuit rex in taurica regione: de quo Ouid. li. iij. de pon. Regna thoas habuit męotide clarus in hoꝛa. nec fuit eurinis notioꝛ alter a quis. Alter rex Lemni fuit liberi patris filius: ꝛ pater Isiphyles. Fuerunt ꝛ alij hoc nomine.

Thomas. nomen hebraicum viri proprium.

Thon. thonos. fuit primus qui apud egyptios medicinam in artem redegit. Alter fuit rex canopi. Thoon vero per geminuz oo. fuit vir troianus.

Thoota. phorci filia: ex qua polyphemum. Neptūnus genuit.

Thous. fuit vnus ex principibus troianis.

Thrace. es. ꝛ thraca. ę. ꝛ thracia. Europę regio iter ptes scythię posita. Macedoniā sequēs: quę a septentrione. Istrū bz: ab oriente pontū. A meridie egeū mare. Olim Scython postea thracia a thrace Martis filio: seu ab asperitate dicta. Hzeci eni θρᾳχυς asperū dicunt. Est enim regio vt Pōpo. scribit nec cęlo: nec solo. Et nisi qua mari, ppioꝛ est in secunda frigidaq; habet seros hoies aspero cultu. In ea sunt vrbes celebriores Apollonia. Enos. Nicopolis. Byzantiū perinthos Lysimachia. Lampsacus: amnes sūt hebrus ꝛ nestos mōtes. hemus. Rhodope: ꝛ obelos. A thracia fiūt adiectiua. thrax thracus: thracius: ꝛ thracēsis: a thrax fit femininū: thraissa vel thraissa diuisa diphthongo: ꝛ adiectiuū thraicus ꝛ thraicius

Item threix quod thracensem indicat fit femininum. thressa et threissa. Et adiectiua threicus: threicius: de quibus habentur exempla apud poetas.

Thrasceas ventus qui ⁊ thracias ⁊ thrascias dicitur. Arist. Post argesten ventum fiat thrasceas spirat inter septentrionem ⁊ occasum solstitialem.

Thrasyllus: nomẽ viri ppriũ: ⁊ latine ꝺr temerarius audax.

Thrasybulus: vir athenies: de quo emilius ꝓbus ait: q̃ si pse virtus ponẽda sit dubito an hunc primũ oium ponaz. Illud sine dubio neminẽ huic pfero fide: ostantia: magnitudine aĩ ⁊ amore in patriã. Hic athenas a triginta tyrãnis oppressas in libertatẽ redegit. Fuit ⁊ alius Milesiorũ tyrannus.

Thrasymedes: fuit filius Nestoris.

Thrasus: nomen viri quod apud nos fiduciam significat quę græce θρασος dicitur.

Thrasumenus. pe. pro. lacus in agro perusino: quem semel totũ arsisse scribit. Ply. lib. ii. de hoc Ouid. lib. vi. fa. Sunt tibi flaminus thrasumenaq; littora testes.

Thraso nomen viri proprium apud terentum.

Threnos generis neu. latine dicitur lamentum quod in funeribus fit: quo primus. Symonydes vsus est apud græcos θρηνος enim planctus dicitur.

Thrips. tinea απο του θρηπτειν q̃ figit terere. i. frangere.

Thryus. untis. vrbs in helide. A thriunte atheniensi conditore dicta. Est ⁊ fluuius helidis qui in alpheum decurrit: de quo Pome. lib. ii. ili. Meminit.

Thronus. a nostris sedes siue solium dicitur: quãuis in scripturis sacris throni quandoq; non pro cathedris: sed pro virtutibus aliq̃bus i cęlestibus in quibus deus semper sedeat q̃si in quadriga sua ponantur.

Thryas. bacchi sacrificula.

Thucidydes. is. ⁊ dę. proprium nomen bistorici greci.

Thyasas ꝺr saltatio ⁊ chorea ꝺr q̃ baccho exhibebaẽ a θυω sacrifico. Virg. Instituit daphnis thyasos inducere baccho.

Thyestes fuit filius Pelopis ex hippodamia: ⁊ Atrei frater ac tantali nepos: de quo poetę scripserũt. Inde thyesteus. a. um Ouid. lib. xv. me. Neve thyesteis cumulemus viscera mẽsis

Thyella: a nostris dicitur procella: ponituręq; ab Homero pro vna harpyarum.

Thurinus: gñs est piscis marini: thurinũ oppidũ iter duos amnes cratim ⁊ sybarim vbi Herod. ꝺidit bystoriã. Thaurini ppli fuit quos Ply. in tertia italię regione collocat.

Thurion. ciuitas fuit in sinu tarentino: quę vt quidam putant ea etiam thurana vocatur.

Thunnus. per duplex. nn. nomen piscis.

Thus ⁊ thuscia. vide in dictione Thus.

Thymbra. gñs herbe aromaticę abũdãs i phrygia: quã thymalẽ vocam⁹. Virg. lib. iiij. ge. Et grauiter spirãtis copia thymbrę. Herba hęc est callida ⁊ sicca ⁊ latine ꝺr satureia: a satyris q̃ sint in venerem trinus hęc aĩalia prona.

Thymbreus apollo dictus est ab agro troię vicino thymbrę pleno in quo eius est ⁊ nemus ⁊ templũ sane q: θυμβρη in derivatione eni in diphthongũ sepius mutat: vt αι της ętneus Αιρκη. Direus κρητη cretęus. Uel thymbreus quasi: του θυμβραθειος. hoc est imbres excitans.

Thymele. pe. coz. nomẽ mulieris q̃ prima saltationẽ in scęna docuit. Hęci thymelen scenã vocãt hoc est cãm theatri partez: vbi gestiũt bistriones. Mar. Qua thymelen spectas derisoremq; latinũ. Suidas scribit fuisse arã in theatris thymelen

Thymelici: ludij bistriones. vnde a Uictru. dictum est Scenici ⁊ thymelici: græce seperatim nominãtur in Decretis. di. vlti. de consecra. sacerdotes admonentur: de cõuiuio surgere debere anteq̃ thymelici ingrediantur.

Thymiama. atis. odor suauissimus Thymi naturam referens. Hoc incendebaẽ in sacrificijs: appellantq; græci Thymiateria vasa odorum quę maiores nostri acerras direrunt.

Thymus ⁊ thymũ herba apib⁹ gratissima. Uirgil. Dũq; thymo pascent apes: dũ rore cicadę. Macer. Si desit thymus ꝓ thymo ponere thymbrã præcipiũt medici. Sũt ãt duo thymi genera. Albũ. s. ⁊ nigrũ. Uñ bithymũ mel q̃ ex vtroq; thymo collectũ est. Et thymus vt inquit Iul. Pollux verrucula est ęgyptię fabę magnitudine scabra ⁊ subrubens sanguine cuius sũma pars vt celsus inq̃t florẽ thymi repsentat in genitalibus sede femnibus palmis ⁊ iferioribus pedũ partibus.

Thymallus. gñs piscis pciosis de quo Amb. lib. hexa. Neq; te in bonoratũ nr̃a persecutione thymalle dimittam: cui a flore nomẽ inoleuit seu Ticini vnda te flumnis seu amęni athesis vmbra nutrierit flos es. Quid specie tua gratius: q̃d suauitate iucundius: quid odore fragrantius. Quod mella fragrant: hoc tu corpore tuo spiras.

Thyone⁹. cognomẽ bacchi q̃ a θυω ꝓ sacrifico deductũ putãt q̃ illi adhuc iter humanos versanti sacrificia reddebantur.

Thyrę ciuitas messenior. Sz diuus Aug. lacedęmoniis adscriꝑsit: q̃ Messenij cũ Antonio sensisse viderenẽ. Papi. Et lacedęmoniũ thyrę lectura cruorẽ. Hinc Thyreaticę spartanorũ corollę quędã appellatę. Sciendũ est thyrę numero plurali gñe neutro per synecdin efferri. θηρεα και θηρη. etiam si numero singulari. Thyrea quoq; dici põt. Stra. Thuriam appellat. Est ⁊ Thyreũ oppidũ in arcadia: thyrę etiam græce latine hostia dicuntur. A quo thyridion hostiolum.

Thyrsis nomen pastoris proprium.

Thyrsus: virga ⁊ caulis cuuislibet herbę psertim lactucę. Ply. Inuentũ oẽs thyrsos vel folia lactucaz prodire vzeis cõditos ac recẽtes in patinis. Idẽ. Folia lactucę tosta thyrsusq; ex aceto bibunt. Alij accipiũt thyrsum p hasta aculeata hęderis obtecta q̃s in orgijs bacchicis q̃tiebant. Tacitus. Messalina crine fluxo thyrsum q̃tiens: scribit Diod. Dionysiũ in exercitu habuisse mulieres thyrsis armatas. ⁊ Macro. ait. Liberũ patrẽ tenere thyrsum q̃ est latens telum cuius mucro hędera labente ꝓtegit. vñ Thyrsigerus dictus est bacchus. Seneca in Medea. Candida thyrsigerij ples. Lucretius accipit thyrsum pro furore seu ardore ⁊ instinctu: cum ait. Percussit thyrso laudis spes magna meum cor.

Thysbe. thysbes. nomẽ puellę babilonicę. De qua Ouid.

Thyssagetę: ppli fuerũt i scythia vltra sauromatas. In horz agro sũt q̃tuor flumina: videlicet Lycus. Oarus. tanais ⁊ syrgis.

Tiara gñis fe. pe. pro. Ornamentũ capitis persicaz prius mulierũ. Quo postea vsi sũt reges ⁊ sacerdotes. Iuue. Et phrygia vestiẽ bucca tiara. Uirg. Per vsurpatõez dixit: Sceptrũ sacerq; tiaras. Hiero. ad fabiolã. Quartũ est genus vestimenti rotundũ pileolũ q̃si sphęra media sit diuisa: ⁊ ps altera ponatur in capite. Hoc græci ⁊ nr̃i tiaram nõnulli galerũ vocant. Nõ hz acumẽ in sũmo: nec totũ vsqz ad comas tegit sz tertiã partẽ a fronte in opertam relinquit: atqzita in occipitio vitta constrictus est: vt non facile labatur ex capite.

Tiatira. vrbs in mysia ad sinistram Laici fluminis partẽ. Quę fuit vna ex septem ecclesijs. Ad quas Joãnes apostolus scripsit apocalypsim.

Tibia, ppria os cruris oppositũ surę. Itẽ instrm̃ musicum quo tibicines cãnunt. sic dicta q̃ primo ex gruum tibijs facta fit a quibus nomen habet. tum ex harundinibus: facta fit. Hora. Tibia non vt nunc orichalco iuncta tubęq;.

Tibialis. ⁊ hoc tibiale q̃ est idoneũ ad tibias faciendas. Ply. tertia harundo est tibialis calami quẽ auleticon vocant.

Tibialia. substãtiuũ oñr velamẽta tibiaz: q̃n etiã arma quibus crura muniunẽ tibialia vocanẽ. Sue. de Aug. Hyeme ãternis cũ pingui toga tunicis ⁊ subuculę thoracę laneo: ⁊ femnalibus ⁊ tibialibus muniebaẽ. Paũl. iur. cõ. Si tibiale vel humerale miles alienauit castigari verberibus debet.

Tibicen. pe. pro. qui tibia canit. Dicitur ⁊ tibicina femnino gñe Hel. Fęminas etiã tibicinas in exercitu habuit. Mar. Ebria nos madidis rumpit tibicina buccis. Et tibicines in edificijs appellantur colũnellę q̃bus rustici tecta sua fulcire solẽt a similitudine tibia canentiuz qui vt cantantes sustineãt, ita illi edificiorum tecta, nec hz in hoc significato nisi ablũz i fin

gulari. Iuue. Nos vrbē colimus tenui tibicine fultā. Quicqd etiā in sustentaculo alterius ponitur: tibicē dicitur. Ouid. li. iiij. fast. Hec mō versabat stantem tibicine telā. vnde Virg. Per translationem sua hemistichia tibicines vocant. Ipse quoq; particulę q̄bus versus replentur tibicines a grāmaticis appellant. Virg. Sic forte precatur. Nam forte vacat.

Tibareni vt Herodo. lib. iij. testatur: fuerunt populi scythici in asia. De quibus Hieron. Tibareni quos dilexerint senes suspendunt in patibulis.

Tiberius nomen imperatoris romanorum Augusti successoris tiberi autem ex eo dicti sunt q̄ iuxta tiberim fluuium nascerentur. Unde ꝛ per. y. scribi solet.

Tibisis: fluuius in scythia: vt auctor est. Herodo. lib. iiij.

Ticinus fluuius insubrię in eridanum fluens: a quo ticinū vrbs quę nunc papia dicitur. Insignis diui patris Augustini corpore Serenus penultimaꝫ huius nominis corripuit: cum ait Alia precepit ticini sententia necti.

Tignus masc. gēnis: ꝛ tignū neutri: trabs qua varie disposita domus extruit. Et ppie cui superponit tectū a tegēdo nomen deductū. Et tigni noie oē genus materici ex qua edificia cōstant continet. Sed ꝛ in vineis tigni appellatione oia vineis necessaria obtinent: vtputa pertice pedamenta. Hinc obtigno. as. q̄ est tignis tectū iungo. Ply. li. ix. Alexādri magni classium p̄fecto pdidere in domibus sorex marsillis beluaꝫ. s. balenaꝫ facere ossibus tecta contignare ex q̄bus multa q̄dragenum cubitor lōgitudinis reperta. Et obtignatio textura ipsa trabium ac tignor. Coassatio vero assium dicitur.

Tignarius. faber. non solum is qui tigna dolat: sed etiā qui solaria lignea hoc est qui trabes: ceteraq; ad tabulata domus vtilia: ꝛ omnis qui ędificat intelligitur inquit Caius.

Tigillus. diminutiuum est a tignus: tigillum a tignum sicut figillum a signum.

Tigranes. is. ꝛ tigranę. penultima pducta proprium nomen regis medorum: seu maioris armenię. Luc. lib. ij. tygranemq; meum: nec pharnacis arma relinquas.

Tigrana: vrbs in media regione.

Tigris aīal velocissimū ꝛ truculētū a velocitate nomen trahit. Nā medi tigrim sagittā appellāt. Abundat hyrcania tigribꝰ Virg. Hyrcanęq; admorunt vbera tigres. Arrhianus q̄ res gestas alexādri odidit tigrim ferā indicā non eā esse voluit: quā vulgus tigrim nominet: ſ hāc eē thoa. Tigrim vō equi magnitudine: flumēq; magnū tigris ēt appellat pp velocitatem qui instar bestię nimia pernicitate decurrit. Hic de paradiso exiēs iuxta scripturę fidem: pgensq; ō assyrios ꝛ post multos circuitus. Josepho teste in mare rubrū defluit. Solinus tigrim fluuiū in armenia caput attollere dicit in loco edito ex lucido cōspicuoq; fonte. Nec ab exordio statim totum esse. primo pigre fluere non cum suo nomine. Ar cum fines medorum inuectus fit: tigrim statim vocari. Arecusam lacū influere grauia pondera sustinentem cuius pisces nunq; se alueo tigridis ūmisceant: sicut nec amnici stagnum attingant arecusę. Mox arabas pręterfluens mesopotamiam amplectitur: ꝛ bidaipem accipiens euphratemq; defertur in sinum persicum. A tigri fluuio dicti sunt transtigritani: qui transtigrim habitant sicut transpadani. Et tam pro fluuio quā pro animali: tigris: vel tigridis genitiuum facit.

Tigurini fuerunt populi germanię qui quartam partem helvetię continebantur.

Tile nomē duaꝫ insularū q̄rū vna ē in oceano iter septētrionalē ꝛ occidentalē plagā vltra britanniā quę vltima fuit ex cognitis a romanis. Virg. li. j. ge. Tibi seruiat vltima tile. In ea solstitio ęstuo nullas esse noctes. Ply. tradit. Ecōtrario vt solinus refert brumali solstitio nullus pene dies. Ultra eā pigrā ꝛ concretū mare esse ferunt. Altera in africa contra sinuz carthaginis. sunt tamen qui scribant thyle per. y.

Tilos insula est: vt scribit Ply. lib. vj. cū oppido eiusdez noīs in mari indico celeberrima plurimū margaritis. Ipsa fert palmas: oleas creat vineis abundat. In ea oīs arbor nunq; foliis spoliat. Mons caucasus nō longe ab ea incipit qui maxima orbis partē ppetuis iugis penetrat. Eadē insula hz lanigeras arbores: vt scribit Ply. li. xij. Quę cotonei mali amplitudine cucurbitas ꝛ maturitate ruptę ostendūt laniginis pilas ex quibus vestes pręciosę fiunt.

Tilia. arbor quā greci phyllira appellant: cuius ꝛ ex alijs arboribus tilię dicant. Nā de interioribus corticis vlmi tunicis e quibus vincula tilię vocantur. vñ Ply. de vlmo disserens. Corticis intę riores tilia lepras sedat. De arbore tilia. Virg. lib. ij. ge. Nec tilie leues: nec torno rasile buxum. Hinc tiliaceus. a. um. vñ fascię tiliacę. Jul. capitolin⁹ de Antonino pio. Cum senex inquit ꝛ longus esset: incurvaretur q; tiliaceis tabulis in pectore fasciabatur.

Tilium. vrbs littoralis a latere occidentali sardinię.

Timavus. pe., p. nomen fluminis iuxta aquileiam. Qui e montibus delatus decidit in profundū: deinde infra terram absorptus stad. circiter. xxx. ꝛ centum erumpit in mare.

Timeus: nomen proprium philosophi locrensis cui diuinum illud opus Plato inscripsit in quo de rerum creatione disserit: quod Ci. postea latinum fecit.

Timarchides: nomē viri. ppriū cōpositū ex τιμη q̄ est honor ꝛ αρχοντος principis facitq; in gō timarchidis ꝛ timarchidę.

Timātes: nomē pictoris celeberrimi. parrhasij emuli. Inter eiꝰ vo ingenij monumēta Iphigenia oratoꝛ laudibus celebrat.

Timor. vt Ci. li. iiij. tus. inqt est metus mali appropinquātis.

Timeo. es. mui. variis modis ostruit. Dicimꝰ enī timeo te tanq; inimicū. Timeo tibi tanq; amico ne q̄ mali tibi accidat. Ter. Pāphili vitę timeo. Timeo mihi abste. Idē. heu mihi timeo a chrysde. Inuenit ēt cum abltō mediante de Ouid. lib. iiij. fa. Nec timui de mortetū metus abstulit. Item dicimus. Timeo furem tauro. Iuue. cū furez nemo timeret caulibus aut pomis. Et timeo mihi abste mortem. Sciendum est hoc verbum timeo idem efficere: vel cum negatione vel sine ea vt timeo vt inoriatur: ꝛ timeo ne moriatur. Hoc idem facit Metuo Uereor ꝛ hmōi. Lōposita sunt. Extimeo q̄ō est valde timeo. Plau. in cis. Extimuit tū illa: hic extimesco. Ci. in cato. Q̄ō igitur adolescentes ꝛ bi quidem non solū indocti: sed ēt rustici otēnunt: id docti senes extimescūt. Pertimeo silr valde timeo. Idē lib. ij. ad heren. Defensor si ptimuerit magnitudine periculi non oscientia peccati cōmotum se esse dicet. Si non pertimuerit: fretum innocentia negabit se esse cōmotū. Hinc pertimesco. Lactā. lib. iij. Quare non est q̄ vobis tm̄ honoris habeamus: vt eor eloquētiā ptimescamus. Iter. huic vbo addidit valde. Ex quo timeo: ꝛ valde ptimesco. Prętimeo añ tps timeo. Lac. lib. vj. Nā parcere. i. mediocriter vti pecunia: q̄si quędā aī pusillitas est: aut ptimentis ne sibi desit. Plau. in am. Humana matre natus: humano patre mirari non est equū sibi si prętimet. Et habent ti. syllabam cor.

Timens ꝛ timidus: sic differunt quia timens ex causa ꝛ ad tempus timet. timidus semper timet.

Timotheus. pe. cor. nomē proprium cononis atheniēsis filij q̄ acceptā a patre gloriā multis auxit virtutibus. Fuit enī disertus ingiger laboriosus: rei militaris peritus: ꝛ q̄ō super oia ē ευτυχης. i. fortunatus iperator habebat: cui statua publicitus in foro athenis posita est: ob victoriā q̄ victis lacedęmoniis imperiū atheniensiū auxit. Post huius obitū non fuit q̄s q̄ fere athenis dignus memoria. Fuit alter Timotheus in arte tibiarū clarus quē ferunt duplices ab his quos alius instituisset solitum exigere mercedes quā si rudes traderētur: geminatum sibi opus dicebat docendi prius mor docēdi. dictum Timotheus ex τιμη honor et θεος deus.

Timon apolloniates phs. qui apud chalcedoniam phīaz ꝛ oratoriā exercuit charus Ptolomeo philadelpho. Scripsit tragędias ꝛ comedias: ꝛ satyras. Dictus amarulētus ꝛ mordax sylloū. i. dicacitū scriptor: de quo Hel. Timon amarulētus librum maledicentissimū cōscripsit qui syllos inscribitur. Fuit ꝛ alius Timon atheniensis qui ob naturę asperitatē in humanus ac inhospitalis appellatus ē. ꝛ Misanthropos. i. osor hoium congressus atq; colloquia pręter vnius. Alcibiadis in eius sepulchro hoc erat epitaphium. quod ipse sibi fecit.

Hic sum post vitam miseramq; inopemq; sepultus. Nomẽ non quæras. Dijs lector te male perdant.

Timomachus. fuit pictor byzantius Cęsaris dictatoris ętate qui aiacem cęsari pinxit.

Timoleon. vir corinthius clarissimus olim iudicio: q̃ oppressaz a tyranno patriã liberauit: de quo Plu. multa scripsit.

Tinea vermiculus est qui de carne ędit⁹ vestes aut libros abrodit. Hora. ad librum. Aut tineas pasces taciturnus inertes aut fugies vricam: aut vinctus mitteris ilerdam. Et in ecclesiastico. De vestimẽtis pcedit tinea z a muliere iniquitas viri. Item tineę ventris aĩalia sunt. Elminthes græci dicunt in intestini recti extremo reperte. Has celsus lumbricos appellat. Itẽ Tineę sũt vermes in alueariibus apibus noxij. Col. lib. x. Pręterea vt tineę si apparuerint euertant: papiniones q̃ enecent qui plerũq; iter aluos morãtes apibus exitio sũt. Nã z ceras erodũt z stercore suo vermes pgenerant quos aluorum tineas appellamus. Hinc tineosus. a. um. vt aluei tineosi apud Colu. lib. x.

Tinia: vasa vinaria apud antiquos fuere vt inqt festus. Nonius tinas appellauit apud quos grãdiora nõ erant veluti apud nos sub hoc vocabulo habent. nec ad eos vsus parata. Dis nãq; e ligno fabricatis musta cum vinaceis nostra ebulliunt apud veteres autem inter epitrapezia numerantur.

Tinio. is. ini. itum. Proprie de metalis dicitur cum ex eorum pulsatione sonus efficitur. Tinnit enim aurum argẽtum. ęs. ferrum: stannum: aurichalchum z huiusmodi.

Tinulus. a. um. pe. cor. qõ est acutũ vt vox tinnula: z sonus tinnulus: qui redditur ex eneis vasis cum pulsantur. Ouid. Tinnula quę ęra sonant z olent myrrheq; crociq;.

Tintino. as. penul. corre. vt tintinnatur apud Catul. in carmine sapphico. Dicitur z tintinno. is. ui. Afra. Tintinnire ianitoris impedimenta audio.

Tintinnabulum z tintinnale instrumentum eneum vulgo campanellus nomen factitium a voce quam facit tintin. Iuuen. Et tintinnabula dicas pulsari nemo tubas.

Tingo. is. xi. ctum. vel tinguo. significat inficio madefacio imergo. Mar. Mentiris iuuenem tinctis lentine capillis. Lactã. lib. iiii. Cum primũ cepit adolescere tinctus est a Joãne prophęta in iordane flumine. Virg. Quid tñ oceano properent se tingere soles. i. imergere. Huius compositum est intingo. Ply. Omnibus quę conduntur: quęq; intinguntur desideratum fętorem tollit manducatum.

Tinctura infectio. Ply. li. xxxvij. Adulteratur maxime tinctura idq; in gl'a regis ęgyptij adscribit⁹ qui primus eam tinxit.

Tinctile. pe. co. qõ intinctum est. Ouid. in tris. Et tinctile virus s. quod intinctum est spiculo sagittę.

Tiphernum. ciuitas vmbriq; que nunc ciuitas castelli dr nobilis alumno gręgorio græcis latinisq; lris apprime docto. ficuti eius opera eloquenter elucubrata manifestant.

Tiphis. vir arte carpentaria celebris qui primus gubernãdi naues adminicula istituit. Sene. i Medea. Tiphis in p̃mis domitor pfũdi Apollonius i p̃incipio. Τίφυς δ' ἀγχίαλος τὸ πρῶτον ἐπεφάσκαλαι τῶν ἀληθῶς. ibi aũt θεῶν z alij iterptes. ἀγαθὸς μὲν καὶ ἡμέρος τῷ ἠλίῳ νυκτὸς δὲ τῷ ροσὶν ἀνὴρ τῶν ἀζερῶν τὸν κάλλιστον τοῦ τῶν λουτεκμήρασθαί.

Tipula. penultima correpta. vermis sex pedes habens sed tante lenitatis vt super aquã currens non desidat. Plau. Neq; tipule leuius pondus est quã fide lenonia.

Tiryns. tis. ge. mas. fluuius est in agro. Tiryns gene. ę. nomen est patrię herculis in peloponneso quę proxima argo a Plynio tirynthia vocatur. Unde z hercules tirynthius appellatus est: cuius thebanus quoq; dicatur.

Tisiphone. penultima corre. vitricem cędis significat. Est enim vna ex furijs a cędibus plectendis dicta. τισις vltio vel pena. φονος vel φονη cędos aut mors cui cura sit mortis vltio. Hora. in ser. Seruilibus vtq; iam peritura modis hecaten vocat altera sęuam: altera tisiphonem.

Titan. z titanus. pe. pro. Saturni frater: cęli veste filius qui etiã p sole ponit⁹: qñ a titanibus ouxit originẽ. Tradunt titanas ser fratres fuisse z quinq; sorores a titea matre dictos vt auctor est. Diod. Ex q̃bus vnus fuit Japetus pater promethei hiperionq; ex titanum numero est qui solis ac lunę stellarũ q; motus obseruasse atq; demonstrasse primus fertur. Ideo solis parẽs z astror fertur. Hinc sol titan: luna titania a poetis dicuntur. Ser. fic habet. Ferũt fabulę titanas ab irata cõtra deos terra in eius vltionem creatos. Unde z titanes dicti sunt ἀπὸ τῆς τίσεως. i. ab vltione.

Titanus. Saturni frater. Quo etiã noie dictus est mons thessalię a candore dictus. Titanis. idis. dicta est Luna.

Titiõ. lignum adustum qui ab igne extrahit⁹: vt est apud Esaiã Noli timere z cor tuum ne formidet a duabus caudis titionum fumigantium istorum.

Titillo. as. per blandimenta ingero. paulo cõmoueo: vt fit cum quis carnis pruritum sentit. Nã titillari dicuntur sensus q̃ mouentur gestiũtq; voluptatis dulcedine. Translatum verbum a titillatu alarum vbi dulcedo scalpendi est sicut scribit Ply. lib. xj. Lactan. lib. vj. Ergo illecebrę iste voluptatum arma sũt illius cui⁹ vnũ opus est expugnare virtutẽ: iustitiãq; ab hoibus excludere. Dis blãdimẽtis z suauitatibus titillat aĩas. Scit enĩ q; mortis fabricatrix est voluptas. Li. in Lato At non est voluptatum tanta quasi titillatio in senibus.

Titus. prænomen romanorum est a τίω honoro.

Titulus. Index cuiuscunq; operis. Unde in statuis siue picturis titulum dicimus litteras quę vel artificis vel eius cuius statura vel imago est nomẽ demonstrat: vel tempus quo factum est declarat. Sue. Plurima z amplissima opera incendio consumpta restituit: sed omnia sub titulo tñ suo ac fine vlla pristini auctoris memoria. Item titulus libri dicitur: qui vel qualitatem operis vel nomen auctoris vel numerũ ostẽdit. Mar. Primus vbi est inquis cum sit liber iste secundus quid faciam si plus ille pudoris habetur. Tu tamen hunc fieri si mauis regula primũ vnum de titulo tollere iota potes. Ouid. Legerat huius amor titulum nomenq; libelli. Dictus titulus a tuendo quasi tutulus q; tueatur factum auctoris: et si quis alterius opus esse contendat veri opificis indicet nomen. Per translationem quandoq; ponitur pro laude z dignitate. Ouid. lib. ij. fast. At tua prosequimur studioso pectore Cęsar. nomina per titulos ingredimurq; tuos. Aliquãdo pro monumento. Apul. Auorum z proauorũ titulus clarus. Tituli etiam dicti sunt milites quasi tutuli qõ patriã tuerent. Unde z titi prænomen est orum. Persius. Hic nec more pro bo videas nec voce serena. Ingentes trepidare titos.

Titulo. as. titulũ impono. Hier. in plo. sup ps. Sciendũ est. cl. ps Dauid cecinisse q̃ius alior noibus titulentur.

Titubo. as. pe. cor. pprie pedibus ĩsistere nequeo q̃les sunt ebrij aut ĩfirmi. Quintil. Sz iugulasti vulneratũ titubantẽ strauisti. Trãsfert ad aĩum vt apud eũdẽ. Neq; vlla vnq; tãta fuerit dicẽdi facultas q̃ nõ titubet aut hęreat quotiẽs ab aiorum ba dissentiũt. Titubare quoq; lĝua z dẽtes dr. Lac. de ira dei. Arescãt oculi os tremat lingua titubet dẽtes cõcrepent.

Tithymalus. pe. cor. genus fruticis quę a nostris lactuca marina dr Col. lib. x. Tithymalus maiorũ quoq; aĩaliũ vẽtrẽ soluit. Idẽ paulo supra. Maximusq; vl minimus annuus eap labor est initio veris quo tithymali florent frutex.

Tityrus. pe. cor. nomẽ pastoris z apud nos aries maior dr.

Tityus. Jouis filius. De quo Virg. li. vi. Necnon z tityon terrę oĩptis alũnũ cernere erat. Vicyt fertur in fabulis cũ latõe vim inferre vellet ab Apolline sagittis cõfossus apud iferos magno cũ cruciatu demersus fuit. Ouid. li. j. de põ. Sic in cõsumptũ tityi sempq; renascens: nõ perit vt possit sępe perire iecur. Huius magnitudiez corporis poetę dixerunt fuisse nouem iugerũ. vñ Tibul. Porrectusq; nouem tityus per iugera terrę: assiduas atro viscere pascit aues.

Tithonus. pe. p. fuit Laomedontis filius. Qui vt fabulę ferunt cum iuuenis esset z decorus ab auroza dilectus z raptus fuit. Ex qua memnonem genuit sed tandem post longissimaz vitam audita Memnonis filij morte in cicadam versus dicit⁹ dicente. Horatio. Longa tithonum minuit senectus.

Tmolus.pe.p. Mons lydię: vt scribit Ply. lib.v. croco florentissimus ⁊ vitibus ꝺsitus. Ser. scribit eum esse cilicię: de quo Ouid. Riget arduus alto tmolus in ascensu cliuoq; extẽsus vtroq; sardibus hinc illic paruis finitur hipeppis. Est ergo iuxta sardis quę vbs ex herodoti plynioq; testimonio in lydia est. A quo ⁊ nomen flumini datũ est. Ply. lib. xxxiij. Nõ solitũ inueniri niſi in flumine tmolo. Apud Lol. lib. iiij. Tmolus videtur eẽ genus arbusculę cuius flore sint crocei. A poetis tamen quandoq; superaddi. i. post. t. inuenimus. Ouid. li. vj. meta. Diseruere sui nymphę vineta timoli.

T ante O

Tocos a ticto pario est id quod corrupte dicimus stocus: prępositum. i. sicut fenus a fętu.

Toga vestis cõis oĩum romanoꝝ tã fęminaꝝ q̃z mariũ: ſz ꝓtexta honestioꝝ: toga viliorũ. Dicta toga a tegẽdo q; corpus tegat. Hęc laxa erat ⁊ unſinũ multis crispulis subtracta succingebaſ. Tibul. Et fluit effuſo cui toga laxa ſinu. Vnde romani togati dñr. Uirg. Romanos rerũ dños gẽtẽq; togatã: qñ vo in pace tñ togę vſus erat (nã in bello diſpoſita toga chlamydẽ ſumebãt aut lenã) factũ est vt toga ꝓ pace: sicut arma ꝓ bello ponaſ. Ply. Ut oubiũ ſit toga ne an bello ꝓstãtioꝝ fuerit. Togarũ vo varia erãt gña. Ut toga ꝓtexta: toga virilis: toga picta: toga regia: q̃ erat auro ⁊ purpura itexta q̃ reges vtebãtur q̃ a Liuio inter ſignia triũphãtis numeraſ purpurea añ vocitata ⁊ erat ſine pictura. Tunica palmata a latitudine clauorũ dicebaſ quę nũc a genere picturę picta appellatur. Interdum toga accipitur ꝓ peculiari habitu clientum ⁊ ſalutatorum qui togati ibant ſalutatum vt ſportulam conſequerentur. Mar. Mane vel a media nocte togatus ero.

Togati. togis induti. Uñ romani togati dicti ſunt qñ toga romanoꝝ ꝓpria erat. Sic bi qui ꝓncipes ciuitatis officij gratia in foꝝ deducebant ac deinde domũ reducebãt: qñ togis amicti erant togati vocabantur. Juue. Turbę rapienda toga te. Vi etiam per diminutionem togatuli dicebantur.

Togatę comędię: q̃ ſcriptę ſunt ſm ritus romanoꝝ ſicut grecas fabulas ab illoꝝ habitu palliatas appellamus. Nã greci ſupra tunicã pallium ferebãt. Togatę tabernarię dñr comędię in q̃bus nõ magiſtratus ſz humiles ꝓſonę iducunt. Dictę tabernarię q; olim tabulis domus cõiter tegerentur.

Tolero. as. verbum est mala patientis a cuius participio fit toleranter tolerantia: ⁊ toleratus. us. vt hoc est difficile toleratu. per ſimpler. l. ſemper ſcribitur.

Tollo. is. ſuſtuli ⁊ ſz antiquos tetuli ſublatũ ſigt eleuo ſublimo Plau. Tolle caput Ulp. Jus vicino nõ esse altius ędes tollere. Aliqñ tollere est capere. Uirg. li. iiij. ge. Et sępe lapillos vt cimbę inſtabiles fluctu iactante ſaburrã. Aliqñ ſuſcipe. Sue. de neronis parẽte. Deceſſitq; pyrgis morbo aquę intercutis ſublato filio nerone ex agrippina germanico genito. Aliqñ nutrire. Ter. Quicq̃d peperiſſet decreuerũt tollere. Aliqñ auferre. Li. in Lęl. Solẽ eni de mũdo tollere videnſ: q̃ amicitiã e vita tollunt. Aliqñ differre. Plau. Oẽs tollo ex hoc die in aliũ diem. Aliqñ iferre. Uirg. Tollentęq; minas ⁊ ſibila colla tumentẽ. Cõpoſita huius verbi ſũt. Attollo q̃ est in altuz eleuo. Contollo ꝺtollo. Plau. in aul. Contollã gradũ. Extollo in altũ eleuo exalto magnifico. Plau. in am. Deuolant angues iubati deorſum in pluuiũ duo maximi ꝺtinuo extollũt ambo capita. Salu. Ita eoꝝ qui ea fecere tanta habeẽ: quantum ea verbis potuere extollere prędlara ingenia. Interduz differo. Lęcil. Abi inito: atq; istęc aufer tamẽ hodię extollat nuptias. Protollo ⁊ ſuſtollo de quibus locis ſuis.

Tolles dñr q; tollanſ ⁊ tumeant. Cuius ꝺmi. tonſillę quę ſũt in hoe ſicut glãdulę in Sue. cũ tumoꝝ fauces occupat.

Tolutim. pe. pro. quaſi volutim. Hoc est volubiliter. Uarro. Ut equus quid ad vehendum est natus: tamen traditur magiſtro vt equiſo doceat tolutim ĩcendere. Adequitatio hęc εὐαρμοστος a Julio pollure dicitur quia carpat in curſu terrã ⁊ tollat volubiliter ac modice veſtigia.

Tolutarius: ſiue tolutaris equus: q̃ſi volutarius a pedũ volubilitate q̃ alio noĩe asturco ab asturia hiſpanię oppido appellaſ. Vos gradarios vocamus q̃ molli gradu ⁊ ſine ſuccuſatura geſtãt. vñ Mar. Dic bzenis ad numeꝝ rapidos q̃ colligit vngues: venit ab armigeris gentibus astur equus. Sene. in epłis. Asturconibus inquit ⁊ tolutaribus in annis.

Toluriloquentia: volubilis locutio. Nenius. O peſtifera trux acerba tolutiloquentia.

Tomacula: vel per ſyncopẽ tomacla edulia ſũt: quę fere ex ieco re porcino minutatim cõciſo ⁊ iã ſemicocto: infũſis ouis crudis ⁊ caſeo optĩo: ⁊ liq̃mine pipere aniſo gingibere fieri conſueuerũt teguntur q; omẽto ſuillo. Huius Tomacinę appellanſ q̃ tomacula inſubzes galli nr̃is tpib⁹ tomacellas. Juue. Candiduli diuina tomacula porci. Uar. Quot annis e gallia apportanſ romã pnę tomacinę ⁊ tomacę ⁊ petaſones.

Tomices. pe. coz. greco noĩe appellanſ ex canabi ĩpolito ⁊ ſparto leniter tortę reſtes: ex q̃bus funes fiũt. Ply. li. xvij. Tomices mozis ſpinarũ circũlita. Uictru. lib. vij. docet aſseres tomices religandos. Pulull. i quoq; quos in collo habent animalia ne reſte ledantur tomices vocantur.

Tomẽtũ: lana bzenis ac cõciſa q̃ ex veſtibus a fullone poliendo detrahiſ ⁊ q̃cq̃d farciminis ex q̃cunq; re ſiue ex fęno ⁊ palea ſiue ex pluma fuerit quo culcitre ſarciunt. Uar. poſtq̃ transferũt ad culcitras q; in eas ſagos aut tomẽtũ aluidue q̃d calcabãt ab ĩcalcãdo culcitra dicta. Uidet aũt tomẽtũ deduci a τείνω qõ figt ĩcido: ſicut ⁊ tomos ⁊ tomicus. Sene. Nihil miſerius ero ſi ſup tomentũ circenſe cubabo. Sue. in Tibe. Adeo alimenta ꝺtuſo ſubducta vt tomẽtũ ex culcitra tentauerit mãdere. Tomẽtoꝝ ãt aliud leuconicũ dicebatur qõ fiebat ex lana alba ꝺcisa. Aliud circẽſe ex harundinibus cõciſis factũ. Jdq; ſtramẽtũ hẽbaſ plebeioꝝ dictũ circẽſe q; in circo romano: ſternebaſ illicq; egeſtoſi quieſcebant. Sene. lib. de beata vita. Nihilo miſerius ero ſi laſſa ceruix mea in manipulo ferri acquieſcat ſi ſup circenſe tomentũ ꝓ ſarcinas veteris lintei effluens incubabo. Mar. Tomentũ cõciſa palus circenſe vocaſ. Hęc ꝓ leuconico ſtramina pauper emit.

Tomos ciuitas in põto ab eo dicta: q; illic Medea Abſyrti fratris mẽbza fruſtulatim cõcidit. Ouid. Inde tomos dictus locus hic q; ferũ in illo mẽbza ſoꝝ fratris ꝺſecuiſſe ſui. Item tomos fragmentũ libri est abſciſſum. Qõ tñ ⁊ ꝓ ipso libro ſeu volumine imperfecto accipiſ. vñ Origenes tertiũ librorũ ſuoꝝ genus tomos inſcripſit quos: vt ait Hiero. Nos poſſumus appellare volumina. Idem ait. Edidit innumerabiles cõmentarios quos ipſe appellat tomos.

Tomyris. pe. coz. fuit regina nobilis. Maſſagetarũ in ſcythia q̃ cyrũ debellauit ⁊ iteremit. De q̃ Hero. ⁊ Juſtinus ſcripſerũt

Tõdeo. es. totõdi tõſum ſz ei⁹ cõpoſita nõ geminẽt ſyllabã pri ⁊ figt lanã ſiue capillos ⁊ hmõi incido. Hiero. i li. ꝓ. Accidit vt tonderet gretꝝ ei⁹ i carmelo. Li. li. v. tuſ. Regię ỹgines vt tonſtriculę tondebãt barbã ⁊ capillũ pris. Et tondere paſcere ⁊ aliqñ ſecare. Uirg. lib. j. ge. Ter centũ niuei tondent dumenta iuuenci. Idem. Nocte arida ꝓrata tondenſ. i. ſecant ur. Huius verbi cõpoſita ſunt. Attondeo qõ est pfecte tõdeo. Hier. ad marcellã. Et curua attondens vitem falce viniton aliquid vaudicũ cantat. Plau. in cap. Sz vtrũ ſtrictiz me attonſurũ eſſe dicam: an per pectinem neſcio. Detondeo de quo ſupra.

Tonſo. as. frequentatiuũ. vnde ⁊ detonſo. Hel. Capillus dialis niſi qui liber homo est non detonſet.

Tonſus. a. um. participiũ qõ est coma abſciſſa: vt tonſus hõ: ſicut ĩtonſus capillatus. Vnde tonſi montes q̃ ſyluis carẽt. Intonſi ſyluoſi. Uar. Intõſi mõtes ⁊ feris plen. Aliqñ tonſus ponit ꝓ minuto. Uirg. Tonſiſq; ferũt mantilia vilis. Tonſa oliua ꝺr quę minutis frondibus compta est: q̃ſi a tonſore cõpoſita. Uirg. li. v. Ipſe caput tonſę foliis euinctus oliuę. Idẽ Tonſiſq; ferunt mantilia vilis. Tonſus. us. nomen idem qõ tonſio ⁊ tonſura. Tonſor ⁊ tonſtrix nomina verbalia.

Tonſę dicuntur oues. Hieron. in canticis. Dentes tui ſicut greges tonſarum quę aſcenderunt de lauachro. Et tonſę dicuntur remi a circuncidendis fluctibus. Uirg. lib. vij. Et in lento luctantur marmore tonſę.

Tonsorius.a.um.quod ad condendum pertinet vt culter tonsorius. Uide in dictione candeo.
Tonsilis ⁊ hoc tonsile qō tonsum est: ac in ozbem ⁊ comā putatum vt Tonsiles oleę: ⁊ tonsilis buxus babetq; pe.coz.
Tonsilla.ę.palus dolatus in acumine ⁊ cuspide pferratus q̄ nauis religāde cā in littoze figit. Actius. Tacete ⁊ tonsillas in littoze edite. Tonsille ēt diminutiuū a tole: toles āt vt inq̄t festus est tumoz fauciū. Et ppzie fiunt circa yuā ex vtraq; pte infra fauces vocāturq; glandulę ob quādā glandis sil'itudinem. Pōt ēt dici. Tōsilę tanq̄ loca in q̄bus fistulę ⁊ cibalis ⁊ spiritalis religate sūt vl' qz hmōi morbus tā vehemēs acutusq; est vt non minus q̄ acutiozes paxilli pungant.
Tonstrina.pe.p.locus in quo tonderi solet. Plau.in asi. Libanum in tonstrinā vt iusserā venire is nullus venit.
Tono.as.aui.atum.⁊ Tono.is.tonui.itū. Uarr.in eu. Sonitus matris deū tonimus tibi semiuiri. Et a tonatuz fit tonatio: a tonitū fit tonitus. Est aūt tonare tonitū reddere sonare: alte loq̄. Huius cōposita sunt Attono. Uñ attonitus stupefactus Uirg. Talibus attonitus iussis. Contono sil'tono. Piero. ad Helio. Diuinis vocibus euāgeliū cōtonat nō potestis duob' dñis seruire. Circūtono. circū strepitū facio. Hoz. in ser. Hūc circūtonuit gaudēs bellona cruentis. Detono. Intono valde tono: vt intonuit de cęlo Dñs. Hoz. in epo. Intonata, ptulit. Pertono pfecte tono resono. Pier. ō Delui. Uñ vō vox illa ptonuit: tēpus bzeuiatū est: reliquū est vt qui habent vxores sic sint quasi nō habentes. Et omnia habent pe.coz.
Tonitrus.us.⁊ Tonitru declinari pōt. Ouid.lib.ij.me. Uñ solet tonitrus ⁊ flumina mittere terris. Iuue. ⁊ facient optata tonitrua cęnas. Est aūt Tonitrus vt in quęstionibus docet Seneca nubis ictę sonus qui ⁊ tonus dicitur.
Tonescit.tonus fit Uar. Tonitribus templum tonescit.
Tonitruo.as.tonitrum facio. Piero. in ps. expositione. Quādo tonitruat. Deus similem vocem facit rotę.
Tonus.grę vox est. Nā grę tovov dicūt sonū. Uñ accētuz quoq; tonon appellāt quos veteres nr̄i imitari tenorē accētū vocauere. Et tonus q̄ ⁊ tonitrus. Itē tonus neruus qui ex vtraq; parte stomachi ē. Itē Tonus spatiū id quāto abest a terra circulus cęli citimus hoc est lunaris. centū. ſ. vigintiseptem milia stadioz vt inq̄t Martianus. qñ vt in sonis iteruallus cū legitima quātitate minimū ex duobus sonis iter se diuersis: ita ī cęlo minimū a terra spaciū ad lunā tonum appellare placuit. Dui' mēsure dimidiū hemitonion. Tonus vō cū hemitonio ꝓportionē facit sesquiplā: hoc est sesqui alteram.
Tophus genus lapidis asperi qui de facili in arenam resolui'. Ouid. ⁊ leuibus tophis. Hinc Tophinus ⁊ Tophaceus adiectiua. Sue. Quę tophina ac lignea antea erant. Ply. Est alba rufa columbina argyllacea tophacea arenacea.
Topos. latine locus. Topicus localis. vñ Arist. ⁊ Ci. Topica libros appellārūt. i. locoz sedes in q̄bus hmōi loci demonstrātur. Piero. non topica. i. locales sedes argumentoz.
Topiariū ōz opus ex arboze aut frutice aut herba factū ad decorē: vt sunt testudines camerę naues auticulę ⁊ hmōi: q̄ ex buxo vl' hedera ⁊ hmōi: quaz nā sequaz est ⁊ flexibilis fieri cō sueuerūt. Dictū Topiariū απο τον τοπων hoc est a locis quę in his varia cōstituunt. Quę ⁊ topia ab idoneis scriptoribus nuncupant. Uitru. lib. vij. Dūtes deoz̄ simulachza: seu fabulaz dispositas explicatiōes: non minus troianas pugnas: seu vlyssis errationes per topia cęteraq; quę sūt eoz̄ filibus rōnibus ab rerū nā pcreata. Quidā a funiculis quos in oleo terendo circūligatos iustris illis topia grę vocant. Ci. ad. q. fratrē. Topiariū laudaui ita oīa consuetudo hędera. Ply. Accedit ī topiario ope lauri gñs q̄ taxa ōz: ramos spargit a radice topiarij ac cozonarij opis. Hinc topiarij dñr qui topiaria faciūt sicut cozonarij q̄ faciunt cozonas. Idē statiq; mirti gña topiarij faciunt. Et tars ipsa topiaria ōz vt argētaria. Ci. Ut deniq; illi palliati topiariā facere videantur.
Topothesia dici potest loci positio vel descriptio: nam topos locus thesis positio.
Tornus. instr̄m fabrile quo ligna polita redduntur.
Torno.as.ad tornū polio. Plyn. lib. xxxvj. lapis est qui catatur tornaturq; in vasa coquēdis cibis vtilia. Itez tornare est circūagere. Idē in eodē. Quaz ī officina turbines ita vibrati penderūt vt puero circūagēte tornarē. Hinc detorno qō est de aliquo torno. Ply. li. xiij. Lignū grādis nutus firmęq; duricię ex quo velares detornant annulos.
Tornatile.pe.coz. quod torno factum est.
Torneuma.atis.⁊ Torneumatū: opus politū cęlatū. τορευω enim sculpo ⁊ cęlo figō. Sūt āt torneumata opa delicate ⁊ eleganter sculpta: siue cęlata. Sal. Tabulas signa torneumata emunt το ρευτηϱ cęlatorē gręci dīnt. Torentices ars ipsa q̄ ⁊ anaglyptices sculptoz ⁊ cęlatoz: scribit Ply. xxxiiij. pmū phidiā artē torentice apuisse ⁊ demōstrasse quā polyclet' Sicyoni' moxeruditi ac ꝺsumauit. Mar. Artis phidiacę torneuma claruz.
Tornus lectus ab intortis herbis dictus. Uirg. Inde toro pater ęneas sic ozsus ab alto. Toros ēt appellamus pulpaz carnis musculosam in qua est robur ⁊ valentia: vt sūt partes membroz neruose callosęq; ⁊ in se ppemodū collectę. Uñ torosus. a. um. scribit Col. parādos eē bones nouellos cruice longa ⁊ torosa. Val. Flaccus. Protulit boarēdo sq; toris in formib' artus: qō ⁊ de vemis quoq; cū varicū in morē q̄busdā in locis turgescūt. Coz. Col. li. vij. Ac per ipsos venaz toros inęq̄ le est. In herbis. Plyn. vtitur hoc verbo de Inula scribens. Breuioz is est: sed torosioz amariorq; inula. Col. li. iij. Arbustiuam vitem q̄ putare: tam alligare diligenter oportet. Nā in ea fructus maxime vis consistit diuturnusq; perēnat quę firmis toris ⁊ idoneis locis religata est.
Torulus diminutiuū a torus. i. paruus lectus. Plau. in am. Cū meo patri torulus inerit aureus sub petaso.
Torale. ⁊ per apocopē toral: a toro. Mappa lōga quā super linteola ponimus: toia lecti stragula toralia dicunt. Hoza. Ne turpe toral ne sordida mappa. Namq; super oros sternunt vestes stragulę purpureę seu virides versicolores. Idem in ser. Ettyrias dare circum illota toralia vestes.
Torniamē: ludus erat que Troia dicebatur: quasi pro troiano agmine dicatur torniamen.
Torqueo.es.si.sum.⁊ tortū figō iflecto. Ply. Nec tñ binas per diuersas coassationes substerni capita eaz̄ pfigi clauis. Ne torqueant. Uirg. lib. ij. ge. Itbereos taxi torquent in arcus. i. torquēdo fiunt. Ter. Uide vt ille fibi os contorsit carnifex. Hinc aliq̄n torquere ponit' p gyro celeri rotare. Uirg. Ast illum ter fluctus ibidē torquet agens circū. Aliq̄n pro torquēdo iacere. Idē. In medios telū torsisti primus achiuos. Aliq̄n p gubernare: vt cęluz ⁊ terras q̄ numine torquet: aliq̄n p sustinere: vt vbi maximus atlas axez humero torq̄t: aliq̄n p tormentū inferrę. Lac. li. iij. Beatus est igit' sapiens in tormētis. Sz cū torquet' pro fide: p iustitia: p deo: illa patientia do lozis beatissimū faciet. Do. Torquemus boīez extorquemus veritatē. Hinc tormentū ⁊ tortura. Aliq̄n p filare vt est illud Penelope melius: leuius torqueris arachne. Aliq̄n p trabere. Torquetq; sonātia saxa. Huius cōposita sūt. Abstorqueo q̄ō est torquēdo auſero. Contorqueo. Uirg. lib. j. ge. Protulit insano contorquens vertice syluas fluuiozū rex eridanus. i. Euertens. Detorqueo: distorqueo: extorqueo: intorqueo: intertorq̄o: obtorq̄o: ōtorqueo: retorqueo: retrotorqueo: iacio remitto. Ci. in cato. Quo quidem me proficiscentez haud sane quis facile retrarerit nec tanq̄ pilam retorserit. Et retorquere est rursus flectere. Col. li. v. Id vt scite fiat meminerit alligatoz ne torqueat sarmentū: sz tñ inflexū denunciat. Pre torqueo añ flecto. Idē li. iiij. Sz iulius atticus ptorto capite ⁊ recuruato ne pastinatū effugiat prędictū semen demersit.
Tortus. a. um. quod non est rectum sed flexum. Aug. Dabes vn de corrigas quod in te tortum est.
Tortū. machina ad torquēdū saxa. Pacu. Nā te in tenebras sępe lacerabo fame clausum ⁊ fatigās artus torto distrahā.
Tortuosus. a. um. quod est tortum. Ci. in Lęl. Neq; enim fidū potest esse multiplex ingenium ⁊ tortuosum.
Tortile. penultima correpta. quod retortum et replicatum est. Ouid. Tortilis a digitis excidit anxa meis.

Torto.as.frequentatiuū.significat vehementer torqueo. Pompo. Ibi infllui in cocleatum eculeum vbi olutim tortor.

Tortor qui torquet.i.cruciat: vel ad qōnem ponit: vel qui lapidem tormento iacit. Unde ab Ammiano tortores balliſtarū appellati ſunt qui ex balliſtis tela contorquent ⁊ iaculantur.

Tortura ſupplicium: vt in ſacris litteris. Seruo maluolo tortura et compedes.

Tortiuum vinū eſt nouiſſime expreſſum: vt apud Catonem.

Torculū: qō vſu torcular: ⁊ p apocopen torcular. pe. p. edificiū vinariū ⁊ machina a torquēdo: quo vua torquef. Prelum a pluendo p trabe accipi ſolet qua vuę calcanf. Lacus qui cōtinet muſtum prelo ex vinaceis expreſſum. Impropꝛie autez lacus: prelum ⁊ torcular: pro eodem accipiuntur.

Torcularius.a.um. qō ad torcular ptinet. Uarr. Si ſit centū iugerum habere oportet vaſa torcularia inſtructa trina.

Tormina gīs morbi a torquēdo: cū dolore torquenf inteſtina exulceratione. Hręcę. Diſenteria: vt lib. iiij. ſcribit Celſus. Ex his cruor manet frequēs deiſciendi cupiditas: dolor inano ē Plȳ. Mentaſtrum torminibus colericis efficaciſſimū. Dic Torminoſi qui eum morbū patiuntur: quos ⁊ diſſentericos greco vocabulo appellant. Li. Itaqꝫ dicimus grauedinoſos quoſdā torminoſos. Nonius. Tormines maſ. genere ꝓtulit. Hippocrates mortiferum eſſe ſignum in diſenteria ſi carnes egerantur. Galenus ſcribit diſenteriam fieri quando materia eruberans caloꝛe eſtatis inficitur ⁊ fit ſalſa.

Tormentū: ſupplicū qō datur alicui ad perquirendā veritatez vel ad cruciatū inferendū: vt eſt illud. Oēs ſancti quāta paſſi ſunt tormenta. Uar. meſſis triturā tormētū appellat: q ibi frumentum terratur. Et tormentū gīale vocabulū eſt oīum machinaꝝ ſaxa tela ⁊ id genus varia torquentium. Ceſar. ij. cō. Ad extremas foſſas caſtella conſtituit: ibiqꝫ tormenta collocauit. Dr aūt tormentū a torquēdo ελλνιζι λεβασα νος και βασανιζης και τορημα βασανιζω.

Torques ⁊ torquis tā maſ. qꝫ fę. gīus fm pbū: figꝫ circulū aureū flexilē obtortū: colli ornamentū ⁊ ſūmi pectoris. Proper. Torquis ab inciſa decidit vnca gula. Bellius. Caput Galli p cedit: torquē detraxit: eamqꝫ ſanguinolentē in colluz poſuit. Refert Plȳ. Torquib⁹ aureis auxiliares externos donatos fuiſſe a romanis. At ciues nō niſi argēteis. ſcribit Uege. li. ij. Quibus aureus torquis ob virtutis pręmium dabatur et bi duplas conſequabantur annonas.

Torquatus cognomen. Titi Manlij qui ad Anienē occiſo gallo torquem detraxit. Hic eſt ille torquatus Manlius cuius iniuſſu cum filius aduerſus boſtez a quo prouocatus fuerat pugnaſſet: eoqꝫ occiſo equeſtria ſpolia victor ad partem tuliſſet ſubito: eum p aduerſus ęditum ſuum ⁊ rei militaris diſciplinam feciſſet: iuſſit occidi.

Torris lignum teres cū ardet: titio torris extinctus. Lac. Titionem vulgus appellat extractū foco torrē ſemiuſtū extinctuꝫ.

Torreo. torres. torrui. toſtū ficco atqꝫ arefacio. Qō ēt de frigoꝛe pōt intelligi. Uar. Frigoꝛe torret. Sz vſurpaf qñqꝫ p Urere Uirg. Jam rapidus torrens ſitientes ſyrius indos. Qñqꝫ p aſſare. Plȳ. lib. xix. Si radicē betę in pruna toſtā ſupederint odoꝛē extingui. Uñ carnes toſtas appellat vulgus ſi mutas t. in. r. quid dicam intelliges. Quandoqꝫ pro vertere miſcere Luc. Ingentes ſato torrente ruinas. Quidam hoc verbum. απο του τορευειν derivant qō eſt ſculpere ęlare.

Torreſco. torridus fio. A quo Retorreſco rurſus coquo: vl rurſus vro. Col. lib. iiij. Deinde ſata non ita nutriunt vt ante cōualeſcant qꝫ retorreſcant.

Torridus. da. dum. qō eſt aridū. Uñ ęſtas torrida ōr. Hinc retorridus. Col. lib. ij. Niſi eum recideris: arbor tota fiet retorrida. Et inde torrida zona quę an ſit habitabilis vel non nūc campū diſputandi non amplū habeo: ſz alias dicemus.

Torrefacio: comburo: coquere facio: aut multū calefacio. Colu. lib. ij. Et ſubinde opportunis ſolibus torrefacta proteritur.

Torrido. as. pe. cor. ſignificat comburo.

Torrens. nomē gīis maſ. figt fluuiū q nō de fonte neqꝫ de vna aqua ſz a pluuijs vel de montibus in valles deſcēdit ⁊ in mare vadit: ⁊ eſtate ſiccaf: aquis vō hyemalibus inundaf ⁊ currit. Interdū ſumiſ p fluuio. Piero. in ps. Inebriabuntur ab vbertate domus tuę: ⁊ torrente delitiarū tuaꝝ potabis eos nō ſiccabiſ. Torrens vō participiū poſuit. Uirg. Dic tñ bouꝛeę curamus. frigoꝛa quantū aut numerū lupus aut torrētia flumina ripas. i. quę torrentis more fluūt. Hinc torrentioꝛ et torrentiſſimus, Juue. Et hypſeo torrentioꝛ. i. volubilioꝛ.

Torpeo. es. pui. piger ſum. Uirg. lib. iij. ge. Conſertoqꝫ agmine cerui torpent mole noua ⁊ ſummis vix cornibus extant. Hic torpeſco. piger fio. Sal. in iug. Cęterum ingenium quo neqꝫ melius neqꝫ amplius in naturam mortalium eſt inculto atqꝫ ſocoꝛdia torpeſcere ſinunt.

Torpoꝛ. animi ⁊ corpoꝛis debilitatio: a Torpedine piſce cui⁹ cō tractu corpus bebeſcit.

Torpoꝛo. as. pe. pro. torpoꝛem induco. Turpil. Stupidus aſtat ita eius aſpectus torpoꝛauit hominis amoꝛe.

Torpedo piſcis genus qui limo merſus occultat ſe ⁊ piſces ſupza natantes torpentes facit poſtquā vero obtorpuere deuorat. Ponitur ⁊ pro pigritia.

Toruus. a. um. a torrendo. e. in. o. mutata: vt ait Ser. vl a tauris qui irati cum quadam truculentia reſpectāt. Nam toꝛuitas prop̄ie taurorū eſt: vela torto aſpectu. Hinc fiunt aduerbia Torue Toruꝫ ⁊ Torua. Plautus. Quid me torue aſpectas? Apul. Cum toꝛuum in eos intueretur. Uirg. Talibus ęneas ardentem ⁊ torua tuentem lenibat dictis.

Totū ⁊ oē ſic differunt: q totū dicimus vnius coꝛporis plenitudinē: oē de vniuerſis: vt totū auditoriū hz ſcolaſticos. i. plenū eſt auditoꝛū ſcholaſticis: oē auditoꝛiū hz ſcholaſticos. i. oīa auditoꝛia. Poetę tñ iſta confundūt. Fit āt totus a tot q̄uis tot breue fit: totus vō pductū. Quotus vō remanet breue. Scien dū eſt q ſi totū eſt pluralis numeri ptes quoqꝫ pluralis numeri eē debēt: vt binas lr̄as a te ſuſcepi q̄rū alteris mihi gratularis: alteris ſignificas te eē icolumē. Si vō totū licet plurālis ſit numeri ſingulare habeat tū ptes ſingulares eē debent. vt Delectoꝛ duobus poetis altero greco: altero latino.

Totidē figt tot ſilr. ſeu plane tot nec plures nec pauciores.

Toxicū dictū eſt q̄ſi taxicū vt inq̄t Plȳ. qñ taxus arboꝛ eſt veneni p̄ſentiſſimi adeo vt ſi iumēta taxi folia comederint emoriaf. Hanc quidā Similacē dixere ⁊ eſſe in arcadia tā p̄ſentis veneni vt ſi qs ſub ea dormiat cibū ne capiat moꝛiatur.

Trabea nomen poetę cui iter Comicos octauus locus aſſignatur. Uarro meminit. Li. lib. iiij. tuſ. Et de finibus. Eſt ⁊ trabea genus veſtis. Cuius tria ſunt genera: vt Sue. lib. de genere veſtium inquit. Unū quod diis ſacratur: tñ de purpura. Aliud purpureum qō hz aliquid alibi. Tertium augurale ex purpura ⁊ croco mixtum. Erat autez veſtis togata purpura circūducta ſub tegmine puniceo quā aureę fibulę annectebant. Uirg. de trabea regali ait. Ipſe quirinali lituo parmaqꝫ ſedebat ſuccinctus trabea leuaqꝫ ancyle gerebat. Picus equū domitoꝛ. Hinc Trabeati qui trabea ſunt induti. Ouid. lib. de faſtis. Hoc igitur vidit trabeati cura quirini cum rudibus populus annua iura daret.

Trabs. ⁊ trabes. is. vtroqꝫ mō oꝛ gīe ſemi. Dicta a trahendo q in altum trahaf. Propꝛie trabs vt Feſtus ait ſunt duo tigna edificij gr̄a ſiſ cōpacta. Nā cū ſimplicia fūt non trabes ſed tigna diſr q̄uis abuſiue p vno ligno qñqꝫ dicatur.

Trabica nauis dicta eſt: q ſit nauibus confixa. Pacu. Labitur trabica in alueos.

Trabales. ſpēs tormentoꝛum a trabibus. Hoꝛa. lib. car. Te ſemper anteit ſęua neceſſitas clauos trabales.

Trachea vel trachia arteria pulmonis: quę et ſpiritalis phyſtula dicitur. Uide in fiſtula.

Trachelus. pe. pro. collum ſpina a vertice ad finem.

Trachys. latine aſperum. Hinc trachyno. as. aſperum facio.

Trachyna oppidum campanię: q̄ nūc interpoſita a Tarachyna vel tarachynę. aꝝ. tñ pluraliter: qō ēt antiur antea dicebaf. Nūc aūt taracina vocaf. Uide ſupra. Eſt ⁊ tarachyna ciui-

tas theſſalię quę Heraclea ab Hercule cognominata ē. Hinc ab Ouidio Trachyniius dictus Leix cōiunx Halcyones. Hęc i Trachyna vocant aſpera. Uñ taracinam quaſi trachynaz ab aſpꝛetis dici autumat Stra. Et a trachyna theſſalię Sophoclis tragędia trachyna dicta eſt. vnde Li. lib. ij. tuſ. Quas hic voces apud ſophoclem in trahynis ędit.

Trachoma. pen. pꝛo. Hręce enim τραχωμα vocatur ſcabꝛicia palpebꝛarum interioꝛ ſicut in eadem parte glabꝛitas: hoc eſt defluuium pilozum vadrofis ꝛ milphoſis.

Traconitidis regio. pars Judeę quā ferunt inter montez Liba ni ꝛ lacum Tyberiadis ſitam eē. Cuius tetrarches fuit philip pus iuxta euangeliū Lucę. Et eſt vt Hiero. inquit transbof dran arabie ciuitatem in deſerto contra hauſtralem plagam ēſi ad damaſcum reſpiciens. Hanc gentem inſtituit. Lis filius Aram: vt ſcribit Joſephus lib. j. antiquitatis.

Trado. tradis. tradidi. traditum. ex trans et do. n. et. s. abiectis. fiġt in poteſtatē do. Ter. in phoꝛ. Uex ſcientē tacitū cām tradere: aduerſarijs etiā ne id lex coegit. Tradere ēt eſt docere. Aug. Quicqd de arte loquēdi ꝛ diſſerēdi ꝙcqd de dimenſionibus figurarū ꝛ de muſicis ꝛ de numeris ſine magna difficultate nullo hoꝝ tradente intellexi. Item fiġt dicere. Hel. Demoſthenē tradunt ꝛ veſtitu ceteroqꝫ cultu coꝛpoꝛis nitido venuſtoqꝫ: nimiſqꝫ accurato fuiſſe. Itē mandare: vt cum dicimus memoꝛię pditū eſt. Itē fidei alicuius cōmittere: vt nuper mihi tradidit ęgon. Itē quaſi vendere. Hiero. in genē. Pecunia digna tradat eam mihi cozam vobis in poſſeſſionē ſepulchꝛi. Item permittere. Nam in ſacris litteris: dei a quo nis receſſio ſiue deſtitutio nominatur. Uñ apoſtolus ad romanos. Tradidit illos deus in repꝛobum ſenſum. i. adeo permiſſi ſunt deferri in repꝛobum ſenſum.

Traduco. is. pen. p. ex trans ꝛ duco. in quo. n. ꝛ. s. fiẗ abiiciunt fiġt de loco ad locuꝫ duco. Ceſar. j. cō. Heluetii p angustias ꝛ fines ſequanoꝝ ſuas copias tradurerāt ꝛ i Heduoꝝ fines puenerāt. Amb. Trāſduco vſus ē. Deꝛofundo ad lumen eꝫ bunt: fluctuātes de infimis ad ſuperna trāſducūt. Aliqñ traducere eſt adulterioꝛa ducere. Plau. Traduce adhuc lineam pluſculū. Aliqñ trāſferre. Mar. Traducta eſt ġtulis. Uñ ꝛ traducere libꝝ ex vna lingua in aliā quidā dicūt. Hoc eſt interꝑtari. Aliqñ agere ſiue ꝑterire. Li. Ser. Sulpitio. Qua rō ne nobis traducendū ſit hoc tempus. Aliqñ deridere ꝛ infamia afficere ꝛ velut in exemplū ꝓponere vt eſt apud euang. Joſeph cū eēt vir bonus ꝛ nollet eā traducere. Mar. Mul toqꝫ traduceris apber. Et traducere nutrire fouere ſuſtinere Iuue. Altera quos nudo traducit gallia talo.

Traduces: in vitibus oñr qui aliūde tracti ac ꝓpagati ſūt. Uar. li. j. de re ruſ. Arbuſta vbi traduces poſſint fieri vitiū vt mediolanenſes faciunt arboꝛibus quas vocant opulos. Uarro appellat traduces rumpos vbi ex arboꝛibus in arboꝛes traductis vitibus vinea fit. Huius ſingularis nominatiuus eſt. Tradux. Col. lib. vj. Si tradux ducem non contingit media virga inter eas deligetur.

Tragos latine byrcus. Uñ tragędia rurſus tragos hęrba quā aliq ſcoꝛpion vocāt ſemipede alta foliis puſillis: racemis rubētibus: grano tritici. Hinc paratragędo vbū. Tragus ꝺchę gñs mali ſapoꝛ. Suidas τραγος παρατου τραχυδρεμαεχειν ταχος τισωμ ἡπαρατο τραχει ανφωνην εχειν ητρεχειν και τραγαν αμπελους.

Tragū neu. gñis. gñs piſcatoꝛię retis: qō ꝛ verticulū ꝺꝛ.

Tragędia. pe. co. ꝗuis apud gręcos ꝓducatur απο του τραγου και τησωδης. Hoc eſt ab hirco ꝛ cantu ēſi hirci cātus. Nā hircus ꝺabat in ꝓmiū tragicis auctoꝛibus q rustici ꝛ paſtoꝛes erāt. Uel ab hirco vineaꝝ hoſte ꝛ a cantilena eius ipſius rei apud Uirgiliū plena. Uel q vter ei⁹ musti plenus ſolēne ꝓmiū cātoꝛib⁹ erat. Hoꝛa. Carmine q tragico vilē certauit ob hircū. Alij a ſęce putāt quā gręcoꝝ qdā Trygā ꝛ tryga vocāt appellatā q oꝛa ſua fecibus plinebāt ſcęnici añ vſuꝫ ꝑſonaꝝ ab eſchylo repertū. Idē. Ignotū tragicę genus inuenisse camęnę ꝺꝛ ꝛ plaustris vexisse poemata thespis qui canerent agerentqꝫ infecti fęcibus oꝛa.

Tragicus quaſi hircinus qui tragędiam ſcribit. Tragice aduerbium ſignificat crudeliter quaſi more tragico.

Tragędus qui tragędiam canit ꝛ recitat.

Tragelaphus. pe. coꝛ. ſpēs cerui: qui hirco ꝛ ceruo filꝝ eſt barba ꝛ vilo diſtans ab aliis dicitur hirco ceruus τραγος hircus ελαφος ceruus de quo in deutro. habetur.

Tragopagus. pe. co. hęrba in acetarijs laudata quę a quibuſdā Barbula hircina: ab aliis comę qꝛ folia hꝫ inſtar croci in rotundū ſparſa. Uulgo barba petrę ꝺꝛ in gallia trāſpadana.

Tragonia hęrba quę ad alligata triduo ꝺꝛ cōſumere lyenes.

Tragion. ſiue tragonis hęrba q̄ naſciẗ in creta iunipero filis.

Tragopa. auis i ęthiopia q̄ coꝛnib⁹ arietinis pꝛfert caput armatū

Tragemata bellaria ſm Macro. i. oē menſę ſcōę genus.

Tragea: ſiue tragia inſula vna ex cycladibus. Ex qua Theogiton peripateticus Ariſtoteli familiaris.

Tragula genus teli haſta ꝺicitur q ſcuto infixa trabatur. Sal. lib. iiij. hiſt. Auidiſſimis atqꝫ pꝛeparatis ducibus ꝛ metellus ictu tragule ſauciaretur. Plau. in epiſt. Tragulā in te iniſcere adoꝛnat neſcio quā fabꝛicā facit. Et tragula rete quod vulgo nunc tractam vocant. Ply. vſus ſuberis anchoꝛalibus maxī me nauiū piſcantiūqꝫ tragulis ꝛ cadoꝛum obturamentis. Dicta tragula q̄ ex vndis vt plurimum trabatur.

Tragurium. inſula in mari Adriatico adiacēs dalmatię in qua eſt ciuitas eiuſdem nominis. Auctoꝛ Ptolomęus. lib. ij.

Trabo. is. xi. ctum. per vim duco. Trabimur enim inuiti: ducimur volentes. Uirg. Altaria ad ipſā tremēte trarit. Aliqñ ſimpliciter ducere. Lac. lib. ij. Nec quicqꝫ poſſit eſſe oīno qō non oꝛiginem adeo traxerit. Aliqñ leuare. Li. Atqꝫ etiam ex puteis iugibus aquā calidam trabit: aliqñ pꝛo trabere. Sal. in iug. Atherbal: vbi intelligit oēs foꝛtunas ſuas in extremo ſitas: hoſtem infeſtum auxiliſ ſpem eſſe nullam penuria rerū neceſſariarum bellum trahi non poſſe. Aliquando remouere. Sal. Niſi ea res longius nos ab incępto traheret. Aliquā do extendere. Uirg. Ille hoꝛridus alter deſidia latamqꝫ trahens inglozius aluum. Aliter idem vſus eſt. Necnon ꝛ vario noctem ſermone trahebant. ideſt terebant vel conſumebant. Huius compoſita ſunt. Abſtrabo. Attrabo: ad me trahbo. Lice. Treba. Me qui te non romam attrabam te qui nō huc adoles. Contrabo. Detrabo. Diſtrabo. Extrabo. Intertrabo. Pertrabo perfecte ſeu ad finem trabo. Pꝛotrabo diſfero ꝓlongo. Ter. in an. Impetrabo vt aliquot ſaltez nuptijs pꝛotrahat dies. Retrabo retro ſeu rurſus trabo. Idē. Poſtq̄ poeta vetus poetam nō pōt retrahere a ſtudio. Sal. Fuere tamen extra coniurationem complures qui ad Catilinaz in initio pꝛofecti ſunt. In his erat Fuluius ſenatoꝛis filius quem retractum ex itinere parens necari iuſſit. Uier. in exo. Retrahe manum tuam in ſinum tuum. Subtrabo pꝛopꝛie ſignificat ſub ſiue de medio aufero. Lact. lib. ij. Qui vel moꝛte ſubtracti vel abſentia fuerant ſeparati. Hiero. ad Julia. Audio fauſtinam ſubita tibi doꝛmitione ſubtractam. Oñqꝫ ſurripio furoꝛ. Plau. in caſ. Nam peculij pꝛobam nihil habere addecet clam viro ꝛ quę habet partum eius haud cōmodi ē quin viro aut ſubtrahat aut ſtupꝛo inuenerit.

Tracto frequentatiuū eſt quaſi frequēter trabo vel ſurſum trabo. Ter. in heau. Hęc arte tractabat virū vt illius aīum cupidum inopia incenderet. Et tractare eſt mereri vt bñ tractaſti me. i. bñ meritus fuiſti de me. Itē diſſerere q ea de q̄bus diſſerimus frequēter tangere videmur. Hic tractatus. Item frequēter tangere. Col. li. vij. Talis notule vitulos oꝛz cum adducteneri ſūt cōſueſcē: manu tractari. Iuue. Per puppim ꝛ duros gaudet tractare rudēs. Item exercere: vt qō medicozum eſt pꝛomittūt medici tractāt fabꝛilia fabꝛi. Itē gubernare. Li. Bruto. Fuit in cilicia mecū tribunus militū quo in munere ita ſe tractāt vt accepiſſe ab eo beneficiū viderer nō dediſſe. Huius compoſita ſunt. Attrecto. Hiero. in gene. Si attrectauerit me pater meus ꝛ ſenſerit timeo ne putet ſibi voluiſſe me illudere. Contrecto. Detracto. Retracto. Obtrecto. quaſi aduerſus aliquē tracto: pertracto perfecte tracto.

Tractus. us. ſpatium regio plaga. Uirg. Indicio eſt tractu ſur-

gens oleaster eodem.
Tractiz aduerbiũ figt trahẽdo in longũ fine intermissiõe: lõgo tractu: diutine. Plau. in am. Quid si ego tractim tãgã vt dozmiat. Virg. Tũ sonus audiẽ grauioz tractimqz susurrat.
Traba. genus vehiculi sine rotis quo coloni vtunt a trabendo deñ Piero. in li. paral. Et fecit sup eos tribula z trabas z serrea carpẽta trãsire. Uir. li. i. ge. p epẽthesiz trabeę dixit sicut nauita p nauta. Tribulaqz trabeęqz z iniquo põdere rastri.
Trabax: auidus rapax: oſa ad se trahẽs. Plau. Ebo lutum leno ninũ: ebo ſter quiniũ publicũ ipure ihoneſte iniu re: illex: labes ppli: pecunię accipiter auide atqz inuide ꝓcax rapax trabas trecentis verſibus tuas impuritates loqui nemo poteſt.
Traiſcio. is. extrans z iacio. remotis. n. z. s. figt traduco trãſpozto transueo Nam propzie nautę quę traiciunt transpoztare seu trãſuehere aut traducere dici pñt. Alij vo traducũt tñ: cũ traiſcere oñr sicut lib. j. docet. Liui. Pręſe armẽtũ agẽs nando traiecerat. Plãcus. Li. Exercitũ ad cãlẽdas maias rhodanũ traieci. In his exẽplis nõ traiſcio ꝓ trãſpozto vt quidam volunt dicentes. Traiſcio exercitũ. i. trãſpozto exercituz trãſmare: aut transflumen. Traiſcio mare vel flumen. i. transeo. Liui. de secundo bello punico. Amnez vado traiecit. Aliqñ cõiunctiz. Idẽ: Traiecit copias iberũ. Aliqñ traiſcere ẽ transfigere trãſuerberare. Idẽ li. ij. Contra quẽ z ille ocitat equũ tãtaqz vis iſestis venientiũ bastis fuit: vt bzachiũ Ebutio traiectũ: manlio pcussum pectus. Hinc traiectio. transitio. lib. j. de diui. Cum cęlum z oi parte patens atqz apertum intuent traiectiones motusqz stellarũ obſeruauerunt.
Trallis vrbs lydię nõ lõge a Magnesia sita in vertice quodaz qui ꝓmontoziũ nã munitũ hz ab argiuis. z a tracibus qui busdã odita. Sunt z alię trallis in phzygia vbi sunt Larię fines: hęc aliis noibus dicta est Euãtia z Seleutia z Antiochia. Hinc Tralianus. a. um. Li. i phil. Trallia nã aut Ephesinã dicere putes. Et trallibus fuit Menodozus vir doct⁹ Hoc nomẽ trallis sm Priſ. tñ pluraliter declinatur z tam acẽm quam noſatiuuz i is. tñ mittit: sicut alpis sardis syrtis.
Tralucidum. quod per mediuz lucet. Ply. Suauiozes albę vię quoniam e tralucido facilius accipitur aer.
Trama: ſubtegmẽ. Perſius. Mihi trama figura ſit reliqua.
Trames. generis maſ. semita transuerſa. Liui. lib. v. Obliquis tramitibus egressi.
Trans ꝓpositio est quę figt vltra: vt cum de loco ad locum z de vno ad alterũ z de vna re ad alterã trãſitionẽ facimus. Separat qñqz: vt transmare: trãſmõtes. Sz plerũqz cõponitur pſertim cũ his lris. A. vt trãſalpinus. C. vt transcurro. D. vt traduco. E. vt trãſeo. F. vt trãſfero. H. vt trãſgredioz. J. vt traiſcio. L. vt translego. M. vt transmigro. N. vt trano. P. vt transpono. S. vt transcribo. T. vt transtigritanus qui habitat trans tigrim. U. vt transuco. Sed est sciendum q cõpoſita cum. n. vel. i. consonante: vel. d. amittit. n. z. s. vt trano traiſcio traduco. In reliqs manet integra niſi cum. s. in quo s. tñ abiſcimus: vt transcribo. Apul. tñ docet. q sit trans ponatur cum eo duco: pono: põt retinere z perdere. nſ. vt trãſduco traduco. transpono trapono: trãſeo z traeo. In alijs retinet. nſ. niſi in trano trado traiſcio.
Tranare figt vltra nare. i. natare. Liui. li. ij. Multisqz super incidentibus telis incolumis ad suos tranauit. Virg. Superant montes z flumina tranant.
Tranquillo. as. quietum facio. Aug. lib. viij. con. Tranquillatur cęlũ z mare z exaltant nimis quoniam timuerunt nimis.
Trãſact⁹ pticipiũ. idẽ ẽ qõ ꝓterit⁹. Li. li. ij. ad he. In oſeqnti tpe ſpectabit nanqd re transacta relictũ sit quod indicet aut factum esse maleficij: aut a quo sit factum.
Transcendo ex trans z scando. figt ascendẽdo transgredioz.
Transcurro. vltra curro. Teren. in eu. Tu abi atqz obſera hostium intus dum ego transcurro ad fozum.
Transcribo. idem qõ excribo: hoc ẽ ab exemplariis ꝺcęqz deſcribo. Qñqz tamen ponitur pro trado. Virg. li. vij. Et tua dardanęis transcribi sceptra colonis.
Transeo. is. iui. z transij. itum. vltra eo. a quo tranſitio z transitus. z compoſitum pertranseo.
Transitozius. a. um. quod cito trãsit. Leo pa. Hęc ergo nõ trãsitozie sed cum ingenti tremoze debemus attendere.
Transeunt. aduerbiũ a transiens vntis. formatũ. Aug. li. iij. ciui. dei. Quod vitium. Saluſtius magis trãseunter attigit. Hoc est in transitu: sine transeundo.
Transenna. p quã aſpectus transire põt. Lice. lib. j. de oratoze pro feneſtra seu cancello poſuit cũ ait. Nũc petas a Craſſo vt illam copiam quaz constructã vno in loco ꝺsi p transennã ꝓtereuntes structum aſperimus in lucẽ pferat. Transenna etiam funis extentus oz. Sal. lib. ij. hiſt. Trãsenna demiſsum victozię simlachzũ cũ machinato strepitu tonitruũ cozonam capiti ponebat metello. Qñqz ponit p decipulo laqo z funiculo ad decipiendũ concinnato. Pla. in bac. Nunc e transenna bicturdus lumbricũ petit. Et in Ru. In ętate agenda hoium plurime fiunt transennę: vbi decipiuntur dolis atqz ędepol in eas plerũqz esca ꝺponitur quã si quis auidius poſcit eſcam auariter decipitur in transenna ſua auaritia.
Transfero. pe. co. transferri oz res cũ nõ remanet apud eos a q̃bus transferr. Li. lib. j. offi. Qõ ab Ennio poſitum in vna re trãsferri in multas põt. Hinc trãslatio q̃ fit quotiẽs vl deeſt verborũ ꝓprietas vel vitat iteratio. Li. aũt translationẽ verborũ maxime ꝓbat li. de optimo gñe dicendi cũ inquit. Sed phalerius demetrius meo iudicio pręstat cęteris: cuius oro cũ sedat placideqz loquit tũ illustrant eã quasi stellę quędaz trãslata vba atqz imutata. Trãslata dico vt sępe iã quę per ſimilitudinẽ ad aliã rẽ aut suauitatis aut inopię cã transferunt. Quint. aũt quę sint verba ꝓpria q̃qz trãslata: quo mõ trãsferant: quę sit vitioſa trãslatio z cur. reperta sit trãslatio diffuſe tradit. li. j. Just. dicens. Propzia sunt verba cum id ſignificant in qõ denoiata sunt. Translata cũ aliũ natura intellectũ aliũ loco ꝓbẽt. Uſitatis tutius vtimur: noua non ſine piculo quodã fugim⁹. Et li. viij. Transferr igit nomen aut vbi er eo loco in quo pzimum erat in eũ: in quo aut ꝓpzium deeſt: aut translatũ, ꝓpzio melius est. Id facimus aut q necesse est aut q significatius est aut vt diri decentius. Ubi nihil hozũ prestabit qõ transfertur in ꝓpziũ. Aſco. ſcribit translatiua dicta esse non noua: nec nuper inuenta ſed aliunde translata. Trãslatiuũ greçę μεταφορα. i. promiſcuum vulgare publicum indifferens translatitia sunt z verba p methaphoraz in alienuz migrãtia. Sene. Translatiuas siue translatitias ſimas quę ſua oratozũ ſupellex ẽ pzo locis communibus intelligit. Sunt z sacra translatitia apud Macrobium.
Transfugio. de loco ad locum fugio. Liui. li. ij. Magna clientiũ comitatus manu transfugit.
Transfuga. pe. eoz. q̃ transfugit. Idẽ in eodẽ deinde metuens ne ſi conſulum in uſſu z ignarus omnibus iret deprebẽſus foz te a custodibus romanis retraheretur: vt transfuga fortuna tamẽ vrbis crimen affirmante ſenatũ adit. Nec ſolum vt cõſultus inquit transfuga is accipiendus ẽ q̃ aut ad hostes aut a bello transfugit ſed z qui per induciarũ tempus ad eos cũ quibus nulla amicitia est: fide ſuspecta trãſſugit.
Transfigo. penultima ꝓducta. transfodio seu transuerbero. Liuius lib. j. stricto utaqz gladio simul verbis increpãs transfigit puellam.
Transfundo is. de vaſe in vas fundo. Cato. Ubi dies. xxx. preterierint trãſfundito: ita relinquit vſqz ad vindemiaz. Li. p translationẽ Dolobellę scripſit. Libentius oẽs meas laudes ſi modo sint aliquę meę laudes ad te transfuderim.
Transgredioz. trãseo. a pedũ greſſu, ꝓprie oz: sed auctozitas vetuſta liberiozẽ loquẽdi vſũ dedit. Sal. li. j. hiſ. Et de his q̃ nauigassent z de ipſis natuib⁹ eo vbo vti voluit i q̃b⁹ gradus nõ sit deceptio. Nactus obscuram noctẽ eſtu secundo: ac inde trãsgreſſus omnes recepit mons ꝓceptus a lusitanis. Sic z transgreſſus. us. pzo transfretatione.
Transigo. is. penul. coz. ex trans z ago: significat transeo seu vltra traduco. Salu. Sed multi mortales dediti ventri atqz somno idocti incultiqz ſicuti peregrinantes transegere Piero. Et immolantes deo ſacrificiũ laudis: noctẽ totam transe

gere. Aliqñ significat Tracto. Ter. in an. Intus trãfigeꝫ si q̃d quod restat. Aliquando cõuenio concordo paciscor Li. Treba. Puto cum Auiano trãfigere possemus.

Transilio.is.pe.cor. ex trans ⁊ salio: sed.s.abiicitur figt vltra salio. Col.li.vij. si fossam sine cunctatione transilit.

Translego.pe.cor. legendo transcurro siue vltra lego. Plau. in asi. Age queso mi hercle translege.

Transmigro. transmigras. pe. cõi significat habitatum eo siue transeo: vel in longiorem locum domicilium habitationẽq; cõmuto. Piero. Et psecuti eos sunt de ciuitate in ciuitatem expellentes de iudea: vt ad gentũ ppl3 transmigrarent.

Transmitto.is. vltra vel de loco ad locum mitto. Ply.lib.xviij. Item cribzaria quę simili modo in tertio remansit cribzo angustissimo: ⁊ tantum arenas transmittente. Aliquando celeriter transeo. Virgilius. Alia de parte patentis transmittũt cursu campos.

Transpicio vltra aspicio. Lac. de opi. Per eas igitur membzana sensus ille qui ꝺr mens ea quę sunt foris transpicit.

Transtra sunt loca vel tabulę sup quas sedent remiges. Virg. Trãstra per ⁊ remos. Et apõ Ezechielẽ. Quercus de basan dolauerũt in remos tuos ⁊ transtra tua fecerũt tibi ex eboze indico. Hęc etiaz Juga dici solent. Virg. Inde alias animę per iuga lõga sedebant deturbat: laxatq; sozos. Et transtra tigna quę transuersa a pariete in parietem porriguntur. Victr.lib.v. Trabes etiam supza columnas ⁊ parastata ⁊ antas ponuntur in contignationibus tigna ⁊ axes sub tectis si maiora spatia sunt: ⁊ transtra ⁊ capzeoli si commoda columen ⁊ canterii sꝫ ⁊ sedilia in nauibus.

Transuador. ⁊ transuado,as.pe.cor. per vadum trasicio. Hier. ad Helio. Per translationem. Sed quoniam scopulosis locis enauigauit oratio ⁊ inter cannas spumeis fluctibus cautes fragilis in altum cimba processit: expandenda vela sunt ventis ⁊ quęstionum scrupulis transuadatis ętantum more nautarũ epilogi celeuma cantandum est.

Transuehor.vltra vehor. Salustius in Jug. Ex eo numero Medi ⁊ Perse ⁊ Armeni cum nauibus in Africã transuecti prozimos nostro mari locos occupauere. Aug. Laro Jesu ẽ marię quam super astra transuexit honozans oẽm humanam naturam: ⁊ multo magis maternam.

Transuerbero.as.transfigo. Li. Martio. Sed que põt eẽ boĩ politico delectatio cũ aut bõ imbecillus a valentissima belua laniatur aut preclara bestia venabulo transuerberatur.

Transuersus a transuerto esse debet quod est in obliquuz verto: licet nondum legerim. Col.li.ij. Sz in arando maxime obseruandum est vt transuersus mons sulcetur. Li.lib. iiij. adheren. Ecce ibi iste de transuerso. Deus inqt adolescens pueritui modo me pulsarunt: satisfacias oportet.

Transuolo.as.pe.cor. ad aues pertinet: sed per translationẽ ponitur pro trãscurro vel pro repẽte accedo. Piero. ad Dama. Meq; dubiũ ⁊ q̃d facerẽ nescientẽ: ita festinus exterruit vt oĩbus ptermissis ad scribendum transuolarẽ. Plau. in epi. pro transfugio posuit. Transuolauerunt ad hostes.

Transumo.is. ex alio sumo. Usi quę ex primis tabulis transcripta sunt: solennitate iuris adhibita oĩr transumpta ⁊ actus ipse transumptio. Item transumptio figura est quaz greci μεταλήψιν vocant cũ rẽ ex alio ad aliuz transmouemus.

Transuo.is.ex trans ⁊ suo. sed.s.abiicitur. Col.lib. vij. Media pars descripti orbiculi eadem fibula transuitur.

Trapetes vel trapetũ.pe.p. mola olearia. a Τρεπω voluo seu verto. Var. a terendo. Virg. lib.ij. deducit. He. Teritur sycionia bacca trapetis glande sues.

Trapeza mensa seu tabula qua argentarij vtuntur.

Trapezitę pe.pro. mensarij pecuniarũ campsores. Plau. in cap. Subducam ratiunculam quãtillũ argenti mihi apud trapezitam fiet. Piero. contra Rufi. Quasi bonus trapezita adulterinę monetę pecuniam reprobet.

Trauli qui maiori difficultatę loquuntur. vñ ⁊ Traulis. Lucr. li.iiij. magna atq; manifesta cataplexis plenaq; bonoris balba loqui non quit traulis mutapudens est.

Trebia. fluuius extra Placentiaz apud quã Annibal romanos vicit. Est ⁊ trebia Celtiberoũ ciuitas quę ps est hispanię.

Trebula oppidum fuit haud longe ab vrbe vt scribit Ply. Et olim trebulanis ciuitas data fuit. Hic Lasci Trebulani dicti sunt de quibus Mar. Trebulanos gemuit cõmẽdat gratia dupler: siue leui flãma siue oomamur aqua. Prope trebulanos sũt ⁊ alij populi nomie Trebiani. auctore Plynio. li.iij. Sue. in Tibe. Iterum eo censente vt trebianis legatã in op⁹ noui theatri pecuniam ad munitionem vię transferre concederetur: obtinere non potuit.

Tremo.is. similitudine vocis quę tunc cum valde tremit. apparet. Quo etiaz in corpore pili vt arista in spica horzdei horrẽt. Et tremere quidem cõmoueri seu agitari significat. Plau. in asi. Non placet pro monstro est: quando qui sudat tremit. Interdũ ponitur pro timere. Uir. lib.ij. Hic aliud maius miseris multoq; tremendum. Huius cõposita sunt Contremo. Intremo. Intus seu valde tremo. Virg. li. iij. Et fessum quotiens motat latus intremere omnem murmure trinacriam. Pertremo valde tremo. Et habent penul. corre.

Tremisco.is. tremore cõcutior. Virg. li. iij. Sonitumq; pedum vocemq; tremisco. Hinc Lõtremisco ⁊ pertremisco. Lactã. lib. vij. Itaq; trepidabunt omnes ⁊ ad luctuosum illum sonitum contremiscent. Piero. contra Vigil. Ita totus ⁊ corpore ⁊ animo pertremisco.

Tremefacio sicut sonat. Virg. Tum vero tremefacta nouus pectora cunctis insinuat pauor.

Tremor modo ipsam cõmotionem seu agitationẽ: modo timorem significat. Virg. lib. ij.ge. Unde tremor terris: Et alibi. Cur ante tubam tremor occupat artus: venit tamen ex greco Τρεμω ⁊ illa quę deducuntur.

Tremebũdus.abũde tremẽs. Li.lib.iij.ad he. Sin erit sermo in iocatione leuiter ⁊ tremebunda voce cũ pua figatione risus.

Trepidus.a.um. idem quod pauidus. Cuius diminutiuum est Trepidul⁹. Hel. Pulli trepiduli circunstrepere. Et trepidus festinus. Virg. lib.iij. Hic me dum trepidi crudelia limina linquunt immemores socij vasto cyclopis in antro deseruere. Ser. Trepidi festini vt per timorem non per odium relictus fuisse videatur.

Trepido.as.pe.cor. timeo. Amb. Trepidare vginum est ad oẽs ingressus viri pauere: oẽsq; viri affatus vereri. Et trepidare festinare. Uir. li.iiij. oũ trepidãt alę saltusq; imagine cingunt.

Treueri. populi Hallię inter Belgas in confinibus Hermanię. Neruiis finitimi.

Tressis. tres asses. Persis. Non tres agaso.

Tris a greco. Nam greci Τρεις dicunt. Unde trias adis trinitas. Aliqñ significat valde. Hinc Trifur. Trismegistus.

Triangulus. figura tres angulos hãs: quam greci Τριγωνον vocant. Hinc triangularis ⁊ hoc triangulare.

Triarchus nauis triremis prępositus. ab arcon princeps.

Triarij erant milites fortissimi: qui in legione romana vltimi erãt. Di si qñ res fuisset in periculo i frõte acierũ poplitib⁹ flexis stabãt ita vt potius aiam amitterent q̃z de loco decederent. Usi ortũ ẽ illud puerbiũ cũ res sunt dubie. Uentũ ẽ ad triarios. Var. Triarij dicũ q̃ i acie tertio ordine extremis subsidio ponerent. Plau. agite nũc subfidete oẽs q̃si solent triarii.

Tribus.us a tributo dãdo: vel q̃ ager romanus primo diuisus i tres ptes fuerit: ⁊ tres ptes ppli facte: vna tacienium a tacio sabinor⁹ rege tã amico post fędera. Alia ramniũ siue ramnensium a romulo. Tertia lucerũ a Lucumone. Var. enĩ scribit Romulũ dimicãtẽ cũ Titũ tacitũ a lucumõibus. Iꝺ est thuscis auxilia postulasse. vñ q̃dã venit cũ exercitu cui recepto iam Tacio ps urbis ẽ data. Usi in vrbe thuscus victus est vicus. Sine vt aliq volunt a Luco. quẽ Asylum vocauerat romulus. Ergo tres partes diuisus erat ppl⁹ ad eo vt qui ẽt vni pẽrat parti Tribunus diceretur ⁊ suptus dati ppl⁹ tributa vocantur. Sz postea alię quoq; ptes urbis factę q̃ silr trib⁹ appellatę sunt. Nã i ser ptes fuit distributa ciuitas in primos secundosq; taciẽses ramnes. Luceres Quęlibz ex tribub⁹ ꝺcẽ curias otinebat q̃ de noĩb⁹ Sabinarũ appellatę sũt Var.

Festus. Plutarchus ꝛ Asco. Dissentit paulꝰ Liui. scribēs a Romulo Lēturias eq̄tū tres fuisse ꝭscriptas ramnēses tacieſes ꝛ luceres nec vꝝ existimare totū ppl̄z in hos fuisse distributū: ſz solos eq̄tes. Aug. i psal. iterpꝛetatiōe sic scribit. Tribꝰ alio noīe dici pñt curię: ſz nō ꝓpe nā ꝓpe ſi dixim⁹ curias: nō i telligūt nisi curię q̄ sūt in ciuitatibus singulę: vñ Curiales ꝛ decuriones. i. q̄ sint i curia vel de curia. Et nr̄is qꝛ tales curias singulas hūt singule ciuitates. Sūt aūt vel erāt aliq̄ in istis quoqz ciuitatib⁹ curię ēt ppl̄oꝝ ꝛ vna ciuitas mltas curias hz: sicut Roma. xxxv. curias hz ppl̄i. Hę dr̄ tribꝰ. Vas ppl̄s israel. xij. bēbat scōz filios Jaco. Ply. refert q̄ttuoꝝ solas vrbanas tribꝰ fuisse appellatas a partib⁹ vrbis i q̄b⁹ habitabāt. Nā Suburrana. Palatina. Collina. ꝛ Exq̄lia dicebant.

Tribulis. pe. p. qui ex tribu ē. Hoz. in epl̄is. Ut cum pileolo soleas cōmia tribulis. Li. Se. Lucio Lossino amico ꝛ tribuli tuo valde familiariter vtoꝝ. hīc Lōtribulis q̄ ex eadē tribu ē Hiero. li. ij. macha. Quod cum rex annuisse statim ad gentilem ritum contribules suos transferre cępit.

Tributim: adverbium significat per singulas tribus.

Tributū, a tribubus. Var. ocñ oñdit: q̄ ea pecunia q̄ pp̄lo imperata erat tributim soluebaſ. Festus. Tributū dictū qꝛ ex priuato in publicū tribuit. Sumi postea hoc vocabulū cępit largius pro oī munere quod a subditis soluitur.

Tributarius. qui solutēdo tributo obnoxius est. Justi. li. j. Sed ciuitates quę medoꝝ tributarię fuerant.

Tributi dicti. q̄ tunc in tres partes populus diuisus erat: ꝛ ex singulis creabanſ: vel qꝛ tribuus suffragio crearenſ Uel qꝛ vt Uege. inq̄t. q̄ tribuebāt iura militibus. Tributi ēt vocati sunt q̄ magistratū gerebant: vt regū tpe tributi celeꝛ q̄ cēturijs pꝛerant: postea sci sūt tributi militares in castris q̄ parē cū consulibus hērēt ptātē q̄ iperatoꝛi opponebantur pro militibus. Tributoꝝ militariū sicut doꝛ Asco. duo sūt gña Alij rusuli oñr q̄ in exercitu creari solēt. Alij sūt Comitiati q̄ Romę comitijs oēsignanſ. Tributi militaris officium est vt miles veste nitidus: armis bene munitus: exercitationis vsu ꝛ disciplina eruditus incedebat. Olim tributi militum cōsulari ptāte ꝓmiscue ex pr̄ibus ac plebe creati sūt. Alij fuerūt tributi plebis q̄ in diffensione plebis a pr̄ibus sci sunt anno fere. xvij. post exactos reges. Alij tributi erarij. dicti ab eo q̄ bis attributa erat pecunia quam militi rēdebant.

Tributitius qui tributus fuit.

Tributitius. a. um. q̄ ad tribunus ptinet. Sal. Naz postq̄: Ln. Pōpeio. ꝛ M. Lraſ. cōsulibus tribunitia ptās restituta est.

Tribunatus. us. ipsa tribunoꝝ dignitas. Lice. in Lęl. De Laij aut Gracchi tribunatu q̄d expectē non li augurari.

Tribunal. pe. pro. locus excelſus in quo residebat: qui ius tribubus redderet.

Tribuo. is. bui. butū. q̄ſi tributū do. cōcedo. Sz hoc benivolę ei⁹ tribuendum ē. Aliq̄ñ capiť sicut vendo. Hiero. in deutro. Aquam pecunia tribuę ꝛ sic bibemus. Aliq̄ñ capiť ꝓ assumo vt tu tibi multū tribuis. Aliq̄ñ ꝓ fauce. Li. Lraſſipedi. Cum vniuerſo ordini: publicanoꝝ ſp libentiſſime tribuerim. Tu ius cōposita sūt. Attribuo. Lōtribuo ſil' tribuo: hoc est alijs partem facio. Distribuo. diuerſis modis tribuo. Ter. in adel. Argētū annumerauit illico dedit: ꝑterea in sumptum dimidium minę id distributum est sane ex sententia. Retribuo. quaſi retro tribuo. hoc est remunero.

Tribulus. pen. coꝛ. ſpinę genus a semini triangulari dictus vel q̄ cuſpidatus trifariam feriat. Ouid. li. v. me. Lulium tribuli qꝫ fatigant triticę messes.

Tribula. ę. ꝛ Tribulum. genus vehiculi quo frumenta in area terunť a tribus lateribus sic appellaťa. Aug. li. de ci. dei. Naz sicut sub vno igne aurū rutilat ꝛ palea fumat: ꝛ sub eadē tribula stipulę cōmunť: frumenta purganť. Uirg. li. j. ge. Tribulaq̄ traceq̄q̄ ꝛ iniquo pōdere rastri. Var. Ł spicis in aerea excuti grana quod fit apud alios iumētis ūctis ꝛ tribulo

Tribularium a tribula fieri videtur ꝛ significat locum vbi tribulę seconduntur: vt est apud Lol.

Tribuloꝝ, verbū scij ab angustia ꝛ dolore illoꝝ q̄ tribulū ferri vel tribulū hęrbā calcauerint q̄ oziť in lacubus ꝛ paludibus trigoli vꝝ ferrarię vulgariter etiā murex: angulata est: taciť vt vis semper cuſpis est erecta. bellicū ferramentum est.

Tribzachus. pe. coꝛre. pes. ex tribus bzeuib⁹ ſyllabis cōstans a Τρεις ꝛ βραχυς quod figť bzeue: vt te coꝛdono aleri. vbi dono a tribzachus ē cū vocalis añ vocalem bzeuis fiat.

Trica. apulię oppidum. Uide in dictione Apina.

Tricę capilli pedib⁹ pullozū gallinaceoꝝ inuoluti. Qñ vo gresſum illozū ipediant: fcñ est vt oīa ipedimenta trice dicantur Plau. in Cur. Qō argētū tu mihi: q̄s mihi tricas narras. Inde extricare ꝛ Intricare pro expedire ꝛ impedire.

Tricephalus. pe. coꝛ. qui habet tria capita.

Triceps. trium capitum. Seneca. Tricipitez secum beluam manibus trahens.

Triclinīū. latine discubitoziū dici pōt. Est enī locus in quo discūbebāt ꝛ cęnabāt p̄cipue in conuiniū accepti a tribus lectis quos sternebant cōtignis. Nā tris mensas iconuio appone re veteres solebāt ꝛ iacēdo cęnare sicut turci faciūt Τειστ. n. tres κλινη lectus ōz. Hic Hoza. Sępe trib⁹ lectis videas cęnare q̄ternos eq̄bus vnus auet q̄uis adspergere cunctos pręter eū q̄ pzebet aquā. Juue. Ergo duos post si libuit mensas neglectū adhibere clientē tertia ne vacuo cessaret culcitra lecto vna simus ait. Uir. Inde toꝛo pater Aeneas sic oꝛsus ab alto. Quinti. locū intellerit cū aut. Uir. eo limē egresſo triclinīū illud supza cōuiuas coꝛruit. Apul. lib. x. Jā deniq̄z cęnati e triclinio oñi decesseramus. Dunc locū Li. appellat Concla ue. Luius hęc sūt verba. Nec iter conclaue illō cecidit. Pzopzie tñ oclaue ōz quicūq̄z locus secretioꝛ vbi colloquia fieri solent. Habetq̄z vnā clauem cōem domesticis: nec est oībus ad eū eundi potestas. Uict. In triclinarijs cęteriſq̄z conclauibus maximus ē vſus luminū. Lonstat igiť Triclinium ꝛ lectos discubitozios ꝛ ipsam cęnationē. i. locū vbi sup lectis cęnaturi discūbebant significare. Sed postea tricliniū per abusionem apparatus ad mensam factus dici cōsueuit: ꝛ coacta in locum vnum parandę paucoꝛum cęnę supellex necessaria Dinc Architriclinus qui huic ministerio pręest. Unde Li. sterni triclinia ꝛ in foꝛo sterni iubebat. Sic Biclinium locus attributus conuiuio a duplici oꝛdine discūbētium. Plau. in Bac. Aduoztite mensiloche ꝛ tu pistoclere iaz fabite in biclinio cum amica sua vter qꝛ cubitum eatis.

Triclinarius minister qui in triclinio ministrat.

Triclinarius. a. um. ꝛ Triclinaris ꝛ hoc triclinare qō ad triclinium ptinet: vt mappę triclinares: ꝛ lecti triclinarij: triclinariū Plynius li. ix. Qua purpura q̄s nō inq̄t triclinaria facit.

Tricolon. pe. pzodu. latine trimembze dicitur.

Tricones. mozoſi ꝛ ad ridendum duri.

Triduum. spatium trium dierum. a quo Triduanus. a. um. vide triduanas inducias legimus.

Tridēs neptūni sceptū: ꝛ q̄d̄ habent tres dētes tridēs dicitur

Triemeros. latine triduanus. pe. coꝛ.

Triennis triū annoꝝ. Nā triennis: trimus: ꝛ triū annoꝝ idem significant. Uñ Hieron. in testō veteri. Sume mihi vaccam triennem. ꝛ capzam trimam: ꝛ arietem annozum triuz. Dinc triennium spatium trium annozum. triennale adiectiuum.

Triens nummi genus: tertia pars assis. Juue. Nec habz infelix quem poꝛrigat oꝛe trientē. Item sumiť pro calicę. Proper. Lum fuerint multis exacta trientibus hoza. Apud Uictru. Trientes: siue quod idem est Trientalis materia nomen habent a mensura q̄ asseres instrumenti eius trientales hoc ē crassitudine quattuoꝛ vnciarum essent.

Trientalis hęrba a mensura dicta est. ideſt quę solio trientem equet amplitudine.

Triental. vasis genus tertiam partem sextarij capiens. Persius Calidumq̄z triental excutit e manibus.

Trieris. pe. p. nauis magna quę grece Durachon a trib⁹ sessionibus. Latine triremis: aut pene idē. Dier. in li. numeri. Uenient in trieribus de italia superabunt assyrios.

Trierarchus. pręfectus trieris. Li. in ver. acti. iij. Qua de re charidemū cḣium testimoniū pzioze actione dicere audiſtis

sese eum esset trierarchus.
Trieteris.pe.p.spatiū triū annozū.Sta.li.iiij.the.Ludus ⁊ atra sacrū recolet trieteris ophetē.Mar. Aspicis vt puus nec ad huc trieteride plena regulus auditū laudet ⁊ ipse p̄rem.
Trietericus.triēnalis.a Τρεισ τ ετος annus.Hic trieterica appellata sunt sacra bacchi: q̄ triennalia: q̄ tertio quoq; anno sumptuosioza annuis eius ozgijs agitabantur. Institutа sūt enim cū ex india victoz rediisset a triēnio quo peregrinatus est.Ouid.li.ix.me.Utq; tuo moto p̄oles semeleia thyrso Is marie celebrant repetita triennia bacchę.
Trifaux.tres fauces hīs.Uñ cerberū trifaucem vocant.
Trisax.vel trisozū.telum longitudine triū cubitozum.
Trifariam aduerbium significat tripartito.
Trifer.a.um.pe.p̄o.qō in tres partes diuidi potest.
Trifinium dicitur vbi trium agrozum terminus est.
Trisoniū simoniamū b̄rba ē q̄ iuenit fragosis locis efficacissima tradit ⁊tra vipere venenū:odozis grauis: neq; ab filis bitumin. Et idcirco greci eam ασφαλτιον appellant:nr̄i aūt pp figuram acutum trifolium vocant. Nā lōgis ⁊ birsutis folijs viret:caulēq; robustiozem facit q̄ p̄tatense.
Trifur.trifurcifer:tricerberis:plusq̄ fur plusq̄ furcifer magn⁹ cerberus. Nam tris p̄o valde quandoq; accipitur a grecis Plau. Non fur sed trifur.
Triga q̄si triaga a tribus eq̄s iunctis:currus q̄ a tribus eq̄s trahitur. Inde trigarū dictū trigarū currule certamē. Ply.lib. xxviij. Ferūt neronē p̄incipē hac poztiōe recreari solitū cuz sic quoq; se trigario app̄obare vellet. Et lib. xxi.digest. Et si triga venierit retinēda erit rota: ⁊ si q̄driga redibeatur Trigarius locus iuē capū martiū. Ply.li. vlti. Ne equos q̄dem in trigarijs p̄ferri vllis vernaculis aīaduerto. Apud Martianū quoq; capellam.li.ix.q̄ de mufica inscribit. Trigarius inquit supplicantis semp germanitatis aduenier:hoc est trigemina inq̄t illa mulier:siue tres in vnius noīs vocabulo cōspirātes. Trigam ēt bumum veteres vocabant.
Trigamus.pe.coz.qui tres duxit vxores. Hiero.ō Iouī. Currit ad Dabzaā Isaac ⁊ Jacob:ex q̄bus p̄ioz trigamus.scōs monogamus.tertius q̄ttuoz vxozū ē. Lię Rachel balę ⁊ zelphę.
Trigo.as.stringo. Uñ obtrigo. qō est iureiurando adstringo.
Trigon pilę genus:⁊ turtur.
Trigonia ętas tertia.
Trigonus.pe.p̄o.triangulus triāgularis. Hinc Trigonalis forma quę tribus lineis constat Δ.
Trigēmis q̄d significet declarat Lol.li.iiij.cū aut.Uallis ⁊ vligi nosi cāpi situ serimus ēt trigēmē q̄ est paulo minoz dodrante.longioz vtiq; semipede:isq; nō ab eo trigēmis dcūs est:q̄ oīno triū oculozū ē: cū fere circa plagā qua mr̄i abscissus est plenus sit gēmarum:sed q̄ bis exceptis q̄ibus est frequens in ipso capite tres deinceps articulos:totidemq; gēmas bz.
Trigeminus.idē quod tres. Lol.li.viij. de capella. Parit āt si ē gn̄osa ,ples frequenter duos nonnunq̄ trigeminos.
Trigla.genus piscis qui a nostris Mulus dicit ⁊ barbo. Hinc Trigles lapillus ⁊ muli colozem habeat.
Trilices vestes quę ex tribus licijs constāt. Interdum tamen trilicem triplicem dicimus:
Trimus.a.um.quod est trium annozū a quo Trimulus diminutiuum:⁊ Trimatus.trimatus.⁊ trima dies.
Trimetrum.pe.coz.carmen ex tribus pedibus constans.
Trimma dicitur vinuz ex aromatis:in quod iuncus ⁊ myrrha ⁊ calamus inisci solebat.
Trimozion:a tribus signis dictum est. Tria vō signa partibus nonaginta constant. Erit ergo Trimorion pars ab horoscopo genituę nonagesima. Itemq; situ lunę altera nonagesima vnde vaticinium vitę substantiarūq; sumatur.
Trimestris.trium mensium.
Trinundinum. Uide in dictione Nundinę.
Trinacria. Insula quę ⁊ Sicilia:ficcania ⁊ triquetra appellat a tribus ,promōtoriis ocā ē Trinacria pachyno.s.lilybeo: ⁊ peloro ⁊ακρα sumitas. Hinc trinacris. Ouid.in fas. Terra tribus scopulis vastum p̄ocurrit in equoz trinacris a positu nomen adepta loci.
Trinepos.pe.coz.ab nepotis filius:q̄ fit post tres a nepote.
Triobolus.pe.coz.quasi bō parui p̄recij.a tribus obolis. Plau. Non ego homo trioboli sum. Hinc fit tribolaris vilis ⁊ p̄recij trium obolozum.
Triodos.latine Trivium dici potest.
Triones quasi teriones.boues aratozii. Unde septem stelle septēriones.nostri veteres a bobus iunctis appellarunt ex q̄bus figurantur.
Triparcus.valde parcus. Unde Triparcos boies vetulos.
Tripartioz in tres partes diuido. A quo tripartito aduerbium.
Tripler.quod est trium plicarum. Unde Triplico.as. Interdū tripler sumit p̄o quodaz tabellę genere quo scribi epistole solebant. Mar. Tunc triplices nostros non vilia dona putabis cum se venturaz scribet amica tibi. Uide supra in dictione duplex in alio significato.
Triplus.tripla.triplum.eius significationis est quo est tripler.
Triplaris numerus dicitur cum ex duobus minoz ter in maiore numeratur: vt sunt tria ad vnum.
Tripolis.oppidum trigemnū q̄n tyrij sidonij ⁊ arabes: illud obtinent. Hinc Tripolitana regio dicta est. Sūt autez duę hoc nomine Africana. s. ⁊ Syriaca in phęnice. Oppida tripolis africanę sunt. Abzotonum:tophia ⁊ leptis magna. Pompo. Locus ex numero tripolis dicitur.
Triprota nomina sunt quę tribus tantum casibus declinantur. penultima p̄producta.
Tripus.tripodis.⁊ tripoda.e. penultima correcta. ōz omne qō habet tres pedes. Usi sunt veteres tripodę tum ad delicias: tum ad edendi necessitatē. Tripodes erant mensę in templo Apollinis delphici: q̄bus superponebāt Phębades q̄ ⁊ Lozię dicebāt ⁊ vaticinabātur. Plynius libzo. xxxiij. Ex ere facitauerunt ⁊ cozcinas tripodum noīe delphicas:greci viros sortes tripodibus donabant: qz non facile succumbant. Uirg.lib.ix. Et tripodas geminos auri duo magna talenta. Hoza.lib.j. car. Donare tripodas p̄emia sortium graiozum.
Tripudiū. q̄si terripauium. Sic enī p̄imo dictum est post terripudiū deinde tripudium est dictum a pauio ferio. Uñ tripudia solistima dicebantur auguria quę fiebant quotiēs offa quę pullis dabatur aliquo modo cadebat in solum. Ita enim a solo solistimū vt a medio mediastimum dicitur. Cū igitur offa ex ore pulli ceciderat:tum auspicanti tripudium solistimum nunciabatur. Tripudium etiam saltatio dicitur fiīa pauiendo terra q̄.s.saltando terra parauit. Liu. Fere ac p̄ vrbem ire cum tripudijs solenniq; saltatu iussit.
Triquetra.pe.p.figura triangularis. Quo nomine dicta ē Sicilia. Hoza. Quid mulitib⁹ ,pmissa triquetra. Inde triquetrus.a.um. Syri⁹li.v. Duc ętnea coboze triq̄tris quā miseratozis
Triremes.penultima p̄producta dictę sunt quas vulgus galeas vocat licet duos tantum remozum ozdines habeat in lateribus. Nam biremes naues duozū ozdinum sunt: triremes trium quadriremes quattuoz. Greci trieres vocant. Trireres inquit Amodes corinthius.
Trismegistus. Mercu.q̄si ter maxim⁹ dictus vl̄ valde maxius.
Trigesta.pe.indifferente significatur tricame ratum nomen cō positum a stega qui est locus nauis. Stega vero a sto.as.fit. Plau.in bac. Forte vt assedi instega.
Tristis ,ppie mestus ōz. Uirg. Tristis at ille tñ cantabitis inquit. Sed qz tristitia in fronte boīs crudelitatis: grauitatis: irę minarū studij difficultatis iudiciū ē: fit vt tristis aliq̄n ,p senio accipiat. Uir. Illi mea tristia fcā degenerēq; neoptolemū narrare memēto. Aliq̄n ,p graui. Li. Qui numero optimatū ⁊ p̄incipū reliquit grauitatis suę illum tristē ⁊ plenum dignitatis. Aliq̄n p̄o irato. Lucil. Timeo certe ne mihi fit tristioz. Aliq̄n p̄o Minaci. Dis adytis hęc tristia dicta reportat inquit Uirg. Aliq̄n p̄o docto. Lucil. Addo eosdē tristis ac se veros phos. Lic. Judex tristis ac iteger. Aliquādo ,p amaro. Uirg. Tristisq; lupini sustuleris fragiles calamos Aliquando p̄o difficili. Lice. in Cato. Facilius in morbos incidunt adolescentes: grauius ęgrotant: tristius curantur.

Aliqñ pro Horrido. Mar. Amator ille trisſtiuz lacenarum.
Triſto.as.triſtē facio. Uñ z Contriſto. Uirg. Et pluuiō contriſtat frigore cēlum. Eſt z triſtor deponens. Unde z contriſtor: vt contriſtatus eſt rex propter iuſiurandum.
Triptolemus nomen proprium viri qui fertur in attica regione vſum frugum primus inuenisſe.
Tribades mulieres dictę ſunt fricatrices. quę portentuoſo coitus genere in ſexum ſuum libidinez exercent. ἀπο του Τρίβειν quod ſignificat fricare.
Triticum. dicitur quod tritum ē ex ſpicis. Hinc triticeus a.um. vt panis triticeus.
Trito.as. frequētatiuū eſt a Tero.is. z fīt minutim tero.
Trituro.as.pe.p. fīt tero. z ad ſegetes pertinet. Et hz primam ſyllabam longaz quaſi ab tero triui tritū. Hinc tritura. Uir. Magnaq; cum magno veniet tritura calore.
Tritonia dicta eſt Minerua q tpibus Ogrgiī regis ad lacum tritonis virginali primū habitu apparuerit. Triton autez fingitur eſſe maris deus Neptuni z Salacie marinę deę filius q primum in tritone africę paludę viſus fuerit: vbi ait Herodotus virgines annis ſingulis purgare lampadibus z lignis in veneration palladis. Diodo. ſcribit dictam tritoniā a Cretę filio Tritone.
Triumuir. nomen magiſtratus quem tres collegę adminiſtrant. Triūuiri triplices fuere. Capitales Mēſariſ nocturni. Decapitalibus ſichz Hōro. de orig. iuris. Triūuiri capitales conſtituti ſunt q̄ carceris cuſtodiā hērent z cū aīaduerti oporteret interuentu eoꝝ fieret de Menſario Liuius cōmemorat Triūuiri mēſariī creati ſunt: biq; numulariis z monetę oīs gñis z formę cuſſoribus pērant. De nocturnis meminit Hor. Tacitus. Triūuiri nocturni q̄ ad incendiū in ſacra via ortū tarde venerant: a tribuno plebis die ocā damnati ſunt.
Triuium z quadriuium: q̄uis pro loco ī quo tres vel quattuor ſunt vię poni conſueuerint: ſumitur tñ q̄q; pro loco frequēti quo antiqui conuenire ſolebant. Catul. Oībus in triuiis vulgetur fabula paſſim. Iuue. Nōne libet medio cęras implere capaces quadriuio. Erant etiam ruſticorum ſacris attributa. Nam illic oues cędebantur z ſerta appendebātur. Tibu. Nam veneroꝝ ſeu ſtipes habet deſertus in agris: ſeu vetus in triuio florida ſerta lapis.
Triuialis. z b triuiale a Triuio fit. Uñ Triuialis ſcientię magiſtri a Quinti. oñr q̄ in triuiis docēt. Hinc triuialr aduerbium qō fīt paſſim vulgo: vbiq; Grāmatica ōr triuialis ſcia qz in triuiis docebat. Triuialis vō lingua vulgaris qua in triuiis pueri grammaticam diſcentes vtebantur.
Triua dicta ē Diana: q triuiis peſſet pp qō tris facies hēre fingebatur. Uir. Tria vginis ora Dianę Ouid. Ora vides hecca tes in tris vgētia ptes ſeruet z ītemas cōpita ſecta vias.
Triūphus q̄dam greꝯ putāt. Nā Τριαμβος. appellant greci nos aſpiratiōe ex pma in nouiſſimā ſyllabaz trāſlata. t. b. mutata in. p. dicimus triūphū. Uar. a Baccho huius rei inuentore. Tranq̄llus dici exiſtimat triumphū qz qui triūpharet tripli iudicio honorareť. Primo enī exercitus de triumpho diſcernēdo duci iudicabat. Scōo ſenatus. Tertio pplus Erat āt triūphus oīum honorū qui a pplo romano dari ſolebant maximus. Nā illa pōpa ſolēnis erat q̄ fiebat redeuntibus in vrbem cū victoria. Michalus āt in etymologicis ait θριαμβος ἡ ὠδὴ τὴν ἐντὶς πολέσι οἷαν ἡγοῦντο αἰσυκλαῖ ὧδαι λεγ ὡς περὶ αἰροῦντες συναυτοῖς τοις ὁρίοις ἐπεξεῦρον προφερόμενοι ἰαμβεῖα τετραμέναται ἐτι νῦν φασιμ ἐν Δήλῳ τοῦ Τογίνεσθαι τὰ πολλὰ γράφει.
Triumpho.as. triūphū ago. Li. in Lato. M. Curius cum de ſamnitibus triūphaſſet. Qui aūt triūphabāt apud romanos equis albis vehebanť curru in aurato: capite cozonato lauro: z añ ipm triūphantē victus hoſtis oneratus colla catenis z pēunte ſenatu capitolium aſcendebant ad templum iouis optimi maximi vbi mactato tauro albo domum redibant. Lege Plutarchū z Liuium. Aliqñ tñ triūphare ponitur p exaltare. Cęſar. Quod euenisſe nobis gaudeo z triumpho. huius paſſiuum eſt Triumphor.
Triumphatus.a.um. de quo triumphatum eſt. Uirg. lib. iij. Heu. Biſq; triumphatas vtroq; ab littore gentes.
Triumphatus.us. ipſa triumphatio. Ply. Ne triumphatu ſuo nimis ſuperbiat Antonius.
Triumphator qui triūphat: vel qui aliqñ triumphauit.
Triumphale qō ad triumphū pertine. Uñ triūphales cozonę: quibus imperatores in triūphis cozonabanť. Triumphalis vir qui triūphauit. Sicut conſularis qui cōſul fuit. Sue. de Aug. Solos triūphales q̄q̄ z ſocios expeditionum z participes victoriarū ſuaruz nunq̄ donis impartiendos putauit q ipſi quoq; ius habuiſſent tribuendi ea q̄bus vellent Triūphalis porta romę dicta eſt: q per eam triumphi agerentur. Triūphale territoriū ēt romę qō nūc Uaticanum ōr. Unde Damaſus papa ſcribit beatū Petrum ſepultuz fuiſſe in vaticano iuxta triumphale territorium.
Tros nomen viri proprium z nomen adiectiuum a Troia formatum: z facit gēn trois z troos: qz vt inq̄t Ser. oīa noīa monoſyllaba greca quę in latinum ſermonem tranſeunt tertię tiñ ſunt declinationis: z tā latine q̄ greꝯ declinari poſſunt. vt Tros. is. oos. Pan. panis panos.
Troas. vt inq̄t Piero. li. de. xij. queſtionibus ciuitas eſt quę prius Troia appellabať. Eſt z regio quā Ptolo. minorē phrygiā appellat. Adiacet beleſponto: vt Ply. libro. v. ſcribit. Alij Myſię tribuūt quę ad occidētē ſubiacet tota mari expoſita Homerus ab Eſapo vſq; ad Laici fluminis hoſtia eius fines produxit in ea Ilion. quę z Troia mille quingentis paſſibus a portu diſtans: omnium quę ſub ſole ſunt inſigniſſima. Ciuitates troadis nobiliores. Dardanū. Simoentis fluminis hoſtia. Antādr⁹. Smirna. Clazomene Epheſus. Miletⁿ pgamus: Tyatira. Philadelphia. Laodicia. Antiochia. Mōtes clari. Ida z Tmolus. Troas ſit Troadenſis.
Troia. vt Ser. ſcribit regio minoris aſię in qua Ilion vrbs z regia priami: q̄ēt Troia dicebať a Troe rege: antea Teucria a Teucro: z Dardania a Dardano. Scribiturq; greca diph. nec diuidiť i conſona: adiectiuū vō o z i vocales z diuiſę. Et cum prouincia ſignificat principale nomen eſt: z breuis eſt tro. Quādo autem nō ē principale z deriuatio eſt tro longa eſt. Uirgil. Et troia gaza per vndas: a Troia fit tros. Idem Tros tyriuſq; mihi nullo diſcrimine ageť. Eſt z tros nomē viri proprium. Troianus. a. um. vt Troianas vt opes. Troicus. a. um. vt troica caſtra apud Uirg. Troius. a. um. vt troia gaza Troiugena. Ennius. Troiugenas bello claros. Sane Troiugena z Graiugena cū gemino. ij. ſcribi debuerint mutarunt i ſequēte y alternitatis cauſa vt pro troiigena z graiigena: troiugena z graiugena factū ſit. Troia etiā ludus pueriis equeſtris ab Enea conſtitutus. Sue. de Ceſa. Troiam luſit turma duplex maiorū minorumq; puerorum. Uirg. Troiaq; nunc pueri troianum dicitur agmen. Et Troia locus ē in agro Laurente in quo primum eneas conſtitit.
Trochus rota renolutio. quę rota vt inquit Acron a ludētibus pueris ſcutica agitabatur z rotabatur.
Trochiſchus diminutiuū parua rota. Uñ cōpoſitiones quędā medicorum in formā rotule trochiſci dicuntur.
Trocheus. pes celer volubilis q rotatim z celeriter diceretur. Nā Τροχος latine rota ōr a Mercurio reptus tz locuz vltimū cōſtatq; ex duab⁹ ſyllabis: pma lōga. vltima breui. Uel ōr απο του Τρεχειν. i. a currendo: qz curſum ſuū bēat de longa ſyllaba in breuem z a greꝯis Τροχαιος appellatur.
Trochum. neutro genere genus ſellę.
Trocleę ſine trochalia iſtra cū orbiculis ad ſubleuāda z deprimenda onera. Uel rotulę ſtriatę ſunt e ligno vel ere quibus aquas haurimus ſune ductario z hidria. Lucre. Multaq; p trocleas z tympana pōdere magno cōmouet: atq; leui ſuſtollit machina nixu. Et interpretatione Diognis Laertij ſic ſcriptum eſt. Ego ita diſce iampridem aſſuetus ſum ac ſi ſonuz iugiter trocleaꝝ hauriam. Nam oum ſaxa aquę ligna marmora z id genus cętera per trocleam ſurſum ductario ſune trahuntur. crepituꝰ concitatur.

Trochilos pe. p. pua auis: rex q̄z auiū ōr: q̄ alio noīe regulus: siue vt Sue. inq̄t Regaliolus. Ab Aristotele ωρεσβυτ q̄si rex z pres auiū. Vide supra in dictione Regaliolus.

Troglodytę ppl̄ ethiopię: cauernas incolētes. De q̄bus Ply. z Piero. vtra Ioui. Nomades: z troglodytę z scythę z buma norum noua feritas semicrudis vescuntur carnibus.

Tropheū cū. ę. oiph. a Τροπη hoc ē ab hostiū conuersiōe: vbi in fugā versi sūt hostes. Nā q̄ hostē fugasset merebatur tro pheū. Est enī tropheū q̄ō i testimoniū victorię publicę in lo co statuit: vt apud Ll. li. ij. ad he. Qui thebani equū eneū in monumētū victorię ō lacedęmonios statuerant tropheā.

Troezen fuit oppidum atticę regionis: a quo troezenij populi sunt appellati.

Troizenus. fuit thrax vnus ex his q̄ venerūt in auxiliū troianis apud grecos fuerunt arbores amputatę in eo loco vbi hostes vicissent atq̄z in fugā vtissent. Amputabāt enī ramos ar borū: ac deinde spoliis hosti detractis ornabāt: vt esse poste ris monumētū victorię i eo loco ptę. Deinde ēt cepta sūt po ni in mōtibus z locis eminētioribꝰ: hīc Sal. de Pōpeio ait: q̄ deuictis bispanis tropheā i iugis pyrenei montis posuit. Et trome in arcubus figebant ex ędificatis. Quę vō spolia in tropheo figerent docet Virg. lib. xi. Mezētii ducis exuuias tibi magne tropheum bellipotēs aptat rorātes sanguine cri stas: telaq̄z trunca viri z bis sex thoraca petitū pfossumq̄z lo cis clypeūq̄z ex ere sinistre subligat atq̄z ensem collo suspen dit eburnū. Accipit z tropheū p victoria seu p virtute qua parta ē victoria: vt in hymno. Tropheā sacra pangimus.

Tropei dīr q̄si versarij q̄ alios vellicant ifestātq̄z z ne depben dant cōuertūt se. Sue. i Clau. Et quotiens post cibū obdor miscret: olearū ac palmularū ossibus icessebat: interdū feru la flagrone velut p ludū excitabat a tropeis Τρέπω enim grece significat verto z Τροπη versionē. Inde z tropei ven ti vocantur cum e mari redeunt.

Tropus dici pōt modus figura cōuersio. Et diffinit a Quin. q̄ sit verbi vel ꝛmonis a ꝓpria fi q̄tione ad aliā cū vtute muta tio. Inde fit tropicus. a. um. p figuratiuo. Aug. Quo ea locu tiōe dcīm quā greci dicūt hyperbolē q̄ vtiq̄z tropica ēnō ꝓpria

Trophimus grece latine alumnus dicitur.

Tropologia: figurata locutio latine dicitur.

Trossulū oppidū thuscię dcīm q̄ sine peditū aduentū eq̄tes cę pissent a quo trossuli dicti sunt eius incolę. Trossuli. enī dice bant eq̄tes cū antea celeres a Celere Remi interfectore po stea Flexumines a flectēdis aīs: qm̄ iudices erant: siue a fle ctendis equis. Iuue. Quod equestrem ordinem pertinet an tea trossulos vocabant: nunc equites vocant.

Trua. vasis genus a terendo dicitur quasi terua: quā nos dimi nutiue trullam dicimus. Siue vt Var. docet a trauolando: traiciendoue q̄ per eam aqua traiciatur.

Trulla diminut. a trua. Var. Trulla ad similitudinē truę: q̄ q̄ magna z hęc pusilla vt trulla truę q̄ e colina in lauatrinam aquā fundūt. Dic detrullare de quo alibi. Fuit ēt trulla vas quo vētris onus deponit. Mar. Clinicus herodes trullam subduxerit egro. Itē capit: p vase lato pfūdoq̄z qō imēsaz i ferri plerūq̄z solet: qō lz potui ieptū videat: tm̄ vsurpatū fu isse legimus. Poe. Qui vehientanū festis potare diebus. cā pana solitus trulla vappāq̄z pfectis. Iuue. Si trulla inuerso crepitū dedit aurea fundo. Vbi bibacē argunt q̄ in trulla bi bat: ieptū q̄ crepitus inter bibēdū edat Ply. Sūt ergo vasa tm̄ corinthia q̄ isti elegātiores nūc ęs sculpēdo transferunt mō i lucernas: mō i trullas nullo mūdiciarū despectu. Est z thrulla cū aspiratiōe. Lementarij instrm quo fabri murarij tectorijs linēdis complanādisq̄z delutare solent: vt nō solus parietes pulchritudinē accipiāt sz z fortitudinē ō iniuriā im brūq̄z z creberrimas tēpestates. Inde Trullissare apō Uictru uiū legit scribūt q̄dā Trullā esse felicis Arabię portum.

Trolleū. vasis genus quo manus pluunt sile trullę nisi q̄ lati? erat. Var. de vi. pa. Itaq̄z ea sibi non ponere ac suspēdere q̄ vtilitas postularet trulleū matellionē peluim nasiternam.

Truo. auis quę alio noīe onocrotalus ōr. Lęcil. Irrides magni tudinē nasi pro diis immortales vnde processit truo.

Trudo. is. si. sum. ꝑprie figt violētia quadā expello. Plau. i asi. Ille eccastor hinc trudet. Aliq̄n trudere est obiicere seu pro ducere. Idem in epi. Que te in tēperię tenēt: ęs tu mihi tene bras trudis. Ter. in an. fallacia alia aliā trudit. i. insequit. Du ius cōposita sunt abstrudo. cōtrudo. detrudo. extrudo. intru do. obstrudo obtrudo. z retrodo q̄ hūt primam produ.

Trusatilis. pe. cor. vt mola trusatilis. i. mola manuaria q̄ mani bus trudatur. i. appellatur.

Trux ferox crudelis a quo Trucitas crudelitas.

Truculētus: q̄ vultu crudelitatē pfert alios q̄z terret. Ter. i adel. Ego ille agrestis seuus parcus tristis truculentus tenar.

Trucido as. pe. pro. crudeliter neco. Lac. li. i. Liberos pplos aut trucidare aut subijcere seruituti. Uir. Fit via vi rapiunt adi tus primosq̄z trucidant. Huius cōposita sunt. Obtrucido qō est auide trucido. Retrucido iterum trucido. Liui. Offerre se corpora ira retrucidaret.

Truncus pars arboris quę ramis truncatis superstat. Colu. li. iiij. Ut ex his partibus trunci sumantur: quę z genitales sūt: z maxime fertiles.

Truncus. a. um. quod est truncatum. Ouidius. Trunca manu. Col. lib. iii. Cum deinde truncam reddideris: acuto ferramē to plagam lenito.

Trunco. as. amputo cuius cōposita sunt detrunco distrunco ob trunco: pertrunco: quod ē perfecte trunco. Plau. in cap. Arri puit gladiū pertruncauit trib? tergoribus glandia. idest col la. Et a truncbus fit trunco: qz veteres plerūq̄z truncuz pro vno quoq̄z genere interemptum dixerunt: vt inquit Ser.

Trutina pe. core. statera. Poza. Trutina poneris eadē Uict. li. xj. Id autem ex trutinis quę staterę dicuntur licet considera re. Per translationem ponitur pro iudicio. Lice. li. ij. de ora tore. Ea probando quę non artificis sed populari quadam trutina examinantur. Cornutus tamen scribit trutinam fora men esse: intra quod est lingua bilancis ad quod est exami natio: quod alij equamentum: alij libramentum: alij equili brium vocant.

T ante V

Turtino. as. pen. cor. examino pensiculo. Piero. ad Dama. Sint alij deserti: laudentur vt volunt: z inflatis buccis verba spu mancia trutinēt. Est z Trutinor depo. Persius. Atq̄z ex po recto trutinātur verba labello. Apul. Trutinatam sententiā vocat grauem z recte examinatam.

Tuatim aduerbium. significat tuo more.

Tuba instrumentum musicū vulgo notum: a tubo canali sic di cta. Nam ex lignis tubę fiunt z ex cornibus. Et quę ex ere sunt. tubę ductiles appellant. Quę ex ligno vel corno: ligneę vel corneę. Tuba vtuntur milites ad excitandos animos in prelium. Hinc tubicen qui tuba canit.

Tubulustrum. dictum quod eo die in atrio sutorio sacrorum tubę lustrabantur.

Tubus z diminutiuū Tubulus. canna seu physula maior ficti lis: q̄ aq̄ deducit a tumore. Dic ēt tubos viscerū dicimus: tu bulū vocam? auenā q̄z Licuta appellat. Hręce siphon. Dic Iuue. tubuz p quē vrina descendit siphonē vocat. Effigiēq̄z deę lōgis siphonib? iplēt. Tubulos. Paul. iurecōsul. diffinit eē p quos pares calore torret. Nō erat tunc ignis vsus in cu biculis: nec ędes spiracula habebāt vnde fumus exiret.

Tuber. gñis. neu. genus cibi collectū ex tumētibus z q̄si pgnāti bus arenis: a tumore dcīm. Puto id eē q̄ō vulgo tartufus dicit. Tubera enī vndiq̄z terra circūdata: nulliq̄z fibris lira aut saltē capillamentis: nec vtiq̄z ertuberante in quo gignun tur loco aut rimā igerēte: neq̄z ipsa terrę coherēt: cor ēt inclu duntur: vt plane nec terrā eē possim? dicere: nec aliud q̄z ter rę callum. Cū fuerint imbres auctūnales ac tonitrua creba nascunt z maxime e tonitribus nec vltra annū durāt. Nascū tur āt ex pituita arboruz. Mar. Rūpimus altricē tenero de vertice terrā tubera bolletis poma scōa sum?. Sue. Substā tiuū fecit z gñe ma. Pridie q̄z piret cuz oblatos tuberes ser-

uari iussiſſ. Sūt ēt tuberes poma pegrina ex Africa ī Italiā deportata. Mar. Nō tibi de libycis tuberes t apina ramis. Propzie tñ tumoz q̄dā rotūdus ī quocūq; corpe. Uñ in facie t quacūq; corporis parte tubera dicunt: siue per diminutionem Tubercula. In arboribus duricies illa extans ad nodi similitudinem tuber ōr. Ply. Reperit t in alno tuber: tanto deterius quāto ab acere alnus ipsa distat.

Tubero.as.pe.coz. tubera facio seu profero.

Tuburcinoz.aris.raptiz comedo. Titi. Tuburcinari sine me vultis reliquias. Plau. in psa. tuburcinari de suo si q̄d ē domi.

Tuceta.cibaria cū carne: seu vt quidā interpretantur cibi regij.

Tudertū.t Tuder.tis.oppidū in ducatu spoletano: Syrius lib. iiij. Et gradicolam celso de colle tudertem.

Tudites.pe.coz. Mallei a tundendo dicti. Uñ t cuidam cognomen Tuditano fuit q̄ caput malleo sile haberet.

Tudicula instrm siue strym quo vasis signa impzimunt. Quidam ēt accipiunt tudiculam pro cochleari maiori quo ad carnes t iusculā: e cacabis extrahenda vtuntur.

Tudiculo.as.pe.coz. ipzimo ac sculpo. Et per translationem Tudiculare ponitur pro commouere. Uarr. Dęccine nobis carnis banc mala tudiculasse vetulam.

Tudito.as.pen.coz. significat lucri gratia negocium ago. Enn. Nec tuditantes rem cessant extrinsecus vllam. Tractum a fabris qui maleis sępe percutiendo opera faciunt.

Tueoz.eris.p defendo scōę diuga.ē. a quo Tutus q̄uis tuitus eius pticipiū sit: quo vsus Quintil. in decla. cęci. logi. Tuitus sum adolescentis miserrim cām: quē nemo imitatus est nisi Laurētius Ualla. Qui in raudnenses scribit. Quis narrat verrem supasse dacos. Tantū sicilia ō piratas fortiter tuitus ē accepimus. Piero. ad pāma. Qō leges publicę: qō hostes tuent: qō iter bella t gladios sanctū ē: hoc nobis iter monachos t sacerdotes Xpi itutū fuit. Et q̄dē pro participio verbi tueoz tuitus accipiendū cēseo: nō tutus: t tuitio nomē verbale. non tutio. Aug. li. iij. ci. dei. Nimis multos deos grandi fumo suo tanq̄ signo dato ad tuitionem congregauerat. Et filr in cōpositis. Intuitū. nō intutū. Non enim dicimus Tutus sum illum: quippe cum magis nois q̄ participij vim habeat: lz actiuā t passiuaz in se gerat significationē: vt Ualla docet: vt tutus portus: tuta vrbs: q̄ tuatur alios: non q̄ ab alijs defendat: tñ sępe passiue in hoibus: vt tutus sum ac hostibus: q̄ munitus t sine piculo sum. Nec vllū compositum hēre legi ī hac significatione nisi cōtueoz: quo vsus est. Li. in Clodiū. Uideāt bi q̄ illū Pōpeij inimicū: ob eāq; cām tot tātis sceleribus cōtuebant: t nōnunq̄ eius indomitos furores plausu ēt suo psequebantur q̄ se cito iuerterit. Tueoz vō tueris p video tertię cōiug. ē t Troia cōposita hz. Cōtueoz in tueoz t obtueoz: a q̄bus otutū itutū t obtutū fiūt ī finita. Plau. in asi. At hercle ipz adeo otueoz q̄ssanti capite icedit. Et iterū. Nā ego illud argētū tā paratū filio scio eē q̄ me būc scipionē contui. Et ī Mus. Profecto nullā eq̄dē illic cognicē ituoz At tu istac ad nos obtuere qm̄ cognicez nequis conspicari: si vulturios forte duos possis otui. Li. p se ad q̄rites. Qui excellēti tumulo ciuitatis: sedē capitolij ī saxo ācolitis ostitutā: vt nō solū cunctā intui: lz ēt tueri possitis ciuitatem. Leo pa. Dāc deferēdoz munez seruauere rōnē nisi q̄ pter illaz stellę spēm q̄ corporeū ācitauit obtutū. Ex his pz aliud Tueoz. aliud Tueoz significare: qō ē ō Pris. qz tueoz sp̄ p video capit sicut cōtueoz t intueoz ādicant. Tueoz vō p defendo: lz q̄ñq̄ pro video capiat. Lac. li. vj. Si bac de cā sūt boues cōgregati vt mutuis auxilijs ībecillitatē suā tuerent. i. defenderēt. Uirg. p video posuit. cū li. iiij. ait Talia dicentez tādudū auersa tuet. i. huc illuc volues oculos. Et in hoc significatū tñ hz. Intueoz Sal. in Jug. Pręterea nr̄ę pręclaros viros ciuitatis solitos ita dicere cū maiozū imagines ītuerent sibi aiuz ad vtutē accendi. Itē otueoz cū tñ otuoz sit in eodē significato: quod cōtui ī finitū facit: vt supza ī Plauto oñsum est. Li. vō contueri dixit. li. j. tus. Qō tādē spectaculū foze putamus cum totaz terram cōtueri licebit. Quin t Plau. ipo verbo vsus est in cap. Uident bunc q̄ inimico vultu cōtuet. Illud vō tuitus quo Ualla vsus est a Tueoz p defendo sumēdū puto sicut t obtuitus p aspectu ab obtueoz. Cic. lib. j. offi. Ex oculoz obtuitu ex eleuatione aut remissione superciliozū. Tueoz igitur contuoz intuoz t si q̄ alia forte reperiant a tueoz cōposita iam pene obsoleta sunt. fortasse q̄ pisca sunt nimis: vel non adeo plena: sicut tueoz cū cōpositis. Idcirco p eis tueoz cōtueoz t intueoz in significatione videndi supplere videmus.

Tuguriū dcñ ē q̄si teguriū a tegēdo e ī u mutata rustica hītatio tecta ex vlua palustri. Et Tugurij appellatione oē ędificiuz quod rei rusticę magis custodiędę conuenit. q̄ vrbanis ędibus signat. Quę autē ita ędificant. vt nec parietes habeant: nec luto crustata sint: sed stramentis vel harundinibus alio ue simili gñe teguntur. Tuguria appellant.

Tugurioluū eū accentu in antepe. parui tugurium. Qō si angustius si Burgustum noiatur: a Burgulione verme.

Tulit mō attulit fig̃t. Ter. ī an. Nā si illū obiurges q̄ vitę auxilium q̄d facias illi qui dederit damnū aut malū. Modo pertulit. Uir. Non tulit hāc speciem furiata mēte thoxebus. Modo sustulit. Uide in dictione Fero.

Tum. Uide in dictione Cum. Tūm demū. i. nouissime. Uirg. li. xij. tum demum mouit arma deo.

Tumba locus concauus infra terram. Unde t pro sepulchro poni consueuit.

Tumeo.es.tumui ifloz. a quo tumesco tumidus fio. Uirg. lib. j. ge. Cōtinuo vētis surgentibus aut freta pōti incipiūt agitata tumescere. Hinc Contumesco. Extumesco: t Intumesco. Aug. Uidet in ea cōtumescentes venas in gutture. Plau. in tru. Equidē vtęr illi qō scia nunq̄ extumuere q̄si extra vel valde tumuere. Lac. li. iiij. Sine vllo attactu viri repēte vterus intumuit. A tumeo fit cōtumax. a quo contumacia.

Tumoz inflatio. per translationem ponitur pro superbia. tumidus inflatus.

Tumulus terra tumens. i. collis. Uir. li. ij. Et vrbe egressus tumulus. Aliq̄n ōr sepulchrū: qz ibi coaceruari terra cōsueuit: Idem lib. iij. O felix vna ante alias priamea virgo hostilem ad tumulum troię sub męnibus altis iussa mori.

Tumulo.as.sepelio: tumulū facio. Uñ t Attumulo qō est quasi iuxta tumulū facio. Ply. li. xix. Dein si terram fugiētes cauliculos feces: a terraq̄ proceritate luxuriosa attollentes se exaggerando aliam attumules.

Tumultus vt auctor est Piero. vor plurimoz̄ est: t nimię multitudinis clamor t pariter emissus. Cic. Quid aliud est tumultus nisi perturbatio tanta vt maior timor oriatur vnde ē nomen ductum tumultus q̄si tumor multus. Itaq; maiores nostri tumultum nominabant. Tumultum gallicuz qō erat italię finitimus: pręter ea nullum tumultum noiabant. Tumultuosus: qui turbas excitare solitus est.

Tumultuo.as. in perturbatione sum.

Tumultuarius.a.um. quod sine pręmeditatione factum ē Unde tumultuaria oratio dicitur.

Tunc aduerbiū tpis fig̃t eo tępore. Et de oib⁹ tpibus dicit De preterito. Uir. Tūc decuit cū septra dabas. De presenti Pla. Tunc ad eā accede cū pote. De futuro. Idē. Ego tūc adero cum tui videndi mihi copia erit. Addit q̄ñq̄ tpis: vt apud Justi. Tūc temporis persarū Lambysi mediocri viro.

Tundo.is.tutudi tunsum fm Priscianū lz eius cōposita ipm. n. non habeant: vt obtundo obtudi obtusum. Uirg. lib. iiij. Be. Profuit t tusum gallę admiscere sapozem. Ply. tamē li. xxj. tusum sine enim posuit. Dęc tusa cribzataq; vino quantum possit excellenti Diome. docet hēre duplex pterituz t duplex supinum. s. tutudi. tusum. t tūsi tūsum. Sig̃tq; tūdere pcutere pulsare: t in vase aliquo q̄dpiam cōminuere. Plau. in asi. Sed q̄d hoc q̄ picus vlmū tūdit. Col. lib. ij. Ipe autem spicę melius fustibus tūdunt. Et. li. vij. Quibus in vnū tūsis. Refert interdū ad verba. Ter. in Ecy. Tundendo atq; odio effecit senex. i. sępe dicendo siue iterādo. Et est trāslatio sumpta a malleo fabroz̄ sępe percutiēte. Duius opposita sūt Cōtūdo Extūdo. Obtūdo. pertundo valde pcutio: aut pcutiēdo frango. Col. lib. vij. Si forte farculum calcauerit: aut acuta testa

vel lapide vngulā ptuderit. Idez li.ix. Sepe euenit vt aluus exitum nō hēat. itaqz pinna ptundit: z iter digestis cibis pze betur. Vnc ptusa vasa dicimus q̄ nō sunt integra. Protūdo vltra tūdo frāgo. Hel.li.i. Vaustri vō z africi ad meridianuz orbis circulū: z ad partē axis infimā depressi iferiores z būi les p supīa equoris euntes ptundūt magis fluctus q̄s erunt Retūdo repcutio: rursus frango hebetē facio redarguo Lac.lib.iiij. Cum fortiter inimicorum ipetus retudisset. Et lib.iiij. Necesse est verā eē hāc religionē q̄ z rōnem demonum nouit z astutiam intelligit q̄ vim redūdit. i. confringit. Col.li.v. Quod euenit in retuso z crasso ferramento.

Tunetū. siue vt q̄dā dicunt Tunitiū scipionis tpe tumulus erat editior vñ Scipio spectauit carchedonios ad romanam classem exurendam ꝓficiscentes: n'a tēpestate regis libyci ciuitas metropolis est in q̄ veluti amplioze magnificētioze consuenit habitare: z Tunisęus rex appellat. Tunetuz non sane ob hāc cām habitarūt q̄ carthagine carerēt a Scipione diruta: cū denuo amplificata surrexerit ex q̄ velut ex equo troiano manarūt fraz ꝓceres. Ad cuius celeberrimū gymnasiū Aug. ꝓsitet cōtendisse. Hanc Eutro. lib.iiij. Continuis. xvj. diebus arsisse phibet. Hec septēgētesimo anno postq̄ cōdita erat deleta ē. Hec vt idē auctor ait. L. Cecilio metello z Tito flaminio ꝯsulibus in Africa missu senatus reparata est q̄ nūc manet annis. xxij. euolutis postq̄ a scipiōe fuerat euersa. Ab est tunetum a carthagine. xij. millia ferme pas. A tuneto tunetei oci sunt quos Sidonius tunisęos appellat.

Tunica vestis erat apud romanos brecioz z fine manicis quę propzię viris conueniebat. Longas vō tunicas feminis conuenire existimabant. Uir. Et tunicę manicas z bñt redimicula mitrę. Plau. Manuleatam tunicam habere hoiem decet. Dicta est autem tunica a tuendo corpore.

Tunico.as.pe.cor. tunica induo. Uar. Hec lanigeras detonderi docuit tunicareq̄z homulum. Uñ tunicati dñr tunicas vestiti. Et aliq̄n ēt expediti z nullā aliā supra tunicā vestem habentes q̄les nobiles icedere solent cū ruri sunt. Iuue. Tunicati fucina gracchi. Ad opulētiā latinę linguę augēdā nihil impedit vt ait Pris. formare verba. tunico tunicor tunicatus

Turba z Rixa idē significāt. Est enī turba ptturbatio. Ulp. Turbā appellatā eē labeo ait ex gñe tumultus. Si duo rixā commiserint vtiq̄z nō accipimus in turba id factū: q̄ duo turba non propzie dñr. Si vō fuerint decez aut q̄ndecim boēs: turba dicet. Turba ergo multitudinis: rixa duoz. Sz quia multitudo fere non vacat perturbatione factum est vt eam quo q̄ appellemus turbam. Lice. Lecinę. Exponerem etiaz quē admodum hic z quanta in turba viueremus. Teren. Dij nostram fidem q̄nd turbę est apud forum.

Turbella diminutiuuz parua turba. Plau. Danc mihi ancilla turbellam fecit.

Turbidus. conturbatus confusus non clarus tumens. Hora. li. car. Qui vidit mare turbidum.

Turbulentus cōmotus. iratus turbidus. cōtentione plenus.

Turbo.as. cōfundo cōmoueo. Plau. in cap. Aduenientes turbauit totū cū carne carnariū. i. cōmouit. Ter. in Eu. Nescio q̄d pfecto absente nobis turbatū est domi. i. innouatū: huius cō posita sūt cōturbo. Ter. in Eu. Neq̄z ędepol. q̄d nūc consilij capiā scio: ita cōturbasti mihi rōnes oēs vt eā nō possim suis ita vt equum fuerat atq̄z vt studui tradere. Deturbo deor sum violenter deijcio. Ex turbo e loco deijcio: eē turbo expello. Plau. i Cur. Si recte facias phędrome auscultes mihi: at q̄z istam exturbes ex aio egritudinem. Col. lib. ix. Et intranquillo cōsistens piscis sedibus suis nō exturbatur: disturbo varie turbo: seu dissipādo deijcio. Ter. in an. Ne esset nobis spatiū ad disturbādas nuptias. Quintil. Nō enī discussio alicuius operis angulos aut disturbatos parietes obiscim⁹. In terturbo. obturbo. ab oī parte turbo. Teren. in an. Ita ne vero obturbat. Perturbo valde turbo.

Turbo. turbinis ventus cū frigore maximo obiecta quęq̄ deturbans ꝓsternensq̄z ex deprestę nubis specu. Uirg. Et terras turbine versat. Est z turbo genus instri lusorij pueros marie delectās: a cuius fastigiata z pacuta cuspide: fit turbino. as. Tibu. Nāq̄z agoz vt p plana citus sola verbere turbo: quē celer assueta versat ab arte puer. Itē Uasculi genus quo pruna z cotana iter saturnalia xeniola visitabant: cuius effigies turbinis ī imo angustissima erat: ī summo latissima qualis ē figura pyrozū. Itē Turbo ōr q̄q̄d forma acuta est. Ply. de Aloe. In turbinibus cadoz. Ouid. Lana buccina sumitur illi tortilis in lacū que turbine crescit ab imo.

Turbo. onis. propzium nomē Gladiatoris. Hora. li.ij. Ser. Loz poze maioze rides turbonis in armis.

Turbino. as. pe. cor. acutū facio. Ply. li. xxxvij. Si q̄dē z coloze translucido non differt z laterū seranguli leuoze turbinatus in mucronem aut duabus contrarijs partibus que magis miremur vt si duo turbines latissimis suis partibus iungātur magnitudine etiam auellani nuclei. Idem Turbinatior pyris figura q̄s malis.

Turci populi. Uide in dictione Thussagetę.

Turdus. auis nota: z inter primas a sapozis bonitate collocata Hora. Nil melius turdo: vulua nil dulcius ampla. Turdarium locus quo turdi aluntur ad saginam.

Turduli ppli hispanię eius quā beticam: nunc Granatā vocāt. Et ab incolis Turdetania ōr. Di ēt Turdetani appellant: q̄s uis sint qui eos diuersos asserant.

Turgeo. es. tursi infloz. Uir. Tozridam tā lęto turgēt in palmite gēmę. Huius cōposita sūt deturgeo q̄d est ōrū suo simplici. Significat enī decresco. Ply. Deturgente nilo musculi reperiunt Obturgeo. circūturgeo. Lucil. obtursi ebrius. a turgeo fit turgesco Perfius. Nō equidē hoc studeo bullatis vt mihi magis pagina turgescat dare pondus idonee.

Turgidus. inflatus tumens. Aug. li.iij. con. per translationez dixit. Ego dedignabar esse cum paruulis z turgidus fastu mihi grandis videbar. Hic fit diminutiuum. Turgidulus. Catul. Flendo turgiduli rubent ocelli.

Turiones. dicuntur teneritates arborum vel arbustorum.

Turia: nomē fluuij: scōm aliquos generis mas. sm Priscianuz z augustinū generis neu. Uide indictione Duria.

Turis. a. terrendis hostibus dicta ē sicut Arx ab arcendis. Uel q̄ aspectu torua sit: hoc est terribilis. Fiunt ēt turres ambulatorię de quibus Uege. lib. iiij. Hec scribit. Turres dñr machinamenta ad ędificiorum spēm tabulis tabulatisq̄z cōpacta. Et ne tantum opus hostili concremetur incendio diligētissime ex crudis corijs vel centonibus communiter quibus pro mō latitudinis addit altitudo. Nā interdū tricenos pedes p q̄drum: interdū q̄dragenos vel q̄nq̄genos latę sūt. proceritas āt ipsarū tāta fit vt non solū muros ſz ēt turres lapideas altitudine superēt. Dis plures rote mechanica arte subduntur quarū lapsu volubili magnitudo tā alta moueatur. Pris āt periculū ciuitatis ē si ad murū fuerit turris admota. Plures enī accipit scalas z diuerso gñe conat irrūpere. Nā in iferiozib⁹ bz arietē cuius ictu destruit muros. Circa medią vō accipit pontē scīm de duabus trabibus septūq̄z de vimine quē subito platū inter turrem murūq̄z cōstituunt z p eū egredientes de machina bellatores in ciuitatem transeunt z occupant muros. In superiozibus autez turris illius partibus contati z sagitarij collocantur qui defensores vrbis ex alto contis saxis missilibusq̄z prosternant.

Turritus a. um. altus z excelsus vt domus turrita. i. alta z sublimis z ad turris similitudinem facta. aliq̄n Turritus dicitur turribus plenus. Uñ z turritę vrbes. Et mater deū cognominat turrita: q̄z terra est q̄ vrbes sustinet. Uirg. Qualis bere cynthia mater lęta deum partu phrygias turrita per vrbes.

Turriger gerens turres. Ply. Sed turrigeros elephantorum miramur humeros.

Turricla diminutiuū pua turris. Est z vasculi genus a turris similitudine quo iactari tali ludēdo solēt. Eadē pyrgus z orca ōr.

Turarius. vicus romę. Asco. Signum vertūni in vltimo vico turario est sub basilica se flectentibus.

Turma ordo militaris z equitum est dicta quasi terdena q̄ terdeni equites ex tribus tribubus tacienſium rhamnenſium z lucerum fie-

lucerum fiebant. Lōstabat enim ex trigintaduob⁹ equitibus z q̄ illi p̄erat decurio dicebaſ vt Uar. z Uege. tradiderunt. Uel ōr q̄ſi terma. e. in. a. mutata. Uel p onomatopeiā a strepitu vngulaꝝ equinaꝝ terrā pulſantiū: vel a terenda terra.

Turmales dicti q̄ in turma ſunt. Turmatī aduerbiū p turmas.

Turnus nomen viri prop̄ium apud Uirg. Eſt z nomen piſcis paluſtris z nomen fluuij.

Turtur. p aue gñis tam maſ. q̄ fē. Plau. Obuſtos turtures tibi. Uirg. Nec gemere aeria ceſſabit turtur ab vlmo. Prop̄i ſce eſt gñis maſ. q̄ alio noīe paſtinaca z Trygon a grēcis ōr. In huius cauda ſtat tardius p̄ſentiſſimi veneni. Auſo. Le taliſq̄ trygon z bina trygonia cozui.

Turunda: linamētū z tēta: alioq̄n figūt id q̄ grēce ψωμιον appellant: q̄ſi buccea ſiue bolus dicaſ quē nutrices ingerūt infantib⁹. turūda hodie vocaſ accolis padi ēt nū placēta focacea.

Turpis deformis. ē enī ōniū pulchr̄o. Trāſierſ ēt ad aīuz vt turpe ē doctori cū culpa redarguit ip̄z. Interdū ponit̄ p magno Uirg. Forma bouis cui turpe caput cui p̄lima ceruix. Et turpes paſcit ſub gurgite phocas. Itē p crudeli: vt ſp apud Sal.

Tus incenſuz olibanū quo deū veneramur: a tōdēdis glebis: q̄ glebę tūdunt cū q̄bus fluens ex arboribus coaleſcit: auctorib⁹ Priſciano z Uarrone z Seruio ſup. i. ge. Alij cum. h. ſcribūt ἀπο τοῦ θυω deriuātes q̄ ē ſacrifico. Naſcit i felici arabia z duplici vindemia colligit quarum p̄ior eſt circa canis ortū. Scōa eſt verno tpe. Incidit enī cortex arboris turiferę q̄ maxime videt eſſe p̄gnans z vbi tenuiſſimus tenditur cortex. Laxaſ hinc plaga: inde p̄ſilit ſpuma pinguis quę concreta denſaſ. Probaſ tus candore: amplitudine: fragilitate carbone: vt ſtatim ardeat z frietur potiuſq̄ dentē recipiat. Quidam tus nabatheum vocant q̄ nabathea regio eſt ab Arabia incipiens. Hūius arbor Libanotus dicitur.

Tureus. a. um. Col. lib. iiij. Jam tuream plantā mature amplia tam florentiſq̄ hortos myrra z croco.

Turribulum vas quo tus adoletur.

Turifico. as. ture ſuffio.

Tuſculū. dimi. a tus. Plau. in aul. Hoc tuſculum emi z baſce coronas floreas. Et tuſculū oppidū latij ſic appellatū: q̄ aditus difficilē hēat: q̄ſi τοσκῦλον. Hoc eſt fatigans vexās q̄n in p̄celato atq̄ arduo monte erat ſitum. Hinc Tuſculani boies: z tuſculanus ager. Hęc ciuitas a Telegono Ulyſſis z Circes filio fundata eſt qui per ignorantiam partem occidit. Ex tuſculo Cato Cenſorinus ortum habuit.

Tuſcia. italię regio celebris a ſacrificijs vt quidā arbitrant dicta grēci enī θυειν p ſacrificare dicūt: vel a ture quo maxie in ſacrificijs vtimur. vl a Tuſculo Herculis filio quod veteres grāmatici p̄bant. Uſi z ſine. h. ab eis ſcribit. Hęc Tyrrhenia dicta fuit a Tyrrheno Athyis filio: qui e Mœnia diſcedens in italiā venit: z eam partem occupauit quę ad mare inferuz ſita eſt q̄ z tyrrhenū ōr. Hęc a liguribus romaniſq̄ finibus contingitur iugis in acceſſis z difficilibus referta. Eius fines macra z Tyberis amnes centū z ſeptuaginta q̄ttuor. Inter ſe diſtantes. In ea ſcientia faciendorum ſacror ita floruit vt romani qui nō ſeruande trī: ſz ēt amplificandę religiōis cupiditate incendebant: decem p̄incipū filios ſenatuſcōſulto ſingulis tuſcię pp̄lis percipiendę ſacrorū diſciplinę gratia traderent. Longior eſt ea p̄uincia q̄ lata. Ab orientali plaga in occidentalem porrigitur. Nam ſi ab aquilonari in bauſtralem perambulemus arctis finibus contenta eſt. Ab occidente qua ligurię p̄xima eſt habet Piſas Senas Lucam: z Florentiam inclytas ciuitates. Ad ſeptentrionē hz vbē veterem. In meridionali vō littore penſaurum. Aretium z Aſiſium. Et tyber romanus inde labitur ex apennino effluens. Septentrionalis regio cum flaminia iungitur.

Tuſcus nomē poſſeſſiuū a tuſcia. Uñ tuſci q̄ tuſciā habitant.

Tuſcus vicus romę in quo habitarunt tuſci a Porſena ex obſidione relicta de quo Hora. in ſer. At tuſci turba impia vici.

Tuſcania. oppidū tuſcię pp̄e tarquinios a quo tuſcanenſes.

Tuſſis quę ſignifē vel ex frigore vel ex pituita in pulmonē deſcēdēte. Quę ſi ꝯtinue vexet a Sene. pertuſſis nuncupatur.

Tuſſio. is. iui. itū. Plau. i aſi. Forte ſi tuſſire occeperit ſic tuſſiat vt cuiq̄ lingua in tuſſiēdo nō p̄ſerat. Ply. lib. xx. Semē eorū cū cumino tritū potumq̄ in vino tuſſientibus auxiliatur.

Tuſſilago. herba quę tuſſim ſedat.

Tute. tu ipſe. a tu formatur per epenthēſim: te correpta. Nam te magis additio eſt q̄ cōpoſitio additurq̄ cumtaxat nomina tuo: non etiam alijs caſibus. Et hoc fit cum p̄nomen ad eā reuocatur perſonam a qua ſumitur: vt cum dico. Tu lege. Ille reſpondeat. Cur tute non legis?

Tutus. a. um. z actiuam z paſſiuam ſignificationem hz: vt Tuta vrbs quę nos defendit. Tutus ſum ab hoſtibus. i. munitus z ſine periculo ſum. De hoc vide in dictione Securus. Hui⁹ compoſitum eſt Intutus de quo alibi.

Tuto aduerbium ſignificat ſine periculo.

Tuto. as. ptego defendo. Plau. i merca. Inuoco vos lares dii les vt me tutetis. Piero. in lib. Sap̄. Et a ſeductoribus tutauit illū. Tutor. aris. depo. q̄ō Priſcia. docet eſſe cōe. Hora. in epiſtolis. Res italas armis tuteris moribus omnes.

Tutor nomē verbale quo is ſignificatur qui vim ac ptātē hz in capite libero ad tutandum eum qui per ętatem nondum tueri p̄ōt. Hęc autem ętas fm iuriſconſultos eſt vſq̄ ad puberem. i. ad. xiiij. annum. Nam inde vſq̄ ad. xxv. dantur curatores qui etiam furioſis z mente capitis dari ſolent.

Tutela ipſa poteſtas iure ciuili data ac permiſſa ex qua ipſi tutores nomen acceperūt quaſi tuitores atq̄ defenſores ſicut ędi tui qui ędes tuentur.

Tutelaris diuus: quem aduocatum dicimus.

Tutorius. a. um. quod ad tutorem pertinet.

Tutanus. pe. p̄or. deus qui homines tueri putabaſ. Uarro. Tutanum deum romę oēs qui laborant inuocant.

Tutilina dea. Idē. Tuam fidem tutilina inuoco quę adeſſe mortalibus ſoles. Hanc Aug. lib. iiij. ci. dei. p̄eeſſe frumentis collectis atq̄ recenditis ſcribit vt tuto ſeruarentur.

Tutulus ornamentum capitis flaminearum et vitta purpurea innexa crinibus z in altitudinem erecta: q̄ per eam flaminica a cęteris mulieribus diſcernebatur.

Tyana: grēca ciuitas. a qua Tyaneus dict⁹ ē Apollōni⁹ p̄hs.

Tyber tyberis: z Tybris. is fluuius Italię: e media fere longitudine apēnini Aretinor finib⁹ defluēs duob⁹ z q̄draginta fluuijs augeſ. Primo ab aquarū colore. Albula dictus. Deinde Tybris appellatus vel a rege tuſcor huius noīs qui piraticā exercens iurta eum in bello periit. Q̄ō etiaz ſenſiſſe videtur. Uirg. Cum inquit. Aſperq̄ imani corpore tybris a quo poſt itali fluuiū cognomine tybrim diximus amiſit verū vetus albula nomē. Ouid. lib. ij. faſt. Albula quē tyberim merſus tyberinus in vndis reddidit hybernis forte tumebat aq̄s. Sūt qui hoc nomen trahant a grēco υβρις quę eſt iniuria. Aliī enī hunc eūdē tuſcor regē circa huius fluuij ripas latrocinari cōſueniſſe qui tranſeuntes crebris afficiebant iniurijs: ex quo tybris cognominatū fuiſſe aſſerūt: q̄ſi eēt fluui⁹ υβριος i. iniurię. Ex qua rōne cū υβρις aſpireē tybrim quoq; cum aſpiratione annotari volunt. Alij volunt eos q̄ de Sicilia venerunt tybrim dixiſſe ad ſimilitudinem foſſe ſyracuſanę quā ſecerunt afri z athenienſes iurta ciuitatis muz. Nā q̄ō Li. Dicit albano rege tyberim dictū nō p̄cedit: q̄ ēt aīt albā tybris dictus iuenie. Sciendū eſt hz Ser. q̄ hic fluuius in ſacris tyberinus ōr. In cenoleria. i. in cōi ſermone. Tyberis z in poemate Tybris. A tyberis fit Tyberinus. a. um. vt piſcis tyberinus z tyberina hoſtia. Trāſtyberim trāſtyberinus.

Tybur. ſiue tyburtū: vrbs ad ſextūdecimū lapidē diſtās ab vrbe Roma. Hāc Cato Solinus z alij quidā a Catyllo arcade claſſis euādri p̄fecto cōditā ſcribūt Ply. vō Tyburis originē ipſius antiquiorē eē docet q̄ vrbis romę: z extare adhuc tpe ſuo memoriā filices tres ēt Tyburto ei⁹ vrbis cōditore vetuſtiores apud quas iauguratus tradit: fuiſſe Tyburtus dū vrbē eſſet ꝯditurus. Sextius grēcus hiſtoricus ſic hz. Catyllus Amphiarai filius fuit. Hic poſt pdigialē p̄is apō thebas añ

Iliacū bellū interitū iussu dei cū oī suoꝝ coetu ⁊ sacris missis tris liberos in italia pcreauit Tyburtū Lozacē ⁊ Catyllū q̄ expulsus ex oppido haud longe ab vrbe roma posito veteribus ficanis a nomine Tyburti maximi filij oppidum vocauerunt. Prisciānus tamen cum i latino scribit.

Tybur.tis.gīis oīs: vel hic ⁊ hec Tyburtis ⁊ hoc tyburte: qđ est ex Tybure. Sue. Incboauit aūt aquę ductū regiōe tyburti. Hora. Picentis cedunt pomis tyburtia succo.

Tyburtinus.na.num.pe.pro. quod est ex tyburto.

Tycha fuit Hesiodo teste nympha filia oceani ⁊ Tethyos.

Tydeus cū accentu in prima fuit filius Oenei regis Calydontę ⁊ Eurybocę vir fortissimus qui Thebanos oēs ad qōlibet certaminis genus vicit. Idem fit patronymicū Tytides. Nā Diomedes tytides dictus est qui fuit filius Tydei.

Tymoetes: fuit regis priami filius.

Tympanū instrm ex vna parte planū: mēbrana clausum intus vacuū: qđ baculo pulsaē. Eo yti solebāt in sacrificio matris deū. Est ⁊ tympanuz vehiculū tectū vt inq̄t. Ser. siue vt aliq̄ putāt testudo supra radios. Radij dr̄ in media parte rotaz Uirg. Hinc radios tenuere rotis: hīc tympana plaustris. Itē tympanū accipitur pro machyna tractoria quę rota vocatur vt Uictru. ait: ad hauriendam aquā celeritate quod boibus calcantibus versatur ad hortos irrigandos ⁊ salinas vtile. Ply. lib. xxxiiij. accipit pro vase escario.

Tympanista q̄ tympana pulsat. Tympanistria vo mulier tympanū pulsans. Sydo. lib. j. epi. Tympanistria psalteria canit.

Tympanizo.as. tympana pulso. Sue. de Aug. Et assensu maximo comprobauit versuz in scena pronunciatū de gallo mr̄is deū tympanizāte: vides ne vt cinędus ozbē digito temperet.

Tympanites.pe.pro. genus hydropisis est.

Tymber nomē viri: ⁊ nomen fluminis. Tymbra troadis cāpus p quē fluit tymber fluuius in scamādrū. Ibi ⁊ tēplū tymbrei Apollinis est. At thymbra cum. h. herba aromatica. Uirg. li. iiij. ge. Hrauiter spirantis copia thymbrę.

Tyndarus fuit Oebalie rex: pr̄ castozis ⁊ pollucis clytēestrę et belenę. Hinc tyndarides: ⁊ tyndaris patronymica.

Typhō. onis. ⁊ typhos typho. ⁊ typheus. ei. dictio trisyllaba eu. diph. in vltima habens. Inde Typhois. idis. vnus e gigantibus terrę ⁊ titani filius cuius prima corripitur. Sene. Non tam ferum typhone neglecto ioue irata tellus ędidit quondam parēs. Luc. Conditus inarimes ęterna mole typhęus. Quando vo deruatiuū est oiuisa diph. pronunciatur. Uirg. Nate patris sūmi qui tela typhęa tēnis. Est ⁊ typhon vētus turbulentus a typhone dictus ⁊ capitur pro fulgure. Typhonas etiam vocant fumigantes globos ⁊ figuras quasdaz nubium metuendas: ⁊ ibi prima producitur.

Typus latine dici pōt. forma. figura adumbratio. exēplar. Hinc ptypa dicta sūt opa q̄ añ typos facta sunt. Ectypa: q̄ ex ipsis sūt formata. Archetypus prima ⁊ principalis forma. Ply. oributades primas psonas tegulaz extremis imbricibus imposuit q̄ inter initia ptypa vocant postea idē octypa fecit.

Tyrannus per duplex. nn. apud veteres in bonā partē dicebaē oīs qui plenā hēbat: in subditos ptātē. vñ trogo teste. Quęq̄ ciuitas ⁊ gens rerūp. iperiū ab initio pēnes reges hēbat: quos ad hmōi fastigiū maiestatis nō ambitio popularis sed spectata inter bonos moderatio. puebebat qui ⁊ tyranni ob fortitudinē vocabāt. vñ Uirg. Pars mihi pacis erit dextrā tetigisse tyrāni. Sz crescente malitia cū supbe reges regnare cepissent tyrāni nomē ad illos solū restrictū est qui per insolentiam iperij viribus abutebanē. Quidā etiam tyrannos dicipiunt a tyrrbenię gentis pręcipua crudelitate.

Tyrannis. idis. sęuum ac violentum imperium. Iuue. Quid nero tam sęua crudaq̄ tyrannide fecit.

Tyrānicus. a. um. qđ est tyrāni tyrānice crudeliter. violenter.

Tyrānoctonus: latine dr̄ tyrānicida: q̄ tyrānū occidit ab tyranno ⁊ κτεινω interficio: quē an liceat interfici legaē. Li. li. iij. of. nā nomē ipm declarat qđ mereaē cū ab tyriis superbissime ⁊ iniquissime dominantibus sit deductum vel a verbo p metathesin litterarum: quod significat lacero: tero: interimo De bonis non loquimur: si reperiantur.

Tyros quondā vrbs phęnicię q̄ est in syria. Julius pollux lib. j. τυριοι λεγουσι νυν ηρακλης ηρασθη νυμφης εν τωριου τοπος δε ην τυμβη τουνομα ειτω τοδλαρατω ηρκλει και κυων καταδηκτον παλαιον νομον iō tyrus dicta est. Quo ēt noīe dicta est insula. Alexandri magni operibus continenti annexa clara vrbibus leptiutica. Gadibus ⁊ carthagine nūc oīs eius nobilitas ochylio ⁊ purpura cōstat olim sarra nuncupata vt ait. Hel. Uñ sarranum ostrū or ⁊ ostrū tyriū ⁊ purpurā tyriā dicim⁹. Phęnices accolę fuerūt maris rubri dicti a palma cuius regio plena erat. Palma enī phęnix or. Hinc terremotu pulsi in maritimā syrię se otulere odita vrbe. Sidonē a pisce appellarūt. Eam syrij vocabant sarram lingua syra piscis scar or. Postea cōdidere tyrū in ipso mari propter merces. Tyros etiaz greęc: latine caseus. Tyrius. a. um. quod est a tyro insula. Et ponitur pro purpureo. Tibul. Quid tyrio recubare toro.

Tyrianthina. vestis violacea purpurea: ab iantbino. idest violaceo coloze ⁊ tyrio hoc est purpureo.

Tyrrus nomen proprium pastozis cui vt ait Uirg. Regia parēt armenta ⁊ lata custodia credita campi.

Tyro nouus miles ⁊ fortis ad militiā exercendā. Cui⁹ diminutiū est tyrūculus. Referē quoq̄ ad oēm artē. Uñ ⁊ pro gladiatore rudi adhuc in disciplina gladiatoria accipiē. Sue. in Cęs. Tyrones neq̄ in ludo neq̄ p lanistas. Sic adolescentes qñ togā sumebāt ⁊ barbā ponebāt eloquētiāq̄ i foro auspicabanē tyrones dicebanē. Et illa pma actio tyroniū. Sene. lib. iij. decla. Ille in foro primuz dicturus. Tyro dictus est. A Hieronymo tyrociniū rudimētū: ⁊ tyrocinatio: q̄ recētes disciplinas tyrūculas appellat. Ab eādē filitudine. Cum adolescētior tyrūcula or. Col. li. viij. qñ tyrūcula nec recte nutrit ⁊ educatio totius habitus aufert incrementuz. Ply. in epi. se trunculū dicit q̄si rudem in cognitione signozum. Tyrocinij die induebantur toga: quę pura est cognominata. Fuit etiaz tyro vt inquit Justi. lib. xviij. Nomen proprium patris Didonis qui ab alijs Belus vocatus est.

Tyrrhenos. ro. etruscos appellāt atq̄ tuscos: greci vo hoceos noīe noīarunt a Tyrrheno atis filio q̄ ex lydia colonos hac in regione dimisit. Atys enī ex pgnatis herculis ⁊ omphales vnus cū sterilitate ac fame pplm emittere cogereē. e. duobus filijs sorte tacta: lydū qđē regni successorez tenuit. tyrrheno āt maiorē applicans pplm foras abire iussit: hāc ille ingressus oram de suo nomine vocauit tyrrheniam. A cuius gentis pręcipua crudelitate tyranni sunt dicti.

Tyresias ē quoz̄dā latinoz boiuz cacographia. i. mala rō scribēdi q̄n p'ei scribiē i pncipio. τειρεσιας τειρεσιουμαντιςεςι ωστεφη σουιδας. hic igiē Rex thebanus ⁊ augur de quo Li. li. v. tu. meminit cęcatus fuit ira iunonis. Cui iupiter scire futura ōdit: crimēq̄ leuauit honoze. scribit Strabo. Tiresię monumētū fuisse in tylphosio mōte boetię uxi fontē Tylphosam vbi. p fugue diē suū obijt. Ibi thebani ciues sepulto diuinos honozes tribuere. Iuue. Cū cęcū dicere vellet virit tiresiaz illo versu. Nec fur dū nec tiresiaz quēq̄ eē deoꝝ. Hic habuit filiam nomine manto. q̄ oppidū in italia condidit quod postea ab octio eius ex tyberino tuscozū rege filio mātua a matris nomine nūcupata ē. id tamē greci negāt.

Tyrsis: ambitus murozum ⁊ viarum per quem curri potest sic dictus qz tyrrheni primi inuenerunt.

Littera uocalis ē

quę sepe in cōsonātē transit. ⁊ mō vim simplicis hz: vt Uirgi. At venus haud aīo neq̄q̄ exterrita mr̄. mō p duplici cōsonāte ponit vt cupiui. cupiuerā in q̄bus. i. añ. u. cōsonātē posita. p ducit. ⁊ eadē subtracta corripit aliq̄n. u. consonās p vocali correpta ponitur. Hor. in epo. Nueſq̄z deducūt nūcmare nūc ſylnę. Interdū a vocali trāsit i cōsonātē. vt nauta nauita gaudeo gauisus. q̄nq̄z amit

tit vim lr̃g:cū post.q.ipsuz.u.ponit. Nā non ꝺsonans est: vt aliq̃s:hoc idē patit.inter.g.z aliq̃s vocalē vt sanguis lingua Idē fit añcedente.s.vt suauis suetus. Transit q̃nq̃ p ꝺcriuationes in.a. vt veredus veredarius. In.e. vt pōdus ponderis deierat.p deiurat. Antiq̃ ēt auger.p augur dicebāt Silr i his q̃a tertia ꝺiugatiōe nascūt quotēscūq̃.n.z.d.ipz.e.sequebātur loco.e.u.scriptitarūt: vt faciūdū.p faciēdū. In.i.cozreptā noīum habētiū vltimā syllabā desinētē in.u.cū ꝰbis: siue participijs:at cornu corniger z cornicen. Arcus arcitenēs:fatū fatidicus.aurum aurifex. Luctus luctificus:fluctus fluctiuagus: magnus magnific⁹:opus opifex. Scribebāt etiā antiq̃ carnufex.pro carnifex:z lubens pro libens:pessumus.p pessimus.

Vacca.per duplex.cc. Bos fęmina. Cuius ꝺiminutiuū est. Vaccula. Uirg. Uaccula nonnunq̃ secreta cubilia captans. Vaccinus.a.um.pe.pro.quod est ex vacca. Ply.lib.xxiiij. Lorter illinitur decoctus lacte vaccino.

Vacerra.pecoris z vesanus ꝺicitur. Quo etiā noie accipitur stipes ad quem ligantur equi in stabulo. Lol. Clathrozum genus vacceras appellat q̃bus e roboze factis caueę muniunt. Nam lib.ix.de vinarijs faciendis sic inquit: vbi neutrum patrisamilię conducit rō postulat vacerris includi: sic enim appellat genus clathrozū. Idq̃ fabricat ex roboze quęrceo.

Vaciniū.a quibusdā flos ōz:a quibusdā viola seu hyacinthus. Uirg. Alba ligustra cadunt: vaccinia nigra leguntur. Ply. Jpz inter arbozes numerat. Et li.xvj. Uaccinia italię in aucupijs sata Hallię vo ēt purpurea tingendi eā ad seruoz vestes.

Vacillare est ꝓprie icōstāter eē z q̃si alternatim mouere. Quintil. Est z illa indecoza in dextrū ac leuū latus vacillatio alternis pedibus īsistētiū. Utiq̃ z naues vacuę ꝺnr vacillare. Li. tyroni. Accepi tuā epla̅m vacillātibus litterulis.i.non recte ꝑualitudine scriptis. Et in phil. In gallia mutilatū ducit exercitū cum vna legione z ea vacillante. Transfertur etiaz ad animum: vt apud turisconsultos de fide testis vacillāte: qui inconstantia z diuersa testimonia dixerit. Lice.li.iij.offi. Justicia vacillat vel iacet potius.

Vaco.as.do.operā:z cōstruit cū ꝺtō: vt vaco sapię vaco rei diuine. Interdū vacare figt vacuū esse. Et mō absolute ponit Plau.in casi. Fac vacēt ędes. Lęsar. Id ea maxie rōne fecit q̃ noluit eū locum: vñ heluetij discesserant vacare. Mō cū ablt̄ō: vt boni viri ꝺant operā vt ꝓturbatiōib⁹ vacēt. Uirg. Hoste vacare domos: sedesq̃ adstare relictas. Li. Nullū est tps q̃ iustitia vacare debeat. Mō ꝓpositōez accipit: vt vacas a laboze vacas a cōponendo. vacas ab occupatiōe. Interdū figt ad nihil vtile esse: supabundare superfluū esse q̃ ociosuz esse videat q̃ superabūdat: hz nō nisi in tertia psona. Aug.li. iiij.cō. Nō vacāt tpa: nec ociose voluunt p sensus nr̄os. Idē Uacent opa misericordię. vni instent scię. Impsonalr: q̃nq̃ figt est ociū: vel vacuū tps est. Uirg. Sz si tātus amoz casus cognoscere nr̄os z vacat annales nostrozum audire laborū. Juue. Si vacat z placidi rōnē admittitis ędā.i.si ociū est: q̃nq̃ ponit p curę eē. Quintil. Et cui esse diserto vacet. Uacare pplo est operā pplo ꝺare z inseruire. Aliter vacare pplo figt liberū esse a pplo populariq̃ iudicio. Jn quē sensum. Li. videtur lib.ij.tus.accipere cū ait. Amplitudinē animi pulchriorem futuram si nō sit subiecta populi iudicio: sed vacuam ab eo se ipsa contentam non captantem plausus z auras populares. Huius verbi compositum est interuaco.

Vacuus.a.um. z inane: z magnū figt. Uirg. Saltibus in vacuis erant. Idem. Uacua atria ditis. vnde vacuum aerē ꝺicimus q̃ vacua omnia impleat. Nihil enim pati natura vacuū potest. Unde z inanem vocamus aerem. Lucre. Longum per inane resoluit. Jnde fit superuacuus.

Vacuo.as. z vacuefacio idem significant: sic z euacuo.

Vaccię. z Uaccieni. Uide in dictione varri.

Vacuna.pe.p.a vacādo dicta ē bea q̃ pręesse vacātibus z ociosis putabat. Cui cū agricolę a laboribus ruris vocarent: vt post pceptos fructus requiescerēt p hyemē vota soluebāt et sacrificabant. vñ Ouid.lib.vj.fast. Nam quoq̃ cū fiunt antiquę sacra vacunę:ante vacunales stantq̃ sedentq̃ focos.

Vado.is.si.sum.iter facio quasi vię ꝺo. Uirg. Uadimus imixti danais. Aliq̃ vadem pręsto. Huius composita sunt. Circūuado q̃ est in vadendo circūdo. Ply.lib.ix. Di redeuntē circūuasere noctu. Euado.inuado.z pernado.pe.pro. Liui. Cū ex eo pauoz ac trepidatio totam vrbem peruasisset.

Vadū:fundū fluminis lacus maris.z cuiuscunq̃ aq̃ per q̃ via datur. Ply. Lignū vado hęrebat. Hinc vaduz quoq̃ appellat locus q̃ pp breuitatē aq̃ pedibus trāsiri pōt: vñ puerbiuz est. Inuado est p eo q̃ est intuto est. Nā vt in fundo piculū ꝺsistit: ita inuado est securitas. Ter. in an. Dis res inuado est.

Vado.as.per vadū eo. Pap. Flumine publico interueniēte via ꝺstitui pōt: si aut vado trāsiri pōt aut pontez habeat. Sectus aūt si vadari sed pontonibus traijciatur. Solnus flumē q̃ pp breuitatem facile vadari poterat. Huius prima coz. Ouid. de reme. Jamq̃ vadaturus lectica prodeat inquit.

Vadosus.a.um. vt vadosus amnis qui frequentia habet vada que transiri pedibus possunt.

Vadis primo. deinde p syncopē vas dictus est sponsoz alterius in re capitali vt inquit Festus. Li.lib.ij.offi. Factus est alter vas eius sistendi vt si ille non reuertisset: moziendum esset sibi. Inuenitur etiam pro quolibet fideiussoze: qui pro alio vadimoniū promittit certo die affuturus. Dictus vas q̃ qui vades dederit vadere ei.i.discedere interiz liceat. Horā. Ille datis vasibus qui rure extractus in vrbem est.

Vadimonium est sponsio quędam sistendi comparendiq̃ in iudicio ad diem pręstitutā p leuel paduocatos q̃ deserere nō licet. Sene. Uadimoniū pmittimus z tñ discrīt. Li.p Quintio. Ad vadimonium non venit qui tibi pręsto sp fuit. Non dubitaui inquit cum vadimonium desertum est.

Vadium.ij.idem quod vadimonium.

Vador.aris.verbū cō.fm Pris.figt fideiubeo vadio obligo vadari reus ōz:z vadimoniū sisti quotiens aliquis p alio spondet vt in iudiciū veniat z sistat. Differre vadimonia est ꝺpro gare tps sistēdi alterius in iudicio quotiēs spōsio facta est.

Vadimonis.lacus est in quo fluctuāt insulę: de quo Ply. Lęcilius q̃dā epla̅ sic scribit. Exegerat socer meus vt amerina sua ꝑdia inspicerē: hęc perambulanti mihi oꝺditur subiacens lacus noīe vadimonis. Uadimonis lacum intelligunt q̃ agro viterbiensi feruet scatetq̃ sulphureis aquis.

Vęh iteriectio in his rebus q̃s execram⁹: vt vęh misero mihi. Et diphtōgat vt differat a ve q̃ mō ē iūctio disiūctiua vt ꝺies nocteque.mō hz vi augēdi: vt vet⁹ vehemēs quoz altęr ab ętatis magnitudine cōpositū est. Altęr a mentis vi atq̃ ipetu dictū ē. Mō hz vim diminuēdi: vt ve grādis ve iouis.i.male grādis:hoc ē puus minutusq̃:z puus iuppiter. Ue enī syllabā rei puę veteres pponebāt. vñ apō Ausoniū: ve grādes messes legim⁹. p puis. Et apud Uarr. in re rus. Oues fiūt ve grādes atq̃ imbecillę. Silr. Ply. li. vij. Lozpoze vescos eē: hz eximiis viris⁹. Mō ēt hz vim pruatiuaz: vt vecoz:q̃si sine corde sine prudentia. Econtrario cordatus dicit prudens.

Vęnū.p supino vbi vęneo: vt vęnū ire: vl vęnū irēt z hmōi: nobis hz vti quēadmodū z pessum vt pessum ire z pessuz ibit et filia. vñ z pessundo. Sal. in iug. Quippe cui oia vęnum ire in aīo beserat. Liui. li. iij. Tū ēt legē fecerūt sanciēdo vt q̃ tribunus plebeis ędilibus iudicibus decē viris nocuisset eius caput ioui sacrū esset. Familia ad ędē cęreris liberi liberęq̃ venum irent. Sciēdū est q̃ ꝺicimus: vęnū ire: nō vęnū iri: sicut vapulatū ire nō iri: q̃ sp sunt passiuę significationis ne duo passiua copu'ent. Jn cęteris vo quę ambigua sunt q̃ actiue z passiue accipi possint: ad distinguēdū sensum accōmodamus infinitū: hoc vel actiuū vel passiuum: vt video te amatū ire vel iri: q̃ talia spina sūt ancipitis significationis.

Vęnūdo.as.ex vęnū z do. sequit tam in pō q̃ in supino do. nisi q̃ in pō pluscq̃ pfecto: vęnūdassem z venundasse ꝺicimus Ply. li. xxxv. Octoginta talētis vęnūdatas: hinc vęnundatio pmutatio rei z contractus ex conuentione prouenientis.

Vęndo.is.ex vęnū z do fm Apul. abiectis.u.z.m. Et construit cū ablt̄o si exprimat pręciū rei q̃ vēdit: vel cū gtō tāti quāti z hmōi cum sūt sine subō. Plau. in mer. Uiginti minis optioz

posse me illã vendere. Li. lib. iij. offi. Uendo meũ non pluris q̃z ceteri: fortasse ẽt minoris cũ maior est copia: q̃ si addant substãtiua statim in ablt̃os resoluunt: ꝛ sicut nõ dicimus: q̃z to vẽdidisti: sed quãti. ita nõ dicimus. q̃ti ptij vẽdidisti: sed q̃to ptio. Uar. tñ ablt̃o vsus ẽ sine substãtiuo cũ ait. Ueneũt pp penuriã magno. Huius cõpositũ est Diuendo.

Vendax. qui facile seu libenter vendit. Cato de re rus. Patrem familias vendacem ꝛ non emacem esse oportet.

Venditarius qui vẽdere solet Plau. in sti. Linguã venditariã.

Vendito. as. sepe seu continue vendo. Plyn. lib. xxij. Hec est q̃z Aristophanes eurypidi poetę obijcit ioculariter matrez eius ne holus quidem legittimum venditasse: sed scandicem. Est ꝛ venditare quasi ostentare. Hinc ꝛ forma ꝛ oratio vendibilis quasi plausibilis ꝛ allectrix.

Vendibile q̃d facile vendi põt. Li. i rul. Accedẽt salicta admin turnas adiũgẽt: ꝛ illa via vẽdibilis herculãtea multaz delitiaz ꝛ magnę pecunię. Per trãslationẽ ponit pro vulgari ꝛ vulgo grato. Idẽ in Lel. Tñ illi? vẽdibilẽ oronẽ religio deorũ imortaliũ nobis defendẽtib? facile vincebat. i. fauorẽ ppli captantẽ. Et in Bruto. Dox etati ppe coniunctus. L. Helius nõ tam vendibilis oratoꝛ q̃z vt nesciret quid ei deesset.

Veneo. is. venii. vel venij. supino venitum exigit analogia siue compositio. Nam componitur ex venum ꝛ eo abiectis duabus litteris sicut in vendo: sed ipso supino non vtimur. Est aũt verbũ neutrũ passiuum eo in declinatiõe sequẽs Iz apud veteres inueniat veneoꝛ: p venditus sum. Plau. Ego ne illi venear. Uerũ in hoc verbo veneo pro vendoꝛ. ipsum q̃ vendit in ntõ ponit. ꝛ is a quo vendit in ablt̃o cũ ppositiõe ꝛ pretiũ in ablt̃o sine ppositione. Cui aũt vendit in dt̃o. vt. c. aureis nũmis a mãgone veniere mãcipia mihi. Sz nõnunq̃z vẽditoꝛ ꝛ pretiũ rei non explicant. Plau. in Mene. Quibus hic pretijs pozci veneunt. Uar. veneunt pp penuriã magno. Li. pro ser. Quero primũ quare ciuis optimi bona venierint Ac. lib. vj. vroꝛ ac liberi venient ipse interficere.

Venalis ꝛ hoc venale. quod vendendum est vel venditioni exp positum. Li. lib. iij. of. venales boꝛtos se nõ habere dicit. Aliq̃ ponitur pro sordido auaro qui pecunię gratia seipm vendeꝛet. Sal. O vrbẽ venalẽ ꝛ cito perituraꝫ. Uenales etiã si nihil addas serui nouicij intelligunt qui ad vendendũ sũt expositi. Seruoꝛ enim alij nouicij sunt: alij veteratoꝛes. Ulpi. ediles precipiunt ne veteratoꝛ pro nouitio veneat.

Venalicius vẽditoꝛ vt in oratione corneliana. Neq̃z me mouetię mouẽt q̃bus oẽs africanos ꝛ lelios multi venalitij mercatores superarunt. Aliq̃n venalitius capit pro vendito coꝛpoꝛe. Ply. li. xxxv. Alioscz deinceps quos enumerare iam nõ est e sanguine quiritiũ ꝛ pscriptio luia ditatos: hoc insigne venalitijs gregibus oppꝛobriumq̃z insolẽtis foꝛtunę. i. vẽditis seruis. Et sic adiectiuum est. Sic Pompo. Jurecõ. li. dig. xxiiij. Qõ si familiã domestica vroꝛis aut venalitiã parauit.

Venalitium: coꝛpus ipsum: vel venditio: vel locus vbi nouiti venduntur. Paul. de edilitio edicto. Nam quicũq̃z ex venalitio nouiciorum emptus alicui ministerio prępositus fit statim eum e veteratoꝛum numero esse.

Venaliciarius apud Uar. ꝛ Ply. dicitur Mango ꝛ nouiciorũz seruoꝛum negociatoꝛ.

Vafer. a. um. p calido ꝛ astuto accipit: q̃si valde afer. Mira eni semp fuit eius gentis calliditas. Li. Non sunt in disputatiõe vafri. non veteratoꝛes non malitiosi. Et lib. j. de natura deo. Chrysippus: qui stoicoꝛum somnioꝛuz vaferrimus habetur interpręs. Dunc vafre aduerbium.

Vagio. is. iui. itum. vnde vagitus. pe. pro. quod propꝛium est vocis infantium dũ ploꝛant. Et vagoꝛ pro eodẽ ploꝛatu. Lucr. lib. ij. Et superantur item miscetur funere vagoꝛ.

Vagus qui sine negocio modo huc modo illuc inutiliter discurrit dictus q̃ vacuus. i. sine negocio agatur.

Vagoꝛ. aris. Iutiliter peragro siue sparsus eo: ꝛ differt ab erro: q̃z vagari est per ouiera. errare p aliena. Li. lib. j. de ora. Ne vagari ꝛ errare cogat oꝛo. Inuenit ẽt vago. as. Plau. in mili. Te alloquoꝛ vitij prodigq̃z plenus q̃ circũ vicinos vagas.

A vagoꝛ fit compositum. Euagoꝛ pro extra vagoꝛ.

Vagabundus abunde vagans.

Vagina. pe. pro. alicuius rei theca. Cuius diminutiuum est vaginula. Plyn. lib. xviij. Et sar in vaginulis seruant ad satus. Hinc euaginare quod est ensen nudare. Hierony. in Ezech. Gladium euaginabo post eos.

Vah. interiectio est insultãtis. Hier. ad dama. Sicuti nos in lingua latina habemus interiectiones q̃sdã vt insultando dicamus vah. ꝛ in admirando pape: ꝛ in dolẽdo hei. Et q̃n silentiũ volumus ꝑperare strictis dẽtibus spiñ choartamus ꝛ cogimus tñ sibilum in sonãdo. s. z. ita ꝛ hebęi inter reliquas pretates linguę suę hãt interiectionẽ: vt q̃n volũt dñm deprecari ponant verbũ petentis affectu ꝛ dicant anna dñe q̃ septuaginta dixerunt. o dñe. Pla. Uah homo impudens. Et in euangelio. Uah qui destruis templum dei.

Valeo. es. valui. itũ. figt sanus: siue potens sum: semp eniz in bonam partẽ sumit nisi aliud addat: vt male valeo. i. eger sum Hier. in geñ. Sanus ne est inqt. Ualet inquiunt. Et ablum exigit: si ipsum dari exposcitur. Li. lib. j. offi. Alios videmus velocitate ad cursum: alios viriꝫ ad luctandũ valere. Iuue. Quę mẽbrũ sequit stomacho valet. Silr cũ ad pręciũ pertinet si pręciũ exprimat in ablt̃o ponit. Ply. lib. xxx. Aureum nũmus post annũ seragesimũ fm pcussus est q̃z argẽteus: ita vt scrupulis valeret: sestertijs vicenis. Hiero. in geñ. Terra q̃z postulas q̃dringentis siclis valet. Uar. tñ actũm dedit vicens denarij q̃ denos eris valebant: quinarij q̃ quinos. Uale etiã vox salutantis est. Quo verbo ꝛ qui recedit vtitur dicens vale. Et qui remanet rndens tu quoq̃z vale. Sic salue ꝛ aue salutatiões sũt venientis: q̃bus vocibus silr vtunt ꝛ qui salutant ꝛ qui salutati resalutãt. Reperitur tñ aliq̃n salue: in discessu in calce epłaz. Li. vale mi: Tyro. valę ꝛ salue. q̃n vo abeuntes per hęc verba salutare solemus vale ꝛ salue: inualuit consuetudo: vt hęc sumantur pro discedo ẽt si cũ stomacho ꝛ indignatione loquamur. Ter. valeant qui iter nos disfidium querãt: q̃ perinde est: ac si dicremus. Discedãt a nobis: siue eos cũ suo odio ꝛ maledicẽtia relinquamus. Lic. Si deus talis est vt nulla gratia nulla boium charitate teneatur valeat Uarr. Uale ꝛ salue cũ ad moꝛtuos referuntur non id dictum est q̃ aut valere aut salui esse possint: sed q̃ ab his recedimus eos nunq̃z visuri. Uirg. Salue ęternuz mihi maxime Palla. ęternũq̃z vale. Huius verbi composita sunt. Cõualeo quod est salutem recupero: a quo conualesco vt est illud ualuerunt de infirmitate foꝛtes facti sunt in bello Hier. Legimus quosdã moꝛbo articulari ꝛ podagrę humoꝛibus laboꝛantes proscriptione bonoꝛum ad simplicem mensam ꝛ pauperes cibos redactos conualuisse. Eualeo. Inualeo. eq̃ ualeo. in eodem pretio sum vel eque potens sum. Prevaleo Reualeo. a quibus fiunt. Euales̃co. Inualesco. prevalesco. rualesco. Est ꝛ valefacio pro discedo.

Valitudo seu magis valetudo: ꝛ bona ꝛ mala dicitur. Li. Ser. Sul. Scripsit ad me molestę ferre: q̃ me pp valitudinem tuã cum ad vrbem accessissem non vidisses. Bona vt apud eundem: sed nunc valitudini tribuamus aliquid: distinguit aũt epitheto: vt bona valitudo vel mala vel locis. Hoza. li. j. epi. Quid foueat dulci nutricis manus alũno q̃z sapere ꝛ fari possit quę sentiat ꝛ cui gratia fama valitudo contingat abunde. Dicta est autem valitudo per syncopam a validus: quasi valitudo: sicut ab habitus habitudo.

Valitudinarius q̃ male sanes est: ꝛ qui frequenter ęgrotat. Sene. in quęstionibus naturalibus. Non video quare sibi placeat qui robustioꝛ sit valitudinario.

Valitudinarium. locus quo valitudinarij ꝛ infirmi curantur vt valitudinem malã bona permutent: qualia sunt in cęnobijs sacratoꝛum. Seneca ad Lucil. Tanq̃z in eodem valitudinario iaceam de cõi malo tecum colloquoꝛ remedia conuinco. Et Col. pcipit valitudinaria lãguẽtib? salubria eẽ ꝓstituẽda.

Valentia: potẽtia firmitas: cuius ꝺzium est in valentia. Hellius Non moꝛbus in lege: febziculosus neq̃z nimium grauis: sed vitium aliquod imbecillitatis atq̃z inualentię.

Validus.a.um.pe.cor.quod est firmum potensq;.a quo pzeualidus valde potēs: vt apud Latūculum. Cum tibi pzealide fuerint in corpore vires.

Valde aduerbiū.figt multū. Est enim syncopatum a valide. Jō pducit.e. Et valdius pro validius sicut caldus pro calidus.

Valoz ptiū a valeo.es. Ply. Victoziati valoze redimi potest.

Valerius.nomē romani ciuis.qui primū deuenientibus iteruz de sabinis.tertio de vtriscz triumphauit. Dic cum domū in velia tutissimo loco haberet:in suspitionez regni venit. Quo cognito apud populum cōquestus est:q; tale aliquid de se timuissent:z misit qui domum suam diruerent secures fascibus:dempsit:eosq; in populi cautione submisit:legem de puocatione ad populum tulit:hic publicola cū diē obijsset publicę sepultus:z anuua matronarū luctu honozatus est.

Valeria.nomen pzopium. Messallozum sozoris: quę amisso: seruio viro cum rogaretur cur alteri non nuberet ait. Sibi semper maritum Seruium viuere.

Valgij. Vide in dictione vari.

Valles.is.z vallis.is.planicies duobus lateribꝰ iclusa:dicta q̄ hinc atq; hinc valiata fit. Virg.li.vi. Est curuo anfractu valles accōmoda fraudi. Ser.aut. Valles plenū eē sed metri necessitate compellimur vt vallis dicamus. Statius Vallis in amplexu nemozum sedet:qō vero valles dicendum sit omi nutio indicat. Nam vallecula facit: vt vulpes vulpecula. Sz z vallicula legitur. Hinc conuallis:quę est planicies ex omni parte comprehensa montibus vel collibus.

Vallicula diminutiuum a Vallis. Nam vallecula a valles fit. Piero.in Leui. Et cum viderit in parietibus illius quasi vallículas palloze seu ruboze deformes.

Vallestria a vallibus.sicut cāpestria campis. Amb.li.hexa. Per oēm fere orbem terraꝝ z super terram fuerunt diffusę aquę per vallestria agrozū concaua montiū planiciemq; campoꝝ.

Vallonia putabatur:dea quę vallibus pzeerat.

Vallus firmioz palus quo vitis aligaf.z castra muniūf. Virg. Exacuunt alij vallos furcasq; bicornes. Vallum ipsa munitio. Et vallis.n.i.palis fit vallum. Inuenitur etiam vallus pro castrozum munimento. Tibul. non arces nō vallus erat. Et vallus diminutiuum est a vannus.

Vallum:vulgo palificata:munitio castrozum. q; ex vallis fiat a quo interuallum spatium quod inter pallos est vallum castrense constituentes quāuis etiam ad omne spatium interuallum dici possit.

Vallaris z hoc vallare.penultima pzoducta. quod ad vallū pertinet vt vallaris corona qua donari solebat:qui primus vallum hostium fuisset ingressus.

Vallo.as.munio firmo.z quasi vallum facio. Lac.lib.vij. Qui libzatam magnitudine sua terram vallauit montibus. Hinc componitur. Circūuallo. Idem lib.ij. Ipsumq; paradisum igne circūuallauit ne homo posset accedere.

Valuuli.folliculi fabę z aliozum leguminū. Col.lib.viij.de oribus tectis. Singula capita per hyemem recte pascunf ad pzę sepia tribus hozdei.vel freti cum suis valuulis fabę.

Valuę.hostia quę in se replicantur.

Vannus per duplex.nn.generis fęmi. Vas vimineum latum: hoc est cribzum cereale in quo pzopter capacitatez rustici cogere primitias frugum solent z frumēta purgare:hęc z vallus ōz in quo contextę sunt virgę:z est formę oblonge:dicta quia in eo instro virgę sunt vt pali in vallo. Vel vt Var.inquit a volatu:q; inde dum iactantur lenia volent. Virg. Et mixtica vannus iacchi. Colu.lib.ij. Ipsę autem spicę melius fustibus tunduntur:vannis expurgantur.

Vanno.as.figt ventillo.vt fit vannis cum frumenta purgātur. Var.de re rus. Ut quod leuissimum est in ea: atq; appellaf acus ac palea vannatur foras extra aream. Hinc euanno extra vanno. Nonius. Euannetur dictum est ventiliter vel moueatur a vanno in qua leguminem ventilantur.

Vanus per simplex.n.adiectiuū z accipitur mō p vacuo. Virg. Sed illos expectata seges vanis elusit auenis. Mō p stulto q̄si mente vacuo:z qui in rebus inanibus studium collocat. Iuue. Si libitū vano qui nos distinxit othoni. Mō pro mētiente z infido z leuia inaniaq; p grauibus z veris astutissime cōponente. Virg. Ni frustra augurijū vani docuere parētes. Nā mendax ppzie ōz qui ad decipiendū mentitur. Uñ idem vtrūq; complexus est. Nec si miserum fortuna sinonē: finxit vanum etiam mendacemq; improba finget.

Vanitas.mendacium fallacitas z leuitas. Cic.lib.iij.offi. Quod si vituperandi qui reticuerunt: quid de his existimandū est qui oratonis vanitatem adhibuerunt. Sal. Vinc homini nō minoz vanitas inerat q̄ audacia. Idem significat vanitudo. Plau. Ut rem video tu inuentus a vanitudine.

Vano.as.fallo. Actius. Sic illū vanās in angiportū deduxit.

Vaniloquētia. Apul. nihil hoīs vaniloquētia cōmotus.

Vanesco.scis. A vaneo.es.esse ouenit:z figt vanus fio.in nihilū redigoz.frustra gloziоz. Aug.lib.iiij.ciui.dei. Non vanescamus inani ventositate iactantię. Hinc euanesco. Virg. Et pcul intenuem ex oculis euanuit auram. Ubi euanuit est pzeteritum ab euanesco.quod Sipontinus negat habere. Lact. lib.v. Euanitas breui religiones falsas.

Vandalia:regio europę septētrionalis. A vandalo fluuio q̄ regionem interfluit a qua ppli vandali ymanes z ferocissimi.

Vappa.per duplex.pp.genus vini qō sponte deferbuit z odorē sapozēq; amisit.vt illud quod in exausto vase reliquū fuit z euapozauit vernacula lingua dicimus. Suanito. Poz.qui veientanū festis potare diebus:cāpana solitus trulla vappāq; pfestis. Inde ponitur pro hoie ignauo vili ac nugatore: z in quo nil sit prudentie. Idē inser. Non ego auarū cum veto te fieri vappam iubeo aut nebulonē. Ply. Utiumq; musto q̄busdam in locis sponte feruere. Qua calamitate cum deferbuit.deperit sapoz.vappęq; accipit vomen.

Vapozo.as.pe.pzo.vapozē emitto. Amb.lib.hexa. Etiam aqua exundauit in terris ne eas surgentis solis z stellaꝝ micantiū ardoz exureret z tenera rerū exordia īsolitus vapoz lęderet. Quanti fontes fluuij lacus irrigant terras:q; eas interius q̄dam ignis vapozat. Lampridi. Indicos odozes heliogabalus ad vapozandas zetas sine carbonibus iubebat incendi.

Vari dicuntur qui introrsum pedes vel crura obtorta gerunt. Hoza.lib.i.Ser. Hunc varum distortis cruribus. Unde varum frequenter pro obtorto accipitur. Persius. Et non fallit pede regula varo. Hinc obuaro.as.quod est deprauo peruertoq;. Vacię quibus in exteriorem partem flectunf. Var. lib.ij.de re rus.de canibus scribit. Cruribus rectis ac potius varis q̄ vacijs. Hinc vacię z Vaciennoꝝ cognomina fluxerunt q; pedibus essent vitiosis. Seneca in quadam epistola. Sertilius. Vacia latere sciebat non viuere. Hier.in eusebij chronicis. Vaciennus nobilis narbonensis orator habef. de quo Mar. docti patri narbo vacienni. Valgi autem sūt qui diuersas suras habent.hoc est in diuersum actas cuiusmodi lacertarum pedes sunt:quorum vz pars intra cōditur. pars extra procedit. Plau.in mili. Maiorē partez videas valgis suauiis. De qua silitudine instrm quoddā rusticuz ad arcas cōplanandas valgium. Ply.appellat fouasse lib.xvij. Seriē inq̄t mense aprili area equata cylindris aut valgio alias dersum:alioq̄n z sermo agrestis valgiare vsurpat hodie pro eo qō est pauire coequareq; oīno id ferre videf eē qō Cato ait Cōminuito terrā z cylindro ac pauicula coequato. In campania certe haberi genus id testāf tali speciē: q̄si surę quę in diuersuz collocate quo vt cylindro supplanantf areę. Varus ēt nomē fluuij qui narbonensez prouinciā ab italia distermi nat a fluctibus tortuosis sic appellatus. Est z nomen poetę. Sz z Uari seu Uarioli sunt pustulę cum segre nascentes pueros maxime infestantes. Plyn.lib.xxiij. Contra serpentium ictus trita drachmis duabus bibitur: vitia cutis in facie varosq; z letigines z simulata emendat z cicatrices.

Valgustus.fustis vncus.

Varices.pe.cor.gñis mas.vel fę. Et varicę z per diminutionem variculę sunt venę plus equo intumescentes: in tēporibus: in ventre: in testibus z īguine z potissimū in cruribus quas Cel.scribit ac Plyn.lib.xj.in cruribus viro tantum mulieri

raro pręnimio dolore nasci. Hora. Uarice succiso. Inde varicosus qui hmõi venas hz. Hręci varices ixias vocant Aui cenna auctor est varices accidere cur soribus ꝛ onera bajulãtibus ꝛ diu stantibus. Inde est illud. Juuen. Uaricosus fiet. Aruspex. Ex grãdu. s. ofistione ꝛ quasi quadã stabulatiõe ac longo statu. Uaricũ legimus pro eo qui ampliore passu graditur. Ouid. lib. iij. de arte. Illa velut coniunx vmbri rubicũda mariti: ambulat in gentes varica fertq; gradus.

Varico.as.pe.cor.ꝛ Uaricor depo.a varo ꝛ figt deflecto transgredior ẽsti varices trãsecẽdo. Uide in dictiõe diuaricor.

Varius.a.um. multiforme: q; vari ineqles ac diuersi sint.

Varię dicte sunt panthere a macularũ varietate q̃bus sunt spectabiles. Ply. lib. viij. Nunc varias ꝛ perdos qui mares sũt appellant in eo omni gñe creberrimo in africa syriaq;. Quidam ab his pantheras solo candore discernunt.

Vario.as. diuersum facio. Lac. lib. vj. Aliud est igitur ciule ius quod pro moribus vbiq; variatur.

Varietas variantia ꝛ variatio idẽ significant. Lucil. li. iij. Principijs vnde hęc oritur variantia rerum.

Vas vadis. gñis mas. pro vadimonio de quo supra. Uas vasis neu. In plurali secundę decli. pro instro ad aliq̃d capiẽdum idoneum. cuius diminutiuum est vasculum ꝛ vasillum.

Vascularius. qui vasa conficit.

Vascones populi vlteriorjs hispanię quę in gallicum ꝛ britannicum vergit oceanum in cantabrica positi. hi a Metello romanorum duce obsessi in tantam famem compulsi sũt vt humana carne vescerentur.

Vasterna. vehiculum seu portatura duorum equorum.

Vastus.a.um. magnus. Uirg. Uastumq; cana trabe currimus equor. Aliquando ponit pro feroci deserto. Piero. Quotiẽs in illa vasta solitudine. Actius. Danc vrbem ferro vastam faciet. Hinc vastitas vastitudo ꝛ vastities. Lol. lib. iiij. Pari tamen in hac terra vastitate bęluas progenerari quis neget. i. magnitudine. Et lib. vj. Sed cum sim pfessus rusticę rei prę cepta in fallor: non asseueraueram quę vastitas eius scientię otineret. Apul. Cui in primis tanti corporis horror fuit. Aliquando etiam vastationes significat. Actius. Propterea tot tanta sq; habemus vastitates funerum.

Vasto.as. destruo. Lac. lib. j. Exercitus ducere. aliena vastare. delere vrbes. oppida excidere. Ruinis composita sunt. Deuasto. ꝛ Peruasto. quę significãt deprędor spolio profligo. ꝛ q̃si vacuum reddo. Liui. Cortonam vrbem. Transumenumq; lacum omni clade peruastat.

Vatesco. destruor relinquor. seu horridus fio. Nonius. Uarescant inhorrescant vel deserantur. Actius. Jussit pficisci exilium quouis gentiũ ne scelere tuo thebani vatescant agri.

Vates a fando dicti sunt quasi fates. diuinatores sacerdotes ꝛ pphetę. Et vates poetę a viendis versib⁹. Uiere enĩ vincire ẽ

Vaticinor. penultima correpta. significat diuino. quasi faticinor Uaticinium ipsa diuinatio.

Vaticanus.a.um. pe. pro. a vates fit. vt vaticanus ager. Uaticanus collis non procul a Tyberi supra mollem adriani cõterminus ianiculo in quo petri basilica est: sic dictus q; ppls romano potitus sit vatum respõso expulsis etruscis. vt inquit Festus. vel sm Bel. a vaticanis quę ibi dari solebãt vi atq; instinctu dei vaticani. Uar. scribit. vaticanum deũ in eo monte fuisse qui infantibus primã vocem daret quę est va. quę prima in vaticano syllaba est. Aug. tñ vagitanum dixit deũ tanq̃ infantiũ vagitibus prędicentem. vnde vagire dñr. Prima huius nominis corripitur. q; in versu heroico aliter stare non possit cum sequens sit breuis ꝛ pe. longa.

Vatrax. ꝛ vatricosus dicitur qui crura vitiosa habet.

A ante B

Vbi aduerbium loci. significat in quo loco. ꝛ modo interrogatiuum est. Plau. vbi id audisti modo relatiuum. Uirgil. vbi gacide telo iacet hector. Modo infinitum. vt scio vbi perpetrasti scelus. Ponitur quandoq; pro aduerbio tẽporis: post q̃. Uirg. Dęc vbi dicta dedit. Quandoq; pro quando. Ter. in an. vbi voles accerse. Uirg. lib. vj. Est iter in syluis vbi cęlum condidit vmbra iuppiter. Ab vbi fiunt composita. Alicubi. Necubi. Sicubi. si in aliquo loco. vbiuis. vbilibet in quolibet loco. vbicunq; in quocunq; loco. vbinam in quo loco. ꝛ interrogatiuum est.

Vbiubi. significat vbicunq;. quemadmodum. vtut. pro vtcunq;. Teren. in beau. vbiubi est diucellari non potest.

A ante D

Vdum quasi sudum a sudando dicitur humidum. Uirg. lib. iij. ge. Nigra subest vdo trĩ cui lingua palato. Dic vuidus. a. um quod quidam ita ab humido distinguunt. vt vuidum sit qõ intrinsecus habet humorem vnde vuam appellatam volunt Uirg. Uuidus hiberna venit de glande menalcas. Humidũ vero extrinsecus humorem habet. Sunt qui huuidum cum h. scribi velint ac per syncopen ab humidum fieri.

A ante E

Ve coniunctio disiunctiua. vide in dictione vę.

Vecors. quasi sine corde. qui est turbati ꝛ mali cordis. Hinc vecordia. Sal. Igitur color exãguis. fędi oculi. citus modo: modo tardus incessus. prorsus in facie vultuq; vecordia.

Vectis generis mas. Instrumentum quo clauditur hostium. q; manibus percutiendo vehatur. Uirg. Centum ęrei claudũt vectes ęternaq; ferri robora nec custos absistit limine ianus Uectem Lyrnas agriope filius inuenit. Et vectis palus e ferro vel ligno grandior rusticis ꝛ fabris cęmẽtarijs admulta necessarius. Ply. Lato vectes aquifolios laureos vlmeos fieri iubet. Item vectis dicitur lignum quo aliquid vehitur ꝛ portatur. Sic vectes erant fudes in circulis positę ad portandam arcam. vt est apud Erodu. Facies quoq; vectes de lignis sethim. Rursus vectes sunt instra ad aliquid subuertendum euertendumq;. Hora. lib. ij. car. Dic hic ponite lucida funalia ꝛ vectes ꝛ arcus oppositis foribus minaces. Est ꝛ vectis insula in oceano septentrionali. versus tile.

Vectigal. pe. cor. vsu non ratione dicitur. ficut cerutical. capital. tribunal. animal. Noiatiuus enim pluralis a singulari plus vna syllaba crescere non debet. Ergo vectigale sm artez. In genitiuo plurali vectigaliorum. Li. dixit. Messalla vectigalium. Et est vectigal quod ex vectura penditur. Unde ꝛa vehendo dicitur cum ex fundis fruges in vrbem vehuntur. Sz eius significatio latius patet. Capitur nanq; ex publico ꝛ ex priuato. vnde publica vectigalia intelligere debemus ex quibus vectigal accipit fiscus. Priuata quę quisq; sumit ex reditibus ꝛ fructibus. Li. in parador. Ex meo tenui vectigali capio ego ducenta. Pau. Lese harundinis vel pali compendium si in eodẽ fundo vectigal esse consuenit ad fructuariu pertinet. Lice. lib. ij. offi. Ut bona valitudo voluptati antepo natur. vires celeritati externorum autem: vt gloria diuitijs: vt vectigalia vrbana rusticis ędibus ꝛ mercibus. i. puentus reditus introitus. Dr ẽt hic ꝛ hęc vectigalis ꝛ hoc vectigale pro tributario. Sic puincię agri boies qui tributa psoluunt vectigales dñr. Li. li. iij. of. Quas ciuitates. L. Sylla pecunia accepta ex senatusco sulto liberasset. vt he rursus vectigales eẽnt. Sue. in Ilesa. Agrũ campanũ ad subsidia reip. vectigalem relictũ. diuisit extra sortẽ. Li. in catil. Et syluas luscosq; publicos. romani vectigales habuere. Liui. Utrũ annibal hostis ęmulus itinerum berculis: vt ipse fert. an vectigalis stipẽdiarius q; seruus populi romani a patre relictus.

Vecto.as. frequentatiuũ est a vebo. is. a quo vectatio qõ nomẽ semper passionem significat contra aliorum verbalium naturam. hinc vectito.as. frequentatiuum a vecto.

Vectabulum. vehiculum.

Vector q̃ i aliena naui. vel equo vel plaustro vehit ptio. Quiti. In nauim filij mei male pmutatus vector iponor. Aliqñ hor is qui vehit. Li. Etiam summi gubernatores in magnis tẽpestatibus a minoribus vectoribus admoueri solent.

Vectorius.a.um. qõ vehit. vel aptũ ẽ ad vehẽdũ. Uar. neq; idẽ q̃ vectorios facere vult. s. equos ad ephippiũ aut ad prędã q̃

vt ad rem militarē q̄ ibi bēre ad castra volunt ācres.
Vectura non modo actum ipsum hoc est vectionem denotat sz etiam mercedem quę pro vectura soluitur: vtputa pro nauli sine ęquo meritorio.
Vecticularia vita dicitur eorum qui vectibus parietes perfodiunt alienos furandi gratia. Cato. Vecticulariam vitam viuere est repente largiter habere: repente nihil.
Vegeo.es.gui.in sanitate sum. No. Veget pronegetat. vel erigit vel vegetū est. Pōpo. Animos venus veget voluptatibus.
Vegetus.a.um.pe.cor. qō sanum ꝛ icolume est: ꝛ ad corpus pro pie pertinet. Uigens ad aīum. Hel. lib. ij. Quid igit inq̄t dicimus q̄ multos videmus eē pecunię cupidos ꝛ eosdē cū corpore esse vegeto ac valenti. Sue. de Ięsa. Nigris vegetisq̄ oculis: valitudine pspera. Scribit Apul. Lunę numine cuncta aīantia vegetari. i. ali ꝛ vigorata fieri. Sene. quoq̄ li. iij. qōnum refert terrę inesse spm illum vitaliter vegetū ꝛ alentem oia. Nunc enim inq̄t nisi haberet qūo tot arbustis spūm infunderet non aliunde viuentibus qūo tot radices aleret. Hinc vegetatiuam aīam phi recentiores appellant animā sensualem. quę a Plynio dr alens cuius motu interiore plantę vigescunt crescunt frondescunt germinant bzeuiterq̄ viuunt. Li. tīl lib. j. tus. ad aīum retulit. Nor inq̄t aīus est aliq̄d ne tam vegeta mens aut in corde cerebzone aut in empedocleo sanguine demersa iaceat. Et auso vetum cor appellauit: ꝛ quia mobile est. ꝛ quia vigoris domicilium.
Vegeto.as.pe.cor. recreo fortifico ꝛ vegetum facio. conseruo. seu longo tempore in sanitate esse facio. Piero. in gen. Recor dabor fęderis mei vobiscum ꝛ cum omni anima viuēte quę carnem vegetet. Hel. Memorię vegetandę gratia: quod dicimus bonę memorię faciendę gratia.
Vegrandis. parvus ꝛ male grandis. Auso. lib. ij. epist. Hic sępe falsus messibus vegrandibus. Var. lib. ij. de re rus. qōq̄ postea concipiunt fiunt vegrandes atq̄ imbecillę.
Veho.is.xi.ctum. conduco. ppriecq̄ de naui ęquo cęteris q̄ quadrupedibus ꝛ de plaustris dr. Cuius composita sunt. Auco alio veho. Virg. Creditis auectos hostes. Aduehо aliquo veho. Conueo. Circūuehо. Deuehо. deorsum veho. Euehо. extollo. Inuehо. introuehо. Prouehо. anteuehо. Prouehо. produco. Reuehо. reduco. retrouehо. Liui. lib. j. Prędaq̄ inde maiore quā quanta belli fama fuerat reuecta ludos opulentius instructiusq̄ quā pores reges fecit. Subuehо subtus veho. Ięsar com. j. Eo aūt frumēto qō flumine arare nauibus subuexerat. pterea vti minus poterant q̄ iter ab arare heluetij auerterant a quibus discedere nolebat. Seuehо seorsus veho. Proper. Cur tua pscripto seuecta ē pagina giro. Prętereuehо. vide in dictione velabrum.
Vehia. ę. plaustrium. vnde vehiatura pro vectura apud veteres vsurpatur.
Vehes. plaustrum. Ply. lib. xxxvj. Amplitudinem canis eam se cisse pditur vt vehem fęni large onustā transmitteret. Col. lib. ij. Iugerum autem desiderat qō spissius stercorat vehes quattuor ꝛ viginti. quod rarius duodeuiginti. Est ꝛ mēsurę nomen in fęno stercore aliaue materia. Idem lib. xij. Materies si robozea est ab vno fabro dolari ad vnguem debet p quadratos pedes. xx. hoc est inquit vehis vna.
Vehiculum in quo aliquid vehitur. quod cum quattuor rotis phryges tradunt inuenisse.
Vehicularius. q̄ vehiculū ducit. Uehiculare vo qō ad vehiculum pertinet vt ęquus vehicularis. ꝛ rotę vehiculares.
Vehemens. ex ve ꝛ mens componi arbitror tametsi quidā dici velint q̄ vehat eminentius. vel quod vehat mente. A mentis. n. vi atq̄ impetu ficut docet. Hel. dicitur. Nam ve in hoc loco intentiua est. dr aūt vehemens graue magnum vrgens acer a quo vehementia grauitas acritudo.
Veios dicimus vrbem in etruria quā Camillus cępit. Hęc insignis fuit bellorum frequentia cum Romanis. vnde cu nero domum ędificaret amplissimam. ęditi fuerunt illi versus Roma domus fiet. veios migrate qūrites. Si non ꝛ veios occupat ista domus. A veij fiunt. vcientes. tis. populus. vcientanus. a. um. vt vinum veientanum. Hora. Qui veientanum festis potare diebus.
Vel coniunctio plerunq̄ disiunctiuam. vt vel scribam. vel ad te veniam. Interdum copulatiua est vt maxime me tibi amicū facit. vel virtus. vel doctrina tua. Interdū ponitur pro etiā. Ter. in an. vel hō q̄s non credit. Virg. Uel priamo miserāda manus. Interdum pro valde. Li. pro Murena. vel maximū bellum populum ro. cum rege antiocho gessisse. Interdu ꝛ p maxime. Idem treba. Quā mozosi sint qui amant: vel ex hoc intelligi potest. Interdum pro veluti. Teren. in ecy. Uel hic pamphilus iurabat quotiens bachidi. Interdum pro saltē. vt si mihi non creditis vel operibus credite. Inuenitur etiā vel duarum syllabarum. quod est nomen oppidi in aphzica apud Ply. lib. v. Sicut Suel in hispania.
Velo.as.p simpler. l. figō tego. Lac. lib. vj. Danda est opera vt īdumento iustitię pietatisq̄ velemur. Et velare. ligare. Pompo. Reste velet gulam. Per translationez ponit pro vestire. Plau. Muliebri velatus toga. vñ velati ficut docet Festus appellabant vestiti ꝛ inermes qui exercitui sequebant. q̄s in mortuorum militum loco substituebant. Di postea mutatis litteris velites dicti sunt. qui ꝛ ferentarij ab auxilio ferendo. Huius verbi composita sūt. Euelo. ꝛ reuelo. quę sunt cōtraria suo simplici. Nam euelare. ꝛ reuelare significant velamentum tollere. seu rē velatam detegere ꝛ manifestare. Prę uelo de quo alibi. Et habent pe. pro.
Velamen: modo pro veste accipit: mō pro re quę aliq̄d velat.
Velabrum. pe. cor. a velo. as. vel vt quidam volunt a vebo. locus in vrbe roma iuxta auentinum montez. q̄ ratibus ac velis eo veherentur triumphantes romani cum pompa. Sue. de Ięsa. Quod gallici triumphi die velabrum prętereuehēs pene curru excussus est axe defracto. Hic velabrensis caseus qui ibi conficiebatur cunctis prędferendus.
Velatura prętiū qō nautę oatur. ab his qui nauigio vehuntur. velaturā facere inq̄t. Var. lib. j. de re rus. Dicunt qui vecturis viuunt. Nā antiqui vellam non villam dicebant.
Velum. tegmen a velo. as. q̄ vela vētis agitata volitare videātur. Varr. a velleribus. q̄ ex ouium velleribus fierent vela q̄bus boies tegebant. Cuius nauiū vela ex lino aut sparto fierent velū ēt accipit pro cortina q̄ lectis circūducit. Uñ apud euangelium legimus. velum templi scissum est a sūmo vsq̄ deorsum. Diuidebat enim sancta a sanctis sanctorum.
Velaria dicebantur vela quibus theatra tegebantur. Papinianus. Jam velaria lintea pluebant. Unde etiam velaria dicūtur loca abdita quę velis clauduntur. Juuena. Et pueros in de ad velaria raptos.
Veliuolum. pe. cor. mare dr. quod velis velatur. Virg. Despiciens mare veliuolū. veliuolę naues quę velis volant: vt Ennius. Naues veliuolas. quod ꝛ propzie dixit.
Velifico. as. nauigo a faciendis. idest ponendis velis. Dicitur ꝛ velificor verbum commune. vnde ꝛ passiuū protulit. Juue. cum dixit velificatus athos ꝛ quicquid gręcia mendax audet in historias.
Vello.is. velli. ꝛ vulsi. sum. Extirpo. Sueto. de Ięsa. Circa corporis curam morosior vt non solum tonderetur diligenter ac raderetur. sed velleretur etiā vnde vulsa corpora a Quintiliano dicuntur fędissima. Huius cōposita sunt. Auello. Lō uello. Diuello. Euello. Peruello. Interuello. ꝛ Reuello qō est rursus vello. Col. Cum ab opere boues disiunxerit substrictos confricet. manibusq̄ comprimat dorsum et pellem reuellat: nec patiatur corpori adherere. Et omnia per duplex. ll. scribuntur.
Vellit. i. mouit. Virg. Postesq̄ a cardine vellit.
Vellico. as. pe. cor. frequenter velo. qō ppriе fit cum extremas corporis partes digitis vellimus pstando ifestamus. Prop. Nec mihi tam duris insultes moribus ꝛ te vellicet heu sero flebis amata diu. Aug. lib. xiij. ci. dei. Ita se auferebat a sensibus ꝛ iacebat simillimus mortuo: vt nō solū velli cantes atq̄ pungentes minime sentiret: sed aliqn ēt si igne vzeret ad moto sine vllo dolore nisi post modū ex vulnere probabat.

Per translationē vellicare ponitur pro criminari mozdere ac lacerare. Hel. li. iiii. Plura in Salustio inscite aut maligne vellicant. Poza. Uellicet absentem demetrius.

Vellus. lana ex ouibus detonsa q̄ ante tonsurę vsum lanaz veteres vellerent: quam demptam z conglobatam alij vellera alij velumna appellant.

Vellina. regio in vrbe palatino monti cōiuncta. in qua Valerij publicolę z victozię. deozumq; penatium ędes erant. Dicta. Uellina. q̄ ibi pastozes palatum vellere lanam sint soliti.

Veles. itis. pe. coz. qui leuissime oītum armatus. q̄ z velatus z ferentarius. Refert ęlianus ozdinē pedestrē i militia diuidi trifariā. In armatos. quę gratis armatura ōz. z velites q̄ leuissime oīum armant. Uñ z expediti nuncupant. Nō. n. ocreas aut lozicā induūt: iz tñ iaculis z fundis vtunt. In tertio ozdine sūt peltati a pelta dicti. q̄ scutū est parūū z leue. Di mediī erāt inter graué armaturā z leué. Speciatim rorarij accensi ferētarij milites leuis armature vocāt. Per trāslatiōez. Uelites ēt oñr qui vbis altercant. Ouid. in Ibin. Utq; petit primo plenū flauentis arenę nondū calfacti velites hasta solū.

Velitoz. pe. coz. Ntendo vigladioz. pugno. Plau. in Menę. Nescio q̄d velitati estis inter vos. Postea de re translatū est ad verba. Uñ z pro Jurgari ponit. Cic. Cū ingnatissimis hoibus non est cōuicio decertandū: neq; maledictis aduersum impudentes z improbos velitandū: q̄z tantisper filis z compar eozū fias dum paria z consimilia dicas atq; audias. Uñ z Uelitatio quę teste. Festo dicta est vltro citroq; probozuz obiectatio: ab exemplo velitaris pugię.

Velito. as. fit. a velo. as. z ponitur pro velifico.

Velitaris z hoc velitare. q̄ō ad velites ptinet. vñ Uelitaris pugna. Sal. i Jug. Pręterea iere sagittarij z cohoz. peligna cū velitaribus armis. itineris properādi cā neq; his secus atq; alijs armis aduersum tela hostiū q̄ ea leuia sūt: muniti erāt.

Velitatim. aduerbiū figt per saltus z iteruallo q̄ velites pugnādo saltibus vtant. Sisen. Nos vna ęstate i asia z grecia gesta idcirco cōtinentia lr̄is mādauimus ne velitatim aut saltuatim scribendo lectozum animos impediremus.

Velitręcuitas Uolscozum insignis fuit quibus victis romani agrum veliternum ademerunt. Eo coloni ab vrbe missi sūt. vt inquit Liu. lib. ij. refert Diony. lib. vij. Pestilentiaz adeo velitras esse depopulatam vt ex decem partibus veliternorum vix vna superfuerit.

Velia palus italię apud calabzos non longe a palinuro. Velia olim dicta. Est z velia Lucanię oppidum sic dicta. q̄z paludibus cingitur. palus ελος. latinę dicitur velia. postea aspiratio vertitur in. u. z fit velia. Alia velia in latio est. dicta qui a loco palustri finit posita a pelagis. Mos fuit: vt ait Diony. noibus quę inciperent a vocalibus. B. pręponere.

Velut aduerbium similitudinis.

Velox: celer. a volādo: q̄si volox. a quo velocitas z velociter.

Vena. dicta est q̄ per eā veniat sanguis. Nam est conceptaculum sanguinis mixti ɔfusiq; cū spiritu nāli: in qua plus sanguinis: minus spiritus. Inde fit Uenosus. a. um. q̄ō ē venis turgentibus plenum. Per translationē tñ venę in terra oñr subterranei meatus per quos vnda manat. aut alius liquoz. Unde venas argenti: venas auri dicimus.

Venenū dictū est. q̄ cito per venas eat: siue salubze: siue noxiuz q̄ō greci φαρμακον oñt. Nā z medicamēta venena sūt. Et est gñale ad oīa q̄ nām eius cui adhibita sunt mutant. Ply. Balbanum aduersat venenis maxime toxicis cum myrrha z vino. Uñ per quandā filitudinē coloz q̄ a vestib⁹ imbibit venenū appellatur. Uirg. li. ij. ge. pro colozepurpureo posuit qui eius conchę spuma est. Alba nec assyrio fucat lana veneno. Deniq; omne quod vel sumptum vel tactu nocet: venenum dicitur. Unde z pro Ueneficio capitur.

Venenosus. a. um. quo venenum hz: vt venenosus serpens.

Venenatus. a. um. in quod est venenum coniectum. Fit enim a Ueneno. as.

Venenarius. qui parat vel conficit aut vendit venenum. Apul. Qui venenarium accusat scrupulosus cibatur. Quę furez arguit sua custodit.

Veneficus. z Uenefica. q̄ z q̄ venena cōficit. z q̄ incantationibus z ceteris malis artibus vtit. Hinc Triueneficus. i. excellens veneficus. Pla. Mussas adhuc triuenefica:

Veneficium ipse actus venenādi. Ply. Hęc arboz ante atrium sata omnibus veneficijs remedio est.

Venio. is. veni. ventū. Uenire, ppzie est q̄si versus nos ire. Uñ apud auctozes frequenter p ire ponit. Uirg. Uenisti tandē. Ter. Nisi ego ad mercatū venio. i. eo. Sic ēzio ire, p venire: vt eo ad te. Et ambo iungi pñt otō. vt Jt clamoz cęlo et hostis viuit excidio. i. ad excidiū. Aliq̄n constructe cū ablō mediāte. in. q̄si significet pmanentiā. Hiero. Ne forte si venerit vr̄is īmanibus illud apocryphum: dubia, p certis recipiatis. Et lz venio neutrum sit. tñ eius cōposita q̄nq; mutant terminationē vt Duenio Duenioz. Inuenio. Inuenioz. Reliq̄ cōposita sunt. Aduenio circūuenio. Ɔuenio. Deuenio. Euenio. Interuenio. Obuenio. puenio. puenio. puenio. Reuenio. Subuenio. z Supuenio. Poza. Grata supueniet q̄ nō sperabit bora. Poctę tñ aliq̄n venire p īminere vsurpant. Uirg. Se satis ambobus teneriscq; venire latinis. Aliq̄n, p crescere. Idez lib. j. ge. Hic segetes illic veniunt felicius vuę. Aliq̄n, p pozta ri. Ply. Spēs sinopidis tres rubza z minus rubens. z media inter bas. Eius quę ex africa venit octoni asses.

Venire in mentem. non ad recozdationem tantū est: sed ad considerationem z reputationem z intelligentiam. Teren. Ubi in mentem eius aduenti venit. Ueni in suspitionem. idest obliuionem. in vituperationez. idest suspectus factus sum alijs: alij me obliti sunt. vituperoz ab alijs.

Veni in opinionem. i. opinionem habeo. Aliquando tamen passiue dicitur cum opinio pro fama accipitur.

Vento. as. frequentatiuum quo veteres vsi sunt: sed pro eo vtimur alio frequentatio. Uentito. Ply. Bratioz. Alexādzo magno erat frequenter in officinam ventitāti.

Ventus. a venio fit. Nam proprie est cū impetu ventās aer. cū nihil aliud sit ventus q̄z aer cōmotus atq; agitatus. vñ Aug. lib. de quātitate aīę. Nihil aliud q̄z istum aerem cōmotuz ac agitatum eē sentimus. Quod in loco tranquillissimo z ab oībus vētis quietissimo vel bzeui flabello: approbari pōt: quo etiā muscas abigētes aerem cōmouemus flatuq; sentimus. Quod cum euenerit occultioze quodam motu cęlestium vel terrenozum corpozum per magnum spatium mundi ventus vocatur ex diuersis partibus cęli noīa etiaz diuersa sortitus. Uictru. Uentus inquit est aeris fluens vnda cū incerta motus redundantia. Nascitur cum feruoz offendit humozem: z impetus factionis expzimit in spiritus flatum.

Ventulus diminutiuum parvus ventus. Teren. Lape hoc flabellum z ventulum huic ita facito.

Ventosus. a. um. q̄ō est vento plenū vt ventosa regio. Aliq̄n ōz inane vt ventosa verba. i. fine pondere z sine effectu.

Ventilo. as. pe. coz. ad captandū ventū pono aut iacio. Proper. Hāc venus vt viuat vētilat ipsa facē. Hinc ventilari frumētum ōz: oū in area purgat. Ply. Multi ventilare quoq; granū vetant. Leo papa: per trāslationē dixit. Oium discutit cōsuetudinē: ventilat curas: scrutat affectus. Interdū. Uentilare est p manus versare e digitis eximēdo. Apul. Ad hęc ego insperato lucro diffusus in gaudiū: z in aureos refulgentes quos identidem manu mea ventilabā. Juue. Lūverna canopi. Crispinus tyrias humero revocāte lacernas vētulet ęstiuum digitis sudantibus aurū. Huius compositū est. Ventilo. extra ventilo. Col. lib. j. Et celeriter frumenta deterunt non cedente solo pulsibus vngularum tribularumq; z eadē euentilata mundioza sunt. lapilliscq; carent.

Ventilabzum. penultima producta. Instrumentuz quo aliquid ventilatur. Col. lib. ij. Nā cum acerinis palcis granisq; mixtus in vnum fuerit congestus paulatim ex eo ventilabzis per longum spatium iactetur.

Ventilatoz qui frumenta ventilat.

Venia dicta est q̄ optanti adueniat. Est enim remissio culpę z condonatio erroz. Quintil. Peccaui. veniam peto. Qñq;

ponitur pro bñficio indulgentia ⁊ permissione. Lice. lib. j. de ora. Date nobis banc veniam vt ea quę sentitis de omni genere dicendi subtiliter prosequamini. i. concedite. Teren. Da pater veniam fine te exorem. Et cum venia dicimus: hoc est cum pace tua ⁊ te permittente.

Venus. dea putata est q̄ ad oīa veniat. Li. Quę. autem dea ad res omnes veniret venerē noīauerunt. greci αφροδιτη ꝺr ab αφρος. spuma. qñ ex saturni testib⁹ ⁊ maris spuma nata sit. Est ⁊ Venus infima q̄nq; errantium stella ⁊ terrę prima quę bosphoros grece: luciser latine dicitur cum ante graditur solem. Cum aūt subsequit hesperos: vesper ⁊ vesperugo. Ponitur ēt venus p libidine ⁊ coeundi appetitu. Sene. Quod in venerem pronior eēt. Interdum pro pulchrytudine. Quintil. Quod cum gratia quadam ⁊ venerem ꝺr. Vnc Venustas: pulchrytudo. mna salchus autē in epigrammatis ασυριχτι τοι ωλε ωαρ αφρογε μειᾳ ορουσας τι ωτ αωοωοι μενιου χει λεος ωλε ωαρει ουτοι ωρ ωνες εωωλε αγκεα ωαν ταδλε εροτες και ωοθος α δεαγρι α μοῦσεμ ορει νέμε ται.

Venustas. a venere cum pulchrytudinem significat. Venustatem feminis dignitatem viris conuenire docet. Li. Si. luna a Ioue defluat ad venerem facit venustos: ⁊ quibus vt ait. Firmicus in quarto matheseos eruenustate potestas maxima comparetur. Vnc venustas capitur pro gratia dicendi ⁊ venere amabiliq; suauitate. Unde Venustus. a. um. vt venustus homo: ⁊ venusta oratio sicut lepidus homo ⁊ lepida oratio: quę ita inter se differunt: quod Venustum vocamus q̄ cū gratia quadā ⁊ venere dicit̄. Lepidum q̄ rotunditate quadā ⁊ breuitate atq; acumine verborum venustum est.

Venusto venustas ozno. Ambro. lib. hexa. Ideo primum fecit deus postea venustauit: vt eundē credamus ornasse qui fecit ⁊ fecisse qui ornauerit. Huius ītium est Deuenusto. Hel. Tanq̄ pulchrytudinis sibi insignia deuenuster.

Veneror. ex venia ⁊ orando compositum esse videtur: quasi veniam oro. Est autem Venerari colere: ⁊ veneratio honor ⁊ cultus. Poetę tamen quandoq; Veneratum pro venerabili ponunt. Virg. Cur suspq; dabit venerata sacerdos.

Venerabilis. qui cultu ⁊ veneratione dignus est. Ply. Vir grauis ⁊ ipsa iam senectute venerabilis. Noīa enim quę in bilis desinunt a verbis venientia: qñq; infinitum passiuum eius verbi significant cū dignus: vt spectabilis: dignus spectari. Admirabilis. dignus qui sit admirationi. Qñq; infinituz vel actiuum vel passiuum cum potest: vel nā aptum est: vt Risibilis qui pōt: vel nā aptus est ridere. Penetrabilis q̄ pōt vel nā aptus est penetrari. Stabilis. qui potest vel natura aptus est diu stare. Possibilis qui fieri potest.

Venerandus idem quod venerabilis. Seneca. Uocem estimatione dignam ⁊ oi seculo venerandam. Unde nō desino admirari inscitiam: vel potius insolentiam quorundā sacratorum: qui indignantur: non sibi scribi cum litterę dantur. Venerandum aut reuerendum: dicentes Venerabilem oībus conuenire. Venerandum autem vel reuerendum solis. prelatis: ⁊ reuerendissimus o barbaries.

Veneranter. significat cum veneratione. Apuleius. Et ab eo veneranter exceptus paululum quieui.

Veno: venaris feras indago: ⁊ quasi circūuenio: a Uenio vt q̄dam arbitrati sunt deductū. ppter veteres venari passiue. p circūueneri posuerunt. Enn. Teneor correpta ⁊ vndiq; veno. A quo per translationem venari capimus pro captare. hoc est artificio quodam ⁊ solertia quęrere. vt Venor laudem. gloriam. quod etiam aucupari dicimus.

Venatus. us. ipsa venatio. vt est in Sene. Cumq; venatu aliquid ceperis.

Venaticus. a. um. quod ad venationem pertinet. vnde venaticos canes dicimus quibus feras persequimur: Var. Canū duo genera. Unum venaticum. alterum quod custodię causa paratur.

Venatorius. a. um. idem quod venaticus vt venatoria instrumenta quibus in venando vtimur.

Venabulū. telum quo venantes vtuntur acIei longissimę apud nos cornibus hincinde exrantibus. Mar. si de recta geres lōgo venabula. rostro. Dic breuis i grādē cōminus ibi aprū.

Venaphrum. a venere ⁊ aphros: componitur ⁊ est nomen oppidi in campania in cuius agro fiebat optimum oleū. Mar. hoc tibi campani sudauit bacca venaphri.

Venetia. regio italię. quę a Mintio amne vsq; Tiliamentum protēdit̄. ab Enetis populis dicta qui post bellū troianū cuz Antenore salutē cōsecuti cursuz huc e paphlagonia tenuere. Auctor. Ply. Alij. a Gallis eius dē appellationis originez traxisse dixerunt. Fuerunt enim Veneti ppli inter celtas littora oceani gallici icolentes: quos Cesar nauali prelio superauit. In hac regione sunt vrbes illustres Uerona Uicentia Patauiū ⁊ Venetię ciuitas. ⁊ Virunus placida ⁊ amena.

Venetię ciuitas insignis. quę anno a natali christiano quinquagesimo quarto supra quadringentesimum condita fuit quo anno Attila rex humanorū aquileiam euertit: de cuius laude quoniam apud Jacobiphilippi chroniam a nobis late cō gestum ē duximus omittendū.

Venetus. a. um. pe. cor. qō e Venetijs ē: vt Veneti ciues. Venetus color vt ait. vege. cęruleus ꝺr. qui color est marinis fluctibus filis. Scribit. Lampri. Heliogabalum comedisse pisces coctos cōditura veneta q̄si in marina aqua cuz colore suo. a quo colore aurigarū factio veneta noīatur. Et qui eo colore induebantur Venetiani dicebant̄. vege. lib. iiij. de re militari scribit: nautas veste veneta. eē induendos: ⁊ vela nauium exploratoriarū colore veneto esse tingenda. Dic color ēt thalassicus. i. marinus ꝺr Greci enim thalassan mare appellāt. Itez a colore ferri ferrugineus vocatur.

Vendico. as. pe. cor. approprio ⁊ meū esse dico. Amb. Aues cęli speciale sibi nihil vendicant. Uendico. vero. vlcisor. quasi vim dico.

Venter. capitur pro eo qui vt. hoc est: qui a pectore ad pubem terminatur. Dicq; extenditur: qñ ex pelliculis constet quas vocant pantices. Iuue. Montani quoq; vēter adest abdūctardus. Sed proprie est vbi cibi conficiuntur: Cuius diminutiuum est Uentriculus. Cor. Cel. Uentriculus autem qui receptaculum cibi est: constat e duobus tergoribus: isq; inter lyenem ⁊ iecur positus est. Huius duo sunt officia vt inquit. Macro. superius ⁊ inferius Superiore deuorata recipiuntur. Inferiore. quę excreturi sumus emittunt̄. Aliqñ ponitur pro stomacho. Iuue. Uentre nihil noui frugarius. Aliqñ pro aluo. Cel. lib. iij. Ubi ab inferiore parte purgandus aliquis est ventrem eius ante soluendum esse. Uterus ideo dicitur: quia continet: ⁊ tanq̄ vter est.

Ventriosus: qui ⁊ ventricosus ꝺr qui magnū hz ventrē Plau. in merca. Ego dicā varū ventriosum. Nam. c. lra sępe additur. Nā arcadius arca dicus. Sardonius sardonicus: Nū ⁊ nunc. tum ⁊ tunc. Iuue. Utendum est recte tum pp plurima: tunc bis precipue causis.

Ventrale. vestimentū ventrē cōtegēs. Ply. Pris mei. memoria cępere amphimala nra sicut vilosa etiam ventralia.

Vepres tam in singulari q̄ plurali. gñis mas. scōm prosuz: ⁊ fę minini fm Prisc. rubus siue spina: ꝺr q̄ vehementer phēdat Ouid. lib. v. me. aut lepori qui vepre latēs hostilia cernit ora canum. Huius diminutiuū est: Uepreculа. Li. pro Ser. Ut illa ex vepreculis extracta nitedula rēp. conaretur arrodere. Uepretum locus vepribus plenus.

Ver. anni pars temperatior. a veniendo: q̄ tum venire. i. oriri ⁊ crescere incipiunt virgulta ⁊ frondes ac flores arborum atq; herbarū. Uel dicit̄ a Uiuendo: q̄si viuer: vel a vertendo: q̄ tum se vertere incipiat tempus anni. Quippe ver nouuz anni initiū ē. Diuiditur enim ver vt ceterę partes anni in partes tres: nouum adultum: ⁊ peceps. Uer sacrum dicebant veteres in quo sacra ⁊ ludos faciebant. Quod quidam quasi religiosum putant octā. Sisena. Qñ sabini feruntur vouisse si res communis melioribus locis constitisset se ver sacruz facturos: vel potius. αωοτου εαρος.

Vernus. a. um. qō est veris. Unī Amb. Uernaz tēperiem dixit.

Verna: seruus ex ancilla ōnatus. a vere. q̄ hoc tempus anni ad gignendum maxime sit idoneus. Et quia ōnes cum ancillis consuetudinē habebant verno tēpore. ideo seruos dominatos: vernas appellauerūt. Huius diminutiuū est Vernula.

Vernaculus. a. um. dicitur omne qđ domi nostrę nascitur: vel qđ in nostra p̄ria est. Vñ vernacula lingua dicit vel seruilis vel plebeia: q̄ tanq̄ cōi ac naturali oēs vulgo loquuntur. Vernaculus mos. i. domesticus vel patrię. Interdum ponitur p̄ro p̄p̄rio ac peculiari. Ply. Potissima nobilitas datur viris peculiaribus atq; vernaculis italię. Interdū p̄ro eo qđ a nobis domestica cōsuetudine vsurpātur. Li. in bruto. Nescio quo sapore vernaculo. Idem in Ver. acti. vi. Non vt solemus interdum indefensionibus dicere crimen domesticum ac vernaculum. Vernaculi etiam dicuntur malis moribus hoīes & lingua p̄roterua: q̄ vernax silēs sint quib⁹ ars ē adulari & maledicere. Itez Vernaculum dicitur quod est veris. Ply. lib. xvij. Vernacula putatio delectis per ramos vitium crimibus cirūuestit arborem.

Verno. as. pullulo. Mar. Dum tibi vernarent tenera. lanugine malę. i. pilos emittere inciperent. Piero. Per translationem in explanatione canticorum. Ubi inquit ex anima defiderium tempestas defuerit: tunc incipient in ea flores vernare virtutum. Aliquando vernare splendere est Amb. Circūdit me vernantibus atq; coruscantibus gēmis p̄ciosis. Aliq̄n p̄ro Lanere. Plau. Dum auiculę vernant. Quippe verno tempore omnia lętari videntur.

Vernilitus. p adulatore. a veteribus vsurpatur. Lęci. Credo nimis tandem hic sit vernilitus.

Vernilis. & hoc vernile pe. p̄ro. idem quod seruilis. siue scurrilis. Verniliter scurriliter seu adulatorie.

Vernalis & hoc vernale: quod est veris. Aug. lib. vij. cini. dei. Propter vernalem quippe faciem terrę quę ceteris temporibus est pulchrior porphyrius p̄bus nobilis atyn florem significare perhibuit.

Vernatio: corium vetus quo serpentes exuuntur: quoniam id vere fit. Notum est serpentes quot annis verno tēpore exuere membranam corporis hyberno situ obductaz. Ply. Lendes tollūtur adipe canino vel anguibus in cibo sumptis. anguillarum modo: aut vernatione quam exeunt pota. Idem. Anguine vernationis membrana cum oleo tędęq; resina calefacta auribus p̄odest. Eadem Senectus dicitur. Uide in dictione Senectus.

Vernactum: terra vere p̄roscissa: quia vere actuz aruum. i. versum est. Ply. Quidam vtiq; ab equinoctio verno p̄roscindi volunt: quodq; vere semel aratum est: a temporis argumento vernactum vocatur.

Veratrum. pe. core. herba quę & bellebrous: q̄ mentem auertat. Persius. Ebria veratro. Huius duo sunt gña album & nigrum: vtrunq; radice fibrata ceparum modo.

Verbanus lacus cisalpinę gallię ex quo Ticinus fluuius emergitur: seu per quem ex alpibus effluit impadum. Nunc Lacum maiorem appellant.

Verber. instrumentum longum & exile qualis est virga baculus arundo: & si quid est simile: p̄p̄rie autem significat summitatem sarmentorum. Quintil. Ignesq; ex p̄ximo raptos: verberaq; quę casus obtulerat inuado.

Verbero. as. cędo verbere. Sic. n. a verbere fit verbero qūo a fustis fustigo: & a flagellum flagello. Licet etiaz de verbis dicatur: qm̄ vt testatur Nonius: non solum verberare a verberibus dictum sed a verbis. Plau. in aul. Nam cur me miseram verberas. Huius composita sunt. Diuerbero. deuerbero. Teren. in phor. Quot me censes hoīes iam deuerberasse vsq; ad necem hospites tum etiam ciues. Euerbero. Reuerbero repercutio impedio. Col. li. iiij. Ut mota eq̄liter bum⁹ nouellis seminis radicibus quācunq; in partē p̄orepserint molliter cedat ne incrementa duricia reuerberet sed tenera velut intimo sinu recipiat. Trāsuerbero feriēdo traijcio trāsfodio. Lact. Nam dolore iniurię concitatus ydas alteruz gladio transuerberauit.

Verbero. onis. q̄ est verbere dignus. Et est cōtumelia seruoz

Verbereus. a. um. qđ est dignū vt verberetur. Plau. Sz cecum video verbeream statuam vt magnifice infert sese.

Verberalis. verbere dignus q̄si v̄beralis: a quo v̄beralior v̄beralissimus. Plau. v̄beralissimus ēt rogitas non fur ꝫ trifur.

Verberatus. us. ipsa verberatio.

Verberito. as. sępe verbero. Fes. Uerberitare idē cato frequentatiue ab eo quod est verbero dixit.

Verbum. a verberatu: q̄ v̄berato lingua ītra palatum aere ois oratio pmatur. Vñ & p̄ro q̄libz: dictione ponit: siue illa sit nomen: siue p̄nomen: siue vna aliarū partium. Uar. a veritate deducit q̄ verū nos loqui oporteat. Est aūt verbum varie a varijs diffinitum p̄pterea q̄ varie significet. Primo enī sacrę scripturę diffiniunt verbum esse: qđ intra ai silentiū mēte concipimus videlicet ipsam cogitationem quę adhuc conscientię secreta retinetur. Uocem vero per quam verbuz p̄fertur in medium. Uox sonus index est cogitationis: verbuz vero ipsa cogitatio. Sicut enim quando verbum corde concipimus necessaria est vox quasi quoddam vehiculum verbi: & quodlibet verbum ipsum per oris sonum ad alium trāsferimus: tamen sic eum integrum etiam intra nos clausum tenemus: & sic a loquente transfertur: vt tamen in sua sede teneatur. Aliquando verbum dicitur: q̄ are siue facto distinguitur: vt nō est opus verbis sed factis. Hinc dare verba dicimus p̄ro decipere. Aliquādo sumitur p̄ro vt ē vna ex octo partibus orationis in quo omnis vis orationis est. Hinc Uerbale nomen dicitur quod a verbo descendit. Aliquando capitur p̄ro vniuscuiusq; signo. quod ab audiente potest intelligi. vnde verbosus multiloquus. Aliquando p̄ro Contesta oratione: cuius in ea multa sint: vt apud p̄ophas sępe legimus verbum quod factum est. Et aplus. Presbyteri dupli ci honore honorētur maxime qui laborāt in verbo & doctrina. Quantocunq; tempore quisq; in predicando euangelium laborauerit: non verborum sed verbi dei predicator erit. Et quantocunq; tempore quis in vniuersa vita sua qua istā gerit carmen quantalibet longitudine p̄tendatur quęcum q; verba vel ore vel sola cogitatione locutus fuerit corde in penitenti contra remissionē peccatorum quę fit in ecclesia verbum dicit ō spiritum sanctum. Est & verbum sententia seu enunciatio quę vno ligatur & stringitur verbo. Ter. in adel. Postremo illud non meum verbum facio. quod Mitio bene & sapienter dixit.

Verba dare: est decipere. Ter. in an. Cui v̄ba dare est difficile.

Verba ad rem conferre: est bene agere quod dicit. Terē. i heau. Uerum si verba ad rem conferet vapulabit.

Verbale qđ a verbo descendit: vt lector a lego. rector a rego.

Verbulum diminutiuū. Vier. Secreta v̄bula nō carēt suspitōe.

Verbosus. multiloquus. Lice. Habes epistolam verbosiorem fortasse q̄ velles.

Verbosito. as. verba p̄rosero. Piero. Nullius est meritioris diuina officia verbositare: & misera mente quę intrinsecus imminent vagando circuire.

Verujerbium; verus sermo. Plau. Tu repertus philocratem q̄ superes verujerbio.

Verbena p̄roprie vt ait Ser. Herba sacra sumpta de loco sacro capitolij qua coronabantur fęciales & pater patratus: fędera facturi: vel bella indicturi. Abusiue tamen etiam verbenas vocamus omnes frondes sacratas vt est Laurus oliua vel myrtus. Teren. in an. Ex ara hinc verbenas sume. Nam myrtum fuisse Menander testatur. Do. vero verbenas ait esse omnes herbas & frondes festas ad aras coronandas ex aliquo loco puro decerptas: q̄si herbenas. Ply. li. xxij. Scribit nomine sagminum & verbenarum significari gramen ex arce cum sua terra euulsum. Idem lib. xxv. verbenacam peculiariter vocat herbam quam greci hierobotanen. quasi sacram herbam dicunt aliqui peristereon: quasi columbariam: sed in simplicibus quis melior ac fine comparatione p̄stantior quam dioscorides: hic igitur de verbena ita scribit

περὶ ἱερᾶς περιστερεὼνος φυτὸν ἱερὸν ἐστὶ περὶ δροὺς τοὺς οἰ-

δλε τρι γονδ νοιδλε βουνιόμ οιδλε ιερα βοτανα οιδλε φιλτροδοτας αίγυπ τιοι ψε ψε τε προφητα ι ηρας δακρυνο οιδλε αιμαγαλης οιδλε αιμαερμου ραμαιοι κρίζα γαλλινακια οιδλε περιζερέωνα ορ σον ονομαζαι.

Vergilie stellę sunt quę ꝛ pliades: ꝛ Institor vestis oñr: ita appellatę ꝙ earū ortu ver finem facit: seu ꝙ circa equinoctium vernū sit earū ortus matutinus. Sunt autem septem in tauro locatę quaꝝ signo ex oriente ęstas significatur: occidente hyem ostenditur. Earum exortus fit circa. q̄nto idus maias distans ab equinoctio verno vnde quinquagesimo die.

Vercelle inq̄t Piero. Ligurū civitas haud ꝑcul a radicibus alpium sita olim potens nunc raro est habitatore semiruta.

Vereor. eris. veritus. timeo. Sz ꝓprie vereri liberorū qui honesti gratia mouent. Timere seruorū: qui formidine pęnę faciunt. Dictum Uereo a ve. ꝛ reor. q̄si valde reor: quia ea quę timemus multi facere ac diu cogitare solemus. Huius compositum est reuereor: quod est veneration i habeo: ꝙ ē timor agendi quod reprehēdi possit. Hinc Reuerentia Iuue. Vis nullus pudor verbis aut reuerentia mensę.

Verenda oñr loca quę nō nisi cū verecundia noiantur.

Verecundor. verecundia teneor. Lice. li. iiij. de ora. Alterum cōtantem ꝛ quasi verecūdantem incitabat. Uerecundus q̄ verecundia tenetur. Lz q̄siqz ꝓ audaci sumatur. Plau. Sic ē vera ꝓdico nisi etiam hoc falso dici: insimulaturus es. nimis verecunda es. Uerecunde aduerbiū. cum pudore.

Veredarius: nunci⁹ cursor: siue tabellarius equestris celeri celeritate lras perferens: vt acaballis caballarius. Ueredus enī dicitur equus velocissimi cursus quibus vsi sunt maiores in venatione. Mar. Parcius vtaris moneo rapiēte veredo. Idem. Stragula succincti venator sume veredi. Talibus nostra tēpestate vtuntur lancerarij equestres stratiotici quos dicunt lanceas manibus recipientes. Piero. in lib. bester. Epistolę missę sunt per veredarios: ꝛ egressi sūt veredarii celeres nuncios perferentes.

Vergo. is. si sm Diom. xi. sum: significat declino. Uir. li. xij. Quo vergat pondere letam. Huius composita sunt Deuergo deorsum verego. a quo Deuergentia ꝓ curuatura. Hel. Nam quāta partiuꝫ circulorumqꝫ cęli ex deuergentia ꝛ connexionibus quid varietatis fit quis non videt. Inuergo. Plau. in Cur. Ipsum expecto tangere iuergere in me liquores tuos.

Verro. is. verri ꝛ versi. suꝫ significat trabo a rete quod verriculum dicitur. Uirg. Hinc versa puluis inscribitur hasta. Idē Quippe ferant rapidi secum verrantqꝫ per auras. Aliquando verto. Idem. Adnixi torquent spumas ꝛ cęrula verrunt equora aliquando Mundo: ꝙ trabendo sordes mundent. Iuue. Uerre. pauimentum: nitidas ostende columnas. Huius composita sunt cōuerto. Col. lib. viij. Diligēs pastor quotidie stabulum conuertit nec patitur stercus aut humore cōsistere. Cato. Uillā conuersę mūdeqꝫ habeat Deuerro. deorsum verro. Euerro. extra verro.

Verriculum recte piscatorium quod trabendo euado educitur Uerricula veteres ꝓ articulo vsurpabant.

Verretrum mēbrū virile a verrendo dictum. Piero. Cur portas verretrum paule: cur a sexu fęminarum barba pilis aliaqꝫ membrorum qualitate distingueris.

Verto. is. verti. versum a vere dici putatur: q̄n vere annus incipit verti. Uir. Gorgona desecto vertēte lumina collo. Interdū trabo. Uirg. Et versa puluis inscribitur hasta. Interdum transfero. cū quidpiam de vna in aliam linguaꝫ trāsferimus. Plau. Uertit. barbare. Interdum cōsidero voluo agito. Sal. exercitum vertere. Huius composita sunt. Aduerto. animaduerto. auerto. conuerto. circūuerto. diuerto. Euerto. Inuerto. Interuerto. Obuerto. Peruerto. Prꝙuerto. Reuerto. subuerto. ꝛ transuerto.

Vertor. deponens. eiusdem significationis cuꝫ verto. Uir. Uertitur interea cęlum ꝛ ruit oceano nox. Hinc cōponuntur. Reuertor ꝛ prꝙuertor.

Vertere solum dicebātur vrbe cedentes siue ob detectā creditoribus pecuniam: siue ob exilium. Liui. li. iij. Collegę eorum exilij gratia solum verterunt. Li. ꝓ Lecin. Qui volunt penam aliquam subterfugere aut calamitatem: eo solum vertunt. i. locum mutant.

Verso. as. frequentatiuum a verto. Hora. Uos exemplaria gręca nocturna versate manu: versate diurna. Et est actiuuꝫ: a quo fit Uersor deponens. Unde Controuersor. Est autem versari in aliqua re assiduum esse Li. In quibus ꝓpter illas insanias substructiones facile mille hominum versabatur. Conuersor ꝛ diuersor eiusdem cum simplici significantię. Aug. Sentiunt se esse peregrinos: sic diuersantur in opulentia diuitiarum suarum quomodo viator in stabulo trāsiturus non possessurus.

Versatilis ꝛ hoc versatile. penul. cor. qꝫ huc ꝛ illuc versatur: siue qō idoneū est vt versēt: vt gladius vsatilis: axis versatilis. Ply. li. xxxvi. Idem molas versatiles. Uolsinę inuentas.

Versipellis. qui facile vertit pelle. hoc est vultum ꝛ apparentiam ꝛ quomodolibet faciem mutat. i. versutus ac dissimulator: qui modo vnum: modo aliud ostendit. Plau. in am. ꝓ prie dixit. Uersipellem se facit quando lubet. Sunt qui dicāt vulgo infixam opinionem esse: homines in lupos verti: rursusqꝫ restitui sibi.

Versutus. q̄ vertit. Plau. in epi. Uersutiores qꝫ rota figularis. Li. li. iij. de nā deo. Uersutus a vsando or cuius tāqꝫ celerrota mēs vsatur. Aliqñ tñ versutus ꝓ perito ponit. Pla. Nec magis versutū: nec quo careas egrius. Prꝙie tamen versuti oñr q̄ mentē crebro ad malitiam vertant. Hinc versutia calliditas: malitia. Uersutiloquus ꝛ versutiloquax.

Versicolor. pe. cor. apud iurisconsultos id or qō vertit ꝛ mutat colorē. Uñ vestes quę ex lana nō tincta. i. natiuo colore sunt cōsciē: colorię oñr: qz nālez colorē hūt: siue albū: siue pullū siue rufum. Quę vo in aliū colorē vsę sūt vsicolorię. Prꝙie tñ a Ply. versicolorię seu versicolores oñr quę variis coloribus cōstāt: q̄si eos mutare inuicē videant vt ē cauda pauonis et collū columbę: ꝛ aq̄ maris. Liui. Punico bello interdictū fuisse mulieribus ne versicoloribus vestirent. i. coloris varietate distinctis. Illud vero Uir. Uersicoloribus armis. exponit. Seruius. depictis: pp qō bellicosus ostenditur.

Versura. a verto. is. or cū aliq̄d vertit. Var. li. i. de re ru. Nam aliquod ex q̄busdā foliis pp eorū versurā qō fit anni tps vt dici possit vt olea ꝛ ppls alba ꝛ salix. horū eni folia cū cōterūt se: solstitiū or fuisse. Itē versura or locus ad quē cū q̄s peruenerit reuertit. Col. li. ij. Sulcū āt ducere lōgiore qꝫ pedū centūuiginti ōriū pecori ē: cū ventū erit aduersurā in prioreꝫ ptē iugū. ppellat: ꝛ boues ibidem bcat: vt colla eorū refrigescant. Itē versura ē quam. greci cāpen vocāt flexus ipse angulor in ędificijs ꝛ parietibus exterior: vt est apud Uictr. pp qō et crura ipsa. Uege. in iumētis gābas vocat: q̄si campas. Uersurā facere antiq̄ dicebāt mutuo pecuniā sumere: ꝙ initio q̄ mutuabāt ab alijs nō vt domū ferrēt sz vt alijs soluerent id faciebant ꝛ velut vertere creditorē videbant. Do. versuram facere ē ęs alienū ex ęre alieno soluere. hoc fit: q̄n ęs alienuꝫ nobis ꝛflatū fuerit: nec nobis tñ pecuniaꝫ sit vt q̄d dissolnē liceat: vbi dissoluendi tps aduenerit. mutamus creditorē: ab altero. s. vsurarium ęs accipientes qō alteri reddamus. Die. de morte Paulę. Liberalitas sola excedebat modum ꝛ vsuras tribuēs versuram quoqꝫ sępe faciebat vt nulli stipes rogantiū denegaret. Ter. Uersurā solues. i. creditorem mutabis. Seneca. Ab epicuro versura facienda est: quod figūt mutationem snię faciēdā eē ab epicuro. Lice. ꝓ Cęlio. Nulli sumptus: nulla iactura: nulla versura.

Versoria apud Plautum vr esse instrm nauticum ex quo soluturi cognoscebant vnde flarent venti: ꝛ an mare admitteret cuiusmodi fere apud nos magnetis vsus in eo vase quod pyxidecula vocatur.

Versus. a. um. participium: vt risus est in luctum.

Versus. us. carmen. a verto. Aug. li. ij. de ordine. Et ne lōgi⁹ pedū cursus ꝓ volueret qꝫ eius iudiciū possz sustinere: moduꝫ statuit vñ reuerteret. Et ab eo ipso versum vocauit. Inter-

dum versus figt ordinē seu tractū. Virg. Ille ēt seras in versum distulit vlmos. Interdū cātū. Ply. cātuz imitabant lu scinię iunioꝛes versusqꝫ quem imitentur accipiunt.

Versus ꝓpositio: actum reḡrit ⁊ fere sp postponit. Plau. Ego portū versus pgā ⁊ pquirā: quē si nō inuenero domū versus ruertar. Dicimus ēt. Quoqꝫ versus: q̄qꝫ versus. Utroqꝫ versus. i. i vnāquāqꝫ ptē. Quocūqꝫ in vtrāqꝫ ptē: hꝫ qñqꝫ adiunctā aliquā ꝓpositiōem: vt ad occidētē versus. Ad castra versus. In foꝛū versus. Lice. in Lēl. Is primū in foꝛū versus instituit agere cū ppl'o. Q̄ñqꝫ aduerbiū: vt sursum versus. Dicimus ēt Uersum. Uñ aduersus ⁊ aduersum.

Verter. q̄ ⁊ voꝛter. a. verto. is. ꝑpue vertices oñr contoꝛti vēti ac rotati a q̄bus fit q̄ typhon vocaf. i. vibraf. Uoꝛtice: vt inquit Apul. in cosmo. toꝛquetur humus arida: ⁊ ab imo erigitur ad summum. Uentus auctoꝛe Sen. li. v. nāluꝫ q̄nū aliquo ꝓmōtoꝛio repcussus: atqꝫ in se volutatus facit voꝛticez: qui cīrūactus: ⁊ eūdē ambiēs locū: ac se ipsa vertigine ocitās vertigo vocaf. Docet Quīti. li. viij. verticē esse otoꝛtam in se aquā vel q̄cq̄d aliud silr vertiť. Uir. Ingēs a vertice pōtus Lic. li. ij. tuſ. Per trāslationē vertices doloꝛū dixit ꝓ vertigine rotatiōeqꝫ q̄ in doloꝛibus circūagit. Lancinatqꝫ pcoꝛdia. Inde pp flerū capilloꝛū ps summa capitis oꝛ verter: siue qꝛ ad occipitū i decliue vertiť. Uñ dicere solem' a vertice vsqꝫ ad calcē. i. a ꝓncipio vsqꝫ ad finē. Apul. tñ ad verticē appellat q̄ tenui cute capilliſqꝫ cōtegitur: q̄ i dogmate plonis sic scribit. Deniqꝫ ipsius capitis verticē specta tenui cute otectū capilliſqꝫ birsutū aduersus viz frigoꝛis ⁊ caloꝛis. Ply. lib. xj. Binos boūm tñ aliq̄bus vertices dat cū ait. Uertices bini boūm tñ aliq̄b' capitis ossa plana. Ab hui' filitudine: q̄ō i mōtibus eminētissimū ē: verter appellaf: qñ q̄ ibi nascunf ptim i dexterā: ptiz i sinistraz vertanf. Itē altissimę ptes cęli q̄s greci polos vocāt: oñr vertices: q̄ circa hos mūdus roteꝛ tur. Uir. Hinc verter nobis sp sublimis: at illū sub pedibus noꝛ atra videt: manesqꝫ ꝓfundi pp q̄ō ēt cardies oñr a filitudine eoꝛ cardinū circa quos valuę voluunf. Apud. Uir. li. Be. ꝓ aq̄lone ponit. Tēpestas a vertice in syluis incubuit: ꝓpꝛie tamen vnde initiū ē voꝛtices antiq̄ per. o. litteraz pronunciabant. ꝓimus africanus per. e. vertices dixit.

Vertebra. pe. coꝛ. siue vertibulū dicit vbi summę ossiū ptes nō ꝙualr finiunt sz quibusdaz crassioꝛibus nodis cōglobatę ⁊ substringuntur facilius neruis ⁊ tutius vertuntur.

Verticulum ĩstrumentū quod fuso adhibet vt facilius vertaf. Cuius diminutiuum est Uerticillum.

Vertigo. pe. ꝓ. idē q̄ō vertex: moꝛbus capitis ex frigidis ⁊ lētis humoꝛib' oꝛiocatis oꝛit: ita vt sic affecti occasiōe qua succidant. Dictus. q̄ñ ob oculos eoꝛ voꝛticosa q̄dā ⁊ rotatilia cirūagi videanf. Greci Scotoma: siue scotomiam vocant.

Vertunus ꝓ simplex. n. sicut poꝛtunus. ocūs fuit deus i vertēdaꝝ rex. i. emēdax ac vēdēdarū: vel vt inq̄t. Do. q̄ reb' ad opinata reuertētibus p̄est. Sępe āt male cedit q̄ bonū putaf: ⁊ hoc ē male vtisse: vt ille gradius q̄ muneri oat' ē: adminiculū fuit regię peūtis. Ter. i adel. Quęres tibi male vertat. Uel vertunus ocūs ē annus a vertendo. Semp enī ouertiť finito cursu. Poꝛ. Uiuē vertunis quotquot sū natus iniquis. vñ annus vertēs cū sol ad signū vñ cępat redit vt inq̄t Uict. vt dicit vertunus a verso mutatoqꝫ cursu fluminis tyberini. Ouidi. li. vj. fas. Nomē ab aduerso cęperat amne deus. Uel dicitur vertunus q̄ vertatur in quācūqꝫ figuram.

Vertunalia: vertuni festa que fiebant mense octobꝛi.

Vertius: magnarū virium dicit. Pompo. Domo in currendo vertius qui cum athlante contendat.

Veruco. as. significat Uerto.

Verpus. de coꝛticatus pellē nō hīs. Quonoīe ēt ocūs ē digitus medi' a vertēdo podice. Et indei oci sūt verpi q̄ auersaz ab alijs nāz hēre videanf. Iuue. Eadē nisi sacra colēti q̄sitū ad frontē solos deducere verpos. Uel. q̄ō patiētes sanguis fluxū hoc digito vertēdo podici vtunf. Et verpa mēbrū virile. Mar. Nō nisi p somnum nunc arrigis ⁊ tibi me vi icipit in medios meiere verpa pedes. Dcā verpa ab iuersa pellicula.

Vertagi dicunf canes sponte inuenationem exeūtes: p dāq̄ vomum referētes. Mar. Non sibi sed dño venatur vertagus acer. ille ego sum lepoꝛem qui tibi dente feret.

Verres. is. ⁊ verri. nomen ꝓpꝛium viri romani contra quez. Lice. oꝛationes habuit: quę Uetrinę appellātur. Et Uerres poꝛcus non castratus dicitur.

Verū: solidū syncerū: nō falsum: q̄ verno tpe sole arietē igresso oīa vere nascunf: ptusqꝫ ad maturitatē puenerūt: cū aliis tēpoꝛib' nata sępe deficiāt. Aug. li. ij. soliloq̄oꝛuz. Uerū ē q̄ō ita se hꝫ vt cognitoꝛi vr si velit possitqꝫ cognoscere. Quidā hoc nomē a ve ptica. q̄, vehemētia figt: ⁊ res deducūt q̄si nō verborum sonitus ianis ſz solida res. Dic veritas ocā ē. ⁊ verifico. as. aliq̄n verū oꝛ bonū: ę quuz iustū par ⁊ vtile. Poꝛ. lib. j. epl'arū. Metiri se quēqꝫ suo modulo ac pede verū. Li. li. iij. tuſ. Si marie verū sit ad coꝛpus oīa referre sapiētē. aliq̄n sumiť ꝓ veridico. sicut eōꝛio falsum ꝓ fallax. Ter. i an. Sū verus. Q̄n vero cōiūctio ē ponit ꝓ ſz: ⁊ sepe iūgit cū tñ: vt vez tñ ⁊ cū enī vero: vt verū enī vero. Et cū enī Ter. in adel. Uerū enim: quando ꝓmerui fiat idest certe.

Vero aduerbiuz figt. certe vere ⁊ ponit i ꝓncipio oꝛōnis. Uir. Egregiam vō laudē ⁊ spolia ampla refertis tuqꝫ puerqꝫ tu'. Est ⁊ diūctio affirmatiua. Li. Ego vō fui vellē vt scribis in meo grauissimo casu affuisses. Interdum est aduersatiua: ⁊ figt āt. Et i eodē loco vtraqꝫ hoc diūctio poni pōt añcedēte sp al'q̄ dictiōe. Sene. Poncstā tibi ꝓuinciā delegaueram: tu vō tāq̄ turpē recusasti. Interdū Expletiua est: qū. s. oꝛnatus tñ cā ponit: vt tu q̄dē scribis: ego vō lego. Nusq̄ enī referť sz tñ a sñia sniam distinguit. Ponit ēt ꝓ q̄nimo. Seneca Socratē cum Platone ⁊ zenonez ⁊ cleantē in animū meum sine dignatione recipiā. Ego vero illos veneroꝛ ⁊ tātis noib' semper assurgo. Ply. in ꝓfa. Proinde occupantibus locuz faueo. ego vero ⁊ posteris. Dicimus autem Age vero. Sane vero. Jam vero. Enim vero. At vero.

Vero. as. verū dico Hel. Satin vates verāt ętate i agenda Est ⁊ verare vā repīnare. Sido. quotiēs vba graia carmina verat

Verax: qui vera dicit: ⁊ nō mentiť: ⁊ plus est q̄ verus: q̄ in ax terminata verbalia copiā significant: vt bibax. Hinc Uerācitas: quę est sermonis integritas.

Veridicus. q̄ vera dicit. Similiter Ueriloquus. Ueriloquax: q̄ licet multa loquatur non tñ mentitur.

Verisimile oꝛ id quod hꝫ nō sit verū: veri tñ silitudinem habet.

Vero fluuius celtiberię. a quo populi Uerones dicti sunt. circa eum habitantes.

Verona ciuitas Uenetię a Gallis cōdita duce Brienno. a quo Brenona ꝓno: deide mutatis lr̄is Uerona dcā ē. vt Justi. li. xx. refert. quā Athesis fluuius iterfluit. Ex hac vrbe p̄stantes viri oꝛti fuere. Catul. ⁊ Aemilius macer. poetę. Et vt falso putāt Ply. ac Guarinus oꝛato. ⁊ Zeno pontifex sanctitate clarus. Hinc fiunt adiectiua Ueroneus ⁊ Ueronensis.

Verruca. pe. ꝓ. locus in mōte editioꝛ. Lato. Censeo inquit si rē seruare vis faciūdū: vt q̄drigentos aliquos milites ad verrucā illā ire iubeas: eā vti occupēt iperes. Hic Carūcula emines i coꝛpe sine pturitu. ⁊ vulgo poꝛrus oꝛ. Uerruca vocanf Ply. Oꝛimū mixto atramēto sutoꝛio verrucas tollit. Serenus. Interdū existit turpi verruca papilla. Hic quōdam sabio verū cognomē adhęsit q̄ solus p̄tię cūctādo restituit rē Huius diminutiuū ē Uerrucula. Col. li. viij. Caper cui sub maxillis. binę verruculę collo dependent optimus habetur.

Verrucosus: hō verrucis plenus ⁊ varias eminētes ptes hīs. Uerrucosa loca in ęḡlia ⁊ diuersas ptes eminētes habentia.

Verrucaria herba quę verrucas tollit. Ply. Uerrucas cum sale tollit succus e follio. vñ nostri verrucariam herbaz appellauere. Alio noīe heliotropium vocatur.

Veruex. ab i versis testiculis oꝛ. Est enī mas iter oues cui i versi siue adepti sūt testiculi. Nā q̄ ad gñandaz sobolē integer tenet. Aries dicit. Sectꝛius veruex: qui gregē agnoꝛum pcedens ducit. Inde fit Uerueccinus veruecina veruecinuz ppoꝛ. Ply. Et hircinus ⁊ veruecinus adeps ei vtilis est.

Veru. i singulari. ē ideclinabile. in plurali hꝫ oēs casus: figatqꝫ

instr̃ ferreũ cũ cuspide quo carnes ad ignẽ torrere solemus Uir. Pinguiaq; in verub⁹ torrebim⁹ exta colurnis.a vsando deductũ nomẽ: vt inq̃t Uarr. Nã ad ignẽ iugiẽ versatur Dic telũ ad eius siℓitudinem ferñ: veru ꝺr. Uirg. Et tereti pugnant mucrone veruq; sabello. Uñ Ueruta pila dr̃ q̃ veruta hñt p̃fra. hĩc Luc.li.viij. Lesaries cõpressa manu pharioq; veruto. Et Ueruti ppli volsci dcĩ sunt q⁹ dolonibus in p̃lio vterent. Uir.li.ij. He. Assuetumq; malo ligurẽ: volscosq; verutos. Ueru a græcis dicitur obelus.

Veruculũ diminutiuũ. paruũ veru. Instr̃m quo fabri vtuntur e ferro. Ply. Spuma ex argento sublata veruculis ferreis atq; in ipsa flãma cõuoluiẽ veruculo vt fit modici ponderis.

Vermis.a vertendo dicitur. q⁹ sese torquendo repat. Huius ꝺi minutinum est. Uermiculus.

Vermĩa: dolores corpis: q̃ quedã minuto motu q̃si vmes scindere videnẽ. Ply. magi eo vmina t desintheriã curari putãt

Vermino verminas pe. cor. vmes hẽo. Lor. Lelsus. Nihil ẽ pniciosius pueris ꝺũ verminant. Hinc verminatio ꝑ morbo p̃sertim in iumẽtis. Seneca. Morborũ prima verminatio vocat. Hinc Uerminaℓ pro torqueℓ. Uar. Septimo mẽse verminari cepit: partũ putauit propinquum.

Verminosus qui vermes habet. Unde Uerminose aures quę vermes intus habent.

Vermiculor.aris. vermiculos facio. Ply. Uermiculanℓ magis minusq; q̃dam arbores oẽs tamen fere. idq; aues caui corticis sono exprimñℓ. Hic vmiculari minuta opa facere. Et vmiculata opa dr̃ q̃ puis testulis e labozata sunt: q̃lia q̃ musaica vocãt. Musea enĩ appellanℓ q̃ in ędificijs ex pumicibus depẽdẽtia fiũt ad imaginẽ specus reddẽdã. Ply. vermiculatis ad effigiẽ rex t aĩalium crustis. Et vermiculatim minutim.

Vesanus.p.,p. vecors crudel furiosus.a quo vesania vecordia

Vescus.a.um. aue t esca cõpositũ ẽ: t figt. cũ edendi fastidio. sic lucullus appellat vescũ: vt id dicaℓ: qõ i esca t cibatu appetiẽ t id fastidiosum ẽ. Festus scribit ẽt vescũ figare fastidiosus t edacẽ. vescũ quoq; ꝺr q̃q̃d ad escã ptinet: t q̃q̃d edibile ẽ ab edendi itẽtione. Uñ Luc. Uescũ salẽ: vt ve bẽat vim augẽdi itẽdẽdue: vescũq; papauer: q⁹ vs i cibis adhibeatur. Et vescas salicũ frondes: qñ escis iuuencorũ sunt: accõmodate. Rursus vescũ: ponit ꝑ paruo t minuto. Uñ t apud marsos lingua vnacula cũ dicũt maluã vescã: itelligunt de ea q̃ parnã dicũt. Quid. li.iij. fas. Nãc voco ad nomẽ vegrandia farra colom q̃ male creuerunt vescaq; pua vocant. Ply. lib. vij. Lorpe vescos eẽ is eximijs viribus. Hinc vesculi male curati t graciles boies nũcupañ. Et araneax telę vesce dr̃ Seruius q̃ frondes salicis vescas ꝑ teneris t arẽtibus exposuti iure icessit: nisi ꝑ gracilibus t male habitis acceperit. Fere enĩ q̃cũq; macilẽta t male curata sũt bęctũ ficca esse tum tenera.i. iniurijs obnoxia. frangiq; atq; patimollia.

Vescor.eris ppriẽ cibo vtor. Uirg. Uescit ẽnea fil t troiana iuuẽtus: ppetui terga bouis. Et sic ostrui pot cum acco. Die. in Leui. Ut offerat ꝑ se duos passeres viuos quos vesci licitũ est. Impropie ꝑ vtor alibi posuit. Qõ si scã viruz seruãt t si vescitur aura ætherea. Ponitur q̃q; ꝑ video. Actus. Prius q̃ infans sacinus admittat oculi vescuntur titi.

Vessica.pe. p. folliculus i quo vrina colligit ifra aluũ a pore pter aper tñ vesica p enĩ pferri cẽset q⁹ nõ fit fine vẽto. Dor. Et disploſa sonat q̃ tũ vesica pepedit. Die. tñ t vessicam t diminutiuũ vessiculã appellat id quo aues cibũ ꝺtinẽt: vt i leuconico. vessicula gutturis t plumas pisciet ppe altare.

Vesta Saturni filia exope: q̃ ꝑ terra q̃q; sumit: eo q⁹ rebus oĩb⁹ vestiaℓ: seu q⁹ vi sua stet. Oui. li. vj. fas. Stat vi terra sua vi stãdo vesta vocaℓ. Ser. vesta dicta ἀπὸ τοῦ ἑστάσ: vt vigomos fit adiecta sicut t ver. Enet⁹ venetus: Interdũ ponitur ꝑ igne. Idẽ. Nil alind vestaz q̃ verã intellige flãmaz: q⁹ ignis siue flãmę oea est. Et q̃dã dicũt nihil aliud a vestalibus virgũnibus in ede vestę q̃si extinguibilẽ ignẽ asserua ri. Qui si forte fuerit extinctus neq̃ q̃ reparari fas erat ex hoc igne humanis manibus elaborato: sz accẽsa ꝑ fomites ex sole flãma purus t cęlestis ignis eliciebaℓ. Fuit etiã hoc noie virgo perpetua cui vestales virgines sacrificabant.

Vestibiliũ. a ve pticula: q̃ ꝺu sigt: deducit. Est enĩ locus añ ianuã domus vacuus: p quẽ a via ad ędes: itur. Plau. in mus. Uide vestibulũ añ ędis hoc t ambulacrũ cuiusmodi. Naz q̃ domos amplas antiq̃tus faciebant locũ añ ianuam relinquebãt q̃ iter foꝛes domus t viaz medius eẽt. In eo loco q̃ dñm eius domus salutatũ venerant pziusq; admitterẽt: ꝺsistebãt a q̃ ꝺsistiõe t q̃si ꝺstabulatione vestibula appellata sunt spatia i q̃bus multũ staret: ab aduenientibus pusq; itromitterẽt in domũ. Alij vestibulũ a ve. ꝑuatiua deduci volũt referẽtes nõ ad eos q̃ aduenũt: sz ad eos q̃ in domo cõmanẽt qñ illic nunq; ꝺsistant sz solũ trãsitus cã ad hunc locũ veniũt exeundo seu redeundo: vt sit vestibuluz nõ stabulũ sicut ve sanus nõ sanus. Pot ẽt dici vestibulũ prima ps ianuę: q⁹ ianuã vestiat: vel vt Ouidi. ait a vesta: q⁹ ea potissimuz ps in ędificio sit vestę cõsecrata. Jõ puellę cũ nubũt nõ tãgũt pede vestibulũ ne numini dicatũ locũ calicãtes sacrilegium committant. Luc. Translataq; vetat cõtingere limina planta. Nam ipzimis ingressibus t in spatijs domoꝛũ vestę hoc est arę t foci solebãt bẽri. Oui. li. vj. fas. Hic quoq; vestibulũ reoꝛ dici vñ precamur quã famur vestã que loca prima tz.

Vestis a velando q⁹ corpus velet: seu a vellere: qõ est vniuersa ouis lana. Et est gñale idumẽtum tã virile q̃ muliebre quo cõtinentur oĩa lanea linea serica bombycina quę induendi p cingendi tegendi amiciendi insternendi accubandiq; cã apparata sunt: t quę accessionis iure cedũt: quę sunt Instituę picturę clauiq; qui vestibus insuunt. Ponit interdũ Uestis pro barba. Unde Inuestes imberbes appellantur.

Vestio.is.iui.itũ a veste fit: sz trãsferr ẽt ad alia. t plerũq; construit cũ ablto. Lice. de nã deoz, ad ocꝛos trãstulit cum ait. Primũ oculos mẽbranis tenuissimis vestiuit t sepsit q̃s p̃mũ p lucidas fecit. Col. li. v. ad arbores. Ubi se frondib⁹ vestierint teneris caulibus nec dũ adultis modus adhibẽd⁹ ẽ. Piero. ad parietes. Qui domos in arboꝛib⁹ vestiũt. Hui⁹ cõ posita sunt. Cõuestio circumuestio. Supuestio. Ply. lib. xvj. Imagines reruz tenui folio bzeuiq; t viridi superuestiens.

Vestiariũ. locus in quo vestes vel seruanℓ vel venduntℓ. Aliqñ vestiarij noie vestitus intelligit. Uide in dictiõe. Calcearius.

Vestiarius. qui vestiario pręest: ac vestes vẽdit.

Vestispicus. t vestispica. pe. cor. seruus siue ancilla custodiens vestis. q⁹ frequẽti diligentia vestes inspiciant. Plau. Luz familia tota vestispici vinctoꝛ auri custos. Afra. Noui nõ inspiciam ancillulam vespere t vestispicam.

Vestiplicia: mulier quę complicat vestes.

Vesticeps: puer q̃ iã vestitus ẽ pubertate: qui barbaz emisit.

Vestissim⁹. a. um. qõ ẽ optime vestitũ. Col. li. viij. Jd pecus q̃uis ex oĩbus aĩalib⁹ vestissimũ: frigoꝛis tñ impatientissimuz est.

Vesp: pstella q̃ Uenus ꝺr seu pro vltima pte diei gñis mascu. Sta. li. r. The. Sed vesp opacus lunares iã ducit equos. Sz t apud antiquos sę. gñis inuenit. Hęc stella ẽt vespertugo t vespera a latinis t vespus seu besperus a græcis dicit Uir. Ite domuz saturę venit besperus ite capellę. Est añt vesper emulus solis t lune. Sed cũ solẽ pcedit ꝺr lucifer: vt alter sol Et añ ortũ solis appet in oriente. t in occasu solis refulgens vesp appellaℓ q̃si vicẽ lunę reddẽs. Uideturq; i occasu stati postq̃ sol occidit. Idẽ iubar a pacuuio appellaℓ. Sed t hic vesp. hoc vesperum: t hęc vespa ab auctoꝛibus vsurpatur: pro sero diei quo ea stella appet: seu appere solet Dier. i Leui. Qui tetigerit morticina eoꝛ: immundus erit vsq; ad vesperũ. Aug. Jã si placet audiamus illũ mane rapiẽtẽ: ad vesperam escas diuidẽtẽ. Hinc fit aduerbiũ vesperi: qõ sigt pncipio aduentus noctis. Jd tps græci ἑσπερα vocãt Inueniℓur ẽt: vesper. a. um. Uñ cũ vesperũ dicimus neu. gñe. intelligimus tps. Ply. li. viij. Dies boꝛe rigãdi matutina atq; vespera. Idem Matutinum tempus ac vesperum.

Vesptinus. a. um. qõ fit vespi. vñ orationes vesptinã dicim⁹.

Vesperare est vesperã fieri. Hel. Taurus plus accipiebat nos athenis cęna plerumq; ad id diei vbi iam vesperauerat. Jd enim est tempus isthic cęnandi.

Vesperascit:serum dieri fit.aquo Aduesperascit : ꝛ inuesperascit. Ter. Cur vxor non accersitur:iam aduesperascit. Liui. lib.xxxix. Jam inuesperascebat.

Vespna.cena apud veteres dicebaꝫ. Nã vt Festus inqt Cena vocabaꝫ qđ nũc est prandiũ.vespna quã.nunc cenã appellamus. Qđ cõuiuiũ nõ nisi aduentante inibãt nocte prisci.

Vespa:aial puũ volatile api sile.q vespi muscas veneꝫ in cibo

Vespasianus nomẽ imperatoris romani de quo Dion ita scribit

De ipso ιωσηπωος δλεανηρ ιου λδιος αχθης Τεατ αυτου προτερομ Τε λεθεις εγε λασε και εφηνυμ μερ με λησεις μετενι αυτομ δε λυζεις αυτοκρατωρ γενομενος ουτωμερουμ και ο ουεζπασιανος εικτην αρχημως και αλλοι εγεγενητο.

Vespillo.vilis cadauerũ funeratoꝛ.q vesptino tpe mortuos efferre soleret ꝛ funebri põpa pp inopiaꝫ non poterant efferri. Unde ꝛ funera a funalibus dici autumat Do. qꝛ noctu efferebaꝫ obsacroꝝ celebratione diurnam. Mar. Qui fuerat medicus nunc est vespillo diaulus.

Vesptilio.incertę nature ẽ Uolat enĩ pẽnitis alis sꝫ iter volantia nõ est habẽdus.q quattuoꝛ pedib⁹ gradiẽ: fœmatqꝫ pullos parit ꝛ nutrit:lacte quos gñat. Dictus vespertilio q vespere se ad volatũ pferat noctis. Amb. Uespertilio aial igneo bile a vespe nomẽ accepit ẽ aũt volatilis eadẽqꝫ ꝗdrupes ꝛ dentibus vtiẽ quos i alijs repire nõ soleas. Parit vt ꝗdrupedia nõ oua sꝫ pullos viuentes. Uolitat.i aere auiũ more sed crepusculo vesptino cõsueuit effundi nõ aliquo volatu pinarũ sed mẽbranę sue fulta remigio quo suspensa velut pinnarũ volatu circũfert atqꝫ vegetat. Uar. Factus sum vespertilio neqꝫ in muribus plane neqꝫ in vulneribus sum.

Vesulus.pe. coꝛ.mons ligurię iuxta alpes inter cęteros clarissimus ex cuius radicibus padus erumpit.

Vesenus pe. p.mõs iuxta Sarnũ fluuiũ nõ lõge a neapoli bonitate vini celebꝛatus q̃ semper emittit fumũ ꝛ ignes sicut ętna i sicilia.hic mõs amenissimis oli habitaꝫ agris excepto vertice.q vt ait.Stra.li.v. cineroſus est ꝛ cauernoſus petris exustis quas coloꝛ indicat igni abrosas fuisse. Uirg.lib.ij.Be. Et vicina veseuo oza iugo.hic vt q̃dã volunt dictus est vesuius ꝛ per sincopam vesuius appellatur a conflagratione. Nã vesuię sauille dixr Qui tito imperante ruptus in vertice tũ emisit incendij vt rationes victinas incẽderet Alij sicut Ser. dicunt Uesuium esse mõtẽ cãpanię. Ueseuũ vero ligurię sub mõtibus.De hoc Uesuiuo. Mar.li. iiij. hic ẽ pãpineis viridis vesuius vmbris.Et subdit.cuncta iacẽt flammis ꝛ tristi mersa fauilla.nec supi vellent hoc licuisse sibi.

Vestigiũ:pedis ipressio.i. signũ qđ a pede relinqtur. Uirg. lib. iij.Be.Et gradiẽs ima vertit vestigia cauda.Ponit qñqꝫ p extrema pte pedis.Jdẽ.li.v. Uestigia pma alba pedis frõtẽ qꝫ ostẽtans arduus albã.Per trãslationẽ ponit p quocũqꝫ rei gestę iudicio seu signo. Leo papa. Ut sicut oibus pfuit q post resurrectionẽ oñ vestigia vulneruꝫ in carne eius Thome apli explorauit manus. ita ad nostraꝫ vtilitatẽ. pficeret q infantiam ipsius magorum probauit aspectus.

Vestigo.as. pe. p.q̃ro q̃si vestigia i dago a vestigijs tãqꝫ idiciis dcis. Li.li.iij.de oza.ipsa tractatio ꝛ qđ quotidie ex se gignit aliqđ qđ cũ desidiosa delectatione vestiges . Huius composita sũt. Jnuestigo.ꝛ questio q̃ significat quęrẽdo inuento.

Vestini populi italie inter Mauricinos sabinosqꝫ.apud quos olim fiebãt casei laudati.mar.si sine carne voles lentacula sumere frugi.hęc tibi vestino de grege massa venit.

Veter.senex adiectiuũ trium generũ. Enn. Cum veter occubuit priamus sub marte pelasgo. Dic Uetertoꝛ ꝛ veterim⁹. Pla. in bac. Senẽ tibi dedo illũ veteriorẽ Lepide vt lenitus reddas. Trebo. Lice. p nostro veterrimo veritissimoqꝫ amore.

Vetus.q̃dã dicipũtãt. quasi vietus,hoc ẽ fine vietas enĩ debilitat vires. Alij a ve valde ꝛ etas ꝛ plerũqꝫ ad laudẽ. Unde dicimus. Apõ veteres.eos vꝫ.auctoritatis plenos significãtes. Interdũ ad vituperationẽ referẽ. Ter.in an. Sꝫ quid malivoli veteris poetę maledictis respondeat. Et est generis omnis cuius diminutiuum est. Uetulus.

Vetustus.a.um.idem quod vetus. Liui.lib.j. Posse quidem se vetusto iure agere. Hinc Uetustas antiquitas.

Vetustesco.vetus fio. Lol.li.j. Apothecę recte supponenẽ his locis vnde plerũqꝫ fumus eroziẽ cuꝫ vina celerius vetustescũt q̃ fumi quodã genere pco quẽ maturitatem trahunt.

Veteresco.idẽ qđ vetustesco. Lol.lib.ij.aptioꝛ tũ ẽ furcilis boꝭ vrina quã ser mẽsib⁹ passus veteresçere si vtib⁹ aut pomoꝛ arboꝛib⁹ adhibeas. Dic oponiẽ iueteresco:qđ ẽ valde vet⁹ fio seu valde i suetudinẽ venio. Nigidi⁹ differentiam ponit iter Uetustescẽ ꝛ veteresçere:q q̃ vetustate deterioza fiũt vetustescere dicanẽ. Ueteresçere:q̃ melioza. Sed Lol.li.vij.docet veteresçere siue iueteresçere nõ sp in meli⁹ dici. Sed si iã inquit inueterauit morbis vehementioꝛibus est opus remedijs. Sed de inuetero supza habitum est.

Vetero.as.vetus reddo.a quo veteresco:vbi a mutaꝫ in e. Et compositum. Inuetero a quo inueteresco.

Veterator.auctoꝛe.Donato ẽ hõ astutia vestus ꝛ i oi re callid⁹ a militaꝛ rep gerẽdarũ vetustate. Est ãt nomẽ vbale qđ a vetero ꝛ a veteresco venire posse vr: vt cũ in passiua figatione positũ ẽ a veteresco,p veteratus accipiaꝫ:q̃si senex factus vt Ulp. Precipiũt ędiles ne veteratoꝛ p nouicio.veneat. Ueteratoꝛ vero a vetero idem est qđ deceptoꝛ quasi vulpes q̃ uis p veteratoꝛe in astutia etiam sumi possit: vt est illud Teren.in an.Quid hic vult veteratoꝛ sibi.

Veteranus qñqꝫ veterẽ figt: vñ veterana mãcipia q̃ a nouicijs destinguñt.veterana q̃ anno ꝺtinno fuinerũt i vrbe. Nouicia itelligũt q̃ anno nõdũ seruierũt. Aliqñ Legionariũ vel eũ q̃ honeste aliqñ militauit ꝛ iã ẽ a militia absolutus.

Veteran⁹.a.um.qđ ẽ vet⁹. Lol.si sint veteranę vineę vt seperatos sulcoꝝ cuiusqꝫ gñis p singulos boꝛtos inseremus.

Veterina alalia dixr ad vecturam idonea quę aliquid vehere pñt quasi venterina q ad ventrem onus religatum gerant. Ply. Ungule veterino tũ generi renascuntur.

Veterinari⁹ qui veterinoꝝ curã gerit: ꝛ veterina ducit q̃ apud nos ꝺsueuit ẽt illa locãda domi nutricare ad quęstuꝫ. Unde equos mulos asinos meritoꝛios vocitam⁹. Lol. Nam ꝛ aratoꝛ reperiẽ aliqs bonus ꝛ optimus fossoꝛ:aut ſeni sectoꝛ:nec minus arboꝛatoꝛ ꝛ vinitoꝛ: tũ ẽt veterinarius ꝛ pꝛobus pastoꝛ. Et Ueterinarij medici sũt veterinoꝝ: hos nũc vulgus Mereſcalcos appellat.li.vij. Solent ẽr fastidia cibo afferre vitiosa incrementa lingue quas ranas veterinarij vocant.

Veterinarius.a.um.qđ ad veterinariũ ptinet. Lol.li. viij. Qua re veterinarię medicine prudẽs eẽ oꝛ pecoꝛis magister.

Veteramẽtarius:sutoꝛ calcarius q̃ veteres calceos reficit. Eaqꝫ forma oꝛ veteramentarius:q̃ ab armẽto armẽtari⁹: a serramẽto serramẽtarius. Sue. de Uitelio. Lassius senet⁹ nec minus alij eundẽ ꝛ sutoꝛem veteramentariũ prodiderunt.

Vetulonium seu vetulonia locus in etruria.

Veternus:moꝛbus ex nimio ocio ppetuũ somnũ inducẽs. Hũc Auicẽna ꝛ medici recẽtioꝛes subetũ siue subetiam. Grecile thargũ noiant. Et qꝛ hic moꝛb⁹ pigros boies facit ꝛ ad negocia iutiles quẽadmodũ senectus. Jõ veternus qñqꝫ p pigricia ponit. Uirg.lib.j.ge. Nec toꝛpere graui passus sua regna veterno. Qñqꝫ p nimia dormitiõe Ply. Primis diebus bis septenis tã graui somno vrsi ꝺmunt: vt ne vulnerib⁹ q̃dẽ excitari queãt.tũc mirũ imodũ veterno pinguescunt. Dic Veternosus q̃ graui pmit somno. Lato vo veternosum appellat bidropicũ cũ inquit. Ueternosus quã plurimuꝫ bibit: tam plurimum fitt. Teren. Eunuchum veternosum : quia segnis est quasi veternum patiatur.

Veto.as.aui.atũ.ꝛ veto.vetis.tui vetitũ.pe. coꝛ. figt ,phibeo:ꝛ ne q̃d fiat ipero. vñ in actibus aplicis. Uetati sunt a spiritu sancto loqui verbũ dei in asia. Sꝫ in raro vsu est talis locutio. Liui.li.ij. Illi victi ira vetuere reddi. Ouidi. Nitimur in uetitum semper cupimusqꝫ negata.

Vexo.as.agito molesto perturbo:ꝛ huc illucqꝫ distraho. Tractũ ab eo qđ est vebo in quo ineſt iã vis q̃dã alieni arbitrij Nõ enĩ sui potẽs ẽ ꝛ vebit: verare aũt vi:atqꝫ motu procul dubio.vastioꝛe ẽ, Nã q̃ huc illucqꝫ trahit : hic vexari ,ppie

ōr: sicut taxare ꝑ ſſus crebriuſq; tangere. Jactare multo fuſius larginſq; iacere. Quaſſare ēt q̄ ꝗtere grauius violētius q̄ Uir. Lādida ſuccinctā latrātib⁹ iguia mōſtris oulchias veraſſe rates. Lac. de ira. Et inſtr. ab iniuſtis īpune verant Huius cōpoſita ſūt. Deuexo valde vexo. Diuexo varie vexo Lac. li. vij. Ut ſi forte tū fuerint boni p̄dę ſint ſceleratis ac diuexentur vndiq; ab iniuſtis.

Vexillum quaſi paruū velum: ꝛ accipiē ꝓ ſigno quo in exercitu aut claſſe imperatores vtuntur. Unde vexillifer.

Vexillarius qui vexillum defert. Liui. li. viij. Ordo ſexagenos milites: duos centuriones: vexillarium vnum habet.

Vfens: fluuius qui labitur ꝓ pontinas paludes qui etiā Aufentum a quibuſdam dicitur.

Via dimidi⁹ actus q̄ pōt ire vehiculū. Uia inq̄t Pau. conſtituī vel latior octo pedibus: vel anguſtior pōt: vt tū eā latitudinē hēat q̄ vehiculū ire pōt alioq̄n iter nō via. abuſiue tranſumitur ꝓ oī loco p quē hēre iter oībus lz. Ply. Lū te de via vocaſſem. Aliq̄n ſumiē ꝓ ipſo actu eūdi Li. Lūc; de via lāgurē ꝛ mihimet diſpicerē. Aliq̄n ꝓ rōne. Uir. Inueni germana viā gratare ſorori. Aliq̄n ꝓ conſuetudine. Terē. Sed via puulgata patrū quotidie accuſabā. Dicta via ab eūdo q̄ſi ia. q̄ p eā eatur: vel a vehēdo q̄ſi veha: q̄ p eā fructus ad villā vehunt: vel p quā vehiculum ire pōt. A via fiunt Adiectiua Huius. Inuius. obuius. ouius. puius. ꝓui⁹. ouius. biuius. triuius. q̄driuius. Semita q̄ſi ſemis via. i. anguſtior via.

Viā facere ē locū vbi nō erat via aperire. Uiā munire ē reficere ex purgare. Interdū lapidibus ſternere. Qō ꝓprie ſternere viā dicimus. Li. Jō ne Apius ille cęc⁹ viā muniuit: nō quaz ppls vtereť ſz q̄ poſteri ſui latrociarēť. h̄ ēt vbo p tranſlationē vtimur ō cozpozeis ad icozpozea. Quīti. Propterea q̄ plurimi auctozes q̄uis eodē tenderent diuerſas tamē vias munierunt: ꝛ in ſuam quiſq; indurit ſequentes.

Viator. q̄ viat h̄ ē iter facit. Amb. Eſt bonus viator q̄ diſpendiū regreſſionis reliq; ituneris cōpendioſa celeritate cōpenſat. Et viatozes dicebanť q̄ magꝛatib⁹ parebant: eo q̄ plerūq; euocabanť ex agris boues ad magꝛat⁹: ꝛ frequens eoz ab agris ad vrbē via erat. Lol. in pſa. Illis tpib⁹ ꝓceres i agris morabanť: ꝛ cū cōſiliū publicū deſiderabať a villis arceſſebantur in ſenatum ex quo qui eos arceſſebant viatozes noīati ſunt.

Vio. as. aui. atū ſig̃t iter facio. vnde Uiator qui viat.

Viatorius. a. um. q̄ ad viā ꝓtinet. vñ viatorium vas quo iter agentes ferendi potus gr̃a vtuntur. Ply. Uaſa viatoria extaxo vinis in gallia mozifera fuiſſe cōpertum eſt.

Viaticū oz q̄d̄ iter agendi cā neceſſariū eſt ſiue cibus ſit: ſiue pecunia aduictum exp̄ēdenda grēcę εφοδιον oz. Plau. in cap. Seq̄re me viaticū vt dē a trapezita tibi. Aliq̄n capiť ꝓ facultate ſeu appatu. Q. Clau. in annalibus. Sil. ſozma ſcis eloquētia dignitate acrimonia ꝛ fidentia pariter p̄cellebant: vt facile itelligereť magnū viaticū. i. magna facultas: magn⁹ apparatus. Huius diminutiuum eſt Uiaticulum. Apul. lib. vij. de aſy. Uiaticulum mihi cozraſi.

Viaticoz. aris. viaticum paro. Plau. in Menę. Uiaticati bercle eſtiue ſumus.

Vibex. icis. pe. ꝓ. ſignū vberis i būano cozpe remanens q̄ vi fiat. Ply. li. xxx. Uerberuz vulnera atq; vibices pellibus oium recentibus impoſitis obliterantur. Perſius. Si puteal multa cautus vibice flagellas.

Vibij populi trans rhenum quos voluntarios agrippa in citeriozem ripam tranſtulit.

Vibzo. as. moueo. ꝛ quaſi vi agito. Uir. Sibila lambebant linguis vibzantibus oza. Per tranſlationem vibzare ſignificat vocem incantando criſpare.

Vibziſſę. ſeu vibziſſi. ſunt pili innaribus hominum q̄ his eunuchis caput vibzetur.

Vicē. ꝛ i ablō vice ſolum in ſingulari. In plurali bz oēs caſus. Dicē ſūt vices vt q̄dā aiunt aui q̄ veteres ꝓ pugnis vſurpabāt: q̄n p̄ viciſſitudinē pugnaē. Plau. Uices eius memorat ꝛ cicatrices denudat. Itē p penis ꝛ icōmodis: q̄ vi fiāt Hoz. li. j. car. Uicesq; ſuꝑbę te maneāt ipz. Q̄n vō p viciſſitudines pugnari ſolet: ſcīn ē vt vices ꝓ alternatio capiamus Interdum ꝓ periculo. Uir. Nec tela nec vllas vitauiſſe vices da naum. Quandoq; ꝓ loco: Hoz. Utar vice cotis acutuz reddere quę ferrum valeat exoꝛs ipſa ſecandi.

Viciſſim: aduerbiū ſig̃t p vices ſiue alternatim vt viciſſim incūbūt oneri. i. mō vn⁹ mō alius incūbit oneri. Uirg. Nos tū quocūq; mō tibi nr̄a viciſſim dicemus. Qō vernacula lingua dicimus. La volta nr̄a. Q̄nq; ſig̃t ſcō loco: ſiue cōzio. Li. in Lęl. Sed ego admiratiōe q̄dam vtutis eius ille viciſſim opinione foꝛtaſſe nōnulla quā de moꝛibus meis hēbat: me dilexit. Plau. in Cur. ꝓ ēt ſiue vt ita dicā rūdēter poſuit. Sz cuz adhuc naſo odos ē obſecutus meo: da viciſſim meo gutturi gaudiū. Silꝛ. Li. Apio pul. Docego meo fcō delectoꝛ. Nihil enī potuit fieri amantius: cōſidera nunc viciſſim tuum.

Viciſſatim: per vices. Plau. in pe. Ad argumentum nunc viciſſatum volo remigrare.

Viciſſitudo alternatio. Li. Luceio. Nihil ē apti⁹ ad delectationē lectoꝛis q̄s temꝑoū varietas: foꝛtunę viciſſitudines. Itez ſig̃t rūſionē qō vulgo oꝛ. Scābiuz. Amb. Et ꝓ h̄ ope q̄ſi viciſſitudinē adeo poſtulās adiecit. Tu āt dſene elonges ꝛc. Dicitur etiā viciſſitas. Actius. Uiciſſitatēq; ſputādi tradit.

Vicarius. a. um. qō vicē alicuius gerit. Quītil. Uiacriā ei operā ipendi. Li. Uicaria ſolutio reꝝ credutarū. i. vicem reddens.

Vicia gen⁹ q̄ni a viciēdo dcā q̄ capōlos hēat vt vitis q̄bus ſuſtz voꝛſum ſꝑit. Et eni ſcapū lupini aliūue calamū ad quē hę reat id ſolet vicire. Uel oꝛa g̃co: quod illi βικιοι neu. gñe Ply. li. xviij. Naſcunť in vicia cochleę minutę erodētes eā.

Viciarius. a. um. quod ad Uiciam pertinet: vt crebzū viciariuz apud Col. lib. ir. Idem lib. xij. ſubiectum poſuit cum ait hoc eodem tēpoꝛe ſtercoꝛis pars in ꝓata egerenda pars oleis inſpergenda: tū ēt vitiaria diligenter facienda.

Vicus pars vrbis ē q̄ ex multiplicatis domibus fit: ꝛ ex pluribus vicis vrbs cōſtat. Diuidiť eni vrbs in vicos q̄ſi īmēbra minoꝛa. In oppido vicus. a via vt inq̄t Uar. q̄ dextra ꝓtię ędificia. In vrbe fiūt vici cōnexis ꝛ cohęrētib⁹ ędificijs Uñ romę Uicus cypꝛi⁹. Uicus africus: vicus ſcelerat⁹ noīati. Uicus q̄ exitū nō hz angiꝓoꝛtus oꝛ. Et hic vicus vrbanus appellať. Eſt ēt vicus pagan⁹ ſi plꝛes ſil̃ villę q̄ pagi dīr̃ h̄ ē plures ruſticanę domus q̄uinctę ſint ꝛ aliquo ſpatio remotę ab vrbę oū mō nō ſint clauſę mēnibus qꝛ tūc caſtella vocarentur. Huius diminutiuuz eſt. Uiculus ꝛ accipiť ꝓ pagis ꝛ ruſticanis domibus. Dicro. in pentate cęperunt viculos et poſſederunt habitatoꝛes.

Vicani. pe. ꝓdu. dicuntur qui vicos habitant.

Vicinus q̄ eūdē colit locū: ꝛ q̄ ꝑpe domū noſtrā habitat.

Vicinitas: vicinoꝝ ꝓpinquitas: ꝛ aliquando vicinoꝝ multitudo vt laudanda eſt vel potius amanda vicinitas.

Vicina locus vicinus: ſeu ipſa vicinitas. Aug. lib. x. ciui. dei. Jd aliaduerſum eſt ab eis qui aderant q̄uis in moꝛtis vicinia curioſiſſime attentis vtrūne pbs turbaretur. Ambꝛo. Splē cum necoꝛe habet viciniam fructuoſam.

Vicinium idem quod vicinia. Dicro. Ueni ad vicinia terrę ſanctę. Aug. li. xviij. ciui. dei. Doc autē diluuiū neq̄q̄ ad ęgyptū neq; ad eius vicinia peruenit.

Vicatiaduerbiū ſig̃t p varios vicos. Ply. Meſopotamia tota aſſyrioꝝ ſunt vicatim diſpſa ꝑter babylona ꝛ ninum.

Victima. pe. coꝛ. quę poſt victoriā dextra victrice īmo labatur Ouid. Uictima quę dextra cecidit victrice vocatur. Uel victa eſt q̄ vincta ad aras ducebatur.

Victimarius qui victimas emabat vt venderet. Ply. Unde victimarij negociatoꝛes vili mancipio.

Victito. as. pe. coꝛ. nō eſt frequentatiuum. Nō eni ſignificat frequenter viuo: ſed veſcoꝛ: ꝛ quaſi victu vtoꝛ: vt ſarmatę lactę victitant. Fit a victo. as. frequentatiuo.

Victus. us. a viuo. ſig̃t genus vitę ēt quantum ad moꝛes. Ulp. de verbo. ſig. Uictus vbo otinēť q̄ eſui potui cultuiq; coꝛporis q̄q; aduenieēdū boī ſunt neceſſaria. A quo ouict⁹ ſil̃ victa

cū plures fil' viuunt. Victus.a.um. pticipiū a vico.is. vt pompeius victus ē a Cęsare. Cui⁹ rei⁹ ē victor⁹. p fortū q̄ vinci nō pōt. Aliqñ ōr ipos voti. Nā quō victores dicimus voti cōpotes: q̄ q̄cq̄d volūt faciūt: sic victos voti impotes q̄ non pñt facere. qō volūt. Uir. veteres migrate colōi nūc victi tristes.

Victualia ōnīr ea q̄ aduictuz ptinent Amb. de apibus. Cernas oēs certare demunere: alias inuigilare quęrendo victualia alias solicitam castris adhibere custodiam.

Victurus .a. viuo. .a vinco participiū ē. Sal. Pyrrhus nerex an. M. Curius prelio victurus esset. Cice. Nemo est tam senex qui se annum non putet victurum.

Victor. q̄ vicit. Est .a. pprium nomē. victoriosus vincere assuetus

Victoriatus. genus nūmi argēti: q̄ victorię nota signatus esset. Qui lege Clodia percussus est.

Victricus. pe. cor. ē vir mris ex alio viro natis q̄ puigni vocāt Nā victricus .a. puign⁹ iter se opponūt: vt inqt mode. Sue. Uictrico: vo martio philippo consulari multū dissuadente.

Video. es. vidi visum. Qō .a. vido. is. dicitur ptinet ad oculos. Uirg. Quęq̄z ipse miserrima vidi: .a. quoz̄ pars magna fui. qñq̄z adducit videor oculis meis. Uirg. aut quibus hęc oculis aspicis ista lege sic etiam gręci: vnde illud habzabę και αναβλέψας αβράαμ τοις οφθαλμοις αυτου ει δεν και ιδού κρι ος εις κατεσχόμενος τω κερατων εν φυ τω σαβεκ τε ε τω ρευθη αβρααμ τε ελαβε τον κρι ον. Transfertur etiam ad aīam. Ouid. video melior a proboq̄z: deteriora sequor. Unde proȝę appellabantur videntes q̄z videbant eum quē cęteri nō videbāt. Reuela inquit Dauid oculos meos .a. ōsiderabo mirabilia de lege tua. Utimur quoq̄z ⁊ verbo ēt i cęteris sensib⁹: cū eos ad cognoscendū intendimus. Neq̄z enī dicimus. Audi qō rutilet: aut olfac q̄ niteat: aut gusta q̄ splēdeat: aut palpa q̄ fulgeat. Uideri enim oñr hęc oīa. Dicimus aūt non solū vide qō luceat qō soli octi sentire pñt: sed ēt vide q̄d sonet: vide q̄d oleat: vide q̄d sapiat: vide q̄ durū sit. Jōq̄z gñalis experientia sensuū cōcupiscentia oculoz vocāt: q̄z videndi offīū i quo ꝑma tū oculi tenent ēt cęteris sensibus sibi de filitudine vsurpant cū aliq̄d cognitionis explorāt inqt. Aug. li. x. cō. Uñ dicim⁹ hoc verbū trāsferri ad aīum: ac qñq̄z poni .p cauere curare puidere ōsiderare. Ter. Uide quo me iducas. i. aīaduerte .a. cōsidera. Plau. Tu domi videbis. i. parabis. Dicimus etiaz. Uide tibi. i. puide. Terē. i pboz. Recte mihi vidisse: .a. senis essem vltus iracūdiā. Duius vbi cōpōsita sunt Circūuideo. Uñ .a. circūuiso. Plau. in am. Sz angues oculis oēs circumuisere. Euideo. Clare .a. expresse video a quo. Euidens. Euidenter q̄i frequētioꝛ vsu sunt. Prouideo añ video. Prouideo. puideo. pfecte video. Vier. Peruides igit': q̄ nō solū in esu sz .a. in sepulturis .a. ōnubijs .a. i oī uer satōe vnāq̄z gēs suo ritu vicitet. Trāsuideo aliq̄d p corpus pspicuuz. video. Inuideo. A video fit viso. a quo fit visito. frequētatiuū. Est .a. videoz. depo. vt tu mihi videris vir probus.

Vide quid agas prouerbiale quod solet dici his qui magna aggrediuntur.

Vidisti multum hoc est. fuisti multum cautus.

Viderit epicurus. i. videat: hoc ē huius rei illi cura sit: vel hui⁹ opinioīs rōnē reddat: nō ego. Sic accipienda sunt. Tu videris: vos videritis. Illi viderīt modus loquēdi minatoziuz.

Videlicet aduerbiū ōfirmandi q̄si videre ꝛ Teren. in adel. Uidelicet hoc audiuit. hoc est certe hāc audiuit. Sal. Uos de patricidis q̄d statuatis cunctamini. Uidelicet cetera vita illoz huic sceleri stat: verum parcite dignitati lentuli.

Vidua dicta est quasi valde idua ab idus. qui mensem diuidit hoc est a viro diuisa hinc Uiduare diuidere.

Viduo. as. diuido seu ꝑuo. Piero. cōtra Joui. Pōt enī accidere vt auus ꝑmo marito in extrema senectute viduet. Uiduus priuatus diuisus. Horaz. li. car. voce dum teret viduus pharetra riſit apollo. Cice. lib. ij. tus. sic me ipse viduus pestes excipio anxias. i. priuatus.

Viduertas apud Catonem calamitas dicitur.

Vico. vies. vieui victū pe. idifferente. Horaz. in epo. Quis sudoz vietis .a. quā malus vndiq̄z mēbris crescit odoz. Est āt viere ligare iflectere q̄z vietis virgis ligare possumus qōlibet. Uñ Uietus mollis languidus flexibilis sine vi. Uar. de opo rotheois. Ne cū humoꝛē amiserint ptinaci vēto mala vieta fiāt. i. flexa .a. obliqua facta. Plau. in menę. Uiden tu illi oculos viere vt viridis exoriē coloz. i. in obliquū flectere. Unde Uietos rotarū cantus .a. ligna contorta.

Vietores qui vasa vinaria religant stipantq̄z.

Vigeo. es. gui. vitio siue potens aut in vigore sum. Lact. lib. vij. Quid de deo non facile est cōprehēdere: quō vigeat sine coꝛpore. Li. li. j. tus. Multaq̄z secula postea sic viguit pythagoręorum nomen vt nulli alij docti viderentur.

Vigoz. firmitas robur.

Vigesimus. a. um. fit a viginti: vt vigesimus annus est ex quo litteris operam dedi.

Vigesima. ę. tributum sex exatio. sicut decima. Uigesimarium aurū a Liuio dicitur quod ex vigesimis exigebatur.

Vigilię: nocturnę sunt: excubię diurnę pariter .a. nocturne. Hiero. i Ser. ad fratres: hęc .a. hmōi tāta actalia iō sancti illi cecinerunt .a. scripta reliquerūt vt nos eoꝝ posteri paribus exercitaremur exēplis ad celebzādas ēt noctibus salutis nr̄ę excubias. Sciendū vigilias militares in ąterna horarū spatia diuidi ita vt ꝓma secūda tertia .a. quarta vigilia dicaf Cęsar. Ubi p exploratores cęsar certioꝛ fcūs ē tres iā partes copiaꝝ heluetios id flumē traduxisse ąrtāq̄z fere partē citra flumen ararim relictā eē: de tertia vigilia cū legionibus tribus ex castris profectus ad eā partē puenit quę nondum flumen trāsierat. Interdum vigilię: dr̄ ipsi custodes qui vigilāt. Sal. Et ab incendio intelligebat vrbem vigilijs munitā. Interdū vocant pfesti dies q̄ vigilare añ diē festuz mos est in sacrificijs faciendis. .a. sacris hymnis cantandis.

Vigil dicit qui non est torpens quales sunt dormientes sed q̄ in vigore suo est. a quo puigil qui assiduę vigilat. .a. qui diligens .a. industrius est. Et vigil nocturnus custos qui .a. excubitoꝛ dicitur a quo prefectus vigilum vocatus est.

Vigilo. as. nō dormio ꝓtrāslationē diligenter audio. Iuue. Sz vigilat cōsul. Itē vigilare ē studiū .a. diligētiā adhibere. Uñ Inuigilare est alicui rei incūbere. Euigilare expergisci .a. ad aliquid agendum intentum eē. Peruigilare ad finē vigilare. Aduigilare iuxta vigilare solicitare cogitare eue. Teren. in an. Nam satis credo si ad vigilaueris ex vnis mihi geminas cōficies nuptias. Dinc Uigilantia q̄ plęrūq̄z ꝓ diligentia ponitur. Idē in adel. Uigilantiam tuam mihi narras.

Villa domus extra vrbem casa villatica .a. suburbia quę habitandi causa constituta est. Domus ꝓprie in vrbe est. Ply. Modus hic ꝓbaf vt neq̄z fundus villa. neq̄z villa fundū q̄rat. Li. li. j. de oꝛa. Quin tu igit' facis idem qō faceres si in aliquā domū plenā oꝛnamentoꝛū vel i villam veniſſes. hęc pę noꝛū lingua. Magar appellaf. Uñ villę Magalia appellantur. Dicta villa a vehēdo quasi vehilla q̄ in eam fructus cōuehebant ex agris. Cuius diminutiuum est villula.

Villicus. pe. coꝛ. ꝓprie villę gubernatoꝛ. vel q̄ pēst pagi .a. totius rei rusticę curę. Uñ a villa villicus nomen accepit. Uar. lib. j. de re rus. Uillicus agri colēdi cā ōstitut⁹ atq̄z appellatus a villa q̄ ab eo in eam conuebuntur fructus .a. vebunf cum veneunt a quo rustici ēt nunc quoq̄z viam vehā appellant ꝓpecturas: .a. vellā non villa quo vebūt .a. vñ vebūt. Oeconomus aūt tam pecunię q̄z frugū .a. oīum q̄ oñs possidet dispēsatoꝛ est. Ponif tñ qñq̄z villicus .p rustico agricultoꝛe. Do. Uillice syluarum .a. mihi me reddētis agelli. Col. li. xii. Uillicus semper caueat ne improuidus ab ope vincatur. Res est agrestis insidiosissima cunctanti.

Villico. as. .a. villicoꝛ. depo. figt rusticoꝛ. Pōp. Ego rus eoꝛ tali quot diebus villicer. Ter. in ecy. Dic villicoꝛ ante vrbē Aliqñ villicari est villę prędesse. Pōpo. Longe ab vrbe villicare quo herus rarenter venit: nō villicari sed dominari mea est sniā. Dinc villicatio ipsa rustica negociatio vel villę dispensatio. vt in euphōio. Redde rōnē villicationis tuę.

Villaticus. a. um. quod ad villā pertinet. Uñ villatica pastio ōr alimentum

alimentum quod pertinet ad aialia muta que ruri nutriunt vtputa pecudes aues pisces. Sic dicit villaticus canis qui in villa tenetur.

Villanus q̄ in villa habitat. Ūñ z semiuillanus semirusticus.

Villaris.z hoc villare.sicut villaticus. Ply.lib.x. Villarib⁹ gallinis z religio ineſt.inhoꝛresc̄ut edito ono excutiuntq; ſeſe.

Vile adiectiuū.quod quidā a villa deducūt vna lſa abiecta:q̄ oſa in villa viliora ſint q̄ in vrbe.i.minoꝛi p̄tio vendantur Vile.n. ꝓprie oꝛ qō parum valet. Cuius ōrium eſt carum. Ponit interdū ꝓ abūdāti.qz oē qō plurimū abūdat vile ē i.puo p̄tio vēdit. vir.li.i.ge. Si vo viciā ſeres vilēq; faſellū

Vileo.es.vilis ſum.a quo Vileſco.vilis fio. Aug. Ipſe eſt de⁹ q̄ per vniuerſam creaturā. quottidiana miracula facit. que hoīb⁹ nō facilitate ſz aſſiduitate villuerūt.i.vilia fcā fuerūt.

Vilito.as.pe.c.vile facio. Turpil. Et q̄r tua vitia q̄ te vilitant.

Villus pilus. Mar. Lalſaciunt villi pallia noſtra mei.

Villum diminutiuum a vinum:ſicut vllus ab vnus.

Vimen oē virgultū molle z ad ligādū aptū:q̄ſi vincimen. Colume. Nec refert cuius gn̄is vimen ſeras duz ſit lentiſſimū. Plyn. Et alię arbores virgas ſequaces adiuncturas lentitię alię p̄tenues viminibus terēdis ſpectabili ſubtilitate. Fiunt autez vimina ex ppl'oꝛ virgis:vlmi:z ſanguineoꝛ fruticum.z betule z vitis z cozyli in toxte.z ſalicis q̄ p̄incipatuz obtinet. Hic Uimine⁹.a.uz.qō ēex vimine.vt vaſa vimīea.

Viminale qō ē ad ligādū aptū.ſeu qō ptinet ad vimina. Ply. hec ē viminalis cultura viminalis collis dictus eſt rome q̄ ibi viminum ſylua fuit. Uel a loue vimineo q̄ ibi arę ſint. aqua z viminalis via qua ad viminalez collem ducebat Eadem Numentana a numentano agro.

Vinco.is.vici.victū ſupo. Per translationē ponit p̄o exp̄mo z quaſi difficultatē rei dicēdo ſupo. Uir. Nec ſum ai dubius verbis ea vincere magnū q̄ſ ſit. Item p̄o ai compos fio. Idem lib.iij. Deoꝛ illi victoꝛ. Ego z tyrio cōſpectus inoſtro Compoſita huius verbi ſunt Conuinco deuinco. Euinco z puinco. Derivata ſt. Victoꝛ. Victrix. victoria. victoꝛioſus z victima. Uincibilis z vinci pōt. Col.li.iiij. Grauem terram vir vlla cultura vincibilem.

Vincio.is.xi.ctum.cū.n.ante.c.figit ligo quaſi vim iniicio. Uir. Purpureoq; alte ſuras vincire cothurno. huius compoſita ſunt. Deuincio valde vincio. Cic. Maxima mecuz familiaritate deuinctus. Reuincio Hel. Uidebamus androclū z leonem loꝛo tenui reuinctum vrbe tota circū tabernas ire.

Vincula z ſincopē Uincla dicūtur ligamina. Col.lib.iij. Saliz hūida loca deſiderat.geniſta ēt ſicca vtreq; tuz circa vineam ſerunt.cum palmitibus idonea ꝑbent vincula. Et per translationem dicitur Carcer in quo noxij uincti ſeruantur.

Vinctus ligatus z aliq̄ captiuus dicit. Unde ēt q̄nq; p̄o ſeruo ſumitur. Seneca. Qui vnus erat e vinctis cęſaris mos libertate donatus eſt.

Vindex ꝓprie vltoꝛ iniurię. Et qui alteritus cām ſuſcipit vindicandū vt quos nūc ꝓcuratoꝛes vocamus. Et vindex qui ſe ex ſeruili cōditōe in libertatem vindicat.a Uindicio ſeruo ex vrbe Setia.q̄ q̄n cōiuratione de reducendo. Tarquinio deteꝛit liberatus eſt vt inquit. Liui. lib.iij. Hinc z vindicię dicuntur ſnię que in libertatem aſſerunt.

Vindico.as.pe.coꝛ.p̄oprie vlciſcoꝛ. Ūñ uindicta. Ambꝛ. Nontione q̄rebat eo uſq; vt dicenti ſibi Sarnię filio q̄ vindicare in eum vollet nō p̄miſit. Et vindicare eſt ab iniuria cōtumeliaue aut damno defendere liberare. Li. Et eſt ſenect⁹ nā loquacioꝛ ne ab oībus eā vitijs uidear uindicare. Liui. lib.iij. A cuius crudelitate uoſmet ipſis armis uindicaſtis. Item ꝓtrabere z in libertatem aſſerere. Ūñ Uindicta uirga qua ſerui libertate a p̄etoꝛe donabantur.

Vindicta ultio aliq̄ libertas:ſiue uirga qua fui libertate donabant. Nā faciēdi liberi tres ptes ſunt. Una ut cenſu liberfiat. Leſebant.n.antiq̄tus ſoli ciues ro. Siq̄s.n. Cōſentiente uel iubente oño nomen detuliſſet incenſum:ciues ro. fiebat z ſeruitutis uinculo ſoluebat.altera ꝑs adipiſcendę libertatis q̄ uindicta uocabat.ſ.uirgula quā p̄etoꝛ manumittendi ſerui capiti imponēs eūdē ſeruuz in libertatez uindicabat dicens q̄dam uerba ſolēnia. Atq; ideo illa virgula Uindicta uocabat. Tertia ꝑs faciēdi liberi eſt ſi quis ſup̄me uoluntate in teſtamenti ſerie ſeruum liberum ſcripſerit.

Vindelicia ꝓuincia Europe. ſicuti a Ptol. li.iij. ſcribit. Eſt āt inter Rhetiā quā hz ab occaſu z noxicum ab oriente. Eaz lycius amnis diſtermiat a rhetia. Enos fluui⁹ diuidit a Norico. A ſeptētrione Danubio terminatur. A meridie alpibus ſupza italiā ertēſis. Eius ciuitas iſignis fuit Auguſta Uindelica.uindelicos.uicit. Druſus in cuius laudē cecinit Hoꝛ. Uidere rheti bella ſub alpibus druſum,gerentez uindelici.

Vinea locus uitibus cōſitus a uite multa uinearuz tria ſunt genera. Jugata bumi p̄oiecta z Arbuſtiua. Eſt Uinea inſtrm bellicū ex lignis cōpactū latū pedibus octo altum septē lōgū ſexdecim rectuz duplici ligno.cretibuſq; cōterit.latera quo q; uimine ſepiunt ne ſaxoꝛ ac teloꝛ impetu pfringant. Extrinſecus autem ne crementur crudis ac recentib⁹ coꝛijs ſtegunt. Cum plures fuerint iunguntur oꝛdine ſub quibus oppugnantes tutius ad muros ſubruendos pugnant.

Vinearius.a.uz quod eſt uineę.uel qō ad uineā pertinet: Col. li.vi. Ualidaz vitem in ramos oducere cenſeo z traducib⁹ diſpergere atq; durare certoſq; uinarios colles p̄cipitare.

Vineaticus.a.um.quod ad uineaz pertinet vt falces vineacę. Uar. Sic alia quoꝛ nōnulla generi ſpēs bīt plures.vt falces. Nam dicuntur uineaticę opus eſſe ſer. Col.lib.v. Ais vnuz atq; alterum reꝑhēdiſſe quippe ſeminibus uineaticis nimium me p̄fundos cenſuiſſe fieri.

Vinealis.z hoc ſuineale qō eſt aptū ad uineam. Col.li.iiij. Sz ne nūc p infinitas terręni ſpēs euagemur non intempeſtiue cōmemoꝛabimus Julii Hręcini cōſcriptaz velut formulam ad quam poſita eſt imitatio terrę vinealis. Uinum a vi deducit q; vim feramenti Et in plurali hz vina z vinis. Ouidi. Et ven⁹ z vinis:ignis in igne fuit. Mar. Refinatabibis vina falerna fugis.Quattuoꝛ p̄cipui ſunt vini ſapoꝛes:dulce acutū:lene z auſterū. Primus noe vinuz inuenit ſicut ſacrę teſtant littere. Ät gentiles docent bacchū vini reꝑtoꝛem fuiſſe. Primus vero italis ſaturnus dedit e creta in latium aduectus. Uinum toztiuum oꝛ qō nouiſſime exꝑeſſuz eſt. ꝓtopū anteq; calcent vuę ſponte defluens. Diminutiuum auinū ē. Uillū qō ēt Uinellū oꝛ. vel vinū ἀπὸτου οἴνου

Vinolentus.ebꝛioſus:vino ingurgitans.

Vinoſus.qui ad vinum affectus eſt. Plyn.ait. Idcirco vinoſos dici boēs q; ſoli aialium nō ſitientes bibunt. Uinoſus ſuccus:vt idem auctoꝛ eſt ꝓprie eſt mozo pyro.myrto. Idē Inter mala punica genera vinoſa q̄dam appellat q̄ aluuz ſiſtunt z ſtomachum.

Vinetū locus vbi multitudo vitis cōſita eſt hoc eſt vbi multę vites:uel multę vineę ſunt. Col.li.iiij. Cui uineta facere coꝛ di eſt faciat vitiariū ex quo poſſit agrum uineis ueſtire.

Vinitoꝛ.pe.coꝛ.ruſticus uinearum cultoꝛ. Col.lib.j. Separādi ſunt aratoꝛes a uinitoꝛibus. Uirg.li.ij.ge. Jam canit extremos effętus vinitoꝛ antes.

Vinarius uini uenditoꝛ. Ūñ Lampꝛid. ſcribit Alexandruz romanum impatoꝛem cōſtituiſſe coꝛpa uinariorꝛ z caligariorum z oſo oīum artiū. Et apud Plau. in aſi. ſarmontio uinarijs exerābi. Sue. De Claudio. Luz de lanijs aut uinarijs ageretur exclamauit in curia.

Vinarius.a.um.qō ad uinuz ptinet ut taberna uinaria uas uinariuz in qb⁹ aut uēdit aut tenet uinuz. Vier. in Joſuę. Tulerūt ſibi cibaria ſaccos veteres z vtres uinarios.

Vinacea ſunt graue uue iam p̄ſſę. Col.lib.ix. Uinacea q̄uis tolerabiliter paſcant dari non debent niſi q̄bus tp̄ibus anni auis fętū nō edit. Aug. Uina recondet in apotheca uinacea vo pecoꝛibus ꝓiecit Eſt z uinaceus a.um. Plyn. Legimus quēdam grauo uinaceo ſuffocatum:hoc eſt acino vuę.

Vinalia tam ſecundę q̄ quarte decli. p̄o die feſto quo ueteres nouum vinum Joui libabant menſe Aꝓili.

Vindemia quaſi vindemia a vino demendo. Uirg.lib.ij.Ge. Non eadez arboꝛibus pendet vindemia nr̄is. Sūt q̄ diſtin-

guant iter Uindemiaz ꝛ vindemias ꝙ vindemia sit totius orbis gñaliꝫ. Undemię singulariū partiuz vt plus significet singulare q̄ plurale. Sicut plus ē cū dicim⁹ p terrā pluit q̄ p terras. Tūc.n.oē elemētū significam⁹. Trāsferꝛ q̄q̄ etiā Uindemia ad alia. Plyn. Patria mellis vindemia melior. Col.lib.x. Mox vere trāsacto sequit mellis vindemia.

Vindemio. as.a quo vindemiator cuius de syllaba cor. metri cā. Hora.in Ser. Uindemiator ꝛ inuectus cui sępe viator. Ouid.vo.detraxit.a.vt de syllabaz produceret. Ait.n.in fas. At nō effugiet vindemitor hoc quoq; cām. Sic. Col.lib.v. vindemitorib⁹ quoq; hę semitę ꝛ iugū pedamētaq; sarrię tibus opportunā laxitatē p̄bent p quam vel fructus vel sta tumina portent. Est aūt vindemiator q̄ vindemiat. Et vin demiator fidus qō tertio nonas. Martij apparet.

Vindemialis ꝛ hoc.ale.qō ad vindemiā ptinet. Aug.lib.ix.cō. Et opportune iā paucissimi dies sup erāt ad vidēmiales fe rias ꝛ statui tolerare illos vt solēniter abscederē. Idē subiū ptulit Renūciaui pactis vindemialibus.vt scholasticis suis mediolanenses vēditorem verboruz alium p̄uiderent.

Vindemiatorius.a.um.quod ad vindemiam pertinet. Uarro. nihilomagis torcula vasa vindemiatoria aut serias olearias ac trapetas.

Vinulus.pe.cor.molliter se gerēs ꝛ minime viriliter quod faciens illecebrosus. Plau Compellando blanditer osculādo oratione vinula venusta .

Viniolus qui molliter se gerit ꝛ effęminate.

Violo.as.pe.cor.corrumpo poluo ꝛ q̄si vim infero: quod p̄pe de virgine dr. Aug.lib.iij.cō. Uiolat ipsa societas quę cum deo esse nobis dz cum eadem nā cuius ille auctor est libidinis peruersitate polluit: hinc Inuiolatus intemeratus.

Violentus qui vim facit.

Violabilis qui aptus est vt violatur: ꝛ inuiolabilis qui non facile violari potest.

Viola q̄si minime violata p antiphrasin: vel ꝙ non violanda vel ab olendi vi vel per diminutionē a græco.ion.

Violaruz tria sunt gña. Naz est viola purpurea quę nomē græ cū tz ꝛ appellatur ἴον ἁνθος quod est viola flos. Unde ꝛ vestis iamthina hanc eandem quidam a calore bacę vacinum dixerunt: vt inquit. Apul. Secunda est lactea. Tertia ē colozis palliduli.

Violaria: loca vbi nascuntur violę. Uirgili.lib.iij. Ge. Irriguū libant violaria fontem.

Violaceus.a.um.idez qō purpureus q̄ in violę colorez tendit. Cor.nepos. Me iuuene violacea purpurea uigebat.

Violarius.rij.dicitur violacei colozis infector.

Violaris.ꝛ hoc violare.quod est colozis violę. Plau. Flammare violari uelle.

Vipera.pe.cor. serpentis genus ꝙ ui periat nihil enim attinet ad huius dictionis etymologiā pario naz deberet tunc dici uipara non aūt vipera de vipera vo nicādrus ita scribit appellās ipsaz echidnā q̄ tñ dr: ēt echis uulgo dicūt marassum unde ait nicander. θολερο κυνοδοντι θουρας οδαξ εμφυσα καρηᾳ απεκοψενομενου οἱ δε. πατροσ λωβην μετεκιαθον αυτικα τυτθοι γινομενοι εχι νες ετεκ Αιδμοσ αραι ην γαστερανα βρωσαντος αμητορες εξεγενοντο. Nam corrosis lateribus exeunt pulli cum matris interitu. Amb.lib.bexa. Uipera nequissimuz genus bestię ꝛ super oīa q̄ serpētini sunt gñis astutior ubi coeūdi cupiditatē assūpserit murenę notaz sibi reqrit copulā: uel nouā p̄parat p̄gressaq; ad littus fibilo testificata p̄sentiā sui ad coniugale amplexuz illā euocat. Murena āt inuitata nō deest uenenatę serpēti. expetitos usus sue imptit coniunctōis. Atq; ubi aduentare uipa comparez senserit uenenū euomit reuerētiam marito deferes. Piero. uero ad p̄sidū sic scribit. Uipe p os coitū faciunt. masculi mortez cō tēnūt. sed femina in ipso coitu siue magna dulcedine exagitata: siue futuri p̄sciens piculi duz absorbet semen caput masculi excidit ꝛ sic eū occidit. Sz cū cōcepit viscera illi⁹ ab ipsis quos cōcepit comedūt. ꝛ sic mrem occidūt. A uipa fit uipin⁹. a.uz. Plyn. E uipina carne fiunt Theriachi pastilli.

Vipiones sunt minores grues: sicut pipiones minores colūbi. Plyn.lib.ix. in balearibus ifulis ait i honore mēsaruz esse uipiones. Sic.n.uocant minorez gruem.

Vir.aui or ꝙ ui hoc ē potētia p̄stet. Et mō respectu etatis or uir. Plyn. qō nō mō in puero: siue adolescēte: sz ēt i uiro admiratione dignuz uideret. Mō respcū sexus: ut Est ne uir an mulier? Unde semiuiri dīr Eunuchi: ꝛ molles atq; effeminati. Mō respcū coniugii: ut Unius uxoris uir. Nec solū de boib⁹ sed etiā de brutis. Uir. Uir gregis ipe cap. Mō respcū fortitudinis. Uix.n. boīez p̄sti excellentiq; aio nūcupamus. Curti⁹. exurgite inquit aliq̄ si uiri estis: atq; arma capessite. A uir fiunt semiuir duūuir. triūuir q̄nquevir septemvir: decemuir: centumuir: leuir. Uiripotens. Uir illustris. uir deuotus. uir magnificus. uir spectabilis. q̄ oīa fm Priſ. iō cōposita. accipiunt q; sub uno accentu p̄nunciantur.

Virago.pe.p. mulier fortis q̄ uiro filiis fit: ꝛ uirilia opa faciat.

Virilis ꝛ hoc uirile.pe.p. qō ē uiri: ut opus uirile. Aliq̄n dicit fortis magnanimus: a quo. Uirilitas ꝛ aduerbium Uirilr.

Virbi⁹: Uir bis dictus. Quo nomine dictus est hipolytus thesei. ꝛ hippolyte amaronis filius. Vide in dictiōe hippolyt⁹

Viripotens cum accentu in antepe. dicitur Uirgo quę annos pubertatis excessit ꝛ quę iam uirum sustinere pōt.

Viro.as.fortifico: a quo E uiro de quo supra.

Viritim aduerbium. significat per singulos uiros. Cato. Prędа quę capta est uiritim diuisa. Dicitur etiā de uno uiritim. Hora.in epistolis. qō legeret tereretq; uiritiz publicus usus Curtius. Si quis uiritim dimicare uellet p̄uocauit.

Viritanius.ager qui uiritim populo diuidebatur.

Virosa mulier or q̄ viri appetēs est sicut mulierosus uir mulieris appetēs. Et uirosi loci a Catone dīr q̄ coituz uiri affectāt: ꝛ sic hz p̄i. coze. Lucil. Uetulā atq; uirosam uxorez cędaz poti⁹ q̄ castrē egomet me. At uirosus.a.uz.a uirus fit: ꝛ hz pe.p. figtq; qō est mali odoris ꝛ q̄nq; qō ē mali saporis Uir. Uirosaq; pontus castorea. Lōstat.n. castoreum fedi ꝛ execrādi odoris esse: adeo: ut p̄gnātes odore eius eiciant fętū. Uar. Rācidā carnē apposuit nobis ꝛ uirosam. i. mali saporis pōt etiam dici uirosus p̄o forti a uiribus.

Virgo.a uiridiori. i. nalidiori ętate appellata est. Uñ ꝛ matres sępe vgies dīr. Uirg. de pasiphę q̄ triuz filioz mat erat. Ab vgo infelix q̄ te demētia cępit? Nūc vo vgo gñis cō. ꝛ taz marē q̄ femineaz figt rei uenereę exptez. sicut mulier a mollicie dicit q̄ apli⁹ vgo nō ē. Li. Obiurgātib⁹ q; sexagenarius popiliā vginē duxisset. Cras mulier erit inq̄t. Ulp. Qō si ego me vginē emere putarē cū esset mulier. emptio non ualebit. ueteres ēt oē icorruptū ꝛ intactū vginē dixerunt. Li. pbia casta uerecunda icorrupta vgo. Et Aug. Saliuā vginē dixit q̄ nōdū cibo potuq; corrupta fuit. dicit eniz. Quāta sit ozandi differētia iter uacuū uētrē ꝛ refertū iter rubētez faciez ꝛ ora pallētia. inter saliuā uirgineꝫ ꝛ labza crapulis dissoluta.

Virgūcula diminutiuū accipitur p̄ pua puella ꝛ p pua uirga.

Virgineus.a.um. quod est aut fuit uirginis.

Virgialis ꝛ hoc vginale. qō ē dignū uirgine q̄uis ꝛ p̄o uirgineo q̄nq; accipiat. Quale ē illud. Deus qui uirginalē aulam beatę marię in qua habitares eligere dignatus es.

Virt⁹ a uiro dicta ē ꝛ ppie fortitudinē figt ꝙ uiri marie fortitudo sit: siue ꝙ uir fortis dicit. Uirg. Tūc pudor incēdit ueres ꝛ cōscia uirt⁹. Lac.li. de opi. Uir notat⁹ ē ꝙ in eo maioritas ē q̄ i fęmia. Et hīc uirt⁹ nomē accepit. Uñ cuz uirū dicimus nō, tā sexū significam⁹ q̄ robustū ꝛ fortē. Uiri.n. p̄o p̄pria uirilitas ē ꝛ robur. Et tūc diffinit uirt⁹ ꝙ sit p̄ferendorū malor fortis atq; inuicta patientia. Quoniā aūt fortitudo ceteris vtrib⁹ excellit: factū ē ut recte aī affectiones uirtutes appellēt. Sic dcād uitio cōtrariū ē virtus dr q̄ sic diffiniri solet. Uirt⁹ ē affectio aī cōstās cōueniēsq; laudabiles efficiēs eos i qb⁹ ē ꝛ ipsa p se se spōte sepata etiā utilitate laudabilis. Hor. Uirtus est utiū fugere ꝛ sapia p̄ima. Aristo. Uirt⁹ ē bit⁹ electiuus i mediocritate cōsistēs. Seneca. Uirtus nō aliud q̄ recta rō est. Aug.li.iiij.ci.dei. Uirtus a uete-

ribus diffinita est. Ars bñ rectecq; viuēdi. Uñ ab eo qō; grece ἀρετη dr̄ virtus nomē artis latinos traduxisse putauerunt. Uirtutē antiq; deam fecerūt. quā Aug. nō esse deaz sed donū dei asserit. Lucil. de virtute. Uirtus albini est preciuz psoluere vez. Uirt⁹ est boi scire id qō q̄q; bēat res. virt⁹ scire boi vtile q̄d sit honestū. q̄ bona q̄ mala: itē qō in vtile turpe inhonestū. Uirt⁹ q̄rēdę finē rei scire modūq;. Uirtus dis uitijs p̄ciū psoluere posse hostem esse atcq; inimicū hominū mozūq; malor. Contra desensozem boīum mozūq; bonor hos magnificare bis bñ velle bis viuere amicuz. Cōmoda p̄terea patrię sibi differētia putare deinde parentū tertia iam postremacq; nostra. Aliq̄ virtus dr̄ vis illa quę res cuius est virtus perfecta reddit. Li. li. v. de fi. Āt q̄ in sensibus est a sua cuiq; virtus. Aliq̄ p̄ opē z auxilio. Plau. Deuz virtutem eundē hospitio acciṗiā. Aliq̄ p̄ merito. Idez. Quę in p̄oba est mens p̄ciū ei p̄o virtute vt veniat.

Viriatus magnarū virium. Lucil. Cōtra flagitiū nescire bello vinci a barbaro viriato annibale. Et viriatus lusitanor ducis nomē: qui vir caliditatis acerrimę fuit quippe q̄ ex venatore latro ex latrone subito dux atcq; imperator factus romanos exercitus contriuit. sed tādem suor fraude interfectus est. Hinc Uiriatiuum bellum dictum est.

Viridis z hoc viride a vigore dr̄. Unde dicimus virides plātas quę nōdum aruerunt z in vigore suo sunt: z q̄n in illis herbaceus color est. eū etiam colorē viridem dicimus. Unde Uir. Jam senior sed tarda deo. viridisq; senectus.

Vireo. es. viridis sum. Uirgi. li. vj. Quale solet syluis brumale frigore viscū fronde virere noua. Hinc Uireseo viridis fio z sic primā coꝛripit. Sta. li. i. syl. exuit atcq; alios melior reuiescit in annos. Hinc ēt Euiresco qō est fine viriditate fio. Uar. Atcq; ex sanguinibus dolore euirescat colos. Interdū viresc̄re sigt maior viriz fieri. Et sic pri. pducit verius in poematis. hinc crescunt animi viresc̄it vulnere virus.

Virido. ās. viridem facio. a quo viridās quod est viride. Ply. Uiridantium z alia plura sunt genera.

Viror. z viriditas sunt eiusdem significationis.

Viridarium locus in quo sunt herbę z plātę virentes z amęnitatę refertus. Sue. in Tibe. Militem p̄torianum ob surreptum e viridario pauonem capite punluit.

Viretum locus viriditate plenus: vel ipsę herbę virentes. Col. lib. xij. Ficus neq; nimium vireta neq; nimium matura legi debet z in eo loco expandi qui toto die solē accipit hic vireta. i. viridia z male matura accipit. Piero. in Heñ. Quę in pastu paludis vireta carpebant.

Viridia etiam dicuntur p̄data seu horti arboꝛibus consiti voluptatis causa comparati.

Viridicatus. a. um. Li. ad. Q. fratrē. Equidem hoc qō melius intelligo affirmo mirifica suauitate te villaz habiturū piscina z salientibus additis palestra z sylua viridicata.

Virga. dicta est q⁹ vim gerat ligādo verberādoue. a quo noie fiūt tria diminutiua. s. Uirgella: virgula z Uirgūcula. Sed virgula etiam linea dicitur. Et virguncula puella.

Virgeus. a. um. quod est factū ex virgis. Uirgi. li. j. Heoz. Uirgea p̄terea celei vilisq; supellex. i. vasa de vimine facta Uir. lib. viij. Uirgatis lucent sagulis.

Virgulata seu virgata vestis: vt Jul. pol. inquit: dicebatur tunica in q̄ interexebantur virgę purpureę. boc est lineę. quas greci παρυφος. Sed eas vestes grāmatici interp̄etantur purpureas. q̄ vergę gallozum lingua dicatur purpura.

Virgultum. multitudo virgarum pullulantium.

Virgindemia collectio virgarum ob verbera: aut ad aliquid vinciendum. Uar. in Aga. Quid tristiozes video te esse; an ideo qz scapulę metuunt virgindemiam?

Virgilius. mātuanus poeta celeberrim⁹. Maronę maiaq; natus q̄ p̄mū apō latinos iter poetas obtinet locū. Sed sūt ex recētioꝛib⁹. q̄ Uergiliū. nō virgiliū scribi debere autumēt.

Virus ideclinabile z generis neu. qō z vir⁹ viri apud ātiquos sic vulgus vulgi dr̄. Luc. Liquit. n. supza tętri p̄mordia viri. Et p̄prie sigt asp̄itatē odoris i boīe iā adulto. Quippe talis odoꝛ in puerō nō est. nec añ coitū mulier. Ply. Prodest z aduirus alax. Idez. Signū est vernis tpibus odoris virus. Aliq̄ sigt asp̄itatē sapoꝛis. Idē. Aq̄ marina vetustate vir⁹ deponit. i. amaritudinē illā z salsedinē. Idem. Uirus mali medici. i. acoꝛ z amaritudo. Aliq̄ asperitatē coloris. Idem de sanguine purpurę. Tum supadditū decoquit virus. Alicuiꝰ genitura. i. humoꝛē q̄ est genitalib⁹ fluit. Idē virus verrinū a scropha a coitu exceptū pus q̄ terrā attingat grauitati auriū. pdest. Aliq̄ virtutē nāles. Luc. li. ij. Cōcoctosq; suo ictus pdere viro. Ply. de magnete. Sola hac mā virus abeo lapide accipit retinetq; lōgo tpe aliud appendēs ferrum. Aliq̄ virozem seu herbas virentes. Sta. li. i. syl. Atq; oē benigne virus odoriferis arabū qō crescit in aruis. Plerūq; virus p̄o veneno ponit. Uirg. Ille malū virus serpētibus addidit atris. hinc Uirosus. a. um. de quo supza.

Virulentus qui est plenus veneno. Hel. Ut serpentium virulentoꝛum domitoꝛes sint.

Vis hui⁹ vis. Actō vim. Plr vis. Actō vis. Uctō vis. Sal. lib. iij. hist. Male iam assuetū ad oēs vis cōtrouersiax. Ponit aūt Uis p vtute. Sal. Sed oīs nr̄a vis in aio z coꝛpoꝛe sita est. Aliq̄ p̄o possibilitate seu fortitudine. Uirgi. Non ea vis aio nec tāta superbia victis. Aliq̄ p̄o violētia. Idē. Fit via vi rapiūt. Hinc Uiolo. as. Aliq̄ p̄o multitudine ac copia. Liui. Magna vis ex sicilia aducta. Sal. Scōa tēpesta te ex pōto vis piscium erupit. Aliq̄ p̄o celeri impetu.

Viscus visci. z viscū glutinū qō ad aucupiū ptinet. Nam visco pp eius tenacitatē aues captant. Poz. in Ser. Sūmus ego z ppe me viscus turrinus. Aug. li. de verbis dñi. Amoꝛ rex terrenax viscū est spūaluz pęnax. Et viscū antiqui dicebāt esse rete. hinc fit Inuisco. as. qō est visco inficio. Uiscosus. a. um. quod est tenax. Dicitur etiam ēt viscidum.

Viscus visceris caro non tm̄ intestina. sed quicq̄d sub coꝛio ē i. caro q̄ est inter ossa z cutē. vnde z visceratio dr̄ cōiuium de carnibus factū Uirgi. Tergoꝛa diripiunt costis z viscera nudant. Amb. Ossa oia tenui operta sunt viscere. Hinc Euiscero. as. qō est viscera extrabo. Uir. lib. xj. Compressamq; tenet pedibus q; euiscerat vncis.

Viscerari veteres dixerunt carnē populo distribuere z Uisceratio crudę carnis distributio. q̄ fieri solebat vl̄ in solēni festiuitate. vel in funere alicuius excellētis p̄sonę. Hel. Tū in albano visceratio latis data. Liui. li. viij. Et populo visteratio data. a. M. Flauio in funere matris Ser. Uisceratio est caro a viscere nomine deducta.

Visceratim aduerbium significat per viscera Enn. Dissipat visceratim membra.

Viso. is. ad videdū eo. Li. ad attieū. Lupio eq̄dē z iā p̄dem cupio Alexādriā reliquāq; egyptū visere. i. ad videdū ire. Terē. i ecy. Nō visa; vroze pāphili cū in p̄rio sit egra. Illō, vo in an. Jd viso tūc: an illi isanāt. exponit Do. ad videdū venio aliq̄ ponit, p video tm̄. p̄serti q̄n iūgit cū eo. is. aut venio. Plau. i ru. Nūe huc aduenerīs fanū venio visere rē diuinā factū se dixerat. Ter. i ecy. Postq̄ accersiuit sp̄i⁹ egraz simulāt mulierē nr̄a illico it visere. at eā admisit nemo. Et i pboz. Vultis ne eam⁹ visere. In cōpositis ēt. Ter. i an. Reuiso q̄d agāt. Redeo inq̄t Do. vt videā q̄d agā. Et i adel. Vera ego hic ad bos, puisā q̄ mox vginē accersant, puiso inq̄t duas res sigt, pcedo z video Plau. i Menę. Prouisam q̄ mox vir me⁹ redeat domū. Silr q̄n. gra cā studio z hmōi iunct gerūdiuo Sal. Multi aūt q̄ e castris visendi aut spoliandi gra, pcesserāt volētes hostilia cadauera a cū alij hospitem. pars aūt cognatos reperiebāt. Ter. i ecy. Ne mittas q̄ dā visendi cā quēq;. Uirg. Undiq; visendi studio troiana iuuētus circūfusa ruit. Et q̄b⁹ dat itelligi hoc vbum nō esse desideratiū sicut multi putāt. sed magis excitatiuū. Nam si visendi, p desiderio videdi in istis sumerek: sensus eēt inep tus. ex gra cā studio. q̄ cū, p ōsiderio capiant supflua fozēt. a. viso fiunt cōpositа. Circūuiso. Inuiso. p̄uiso. Reuiso.

Visito. as. frequentatiuū ē a viso a quo fit visitatio q̄, p̄prie ad offiū pertinet: Plau. in Cur. Jbi me interrogat in epidauro

liconem trapezitā si nouerim. dico me notisse. q̄d lenonem cappadocem. annuo visitasse. hic visitasse p̄o sepe vidisse capitur sicut in epi. Noscito hanc. nā video? nescio vbi me vidisse p̄ius. est ne ea: an non est: q̄s animus re? meus. Dij boni visitaui ante hac certe ea est.

Visus. us. ꝛ visio. ipse videdi actus. sic̄ gustus ꝓ actu gustādi. Uir. Dozrēdū visu. Ponit iterdū ꝓ eo qō vr Jdē li. vij. Ri te secūdarēt visus. Uisiões ēt phātasie oñr. Quintil. Quas phātasias greci vocāt nos ipsi visiões appellem? ꝓ q̄s imagines rer̄ pñtiū ita repñtant aio. vt eas cernē oculis ac pñtes hr̄e videamur. Preterea visa somnia oñr ꝛ nocturna siue ēt diurna phātasmata q̄ ēt vigilātib? apparēt. Uir. Hoc visuz nulli nō ipsi effata sozori ē. Uisū ē faciēdū facē mod? dicēdi vt visū ē facē vt te admonerē. qō ē putaui te admonendū.

Vita. a viuo. is. ꝛ mō aiaz figt sine q̄ nemo vixit. Et hec triplex est. Seminalis q̄ ꝛ vegetatiua of ꝛ nobis cū arbozibus cōis est. Sensualis q̄ cū pecozib?. Intellectualis q̄ cū solis angelis. mō denotat mozes. Li. li. ij. ad berē. Deinde vita bois ex añ actis spectabil. mō alimētū seu victū. Ter. Eadē quippe hō iam grādioz cui opa vita erat. mō spaciū viuendi. Aug. li. v. cō. Uita hec misera est moze incerta. si subito surrepat. qūo binc exibim?. mō fortunā. Ter. Nā tua q̄dā hercle hec vita certe expetēda atq; optāda ē. variaē i plī Li. Serpit p oiuz vitas amicitia. a vita fit enitari quo vsus ē Li. i tus. q.

Vita viuere scōm scripturas inq̄t Ambz. admirabilē quādam illā vitā beatāq; sigt. ꝛ būc viuēdi vsuz. spirādiq; mun? cuz beate vite gra veluti diuctū. ꝛ quadā pticipatōe pmixtū de monstrare videē. h̄ est. n. vita viuere. beatę vite act? hēre in isti? cozpis vita. Cōtra aūt moze mozi. q̄d est aliud nisi cuz moze cozpis ōfozmitatē sigt mozietis. Cui? ꝛ caro cōi viuēdi munē defraudeē. ꝛ aīa vitę eterne vsuz hr̄e nō possit. Est ꝛ q̄ vita mozie. vt q̄ viuit cozpe sed actu mozie suo. q̄les sūt de q̄b? ꝓpha ait. Descēdāt in infernū viuētes ꝛ illa de qua apl̄us dicit qñ viuēs moztua ē Moze viuē oñr martyres q̄ vtiq; moziunt vt viuāt. mozie caro ꝫ viui gra moztuoꝝ.

Vitta per duplex. tt significat ligamentum capitis.

Vitalis ꝛ b̄itale. q̄ vitā pstat. vitalis vo ſbz ppziū nomē est.

Vitellus a vita dictus est oui pars rubra. q̄ ex eo viuat pullus Ipsum. n. animal ex albo liquoze oui cozpozat cibus eius in luteo. hoc est in vitello. Voz. in ser. Quatenus ima petit voluēs aliena vitellos. mar. candida si croceos circūfluit vnda vitellos. vitulus vero bos nouus dicitur.

Vitis a vino dcā ē q̄ ferat vinū. var. Et vitis eo q̄ intuitē ad vuas pcipiēdas dcā p̄mo videē. Erat ꝛ vitis gestamē cēturiōis nō carnificis aut lictozis. bonozificētioz. n. pēa q̄ a cēturione q̄s q̄ a lictoze esset illata. Juue. Nodosaz post hec frāgebat vertite vitē. Si lētus pigra muniret castra volabra.

Vitiariū. vitiū semiariū. Lol. li. iiij. vitiariū neq; iciūa ſra neq; vliginosa faciēdū ē succosa tñ ac mediocri poti? q̄ pingui. ꝛ paulosupza. Cui vineta facē cozdi ē pcipue caueat ne alienę poti? curę q̄s sue credere velit neue mercē viuiradicē. ſz gen? surculi pbatissimū domi ꝺserat faciatq; vitiariū ex: quo possit agrū vineis vestire. Et vitiariū locus in quo sunt vites: sic̄ pomariū vbi sunt poma. Var. li. i. de re rus. Jō in vitiario p̄mit? cuz exit vitis tota resecari solet ut firmioze sarmēto e ſra ereat atq; in pariēdis colib? uires bēat maiozes.

Viticula ꝺminutiuum a uite. Virg. in viris. Dulci nāq; tumet nondum uiticula baccho.

Vitiscere est uitem facere. Lol. lib. iij. Seliquas gēmas que in terram abscondunt. exceptis quattuoz imis fac ad radas ne in summa radice utiscat.

Vitigineus. a. um. q̄ ex uite fit. ut uigitineum simulachrum.

Vitisator pe. coz. q̄ uites serit. Quo noīe dictus est Saturnus. vitisatoz curuam seruans sub imagine falcem.

Viticulus: capreolus uitis. Ply. Frutex folio hederę minus tamen longis uiticulis.

Vitex. salicis genus ex quo vasa tūminea fiunt.

Vitilia. dicuntur quęcunq; sic lenta sunt ut cōmode flecti possint. a uinciendo dicta ut uitex: uitis minima uiticulę Ply. li bzo. ix. Lucurbita oīmodo fastigiatur vaginis maxime utilibus. Idem. Non multū a salice uitilium usu distat.

Vitula: dea q̄ letitię p̄esse putabatur a Ro. Et uiticula uacca uiridioris etatis. Virgi. Ego hanc uitulam ne forte recuses bis uenit ad mulctram oepono.

tulus a uitulādo. i. lasciuiēdo. q̄ nō mō de bob? genitis sed ēt ex alijs quadrupedibus maioribus. Ply. de elephantis. Atq; ita salutato fidere in syluas reuertunt uitulos fatigatos p̄se ferētes. Uir. ad equos trāstulit. Jaz uitulos hortare uiāq; insiste domādi. Quin ēt ex piscibus. Idem de balenis Irrūpūt ozę in secreta ꝛ uitulos eaz actętus lacerant mozsu: uitulus ēt nomē piscis est: siue poti? maris bęlua cozio ꝛ pilis tecta. Quę ꝛ phocas of parit in terra pecudum moze. vituli aūt nomen accepit. q̄ illi in somno mugitus fit. nullumq; animal teste Ply. grauioze premitur somno.

Vitiligo totius cozpis uitiū est. Nā uitiliginem faciūt diuersi coloris maculę p oia mēbza disp̄sę. Dcā uitiligo uel a uitto. uel a vitulo pp eius mēbzanę cādoze q̄ nascit inuolutus. Et hāc macula greci alphō vñ nos albū dicimus appellant ut inq̄t Festus allegāt Lu. hęc odiosa mihi uitiligo ē unde dolet inq̄t. Sed celsius uitiliginē dicit esse herbā. q̄ alphos ōz. q̄ alba cū ꝛ alia quoq; fit guttis disp̄sa q̄ melas coloze nigro of. utraq; tñ serpit. Ob hāc igit̄ similitudinē uitiliginem magis dictā puto. Non. n. hec herba siue uirgultū ut ait Festus a uitulo uel a uitio. sed a uite nūcupat cuius nature est ut sine adminiculo stare non possit. de morbo sic meminit. Apul. i magia. Cū caro in bumoze crassuz ꝛ spumidū inimico igni colli q̄ facit ꝛ spū in idem parto ex cādoze compzessi aeris albida ꝛ humida tabes fluit. Tetra nāq; tabes si foras e pozis p̄ospirauit maioze de decoze q̄s nora diffundit pectozis p̄imoze cutem uitiligine insignit ꝛ oībus maculationibus cōuariat. Ply. lib. xx. Ferunt eos qui quottidie edūt capparim palysi nō periclitari. nec lienis dolozib? radix ei? uitilagines albas tollit. Mar. li. iij. linguę uitiligine dedit per quādam similitudinē cū inq̄t. Scabzos dentes uitiliginēq; linguaz quas in sola equide ciuitate contraxerat.

Vitiligo. as. pe. coz. obstrigilo carpo criminoz mozdeo unde uitiligatozes dicti sunt obstrectozes ex uitijs. ꝛ litigatozib? cō posita dictio. Ply. in p̄logo: scio ego q̄ scripta sunt. hęc si palam p̄oferantur multos foze qui uitiligent.

Vitulari ueteres usurparunt p̄o uoce lętari. Et uitulātes oñr lętantes: ꝛ uitulatio lętitia. qñ eam ueram uitam putabant quę in sūma lętitia: ac tranquillitate degeretur. binc uiuere sępenumero ponitur p̄o lętam uitam agere.

Vito. as. caueo. cuius cōposita sunt. deuito. enito. pfecte uitolac. Sic hominē pēnitentē cautum ac diligentē facit ad euitanda peccata in q̄ semel fraude deciderit. ꝛ habent pe. coz.

Vitabundus. idem qō uitans. Sal. Mari uitabūdus classem hostium ad opidum peruenit.

Vitiū. pḕ oz. qō vtuti opponit a uito q̄ uitādū fit ac fugiēdū. Sene. Si q̄d uitij cōmisit. Aliq̄n of erroz. Ply. Libzū uitijs plenū. Aliq̄n mozb? q̄uis ab inuicē sepenē: q̄ mozb? sit habitus q̄dā ꝺ nām q̄ usum rei facit deterioze ut febzis ſsania. uitiū vo ppetuū cozpis ipedimētū ut cęcitas claudicatio uecozdia. Et nō solū i hoīe. sed in alijs quoq; reb? oz. Li. pęto. Si nihil est in parietib? aut tecto uitij cętera mihi ꝓbabunt. Pōt tñ q̄ mozbosus est ēt uitiosus dici. sed nō ex̄rio. Equ? mozdax ꝛ calcitro uitiosus non mozbosus est. Claudus vo aliquo actu factus ꝛ mozbosus ꝛ uitiosus dici potest.

Vitio dare est culpare uituperare. Ter. in an. Nunc q̄s rē uitio debet q̄so animaduertite id isti uituperant factum.

Vitiositas. ut Li. li. iiij. tus. inquit est habitus aut affectio in tota uita inconstans.

Vitiosi magfat? oñr uitio creati. unde apud Li. legimus expugnatū esse. ut uitiosus dictator p augures fieret. Li. in phil. uitiosum ꝺsulē appellat hoc ē uitio creatū ꝛ augurum disciplina. qñ. n. comitia romę habebant causa magfatū creandoz solebant augures de cęlo seruare si aut fulmē uidissent aut tonitrua audiuissent. Quare p augures nūciata illi ma-

gistratus vitio creati eē dicebant: ⁊ ita se abdicare cogebāt.
Vitio.as.corrūpo destruo. Lac.lib.vij. Aer vitiabit ac corrupt⁹ ⁊ pestilēs fiet. Plau.in plogo aul. Eius filiā lyconides vitiarat. Nā vitiatā virginē dicim⁹ cū pudicitiā amisit. Et vitiare ē fœdare apul. vtroq; oculo vitiatus. Dic corpore viciatos dicimus q̄ ceci vel māci vel claudi nati factue sunt. Dic vitiatio. violatio. corruptio. vitiositas non vitiū ōr.
Vitupero.as. vitio aliq̄d oo. q̄si vitiū paro. Ter. Jd isti vituperāt factū. Dinc vituperatio. Quę si cū verbo venio vel silab⁹ iungatur passiue accipitur. Li. vsq; propter eum in sermonem hominum atq; in tantam vituperationem veniret.
Vituperiū idē q̄ vitupatio. Li. vl'ēt a vitio dictū vituperium.
Vituperones. qui ⁊ vituperatores.
Vitrū. mā transluicida. q̄ ex arena ⁊ cinere fieri dicitur.
Viuo.is.xi.ctū. q̄si vim ⁊ vigorē hēo. q̄ licet absolutum sit: dicimus tñ q̄nq; viuo fœlicē vitā. Interdū viuere ē lętā vitā agere. Huius vbi cōpōsita sūt. Duiuo. vñ ⁊ oniuiū. puiuo q̄ ē vsq; ad finē viuo. Plau. in ca. Etiā si puiuo vsq; ad sūmā ętatē tñ breue spatiū est. pferūdi q̄ munitas. reuiuo a quo reuiuisco rursus viuus fio. supuiuo. Piero. in ero. Si vno die vel duobus supuixerit nō sub iacebit pœnę. Dui⁹ verbi frequētatiuū est victo.as. a quo fit victito.as.
Viuere in diē dīr q̄ quotidie parāt noua cibaria nihil reseruātes. nec recondito vtuntur. bodie appetentes hoc cras illud. quoq; varia est vita ⁊ victus. Li. lib. v. tus. Nos in diem viuimus. Col. lib. iiij. Nec prouident futuro tēpori. sed q̄si plane in diem viuant sic imperant vitibus ⁊ eas ita multis palmitibus onerant. vt posteritati non consulant.
Viuus. a. um. qō vitā hz. q̄nq; ponit̄ p nāli. Virgil. lib. ij. ge. Et viua sua plātaria terra. q̄nq; p eo qō vim aliquā hz. vñ viuū lapidē dicimus ignitū q; vim habeat emittendi ignē. q̄nq; p valido ac vehemēti virg. Paulatim abolere sicheū incipit ⁊ tentat viuo puertere amore. hinc semiuiū q; mō significat semimortuum: modo debile ac vigoris exigui.
Viuax. validū vigorosum. diu viuēs. ⁊ qō absumi nō pōt. hic vivacior vivacissim⁹ vivacitas q̄ ē vigor ac robur ⁊ vivacia. ę.
Viuidus. a. uz. q̄si viuū. Prop. Quattuor artificis viuida signa boues. quasi spirantia atq; viuentia. Alias viuidū ōr robustū ac plenū vigoris. Alias integruz. Plau. in ru. Non vides me referre viuidum rętę fine squamoso pecu.
Viuariū. loc⁹ in quo velaues vel pisces vel ferę ptinent. q̄ ad victū dūtaxat ptinent. Ply. Ostrearū viuaria prīus. Sergius orata i baiano inuenit: idē leporariū ōr ⁊ roborariū. ppriē tñ piscinę vbi pisces ptinentur. sicut apiaria loca in q̄bus aluei apud tenentur quę melissonas ⁊ mellaria nominantur.
Viuiradix. vitis quę cum radice seritur quasi viuam radicem habens. ad differentiam maleoli ⁊ talearum. Ply. In arido solo viuiradix quoq; frustra seritur. Col. Sationis aūt duo sunt genera maleoli vel viuiradicis.
Viuerra aīal paruū q̄dē ſz magni vigoris. Mustella rustica ōr vt ait Stra. africa ipportata. Dis vtunt adolescentes ad ēptē das ad parietū nidis auiculas. Hæc eadē γαλη. Aristo. lib. ix. de aīalibus. Jn prodo selena via iteriacet. cuius vltra alterum latus gignitur gale citra alteruz gigni non potest. Ply. Jn prodo selena insula viam mustellę nō trāseunt. Est aliud mustellaꝝ sylvestriū genus q̄ longe domesticis maiores sunt. a grecis. Jctides vocantur. Arist. Jctis siluestris mustellę genus est magnitudine militēsis catelli. ſz pilo facie albedine partis inferioris ⁊ mozū astutia mustellę sile est māsuescit maioruz īmodū officit aluearibus genitale eius osseū est. Sz siluestriū quoq; mustellaꝝ duo genera sūt: alterū sub ventre rufescit. martē appellāt. Mar. Venator marte supbus adest. Alteꝝ cādidus ⁊ viuerra vocatur. Ply. Magna pp venatuz eoꝝ viuerris gēa est. imittunt eas in specus qui sūt multiformes in terra. vñ ⁊ nomē aīali. s. cuniculus vtrūq; genus grēci. γαλαϛ αγριαϛ nostri siluestres mustellas nuncupant.
Vix aduerbiū fit cū vi ac difficultate ⁊ labore. Virg. lib. ij. ge. Vix humiles apibus casias roremq; ministrat. Ter. Vix retraxi filiū ab amore ancillę. Aliquando refertur ad tempus. Virg. Vix e conspectu siculę telluris in altum. vela dabant leti. i. statim. Jdez. Et quos sidonia vix vrbe reuelli. i. nuper. Aliquando ponitur pro nō. Luc. Carcer vix carcere dignus Ouid. Vix prīamus tanti totaq; troia fuit.
Vix tandē. significat post multū tēporis. Li. Apio. pul. Vix tandem legi litteras dignas apio. Virg. Vix tandem ibaci magnis clamoribus actus composito rupit vocem.
Victus est tecta ⁊ clausa malignitas. Est cni sanies ocreta intra cutē latitans. quę vt ppere abrupta cute erūpat emplis supne alligatis solet ofoueri. Virg. lib. iij. ge. Quā si ds ferro potuit rescindere summū vlceris os: alitur vitiū viuitq; tegendo. vulnus vo est hyans patēsq; apertura corporis ictu facta vlcera capitis manantia sunt quę greci αχωρας vocāt. imperitū vulgus tem ā. Quidā hoc nomen aspirandum putant q̄n a greco originem trahat. Illi enim ελκος dicunt.

Vlcero.as. pen. cor. dilanio. ⁊ quasi. vlcus facio. Dinc exulcero vlcus dilanio. Col. lib. viij. Fere aūt per ętatē sic muscis aures canum exulcerant̄ sępe vt amittūt per translationē figt. exaspero. exacerbo. Li. Jta mihi animum exulcerauit.
Vlciscor. eris. vltus vidico ⁊ iniuriā nō impunitā relinquo.
Vlex fruter rosis marini similis asper aurum retinens.
Vligo. pe. p. terre humor ex ea nunq̄z recedens. vñ vliginosus ager qui sp est humidus. Humidus qui aliq̄n siccatur. Var. Solū oportet esse eruderatū ⁊ procliuū vt euerri facile possit ac fieri purum. Non enim solum ea vligo lanam corrumpit ouium sed etiam vngulas scabras fieri cogit.
Vllus aliq̄s q̄si vnus aliq̄s. q̄ nomē nunq̄z affirmatiue ponit neq; enim dicimus vllus hō currit. sicut aliq̄s hō currit: ſz ponitur vel negatiue vt nō est vllus q̄ currat. vel interrogatiue vt est ne vllus qui currat. vel subiunctiue vt si vllus me vocabit. statim veniam. Ab vllus fit compositum nullus.
Vlna cubitus seu brachiū quātū vtriusq; manus extensio. Ulna inq̄t Ser. in buc. ppriē est spatiū in quātū vtraq; extendit man⁹. Dicta vlna απο του ωλενον. i. brachijs. licet Suetō. vnū cubitum velit esse tantūmodo.
Vlpicū. pe. cor. Grēci appellauere gñs. alij grādius inter pulmētaria ruris auctores. Ply. ⁊ Col. Quidā vlpicū vocāt alium punicū. greci aūt. αφροσκορδον appellāt longe maiorīs q̄s aliū. Plau. in pe. Tu āt plenior alij vlpici q̄z romani remiges Col. Luna infra terrā fit q̄n aliū vel vlpicū serimus vel in tabulatū reponimus. Sic enī neq; acerrimi sapores existere neq; mandentiū halitus in odorare existimantur.
Vltra prępositio est cum actō deseruit ⁊ non nisi separata interponitur. Cuius elegantiā ostendit. Sal. in iug. Mauriq; vanū genus. vt ali aphrice contendebant antipodas vltra ęthiopiam cultu persarum ⁊ iustos ⁊ egregios agere. Aduerbiuz teste cū fine casu ponit̄. vt assidue lego nihil vltra faciēs. Et tunc ex se vlterior ⁊ vltimus. Fit autem vltra ab vls quoverteres vtebantur. sicut citra a cis.
Vltra famā. i. opinionē. figt̄ q̄z multū. sicut ītra famā q; est huc ītruū. Quintil. hortētis scripta tñ intra famā sunt.
Vltimus. pe. cor. ab vltra. idē ē qō postremus. Aliq̄n etiam ōr primus. Virg. lib. viij. Tu sanguinis vltimus auctor. Dictus vltimus q; ultra omnia fit siue ante respicias siue retro.
Vltro ab ultra fit ⁊ figt ultra siue īsup. Vir. ⁊ miserescim⁹ ultro i. ultra id qō rogauit pstitimus. Interdū figt fine reqsitione ut ultro ad te ueni. i. nō reqsitus. ſz spōte ueni. Interdū praue ac puerse. seu uersa uice. aut prior. Ter. in adel. Nisi me in illo credidisti esse bouum numero. q̄ ita sibi putāt fieri iniuriā ultra si quā facere ipsi expostulant ⁊ ultra accusant.
Vltro citroq; figt id qō vulgo ōr. huc ⁊ illuc. ⁊ tā in factis q̄z in dictis ōr. Quintil. Juuenis sicut solet ultro citroq; cōmeare Li. Multisq; vbis ultro citroq; habitis ille nobis osumpt⁹ est dies. Quidā in hac figatiōe vtunt̄ surſuz ⁊ deorſuz. Ter. Sex ego te totos pmeno hos menses quietū reddā ne surſuz ⁊ deorſumue cursites. Tractum ab athenis: cuius portus in imo urbs vo in editiore loco sita est.

Vltroneus.a.um.idem qđ spontaneus. Hiero. in exo. Ab hoie qui offert vltroneus accipietis eas.

Vlubre cuitas i italia. Hor. é vlubris alius sit e nõ deficit equus

Vlula.pe.coz.auis.a ictu denoiata hoc é ἀπο του ὀλολιζειν qđ é vlulare z fiere. Virg. Certẽt z cygnis vlulę.

Vlysses.fuit filiꝰ Laertę regis ithaces. vñ z Laertius cognominatus est z Ithacus ab ithaca ĩsula in qua regnauit. Et dulichius ab insula dulichia: quę in illius regno habebaf. Silr z naritius a naritio. Et ẽ qñq; scõs declinatiõis sicut z achilles. Virg. Et terram altricem sęui execramus vlyssi.

Vlysbona cuitas i hispania ab vlysse odita. Sũt tñ q̃ pcipiant z vlyxẽ z vlyrbonã scribi p.x.z tales greças ĩras ignorant.

Vmbo: media ps clypei eminentioz. licet qñq; p toto clypeo ponaf. Liui. Hallũ vmbone ictum deturbat. Sta. Jam clypeus clypeis vmbone repellitur vmbo ciuilibus bellis.

Vmbilicus.pe.p.oz. q̃cđ in aliq̃ re ẽ mediũ. vñ de libro quoq; vmbilicũ dici ostdit. Catu. Relata carthę regię noue libri noni vmbilici loza rubza mẽbzanę. Et Ply. vmbilicũ italię circa lacũ reatinũ dixit. Suidas nr̃ ὀμφαλητομία οτετον ὀμφαλον του βρεφους αι μαιαι ἀποτεμνουσι και αυται δε ὀμφαλητομοι λεγονται και ὀμφαλιομὸ ὀμφαλος της ἀστιδιος. Et i hac figatiõe accipiẽt. qz illuc tãq; ad cẽtrũ libroz mẽbza ducuntur. Itẽ vmbilicus oz ligamentũ intestinoz qp mediã fere vẽtris planiciẽ obtinet. A cuius filitudinẽ paruus circulus in terra descriptus ad cognoscẽdos vẽtos vbilicus oz. Ply. p huius mediã lõgitudinẽ ducꝰ sarculo sulcũ vel cinere lineã mediãq; circũscribi circulo paruo q̃ vocaf vmbilicus. Itẽ parui ac rotũdi polituq; lapilli eadẽ rõne vmbilici dr̃. Li. Tũc duo excellẽtissimi viri repuerascere maxie videbanf cũ ex vrbe tanq; evinculis ambulassent. z ad caietã laurẽtũq; cõchas z vmbilicos legere ɔsueuissent. Itẽ vmbilici ornamẽta z veluti clauiculi quidã q̃bus libri ornanf z gẽmę liganf. Mar. q̃d pdest mihi tã macer libellus: nullo crassioz vt sit vmbilico. Plyn. Et alios ɔuenit non opozere pzozari quoz sit absoluta bonitas vmbilicis statim ex auro capita cõpzehẽdẽtibꝰ. Et poetę frequẽter vñ sũt cũ exactũ opus figarẽt. vt ad vmbilicus se venisse diceret. Hoz. in epo. Promissuz carmẽ iãbos ad vmbilicũ addũcere ẽ qđ exponit Porphyrio. ad vmbilicũ adducere, pfinire z ɔsumare opus posuit Hoz. qz ĩ fine libri ex ligno aut osse vmbilici solẽt poni. In quẽ sensũ z Mar. finẽ tertij libri clausit. obe. iã satis ẽ obe libelle. iã puenimꝰ vsq; ad vmbilicũ. Tu pcedere adhuc z ire q̃ris. Dic vmbilicatũ dicimꝰ qđ vmbilicos hz vel qđ ad vmbilici filitudinẽ factũ ẽ. Huiꝰ diminutiuũ est vmbiliculus. Quo noie etiaz dictũ est genus ostrei marini. z in vmbiliculi modũ suauiter coeat.

Vmbilicatim significat per vmbilicos.

Vmbza.aer carens sole. qđ fit alicuius cozpozis obiectu pſertiz nubiũ. Hier. Umbza fit ex lumie z corpe. Quidã ἀπο του ὀμβρου qđ est iber vmbzã appellatã existimãt qp oẽs vmbzę humide sint vmbzę et oñr q̃s faciũt pictozes. vt imagies q̃ planę sũt solidę videanf qđ dicũt adumbzare. vmbzę etiã oñr inferoz imagines. Virgil. Umbzaz hic locus somni noctisq; sopoze cozpoza viua ne fastigia vectare carina.

Vmbella diminutiuuz ab vmbza. z vmbella quę ponebatur in theatris ad arcendum solem.

Vmbzaculum. locus in quo est vmbza. Var. li. j. de re rus. Pzope aream faciũda vmbzacula quo secedant boies in estu tpe meridiano. Et apud Esaiã. Derelinquetur filia syon. vt vmbzaculum in vinea. z sicut tugurium in cucumerario.

Vmbzo.as. tegendo vmbzã facio. Cuius cõposita magis sũt in vsu. s. Adumbzo. Inumbzo. Obumbzo. Col. li. v. Dũ id incremẽto suo vites inumbzent. Et idem. Et virtus altissimi obumbzabit tibi. Aug. Adumbzatio mysterio helias loquitur. Aliq̃ ponitur pro defendo tractum ab arbozibus.

Vmbzo nomẽ fluuij insubzię nauigabilis q̃ z lamber a Ply. oz.

Vmbzaticus.a.um. qđ est ex vmbza seu ad filitudinem vmbzę. Aug. li. ij. cõ. Non saltẽ vt est quędã defectura species z vmbzatica vitijs fallentibus. Umbzaticus hõ dictus est a Plauto. Trapezita qui in vmbza subtecto vitam agit ociosam. Artes quoq; z negocia vmbzatica nominantur in quibus per desidiam in vmbza elangueſcimus.

Vmbzatile.pe.coz. qđ vmbzatũ est. vt vita vmbzatilis quę vmbza atq; opaco marcescit. seu in vmbza z ocio domestico degitur. Studiosi vitã vmbzatilẽ colũt quos libzi docẽt in vmbza z ocio vt inquit. Li. Hor. bal. Itẽ pro murena. Ledat inquit stilus gladio vmbza sẽli. Res etiã vmbzatiles dr̃ quę fiunt per inuolucra z inanitatem qualis vmbza est.

Vmbzia regio italię q̃ Ply. in sexta regione collocat ἀπο του ὀμβρου. hoc est ab imbze. qꝰ vmbzi a grecis quasi vmbzij dicantur. z olim italię populoꝝ antiquissimi inundatiõe terrarũ imbzibus superfuiſſe credanf. Uel dicta est vmbzia ab vmbza qꝰ ea regio pp altitudinẽ montiũ z vicinitatẽ apenini vmbzosa fit. Luc. lib. ij. iusq; sui pulso iam pdidit vmbza ab vmbzia thermo. incipit apennino z vltra ac vsq; ad sinuz adriaticũ extendit multis pclara vetustissimis oppidis. sed in primis sentino z fano fortunę. in ea ẽt sũt. Spoletũ. a quo nunc ea regio ducatus spoletanus oz. narsia. reate. ameria. tiberni. fulgineũ. nuceria. assisia. Tudertũ. narnia. Trecenta vmbzoꝝ oppida. Tusci debellasse reperiuntur.

Vna aduerbiũ acuif in fine ad oꝝ iam ablatiui noīs vnus z figf simul. aliq̃ ẽt oꝝ one ponif p geminata. z hz q̃st eandem vim quã hz tũ z cũ. Li. vna z id qđ facio, pbabit vna z in hac cã p fecto neminẽ pzeponendum mihi esse existimabit.

Vncus: fustis ab imo latere incuruus ac sese retozquẽs quo instrumento puniebanf damnati. Iuue. Impactus seianus ducitur vnco. huius diminutiuum est vncinus.

Vncus.a.um. icuruus. cuiꝰ cõposita sũt. aduncus z reduncus. q̃ duo. Ply. li. x. cõplexus ẽ dicẽs. Et acuta volucribꝰ rostra ea dẽ rapto viuẽtibus aduncа collecta. recta herbas ruentibus limũq; reduncа vt suum gñi. Hinc fiunt aduncо. as. z Inuncо. Aug. in expositione ps. Pars nostri eius superioz. quę supza partem inferiozem aduncatur.

Vncinatus. vncinis armatus. Li. Nec vt alę asperis z lenibus armatis vncinatisq; cõplusculis cõcreta hęc esse dicat.

Vncia dicta ẽ qꝰ vna sit ex duodeciz ptibꝰ assis. a quo semũncia. duę sextulę. tertia ps uncię. i. scrupuli. octo. sicilicus scrupuli sex. sextula scrupuli. iiij. Est ẽt uncia mensurę gñs exiguę: vñ z diminutiuũ. unciola. Iuue. Unciolã, penleius hz. z gillo deuncẽ. ptes q̃sq; suas ad mẽsurã inguinis heres. vñ q̃nc uncẽ vocamꝰ vasculũ q̃nq; unciarũ capax. Mar. Quincunces puto post decẽ peractas. De alijs assis partibꝰ. vide in dic. as.

Vnciariũ ab uncia deriuatũ a quo semũciariũ. Liui. li. vij. Semũciariũ tñ ex unciario scrñ senus z in pẽsiones ęq̃s triẽnij.

Vnda. ppie. pars aq̃ in se collecta z in vnã partẽ tendẽs dicta qꝰ sit vna z in se coacta. Aliq̃n ponif p aq̃. vt ps p toto. Ouid. Et terris miscuit undas. huius diminutiuum est undula.

Undosum. mare dicitur fluctuosum.

Undisonus.a.um.pe.coz. quod undis strepit. undę mare undi sonum dicitur qꝰ fluctuando sonitum reddat.

Undinomus.a.um.pen.coz. quod undas. i. aquas vomit. unda enim quandoq; pro aqua ponitur.

Undatiz aduerbiũ figt fluctuatiz. vel ad undaz filitudinem.

Undo.as. fluctuo. undas facio. a quo fiũt cõposita abũdo erundo. iundo. z redũdo. de qb⁹ supza in dictiõe abũdo dictuz est.

Undabundũ. mare apud Helium oz abunde undas faciens.

Undulata vestis q̃ fit ex byrroꝝ z capraꝝ pilis potuisq̃ lanis qꝰ ad undaz filitudinẽ picta fit. Nã z cymatilis vestis. a fluctu vt apud Plautũ z Ouid. Dicebanf vo z undones quidã Lilicij fozteq; abundis q̃les mõ in his textis videmꝰ q̃ tanq; ἀπο του συμβαλλειν ἡ συμβαλλωτα. oẽs appellamus ceu ozigine ab illo vestiuz gñe accepta de q̃bus. Ply. ita scribit. Lauę z plę coactę vestem faciũt. Erit ergo symballoton. quasi συμβλητοα hoc ẽ coacti implexu potiusq; tex-

tu conditum. De Undone. Pier. quoq; meminit. Var. de vita. A q̄busdā ōr esse fortunę virginis ab eo q̄ duabus undulatis togis est opertum, pinde vt reges nostri t undulatas prętextatas togas soliti sint habere. No. Var. inquit undulatum noue pro puro posuit. ita fit. vt undulata vestis aliud genus sit fortasse q̄s cymatilis a fluctu dicta.

Vnde aduerbiū. q̄si de quo vno loco. vt vñ venis. Interdū sigt a quo. Virg. Genus vñ latinū. Interduz ponit p ad q̄d. Ter. in heau. Uñ petit aux. vñ mihi lapidē. quozsuz é opus vñ sagittas? Inqt Poz. Hic venuste dest putas vel dicas mihi eē Quintil. vñ hūc illi aium. t alibi vñ tñ virium cęco.

Vndeuis t vndelibet sigñt ex vno quouis loco. Sic vñcunq;.

Vndeuigunti. vno dempto. de viginti. quod est decē t nouem. a quo vndeuigesimus. Sic vndetrigita vndetrigesimus vndecentesimus vndemillesimus.

Vngo. is. xi. ctum. t vngo. is. gui. ctum. fm Prisicia. quasi vnuz ago. vngendo enim copulatur atq; vnitur caro. a quo fiunt composita inungo t perungo.

Vnguētū. qō t vnguētū ōr nō est illa tenax cōpositio q̄ chirurgi vtunt ad vulnera curāda. Iz cōmixtio diuersoz odoz abdito oleo aut balsamo ad vngenda corpa delitiarū t luxurię cā iuenta. vñ in canticis. Odor vnguentoz tuoz sup oia aromata. Plau. Nō pūt oēs olere vnguēta exotica. Pompo. tñ iurisco. scribit vnguēta eē q̄ voluptatis t valitudinis causa cōparant. Sz hęc magis medicamento dīr. Ser. ait hoc nomē vngentū nō recipere. u. sicut nec vngo. vnguē vo hēre. u.

Vnguē. idē qō vnguentū t accipitur. p oi eo q̄ succū hz ex quo aliq̄d vubi pōt. Ply. Epiphoras bubulo seuo cū oleo cocto alliuunt. Ceriū corpus cuius scabricies eodez vnguine sanat. Sunt qui dicant vnguē ab vncto deduci. t esse vnctum pinguē in suis dorso siue axungiam vel seuū. Palla. Sumes tātūdem vnguinis quod vocamus axungiam vel seuum. Perfius. Fęnisecę crasso vitiarunt vnguine pultes.

Vnguētarius q̄ vnguēta ofícat ac vendit. q̄ a grecis myropola ōr. Pier. in exo. Facies vnguētū cōpositū ope vnguētarij.

Vnctū sigt illud pingue qō in porci dorso mollis ē. Col. lib. vij. Frigoris fomēta adhibent capite t spina tepenti adipe vel vncto linūt. Perfi. adiectiue posuit vncta vixisse patella sp.

Vnguis mas. ge. ab vngo. is. q̄ politus t trāslucidus sit t q̄si vnctus t ē. ppzie eoz aīaliū q̄ digitos hñt separatos vt sūt boues simię aues. Ply. vngues simię ibzicati sūt. boibus lati. rapacibus vnci: cęteris recti vt canibus pter eū qui a crure plęrisq; dependet. Idē de aq̄la. vngues quoq; huic gñi inuertunt.

Vnguis morbus est oculozum quem gręci pteryguim vocant de quo supza.

Vngula ab vnguis denoīatiuū est nō diminutiuū. Cuius formā diminutiuā hēat t ōr de his q̄ digitis carēt. Ply. In q̄drupedibus solidas hñt vngulas. q̄ nō sūt cornigera. Idē. Oia digitos hñt q̄ pedes excepto elephāto. huic enī ifozmes numero q̄dē q̄nq; Iz in diuisi ac leniter discreti vngulisq; non vnguibus fīles. Ouid. quoq; idē fecit oū Joā. descripsit e bouis effigie in primā formā redeuntez. vngulaq; in dnos delapsa absumit vnguis. Oīb? vngulis puerbiale est q̄ sigt oīb? viribus manuū pedūq; t conatu totius corpis vt ēt vngues q̄ sunt in extremitate collocati intendant. quos Ply. existimat eē sūmas veruoz clausulas. Lic. lib. ij. tus. Toto corpore atq; oībus vngulis vt ōr contentioni vocis asseruunt.

Vnguicula dimunutiuū est. t de bis tñ ōr. q̄ vngues habēt. Uñ a teneris vnguiculis dicimus. p eo qō est ab infantia abmeunte ętate. a pueris ab incunabulis. Li. Lentulo. Sed prędicta te ipsum qui mihi a teneris vnguiculis es cognitus.

Vngulanos. Cato vocauit qui magnos vngues habent. ac scabzos quasi vngulis similiozes q̄z vnguibus.

Vngulum annulum significat quod ideo quidam appellatum putant q̄ sicut in digito vnguis carne. ita in illo gemma vel signum aliquod auro clauditur.

Vngulata vestis ab vngulis hoc est annulis. vngulū enim oscorum lingua vt ait Festus prisczum vocabatur. vel etiaz dici potest ab vnguibus.

Vnus numeri p̄n̄ est. Ouid. Unus erat toto nāę vultus i orbe quē dixere chaos. Aliq̄n ōr solus. Plau. Unus tū domi erā t sozes erāt clausę. In q̄ significatiōe q̄nq; gtō iungit. Ply. Accipēser vnus oium squāmis ad os versis ōaquā natādo meat. Aliq̄n accipit p̄mo. Virg. Cadit t ripheꝰ iustissimꝰ vnus qui fuit in teucris. Sciendū auctoze. Piero. ad Dama. q̄ vnus est numeri. cū dicimus. vnus hō: vnus equus. Pōt enī t alius hō t tertius vel equus. Ubi aūt alius vel tertius nō pōt iungi. vnus si dicat. non numeri sed vniuersitatis est nomen. vt si dicamus vnum solem. hic vnus ita ōr. vt alius vel tertius addi non possit. vnus est enī sol multomagis deus cum vnus ōr nō numeri sed vniuersitatis vocabulo nuncupatur. t. qui propterea vnus ōr q̄ alius non sit.

Vnus t alter sigt duos sicut alter t tertius. Tacitus. Sed t alter t tertius dies contatione coęternum absumitur.

Vnicus. singularis. vt phœnix est vnica auis. hinc fit aduerbium vnice singulariter. vt dileri te vnice.

Vnus quispiam. aliquis vnus. vnusquisq; dictio vniuersalis. Unusquilibet. t vnus quiuis idem significant quod quilibz omni loco ex omni parte ex omni regione.

Vnanimis. t vnanimus vtroq; mō ōr pro eo. qui vnius animi est t vnius sententię cum altero. vnde t vnanimem cōsensuz dicimus cū amicoz? Concordia est: hinc vnanimitas.

Vnicaulis. bęr ba quę vnum caulem habet nec in ramos spargitur. Unicoloz. pe. coz. vnius colozis.

Vnicornis. gñis mas. siue Unicornius t vnicornium declinari pōt. p aīali qō vnicū in fronte cornu longū gerit qō ad saxa limat t cū ipso pforat elephantem. Grece monoceros ōr. Hoc aīal vt Albertus inquit est moderatę quātitatis. buxei coloris t fisse in duo vngulę pedis. in desertis habitans.

Vnicuba. pe. coz. mulier quę cum vno tñ viro cūcumbit. Pier. Legant anteq̄ religio nostra fulgerent in mundo vnicubae semper habuisse inter matronas decus.

Vnigenitus. filius qui vnicus est quasi solus genius. nec fratrē vllum habuit aut sozozem.

Vniocolus. qui t monocolus qui vnum tñ hz oculum. Plau. Uniocole salue. Greci. monophthalmon dicunt.

Vniuira. pe. coz. quę vnum dūtaxat virū coniugē habuit. Pier. vniuira anna inducitur semperq; ieiunans.

Vniuersus. q̄si oīs ad oīs ad imū. i. sine aliq̄ exceptione. t in singulari q̄dē idē est qō totus. vt vniuersus ager. vniuersus exercitus. In pli sigt oēs coniunctim. Nā si dicimus. Oēs sibi domiciliū ostituerūt intelligit domiciliū sibi vnūquęq; constituisse. Si vo dicimus vniuersi sibi domiciliū ostituerūt significat: oēs sil vnum sibi pro oībus domiciliū fecisse. Hinc fit. In vniuersum qō significat vniuersaliter.

Vniuersale. qō ad vniuersos pertinet. vniuersalitas gñalitas.

Vniuocū. pe. coz. cuius t nomē cōe est. t eadem substātię rō qō grece synonymū ōr sicut equiuocū cuius nomen tñ cōe est Iz substantię diuersa rō. t a grecis hōnymon appellat. homo t equus vniuoca sunt. qz sub vno aīalis nocē cōprehendunt t eadem est vtriusq; substantia. homo verus t homo pictus equiuoca sunt. qz de viroq; aīal prędicat. sed substantia eoz diuersa est. Grāmatici dicunt homonyma esse. quę voce sed non significatione conueniūt. vt nepos t filius filij vel luxurio sus. Synonyma quę nō voce Iz significatiōe conueniunt. vt ensis t gladius. Hinc vniuoco. as. pe. coz. t vniuoce.

Vnedo: fructus arboris silꝰ terrestribus fragris. t arboz ipsa etiaz vnedo dicitur folio cintro similis fruticosa. pomū inbonozum est. Ideoq; vnedo ōr q̄ vnum tantum mandi possit. Greci. comarum vocant latini arbutum.

Vnio. is. iui. itum. coniungo. quasi vnum facio. vnde vniti animi qui sunt vnius voluntatis.

Vnio. onis. mō cōcordiā sigt. Aug. Nam hoc fieri posse in tanta animozum vnione quis dubitet. mō margaritā q̄ in conchis nulli duo reperiant indiscreti inqt Ply. Dos oīs vnionum est in candoze magnitudine ozbe lęuoze t pondere.

Vnni populi qui mari cronio vicini. Caspium accolunt quos quidam turcos vocari existimant. sunt hungari.

Vnquã aduerbium significat aliquo tempore: quasi vno quouis tempore a quo nunquam.

V ante O

Voces dñr ea oia que sonant. vox enim fit ἀπο τοῦ βόαω quod est voco. Uirg. Factaq; ad littora voces.

Vocula. pe. coz. dimi. parua vox. Lt. ad. q. Fratrem. quãto mol liores sunt z delicatiores in cantu flexiões ac falsę voculę q̃ certe z seuerę. Interdum ponitur pro detractione. Idẽ. M. Lelio. Si incurrit hęc nostra laurus non solum in oculos. sz iam etiam in voculas maliuolorum.

Vocabulum dicitur quo res singulę nominantur.

Vocalis z hoc vocale qđ est sonorũ z sũmę vocis. Ply. li. xviij. Ranę quoq; vltra solitũ vocales: sũt signa tẽpestatis. vñvocales lr̃ę dicte: qz p se voces faciũt. z sine his lr̃alis vox. pferri non potest. Hinc semiuocales quę q̃si dimidiatũ vocaliũ sonum habent. sciendũ est q; qñ dictio finit in vocalẽ q̃uis lõgã si sequens incipiat a vocali illa finalis brevis ẽ. vt ilio alto

Vocalitas. consonantia q̃ greci euphoniam vocant.

Vociferor. figt cum dolore siue indignatione maiorem vocem emitto. Interdum siue effectu vehementer exclamo.

Voco. as. clamo. vt voca oparios. itẽ vocare appellare. Lact. li. iij. qđ si deũ nãm vocãt. q̃ puerilitas nãm potius q̃ deũ noiare. Itẽ iuuare. vñ vocatores dicti sũt. q̃b⁹ iuitãdi datũ est negociũ siue q̃ p se vocãt ad cenas. Ply. iuitat⁹ ad regis cenã venit. Indignãtiq; ptolomeo ac vocatores suos oñdẽti vt diceret a quo eor iuitat⁹ eẽt. ille arrepto e focio carbone extincto imaginẽ in piete delineauit. itẽ posere seu vẽdere. Iuue. Bis q̃ngẽta dedit tãti vocat ille pudicã. itẽ denũciare. Uir. li. j. ge. Tũ cornix plena pluuiã vocat iproba voce. hui⁹ cõposita sũt: aduoco. auoco. conuoco. i vnũ voco gregio. Lt. li. j. tus. Qui dispatos boies gregauit. z ad societatẽ vitę conuocauit. circũuoco. vñcũq; voco. denuoco. euoco. iuuoco. puoco. puoco. qđ est oẽs voco. reuoco. retrouoco z seuoco. q̃ bñt pe. coz.

Vocito. as. pe. coz. frequenter voco. Plau. in cap. Pecimũ vocitatus est post vos vidistis tindaro.

Vocatiuus casus dictus est q; per eum vocamus.

Vogisonus. siue Uigisolus. lacus in patauino agro.

Volo. as. ppriũ ẽ alas bñtũ. vt volat ille p aera magnũ remigio alar. Trãsferr ẽt ad alia q̃ celeriter currũt vt nauis volat fama volat z hmõi. pceleriter vadit. Ter. Ne frustra illic expectet vola. hĩc veliuolũ mare dr. ei⁹ cõposita sũt. Aduolo qđ ẽ iuẽ vl aliq volo. Ply. li. x. In agrũ volate ranũ palũbiũ vis e mari quot annis aduolat. Auolo alio volo circũuolo. Idẽ in eodẽ. Nec vnq̃ tã lõgo naues: tanq; otiuo cursu recedũt a terra vt nõ circũuolitẽt eas apodes duolo deorsũ volo. euolo ẽvl i altũ volo. vñ p trãslatõez. Li. lẽtulo. Qz alti⁹ me euolar nolueri. iuolo. iteruolo. obuolo. suolo. puolo. celeriẽ volo. p uolo. añuolo. puolo. pculvolo ruolo. Rursus volo. reuertor Bel. Ubi satis seuierat cornus reuolabat i galeã tribuni. sub volo latẽter volo. Lol. li. ix. Pulli facili⁹ sub mr̃ib⁹ pigescũt si tã firmis pusq; subuolẽt paucas subtrahas pinnas z obteras crura z vno loco q̃escãt. supuolo. z trãsuolo. q̃ bñt pe. co.

Volito. as. frequenter volo. Ply. Sup aquas assidue volitans ponitur z pro discurro. Lt. Qui per forum volitant.

Volatus. us. ipsa volatio z volandi actus.

Volatile. pe. coz. quasi volãs. vt anima volatilis. z volucres volatilia dicuntur. quia volant.

Volaticus. a. um. quod volat z cito transit. Aug. li. v. cõ. turpes sunt tales z fornicantur abste amando volatica ludibria.

Volatura idem qđ volatus. Uar. ibi in prima volatura cũ venirunt morantur dies paucos requiescendi causa.

Volucres. pe. coz. oẽ id qđ volat. nõ solũ aues sed epes quoq; vespę tabani z reliq hmõi. Viero. 3 Ioui. Quis nostrũ leonez. quis viperam: quis volucrem: quis ciconiam: quis milvum quis reptantes in littore vermiculos vnq̃ comederit.

Volucer adiectiuum ponitur pro celeri. Mar. Et volucrẽ longo porrexit vulnere pardum.

Volucra gñs aĩalis. qđ prodit teneros pampinos. Col. lib. iij.

Volo. tis. a volo. as. q; animus in quo velle est talis fit. vt puncto temporis peruolet quo vult. hinc voluntas. z volẽtia. cõposita sunt. nolo. malo. z peruolo.

Voluntas vt Aug. li. de li. ar. ait. est qua appetimus recte honesteq; viuere z ad summam sapientiam peruenire. hinc volũtarius. a. um. quod sit sponte. Aug. voluntarium bellũ indicit passionibus. hinc aduerbium voluntarie.

Volentia idez qđ volũtas. q̃ dã cũ rõne desiderat. Salu. Tñ volentia plebi. p placentia plebi scripsit: hoc ẽ quę plebs vellet. Auolẽtia fiũt beniuolentia. maliuolentia pro amore z odio q̃ si bona z mala voluntas. beniuolus z maliuolus.

Volones dicti sunt serui qui bello punico cum deessent qui scriberẽt pro oñs pugnaturos ẽ polliciti in ciuitatem recepti sunt z volones appellati. quia hoc sponte voluerunt.

Voluptas est elata pter modũ lętitia opiniõe pñtis alicui⁹ boni. vñ quicqd cũ delectatione aĩum demulcet voluptas dr. q; id maxime velimus. Referturq; ad aĩum z ad corpus q̃uis nõ nulli insimulẽt solius corpis eẽ ac turpẽ. Sz de honesta scribere in ps. Torrẽte voluptatis tuę potabis eos. De turpi. Li. Diuinus plato escam malorum appellat voluptatem.

Voluptuosus. habitationẽ z vehementiã significat z affectionẽ vt voluptuosus hõ qui per q̃s amat voluptatem. voluptuosa res quę in se hz voluptatez z plena est voluptatis: z quę voluptate afficiat. ille recipit. hęc recipitur.

Volupe. delectabile. Plau. in am. Nã qz vox trãquillos video gaudeo z volupe est mihi. Alioquin pro voluptate ponitur.

Voluptarius. a. um. qđ voluptatem affert. Aug. li. r. cõ. Et sępe incertũ fit vtrũ adhuc necessaria corporis cura subfidiũ petat an voluptaria cupiditatis fallacia ministeriũ supperat voluptarius hõ q̃ se voluptati dat. Plau. in Menę. voluptarij at q; potatores maxime tũ sycophãtę z palpatores plurimi.

Voluptabile: gratum voluptuosum. Plau. voluptabilem mihi cum aduentu suo tulisti.

Voluptia voluptatis dea habita fuit.

Vola media pars manus: siue pedis a quo volo. as. qđ figt volas. i. pedes moueo. Uirg. lib. vi. Ille tũ pdire volãdo. nam ad pedum volas rettulit: ad manus rettulit ter. Uix me contineo quin inuolẽ in capillum a volo fit cõp. inuolo quod est rapio z suffuror z inuola absconde.

Volua. vide in dictione Uulua.

Volema. pen. produ. Galli appellant pyra bona z grandia eo q; palmam impleant.

Voluo. is. ui. ouarũ syllabarũ volutũ notę significationis. cui⁹ cõposita sũt: aduolo p agglomero. conuoluo. circũuoluo. deuoluo. euoluo. inuoluo. prouoluo. anteuoluo. vt prouolutus pedibus: reuoluo explico seu iterum voluo.

Voluto. as. pe. pro. sępe voluo. z aliq̃s mente voluo. z cogitatõe pquiro. Uirg. id q̃dẽ z tacitus lycida mecũ ipse voluto.

Volutabrum. pe. pro. locus vbi sues volutant. Uirg. Sępe volutabris pulsos syluestribus apros latratu ter vabis agens.

Volubilis. qui facile voluitur.

Volucr. vermis qui z conuoluolus z inuoluolus dicitur.

Volumẽ. pe. p. a voluendo q; maiores nr̃i in libris arborũ. i. codicibus scribebãt: z libellos illos quo cõmodius cõplicabãt: iõq; volumina appellata sũt libellis filiz orta q̃ libris. est enim ppria volumen pars codicis. vtputa metamorphoseos liber in q̃ndecim volumine distinctus est. Quid. sunt mihi mutatę ter q̃nq; volumina formę. Ply. iunior. Libri. iij. in. vj. volumina pp amplitudinẽ diuisi. q̃si i. vj. minoris libros: vt sint volumina aliquãto minora q̃ libri. igit volumẽ pars libri ẽ: liber vo pro toto codice z pro volumine accipitur inde dicimus euoluere libros. Laperire lectitandi gr̃a q̃si rẽ cõplicatã explicare. sicut euelare rem velatam detegere.

Volsella. sunt instra ad pilos euellendos a corpore.

Vomo. is. ui. itũ. eiicio z pprie de cibo dr. q̃uis ad alia trãsferat. Inde vomitus huius cõposita sunt: euomo extra vomo. reuomo. retro vel rursus vomo. Ply. lib. x. Sili mõ auib⁹ deuoratis solidis contentione plurima rẽ. ossa reuomunt.

Vomer. z vomis dictus q; terram vomat.

Vomica.pe.coꝛ.a vomendo q̄ pus inde manet: vel q̄ q̄ hīt id ſanie reiſciāt: nā eſt tumoꝛ excreſcens: ſiue groſſities illa que naſcatur in aliq̄ pte coꝛpoꝛis ſaniem frequenter emittēs. Serenus. Sunt odio quos dira vomit nā tumoꝛes nomica q̄lis erit vel idē ꝓria q̄dā. hinc Plau. nō infeſtiuiter vomicā appellat erumenā nūmis refertā atq; tumētē cū ait in pſa. quid hoc in collo. tibi tumet. rīdet vomica eſt: ſumiē ⁊ ꝓ recepta culo ex eadē filitudine: vñ apud Ply. lapis legitur venis cuius vomica liquoꝛis ęterni argentū viuū appellat Nonius. Lana ⁊ vetuſtate obeſa vom. ⁊ nominantur.

Vopiſcus dicit q̄ ex duobus conceptis vno ab oꝛtu excluſo ad partum legitimū ducitur. Q. nomine dictus eſt biſtoꝛicus quidam qui de imperatoꝛibus ſcripſit.

Voꝛo.as. cibū non conſectū ⁊ eglutio: hinc per tranſlationem voꝛare capitur pro auide ſumere: vnde voꝛaces guloſi: et voracitas guloſitas. cōpoſitū eſt deuoꝛo: de quo ſupra:

Voꝛago.pe.pro. barathꝝ oꝛ q̄ in eam cadentia non emergāt ſed deuoꝛari videantur.

Voꝛtex. vide in dictione vertex.

Voueo.es.ui.tum. deo aliquid ſcē ꝓmitto. Liui. In re trepida duodecim vouit ſalios fanaq; pallioꝛi ⁊ palliolꝝ. huius compoſitum eſt: deuoueo quod eſt deſtino. vnde ⁊ deuotum deſtinatum Uar. Tu deuoto tibi aio. vtere.

Votum ꝓmiſſio facta deo. Sed q; ea valde deſideramus q̄ę voto adeo poſcimus ſit vt aliq̄ votuꝝ ꝓ voluntate ⁊ deſiderio ſumaꝰ. vñ voti cōpotē dicimus eū qui deſiderium ſuum aſſecutus eſt. Et pro voto ſuccedere. i. pro deſiderio.

Votiuus.a.um.pe.pro. q̄ ex voto dari promittiꝰ. Hoza. Paſciꝰ in vꝛs redditū votiua iuuēca: votiua vba dicimus quibꝰ in faciēdis votis vtimur: ⁊ votiuas ꝑces quibus aliq̄d cū voto poſcimus. Ply. lib. vij. Ludus ꝓ ſalute diui auguſti votiuis Lice. in ver. acti. ij. ludos votiuos appellat quos vouerat. Piero. votiuū tūc xp̄ianis erat ꝓ noīe dei gladio percuti.

Voto.as.a quo fit aliud frequentatiuum votito.as. votituꝝ veteres dixerunt quaſi voto prohibitum. Plau. Nolo illuꝝ habere cauſam ⁊ votitam dicere.

Vpupa.auis criſtis a capite exeūtib⁹ galeata ſimo ſp omoꝛās.

Vrania.pe.co. vna ex muſis ⁊ apud nos cęleſtis dꝛ. Oui. li. v. fa. Excipit vranię fecē ſilētia cunctę ουραμοσ enim cęlum dꝛ. q̄ viros eruditos i cęlū tollit vranos vo dꝛ q̄ſi oꝛanos vt inquit Amb. lib. hexa. ab οραω q̄ fit viſū paruium ⁊ munime denſum vt eſt aqua ⁊ terra.

Vrbs oppidū muro cinctum ab vrno aratri curuatura. q̄ anti qui ūctis bob⁹ tauro ⁊ vacca etruſco ritu i ꝺdēdis vrbibus iterioꝛe aratro circūagebāt ſulcū ītra quē vrbē ędificarent: hoc faciebāt religionis cā die auſpicato: vt vrbs foſſa muroq; munita eēt ⁊ locū vñ terrā fodiſſent vocabāt Uirg. lib. iij. Apta dies legiē q̄ mœnia ſignet aratro. q̄dā ab oꝛbe vꝛbez appellatā putāt q̄ ſulcus in oꝛbē duceꝛeē: nā ciuitates antiq̄ in oꝛbē fiebāt: et ꝑpe Roma vrbs dcā ē ꝑ antonomaſiā cū cęteꝛa dicanē oppida. Eſt āt vrbs mœnia ipſa Uirg. Urbs antiq̄ fuit tyrij tenuere coloni. carthago. Ciuitas coloni q̄ ciues oñr apul. q̄ oīs ciuitas appꝛobauit. Sed confundunt q̄q; q̄ vrbs ꝓ ciuitate ponaē. Uir. iuadūt vrbē ſomno vinoq; ſepultā: ⁊ ciuitas ꝓ vrbe Sen. cuꝝ pleraſq; ciuitates viderimꝰ ⁊rę motu fundiꝰ collapſas. ab vrbe fit ſuburbiū ⁊ ſuburbanū. Urbanꝰ ⁊ vrbicus. ſic̄ ab oppido oppidanꝰ. ⁊ oppidicus.

Vrbicula dimi. pua vrbs q̄ citadellā vulgo appellant.

Vrbicus.a.um. q̄ ad vrbē ptinet: ſic̄ ruſticus.a.um. q̄ ad rus Bel. Si q̄ āt poſſet remediū eē: vt ne tā aſſidue domus romę arderēt: vęnū hęle dediſſez res ruſticas ⁊ vrbicas emiſſē Sue. ī Aug. vt ſeratioꝛē babiliozēq; ānonę vrbicę redderet

Vrbanus.a.um. idē q̄ vrbicus: vt vrbani mozes: vrbana curia. Aliq̄ vrbanus dicit cultus diſertus facetus: hoc ē q̄ in vbis ⁊ ſono ⁊ vſu ꝓpriū quēdā ꝑſe ſert vrbis guſtū: ⁊ ſumptam ex cōuerſatiōe doctoꝝ tacitā eruditiōez. Et differt a diſerto. q̄ dicaꝝ ē cuius ſermo cū riſu aliquē inceſſit. Jō demoſthenē vrbanū fuiſſe dicūt dicacē negant. Quēadmodū āt vꝛ banū ⁊ dicacē boīem dicimus: ita vrbanū ⁊ dicacē ſermonē Unde Urbanitas ⁊ dicacitas tam de oratione q̄ de boīe dicitur Ab vrbanus fit ſuburbanum ⁊ ante vrbanum.

Vrbanatim: idem qō vrbane: hoc eſt modeſte eleganter. Pompo. Ego ruſticatim tangam: vrbanatim neſcio.

Vrceus: vt Paul. iureco. aut eſt vas quo aqua in vrnā infunditur: cuius diminutiuum eſt vrceolus.

Vrgeo.es. ſi coꝛo ꝓmo impello. Uirg. Ima ſoluunt latera atq; oculos ſtupoꝛ vrget ſertes. Et vrgere inſiſtere. Lucil. Lęde boſtiuꝝ gnato vrgere inſtant perimus. Item Tegere. Uirg. Qui ſaxo ſp atq; ingenti pōdere teſtę vrgerent. Itē Accelerare vt apud eundem Ueſte tegens tibi quaꝝ noctes feſtina dieſq; vrgebam ⁊ tela curas: curas ſolabar aniles.

Vri: boues agreſtes quos vulgus bubalos vocat: feri ſunt et velocitate excellentes: coꝛnua taurinis ſilia vt auctoꝛ eſt Soli. capaciſſima ſunt adeo vt imenſis vicē prębeant poculoꝝ. Quin etiā Albertus magnus. li. xxuj. de aīalibus ſcribit tantam eſſe vris in coꝛnibus vaſtitatem ac roꝛbur vt hominem cum equo ventilent. In germania peculiariter gignuntur: vt Leſa. ⁊ Ply. teſtantur. Dicti vri ατοτομ ορέων. i. a montibus q; in montibus eſſe conſueuerunt.

Vrina.a greco ουρεω meio: a quo ουροσ vrinā dicunt. latini lotiū a ſupino lotū. Lo. trī ſyllaba: ꝓeter nām ꝓimitiui coꝛpiē. Neq; ſolū ꝓ excremento potus: ſed ēt ꝓgenitali ſperma te accipi ſolet. Ply. li. viij. Incōtinēs afinę vterus genitalem vrinam reddit ni cogaē i curſum verberibus a coitu.

Vrino.as. ſiue vrinoꝛ: pe. ꝑ. q̄ eſt in aquaꝝ emergi: ⁊ natando emergere. Nā ⁊ vruū ita flexū deoꝛſum ē: vt redeat ſurſum Urinare ergo: q̄ſi ad filitudinē vrui nare. i. natare. Ply. lib. xi. Eadez eſt cā q; ſub aqua diu ranę ⁊ phocę vrinent. Hinc Urinatoꝛes apud Uar. Qui in aquā merguntē. Lalliſtratus Jurecon. appellat eos qui merces e mari extrahunt nauigiꝭ gra iactatas. Hic fit cōpoſitū inurino. Col. li. ix. Lacus piſcinaq; fiant vt ſint quibus inurinare poſſint aues.

Vrna. ꝑpie vas aquarium: quod in aqua haurienda vrinat. i. mergiē atq; emergitur. Luius diminutiuū eſt vrnula.

Vrnarium. męſa q̄drata: q; vrnas cū aq̄ poſitas ibi potiſſimuꝝ hēret ī culina. hoc apō nos plrimi marmoꝛeū faciūt ſozamine ꝓ qō aq̄ effluat relicto: ac ſup id eſcaria vaſa epulis vncta ꝑ ancillas lauanē. ē ⁊ vrnariū balnei ab vrna vaſe aquario.

Vro. is. uſſi. uſtū. ardeo. quod ⁊ de frigoꝛe dꝛ. Nā ⁊ frigus vrit Luc. Urebant montana niues. Uirg. Aut boꝛeę penetrabile frigus adurat. Per trāſlationem ponitur ꝓ crūciari. Uirg. Urit atroꝛ ītno. Huius cōpoſita ſūt aduro qō eſt circūuro. Uirg. Rapidi ne potētia ſolis acrior. Aut boꝛeę penetrabile frigus adurat. Deuro. Exuro. Lōburo. Peruro. valde vro a quo ꝓruina. uiuro qō eſt adhibito igni fingo.

Vredo. moꝛbus bęrbaꝝ fruticū arboꝛūq; q̄ in vitibus ēt carbū culus dꝛ ⁊ in cęteris rubigo ſata plantas arboꝛeſq; adurēs: interdum vredo ſignificat incendiū ac pruritū. Ply. oeurtica piſce hoc tractu vredinem excitat.

Vropygiū. ⁊ Oꝛopygiū ē anguſta ⁊ vltima ſpinę pars ſiue vt Jul. pol. inq̄t ſphōdil' finis podici eminētis: q̄ſi terminus pygę ſiue finis vertebrę. grēce ουρο ωυγιον. Ariſt. li. vlti. de ptibus aīaliū: vt caudā q̄rupedū vult eē ita volucrū vropygiū ⁊ earū oūtaꝛat q̄ ſciſſas alas hīt. Oꝛopygiū ita dari voꝛ lucribus ad dirigēdos volat⁹ quēadmodū nauigijs temōes

Vrſus. aīal fer: a quo fiūt diminu. vr ſulus. vr ſellus ⁊ vrſiculus ⁊ adiectiuū. vrſinus. a. um. q̄ ē ęrſo: vt Laro vrſina.

Vrſa. fę. ab vrſus. eſt ⁊ ſydus cęleſte figuram hīs filez plauſtri Uñ antiq̄ grēcoꝝ amarā: hoc ē plauſtrū dixerūt: nr̄i quoq; a bobus iunctis ſeptētriones appellarūt. i. a. vij. ſtellis ex quibus q̄ſi iuncti triones figurantur. Sunt āt duę vrſę: maioꝛ ⁊ minoꝛ quas grēci αρκτους vocant de quibus alibi.

Vrtica genus bęrbę ab vrēdo q; eius ſolia tacta acerrime vrāt Quo ēt noīe dictus eſt piſcis: quidā q; vredinē tactu excitet Lōſtat ſi equę marē nō admittāt: ⁊ vrtica infricēt nā libenter coitū pati. Scribūt phyſici vrticam in cibis coctā vtiliſſi-

mam esse lyeni: ventris duricię: articularibus ꝛ podagricis morbis arterię tussi ventris distillationi stomacho. Pectus pęterea purgare vrinaz eiscere: sanguinē narū sistere: calculos rūpere: vuam repzimere: grēcę ăt ακταλην ρτica ōz.

Vruū aratri curuatura, a quo vruo. as. quod ē aratro definio.

Vsia cū accētu in pe. latine eēntia siue substātia ōz: Aug. in dial. Usia est pzopzie ꝛ principalr ocā q̄ neq; in subiecto neq; de subiecto fiġatur: vt ē hic hō vel hic equus. Scōę dñr vsię genus ꝛ spēs, i. aīal: ꝛ hō: q̄ solę idicēt pzimā: vt si q̄s nolit vel nesciat dicere Socratē dicat aīal vel boīem. i. genus vel spēz quibus dictis quid sit Socrates agnoscitur.

Vsitoz. pe. coz. frequēter vtoz. A quo vsitatus vsitatioz. tissimꝰ.

Vspiam: pzo vsq̄: ꝛ in loco ad locum significat Teren. in adel. Aut vspiam ceciderit.

Vsq̄ alicubi: q̄si vno quouis loco: a quo nusq̄ nullibi.

Vsq; mō ppositio ē significās ōtinuatiōez ꝛ finē actus puta loci tpis ꝛ bmōi: vt vsq; ad diem oñicum tecum futurus sum. Uirg. Usq; sub extremum brumę intractabilis imber. Tibul. Uera cano sic vsq; sacras immoria laurus vescar ꝛ ęternum sit mihi virginitas. Sed cū noibus ppzijs locozum vel domus rus militia iungitur simplicem actm requirit: vt vsq; rus ppero. Q̄ñq; additur ad Li. p deiotaro Usq; ad numantiā misit. Lū alijs vo iungimus ad vel i: vt vado vsq; in hispaniam vado vsq; ad padū. Interdū ēt de loco ē. Ter. in eu. Ex ęthiopia ē vsq; hęc. Q̄ñq; aduerbiū ē figans diu aut multum aut ppe. idē i adel. Utbefipho me pugnis miserum ꝛ istam psaltriā vsq; occidit. i. ppe vel vehemēter occidit. Nā occidere ad cędē veteres referebā. Aliq̄n fiġt assidue pfeuerāter. Cic. Lomnifi. Mibi curę vsq; erit q̄d agas. Uir. li. vj. Nec vidisse semel satis est iuuat vsq; morari.

Vsq̄quo q̄si ad vnū aliq̄d tps vel locuz: vt vsq̄quo ebria eris.

Vsq̄q̄q; pass. m assidue sp: quasi in vnoquoq; loco: siue in vno quoq; tempoze. Li. Treba. Usqzquaq; sapere oportet.

Vsq; eo ꝛ vsq; adeo. i. intātuz. Li. vsq; eo vt ego miserer eius Aug. vsq; adeo inter fremētes pmāsit itrepid⁹ ꝛ iter lapidū fuit cruciāñta securus vt icrudelitatē iudęoz fidenē arguēt.

Vsq; añ hac. i. añq̄ sīē exponit Do. Ibi iūgunt̄ duę ppōnes sed vna ē velut aduerbiū. nlla eni ppō ppōni iungi sepatim pōt Sed vsq; eiusmōi ē: vt sine aliq̄ ppōne raro inueniat. Terē, in an. Ut aīus in spe atq; in timoze vsq; añ hac attētus fuit.

Vsus ipse vtēdi actus. Uir. Nā neq; erat cozpis vsus interdum cōsuetudo: Quinti. Mulierē cū q̄ lōgus illi fuerat vsus inter dū opus ꝛ exercituz. Uir. li. viij. Arma acri facūda viro nūc viribus vsus nūc manibus rapidis. Interdū fructus ꝛ vtilitas. Apul. Lum. ad ex vsu meo non eēt. Dinc vtilis ꝛ vtilitas

Vsura. vsus ōz. Sene. Si mihi vnius diecule vsuram pmisisset vñ ꝛ pecunia q̄ in senoze sorti accedit vsura ōz: qñ ex vsu acquirat. Dāc Uar. ipendiū vocat q; inter se iungat vnumq; fiat q̄si cōpendium. Sido. apollinaris posterioza vocat: qñ q̄ fenus agitant ꝛ in vsuras extendunt videnē aggregare posterioza pzioribus et ozta ozitura ꝓnectere. Ob id grēci τοκος vocant eas quasi partus posteritatem.

Vsurarius. a. um. ex quo capitur vsus. Plau. in am. Alcumenā vxorem cepit vsurariam.

Vsuarius dicitur ille cuius est vsus qui rei vsum capit.

Vsu venit. i. accidit. Li. m Lato. Nā si id culpa senectutis accideret eadē mihi vsu venirent oīa reliquis maiozibus natu. Ply. Jd eni frequenter vsu venit vt mali bonis preferātur.

Vsucapio. is duo verba videnē: vñ vsucaptio siue vsucapio. onis. q̄ ē abusa acq̄sitio vel adiectio dñij p cōtinuationē possessionis tpis lōge diffiniti: vt puer. xxx. aut. xl. an. si res ītmobilis sit quā possidemus. Triū annozū si nobilis. Recētiozes ꝓmā illā pscriptōez: banc vo vsucapionē vocāt. Ita eni dicit vsucapio sicut pignozi capio. Lato. Hęc pignozi capio ad ęs militare scā est: q̄ ēs tribuno ęrario miles accipere debeat. Pau. Qui alienā rē moztis cā traditā vsu cępit: nō ab eo vī accepisse cuius res fuisset ꝛ ab eo qui vsucapionis ꝑstitisset.

Vsusfructus dicitur cū res aliq̄ nō nra ē: ꝛ q̄ inde ex ea fructum atq; vtilitatē capimus ac si nostra eēt. Diffinitur q; ab Ulp. q̄ sit ius alienis rebus vtēdi fruēdiq; salua rerū substantia.

Vsurpare est in frequenti vsu hēre: ꝛ ꝺ siue factis siue ꝺbis fiat. Lol. li. ij. Nā illud q̄ō in q̄busdā q̄inciīs vsurpaī: vt oznibus illigeī ingū fere repudiatū ē ab oībus. Li. q̄ō sp vsurpamus in orōnib⁹ dictis ac factis minimis ac maris cū ꝺ decē dicimus: illud nō decē. Jgit̄ vsurpare est frequēter dicē: seu frequēter facē. Amb. lib. hexa. Solere posuit: Jpm mūdū sp fuisse ꝛ foze Ari. vsurpat dicē. Jurisco sulti vsurpaī p pzeritus vti vtunt̄. Hel. li. ij. Muti⁹ iurisco sultū dicē solitum legi nō eē vsurpatā mulierē q̄ cū cōsēdis ianua. apud virū cā matrimonij esse cępisse añ diē. iiij. a. kalendas ianuarijs sequentes vsurpatū eēt nō posse ipleri triū hōiū q̄ō abesse a viro vsurpandi cā ex. xij. tabulis deberet q̄ñ tertię noctis posteriozis sex hozę alterius anni eēnt q̄ inciperent ex calendis.

Vstulo. as. pe. coz. ab vro fit. Pacu. Landenti ferro crines vstulare. Liui. Pauci semiustulati venere in potestatem.

Vstrina. pe. pzo. locus in quo metalla candescunt vt laborentur Ply. In vstrina ter ficcantur ita vt tozreanē carbone puro ac totiens vino restinguantur albo.

Vstrigo. pe. pzo. vredo dicitur. Amb. lib. hexa. Non definit esse triticum: si aut vstrigine aduratur: aut umbze madidetur.

Vt coniunctio. cātiua: vt dedi tibi libz vt legeres. i. pp hāc cām Li. Tētu. nō illi q̄dē vt mihi stomachum facerēt. Interdum Adiūctiua ē. Plau. Js mihi suasit vt ad te irem. Interdum elegantię cā ponit̄. Li. Jnuitus feci vt. C. flaminiū de senatu eiicerē. Nihil eni fiġt nisi inuitus feci. Interdū ponit̄ pzo. q; Ter. Nihil do vt ēt impuratus ille me irrideat. Interdū est aduerbiū tēpozis. ꝛ fiġt statim postq̄: ex quo primū: Uirgi. Ut regē ęqueum crudeli vulnere vidi. Idez. Turnus vt infractos aduerso marte latinos. Interdū aduerbiū qualitatis ꝛ fiġt quo mō. Uirg. Ut vidi. vt perij: vt me malus abstulit error. i. statī postq̄ vidi. siue q̄pzimū vidi: q̄o perij. vñ amicos interrogamus. vt vales. i. q̄o vales? Siġt ēt q̄litatem certam ꝛ incertam. Ter. in adel. Nō me hāc rē vt erat gesta pri indicasse quasi dicat quoquo mō. vñ male. aliq̄n admirācis. Plau. in ru. Ut in ocellis hilaritudo ē. Et illud. Ut nūc fluctuat mare. i. q̄tum siue quo mō. Aliq̄n similitudinis. idem. Ut imbzices fluunt oculi. i. sicut. q̄nq; ei postponit̄ ita. Li. li. de oza. Ut q̄sq; optīe grēce sciret: ita esse neq̄ssimū. Ubi notādū q; licet q̄dā pceperit in hac iunctura ita ꝛ vt semper rī dere gradus. Quid. tī li. hero. dixit. Ut serus ē multoq; suis truculentioz euris spectasset siccis vulnera nra genis. nō eniz ficcioribus dixit. Ponitur nōnunq̄ p vt pote. i. tanq̄. Liui. Hēs vt in ea regiōe diuitijs ppollēs q̄nq; p q̄ppe. Quintil. Nec ignozo quos trāseo. nec vtiq; dāno vt q̄ dixerī eē in oibus vtilitatis. aliq̄d iterdū fiġt ita vt: siue pp q̄ō: vel q̄ pp: vt si dicā quotidie hospites ad me veniūt vt icipiā iā stomachari tātā frequentiam. Jtē ē aduerbiū optādi ꝛ ponit̄ p vtinaz Ter. in heau. Ut illū dij deeq; oēs pdāt. Jtē fiġt scōz q; Quintil. At vo ozatoz vt ē semp ad dicēdū paratus. Li. Qui ꝛmo q̄p cepta: q̄ta notitia antiq̄tatis scīa iuris augurū. multe ēt vt in boīe romano lre. Interdū fiġt q̄tū. Plau. in asi. Ut nre fozt̄ę pcedūt libane. Ter. i an, Ego, Postq̄ te emi a paruulo vt semper tibi apud me iusta ac clemens fuerit seruitus scis. Ponit̄ p q̄uis. Plau. Ut istbuc piculū ingēs sit me tī non terne facit. Oui. ad rufi. Ut desint vires tī ē laudāda voluntas. p q̄. Uir. Ut te post mīta tuozū funera. p ne nō. Ter. in an. Dies hic mihi vt satis sit vereoz ad agēdū. Jūgit̄ mō īdicatiuo. Ut sustinui. Mō optatiuo. vt faciā. Mō subiūctiuo Uir. Jnfandum regina iubes renouare dolozez troianas vt opes ꝛ lamentabile regnū eruerint danai. Ab vt fit vti ꝛ addendo nā: fit vtinā. sicut sicuti. velut veluti. pzo vt. i. sicut.

Vtut. come se voglia. Ter. in adel. Immo. hercle hęc queso scire vtut hęc facta sunt.

Vtcūq; silr. fiġt q̄ocūq;. Liu. Utcūq; erit iuuabit tī reruz ge-

stārū memozię pzincipis terrarū ppli me ipsum consuluisse.
Vtinam aduerbium optantis. Quādoqz etiam dicimus. O vtinam. Oui. O vtinam cum lacędemona classe petebat.
Vtputa significat quemadmodum.
Vtiqz aduerbium similitudinis. ⁊ qñqz ponit pro certe vel pr sus. Quīti. Solēt huiusmodi negociatores aliqd prophziuz ac prinatū stipulari vtiqz cū rē alienā vendant. Piero. in prolo. pal. Quę vtiqz in codicibus nostris non hñr. Sue. in Tito. Ceterum Titū qui prop[illegible]bat vtiqz imperaturum.
Vtqd. significat quādoꝛē pt[illegible]qd. ⁊ quid repulisti nos in finem.
Vtpote. aduerbiū cōfirmantis. [illegible]sti causatiuū. figt enī qm̄ qm̄q dē. Sal. Antonius aberat a [illegible]llo vtpote ęger ac iacēs. Ponitur ēt p tanq̄. Sue. i aug[illegible]ades sacras vetustate collapsas aut icēdio absumptas re[illegible]: easqz opilētissimis donis adoꝛ nauit: vtpote q̄ in cellā capitolini iouis sexdeciz millia pōdo auri vna donatione ꝛtulerit. Amb. li. i. of. Erat Isaac oñm timēs: vtpote habzaę idoles deferēs pri honozē. i. qm̄ vltāq̄
Vter. a. uz. figt. q̄s vn⁹ ex duob⁹. pōiturqz iterrogatiue: vt vter vr̄m fecit hoc. Infinite. vt scio vter vestrū hoc fecerit. i. quis vnus vestrum hoc fecerit. Dicimus vter alterum. Ply. Uter alteri dixerit nescio. Silr dicimus Uter vtrū. Li. Uter vtri. insidias fecerit. Hinc fiūt Compositа quę sequuntur.
Vterqz figt ambos. licet inter se differāt. q⁹ cū vtrūqz aliqd fecisse dicimus ⁊ ab hoc ⁊ ab illo sepatim id factū intelligimus vt vterqz sibi domum ędificauit. hoc est ⁊ dic ędificauit sibi domum: ⁊ ille. Cum vero ambos dicimus fecisse ab vtraq̄z cōiunctim id factum oñdimus: vt Ambo sibi monumētum constituerit hoc est. hic et ille simul vno sibi cōe monumētū fecere. Propter qō vtrūqz alteruz verberasse dicimus hoc ē hūc illū: ⁊ illū hūc verberasse. Li. quoꝛ vterqz suo studio. de lectatus cōtēsit alterū. Quint. Cuz enim vterqz alteri obiciat palā ē vtrūqz fecisse. Eodē mō vtrūqz vtriqz aliquid fecisse dicimus. Terē. Quia vterqz vtriqz ē cozdi. Ambos ār alterū verberasse: vel ambos verberasse ambos. nō recte dicimus q⁹ significaret ambos seipsos verberasse: sed amboſſe mutuo verberarūt Aug. Uterqz figt ambos ⁊ tñ singulari sono est sed significatione duali. Nā cū dixit Uirgilius. Cōstitit i digitos extēplo arrectus vterqz: duo significati sunt cū dixit vterqz. cū aūt arrectus noluit exprimere pluralitatez vt sit in plurali vtriqz. Sz h̄ ītereſt: q⁹ hz vterqz duo significet. tñ solū duo. vtriqz aūt duo figt. hz sic vt in singulis multi sint Si dicas vtriqz exercitus duo significo: hz sic, vt in singlis turbaz intelligi volo: hęc q̄daz distincta fūt: hz itē aucto utate confusa Nā cū ait Uir. Sup vtraqz quassa tēpoza cōsudit: dicere enī debuit sup vtrūqz tps cū de duobus tpibus loqueretur.
Vterlibet. pe. coꝛ. alter ex duobus: h̄ ē vter quē tibi capere libet.
Vteruis vter quē tuyis sic quis: ⁊ q̄lz. Nihil enī ē aliud quis q̄z vnus quē tu uis: ⁊ q̄lz: q̄z vn⁹ q̄ tibi magis libet. Hoc enī differūt. vteruis ⁊ vterlibet aq̄uis aq̄libet. q⁹ illa vnuz ex duob⁹ significant. hęc vnū ex pluribus. Teren. Absquuis hoze cuz ē opus hñficū accipe gaudeas. Quintil. Periculosuz ⁊ cum cura intuēdū gñs. q⁹ si ī pponēdo vnū quēlibet amiserimus cuz risu quoqz tota res soluitur. tutius sic interrogare si hęc actio nō sit q̄ fit. Sil. n. remouēt oīa vel cū duo ponent inter se cōtraria. quozū tenuisse vtrūlibz sufficiet. Ecce in eodē loco. vtrūlibet ⁊ qōlibet vsus: ē altero p eo qō est vnū de duobus. Altero p eo qō est vnū de pluribus. Piero. Adducerētur ad Aaron vel ad vnum quemlibet filiozum ipsius.
Vtroqz aduerbiū loci. hoc ē ad aliquē locū. ⁊ ad alīū Lui. vtroqz loco. vtraqz per vtrunqz locum.
Vtrū aduerbiū. mō interrogātis est Plau. Utrū id verū putas an nō. Mō dubitantis. Seneca. Utrum nobis id conueniat aīaduertendum. Cōponit quandoqz cū nā. Pter. li. R. Et cō soluerunt post hęc dominū vtrūnā venturus esset illuc.
Vter vteri. ⁊ vterus vteri ōz quē alio noie locos appellāt. ⁊ vulgo falso matricē: cū matrix sit. femina q̄ fetus gra teneā. Existimat Ply. vuluā dici in cęteris aīalibus: ī muliere vteruz Ideo vterus dicit qz continet ⁊ tanq̄ vter ē ad pgnātesqz pertinet. Quandoqz tamē sumitur p ventre. Uir. Uteruz arma to milite complēt. Lęcil. Nūc vter crescit nō pōt cellari. Huius diminutiuum est vterculus.
Vter vtris ge. mas. pellis q̄ vinū aut oleū deferri solet.
Vterculus. Ply. Et in vterculos cōgestus apum liquoꝛ. Ore. n. eum euomunt. Diminutiuum est ab vter pro ventre.
Vtriculos ī farīa vr̄. Ply. accipe. li. xviij. quos galli Lisalpini re dundaginē: in venetia pzouincia pleriqz subuentres vocant
Vtricularius qui inflat ex vtre phystulā. Et agręcis Ascaules dicitur. Suet. in nero. Uouerat se pzoditurum hydraulaz ⁊ chozaulam ⁊ vtricularium.
Vtoꝛ. vsum hēo. Et sp de rebus bonis ac necessariis nec nō et diuinis ī aīatisqz: vtoꝛ domo diligentia cōsuetudine studio ⁊ hmōi. Ter. Scio te nō eē vsum añ hac amicitia mea. hz cū de psonis loq̄mur accipitur p cōuersari. Lice. lētulo. Trebonio multos annos vtoꝛ valde familiariter. Inde vsus cōuersatōe. Quinti. Mulierē cum qua longus illi fuerat vsus. Et q⁹ aliq̄ re vtimur vt ea fructuz pcipiamus: fcīn ē vt dicamus vsum p vtilitate. Cōstruit quādoqz cū actō. Li. li. acad. Et q̄ a supioꝛibus accepant utebantur. Uar. utile utamur potiꝰ q̄z abzege abutamur Huius cōposita sunt. Abutoꝛ. ⁊ Loutoꝛ.
Vtensile. pe. coꝛ. quod est ad usum necessarium. Col. li. xij. vtensilia quibus aut aliter bosum genus: aut etiā excolitur.

Vua ē q̄ in uite fit: dicta ab uuido. Aliqñ ponit p uite: Uirg. Et turpe auibꝰ pdā fert uua racemos. Et uua mozbꝰ quē gręci Staphylē uocāt. Inflāmatio est eius ptis q̄ in oze. Col. dicit ⁊ Staphylophozos Aristoteli. Distēditur hęc ⁊ luteo coloze subrubescit acino pfimilis. Est aūt uua id qō in fine palati depēdet: circa fauces: ut ibiāte hoīe conspicitur: sic dcā q⁹ ut una depēdet: ⁊ hūiditate nariaſ: ⁊ est uocis moderatrix. Serenus. Aegrescunt tenere fauces cū frigoꝛis uis subijt: uel cū uentis agitabilis aerē atqz ipas flatus gratuis ificit uuas. Sub uua ē minoꝛ lingua q̄ Epiglosſis oꝛ. Dicitur ēt uua de Apibus cū collecte sūt ī modū botryonis depēdēt. Col. Cuz exame glomeratuz in primo frōdētis arbusculę ramo cōsederit aīaduertito an totū exame in spēz unius uue depēdeat Ply. li. xj. Tūc ostēta faciūt puata ac publica uua dependente in domibꝰ tēpliſqz. Uir. Et dēſis uuā dimittere ramis. Ser. Uuam dimittere. i. in mozem uuę botryonem defluere.
Vuidū humidū pīgue: qō pcipue hz aliqd humoꝛis intrinsecus Unde ⁊ uua dicta. Humidum qō hz humoꝛē extrinsecus.
Vulcanus deus antiqs putatus ē quo figāt ignis q⁹ canus p aera uolet. Uolat enī flāma ⁊ cādida est. Die ⁊ mulciber appellatur: q⁹ ferrū mulceat. Fingūt enī poetę hūc fuisse deū ⁊ Jouis ex Junone filium. Qui faber Jouī fulmina cōtra gigantes fabricauit. Hinc uulcanię insulę appellatę sunt.
Vulcanū in cozpu cōclusuz geris. figt ignē in laterna poztas.
Vulcens uulcentis fine s. post. l. ⁊ p. u.
Vulga saculus scoꝛteus siue ex alia mā in quo pecuniā uel alia uite necessaria ferre solēt hoīes: dcā q⁹ nūmos aliasqz res in uoluat. Luc. In uulgā penitrare piloſaz. Uar. Ut viaticū ex arcula adderem ī uulgā. Dec ēt a ueteribus Bulga oꝛ. Est ⁊ uulga siue bulga soliculus ad brachiū pēdēs gerēdę pecunię gra. Luc. Cui neqz tumētū ē nec seruus nec comes ullus bulgam ⁊ qcqd hz. numoꝛ secū hz cuz bulga cęnat dormit lauat. Qñqz ponit p uultua: ⁊ cōtrario uultua p sacculo. Idem Ita ut quisqz nostrū e bulga ē matris in lucē aditus.
Vulgus neu. ge. ⁊ ideclinabile. Et uulgus uulgi mas. gñis significat multitudinē ignobiliozem Uirg. Scuitqz aīs ignobile uulgus. Li. Saturnū maxime colūt vulgi Uir. In uulgū ambiguas ⁊ quęrere cōscius arma ⁊ a uoluendo quidā dici putant. q⁹ stulte huc atqz illuc uoluatur.
Vulgo aduerbialiter. positū fiūt passiz p oēs cateruatim. Uirg. Hinc lętis uituli uulgo moꝛiunt in herbis. Uulgo concepti dñr q̄ patrē demōstrare nō pñt uel q̄ possunt quidem hz euz habēt quem habere non licet. Qui ⁊ Spurij uocantur.
Vulgaris ⁊ hoc uulgare qō ē uulgi. hoc ē uile ac cōe. Uñ ⁊ rīde singulari. Li. ī arte ueteri. Magna aut pua facilia an diffi

cilia: singularia sunt an vulgaria: va an falsa. Aliquãdo vulgare dicit qõ est tritũ ⁊ consuetum. Quinti. Simul ne vulgarẽ viam ingressus alienis demum vestigijs insisterem.

Vulgo.as.in. vulgus.do: ⁊ q̃si multis audientibus ac nõ tacituris dico: ⁊ cõe oĩb⁹ facio mãifesto vile bẽo. Uir.li.xj. quid me alta filẽtia cogis rũpẽ ⁊ obductũ vbis vulgare dolorez. Lac. li.vij. Quę vaticinia eorũ cũ paulati fama vulgasset. Li.lib.j. Sũt q̃ laurẽtiã vlgato corpe lupa iter pastores vocatam putẽt. Plau. in am. Cui me abñte corpus vulgauit suũ. Huius cõposita sẽ Diuulgo. Euulgo. qõ ẽ extra ĩ vlg⁹ ereo. Li.li.ix. Cuile itus repositũ ipenetralibus põtificũ euulgauit ĩ vlgo. He. Labris foras editis ĩ vlgaret ꝓ vlgo valde vulgo. Terẽ. vbi rẽ sciui cepi ihũanit⁹ neq; vt aiuz ỏcuit egrotũ adolescẽtuli tractare sz vi ⁊ via puulgata patruz quotidie accusabaz.

Vulnus vide in dictione. Ulcus. Dinc vulnero.as. fancio vuln⁹ infero. Trãsferẽ qñq; ad aĩuz ⁊ figẽ angO. Uñ ⁊ vulnus aĩ ꝓ angore accipiẽ seu dãno. Ply. Maximũ illi fortuna vulnus intulerat duobus filijs in matura morte sublatis.

Vulnerarius medicus cherurgus qui vulnera curat. Uulnerarium emplastrum quod vulneribus imponitur.

Vulpes. aĩal teste Uarrone q⁹ pedibus volet. Huius diminutiuum est vulpecula. Hor. Forte p angustã tenuis vulpecula rimã. Adiectiuum vulpinus.a.um. qõ est a vulpe. Suet. vbi leonis pellis defecit vulpina insuenda est. Aliqñ ponitꝫ pro astuto. Plau. vulpinus animus ne quid moliatur mali.

Vulpinor.aris significat mẽdacijs ac fraudibus vera puerto situe effugio. Tractum ab in torto vulpium cursu.

Vulsinus pen.pro.lacus a vulsinij oppido cui adiacet nomina tus in etruria piscium fertilis. Uulsini enim oppidũ fuit opulentissimum a quo vulsinenses dicti sunt.

Vultur ⁊ vulturis ⁊ vulturius ĩ ntõ dici põt. Enn. Uulturis in siluis miserũ mãdebat homonem. Auis ẽ rapax carniuora a volatu tardo dcã q⁹ pp magnitudinez corporis tarde volet. Plau. ĩ tru. Já q̃si vulturij triduo pus pduminabant quo die esuriri fiẽt. De hac aue sic scribit Amb. Negant vultures indulgere cõcubitui ⁊ iugali quodã vsu nuptialisq; copie sorte miscẽri atq; sine vllo masculoruz concipere semine: ⁊ fine coniunctione generare: natosq; ex his in multam etatem lõgę vitę procedere: vt vsq; ad centum annos vite eorum series producatur. Est ⁊ vultur mons in apulia.

Vulturnus ventus q̃ ab oriente hiberno spirat. Dictus a vulturis volatu vt q̃dã aiunt qñ alte resonat. Greci Euronotum vocant: q⁹ inter notũ ⁊ eurũ sit. Hoc noie etiam dictus ẽ fluuius q̃ p cãpaniã labẽs haud lõge acumis mergitur. q⁹ ⁊ vulturnũ dicit. Sirius. li. viij. Fluctuq; sonorum.

Vulturnũ: oppidũ cãpanorũ ẽ: ⁊ fluuius de quo mõ est dictũ.

Vultus: a volo vis sicut a colo cultus. ꝓprie figt volũtatẽ bois que ꝓ motu aĩ in facie ostendit. Luz facies sit ipsa ozis spẽs que pmanet vultũ sibi fingere multi pñt formã nemo. Luca. li.iij. ptulit vultaneu. gñe. Sed quos vtriusq; figure eẽ vides mixtiz referẽtes vulta parẽtũ Ult⁹ ãt ĩ nullo aĩante ẽ ꝓter boiem huius diminutiuũ est vulticulus quo vsus est. Li.

Vultuosus. tristis. Li. de optio gñe dicẽdi. In quo cũ effeceris neq̃d ineptũ sit aut vultuosum. Hinc adverbiuz vultuose qõ do. vsurpat ꝓ eo quod est indignanter facie mesta ⁊ fronte subductum: ⁊ cum gestu rebus accõmodato. Uultuosa frõs apud Apul. pro mesta accipitur. Ait enim lib.tij. meta. Longe dissimilis aduenit non ex leta facie sed vultuosa fronte rugis insurgentibus adseuerabat.

Vulua. seu volua: idẽ qõ vterus ⁊ matrix vulgo oz licet falso dicta q⁹ fetus inuoluat. In ea enim cõceptus fit ⁊ fetus cõtinetur. Hãc multi ex romanis ex porca in delicijs habuere: que duplici noie appellabatur. Electitia. s. ⁊ porcaria. Electitia a partu electo siue enecto. Porcaria edito. Electitiaz Ply. optimam eẽ ait q̃ fuerit porcẽ: occisẽ: cum electus siue enectus est ptus. Porcariam cum editus: est melioz; erat eius que pepisset q̃ virginis. Nam a partu statim suẽ ꝓmiperam interficiebant: tũ hñde vulvę grã: tũ vt sumẽ optimum efficerent mar. Te fortasse magis capiẽt de vgine porca. De mirna grani de sue volua capit. Qñq; accipit vulua ꝓ ore vulue. Iu. Adhuc ardẽs rigide tẽtigẽ vulue. Ply. quoq; boletorũ ꝓrũ pẽtũ in oui spẽz albũ illud in volucrum voluam nuncupat.

Vroz q̃si vnroz ab vngendo. Nã cũ puellę nuberent apud veteres ac mariti domũ itrarẽt arũgia postes vngebãt putãtes ex hoc oĩa mala ab ea domo arceri. vel q⁹ loto maritos vngebãt. Enn. Exi tarq̃nũ bõa fe[illegible]ent ⁊ vnxit. ser. cõ. lib. iiij. eñ. sic hz. Mos fuerat vt nu[illegible]ę puellę simul venissent ad limẽ mariti postea añq; ingrederent ornarent laneis vitis ⁊ oleo vngerẽt. Et inde vrores[illegible]rẽ sẽ q̃si vnrores Ply. quoq; scribit nouas nuptas lupio ad[illegible]postes iungere solitas ne q̃d mali medicamĩti iferret. Vu[illegible]diminutiuuz ẽ vrozcula. Die. ad oceanũ. Tu mihi olí en[illegible]rtuã de sepulchro vrozculã.

Vrozi⁹. a.um. qõ ẽ vrozis vel qõ ad vrozẽ ptiet. vt (ptrabis. res vrozia Aug. li.ij. cõ. nõ curauit hoc q⁹ metus erat ne ipediret spes mea compede vrozia. Aliqñ. Uroxius oz q̃ vrozi nimis inseruit. Uir. Pulchrãq; vroxius vrbem extruit.

Littera semiuocalis est: que vim duplicis cõsonãtis habz ꝓ q̃ modo cs. gs. pzimit⁹ vtebant vt apud greces. ꝓ q̃bus nũc aper grex dicimus: Sciẽdũ q⁹. r. trãsit in. u. cõsonantẽ vt nix niuis: in ct. vt nox noctis. ⁊ in aspiratione subijt vr: vebo: vexi: Quotiensc unq; autem hec ꝓpositio ex componitur cum dictione incipiente a vocali vel. c. p. t. ⁊. s. remanet integra: sed qñ cũ s. s abijcit vt Exaro exeo. exigo. exoleo. exuro. excutio: explodo. extraho: exequor: expes.

Xanthus: latine flau⁹ dicitur. Quo nomine dictus fluuius troianus: qui ⁊ Scamander. dicitur: Nam quod in campis troianis prorime flumen armenta rufa ⁊ pecora leucophea nascũtur: Iõ flumen id ilienses xanthum appellauisse dicũtur Est ⁊ nomen viri ⁊ nomen vrbis Lycie a fluuio sic nuncupatę Et nomen equi Pectoris.

Xãthij ppli asię cũ eorũ vrbs ab arpago pfecto Lyri obsiderẽt vxores suas ac suos ⁊ oẽs opes in arce posuerũt deiñ adhibito igni cremauerunt ipsiq; in bello irruẽtes cuncti cecidere.

Xãthicus aprilis mensis hebreorũ lingua appellatus est.

Xantho fuit vna ex nimphis Oceani ⁊ Tethyos filia Uirg. li. tij. He. Drymoq; xanthoq;.

Xanthippe: nomen vroxis querulę Socratis philosophi.

Xenos: latine hospes siue peregrinus. Xenia hospitalitas: amicitia externorum.

Xeniũ dici põt munus hospitalitatis. vñ Mar. lib. xiij. in quo Eiusmodi munera distichis describit: xenia noiauit q⁹ versus ipsos pro xenijs mitteret. Ois in hoc gracili xeniorũ turba libello: Lõstabit nũmis q̃ttuor empta tibi. Quattuor ẽ nimium: poterit constare duobus. Et faciet lucrũ bibliopola triphon. Nec lz hospitibus pro munere dictha mittas. Sitibi tã rarus q̃ mihi nũmus erit. Huius diminut. est xenioluz parũ xeniũ. Apul. Cõmodũ meridies accesserat ⁊ mittit mihi xeniola porcũ optimum ⁊ quinq; gallinulas ⁊ vini cadum in etate prętiosi.

Xenodochium: ⁊ xenodociũ. hospitale locus publicus quo pegrini ⁊ hospites hospitaliẽ recipiunt ξενῶν hospes δοχέι ον receptaculũ q̃si hospitũ receptaculũ. Piero. Xenodochiuz in portu romano situm totus pariter mundus audiuit.

Xenocrates. pe. cor. nomẽ plũi calcedonij auditoris Pla. qui in academia Speusippo successit: ⁊ vigintiquinq; annis docuit. fuit tardus ingenio adeo vt cũ illũ Plato Arist. cõparet: alterũ freno: alterũ calcaribus indigere dicebat. Hic phorũ seue rissimus extitit. Ferũt cũ phyrne nobile scortũ dedita opa a q̃busdã intra ei⁹ cellã missa eẽt: atq; ab eo ozans lectuli ptem accepisset: demũq; ipsecto ope discessisset dixit se non a viro sed a statua venisse. Eius vbis tanta fides adhibebat: vt cuz

iniuriati nulli⁹ testimoniū admitterēt huic solo iuriato crederēt. Huic athenienses aliqñ vēdiderunt vt ita in exilio degēs frāgerēt. Obijt scōo octogesimo ętatis spe anno cum noctu forte in sartaginē offendisset. fuere ⁊ alij hoc nomine.

Xenodotus. fuit historicus patria Troezenus.

Xenodoz⁹ q̄si ξενος. i. pegrinū q̄d ⁊ egregiū denotās ⁊ δωρον donum fuit nomen statuarij nulli veterum celandi arte postponendi.

Xenophanes. pe. coz poeta Colophonius: pz contra Homez ⁊ Hesioduz elegias scripsit. Fuit ⁊ alter xenophanes ⁊ Lesbo poeta Jambicus.

Xenophon nomē phī ⁊ ducis ignis athenien sis socratis discipulus ⁊ Plat. emulus fuit. Speciosus moral⁹ ⁊ oibus gratus. hic primo oiuz phōz. scripsit historiā. Exercitū quoq; ex vltimis babylonię finib⁹ p deserta ⁊ difficillima itinera ico/lumen in patriam reduxit. Fuere ⁊ alij xenophontes.

Xenophylus. pe. coz. nomē musici chalcidensis pythagorici. de quo Ual. mar. biēnio minoz q̄s gorgias q̄ cētū ⁊ q̄nq; vixit ānis rēophilus chalcidēsis pythagoric⁹ is felicitate nō inferioz. Si q̄dē vt ait Aristoxenus music⁹ ois ieōmodi hūani exparsus summo pfectissimę doctrinę splēdore extinctus est.

Xerāpelline vestes vt inquit Probo⁹ fuerūt ad vsuz matronaz ampellini colozis qui iter coccinū ⁊ muriceū medius est ξηρον. siccū figt. Itaq; xerāpellinus colozis esse credit. quem vulgo rosam siccā nominamus. Alij xerāpellinas dicunt latine vici Attrabaticas. Hoc est que colozem atruz. i. nigruz hīt.

Xerolophus. pe. coz. dici potest siccus tumulus ξηρος siccus λοφος tumulus. Namq; ex lapidibus cōstruū solebant principum tumuli.

Xerolibya. latine ficca libya dicitur.

Xerophagium: comestio siccozum ciborum.

Xerophthalmia arida lippitudo. cuz nec tumēt: nec fluunt oculi. sed grauescunt.

Xeria empla ficca sicut hygrempla vocantur liquida empla.

Xerxes. latine dicit bellator. Unde Artoxerxes magnus bellator. fuit psax rex qui Ō athenienses magnuz colligit exercitū. Tradūt scriptores numez copiarū terrestriū quas in grecia duxit xerxes fuisse. clxx. myriades. i. decies septies centena milia. Myrias. n. numer⁹ ē cōtinens decē milia. Trāstuit ei⁹ exercit⁹ p septē dies totidēq; noctes nullo tpe intermisso. Sz nauali plio a Themistocle grecoz duce vict⁹ rex ipse cuz paucis aufugit. Fuit filius Darij regis ex Atosa Cyri filia. Hanc hystoriam Herodotus late scripsit.

X ante Y

Xylon grece latine lignū dicit vñ xilobalsamū lignū balsami

Xylinum quod ⁊ xylon dicitur id est quod vulgares bambacium dicunt vnde xylinę vestes.

Xylocasia. lignum Casię.

Xylophagus. pe. coz. vermis q̄ albus obesus nigelloq; capite ē ac nascit i lignoz carie lignuz corrodēs. In pōto ⁊ phrygia comedit: vt auctoz est Hiero. cōtra Joui. Et quo mō inquit apud nos ficedula ⁊ attagen mulus ⁊ Scarus i deliciis cōputant. ita apud illos ξυλοφαγιον comedisse luxuria est

Xyphis grece ξιφος significat ensem. vnde xiphie stellę ex cometarum genere in mucrones fastigiatę.

Xystus a grecis dicit porticus ampla latitudine exercitatōi ac cōmodata i qua Athletę p hiberna tpa exercent. Hinc xysticiōnr athlete i xystis pugnātes. Sue. in Aug. Nec tñ eo minus aut xysticoz certatiōes aut gladiatoz pugnas seueriss me semp exegit. xystici et ōnr q̄ xysto ludunt. figt. n. xystos spiculuz vel hastile telū. vñ xystophozus latine spiculator. Interdū xystus sumit p ambulatōe in qua arbusculę sunt in plurimas spes effigiatę. Ply. Añ crypto porticuz xystus est violis odoratus. Alr. Ply. li. v. epi. Ante porticuz xystus concisus i plurimas spes distinctusq; buxo. Idē nō tam statuaz ⁊ tabulaz pictarum ornatu edes suas q̄ xystis nemoribus excolunt. Uict. Latini xysta ambulatiōes appellant q̄s greci gadromidas dicūt. Cic. in Bruto. Luz ambulara in xysto ⁊ essem ociosus domi. Quando vero xystus adiectiuz est significat ornatum tersum politum.

Xystis. vrbs Carię. a q̄ xystiani dicti sunt ppli vt scribit ply.

Z Littera muta est pro qua

primitus nō nisi q̄s simpler. s. vt saguntū pro ξακυνθος scrib⁹ ,p zetibus. qñq; duplicatū scribebam⁹ vt patrisso ,p πατριζω pytysso ,p πυτυζω. Aliqñ ,p illa. d. ponebamus vt medētius ,p Mezētius. zeta ēt sue zetecula diminutiuū apud Ply. i epi. erat loc⁹ capax vnius lecti cū sellis duabus qui velis obductis ⁊ reductis modo adiscitur cubiculo: modo ausertur. Nomē quoniā trib⁹ e partibus fenestras ⁊ ,pspectus habeat atq; solem multiplici: accipiat quasi απο τουζεσις quod est feruere. Quando ⁊ heliocaminus i ipsa zeta ponitur. hoc est vapozarium quoddā solare non ad ignis vsum: sed ad solis velut id q̄ vulgo luminare dicitur. ⁊ in paduana gallia Lucerio. vel αποτουζηρ q̄ in ea cōmodissime viuatur. vt quaz delicias ⁊ amozes suos vocet Cęcilius sicut ⁊ conuersatione victuq; dicta. De heliocamino Ulp. in seruitutibus vrbanis Si arboz inquit heliocamino vel solario solez adimat: dicenduz erit q̄ vmbram facit in loco cui sol fuit necessarius otra seruitutē impositā fieri. De zeta Japridi⁹. Indicos odores heliogabal⁹ ad vaporādas zetas fine carbonib⁹ iubebat ferēdi. De zetecula Ply. Mox zetecula refugit q̄si i cubiculū.

Zazyntos ī sula ionij maris pua. cū vrbe eiusdē nois a zazynto Dardani filio i q̄ impauit ocā. cui⁹ in cole zazynthij vocant. De hac vir. li. iij. ia medio appet fluctu nēozasa zazynthos.

Zagrus vt inq̄t Stra. mōs ē quo media a babylonia diuidit

Zacāthęi fuerūt zazynthioꝝ coloni i medio pyrenei mōtis siti ⁊ iuxta fluuium hiberum habitantes.

Zacharias nomen prophetę prozium.

Zamolsis teste Herodoto. lib. iiij. histo. fuit Pythagoręs cui Hete putantes illū saturnū ee sacrificia impendebant.

Zāculę peloponēsi oppidū fuit in regione Messenia. in q̄ ipsa Messene. Fuit ⁊ zācle oppiduz sicilię a Messenis i pelori sinu vbi ad orientē maxime flectit quā a suo nomine dixerunt Messanā. Hic zāclei Messenioz apud Ply. Et zāclęa cha ribdis. Uel a fōte dictaz vrbem purāt. vel ab occultata ibi a saturno falce quā lingua sicula zanclon vocant. vel a gigante zanclo. vel a loci curuitate. Curua enim zanclia vocant.

Zacleū. saxū in freto siculo dictū a zācle ,ppiquo sicilię oppido

Z ante E

Zea genus frumenti simile farri que vulgo Spelta dicitur. Ex hac fit Alica. Ex zeatico hordeazeoue cibario q̄ sunt principum Equisones equos alere consueuerunt.

Zedozon. dicitur tertia zean oonans.

Zelo. as. ⁊ zelor oepo. figt emuloz. Aug. li. i. con. Uidi ego ⁊ exptus suz zelātē puulū necdū loq̄bat ⁊ ituebat pallidus amaro ospectu collactaneū suū ponit iterdū zelari ,p ira sci. scōz illud qō p ,pphetā of. idignatiōe magna zelat⁹ suz syō. Et zelare est imitari: vt illud. neq; zelaueris facientes iniq̄tatem.

Zelus. mō inuidiam: mō amozē: modo emulationē significat.

Zelotes. p. ,p. idē ē qō emulator. vnde Simon apostolus dictus ē zelotes. q̄nq; of amator. Et sic dns nr appellatur qm ita nos amat: vt nolit foznicari post deos alienos.

Zelotypus pe. coz. zelator. seu emulator. fozmę. Nam ζυλος emulatio ē Τυπος fozma. q̄ igitur ita amat vt solicitus sit neq; amoze suo pfruat. zelotyp⁹ ē Iuue. Ponere zelotypo iuuenis platus hiarbę. zelotypia egritudo ai ex eo ,pueniens q; timeat ne adsit alteri. quod cum nemine velis habere cōe.

Zeno fuit phūs cithicus ex cypro greca ciuitate Stoicoz sectę cōditor. tāto i honoze apō athenienses habitus: vt apud euz claues vrbis deponerēt ornarētq; ipm aurea cozona ⁊ imagine grea. Dic adolescēti cuidā inepta multa loquēti ait. iō duas hēm⁹ aures: os vnū añ vt. s. multa audiamus: pauca vo loq̄mur. Decessit. xc. ętatis suę ānō: sine morbo. Nam vt

ferũt: cũ abiret ex schola lapidẽ offẽdẽs digitũ pfregit: manu vo trã seriẽs illõ ait. Ex niobe vẽio: qd me vocas: continuoqz se strãgulãs iterũt. Fuit z ali⁹ zeno eleates: quẽ dialecticẽ inẽtorem fuisse scribit Aris. Hui⁹ celebratissima fuit ĩ pserẽdis cruciatib⁹ patiẽtia. Qui cũ adolescẽtes nobilissimos cupiditate liberãdę patrię iflãmassẽt cõtra nearchum tyrãnũ facto iudicio cõphẽsus traditusqz ẽ tortoribus torquẽd⁹. Qui cũ lacerarẽt: vt cõscios cõiuratiõis noãret neminẽ illoz noãuit. sed amicos itimosqz tyrãni pticipes coniuratiõis eẽ dixit. Deinde cũ qdpiã se ĩ aurẽ tyrãni loq velle sigassẽt eã mozdic⁹ corepta nõ añ dimisit qz rapta aure populatũ caput reliqssẽt. Sz cũ cõplices iuratiões pferre cogerẽt. cõcisaz dẽtib⁹ liguã ĩ os tyrãni ospuit. Quo fcõ ciues tyrãnũ lapidauerũt. Fuit z alius zeno phus epicureus Ciceronis synchronos. i. cõtẽpaneus. de quo idẽ. Lic. li. i. de fi. meminit z euz cũ attico frequẽter audiuisse epicuri sniam explicãtem. Fuere z alij zenones: quos nunc pretereo.

Zẽobia fuit mlr q̃ a ptolomeis oziginẽ ducens grẽcis ac latinis ornatissima necnõ z reb⁹ bellicis celeberrima in palmira syrię vxbe regnauit. Dęc cũ sapozẽ pfarũ regẽ supassẽt tã dẽab aureliano Augusto victa romã in triũphũ ducta fuit. Quę ĩ vrbe summo ĩ honore osenuit a qua cenobia familia nuncupata est.

Zephyrus. pe. coz. Fauonius vẽtus occidentalis Fiat enim ab occasu equinoctiali aduersus eurum. q̃si zωηφοροσ vitam ferens: vel qz fert quę sunt ad vitam. Eo sine plantę oẽs germinãt z pullulant. zephyriũ vo promontoziũ est.

Zetis fuit filius Borez ex Orithyia z frater Calais.

Zeth⁹. cũ h. z u. fuit iouis ex antiopa filius z frater amphiõis.

Zeugma: atis latine cõnexio. siue adiunctio dicit. Figura cum plures sensus vno cõnectunt vbo. qõ tribus modis fit. Aut ꝓposito verbo ad qõ reliqua respiciãt: vt vicit pudorez libido: timorẽ audacia. rõnẽ amẽtia. aut vbo postposito. vt neqz is es Catilina: vt te aut pudor a turpitudine: aut metus a periculo: aut ratio a furore: reuocarit: aut in medio sensuz posito verbo: vt troiugena interpres diuum.

Zeuxis latię Jugatio dr. Quo noie appellat⁹ est clarissim⁹ pictor Heracleotes. q̃ in certamẽ picturę cũ parrhasio descendit Fert ꝟ pixisse: puerꝝ vuas ferẽtez ad qs cũ aduolassent aues iratus ẽ mira ingenuitate opi suo z dixit. Uuas melius pinxi qz puerꝝ. Nã si bũc cõsumassem aues timere debuerant: Dic etiam pinxit Helenę simulachrum.

Zeuxo fuit teste hesiodo vna ex niphis filia oceãi z tethyos

Z ante I

Zigęna nomẽ piscis maritimi: vt ẽ aput Amb. Quid gladios loquar aut zigęnas.

Zigaz ea terra fertur ex qua ppli exierint qui nostra ętate cum liberis z vxoribus europam peruagantur zigari appellati ĩ signes fures z sine tecto viuentes.

Zizniber radix z apud nos imutatis lris dicimus gẽziber.

Ziph: nomẽ vici a quo ziphęi octi sẽ ō qb⁹ ĩ li. ij. ꝟ. fit mẽtio.

Zizania. ę. z Zizaniũ. ij. qd figet. Amb. li. hexa. declarat dicẽs. Loliũ z reliqa adulterina semina q̃ frugibus sępe miscent zizania nũcupari euãgelij lectõe cognouim⁹ sed ea ꝓpriũ qdã gñs bñt nõ ex tritici seie ĩ aliud gñs seis decolora mutatione trãslata degenerẽ traxere naturã. Hoc docet dñs dicẽs. venit inimicus z sup seminauit zizania inter triticum.

Ziziphus. pe. coz. gñs arboris: quã nostrates: zibebos vocant zizipha fructꝰ dñr. Ply. li. xv. Aeq pegria sũt zizipha z tuberes q̃ ipsa nõ pridẽ venẽ ĩ italiaz. Dęc ex africa: illa ex syria.

Z ante O

Zodiacus. pe. coz. dici põt aialis ab effigie aialũ. Nã circulus ẽ ĩ quo. xij. signa sũt ĩ formã aialis figuratus: vt aries taur⁹ Grẽce. n. ζωα aialia dñr. Zographia. aialis pictura. Alex. ãt aphrodiseus dicit galaxiã circulũ rcalẽ esse in cęlo z subdit in cõmentarijs meteorologicoz Aristo. ιζορειδλε των μεγκαλουμενον ωνεα γορειων ĩνασγαλάξιαν ολον λεγεὶ νεῖναι τον κύκλον τουτὸν και ηλιον προ τερον του του φερεδλαι.

Zographos pictor aialium zographia animalium pictura.

Zona cingulũ quo cingimur. Mar. Longa satis nũc sũ oulci sed põdere venter si tumeat fiam tñ tibi zona bręuis. Dęc z coz dicitur z baltheus. q̃uis baltheus si etiã a quo arma dependent. z Cinctus z Lingulum a cingendo.

Zopisius. pe. coz. physionomista dictus est q̃ pfiterẽ hoium mozes naturasqz ex corpe oẽ vultu frõte se posse pernoscere. Qui cũ turpia qdam z [illegible] aliena de Socrate diriss̃et: ac a multis idcirco deꝛ[illegible]. Non errat Socrates respõdit. zopyrus. Hmõi. n. nat[illegible] essem nisi naturaz phia superassem. Fuit z alius zopyr[illegible] De quo dicere solebat Darius se zopyruz malle integrũ q[illegible] zinti capere babylas. zopyri. n. astu babylone potius e[illegible] Darius.

Zopissa: apud Ply. vinã picẽ significat. Uel zopissa pix que z nauib⁹ traditur admissa cera z mario sale macerata. multo ad oia efficacioz q̃ alię pices. Sz ꝓprie resina ex pinu quãquis dioscorides addit alia ẽt significata cuz ait ζωωιοδὰν δε οι μενει τὸν την εκτων πλοίων ξυομενην ρητινην μετα του κηρου καλουμενην υπενιὸν απο χυμα ουσαν διαχυτικην δια του εντηδαλεδη βρεχεδλαι οι δε την πίτυι ρην ρητινην ουτως ωρομασαν.

Zozoãda lac⁹ quẽ efficit tigris fluui⁹ ab vno latẽ tauri mõtis

Z ante V

Zyme. ferñtũ. zymes pãis ferñtat⁹. Azym⁹. a. uz sñ fermẽto

Zytbus quid sit nemo potest dubitare ex verbis suidę nostri qui ita scribit (etiã discorides tractat) ζυθος οι μος απο κριθῆσ γιγομενος.

FINIS

Laus omnipotenti Deo.

Finit hoc pręclarum opus q̃ diligentissime emendatũ atqz correctum: Et impressum Venetijs in ędibus Petri Liechtenstein Coloniensis: Anno. Uirginei Partus. M.D.VIIII. Die. 3. Januarij.

Registrum Operis

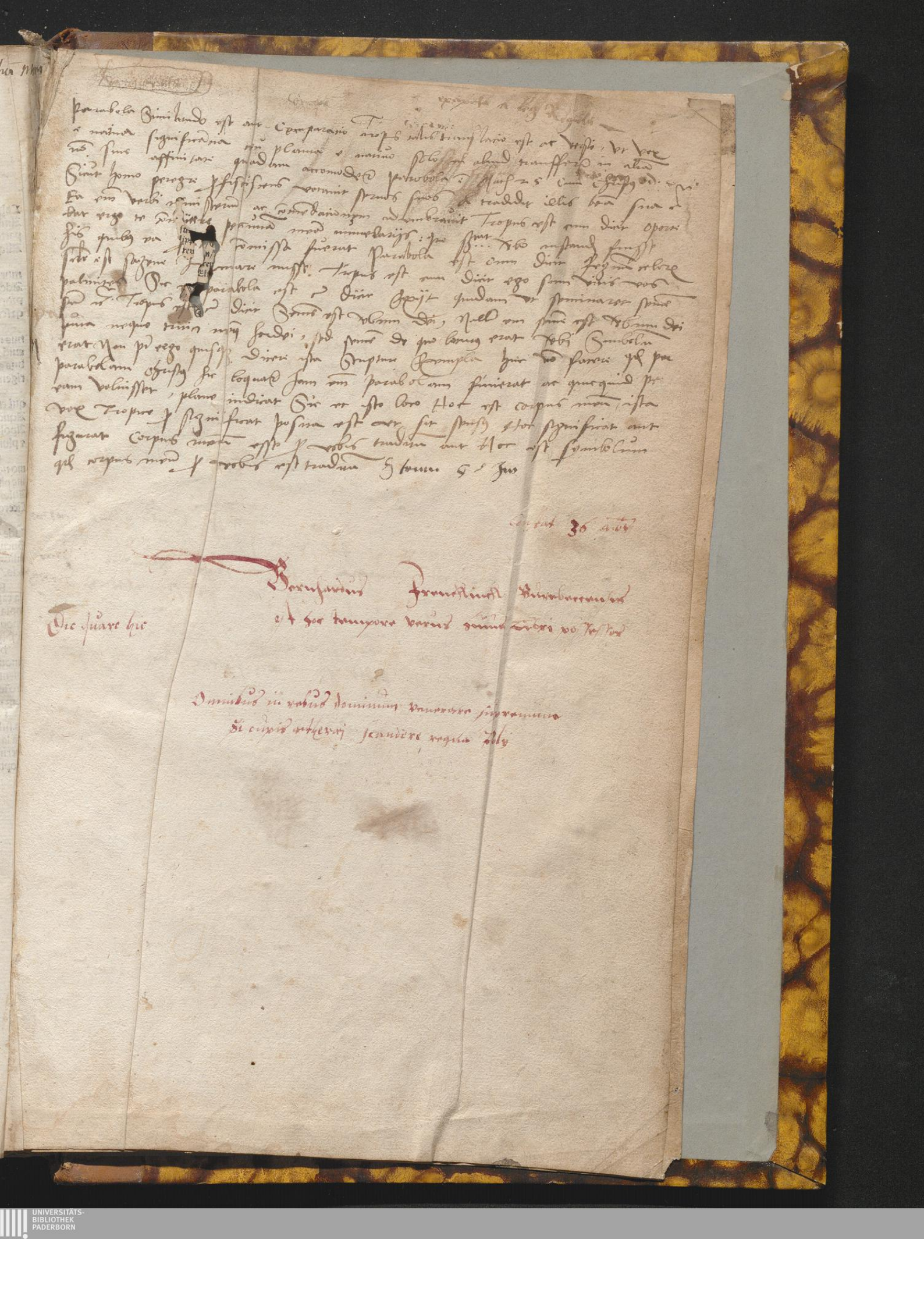
a
Calepinus
Ambrosij
partes
Aliquando
b
mur. Uir.
Adorno as.
propter
qz sensus
c
nus recte
euidenti
bus ad
rigenda
d
qui et
Aquosus. a.
Apollodorum
z plurimum
e
mo nec nisi
inopino
Aulon mons:
Cicerone li. j.
f
Inde z gradus
Buculus bos
milium
meis. Inuenitur
g
sua capitella
inopia earum
opponas
Et Ply.
h
ōmoneo
sapientia sit:
erro incautum
Itaq; non
i
us sub tectum
sta lautorum
enerint
ur optarem
k
Crassus pinguis
bat.
Lucu
actis p
l
tor cal
Et ad
super Jo
plorando
m
est. Li.
enim duplex
z tanq̄
dij sicut
n
sit elegiacus.
demetitur:
cum fletu
Epialos
o
aconteus
vehementer
istis dictis
Fabianus
p
Fidus deus
horis dum
in ficco
eruunt.
q
Solonis qui
Galilea.
vel sole
Hoc est
r
N Non pōt
tes floribus
Alij pustulam
Vermopolium
s
sus. Nam
vitcebant.
Idioma. atis.
Illaudatus
t
gere. Lice.
inficiator
solēnibus
formari
v
in agro
imperatus
ab elicio
quod vulgo
x
di ea que
seu ingressu
Xiro. as.
Joannem:
y
vulgus aūt
Li. de fi. bo.
Manticora.
post obitum
z
metior. Idem.
Minusculum
Misito misitas
molientem
A
vrbs syrię
Mutuatitius.
Napinę:
Nauta.
B
tem purpuram
q̄ agrorum
z die quarto
vt notior esset
C
Occepso.
Odorator qui
Quippe eum
Onustus dicitur
D
Virg. lib. ij. ge.
Orygarum.
Palliastrum.
cura palumbes.
E
Pandicula dimi.
gressum.
Pectus anterior
q̄ iason
F
singulis colūbarum
Ad eam
curij calciamento.
nouam vrbem
G
Pistillum
Virg. in moreto.
plurimi:
ria dicuntur
H
dissimulandum
Preceptum
sperans illico
qm̄ is qui
I
vomeris obtusi
Prolepsis.
Quidam
Protendo
K
totum pungo
Pygmachia:
Quadruplatores:
Tu obijcis
L
rebellio
Rediino. is.
lis: aut
Cesari repetenti
M
Roboreus. a. um.
lint q̄ fęminini
Sabę. Syrorum
ma surculi
N
Satulo. as.
rostrum appellat.
lia fluctibus
gulis ad te
O
nu carpuntur
tice eius
Sina. vrbs
re: torque
P
Col. lib. viij.
patris eius
Strategemata
Sultia quattuor
Q
Suspicio. onis.
Synaloephe
Hic omnia
citur. Aliqui
R
derit sub
gulari. Iuue.
Tmolus.
Torto. as.
S
lucerum fiebant
tit vim lr̄ę:
Ualidus. a. um.
vt ad rem
T
alimentum
ribus diffinita
gistratus vicio
tu conditum

Anno 1565

Den 5 Novembris obijt Theodorus Ulnyssi Schuis Decanus Sanctae Mariae intra Monasterium et S. Ludgeri Monasterium

Die 25 Novembris obijt Gerhardus Ulnyssi Frater superstes meridie horam 12.

Die 28 Novembris

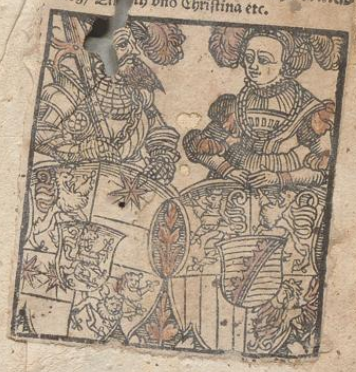

Cabala apud est scientia hebraeorum qua mysteria scripturarum secretorum traditum quibusdam sensum qui in monte sinai a deo cum eodem famulo suo moyse et reliquis duobus seniorum populi ascendentibus visum per septuaginta duos interpretes babilonicae et graecae eloquii in unum codicem ab apostolis ac prophetis ecclesiae per septuaginta seniorum congregationem de scripturis traditionibus hebraeorum et sanctis traditum [illegible] libros restingere [illegible] cabala .i. traditio [illegible] et traditio maxime dicitur cabala [illegible] [illegible] [illegible]

Philips Landgraff zu Hessen/

...raue zu Catzenelnbogen/ Dietz/ Zi...
...chain vnd Nidda/ hat gezeuget mit Frau...
...stinen/ geborne Hertzogin zu Sachsen/...
...als Wilhelmum/ Ludowicum/ phi...
...lippum/ ...gium vnd Philippum/ Vnd fünff...
...Freu...n/ ...esa Hertzogin zu Sachsen/ Anna...
Pfaltzgrev... bey Rhein/ Barbara zu Wirtem...
berg/ Elis...th vnd Christina etc.

...des letzten Caro...
...lo Hertzogen zu Lotringen vnd Brat...
...bant einige Töchter/ bekömpt mit jr
Brabant/ Zelet jm Heinrichen den
ersten.

Spes mea Christus

...gnis promeruisse

...

...

...

Th
1307a